

Dưỡng Chồn Thành Hậu Tà Mị Lãnh Đế Ôn Nhu Yêu

Contents

Dưỡng Chồn Thành Hậu Tà Mị Lãnh Đế Ôn Nhu Yêu	12
1. Chương 1: Xuyên Qua Thành Tiểu Thú !	12
2. Chương 2: Xuyên Qua Thành Tiểu Thú 2	14
3. Chương 3: Chuyển Kiếp Thành Tiểu Thú 3 !	15
4. Chương 4: Nam Tử Trúng Độc !	17
5. Chương 5: Nam Tử Trúng Độc 2 !	18
6. Chương 6: Nam Tử Trúng Độc 3 !	20
7. Chương 7: Huyết Máu !	21
8. Chương 8: Ngất Xỉu	23
9. Chương 9: Ân Chồn Cứu Mạng !	25
10. Chương 10: Hồi Cung !	26
11. Chương 11: Hoàng Thượng Huyền Lăng Thương !	28
12. Chương 12: Hoàng Thượng Huyền Lăng Thương 2 !	29
13. Chương 13: Người Có Đúng Đang Đói Bụng Không !	31
14. Chương 14: Cho Ăn !	32
15. Chương 15: Cho Ăn 2 !	34
16. Chương 16: Ất Phải Ăn Thịt !	36
17. Chương 17: Người, Quỷ Tham Ăn Đây!	37
18. Chương 18: Mê Đắm !	38
19. Chương 19: Chồn Con Ngượng Ngùng !	40
20. Chương 20	41
21. Chương 21: Suối Nước Nóng !	41
22. Chương 22: Suối Nước Nóng 2	43
23. Chương 23: Chương 23	44
24. Chương 24: Ôn Tuyền 3 !	44
25. Chương 25: Cùng Nô Đùa	46
26. Chương 26: Cùng Nô Đùa 2	47
27. Chương 27: Tiểu Lô Tử	49
28. Chương 28: Tiểu Lô Tử 2	51
29. Chương 29	52
30. Chương 30: Tiểu Lô Tử 4	52
31. Chương 31: Tiểu Lô Tử 5	54
32. Chương 32: Tiểu Lô Tử 6	55
33. Chương 33: Tiểu Lô Tử 7	56
34. Chương 34: Đùi Gà	58
35. Chương 35: Giấc Ngủ Trưa	59
36. Chương 36: Giấc Ngủ Trưa 2	60
37. Chương 37: Giấc Ngủ Trưa 3	62
38. Chương 38: Cầu Xin Tha Thứ	63
39. Chương 39: Đặt Tên	65
40. Chương 40: Đặt Tên (2)	66

41. Chương 41: Xử Phạt Tiểu Lô Tử'	68
42. Chương 42: Thiên Tử Giận Dữ	68
43. Chương 43: Thiên Tử Giận Dữ 2	69
44. Chương 44: Thiên Tử Giận Dữ 3	71
45. Chương 45: Tức Giận	73
46. Chương 46: Chuột Rút	74
47. Chương 47: Chuột Rút 2	76
48. Chương 48: Chuột Rút 3	77
49. Chương 49: Lệ Thuộc Vào	79
50. Chương 50: Ý Lại 2	80
51. Chương 51: Lan Lăng Vương Lan Lăng Thiệu Giác	82
52. Chương 52: Cẩm Lý	83
53. Chương 53: Cẩm Lý 2	84
54. Chương 54: Cẩm Lý 3	86
55. Chương 55: Cẩm Lý 4	87
56. Chương 56: Cẩm Lý(Cá Chép Đỏ)	88
57. Chương 57: Cẩm Lý 6	90
58. Chương 58: Ý Lại	92
59. Chương 59: Sống Nương Tựa Lẫn Nhau	94
60. Chương 60: Thập Tam Vương Gia	95
61. Chương 61: Thập Tam Vương Gia 2	97
62. Chương 62: Phối Giống	98
63. Chương 63: Cấn Huyền Lăng Phong	100
64. Chương 64: Cấn Huyền Lăng Phong 2	101
65. Chương 65: Cầu Xin Tha Thứ	103
66. Chương 66: Cầu Xin Tha 2	104
67. Chương 67: Huyền Lăng Thương Nỗi Giận	105
68. Chương 68: Đêm Đông Tố	107
69. Chương 69: Hôn Trộm	108
70. Chương 70: Yêu Nghiệt	110
71. Chương 71: Không Tìm Cách Chết Sẽ Không Phải Chết	111
72. Chương 72: Huyền Lăng Phong Trả Thù	113
73. Chương 73: Huyền Lăng Phong Báo Thù 2	114
74. Chương 74: Huyền Lăng Phong Trả Thù 3	116
75. Chương 75: Lại Gây Họa !	117
76. Chương 76: Hoàng Thượng Tuyển Phi	120
77. Chương 77: Đồng Nhạc Nhạc Bị Đánh	124
78. Chương 78: Bị Cắt Lông	127
79. Chương 79: Hóa Thân Thành Người	134
80. Chương 80: Chương 79.3: Hóa Thân Thành Người	140
81. Chương 81: Chương 79.4 : Hóa Thân Thành Người	143
82. Chương 82: Chương 80-1 : Hóa Thân Thành Người	146
83. Chương 83: Chương 80-2 : Hóa Thân Thành Người 2	149
84. Chương 84: Chương 80-3 : Hóa Thân Thành Người 2	152
85. Chương 85: Chương 80-4 : Hóa Thân Thành Người 2	154
86. Chương 86: Chương 80-5 : Hóa Thân Thành Người 2	157
87. Chương 87: Chương 81: Hóa Thân Thành Người 3 (1)	160
88. Chương 88: Hóa Thân Thành Người 3 (2)	161
89. Chương 89: Hóa Thân Thành Người 3 (3)	163
90. Chương 90: Hóa Thân Thành Người 3 (4)	166
91. Chương 91: Hóa Thân Thành Người 3 (5)	167
92. Chương 92: Chương 82-1 : Huyền Lăng Thương Ghen Tuông	169
93. Chương 93: Chương 82 _2 Huyền Lăng Thương Ghen Tuông (2)	174
94. Chương 94: Chương 83-1 : Lại Lần Nữa Hóa Thân Thành Người	179

95. Chương 95: Chương 83-1 : Lại Lần Nữa Hóa Thân Thành Người (2)	181
96. Chương 96: Chương 83-3 : Lại Lần Nữa Hóa Thân Thành Người	183
97. Chương 97: Chương 83-3 : Lại Lần Nữa Hóa Thân Thành Người	186
98. Chương 98: Chương 83-3 : Lại Lần Nữa Hóa Thân Thành Người	190
99. Chương 99: Chương 83-6 : Lại Lần Nữa Hóa Thân Thành Người	197
100. Chương 100: Chương 84-1: Nữ Nhân Thần Bí	199
101. Chương 101: Chương 84-2: Nữ Nhân Thần Bí	201
102. Chương 102: Chương 84-3: Nữ Nhân Thần Bí	203
103. Chương 103: Chương 84_4	205
104. Chương 104: Chương 84-5: Nữ Nhân Thần Bí	207
105. Chương 105: Chương 84-6: Nữ Nhân Thần Bí	209
106. Chương 106: Chương 85.1: Sứ Thần Vân Quốc 1	212
107. Chương 107: Chương 85.2: Sứ Thần Vân Quốc 1	214
108. Chương 108: Chương 85-3 : Sứ Giả Vân Quốc	218
109. Chương 109: Chương 85-4 : Sứ Giả Vân Quốc	221
110. Chương 110: Chương 86-1 : Đệ Nhất Mỹ Nữ Vân Quốc	224
111. Chương 111: Chương 86 -2 : Vân Quốc Đệ Nhất Mỹ Nữ	226
112. Chương 112: Chương 86-3: Vân Quốc Đệ Nhất Mỹ Nữ	229
113. Chương 113: Chương 87-1 : Tham Án Dẫn Đến Họa	232
114. Chương 114: Chương 87-2 : Tham Án Dẫn Đến Họa	234
115. Chương 115: Chương 87-3 : Tham Án Dẫn Đến Họa	236
116. Chương 116: Chương 87-4 : Tham Án Dẫn Đến Họa	239
117. Chương 117: Chương 87-5 : Tham Án Dẫn Đến Họa	241
118. Chương 118: Chương 87-6 : Tham Án Dẫn Đến Họa	244
119. Chương 119: Chương 88-1 : Huyền Lăng Thương, Tên Hồn Đản Nhà Người!	246
120. Chương 120: Chương 88-2 : Huyền Lăng Thương, Tên Hồn Đản Nhà Người Đây	248
121. Chương 121: Chương 88-3 : Tên Hồn Đản Huyền Lăng Thương Nhà Người!	251
122. Chương 122: Chương 88-4 : Tên Hồn Đản Huyền Lăng Thương Nhà Người Đây	253
123. Chương 123: Chương 88-5 : Tên Hồn Đản Huyền Lăng Thương Người	256
124. Chương 124: Chương 89-1 : Làm Khó Dễ	259
125. Chương 125: Chương 89-2 : Làm Khó Dễ	261
126. Chương 126: Chương 89-3 : Làm Khó Dễ	263
127. Chương 127: Chương 90-1 Gặp Lan Lăng Thiệu Giác	266
128. Chương 128: Chương 90-2 : Gặp Lan Lăng Thiệu Giác	269
129. Chương 129: Chương 90-3 : Gặp Lan Lăng Thiệu Giác	271
130. Chương 130: Chương 91-1: Ngủ Giường Của Người Chết	274
131. Chương 131: Chương 91-2 : Ngủ Giường Người Đã Chết	276
132. Chương 132: Chương 91-3 : Ngủ Giường Người Đã Chết	278
133. Chương 133: Chương 91-4 : Ngủ Giường Người Đã Chết	279
134. Chương 134: Chương 91-5	281
135. Chương 135: Chương 92-1 : Đánh Bằng Roi	284
136. Chương 136: Chương 92-2 : Đánh Bằng Roi	286
137. Chương 137: Chương 92-3 : Đánh Đòn Roi	289
138. Chương 138: Chương 94-1 Cọ Thùng Phân	291
139. Chương 139: C94.02: Cọ Thùng Phân	294
140. Chương 140: Chương 94-3 : Cọ Thùng Phân	296
141. Chương 141: Chương 94-3: Cọ Thùng Phân 2	299
142. Chương 142: Chương 94-22 : Cọ Thùng Phân 2	302
143. Chương 143: Chương 94-23 : Cọ Thùng Phân 2	304
144. Chương 146: Chương 95-3	307
145. Chương 147: Chương 95-4	309
146. Chương 148: Chương 95-5 : Có Phải Chúng Ta Đã Từng Gặp Nhau Ở Nơi Nào Chẳng	312
147. Chương 149: Chương 95-6 : Có Phải Chúng Ta Đã Từng Gặp Nhau Ở Nơi Nào Chẳng	313
148. Chương 150: Chương 95-7 : Có Phải Chúng Ta Đã Từng Gặp Nhau Ở Nơi Nào Chẳng	316

149. Chương 151:	Chương 96-1 : Xuất Cung	318
150. Chương 152:	Chương 96-2 : Xuất Cung	320
151. Chương 153:	Chương 96-3 : Xuất Cung	323
152. Chương 154:	Chương 97-1: Đánh Huyền Lăng Phong	325
153. Chương 155:	Chương 97-2: Đánh Huyền Lăng Phong	328
154. Chương 156:	Chương 98-2	330
155. Chương 157:	Chương 98-3: Mất Tiền, Đau Lòng!	333
156. Chương 158:	Chương 99-1 : Ai Ở Nơi Đây	336
157. Chương 159:	Chương 99-2 : Ai Ở Nơi Đây	337
158. Chương 160:	Chương 99-3 : Ai Ở Nơi Đây	339
159. Chương 161:	Chương 99-4 : Ai Ở Nơi Đây	341
160. Chương 162:	Chương 100 - 1: Huyền Lăng Thương Mở Miệng Cầu Tình (1)	344
161. Chương 163:	Chương 100-2: Huyền Lăng Thương Mở Miệng Cầu Tình (2)	346
162. Chương 164:	Chương 100-3: Huyền Lăng Thương Mở Miệng Cầu Tình (3)	348
163. Chương 165:	Chương 101-1: Thích Khách Đột Kích	351
164. Chương 166:	Chương 101-2: Thích Khách Đột Kích	353
165. Chương 167:	Chương 101-3: Thích Khách Đột Kích	357
166. Chương 168:	Chương 101-4: Thích Khách Đột Kích	360
167. Chương 169:	Chương 101-5: Thích Khách Đột Kích	362
168. Chương 170:	Chương 102-1 : Thăng Làm Nhất Đẳng Thái Giám	365
169. Chương 171:	Chương 102-2 : Thăng Làm Nhất Đẳng Thái Giám	367
170. Chương 172:	Chương 102-3 : Thăng Làm Nhất Đẳng Thái Giám	370
171. Chương 173:	Chương 103-1: Làm Điểm Tâm	372
172. Chương 174:	Chương 103-2 : Làm Điểm Tâm	374
173. Chương 175:	Chương 103-3 : Làm Điểm Tâm	377
174. Chương 176:	Chương 104-1: Thay Quần Áo	380
175. Chương 177:	Chương 104-2 : Mặc Quần Áo	382
176. Chương 178:	Chương 104-3 : Mặc Quần Áo	384
177. Chương 179:	Chương 104-4 : Mặc Quần Áo	386
178. Chương 180:	Chương 104-5 : Mặc Quần Áo	389
179. Chương 181:	Chương 105 - 1 Huyền Lăng Thương Cười	391
180. Chương 182:	Chương 105 - 2 : Huyền Lăng Thương Cười	393
181. Chương 183:	Chương 105 - 3 : Huyền Lăng Thương Cười	395
182. Chương 184:	Chương 106-1 : Trêu Chọc Lại	399
183. Chương 185:	Chương 106- 2: Trêu Chọc Lại	401
184. Chương 186:	Chương 106-3 : Trêu Chọc Lại	404
185. Chương 187:	Chương 107-1 : Phản Chọc Gheo 2	406
186. Chương 188:	Chương 107-2 : Phản Chọc Gheo 2	408
187. Chương 189:	Chương 108-1 : Phản Chọc Gheo 3	411
188. Chương 190:	Chương 109 -1 : Lần Sau Không Được Viện Có Đây Nữa	413
189. Chương 191:	Chương 109 -2 : Lần Sau Không Được Viện Có Đây Nữa	416
190. Chương 192:	Chương 110-22 : A, Xà A	419
191. Chương 193:	Chương 110-23 : A, Xà A	420
192. Chương 194:	Chương 110-1 : Tại Sao Lại Là Người?	423
193. Chương 195:	Chương 110-2 : Tại Sao Lại Là Người?	425
194. Chương 196:	Chương 110-3 : Tại Sao Lại Là Người?	428
195. Chương 198:	Chương 110-23: A, Xà A	431
196. Chương 199:	Huyền Lăng Thương Không Vui 2+3	433
197. Chương 200:	Huyền Lăng Thương Không Vui 4+5	438
198. Chương 201:	Nữ Nhân Ai Oán Khóc 1+2+3	443
199. Chương 202:	Nữ Quỷ 1+2+3	449
200. Chương 203:	Ly Hồn Chứng 1+2+3	455
201. Chương 204:	Đại Hội Thi Tài 1+2+3	463
202. Chương 205:	Huyền Lăng Phong Bị Đánh 1	470

203. Chương 206: Huyền Lăng Phong Bị Đánh 2	472
204. Chương 207: Chương 114: Ly Hồn Chứng 1+2+3	475
205. Chương 208: Chương 115: Đại Hội Thi Tài 1+2+3	483
206. Chương 209: Chương 116 - 1: Huyền Lăng Phong Bị Đánh	490
207. Chương 210: Chương 116 - 2: Huyền Lăng Phong Bị Đánh	493
208. Chương 211: Huyền Lăng Phong Bị Đánh 3	496
209. Chương 212: Chương 117-1 : Ban Thường	498
210. Chương 213: Ban Thường	500
211. Chương 214: Chương 118-1 : Làm Mặt Quỷ	502
212. Chương 215: Chương 118-2 : Làm Mặt Quỷ	504
213. Chương 216: Chương 118-3: Làm Mặt Quỷ	507
214. Chương 217: Chương119-1 : Bỏ Thuốc Xổ	510
215. Chương 218: Chương119-2 : Bỏ Thuốc Xổ	512
216. Chương 219: Chương119-3 : Bỏ Thuốc Xổ	515
217. Chương 220: Chương 120-2 : Hội Săn Mùa Thu Của Hoàng Gia	517
218. Chương 221: Chương 121 : Hội Săn Mùa Thu Của Hoàng Gia (2)	519
219. Chương 222: Chương 122-1 : Học Cưỡi Ngựa	522
220. Chương 223: Chương 122-2 : Học Cưỡi Ngựa	524
221. Chương 224: Chương 122-3 : Học Cưỡi Ngựa	527
222. Chương 225: Chương 123-1 : Hoàng Thượng Ngươi Không Phải Là Người	529
223. Chương 226: Chương 123-2 : Hoàng Thượng Ngươi Không Phải Là Người	531
224. Chương 227: Chương 123-3 : Hoàng Thượng, Ngươi Không Phải Là Người	534
225. Chương 228: Chương 124-1 : Người Vì Sao Lại Nhìn Trầm Như Vậy	536
226. Chương 229: Chương 124-2 : Người Vì Sao Lại Nhìn Trầm Như Vậy	539
227. Chương 230: Chương 124-3 : Người Vì Sao Lại Nhìn Trầm Như Vậy	541
228. Chương 231: Chương 125-1: Săn Thú	544
229. Chương 232: Chương 125-2: Săn Thú	546
230. Chương 233: Chương 125-3: Săn Thú	548
231. Chương 234: Chương 126-1: Không Đúng	550
232. Chương 235: Chương 126-2: Không Đúng	552
233. Chương 236: Chương 126 - 3: Không Đúng	555
234. Chương 237: Chương 127-1 : Hắc Hùng Đột Kích	557
235. Chương 238: Chương 127-2 : Hắc Hùng Đột Kích	559
236. Chương 239: Chương 127-3 : Hắc Hùng Đột Kích	562
237. Chương 240: Chương 128-1 :họa Vô Đơn Chí	564
238. Chương 241: Chương 128-2 : Họa Vô Đơn Chí	567
239. Chương 242: Chương 128-3 : Họa Vô Đơn Chí	570
240. Chương 243: Chương 129-1 : Nướng Thịt Rắn	573
241. Chương 244: Chương 129-2 : Nướng Thịt Rắn	576
242. Chương 245: Chương 129-3 : Nướng Thịt Rắn	578
243. Chương 246: Chương 129-21 : Tim Đập Dồn Dập	580
244. Chương 247: Chương 129-22 : Tim Đập Dồn Dập	583
245. Chương 248: Chương 129-23 : Tim Đập Dồn Dập	585
246. Chương 249: Chương 130-1: Huyền Lăng Phong Ngươi Không Được Chết	588
247. Chương 250: Chương 130 - 2 : Huyền Lăng Phong Ngươi Không Được Chết	588
248. Chương 251: Chương 130-3: Huyền Lăng Phong Ngươi Không Được Chết	591
249. Chương 252: Chương 131-1 : Bốn Vương Muốn Đi Ngoài	593
250. Chương 253: Chương 131-2 : Bốn Vương Muốn Đi Ngoài	596
251. Chương 254: Chương 131-3 : Bốn Vương Muốn Đi Ngoài	598
252. Chương 255: Chương 132-1 : Huyền Lăng Phong Đỏ Mặt	600
253. Chương 256: Chương 132-2 : Huyền Lăng Phong Đỏ Mặt	603
254. Chương 257: Chương 132-3 : Huyền Lăng Phong Đỏ Mặt	606
255. Chương 258: Chương 134-1 : Thập Tam Gia, Ngươi Có Người Minh Thích Sao	609
256. Chương 259: Chương 134-2 : Thập Tam Gia, Ngươi Có Người Minh Thích Sao	611

257. Chương 260:	Chương 134-3 :	Thập Tam Gia, Người Có Người Minh Thích Sao	614
258. Chương 261:	Chương 135-1 :	Ôm Nhau	617
259. Chương 262:	Chương 135 - 2 :	Ôm Nhau	619
260. Chương 263:	Chương 135-3 :	Ôm Nhau	621
261. Chương 264:	Chương 136-1 :	Nụ Hôn Đầu Tiên	623
262. Chương 265:	Chương 136-2 :	Nụ Hôn Đầu Tiên	626
263. Chương 266:	Chương 136-3 :	Nụ Hôn Đầu Tiên	628
264. Chương 268:	Chương 137-1 :	Ý Muốn Bảo Hộ	631
265. Chương 269:	Chương 137-2 :	Ý Muốn Bảo Hộ	633
266. Chương 270:	Chương 137-3 :	Ý Muốn Bảo Hộ	635
267. Chương 271:	Chương 138-1 :	Tiểu Nhạc Tử Chân Người Thật Nhỏ.	638
268. Chương 272:	Chương 138-2 :	Tiểu Nhạc Tử Chân Người Thật Nhỏ.	640
269. Chương 273:	Chương 138-3 :	Tiểu Nhạc Tử Chân Người Thật Nhỏ.	643
270. Chương 274:	Chương 139-1 :	Ăn Tay Gấu	645
271. Chương 275:	Chương 139-2 :	Ăn Tay Gấu	647
272. Chương 276:	Chương 139-3 :	Ăn Tay Gấu	650
273. Chương 277:	Chương 140 - 1 :	Ôn Tuyền Kinh Hồn	652
274. Chương 278:	Chương 140-2 :	Ôn Tuyền Kinh Hồn	655
275. Chương 279:	Chương 140-3 :	Ôn Tuyền Kinh Hồn	658
276. Chương 280:	Chương 141-1 :	Nhất Định Phải Tìm Được Nàng	660
277. Chương 281:	Chương 141-2 :	Nhất Định Phải Tìm Được Nàng	663
278. Chương 282:	Chương 141-3 :	Nhất Định Phải Tìm Được Nàng	665
279. Chương 283:	Chương 142-1 :	tìm Kiếm	667
280. Chương 284:	Chương 142-2 :	tìm Kiếm	670
281. Chương 285:	Chương 142-3 :	tìm Kiếm	673
282. Chương 286:	Chương 143-1 :	Có Người Muốn Không May	675
283. Chương 287:	Chương 143-2 :	Có Người Muốn Không May	678
284. Chương 288:	Chương 143-3 :	Có Người Muốn Không May	680
285. Chương 289:	Chương 144-1 :	Chọc Gheo An Y Na	683
286. Chương 290:	Chương 144-2 :	Chọc Gheo An Y Na	685
287. Chương 291:	Chương 144-3 :	Chọc Gheo An Y Na	688
288. Chương 292:	Chương 145 - 1 :	Ta Muốn Tiểu Nhạc Tử Làm Thiếp Thân Thái Giám Của Ta	691
289. Chương 293:	Ta Muốn Tiểu Nhạc Tử Làm Thiếp Thân Thái Giám Của Minh		693
290. Chương 294:	Chương 145-3 :	Ta Muốn Tiểu Nhạc Tử Làm Thái Giám Hầu Cận Cho Ta	696
291. Chương 295:	Chương 146-1 :	Thiếu Nữ Áo Trắng	698
292. Chương 296:	Chương 146-2 :	Thiếu Nữ Áo Trắng	701
293. Chương 298:	Chương 147-1 :	Sư Tử Há Miệng Nuốt Mồi	703
294. Chương 299:	Chương 147-2 :	Sư Tử Há Miệng Nuốt Mồi	706
295. Chương 300:	Chương 147-3 :	Sư Tử Há Miệng Nuốt Mồi	708
296. Chương 301:	Chương 148-1 :	Hoàng Huỳnh Đến Rồi, Chạy Mau	710
297. Chương 302:	Chương 148-2 :	Hoàng Huỳnh Đến Đây ,chạy Mau Đi	712
298. Chương 303:	Chương 148-3 :	Hoàng Huỳnh Đến Đây ,chạy Mau Đi	715
299. Chương 304:	Chương 149-1:	Huyền Lăng Phong Khác Thường	717
300. Chương 305:	Chương 149-2:	Huyền Lăng Phong Khác Thường	720
301. Chương 306:	Chương 149-3:	Huyền Lăng Phong Khác Thường	722
302. Chương 307:	Chương 150 - 1:	Cửu Công Chúa Triệu Hi Quốc	724
303. Chương 308:	Chương 150 - 2:	Cửu Công Chúa Triệu Hi Quốc	726
304. Chương 309:	Chương 151-1 :	Tại Sao Lại Là Người	728
305. Chương 310:	Chương 151-2 :	Tại Sao Lại Là Người	729
306. Chương 311:	Chương 152-1 :	Lựa Chọn	731
307. Chương 312:	Chương 152-2 :	Lựa Chọn	733
308. Chương 313:	Chương 153-1 :	Tiểu Cật Hóa	735
309. Chương 314:	Chương 153-2 :	Tiểu Cật Hóa	737
310. Chương 315:	Chương 154 - 1 :	Hãy Đợi Bốn Vương	739

311. Chương 316: Chương 154-2 : Hầy Đợi Bỏ Vương	740
312. Chương 317: Chương 155 _1: Huyền Lăng Thương Không Vui	742
313. Chương 318: Chương 155-2 : Huyền Lăng Thương Không Vui 1	744
314. Chương 319: Chương 156-1 : Tung Tú Cầu Kén Rể	746
315. Chương 320: Chương 156-2 : Tung Tú Cầu Kén Rể	748
316. Chương 321: Chương 157-1 : Người Nói Ai Không Phải Là Nam Nhân?	750
317. Chương 322: Chương 157-2	752
318. Chương 323: Chương 158-1 : Thân Thể Không Khỏe	754
319. Chương 324: Chương 158-2 : Thân Thể Không Khỏe	756
320. Chương 325: Đại Di Mụ Giá Lâm	758
321. Chương 326: Chương 159-2 : Đại Di Mụ Giá Lâm	760
322. Chương 327: Chương 160 – 1 : Thân Phận Nữ Nhân Bị Đoán Được	762
323. Chương 328: Chương 160-2 : Thân Phận Nữ Nhân Bị Đoán Được	763
324. Chương 329: Chương 161-1 : Đưa Bánh Bao	765
325. Chương 330: Chương 161-2 : Đưa Bánh Bao	768
326. Chương 331: Chương 162-1 :giải Câu Đố	769
327. Chương 332: Chương 162-2 :giải Câu Đố	772
328. Chương 333: Chương 162-2 :giải Câu Đố	774
329. Chương 334: Chương 163-1 : Giải Câu Đố 2	776
330. Chương 335: Chương 163-2 : Giải Câu Đố 2	778
331. Chương 336: Chương 164-1 : Mời Khách	780
332. Chương 337: Chương 164-2 : Mời Khách	782
333. Chương 338: Chương 165-1 : Tiểu Khất Cái	784
334. Chương 339: Chương 165-2 : Tiểu Khất Cái	786
335. Chương 340: Chương 166-1 : Đường Yên Nhi Sinh Nhật	788
336. Chương 341: Chương 166-2 : Đường Yên Nhi Sinh Nhật	789
337. Chương 342: Chương 167-1 : Nụ Hôn Nhẹ Nhàng	792
338. Chương 343: Chương 167-2 : Nụ Hôn Nhẹ Nhàng	794
339. Chương 344: Chương 168-1 : Tuyết Thực Phản Đối	796
340. Chương 345: Chương 168-2 : Tuyết Thực Phản Đối	798
341. Chương 346: Chương 169-1 : Tâm Đế Vương, Sầu Không Lường Được	800
342. Chương 347: Chương 169-2 : Tâm Đế Vương, Sầu Không Lường Được	802
343. Chương 348: Chương 170 -1 : Ái Tửu Hậu Loạn	804
344. Chương 349: Chương 170 -2 : Ái Tửu Hậu Loạn	807
345. Chương 350: Chương 170 -3 : Ái Tửu Hậu Loạn	811
346. Chương 351: Chương 171-1 : Tiểu Nhạc Tử, Ta Thích Người	814
347. Chương 352: Chương 171-2 : Tiểu Nhạc Tử, Ta Thích Người	816
348. Chương 353: Chương 172-1 : Đường Yên Nhi Đào Hôn	818
349. Chương 354: Chương 172-2 : Đường Yên Nhi Đào Hôn (tiếp)	820
350. Chương 355: Chương 173-1: Phép Khích Tướng	822
351. Chương 356: Chương 173-1: Phép Khích Tướng.	825
352. Chương 357: Chương 173-2: Phép Khích Tướng	828
353. Chương 358: Chương 173-3: Phép Khích Tướng.	830
354. Chương 359: Chương 174-1 : Hoàng Thượng , Thật Sự Là Ngài Sao	833
355. Chương 360: Chương 174-2 : Hoàng Thượng , Thật Sự Là Ngài Sao	835
356. Chương 361: Chương 175-1 : Người Đâu, Truyền Ngự Y	837
357. Chương 362: Chương 175-2 : Người Đâu, Truyền Ngự Y	839
358. Chương 363: Chương 175-3 : Người Đâu, Truyền Ngự Y	842
359. Chương 364: Chương 176-1 : Sao Có Thể Là Nữ Nhân.	844
360. Chương 365: Chương 176-2 : Sao Có Thể Là Nữ Nhân.	848
361. Chương 366: Chương 176-3 : Sao Có Thể Là Nữ Nhân.	851
362. Chương 367: Chương 176-4 : Như Thế Nào Lại Là Nữ Nhân	853
363. Chương 368: Chương 177-1 : Huyền Lăng Thương Đến Đây Đi	856
364. Chương 369: Chương 177-2 : Huyền Lăng Thương Đến Đây Đi	858

365. Chương 370:	Chương 178-1 :	Bạch Thập Nhị	860
366. Chương 371:	Chương 178-2		862
367. Chương 372:	Chương 179-1 :	Chọn Lựa Thị Vệ	863
368. Chương 373:	Chương 179-2 :	Chọn Lựa Thị Vệ	866
369. Chương 374:	Chương 179-3 :	Chọn Lựa Thị Vệ	869
370. Chương 375:	Chương 180-1 :	Hoàng Thượng Nói Tới Ai	871
371. Chương 376:	Chương 180-2 :	Hoàng Thượng Nói Tới Ai	873
372. Chương 377:	Chương 180-3 :	Hoàng Thượng Nói Tới Ai	875
373. Chương 378:	Chương 181 -1 :	Ngã Xuống Hồ	878
374. Chương 379:	Chương 181-2 :	Ngã Xuống Hồ	880
375. Chương 380:	Chương 182-1 :	Băng Ngực Bị Rơi	882
376. Chương 381:	Chương: 182-2 :	Băng Ngực Bị Rơi	885
377. Chương 382:	Chương 182-3 :	Băng Ngực Bị Rơi	887
378. Chương 383:	Chương 182-4 :	Băng Ngực Bị Rơi	890
379. Chương 384:	Chương 182-5 :	Rơi Băng Quần Ngực	893
380. Chương 385:	Chương 183-1 :	Người Khóc Thực Xấu.	895
381. Chương 386:	Chương 183-2:	Người Khóc Trông Thật Xấu	897
382. Chương 387:	Chương 184-1 :	Băng Bó Vết Thương	899
383. Chương 388:	Chương 184-2 :	Băng Bó Vết Thương	901
384. Chương 389:	Chương 184-3 :	Băng Bó Vết Thương	904
385. Chương 390:	Chương 185-1 :	người Tới Chà Lưng Cho Trầm	906
386. Chương 391:	Chương 185-2 :	người Tới Chà Lưng Cho Trầm	908
387. Chương 392:	Chương 185-3 :	người Tới Chà Lưng Cho Trầm	910
388. Chương 393:	Chương 186-1 :	Đồng Nhạc Nhạc Khóc	912
389. Chương 394:	Chương 186-2 :	Đồng Nhạc Nhạc Khóc	915
390. Chương 395:	Chương 186-3 :	Đồng Nhạc Nhạc Khóc	917
391. Chương 396:	Chương 187-1 :	Trầm Chỉ Hôn Người	919
392. Chương 397:	Chương 187-2 :	Trầm Chỉ Hôn Người	921
393. Chương 398:	Chương 188-1 :	Trầm Chỉ Cần Người	923
394. Chương 399:	Chương 188 - 2 :	Trầm Chỉ Cần Người	925
395. Chương 400:	Chương 188-3 :	Trầm Chỉ Cần Người	927
396. Chương 401:	Chương 188-4 :	Trầm Chỉ Cần Người	930
397. Chương 402:	Chương 188 - 5 :	Trầm Chỉ Cần Người	933
398. Chương 403:	Chương 189-1 :	Thập Nhị Hoàng Tử	935
399. Chương 404:	Chương 189-2 :	Thập Nhị Hoàng Tử	937
400. Chương 405:	Chương 190-1 :	Cao Ngạo Phong	939
401. Chương 406:	Chương 190-2 :	Độc Cô Ngạo Phong	941
402. Chương 407:	Chương 190-3 :	Phong Thái Cao Ngạo	944
403. Chương 408:	Chương 191-1 :	Đối Với Ta Mà Nói, Người Rất Quan Trọng	948
404. Chương 409:	Chương 191-2 :	Đối Với Ta Mà Nói, Người Rất Quan Trọng	950
405. Chương 410:	Chương 192-1:	Tiểu Nhạc Tử , Đi Theo Ta !	952
406. Chương 411:	Chương 192-2:	Tiểu Nhạc Tử , Đi Theo Ta !	955
407. Chương 412:	Chương 192-3:	Tiểu Nhạc Tử , Đi Theo Ta !	957
408. Chương 413:	Chương 193 - 1 :	Hắn Không Phải Vật Trong Ao	960
409. Chương 414:	Chương 193 - 2 :	Hắn Không Phải Vật Trong Ao	962
410. Chương 415:	Chương 194-1 :	Thiếu Nữ Thần Bí Lại Phải Gọi Là	964
411. Chương 416:	Chương 194-2 :	Thiếu Nữ Thần Bí Lại Phải Gọi Là	966
412. Chương 417:	Chương 194-3 :	Thiếu Nữ Thần Bí Lại Phải Gọi Là	968
413. Chương 418:	Chương 195-1 :	Từ Trước Tới Nay, Nàng Cũng Là Nhớ Tới Ta	970
414. Chương 419:	Chương 195-2 :	Từ Trước Tới Nay, Nàng Cũng Là Nhớ Tới Ta	972
415. Chương 420:	Chương 196-1 :	Tiểu Nhạc Tử Hiến Kế	974
416. Chương 421:	Chương 196-2 :	Tiểu Nhạc Tử Hiến Kế	976
417. Chương 422:	Chương 197-1:	Thay Nữ Trang	978
418. Chương 423:	Chương 197-2 :	Thay Nữ Trang	980

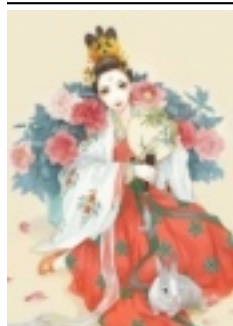
419. Chương 424:	Chương 197-3 : Thay Nữ Trang	983
420. Chương 425:	Chương 198-1: Canh Hai	986
421. Chương 426:	Chương 198-2 : Canh Hai	988
422. Chương 427:	Chương 199-1: Hải Hoa Tặc Tới	990
423. Chương 428:	Chương 199-2: Hải Hoa Tặc Tới	992
424. Chương 429:	Chương 199-3: Hải Hoa Tặc Tới	995
425. Chương 430:	Chương 200-1: Ngàn Vạn Lần Không Nên Làm Bị Thương Nàng	997
426. Chương 431:	Chương 200-2 : Ngàn Vạn Lần Không Nên Làm Bị Thương Nàng	999
427. Chương 432:	Chương 200-3 : Ngàn Vạn Lần Không Nên Làm Nàng Bị Thương	1001
428. Chương 433:	Chương 201-1 : Thiến Hắc	1003
429. Chương 434:	Chương 201-2 : Thiến Hắc	1005
430. Chương 435:	Chương 202 : Người Giết Ta Đi	1007
431. Chương 436:	Chương 203 : Xoa Bóp	1011
432. Chương 437:	Chương 204 : Đôn Thân Vương	1015
433. Chương 438:	Chương 205: Bên Trong Ôn Tuyền	1019
434. Chương 439:	Chương 206 : Trầm Có Khả Năng Hôn Người Sao	1023
435. Chương 440:	Chương 207 : Xuân Mộng	1026
436. Chương 441:	Chương 208-1 : Bách Hoa Tiết	1030
437. Chương 442:	Chương 208-2 : Bách Hoa Tiết	1032
438. Chương 443:	Chương 208-3 : Bách Hoa Tiết	1034
439. Chương 444:	Chương 209-1 : Nam Nhân So Với Nữ Nhân Còn Đẹp Hơn	1036
440. Chương 445:	Chương 209-2 : Nam Nhân So Với Nữ Nhân Còn Đẹp Hơn	1038
441. Chương 446:	Chương 209-3 : Nam Nhân So Với Nữ Nhân Còn Xinh Hơn	1041
442. Chương 447:	Chương 210 : Lại Thật Sự Là Người	1043
443. Chương 448:	Chương 211-1 : Bồn Vương Nếu Như Là Đế, Tất Lập Nàng Làm Hậu	1047
444. Chương 449:	Chương 211-2 : Bồn Vương Nếu Như Là Đế, Tất Lập Nàng Làm Hậu	1050
445. Chương 450:	Chương 212 : Cục U Trên Trán	1053
446. Chương 451:	Chương 213: Hiện Tại Người Xấu Chết	1057
447. Chương 452:	Chương 214: Tử Ngữ	1061
448. Chương 453:	Chương 215 : Chủ Tâm Giết Người Của Tử Ngữ	1065
449. Chương 454:	Chương 216 :người Rốt Cuộc Là Ai?	1069
450. Chương 455:	Chương 217 : Hồng Y Nhân	1072
451. Chương 456:	Chương 218 : Mặt Người Bị Bắn	1076
452. Chương 457:	Chương 219: Đoán Ra Thân Phận	1080
453. Chương 458:	Chương 220 : Tên Người Là Tử Kiều	1083
454. Chương 459:	Chương 221: Thích Khách	1087
455. Chương 460:	Chương 222-1: Người Không Tin Bồn Vương Sao	1091
456. Chương 461:	Chương 222-2 : Người Không Tin Bồn Vương Sao	1093
457. Chương 462:	Chương 223-1: Huyền Lăng Thương Chết Vắn	1096
458. Chương 463:	Chương 223-2: Huyền Lăng Thương Chết Vắn	1099
459. Chương 464:	Chương 224: Ấm Ấp	1104
460. Chương 465:	Chương 225 : Dám Động Nàng, Các Người Quả Thực Là Đang Tìm Chết	1109
461. Chương 466:	Chương 226: Vương Gia, Ngài Cười Rộ Lên Thật Đẹp	1112
462. Chương 467:	Chương 227: Nàng Đang Nói Dối Canh Hai	1116
463. Chương 468:	Chương 228: Cơn Ác Mộng	1120
464. Chương 469:	Chương 229-1 : Uyên Ương Hí Thủy	1124
465. Chương 470:	Chương 229-2 : Uyên Ương Hí Thủy	1127
466. Chương 471:	Chương 230 - Thêu Thật Xấu	1130
467. Chương 472:	Chương 231 : Canh Hai Tới Rồi	1134
468. Chương 473:	Chương 232 : Quan Tinh Lâu	1138
469. Chương 474:	Chương 233 : Trong Lòng Người Người Minh Thích Là Ai	1142
470. Chương 475:	Chương 234 : Tiểu Nhạc Tử, Tại Sao Nàng Muốn Lừa Gạt Trầm?	1146
471. Chương 476:	Chương 235 : Phải Xem	1150
472. Chương 477:	Chương 236 : Nô Tài Thích Hoàng Thượng, Thật Thích, Thật Thích	1154

473. Chương 478: Chương 237 : Tiểu Nhạc Tử Biểu Lộ	1158
474. Chương 479: Chương 238 : Nếu Lại Làm Tiếp Tục, Sẽ Có Tai Nạn Chết Người	1162
475. Chương 480: Chương 239 : Người Chảy Nước Bọt Kìa	1166
476. Chương 481: Chương 240 : Thắng Thắn Giải Thích	1170
477. Chương 482: Chương 241 : Nàng Hiện Tại, Là Nữ Nhân Của Trầm	1175
478. Chương 483: Chương 242 : Gia, Ta Là Bán Minh Không Bán Nụ Cười	1178
479. Chương 484: Chương 243 : Chải Tóc	1182
480. Chương 485: Chương 244 : Bình Dấm Chua Nhỏ	1188
481. Chương 486: Chương 245 : Tình Lữ	1192
482. Chương 487: Chương 246 : Đứa Bé	1196
483. Chương 488: Chương 247 : Thay Quần Áo	1200
484. Chương 489: Chương 248 : Người Cho Ta Là Heo Mẹ Sao	1204
485. Chương 490: Chương 249 : Người Trong Lòng	1208
486. Chương 491: Chương 250 : Nổi Tơ Hồng (1)	1212
487. Chương 492: Chương 250: (2)	1213
488. Chương 493: Chương 251 : Nữ Nhân Bồn Vương Thích	1216
489. Chương 494: Chương 252 : Tử Kiều Là Của Hấn	1219
490. Chương 495: Chương 253 : Tử Kiều, Người Chết Đi	1223
491. Chương 496: Chương 254 : Nhạc Nhạc Có Tin Vui	1226
492. Chương 497: Chương 255 : Tử Kiều, Người Mắc Nợ Ta Nhiều Lắm	1230
493. Chương 498: Chương 256: Lăng Thương, Người Không Nên Tức Giận Nữa.	1234
494. Chương 499: Chap 257 : Lăng Thương, Chàng Thật Xấu Thối	1238
495. Chương 500: Chương 258 Người Chính Là Một Tiểu Sắc Nữ.	1242
496. Chương 501: Chương 259: Còn Có Thể Tin Ai	1246
497. Chương 502: Chương 260_1 Tử Ngữ Âm Mưu	1250
498. Chương 503: Chương 260_2 Tử Ngữ Âm Mưu	1255
499. Chương 504: Chương 261 : Nhạc Nhi, Người Lại Muốn Giết Trầm	1260
500. Chương 505: Chương 262 : Trầm, Quả Nhiên Là Đệ Nhất Thiên Hạ Ngu Dốt	1264
501. Chương 506: Chương 263 : Giam Lồng (Phải Xem)	1268
502. Chương 507: Chương 264 : Nữ Nhân Bên Cạnh Huyền Lăng Thương (Ngược)	1272
503. Chương 508: Chương 265 : Huyền Lăng Thương Vô Tình (Ngược)	1276
504. Chương 509: Chương 266 : Ở Trong Bụng Người, Quả Thật Là Đứa Bé Của Trầm Sao (Tiếp Tục Ngược)	1280
505. Chương 510: Chương 267 : Huyền Lăng Thương, Người Quả Thật Vô Tình	1284
506. Chương 511: Chương 268 : Huyền Lăng Thương Hấn, Trong Lòng Còn Nàng Nữa Không?	1287
507. Chương 512: Chương 269 : Hấn Lại Muốn Lập Nữ Nhân Khác Làm Hậu?	1291
508. Chương 513: Chương 270 : Đợi Ta Sinh Ra Đứa Bé, Mượn Đứa Bé Uy Hiếp Huyền Lăng Dạ?	1295
509. Chương 514: Chương 271 : Đau Lòng, Rời Khỏi Hoàng Cung	1299
510. Chương 515: Chương 272: Chuẩn Bị Rời Cung	1303
511. Chương 516: Chương 273: Đỗ Uyển Nhu Là Tử Ngữ?	1307
512. Chương 517: Chương 274 - Biến Cố Tại Hoàng Cung	1310
513. Chương 518: Chương 275 : Nhạc Nhi, Đợi Trầm	1314
514. Chương 519: Chương 276 : Ngọc Nát Đá Tan	1320
515. Chương 520: Chương 277 Nam Nhân Cao Quý	1326
516. Chương 521: Chương 278: Nhạc Nhi Chính Là Phượng Hoàng Điều	1332
517. Chương 522: Chương 279 : Nhạc Nhi Sanh Non	1335
518. Chương 523: Chương 280: Chỉ Cần Có Thể Cứu Nhạc Nhi, Trầm Nhất Định Phải Đi	1339
519. Chương 524: Chương 281 Lên Thiên Tuyết Sơn	1343
520. Chương 525: Chương 282-1 : Vô Tình Bà Bà	1348
521. Chương 526: Chương 282.2	1351
522. Chương 527: Chương 283-1 : Chỉ Cần Có Thể Cứu Nàng, Trầm Không Tiếc Tất Cả Vốn Liếng1355	
523. Chương 528: Chương 283-2 : Chỉ Cần Có Thể Cứu Nàng, Trầm Không Tiếc Tất Cả Vốn Liếng1358	
524. Chương 529: Chương 284 : Nhạc Nhi Mất Trí Nhớ	1361
525. Chương 530: Chương 285 : Một Năm Sau	1366

526. Chương 531: Chương 286: Hoàng Thượng Đối Với Duy Nhất Thật Là Tốt !	1373
527. Chương 532: Chương 287 : Bóng Dáng Quen Thuộc	1379
528. Chương 533: Chương 288: Chẳng Lẽ, Nàng Còn Nhớ Huyền Lăng Thương?!	1383
529. Chương 534: Chương 289 : Chẳng Lẽ, Nàng Trước Đây Nhận Biết Hắc Sao	1387
530. Chương 535: Chương 290 :nhạc Nhi Nàng, Lại Chưa Bị Chết	1391
531. Chương 536: Chương 291 . Đồng Nhạc Nhạc Trúng Độc	1394
532. Chương 537: Chương 292 : Trầm Nhất Định Phải Làm Như Vậy	1398
533. Chương 538: Chương 293 :chúng Ta, Phải Chẳng Là Đã Gặp Nhau Ở Nơi Nào	1402
534. Chương 539: Chương 294: Không Muốn Xa Ta Duy Nhất Là Đồng Nhạc Nhạc Ở Nước Khác.	1408
535. Chương 540: Chương 295: Duy Nhất, Làm Hoàng Hậu Của Trầm	1414
536. Chương 541: Chương 296: Đáp Án Của Nhạc Nhi	1421
537. Chương 542: Chương 297-1: Ta Rốt Cuộc Đã Tìm Được Người.	1427
538. Chương 543: Chương 297-2 : Ta Rốt Cuộc Tìm Được Người	1430
539. Chương 544: Chương 298: Nhạc Nhi, Chỉ Mong Kiếp Sau (Đại Kết Cục Một)	1433
540. Chương 545: Chương 299 Đại Kết Cục Nhị	1446
541. Chương 546: Chương 300 : Lăng Thương, Ta Rốt Cuộc Tìm Được Người (Đại Kết Cục Tam)	1453
542. Chương 547: Chương 301: Muốn Sống Cùng Sống, Muốn Chết Cùng Chết (Đại Kết Cục 4)	1460
543. Chương 548: Chương 302 - Đại Kết Cục	1465
544. Chương 549: Ngoại Truyện : Thương Lang Quốc :chương 1-1 : Tiểu Khất Cái Lớn Mặt	1480
545. Ngoại Truyện:chương 1-2 : Tiểu Khất Cái Lớn Mặt	1484
546. Chương 550: Ngoại Truyện : 2-1: Nam Nhân Tuần Tú	1487
547. Chương 2-2 : Nam Nhân Tuần Tú	1490
548. Ngoại Truyện: Chương 4 : Người Là Nữ?	1493
549. Chương 5: Hương Tình Cảm Không Thể Cho Ai Biết	1500
550. Chương 6 : Người Cười Rộ Lên Thật Là Đẹp Mắt	1506
551. Chương 7 : Thập Thất Gia Độc Cô Ngạo Vũ	1512
552. Chương 7.1	1518
553. Chương 557: Bị Đánh Thành Đầu Heo	1524
554. Chương 10 : Làm Nũng	1528
555. Chương 11 : Trêu Cợt	1531
556. Chương 12 : Thiên Tử Giận Dữ	1535
557. Chương 13 : Bị Phạt	1539
558. Chương 14 : Tập Võ	1546
559. Chương 15 : Học Cưỡi Ngựa	1552
560. Chương 16 : Chuồn Êm Xuất Cung	1558
561. Chương 17 : Người Là Muốn Tìm Cái Chết	1565
562. Chương 18 : Giáo Huấn Đại Hán	1567
563. Chương 19 : Phạt Quì	1573
564. Chương 20 : Thật Sự Là Một Con Heo	1580
565. Chương 21 : Tự Mình Xuống Bếp	1586
566. Chương 22 : Mã Thí Tinh	1593
567. Chương 23 : Chữ Quá Xấu	1598
568. Chương 24 : Lùn Đen Xấu	1601
569. Chương 25 : Lâu Thừa Tướng	1603
570. Chương 25-1 : Tiếng Khóc Nữ Nhân Nửa Đêm Canh Ba	1606
571. Chương 26 : Không Tìm Cách Chết Sẽ Không Phải Chết	1612
572. Chương 27 : Lâu Đông Ly	1619
573. Chương 28 : Lại Là Hắc	1625
574. Chương 29 : Bức Họa	1632
575. Chương 30 : Độc Cô Ngạo Vũ Đã Chết	1634
576. Chương 31 : Hô Hấp Nhân Tạo	1640
577. Chương 32 : Hội Sân Mùa Thu Của Hoàng Gia	1646
578. Chương 33 : Đại Bạch Hồ	1650
579. Chương 34 : Phải Chết Cùng Chết	1654

580. Chương 35: Tuyệt Sắc Mỹ Nam Tử	1658
581. Chương 36 : Tiểu Hắc Tử	1662
582. Chương 37 : Mạc Tiêu Diêu	1668
583. Chương 38 : Bách Hoa Tiết	1674
584. Chương 39 : Ôm Lầy Độc Cô Ngạo Phong	1681
585. Chương 40 : Chà Lưng	1704
586. Chương 41 : Chịu Trách Nhiệm	1710
587. Chương 42: Vui Sống Khi Có Người Gặp Họa	1716
588. Chương 43 : Tự Mình Mang Bình	1722
589. Chương 44 : Ba Năm Sau	1727
590. Chương 45 : Thấy Việc Nghĩa Hằng Hái Làm	1733
591. Chương 46 : Lại Gặp Mạc Tiêu Diêu	1737
592. Chương 47 : Giáo Chủ Thiên Tà Giáo	1744
593. Chương 48 : Nữ Nhân Bên Cạnh Ngạo Phong	1750
594. Chương 49 : Mạc Đại Ca, Ta Khổ Sở Trong Lòng	1755
595. Chương 50 : Phụ Hoàng, Duy Nhất Rất Nhớ Người	1762
596. Chương 51 : Nữ Nhân Kia Là Ai	1770
597. Chương 52 : Khiêu Khích	1777
598. Chương 53 : Duy Nhất, Không Cho Làm Liều	1785

Dưỡng Chồn Thành Hậu Tà Mị Lãnh Đế Ôn Nhu Yêu

Giới thiệu

” Hoàng thượng! không hay rồi, con chồn con đem bức thư pháp người yêu thích phá hủy!” Không sa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-chon-thanh-hau-ta-mi-lanh-de-on-nhu-yeu>

1. Chương 1: Xuyên Qua Thành Tiểu Thú !

Ánh mặt trời tháng ba vô cùng ấm áp, dương quang vàng rực, chiếu vào phía trên dòng suối trong suốt không chất bẩn, làm cho trên mặt suối nước giống như phủ lên một tầng vàng, rạn rờ rực rỡ, rất lóa mắt!

Gió mát chậm chậm, mang đến từng đợt mùi hoa tươi mát, rất hợp lòng người!

Nhưng mà, vào lúc này, núi này nước trong hoa nở, ánh nắng tươi sáng, Đồng Nhạc Nhạc vẽ mặt lại đau thương, ngẩn đầu chín mươi độ, ngừng lệ không nói gì.

Trời xanh a !

Đất rộng a !

Con mẹ nó a !

Người đây là đang đùa nàng sao! ?

Vì cái gì một khi tỉnh lại, nàng lại thành đức hạnh này rồi !?

Cúi đầu nhìn nhìn tay bản thân, a, không, hẳn là gọi là móng vuốt.

Chỉ thấy, một đôi móng vuốt này, bộ lông trắng như tuyết, phần trên móng vuốt, nộn thịt hồng nhạt mềm mại vô cùng, thịt vù vù, cực kỳ đáng yêu!

Ngày trước Đồng Nhạc Nhạc là một người rất yêu thích động vật nhỏ.

Mặc kệ là mèo mèo chó chó, cũng rất thích !

Thích nhất, chính là vãn về móng vuốt chó mèo, bởi vì nàng cảm thấy, móng vuốt miêu miêu cầu cầu, thịt hô hô, manh đất đất, đáng yêu khiến người ta yêu thích không buông tay !

Nhưng mà, giờ khắc này, móng vuốt này, đột nhiên biến thành tay mình, lại là một nỗi sợ hãi, làm cho không thể tiếp nhận chuyện này !

Cúi đầu lần nữa từ trong nước quan sát đến hình ảnh phản chiếu của bản thân, Đồng Nhạc Nhạc ngay cả tâm chết đều có rồi.

Chỉ thấy ở trong suối nước, bóng ngược một hình dáng một con vật nhỏ vô cùng đáng yêu.

Thân mình dài nhỏ, tứ chi ngắn ngủn, cái lỗ tai hình tam giác, toàn thân lông trắng như tuyết , lông lá xồm xàm, rất là đáng yêu !

Một đôi con ngươi đen ngập nước, giống như chứa một vũng nước xuân, rất chọc người thương tiếc !

Khiến người ta nhìn đến, cũng nhịn không được ôm vào trong lòng thuận tiện chà đạp yêu thương !

Nhưng mà, điều đáng chú ý nhất, giữa mặt kia có một vết đỏ tươi !

Đỏ như lửa! Ở bên trong bộ lông trắng như tuyết, rất tiên diễm xinh đẹp!

Nhìn dáng vẻ bản thân hiện tại này, vì hiểu biết Đồng Nhạc Nhạc đối với động vật nhĩ, chỉ biết, đây là một con chồn !

Chỉ là, con chồn này lại không giống với trước kia nàng thấy.

Bởi vì trên mặt con chồn có hình ngọn lửa, mỹ lệ như vậy, lóa mắt!

Nếu như là ngày trước, nàng nhìn thấy Tiểu bạch chồn đáng yêu như vậy, khẳng định sẽ yêu thích không buông tay.

Nhưng mà hiện tại

Vừa nghĩ đến nơi đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi âm thầm rơi lệ.

Trong đầu nghĩ ngờ không thôi

Chuyện này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, yên lành tỉnh lại, nàng lại biến thành tằm đức hạnh này rồi? Chẳng lẽ, nàng đang nằm mơ sao !?

Nghĩ đến đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi dâng lên một cỗ hy vọng, lập tức, liền vươn móng vuốt ra, hung hăng cấu đùi mình !

Nhưng mà ——

” Ôi uy, đâu chết lão nương rồi !!!!!!!

Trên đùi đau buốt, làm cho Đồng Nhạc Nhạc nhe răng nhếch mép một hồi.

Nước mắt ứa ra, cũng không phải không tin, chuyện này hết thấy, là thật rồi !

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thương tâm gần chết, chỉ cảm thấy, bản thân giống như chén cụ trên bộ đồ trà!

Nhớ bản thân là một trẻ mồ côi! Từ nhỏ, vô cùng yêu thích tiểu thuyết xuyên không các loại.

Cuối cùng, sau khi tốt nghiệp trung học, liền lập tức dấn thân vào bên trong tiểu thuyết ở internet.

Nhưng mà, trước kia xem tiểu thuyết trên mạng, chỉ cảm thấy cực kì thích, cũng không đoán được, chính mình trở thành tiểu thuyết trên mạng. cũng là một chuyện khổ bức như vậy.

Mẹ nó vì cái đồng ba trăm đồng tiền thưởng chăm chỉ, mỗi ngày gõ hơn mười tiếng đồng hồ, mẹ nó còn bị biên tập độc giả thúc giục thúc giục thúc giục!

Làm cho nàng mỗi ngày đồng thời **, chuyện thứ nhất chính là gõ chữ đến trời tối!

Tóc rụng một dúm một dúm, mỡ bụng một lớp một lớp, vành mắt đen, táo bón sang trĩ đó là chuyện thường.

Kiếp sống khổ bức gõ chữ như thế, làm cho nàng hận không thể vứt bỏ quên đi!

Bất đắc dĩ, phòng cho thuê phí điện nước phí ăn uống dè dặt, nàng chỉ có thể mỗi ngày cắn chặt khớp hàm, mỗi ngày rau xanh củ cải kè bên.

2. Chương 2: Xuyên Qua Thành Tiểu Thú 2

Gần đây, nàng lại vì tiết kiệm tiền, liền tới một gian ‘ siêu thị tiện lợi ’ mới khai trương dưới lầu mua một hộp cafe !

Cái ‘ siêu thị tiện lợi ’ này, cửa hàng ví như tên, quả nhiên cái gì cũng so với bên ngoài tiện lợi một nửa !

Vâng một nửa !

Đồng Nhạc Nhạc đứng ở cửa siêu thị chống nạnh cười hô hô chỉ kếm không bị người tưởng là kẻ điên thôi!

Sợ qua thôn này sẽ không có cửa hàng này, Đồng Nhạc Nhạc lại càng kiên quyết quyết tâm, mua vài hộp tước sào cafe về tồn lương, nghĩ về sau đêm nhai nhất định sẽ không phiền muộn.

Ai biết, đêm đó trở về ngâm nước một ly cafe, Đồng Nhạc Nhạc vừa uống, bỗng nhiên cảm thấy không thích hợp !

Dù sao, uống quen hương vị tước sào cafe rồi, Đồng Nhạc Nhạc vừa uống, liền cảm thấy hương vị cafe này kỳ lạ, nhìn lên, mới biết được caffe này lại quá hạn rồi!

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ kếm tức giận không lật bàn!

” Mẹ nó ! Quả nhiên là hàng tiện lợi bán không tốt! Mẹ nó cứ nhiên lại là cafe quá hạn! ! ! ”

Đồng Nhạc Nhạc quả thực bức bối điên rồi!

Chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt khí vẫn tức giận thẳng tắp nhảy lên ót. Ngay sau đó trước mắt tối sầm, hai mắt khê đảo, liền hôn mê bất tỉnh.

Đợi nàng sau khi tỉnh lại, liền phát hiện mình đang nằm bên dòng suối nhỏ này!

Hơn nữa, còn phát hiện, bản thân biến thành một con chồn trắng như tuyết.

Đối với chuyện này, Đồng Nhạc Nhạc chịu đả kích không nhỏ, khóc không ra nước mắt.

Không thể tưởng tượng, mệnh nàng khổ bức như vậy!

Lại vì uống cafe quá hạn mà chết !

Chỉ là, nàng chết cũng đã chết rồi, vì sao lại biến thành một con chồn! ?

Chẳng lẽ, nàng là bởi vì đã chết, Tá thi hoàn hồn, xuyên qua đến trên người con chồn này ! ?

Nhưng mà, nơi này rốt cuộc là đâu ! ?

Đồng Nhạc Nhạc chậm rãi từ giữa bi kịch phục hồi tinh thần lại, ngẩng đầu nhìn bốn phía chung quanh.

Trời, trong sạch như được tẩy, xanh thẳm không gì sánh được!

Nàng thật đúng là chưa từng thấy trời xanh mà !

Hơn nữa hiện tại nàng hẳn là ở thôn quê !

Cụm núi xa xa liền nhau, cao ngất nhập trời !

Dòng suối nhỏ trước mắt này, suối nước trong suốt, ngồi xổm bên dòng suối nhìn khe suối, lại có thể nhìn thấy bên trong dòng suối, một đám cá con không ngừng tự do tự tại bơi qua bơi lại.

Đồng Nhạc Nhạc chính là lần đầu nhìn thấy, có dòng suối nhỏ trong veo như vậy mà!

Dù sao, tại đây một xã hội bầu không khí ô nhiễm nghiêm trọng, làm sao còn có thể nhìn thấy dòng suối trong veo như vậy! ?

Còn có rừng cây phía sau nàng, đại thụ trăm năm cao ngất nhập trời, nhánh cây giăng khắp nơi.

Lá cây tươi tốt kia, lại dày đặc vô cùng, dường như hình dáng được thiên nhiên bảo hộ che chở, đem ánh mặt trời trên đỉnh ngăn che thật kín.

Khiến cho gió rừng từ từ thổi tới, rất mát lạnh vô cùng !

Lặng lặng đánh giá bốn phía, Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy nghi hoặc.

” Trời ạ ! Chuyện này rốt cuộc là làm sao?”

Trong lòng còn đang nghi hoặc, bỗng tai Đồng Nhạc Nhạc đột nhiên nghe được âm thanh, hướng trong rừng cây, truyền đến một hồi tiếng bước chân sột soạt, hình như có người hướng tới hướng nàng bên này đi tới.

Nghe vậy, Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vui vẻ.

Cũng trong lúc nhất thời quên mất, bản thân hiện tại đã biến thành một con chồn trắng.

Hiện tại nàng thầm nghĩ tìm người hỏi một chút, nàng hiện tại rốt cuộc là đang ở đâu! ?

Vì thế, Đồng Nhạc Nhạc liền lập tức cất bước đi, hướng phía trước nhanh chóng chạy đến.

Tuy rằng xuyên qua thành tứ chi động vật, nhưng mà, Đồng Nhạc Nhạc chạy nhanh đứng dậy, lại một chút cũng không có cảm thấy khó chịu.

Hơn nữa, Đồng Nhạc Nhạc cũng chưa từng nhận thấy được, mình đứng chạy, nhanh như thiểm điện...

Chỉ là, khi Đồng Nhạc Nhạc nhìn thấy, từ trong rừng bước ra vài tên đại hán, cả người lập tức chấn động.

Bởi vì, quần áo mấy người đại hán này , không phải là quần áo người hiện đại mặc! ! !

Trong lòng chấn động, Đồng Nhạc Nhạc lại tinh tế đánh giá mấy người đại hán từ trong rừng cây đi ra.

Chỉ thấy mấy người đại hán này, mặc trường sam bằng sợi gai xù xì, trên đầu không phải buộc đuôi ngựa cao cao, chính là toàn bộ buộc lên thành dáng bánh mì.

Ở phía sau lưng bọn họ chắc là bên hông, không phải cương tiền chính là đại đao chủ thủ linh tinh các loại.

Trên chân, giày cỏ đen.

Nhìn thấy quần áo mấy người đại hán này, cả người Đồng Nhạc Nhạc giống như ngũ lôi nổ ‘ ùng ùng ’ một tiếng, hoàn toàn chấn động!

3. Chương 3: Chuyển Kiếp Thành Tiểu Thú 3 !

Trời ạ!

Đất ạ!

Cái này cái này cái này cái này Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra ! ?

Chẳng lẽ, nàng chạy đến bên trong tổ kịch sao ! ? Bằng không mấy người này, tại sao một bộ trang phục thở sẵn cổ đại ! ?

Nhưng mà, Đồng Nhạc Nhạc cũng biết, cái này khả năng rất thấp !

Hơn nữa, trong lòng cũng có một cổ bất an, đang nhanh chóng dâng lên trong lòng

Trái với Đồng Nhạc Nhạc đang chấn động bất an, mấy người đại hán kia từ rừng cây đi tới, khi nhìn thấy tiểu chồn trắng đột nhiên chạy vội tới trước người bọn họ, đầu tiên là chấn động phút chốc.

Lập tức, một gã đại hán trong đó dường như nghĩ đến cái gì, đôi mắt sáng lên, hoàn toàn không dám tin tưởng đưa tay chỉ vào chồn trắng trước mặt.

” Trời ạ! Các người mau nhìn ! Chồn trắng này. . . chính là Phượng Hoàng chồn ! ? ? ”

Nghe được lời nói của đại hán kia, mấy đại hán bên cạnh lập tức phục hồi tinh thần lại, hướng tới chồn trắng trước mặt chăm chú quan sát một phen.

Ánh mắt kia mang theo tìm tòi đánh giá, làm cho toàn thân Đồng Nhạc Nhạc không được tự nhiên.

” Trời ơi ! Đúng thật ! Đây ! Đây thật là Phượng Hoàng chồn a ! ”

” Phượng hoàng chồn ! ? Nghe nói, cả người Phượng hoàng chồn đều là báu vật nha ! Máu phượng hoàng chồn, có thể giải trăm độc ! Răng nanh nó, còn chứa kịch độc, chỉ cần hơi bị nó cắn một cái, sẽ lập tức trúng độc, nếu như không lập tức giải độc, vậy hẳn phải chết không thể nghi ngờ ! ”

” Đúng vậy! Phượng hoàng chồn này, đã biến mất ở Linh Nhạc quốc gần trăm năm! Vô giá a ! ”

Mấy đại hán kia đều nói ra hiểu biết đối với Phượng hoàng chồn, trong đó một gã đại hán cầm đầu, tức khắc mở miệng nói.

” Con Phượng hoàng chồn này, chính là giá trị liên thành, chúng ta nhất định phải bắt sống ! ”

” Đúng vậy, chỉ cần bắt được một con phượng hoàng chồn này, chúng ta lên phát tài rồi ! ”

Vừa nói đến đây, mấy đại hán kia lập tức kích động đi lên.

Ánh mắt nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc càng nóng hổi vô cùng, thật giống như nhìn thấy núi vàng núi bạc.

Ánh mắt nóng bỏng điên cuồng kia khiến Đồng Nhạc Nhạc hoảng sợ vô cùng !

Từ trong miệng mấy đại hán này, Đồng Nhạc Nhạc biết được thân phận bản thân hiện tại, chính là phượng hoàng chồn thế gian hiếm có!

Càng biết rõ, mấy đại hán này, muốn đối với mình bất lợi!

Nghĩ đến đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lại gào thét !

Mẹ nó ! ! !

Nàng làm sao xui xẻo như vậy hả !

Đầu tiên là uống cà phê quá hạn mà chết, xuyên đến trên người một con chồn, hiện giờ, còn bị những người này mơ ước muốn bán đi !

Mẹ nó ! Chú có thể nhịn, nhưng thím không thể nhịn ! ! !

Ngay tại trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vô cùng phẫn nộ, mấy đại hán kia đã cẩn thận hướng phía Đồng Nhạc Nhạc từng bước đến gần.

” Mọi người nhất định phải cẩn thận, ngàn vạn lần chớ bị nó cắn được! ”

” Ừ, còn có, truyền thuyết tốc độ phượng hoàng chồn cực nhanh ! Ngàn vạn lần đừng để nó chạy thoát ! ”

Mọi người đều thật cẩn thận dãn dò, trong đó, cũng có một người từ phía sau lấy ra một cái võng, lại cẩn thận hướng phía Đồng Nhạc Nhạc đi tới.

Nhìn thấy cục diện mấy người này, nhất định muốn bắt sống mình !

Nhưng mà, Đồng Nhạc Nhạc cxng không phải kẻ ngốc, làm sao lại ngốc hồ hồ bị người bắt được ! ?

Kết quả là, hiện giờ, Đồng Nhạc Nhạc ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng kế !

Thân thể vừa chuyển, chân sau một đạp, Đồng Nhạc Nhạc càng sử dụng khí lực ăn sữa, điên cuồng, hướng phía trước điên cuồng chạy trốn.

Đồng Nhạc Nhạc chạy cực nhanh, bóng dáng trắng nhỏ kia nhanh như chớp, thoáng cái liền chạy cực xa.

Mấy đại hán phía sau thấy vậy lập tức đều lo lắng rống to.

“Chết tiệt! Ngàn vạn lần đừng để Phương hoàng chồn chạy! Đuổi ! ! ! ”

Nghe được phía sau nôn nóng rống to, trong lòng biết những đại hán đáng hướng bên nàng đuổi theo, Đồng Nhạc Nhạc tâm loạn như ma.

Đại não trống rỗng, trong lòng chỉ có một ý niệm, đó là tuyệt đối không thể bị những đại hán này bắt được ! Bằng không, vận mệnh của nàng đáng lo ngại nha !

Trong lòng lo lắng, Đồng Nhạc Nhạc càng điên cuồng chạy như điên về phía trước !

Cũng không quản phong cảnh bốn phía, nhanh chóng hướng phía sau rút lui.

Đồng Nhạc Nhạc cũng một chút không có nhận thấy được bản thân chạy nhanh như nào ! .

4. Chương 4: Nam Tử Trúng Độc !

Cũng không biết lao điên cuồng bao lâu, giống như một thể kỷ, trong thời gian dài, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trên người mình cuối cùng một chút sức lực cũng không có .

Cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc chạy như điên, chỉ cảm thấy mũi chân dường như đá đến cái gì đó, mũi chân truyền đến một trận đau nhức kịch liệt.

Đau nhức kia, làm cho Đồng Nhạc Nhạc chỉ kém không nhe răng nhếch mép.

Nhưng mà, mũi chân đau nhói của Đồng Nhạc Nhạc còn không có kịp chậm rãi trở về chỗ cũ, khi nhìn thấy một màn trước mắt, trong lòng, lại nhanh chóng nhắc tới hoàn cảnh trước mắt !

Bởi vì vừa rồi nàng chỉ lo chạy điên cuồng về phía trước, cũng chưa từng chú ý cảnh vật chung quanh bốn phía! Lại càng không từng chú ý tới trước người nàng, đó là dốc núi ! ! !

Vì thế, bi kịch đã xảy ra ——

Vì bảo vệ đầu bản thân không bị ngã hỏng, thời điểm Đồng Nhạc Nhạc lăn xuống sườn núi lại theo bản năng cúi đầu, vùi mặt vào trong bụng.

Kết quả là, Đồng Nhạc Nhạc giờ phút này giống như một trái bóng da, hướng phía dưới dốc núi lăn xuống !

Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, toàn bộ xương cốt trên người giống như đều rời rạc.

Cũng không biết qua bao lâu, thân mình Đồng Nhạc Nhạc mới ngừng lại được.

Lúc này, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy bản thân đã muốn nhanh thẳng thiên rồi !

Trên người mỗi một đoạn xương cốt đều giống như đứt rời, khiến nàng đau nhức đến nỗi hai mắt khê đảo đã hôn mê!

Té trên mặt đất thành hình chữ đại, Đồng Nhạc Nhạc rất rất lâu cũng không có hồi hồn.

Thầm nghĩ, nếu là mình hiện tại sẽ chết, có thể trở lại hiện đại hay không ! ?

Nếu là như thế, như vậy hiện tại nàng tình nguyện bản thân đã chết

Trong lòng đang vô cùng tuyệt vọng, Đồng Nhạc nhạc tai thính, bỗng nhiên nghe được một trận tiếng kêu rên đau.

Tiếng kêu rên đau kia, giống như là một người nam nhân.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc căng thẳng.

Chẳng lẽ, những đại hán kia đuổi tới ! ?

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc kinh hồn bạt vía, cũng bất chấp đau đớn trên người, lập tức liền tuột tuyền mặt đất ngồi xuống.

Con người đen ngập nước kia nhanh chóng hướng bốn phía cảnh giác nhìn chung quanh một vòng.

Chỉ thất, nơi này chính là đáy cốc, bốn phía bụi cỏ tươi tốt, cây cối xanh tươi, bên trong rừng chim bay, lại không ngừng vỗ cánh, xuyên qua trong đó, hơn nữa phát ra âm thanh riu rít, rất dễ chịu !

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc.

Nơi này trừ bỏ bản thân mình, sẽ không có những người khác à ! ?

Chẳng lẽ, vừa rồi tiếng kêu rên đau kia, là di chứng mình ngã xuống ! ?

Trong lòng còn đang nghi hoặc, đột nhiên, tiếng kêu rên đau kia lại truyền tới bên trong lỗ tai Đồng Nhạc Nhạc.

Nghe vậy, lỗ tai Đồng Nhạc Nhạc không khỏi theo bản năng run rẩy.

Lúc này đây, nàng xác định rồi, bản thân không có nghe nhầm !

Ở chỗ này, trừ nàng ra, còn có những người khác ở ! Nếu nàng bây giờ còn tính là người

Trong lòng nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc còn không đợi phản ứng nhiều, hai chân dường như tự có ý thức, hướng phía nơi phát ra âm thanh đi đến.

Nhưng mà, bởi vì chuyện tình vừa rồi, giờ phút này Đồng Nhạc Nhạc giống như chín sợ cành cong, mỗi một bước, đều đi thật cẩn thận.

Dù sao, dựa vào lời nói những đại hán kia, nàng hiện tại chính là thế gian hiếm có, giá trị liên thành mà !

Khó khăn khó giữ được lại có người nhận ra phần thân thể của nàng, lại đánh chủ ý bắt được nàng, đem nàng bán đi !

Cho nên, lòng người không thể không đề phòng !

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc hết sức lo sợ, đi lên, đều thật cẩn thận.

Tai thính nghe ra, vừa rồi tiếng kêu rên kia là từ bụi cỏ phía trước bên kia cách đó không xa truyền đến.

Vì thế, Đồng Nhạc Nhạc liền từng bước một, cẩn thận hướng phía bụi cỏ bên kia đi đến.

Lúc Đồng Nhạc Nhạc đi tới bụi cỏ bên kia, nhìn thấy tình huống phía sau bụi cỏ, con người đen ngập nước kia nhất thời trốn tránh!

Chỉ thấy, nơi phía sau bụi cỏ tươi tốt, một nam tử đang nằm !

5. Chương 5: Nam Tử Trúng Độc 2 !

Hơn nữa, còn là một nam tử đáng đáp phi thường tuần mỹ!

Đồng Nhạc Nhạc tự nhận, bản thân là một người tham tài háo sắc, tham sống sợ chết!

Bình sinh yêu nhất chính là trai đẹp !

Tiếc rằng, bản thân xuất thân không tốt, tướng mạo càng không có gì đặc biệt, cho nên sống hai mươi ba năm, ngay cả bạn trai cũng không có đến một người .

Bình thường, cũng chỉ có ở trên TV, trong tạp chí ngắm các loại trai đẹp.

Hôm nay, một nam tuấn mỹ khoảng cách gần như vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc chấn động, chỉ cảm thấy nhịp tim bỗng nhiên tăng nhanh.

Tiếng tim đập ‘ Bang bang bang ’, đập nhanh như vậy, dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực nàng.

” Trời ạ! Trên đời lại có nam tử tuấn mỹ như thế ! ? ”

Đồng Nhạc Nhạc không dám tin kinh hô, ánh mắt nhìn về phía nam tử càng nồng đậm vẻ kinh diễm ——

Cầm bào tím sậm bọc lấy thân, áo hơi chặt, đem dáng vẻ to lớn của nam tử kia, tinh tế phác họa.

Nhìn ra nam tử ột thước chín, vai rộng eo hẹp, hai chân thẳng tắp, dáng vẻ vô cùng hoàn mỹ kia, quả thực có thể sánh ngang cùng tượng thần Hy Lạp.

Kim quang buộc tóc, tôn lên được khuôn mặt tuấn mỹ kia, ngũ quan tinh xảo không gì sánh được, giống như mỹ ngọc tỉ mỉ chạm trổ mà thành!

Mây kiếm trong truyền thuyết, xéo tới tóc mai!

Mũi cao thẳng, lộ vẻ ưu nhã !

Lúc này, nam tử tuy rằng hai mắt nhắm chặt, nhưng vẫn đích thực một người long chương phượng tư, quý khí bức người!

Nhưng mà, khi ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc đảo qua, rơi vào đôi môi mỏng tím bầm trên nam tử kia, trong lòng căng thẳng, không khỏi hít một hơi khí lạnh!

Trời ạ !

Đôi môi nam tử này, tại sao là màu tím đen ! ?

Vừa nhìn liền biết, nam tử này, bây giờ thân trúng kịch độc !!!

Trong lòng khiếp sợ, sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc như là nghĩ đến cái gì đó, không khỏi vươn chân lông lá, hướng phía nam tử tìm kiếm chỗ mũi.

Khi cảm giác được nam tử còn có hơi thở, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng cao hứng, rốt cuộc mới hơi thả lỏng.

May là nam tử này không có chết !

Tuy rằng, nàng cùng nam tử này không quen biết, chỉ là, nam tử tuấn mỹ như thế, nếu chết thực đáng tiếc mà !

Nhưng là bây giờ, nam tử này một thân trúng kịch độc, bốn phía lại không có người.

Nam tử này hiện tại cho dù không chết, chờ đến khi độc phát, cũng hẳn là chết không thể nghi ngờ a !

Vậy bây giờ nên làm gì ! ?

Đồng Nhạc Nhạc lo lắng, dù sao, nàng không thể trở mắt nhìn nam tử này chết a !

Ngay Đồng Nhạc hoang mang lo sợ, sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc giống như nghĩ đến cái gì đó, trợn mắt nhìn.

” A! Vừa rồi những người đó nói thế nào ta ! ? Chồn Phượng Hoàng, trong truyền thuyết biến mất trăm năm, cả người đều là bảo vật! ! Hàm răng có kịch độc, máu có thể giải trăm độc ! ! ! ”

Chậm rãi nhớ lại những lời bình luận mấy đại hán vừa rồi nói với mình, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi vui mừng.

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc vẫn không dám khẳng định.

Dù sao, lời những người đó nói, Chồn Phượng Hoàng đã biến mất trăm năm, những đại hán kia không chừng chỉ là suy đoán.

Cũng không biết, máu trong người nàng, thật có thể giải trăm độc hay không !

Nếu như không có thể ! ?

Nghĩ tới đây, chân mày Đồng Nhạc Nhạc vắn một cái, vẻ mặt lo lắng.

Chỉ là hiện tại, cũng không cho phép nàng suy nghĩ nhiều.

Đều nói là cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, hơn nữa, nam tử này còn là một siêu cấp trai đẹp chứ ! (Túc Mộng: Khụ khụ, kỳ thực cái thứ hai mới là trọng điểm đi ! ?)

Nghĩ ngày trước xem TV, không phải nói những người cổ đại, chú trọng nhất các loại ân tình sao ! ?

Động một chút là lấy thân báo đáp các loại !

6. Chương 6: Nam Tử Trúng Độc 3 !

Nhớ ngày trước xem TV, không phải nói những người cổ đại đó, chú trọng nhất các loại ân tình sao ! ?

Động một chút là lấy thân báo đáp các loại !!!!

Vừa nghĩ tới, nếu nàng cứu nam tử này, khi nam tử này tỉnh lại, sẽ thâm tình chân thành nói với nàng.

” Nhạc Nhạc, là nàng đã cứu ta phải không! ? Ta không có gì báo đáp nàng, không bằng, ta liền lấy thân báo đáp đi ! ”

Bệnh nghề nghiệp phát tác, Đồng Nhạc Nhạc lập tức tiến vào trạng thái ảo tưởng.

Vẻ mặt thèm thuồng, hai mắt chỉ kém không biến thành hình trái tim !

Cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, vẻ mặt háo sắc.

” Ha ha, được được được, vậy thì lấy thân báo đáp đi ! Ha ha ...”

Đồng Nhạc Nhạc tiếp tục mơ mộng, cho đến khi bên tai lại lần nữa truyền đến tiếng nam tử kêu rên.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức hoàn toàn thức tỉnh.

Nghĩ bản thân vừa rồi lại có thể hoa si, cũng quên mất, nam tử này vẫn còn thân trúng kịch độc chứ !

Hắn hiện tại khẳng định vô cùng khổ cực đi ! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức thu hồi suy nghĩ bay xa, cúi đầu đưa tay nhìn chân mình. (o.o)

Chỉ thấy móng vuốt này, ngắn ngủn, lông lá xồm xào, lòng bàn tay đầy thịt non phân nộn (?), rất là đáng yêu!

Hiện tại, muốn nàng làm bị thương chính mình, Đồng Nhạc Nhạc vẫn còn có chút không nỡ !

Chỉ là, lại nhìn nam tử nằm trên mặt đất trước mặt, tính mạng sắp buông, Đồng Nhạc Nhạc cũng không kịp nhiều như vậy! (??? ta không edit được đoạn này :()

Lập tức, liền ‘ Bá ’ một tiếng, lộ ra móng vuốt sắc bén, răng bạc cắn chặt một cái, lại quyết hướng phía cánh tay mình cắt tới.

Trên cánh tay truyền đến một hồi đau đớn, đau đến nỗi Đồng Nhạc Nhạc nhe răng nhếch mép.

” Ai, mẹ nó! Thật là đau ! ! !”

Đồng Nhạc Nhạc cắn răng chịu đau nói.

Lại thấy mặt trên cánh tay đầy lông của mình, lúc này đang có một vết máu tràn ở nơi này.

Chỉ thấy vết máu kia, đầu tiên là nhỏ nhỏ, từ từ, máu tươi kiêu diễm kia, vết máu liền chậm rãi chảy ra.

Nhìn trên bộ lông trắng như tuyết, máu tươi kiêu diễm ướt át kia, giống như trên mặt tuyết chậm chậm mọc ra cây mai máu, tươi đẹp lóa mắt như thế, nhìn thấy mà giật mình ! ! !

Cánh tay bị đau, mắt thấy máu tươi chậm rãi chảy xuống, Đồng Nhạc Nhạc lập tức đem cánh tay chảy máu của mình đưa qqua trên miệng người nam tử.

Chỉ là nam tử hiện tại, môi tím khép chặt, giọt máu tươi nhỏ xuống, hẳn cũng không có uống được.

Thấy vậy, chân mày Đồng Nhạc Nhạc khê nhăn.

Sau đó, liền lo lắng nói.

” Người mau mở miệng uống đi ! Bằng không, máu ta chảy uống rồi ! ”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói, nhưng không biết, bản thân nói ra, lại thành thanh âm ‘ Chi Chi Chi ’.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc tỏ ý vô cùng bất đắc dĩ !

Cũng biết, mình bây giờ không phải người rồi, lại làm sao có thể nói ra tiếng người chứ ! ?

Trong lòng đang buồn đau.

Ai biết, nam tử vốn đang hôn mê, dường như nghe hiểu, không ngờ, lại có thể theo bản năng mở môi tím...

Đôi môi nam tử mở ra, máu tươi trên cánh tay Đồng Nhạc Nhạc, liền chậm rãi thuận theo môi tím của hắn, nhỏ vào trong miệng nam tử...

Đồng Nhạc Nhạc chuyên tâm chỉ muốn nam tử có thể giải độc tỉnh lại, cũng không biết, máu mình, rốt cuộc phải nhỏ bao nhiêu giọt...

Cho nên, Đồng Nhạc Nhạc mặc cho từ vết thương của mình không ngừng chảy máu, không ngừng nhỏ vào trong miệng nam tử.

Nhưng không biết, bản thân hôm nay, trên người lấy máu thiên kim (?)...

Dần dần, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy, đầu mình có chút choáng váng.

Không biết có phải là thiếu máu quá độ hay không, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy từng đợt choáng váng đánh tới.

Sợ bản thân sẽ bất tỉnh, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi mạnh lắc lắc đầu nhỏ, cắn chặt đầu lưỡi, để ỉnh giữ vùng tỉnh táo.

Trong lòng, cũng không so với ảo não.

Lẽ nào, mấy đại hán vừa rồi nhận lầm, nàng không phải chồn phượng hoàng trong truyền thuyết, chỉ là chồn trắng thông thường, máu của nàng, không thể giải trăm độc ! ?

Nếu là như vậy, máu này của nàng, thật đúng là chảy uống...

Trong lòng đang bất đắc dĩ, mặt mày Đồng Nhạc Nhạc lúc này càng thêm mấy phần bất đắc dĩ thở dài.

7. Chương 7: Huyết Mâu !

Nhưng mà, khi Đồng Nhạc Nhạc đang tràn đầy thất vọng, nam tử vốn đang ngủ mê man, mày kiếm chợt hơi vận một cái, lông mi run nhè nhè thoáng cái, có dấu hiệu thanh tỉnh!

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vui vẻ, lập tức, ánh mắt liền tràn đầy chờ mong, chăm chú rơi vào trên mặt nam tử.

Mãi đến khi, lông mi nam tử kia khép chặt, đang run rẩy vài cái, chậm rãi mở mắt ra — —

Trời !

Đây rốt cuộc là một đôi mắt thế nào?

Đường nét đôi mắt hoàn mỹ, lông mi dài rậm, như một cánh quạt nhỏ dài đen, rất là xinh đẹp !

Ở chỗ tầm mắt nam tử, là hai bóng đen, khiến cho nam tử nhìn qua (--), ngũ quan càng thêm tuần mỹ!

Nhất là con ngươi mắt, là một đôi huyết mâu* ! (Huyết mâu: Mắt máu)

Giống như bảo thạch màu đỏ xinh đẹp nhất thế gian, ở dưới ánh mặt trời chiếu xuống, lấp lánh rực rỡ, thật là chói mắt !

Lại giống như ngưng ngưng tụ hàng vạn hàng nghìn máu đào, đỏ tươi, yêu dị, tà mị !

Chỉ cần liếc mắt, liền khiến người ta khó quên suốt đời !

Chỉ là, đôi mắt nam tử rất lạnh !

Con ngươi thâm thúy, lại băng lãnh như tảng băng. Chỉ cần liếc mắt, liền đủ để đông lạnh chết một người !

Đồng Nhạc Nhạc sống hai mươi ba năm, màu mắt đen lam nâu thầy nhiều rồi. nhưng chưa từng có thấy qua đôi mắt một người, lại là màu đỏ !

Hơn nữa, đôi mắt đỏ tươi này, trong đó mang theo băng lãnh, tà mị, làm cho người ta nhìn một cái, không khỏi liên tưởng đến Tu La đến từ mười tám tầng địa ngục kia.

Toàn thân lạnh giá, tà khí ! Làm cho người ta không rét mà run ! ! !

” Uống ! ”

Khi thấy nam tử mở mắt ra, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng chấn động, nhin không được hít một hơi khí lạnh !

Nhìn về phía ánh mắt nam tử, càng phủ đầy chấn động, vô cùng kinh ngạc cùng nhẹ nhõm sợ hãi . . .

Trái ngược với Đồng Nhạc Nhạc chấn động sợ sệt, khi Huyền Lăng Thương mở mắt ra, thấy con chồn trắng nhỏ đang ngồi chồm hổm ở trên ngực mình, mắt máu nhất thời ngẩn ra.

Trong bụng càng nghi hoặc.

Theo hần biết, trận chiến vừa rồi , quân địch mai phục hần, toàn quân bị diệt, bản thân trúng kịch độc, mệnh không bao lâu nữa !

Chỉ là vì bản thân để vương tôn nghiêm, cho dù chết, hần cũng không muốn chết ở trước mặt quân địch, vì thế, hần mạnh mẽ chống đỡ một chút chân khí cuối cùng, thi triển khinh công rời khỏi.

Ai biết, cuối cùng khí lực tan hết, hần liền lăn xuống sườn núi.

Lúc đó, Huyền Lăng Thương biết, đã biết một lần, hần phải chết không gì thay đổi !

Ai biết, hần còn có thể mở mắt ra !

Vì sao hần bây giờ còn chưa chết ! ?

Hơn nữa, Huyền Lăng Thương thử thu triển nội lực, ngạc nhiên phát hiện, nội lực của hần từng chút từng chút ngưng tụ trở về . . .

Cảm giác được tại đây, làm cho Huyền Lăng Thương ngạc nhiên !

Dù sao, xuyên qua giữa trăm địch nhân, khẳng định hần phải chết không thể nghi ngờ !

Vì sao hiện tại, hần không chết, hơn nữa nội lực còn đang từ từ ngưng tụ ! ??

Trong lòng khiếp sợ, đôi mắt máu của Huyền Lăng Thương đảo qua .

Khi thấy vật nhỏ lông xù xì trên ngực kia, lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Huyền Lăng Thương từ nhỏ xem vô số sách, bất kể là thiên văn địa lý, hay là triều đình y thuật võ công, cũng xem không ít.

Sở dĩ, khi thấy con chồn trắng giữa hai lông mày một vết đỏ tươi, lập tức hiểu được là chuyện gì xảy ra !

Nghe đồn, thế gian có loại chồn, tên là chồn phượng hoàng !

Chồn phượng hoàng này, cả người đều là báu vật !

Răng chứa kịch độc, bị nó nhẹ cắn một cái, nếu như không nhanh chóng giải độc, hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Thế nhưng, máu chồn phượng hoàng, cũng có thể trị trăm độc, thế gian hiếm có !

Chỉ là, trăm năm trước, người đời vì bắt chồn phượng hoàng, đến nỗi chồn phượng hoàng dần dần mất hết, cuối cùng, trăm năm trước, thế gian lại không người thấu dấu vết phượng hoàng chồn, người đời đều nói, chồn phượng hoàng đã biến mất !

Thế nhưng hôm nay, đang ngồi xổm trên ngực hắn , không phải là chồn phượng hoàng đã biến mất trong truyền thuyết sao ?

Trong lòng khiếp sợ, khi ánh mắt Huyền Lăng Thương đảo qua, rơi vào chân trước chồn phượng hoàng đang chảy máu, đồng tử nhất thời trợn trừng !

Từ nhỏ bị thương vô số, cho nên, Huyền Lăng Thương sao chẳng biết miệng vết thương trên cánh tay chồn phượng hoàng này, chính là do vũ khí sắc bén gây thương tích ! ?

8. Chương 8: Ngát Xỉu

Lại cảm giác trong miệng có vị tanh tanh ngòn ngọt, do đã quá quen thuộc đối với máu tươi khiến cho Huyền Lăng Thương lập tức hiểu ra.

Trong lòng càng vô cùng rung động!

“Là người, vừa rồi người đã dùng máu của chính mình để cứu ta! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng liền thốt ra lời này mà không hề nghĩ ngợi.

Nhưng sau khi Huyền Lăng Thương vừa nói dứt lời, thì hắn cũng không khỏi ảo não một lúc.

Chính mình thật khờ, trước mắt tuy là con Phượng Hoàng Điều tuyệt chủng trăm năm , nhưng cũng vẫn là động vật.

Động vật thì làm thế nào mà nghe hiểu được tiếng người đây! ?

Trong lúc Huyền Lăng Thương cảm thấy buồn cười vì chính mình lỗ lòi, thì hắn không ngờ con chồn Phượng Hoàng trước mắt này phảng phất nghe hiểu được tiếng người . Nó lập tức gật gật cái đầu lông xù dễ thương kia , hình như là đang đồng ý với hắn!

Thấy vậy, trong lòng Huyền Lăng Thương thầm giật mình.

Huyết mâu không khỏi gât gao rơi trên ngực con Phượng Hoàng Điều kia.

Chỉ thấy con Phượng Hoàng Điều này, bộ lông toàn thân trắng như tuyết , tứ chi ngắn tũn, thân thể mảnh dẻ, tai hình tam giác, cái mũi cái miệng đều là nho nhỏ xinh xinh.

Chòm lông đầu đỏ như Hỏa Diễm kia khiến cho con Phượng Hoàng Điều lông xù này được tăng thêm vài phần cao quý!

Giờ phút này, điều khiến cho Huyền Lăng Thương đích xác động tâm chính là một đôi mắt long lanh kia !

Các loại động vật tầm thường , coi như là dễ thương đến đâu, đối với hắn mà nói, chẳng qua là cầm thú!

Có điều con chồn Phượng Hoàng trước mắt này hấp dẫn hắn nhất cũng chính là kia một đôi mắt long lanh kia !

Huyền Lăng Thương đã sống hai mươi lăm năm. Nay mới lần đầu tiên phát hiện một con cầm thú lại có thể có được một đôi mắt cực kì linh lợi như vậy!

Từ trong đôi mắt con Phượng Hoàng Điều này, hình như hắn có thể thấy sự lo lắng trong mắt nó, sự rung động và quan tâm đối với chính mình . . .

Thế này. . . Thật sự là quá thần kỳ!

Đối với sự kinh ngạc trong lòng Huyền Lăng Thương , Đồng Nhạc Nhạc vẫn không biết, chính mình vừa rồi hành động theo bản năng đã làm Huyền Lăng Thương rung động như thế.

Vừa rồi, khi nàng nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, chỉ là trả lời theo bản năng mà thôi.

Cũng không dự đoán, những tiếng đã nói ra vẫn chỉ là âm thanh ‘chít chít’.

Vì điều này, Đồng Nhạc Nhạc cực kì ảo não!

Chết tiệt!

Làm sao nàng có thể quên , hiện tại nàng đã không phải là người!

Sao nàng có thể vừa rồi vẫn còn làm cô gái xinh đẹp mơ mộng gì, cho là cứu được nam nhân này, thì nam nhân này sẽ giống như chàng trai trong tiểu thuyết , sẽ lấy thân báo đáp đối với nàng!

Trong lòng đang lúc ảo não không thôi, thì không được, Đồng Nhạc Nhạc lại quên đứt là trên cánh tay của mình vẫn còn chảy huyết!

Giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy đầu mình càng ngày càng choáng váng.

Những cơn chóng mặt kéo tới, cuối cùng Đồng Nhạc Nhạc cũng không chống đỡ nổi nữa, hai mắt vừa trợn lên liền ngất đi. . .

Tuy nhiên, sau khi Đồng Nhạc Nhạc đã bất tỉnh, thì nàng cũng không biết .

Huyền Lăng Thương thấy con chồn Phượng Hoàng trên ngực mình đột nhiên hai mắt vừa trợn ngược liền ngã vào trong ngực mình , trong lòng không khỏi cực kì kinh hãi một phen!

Thật giống như, hắn sắp sửa mất đi một thứ gì đó quan trọng nhất , khiến cho hắn hoảng hốt một hồi mà không có lý do !

Cảm giác hoảng hốt như vậy, xa lạ như thế!

Nghĩ lại, hắn đã sống hai mươi lăm năm, từ một tiểu hoàng tử không quyền không thế, từng bước từng bước đi tới vị trí đế vương cao cao tại thượng bây giờ , có chuyện gì mà còn chưa trải qua ! ?

Coi như đối mặt ngàn vạn quân mã, hắn cũng không có một chút nhú mày!

Hiện nay, đến khi thấy Tiểu quỷ này trong lòng đột nhiên ngã xuống, trong lòng Huyền Lăng Thương giật thót, lập tức cả người liền nhổm dậy từ trên cỏ .

Độc trên người đã được giải, cho nên giờ phút này Huyền Lăng Thương đã khôi phục thể lực và có hơn phân nửa nội lực.

Giờ phút này, một tay hắn ôm lấy trong lòng con Phượng Hoàng, Huyền Lăng Thương mới phát hiện, Phượng Hoàng Điều này so với trong tưởng tượng của mình càng nhỏ nhắn xinh xắn hơn.

Hơn nữa, vóc người rất nhẹ rất nhẹ, cũng không biết có nặng đến hai cân hay không!

Chỉ là do Phượng Hoàng Điều có bộ lông xù, mới khiến cho nó xem ra lớn hơn không ít so với thực tế mà thôi.

Chỉ thấy Phượng Hoàng Điều bị chính mình dùng một tay nâng lên, Huyền Lăng Thương đầu tiên là dùng đầu ngón tay thăm dò hơi thở của Phượng Hoàng Điều.

Sau khi cảm giác được Phượng Hoàng Điều vẫn còn có khí tức , hòn đá vốn trĩu nặng trong lòng Huyền Lăng Thương rốt cục mới được thả xuống .

9. Chương 9: Ân Chồn Cứu Mạng !

Nếu như là trước đây, Huyền Lăng Thương tuyệt đối sẽ không lưu ý như thế đến một con cầm thú!

Chỉ là hiện nay, con chồn Phượng Hoàng này cũng là bởi vì cứu hắn, nên mới mất quá nhiều máu.

Nói cho cùng, Phượng Hoàng chồn này, chính là ân chồn cứu mạng của hắn !

Trong lòng đang nhớ lại thì nhìn thấy chân trước của Phượng Hoàng chồn vẫn còn chảy máu. Kết quả là, Huyền Lăng Thương liền móc ra từ trong ngực một bình sứ nhỏ tinh xảo. Tức thì, hắn dè dặt rắc thuốc bột trong bình sứ nhỏ vào vết thương trên đùi Phượng Hoàng chồn .

Sau một khắc, hắn lại đưa tay hung hăng xé vạt áo một cái.

Cùng với một tiếng “roạt”, trên tay Huyền Lăng Thương liền có thêm một dải vải hẹp dài .

Sợ làm đau đớn đến Tiểu quỷ này, hành động của Huyền Lăng Thương càng là vô cùng nhẹ nhàng.

Sau khi cẩn thận băng bó xong xuôi vết thương cho Phượng Hoàng Điều, vầng trán của Huyền Lăng Thương vốn nhăn tít mới từ từ giãn ra một chút .

Nhìn vào đôi mắt của Huyền Lăng Thương , càng là có thêm vài phần dịu dàng mà chính bản thân hắn cũng không từng nhận thấy được . . .

Đến lúc Ngự lâm quân hấp tấp tìm được Huyền Lăng Thương , nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mà ai nấy đều giống như thấy sấm sét giữa trời quang, coi như bị chấn động đến hoá thạch ngay tại chỗ !

Trời ạ!

Rốt cuộc là bọn họ hoa mắt tập thể, hay hôm nay là ngày mặt trời mọc lên từ phía tây ! ?

Vị Hoàng thượng không câu nệ nói cười, lạnh lùng đến kì quái của bọn họ , lại cũng có lúc dịu dàng giống như thế này ư ! ?

Hơn nữa, sự dịu dàng của hắn không phải đối với những người khác, mà là đối với một con . . . Tiểu Bạch chồn! ? ?

Thấy vậy, đám Ngự lâm quân liền đứng ngây ra ở nơi đó cũng phải một hồi rất lâu . Hơn nữa chúng còn không dám tin đưa tay dụi dụi mắt, còn tưởng rằng chính mình nhìn lầm rồi !

Cho đến lúc trôi qua không biết bao nhiêu thời gian, Huyền Lăng Thương vốn đang lúc dốc lòng chăm sóc Đồng Nhạc Nhạc phảng phất nhận thấy được dường như có điều gì, huyết mâu không khỏi ngược lên .

Đến khi thấy, Ngự lâm quân không biết xuất hiện ở cách đó không xa từ khi nào thì huyết mâu vốn đang mang theo sự dịu dàng mới chợt lạnh lẽo đi!

Thay đổi cực nhanh, chỉ là trong nháy mắt thôi!

Nhìn Huyền Lăng Thương mới một khắc trước thôi vẫn còn dịu dàng chân thành , sau một khắc liền khôi phục dáng vẻ lạnh lùng như trong dĩ vãng , trong lòng mọi người không khỏi rung mình.

Trong lòng, càng là nhất tề nổi lên sự kính nể sợ hãi!

Dù sao, nam nhân trước mắt này chính là vị đế vương cao cao tại thượng của Linh Nhạc Quốc !

Từ trên người nam nhân lộ ra phong thái cao quý , hơn nữa còn có sự lạnh lẽo uy nghiêm kia mà chỉ kẻ ngồi trên ới có. Chỉ cần một ánh mắt, đủ để cho người ta táng đờm kinh hồn, tiến tới cam tâm tình nguyện phủ phục ở dưới chân hần. . .

Chỉ là, thay đổi này thật sự quá lớn!

Mẹ ơi, một hơn phân nửa số người ở đây so ra lại vẫn còn kém một con Phượng Hoàng chồn nhỏ sao! ?

Trong lòng mọi người khóc không ra nước mắt, cảm giác được địa vị của mình thật sự là thấp đến không thể thấp hơn. . .

Đối với tâm tư của mọi người, thì Huyền Lăng Thương không cần phải để ý tới.

Lúc này, thủ lĩnh Ngự lâm quân, sau khi phục hồi tinh thần mới nhớ lại mục đích của mình trước khi tới nơi này . Hần lập tức vội vã quỳ xuống đất.

Các tướng lĩnh phía sau cũng như thế, đều nhất tề quỳ xuống theo.

- Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Đối với mọi người cùng nhau tung hô, Huyền Lăng Thương chỉ là nhẹ nhàng gật đầu.

- Hãy bình thân!

Nam nhân mở miệng, giọng nặng trịch lạnh như băng.

Một gương mặt lạnh như băng đó, phảng phất hồ sâu yên lặng đã hơn ngàn năm , không sợ hãi sóng gió! Làm cho người ta không nhìn ra hần đang vui hay giận!

Giờ phút này, thủ lĩnh Ngự lâm quân đang lúc một mực cung kính đã đứng lên . Hần lập tức tiến lên một bước, quỳ một gối xuống đất mà mở miệng cung kính nói với Huyền Lăng Thương .

- Hoàng thượng, thuộc hạ cứu giá chậm trễ, xin Hoàng thượng trách tội!

Thủ lĩnh Ngự lâm quân Hách Đức đã đi theo Huyền Lăng Thương nhiều năm.

Vào lúc mới được biết Huyền Lăng Thương bị đắm trong rừng, hần liền vội vã chạy tới.

Ai mà biết, khi hần chạy tới rừng cây liền nhìn thấy thì hài khắp nơi!

Từ trong miệng một tên thị vệ đang hấp hối thì hần được biết, Hoàng thượng người bị trúng kịch độc, e là có bất trắc. Khiến cho trong lòng hần đang lúc bồn chồn không thôi.

Hơn nữa, trong lòng Hách Đức cũng đã tính toán trường hợp xấu nhất! Ai biết, khi hần mang theo mọi người chạy tới nơi này, thì điều nhìn thấy, cũng là Hoàng thượng của hần từ trước tới nay vô cùng lạnh lùng, giờ phút này đang nhẹ nhàng cẩn thận chăm sóc một con Tiểu Bạch Điều như thế. Hơn nữa còn để đặt bôi thuốc băng bó vết thương cho Tiểu Bạch chồn . . .

10. Chương 10: Hồi Cung !

Nếu không phải chính mình tận mắt nhìn thấy, hần vẫn còn thực sự không thể tin được !

Chỉ là hiện nay, thấy được dáng vẻ bình yên vô sự của Huyền Lăng Thương, hòn đá vốn đè nặng trĩu trong lòng Hách Đức mới rốt cục rơi xuống.

Đối với tâm tư và sự trung thành của Hách Đức , Huyền Lăng Thương từ trước tới nay vẫn nhìn rất rõ .

Hồi tưởng lại rừng cây đầy sự giết chóc vừa rồi, huyết mâu Huyền Lăng Thương lóe ra một sát ý hào hùng.

Lập tức, bạc môi dần dần khôi phục hồng nhuận có hơi hé ra, hần nói với giọng điệu vô cùng lạnh lùng.

” Hồi cung!”

. . .

Trong thời gian Đồng Nhạc Nhạc vẫn chưa tỉnh ngủ , nàng chỉ cảm thấy chính mình đang đưa thân vào một mảnh gì đó vô cùng mềm mại giữa một biển mây, vô cùng dễ chịu thoải mái!

Hồi tưởng lại chỗ ở của mình, cái gối gỗ kia cứng quèo, lấy đầu ra được thoải mái như thế! ?

Chẳng lẽ là hiện tại nàng đã chết! ? Hiện nay, đang ở trong thiên đường ! ?

Đúng rồi!

Nàng nhớ ra!

Bởi vì nàng uống phải cà phê quá thời hạn nên chết chắc, cuối cùng, lại xuyên không đến trên người một con Tiểu Bạch Điều .

Cuối cùng, lại gặp phải một người tuấn mỹ nam tử bị trúng kịch độc!

Vì cứu nam nhân kia, nàng không tiếc cắt qua cánh tay mình, lấy huyết giải độc cho nam nhân .

Nói không chừng, bởi vì là nàng mất máu quá nhiều mà chết! ?

Lại bởi vì là làm chuyện tốt , cho nên liền được lên thiên đường! ?

Nếu như thế, ngẫm lại cũng không tồi, rốt cuộc so sánh với xuyên không biến thành một con đi thì vẫn còn tốt hơn nhiều!

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy mỹ mãn khi nhớ lại, rồi tính toán tiếp tục ngủ thêm .

Dù sao hiện tại, nàng thật sự cảm thấy thật thoải mái !

Tuy nhiên, vào lúc Đồng Nhạc Nhạc tính toán ngủ tiếp, bên tai lại đột nhiên truyền đến âm thanh nói chuyện .

Mặc dù những người đó đã tận lực hạ thấp âm lượng nói chuyện, chỉ là, những lời này, lại vẫn lọt vào trong tai nàng vô cùng rõ ràng .

Hơn nữa, âm thanh kia, hình như đang ở ngay bên cạnh nàng .

Âm thanh kia, phi thường êm tai dễ nghe!

Phảng phất như rượu ngon lâu năm vừa mới mở ra, đậm đà, gợi cảm !

” Các ngươi không phải ngự y tốt nhất sao! ? Làm thế nào ngay cả một con Phượng Hoàng chồn đều không điều trị được! ? Đến bây giờ, làm thế nào nó còn chưa tỉnh lại! ?”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu vô cùng lạnh lẽo.

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc lại nghe ra, trong giọng nói của nam nhân có sự quan tâm.

Trong lòng rung động, âm thanh thật là dễ nghe!

Rốt cuộc là ai đang nói chuyện!

Âm thanh dễ nghe như vậy , không biết dung mạo như thế nào! (vâng, lại tò mò dung mạo người ta

Nghe được những lời Thượng ngự y đã nói, sắc mặt Huyền Lăng Thương vốn âm u mới hơi giãn ra được một chút .

Lập tức, huyết mạch có hơi quét nhanh một lượt, nhìn sang Phượng Hoàng chồn đang lúc mê man trên long sàng .

Chỉ thấy Phượng Hoàng chồn này, vốn thân thể nhỏ nhắn lông xù, giờ phút này đang quấn khắp người không ít băng. Nếu không phải còn có cái đầu lông xù xinh xinh không bị băng bó, lúc đầu mà nhìn qua thì còn tưởng rằng đó là một cuộn vải !

Nhìn Tiểu quý này bị thương nghiêm trọng như thế , Huyền Lăng Thương khẽ nhăn trán . Trong mắt có thêm vài phần lo lắng mà chính mình cũng không từng phát hiện . . .

Đối với vẻ lo lắng trong mắt Huyền Lăng Thương, Thượng ngự y một mực khúm núm quỳ rạp xuống đất nhìn lên, trong lòng kinh ngạc không thôi.

An

11. Chương 11: Hoàng Thương Huyền Lăng Thương !

Được phong làm ngự y vào cung đã không phải chuyện một hai ngày . Cho nên, Thượng ngự y đối với sự tích của vị đế vương trẻ tuổi này, thì càng là nghe nói tới không ít.

Nghe nói, vị đế vương trẻ tuổi này thuở nhỏ mẹ chết, liền một mực được Hoàng Hậu năm đó nuôi, hiện nay chính là Thái Hậu nương nương .

Cầm kỳ thi họa, mọi thứ tinh thông!

Giỏi về cỡi ngựa bắn cung, đã bắn tất trúng!

Văn tài võ giỏi, đương triều không có hai người!

Nghe nói năm đó Phiên Quốc từng phái năm mươi vạn binh mã tiến công Linh Nhạc Quốc. Trên từ triều thần, dưới tới dân chúng bình dân, không người không hoảng hốt!

Tiên Đế càng bối vậy mà lo bạc trắng đầu!

Liền tại lúc mọi người cho là Linh Nhạc Quốc tất mất, Tứ hoàng tử Huyền Lăng Thương mới hơn mười tuổi liền lớn mật đưa ra đề nghị.

Cuối cùng, Tiên Đế dùng mưu kế của Huyền Lăng Thương, chọn lấy mười vạn binh mã đã phá được Phiên Quốc!

Lập tức , sự tích vinh quang của Tứ hoàng tử Huyền Lăng Thương không chỉ có truyền khắp cả nước. Mà các nước láng giềng bốn phía đối với Tứ hoàng tử Linh Nhạc Quốc càng là vừa kính vừa sợ. Bắt đầu từ khi đó, các quốc gia khác cũng không dám xâm phạm Linh Nhạc Quốc .

Đối với Tứ hoàng tử thông minh, Tiên Đế càng là sủng ái có thừa!

Mà ngay cả Đại hoàng tử do Hoàng hậu nương nương năm đó , hiện nay là Thái Hậu nương nương sinh ra đều bị dè ẹp xuống!

Sau khi tiên đế băng hà , Huyền Lăng Thương do được mọi người yêu quý mà trở thành hoàng đế Linh Nhạc Quốc !

Từ sau khi Huyền Lăng Thương đăng cơ làm Đế , liền dùng thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn chính lý khiến cả Linh Nhạc Quốc được trật tự ngăn nắp.

Đầu tiên là tịch biên toàn bộ gia sản những tham quan ô lại , chém đầu hay lưu đầy vào Cổ Tháp, lại mở kho tháo quốc khố để cứu tế dân chúng.

Khai hoang mở ruộng khiến cho những khát cái trời giạt khắp nơi có cái làm cái ăn . . .

Đương kim Thánh thượng anh minh quyết đoán, khiến cho trong triều mọi người không người không phục!

Dân chúng thiên hạ, mọi người đều có thể an cư lạc nghiệp, đương nhiên đối với đương kim Thánh thượng là khen không dứt miệng!

Kết quả là, đương kim Thánh thượng càng trở thành người trong mộng của các thiếu nữ chưa lập gia đình trong cả nước !

Phàm là nữ nhân đều muốn gả!

Coi như là đại thần trong triều, ai nấy đều hận không thể đưa khuê nữ nhà mình vào hoàng cung, trở thành phi tử của hoàng thượng!

Vinh hoa phú quý như vậy , công danh lợi lộc tự nhiên nhiều không kể xiết!

Bất đắc dĩ!

So sánh tổ tiên hoàng đế Linh Nhạc Quốc, ba năm một lần tuyển tú.

Đương kim Thánh thượng đến nay đã hai mươi tuổi, hậu cung lại trống rỗng không một người!

Coi như Thái Hậu nương nấng hao hết tâm tư, cung nữ trong cung ai nấy đều muốn bò lên trên long sàng này, nhưng lại không người có thể trở thành nữ nhân của hoàng thượng!

Cũng không biết đương kim Thánh thượng này là hình mũi lên trời, khinh thường những nữ nhân tầm thường, hay là có bệnh kín khó nói khác . . .

Kết quả là, ngấm ngầm, không ít người đối với hoàng đế lạnh lùng ít nói này đều sôi nổi bàn luận ồn ào, không ít người lan truyền hoàng đế này là có mối hiềm đoạn tụ chi phích . . .

Dù sao, đương kim Thánh thượng có quan hệ phi thường mật thiết cùng vị vương khác họ Lan Lăng Thiệu Giác . . .

Còn có người nói, thân thể đương kim hoàng thượng có gì đó, vô phương sinh con nối dòng. . .

Đối với điều này, vụng trộm mọi người sôi nổi bàn luận ồn ào. Chỉ là, rốt cuộc chuyện thật hay giả, liền không người biết được !

Dù sao, cũng không có người lá gan lớn như vậy, dám đi hỏi đương kim Thánh thượng về những việc lặt vặt này.

Dù sao, đương kim thiên tử này không cần một câu nói, chỉ cần một ánh mắt, liền có thể giết người trong vô hình. . .

Liền trong thời gian Thượng ngự y quỳ trên mặt đất nghĩ ngợi.

Đồng Nhạc Nhạc vốn muốn tỉnh táo cũng nghe được rành rành đối thoại vừa rồi của những người này .

Trong lòng càng là rung động không thôi!

Trời ạ!

Nàng có nghe lầm hay không! ?

Hoàng thượng! ? ?

An

12. Chương 12: Hoàng Thượng Huyền Lăng Thương 2 !

Đây là đóng phim cổ trang sao! ?

Trong lòng rung động, vào lúc Đồng Nhạc Nhạc cố gắng mở mắt ra , nhìn rõ ràng mọi thứ trước mắt liền giật mình la lên , hoàn toàn là sự thật !

Đôi mắt to đen lúng liếng mang theo vài phần nhập nhèm, vài phần nghi hoặc, liền không ngừng nhìn chung quanh bốn phía.

Lụa mỏng quây quanh, rèm che chập chờn. Cả căn phòng có diện tích lớn như thế, mà trên mặt sàn được lát đá xanh nhẵn bóng đến soi gương được!

Trên bề mặt vẫn còn trải một tấm thảm màu đỏ tươi có thêu trăm hoa, lập tức ngồi ngời ngời vẻ sang trọng vinh hiển !

Một bên, bày biện một loạt những chiếc bàn gỗ được điêu khắc từ gỗ Tử Đàn .

Trên vách tường , bức tranh tranh thủy mặc lập tức hiện ra vẽ cổ điển sang trọng!

Trong một góc , một Đồng Lô màu vàng chạm khắc hoa đang tỏa khói xanh lượn lờ, mùi Long Tiên Hương thoang thoảng kia càng tràn ngập khắp phòng . . .

Thu tầm mắt lại .

Chỉ thấy chính mình đang nằm ở trên một cái giường phi thường lớn .

Cả bốn cây cọc màn đều là dùng mỹ ngọc tỉ mỉ chế tạo ra . Trên những cột ngọc đó có điêu khắc những con Ngũ Trảo Kim Long. Kim Long rạng rỡ ngời ngời, phẳng phất như muốn từ trên bề mặt cột ngọc mà bay thẳng lên bầu trời . . .

Bốn phía thì có treo những tấm lụa mỏng màu vàng tươi làm màn che. . .

Coi như là những gì bày ra, có được trên người thì đều là loại lụa mềm mại màu vàng của hoàng gia . . .

Mọi thứ trước mắt, tất cả đều là xanh vàng rực rỡ như vậy, cực kì khoa trương . So với những hoàng cung tấm điện trước kia nàng đã thấy trên TV thì càng trắng lệ nguy nga lộng lẫy hơn . . .

Trong lòng đang rung động, thì bên tai đột nhiên truyền đến một âm thanh trầm thấp, lại mang theo vài phần lo lắng mừng rỡ .

“Ngự y, mau nhìn! Nó tỉnh lại rồi!”

Nam nhân mở miệng, âm thanh kia, sao mà quen thuộc và dễ nghe như vậy !

Sinh sống hai mươi ba năm, Đồng Nhạc Nhạc lần đầu tiên cảm thấy động tâm vì một âm thanh.

Ánh mắt liền quét một vòng, đôi mắt đen lúng liếng kia quay sang bên cạnh nhìn lại.

Chỉ thấy, bên cạnh nàng, có một nam nhân vóc người rắn rỏi cao lớn đang ngồi !

Chỉ thấy nam nhân này, chính là nam nhân đẹp trai nhất mà nàng đã từng nhìn thấy trên đời này !

Tuổi ước chừng hai mươi bốn hai mươi lăm , đầu đội mũ vàng, dung mạo như rồng như phượng . Người mặc một bộ long bào màu vàng tươi, càng tôn lên vẻ sang trọng phi phàm của mình , phách khí vương giả lập tức hiện ra không nghi ngờ gì nữa!

Gương mặt kia càng giống như được chạm khắc tỉ mỉ điêu luyện mà thành . Mày kiếm, mũi cao, môi mỏng, mỗi một thứ đều phối hợp hoàn mỹ không thôi!

Một đôi mắt hút hồn lòng người , xinh đẹp giống như Hồng Bảo Thạch vậy . . .

Đôi mắt đẹp quá !

Nhìn huyết mâu của nam nhân đẹp trai kia, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi có hơi ngây dại mà nhìn . . .

Dùng một đôi mắt đen lúng liếng dò hỏi, Đồng Nhạc Nhạc nhìn Huyền Lăng Thương.

Huyền Lăng Thương thấy con Tiểu quý này chỉ là lẳng lặng nhìn mình, đôi mắt cũng không hề chớp lấy một cái.

Như là đang quan sát hần, hoặc như là đang tìm tòi nghiên cứu, lại mang theo một loại cảm giác nhẩn gửi . . .

Cảm giác đó, thật giống như một nữ nhân nhìn một nam nhân tuấn mỹ , dường như nhìn ngây dại . . .

Chính là, có khả năng sao! ?

Dù sao, đối phương chẳng qua là một cảm thú, ở trong mắt đối phương, hần hần là chỉ được xem như một nam nhân to xác kỳ quái thôi! ? Không phải sao! ?

Huyền Lăng Thương trong lòng buồn cười tự giễu .

Lập tức, liền để cho Thượng ngự y đang ở một bên đến tiến hành kiểm tra cho Tiểu quý này .

Thượng ngự y vừa rồi một mực lo lắng đề phòng .

Giờ phút này, thấy Tiểu quỷ này rốt cục đã tỉnh lại thì trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao, nếu như con Tiểu quỷ này mà không tỉnh lại, thì nam nhân bên cạnh này, chỉ là ánh mắt liền đủ để bầm lão thành muôn mảnh .

Mặc dù, đối với chuyện Hoàng đế trẻ tuổi trước mắt quan tâm như thế đến con tiểu điều này, khiến cho Thượng ngự y trong lòng nghi hoặc.

Chỉ là, lão chẳng qua là một ngự y, cái gì không nên hỏi, thì đương nhiên lão biết đến.

Cẩn thận kiểm tra xong xuôi một lần cho con tiểu điều, hàng mi vốn cau chặt của Thượng ngự y có hơi giãn ra một chút.

An

13. Chương 13: Người Có Đúng Đang Đói Bụng Không !

Lập tức, lão liền xoay người, một mực cung kính trả lời đối với nam nhân bên cạnh .

” Khởi bẩm Hoàng thượng, thân thể con tiểu điều này không có gì đáng ngại. Chỉ cần mỗi ngày uống thuốc, từ từ điều trị, chẳng mấy chốc sẽ khỏi hẳn .”

Nghe được những lời Thượng ngự y đã nói, Huyền Lăng Thương chỉ là nhẹ nhàng gật đầu.

Mặc dù nam nhân có thần sắc lạnh lùng như băng.

Một đôi huyết mâu tuyệt đẹp kia vốn nhìn sóng gió ba đào mà không sợ hãi, làm cho người ta không đoán ra tâm tư của hắn.

Chỉ là, trong phòng ngủ phía sau lưng mọi người, vẫn rõ ràng cảm giác được, nhiệt độ trong phòng ngủ đã từ từ tăng lên không ít .

” Đã như vậy, các người đi xuống trước đi!”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Mà ngay cả Thượng ngự y, cũng là vừa giờ ồng tay áo lên lau lau mồ hôi trên trán , vừa một mực cung kính lui xuống.

Rồi cùng với mọi người nối đuôi nhau lùi ra khỏi phòng.

Trong cả phòng ngủ lớn như thế , chỉ còn lại có Huyền Lăng Thương và Đồng Nhạc Nhạc một người một điều ở lại.

Cô nam quả nữ, khụ khụ, hiện tại nàng đã không tính là nữ . . .

Ô ô, ngẫm lại liền cảm giác đúng là khóc không ra nước mắt.

Chỉ là Đồng Nhạc Nhạc buồn rầu không có bao nhiêu thời gian, liền bị một chuyện phi thường quan trọng khác cắt đứt sự hồi tưởng . Đó là

Nàng đang rất đói! ! !

Từ sau khi không hiểu ra sao cả mà xuyên không đến nơi này, xuyên không thành một con tiểu điều . Lại không hiểu ra sao cả bị thợ săn đuổi bắt, đến cuối cùng, lại cắt cổ tay lấy huyết cho nam nhân này uống . . .

Từng chuyện xảy ra, thể lực Đồng Nhạc Nhạc đã sớm chóng đờ hết nổi, hơn nữa còn đói đến da bụng dán sát vào lưng.

Chỉ là bất đắc dĩ, hiện tại trên dưới toàn thân nàng đều quấn kín băng, ngoại trừ một cái đầu nhỏ xù lông thì chỗ nào trên người nàng cũng không thể động đậy .

Hơn nữa, nàng lại không nói được, cũng không cách nào nói cho nam nhân này rằng nàng đang đói bụng.

Càng muốn, Đồng Nhạc Nhạc lại cảm giác chính mình là một bi kịch, thật sự rất khổ a .

Ô ô, cái gì nàng cũng đều có thể nhịn, chính là không thể chịu đói a. . .

Ô ô. . .

Trong lòng càng nghĩ, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc càng tỏ ra ủy khuất.

Đôi mắt nhìn về phía Huyền Lăng Thương càng là ngập nước, mang theo ý cầu khẩn lộ rõ.

Chu cái miệng nhỏ, nàng không ngừng mở miệng cầu khẩn .

“Ta thật đói a, tìm cách cho ta ăn đi! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói, chỉ là cũng thấy bất đắc dĩ. Những lời đã nói ra, lọt vào trong tai người khác lại thành âm thanh ‘Chi chi chi’ .

So sánh với Đồng Nhạc Nhạc khốn khổ cầu khẩn, khóc không ra nước mắt.

Huyền Lăng Thương ngồi ở mép giường đang nhìn con Phượng Hoàng chồn nằm ở trên giường vẫn không nhúc nhích. Nó đang nhìn hắn mà kêu lớn ‘Chi chi chi’ , hình như là muốn nói cái gì đó với hắn.

Một đôi mắt giống như mã não thạch kia, giờ phút này càng là chứa được một ao nước mắt, thương cảm như vậy mà nhìn hắn.

Dáng vẻ kia , nói là thương cảm đến đâu, thì đúng là thương cảm tới đó.

Hình như là ai đang bắt nạt nó . . .

Thấy vậy, trong lòng Huyền Lăng Thương đầu tiên là nghi hoặc một khắc. Sau một khắc, dường như là nghĩ ra cái gì nên đôi môi đỏ mọng có hơi mấp máy.

“Có đúng là người đang đói bụng không! ?”

Mặc dù không nghe được những lời con Phượng Hoàng chồn này đã nói, chỉ là nhìn ánh mắt của Phượng Hoàng Điều và âm thanh ‘Chi chi chi’ không sao diễn tả nổi, Huyền Lăng Thương hình như rõ ràng những lời nó nói .

Vì vậy, môi đỏ mọng mở ra, liền mở miệng hỏi như vậy.

Nghe thấy Huyền Lăng Thương nói ra lời này, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc vốn đang khốn khổ cầu khẩn, đầu tiên là sửng sốt, trong lòng rất ngạc nhiên.

Nam nhân này thật thông minh! ! !

Khó trách có thể lên làm vua của một nước, ngay cả những lời mà người bình thường không thể nghe ra thì đều có thể hiểu được!

Trong lòng rung động , Đồng Nhạc Nhạc phục hồi tinh thần lại liền lập tức gật đầu như già tở.

“Đúng vậy đúng vậy, sắp chết đói rồi , kiếm gì cho ta ăn đi nhanh lên một chút!”

An

14. Chương 14: Cho Ăn !

“Chi chi chi. . .”

Nghe nhắc đến ăn thì Tiểu quỷ này vừa ‘Chi chi chi’ kêu lớn, vừa gật gật cái đầu xinh xắn dễ thương kia như già tở .

Huyền Lăng Thương lập tức cảm thấy thú vị.

Hơn nữa, trong lòng càng là thần phục không thôi!

Dù sao, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy có một con Tiểu Thú thông minh như thế !

Đặc biệt một đôi mắt đen to lúng liếng kia, trong veo như hai giọt nước, làm cho người ta nhìn liên đều sẽ yêu quý từ đáy lòng . . .

Hiện tại, con Tiểu Thú này lại còn hiểu được lời người ta nói, thật sự rất khó có thể tin nổi !

Trong lòng kinh ngạc, chỉ là trên mặt Huyền Lăng Thương không có biểu hiện ra ngoài.

Hắn chỉ nhanh chóng hạ lệnh cho người dâng ngự thiện, sau đó, dường như là nghĩ ra điều gì nên mở miệng nói với người mới vào.

“Tây di không phải vừa mới tiến cống một chút thạch anh bồ đào sao! ? Bưng lên!”

“Vâng!”

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, cung nhân lập tức một mực cung kính cúi đầu đáp lời, tức thì liền nhanh chóng lui xuống .

Không đến một lát , mấy người cung nữ trang điểm son phấn liền nhanh chóng dâng lên một bàn lớn đầy những món ngon cực kì đủ cả màu sắc hương vị .

Người thấy từng đợt mùi thơm thức ăn làm cho người ta thèm nhỏ dãi kia, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy sức ép trong bụng càng lợi hại hơn .

Âm thanh bồm chồm ‘òng ọc òng ọc’ với âm lượng lớn, làm ngay cả Huyền Lăng Thương ngồi ở một bên cũng nghe được .

Nghe vậy, gương mặt tuần tú kia của Huyền Lăng Thương không khỏi có hơi sững sốt.

Lập tức, ánh mắt nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc càng mang theo vài phần êm dịu .

“Tiểu quỷ đã quá đói bụng à! ? Chúng ta đến ăn cái gì đi!”

Vừa nói dứt lời, Huyền Lăng Thương liền dè dặt ôm lấy Đồng Nhạc Nhạc đang nằm ở trên long sàng của mình đặt vào bên trong cái giỏ trúc nhỏ đã sớm chuẩn bị tốt ở một bên .

Chỉ thấy cái giỏ trúc này diện tích không lớn, trên đáy lại phủ một tầng đệm từ lông chim thật dày.

Cho nên Đồng Nhạc Nhạc nằm ở trên đó, quả thực như là nằm ở biển mây.

Nếu không phải trên người đau nhức không thôi, thật đúng là muốn lăn lộn vui vẻ một hồi bên trên bề mặt đệm!

Giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc thật giống như một đứa trẻ không phải làm cái gì . Nàng chỉ nằm ở bên trong cái giỏ trúc, tùy ý để cho Huyền Lăng Thương mang nàng đến bên bàn ăn .

Đồng Nhạc Nhạc từ nhỏ đã quen độc lập , bắt đầu có hơi không thích ứng .

Chỉ là, lần này lại có mỹ nam hầu hạ chính mình, cái gì mà không quen đều biến mất.

Đặc biệt, đến khi thấy trước mắt là một bàn lớn món ăn ngon lành tinh xảo để tinh xảo đầy hương vị , thì đôi mắt kia quả thực như là bóng đèn vừa mới được lau chùi , sáng long lanh.

Kèm theo đó, chỉ còn thiếu không có chảy nước miếng. . .

Trời ạ!

Vừa rồi từ xa liền ngửi thấy hương vị thức ăn làm cho người thèm nhỏ dãi , bụng đã sớm réo gào.

Hiện tại, thấy trước mắt một bàn lớn thức ăn ngon lành tinh xảo , điều thứ nhất Đồng Nhạc Nhạc nghĩ là lập tức nhảy dựng lên, nhào tới cắn ngốn ngẫu nhiên miếng lớn!

Bất đắc dĩ, ý nghĩ vừa mới bắt đầu sinh ra, liền bị những cuộn băng trên người này giết chết!

Ồ ô, lúc này chỉ có thể nhìn, không có thể ăn , thật đúng là khó chịu quá mẹ ơi ! !

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc khóc không ra nước mắt , lại không nhịn được hít nước bọt. . .

Huyền Lăng Thương vốn đang đi ở trước bàn ăn, đặt cái giỏ trúc ở trên ghế thì đột nhiên nghe được một hồi âm thanh ‘Hấp hấp hấp’ . Trong lúc nhất thời, hắn còn không biết xảy ra chuyện gì.

Ánh mắt đầu tiên là nhìn mấy tiểu cung nữ ở bốn phía chung quanh.

Thấy vậy mấy tiểu cung nữ, hình như cũng nghe thấy một tràng âm thanh kỳ quái, vội vàng hai mắt nhìn nhau, tràn đầy nghi hoặc.

Thấy vậy, trong mắt Huyền Lăng Thương thoáng qua một vẻ hơi hơi nghi hoặc.

Cuối cùng, dường như là nghĩ ra điều gì , huyết mâu tuyệt đẹp kia không khỏi quét nhanh một lượt, liền nhìn vào trong cái giỏ trúc ở bên cạnh .

Đến khi nhìn thấy Tiểu quý dễ thương bên trong cái giỏ kia, Huyền Lăng Thương chỉ thiếu nước không phì cười .

Chỉ thấy, toàn thân kia đều quấn băng kín mít, chỉ lộ ra một cái đầu tròn nhỏ nhỏ lông xù dễ thương . Giờ phút này đúng là chỉ thấy một đôi mắt thêm nhỏ dãi cầu xin đang gắt gao nhìn vào những món ăn ngon lành tinh xảo ở trước mặt .

Cái miệng nhỏ nhắn có hơi hé ra kia, vào thời khắc đó chỉ còn thiếu nước miếng chưa chảy ra . . .

Dáng vẻ tham lam muốn ăn, lại không ăn được kia, thật sự là vừa đáng yêu, lại đáng thương !

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương một mực trầm lặng ít nói lạnh lùng không thôi, không nhịn được nhếch môi cười một tiếng.

Ánh mắt nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc kia càng là có thêm vài phần dịu dàng và sủng ái mà chính hắn cũng không biết . . .

An

Hôm nay đăng liền 2 chương nhá

Các bạn nào muốn góp sức edit thì ỉnh xin link fb đi, mình ít dùng email Chúng ta kết bạn rồi bàn việc

15. Chương 15: Cho Ăn 2 !

Ánh mắt dịu dàng kia, ánh mắt sủng nịnh, lại thêm gương mặt tuần tú không chê vào đâu được kia, quả thực khiến cho tiểu cung nữ hầu hạ ở một bên đều nhìn say mê . . .

Tiểu cung nữ vào hoàng cung, ai nấy đều cũng không lớn tuổi.

Hơn nữa, có thể được vào Dưỡng Tâm Điện hầu hạ hoàng thượng, càng là những người phải trải qua sự lựa chọn kỹ càng .

Muốn vóc dáng có vóc dáng, muốn gương mặt có gương mặt, nhìn liền cực kì đẹp mắt!

Không có một người cung nữ nào là không muốn bay lên đỉnh cao trở thành Phụng Hoàng!

Chỉ là trước đây có nàng hơi tự nghĩ chính mình có gương mặt xinh đẹp, liền muốn là cung nữ được thượng sàng. Không có người nào mà không phải là bị đế vương lạnh lùng tuần tú này đuổi ra, hơn nữa chung thân không được vào cung.

Có vết xe đổ, coi như những cung nữ này sôi nổi với ý nghĩ được thượng sàng thì cũng không dám thực hiện!

Dù sao, cũng không ai muốn bị đế vương lạnh lùng này đuổi ra khỏi cung!

Coi như từ rất xa ngắm nhìn vị đế vương tuần tú này, cũng đã là một loại vinh quang và hưởng thụ tối cao, không phải sao ! ?

Hơn nữa, vẫn còn có khả năng, ngày ngày xuất hiện ở trước mặt vị đế vương tuần tú này, biết đâu một ngày nào đó nói không chừng liền được vị đế vương trẻ tuổi này nhìn trúng!

Không biết làm sao!

Những cung nữ hầu hạ tại Dưỡng Tâm Điện này, ngày ngóng đêm trông, cũng không mong chờ đến một ngày được vị đế vương trẻ tuổi nhìn trúng!

Bởi vì, vị đế vương trẻ tuổi này, căn bản khóe mắt cũng không từng rơi trên người bọn họ lấy một khắc.

Lại càng không từng lộ ra vẻ dịu dàng giống như hiện tại vậy , ánh mắt cứng chiều . . .

Sự dịu dàng nhất làm cho lòng người xao động, cũng không thể hơn được sự dịu dàng trong nháy mắt của đế vương . . .

Cho nên, nhìn thấy trên mặt vị đế vương trẻ tuổi này lộ ra dáng vẻ dịu dàng như thế , các cung nữ hầu hạ một bên đều ngây dại.

Ai nấy đều dùng ánh mắt tràn đầy hâm mộ mà nhìn vị đế vương trẻ tuổi vô cùng dịu dàng trước mặt .

Chỉ có điều là, vừa nghĩ tới kẻ được vị đế vương trẻ tuổi này dùng ánh mắt dịu dàng cứng chiều như thế để nhìn, lại là một con tiểu điều không biết tên . Thì trong lòng các cung nữ ai nấy đều nảy sinh các loại hâm mộ ghen ghét đố kỵ!

Hận không thể, bản thân bọn họ chính là cái con tiểu điều kia . . .

Đối với tâm tư của những cung nữ này, Huyền Lăng Thương chưa từng để ý tới.

Có lẽ căn bản chưa từng chú ý tới biểu cảm trên mặt bọn họ.

Giờ phút này, trong mắt hắn, duy nhất thấy chỉ là con tiểu điều dễ thương trước mắt này.

Không hiểu sao, một con điều nho nhỏ lại dễ thương như thế!

Trong lòng suy nghĩ, hắn không đành lòng lại để cho con tiểu điều háu ăn dễ thương này phải chịu đói.

Vì vậy, Huyền Lăng Thương liền vươn bàn tay thon thả kia đến cái bàn gần người nhất để tìm kiếm thạch anh bồ đào.

Sau khi nhẹ nhàng nhón lên một quả thạch anh bồ đào , Huyền Lăng Thương lại còn tự mình bóc vỏ, rồi đưa tới Đồng Nhạc Nhạc đã sớm nhìn chăm chăm vào .

Nhìn thấy có ăn, Đồng Nhạc Nhạc càng là bất chấp tất cả, há to cái miệng nhỏ nhắn một cái liền ăn sống nuốt tươi .

Chỉ cảm thấy quả thạch anh bồ đào này, nhìn trắng ngần sáng bóng , khi ăn vào thì càng là ngọt quá chừng.

Vị ngọt kia, khiến cho đôi mắt đen tuyền của Đồng Nhạc Nhạc cười rạng rỡ .

Miệng càng là chớp cha chớp chớp .

Dáng vẻ cảm thấy mỹ mãn kia, làm cho người ta xem ra trong lòng đều mềm nhũn.

Nhìn thấy điệu bộ này của Đồng Nhạc Nhạc , Huyền Lăng Thương liền biết rằng tiểu điều nhi này thích ăn thạch anh bồ đào. Vì vậy, hắn liền lại đưa tay, vặt thêm quả thạch anh bồ đào nữa, tự mình bóc vỏ cho nàng ăn . . .

Kết quả là, một bên ăn, một bên cho ăn, động tác ngấm hiểu như thế .

Hơn nữa, hình ảnh kia, lại ám áp như thế .

Bốn phía, im ắng, chỉ có trong miệng Đồng Nhạc Nhạc rau rầu rau rầu, âm thanh đang ăn gì đó . . .

An

16. Chương 16: Ất Phải Ăn Thịt !

Cũng không biết bản thân đã ăn bao nhiêu quả nho, Đồng Nhạc Nhạc cảm giác thấy ăn cũng no rồi.

Con người đen nhánh kia lại đảo qua các loại món ăn tinh xảo ở trên bàn .

Mặc dù, nho này ngọt ngào quá ngon, chỉ có điều là Đồng Nhạc Nhạc nằng dù nói như thế nào thì đều đã từng là người a!

Hơn nữa, vẫn còn là một kẻ siêu cấp háu ăn . Cho dù là cái gì thì đều thích ăn!

Giờ phút này, ở trên bàn trước mắt bày đầy những món trước kia chính mình muốn ăn. Đều là những món ngon lành mà không mấy khi được ăn, thử hỏi Đồng Nhạc Nhạc làm thế nào mà chịu bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này! ?

Kết quả là, vào lúc Huyền Lăng Thương đưa đến một quả nho đã bóc vỏ xong, Đồng Nhạc Nhạc liền có hơi lắc lắc cái đầu nhỏ .

Lập tức, nằng gian nan vươn cánh tay ngắn ngủi bé tí đang bị băng bó chặt chỉ về hướng các loại thức ăn trước mặt !

Nhìn thấy con chồn nhỏ này ở trước mặt hành động như thế, cung nữ hầu hạ bốn phía đều ngậy ngậy cả người.

Dù sao, nam nhân trước mắt bọn họ chính là vị đế vương cao cao tại thượng của Linh Nhạc Quốc a!

Cho tới bây giờ, đều chỉ có hần hạ lệnh cho người khác làm việc, lấy đâu ra có người dám chỉ huy hần! ?

Hừm, tuy nói, kẻ trước mắt này không phải là người. . .

Mới vừa rồi, khi nhìn thấy vị đế vương tuần tú trước mắt này, lại có thể rõ ràng tự hạ thấp địa vị như thế , tự mình bóc vỏ nho cho con tiểu điều này ăn, mọi người đã kinh ngạc đến rớt cằm .

Giờ phút này, lại chứng kiến con chồn nhỏ này có được hành động như thế, khiến cho trong lòng mọi người chấn động rất nhiều, lại vội vàng cảm thấy khó có thể tin nổi đối với con chồn nhỏ này!

Bởi vì, con chồn nhỏ này cũng quá có linh tính mà ! ?

Hơn nữa, lá gan cũng quá lớn!

Một con thú nho nhỏ, lại dám chỉ huy vị đế vương cao cao tại thượng của bọn họ làm việc! ?

Trong lòng mọi người cực kì chấn động, cũng không tránh khỏi cảm thấy lo lắng cho con vật nhỏ này!

Bởi vì, vị đế vương này của bọn họ , đâu phải là hạng người dễ chọc!

Nếu như một người không cẩn thận đắc tội hần , đâu phải chỉ là chuyện đầu rơi máu chảy đơn giản như vậy. . .

Trong lúc tất cả mọi người ở đây kinh hãi , thì Đồng Nhạc Nhạc cũng không biết, chính mình ở trong mắt mọi người rất cuộc đã làm chuyện kinh thế hãi tục cỡ nào!

Giờ phút này, nằng đã ăn nho đủ rồi, giờ thì muốn nếm thử các món ăn đẹp đẽ tinh xảo ngon lành khác !

Kết quả là, Đồng Nhạc Nhạc liền ngược một đôi con người đen nhánh long lanh, cực kì thương cảm như vậy mà quay sang nhìn nam nhân tuần tú ngồi ở bên cạnh .

” Soái ca! Ta muốn ăn cái...kia! Cái...kia, còn có cái...kia! ! !”

Đồng Nhạc Nhạc vừa mở miệng nói, chỉ có điều là, những lời nói ra nghe vào trong tai người khác, đương nhiên là những âm thanh ‘Chi chi chi’.

Tuy nhiên, những tiếng ‘Chi chi chi’ của Đồng Nhạc Nhạc , lại phối hợp với hành động của nằng, không khó làm cho người ta nhìn ra mong muốn của nằng!

Hơn nữa, ngồi ở bên cạnh nằng, vẫn là Huyền Lăng Thương khôn khéo tinh ý mà!

Chỉ có điều là, dẫu thấy hành động của Đồng Nhạc Nhạc , nhưng Huyền Lăng Thương không có lập tức làm như Đồng Nhạc Nhạc mong muốn, là gấp thức ăn cho nó .

Bởi vì, Huyền Lăng Thương nhớ lại, trước kia đã xem bộ sách về Phượng Hoàng chồn. Ở trong sách có nói Phượng Hoàng chồn chính là loài ăn chay, chứ không phải động vật ăn thịt!

Nhưng mà hiện tại, tại sao con Phượng Hoàng Điêu này lại muốn ăn thức ăn bày ở trên bàn vậy! ?

Chẳng lẽ là, người viết sách lại quên tả điểm này, có lẽ ! ?

Trong lúc Huyền Lăng Thương nghĩ ngợi, Đồng Nhạc Nhạc nằm ở giỏ trúc cũng không thể động đậy chút nào. Nàng thấy Huyền Lăng Thương không làm như nàng mong muốn, là gấp thức ăn cho nàng ăn.

Còn tưởng rằng Huyền Lăng Thương không biết ý muốn của mình . Vì vậy, nàng liền giầy dựa định đứng lên từ trong cái giỏ trúc, tính toán chính mình ra tay ăn cho đã thèm !

Làm một kẻ siêu cấp ăn nhiều , không ai có thể ngăn cản được mong muốn ăn thịt của nàng! ! !

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc giầy dựa đứng dậy, ý đồ ắt phải ăn thịt !

Cũng không dự đoán, chính nàng đã đánh giá ình quá mức !

Nàng vừa mới đứng lên từ cái giỏ trúc, thì chân mềm nhũn, cả người liền mất đi thăng bằng, nghiêng về phía trước . . .

Cái giỏ trúc này không lớn không nhỏ, chỉ đủ để dung nạp thân hình nho nhỏ của nàng.

Chỉ là, phía dưới cái giỏ trúc, chính là cái ghế cách mặt đất không thấp . . .

17. Chương 17: Người, Quỷ Tham Ăn Đây!

Nếu nàng thật sự từ trên cái giỏ trúc ngã xuống, không phải chết thì là thương càng thương!

Trong lòng biết điều này, cho nên lúc Đồng Nhạc Nhạc mất đi cân bằng từ trong giỏ trúc ngã xuống, sợ tới mức chỉ kém không nhắc hét to lên. Con người đen trong phút chốc mở to như chuông đồng, chỉ kém không có nước mắt theo hốc mắt chảy xuống! Mất thấy chính mình sẽ cùng mặt đất tiếp xúc thân mật, Đồng Nhạc Nhạc cũng sợ tới mức con người đen gắt gao nhắm chặt!

Nguyên tưởng rằng, chờ đợi nàng chính là đau đớn khó có thể dùng từ ngữ nào để hình dung hoặc là tử vong. Ai ngờ, Đồng Nhạc Nhạc lại cảm giác được mình ngã ở trong một bề mặt ấm áp, ôn nhu. Đồ vật kia rộng thênh thênh, ấm áp, vô cùng co dãn. Làm nàng một chút đau đớn cũng không cảm giác được, còn cảm thấy phi thường thoải mái chứ !

Trong lòng kinh ngạc, Đồng Nhạc Nhạc vừa nghi hoặc khó hiểu, vì thế, liền chậm rãi mở đôi mắt to đen lúng liếng ra, tính toán nhìn xem, chính mình. Ai ngờ, khi Đồng Nhạc Nhạc mở đôi mắt to đầy nghi hoặc, đối diện hé ra khuôn mặt tuấn mỹ nhân thần đều cảm phần! Tuy là nói, nam tử này vô cùng tuấn mỹ, nàng đã sớm rõ ràng. Chính là như thế này gần gũi, vẫn là lần đầu tiên! Hơi thở của nam tử thở ra, toàn bộ đều phun ở trên mặt của nàng, ấm ấm, nóng nóng, ẩm ướt, lại mang theo một loại cảm giác tê dại, làm cho Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy tim đập gia tốc, mồm miệng khô nóng, đầu óc có chút hôn mê. Nam nhân này, quả thực là một tên yêu nghiệt a!

Ngay lúc Đồng Nhạc Nhạc trong lòng hết sức sợ hãi than, lại cảm giác được nam tử mảy nhíu lại, ánh mắt nhìn phía của nàng, giống như có chút trách cứ, lại mang theo một ít bất đắc dĩ. Cuối cùng, tất cả tan đi, hóa thành một tiếng nhẹ giọng thở dài. Nam tử dùng đầu ngón tay điểm nhẹ lên trán nàng đầy sủng nịch, “Người này quỷ tham ăn!”

Nam tử mở miệng, giọng điệu trầm thấp nồng hậu, lại dễ nghe, động lòng người như thế, cung nữ hầu hạ một bên nghe được đều say mê. Trời ạ! Đêm nay Hoàng Thượng thật sự là quá mức ôn nhu. Bất đắc dĩ,

nam tử tuần mỹ này, hẳn là ôn nhu nhưng là ôn nhu đối với một con tiểu diêu. Thật sự là làm cho người ta dâng lên các loại hâm mộ ghen tị!

Về mặt của cung nữ đang hâm mộ ghen tị như vậy, Đồng Nhạc Nhạc thấy nam tử tuần mỹ trước mắt ôn nhu như vậy, trong lòng như thế nào không động tâm!? Dù sao, sống hai mươi ba năm, nàng vẫn là lần đầu tiên được một mỹ nam tử sủng ái! Cảm giác này..., ni mã thật sự thật tốt quá! Có lẽ, đây là trên trời thương hại nàng, cấp cho nàng một chút phúc lợi đi? Làm cho nàng cảm thấy được, kỳ thật, làm một con tiểu diêu, cũng không phải không tốt đẹp. Ít nhất hiện tại nàng được ăn ngon, ở thật tốt, và điều tối trọng yếu là, thời thời khắc khắc đều có mỹ nam hầu hạ! Rất hạnh phúc!

Ngay lúc Đồng Nhạc Nhạc ôm mặt méo mó suy nghĩ, Huyền Lăng Thương cảm giác được tiểu diêu trên tay kia đang mở đôi mắt rưng rưng trông thấy được nó đang mừng thầm. Biết tiểu tử này thích được hắn ôn nhu tiếp cận, Huyền Lăng Thương cảm thấy trong lòng thật ấm áp. Một chút trách cứ vừa rồi cũng lập tức tan thành mây khói. Trong lòng biết tiểu tử này là một cái tiểu quỷ tham lam, không đáp lời nó, chỉ sợ nó lại làm ra động tác nguy hiểm vừa rồi. Có trời mới biết, nhìn thấy tiểu tử này thiếu chút nữa từ trên cái giỏ trúc ngã xuống, Huyền Lăng Thương trong lòng có bao nhiêu sợ hãi. Chỉ cảm thấy tâm mình giống như bị người dùng tay hung hăng bóp chặt! Cảm giác này, xa lạ như vậy, lại hung hăng xâm chiếm tâm của hắn.

Tuy rằng hiện tại nhìn thấy tiểu tử này đã muốn bình yên vô sự, trong lòng của Huyền Lăng Thương vẫn còn có chút sợ hãi. Bởi vì hắn sợ hãi tiểu tử nhỏ bé lại nhu nhược này bị thương, hoặc chết đi. Nếu tiếp tục bị thương tổn, thật là như thế nào cho phải!?

Hết chương 17

18. Chương 18: Mê Đắm !

Cho nên sau này, hắn nhất định phải chăm sóc nó thật tốt, bảo vệ nó mới được!

Trong lúc Huyền Lăng Thương khẳng định trong lòng như vậy, Đồng Nhạc Nhạc lại cũng không biết tâm tư của Huyền Lăng Thương một chút nào.

Sau đó lại thấy Huyền Lăng Thương dè dặt đặt nàng vào bên trong cái giỏ trúc, hình như sợ hãi làm nàng đau.

Được một nam nhân tuấn tú như thế dịu dàng che chở, cảm giác đó, thật sự là khiến cho Đồng Nhạc Nhạc nghĩ rằng chính mình đang nằm mơ!

Trong lòng mừng thầm.

Một miếng thịt gà ngon lành liền xuất hiện ở trước mặt Đồng Nhạc Nhạc.

Thấy vậy, đôi mắt đen láy của Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là ngẩn ra.

Lập tức, ánh mắt vừa ngước lên liền nhìn nam nhân tuấn tú trước mặt.

Chỉ thấy nam nhân giờ phút này, đang cầm đĩa ngọc gấp một miếng thịt gà đưa tới trước mặt nàng.

Thấy nàng ngây người ra, chàng không khỏi mở miệng trầm giọng nói.

“Ăn đi! Không phải vừa rồi muốn ăn cái này sao!?”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu vô cùng dịu dàng.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt. Sau một khắc, nàng liền lập tức há miệng cắn một cái nuốt chửng miếng thịt gà trước mắt!

Không hổ là hoàng cung!

Cho dù là món ăn, đều là những thứ ngon lành thượng đẳng!

Thịt gà phi thường ngon lành, khiến cho Đồng Nhạc Nhạc vốn háu ăn chỉ còn thiếu nước không ăn sống nuốt tươi ngay cả đầu lưỡi mình!

“Ăn ngon thật! Ta còn muốn ăn! ! !”

“Chi chi chi. . .”

Nhìn Tiểu quỷ trước mắt này sau khi ăn xong miếng thịt gà trong miệng liền kêu ‘Chi chi chi’ với mặt mày kích động. Sau đó lại liếm đầu lưỡi, lại dùng móng vuốt chỉ chỉ vào món thịt gà trên bàn kia. Rõ ràng, món thịt gà này đúng là hợp với khẩu vị của tiểu điều nhi !

Nhìn dáng vẻ thèm thuồng kích động như thế của Tiểu quỷ này , khoe miệng Huyền Lăng Thương không khỏi có hơi cong lên .

Nụ cười kia , dấu chỉ thấp thoáng lại giống như một làn gió xuân tháng ba , từ từ thổi vào nội tâm người ta .

“Được, đã biết rồi, trăm gấp cho ngươi là được.”

Huyền Lăng Thương mở miệng khe khẽ cười .

Lập tức, hắn liền tiếp tục gấp thịt gà cho Đồng Nhạc Nhạc ăn.

Chỉ thấy nam nhân hành động tự nhiên, lại vô cùng tao nhã tự nhiên.

Phảng phất động tác này, dường như đã được luyện tập ngàn vạn lần trước đó, đẹp mắt quá chừng.

Đồng Nhạc Nhạc vốn là đang có vẻ mặt thèm thuồng, nhưng giờ cũng đều nhìn ngây dại.

Dung mạo tuấn tú, gương mặt đang cúi xuống kia thật mềm mại làm cho lòng người xúc động.

Mà ngay cả bàn tay đang cầm đĩa ngọc kia đều là dễ nhìn như vậy !

Làn da tựa như mỡ đông, ngón tay thon thả, các đốt phân biệt rõ ràng. Mà ngay cả móng tay cái kia đều được cắt sửa chỉnh chỉnh tề tề.

Dưới ánh nến chiếu rọi xuống, càng hiện ra một loại mượt mà lóa mắt, làm cho người ta vừa nhìn, đều muốn đưa tay vuốt ve một cái . . .

Mà xác thật, Đồng Nhạc Nhạc cũng làm như vậy !

Nàng vươn móng vuốt nho nhỏ từ từ đưa tới chạm vào ngón tay thon thả kia .

Đến sau khi chạm vào ngón tay thon thả kia, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng là vui mừng sung sướng .

Ha hả, mỹ nam tử chính là mỹ nam tử, da thịt thật tuyệt vời!

Đồng Nhạc Nhạc cười thầm hết cỡ hắc hắc .

Kết hợp với dáng vẻ đặc ý đào dạt kia, quả thực rất giống một tiểu sắc nữ!

Đối với tâm tư của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương tự nhiên là không biết.

Giờ phút này, hắn chỉ là nhìn Tiểu quỷ trước mắt này, đang dùng móng vuốt nho nhỏ lông xù, thử phì phò mà vuốt ngón tay mình.

Đôi mắt đen lúng liếng trong vắt kia, giờ phút này càng là lóe ra một vẻ quá mê đắm! ?

Mê đắm! ?

Là hắn nhìn lầm rồi sao! ?

Hắn lại cảm giác được, con tiểu điều này đang tựa như một nữ nhân bình thường thèm thuồng hắn, dùng ánh mắt đắm đuối để nhìn hắn! ?

Là chính mình suy nghĩ nhiều quá sao! ?

Dù sao, con Tiểu quỷ này có linh tính đi chẳng nữa thì nó cũng không phải là người, không phải vậy sao! ?

Trong lòng Huyền Lăng Thương cười nhạo một tiếng. Lập tức, hắn liền tiếp tục làm một người xứng đáng nhất với chức bảo mẫu, cho Đồng Nhạc Nhạc trước mắt ăn thêm.

19. Chương 19: Chồn Con Ngượng Ngùng !

Đồng Nhạc Nhạc đương nhiên là cũng không cự tuyệt gì cả.

Hơn nữa, lại còn sai khiến để vương , không chút khách khí! ! !

Sau khi ăn đủ thịt gà , Đồng Nhạc Nhạc liền lập tức vươn móng vuốt nho nhỏ chỉ vào một món chính mình muốn ăn .

Mà Huyền Lăng Thương, chỉ là ngồi ở chỗ này, chính mình cũng không ăn một thứ gì. Chỉ là quan sát Tiểu quỷ trước mắt.

Kết quả là, cả một bữa cơm đều là người cho ta ăn .

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, ăn bao nhiêu món.

Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy bụng của mình đã no, cũng không ăn nổi nữa.

Đồng Nhạc Nhạc mới giống như con cá chết, ngã vào bên trong cái giỏ trúc mà nằm ngay đơ đi.

Nhìn Tiểu quỷ nằm ở trong cái giỏ trúc , vừa cảm thấy mỹ mãn nằm ở nơi này, vừa vươn móng vuốt, xoa xoa cái bụng tròn trịa kia . Điều bộ đó đúng là dễ thương, lại thấy tức cười!

Điều đó khiến cho Huyền Lăng Thương mặt mũi dịu dàng, lập tức không nhịn được mà vươn ngón tay thon thả, nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng tròn trịa kia của Đồng Nhạc Nhạc một cái .

Mặc dù, động tác của Huyền Lăng Thương rất nhẹ nhàng. Có điều là, vẫn khiến cho Đồng Nhạc Nhạc phản xạ có điều kiện vươn móng vuốt nhanh chóng che kín bụng của mình.

Mặc dù, hiện tại nàng chỉ là một con tiểu điều, nhưng dù nói như thế nào thì trước kia nàng vẫn là một nữ nhân !

Bị nam nhân đưa tay xoa nhẹ vào bụng. Ai u , mắc cỡ chết người !

Che mặt! ! !

Nhìn tiểu điều nhi nằm ở bên trong cái giỏ trúc , lại đầy vẻ ngượng ngùng đối với hành động của mình , Huyền Lăng Thương không khỏi cảm giác được sự thú vị!

Tiểu quỷ này, lại còn có thể thẹn thùng! ?

Trong lòng kinh ngạc , cuối cùng, ánh mắt Huyền Lăng Thương không nhịn được lại nhìn về hướng tới dưới thân của Đồng Nhạc Nhạc.

Đồng Nhạc Nhạc vốn đã đầy vẻ ngượng ngùng , giờ phút này thấy ánh mắt của Huyền Lăng Thương đang nhìn về hướng dưới thân của chính mình thì lập tức cả kinh xoay người một cái, quay cái mông đối diện với hắn!

Trong lòng cũng là vừa thẹn thùng, vừa tức tối!

Sắc lang!

Dù nói như thế nào, trước kia nàng đều là đại cô nương a! Coi như là soái ca, cũng tuyệt đối không thể nhìn chỗ đó của nàng! Thật là xấu hổ tới đâu a!

Đối với ánh mắt ngượng ngùng đầy vẻ tức giận chỉ trích kia của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương chỉ là nhẹ nhàng mím môi nín cười mà nói một câu.

” Được, trăm không nhìn .”

Tiểu quỷ này, rất thẹn thùng !

Nhưng mà kỳ thật hắn đã sớm biết rõ , con tiểu điều này là giống cái. . .

Hơn nữa, vẫn còn có linh tính như vậy , thật sự là hiếm có trên thế gian a!

Mãi suy nghĩ trong lòng , Huyền Lăng Thương mới nhớ ra hình như chính mình còn chưa ăn cái gì !

Kết quả là, Huyền Lăng Thương liền đổi một đôi đũa khác, tính toán dùng bữa.

Tuy nhiên, tiểu cung nữ đứng hầu hạ một bên thấy vậy, lập tức mở miệng dè dặt hỏi.

“Hoàng thượng, có muốn ... thay đổi một bàn bữa tối hay không! ? ?”

Tiểu cung nữ kia mở miệng, trên mặt lộ vẻ cung kính, lại mang theo nét dè dặt.

Tuy nhiên, nghe được nàng đó hỏi, Huyền Lăng Thương cũng không buồn quay lại chỉ thảo nhiên nói.

“Không cần.”

Nghe vậy, gương mặt tiểu cung nữ mới mở miệng hỏi lập tức sững sốt, trên mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Còn các cung nữ khác hầu hạ một bên thì càng là vội vàng hai mắt nhìn nhau một cái, trên mặt đều là vẻ kinh ngạc khiếp sợ.

Dù sao, trong cả hoàng cung, ai mà không biết, ai mà không hiểu. Vị đế vương trẻ tuổi này có thói ưa thích sạch sẽ nghiêm trọng . Ngoại trừ Thập Tam vương gia và Lan Lăng vương thân cận nhất ra, liền không xài chung một bàn thức ăn nào với người bên cạnh .

Chính là hiện tại, hắn lại xài chung một bàn thức ăn cùng con tiểu diêu này . . .

20. Chương 20

21. Chương 21: Suối Nước Nóng !

Chỉ là lúc tiến vào trong cung điện này, Đồng Nhạc Nhạc liền cảm thấy một luồng khí nóng mang theo độ ẩm đang thổi vào mặt mình!

Cảm giác được điều này, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc.

Có điều là, đến khi thấy được cảnh tượng trước mắt thì nàng đã hoàn toàn hiểu được !

Chỉ thấy nơi này, thì ra là một suối nước nóng lộ thiên !!!

Trăm hoa rẽ lối mở đường, trên mặt đất chính là một con đường nhỏ phủ đá cuội !

Phía trước, chính là một suối nước nóng lớn như thế!

Nước suối nơi này, hẳn là dẫn dòng nước từ bên ngoài vào!

Sóng nước trong vắt, khói xanh lượn lờ, chớp mũi vẫn còn ngửi thấy được từng đợt mùi hoa dễ chịu lãng lãng ập đến . . .

Làn khói xanh lượn lờ kia bao phủ bốn phía, đã tôn cảnh sắc bốn bề lên giống như Tiên Cảnh , vô cùng xinh đẹp!

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc nhìn mà không khỏi lú lười !

Không hổ là hoàng cung, đầy đủ mọi thứ, đều không phải người bình thường có thể so sánh! ?

Làm được xa hoa như thế, hẳn là giá trị không nhỏ!

Không trách được mọi người đều muốn làm Hoàng thượng . . .

Trong lòng rung động .

Cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc liền được Huyền Lăng Thương đặt ở trên mặt tảng đá bên cạnh suối nước nóng.

Lúc này, hai tên tiểu cung nữ đang cúi đầu cụp mắt, từ từ đi vào.

Một người trên tay bê khay trang phục , một người nâng khay đang đặt bầu rượu với ly rượu .

Hai tên tiểu cung nữ đi vào trong suối nước nóng , đầu tiên là quỳ gối hành lễ với Huyền Lăng Thương đang đứng ở bên bờ suối, rồi liền im lặng đặt vật trong khay ở một bên suối nước nóng .

Đến khi Đồng Nhạc Nhạc cho là, hai cung nữ này sẽ hầu hạ Huyền Lăng Thương tắm rửa thay quần áo . Thì nàng lại thấy hai tiểu cung nữ này chỉ là vừa để những thứ trên tay xuống, liền lập tức im lặng lui xuống.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi kinh ngạc .

Dù sao, để vương cổ đại, người nào không phải sai khiến các cung nữ hầu hạ tắm rửa thay quần áo! ?

Trong lòng đang nghĩ ngợi, liền thấy Huyền Lăng Thương đứng ở bên cạnh, sau khi những cung nữ này lui ra , liền từ từ đưa đôi tay thon thả đẹp mắt kia lên, rồi chậm rãi cởi đai lưng Yêu Đái của mình . . .

Cùng với Yêu Đái nạm vàng bạc đá quý kia được cởi ra, ngay sau đó là long bào màu vàng có thêu Ngũ Trảo Kim Long cũng được cởi ra. Cuối cùng, là chiếc áo trong đơn giản màu trắng kia cũng rời khỏi người (ha, 6 múi , 6 múi) . . .

Mặt đối với tình huống như vậy, theo lý thuyết thân làm một người rất có nữ tính, Đồng Nhạc Nhạc hẳn là lập tức thận trọng đưa tay che mặt, không nhìn tới nữa .

Chính là! ! !

Hiện tại nàng là một con tiểu điều! ! !

Kết quả là, Đồng Nhạc Nhạc tìm được một lí do phi thường đường đường chính chính để nhìn mỹ nam tắm rửa ! ! !

Thực ra thì ham ăn thích sắc ! Cũng là chuyện người ta thường tình!

Đồng Nhạc Nhạc thừa nhận, chính mình từ nhỏ đã là một kẻ phạm tục tham tài háo sắc, tham sống sợ chết !

Tuy là cô nhi, nhưng mà Đồng Nhạc Nhạc lại sống phi thường lạc quan!

Dù sao, mỗi ngày không vui cũng phải sống, mà vui vẻ hài lòng cũng là sống! Vậy tại sao không chọn chọn cách sống cho thật vui vẻ nhỉ! ?

Trước đây, Đồng Nhạc Nhạc cũng từng ảo tưởng , chính mình cũng như một người giản dị bình thường. Tìm một người bạn trai tốt bụng đối với chính mình, rồi hạnh hạnh phúc phúc, chung sống với nhau thật mỹ mỹ mãn mãn .

Tuy nhiên, ảo tưởng là tốt đẹp, thực tế cũng là tàn khốc!

Với bề ngoài bình thường , lại còn là một đứa trẻ mồ côi ở cô nhi viện. Sau khi bước ra xã hội liền ngày ngày ở lì trong phòng đi thuê không ra ngoài, vậy có thể nào làm quen được với nam nhân tốt! ?

Kết quả là, Đồng Nhạc Nhạc sống đến hai mươi ba tuổi , mà ngay cả một lần cầm tay nam nhân cũng không có . Thật sự là sống đến đáng buồn!

Tuy nhiên hiện tại, trời cao hình như đã mở ra cho nàng một trò đùa cực lớn .

Một nam nhân tuấn tú khiến người thần cùng ghen tị đã xuất hiện . Hơn nữa, lại còn sủng ái dịu dàng đối với nàng , đúng như khát vọng trước đây của nàng!

Tuy nhiên, bi kịch chính là, hiện tại nàng không phải người, mà là một con tiểu điều. . .

Cho nên, cuộc sống không có chuyện gì là thập toàn thập mỹ cả!

Sau khi kêu lên trong lòng một câu như thế, đôi mắt đen lúng liếng kia của Đồng Nhạc Nhạc , càng là chưa từng rời khỏi thân hình nam nhân .

22. Chương 22: Suối Nước Nóng 2

Sau khi thầm kêu lên một hồi trong lòng, đôi mắt đen lúng liếng kia của Đồng Nhạc Nhạc lại càng chưa từng rời khỏi bóng dáng nam nhân này .

Nhìn nam nhân cởi ra tất cả trang phục trên người, thậm chí ngay cả ngọc miện trên đầu cũng đều bỏ ra.

Ngay lập tức , một mái tóc đen nhánh như lụa dài đến tận hông , tựa như dòng nước đang trút xuống, xổ tung ra ở sau lưng!

Trong nháy mắt đó, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong lòng mình, ‘Bành’ một tiếng, phảng phất như bị một cây búa thật lớn hung hăng nện mạnh một cái . . .

Chỉ thấy nam nhân trước mắt, nước da đồng hun, lưng dài vai rộng, cơ bắp cuộn cuộn rõ ràng, chỗ xương quai xanh lõm xuống vô cùng khơi gợi cảm tính . . .

Cơ ngực rắn chắc kia, mơ hồ cho thấy, dường như ở trong đó chất chứa lực lượng không gì sánh được, làm cho người ta không khỏi có hơi ngưỡng mộ . . .

Lại nhìn từ lồng ngực rắn chắc kia xuống phía dưới, là eo bụng không có một chút sẹo lồi nào . . .

Có thể nhìn ra được, dáng người hoàn mỹ của nam nhân này chính là dựa vào trường kỳ rèn luyện mà có . . .

Làm cho khi người ta nhìn thấy thì đều có cảm giác nhiệt huyết sôi sùng sục, tim đập dồn dập, miệng lưỡi khô ráo. . .

Trong lòng kích động , cuối cùng, ánh mắt của Đồng Nhạc Nhạc cứ như thế là từ từ lướt xuống dưới vùng bụng bằng phẳng của nam nhân kia . . .

Đến khi thực sự nhìn thấy giữa hai chân của nam nhân kia . . .

“A a a a. . . Thật xấu hổ, thấy rồi! ! Thấy rồi! ! !”

Đồng Nhạc Nhạc tâm tình kích động !

Mặc dù trước kia cũng từng len lén xem phim loại A, và tạp chí linh tinh các loại.

Chỉ là, khi thấy trên thực tế , nàng nhận ra hoàn toàn không phải cùng một cấp bậc như thường thường chứng kiến trên tạp chí TV ! ! !

Nhìn mỹ nam tử tuần tú trước mắt thừa sức khơi gợi linh cảm giống như tượng thần Hy Lạp này, Đồng Nhạc Nhạc kích động chỉ còn thiếu nước không có bay lên !

Trời ạ!

Nam nhân này, thật sự là được ông trời ưu đãi. Không chỉ có được quyền lực chí cao vô thượng mà về địa vị, dung mạo, lại thêm dáng người hoàn mỹ đầy cảm tính kia . . .

Thế này quả thực muốn cho tất cả nam nhân thiên hạ đều tự dần dần trở nên xấu xa a. . .

Cũng khiến cho tất cả nữ nhân thiên hạ đều điên cuồng si mê thán phục kích động. . .

Ví dụ như, nàng đây chính là như vậy! ! !

Đồng Nhạc Nhạc trong lòng kích động, cuối cùng, không chịu nổi cảm xúc nữa, chỉ cảm thấy khuôn mặt nóng bừng lên, vì vậy, không nhận được đành thở phì phò gờ móng vuốt mà che mặt!

Mặc dù như thế, Đồng Nhạc Nhạc vẫn không nhận được, xuyên qua kẽ ngón chân mà len lén nhìn về hướng tới nam nhân tuần tú đầy gợi cảm kia. . .

Tuyệt diệu! Yêu nghiệt! Cha mẹ ơi rất là mê hoặc ! ! !

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc đang lâm vào ma trận đủ các loại kích động thán phục , thì nàng cũng không biết, Huyền Lăng Thương đứng ở bên cạnh kỳ thật đang một mực tinh tế quan sát tiểu điều nhi ở bên mình.

Nhìn tiểu điều nhi này, vào lúc hấn cởi dây lưng áo ngoài thì đôi mắt đen lúng liếng kia liền một mực gắt gao nhìn vào người hấn.

Khóe miệng liền càng nhếch lên rất nhiều, từ trong có một giọt dịch thể không rõ đang từ từ lặn xuống. . .

Nhìn điệu bộ rõ ràng mê đắm này, Huyền Lăng Thương không khỏi nhưn nhưn mà kiếm đẹp mắt mà tràn đầy kinh ngạc, đồng thời lại cảm giác vô cùng thú vị!

Vừa rồi vào lúc dùng bữa tối, hấn đã có cảm giác con tiểu điều nhi này đang dùng ánh mắt say đắm nhìn hấn.

Lúc ấy, hấn chỉ cho là chính mình đã nhìn lầm rồi.

Chính là hiện tại lại thấy ánh mắt say đắm như thế của tiểu điều nhi thì Huyền Lăng Thương biết, hấn không nhìn lầm!

Con tiểu điều nhi này , hiện tại đang bị vẻ đẹp của hấn mê hoặc! ! !

Mặc dù, Huyền Lăng Thương một mực cũng biết, chính mình có diện mạo phi phàm, tất cả nữ nhân thấy hấn đều phảng phất như ong mật gặp hoa .

Chỉ có điều là, được một con tiểu điều nhi hâm mộ, thì có lẽ là lần đầu tiên !

Cuối cùng, sau đó lại nhìn thấy tiểu điều nhi này phảng phất không chịu nổi sự say mê mà giờ hai trảo che mặt. Thì hành động đó quả thực dễ thương không gì sánh bằng !

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương rốt cục không nhịn được, ‘Phác xích’ một cái mà cười thành tiếng .

“Ha ha. . . tiểu điều nhi nhà ngươi này, thì ra vẫn là một bại hoại háo sắc bẩm sinh!”

23. Chương 23: Chương 23

24. Chương 24: Ôn Tuyên 3 !

Sau khi oán thăm một câu , Đồng Nhạc Nhạc liền không hề để ý tới yêu nghiệt kia nữa. Nàng tiếp tục tự do tự tại vẫy vùng ở trong ôn tuyên!

Trong cô nhi viện nàng ở trước kia , phía trước là một hồ nước. Lúc còn nhỏ, nàng liền thường xuyên ra đó bơi lội, thuận tiện bắt cá ăn!

Cho nên, khả năng bơi lội của Đồng Nhạc Nhạc là tốt nhất trong cô nhi viện.

Có đôi khi, Đồng Nhạc Nhạc đã đói bụng , nước dãi chảy ròng ròng, nàng liền nhảy vào trong hồ bắt cá ăn.

Hồi tưởng chuyện lúc trước, kỳ thật mặc dù nàng là cô nhi, nhưng có lẽ rất vui sướng.

Đồng Nhạc Nhạc trong lòng hồi tưởng, lại bơi đến một nhòai, cả người tựa như cái xác không hồn, ngửa mặt lên trời tùy ý cho thân thể trôi lững lờ ở trên mặt nước.

Sóng nước trong veo, hơi nước lượn lờ. Nước suối ấm áp đang nhẹ nhàng bao quanh lấy nàng. Cảm giác đó, thoải mái đến mức làm cho người ta muốn ngủ. . .

Trong lòng nhớ lại, Đồng Nhạc Nhạc quả thật nhắm nghiền đôi mắt , nặng nề tiến vào trong giấc mộng đẹp . . .

Khi Huyền Lăng Thương nhắm mắt rồi chớp mắt được một lúc lâu, đến lúc hấn mở mắt ra thì thấy, tiểu điều nhi này đã trôi lững lờ ở trước mặt mình, con ngươi đen nhánh nhắm tịt, nàng đã chìm vào giấc ngủ .

Thấy vậy, gương mặt tuấn tú của Huyền Lăng Thương đầu tiên là sửng sốt. Nhưng lập tức, trên mặt hiện lên vài phần không biết làm sao và sững sực.

“Tiểu quỷ này. . .”

Như vậy mà cũng có thể ngủ, cũng chỉ có nó . . .

Trong lòng suy nghĩ, Huyền Lăng Thương liền từ từ đưa tay, dè dặt ôm tiểu điều nhi đang trôi lững lờ ở trên mặt nước vào trong lòng.

Sau đó, cả người cũng ‘Roạt’ một tiếng, từ từ đi ra khỏi ôn tuyền . . .

. . .

Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy, cả thân thể của mình đang bay lơ lửng ở giữa một biển mây mềm mại, thoải mái như thế.

Chỉ là sau đó, nàng lại cảm giác trên người có vật gì vậy, dường như đang lau đi lau lại cho nàng . . .

Trong lòng nghi hoặc, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là từ từ mở mắt ra mà nhìn một chút.

Chỉ thấy một nam nhân để trần nửa người trên , chàng đang cầm một cái khăn lông mềm mại, nhẹ nhàng chà lau bộ lông trên người nàng .

Có lẽ là nhận thấy được ánh mắt của nàng, nam nhân chỉ là lẳng lặng nhìn qua nàng, còn động tác của tay vẫn không hề dừng lại .

Ánh mắt của nam nhân là dịu dàng như vậy .

Động tác của tay cũng là nhẹ nhàng như thế .

Cảm giác được người dịu dàng che chở như vậy, thật là tốt!

Nếu như đây chỉ là một giấc mộng, thì nàng chỉ mong, giấc mộng này không nên tỉnh lại. . .

. . .

Trong thời gian Đường Đồng Nhạc Nhạc vẫn chưa tỉnh ngủ , nàng chỉ cảm thấy vô cùng thoải mái .

Cảm giác rằng, chính mình đang nằm ở một nơi cực kì đàn hồi mà ấm áp , cực kì thoải mái, đều khiến cho nàng không muốn tỉnh giấc .

Chớp mũi, đã ngửi thấy được, đó là một mùi vị Long Tiên Hương thoang thoảng, cực kì dễ ngửi!

Đã biết bao nhiêu thời gian, chính mình không được ngủ thoải mái như vậy! ?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đang nghĩ ngợi, đột nhiên, nàng nghe thấy một âm thanh cổ ý dề thấp , chậm rãi vang lên bên cạnh nàng .

“Hoàng thượng, nên vào triều .”

“Hoàng thượng. . .”

Nghe được âm thanh bất thành linh, khiến cho Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhẹ nhàng chau chau hàng mi, hình như hơi bất mãn với việc có người đột nhiên quấy rầy nàng .

Vào đúng thời điểm này, bên tai nàng liền truyền đến một âm thanh khàn khàn trầm thấp .

“Nhỏ giọng một chút.”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu cũng là tận lực dề thấp.

Chỉ là, vẫn bị Đồng Nhạc Nhạc thính tai nghe được.

Nghe thấy âm thanh dễ nghe như thế, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhẹ nhàng giật giật lỗ tai, sau đó từ từ mở ra đôi mắt có hơi nhấp nhem .

Đập vào mắt, đầu tiên là ánh vàng rực rỡ chói mắt lúc rạng đông!

Đồng Nhạc Nhạc mới tỉnh lại, làm sao chịu được ánh sáng chói mắt sáng rõ này. Vì vậy, trong nháy mắt mở mắt ra, nàng lại lập tức khom lưng, cúi cái đầu nhỏ lông xù kia vào giữa các móng vuốt nắn nắn thịt .

Nàng cũng không biết, chính mình hành động theo bản năng, nhưng rơi vào trong mắt người nào đó , lại là dễ thương như vậy!

Ngắm nhìn Tiểu quỷ tham ngủ đang nằm ở trong ngực mình, ánh mắt Huyền Lăng Thương không khỏi dịu hẳn đi.

Thật sự là Tiểu quỷ dễ thương !

An

25. Chương 25: Cùng Nô Đùa

Huyền Lăng Thương thầm nghĩ trong lòng , không nhịn được vươn ngón tay thon thả để nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông trắng như tuyết mà cực kì mềm mại kia.

Chỉ cảm thấy bộ lông kia vô cùng mịn màng, khi vuốt ve thật vô cùng dễ chịu!

Cuối cùng, đầu ngón tay Huyền Lăng Thương không khỏi từ từ chạm vào trên bề mặt Hỏa Diễm ấn ký màu đỏ như lửa kia.

Chỉ thấy Hỏa Diễm ấn ký này đỏ tươi như thế, phẳng phất là dùng máu huyết để in ấn. Nay có thêm bộ lông trắng như tuyết làm nền hỗ trợ nên trông càng chói mắt!

Cũng khiến cho Huyền Lăng Thương yêu thích không buông tay!

Trong lúc Huyền Lăng Thương không ngừng lấy ngón tay vuốt ve cái đầu lông xù kia, Đồng Nhạc Nhạc vốn còn muốn tiếp tục ngủ nữa, hiển nhiên là bị hành động này của nam nhân khiến cho cũng không ngủ nổi nữa.

Đầu tiên là vươn móng vuốt túm lấy cái tay làm chuyện xấu của nam nhân, sau đó mới từ từ ngóc cái đầu dễ thương kia lên.

Ánh mắt nhìn nam nhân kia càng là vô cùng ai oán.

Dù sao, đối với Đồng Nhạc Nhạc mà nói, niềm vui lớn nhất là ăn! Ngắm nhìn soái ca! Ngủ thẳng một giấc cho đến lúc tự bừng tỉnh!

Chính là hiện tại, lại có người quấy nhiễu giấc mộng đẹp của nàng, coi như là một siêu cấp Đại Soái ca thì cũng không được!

Đồng Nhạc Nhạc trong lòng oán thầm , ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là tràn đầy ai oán.

Đối với Đồng Nhạc Nhạc đang tràn đầy ai oán, Huyền Lăng Thương chỉ là tùy ý để cho Tiểu quỷ trước ngực này bắt được ngón tay của mình.

Hiện tại, đối với hắn mà nói, không có thứ gì có thể so sánh được với Tiểu quỷ trước mắt này !

“Ha hã, tỉnh ngủ rồi sao! ?”

“Khẳng định không ngủ tiếp được nữa rồi! Tự nhiên đánh thức người ta, đáng ghét!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng phản đối .

Nghe thấy tiểu điều nhi trong ngực đang kêu ‘Chi chi chi’ phản đối, Huyền Lăng Thương chỉ là cười khê.

Hắn lại hoàn toàn chưa từng để ý tới dáng vẻ đau khổ của lão thái giám Lý Tường kia đang đứng hầu hạ ở một bên.

Dù sao, người đang vui đùa cùng con điều nhi trước mắt , chính là đương kim Thánh thượng.

Trước kia, lão căn bản không cần đi gọi để vương trẻ tuổi này rời giường.

Bây giờ, hình như mặt trời hôm nay lại mọc ở phía tây . Bởi vì vị đế vương trẻ tuổi một mực ngủ muộn dậy sớm này lại đang nằm ý trên giường !

Hơn nữa, lại vẫn còn đùa sung sướng như vậy cùng con tiểu điều nhi này, hình như căn bản không muốn rời giường nữa .

Thấy vậy, lão thái giám Lý Tường hầu hạ một bên chỉ có thể gắng gượng giữ gương mặt thản nhiên, đứng ở một bên muốn nói lại thôi.

Đối với Lý Tường mặt mày khốn khổ này, Đồng Nhạc Nhạc giờ phút này, sau khi phản đối xong nam nhân trước mặt đang trên mình, lúc đó dường như nàng mới ý thức được cái gì . Đôi mắt đen lúng liếng kia đảo quanh một vòng mới biết được, thì ra trước đây nàng một mực nằm ngủ ở trên ngực nam nhân ! ! !

Không trách được lúc này nàng liền có cảm giác , dưới thân ấm áp như vậy , mà cực kì đàn hồi như vậy. Ngoài ra lại còn một mùi Long Tiên Hương thoang thoảng dễ ngủ , thì ra là thế. . .

Trong lòng thầm nghĩ, ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhìn lại vòng ngực nam nhân.

Chỉ thấy nam nhân này, trên người chỉ là mặc một chiếc áo lót mỏng. Cũng không biết là nàng ngủ mê cựa quậy , hay có lẽ bằng cách nào đó mà chiếc áo lót trên người nam nhân bị phanh ra rất rộng, để lộ ra một tảng lớn da thịt màu đồng cổ!

Xương quai xanh lốm sẫm, cơ bắp cuộn cuộn , mà ngay cả hai hạt thù du màu hồng nhạt kia, cũng là đầy gợi cảm như thế . . .

Vì ai ham ăn thì thích sắc!

Trước kia, mỗi lần nàng thấy cơ thể Mạnh Nam trong tạp chí thì đều có các loại kích động, hận không thể đến gần sờ vào một cái !

Tiếc rằng trước đây một mực không có cơ hội!

Tuy nhiên hiện tại, mỹ sắc trước mặt, nàng vẫn còn ngây ra nên cũng không làm gì. Thật đúng là lãng phí cơ hội tốt ngàn năm một thuở này ! ! !

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được vươn móng vuốt nắn nắn thịt, sờ vào vòng ngực cơ bắp màu đồng cổ của nam nhân kia .

Chắc chắc chắc, không hổ là mỹ nam tử a! Da thịt này, quả thực giống hệt như lụa a ! ! !

Thật nhẵn nhụi, quả là cơ thể a ! ! !

Đồng Nhạc Nhạc vươn móng vuốt, không ngừng vuốt ve lồng ngực nam nhân , còn con người đen lúng liếng kia càng là có hơi khép hờ, đầy vẻ hưởng thụ!

Nàng cười đến mức chỉ còn thiếu nước không có ngoác miệng nhếch mép đến mang tai, chỉ còn thiếu nước không có nước miếng chảy ra rùng rùng . . .

26. Chương 26: Cùng Nô Đùa 2

Đối với hành động cực kỳ dung tục này của Đồng Nhạc Nhạc , quả là khiến cho Lý Tường đứng ở một bên nhìn mà đôi mắt đều tròn tròn!

Trời ạ!

Là lão đã già nên nhìn hoa mắt , hay là tiểu điều nhi này đã thành tinh ! ? ?

Làm thế nào mà vẻ mặt tiểu điều nhi này lại dung tục như vậy ?

Còn có hành động của nó . . .

Rất giống là một phụ nữ hoàng đang chơi trò sắc lang vậy . . .

Đối với việc Lý Tường trở mắt đứng nhìn, không nói ra lời .

Thì Huyền Lăng Thương đang bị Đồng Nhạc Nhạc nghịch ngợm cũng chỉ là nhướn cao cao hàng mi mà nhìn. Chàng ngấm tiểu điều nhi ở trên ngực đang lúc không ngừng dùng móng vuốt ve mình mà vừa buồn cười, vừa bất đắc dĩ!

Đã thấy nhiều động vật, nhưng thật đúng là chưa từng gặp qua con nào như vậy!

Nếu như bị một nữ nhân nghịch ngợm như vậy , thì hẳn không cảm thấy như thế .

Chỉ là hiện tại, nghịch ngợm hẳn, chỉ là một con tiểu điều nhi ! ?

Thế giới này thật sự là lớn, không gì là không thể!

Điều khiến cho hẳn cực kì kinh ngạc chính là, đối với hành động dung tục này của tiểu điều nhi , hẳn lại đều không cảm thấy phản cảm chút nào .

Ngược lại cảm thấy tiểu điều nhi này rất dễ thương, rất có linh tính !

“Ha ha. . .”

Trong lòng ngẫm nghĩ, Huyền Lăng Thương phì cười không thôi.

Nghe thấy nam nhân cười, Đồng Nhạc Nhạc vốn đang làm động tác vô cùng dung tục, sau khi phục hồi tinh thần thì mất nhưng không khỏi nhẹ nhàng đảo quanh một lượt.

Đến khi nhìn thấy nam nhân đang cười với gương mặt sung sướng , lại một lần nữa nàng bị kinh ngạc sâu sắc.

Nam nhân vốn đã tuần tú như thế! Tuy nhiên, hẳn cả ngày lại chỉ giữ một gương mặt lạnh lùng, khiến cho hẳn nhìn qua thì phảng phất như một tòa Vạn Niên Huyền Băng , đủ để làm đông lạnh hết mức lòng người khác!

Chỉ là hiện tại, nam nhân đang cười.

Hơn nữa, cười lộ lên, quả là rạng rỡ như vậy !

Phảng phất bằng sơn đang tan chảy, trăm hoa đua nở, đẹp đến rung động lòng người, làm cho người ta phải thấy thất thường . . .

Đối với Đồng Nhạc Nhạc thì bị kinh ngạc đến ngây ra.

Còn Lý Tường đang đứng ở một bên, khi nhìn thấy gương mặt tươi cười của nam nhân trên giường, cả người lại hoàn toàn rung động .

Trời ạ!

Hoàng thượng. . . Cười! ?

Cái này này này. . . Là lão hoa mắt ! ? Hay là đang bị làm sao ! ?

Phải biết rằng, từ lúc vị đế vương trẻ tuổi này vẫn còn là tiểu hoàng tử , thì lão liền đã hầu hạ bên cạnh hẳn.

Vị đế vương trẻ tuổi này, từ nhỏ liền trầm lặng ít nói, không nói chẳng cười.

Nếu như muốn lão kể ra số lần vị đế vương trẻ tuổi này cười, thì mười ngón tay là có thể tính đủ số !

Hơn nữa, trước kia hẳn cười, lại chỉ là cười khinh thường , hoặc là cười khẩy . . .

Tuy nhiên hiện tại, vị đế vương trẻ tuổi này đang cười. Hơn nữa, lại còn cười đến vui vẻ như vậy. . .

Cái này đúng là lần đầu tiên!

Chứng kiến vị đế vương trẻ tuổi này cười sung sướng như thế, Lý Tường chỉ cảm thấy trong mũi cay cay, chỉ còn thiếu nước không có bắt đầu sụt sịt .

Dù sao, hiện tại vị đế vương trẻ tuổi này, rốt cục cũng đã giống như một người bình thường , hẳn cũng đã cười. . .

So với Lý Tường khoe mắt ửng đỏ , Huyền Lăng Thương thì đang mãi vui đùa âm ỉ một hồi cùng tiểu điều nhi trên ngực. Đến lúc này hắn mới thấy sắc trời không còn sớm .

Vì vậy, hắn mới đưa tay, dè dặt ôm lấy Tiểu quý đang làm chuyện xấu ở trên ngực, rồi đặt vào cái giỏ trúc ở một bên .

Thấy Huyền Lăng Thương rốt cục nguyện ý rời giường , Lý Tường mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm. Sau đó lão chỉ huy cung nhân hầu hạ đang chờ ở ngoài cửa, đi vào hầu hạ Huyền Lăng Thương trang điểm rửa mặt!

Mà Đồng Nhạc Nhạc an vị trong cái giỏ trúc , ánh mắt lom lom nhìn không dám chớp mắt một phen , ngấm nghĩa hành động của vị đế vương trẻ tuổi này.

Chỉ thấy hai tiểu thái giám đang dè dặt thay quần áo, mặc long bào cho vị đế vương trẻ tuổi này.

Sau khi mặc long bào , vị đế vương trẻ tuổi này lại có cung nhân hầu hạ để rửa mặt đánh răng.

Cuối cùng, liền ngồi ở trang điểm trước bàn, để cho người ta chỉnh lý đầu tóc. . .

Đến sau khi những việc lật vạt này đều chỉnh lý xong xuôi, đã là nửa canh giờ .

Trong lúc ngắm nhìn nam nhân tuần tú thay quần áo trang điểm , ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc đều nhìn thẳng !

Không thể không nói, nam nhân này thật đúng là được ông trời ưu ái!

Khi hắn cởi long bào , trong vẻ tuần tú mang theo vài phần tà khí, làm cho người ta hồn xiêu phách lạc!

Lúc hắn mặc long bào vào, cũng là như rồng như phượng , toàn thân đều lộ ra một loại khí thế uy nghiêm bá đạo của vương giả !

Chỉ cần một ánh mắt, liền đủ để làm mọi người kinh động sợ hãi! ! !

Đương nhiên! Đồng Nhạc Nhạc vẫn thích nhất là lúc hắn không mặc quần áo . . .

27. Chương 27: Tiểu Lô Tử

Trong lúc tâm hồn Đồng Nhạc Nhạc đang phơi phới ở nơi nào đó, chỉ thấy vị đế vương trẻ tuổi kia đã mặc xong, huyết mâu nhẹ nhàng đảo qua một lượt, ánh mắt liền lẳng lặng nhìn vào Đồng Nhạc Nhạc .

Thấy Tiểu quý bên trong cái giỏ trúc đang lẳng lặng ngắm nhìn hắn, đôi mắt đen lúng liếng kia cứ không ngừng chớp chớp hình như đang nghĩ đến điều gì đó , trông rất là dễ thương!

Thấy vậy, trong lòng Huyền Lăng Thương không khỏi cảm thấy ấm áp!

Người trong thế gian đều cho là, đế vương là người có quyền lợi lớn nhất trên thế giới này !

Muốn thứ gì, có cái đó! Đủ để mọi người thiên hạ thật ghen tị !

Chỉ là, ai biết, kỳ thật, coi như là đế vương cao cao tại thượng, vô cùng tôn quý thì cũng có lúc hắn rất bất đắc dĩ! ?

Bên ngoài có Phiên Quốc mắt nhìn chằm chằm rình mò, bên trong có loạn thần tặc tử nhòm ngó ngại vàng của hắn!

Lại còn mỗi ngày phải xử lý những chuyện quốc gia đại sự!

Mỗi ngày, Huyền Lăng Thương cũng đều có loại cảm giác không thở nổi!

Sáng sớm mỗi ngày, đối với mọi người mà nói, có thể đều là một ngày mới!

Chính là, đối với hắn mà nói, cũng có nghĩa là lại phải xử lý những việc quốc gia đại sự mới.

Cho nên, buổi sáng mỗi ngày đối với Huyền Lăng Thương mà nói, cũng là bắt đầu gánh nặng áp lực cho đến cuối ngày!

Tuy nhiên hiện tại, khi hắn nhìn vào một đôi mắt đen lúng liếng trong suốt kia thì trong lòng không khỏi ảm áp.

Chỉ cảm thấy, áp lực trên vai hình như lập tức đều tan đi như mây khói !

Bởi vì hắn biết, chính mình hiện tại không hề là một người cô đơn nữa, còn có một tiểu tử dễ thương như vậy ở bên cạnh . . .

Mà đây vẫn còn là lần đầu tiên, hắn có cảm giác thoải mái dễ dàng như vậy . . .

Trong lòng rung động, Huyền Lăng Thương không khỏi đi tới, trước ánh mắt nghi hoặc của Đồng Nhạc Nhạc, hắn từ từ vươn ngón tay thon thả kia mà nhẹ nhàng vuốt ve ấn ký Hỏa Diễm đỏ như lửa trên trán Đồng Nhạc Nhạc.

Hành động của nam nhân là dịu dàng như vậy .

Hành động của hắn lại mang theo sự sùng ái đối với thú cưng.

Chỉ là, đối với Đồng Nhạc Nhạc mà nói, lại thật là thoải mái, và thích thú!

Kết quả là, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi có hành động mà tất cả động vật cũng có, mặt mày đầy vẻ hưởng thụ nhím tít đôi mắt, tùy ý cho nam nhân chậm rãi ve vuốt trán mình . . .

Cho đến lúc nam nhân rời tay, Đồng Nhạc Nhạc mới từ từ mở mắt ra nhìn nam nhân trước mặt.

Chỉ thấy nam nhân đã thu hồi ánh mắt, vẻ dịu dàng cưng chiều vốn có trong mắt, do sự có mặt của mọi người ở bốn phía chung quanh mà cũng đã khôi phục sự lạnh lùng khắc nghiệt hờ hững dĩ vãng nên có.

Đối diện với ánh mắt sắc bén như đao của nam nhân này, cung nhân ở bốn phía không có ngoại lệ không vội vàng cúi đầu cụp mắt, làm ra tư thế một mực cung kính, đến thở cũng không dám thở mạnh một cái.

Dù sao, ánh mắt của nam nhân này thật sự quá mức sắc bén, không người nào dám nhìn thẳng!

Còn có khí phách uy nghiêm trên người nam nhân toát ra một cách tự nhiên, đủ để ọi người thiên hạ đều thần phục dưới chân hắn . . .

Chỉ thấy vị đế vương khí phách trẻ tuổi này, sau khi đưa ánh mắt sắc bén kia nhìn chung quanh một vòng , thì cuối cùng, nhẹ nhàng nhấc ngón tay, liền chỉ về hướng một tiểu thái giám đứng ở trong góc!

“Người!”

“Bùm” một tiếng, thấy vị đế vương trẻ tuổi này đang chỉ tay về hướng chính mình. Tiểu thái giám vốn đứng ở trong góc , cúi đầu cụp mắt cảm thấy hai chân mềm nhũn, liền lập tức quỳ rạp xuống đất .

Trên gương mặt thanh tú trẻ tuổi kia càng là xoẹt một cái, sắc mặt hoàn toàn tái nhợt đi.

“Hoàng, Hoàng thượng. . . ! ?”

Tiểu thái giám mở miệng, vừa mới nói ra thì càng lắp bắp.

Đôi mắt to tròn trợn kia, không hề nghi ngờ đang hiện rõ sự bối rối căng thẳng . . .

Hình như, hắn cho là chính mình đã làm sai chuyện gì .

Chứng kiến tiểu thái giám kia quỳ rạp xuống đất, trong mắt lóe ra đủ các loại thần sắc, Đồng Nhạc Nhạc đang ngồi ở trong giỏ trúc, không nhận được ‘Phác xích’ một tiếng, nàng cười thành tiếng .

Bởi vì, nàng cảm giác rằng tiểu thái giám này thật sự thú vị!

Đế vương trẻ tuổi này chẳng qua là nhẹ nhàng chỉ một ngón tay, hắn liền bị hù dọa thành cái dạng này, dường như là thấy quỷ vậy!

28. Chương 28: Tiểu Lô Tử 2

Vị đế vương trẻ tuổi này chẳng qua là nhẹ nhàng chỉ một ngón tay, hắn liền bị hù dọa thành cái dạng này, dường như là thấy quỷ vậy!

Tại sao nàng lại không cảm thấy vị đế vương trẻ tuổi này có gì đáng sợ ! ?

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc đang vui sướng hài lòng suy nghĩ .

Huyền Lăng Thương đứng ở bên cạnh nàng phảng phất cũng nhận thấy được Đồng Nhạc Nhạc đang vui sướng.

Vì vậy, huyết mâu tuyệt đẹp kia không khỏi lóe lên một phen.

Lập tức, bạc môi hé mở, liền mở miệng nói với tiểu thái giám kia đang lúc mặt mày hân hết sức lo lắng.

“Người, tên gọi là gì! ?”

Nam nhân mở miệng, âm lượng trầm thấp, nhưng mà những lời đã nói lại mang theo uy nghiêm vô hạn!

Nghe vậy, thân thể tiểu thái giám kia đầu tiên là run lên, ngay sau đó mới mở miệng, hắn nói lắp ba lắp bắp .

“Khởi bẩm, khởi bẩm Hoàng thượng, nô, nô tài Tiểu Lô Tử!”

Nghe thấy những lời tiểu thái giám đã nói, Đồng Nhạc Nhạc ngồi ở trong cái giỏ trúc , không nhận được hé miệng cười lần nữa .

“Ha ha ha ha ha ha. . . Tiểu Lô Tử, tên này thật đúng là buồn cười!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng cười ha ha .

Chỉ là, lời của nàng, lọt vào trong tai những người khác cũng chỉ là những âm thanh ‘Chi chi chi’.

Tuy là như thế, Huyền Lăng Thương vẫn từ trong đôi mắt đang cười tít của nàng, và cái miệng nhỏ nhắn đang ngoác ra rất nhiều mà nhìn ra tiểu điều nhi đang rất hài lòng.

Thấy vậy, đôi mắt Huyền Lăng Thương không khỏi có hơi dụi đi .

Lập tức, bạc môi hé mở, hắn mở miệng nói lần nữa .

“Sau này, người liền phụ trách chăm sóc chiếu cố nó!”

Huyền Lăng Thương một tay chỉ về phía Đồng Nhạc Nhạc đang lúc vui sướng hài lòng, mở miệng trầm giọng ban mệnh lệnh.

Sau khi nghe thấy những lời Huyền Lăng Thương đã nói , Tiểu Lô Tử vốn vẫn còn mặt mày hân hết sức lo lắng đầu tiên là trên mặt hiện ra sự sửng sốt, rồi lập tức không khỏi lộ ra dáng vẻ thở phào nhẹ nhõm . . .

Thì ra là bảo hắn chăm sóc chiếu cố tiểu điều này, làm hại hắn còn tưởng rằng mình đã làm sai chuyện gì ! ?

Phải biết rằng, ở trong hoàng cung xanh vàng rực rỡ này, một khi làm sai chuyện gì thì không phải chỉ bị ăn gậy một phen đơn giản như vậy.

Một chuyện mà không cần thận, rơi đầu đều là việc nhỏ . . .

Tiểu Lô Tử trong lòng suy nghĩ, lập tức hắn liền cúi đầu cụp mắt, một mực cung kính mở miệng nói.

“Vâng, Hoàng thượng, nô tài tuân chỉ!”

Tiểu Lô Tử mở miệng, ở trong giọng nói hoàn toàn không có sự sợ hãi mới rồi .

Có lẽ là nhận thấy được tâm tư của Tiểu Lô Tử , bạc môi Huyền Lăng Thương lại mở ra. Hắn mở miệng nói lần nữa .

Lần này đây, giọng điệu của Huyền Lăng Thương càng có thêm vài phần căn dặn và dè chừng .

“Nhớ kỹ! Chăm sóc chiếu cố nó thật tốt , nhất định không cho phép có điều gì khiến cho nó mắc sơ xuất! Bằng không. . .”

Những lời cuối cùng ,Huyền Lăng Thương không hề nói ra mồm. Có điều là, cho dù hắn không nói, thì trong lòng mọi người cũng biết rõ ràng!

Tiểu Lô Tử nghe vậy, tâm tình vốn có hơi thả lỏng, lại lần nữa trong nháy mắt hồn vía lên mây.

Môi đỏ mọng mở ra, giọng điệu vô cùng kiên định, chỉ còn thiếu nước không giơ lên ba ngón tay để thề thốt .

“Hoàng thượng, nô tài nhất định dùng tính mạng bảo vệ tiểu điều, tuyệt đối không cho nó có bất cứ sơ xuất gì!”

Nghe thấy Tiểu Lô Tử cam đoan, Huyền Lăng Thương mới thu hồi ánh mắt, sau đó cất bước đi về hướng phía trước .

Cho đến khi bóng dáng cao to uy nghiêm màu vàng sáng kia đã hoàn toàn rời khỏi tầm mắt của mình, ánh mắt của Đồng Nhạc Nhạc mới từ từ thu hồi.

Lập tức, đôi mắt to đen lúng liếng kia liền quay sang nhìn thân thể bé nhỏ đang quỳ rạp xuống đất này.

Vừa lúc, đối diện với đôi mắt to tròn trịa đồng dạng đang nhìn về hướng bên này !

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi có hơi sững sốt.

Mới rồi tiểu thái giám này vẫn một mực cúi đầu cup mắt, cho nên nàng cũng không thấy rõ lắm nét mặt của hắn , chỉ biết là hắn còn rất nhỏ tuổi .

Hiện tại, tiểu thái giám này, sau khi Huyền Lăng Thương rời đi, liền từ từ đứng lên. Hắn đi về phía nàng .

29. Chương 29

30. Chương 30: Tiểu Lô Tử 4

Cũng khó trách, vị đế vương trẻ tuổi một mực trầm lặng ít nói, chẳng mấy khi nói cười, phảng phất không thèm để ý đến vạn vật thế giới lại sủng ái nó như thế . . .

Trong lòng Thượng ngự y suy ngẫm, sau khi xử lý xong vết thương của Đồng Nhạc Nhạc , lão liền đứng lên dặn dò vài câu với Tiểu Lô Tử đứng ở một bên . Rồi lập tức, lão liền mang theo Học Đồ rời đi.

Đến sau khi Thượng ngự y rời đi, Đồng Nhạc Nhạc cũng đói bụng.

Vì vậy, nàng liền ngẩng đầu, mở miệng nói với Tiểu Lô Tử đứng ở một bên .

“Tiểu Lô Tử, ta đói bụng, tìm cái ăn cho ta đi chứ!”

Đối với những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, Tiểu Lô Tử đương nhiên không hiểu nàng đang nói cái gì.

Chỉ thấy tiểu điều nhi toàn thân băng bó trước mắt này đang không ngừng mở miệng, nói ‘Chi chi chi’ cái gì đó với hắn.

Hình như muốn bày tỏ cái gì, chỉ là, hắn lại nghe không rõ.

Nhướng mày, Tiểu Lô Tử vừa đưa tay gãi gãi gáy, vừa mở miệng nghi hoặc hỏi.

“Tiểu điều nhi, ngươi đang nói cái gì nha! ? Ta nghe không rõ.”

“Ặc . . .”

Nghe được những lời này của Tiểu Lô Tử, Đồng Nhạc Nhạc mới chợt nhớ ra , hiện tại chính mình đã không phải là người. Tiểu Lô Tử này tự nhiên không hiểu được nàng đang nói cái gì.

Trong lòng nàng thấy bất đắc dĩ , làm người đã khó khăn, làm tiểu điều càng khó!

Vừa kêu lên một hồi, Đồng Nhạc Nhạc không thể làm gì khác hơn là dùng một tay vuốt bụng của mình, một tay làm động tác ăn cái gì đó .

“Lô Tử gốc , ta đã đói bụng , ta muốn ăn cái gì đó!”

“Chi chi chi. . .”

Nghe thấy những lời tiểu điều nhi trước mắt đã nói, lại nhìn thấy tiểu điều nhi không ngừng vươn móng vuốt để vuốt bụng của mình, lại một tay không ngừng đưa vào trong miệng mình, động tác vô cùng kỳ quái.

Tiểu Lô Tử thấy vậy, lông mày càng nhăn tít .

“Tiểu điều nhi, ngươi rốt cuộc đang làm cái gì vậy! ? Chẳng lẽ, ngươi đau bụng ! ? A, vậy phải làm thế nào! ? Ngự y, bây giờ ta phải đi tìm ngự y cho ngươi đã!”

“Phốc. . .”

Nghe được Tiểu Lô Tử thốt ra lời này, Đồng Nhạc Nhạc không nói nổi lời nào mà ngã vào bên trong cái giỏ trúc .

Trời ạ! Ông mau giáng xuống một đạo sấm sét, bắt lấy cái...tên ngu dốt này đi! ! !

Là năng lực diễn đạt của nàng không đúng, hay người này quá ngu ngốc! ?

Nàng đã làm rõ ràng như vậy , vậy mà tên Lô Tử gốc này lại vẫn còn không nhìn ra sao! ?

Xem ra, phải là người thông minh giống như Huyền Lăng Thương kia. Lần này đây, là nàng nhờ vả nhầm người. . .

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc ảo não bất đắc dĩ suy nghĩ trong lòng, chỉ thấy hai tên tiểu cung nữ đang bê một khay đi đến.

Cùng ủa đến với hai tiểu cung nữ này, một mùi thơm thức ăn làm cho người ta thèm nhỏ dãi cũng nhanh chóng nhẹ nhàng ập lại đây. . .

Đến khi ngửi thấy được mùi thơm thức ăn làm cho người ta thèm nhỏ dãi này , đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc lập tức sáng ngời.

Nàng há miệng thật to, chỉ còn thiếu nước không chảy nước miếng ra thôi!

Trời ạ! Rốt cục có đồ ăn !

Đối với Đồng Nhạc Nhạc đang mặt mày kích động hưng phấn, Tiểu Lô Tử vừa nhìn thấy hai tiểu cung nữ bưng thức ăn đi vào, khuôn mặt thanh tú kia đầu tiên là sửng sốt, lập tức hẩn mở miệng hỏi .

“Hai vị tỷ tỷ, Hoàng thượng không phải vào triều sao! ?”

Tại sao bọn họ còn phải đem thức ăn vào đây! ?

Vào lúc trong lòng Tiểu Lô Tử đang nghi hoặc không thôi ,hai tiểu cung nữ kia thấy vậy, thì lập tức mở miệng giải thích.

“Tiểu Lô Tử, những thức ăn này là cho tiểu điều nhi ăn! Hoàng thượng hạ lệnh người chăm sóc tiểu điều nhi. Như vậy nhiệm vụ cho tiểu điều nhi này ăn cơm liền giao cho người .”

Nghe được những lời tiểu cung nữ đã nói, Tiểu Lô Tử mới bỗng nhiên tỉnh ngộ.

“A a, thì ra là thế. . .”

Tiểu Lô Tử bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Đến sau khi thấy thức ăn bày ra ở trên bàn, đôi mắt hẩn đều trợn ngược .

“Trời ạ! Tiểu điều nhi này được đãi ngộ cũng thật quá tốt chứ! ?”

31. Chương 31: Tiểu Lô Tử 5

Tiểu Lô Tử mở miệng thốt lên đầy thán phục.

Chỉ thấy, trên mặt bàn có sườn xào tỏi thơm , gà hầm nấm hương , cá lô hấp , sơn hào hải vị trăm món . . .

Những thức ăn này, chỉ bày một bàn liền giá trị để dân chúng bình thường ăn một năm . . .

Ngẫm lại, để vương này, có phải là thật quá tốt đối với con tiểu điều này hay không! ?

Đối với sự thán phục của Tiểu Lô Tử , hai tiểu cung nữ kia thấy vậy thì không nhin được mà cười nhạo nói.

“Ha hã, người không biết cái này sao ! ? Hôm qua người không có đây cho nên không biết. Tối hôm qua Hoàng thượng vẫn còn tự mình cho con tiểu điều này ăn cơm ! Hơn nữa, Hoàng thượng vẫn còn ăn cơm , tắm rửa, ngủ cùng tiểu điều nhi này, đối với tiểu điều nhi này quý như trân như bảo!”

“Đúng vậy, cho tới bây giờ ta đều chưa từng chứng kiến Hoàng thượng đối xử tối với ai như vậy . Cho dù là Thập Tam vương gia, thì Hoàng thượng cũng không từng ăn cơm với ngài đó! ?”

“Ha hã, Thập Tam vương gia tuy là em ruột của hoàng thượng , nhưng tuổi cũng không nhỏ , còn muốn Hoàng thượng tự mình bón cơm sao! ? Ta sáng nay len lén hỏi Thị Vệ đại ca đi theo hoàng thượng . Nghe nói, con tiểu điều này chính là trong thời gian Hoàng thượng bị thích khách ám sát, thân trúng kịch độc, thiếu chút nữa bị mất mạng . Nó đã xuất hiện dùng máu huyết của chính mình cứu Hoàng thượng, cho nên Hoàng thượng mới ưu ái như thế đối với con tiểu điều này!”

“Có thật không! ? Như vậy tiểu điều này chính là ân nhân cứu mạng của hoàng thượng !”

“Đúng vậy, hơn nữa, vừa rồi ta nghe lén Thượng ngự y nói với Học Đồ của ngài. Nghe nói, con tiểu điều này, đâu phải là tiểu điều bình thường , mà là Phượng Hoàng Điều trong truyền thuyết đã tuyệt chủng trên trăm năm !”

“Cái gì? ! Phượng Hoàng Điều! ? Cái này ta có nghe nói qua! Đồn đại, Phượng Hoàng Điều này có móng vuốt vô cùng sắc bén, chém sắt như chém bùn, hàm răng có kịch độc. Nếu bị cắn trúng một cái, liền lập tức chết chắc. Nhưng mà huyết của nó cũng là giải dược quý giá nhất thế gian , có thể giải bách độc!”

“Đúng vậy, cho nên a, Tiểu Lô Tử, trách nhiệm của người rất lớn a. Nhất định, ngàn vạn lần, tuyệt đối, coi như chính mình mất mạng thì cũng phải bảo vệ con Phượng Hoàng Điều này thật tốt a! Phượng Hoàng Điều này, không chỉ có thể là một con Phượng Hoàng Điều duy nhất trên thế giới này , hơn nữa, còn là ân nhân cứu mạng của hoàng thượng! Người nhất định phải chăm sóc nó thật tốt a!”

Nghe thấy hai cung nữ người một lời ta một câu đùa nhau nói, Tiểu Lô Tử càng giống như phát hiện ra Ách Lịch Sơn cao lớn .

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú kia lập tức trở nên hết sức đau khổ .

Thì ra, vừa rồi Hoàng thượng căn dặn hẩn ngàn vạn lần chiếu cố tiểu điều này cho tốt, hẩn vẫn coi như bình thường .

Lúc này lại nghe được bọn họ nói như vậy , Tiểu Lô Tử chỉ cảm thấy trách nhiệm của mình, quả thực so sánh với trời thì còn lớn hơn nữa!

“Hai vị tỷ tỷ tốt bụng, lời các tỷ nói làm cho ta bị thốt lên đến tận cổ họng , áp lực thật lớn a. . .”

Tiểu Lô Tử cố gắng giữ bình tĩnh mà đau khổ nói.

Hai vị tiểu cung nữ nghe vậy, đùa nhau cười nhạo một hồi. Sau đó liền không hề để ý tới Tiểu Lô Tử nữa mà vội vàng rời đi.

Trong lúc nhất thời, ở trong phòng ngủ chỉ có một người một điều là Đồng Nhạc Nhạc và Tiểu Lô Tử này .

Vừa rồi Tiểu Lô Tử bọn họ nói chuyện, Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên nghe được, nhưng cũng không để ý tới.

Dù sao, hiện tại đối với nàng mà nói, không có gì hấp dẫn nàng hơn so với một bàn đầy các món ăn sơn hào hải vị trước mắt này !

Trước kia điều kiện không cho phép, cho nên Đồng Nhạc Nhạc cũng chưa từng được ăn cái gì ngon lành .

Không nghĩ tới, hiện nay chết rồi mà được xuyên qua đến nơi này, trái lại nàng có thể được hưởng thụ đãi ngộ mà trước kia không thể hưởng thụ!

Cũng không biết cái này có đúng gọi là ‘Tái ông mất ngựa chẳng biết là họa hay phúc’ chẳng! ?

32. Chương 32: Tiểu Lô Tử 6

Đồng Nhạc Nhạc thăm nghĩ trong lòng, sau đó liền ngo nguậy nghĩ cách bò lên trên cái bàn để ăn một bữa thỏa chí.

Tiếc rằng, mới rồi Thượng ngự y lại đã băng bó toàn thân nàng thành xác ướp . Làm cho hiện tại nàng có muốn động thì cũng không động được nổi .

Mà nàng cũng sợ hãi lại giống như tối hôm qua , bị ngã từ trên ghế xuống.

Tiểu Lô Tử cũng không được tay chân nhanh nhẹn giống như Huyền Lăng Thương . Nếu như lần này nàng thực sự ngã từ trên ghế xuống, không chết thì cũng thành một thân tàn phế.

Kết quả là, Đồng Nhạc Nhạc liền vươn móng vuốt, kéo kéo ống tay áo của Tiểu Lô Tử.

Tiểu Lô Tử vốn đang lúc đau lòng, nhận thấy được ống tay áo khác thường thì không khỏi cúi đầu nhìn lại.

Thấy tiểu điều nhi ở trong cái giỏ trúc, vừa lôi kéo ống tay áo của mình, một chân thì chỉ về hướng sơn hào hải vị trên bàn, ý đồ rất rõ ràng.

Thấy vậy, sau khi Tiểu Lô Tử phục hồi tinh thần lại hắn liền lập tức cúi đầu hỏi.

“Tiểu điều nhi, người đói bụng sao! ?”

“Ừ, đúng vậy, ta đói bụng, lấy đồ ăn cho ta nhanh lên một chút đi!”

Thấy Tiểu Lô Tử lần này rốt cục đã hiểu rõ ràng tâm tư của mình, Đồng Nhạc Nhạc vội vàng không ngừng gật đầu đồng ý .

Nhìn thấy tiểu điều nhi trong cái giỏ trúc vừa liên tục kêu ‘Chi chi chi’ , lại thêm gật đầu như già tởi.

Tiểu Lô Tử lập tức cầm lấy đôi đũa và bát, từ từ gấp thức ăn trên bàn đút cho Đồng Nhạc Nhạc .

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, tự nhiên không khách khí. Há miệng một cái liền nuốt chửng .

Không hổ là hoàng cung, nếu đã nấu món gì thì vô cùng ngon lành, quả thực so với các món ăn quán rượu năm sao thời hiện đại thì đều hơn hẳn !

Hơn nữa, còn có người hầu hạ đến tận miệng!

Những chuyện hạnh phúc nhất trong đời người ta, cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi chứ! ?

Vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vô cùng thoải mái nghĩ như vậy, nàng cũng không khách khí. Muốn ăn cái gì, liền lập tức vươn móng vuốt, để Tiểu Lô Tử gấp cho nàng ăn!

Tiểu Lô Tử thấy vậy, tự nhiên không dám chậm trễ với nàng .

Dù sao, con tiểu điều này đâu phải là tiểu điều bình thường mà!

Kết quả là, Nhạc Đồng Đồng muốn ăn cái gì, Tiểu Lô Tử đều lập tức gấp lên đưa đến tận miệng nàng .

Cũng không biết đã qua bao nhiêu thời gian, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy bụng đã căng phồng .

“Được rồi, ta đã ăn no .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói. Nhưng lập tức Tiểu Lô Tử lại gấp thức ăn đưa tới , nàng vội vàng lắc lắc đầu, không hề ăn nữa.

Mặc dù, số thức ăn trước mặt thì nàng mới chỉ ăn một phần mười.

Chỉ là, hiện tại chẳng qua nàng đang là một con tiểu điều thôi, ham muốn nào có lớn như vậy! ?

Thấy Đồng Nhạc Nhạc không hề ăn nữa, Tiểu Lô Tử mới để đôi đũa xuống .

Chỉ là, đôi mắt lại liếc nhìn cái bàn một phen .

Thấy trên mặt bàn vẫn còn lại thức ăn nhiều vô số kể, hắn liền không nhịn được mà nuốt một ngụm nước bọt, đứng bộ dạng một kẻ thèm ăn .

Dù sao, hắn chẳng qua là một tiểu thái giám mới vào cung , mặc dù có may mắn được Tổng quản Lý Tường công công thu làm đồ đệ, lại phải đến Dưỡng Tâm Điện hầu hạ Hoàng thượng.

Nhưng mà, dù nói như thế nào thì chẳng qua hắn cũng chỉ là một thái giám hạng ba thuộc về đẳng cấp thấp nhất mà thôi.

Phải biết rằng, bên trong hoàng cung lớn như thế này, cho dù là thái giám thị vệ hay cung nữ, ai nấy đều có chức trách của mình, cấp bậc tự nhiên cũng là không đồng dạng như nhau!

Mà hắn là thái giám hạng ba như vậy , cũng là mới vào cung, không có kinh nghiệm, chính là thái giám đẳng cấp thấp nhất.

Cho nên chuyện ăn uống tự nhiên là kém cỏi nhất.

Có điều, hắn thế này vẫn coi như còn tốt , ít nhất tại Dưỡng Tâm Điện thì cái ăn tự nhiên khá hơn một chút.

Còn thái giám cung nữ ở các cung điện khác, có nơi thậm chí vẫn còn ăn không đủ no, mặc không đủ ấm. Nghe nói đều bị quan trên cắt xén đi. . .

Cho nên hiện tại, khi Tiểu Lô Tử nhìn thấy trước mắt còn lại một bàn thức ăn lớn. Lại thấy nơi này, ngoài mình ra thì chỉ còn lại một con tiểu điều nhi .

Nếu như hắn len lén ăn một chút, hắn là cũng không có ai biết chứ! ?

33. Chương 33: Tiểu Lô Tử 7

Đầu đề cử phiếu chương trước chương tiết mục lục chương sau gia nhập phiếu tên sách chương tiết sai lầm / điểm này tố cáo

Nhiệt môn đề cử: kiều tế, y gả, khinh la, trùng duệ, quý nữ kiều, gả có thụy thú, y thực không lo, kiều mưu, [điều tra sư, ma nữ hậu cần, kiều kiều Vô Song, thượng tiên khó cầu, hảo dụng tiên lộ, phú giá thiên hạ, thịnh thế đích cung chịu

(Đoạn đầu này mình chẳng hiểu gì cả)

Nhưng, quy củ trong hoàng cung, tất cả cung nhân, đều không được tự mình ăn thức ăn chủ tử lưu lại, cho dù, những thức ăn này, là con tiểu điều nhi còn dư lại

Nhưng, hắn rất rất đói, giống như ăn.

Đang lúc trong lòng Tiểu Lô Tử hết sức mâu thuẫn, không ngờ, tâm tư của hắn, đang biểu lộ vô cùng sâu sắc trên khuôn mặt thanh tú kia

Dù sao cũng chỉ là một tiểu hài tử mười bốn mười lăm tuổi thôi, làm sao giấu được tâm sự?

Hơn nữa, vẻ mặt của Tiểu Lô Tử, Đồng Nhạc Nhạc hiểu rõ ràng nhất.

Từ nhỏ bản thân đã là cô nhi, cho nên cũng không được ăn ngon, lúc cô nhìn thấy những đứa trẻ khác ăn kem đồ ăn vặt, cũng là vẻ mặt thèm muốn như vậy.

Nghĩ lại bản thân khi đó, thật là rất thảm hại

Thân chịu sự đồng cảm, vì vậy, gặp lại bộ dạng Tiểu Lô Tử thèm nhỏ dãi, nước miếng cũng chảy ra, bộ dạng lại do dự mâu thuẫn không dám ăn.

Đồng Nhạc Nhạc không nhìn được lôi kéo ống tay áo của hắn, sau đó một móng vuốt chỉ hướng một cái đùi gà.

Tiểu Lô Tử thấy vậy, cho là Đồng Nhạc Nhạc muốn ăn đùi gà, vì vậy, liền cầm chiếc đĩa lên, gấp một cái đùi gà đến trước mặt Đồng Nhạc Nhạc.

Lại thấy một tay Đồng Nhạc Nhạc cầm cái đùi gà, liền trực tiếp nhét vào trong miệng Tiểu Lô Tử.

“Um. ! ?”

Đối với hành động của Đồng Nhạc Nhạc, đúng là làm cho Tiểu Lô Tử ghen hòng nhìn trân trối, không dám tin.

Dù sao, Tiểu Lô Tử cũng không nghĩ tới, con tiểu điều nhi khả ái trước mắt, sẽ kín đáo đưa đùi gà cho hắn ăn.

Chẳng lẽ, con tiểu điều nhi này có thể nhìn thấu lòng người, biết tâm tư của hắn!

Trong lòng Tiểu Lô Tử đang hết sức kinh ngạc, Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, liền biết tâm tư của hắn.

Vì vậy, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên liền mở miệng nói.

“Người ăn đi! Ta sẽ không nói cho những người khác!”

Mặc dù chưa từng trải qua cuộc sống trong hoàng cung, nhưng từ nhỏ đã thích xem tiểu thuyết cổ đại, tiểu thuyết xuyên không, kịch truyền hình linh tinh, tự nhiên biết, trong hoàng cung quy củ nghiêm ngặt.

Cung nhân bình thường, không thể ăn được thức ăn còn dư lại của chỉ tử.

Cho nên, Tiểu Lô Tử này, mới vừa rồi vô cùng muốn ăn, nhưng không dám ăn! ?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đang tập trung suy nghĩ, Tiểu Lô Tử đã cắn một miếng lên cái đùi gà, nghe tiểu điều nhi ‘ xèo xèo chi ’ nói cái gì đó, giống như muốn cho hắn ăn cái đùi gà nà.

Hơn nữa, một đôi mắt trong suốt kia, phảng phất giống như biết nói.

Thấy vậy, Tiểu Lô Tử kinh hãi.

Trời ạ!

Tiểu điều nhi này, cứ nhiên có thể nhìn thấu tâm tư của hắn!

Này này này. Thực sự là quá có linh tính rồi! ! !

Hắn lớn như vậy, chưa từng thấy qua động vật có linh tính như vậy!

Trong lòng kích động, sau một khắc Tiểu Lô Tử, giống như nghĩ đến cái gì đó, một tay cầm cái đùi gà kia, mặt mày giãn ra, hướng về phía Đồng Nhạc Nhạc nhếch miệng cười khúc khích một tiếng.

“Ha hã, cảm ơn đùi gà của ngươi, tiểu điều nhi, vậy ta cũng không khách khí nữa!”

Tiểu Lô Tử mở miệng cười nói, ngay sau đó, liền cầm đùi gà kia lên, không khách khí cắn ăb.

Đừng xem dáng dấp nhỏ gầy của Tiểu Lô Tử này, nhưng lượng cơm ăn không ít!

Huyền Lăng Thương cực kỳ sủng ái Đồng Nhạc Nhạc, tối hôm qua đặc biệt tự mình uy Đồng Nhạc Nhạc ăn, biết Đồng Nhạc Nhạc thích ăn cái gì.

Vì vậy, mới vừa rồi liền sai người nấu thức ăn Đồng Nhạc Nhạc thích ăn tới đây, hơn nữa số lượng không ít.

Chỉ là cho dù Đồng Nhạc Nhạc thích ăn những thức ăn này, sức ăn cũng không lớn.

Mới vừa rồi mỗi một món ăn đều ăn một lần, còn dư lại rất nhiều, hôm nay, có Tiểu Lô Tử gia nhập.

Không tới một lát, những thức ăn này lại giống như bị lốc xoáy quét qua, chỉ còn lại canh thừa đồ ăn thừa

“Oa. Chẳng lẽ ngươi là quỷ chết đói đầu thai sao? Ăn cũng quá nhiều đi?”

34. Chương 34: Đùi Gà

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, mặc dù không biết là nàng đang nói cái gì. Thế nhưng chỉ cần từ dáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc đang trở mặt đứng nhìn kia thì Tiểu Lô Tử phảng phất đã biết chuyện gì. Hắn không khỏi đưa tay sờ gáy, nhếch miệng cười nói.

“Ha ha, để ngươi chê cười nữa rồi! Món này ăn ngon thật! Ta lớn như vậy mà vẫn còn chưa từng được ăn một thứ gì ngon như thế này ! Trước kia, chỉ có vào dịp lễ mừng năm mới thì mới có thể được ăn một cái đùi gà . . .”

Tiểu Lô Tử cũng không quản Đồng Nhạc Nhạc nghe mà có hiểu hay không , hắn liền láu ta láu tấu tuôn ra một tràng .

Nghe được những lời Tiểu Lô Tử nói ra, Đồng Nhạc Nhạc cũng biết .

Tên tiểu thái giám này, từ nhỏ gia cảnh nghèo khó, cha mẹ mỗi ngày dựa vào đi làm lụng giặt thuê quần áo cho người ta, nhưng người trong nhà lại chỉ có thể được ăn lưng lửng nửa bụng.

Mà dưới Tiểu Lô Tử còn có vài đệ đệ muội muội. Bởi vì không muốn thấy cha mẹ khổ cực như vậy, Tiểu Lô Tử liền tự mình chủ động đề nghị bán thân mình vào trong cung. Ít nhất như vậy, người trong nhà có thể ăn no một chút . . .

Nghe được những lời Tiểu Lô Tử đã nói, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc có thừa. Nàng không khỏi cảm động cho sự lương thiện hiếu thuận của Tiểu Lô Tử .

Dù sao, tuổi Tiểu Lô Tử vẫn còn nhỏ như vậy, nhưng hắn lại đã hiểu chuyện như thế.

Với tuổi của hắn như vậy, nếu như vào thời hiện đại thì chẳng qua là mới đang học sơ trung (phổ thông cơ sở), đúng là đang lứa tuổi không buồn không lo !

Trong lòng suy nghĩ, lại nghe được những lời Tiểu Lô Tử tự mình nói ra, dường như trong lòng nàng cũng chưa xót, khoe mắt không khỏi đỏ lên . . .

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không biết nên an ủi hắn như thế nào . Nàng không thể làm gì khác hơn là vươn móng vuốt lông xù kia vỗ nhẹ nhẹ lên mu bàn tay Tiểu Lô Tử ,dùng cách đó để tỏ vẻ an ủi.

Tiểu Lô Tử nhìn thấy tiểu điều nhi đang nhẹ nhàng vuốt vuốt mu bàn tay của mình, hắn liền cảm thấy nổi buồn trong lòng lập tức tiêu tan không ít .

Đặc biệt đối với một đôi mắt trong suốt đen láy xinh đẹp kia, tâm tình vốn không được tốt hình như đều tan thành mây khói .

Trong lòng biết tiểu điều nhi này là đang an ủi chính mình, gương mặt Tiểu Lô Tử lập tức giãn ra, hắn mở miệng cười nói.

“Tiểu điều nhi, ngươi đang an ủi ta sao! ? Ngươi thật tốt. . .”

Tiểu Lô Tử mở miệng vừa nói, lập tức, dường như lại nghĩ đến cái gì nên hắn mở miệng hỏi.

“Nếu chúng ta đều ăn no , không bằng ta mang ngươi đi ra ngoài đi một chút đi! ?”

Nghe được đề nghị này của Tiểu Lô Tử , Đồng Nhạc Nhạc đương nhiên là vỗ tay tán thành.

Nhìn thấy tiểu điều nhi trong cái giỏ trúc đang mặt mày hớn hởi, điệu bộ hình như rất vui vẻ thì Tiểu Lô Tử liền nở nụ cười. Lập tức, hắn liền mang theo cái giỏ trúc chậm rãi đi ra khỏi Dưỡng Tâm Điện.

Tối hôm qua mặc dù đã được Huyền Lăng Thương mang theo ra ngoài Dưỡng Tâm Điện một lần. Nhưng mà tối hôm qua cũng đã muộn, cho dù trên trời cao có trăng sáng và dưới đất có đèn cung đình chiếu rọi thì lại cũng chỉ có thể nhìn được bốn năm phần.

Còn hiện nay, đúng là vào lúc sáng sớm.

Ánh nắng trên trời cao không ngừng rải khắp vòm trời .

Ánh vàng rực rỡ sáng ngời kia càng là chiếu thẳng xuống khắp cả mặt đất .

Bầu trời, trong xanh như vừa được gột rửa, một màu xanh ngăn ngắt! Thật là đẹp đẽ!

Nhìn khắp bốn phía chung quanh, chỉ thấy hoàng cung vào ban ngày so với hoàng cung vào buổi tối đã tạo ra cảm giác hoàn toàn không giống nhau !

Hoàng cung buổi tối làm cho người ta có cảm giác không khí thần bí, phòng vệ nghiêm ngặt!

Mà hoàng cung ban ngày lại là xanh vàng rực rỡ, đầy vẻ khoa trương !

Dưới ánh sáng vàng tươi chiếu rọi xuống, mái ngói màu vàng sáng trên nóc hoàng cung càng là rạng rỡ ngời ngời. Chúng phẳng phất như được phủ một lớp vàng sáng, rất là trắng lẹ!

Nhà vàng điện ngọc, rường cột chạm trổ mọc đan xen tinh tế, tầng tầng lớp lớp.

Còn trên mái hiên khắc chạm hình Phi Long, trông rất sống động, phẳng phất như muốn một bước lên trời !

Trong lúc đó, cung nhân đi đi lại lại ở đây đều là giữ gìn lễ nghĩa, lập tức làm hiện ra sự uy nghiêm của hoàng gia.

35. Chương 35: Giác Ngủ Trưa

Trong lúc đó, cung nhân đi đi lại lại ở đây đều là giữ gìn lễ nghĩa, lập tức làm hiện ra sự uy nghiêm của hoàng gia.

Đồng Nhạc Nhạc cẩn thận đánh giá hoàng cung lớn như thế, sau đó được Tiểu Lô Tử dẫn tới bên một cái hồ có phong cảnh tuyệt đẹp !

Giờ phút này đúng là lúc đầu mùa hè, thời vụ hoa sen bên hồ bắt đầu nở rộ!

Đưa mắt nhìn khắp một vòng, chỉ thấy mặt hồ xanh biếc!

Sóng nước lăn tăn, gió mát phe phẩy. Mỗi khi có cơn gió thổi qua lại làm lớp nước biếc mặt hồ nhấp nhô!

Chỉ thấy cái hồ này phi thường lớn!

Trong hồ, khắp nơi đều thấy hoa sen lá sen!

Lá sen xanh biếc, vừa to vừa tròn như những chiếc quạt lớn trải ra khắp hồ.

Trong đó, có không ít hoa sen mơn mớn tô điểm cho chúng, hơn nữa có nhiều màu sắc khác nhau !

Hồng quỳn rũ, phấn xinh đẹp, trắng thuần khiết, màu vàng dễ thương. . .

Trong đó, cũng có không ít những con chuồn chuồn bay tới bay lui.

Chúng hạ cánh đậu trên những bông hoa sen càng làm phong phú thêm sức sống nơi đây!

Mà trong hồ nước càng có không ít Cẩm Lý (cá chép đỏ).

Hồ nước trong suốt, cho nên nhìn từ mặt hồ xuống, thậm chí còn có thể thấy đáy!

Cho nên Cẩm Lý trong hồ , càng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Nhìn những đàn Cẩm Lý trong hồ , Đồng Nhạc Nhạc càng thấy kích động ngứa ngáy.

Nhớ lại trước kia lúc ở cô nhi viện, nàng thường xuyên nhảy vào trong hồ bắt cá .

Nhưng mà hôm nay nàng vừa ăn no , cho nên tạm thời không có ý định bắt những con Cẩm Lý này !

Sau khi ra hiệu cho Tiểu Lô Tử thả mình xuống , Nhạc Đồng Đồng lập tức chạy tới bãi cỏ xanh tươi kia .

Mặc dù trên người có băng quần kín, nhưng vẫn không ảnh hưởng tâm trạng sung sướng của nàng chút nào .

Dù sao, ngắm nhìn bầu trời xanh bát ngát này, lại thêm mây trắng, cát cỏ xanh ngắt, hoa sen, mỗi một thứ mỗi một nơi đều tuyệt đẹp như thế . Thử hỏi tâm tình có thể nào mà không tốt cho được! ?

Kết quả là, hiện tại Đồng Nhạc Nhạc, giống như là con ngựa hoang thoát khỏi dây cương phi tít mù trên mặt cỏ .

Chỉ cảm thấy gió đang không ngừng gào thét thổi qua bên tai mình .

Cảnh vật bên cạnh cũng nhanh chóng lui về hai bên phía sau .

Cảm giác hình như muốn bay lên thế này, thật đúng là không tồi!

Vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đang sung sướng thì nàng không biết, tốc độ của mình giờ phút này quả thật là nhanh!

Quả thực là nhanh như điện chớp! ! !

Cho đến khi nghe được tiếng kêu từ phía sau truyền đến, thì Đồng Nhạc Nhạc mới nhìn lại.

Nàng chỉ thấy, Tiểu Lô Tử đang thở hổn hển chạy tới bên này .

Gương mặt thanh tú trắng trẻo kia, giờ phút này càng bởi vì chạy hết tốc mà hoàn toàn ửng đỏ .

Thoạt nhìn thoáng qua, phẳng phất dường như là mộng con khỉ, khiến cho Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được ôm bụng cười lớn.

“Ha ha, người chạy thật đúng là chậm a!”

Đối với chuyện Đồng Nhạc Nhạc giấu cọt, Tiểu Lô Tử cũng không biết được chút nào.

Giờ phút này, sau khi thấy con tiểu điều nhi này rốt cục đã dừng lại, không hề chạy nữa thì Tiểu Lô Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhớ lại vừa rồi con tiểu điều nhi này bắt đầu chạy , quả thực là nhanh như tia chớp làm cho người ta không theo kịp. Nếu như hắn không cẩn thận để lạc mất con tiểu điều này thì đâu có hàng chục cái đầu, cũng không đủ để chặt a!

Nghĩ tới đây, Tiểu Lô Tử không khỏi cố gắng nặn ra một gương mặt tươi cười, sau khi đi tới trước mặt Đồng Nhạc Nhạc, hắn liền cầu khẩn .

“Tiểu tổ tông của ta, người đừng chạy nhanh như vậy, ta không đuổi kịp a!”

Nghe được những lời Tiểu Lô Tử đã nói, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nghiêng nghiêng cái đầu dễ thương .

Lúc này nàng mới nhận thấy được, tốc độ vừa rồi của mình thật là nhanh!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc kinh hãi .

Không nghĩ tới, chính mình hiện tại sau khi trở thành một con Phượng Hoàng Điều thì toàn thân đều là bảo vật, ngay cả chạy cũng nhanh như vậy!

Nhưng mà đối với điều này, Đồng Nhạc Nhạc là hoan hỉ!

Ít nhất, sau này có người nào dám có ý đồ với nàng , khi nàng không đấu lại thì còn có thể chạy! Không phải sao! ?

36. Chương 36: Giác Ngủ Trưa 2

Đồng Nhạc Nhạc trong lòng đang suy nghĩ thì nhìn thấy bên cạnh Tiểu Lô Tử vừa chạy tới, đầu đầy mồ hôi.

Nàng cũng không muốn làm khó cho hắn , vì vậy thân hình ngã ra phía sau. Cả người tạo thành hình chữ đại , nàng nằm dang tay chân ở trên cỏ .

Nàng chỉ cảm thấy, triều đại này mặc dù không có khoa học kỹ thuật phát đạt hiện đại , thế nhưng hoàn cảnh nơi này, rồi bầu không khí, nếu đem so sánh với thời hiện đại bị ô nhiễm không khí nghiêm trọng thì vẫn hay hơn nhiều. . .

Mà ngay cả màu xanh hoa cỏ nơi này cũng đều mềm mại mơn mớn như vậy.

Nằm ở trên cỏ, chỉ cần chun mũi là ngửi thấy được hương vị đất đai trong lành và hoa cỏ xanh ngắt ngọt ngào . . .

Trên đầu, là tán dương liễu xanh biếc!

Chỉ thấy dương liễu đu đưa, lúc đầu mới nhìn qua thì phảng phất như những nàng tiên nữ mặc áo xanh đang nhảy những vũ điệu với kỹ thuật làm động lòng người nhất . . .

Ngắm nhìn hàng dương liễu đang rung rinh này, dần dần , Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy một cơn mệt mỏi kéo tới.

Đôi mắt cũng càng ngày càng nặng, cho đến khi nàng từ từ chớp mắt ngủ thiếp đi . . .

Tiểu Lô Tử ở bên cạnh, thấy tiểu điều nhi đang nằm trên mặt đất, tạo hình kỳ quái đang tay chân mà ngủ say sưa.

Thì trong lòng cảm giác hơi buồn cười thú vị, đồng thời hẳn cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

May là nó ngủ thiếp đi, hẳn cũng không cần phải mệt mỏi như vậy nữa !

Trong lòng miên man, Tiểu Lô Tử không khỏi ngáp ngắn ngáp dài. Sau đó hẳn cũng nằm ở trên cỏ, không được bao lâu liền chìm vào giấc ngủ . . .

Đồng Nhạc Nhạc cũng không biết chính mình ngủ được bao nhiêu thời gian. Nàng bị một tiếng ‘Bùm’ của vật gì rơi xuống nước làm bừng tỉnh!

Nghe thấy âm thanh đột nhiên xuất hiện kia, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở đôi mắt vẫn còn nhập nhèm ra, quay sang nhìn về phía phát ra âm thanh .

Lại thấy một con gù đỏ màu xanh cốm đang nhanh chóng nhảy qua nhảy lại trong đám lá sen .

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng nghi hoặc, lại cũng bị khơi gợi lòng hiếu kỳ. Lập tức, nàng liền nhanh chóng bật dậy từ trên cỏ , đuổi theo con gù đỏ có màu xanh cốm kia .

Đồng Nhạc Nhạc hiện tại là một con tiểu điều nhi.

Cho nên thể trọng rất nhẹ, hơn nữa, tốc độ của nàng cũng rất nhanh .

Đến khi nàng nhảy lên lá sen , chiếc lá sen lớn như thế chỉ khẽ run lên, nhưng không có chìm xuống.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc mừng thầm .

Dù sao, cảm giác có thể đặt chân trên lá mà không chìm xuống cũng thật không tệ, mà đây vẫn còn là lần đầu tiên nàng thử nghiệm như thế !

Trong lòng sung sướng , Đồng Nhạc Nhạc liền nhanh chóng chạy đi chạy lại trên đám lá sen và hoa sen . Chẳng được mấy chốc, cả người đã đi tới giữa hồ .

Hơn nữa, nàng cũng đã thấy Tiểu quỷ màu xanh vừa rồi hấp dẫn nàng .

Thì ra , đó chẳng qua là một con ếch nhỏ nhỏ mà thôi!

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền không có hứng thú lại đuổi theo nó nữa.

Con người đen láy giống như mã não thạch anh kia liền nhìn bốn phía chung quanh một lượt. Lập tức nàng bị cảnh đẹp tứ phía hấp dẫn .

Thì ra. trong lúc nàng mãi mê đuổi theo, trong bát tri bát giác đã đi tới trung tâm hồ.

Cái hồ này phi thường lớn!

Hồ nước trong suốt thấy đáy, mặt hồ sóng nước lăn tăn, còn có thể thấy những đàn cá lượn lờ bơi qua lại trong hồ .

Xa xa là dãy núi liên miên cao ngất trong mây, cơ hồ muốn nối liền với bầu trời xanh thăm thẳm kia . . .

Mà bốn phía quanh nàng đều là lá sen xanh biếc, hoa sen quỳn rũ . Cùng với đó là mùi hương hoa sen đang không ngừng ùa vào mũi, lại thêm ánh mặt trời dịu dịu đang tỏa xuống ấm áp . Tất cả, đều là dễ chịu như vậy. . .

Dễ chịu đến mức Đồng Nhạc Nhạc lại muốn ngủ. . . (ha ha, có bằng lúc ôn bài kiểm tra cuối năm ko?)

Còn mệt mỏi lại ập tới một lần nữa , sau khi Đồng Nhạc Nhạc vươn móng vuốt vồ vồ vào miệng mà ngáp một cái , lập tức, cả thân thể lại lần nữa nằm dang tay chân mà duỗi dài người trên mặt lá sen lớn như thế kia .

Ngay lập tức, lá sen liền rung rinh một hồi .

Cảm giác không ngừng lay động rung rinh kia, khiến cho Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy chính mình hình như đã trở lại khi còn bé, dường như chính mình vẫn còn nằm ở trong nôi . . .

Cảm giác như thế, thật thoải mái, thật sự thật thoải mái. . .

Trong lòng sung sướng nhớ lại, rồi bất tri bất giác, con ngươi đen láy của Đồng Nhạc Nhạc khép lại, một lần nữa nàng chìm vào trong giấc mộng đẹp . . .

. . .

Vào lúc Đồng Nhạc Nhạc đang sung sướng ngủ khò khò thì nàng không biết, giờ này khắc này, bởi vì nàng mất tích mà bên ngoài đã rối loạn đến làm lòng người hoảng sợ. . .

37. Chương 37: Giác Ngủ Trưa 3

“Người rốt cuộc đang làm cái gì! ? Ngay cả một con tiểu diêu cũng không trông chừng được! ? Trẫm còn giữ lại người làm cái gì! ?”

Bầu trời xanh, đang chiếu những ánh nắng ấm áp xuống muôn vật.

Nhưng hiện tại ở bên hồ, giờ khắc này bầu không khí lại lạnh như một núi băng ngàn năm, làm cho người ta hít thở không thông.

Một thân trường bào màu vàng chói mắt, làm tôn lên khuôn mặt trắng nõn tinh xảo tựa như một tác phẩm điêu khắc, nhưng giờ phút này làm cho người nhìn có cảm giác lạnh đến thấu xương!

Bên hồ rộng lớn xanh biếc như thế, một người vóc dáng nhỏ gầy đang quỳ trên mặt đất.

Khuôn mặt của tiểu thái giám tái nhợt, không còn chút huyết sắc nào.

Thân thể thái giám đang quỳ trên mặt đất không ngừng run rẩy, giống như lá vàng trong gió có thể bị thổi bay bất cứ lúc nào, nhìn cực kỳ đáng thương !

Chỉ là, sự đáng thương của tiểu thái giám, không thể khiến nam nhân tôn quý trước mặt hắn mềm lòng.

Giờ phút này, ánh mắt của nam nhân nhìn về phía tiểu thái giám lạnh băng như ngàn thanh đao đâm vào da thịt hắn!

Nếu như ánh mắt có thể giết người, chỉ sợ tiểu thái giám, đã sớm chết ngàn vạn lần lần.

Giờ phút này, khuôn mặt lạnh lùng phun ra âm thanh như thể vọng ra từ hầm băng , làm cho tiểu thái giám kia cổ gồng mấp máy đôi môi, lắp bắp cầu xin tha thứ .

“Hoàng. . . Thượng tha mạng a! ! Hoàng thượng, tha nô tài một lần này đi! ?”

Đối mặt với sự cầu khẩn của tiểu thái giám đang quỳ trên mặt đất, nam nhân vẫn giữ khuôn mặt lạnh như băng.

Sắc mặt âm lạnh như băng khiến cho đôi huyết mâu của nam nhân nhìn giống như TuLa đến từ tầng thứ mười tám của địa ngục làm cho người ta sợ hãi!

Mà nam nhân này, không phải ai khác chính là hoàng đế vừa mới hạ triều Huyền Lăng Thương!

Vừa mới xử lý xong chuyện triều chính, Huyền Lăng Thương không thể kiềm chế được cảm giác nhớ nhung tiểu điều nhi.

Một mạch đi về phía Dưỡng Tâm Điện, trong lòng Huyền Lăng Thương không ngừng nghĩ về tiểu điều nhi cực kì thông minh kia.

Không biết tại sao giờ tâm tình hắn phiền muộn trống rỗng, chỉ muốn nhanh chóng thấy tiểu điều dễ thương kia, hắn liền cảm giác được trong lòng ấm áp, trọng trách trên vai hắn nhẹ đi không ít.

(huhu từ đoạn này trở đi ta phải edit 2 lần edit gần xong rồi mà cái ứng dụng đóng cái rụp vậy là die luôn 1 phần tâm huyết của ta. ô...ô)

Tuy nhiên, khi Huyền Lăng Thương vội vội vàng vàng trở lại Dưỡng Tâm Điện, lại chỉ nhìn thấy tiểu thái giám được hắn chỉ định trông nom tiểu điều nhi, đang vội vã tìm kiếm bóng dáng của tiểu điều nhi ở nơi này!

Vừa biết được không thấy tiểu điều nhi ở đâu, Huyền Lăng Thương cảm thấy tâm của hắn giống như bị ai đó hung hăng bóp đến nghẹt thở. Đối với hắn mà nói, tiểu điều nhi phi thường quan trọng kia giờ lại không thấy!

Cảm giác lo lắng, mất mát, nôn nóng bùng lên một cách nhanh chóng.

Cảm giác đó vốn là xa lạ với hắn, lại khiến cho hắn hoảng hốt.

Trước khi hắn thượng triều hắn giao tiểu điều nhi cho tiểu thái giám chăm sóc mà giờ lại không thấy nó, Huyền Lăng Thương cảm thấy trong lòng có một cỗ phần nộ không ngừng sôi sục.

Thêm vào đó, ánh mắt nhìn tiểu thái giám kia sắc bén tựa như đao, phảng phất muốn băm tiểu thái giám này thành trăm mảnh.

Đối với sắc bén của nam nhân làm cho người ta sợ hãi, Tiểu Lô Tử chỉ cảm thấy sinh mệnh của hắn cận kề cái chết!

Hắn ngàn ngàn vạn vạn không nghĩ đến, chính mình trong lúc không cẩn thận ngủ thiếp đi đến khi tỉnh lại, tiểu điều đang ngủ say bên cạnh hắn lại không thấy.

Lúc đó hắn mới ý thức được không thấy con tiểu điều này, Tiểu Lô Tử chỉ cảm thấy tai vạ sắp đến.

Dù sao con tiểu điều này cũng là sủng vật của hoàng thượng! Nó có ý nghĩa phi phàm!

Hiện nay, hắn lại không trông thấy con tiểu điều kia, hắn cho dù có mười cái đầu, cũng không đủ chém a!

Hiện tại Tiểu Lô Tử kinh hồn bạt phách, sợ hãi bất an.

Chỉ thấy nam nhân đứng ở trước mặt hắn, đang hung hăng liếc mắt về phía hắn, bạc môi hé mở, trầm giọng nói.

“Người đâu! Phái người toàn lực tìm kiếm tiểu điều, nhớ kỹ, nhìn thấy nó, tuyệt đối không thể làm thương tổn nó cho dù chỉ là một phần!”

38. Chương 38: Cầu Xin Tha Thứ

Nghe được Huyền Lăng Thương phân phó, thị vệ lĩnh mệnh lập tức cung kính dạ rồi nhanh chóng thoái lui, mang theo một đội nhân mã điều tra toàn bộ hoàng cung.

“Về phần người!”

Thị vệ bị điểm danh nhanh chóng lĩnh mệnh đi tìm Tiểu Điều, tức giận trong Huyền Lăng Thương vẫn chưa thuyên giảm.

Đôi huyết mâu cũng vì tức giận mà trở nên u ám, tiểu thái giám sợ tới mức muốn tè ra quần.

Lý Tường vẫn đứng một bên, nhìn vẻ mặt lạnh lùng băng của Huyền Lăng Thương, sau đó lại nhìn tiểu thái giám đang quỳ rạp trên đất, đảo mắt qua lại, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Lão chậm rãi tiến lên, cung kính nói với Huyền Lăng Thương

“Hoàng thượng, tiểu thái giám này cũng không phải cố ý, thỉnh thánh thượng tha cho hắn lần này đi”

Dẫu nói như thế nào, cũng là lão mang tiểu thái giám này vào Dưỡng Tâm Điện

Ban đầu chính là thấy tiểu thái giám này thông minh, nên mới thu làm đồ đệ.

Chính là, hắn lại gặp phải chuyện xui xẻo này. Bất qua, cũng tại hắn sơ suất quá...

Trong lúc Lý Tường đang hi vọng, Huyền Lăng Thương nhẹ nhàng quét huyết mâu một vòng sang Lý Tường.

Trầm mặc một khắc, mới thản nhiên nói

“Trước tìm được tiểu điều. Nếu có thể tìm được, tạm tha cho người!”

Nói xong Huyền Lăng Thương hừ lạnh một tiếng, rồi hung hăng phất tay áo xoay người đi mất, không hề quan tâm tiểu thái giám Tiểu Lô Tử đang quỳ kia nữa.

Gương mặt tuấn mỹ, giờ phút này mày kiếm nhíu chặt, môi mỏng mím lại tràn đầy lo lắng.

Vừa nghĩ tới Tiểu Diên thông minh đáng yêu lại có linh tính kia, cứ vậy mà rời khỏi hắn, thì Huyền Lăng Thương thấy trong lòng như có cái hố nhỏ, giống như thứ gì đó rất quan trọng lại ly khai sinh mệnh của hắn.

Cảm giác kia làm cho hắn rất không thoải mái!

Tiểu Diên nhi a Tiểu Diên nhi, người bây giờ rốt cuộc đang ở đâu?!

Chẳng lẽ, người thật sự ly khai nơi này rồi?!

Khổ sở thong lòng, đột nhiên, Huyền Lăng Thương như nghĩ đến gì đó, huyết mâu nhìn thẳng phía trước.

Chỉ thấy phía xa là mặt hồ xanh ngắt mát rượi. Trong hồ hoa sen nở rộ, lá sen xanh biếc.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, làm hoa sen không ngừng lay động, lá sen nhộn nhạo, nước gợn trong vắt

Nhìn thấy một khung cảnh đẹp như thơ này, trong lòng huyền Lăng Thương liền nảy lên một ý niệm, chớ không phải là....

Nghĩ đến đây, Huyền Lăng Thương huyết mâu sáng ngời, làn môi mỏng lập tức hé mở, trầm giọng phân phó

“Người đâu, chuẩn bị thuyền nhỏ!”

... ..

Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy vừa ngủ được một giấc thật thoải mái a!

Đã rất lâu rồi nàng không được ngủ thích ý đến vậy! Từ khi bước vào đời, mỗi ngày nàng đều vội vàng viết bản thảo.

Vì món tiền thưởng ba trăm đồng kia mà chuyên cần, mỗi ngày mở mắt ra liền lập tức rời giường gõ bàn phím. Cả ngày trong đầu đều là ý tưởng tình tiết tiểu thuyết, ngay cả đại tiện cũng là ý tưởng. Dù sao kiếm ăn rất không dễ dàng a!

Chính là hiện tại, sau khi biến thành Phượng Hoàng Điêu, vô ý cứu vua một nước. Về sau liền có gốc cây đại thụ Huyền Lăng Thương dựa vào, sau này nàng cũng không phải vì ba đấu gạo mà khom lưng!

Hiện tại được đặc ý nằm trên chiếc lá sen, đối với Đồng Nhạc Nhạc là phi thường to lớn . Nàng hoan hỉ, phần chần, ngây ngất nằm giang cả chân tay thành hình chữ đại .

Trên bầu trời cao tít kia là màu xanh thẫm giống như vừa được dội nước rửa sạch. Những đám mây trắng trôi bồng bềnh trong đó rất là đẹp mắt .

Bốn phía mùi hương thơm ngát phát tán...

Mỗi khi có làn gió thổi qua, chúng lại đẩy cho chiếc lá sen bên dưới không ngừng chao đảo. Nàng nằm ở mặt trên, chỉ cảm thấy cuộc đời như thế thật là quá tốt!

Ngay trong lúc Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy trong lòng cực kì nhàn nhã dễ chịu, thì đột nhiên, nàng nghe thấy từ phía sau có tiếng động truyền đến ...

39. Chương 39: Đặt Tên

Từ sau khi biến thành một con Phượng Hoàng Điều , Đồng Nhạc Nhạc liền phát giác thánh lực của mình so với trước đây càng nhạy cảm hơn !

Vành tai nhẹ nhàng rung rung, Đồng Nhạc Nhạc liền không khỏi quay đầu nhìn về hướng âm thanh phát ra .

Chỉ thấy sóng nước lặn tẩn, tạo nên muôn vàn đóa hoa .

Từ giữa đám hoa sen kia, dần dần , xuất hiện một con thuyền nhỏ.

- Hơ! ? Thuyền nhỏ! ? Làm thế nào nơi này lại có thuyền nhỏ! ?

Đồng Nhạc Nhạc trong lòng nghi hoặc , con người đen lầy kia tràn ngập ngờ vực nhìn kĩ về hướng chiếc thuyền nhỏ kia . . .

Cùng với chiếc thuyền nhỏ kia càng lúc càng tới gần, những chiếc lá sen che chắn tầm mắt của nàng cũng từ từ rẽ ra hai bên .

Một nam nhân tuấn tú như thần liền từ từ xuất hiện ở trong tầm mắt của nàng. . .

Đầu đội mũ vàng, mặt như hồng ngọc, dáng người rắn rỏi, sang trọng tự nhiên!

Nam nhân mặc dù mặc một bộ long bào ánh vàng lấp lánh , nhưng giờ phút này, khi xuất hiện ở chốn trời nước trong xanh này, lại lộ ra một loại cảm giác hơn đời mà lẻ loi !

Sang trọng, tuấn tú như tiên giáng trần mà lại lạnh lùng khắc nghiệt. Tổ hợp những mâu thuẫn rõ ràng như vậy , khi tập hợp trên người nam nhân thì lại phẳng phất là điều đương nhiên. . .

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhìn đến đờ người ra .

Đôi mắt đen lúng liếng kia , càng là nhìn đến cũng không hề chớp mắt.

Toàn thân vẫn duy trì tư thế nằm dang tay chân , chỉ cái đầu là quay theo thuyền . Bộ dạng đó vừa là dễ thương, lại là thấy tức cười!

Cũng khiến cho Huyền Lăng Thương một mình chèo thuyền vào đây nhìn thấy mà phì cười không thôi.

Vàng trán vốn đang nhăn tít, sau khi nhìn thấy Tiểu quỷ lông xù nằm ở trên phiến lá sen liền lập tức giãn ra . . .

Thì ra, nó ở chỗ này. . .

May là, nó không hề rời khỏi hoàng cung!

Trong lòng Huyền Lăng Thương thở phào nhẹ nhõm, lập tức hẩn càn cẩn thận lái chiếc thuyền nhỏ, chậm rãi bơi về hướng tới chỗ Đồng Nhạc Nhạc .

Mặt nước không giữ lại vết tích . Đến lúc Đồng Nhạc Nhạc phục hồi tinh thần lại thì cả thân thể đã bị Huyền Lăng Thương ôm vào trong lòng.

Hành động của nam nhân rất dịu dàng mà dè dặt.

Phẳng phất, như đang che chở vật gì quý giá nhất . . .

Chóp mũi chỉ cảm thấy được ở trên người nam nhân có một mùi Long Tiên Hương thoang thoảng dễ ngửi như vậy , thật quả là làm cho người ta tràn đầy cảm giác an toàn. . .

Thật giống như, cho dù bầu trời sụp đổ xuống thì cũng đã có nam nhân này, hẩn sẽ che gió che mưa cho nàng . . .

Cảm giác như thế, thật tốt!

Cũng khiến cho Đồng Nhạc Nhạc cực kì ý lại!

Cả người nàng rúc thật sâu vào trong lòng nam nhân, thì Đồng Nhạc Nhạc càng là kim lòng không đậu mà dũi dũi cái đầu nhỏ lông xù kia vào lòng bàn tay nam nhân.

Bởi vì, nàng thích nam nhân lấy tay vuốt ve bộ lông của mình . . .

Chứng kiến hành động của tiểu điều nhi ở trong lòng , trên mặt Huyền Lăng Thương thoáng qua một vẻ dịu dàng .

Lập tức, tựa như Đồng Nhạc Nhạc mong muốn, bàn tay thon thả kia từ từ giơ lên, nhẹ nhàng vỗ về Tiểu quý trong lòng .

Chỉ cảm thấy, Tiểu quý trong lòng là nhỏ như vậy, mềm như vậy , ấm áp như vậy .

Bộ lông càng là cực kì mềm mại . Khi sờ vào, liền càng cảm thấy cực kì thoải mái .

Đặc biệt thấy tiểu điều nhi trong lòng, khi được chính mình nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa thì đôi con ngươi đen lấy từ từ khép lại, vẻ mặt đúng là hưởng thụ , càng là thu được cảm tình của Huyền Lăng Thương.

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương không nhịn được ha hả cười một tiếng.

“Người Tiểu quý này. . .”

Nam nhân mở miệng, vẻ sùng nịch trong giọng nói không che dấu chút nào.

Gương mặt tràn đầy sung sướng vui vẻ kia, so với dáng vẻ lạnh lùng âm u tựa Diêm La vừa rồi kia thì đúng là một trời một vực!

Đối với chuyện vừa rồi , Đồng Nhạc Nhạc đương nhiên là không biết.

Giờ phút này, khi nghe được những lời nam nhân đã nói, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là vô cùng thoải mái nằm ở trong lòng nam nhân , sung sướng hưởng thụ cảm giác được mỹ nam hầu hạ.

Nhìn thấy bộ dạng tràn đầy thoải mái kia của Đồng Nhạc Nhạc , Huyền Lăng Thương dường như sau một khắc chợt nghĩ ra cái gì. Bạc môi hé mở, hân hân miệng nói.

“Tiểu quý, Tiểu quý, trăm cũng không thể cứ gọi người là Tiểu quý mãi được! ?”

Nghe được Huyền Lăng Thương nói ra lời này, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi mở mắt nhưng ra, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương đúng là mang theo ý dò hỏi .

Thấy tiểu điều nhi trong lòng đang ngược đôi mắt đen lúng liếng nhìn mình, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, lập tức, bạc môi lại mở ra lần nữa .

“Trăm, đặt cho người một cái tên nhé ! ?”

40. Chương 40: Đặt Tên (2)

Đặt tên? ? ?

Vừa nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, tròn mắt Đồng Nhạc Nhạc nhất thời sáng lên!

Mặc dù, nàng đã có tên, cô tên Đồng Nhạc Nhạc.

Chỉ là hiện tại, nàng đã chuyển kiếp thành một con Phượng Hoàng điều !

Nàng cũng không muốn những người khác nhắc đến nàng, là gọi Phượng Hoàng điều Phượng Hoàng điều.

Nếu, nam tử này nói, đặt tên nàng, dĩ nhiên là nàng vui lòng .

Trong lòng kích động , ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc nhìn về phía Huyền Lăng Thương , càng thêm long lanh.

Giống như nhận ra sự kích động vui vẻ của tiểu điều nhi trong ngực, khoé miệng Huyền Lăng Thương nhẹ nhàng cong lên.

Ngay sau đó, liền đưa ngón tay thon dài kia ra, nhẹ nhàng sờ ấn ký tươi đẹp giống như ngọn lửa ở trên cái trán của Đồng Nhạc Nhạc.

Sau đó, lại dọc theo ấn ký màu đỏ như lửa kia, đến lỗ mũi nho nhỏ kia, rồi lại đến cái miệng nhỏ nhắn. . .

Ánh mắt, càng thêm từ từ rơi vào kia một đôi phảng phất có thể nghe hiểu tiếng người, mắt to đen lúng liếng ở phía trên. . .

“Mỗi ngày người đều giống như vui vui vẻ vẻ, không buồn không lo , như vậy, trầm liên vì người ban cho cái tên. . . Nhạc nhi!”

“Nhạc nhi?”

Nghe được lời của Huyền Lăng Thương, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy giật mình!

Nhạc nhi Nhạc nhi, đây không phải là nhũ danh của nàng sao! ?

Đây là Huyền Lăng Thương vô ý nghĩ đến hay là bọn họ tâm linh tương thông?

Trước kia, viện trưởng cô nhi viện từng nói với nàng quá, đặt tên nàng là Đồng Nhạc Nhạc, bởi vì muốn nàng mỗi ngày đều không buồn không lo, vui vui vẻ vẻ.

Cho nên, coi như nàng là cô nhi, không có cha mẹ, nhưng nàng vẫn vui vui vẻ vẻ như cũ

Nhưng hôm nay, người nam tử trước mắt này, cũng đặt tên cho nàng là Nhạc nhi, cũng muốn nàng vui vẻ mỗi ngày, không buồn không lo sao?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy cảm động không thôi.

Không nghĩ tới, ở hiện đại không thể nhận được ấm áp, ở chỗ này, nàng lại cảm nhận được.

Thật hy vọng, ấm áp như vậy, sẽ vẫn kéo dài nữa. . .

Như vậy, coi như cả đời nàng đều là một con tiểu điều, như vậy, nàng cũng vui vẻ chịu đựng. . .

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cảm động, ngay sau đó, càng thêm không kìm hãm được nâng đầu lên, chậm rãi cọ vào lòng bàn tay của nam tử, ý bày tỏ nàng vui mừng.

Nhìn cử động của tiểu điều nhi trong ngực, giống như Huyền Lăng Thương mơ hồ ý thức được cái gì, môi mỏng hé mở, nhếch môi cười yếu ớt.

“Nhạc nhi, người cũng thích cái tên này, đúng không! ?”

“Dạ, ta rất thích, cảm ơn người. . .”

Nghe được lời của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc lập tức gật đầu nói.

Mặc dù, Đồng Nhạc Nhạc nói ra, chủ là âm thanh “chi chi chi”, nhưng mà, Huyền Lăng Thương con giun trong bụng nàng, mở miệng cười nói.

“Người thích là tốt rồi.”

Nói xong lời này, Huyền Lăng Thương giống như nghĩ đến cái gì đó, đưa tay sờ sờ bụng của Đồng Nhạc Nhạc, mở miệng cười nói.

“Đói bụng rồi đúng không? Chúng ta trở về đi thôi!”

Nam tử nói chưa dứt lời, vừa nói, Đồng Nhạc Nhạc liền nghe được âm thanh ‘cô lỗ cô lỗ’ , từ trong bụng truyền đến.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy mặt nóng lên.

Thật may là hiện tại cả người toàn là lông, cho dù đỏ mặt, cũng không ai thấy.

Trong lòng đang mảy mẩn , không ngờ, chống lại con người đồ hết sức xinh đẹp của nam tử kia, trong mắt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi xẹt qua chút vẻ ngưỡng ngừng.

Nhìn thái độ ngưỡng ngừng trong mắt tiểu điều nhi trong ngực, Huyền Lăng Thương không nhịn được ha hả cười nhẹ đứng dậy.

Tiếng cười của nam tử, trầm thấp, thuần hậu, lại hiện đầy vui vẻ.

Giây phút này đẹp như bức tranh thơ, phẳng phất như một tranh gió mát mẻ, từ từ thân thiết, làm cho người ta nghe, tâm, cũng say. . .

41. Chương 41: Xử Phạt Tiểu Lô Tử

42. Chương 42: Thiên Tử Giận Dữ

Lệnh Phạt Cục !

Mặc dù Đồng Nhạc Nhạc mới đến đây, nhưng mà vừa nghe thấy cái tên này, liền biết đây không phải là địa phương tốt đẹp gì!

Quả nhiên, Tiểu Lô Tử vừa nghe thấy Huyền Lăng Thương nói lời này, khuôn mặt nhỏ nhắn đang thở phào nhẹ nhõm, thì roẹt một cái, sắc mặt lần nữa như tro tàn!

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, lập tức vươn tiểu móng vuốt kéo ống tay áo Huyền Lăng Thương, khuôn mặt tràn đầy cầu xin tha thứ.

“Đừng phạt hần nữa! Cầu người tha cho Tiểu Lô Tử đi! Tất cả đều là lỗi của ta. . .”

Đồng Nhạc Nhạc không ngừng mở miệng cầu xin tha thứ phát ra âm thanh ‘chi chi chi’ tràn đầy ủy khuất.

Dù sao, nàng không muốn bởi vì sai lầm của mình mà khiến cho Tiểu Lô Tử bị xử phạt, lương tâm của nàng khẳng định sẽ cắn rứt.

Tuy nhiên, cho dù Đồng Nhạc Nhạc mở miệng cầu xin tha thứ như thế nào, Huyền Lăng Thương lại phẳng phất chưa từng biết tâm tư của nàng, có lẽ, nếu như hần biết, cũng không để ý đến.

Dù sao, hần thân là đế vương, lời đã nói ra chính là thánh chỉ, có thể nào đổi ý được sao! ?

Cho dù, con tiểu điều này cầu tình, cũng không ngoại lệ!

Trong lòng nghĩ như vậy, Huyền Lăng Thương lập tức xoay người, ôm lấy Đồng Nhạc Nhạc hướng đi về phía Dương Tâm Điện.

“Chuẩn bị ngự thiện!”

“Vâng!”

Nghe thấy Huyền Lăng Thương nói như vậy, Lý Tường hầu hạ một bên tức thì mở miệng đồng ý .

Sau đó ánh mắt lão quét một vòng. Khi nhìn vào trên người Tiểu Lô Tử, ánh mắt chỉ có bất đắc dĩ và thở dài.

“Tiểu Lô Tử, người đi Lệnh Phạt Cục lĩnh phạt đi thôi!”

Nghe thấy Lý Tường nói như vậy, trong lòng Tiểu Lô Tử biết lần này hần khó thoát tội.

Vì vậy, không khỏi nặng nề thở dài một hơi.

“Vâng ”

Vừa dứt lời, Tiểu Lô Tử chậm rãi đứng lên từ trên mặt đất, chỉ là, cả người hần nhìn như thế nào cũng là giống như một kẻ đã đánh mất ba hồn bảy vía không còn gì . . .

Hắn nghe nói, kẻ nào đi vào Lệnh Phạt Cục này, cho dù còn quay ra được thì cũng mất một nửa cái mạng.

..

...

Ánh chiều buông xuống, những ngọn đèn bắt đầu dần được thắp lên

Ánh nắng vàng nhạt trước khi khuất hẳn sau đường chân trời phía tây đã cố gắng phóng ra những tia sáng vàng rực rỡ vạn trượng cuối cùng. Chúng nhuộm những đám mây ở đằng tây, phảng phất biến thành những dải tơ lụa màu sắc rực rỡ thật là tráng lệ!

Dường Tâm Điện, đèn đuốc sáng choang.

Khi diện mạo xinh đẹp của các cung nữ xuất hiện, nối đuôi nhau đi vào, trên tay đem theo những khay thức ăn, rồi lần lượt bày từng chiếc lên trên cái bàn thật lớn hình tròn.

Gà chiên giòn , cua hoàng kim , sườn xào chua ngọt, cá hấp hoa quế , còn có các loại sơn hào hải vị khác. . .

Những ... thứ này, Đồng Nhạc Nhạc đều thích ăn!

Cho nên, Huyền Lăng Thương càng là sai người chế biến công phu những món này cho Đồng Nhạc Nhạc .

Nếu như hiện tại giống như lúc bình thường, khẳng định Đồng Nhạc Nhạc cũng không buồn để ý gì nữa, chỉ chăm chăm lao đến những món ăn ngon kia rồi nhồm nhoàm ăn ngấu nghiến.

Tuy nhiên giờ phút này. . .

Vừa nghĩ tới Tiểu Lô Tử hiện tại đang chịu phạt ở Lệnh Phạt Cục , khiến tâm tình Đồng Nhạc Nhạc không hề muốn ăn.

Trong lòng nàng, giống như có khối đá thật lớn đè lên.

Khiến cho đôi mắt đen lúng liếng kia phảng phất đã mất đi hết những ánh sáng ngời, thay vào đó là ánh mắt buồn bã vô cùng.

Chứng kiến Đồng Nhạc Nhạc cả người ủ rũ, bộ dáng không vui. Huyền Lăng Thương ngồi ở một bên không khỏi nhẹ nhàng nhíu mày lại.

Thông minh như Huyền Lăng Thương, làm thế nào mà không biết tâm tư của tiểu điều nhi trước mắt này! ?

Có điều, hắn thân là đế vương, nhất định phải thưởng phạt phân minh.

Nếu có tội không phạt, kẻ dưới còn phục tùng mệnh lệnh của hắn sao! ?

Vì vậy, hắn mới phạt Tiểu Lô Tử.

Chỉ là hiện tại, nhìn thấy tiểu điều nhi trước mắt này chỉ ngồi ủ rũ , thấy ánh mắt lúng liếng của nó vốn tinh anh sáng ngời, giờ phút này lại đầy khổ sở và đau thương, trái tim Huyền Lăng Thương không khỏi thít lại gắt gao một cái.

Phảng phất như có người lấy tay, gắt gao bóp quả tim hắn, cực kỳ không thoải mái!

Trong lòng không vui, khiến cho Huyền Lăng Thương hơi chau mày, bạc môi khẽ mở.

“Chẳng lẽ, ngươi tính không ăn cơm tối?”

43. Chương 43: Thiên Tử Giận Dữ 2

Nam nhân mở miệng, trong giọng nói mang theo năm phần tức giận không kiềm chế được.

Bởi vì, thấy trước mắt con tiểu điều nhi này, lại vì người khác, mà không ăn cơm không ngại gây tổn hại đến thân thể của mình.

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương cảm thấy trong lòng, có một đám lửa không ngừng thiêu đốt. (kaka a này đang gen)

Chẳng lẽ, chuyện của người khác, đáng giá nó hành hạ thân thể của mình như thế sao! ?

Hiện tại Huyền Lăng Thương mở miệng vừa nói, trên mặt hần ẩn chứa tức giận.

Lý Tường hầu hạ một bên, trong lòng cả kinh.

Dù sao, ai cũng biết rõ Huyền Lăng Thương hiện tại đang tức giận .

Để vương giận dữ, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!

Nghĩ tới đây, Lý Tường rung mình một cái không khỏi cảm thấy lo lắng thay cho con tiểu điều nhi trước mắt này .

Cho dù đế vương này ưu ái đối với con tiểu điều này, chỉ là, dẫu nói như thế nào thì hần cũng là đế vương cao cao tại thượng!

Tôn nghiêm của đế vương, không ai có can đảm để khiêu khích! Huống chi, chỉ là một con tiểu điều! ? ?

Vào lúc Lý Tường trầm nghĩ trong lòng, ở nơi này khổ nhất chính là Đồng Nhạc Nhạc, nàng chưa từng nhận ra Huyền Lăng Thương đang tức giận.

Sau khi nghe được Huyền Lăng Thương nói, tiểu điều nhi lập tức vươn tiểu móng vuốt, lôi kéo ống tay áo Huyền Lăng Thương, mở miệng cầu xin tha thứ.

“Van cầu người, thả Tiểu Lô Tử đi! Tiểu Lô Tử hần không có gì sai a! Tại sao muốn trừng phạt hần a! ? Cho dù có sai, cũng chỉ là lỗi của ta, van cầu người, thả hần đi!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng cầu xin không quên trang bị vũ khí hạng nặng là một đôi con người đen láy đáng thương trên gương mặt khổ sở .

Khuôn mặt đáng thương hề hề nhìn Huyền Lăng Thương , ánh mắt ngập nước vật vã đau khổ như thế, cho dù là người có tâm địa sắt đá cũng phải mềm lòng.

Chỉ là, Huyền Lăng Thương cũng không biết như thế . Hiện tại hần thấy con tiểu điều nhi này cầu xin tha thứ cho người khác, trong lòng hần luôn có một loại cảm giác không thoải mái.

(thanmeo: anh này ngâm trong bình dấm mất tiêu rồi làm gì còn mềm lòng được nữa! có khi mổ bụng ra ruột gan một màu xanh có mùi chua lè ấy chứ ở đây mà mềm lòng. “kaka ngứa mặt lên trời 90% ta thật thông minh” búp di... cái gì đây trứng thối T_T ai ra tay ác vậy?)

Huyền Lăng Thương: tiếp đi kéo ăn quả nữa bây giờ.

thanmeo: cầu trời khẩn phạt cho anh khổ dài dài kaka “nói xong đứng dậy xoay người chạy búp rụng tiêu cái răng”.

Huyền Lăng Thương: haha dám rửa anh hả cu.)

Cảm giác đó, sao lại xa lạ như vậy.

Giống như, món đồ nguyên bản thuộc về hần, dường như bị người khác cướp đi vậy...

Đối với cảm giác xa lạ như vậy, khiến cho Huyền Lăng Thương trong lòng nghi hoặc, không hài lòng.

Cuối cùng, Huyền Lăng Thương cũng không suy nghĩ nhiều nữa, tay cầm lấy đĩa ngọc, tự mình gấp một miếng gà chiên giòn mà Đồng Nhạc Nhạc thích ăn nhất, đưa tới khóe miệng Đồng Nhạc Nhạc.

Đường đường là một vị đế vương, có địa vị cao hàng đầu lại nhân nhượng trước tiểu điều nhi, nếu như thay đổi những người khác, đã sớm cảm động đến rơi nước mắt .

Tuy nhiên, Đồng Nhạc Nhạc lại ngoại lệ!

Thấy dẫu chính mình cầu khẩn như thế nào, nhưng nam nhân tuấn tú trước mặt này vẫn giữ một bộ dạng lạnh như băng.

Trong lòng nàng biết Huyền Lăng Thương thông minh như vậy, không phải hẳn không biết tâm tư của nàng, mà là hẳn không thèm để ý tới.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc cũng nổi giận.

Mặc dù, Đồng Nhạc Nhạc cho tới nay, đều cảm giác được chính mình là một người tham sống sợ chết, thấy sắc quên bạn, chỉ là, nàng cũng có tình có nghĩa, thấy hẳn như vậy hỏa khí của nàng cũng bén lửa!

Kết quả là, Đồng Nhạc Nhạc thấy miếng gà chiên giòn trước mắt này, nàng không hề nghĩ ngợi, tụt khí vươn tiểu móng vuốt...

“Ba” một tiếng, chỉ thấy cả miếng gà chiên giòn liền bị Đồng Nhạc Nhạc dùng Nhất Trảo tử đánh bay.

Cùng với miếng gà chiên giòn bị đánh bay kia, mọi người hầu hạ trong Dưỡng Tâm Điện không nhịn được đều lạnh sống lưng, ánh mắt đều cứng lại.

Ngay cả Lý Tường một mực điềm tĩnh không thôi, cũng không nhịn được trở mắt đứng nhìn.

Dù sao, trước mắt bọn họ là một vị hoàng đế, đâu phải là người bình thường!

Đường đường là vua của một nước, cao cao tại thượng như vậy lại nhân nhượng bốn cơm cho con tiểu điều nhi này, đây là một vinh dự đến dường nào !?

Con tiểu điều nhi này, thật sự quá to gan đi ?

Lại dám chọc tức vuốt râu rồng! ? ?

Trong lúc tất cả mọi người ở đây kinh hồn bạt vía, thì cả Dưỡng Tâm Điện đều trở nên lặng ngắt như tờ.

Bốn phía im lặng, phẳng phất chiếc kim rơi xuống đất cũng nghe được.

Đối với bầu không khí quý dị ở Dưỡng Tâm Điện, Đồng Nhạc Nhạc vốn đang nổi giận bùng bùng, dần dần bị thay thế bằng cảm giác bất an.

Tuy nói, nàng đã cứu nam nhân trước mắt này.

Chỉ là, dẫu nói như thế nào, nam nhân trước mắt này, cũng không phải người bình thường.

Trước kia, nàng coi như tức giận cũng làm người bên cạnh phát cáu. Có điều, những người đó, chẳng qua cũng chỉ là những người bình thường thôi.

Mà vị trước mắt nàng này, chính là vị đế vương cao cao tại thượng a ! !

Cơn giận dữ của Thiên Tử, có thể để ột tiểu điều nhi nhỏ nhỏ như nàng gánh chịu được sao! ?

44. Chương 44: Thiên Tử Giận Dữ 3

Nghĩ đến đây trong lòng Đồng Nhạc Nhạc căng thẳng.

Lập tức cái đầu nhỏ xù lông ngược lên, nhìn sang nam tử bên cạnh.

Đến khi nhìn thấy khuôn mặt u ám lạnh băng, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy “ầm” một tiếng, cả người như bị sét đánh giữa trời, hoàn toàn khiếp sợ.

Một cảm giác lạnh lẽo từ bàn chân một tắc lại một tắc đi lên tận đỉnh đầu, làm cho toàn thân nàng như bị đông cứng....

Ặc

Nam nhân vào lúc này, thật đáng sợ a !

Gương mặt u ám, phẳng phất như Tu La từ mười tám tầng Địa Ngục đi ra, làm cho người khác sợ hãi.

Đây là lần đầu tiên!

Đúng là lần đầu tiên mà nam nhân dùng vẻ mặt u ám dọa người như vậy nhìn nàng.

Cũng làm cho Đồng Nhạc Nhạc hiểu được, bây giờ nam tử này thật tức giận!

Thấy vậy Đồng Nhạc Nhạc kinh hồn bạt vía.

Nàng sợ người này tức giận, như vậy đầu nhỏ của nàng liền lia khỏi cổ!

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc nhìn vào ánh mắt nam tử, lại mang theo một chút sợ sệt, căng thẳng.

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc lòng đầy khẩn trương, Huyền Lăng Thương lại đang nhìn miếng gà chiên giòn bị hất bay kia .

Chỉ thấy miếng gà chiên giòn bị chụp bay đến giữa không trung, lại rơi xuống mặt đất.

Gương mặt tuấn mỹ của Huyền Lăng Thương đầu tiên là trầm mặc.

Ngay sau đó, khuôn mặt tuấn tú lại lạnh băng, nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc, u ám không thôi.

Bị nam tử này nhìn bằng ánh mắt lạnh băng, Đồng Nhạc Nhạc giống như bị bao phủ trong băng tuyết.

Chỉ cảm thấy da đầu rung lên, cả người cứng ngắc, lại không dám nhúc nhích.

Giống như là tử tù, đợi giờ hành quyết.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy như là một thế kỷ, giọng nói lạnh băng của Huyền Lăng Thương vang lên

“Người đã không muốn ăn, vậy không cần ăn!”

Hắn nói ra lời này làm Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc.

Chỉ thấy Huyền Lăng Thương cầm lên đĩa ngọc, gấp đồ ăn dùng cơm.

Thấy vậy Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi nàng tưởng mình chết chắc rồi. May mắn hắn không làm gì nàng.

Có điều là Đồng Nhạc Nhạc đồng thời với thở phào nhẹ nhõm thì lại nhìn thấy Huyền Lăng Thương ăn ngon, nàng hối hận a.

Trong bụng không ngừng truyền ra tiếng “cô lỗ cô lỗ”, làm cho Đồng Nhạc Nhạc càng ảo não.

Thật đói a.....

Rất muốn ăn này nọ.....

Đồng Nhạc Nhạc đói đến khó nhịn. Nhất là khi nhìn món mình thích, không ngừng xẹt qua xẹt lại ở trước mắt, để cuối cùng lại rơi vào miệng Huyền Lăng Thương.

Hắn vậy mà còn cố ý , ăn rất chậm, giống như phi thường hưởng thụ bữa tiệc đầy mỹ vị này.

Hương thức ăn lại không ngừng xông vào mũi, làm cho Đồng Nhạc Nhạc càng đói bụng.

Rất muốn ăn này nọ.

Chính là vừa rồi, nàng không chút khách khí gạt đi gà chiên giòn mà hắn đưa, nay chẳng lẽ lại không có khí khái mà ăn cùng hắn?

Nếu như vậy Huyền Lăng Thương nhất định xem thường nàng!

Hơn nữa bây giờ Tiểu Lô Tử khẳng định còn đang bị phạt!

Tiểu Lô Tử vì nàng mà bị phạt, mình lại không có khí khái ăn này nọ, ngấm lại nàng cũng sẽ khinh bỉ chính mình .

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc sau một hồi dùng dằng thật lâu, cuối cùng liền quyết định xoay người, đặt móng quay lưng về phía bàn ăn, nhắm mắt làm ngơ!

Đối với hành động của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương vẫn thu vào đáy mắt. Trong mắt lại xẹt qua một tia kinh ngạc.

Không thể tưởng tượng được, Tiểu Điêu Nhi này lại còn rất có khí khái!

Chính là lúc này có thể dùng khí khái làm cơm ăn sao?!

Đặc biệt, với kẻ tham ăn này, hẳn mới không tin tưởng Tiểu Điêu Nhi có thể kiên trì được lâu đâu!

45. Chương 45: Tức Giận

Huyền Lăng Thương thầm nghĩ trong lòng, còn động tác tay gấp thức ăn không hề dừng lại.

Hắn vừa ăn , khóe mắt càng là kín đáo liếc nhìn tiểu tử ở bên cạnh đang quay lưng về phía bàn ăn kia.

Chỉ thấy tiểu gia hỏa này, lại có thể kiên trì thời gian dài như vậy , cũng không thèm quay đầu lại, hoặc là đi cầu khẩn hắn cho nó đồ ăn.

Thật sự có khí phách như vậy sao! ?

Hay là nó còn chưa đủ đói! ?

Hoặc là, nó vì tiểu thái giám kia mà thật sự định đổi đầu với hắn ! ?

Nghĩ đến đây , lửa giận vốn đã dập tắt trong lòng Huyền Lăng Thương , lại lần nữa ‘phụt’ một tiếng, bắt đầu nổi lên trong lòng.

“Hừ! Người đâu, dọn mấy thứ này đi!”

Cùng với một tiếng quát lạnh như băng của Huyền Lăng Thương, đám cung nhân hầu hạ một bên vội vàng kìm lòng không đậu đua nhau rùng mình. Nhưng lập tức, chúng lại cúi đầu cụp mắt, một mực cung kính tiến lên, bê đi toàn bộ thức ăn trên bàn cơm.

Nhìn thấy những cái đĩa mới chỉ ăn một nửa này, mùi thơm mỹ vị thức ăn vẫn còn xông vào mũi , vậy mà từng cái từng cái bị người đem đi , đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc càng là kìm lòng không đậu mà nhìn vào những thức ăn này.

Đôi mắt đen lúng liếng trông vô cùng thương cảm như vậy.

Khiến cho đám cung nhân hầu hạ một bên , nhìn thấy đều không đành lòng .

Chỉ là, nhìn thấy vị đế vương sắc mặt âm u đang ngồi ở nơi này, mọi người vẫn cứ vội vàng trầm lặng đem những thức ăn này đi .

Nhìn thấy những cung nhân này đem tất cả thức ăn đi, cả thân thể Đồng Nhạc Nhạc phảng phất bị biến thành không còn khí lực , lại ngã vào trong cái giỏ trúc.

Ô ô ô. . .

Nàng thật đói, muốn được ăn cái gì a. . .

Chính là, vì Tiểu Lô Tử, nàng đành nhịn! ! !

Đối với Đồng Nhạc Nhạc đang cắn răng cố nhịn , Huyền Lăng Thương chỉ là lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng , rồi lập tức liền thu hồi ánh mắt.

Cả người, sau khi đứng lên khỏi ghế liền một tay mang theo cái giỏ trúc chứa Đồng Nhạc Nhạc, từ từ đi ra ngoài.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, trong lòng biết Huyền Lăng Thương là muốn đi tắm rửa thay quần áo .

Quả nhiên!

Chỉ thấy Huyền Lăng Thương mang theo nàng, bước vào bên trong ôn tuyền.

Cung nhân ở hai bên, lúc nhìn thấy Huyền Lăng Thương đi qua thì vội vàng cung kính quỳ rạp xuống đất, chờ sau khi Huyền Lăng Thương rời khỏi, mới từ từ đứng lên.

Đồng Nhạc Nhạc ngồi yên trong cái giỏ trúc, nhìn thấy mọi người bốn phía cung kính, sợ hãi đối với đế vương ở bên cạnh . . .

Đây chính là vị đế vương cao cao tại thượng a!

Mà nàng, thật đúng là ăn gan hùm mật gấu, lại dám giận đối với vị đế vương này!

Ôi, chỉ là, nàng cũng là bị bắt đắc dĩ a. . .

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc bắt đắc dĩ, đành im lặng không lên tiếng ngồi ở trong cái giỏ trúc.

Nhìn thấy đám cung nhân dè dặt đưa áo bào tới, lại nối đuôi nhau lui ra.

Kết quả là, bên trong cả ôn tuyền (suối nước nóng), chỉ còn lại có Huyền Lăng Thương và nàng. Một người một điều . . .

Không biết có đúng là do liên quan đến chuyện tức giận không, mà từ đầu đến cuối, Huyền Lăng Thương cũng không hề để ý tới nàng.

Chỉ là đứng ở bên bờ cõi quần áo tháo thắt lưng.

Đến khi tất cả trang phục trên người đều cởi ra , Đồng Nhạc Nhạc chỉ nghe thấy ‘Bùm’ một tiếng, bọt nước văng khắp nơi. Ngay sau đó, do tránh né không kịp mà nàng lập tức thành ướn sũng !

“Khụ khụ. . .”

Chỉ mới không kịp đề phòng, mà Đồng Nhạc Nhạc không chỉ bị bắn toé toàn thân ướt rườn rướt, hơn nữa lại uống một hớp nước suối lớn , làm nàng bị sặc!

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc mặt mày vất vả ho khan, ngược lại nhìn tên đầu sỏ gây nên kia lại phảng phất như người không có việc gì , đang vui sướng thoải mái vẩy vùng trong ôn tuyền. Đồng Nhạc Nhạc thấy thế thì trong lòng tức giận ‘Xoẹt’ một tiếng, cơn giận bốc thẳng tới tận đỉnh đầu !

Chết tiệt!

Nam nhân này, tại sao trước đây nàng không hề phát hiện, hắn là đồ xấu xa như vậy chứ!

“Bại hoại! ! !”

46. Chương 46: Chuột Rút

Đồng Nhạc Nhạc giương nanh múa vuốt với nam nhân bên trong ôn tuyền thị uy trút giận.

Chỉ là, nam nhân kia đối với cơn tức giận đùng đùng của Đồng Nhạc Nhạc, lại coi như không thấy!

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy tức giận, lại không chỗ phát ra!

Cũng không thể báo thù!

Dù sao, nàng nói như thế nào, chẳng qua cũng chỉ là một con tiểu điều nhu nhược thôi, ngay cả nội lực võ công gì gì đó, người ta chỉ cần một ngón tay cũng đủ để tiễn nàng đi tây thiên.

Tuy nói, Phượng Hoàng Điêu hàm răng hàm có kịch độc, chỉ là, nàng cũng không thể cắn chết nam nhân này ,không phải vậy sao! ?

Cho nên, cục tức này, nàng chỉ có thể nhẫn nhịn nén xuống !

Nhưng mà tục ngữ nói, quân tử báo thù, mười năm không muộn! Cái đồ bại hoại nhà người, người cứ chờ đấy! ! !

Lúc Đồng Nhạc Nhạc ở trên bờ nổi giận đùng đùng, nhưng không hề biết, nhất cử nhất động của nàng, đều được nam nhân bên trong ôn tuyền thu hết tất cả vào đáy mắt.

Nhìn tiểu điều nhi toàn thân nhếch nhác, lúc thì nghiêng răng nghiêng lợi, lúc lại ủ rũ, lát nữa lại phảng phất như máu gà chảy .

Huyền Lăng Thương chưa bao giờ biết, một con tiểu điều nhi lại có vẻ mặt phong phú như vậy, thật sự là làm cho người ta nhìn thấy, kinh ngạc một phen!

Vào lúc Huyền Lăng Thương trong lòng kinh ngạc, thì Đồng Nhạc Nhạc ở bên này sau khi nghiêng rằng nghiêng lợi muốn trút giận, cũng đã thấy mệt.

Hiện tại đã đói bụng, lại không có đồ ăn, nàng không thể làm gì khác hơn là trước hết tắm một phen thật tốt, ngủ một giấc thật ngon để mất đi cảm giác đói! ?

Trong lòng bất đắc dĩ suy nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc liền vươn móng vuốt, ‘Xoạt’ một tiếng, liền lộ ra móng vuốt vô cùng sắc bén.

Hướng về đồng băng trên người mình chém vài cái.

Lập tức, đồng băng đang cuốn trên người nàng, lập tức rơi xuống.

Giờ trên người không có bất cứ trói buộc gò bó gì, chỉ có một mùi thuốc thơm nhàn nhạt.

Tuy mùi thuốc chỉ ngửi thấy nhàn nhạt, nhưng Đồng Nhạc Nhạc không thích mùi thuốc kia.

Cho nên, nàng muốn tẩy rửa mùi thuốc trên người đi!

Nghĩ là làm!

Hiện tại Đồng Nhạc Nhạc làm mấy động tác vận động cho nóng người ở trên bờ. Nàng cũng không quản, một con tiểu điều làm được động tác vận động cho nóng giống như con người, thì ở trong mắt người khác là thấy tức cười như vậy.

Sau khi làm xong động tác vận động cho nóng người, Đồng Nhạc Nhạc đạp chân về phía sau, cả thân thể liền nhanh chóng nhảy vào ôn tuyền (suối nước nóng) khói xanh lượn lờ, sóng nước lấp lánh kia.

Một tiếng ‘bùm’ vang lên thật nhỏ, cả thân thể Đồng Nhạc Nhạc, liền chìm thật sâu xuống ôn tuyền.

Cả thân thể bị dòng nước ấm áp bao bọc, một cảm giác thoải mái, khiến cho tất cả sự tức giận của Đồng Nhạc Nhạc hồi nãy đều bị vứt hết lên chín tầng mây.

“Oa ha ha, thật thoải mái a!”

Không hổ là đế vương biết hưởng thụ! Cảm giác này thật thoải mái, nàng trước kia dẫu như thế nào cũng không dám nghĩ tới!

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc hạnh phúc suy nghĩ, lập tức, nàng liền vứt bỏ đi tất cả rồi giống như một con cá, tự do tự tại bơi qua bơi lại ở trong nước.

Lúc thì bơi chóc, lát nữa lại bơi ngửa, sau một hồi thì bơi ếch...

Đối với Đồng Nhạc Nhạc sung sướng vẫy vùng, Huyền Lăng Thương chỉ im lặng nhìn tiểu điều nhi không ngừng bơi qua bơi lại trong nước.

Nhìn bộ lông trắng như tuyết, ở trong nước nổi thành một đám bông.

Còn có không ngừng phun phì phì tạo bọt nước, biểu hiện sự khoái chí của nó.

Thật đúng là một tiểu gia hỏa dễ thương...

Huyền Lăng Thương trong lòng nghĩ, bất tri bất giác, khóe miệng có hơi cong lên...

Lập tức, huyết mâu nhẹ nhàng khép lại, liền tựa vào bên bờ chớp mắt.

Tuy nhiên, lúc Huyền Lăng Thương chớp mắt, bên kia Đồng Nhạc Nhạc đang tự do tự tại bơi qua bơi lại, đột nhiên cảm giác được chân sau truyền đến một trận đau đớn kịch liệt.

Không tốt !!! Chuột rút !!!

47. Chương 47: Chuột Rút 2

Đồng Nhạc Nhạc ý thức được điều này, lập tức vươn chân ra không ngừng vùng vẫy, nàng muốn bò lên trên bờ .

Tuy nhiên, không biết có liên quan đến việc chưa được ăn cơm hay không mà sức lực nàng nhanh chóng cạn kiệt.

Cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy cả thân thể đang nhanh chìm xuống đáy ôn tuyền.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc lòng dạ rối bời. Lập tức, nàng đưa mắt nhìn đến nam nhân đang nhắm mắt dưỡng thần cách đó không xa.

Cái miệng nhỏ nhắn mở miệng, cuống quýt hô to !

“Cứu mạng! ! ! Cô lỗ. . .”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói dứt lời, cả thân thể đã hoàn toàn chìm vào trong nước.

Bởi vì miệng không kịp thời ngậm lại, không may nàng uống phải một ngụm nước lớn.

Ngay lập tức , Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy phé quản khó chịu cực kỳ.

Bởi vì thiếu dưỡng khí nên nàng cảm thấy không hít thở nổi !

Trời ạ!

Nàng không muốn chết! ?

Mặc dù nàng đã chết một lần. Có điều là khi đó, bởi vì nàng uống cà phê quá thời hạn nên đột nhiên chết, vì vậy cũng không có bất cứ cảm giác gì.

Hơn nữa, khi đó, nàng là cô nhi, không hề vướng bận thân thích . Nên có chết thì cũng không có cảm giác gì.

Tuy nhiên hiện tại, vừa nghĩ tới mình sẽ chết thì trong lòng Đồng Nhạc Nhạc, đột nhiên nổi lên một cảm giác rõ ràng là không đành lòng. . .

Nàng không thể chết được. . .

Huyền Lăng Thương. . .

Trong lòng chua xót, cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, liền chìm vào trong bóng tối. . .’

Cùng lúc đó, Huyền Lăng Thương vốn đang tựa vào bên bể nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng nổi lên cảm giác bất an quỉ dị, cảm giác này nổi lên một cách nhanh chóng.

Đối với cảm giác bất an đến một cách quỉ dị thành linh , nó khiến cho Huyền Lăng Thương nghi hoặc không thôi.

Dù sao, hắn đã sống hai mươi lăm năm, cho tới bây giờ chưa từng trải qua cảm giác như thế. Hiện tại, hắn rốt cuộc là làm sao vậy! ?

Hiện tại trong lòng Huyền Lăng Thương nghi hoặc không thể giải thích được. Đột nhiên, Huyền Lăng Thương liền nghĩ tới....

Huyết mâu nhanh chóng quét một vòng.

Chỉ thấy bốn phía an tĩnh vô cùng, trên mặt nước, là những gợn sóng bập bênh. Thế nhưng lại thiếu đi một Tiểu quỷ lông xù kia . . .

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương liền nghĩ đến, lập tức đôi mắt nhắm lại. . .

Chẳng lẽ là. . .

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương lập tức nhanh như chớp lặn xuống ôn tuyền. . .

. . .

Đồng Nhạc Nhạc cảm giác được, thân thể của mình bỗng bênh nghiêng trái nghiêng phải, không có chút sức nặng nào.

Mà giờ phút này, cả thân thể của nàng, như bay lơ lửng giữa không trung .

Chỉ là, nói cũng kỳ quái, nàng hiện tại hẳn là đã chết. Có điều đối với tất cả cảnh vật trước mắt, sao lại nhìn rõ ràng như vậy! ?

Chỉ thấy, ở phía dưới nàng là những gợn sóng bỗng bênh.

Ở trên bờ, thân thể của nàng, đã được Huyền Lăng Thương vớt lên, để ở trên bờ.

Nhìn thân thể của tiểu điều không nhúc nhích, sự xa lạ mà nàng cảm giác được , sao lại quen thuộc như vậy.

Dù nói như thế nào, nàng ở trong thân thể con tiểu điều này cũng đã vài ngày! Nói như thế nào, cũng có cảm tình.

Mà giờ phút này, điều hấp dẫn ánh mắt của nàng nhất, là nam nhân lỏa thể từ dưới ôn tuyền nhảy lên trên bờ.

Chỉ thấy trên gương mặt nam nhân giờ phút này, là sự căng thẳng, sợ hãi, bi thương, phảng phất như hẳn đã mất đi vật trân quý . . .

Nhìn khuôn mặt khổ sở của nam nhân, không biết tại sao mà Đồng Nhạc Nhạc cũng cảm thấy thật là khổ sở.

Nàng thật muốn, thật sự muốn từ từ gơ tay lên mặt nam nhân, xoa dịu sự khổ sở trên khuôn mặt của hắn .

Chỉ là hiện tại, nàng đã chết. . .

Chính là, nàng thật sự không muốn chết, thật không muốn chết chút nào. . .

Đặc biệt, là nghe từ trong miệng nam nhân đang không ngừng hô tên của nàng.

“Nhạc nhi, Nhạc nhi. . .”

Âm thanh của Nam nhân, mang theo nỗi lo lắng, căng thẳng, bi thương. . .

Mỗi câu, mỗi động tác của hắn đều xuất phát từ tâm, khiến cho Đồng Nhạc Nhạc khổ sở trong lòng lòng chưa xót không thôi.

Nàng, không muốn chết!

Không nên chết! ! !

Dựa vào niềm tin này, đột nhiên, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy thân thể nặng trĩu, cả người liền nhanh chóng hạ xuống mặt đất. . .

48. Chương 48: Chuột Rút 3

“Ho khan một cái.”

Đồng Nhạc Nhạc tỉnh lại từ một trận ho khan dữ dội.

Chẳng qua là, sau khi nàng từ từ tỉnh lại, lại cảm thấy, nàng nên hôn mê thì tốt hơn.

Bởi vì, giờ phút này cả người nàng khó chịu không thôi.

Đặc biệt là cổ họng, phảng phất giống như có lửa đốt, đau rất , cảm giác khó chịu kia, đơn giản sống không bằng chết!

Vậy mà, đang lúc Đồng Nhạc Nhạc khó chịu, đột nhiên, bên tai bỗng nhiên truyền đến một giọng nói vô cùng quen thuộc ——

“Ngự y, Nhạc nhi đã tỉnh lại, mau xem cho nó một chút!”

Nam tử mở miệng, giọng nói mê người kia, mang theo bảy phần ưu sầu, ba phần nôn nóng, chỉ là như vậy nghe cũng rất tốt.

Hơn nữa, sau khi nghe được giọng nói quen thuộc này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy một cỗ ỷ khuất, nhanh chóng xông lên đầu.

Ngay sau đó, tròng mắt vốn đóng chặt, cũng nhanh chóng mở ra, nhìn về phía một bóng dáng quen thuộc.

Khi thấy bóng dáng quen thuộc đứng bên cạnh, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy lỗ mũi đau xót, phun một tiếng, liền khóc.

“Ô ô ô.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng khóc lớn, khóc đáng thương như vậy, phảng phất giống như một tiểu hài tử bất lực.

Khi thấy tiểu điều nhi nằm ở trên giường, đang mở miệng ô ô khóc lớn, vốn là bộ mặt Huyền Lăng Thương lo lắng, chỉ cảm thấy trong lòng hung hăng nhéo một cái.

Đặc biệt là, khi thấy hốc mắt của tiểu điều nhi không ngừng trào ra nước mắt.

Dịch thể trong suốt như thế, phảng phất giống như chuỗi trân châu đứt dây, tuôn rơi.

Bộ dạng khổ sở bất lực kia, diễm đạm đáng yêu, làm cho người ta nhìn vào, tâm, đều muốn bế nát

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương lập tức đi tới, duỗi bàn tay thon dài ra, để tiểu điều nhi trên giường nắm lấy.

Chỉ cảm thấy, tiểu điều nhi trên giường, bắt được cử động của hắn, giống như người chết chìm, bắt được cọc gỗ di động, liền nắm lấy thật chặt, không buông tay.

Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Lăng Thương, càng thêm hung hăng đau nhói một cái, thật là đau!

Nói cũng buồn cười!

Nếu hai ngày trước, có người nói, hắn sẽ vô cùng sủng ái một con tiểu điều nhi, coi nó trân bảo, hắn nhất định sẽ hừ mũi!

Mà bây giờ, dường như từ ngày con tiểu điều nhi này rơi xuống nước, đột nhiên tồn tại trong sinh mạng của hắn.

Mới đầu, hắn chỉ là cảm kích con tiểu điều này cứu mình.

Chỉ là về sau, không biết tại sao, ánh mắt của hắn, sẽ không tự chủ được mà dõi theo con tiểu điều nhi này.

Không có lúc nào là không nhớ tới , con tiểu điều nhi này đang làm những gì.

Mà con tiểu điều nhi này, nó khả ái như vậy, hoạt bát, thiện lương, có linh khí, thể gian hiểm có ! !

Cho nên, khi hắn nhảy vào trong nước, thấy nó chìm vào đáy nước, tiểu điều nhi đã sớm hôn mê, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy tim của mình, phảng phất giống như bị một thanh kiếm sắc bén hung hăng đâm một đao, thật là đau!

Hắn không muốn, cũng không cần con tiểu điều nhi này rời khỏi tính mạng của hắn!

Thật may là hiện tại, nó rốt cục đã tỉnh lại!

Thật may là.

Đang lúc trong lòng Huyền Lăng Thương thấy may mắn hết sức, Lý Tường hầu hạ ở một bên, trên khuôn mặt đã hiện đầy năm tháng dấu vết, càng thêm xoẹt qua mấy phần ngạc nhiên.

Vốn tưởng rằng, đế vương này, chỉ là vì con tiểu điều nhi này đã cứu hắn, mới có thể sủng ái nó.

Sủng ái đối với con tiểu điều nhi này cũng chỉ là sủng ái đối với sủng vật mà thôi.

Chỉ là hiện tại, vị đế vương trẻ tuổi này sủng ái tiểu điều nhi, giống như nhiều hơn một phần sủng ái.

49. Chương 49: Lệ Thuộc Vào

Đang lúc trong lòng Lý Tường kinh ngạc, giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc càng khóc lợi hại hơn.

Phảng phất, giống như muốn đem tất cả uỷ khuất trong lòng, toàn bộ khóc kên.

Móng vuốt ôm lấy bàn tay nam nhân ôm thật chặt, giống như sợ người nam nhân sẽ rời khỏi nàng.

Cũng không biết qua thời gian bao lâu, đồng Nhạc Nhạc khóc mệt, chỉ cảm thấy mí mắt nặng trĩu, đã hôn mê lần nữa. . .

Huyền Lăng Thương đứng ở mép giường thấy vậy, chân mày lập tức cau lại. Đứng ở mép giường Huyền Lăng Thương thấy vậy, chân mày lập tức một sức, rất đúng lúc mở miệng hỏi ngự y đang không ngừng bận rộn kiểm tra cho Đồng Nhạc Nhạc.

“Nó tại sao lại hôn mê? Người mau cứu cứu nó đi!”

Nam nhân mở miệng, giọng nói mang theo vài phần nóng nảy và nghiêm nghị.

Đối mặt với khí thế nóng nảy lại lạnh như băng của nam nhân, ngự y vừa đưa tay dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán, vừa bận rộn không ngừng miệng nói.

“Hoàng thượng, xin yên tâm, tiểu điều nhi chỉ là mệt mỏi, mới có thể ngủ mất.”

“Thì ra là, thì ra là đã ngủ. . .”

Nghe được lời ngự y nói, vốn Huyền Lăng Thương đang cau mày lo lắng, mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Lại hồn nhiên không biết, giờ phút này bộ dạng tràn đầy nóng nảy lo lắng, rơi vào trong mắt mọi người bốn phía, là cỡ nào kinh hãi thể tục.

Dù sao, chủ nhân này của bọn họ vẫn là một người lạnh lùng cao ngạo, cư nhiên lại sủng ái một tiểu điều nhi như thế, để ý, bây giờ làm người ta không thể tưởng tượng nổi a. . .

. . .

Khi Đồng Nhạc Nhạc lần nữa từ từ tỉnh lại, lập tức bị một trận mùi thơm của thức ăn hấp dẫn.

Mắt còn chưa mở ra, lỗ mũi đã không ngừng dùng sức ngửi.

Bộ dạng đáng yêu như vậy, rơi vào trong mắt Huyền Lăng Thương đang ngồi ở mép giường, làm hắn phì cười không dứt.

“Tiểu tử, rời giường ăn cái gì đi!?”

Bên tai, truyền tới giọng nói trầm thấp lại mang theo mấy phần dịu dàng của nam nhân.

Nghe vậy, nghe vậy đôi mắt đen của Đồng Nhạc Nhạc nhất thời trợn trừng, khi thấy chẳng biết lúc nam nhân hết sức tuần mỹ ngồi ở bên cạnh, trông mắt nhất thời ngẩn ra.

Chỉ thấy giờ phút này, phải là lúc buổi tối.

Bên ngoài đèn hoa rực rỡ mới thấp lên, ánh trăng mờ người.

Xuyên qua cửa sổ trạm trổ, tà tà chiếu vào, dịu dàng bao phủ trên người nam nhân, làm cho trên người nam nhân, phảng phất giống như bị một tầng ánh sáng dịu dàng vây quanh, khiến cho ngũ quan nam nhân nhìn qua càng thêm nhu hòa.

Một bộ áo bào màu râm nắng, bao bọc thật chặt dáng người cao lớn của nam nhân.

Trên người hơi sát, buộc vòng quanh dáng người gầy gò mà tinh tế của nam nhân.

Bên hông buộc một cái đai lưng Hồng Bảo Thạch, trang bị một khối ngọc dương chi màu tím.

Một đầu tóc dài đen nhánh, chỉ dùng một dây cột tóc khảm bảo thạch buộc lên, tôn lên gương mặt kia, càng thêm tuấn mỹ phi phàm.

lông mày như dao cắt, mũi ôi mỏng, mỗi một nơi, cũng hoàn mỹ không chê vào đâu được!

Hấp dẫn Đồng Nhạc Nhạc Nhạc nhất, là một đôi mắt huyết sắc với đường cong hoàn mỹ kia!

Chỉ cảm thấy, một đôi mắt con người màu máu xinh đẹp, ở ánh nền chiếu rọi xuống, càng thêm nhu hòa...;

Nhất là trong này mắt đó để vương mê người dịu dàng cúi đầu, làm cho người ta kinh diễm, rung động...

Thật muốn vĩnh viễn đều như vậy, được hân tử mĩ sủng ái, che chở...

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc rung động, cũng không khỏi có chút sợ.

Lúc đầu tưởng rằng, mình sẽ chết.

Chết, nàng sợ.

Càng sợ hơn, sẽ không còn được gặp lại nam nhân trước mắt này...

Không nghĩ tới, nàng cùng nam nhân này mới biết nhau hai ngày, đối với hân, thế nhưng lại không bỏ được...

Là nàng cô đơn quá lâu. Còn có, nam nhân dịu dàng này, làm cho nàng muốn lệ thuộc vào!

50. Chương 50: Ý Lại 2

Là nàng cô đơn quá lâu, hay bởi vì nam nhân này thật dịu dàng đã khiến cho nàng có ý muốn ý lại !?

Đồng Nhạc Nhạc cũng không biết nữa. Giờ phút này, nàng chỉ muốn nam nhân này ôm mình vaog trong lòng, cảm nhận thật tốt một phen sự ấm áp của nam nhân này...

Trong lòng nghĩ thế, làm Đồng Nhạc Nhạc không khỏi bắt đầu ngọ nguậy , sau đó từ từ bò vào trong lòng nam nhân.

Đối với việc Đồng Nhạc Nhạc chủ động ý lại, làm nũng, đã khiến cho Huyền Lăng Thương thấy trong lòng ấm áp.

Ánh mắt nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc, càng tỏ ra dịu dàng.

Hân vươn bàn tay thon dài, theo thói quen vuốt lông cho Đồng Nhạc Nhạc, một lần, lại một lần, thật là dịu dàng đến thế...

“Cũng không có việc gì , sau này trăm đều sẽ bảo vệ ngươi thật tốt.”

Nam nhân mở miệng, âm thanh nhẹ nhàng. Thế nhưng giọng điệu lại vô cùng kiên định, dường như là hứa hẹn với Đồng Nhạc Nhạc.

Nhận thấy được sự dịu dàng trong giọng nói của nam nhân, Đồng Nhạc Nhạc gật đầu vô cùng ngoan ngoãn.

Nàng khép đôi mắt lại, tràn đầy hưởng thụ khi được nam nhân cẩn thận che chở.

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, phẳng phất lâu như một thế kỷ. Kỳ thật, thời gian cũng chỉ có một khắc.

Đồng Nhạc Nhạc nghe thấy âm thanh ‘Cô lỗ cô lỗ’, bỗng nhiên từ trong bụng mình truyền tới, âm thanh rất lớn khiến cho Đồng Nhạc Nhạc lập tức xấu hổ đỏ mặt.

Bụng thật đói a...

Đồng Nhạc Nhạc trong lòng lập tức vừa quẩn bách vừa thẹn thùng, ngay sau đó lại hiện ra một vẻ xấu hổ. Nàng từ từ ngẩng đầu ngó nam nhân trước mắt.

Không ngờ, lại đối diện với một đôi huyết mâu dịu dàng tươi cười của nam nhân.

“Ha ha, tiểu tử kia, đôi bụng rồi sao! ? Ăn một chút gì đi !?”

Nghe thấy âm thanh dịu dàng đến thế của nam nhân , Đồng Nhạc Nhạc theo bản năng đã muốn gật đầu đồng ý.

Chỉ là sau một khắc, trong đầu, lại xuất hiện bóng dáng Tiểu Lô Tử.

Không biết, Tiểu Lô Tử hiện tại rốt cuộc ra sao !?

Trong lòng đang lúc lo lắng, đột nhiên, một âm thanh quen thuộc, liền phút chốc vang lên bên tai Đồng Nhạc Nhạc “Khởi bẩm Hoàng thượng, bữa tối đã chuẩn bị tốt !”

“Ha ... ! ?”

Nghe thấy âm thanh quen thuộc, lại mang theo sự hèn mọn cùng cung kính, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng rung lên, lập tức, đôi mắt đen láy quay sang nhìn về hướng âm thanh phát ra.

Liền thấy bóng dáng nhỏ gầy mà quen thuộc kia, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc lập tức sáng lên.

“Nha! Là Tiểu Lô Tử! ! !”

Đồng Nhạc Nhạc kích động mở miệng la lên, trong lòng càng kinh ngạc không thôi.

Dù sao, Tiểu Lô Tử không phải bị Huyền Lăng Thương xử phạt sao! ? Như thế nào hiện tại lại ở chỗ này !?

Chẳng lẽ là...

Nghĩ tới đây, con người Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy kinh ngạc cùng nghi hoặc, phút chốc liền quay sang nhìn Huyền Lăng Thương.

Một mực theo dõi hành động của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương tự nhiên đã nhìn thấy hết vẻ kinh ngạc và nghi hoặc trong mắt Đồng Nhạc Nhạc. Giờ phút này, đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của Đồng Nhạc Nhạc, bạc môi vẫn chưa hết cười đã hé mở, nhẹ nhàng nói nhỏ.

“Chỉ lần này thôi nhé.”

Ngắn ngủi vài lời đã giải đáp nghi hoặc của Đồng Nhạc Nhạc.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vô cùng vui vẻ, kích động lại cảm động không thôi.

Bởi vì Đồng Nhạc Nhạc biết, Huyền Lăng Thương chính là vua của một nước, lời đã nói ra tựa như thánh chỉ, không thể thu hồi, chỉ là hiện tại, bởi vì nàng...

“Cám ơn người...”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, nói thật lòng.

Mặc dù lời Đồng Nhạc Nhạc nói ra, vẫn chỉ phát ra âm thanh ‘Chi chi chi’ làm cho người ta nghe không hiểu. Thế nhưng, Huyền Lăng Thương vừa nghe đã hiểu.

Hắn vừa dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve ấn ký Hoả Diễm trên trán Đồng Nhạc Nhạc, vẻ mặt Huyền Lăng Thương tràn đầy dịu dàng.

“Được rồi, bây giờ đã nguyện ý ăn cơm chưa! ?”

51. Chương 51: Lan Lăng Vương Lan Lăng Thiệu Giác

Huyền Lăng Thương còn chưa dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc đã cảm thấy bụng càng ngày càng đói.

“Ăn, ăn đi chứ! Như thế nào lại không ăn? Hiện giờ ta đói tới mức có thể nuốt luôn cả cái đầu heo rồi đấy”.

Nhìn Đồng Nhạc Nhạc mặt mày một bộ ham ăn khiến Huyền Lăng Thương không khỏi phì cười. Lập tức liền cẩn thận ôm lấy tiểu điều nhi, hướng bàn ăn bên kia đi tới.

Đói bụng thời gian dài như vậy mà phải nhìn đồ ăn thịnh soạn bày trước mắt, Đồng Nhạc Nhạc thiếu chút nữa chảy cả nước miếng ra luôn.

“Ta muốn ăn cái kia, cái kia, còn có cả cái kia nữa, mấy thứ này ta đều phải ăn hết”.

“Ha ha...”

Ngồi bên cạnh nhìn tiểu điều nhi không ngừng chỉ móng vuốt vào các món ăn, miệng thì liên tục kêu “chi chi chi”, bộ dạng kia vừa thấy tức cười lại vô cùng đáng yêu. Cũng khiến Huyền Lăng Thương cam tâm tình nguyện làm bảo mẫu cho nàng.

... ..

Thấy Tiểu Lô Tử trở lại bên cạnh mình, Đồng Nhạc Nhạc cũng đã bỏ được tảng đá trong lòng xuống. Bởi vì sự kiện lần trước, Đồng Nhạc Nhạc cho dù có đi đâu cũng không dám chạy quá nhanh. Mỗi lần đều dừng lại, xuất hiện trong tầm mắt Tiểu Lô Tử để cho hắn có thể thấy mình.

Cứ như thế vài ngày, những vết thương trên người Đồng Nhạc Nhạc đã hoàn toàn tốt lên. Trên người không còn phải cuốn băng nữa, Đồng Nhạc Nhạc mỗi ngày đều như con ngựa hoang được thoát dây cương, tự do tự tại đi khắp mọi nơi trong hoàng cung.

Cái hoàng cung này vô cùng lớn, hoàn cảnh tươi đẹp như một bức tranh vậy. Cho dù là nương cột trạm trở, tiểu lâu, núi giả Lưu Thủy, Cửu khúc hành lang....đều có thể thấy bóng dáng Đồng Nhạc Nhạc. Còn phía sau là Tiểu Lô Tử không ngừng hỗn hển mà đuổi theo nàng.

Sống trong hoàng cung mấy ngày, Đồng Nhạc Nhạc đã từ miệng mọi người biết được không ít về triều đại này.

Linh Nhạc Quốc là một quốc gia quốc thái dân an, dân giàu nước mạnh. Đặc biệt là Huyền Lăng Thương sau khi đăng cơ đã sử dụng không ít thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn đem Lăng Nhạc Quốc chinh đốn, xử lý lại toàn bộ cho thông suốt. Cho nên mỗi cung nữ khi nói về vị đế vương trẻ tuổi này, trên mặt đều lộ vẻ sùng bái, ngưỡng mộ.

Nghe nói vị đế vương trẻ tuổi này năm nay đã hai mươi lăm tuổi, không những có tướng mạo phi phàm, năng lực siêu quần mà võ công lại cao cường, là đối tượng lý tưởng mà tất cả nữ nhân trong thiên hạ đều muốn lấy làm phu quân.

Tuy nhiên, một người tuần tú, hoàn mỹ như vậy mà cho đến nay hậu cung không một bóng người. Cho dù đương kim thái hậu tìm đủ mọi cách để vị đế vương trẻ tuổi này tuyển ph, tạo ra tình huống “vô tình gặp được”, thậm chí còn đưa chút ít nữ nhân lên long sàng của hắn.... Nhưng không có chỗ nào là không bị vị đế vương trẻ tuổi lạnh lùng này hù dọa tới bỏ chạy.

Nghe các cung nữ nói đến những lời này, Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc không thôi? (sau này chị sẽ tự mình được kiểm chứng, không cần phải nghi ngờ)

Cho dù là ở hiện đại hay nơi này, hai mươi lăm tuổi mặc dù không phải già lắm nhưng mà nam nhân bình thường nào bên người cũng phải có một nữ nhân. Đặc biệt là Huyền Lăng Thương đâu phải là người bình thường.

Ở cái triều đại phong kiến nghiêm nghị, tôn ti rõ ràng nhưng lại tảo hôn này, trừ phi còn sót lại vài người không lấy được lão bà, còn không người nào cũng đã lấy vợ sinh con lâu rồi.

Hơn nữa Huyền Lăng Thương lại là đế vương của một nước.

Hôn nhân của hắn có thể ảnh hưởng đến cả Linh Nhạc quốc. Tại sao cho đến giờ, Huyền Lăng Thương đã hai mươi lăm tuổi mà bên cạnh không có lấy một nữ nhân?

Chẳng lẽ hắn có gì khó nói? Hay là thân thể hắn có vấn đề?

Đối với những suy đoán này, cũng không phải có mình Đồng Nhạc Nhạc nghĩ. Bởi vì trong cung từng có suy đoán như vậy. Vì vậy Đồng Nhạc Nhạc liền nghe được mọi người nghị luận về Huyền Lăng Thương và một nhân vật quan trọng bên ngoài.

Lan Lăng Vương Lan Lăng Thiệu Giác!

52. Chương 52: Cẩm Lý

Hắn cũng giống như Huyền Lăng Thương, hai mươi lăm tuổi, trẻ trung đầy hứa hẹn, lại tuấn tú phi phàm, thật là một nam nhân tao nhã!

Nghe nói gia gia của Lan Lăng Vương Lan Lăng Thiệu Giác chính là anh em kết nghĩa của thủy tổ tiên đế, ở trong triều đình đã có rất nhiều công danh hiển hách, nên được phong làm Lan Lăng Vương, tước vị có thể truyền cho nhiều thế hệ kế thừa!

Đến đời phụ thân của Lan Lăng Thiệu Giác, lại cùng Tiên Đế lập ra không ít công lao hiển hách, là một trọng thần của Tiên đế!

Mà Lan Lăng Thiệu Giác, từ khi ra đời cũng được thừa hưởng ngàn vạn sung ái vào bản thân. Tuy là như thế, nhưng hắn cũng là người tao nhã, không hề kiêu ngạo tự phụ.

Với Huyền Lăng Thương, hắn càng có tình cảm lớn lên cùng nhau từ nhỏ!

Nghe nói, hắn cùng Huyền Lăng Thương, từ nhỏ như hình với bóng. . .

Chỉ là dù nghe như thế nào, thì rốt cuộc cảm giác được lời này có hơi mập mờ nhỉ?

Đồng Nhạc Nhạc thì đang mãi nghĩ. Còn giờ phút này, hắn chính là bắt chéo chân, lười biếng ngồi ở bên hồ nước suối ánh mặt trời.

Trước kia, Đồng Nhạc Nhạc thật sự là ít phơi nắng.

Dù sao, từ sau khi chuyên trách viết lách, nàng liền ngày ngày làm trạch nữ ngồi trong phòng trọ.

Hơn nữa, cảm hứng viết lách gì gì đó, thường thường đều là buổi tối mới có thể bùng phát dữ dội.

Vì vậy, phần lớn thời gian, Đồng Nhạc Nhạc đều là ban ngày ngủ, buổi tối hoạt động, cũng ít cơ hội phơi nắng.

Không giống hiện tại, cho dù có phơi nắng như thế nào thì cũng không đen người.

Đồng Nhạc Nhạc cũng vui vẻ ung dung tự tại nằm ở trên cỏ, lười biếng sưởi nắng.

Mà Tiểu Lô Tử ở bên cạnh, là vì một tác cũng không rời Đồng Nhạc Nhạc.

Từ chuyện lần trước, Tiểu Lô Tử quả là sợ cực kỳ. Đối với Đồng Nhạc Nhạc, càng là hoàn toàn duy trì sự tỉnh táo. Hắn luôn sợ hãi Đồng Nhạc Nhạc lại biến mất lần nữa ngay trước mắt hắn.

Đối với điều này, Đồng Nhạc Nhạc đối với Tiểu Lô Tử, càng là xin lỗi không thôi.

Nàng muốn nói, nàng sau này cũng sẽ không bỏ đi mà không kêu một tiếng. Tiếc rằng, Tiểu Lô Tử không hiểu được lời của nàng.

Trong lòng mãi nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc cũng mặc kệ Tiểu Lô Tử.

Nằm ở trên cỏ, lười biếng sưởi nắng một hồi lâu, Đồng Nhạc Nhạc dần dần cảm thấy hình như đói bụng.

Lúc này, Đồng Nhạc Nhạc là muốn để cho Tiểu Lô Tử đi đến ngự thiện phòng tìm thức ăn ỉnh.

Tuy nhiên, khi mắt nàng quét nhanh một lượt, thì ánh mắt không khỏi bị thu hút bởi Cẩm Lý (cá chép gấm) đang tự do tự tại bơi qua bơi lại ở bên trong hồ nước.

Chỉ thấy Cẩm Lý nơi này, cùng với Cẩm Lý trong hồ bình thường hoàn toàn không giống!

Đưa mắt nhìn khắp một vòng, chỉ thấy số Cẩm Lý bên trong hồ nước này, tính cho đầy đủ, cũng không có được bao nhiêu, ước chừng chỉ có mấy chục con .

Chỉ là, mỗi một con Cẩm Lý ở nơi này có màu tuyệt đẹp, cực kì chói mắt. Với hồ nước trong suốt thấy đáy này, phẳng phất chúng như những món bảo thạch tỏa ra ánh sáng rất là chói mắt!

Không biết, những Cẩm Lý này rốt cuộc là giống gì. Khi ăn vào, so với Cẩm Lý bình thường thì mùi vị có khác không ? ?

Càng muốn, Đồng Nhạc Nhạc càng cảm thấy trong lòng suy nghĩ .

Ánh mắt nhìn những con Cẩm Lý này càng là rạng rỡ ngời ngời, không che dấu chút nào ý định của nàng muốn ăn những con Cẩm Lý này .

Tiểu Lô Tử đang chờ đợi một bên. Khi nhìn thấy điệu bộ Đồng Nhạc Nhạc có vẻ thêm nhỏ dãi , hần lập tức cả kinh muốn đến ngăn cản thì đã không còn kịp rồi.

Chỉ thấy, tiểu điều nhi vốn đang lười biếng nằm sưởi nắng ở trên cỏ , khi một con cá chép nhảy lên khỏi mặt nước, thì nó liền nhảy bật lên từ trên mặt đất.

Ngay sau đó, thân thể lao đi một cái, liền ‘Bùm’ một tiếng, nó đã cắm đầu chui vào trong hồ nước sóng gợn lăn tăn.

Lập tức , bọt nước văng khắp nơi, gây ra muôn vằn làn sóng .

Đám Cẩm Lý đang tự do tự tại vẫy vùng ở trong hồ nước, bởi vì Đồng Nhạc Nhạc nhảy vào, làm chúng sợ đến giống như chim sợ cành cong , liền nhanh chóng tản ra .

Tốc độ của cá ở trong nước là siêu nhanh!

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc cũng không vừa!

53. Chương 53: Cẩm Lý 2

Dù sao cũng đã quen bơi lội từ nhỏ , hơn nữa, khối thân thể Phượng Hoàng Điều này cũng phi thường nhanh nhạy .

Cho nên, không được một lát thì Đồng Nhạc Nhạc liền bắt được một con Cẩm Lý. Lập tức, nàng giơ móng vuốt ném con Cẩm Lý bắt được lên trên bờ .

Đến khi nhìn thấy con Cẩm Lý toàn thân đỏ ối từ trong nước bị vút tung lên bờ , Tiểu Lô Tử đang một mực lo lắng chờ đợi bên hồ nước chỉ cảm thấy đôi chân mềm nhũn, cả người liền quỵ xuống trên mặt đất .

Gương mặt thanh tú kia càng là xoẹt một tiếng, mặt cắt không còn hột máu!

Dù sao, Cẩm Lý ở trong hồ nước này, đâu phải là cá chép bình thường !

Nghe nói, Cẩm Lý trong Thiên Lí Trì này, mỗi một con đều là do Bắc Lăng Quốc tiến cống, mỗi một con, đều là giá trị liên thành. . .

Tuy nhiên hiện tại, con tiểu điều nhi này, lại cứ như vậy mà quăng một con Cẩm Lý giá trị liên thành lên bờ . . .

Nhìn thấy con Cẩm Lý kia toàn thân hiện ra màu đỏ ối, con Cẩm Lý với màu sắc tuyệt đẹp bị ném lên trên bờ. Nó chỉ giẫy dụa một cái rồi liền bất động .

Ngay lập tức , Tiểu Lô Tử chỉ cảm thấy cả thiên địa đang sụp đổ trước mắt mình .

Trời ạ!

Lần trước, hắn bởi vì không cẩn thận để lạc con tiểu điều nhi này, đã thiếu chút nữa mất mạng.

Bây giờ, nếu như bị Hoàng thượng biết, con Cẩm Lý giá trị liên thành này bị tiểu điều nhi giết chết . . .

Trời ạ!

Lần này đây, hắn chết chắc rồi! ! !

Trong lúc Tiểu Lô Tử mặt mày bi thảm , thì từ bên trong hồ nước cũng thấy ‘Rào’ một tiếng, cả thân thể nhỏ bé của Đồng Nhạc Nhạc đã nhanh chóng nhô lên khỏi mặt nước .

“Oa ca ca, tiểu Lý Ngự muốn đua với ta, người vẫn còn non lắm!”

Bơi ở trong nước thời gian dài như vậy, không ngừng truy đuổi Cẩm Lý nên sức lực tiêu hao không ít.

Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy căng đỗi bụng to.

Lập tức từ trong hồ nước nàng bò lên trên bờ, sau khi đã hưng hăng lắc lắc bọt nước trên người , ánh mắt của Đồng Nhạc Nhạc liền nhanh chóng bị con Cẩm Lý mới vừa quăng lên bờ thu hút .

Vừa rồi ở trong nước, nàng đã cảm giác được những con Cẩm Lý này không giống loại bình thường. Mỗi một con đều xinh đẹp phẳng phất tựa như bảo thạch .

Chắc chắn chắc, thật không hổ là hoàng cung a!

Dẫu là vật gì , nếu đem so sánh với bên ngoài thì đều là thật tốt hơn nhiều a!

Cũng không biết con Cẩm Lý trông đẹp như vậy , nếu ăn vào thì mùi vị có đúng là cũng phi thường hấp dẫn chẳng! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc cũng không để ý tới Tiểu Lô Tử đang mềm nhũn quì ở một bên, mặt xám như tro tàn .

Bởi vì, giờ này khắc này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ một lòng nghĩ đến con Cẩm Lý này.

Rốt cuộc là định nướng! ? Hay là đem kho ! ?

Trong lòng suy tính, Đồng Nhạc Nhạc chu cái miệng nhỏ, liền lập tức cặp con Cẩm Lý đã tắt thở , nhanh chóng chạy về hướng tới Ngự Thiện Phòng .

Đối với Ngự Thiện Phòng, Đồng Nhạc Nhạc đã sớm cực kì quen thuộc .

Bởi vì, mấy ngày nay, nàng đã sớm chạy qua đại bộ phận các nơi trong hoàng cung .

Cho nên hiện tại, sau khi Đồng Nhạc Nhạc ngậm con Cẩm Lý liền lập tức chạy theo đường cũ về hướng tới Ngự Thiện Phòng .

Tiểu Lô Tử vốn mặt mày tựa tro tàn, chỉ cảm thấy như ngày tận thế , nay thấy con tiểu điều nhi trước mặt đang ngậm lấy Cẩm Lý kia , rồi liền nhanh chóng chạy về hướng phía trước .

Thấy vậy, Tiểu Lô Tử cũng không dám suy nghĩ nhiều chuyện khác.

Cẩm Lý đã chết, hắn cũng không thể lại đi cướp của con tiểu điều nhi này ! ! !

Nghĩ tới đây, Tiểu Lô Tử lập tức đứng lên từ trên mặt đất , đuổi theo phương hướng Đồng Nhạc Nhạc đang chạy đi.

“Tiểu tổ tông của ta , đợi ta a. . .”

. . .

Trên con đường quen thuộc đi tới Ngự Thiện Phòng, Đồng Nhạc Nhạc đưa mắt quét nhanh một lượt.

Ngự Thiện Phòng có diện tích rất lớn . Bên trong có rau cỏ dưa và trái cây, thịt bò thịt gà thịt heo thịt dê, củ gạo dầu muối tương dấm chua trà, mọi thứ không thiếu, có đủ mọi thứ!

54. Chương 54: Cẩm Lý 3

Bây giờ gần đến giữa trưa, bên trong Ngự Thiện Phòng, mọi người đang vội vội vàng vàng như lửa bỏng dầu sôi.

Vừa đi vào Ngự Thiện Phòng, đưa mắt nhìn khắp một vòng, chỉ thấy bên trong Ngự Thiện Phòng có hơn trăm người, mỗi người đều có một trách nhiệm.

Kẻ thái rau thì thái rau, ai vo gạo thì vo gạo, thợ nhóm lửa thì đốt lò, người xào rau thì xào rau. Tất cả mọi người đều vội vàng, chỉ hận ngày đó ba mẹ sinh ra mình không thể có nhiều hơn mấy tay mấy chân...

Nhìn hơn trăm người đang không ngừng bận rộn, Nhạc Đồng Đồng không khỏi tắc lưỡi.

Chắc chắc chắc, không hổ là hoàng cung nha! Vẫn là không giống những nơi khác!

Chỉ là một ngự thiện phòng thôi mà đã có nhiều người như vậy , chớ nói chi là bên trong hoàng cung còn có rất nhiều cung nhân.

Trong lòng cảm thán, lúc này, mắt nhưng của Đồng Nhạc Nhạc quét nhanh một lượt, liền để ý tới một người trung niên cao lớn đang chạy vội.

Mũi chân nhẹ nhàng điểm một cái, cả người Đồng Nhạc Nhạc đã nhanh nhẹn nhảy lên trên mặt bàn.

Đối với sự xuất hiện đột ngột của Đồng Nhạc Nhạc, quả thật vẫn dọa người trung niên đang bận rộn sợ mất mặt.

Thân thể cứng đờ, đôi mắt mở to, vẻ mặt đầy ngạc nhiên.

Chỉ là, đến khi nhìn rõ ràng, đột nhiên xuất hiện trước mặt ông, chính là một con Tiểu Bạch Điều lông xù, toàn thân trắng như tuyết thì trên mặt không khỏi sững sốt.

“A, cái con này. Đây không phải là sủng vật Hoàng thượng mới mang về sao? Hình như gọi là Phượng Hoàng điều linh tinh gì đó...”

Nghe thấy người trung niên nói như vậy, mọi người đang bận rộn một bên cũng nói đuôi nhau sững sốt.

“Đúng vậy, Trương tổng quản, lần trước tôi có thấy con Phượng Hoàng Điều này một lần. Mặc dù chỉ liếc mắt nhìn từ xa, thế nhưng con Phượng Hoàng Điều này đặc biệt dễ thương như vậy. Hơn nữa trên trán nó còn có ấn kí hình ngọn lửa, làm cho người ta đã gặp là không thể quên được!”

“Đúng vậy, ta còn nghe cung nữ hầu hạ Hoàng thượng trong Dưỡng Tâm Điện nói, bây giờ Phượng Hoàng Điều này rất cao quý, nghe nói bởi vì nó cứu Hoàng thượng một mạng, quả thật Hoàng thượng đối đãi với nó như ân nhân cứu mạng, cho dù ăn uống ngủ nghỉ, cũng đều có con Phượng Hoàng Điều này ở một bên!”

“Đúng vậy, ta còn nghe nói, Hoàng thượng còn tự mình dút cho Phượng Hoàng Điều này ăn! Có thể nghĩ, Phượng Hoàng Điều này có phân lượng không nhẹ trong lòng Hoàng thượng của chúng ta...”

Hoàng cung tuy lớn, căn bản cũng không có bí mật gì đáng nói.

Cho nên, những việc lật vạt này, chưa được một lát, đã truyền khắp cả hoàng cung .

Nghe thấy bàn luận của mọi người bốn phía, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc.

Không nghĩ tới hiện tại chính mình trở thành con chồn nổi danh rồi!

Trong lòng đang nghĩ ngợi, Trương tổng quản nghe được mọi người bốn phía bàn luận, ánh mắt nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc càng có vẻ kinh ngạc.

“Chắc chắc chắc, đời trước Phượng Hoàng Điều này có tích phúc khí gì sao? Lại có thể khiến Hoàng thượng sung ái như vậy! Chỉ là, tiểu điều nhi này đến chỗ này của ta, rốt cuộc là để làm gì?”

Ngay lúc Trương tổng quản mặt mày nghi hoặc, Đồng Nhạc Nhạc nghe bọn họ nói nhiều như vậy rốt cuộc nói đến điểm quan trọng, lập tức ném con Cẩm Lý (cá chép đỏ) trong miệng đến trước mặt Trương tổng quản.

Nhìn Cẩm Lý bị ném tới trước mặt bản thân, Trương tổng quản lập tức sửng sốt.

Sau đó lão từ từ ngược gương mặt đầy vẻ kinh ngạc lên mà nhìn Phượng Hoàng Điều lông xù đang ngồi xổm trước mặt .

Khi thấy bộ dạng thèm nhỏ rãi của Phượng Hoàng Điều kia, Trương tổng quản không khỏi thử thăm dò, dè dặt hỏi.

“Ý người là, muốn ta nấu chín Cẩm Lý này cho người ăn sao?”

Mặc dù biết trước mắt này, chỉ là một con thú nhỏ, nhưng khi nhìn vào một đôi mắt vô cùng trong suốt, ánh mắt hiện đầy linh khí, thì Trương tổng quản liền không tự chủ được mà thốt ra lời này.

Mọi người bốn phía nghe vậy, không khỏi mở miệng cười nhạo.

“Ha hã, Trương tổng quản, đây chẳng qua là một con tiểu điều nhi mà thôi, làm sao nghe hiểu được ngài nói cái gì?”

“Chính là chính là. . .”

Nghe được mọi người bốn phía nói như vậy, gương mặt già nua của Trương tổng quản lập tức buồn bực, cũng hiểu được hành động mới vừa rồi của mình có hơi dằn dặt.

55. Chương 55: Cẩm Lý 4

Gương mặt già nua lập tức đỏ bừng giống như cái mông hầu tử (hầu tử: khí). Lão đang định tức giận, lại thấy Phượng hoàng điều ngồi xổm trước mặt mình đột nhiên không ngừng gật đầu ra hiệu.

Còn miệng kêu “chì chì chì” như muốn nói cái gì.

Móng vuốt không ngừng ra hiệu. Nó vừa chỉ vào Cẩm Lý (cá chép gấm) trước mặt mình, vừa chỉ vào cái chảo , nó còn phối hợp với động tác xào rau.

Đồng Nhạc Nhạc làm động tác này là vô cùng rõ ràng.

Coi như lão không hiểu nàng nói gì thì cũng hiểu ý tứ của nàng. Chính là bảo Trương tổng quản nấu chín cái này cho nàng.

Đồng Nhạc Nhạc nàng đúng là cái đồ thèm ăn. Nên chẳng quản chính mình lúc này chỉ là một tiểu điều nhi . Bây giờ làm những động tác này, rơi vào mắt người khác chính là một chuyện kinh động lòng người cỡ nào.

Mặc dù hiện giờ mọi người đang bận rộn cũng phải dừng công việc trên tay, mà chỉ chú ý nhìn hành động kỳ lạ mà có linh khí này của Phượng Hoàng Điều.

“Phượng Hoàng Điều này thật có linh tính a! Chẳng lẽ là đã thành tinh, là yêu tinh?”

“Phốc”

Khoa chân múa tay ra hiệu trong một thời gian dài, nghe được những lời này của mọi người mà Đồng Nhạc Nhạc nàng chỉ kém chút nữa là thổ huyết.

Hướng con người đen hung hăng lườm người vừa nói chuyện, móng vuốt xiết chặt thành quyền , nàng mở miệng phản đối

“Người mới là yêu tinh! Các người cả nhà đều là yêu tinh”

Tức tối!!!

Đồng Nhạc Nhạc lúc này vô cùng tức giận, Trương tổng quản nhìn thấy tiểu điều nhi trước mắt nhe răng nhếch miệng hiển nhiên là đang tức giận thì trong lòng vô cùng ngạc nhiên.

Cũng không trách được hoàng thượng lại sủng ái tiểu điều nhi này, tiểu điều nhi này không chỉ có linh khí mà dường như cũng có thể nghe hiểu tiếng người.

Trong lòng Trương tổng quản thất kinh nhưng nhanh chóng phục hồi lại, con người quét qua một lượt. thấy tất cả mọi người đều ngừng làm việc mà hướng về phía này để xem. Thấy vậy mặt lão sa sầm xuống, mở miệng quát.

“Các người đều không có đầu óc sao? Còn không mau đi làm việc. Nhỡ hoàng thượng trách tội xuống, cả đám các người đều rơi đầu.”

Nghe Trương tổng quản nói vậy mọi người lập tức thu hồi tâm tư, tiếp tục làm công việc của mình.

Thấy vậy Trương tổng quản mới từ từ thu hồi ánh mắt, rồi nhìn sang tiểu điều nhi đang ngồi trên bàn một vòng rồi tầm mắt lại nhìn Cẩm Lý.

“Được rồi! Người muốn ăn ta đây liền làm cho người ăn.”

Không phải tiểu điều nhi này là được đương kim hoàng thượng sủng ái mà còn là vì con tiểu điều nhi này thật sự làm cho người ta thích.

Không chỉ bộ dạng rất dễ thương, lông xù trông như cục bột tròn .

Điều làm cho người ta thích nhất là bởi vì đôi mắt ngập nước đen long lanh như biết nói.

Chỉ cần một cái liếc mắt cũng khiến cho người khác muốn ôm vào lòng mà thương yêu sủng ái

Trong lòng vừa suy nghĩ , Trương tổng quản liền lập tức cầm Cẩm Lý, bắt đầu chế biến thức ăn

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy liền vui vẻ.

Yên lặng ngồi một bên nhìn Trương tổng quản xử lý Cẩm Lý

Chỉ thấy Cẩm Lý toàn thân hoàng kim xinh đẹp ở trong tay Trương tổng quản một hồi liền biến thành Cẩm Lý kho đủ sắc hương vị.

Người thấy mùi thơm đã đủ làm người ta nhỏ dãi kia, còn có món ăn làm người ta thèm thuồng muốn nếm khiến nàng không ngừng nuốt nước bọt.

” Đây Cẩm Lý không chỉ nhìn đẹp mắt mà mùi vị cũng khác mùi cá bình thường”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói, đôi mắt cũng không hề chớp mắt nhìn về món cá kho ở trên bàn.

Trên khóe miệng nàng đang há ra phẳng phất bỗng chốc có chất lỏng không rõ chảy xuống.

56. Chương 56: Cẩm Lý(Cá Chép Đỏ)

Thấy bộ dạng tham ăn thèm nhỏ dãi của tiểu điều nhi, thật sự khiến lòng người càng thích , càng cười không thôi .

“Được rồi, Cẩm Lý đã nướng xong , người có thể ăn. Có điều , không nên ăn quá nhanh , con cá này còn rất nóng”.

Thấy Trương tổng quản không chỉ tự mình xuống bếp nấu Cẩm Lý cho chính mình ăn , bây giờ còn như vậy tỉ mỉ dần dò , làm trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cảm động không thôi.

Chính mình từ nhỏ đã ở trong cô nhi viện , không có ba mẹ .

Mà hiện nay , Trương tổng quản làm cho nàng có cảm giác này , thật giống dường như chính mình từng có một gia đình ấm áp vậy .

Vì vậy , Đồng Nhạc Nhạc càng vô cùng cảm kích hướng quay về phía Trương tổng quản cái đầu nhỏ nhắn để cảm tạ .

Ngay sau đó , nàng cũng không quản những người khác đang nhìn với ánh mắt kinh ngạc đến há hốc miệng , liền há ngoác miệng ăn ngấu ăn nghiêng .

Chắc chắn chắc, Cẩm Lý đúng là như chính bản thân mình suy nghĩ , ăn vào quả thật ngon quá chừng.

Nước thơm ngậy này, mùi vị này thực sự làm người ta phải kêu to tán thưởng. Quả thực thơm ngon làm cho người ta không thể dừng lại được a !!!

Vào lúc này, khi Đồng Nhạc Nhạc đang sẵn khoái ăn ngấu nghiêng , trong lòng tràn đầy vui mừng , thì Tiểu Lô Tử thật vất vả mới đuổi theo kịp . Vừa mới nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc đã bắt đầu ăn , hắn chỉ cảm thấy cả trời đất trước mặt mình đều sụp đổ !

Trời ạ!

A!

Ông trời a!

Lần này , coi như hắn có mười cái đầu ,cũng không đủ để chém !

Loại Cẩm Lý (cá chép đỏ) ở trong Thiên Lí Trì này chính là do Bắc Lăng Quốc tiến cống , mỗi một con đều giá trị liên thành ! Hiện tại , lại bị tiểu điều nhi này ăn !

Nếu như bị hoàng thượng biết , hậu quả thiết nghĩ cũng không chịu nổi a !

Trong lúc Tiểu Lô Tử khóc không ra nước mắt , bên này Đồng Nhạc Nhạc đã sớm lấy tốc độ nhanh như chớp để giải quyết xong một bàn Cẩm Lý nướng trước mặt mình !

Tốc độ cực nhanh . Dường như sợ hãi có người đang tranh đoạt thức ăn với nàng!

Sau khi Đồng Nhạc Nhạc thật vất vả ăn no xong , nàng ngẩng đầu nhìn lên .

Nhìn một cái bụng , tròn vành vạnh , chắc chắn chắc ,chạm vào , rất có cảm giác mang thai sáu tháng rồi a!!!

Cũng không trách được nàng !

Dù sao vừa rồi nguyên một bàn Cẩm Lý nướng ước chừng cũng phải nặng hơn một cân , không sai biệt lắm ngang với trọng lượng hiện tại của nàng !

Nếu là bình thường thì nàng cũng không ăn nhiều đến như vậy

Chính là , món Cẩm Lý nướng ăn rất là ngon , đích thực khiến người ta không thể dừng lại được .

Cơ mà hiện tại có hơi không có được thêm nữa rồi .

Sau khi ợ một cách thỏa mãn do đã ăn no , Đồng Nhạc Nhạc co chân lên , liền ngồi chồm hổm ở trên mặt bàn .

Ăn rất no rồi, phải nghỉ ngơi một chút mới được ...

Đồng Nhạc Nhạc sau khi ăn no xong , con người nhẹ nhàng quét nhanh một lượt , lúc này mới chú ý đến Tiểu Lô Tử đang đứng ở cửa .

Gặp vẻ mặt như cha mẹ chết của Tiểu Lô Tử , làm trong lòng của Đồng Nhạc Nhạc nghi ngờ .

Mặt như thế ruốt cuộc là làm sao vậy ! ?

Mới vừa rồi đang không phải rất yên ổn sao ! ?

Đang trong thời gian Đồng Nhạc Nhạc buồn bực nghỉ ngơi nhìn nét mặt của tiểu thái giám , bên này Trương tổng quản cũng đã chú ý đến Tiểu Lô Tử .

Thấy vậy gương mặt già nua hơi ngạc nhiên .

“Đây không phải Tiểu Lô Tử công công hầu hạ hoàng thượng ở Dưỡng Tâm Điện sao ! ? Nay rốt cuộc người bị làm sao vậy ! ?”

Trương tổng quản mặt dù là người ở ngự thư phòng , bình thường không có mặt ở Dưỡng Tâm Điện , nhưng sự tình ở bên này vẫn biết một chút ít đi .

Hơn nữa ,Tiểu Lô Tử được Lý tổng quản mới thu làm đồ đệ ! Làm sao mà lão lại không biết được ! ?

Trong lúc Trương tổng quản lòng đầy nghi ngờ , Tiểu Lô Tử nghe được mấy lời này của Trương tổng quản ,rốt cuộc cũng phục hồi lại tinh thần , hẩn ngược lên một gương mặt không thể buồn hơn được nữa , liền nói với Trương tổng quản nói .

“ Trương tổng quản ,mới vừa rồi , người cứ thế làm món Cẩm Lý kia cho tiểu điều nhi ăn ! ?

Trương tổng quản , nghe được lời Tiểu Lô Tử nói , trên mặt đầu tiên là sửng sốt , lập tức mở miệng hỏi lại .

“Đúng vậy , sao vậy ! ? Chẳng lẽ Cẩm Lý kia có vấn đề gì sao ! ?”

Trương tổng quản mặt dù không biết cái kia Cẩm Lý ở đâu ra , chỉ là lần này nhìn bộ dạng của Tiểu Lô Tử như thể sắp có tai vạ đến nơi, làm trong lòng lão cũng nổi lên nỗi bất an .

Dù sao thì , ở bên trong hoàng cung này , mọi người đều làm việc cho chủ tử mình . Hơn nữa , báu vật trong hoàng cung này , nhiều vô kể .

Chẳng lẽ ,mới vừa rồi cái kia Cẩm Lý , cũng là trân bảo hay báu vật không được đụng đến ! ?

Trương tổng quản đang suy nghĩ , liền thấy Tiểu Lô Tử nghe xong tức thì hung hăng giơ tay tự cốc lên đỉnh đầu mình .

‘Bốp’ một tiếng ,lực đạo không hề nhỏ chút nào .

Lại nghe tiếng hẩn khóc lóc, mở miệng than thở .

“Ôi , lần này , thật sự gây họa rồi !”

57. Chương 57: Cẩm Lý 6

Cùng lúc đó, bên kia

“Không tốt, Hoàng thượng, điều nhi đã ăn Cẩm Lý (cá chép gắm) cực phẩm do Bắc Lăng Quốc tiến cống !”

Đang là thời gian sau giờ Ngọ, Huyền Lăng Thương vừa mới hạ triều trở về, đang ở Ngự Thư Phòng phê duyệt tấu chương.

Giờ phút này, có một Đới Dao thị vệ vội vã đi vào. Đầu tiên là hẩn quỳ xuống đất hành lễ với nam nhân tuần tú trước mặt đang chăm chú phê duyệt tấu chương , sau đó mới nói ra tình tiết câu chuyện mà mình vừa mới biết được .

Nghe được những lời người mới đến đã nói, nam nhân tuần tú vốn đang chăm chú phê duyệt tấu chương chỉ hơi ngẩng huyết mâu tuyệt đẹp kia lên, nhẹ nhàng liếc mắt nhìn người mới đến.

Chỉ thấy người mới đến không phải ai khác, mà đúng là Đa Long, một trong những ám vệ một mực đi theo hắn nhiều năm .

Từ sau khi phát sinh sự kiện lần trước, trong lòng Huyền Lăng Thương liền một mực không yên tâm.

Hắn sợ con tiểu điều nhi vào lúc chính mình không chú ý lại lần nữa chơi đùa mất tích, hoặc là gặp phải chuyện gì linh tinh các loại. Vì vậy, hắn liền phái Đa Long âm thầm bảo vệ tiểu điều nhi kia.

Nói ra thì cũng buồn cười. Nếu như trước kia mà có người nói, hắn sẽ không tiếc công phái đi ám vệ đặc lực của bản thân chỉ để bảo vệ một con tiểu điều nhi, thì đánh chết hắn cũng sẽ không tin . Vậy mà hiện tại. . .

Vừa nghĩ tới tiểu điều nhi lông xù, thông minh cực kì dễ thương kia, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp.

Lập tức, bạc môi có hơi cong lên, liền mở miệng trầm giọng nói.

“Nếu nó thích ăn, để cho Bắc Lăng Quốc tiến cống nhiều hơn một chút!”

Chẳng qua là Cẩm Lý thôi, chỉ cần nó thích ăn, không phải sao! ?

Đối với sự hào phóng của Huyền Lăng Thương , khoe miệng Đa Long tùy ý đứng một bên giật giật, vẻ mặt không sao nói nổi .

Đốt của a!

Cẩm Lý cực phẩm của Bắc Lăng Quốc , chính là có giá trị liên thành a!

Hiện nay, lại bị một con điều nhi nho nhỏ ăn! ?

Đế vương trẻ tuổi này làm sao vậy! ? Lại đều không tức giận chút nào, hơn nữa, vẫn còn nói cái gì mà cứ để cho Bắc Lăng Quốc tiến cống nhiều hơn một chút! ?

Đế vương này, đối với con tiểu điều nhi kia, thật sự quá mức sủng ái đi! ?

Không chỉ có sai khiến hắn là một ám vệ giờ đi bảo vệ một con thú cưng thì cũng được , bây giờ còn để cho tiểu điều nhi này ăn mới sợ chứ . . .

Nghĩ tới đây, Đa Long thật sự không hiểu. Chẳng qua là một con tiểu điều nhi thôi, mặc dù đã cứu tính mạng hoàng thượng, nhưng mà, Hoàng thượng đối với con tiểu điều nhi kia có đúng là sủng ái quá đáng chẳng ! ?

Trong lòng suy tính, chỉ là Đa Long cũng không nói thêm gì.

Dù sao, hắn làm kẻ thuộc hạ, thật sự không nên can thiệp nhiều hơn vào chuyện của chủ nhân .

Lời của chủ nhân đã nói, chính là mệnh lệnh, hắn chỉ cần làm theo là được!

Trong lòng nghĩ thế, Đa Long liền lập tức lui xuống , tiếp tục làm nhiệm vụ âm thầm bảo vệ tiểu điều nhi .

. . .

Đồng Nhạc Nhạc cũng không hề biết chuyện Huyền Lăng Thương phái người âm thầm bảo vệ mình.

Hiện tại, nàng là ăn uống no đủ, liền muốn đi tìm Huyền Lăng Thương .

Lúc này, Huyền Lăng Thương mỗi ngày đều đã trở về từ Ngự Thư Phòng , cùng dùng cơm trưa với nàng!

Vừa nghĩ tới nam nhân tuấn tú tập hợp đủ cả tuấn tú khí phách dụ dỗ vào bản thân, đối với chính mình lại cực kì yêu quý, chăm lo từng li từng tí , Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong lòng phảng phất dường như được rưới mật , cực kì ngọt ngào.

Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc cũng không quan gương mặt đầy vẻ ủ rũ kia của Tiểu Lô Tử , vất chân lên cổ liền chạy về hướng tới điện Dưỡng Tâm .

Lúc này nàng đã được chữa trị vài ngày .Vết thương trên người đã sớm không cần quần băng nữa , cho nên dù đi xa hay đến gần thì nàng đều chạy nhanh như chớp giật.

Tiểu Lô Tử thấy vậy, cũng không quản suy nghĩ nhiều đến mặt khác , chỉ là mang một gương mặt đau khổ thảm thiết mà vội đuổi theo . . .

“Tiểu tổ tông của ta, đợi ta a. . .”

Đối với Tiểu Lô Tử mặt mày lo lắng, Đồng Nhạc Nhạc ngoảnh mặt làm ngơ.

Bởi vì giờ phút này, trong lòng nàng chỉ nghĩ đến Huyền Lăng Thương.

Không biết Huyền Lăng Thương có đang chờ nàng tại điện Dưỡng Tâm Điện không đây! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc chạy nhanh hơn .

Trong thời gian nháy mắt, nàng đã chạy về đến bên trong điện Dưỡng Tâm .

Đến khi Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng chạy vào điện Dưỡng Tâm , đôi mắt đen lúng liếng phảng phất như bảo thạch kia lập tức đảo quanh một vòng .

Khi ánh mắt rơi vào bóng dáng màu vàng đang tùy ý đứng tại cửa, nàng cũng không hề suy nghĩ nhiều mặt khác, chỉ là nhún mũi chân một cái, cả thân thể liền nhanh chóng nhảy vào trong lòng nam nhân .

58. Chương 58: Ý Lại

Động tác kia cực kì gọn gàng, chỉ nhảy một cái là tới .

Cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc đã yên ổn rơi vào lồng ngực rắn chắc của nam nhân dịu dàng, hiền hậu kia.

Nàng chun mũi, ngửi thấy mùi Long Tiên Hương nhàn nhạt dễ chịu khiến người ta an tâm...

Đây là mùi hương khiến nàng ý lại...

Ngửi mùi Long Tiên Hương dễ chịu này, cảm nhận nam nhân đang đưa tay vuốt lông cho nàng,lấp đi lấp lại một động tác, dịu dàng như thế, khiến cho nàng vô cùng thoải mái...

Hưởng thụ mỹ nam hầu hạ, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi từ từ khẽ nhắm đôi mắt đẹp, khoe miệng mỉm cười, trên mặt lộ rõ vẻ mặt say mê và hưởng thụ.

Thật thoải mái a...

Đối với vẻ mặt mãn nguyện của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương như lại nhìn thấy tiểu điều nhi vừa chạy vào Dưỡng Tâm Điện liền chạy thẳng vào lòng hắn. Thì trong lòng không khỏi cảm thấy rung động .

Giờ phút này, nhìn lại tiểu điều nhi trong ngực, tùy ý ỉnh vuốt ve bộ lông của nó, vẻ mặt mãn nguyện và đầy hưởng thụ kia, không khỏi khiến Huyền Lăng Thương cảm thấy tức cười.

“Ha hã, có thể khiến cho đường đường vua của một nước vuốt lại lông ỉnh, cũng chỉ có mình tiểu điều nhi người thôi.”

Nam nhân mở miệng, vẻ mặt sung sướng cười nhẹ, mang theo vài phần trầm thấp, lại vô cùng gợi cảm ...

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi từ từ mở đôi mắt đẹp ra, lẳng lặng nhìn chăm chú nam nhân trước mắt đang sung sướng cười nhẹ.

Dẫu rằng đây không phải lần đầu tiên nhìn thấy nam nhân này. Nhưng mà, mỗi một lần nhìn thấy nam nhân này, lại luôn khiến nàng liên tục kinh ngạc mà thầm kêu trong lòng.

Chắc chắn chắc, thế gian làm sao lại có một nam nhân tuấn tú như vậy !?

Hàng mi sắc như đao , mũi cao thẳng tắp, môi như điêu khắc. Mà động lòng người nhất lại là nụ cười dịu dàng đầy vẻ sủng ái của hắn.

Phảng phất như một làn gió êm dịu gió thoảng qua, từ từ thổi vào nội tâm nàng...

Có thể được vị đế vương tuần tú như vậy dịu dàng sủng ái, quả thật như những người khác nói, rốt cuộc kiếp trước nàng đã tích phúc gì a !?

Đang lúc Đồng Nhạc Nhạc kêu lên trong lòng, chỉ thấy vị đế vương trước mắt đang cười lại, đột nhiên vươn ngón tay thon thả kia, nhẹ nhàng điểm điểm lên trán của nàng.

“Làm sao vậy !? Tiểu tử kia đang suy nghĩ cái gì đó!”

Đối với việc nam nhân dí tay lên trán mang theo vẻ dịu dàng và sủng ái, Đồng Nhạc Nhạc theo bản năng vươn móng vuốt, gắt gao ôm ngón tay thon thả kia.

Chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, còn có mùi hương chỉ thuộc về nam nhân này, tất cả đều khiến cho Đồng Nhạc Nhạc vô cùng không muốn xa rời.

Có lẽ, nàng đời này, cũng sẽ không rời khỏi nam nhân này. Lúc này, làm cho nàng lần đầu tiên sinh ra ý muốn ỷ lại vào nam nhân này...

Từ nhỏ, Đồng Nhạc Nhạc đã là cô nhi.

Mặc dù được sống tự do tự tại, vui vẻ sung sướng, chỉ là, nàng có cá tính độc lập nên không ỷ lại những người khác.

Bởi vì nàng cảm giác được, ở trên thế giới này, tất cả những gì đạt được đều phải dựa vào chính mình!

Nhưng mà hiện tại, nàng lại bắt đầu ỷ lại nam nhân này.

Mới gần gũi thời gian vài ngày, nàng liền cảm giác được, đời này, nàng cũng sẽ không rời xa nam nhân này...

Mặc dù hiện tại nàng chỉ là một con tiểu điều.

Chính là, tiểu điều thì kẻ tiểu điều đi, chỉ cần, nàng có thể vĩnh viễn ở lại bên người nam nhân này...

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhẹ nhàng nhón mũi chân, lập tức, hướng tới gần gương mặt tuần tú của nam nhân kia.

Dưới ánh mắt của nam nhân, nhẹ nhàng đặt lên một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước trên gương mặt tuần tú...

Chỉ cảm thấy, da thịt trên môi, mềm nhũn như vậy, ấm áp như vậy, khiến cho Đồng Nhạc Nhạc trong lòng kêu lên không thôi.

Mỹ nam chính là mỹ nam a, ngay cả da thịt đều mềm nhũn, ngay cả thân là nữ nhân như nàng đều phải hâm mộ ghen tị.

Đối với việc Đồng Nhạc Nhạc kêu lên đầy cảm thán và hôn mình , trên mặt Huyền Lăng Thương cũng là sủng sớt.

Mặc dù, con tiểu điều nhi này chỉ nhẹ nhàng hôn, liền nhanh chóng rời khỏi, chỉ là, lại làm cho trong lòng Huyền Lăng Thương rung động không thôi.

Dù sao, thuở nhỏ mẫu thân hắn mất, sau đó được Thái Hậu nương nương một mực nuôi dưỡng.

Coi như liền ngay cả đệ đệ thân cận nhất của hắn cũng chưa từng chủ động hôn qua mặt hắn...

Hiện nay, con tiểu điều nhi này, lại ỷ lại vào hắn, tín nhiệm hắn, chủ động thân mật với hắn ...

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy trong lòng như có thứ gì vậy, dần dần tan chảy ...

Nhìn về phía tiểu điều nhi ở trong lòng, huyết mâu mang theo nhu tình và sủng nịch vô bờ.

Bạc môi hé mở, khóe miệng nhếch lên càng vui vẻ.

“Ha ha, người tiểu gia hỏa này...”

59. Chương 59: Sống Nương Tựa Lẫn Nhau

Huyền Lăng Thương mở miệng nói: Trên làn môi khóe mắt không hề che dấu nụ cười dịu dàng chút nào.

Thấy vậy Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là xấu hổ, sau đó xù lông rúc đầu vào trong ngực nam nhân .

Cuộc đời Đồng Nhạc Nhạc nàng, nguyện cùng nam nhân này sống nương tựa lẫn nhau.....

Lúc mà Đồng Nhạc Nhạc đang khẽ rên lên , Huyền Lăng Thương sau khi nhẹ nhàng vuốt ve tiểu điều nhi trong lòng, liền đi về hướng điện Dưỡng Tâm .

Giờ này đã là giữa trưa, ngộ thiện sớm chuẩn bị tốt.

Đồng Nhạc Nhạc đưa mắt quét một lượt khắp phòng

Chỉ thấy trên chiếc bàn tròn lớn kia bày đầy các loại thức ăn tinh xảo đẹp đẽ với đủ các hương vị , hơn nữa mỗi một món đều là thứ nàng bình thường thích ăn nhất.

Nếu là trước đây Đồng Nhạc Nhạc đã sớm nhìn đến chảy đầy nước bọt.

Chỉ là hiện tại, nàng nhẹ nhàng vuốt cái bụng tròn căng của mình, cảm thấy thật sự đã no lạc lè, cũng ăn không vô nữa.

Đáng tiếc ột bàn thức ăn này.....

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc còn đang tiếc rẻ, lại không hề biết những hành động hiện tại của mình hoàn toàn rơi vào mắt Huyền Lăng Thương.

Thấy vậy Huyền Lăng Thương không khỏi nhếch khóe miệng khẽ cười mà hỏi

“Như thế nào! Người vừa mới ăn cái gì mà bụng lại trong trĩa?”

Huyền Lăng Thương vừa nói, vừa không nhin được vươn ngón tay thon thả điểm điểm vào cái bụng tròn trĩa.

Thấy nam nhân đưa tay điểm cái bụng mình, nhất thời Đồng Nhạc Nhạc không nhin được ngượng ngùng, đưa móng bắt lấy ngón tay đang làm chuyện xấu nhưng lại không dám nói tiếp nữa.

Dù sao mới vừa rồi chính mình rất thèm ăn nên không suy nghĩ nhiều liền bắt lấy cá chép đỏ trong hồ Thiên Trì để ăn.

Hiện nay nghĩ lại, cá chép đỏ trong hồ Thiên Lí kia cho dù là màu sắc lẫn thịt đều khác với cá chép bình thường.

Còn có gương mặt ủ rũ đầy lo âu của Tiểu Lô tử như trời sắp sụp . Nghĩ đến đây, khẳng định cá chép ở hồ thiên lí có đại lai lịch.

Nàng hiện tại dám nói sao?

Cho nên, Đồng Nhạc Nhạc chỉ có thể giả ngây giả dại làm ra vẻ túm lấy ngón tay của Huyền Lăng Thương để ngắm nghía.

Thấy con tiểu điều nhi trước mắt này dần đang ra vẻ nũng nịu, chỉ là, ánh mắt kia lộ rõ vẻ gian tà, không ngừng liếc về hướng hắc mà kêu chi chi....

Đúng kiểu một tiểu hài tử làm chuyện xấu sợ bị đại nhân phát hiện.

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương rốt cục không nhin được cười ha ha...

Tiếng cười cỡ mở vui vẻ từ trong miệng nam nhân tràn ra, âm lượng cực đại, vọng thẳng đến trời cao.

Cũng khiến cho thị vệ cùng cung nhân đang chờ lệnh ở bên ngoài kinh ngạc không thôi.

Dù cho bọn họ vẫn hầu hạ ở điện Dưỡng Tâm, nhưng cho tới bây giờ chưa từng nghe qua....Đế vương vốn cực kì ít nói này mà nay lại có thể cười cung sướng đến thế!

Bắt đầu từ lúc nào mà vị đế vương lạnh như băng này lại thay đổi?

Có lẽ là từ khi tiểu điều nhi này vào cung sao?

Không trách được đế vương trẻ tuổi này như thế lại sủng ái tiểu điều nhi...

Cũng từ điểm này mọi người hiểu rõ con Phượng Hoàng Điều này chính là trái tim trong lòng đế vương trẻ tuổi.

Đối với tâm tư của mọi người Đồng Nhạc Nhạc một chút cũng không biết.

Giờ phút này Huyền Lăng Thương ngửa đầu cười haha. Đôi huyết mâu lộ rõ vui vẻ không che dấu còn có vẻ đã biết hết rồi.

Thấy vậy Đồng Nhạc Nhạc dường như cảm nhận được gì đó không đúng! Chẳng lẽ nam nhân này biết cái gì?

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc đang suy ngẫm liền thấy Huyền Lăng Thương cười to, tay nhẹ nhàng điểm điểm ấn kí Hỏa Diễm mở miệng cười nói.

“Người nha! Đây là có tật giật mình sao? Dám nghĩ đến chuyện ăn vụng cá chép đỏ ở hồ Thiên Lí, thế gian chỉ sợ chỉ có mình người.”

60. Chương 60: Thập Tam Vương Gia

“Ặc”

Quả nhiên, hắn đã biết!

Nhưng mà, nhìn sự vui vẻ của nam nhân trước mắt, thì có lẽ hắn không hề có một chút tức giận.

Nghĩ tới đây, hòn đá vốn đè nặng trong lòng Đồng Nhạc Nhạc, rốt cuộc cũng bỏ xuống được.

May mà hắn không hề tức giận.

Trong lòng đang tưởng nhớ lại thời gian trước hắn từng tức giận, liền thấy hắn mở miệng nói.

“Người vậy mà lại thích ăn cái này, như vậy lần sau mỗi ngày trăm điều kêu cung nhân làm cho người ăn, người cũng không cần phải nhảy xuống tự mình bắt chúng lên ăn”.

Nghe được Huyền Lăng Thương nói như vậy, đôi mắt của Đồng Nhạc Nhạc lập tức sáng long lanh.

“Có thật không!? Oa ha ha, người thật sự tốt quá đi!!!”

Nghe Huyền Lăng Thương nói như vậy, lập tức Đồng Nhạc Nhạc hoan hỉ nhảy nhót không thôi.

Không khó để thấy được sự kích động hoang hỉ trong lòng của tiểu điều nhi.

Thấy vậy khóe miệng của Huyền Lăng Thương khẽ nhếch lên cười.

Chỉ cần tiểu điều thích, giá trị liền thành thì có là đáng gì!?

...

Hiện tại đối với cuộc sống ấm êm đối với Đồng Nhạc Nhạc mà nói, là thật sự hạnh phúc nhất trên đời.

Ăn, là món Cẩm Lý có giá trị liền thành.

Được ngủ trên long sàng cùng vua!

Chuyện tốt như vậy, e rằng cả thiên hạ này chỉ có một mình nàng!

Nghĩ đến chuyện này , Đồng Nhạc Nhạc cũng không biết , chính mình rốt cuộc trúng vận cực chó gì , mà sau khi uống trúng cà phê hết hạn bị chết thì được sống lại , rồi được hưởng thụ đến những thứ trước giờ cũng không dám nghĩ đến , không dám nghĩ sẽ được để vương cao cao tại thượng chừng chiều như vậy ,

Mặc dù nàng hiện tại biến thành một tiểu điều nhi , nhưng mà không một lời oán trách .

Dù sao thế gian vốn là làm gì có cái gì được gọi là hoàn hảo đâu , không đúng sao ! ?

Giờ phút này , đúng vào lúc xế chiều , Huyền Lăng Thương đang ở Ngự Thư phòng phê duyệt tấu chương .

Đồng Nhạc Nhạc ra ngoài chơi đùa rất lâu , cũng mệt rồi , vì vậy liền bắt đầu nghĩ đến tìm Huyền Lăng Thương .

Trước kia , người ta thường nói , một ngày không thấy như cách 3 năm , lúc ấy , nàng không hiểu , nhưng giờ thì đã biết cảm giác ấy khó chịu thế nào .

Hiện nay , rốt cuộc nàng cũng hiểu rõ rồi .

Mới gần gũi mấy giờ chưa nhìn thấy Huyền Lăng Thương , Trong đầu óc của nàng đã tràn ngập hình ảnh của hắn rồi .

Cũng không biết , hắn hiện tại đang làm gì vậy ????????

Không cần nghĩ cũng biết hắn đang phê duyệt tấu chương đi ! ?

Trong lòng nghĩ , Đồng Nhạc Nhạc giống như cá chép , liền nhảy dựng lên từ trên mặt lá sen .

Sau đó, lấy tốc độ nhanh như chớp , nhảy lên bờ cỏ xanh mượt mà .

Ngay lúc nàng nhảy lên , Tiểu Lô tử đã đợi ở đấy từ lâu , vừa thấy , đã lập tức đuổi theo tiểu điều .

“ Tiểu tổ tông của ta ơi , người lại muốn đi nơi nào hả ! ?”

Nghe Tiểu Lô tử nói như vậy , Đồng Nhạc Nhạc chỉ dừng lại một chút , ngay sau đó lập tức lao nhanh về hướng Ngự Thư Phòng .

Dù sao , Tiểu Lô Tử chạy quá chậm , mà nàng hiện giờ muốn nhìn thấy Huyền Lăng Thương ngay lập tức , cũng mặc kệ Tiểu Lô tử có thể đuổi theo kịp hay không .

Lập tức , mũi chân nhấn xuống, liền hấp tấp chạy về phương hướng Ngự Thư Phòng .

.

Đúng là mùa hè có khác.

Ánh nắng mặt trời chiếu xuống , trời xanh mây trắng, ánh nắng rực rỡ , chiếu xuống bao phủ hết một mảnh đất , khiến cho chúng lại tăng thêm sức sống tươi đẹp !

Đồng Nhạc Nhạc bây giờ cực kì dễ dàng chạy tới Ngự Thư Phòng , dọc đường đi , rất thuận lợi lại không bị ai ngăn cản .

Chỉ là gần tới Ngự Thư phòng , nàng lại nghe được âm thanh xa lạ phát ra từ bên trong , làm cho Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc không thôi , lập tức đi chậm lại một chút .

“ Hoàng huynh , hôm nay đệ mới từ Tế Nam trở về , mới bước vào cung , thì nghe đồn là , gần đây huynh có nuôi một con sủng vật , là một con Phượng Hoàng Điều quý hiếm đã biến mất gần trăm năm không ai tìm thấy , có đúng không ! hửm ? Phượng Hoàng Điều kia đang ở nơi nào , cho đệ nhìn xem một chút !”.

Nghe thấy âm thanh xa lạ trong trẻo , vừa nghe Đồng Nhạc Nhạc liền biết , rõ ràng , hắn là một thiếu niên đi !

Nhưng mà , có thể gọi Huyền Lăng Thương là hoàng huynh , e là trong thiên hạ này chỉ có mỗi đệ đệ của hắn , Thập Tam vương gia Huyền Lăng Phong !

Nói đến hắn vị Thập Tam vương gia Huyền Lăng Phong , cũng là một nhân vật nổi tiếng nha .

Bởi vì mỗi lần có cung nữ hay thái giám nào bất kể là ai mà nghe đến cái tên này , trên mặt cũng đều lộ ra một vẻ khiếp sợ cùng đau đầu không thôi .

Nghe nói Thập Tam vương gia Huyền Lăng Phong cùng ,Huyền Lăng Thương là cùng một mẫu thân sinh ra .

Chỉ là , lúc Huyền Lăng Thương tám tuổi , thì mẫu thân của bọn họ bệnh nặng rồi qua đời .

Vì vậy , lúc đó tiên đế liền giao Huyền Lăng Thương cho Thái Hậu nương nương nuôi dưỡng .

61. Chương 61: Thập Tam Vương Gia 2

Chỉ là lúc ấy Thái Hậu nương nương đã sinh Đại hoàng tử , nếu như nuôi ba đứa trẻ nhỏ như vậy cũng là rất cực khổ .

Vì vậy, Hoàng thượng liền đem Thập tam vương gia còn nhỏ giao cho người mình sủng ái nhất Mai Phi .

Mai Phi được Hoàng thượng sủng ái, nhưng vẫn không có khả năng sinh con . Vì vậy đối với Thập Tam vương gia , tự nhiên càng sủng ái hơn, coi như chính mình sinh ra .

Mặc dù, Huyền Lăng Thương cùng với em ruột của hắn không được cùng Ngạch Nương nuôi dưỡng, nhưng từ nhỏ quan hệ hai người lại vẫn rất tốt .

Có lẽ là bởi vì Tiên Đế , Mai Phi và Huyền Lăng Thương bọn họ đều đối với Thập Tam vương gia sủng ái quá nhiều có liên quan .

Làm Thập Tam vương gia càng lớn càng ba lẳng nhăng , tính tình lại không được tốt .

Hơn nữa, thường xuyên ở trong cung đùa giỡn cung nữ , thái giám.

Mặc dù chỉ là một chút trò đùa dai, lại vẫn khiến cho những cung nhân tức tối nghiêng răng nghiêng lợi .

Chỉ là, dù sao Thập Tam vương gia là chủ tử, những cung nhân như bọn họ chỉ có thể nén giận .

Những việc lật vật này, Đồng Nhạc Nhạc đều là những ngày này nghe ngóng được từ trong miệng cung nhân nói ra .

Dù sao, ở trong hoàng cung, căn bản liền không thể chuyện gì cũng không biết .

Lại nói , ở triều đại này người ta không có máy tính , kịch truyền hình hay các loại giải trí , khiến cho trò chuyện bát quái buồn đưa liền thành những việc cung nhân thích nhất khi không có việc gì làm .

Nhớ lại những nhóm cung nhân ai nấy đều sợ hãi tiểu Ma vương Thập Tam vương gia a ! Đồng Nhạc Nhạc trái lại đối với cái người Thập Tam vương gia có chút hứng thú .

Rốt cuộc, Thập Tam vương gia vẫn khiến ọi người trong cung nhúc nhích đầu, thì trông đáng chấp rốt cuộc sẽ như thế nào ! ?

Mãi suy nghĩ, chân trước của Đồng Nhạc Nhạc liền từ từ bước qua ngưỡng cửa .

Chân Đồng Nhạc Nhạc vừa mới bước vào Ngự Thư Phòng, một đạo âm thanh trầm thấp đầy gợi cảm đã vọng tới từ phía trước .

“Nhạc nhi, lại đây!”

Nghe thấy tiếng nói quen thuộc , đầu óc Đồng Nhạc Nhạc chưa kịp suy nghĩ điều gì khác, thì thân thể liền đã tự làm ra hành động.

Bước chân liền soạc ra, chạy nhanh như chớp về hướng tới bóng dáng áo vàng kia.

Vừa mới dùng lực một chút , cả thân hình bé nhỏ của Đồng Nhạc Nhạc liền nhảy vô cùng chính xác vào trong lòng nam nhân đã sớm chuẩn bị tốt .

Thân thể vững vàng rơi vào trong lồng ngực to lớn rắn chắc , ngửi thấy mùi thơm Long Tiên Hương quen thuộc dễ ngửi, khiến cho Đồng Nhạc Nhạc không khỏi theo bản năng vươn cái đầu nhỏ cọ cọ vào ngực nam nhân .

Đối với hành động theo bản năng của chính mình , Đồng Nhạc Nhạc nhất thời cũng không biết .

Hiện tại chính mình , càng giống như động vật nhỏ .

Đối với việc Đồng Nhạc Nhạc làm nũng, Huyền Lăng Thương chỉ là cười nhẹ một tiếng.

“Mới nói đến người , thì người đã tới rồi.”

“Hắc hắc, bởi vì ta muốn mà !”

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hắc hắc cười nói.

Mặc dù, những lời nàng nói ra , vẫn là ‘Chi chi chi’ làm cho người ta nghe không hiểu.

Chỉ là, đối với việc tiểu điều lông xù có hành động làm nũng, thì nó vẫn thu được cảm tình của Huyền Lăng Thương .

Theo bản năng liền muốn đưa tay, vuốt lại bộ lông giúp Đồng Nhạc Nhạc .

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, cũng lập tức híp đôi mắt lúng liếng, tính toán hưởng thụ để vương sủng ái.

Tuy nhiên, bàn tay di theo giọng nói dịu dàng còn chưa chạm đến, thì Đồng Nhạc Nhạc liền cảm thấy cổ mình căng ra, cả thân hình nhỏ bé đã bị một cái tay xách lên.

Ngay lập tức , Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy toàn thân treo lơ lửng. Nàng còn chưa suy nghĩ được gì liền thấy một gương mặt xa lạ xuất hiện trong tầm mắt .

Đầu đội mũ ngọc, cẩm bào khoác trên người, mặt đẹp như ngọc, làn da tựa như mỡ đông, vàng trán cao kiêu ngạo, gương mặt xinh xắn, so với Huyền Lăng Thương quả là có đến bảy tám phần tương tự!

Chỉ là, gương mặt thiếu niên trước mắt này có hơi ngây thơ, vừa nhìn cũng nhận thấy chỉ không quá mười sáu mười bảy tuổi .

Lông mày rậm có hơi xéch lên, khiến cho thiếu niên trước mắt có thêm vài phần ngông nghênh và kiêu ngạo

62. Chương 62: Phối Giống

Thì ra Thập Tam vương gia Huyền Lăng Phong trong truyền thuyết , người mà khiến ọi người trong cung vừa nghe đã thấy đau đầu, liền chính là cái bộ dạng này a!?

Tướng mạo quả là không tồi, chỉ là, trên mặt đều là vẻ kiêu ngạo nên vừa nhìn liền biết, đây là hạng người tính khí nóng nảy không an phận!

Làm thế nào hai huynh đệ, trông mặt mũi không sai biệt lắm, cá tính lại hoàn toàn không giống nhau !?

Hơn nữa, nhìn thấy thiếu niên trước mắt vào giờ phút này một tay đang túm lấy mình, khó chịu muốn chết.

Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức giãy dụa thân thể phản đối.

“Mẹ nó! Hỗn đản! Thả ta xuống!”

Thiếu niên này, tướng mạo cũng đẹp mắt, nhưng làm thế nào lại không hiểu lẽ phép như vậy !?

Lần đầu tiên gặp mặt liền bắt nàng như vậy, khiến nàng cảm thấy chán ghét!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc vừa hung hăng quấn động thân thể, muốn tránh thoát khỏi ràng buộc của thiếu niên.

Mặt khác nàng hung hăng trừng mắt nhìn thiếu niên trước mặt để tỏ vẻ phản đối!

Dù sao, từ sau khi đi tới triều đại này đến giờ, Đồng Nhạc Nhạc luôn được vị đế vương trẻ tuổi Huyền Lăng Thương hết mực sủng ái, chưa từng chịu qua khuất nhục như vậy! ?

Mẹ nó!

Mặc dù hiện tại nàng là một con chồn, nhưng chồn cũng có tôn nghiêm của chồn !!!

Giận !!!

Đối với vẻ mặt đầy tức giận của Đồng Nhạc Nhạc, sau khi Huyền Lăng Phong chỉ một tay tóm được con tiểu điều này nì, liền dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, chăm chú đánh giá con tiểu điều được hoàng huynh sủng ái này đến đây đi.

Phải biết rằng, hoàng huynh hấn nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ đều không thích gần gũi với bất kỳ động vật nhỏ nào. Tại sao lúc này đột nhiên lại nuôi một con tiểu điều nì !?

Ban đầu khi nghe cung nhân bẩm báo, hấn còn có chút không dám tin đâu !?

Cho nên, khi nhìn thấy con tiểu điều nì này vừa vào đến Ngự Thư Phòng, liền chạy thẳng tới trong lòng hoàng huynh, Huyền Lăng Phong đúng là sinh ra hứng thú thật lớn .

Hiện nay nhìn một cái, đôi mắt lập tức sáng ngời.

“Chắc chắc chắc! Không ngờ quả thật là con Phượng Hoàng Điều trong truyền thuyết đã biến mất trên trăm năm !”

Huyền Lăng Phong mở miệng, mặt mày đầy niềm vui bất ngờ.

Ban đầu lúc mà nghe được hoàng huynh của mình có sủng vật là một con Phượng Hoàng Điều , hấn còn không tin.

Dù sao, Phượng Hoàng Điều đã biến mất trên trăm năm, làm thế nào mà xuất hiện được! ?

Hiện tại đã nhìn thấy!

Chỉ thấy tiểu tử kia trên tay mình, toàn thân lông trắng như tuyết cực kì mềm mại, tứ chi ngắn tũn, thân hình thon thả, tai hình tam giác, cái miệng nho nhỏ.

Một đôi mắt đen lúng liếng, phẳng phất như màu đen của mã não thạch, rất đẹp!

Chỉ là, thu hút ánh mắt của người ta nhất, có lẽ chính là ấn ký Hỏa Diễm trên trán kia!

Một dấu ấn đỏ như lửa, nằm ở giữa trán trắng như tuyết, rất là chói mắt!

Cũng khiến cho này con Phượng Hoàng Điều trước mắt vốn đã dễ thương không thôi, lại tăng thêm vài phần đặc biệt và tôn quý!

Càng nhìn, Huyền Lăng Phong càng thích.

“Ha hử, Phượng Hoàng Điều này vóc dáng thật đáng yêu! Nếu hiện tại là Phượng Hoàng Điều đã biến mất hơn trăm năm, hoàng huynh người, con Phượng Hoàng Điều này, có lẽ chính là con Phượng Hoàng Điều duy nhất trên thế gian này! Để ta nhìn xem, Phượng Hoàng Điều này rốt cuộc là giống cái hay là giống đực. Nếu mà mang đi phối giống , sau này khẳng định sẽ sinh rất nhiều Phượng Hoàng Điều!”

Huyền Lăng Phong vừa nói, một bên vừa vạch đi cái đuôi đang che mắt hạ thân Đồng Nhạc Nhạc.

Phải biết rằng, Đồng Nhạc Nhạc nói như thế nào, cũng là một cô nương! Cho nên, sau khi Huyền Lăng Phong dùng một tay xách nàng, nàng theo bản năng cụp cái đuôi lại che kín dưới thân mình.

Bị thiếu niên đáng ghét trước mắt này xách lên, Đồng Nhạc Nhạc đã chịu đựng, cố kìm nén khi bị lăng nhục.

Hiện nay, khi nghe thấy lời nói của thiếu niên này, Đồng Nhạc Nhạc càng nổi cáu!

Mẹ nó !?

Phối giống!???

Từ như vậy chỉ dùng cho động vật, lại dùng cho nàng, quả thực là một sự sỉ nhục lớn !?

Mẹ nó! Người mới đi mà phổi giống! Cả nhà các người đi mà phổi giống !!!

63. Chương 63: Cấn Huyền Lăng Phong

Đồng Nhạc Nhạc đang trong cơn giận dữ, chỉ cảm thấy như ở ngực có một đám lửa. Nàng liền nổi trận lôi đình, ‘Ầm’ một tiếng, nó liền bốc lên đỉnh đầu!

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc phần nộ nên cũng mất đi lý trí .

Đặc biệt, lần gặp lại này, thiếu niên trước mắt không ngừng nghĩ đến nhấc cái đuôi của nàng lên, xem vùng tư mật của nàng. Đồng Nhạc Nhạc rốt cục không nhịn được, mở ra cái miệng nhỏ nhắn, cắn vào cổ tay thiếu niên .

(khụ khụ, tức là muốn xem con chồn nhỏ này là đực hay cái đó)

Hành động này của Đồng Nhạc Nhạc , nhanh như chớp giật, khiến cho Huyền Lăng Thương ở một bên trông thấy muốn ngăn cản, trong lòng không khỏi lộp bộp một tiếng.

Mới vừa rồi, Huyền Lăng Thương bắt gặp thân đệ đệ của chính mình vui vẻ trêu đùa con chồn nhỏ này, mà lại liền không khỏi nhẹ nhàng chau lại.

Đặc biệt, thấy bộ dáng con chồn nhỏ này tràn đầy ủy khuất phần nộ, khiến cho toàn thân hắn không được tự nhiên.

Phải biết rằng, đối với thân đệ đệ duy nhất này thì hắn chính là che chở có thừa, trước kia có vật gì đều đem cho hắn.

Chính là hiện tại, duy chỉ có con chồn nhỏ này, hắn không đành lòng trông thấy nó bị người trêu chọc như thế .

Vì vậy, Huyền Lăng Thương liền tính toán mở miệng ngăn cản, chỉ tiếc, đã muộn. . .

Chỉ thấy con chồn nhỏ trước mắt này , sau khi không ngừng giãy dụa không có kết quả , lại trong cơn tức giận, quay đầu cắn vào cổ tay Huyền Lăng Phong .

Nếu như là loài động vật khác, cắn một cái như vậy , căn bản không có gì. Chỉ là, con chồn trước mắt này đâu phải bình thường a!

Phượng Hoàng Điều, không chỉ có toàn thân đều là bảo vật, mà trong hàm răng càng là kịch độc!

Kết quả là, bị kịch xuất hiện !

Chỉ thấy Huyền Lăng Phong vốn đang ngấm ngấm đùa giỡn Phượng Hoàng Điều, chỉ cảm thấy cổ tay đau xót, thấy con Phượng Hoàng Điều này lại quay đầu cắn chính mình, mà lại lập tức chau lại.

Phải biết rằng Huyền Lăng Phong hắn vừa sinh ra liền được ngàn vạn sủng ái, chưa từng bị ai gây tổn thương quá một phân! ?

Hiện nay, lại bị một con chồn nhỏ cắn, Huyền Lăng Phong mà lại lập tức chau lại.

Có điều là, còn không đợi Huyền Lăng Phong suy nghĩ những điều khác, hắn chỉ cảm thấy khí lực trên người phảng phất trong nháy mắt bị mất đi .

Ngay sau đó, trước mắt một cơn chóng mặt mãnh liệt đánh úp lại .

Cảm giác như thế, tới đột nhiên như vậy, khiến cho Huyền Lăng Phong không kịp suy nghĩ nhiều, hai tay buông lỏng, ngay sau đó thân thể lão đảo vài bước, liền ngã thẳng xuống về phía sau ...

“A Phong!”

Mất thấy Huyền Lăng Phong thân thể mềm nhũn mà ngã xuống phía sau, Huyền Lăng Thương thấy vậy thì huyết mâu trợn trừng, lập tức không hề nghĩ ngợi, vươn cánh tay ra liền vòng sang bên kia thân thể Huyền Lăng Phong, đỡ được thân hình yếu đuối đang ngã xuống của hắn.

Chỉ là, thấy Huyền Lăng Phong trước mắt đang mặt mày tái nhợt mà lâm vào hôn mê, Huyền Lăng Thương trong lòng kinh hãi.

Đặc biệt, đôi môi Huyền Lăng Phong vốn hồng hào, thì nay lấy mắt thường cũng có thể chứng kiến, đang nhanh chóng biến thành màu tím. . .

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương táng đờm kinh hồn!

Phải biết rằng, hàm răng Phượng Hoàng Điều là kịch độc, nếu như chữa trị chậm trễ, người bị cắn, sẽ nhanh chóng độc phát mà tử vong!

Nghĩ đến đây, Huyền Lăng Thương bực môi mở ra, liền hướng tới bên ngoài ra sức gào lớn.

“Người đâu! ! Tuyên gọi ngự y! ! !”

Đối với khuôn mặt táng đờm kinh hồn, thần tình hết sức lo lắng của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc vẫn đứng ở một bên thấy vậy, khóe miệng đang cười lập tức cứng đờ!

Đặc biệt, trông thấy Huyền Lăng Phong hôn mê bất tỉnh được Huyền Lăng Thương ôm lấy, lại thêm đôi môi tím ngắt của hắn, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy dường như Ngũ Lôi giáng xuống đầu, ầm ầm một tiếng, hoàn toàn gây ngẩn cả người.

Dù sao, mới vừa rồi nàng là giận đến điên rồi.

Lớn đến chừng này, nàng thật đúng là không có chịu quá khuất nhục như vậy.

Nhất thời tức giận, nàng chưa từng suy nghĩ nhiều, liền hướng tới căn cổ tay Huyền Lăng Phong .

Lại quên một điểm quan trọng nhất, nàng hiện tại không phải người bình thường, mà là một con Phượng Hoàng Điều!

Phượng Hoàng Điều hàm răng có kịch độc, nếu như bị cắn, nếu như không nhanh chóng giải độc, người này hẳn phải chết không nghi ngờ! ! !

64. Chương 64: Cẩn Huyền Lăng Phong 2

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức cảm thấy lòng dạ rối bời!

Mới vừa rồi chẳng qua chỉ là muốn giáo huấn thiếu niên dám khi nhục nàng một phen, nhưng mà dẫu sao cũng không muốn hắn chết a!

Nếu như hắn chết, Huyền Lăng Thương khẳng định sẽ giết nàng!!!

Trong lòng suy tư, khi Đồng Nhạc Nhạc thấy vẻ mặt kinh hãi lo lắng cùng sợ hãi của Huyền Lăng Thương, đã khiến trong lòng nàng không khỏi một hồi áy náy tự trách.

Huyền Lăng Thương cho tới nay, đều cực kỳ yêu thích che chở đối với mình, nàng hiện tại làm sao có thể lấy oán báo ân làm tổn thương đệ đệ ruột của hắn?

Nghĩ đến đây, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc quét nhanh một lượt, chỉ thấy Huyền Lăng Phong trước đây tràn đầy sức sống, giờ phút này mặt mày lại tái nhợt, hôn mê bất tỉnh, liền cảm thấy càng áy náy hơn.

Nhìn tình hình hiện tại, nếu phải đợi ngự y đến, chỉ sợ cũng cứu không nổi!

Hiện tại nên làm cái gì bây giờ?

Nàng không muốn khiến Huyền Lăng Thương đau lòng, càng không muốn Huyền Lăng Phong chết a!

Đồng Nhạc Nhạc lòng dạ rối bời, lúng ta lúng túng không biết nên làm sao cho đúng, đột nhiên, dường như nghĩ ra cái gì, đôi mắt lập tức sang ngời.

Lập tức, liền vươn móng vuốt, ‘Xoẹt’ một tiếng, móng vuốt vô cùng sắc bén lập tức vươn ra, sau đó, nghĩ cũng chưa kịp nghĩ, liền hướng cánh tay chính mình hung hăng đâm xuống.

Một trận đau đớn kịch liệt ập tới, khiến Đồng Nhạc Nhạc đau đến nhe răng trợn mắt.

Nhưng giờ phút này, nàng cũng không quan tâm cánh tay đang đau đớn của mình.

Thấy Huyền Lăng Phong đã được Huyền Lăng Thương ôm đến trên giường, Đồng Nhạc Nhạc lập tức nhảy lên trên giường, sau đó đưa cánh tay đang tuôn máu của mình tới khoé miệng của Huyền Lăng Phong.

Nhưng mà, Huyền Lăng Phong hiện tại đang hôn mê bất tỉnh, miệng càng mím chặt lại, thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc mày nhíu chặt, trong lòng lo lắng không biết làm sao.

“Người mau mở miệng ra uống máu a! Nếu không, người chết, lỗi của ta liền rất lớn!”

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc lo lắng thì thào, đột nhiên, một cánh tay thon thả xuất hiện trước tầm mắt chính mình, lại mở miệng Huyền Lăng Phong ra.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, sau đó mắt nhắm ngược lên. Nàng thấy đối diện là khuôn mặt đầy lo lắng của Huyền Lăng Thương.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cả kinh, không khỏi chợt dạ sụp đôi mắt xuống.

Chưa kịp suy nghĩ nhiều, nàng liền áp cánh tay đang chảy máu tới khoé miệng Huyền Lăng Phong, tùy ý để máu chảy vào trong miệng Huyền Lăng Phong.

Cũng không biết Huyền Lăng Phong uống bao nhiêu, chỉ thấy khuôn mặt tái nhợt của hắn dần dần khôi phục huyết sắc.

Cùng đôi môi màu tím cũng chậm rãi khôi phục lại khí sắc hồng nhuận...

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc liền biết, máu của mình rất đặc biệt, Huyền Lăng Phong hẳn là được cứu rồi!

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

May là Huyền Lăng Phong vẫn chưa chết, , bằng không, lỗi của nàng rất lớn...

Trong lòng nhớ lại, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi len lén ngược đôi mắt lên nhìn về hướng Huyền Lăng Thương đang ngồi bên giường .

Chỉ thấy ánh mắt Huyền Lăng Thương gắt gao rơi trên người Huyền Lăng Phong, cũng không để ý đến nàng một chút nào.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong lòng bị một trận co thắt quặn lại, bắt đầu cảm thấy khổ sở .

Trải qua chuyện này, Huyền Lăng Thương có thể bởi vì vậy mà hận nàng không?

Dù sao, Huyền Lăng Phong chính là đệ đệ ruột duy nhất của hắn! Nàng lại thiếu chút nữa hại chết hắn....

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vô cùng hối hận và ảo não, lòng dạ rối bời.

Ánh mắt nhìn về phía Huyền Lăng Thương, càng thêm dè dặt.

Nhưng mà, cho dù nàng có dùng ánh mắt cầu khẩn như thế nào nhìn Huyền Lăng Thương đi nữa, đều bị Huyền Lăng Thương ngoảnh mặt làm ngơ.

Đúng lúc này, Thượng ngự y cũng đã chạy tới.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không thể làm gì khác hơn là nhảy xuống đất, im lặng ngồi xổm trong góc.

Chỉ thấy Thượng ngự y giúp Huyền Lăng Phong bắt mạch một phen, gương mặt vốn chăm chú và nặng nề không khỏi giảm bớt vài phần. Sau đó lão quay đầu lại, mở miệng một mực cung kính nói với Huyền Lăng Thương đang đang mặt mày lo lắng .

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Thập tam vương gia đã bình an vô sự, Hoàng thượng không cần lo lắng.”

65. Chương 65: Cầu Xin Tha Thứ

Nghe được Thượng ngự y nói như vậy, hàng mi đang nhăn tít của Huyền Lăng Thương mới từ từ giãn ra . Thế nhưng sau khi thượng ngự y rời đi , Huyền Lăng Thương liền đi tới giường trong nom Huyền Lăng Phong một tắc cũng không rời...

Hình như không nhìn thấy Huyền Lăng Phong tỉnh lại hẳn liền không an tâm ,thấy vậy trong lòng Nhạc Nhạc vừa ảo não và ái náy ,đối với Huyền Lăng Phong có loại cảm giác thật hâm mộ và ganh tỵ

Dù sau nàng chính là cô nhi , lớn lên tại cô nhi viện.

Trong cô nhi viện tuy có viện trưởng chiếu cố , nhưng không có người nào giống như Huyền Lăng Thương ,một mực chiếu cố nàng .

Trên đời nếu có người thân thì tốt biết bao

Nghĩ đến đây trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy khó chịu , trong mũi hơi cay cay.

Nước mắt vẫn luôn ầng àng, chỉ là Đồng Nhạc Nhạc cố nén không cho nước mắt rơi xuống

Đối với suy nghĩ của Đồng Nhạc Nhạc thì Huyền Lăng Thương không biết

Huyền Lăng Thương mặc dù chưa từng nhìn Đồng Nhạc Nhạc, nhưng ánh mắt vẫn thỉnh thoảng lại lướt qua người nàng. Cho nên đương nhiên thấy bộ dạng hiện giờ của nàng ,một bộ thương tâm thần sắc uể oải đều hiện rõ trên mặt

Có điều Huyền Lăng Thương chỉ cho là con tiểu điều nhi này sau khi biết mình cần người gây họa , cho nên hiện tại là đang sám hối..

Nhìn tiểu điều nhi cúi đầu ảo não lại thêm nước mắt lưng tròng cầu xin. Nhìn bộ dáng kia, nói có bao nhiêu thương cảm thì có bấy nhiêu thương cảm!!!

Nếu như dĩ vãng, Huyền Lăng Thương khẳng định không nói hai lời liền ôm con tiểu điều nhi này mà sủng ái thật tốt một phen.

Chỉ là hiện tại Huyền Lăng Phong đang nằm trên giường vẫn hôn mê , nên Huyền Lăng Thương liền dự định cho con tiểu điều nhi này một chút giáo huấn

Dù gì đi nữa người nằm trên giường là đệ đệ ruột duy nhất của hắn trên thế giới này

Nghĩ thế Huyền Lăng Thương trầm mặt im lặng ngồi tại bên giường .

Đồng Nhạc Nhạc thấy Huyền Lăng Thương không để ý tới mình trong lòng càng phát ra khổ sở

Không nghĩ tới làm cô nhi hai mươi ba năm thật vất vả mới có người che chở sủng ái đối với mình. Hiện tại chỉ vì nàng cần người mà hắn không thêm quan tâm đến nàng nữa

Sau này nàng lại trở thành một con chồn cô độc không ai thân thích

Thật không thể tưởng tượng sau này Huyền Lăng Thương sẽ không để ý tới nàng nữa và sẽ mất đi sự ấm áp không dễ có này..

Nghĩ tới đây mắt nhung của Đồng Nhạc Nhạc quét quanh một lượt . Nhìn thấy trên bàn có đặt một ly trà thơm, đôi mắt lập tức sáng lên.

Mũi chân nhẹ điểm, nàng liền nhảy lên bàn trà .

Sau đó liền vươn móng vuốt bưng ly trà lên dè dặt đi đến chỗ Huyền Lăng Thương.

Phải biết rằng hiện giờ Đồng Nhạc Nhạc chỉ là một con tiểu điều nho nhỏ, cái đầu không lớn cho nên muốn bưng ly trà mà không bị nghiêng thì đối với nàng mà nói là một chuyện phi thường vất vả.

Chỉ vì muốn cho người trước mặt này bớt giận, Đồng Nhạc Nhạc không thể làm gì khác hơn là cắn chặt răng ngọc mà cố gắng giữ .

“Huyền Lăng Thương xin người bớt giận được không ? Ta biết ta sai rồi, ta không nên cấn hấn! Cầu xin người đừng lại không để ý tới ta được không? Ta thề ta sẽ không bao giờ cấn người nữa !”

Đồng Nhạc Nhạc dùng giọng điệu lí nhí đáng yêu nhất không ngừng cầu khẩn vì để vương lạnh lòng này.

Đôi con ngươi đen chứa đầy nước mắt, những giọt nước mắt sáng long lanh đang không ngừng vòng quanh khóe mắt nàng, trông thật vật vã đau khổ đáng yêu ...

Nhìn bộ dáng khúm núm khổ sở đáng yêu của con tiểu điều nhi trước mặt ,nếu như người khác sẽ hiểu ý mà khẳng định không đành lòng trách phạt nó ‘.

Nhưng Huyền Lăng Thương quyết tâm cho con tiểu điều nhi này một chút giáo huấn

Dù sao, nếu không giáo huấn nhớ sau này nó bởi gì tức giận mà lại đi cấn người nữa thì biết làm sao bây giờ ?

66. Chương 66: Cầu Xin Tha 2

Nghĩ tới đây Huyền Lăng Thương liền không tận lực giữ nghiêm vẻ mặt lạnh lùng, làm như không thấy chuyện Đồng Nhạc Nhạc đau khổ cầu xin.

Thấy vậy, những giọt nước mắt của Đồng Nhạc Nhạc vốn đang một mực ăng àng rơi khóe mắt , rốt cục không nhịn được tốc tốc chảy xuống .

“Ô Ô Ô..... Huyền Lăng Thương, ta thật sự biết sai lầm rồi, biết sai rồi..... Người tha thứ cho ta lần này được không? Ô ô ô.....Huyền Lăng Thương chẳng lẽ người thật sự tính toán không để ý đến ta sao?”

Càng nói Đồng Nhạc Nhạc càng thương tâm muốn chết.

Cho tới nay, nam nhân trước mắt này vô cùng dịu dàng đối với mình, cực kì che chở chứ chưa từng đối đãi lạnh lùng như vậy!!!

Tưởng tượng đến việc về sau Huyền Lăng Thương không để ý đến mình nữa, Đồng Nhạc Nhạc càng nghĩ càng thương tâm.

Nhìn những giọt nước mắt trong suốt long lanh như chuỗi hạt trân châu bị đứt dây rơi xuống , lăn trên gương mặt làm bộ lông xù kia bị ướt đầm

Huyền Lăng thương vốn không có ý phớt lờ Đồng Nhạc Nhạc, kì thật chỉ muốn giáo huấn con tiểu điều nhi trước mặt này thôi.

Chỉ là giờ phút này, thấy con tiểu điều nhi kia... hai tay nâng li trà khóc thương tâm muốn chết.

Tựa như bị chủ nhân ruồng bỏ, vô cùng vật vã đau khổ.

Đặc biệt, bây giờ Huyền Lăng Thương mới chú ý tới vết thương trên cánh tay tiểu điều nhi . Bởi vừa rồi mọi tâm tư đều dồn vào Huyền Lăng Thương nên đã quên, trên tay con tiểu điều nhi trước mắt này vẫn còn vết thương đó

Nghĩ tới đây Huyền Lăng thương không khỏi khẽ mấp máy bạc môi, đôi huyết mâu kia cũng xoẹt qua một tia đau lòng.

Chỉ là, kia... một tia đau lòng chỉ chợt lóe lên, nhanh đến mức không người nào kịp phát hiện.

Liền thấy Huyền Lăng Thương đang ngồi ở bên giường bỗng đột ngột đứng lên , sau đó đi đến lục lọi tìm kiếm gì đó trong tủ bên cạnh giường .

Đối với hành động của Huyền Lăng Thương Đồng Nhạc cũng không hiểu vì sao. Nàng giờ phút này chính là khóc thương tâm.

Chỉ đến khi ly trà trên tay được người nhắc lên, sức nặng biến mất làm cho bản thân vốn đang khóc không khỏi sững sốt.

Chậm rãi ngược con ngươi đang chứa đầy nước mắt, Đồng Nhạc Nhạc nhìn nam nhân .

Chỉ thấy trên tay Huyền Lăng Thương cầm một khối băng gọt cùng bình thuốc cao, nhìn thấy nàng ngẩn đầu nhìn mình, Huyền Lăng Thương khẽ nhếch bạc môi, lập tức nhẹ nhàng nâng móng vuốt nàng lên rồi bắt đầu thoa thuốc.

Tuy rằng trước mắt nam tử này là vẻ mặt lạnh lùng nhưng chính là hắn đang bôi thuốc ỉnh.

Đây không phải chứng minh rồi sao? Cho dù hắn có bực bội thì vẫn là quan tâm mình!!!.....

Tưởng tượng đến đây Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nảy lên một cơn kích động lộ rõ vẻ mừng thầm.

Tâm tình vốn đang căng thẳng rốt cục cũng được thả lỏng.

Chỉ cần Huyền Lăng Thương không mặt lạnh với nàng, không định không để ý tới nàng, như vậy là tốt rồi.

Trong lòng sinh ra ngọt ngào, Đồng Nhạc Nhạc vô cùng nhu thuận để cho nam tử trước mắt băng bó vết thương.

Chỉ thấy một nam nhân thân hình cao lớn vững chãi, đường đường một đấng nam nhi cao bảy thước (2,1m), vậy mà giờ phút này lại vì nàng mà băng bó miệng vết thương thật ôn nhu, cẩn thận giống như đang sợ làm đau nàng.

Thấy vậy Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cảm thán.

Nam nhân trước mắt này có dung mạo tựa Phan An, tôn quý vô cùng, đúng là nam nhân tôn quý nhất thiên hạ.

Chính là hiện tại hắn lại tự hạ thấp địa vị của mình như thế để băng bó vết thương cho nàng.

E rằng trong thiên hạ này chỉ có nàng mới nhận được đãi ngộ này.

Nghĩ đến đây trong lòng Đồng Nhạc Nhạc như được rót mật

Nàng cũng dừng khóc, chỉ có đôi mắt chứa một tia vui mừng hạnh phúc đang si mê nhìn nam nhân đầy lạnh lùng tà mị trước mắt băng bó vết thương ỉnh.

Huây yyyyy..... Nam nhân này có dung mạo thật đẹp mắt.....

Thật là ôn nhu dịu dàng

67. Chương 67: Huyền Lăng Thương Nổi Giận

Ngay tại thời điểm Đồng Nhạc Nhạc si ngốc nhìn Huyền Lăng Thương, Huyền Lăng Thương không phải là không biết tiểu điều nhi đang nhìn mình không chớp mắt.

Chỉ là, bản thân cũng không để ý tới một chút nào.

Trên khuôn mặt hoặc kia chỉ là một vẻ lạnh lùng.

Hiện tại, sau khi đã băng bó xong xuôi vết thương cho tiểu điều nhi, Huyền Lăng Thương từ ghế đứng lên. Cùng với hành động của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hồi phục lại tinh thần.

Chỉ thấy Huyền Lăng Thương quay đầu nhỏ giọng gọi cung nhân, sau khi dặn dò hầu hạ Huyền Lăng Phong cho tốt liền xoay người rồi nhanh chóng rời khỏi.

Thấy vậy Đồng Nhạc đầu tiên là xoay đầu nhìn chăm chú, bên kia Huyền Lăng Phong vẫn còn đang hôn mê, liền lập tức xoay người đuổi theo Huyền Lăng Thương.

Bởi vì trên tay vẫn còn bị thương, Đồng Nhạc Nhạc không thể làm gì khác hơn là dùng ba chân còn lại đuổi theo nên cũng không mau.

May mắn là nam nhân trước mắt cũng không đi nhanh cho nên Đồng Nhạc Nhạc cũng không vất vả lắm.

Chính là bản thân thấy ủy khuất.

Nếu là trước đây nhìn thấy nàng bị thương, nam nhân trước mắt này khẳng định sẽ ôm nàng vào ngực và bảo hộ thật tốt.

Chỉ là hiện tại hắn không hề chú ý tới nàng đang gắt gao theo sau hắn, có lẽ.... hắn vì chuyện vừa rồi mà tức giận!!!!???

Nghĩ tới đây Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy như có mây đen bao phủ.

....Mình nên làm cái gì bây giờ....Phải làm thế nào hắn mới bớt giận đây....???

Trong lòng ảo não Đồng Nhạc Nhạc đã theo Huyền Lăng Thương tới đại sảnh điện Dưỡng Tâm.

Dần vật một hồi cũng đến xế chiều, hiện tại đã đến bữa tối....

Chỉ thấy các cung nữ nối đuôi nhau bê thức ăn đi vào, bày trên bàn đầy những mỹ vị tinh xảo của hơn mười món ăn màu sắc đẹp đẽ.

Đồng Nhạc Nhạc cũng là đói bụng cho nên sau khi thấy nhiều thức ăn tinh xảo đến vậy, nàng cũng không nén được mà bụng phát ra những âm thanh...RỘT...RỘT... phi thường lớn....

Móng vuốt nhẹ nhàng sờ đến cái bụng nhỏ, Đồng Nhạc Nhạc điểm mũi chân lập tức nhảy lên ghế nàng vẫn ngồi.

Đôi mắt tràn đầy hi vọng kia, càng không hề chớp mắt rơi trên người nam nhân ngồi bên cạnh.

Bởi vì nàng cảm giác được hiện tại chính mình bị thương, trước mắt nam nhân này khẳng định sẽ chu đáo giúp nàng ăn.

Đáng tiếc, nàng đợi hồi lâu mà nam nhân trước mắt này dường như cũng không nhìn đến nàng một chút nào. Chính là cảm thấy đùa rồi tự gấp cho bản thân ăn.

Thấy vậy vốn dĩ trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đang tràn đầy sung sướng, lập tức giống như mây đen che kín, dần dần buồn bã thất sắc mà chán nản.

Ô ô ô, Huyền Lăng Thương, hắn không để ý tới nàng . . .

Nghĩ tới đây, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc vốn rạng rỡ ngời ngời lập tức giống như bầu trời bị mây đen phủ kín, lập tức buồn bã thất sắc!

Gắt gao thu lại hình ảnh nam nhân trước mắt một hồi lâu, Đồng Nhạc Nhạc mới nặng nề thở một hơi dài.

Nếu nam nhân này như vậy.... thì nàng không thể làm gì khác hơn là tự lực cánh sinh!

Nghĩ tới đây Đồng Nhạc Nhạc điểm mũi chân nhảy vọt lên bàn.

Lập tức “Xoạt” một tiếng, nàng vươn móng vuốt sắt bén về phía chiếc đùi gà.

Cái đùi gà chiên giòn mềm thơm này bình thường nàng thích ăn nhất.

Hơn nữa, hiện tại nàng quá đói bụng vì thế Đồng Nhạc Nhạc cầm lấy chân gà lập tức há to mồm ngoạm vào

Chỉ là, không biết hôm nay Ngự Trù bị mất trình độ hay sao mà sau khi Đồng Nhạc Nhạc nhai đi nhai lại một mồm to lại chẳng cảm giác được mùi vị gì.

Hôm nay tại sao thức ăn lại khó ăn thế này....!!!!

Đồng Nhạc Nhạc trong lòng nghĩ vậy liền buông chân gà thử chọn món khác.

Rõ ràng đồ ăn vẫn không khác biệt với trước đây, mỗi một món hương vị vẫn như vậy. Chỉ là, đồng dạng nhai nhai nhưng có cảm giác như nhai rơm.

Cuối cùng ăn không vô, Đồng Nhạc Nhạc phải buông thức ăn trên tay, tinh thần ảm đạm mặt mày buồn bã ngồi một chỗ.

Chậm rãi ngược ánh mắt ai oán nhìn nam nhân trước mặt. Chỉ thấy nam nhân tay cầm đĩa ngọc vẫn đang chậm rãi ăn.

Đôi huyết mâu xinh đẹp kia cũng không hề nhìn ngó tới nàng .

Khuôn mặt tuần mi kia, vẫn là đẹp dễ như vậy .

Mày kiếm, mũi cao, làn môi tựa điêu khắc ...

Chỉ tiếc, nét mặt nam nhân trước mắt lại lạnh như băng như sương, không hề còn vẻ ôn nhu sủng nịnh trước kia.

68. Chương 68: Đêm Đông Tố

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc rốt cuộc hiểu rõ.

Không phải không thể ăn thức ăn hôm nay, mà là tâm tình thay đổi, dù cho ăn gan phượng thịt rồng thì cũng không có cảm nhận gì...

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc buồn bã ...

...

Đêm đã khuya.

Hôm nay mây đen giăng đầy đặc, những đám mây đen sì xà xuống ở giữa không trung, che kín trăng sao trên bầu trời . Những tia chớp không ngừng lóe ra, không ngừng xé rách bầu trời, dường như muốn chia toàn bộ trời đất thành hai nửa!

Lúc này Đồng Nhạc Nhạc, vẻ mặt buồn bã, ủ rũ ngồi ở trong giỏ trúc, im lặng nhìn nam nhân lạnh lùng trước mặt đang chuẩn bị đi ngủ .

Hồi tưởng mới vừa rồi, vì muốn cho nam nhân kia chú ý, nên lúc ở trong ôn tuyền nàng không ngừng bơi qua bơi lại trước mặt nam nhân, lại còn hắt nước lên mặt hắn.

Chỉ là đối với trò đùa của nàng, hắn lại không thèm để ý chút nào, cứ như vậy tựa vào bên bờ, nhắm mắt dưỡng thần .

Hắn trầm mặc ít nói, lạnh lùng thờ ơ, giống như một tảng đá lớn, gắt gao áp chế ở nội tâm nàng, khiến cho nàng rất khó chịu.

Nam nhân này, thực sự muốn biến nàng thành xa lạ sao!?

Nghĩ đến đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc rất khó chịu.

Đôi mắt đáng thương như vậy, gắt gao nhìn nam nhân trước mắt .

Chỉ là nam nhân trước mắt, cũng chưa từng liếc khóe mắt nhìn nàng một cái, chỉ im lặng lên giường ngủ.

Trong chốc lát, trong phòng ngủ, liền hoàn toàn yên tĩnh.

Im lặng, tiếng sấm bên ngoài càng vang đến rõ ràng.

Nhìn tia chớp chợt lóe từng hồi, chiếu cho toàn bộ phòng ngủ lúc sáng lúc tối .

Còn có tiếng sấm sét phảng phất như làm cho núi lở đất sụt , âm thanh to lớn, làm cho trong lòng bắt đầu run rẩy.

Đồng Nhạc Nhạc đời này, không có sợ hãi thứ gì. Mà chỉ sợ có một loại, đó là, nàng sợ tiếng sấm sét đánh!

Mỗi khi thấy tia chớp trước lúc sét đánh, nàng liền sợ hãi trốn ở trong chăn, lúc này cũng giống vậy!

Nghe thấy tiếng sấm thật lớn, cả người Đồng Nhạc Nhạc cũng bắt đầu run rẩy.

Một đôi mắt đầy sợ hãi, nhìn thẳng vào nam nhân bên người.

Nàng giờ phút này, thật muốn lập tức chạy tới trong lòng hắn.

Bởi vì, trong cảm nhận của nàng, chỉ có trong lòng hắn, là an toàn nhất !

Nhưng mà, cái suy nghĩ này vừa mới bắt đầu, liền lập tức bị nàng bác bỏ.

Không được!

Nam nhân này bây giờ còn đang giận nàng chứ!

Nếu nàng lúc này lại rúc vào lòng, có thể làm cho hắn càng thêm tức giận chẳng, sau đó chán ghét mình!?

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc nghĩ muốn bước chân tới, liền lập tức rút lại thu về.

Ai, sét đánh liền sét đánh đi, ta, ta mới không sợ đâu! Ta lại chưa từng làm cái chuyện xấu gì, chớ sợ chớ sợ...

Đồng Nhạc Nhạc vừa dùng móng vuốt ra sức bịt kín lỗ tai, vừa nhắm tịt đôi mắt, trong miệng không ngừng thì thào tự nói, an ủi chính mình.

Chỉ là, mặc kệ nàng tự thôi miên bản thân thế nào đều không có tác dụng.

Tiếng sấm bên ngoài lớn như vậy, vang dội như vậy. Mỗi một tiếng đều như bổ thẳng xuống đầu mình, làm cho Đồng Nhạc Nhạc kinh hồn!

Thân thể, càng run rẩy kịch liệt hơn!

Cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc liền mở con ngươi đen huyền, nhìn về phía người nam nhân nằm ở trên long sàng.

Chỉ thấy nam nhân này, dường như chưa từng nghe thấy tiếng sét đánh bên ngoài, vẫn cứ ngủ say như vậy.

Thấy vậy, như thể Đồng Nhạc Nhạc lập tức nghĩ đến cái gì đó, đôi mắt lập tức sáng ngời.

Nếu, hắn đã ngủ, nàng có phải hay không là có thể...

Trong lòng suy nghĩ, hai chân Đồng Nhạc Nhạc đã hành động theo bản năng.

Dùng bước đi nhẹ nhất tiến tới, lén dò dẫm đi về phía sàng ở bên kia .

Đồng Nhạc Nhạc hiện tại chính là một con Phượng Hoàng Điều, cho dù là tiếng bước chân hoặc là trọng lượng đều rất nhẹ làm cho không người nào có thể phát hiện.

Cho nên, không được một hồi, Đồng Nhạc Nhạc đã leo lên long sàng.

Con ngươi đen quét nhanh qua, chỉ thấy nam nhân giờ phút này, đôi mắt nhắm chặt, hơi thở đều đều, không nhúc nhích một chút nào, hiển nhiên đã ngủ rất say .

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lập tức vui vẻ.

Hắc hắc, không nghĩ tới trong đêm giông tố, nam nhân này lại còn có thể ngủ say như vậy chứ!

69. Chương 69: Hôn Trộm

Trong lòng không khỏi mừng thầm, Đồng Nhạc Nhạc liền rón ra rón rén bước tới gần lòng nam nhân đang ngủ say.

Tới càng gần nam nhân, nàng có thể thấy được mùi Long Tiên Hương tràn ngập không khí xông thẳng vào mũi. Mùi thơm này rất dễ chịu, nó tạo cho nàng cảm giác muốn ỷ lại....

Trong lòng nhớ lại, dần dần Đồng Nhạc Nhạc cũng không còn sợ những tia chớp bên ngoài nữa, chỉ nghĩ được rằng phải đến gần nam nhân này, gần hơn, gần hơn nữa...

Cuối cùng cả thân hình nhỏ nhắn của Đồng Nhạc Nhạc cũng tới được trước ngực nam nhân. Yên lặng trước mặt nàng giờ là khuôn mặt tuần tú đang ngủ say.

Chỉ thấy ở hoàn cảnh lúc sáng lúc tối, nam nhân tuần tú trước mặt thật khiến người ta không thể chống đỡ nổi. Lòng Đồng Nhạc Nhạc lúc này thật sự rất ỷ lại, rất si mê...

Dần dần, Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được mà hạ thấp mình xuống, hướng nam nhân tuần tú kia tới gần, tại khuôn mặt hân nài nhẹ nhàng chụt một cái hôn lên. (không biết hôn má hay hôn môi ấy nhỉ....)

Cái hôn này chỉ như là chuồn chuồn lướt nước (hời hợt, thoáng qua) lại khiến cho hai má Đồng Nhạc Nhạc nóng bỏng không thôi.

Ô ô ô, nàng từ lúc nào mà lại trở thành một sắc nữ như vậy chứ? (em biết, từ lúc chị gặp anh Thương) Chỉ hơi động một cái liền hôn trộm người ta.

Ngượng quá đi, ô ô ô!

Mặc dù ngượng ngùng, ảo não nhưng trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vẫn cảm thấy ngọt ngào không thôi.

Cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc cũng mệt nhọc mà há miệng ngáp dài một cái, nàng liếc nhìn bốn phía thấy an toàn, lập tức liền tựa vào bên cạnh nam nhân, đem thân mình cuộn tròn nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Chỉ là khi Đồng Nhạc Nhạc đã ngủ say cũng không biết....

Nam nhân đang nhắm chặt mắt ngủ say bên cạnh đột nhiên mở đôi huyết mâu dài hẹp ra. Đầu tiên là từ từ cúi đầu nhìn tiểu điều nhi đang ngủ say bên cạnh. Trong mắt lộ ra vẻ nhu tình hiếm thấy.

Kỳ thật là thời điểm vừa rồi hắn cũng chưa ngủ cho nên đối với việc con tiểu điều này đã làm gì với mình, hắn đương nhiên biết rõ ràng. (Ặc, sắc lang cố ý để người khác hôn trộm)

Nhớ lại con tiểu điều nhi này lại nhân dịp hắn ngủ say liền hôn lên mặt của hắn, lại còn lén lút giống như vụng trộm nữa. Nghĩ đến đây, khóe miệng Huyền Lăng Thương nhẹ nhàng câu lên, cảm thấy trong lòng ngọt ngào.

Cảm giác ngọt ngào xa lạ như thế khiến lòng hắn nhộn nhạo không thôi. Ánh mắt nhìn tiểu điều nhi càng thêm nhu tình, sủng nịnh...

Cuối cùng, đôi tay nhẹ nhàng duỗi ra, nhẹ nhàng nâng tiểu điều nhi bên cạnh lên đặt vào trong lòng. Cảm giác được tiểu quý trong ngực lòng xù mềm mại, khóe miệng Huyền Lăng Thương câu lên, niềm vui trong lòng không ngừng tăng lên. Hắn từ từ nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ.

... ..

Đồng Nhạc Nhạc còn chưa tỉnh ngủ hắn đã thấy cả người khoan khoái vô cùng. Theo bản năng đuổi người, nàng miễn cưỡng “oa” một tiếng.

Chỉ là đương nhiên cảm lại cảm thấy dưới thân cao thấp chập chùng. Trong lòng nghi hoặc không thôi, hàng mi hơi chau lại, mở ra con ngươi đen lúng liếng còn đang nhập nhèm. Thấy trước mặt là khuôn mặt tuần tú, đôi mắt đen trợn tròn, lòng tràn ngập kinh hãi.

Trời ạ!

Nàng hôm qua không phải chỉ ngủ bên cạnh này thôi sao?

Như thế nào khi thức dậy nàng lại nằm trên ngực hắn?

Chẳng lẽ tối hôm qua mình mộng du trèo lên người hắn. Nghĩ đến đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi tràn ngập các loại ảo não, lo lắng, hối hận...

Dù sao thì cái nam nhân kia vẫn còn đang giận nàng. Nếu mà nàng làm ra chuyện này lại khiến hắn càng thêm chán ghét thì sao? Nàng nên làm gì bây giờ? Không bằng nàng thừa dịp hắn chưa dậy, len lén đi xuống.

Trong lòng đang suy nghĩ, con ngươi đen đảo quanh một lượt đã chạm phải đôi mắt không biết đã mở ra từ khi nào của nam nhân kia. Cả người Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cứng ngắc như gặp phải sấm giữa trời quang.

Gửi thanks

70. Chương 70: Yêu Nghiệt

Không biết từ khi nào, nam nhân này đã tỉnh lại.

Giờ phút này, một đôi huyết mâu nheo lại kia, đang nhìn thẳng vào nàng.

Đúng là vào lúc sáng sớm.

Sấm chớp mưa bão suốt cả đêm, không biết đã dừng lại từ lúc nào.

Mặt trời đã mọc ở phía đông, nắng sớm vàng rực rỡ đang nhẹ nhàng phủ xuống mặt đất.

Những tia sáng vàng chênh chếch chiếu xuyên qua khung cửa sổ chạm trổ đã bao phủ nam nhân trước mắt.

Làn da như mỡ đông, lông mày sắc như đao, mũi cao tảo nhĩ, bạc môi hồng nhuận...

Mái tóc đen dài như nước, không dùng bất cứ thứ gì trói buộc, trông thật bù xù ở phía sau đang phủ xuống hai vai.

Nó đã phác họa vô cùng nhuần nhuyễn dáng người hoàn mỹ của nam nhân.

Chỉ là, thứ hấp dẫn ánh mắt của Đồng Nhạc Nhạc nhất, chính là một đôi huyết mâu nheo nheo của nam nhân đang nhìn thẳng trên người nàng.

Đồng Nhạc Nhạc chưa từng thấy lông mi của một người nam nhân lại có khả năng dài như vậy!

Phẳng phất như hàng mi vừa mới được chải, vừa dài vừa cong!

Nó tôn lên cho đôi huyết mâu kia, càng tỏ ra xinh đẹp !

Phẳng phất như viên Hồng Bảo Thạch xinh đẹp nhất thế gian, được ánh mặt trời chiếu rọi xuống, trông rạng rỡ ngời ngời!

Vẻ đẹp đó, đẹp đến rung động lòng người!

Lại phẳng phất mang theo một loại quyến rũ vô cùng vô tận, dường như chỉ cần liếc mắt, liền có thể hút hết ba hồn bảy vía của người nhìn vào.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc rung động không thôi.

Cuối cùng, không nhịn được ở trong lòng oán thầm một câu

Yêu nghiệt!

Đang lúc oán thầm trong lòng, liền thấy nam nhân trước mắt, đột nhiên vươn bàn tay thon thả nhẹ nhàng vuốt vuốt đầu nàng.

Cảm giác được hành động của nam nhân, là dịu dàng như vậy, lại mang theo sự sùng ái không che dấu nổi.

Thấy vậy, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc lập tức ngược lên. Nam nhân này, chẳng lẽ không tức giận với nàng nữa sao !?

Trong lòng nàng còn đang nghi hoặc, nam nhân này lại phẳng phất như nhận ra được tâm tư nàng, bạc môi xinh đẹp kia không khỏi khẽ nhếch lên.

Một nụ cười mê người, mang theo vẻ dịu dàng liền xuất hiện bên môi hắn:

“Sau này, không cho lại tùy tiện cắn người.”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu nhẹ nhàng, tiếng nói trầm thấp, trong âm thanh càng có vài phần biếng nhác mệt mỏi, mê người như thế!

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng đầu tiên là cả kinh, lập tức nàng hiểu, nam nhân này, là đã tha thứ nàng sao !?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng liền vui vẻ, lập tức gật đầu như già tởi.

“Vâng vâng vâng, ta người cam đoan với người! Sau này sẽ không bao giờ ... tùy tiện cắn người nữa!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa mở miệng nói, vừa giơ lên móng vuốt lên thề thốt.

Nhìn thấy tiểu điều nhi trước ngực thông minh kinh người như thế, trong mắt Huyền Lăng Thương hiện lên sự sủng ái vô bờ...

Từ sau khi Huyền Lăng Thương không hề tức giận với nàng, Đồng Nhạc Nhạc tâm tình sung sướng. Nàng cảm thấy cả người sung sướng vui vẻ chỉ còn thiếu nước không có bay lên.

Sau lúc Huyền Lăng Thương vào triều, Đồng Nhạc Nhạc đang rất đói bụng nên đối diện với một bàn lớn thức ăn, càng là sung sướng ăn ngấu ăn nghiến.

Trong thời gian ăn một bữa cơm này, Đồng Nhạc Nhạc ăn giống như có vòi rồng quét qua bàn ăn, khiến cho Tiểu Lô Tử đứng hầu hạ một bên trở mắt đứng nhìn, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy buồn cười.

“Chắc chắc chắc, tiểu điều nhi, người đây là quỷ chết đói đầu thai sao! ? Người ăn nhiều như vậy, bụng nhỏ của người chứa hết sao! ?”

Nghe được lời này của Tiểu Lô Tử, nhìn thấy bộ dạng Tiểu Lô Tử trở mắt đứng nhìn, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy buồn cười.

Nhớ lại, tối hôm qua chính mình căn bản không có ăn được gì, hiện tại mới ngồi dậy được, bụng liền đói đến da bụng dán sát vào lưng.

Hơn nữa, cũng bởi vì tâm tình tốt, Đồng Nhạc Nhạc hiện tại quả thực chính là ăn như ma đói!

Cho nên, sau một bữa cơm, Đồng Nhạc Nhạc lại cảm thấy được chính mình phảng phất như phụ nữ mang thai tháng sáu.

Sau khi ăn cơm xong, Đồng Nhạc Nhạc càng cảm thấy mỹ mãn vô cùng mà ợ mấy cái.

Mất nhưng quét nhanh một lượt, chỉ thấy Tiểu Lô Tử sau khi không thấy ai, cũng không nhịn được cầm lấy một cái đùi gà rồi bắt đầu ăn .

Gần đây, cũng không biết có phải đi theo nàng nổi tiếng phàm ăn, mà Tiểu Lô Tử vốn gầy vô cùng bắt đầu mập mập hơn.

71. Chương 71: Không Tìm Cách Chết Sẽ Không Phải Chết

Sắc mặt vốn tái nhợt cũng thấy đã hồng hào hơn được vài phần nên nhìn càng thấy rõ thanh tú đáng yêu

Chỉ tiếc tiểu miêu miêu đáng yêu như vậy lại cũng là một thái giám

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Đồng Nhạc Nhạc nhìn Tiểu Lô Tử có thêm vài phần đồng tình

Không biết ý nghĩ của Đồng Nhạc Nhạc, Tiểu Lô Tử sau khi ăn cơm no cũng cảm thấy mỹ mãn mà ợ vài cái. Sau đó hắn đưa ống tay áo lau lau khóe miệng đầy mỡ , rồi mới quay đầu lại nói với đồng Nhạc Nhạc .

“Tiểu điều nhi chúng ta đều đã ăn no không bằng chúng ta đi ra ngoài đi một chút đi”

Đối với đề nghị của Tiểu Lô Tử , Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên là đồng ý

Bây giờ chân nàng đang bị thương nên cũng lười chạy . Vì thế nàng liền nhảy lên vào cái giỏ trúc để cho Tiểu Lô Tử mang theo nàng ra ngoài đi dạo

Hoàng cung vô cùng to lớn !

Liếc mắt nhìn một vòng, đúng là ba nghìn lều các liên miên không dứt .

Tường đồ ngói vàng đình đài ngọc thạch, hòn non bộ cùng dòng nước lặng lẽ uốn quanh. Mỗi một chỗ đều khắc họa lên một hình ảnh duyên dáng cực kỳ lộng lẫy .

Đồng Nhạc Nhạc từ nhỏ liền ưa thích những nơi có dáng dấp phong cách cổ xưa thế này, nên mỗi khi nhìn thấy cảnh vật tao nhã hoặc tráng lệ ở xung quanh thì cũng cảm thấy rằng kỳ thật đáng lẽ nàng nên sinh ra tại địa phương như thế này .

Tối hôm qua đã có một trận mưa to, đó là lí do mà ngày hôm nay mặt đất ướt sũng .

Chỉ là không khí trái lại càng trong lành hơn !

Đồng Nhạc Nhạc ngồi yên ở bên trong cái giỏ trúc thưởng thức quang cảnh bốn phía , để mặc cho Tiểu Lô Tử tùy ý mang mình đi .

Tán thưởng khen ngợi xong, nàng liền để cho Tiểu Lô Tử mang mình đi đến bên hồ

Gần đây Đồng Nhạc Nhạc rất thường ngồi ngây ra ở bên hồ phía đông ngự hoa viên .

Bởi vì hiện tại đúng là mùa hạ , trong hồ đủ loại hoa sen đua nở .

Đưa mắt nhìn khắp một vòng, lá sen xanh ngắt, hoa sen duyên dáng yêu kiều tỏa hương thơm mát vào tận phổi .

Trong hồ , sóng nước lăn tăn, ếch kêu cá lội. Lại có thêm một ít chuồn chuồn bướm bướm chập chờn lượn vòng trong đó . Hình ảnh như vậy, quả là đẹp như bức tranh

Đồng Nhạc Nhạc thường xuyên nhảy lên trên những chiếc lá sen lớn như thế. Sau đó nằm ở trên lá mà thông dong nhàn nhã ngủ một giấc.

Hôm nay cũng không ngoại lệ !

Sau khi nhảy nhót ở trên lá sen , thông dong nhàn nhã ngủ một hồi lâu . Đến khi lấy lại sự hoạt bát thì Nhạc Nhạc mới từ trên lá sen nhảy lên bờ.

Nàng lại thấy Tiểu Lô Tử đang ngồi ở trên bờ mà ngủ gà ngủ gật!

Nhìn thấy cái đầu hấn cứ gật gật , Đồng Nhạc Nhạc liền cảm thấy buồn cười .

Ngay sau đó dường như Đồng Nhạc Nhạc nghĩ đến cái gì , con ngươi đen bỗng nhiên sáng ngời, sau đó khoe miệng cong lên . Một nụ cười tinh nghịch lại hiện ra trên mặt nàng .

Sau đó nàng vươn móng vuốt nhỏ một cọng cỏ non trên mặt đất, rồi liền thăm dò về hướng dưới mũi Tiểu Lô Tử .

Tiểu Lô Tử đang ngủ say nên cũng không hề biết đến trò đùa dai của nàng chút nào. Chẳng qua là cảm thấy cái mũi ngứa liền liên tục đưa tay xoa mũi, theo bản năng gặt gặt cọng cỏ trên tay nàng .

Thấy vậy Đồng Nhạc Nhạc càng hưng phấn kích động, bàn tay càng không ngừng rung rung. Nàng liên tục dùng cọng cỏ ngoáy mũi Tiểu Lô Tử .

Đang lúc vui đùa khoái chí nhất, Tiểu Lô Tử vốn là ngủ say chợt ngửa đầu hung hăng hắt hơi một cái .

Cùng với một tiếng “hắt xì ” , Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy hai tai chói lên .

Hơn nữa bởi vì không kịp né tránh , tức thì nàng bị Tiểu Lô Tử phun ạt mầy đầy nước bọt kẻ khác . . .

“Ặc”

Ngay lập tức thân thể Đồng Nhạc Nhạc cứng đờ .

Rất cục hiểu được cái gì là không tìm cách chết sẽ không phải chết . Đây không phải là nàng đang tự làm tự chịu sao ?

Trong lòng đủ loại ảo não tức giận nói không nên lời. Nghĩ đến đầy mặt lấm trên người đều là nước miếng của Tiểu Lô Tử , Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy ghê tởm đến chết . Vì vậy nàng liền không cần suy nghĩ mà lập tức xoay người , nhào thẳng về hướng hồ nước trong veo ở phía sau .

Cùng với một tiếng “bùm” , cả người Đồng Nhạc Nhạc đã chui vào trong hồ.

72. Chương 72: Huyền Lăng Phong Trả Thù

Giờ phút này, sau khi Tiểu Lô Tử hắt hơi một cái thật mạnh, cuối cùng cũng lập tức thức giấc. Đúng lúc thấy Đồng Nhạc Nhạc vừa cắm đầu lao xuống dưới hồ thì mặt mày vẫn còn buồn bực !

“Tiểu tổ tông của ta, đây là người làm gì ! ?”

Đối với nghi hoặc của Tiểu Lô Tử, Đồng Nhạc Nhạc không để ý chút nào.

Nàng cứ bơi ở trong hồ rất lâu, rốt cục sau khi cảm giác được đã rửa sạch sẽ nước bọt trên người, mới ‘roạt’ một tiếng, ngoi lên từ trong hồ .

Khi thấy Tiểu Lô Tử ngồi xổm trên bờ, mặt mày nghi hoặc nhìn mình , Đồng Nhạc Nhạc vẫn giữ im lặng, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Mặc dù trong lòng biết là lúc này chính mình vác đá ghè chân, nhưng sau khi Đồng Nhạc Nhạc nhảy lên bờ thì vẫn cố ý ra sức vung vẩy thật mạnh , làm nước trên người bắn tung toé lên Tiểu Lô Tử , xem như trả thù !

Thương thay cho Tiểu Lô Tử bị bắn ướt cả người, nhưng vẫn không biết chính mình tại sao lại đắc tội với người này !

Cuối cùng, sau khi Đồng Nhạc Nhạc đã làm khô mọi vết nước trên người, nàng nhìn qua sắc trời một chút thì thấy đã không còn sớm .

Hiện tại Huyền Lăng Thương, hẳn là đang ở tại Ngự Thư Phòng để phê duyệt tấu chương chứ! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc liền lập tức tung chân chạy về hướng tới Ngự Thư Phòng . Nàng muốn đi gặp Huyền Lăng Thương.

Tiểu Lô Tử thấy vậy, không thể làm gì khác hơn là xách cái giỏ trúc lên rồi đuổi theo.

“Tiểu tổ tông của ta, đợi ta a. . .”

. . .

Mặc dù cái chân trước của Đồng Nhạc Nhạc bị thương, nhưng mà hiện tại trong lòng nàng chỉ nghĩ được nhìn thấy Huyền Lăng Thương sớm hơn một chút, cho nên chạy nhanh như chớp .

Đám thị vệ đang đứng tại sân trước cửa Ngự Thư Phòng chỉ cảm thấy trước mắt có một bóng trắng thoáng vụt qua, nhanh đến mức cơ hồ làm cho người ta không phát hiện được.

Đối với con Tiểu Bạch Điều này, mọi người cũng lấy làm bình thường.

Vào lúc Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng chạy vội tới Ngự Thư Phòng , trong lòng có hơi buồn bực.

Bởi vì trong ngày thường , cánh cửa lớn của Ngự Thư Phòng đa phần là rộng mở, tại sao hôm nay cửa Ngự Thư Phòng lại đóng kín vậy! ?

Chẳng lẽ , Huyền Lăng Thương đang bàn bạc quốc sự cùng đại thần khác ở bên trong ! ?

Không đúng a, coi như bàn bạc quốc sự, nhưng bên ngoài có nhiều thị vệ gác như vậy mà vẫn còn phải đóng cửa sao! ?

Càng nghĩ, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng tò mò.

Càng tò mò ! Đồng Nhạc Nhạc càng muốn biết rõ ràng, rốt cuộc lúc này đang xảy ra chuyện gì.

Kết quả là, Đồng Nhạc Nhạc liền từ từ đi tới trước cửa Ngự Thư Phòng.

Đầu tiên là len lén từ khe cửa nhìn vào bên trong .

Chỉ thấy bên trong Ngự Thư Phòng thật im ắng, hình như không có một bóng người .

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc cau mày một cái, càng tỏ ra tò mò .

Tại sao Huyền Lăng Thương không ở bên trong vậy! ?

Mỗi ngày vào lúc này, không phải hẳn đều phê duyệt tấu chương ở bên trong sao! ?

Trong lòng tò mò, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi vươn móng vuốt đẩy cái cửa gỗ chạm trở vốn chỉ là khép lại.

Cùng với ‘kẹt’ một tiếng, âm thanh cửa gỗ cọ vào mặt đất vang lên. Còn cánh cửa gỗ vốn chỉ là khép hờ lập tức bị đẩy ra.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhấc chân đi vào bên trong .

Có điều , chân nàng còn chưa đặt trên mặt đất, chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu có tiếng ‘roạt’ một tiếng. Nghe thấy thế, Đồng Nhạc Nhạc theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên.

Không nhìn thì còn khá, vừa nhìn, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy bỗng nhiên xuất hiện cảm giác trái tim nhảy khỏi lồng ngực.

Chỉ thấy một chậu đựng thứ gì đó đen sì sì không biết là vật gì , rơi thẳng trên người nàng rồi đập xuống đất . . .

Chuyện phát sinh đột nhiên, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến đầu óc trống rỗng. Do đang hăm hở định tới đây, nên lúc muốn tránh né thì đã muộn!

Chỉ nghe ‘bịch’ một tiếng, Đồng Nhạc Nhạc vừa kịp nhắm mắt lại.

Chỉ cảm thấy toàn thân ướt rườn rướt, chun mũi cũng ngửi thấy được là có mùi mực nước . . .

Ngửi, Đồng Nhạc Nhạc cũng biết , thứ trút trên người nàng rốt cuộc là vật gì . . .

Đó là mực nước. . .

73. Chương 73: Huyền Lăng Phong Báo Thù 2

Trong lòng suy tính, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là từ từ mở mắt ra.

Khi nhìn rõ bộ dạng hiện tại của chính mình, liền cảm thấy thân thể cứng đờ...

Chỉ thấy, bộ lông vốn trắng như tuyết, xinh đẹp mềm mại, được nàng thường xuyên chăm sóc, hiện tại lại biến thành màu đen...

“A a a a a a a a a a a...”

Nhìn mình toàn thân nhớp nháp, toàn thân toàn là mực nước, sau khi Đồng Nhạc Nhạc phục hồi tinh thần, rốt cục không nhịn được bắt đầu kêu lên.

“Rốt cuộc là cái tên trời đánh chết bầm chết vằm nào !? Lại đặt mực nước ở trên cửa !? A a a a a...”

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc đang tìm hiểu ngọn nguồn , nổi trận lôi đình rít gào thì đột nhiên, một tiếng cười to, tràn đầy sung sướng, phút chốc vang lên từ phía sau nàng.

“Ha ha ha ha . . . tiểu diêu nhi nhà ngươi này, ta mà không trêu chọc được nhà ngươi à! ? Ha ha. . .”

Nghe thấy âm thanh đặc ý quen thuộc mang theo sự sung sướng tràn trề, thân thể Đồng Nhạc Nhạc lập tức run lên, liền từ từ xoay người, nhìn lại về phía sau.

Chỉ thấy, phía sau màn che kia không biết từ khi nào đã có một bóng dáng cao to đứng đó.

Thiếu niên ngạo nghễ đứng thẳng, mặc một bộ cẩm bào màu lam thêu kim tuyến Tường Vân, càng tăng thêm vẻ tôn quý của hắn.

Đầu đội mũ ngọc, mặt đẹp như ngọc, đường nét thanh tú...

Hay ột thiếu niên phong thái tuyệt vời!

Chỉ là, giờ phút này nụ cười sung sướng sáng khoái trên mặt thiếu niên kia lại giống như muốn làm tăng thêm lửa giận của nàng.

‘Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!’ một tiếng, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy núi lửa trong lòng lập tức bạo phát!

“Là người! ?”

Đồng Nhạc Nhạc trong lòng nổi trận lôi đình, ánh mắt nhìn về phía thiếu niên, chỉ kém không có phun ra lửa.

Nàng nên sớm nghĩ tới, người lớn mật như thế, dám làm xằng làm bậy tại Ngự Thư Phòng, thì trừ cái...tên trời đánh chết tiệt Thập Tam vương gia Huyền Lăng Phong, còn có ai !?

Giờ phút này, thấy nụ cười trên mặt Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy, nụ cười của hắn , quả thực là nụ cười ma quỷ!

Đối với vẻ mặt tức giận của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong cười càng thêm sung sướng.

Bờ môi khoe mắt đều thấy rõ nụ cười thỏa mãn.

“Ha ha, quân tử báo thù, mười năm không muộn! Tiểu điều nhi, đây là trừng phạt ngươi về việc dám can ta!”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Phong, còn có nụ cười đắc ý dào dạt trên mặt hắn, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là cúi đầu nhìn toàn thân dính đầy mực nước, cực kì nhếch nhác của chính mình.

Lập tức, cũng không nhận được nữa, đột nhiên nàng ngẩng đầu.

“A a a a a a... Ngươi cái...tên trời đánh này, ta muốn giết ngươi!”

Dứt lời, mũi chân Đồng Nhạc Nhạc nhún một cái, điên tiết lao về hướng Huyền Lăng Phong đang cười đắc ý...

Thật sự là gì có thể nhẫn, chứ phen này không thể nhịn được!

Mẹ nó! Lão nương liều mạng với ngươi!!!

Đối với Đồng Nhạc Nhạc trong cơn lửa giận ngút trời , Huyền Lăng Phong bản đang thoải mái cười lớn bỗng nhìn thấy tiểu điều nhi toàn thân dính đầy mực nước, phảng phất là quá giận dữ, giờ phút này đang lao nhanh như điện chớp về phía hắn.

Tốc độ cực nhanh, khiến cho Huyền Lăng Phong vốn đang cười lớn lập tức ngừng lại, trong lòng kinh ngạc.

Không nghĩ tới tiểu điều nhi này lại có tốc độ nhanh như vậy, thật sự khiến người ta không thể xem thường!

Bản lĩnh của con tiểu điều này, tối hôm qua hắn đã chứng kiến.

Hồi tưởng lại việc tối hôm qua bị tiểu điều nhi này cắn một cái, thiếu chút nữa liền về chầu trời, Huyền Lăng Phong vừa tức lại vừa sợ đối với con tiểu điều nhi này.

Tuy là như thế, nhưng muốn hắn vốn kiêu ngạo từ nhỏ , chưa từng chịu đê nén như vậy, đành phải bỏ qua sao!?

Cho nên vừa rồi, hắn mới thừa dịp sau khi hoàng huynh cùng đại thần rời khỏi đây, suy tính tiểu điều nhi này khẳng định sẽ trở về vào đúng lúc này, nên mới cho người thu xếp tất cả, chính là để trêu chọc con tiểu điều nhi này một phen.

Ai kêu con tiểu điều này dám can hắn!?

Dám đắc tội với Huyền Lăng Phong hắn!? Hắn sẽ để cho nó biết được sự lợi hại của Huyền Lăng Phong hắn!

74. Chương 74: Huyền Lăng Phong Trả Thù 3

Thầm nghĩ trong lòng , giờ phút này Huyền Lăng Phong chỉ thấy tiểu điều nhi toàn thân đen như mực đang chạy nhanh như điện đến chỗ mình . Nhớ lại lúc tối qua bị tiểu điều nhi này cắn làm hấn có chút sợ, ngay lập tức Huyền Lăng Phong nhắc chân chạy trốn.

Mặc dù, Huyền Lăng Phong không có bản lĩnh gì mấy, bộ dạng mười phần ăn chơi trác táng chỉ là thân thủ cũng không chậm.

Đặc biệt ở trong Ngự Thư Phòng này , khắp nơi đều là đôn kệ, ghế ngồi, giá sách với giá treo các bức thi họa , cho dù Đồng Nhạc Nhạc cố hết sức như thế nào cũng đều không bắt nổi Huyền Lăng Phong.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Nàng lại không nghĩ tới cái tên tiểu tử thối này cũng có thân thủ tốt a.

Chỉ là hôm nay nàng tuyệt đối không tha cho hấn.

Coi như không cắn được hấn nhưng nàng vẫn còn nhiều biện pháp để trả thù cơ mà.

Trong đầu suy tính như vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền đuổi theo Huyền Lăng Phong ngay bên trong Ngự Thư Phòng.

Ngay lập tức bên trong Ngự Thư Phòng bởi vì một người một điều truy đuổi nhau mà mặt đất trở thành một đồng hồ hỗn loạn.

Giá sách bị đụng ngã, sách rơi đầy đất.

Lọ hoa ở bên cạnh cũng bị đánh rơi khỏi đôn, món đồ sứ Thanh Hoa vỡ vụn.

Vài bức họa quyển Tranh cuộn tròn) cũng bị hất rơi trên mặt đất. Ở bên ngoài vẫn còn hiện lên dấu vết mấy cái móng vuốt của Đồng Nhạc Nhạc . . .

Đối với điều này, Đồng Nhạc Nhạc và Huyền Lăng Phong lại không hiểu rõ tình hình chút nào .

Một người một điều truy đuổi một hồi lâu, khiến cho Đồng Nhạc Nhạc đuổi theo càng tức tối đạp chân phóng nhanh hơn.

Thế rồi, Đồng Nhạc Nhạc nàng cũng có chỗ thu hoạch.

Huyền Lăng Phong mặc dù động tác không chậm, nhưng nàng chính là Phượng Hoảng Điều nổi danh tốc độ nhanh a.

Cho nên lúc đầu Huyền Lăng Phong còn có thể tránh né, dần dần cước bộ cũng không bằng nàng.

Nàng mặc dù không cắn hấn, nhưng mà bộ móng vuốt sắc bén của nàng trực tiếp vung lên xé rách bộ cẩm bào của Huyền Lăng Phong .

Chỉ thấy Huyền Lăng Phong bởi vì vừa rồi bị truy đuổi mà vương miện bằng ngọc nửa rơi nửa treo trên đỉnh đầu, tóc tai bừa bộn.

Điều buồn cười nhất là, hấn nguyên bản mặc một bộ cẩm bào màu lam thì giờ phút này bị nàng xé rách tơi tả, nếu chỉ nhìn thoáng qua có thể nhầm với trang phục của khất cái (ăn mày) .

Đồng Nhạc Nhạc thấy Huyền Lăng Phong toàn thân chật vật rồi cuộc cũng trút được giận.

Một tay chống nạnh, một tay chỉ vào Huyền Lăng Phong đang thở hổn hển, bắt đầu cười ha ha.

” Ha ha ha ha ... Huyền Lăng Phong ngươi cũng có ngày này a. Thế nào? Còn dám chọc ta nữa không. Phải biết rằng Đồng Nhạc Nhạc ta không dễ chọc.”

Mặc dù nghe không hiểu tiểu điều này kêu “chi chi” cái gì.

Chỉ là xem nó một tay chống nạnh một tay chỉ vào hấn chi chi cười to, Huyền Lăng Phong dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết con tiểu điều này là giễu cợt hấn.

Thấy vậy, Huyền Lăng Phong cúi đầu một chút nhìn mình hiện tại.

Thiết nghĩ, hắc đường đường là Thập Tam vương gia của Linh Nhạc Quốc, từ nhỏ liền được ngàn vạn sủng ái, chưa từng giống như bây giờ. Bị một con tiểu điều nhi truy đuổi mà thở hổ hển, hơn nữa y phục trên người cũng bị tiểu điều nhi này xé nát.

Nếu như để người khác nhìn thấy thì Huyền Lăng Phong hẳn biết giấu mặt mũi vào đâu?

Nghĩ đến đây, Huyền Lăng Phong đột nhiên tức giận bởi xấu hổ, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc cơ hồ muốn phát hỏa.

” Người là tiểu súc sinh chết tiệt, ta giết người.”

Huyền Lăng Phong nghiêng răng, phần nộ nhìn nàng.

Chỉ là, nghe thấy Huyền Lăng Phong chửi mình như thế, con người Đồng Nhạc Nhạc lập tức đen lại.

” Tiểu tử thú chết tiệt nhà ngươi nói ai súc sinh”

Mụ nộ nó!

” Người mới là tiểu súc sinh. Cả nhà ngươi đều là tiểu súc sinh.” (Ha ha, cả soái Huyền Lăng Thương nữa)

Đồng Nhạc Nhạc nghiêng răng nghiêng lợi quát, cơ hồ muốn phát hỏa, lập tức giơ bộ móng vuốt lên muốn liều mạng cùng Huyền Lăng Phong .

75. Chương 75: Lại Gây Họa !

Cùng lúc đó, bên kia — — —

Huyền Lăng Thương ở đại điện tiếp kiến xong mấy người sứ giả ngoại quốc, lúc này đang sải bước đi về phía ngự thư phòng .

Mà giờ khắc này, một người thị vệ lại vội vàng vàng chạy tới phía hắc .

” Hoàng thượng, không xong rồi, bức thư pháp mà ngài hết sức yêu thích bị con chồn phá hỏng rồi ! ”

Người vừa đi đến trước mặt Huyền Lăng Thương, lập tức quỳ một chân trên đất, nói ra chi tiết vừa mới thấy .

Nghe vậy, chân mày Huyền Lăng Thương cũng không hề cau một chút nào, chỉ thản nhiên nói.

” Không sao, nó thích là được rồi ! ”

Dù cho là bảo vật trân quý đi nữa, cũng không bằng nó, không phải sao ! ?

Nghĩ vậy, khóe miệng Huyền Lăng Thương nhẹ nhàng cong.

Cũng không biết, tên tiểu tử này hiện đang làm gì ! ?

Có hay không biết mình gây họa lại trốn đi ! ?

Vừa nghĩ tới tối hôm qua, tiểu tử khả ái kia thừa dịp hắc ngủ, lén hôn hắc, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy tâm tình vui vẻ không thôi. Ngay sau đó, liền bỏ lại thị vệ hoàn toàn im lặng không biết nói gì, ffi về hướng ngự thư phòng .

Trái ngược với vẻ mặt phấn khởi của Huyền Lăng Thương, thị vệ nào đó hoàn toàn không nói gì .

Nhớ lại trước kia có một cung nhân không cẩn thận làm rơi bức thư pháp kia, còn bị vị chủ nhân này ang xuống đánh một trăm gậy mà !

Đế vương này, đối với con chồn con mà nói, thực sự quá mức ưu ái đi !

...

Cùng lúc đó, trong ngự thư phòng, Đồng Nhạc Nhạc cùng Huyền Lăng Phong đã đến tình cảnh thủy hỏa bất dung.

Ở trong mắt hai người bọn họ, căn bản đã không tha cho đối phương ! Đang giữa lúc người chết ta sống !

Thế mà, vừa lúc đó, một giọng nói mang theo không dám tin cùng tức giận vang lên từ cửa ngự thư phòng

— — —
” Ai có thể nói cho trẫm , đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ! ? ”

Nam nhân mở miệng. Tiếng nói kia, cơ hồ là từ nước đá thoát ra ngoài, lạnh đến làm cho toàn thân run lên!

Nghe thấy thanh âm lạnh như băng quen thuộc này, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó nhìn lại nơi âm thanh phát ra .

Khi thấy bóng dáng cao to cùng màu vàng sáng quen thuộc thì trong lòng vui vẻ.

Chỉ cảm thấy cứu binh của nàng đã tới.

Lập tức, liền không hề nghĩ ngợi, tính toán nhào vào trong ngực nam nhân kia .

Nhưng mà, khi Đồng Nhạc Nhạc chạm về mặt tối sẫm lạnh lùng của nam nhân kia, thì trong lòng không khỏi lo lắng, một sự cực kì bất an tức khắc ủa đến ...

Ngay sau đó, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi chậm rãi quay đầu, ánh mắt khe khẽ đảo qua, nhìn khắp bốn phía ngự thư phòng .

Khi thấy tình cảnh trong ngự thư phòng thời khắc này, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hô một tiếng — —

Nguy rồi ! ! !

Ở đây, chỗ nào còn là ngự thư phòng không nhiễm một hạt bụi ! ?

Giá sách đổ, sách rơi đầy đất.

Gốm sứ Thanh Hoa vỡ tan, mảnh vụn đầy đất.

Còn có vài bản thư pháp, cũng bị vứt trên mặt đất, trên đó, vẫn còn vết chân Đồng Nhạc Nhạc hôn lên...

Thấy vậy, thân thể Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cứng đờ, da đầu tê dại, trong lòng biết đã lại gây họa lần nữa ...

Trái ngược với vẻ mặt sợ hãi của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong vốn vẫn còn tức giận không ngớt, muốn cùng đồng Nhạc Nhạc một sống một còn, sau khi nhìn thấy Huyền Lăng Thương, lập tức dự định cáo trạng trước.

Chỉ là, khi thấy vẻ mặt u ám kia của Huyền Lăng Thương , trong lòng cũng cả kinh, trong đầu kêu gào không tốt !

Hoàng huynh này của hần, tuy rằng từ nhỏ cực kì thương yêu , tỉ mỉ chu đáo đối với hần .

Nhưng mà, đó là khi dưới tình huống hần không có gây rắc rối...

Bây giờ, trông mắt đen nhìn khắp bốn phía, khi nhìn thấy ngự thư phòng thành một chỗ đổ rác, trong lòng Huyền Lăng Phong lập bộp một tiếng.

Không xong ! ! !

Mới vừa rồi chỉ lo đùa nghịch với con tiểu điều đáng ghét kia, hần lại quên mất, chỗ này không phải là nơi hần chơi đùa....

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong lập tức luống cuống.

Ánh mắt nhìn về phía Huyền Lăng Thương, đúng là đáng sợ hãi của một tiểu hài tử làm chuyện bậy bị đại nhân phát hiện.

” Hoàng , hoàng huynh ...”

Huyền Lăng Phong mở miệng lắp ba lắp bắp nói, vô cùng khẩn trương.

Khác với vẻ mặt sợ hãi của Huyền Lăng Phong, con mắt lạnh lẽo của Huyền Lăng Thương đảo qua.

Nói ra, càng băng lạnh tới cực điểm !

” Nói! Chuyện này rốt cuộc là ai làm ! ? ”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, lại nhìn vẻ mặt âm u của hắn, kẻ ngu si cũng nhìn ra được, Huyền Lăng Thương đang giận dữ!

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong kinh hồn bạt vía, sau một khắc, như là nghĩ đến cái gì đó, lập tức chỉ một ngón tay hướng về phía Đồng Nhạc Nhạc đứng ở trên bàn — —

” Hoàng huynh, tất cả đều do con tiểu điều này làm ! ”

” Phốc...”

Nghe được lời Huyền Lăng Phong nói, Đồng Nhạc Nhạc nhất thời phun máu.

Mẹ nó !

Người này vẫn còn thật vô sỉ! Lại có thể đổ hết việc này lên trên người nàng! ?

Đừng tưởng rằng nàng không nói được, thì cho là chồn dễ bắt nạt !

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức đứng lên, vươn móng vuốt chỉ thẳng về hướng Huyền Lăng Phong !

” Huyền Lăng Thương, đừng nghe hắn nói bậy bạ, là hắn! Tất cả đều là hắn làm ! ”

Nghe thanh âm chi chi của tiểu điều trước mặt, mặc dù không biết nó đang nói cái gì. Chẳng qua là, nhìn hành động của nó bây giờ, liền biết ý tứ.

Trong nháy mắt, mặt dày của Huyền Lăng Phong liền nhăn tít .

” Nói bậy, cái đồ tiểu điều, thật đúng là ghê tởm, lại đổ bòn phân lên đầu ta? Hoàng huynh, người ngàn vạn lần không được nghe nó ! ”

Huyền Lăng Phong giận dữ nói, đối với con tiểu điều này, càng hận không thể mang nó ra ăn!

Khác với Huyền Lăng Phong đang tức giận, Đồng Nhạc Nhạc chưa hề thất lễ ! ?

Đồng Nhạc Nhạc còn chưa từng gặp qua một người đáng ghét như vậy !

Hiện tại, nàng quyết định, phải đẩy Huyền Lăng Phong vào chỗ chết !

Đối với Huyền Lăng Phong cùng Đồng Nhạc Nhạc như chó cắn nhau, sắc mặt Huyền Lăng Thương càng khó coi.

Huyền Lăng Phong thấy vậy, trong lòng biết không ổn.

Phải biết rằng, mặt rồng giận dữ, hậu quả khó lường.

Nghĩ tới đây, đôi mắt Huyền Lăng Phong sáng ngời, giống như là nghĩ đến cái gì đó, lập tức đưa tay bắt lấy cổ tay mình, kêu thảm một tiếng.

” A, Ta bị tiểu điều cắn, ta sắp phải chết ! *Gào khóc, gào khóc* ...”

Huyền Lăng Phong mở miệng , đáng sợ một bộ sắp chết.

Chẳng qua là, nhìn động tác hắn khoa trương vậy, kẻ ngu cũng biết hắn đang giả bộ !

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc tức giận.

Chỉ là sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc giống như là nghĩ đến cái gì đó, con người đen sáng ngời, lập tức, toàn bộ thân thể tiểu điều co giật, sau đó hai mắt khẽ đảo, ngã xuống đất nằm ngay đơ!

Hừ !

Muốn giả chết, ai không biết ! ?

76. Chương 76: Hoàng Thượng Tuyền Phi

Đối mặt một người một chồn trước mắt, một lớn tiếng tru lên, một ngã lăn xuống đất giả chết, khoe miệng Huyền Lăng Thương không khỏi nhếch lên!

Lập tức, bạc môi mở ra, cũng không nhin được nữa , nhỏ giọng quát.

“Các người, thực sự coi trảm trở thành kẻ ngu sao! ?”

Làm trò như vậy, kẻ ngu mới có thể tin tưởng chứ! ?

Nghe được những lời này của Huyền Lăng Thương , trong lòng Huyền Lăng Phong vốn đang lúc kêu thảm thiết như sói tru, không khỏi giật thót một cái. Thầm biết chính mình diễn trò này không qua nổi nhãn quan anh minh thần vũ của hoàng huynh, cuối cùng hẳn không thể làm gì khác hơn là cúi đầu cụp mắt, đúng bộ dạng tiểu hài tử biết sai.

“Hoàng huynh, đệ, đệ biết lỗi rồi, huynh hãy tha thứ cho đệ lần này được không! ?”

Huyền Lăng Phong mở miệng, cúi đầu,giọng điệu mang theo sự căng thẳng và sợ hãi không che dấu chút nào.

Phải biết rằng, hoàng huynh này của hắn, một mực đối với hắn đều là sủng ái có thừa, chăm chút từng li từng tí.

Cho dù bất kì lúc nào cũng luôn nghĩ đến một người, là hắn

Có cái gì tốt cũng đều cho hắn.

Chính là, đó đều là tình huống hắn không có gây họa .

Nhưng mà một khi hắn đã gây họa, hoàng huynh này sủng ái có thừa đối với hắn lại sẽ trở nên cực kỳ nghiêm khắc giống như bây giờ!

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong trong lòng càng là giống như treo mười lăm cái thùng , thất hồn lạc phách, thấp thỏm bất an.

Cũng không biết lần này đây, hoàng huynh muốn trừng phạt hắn như thế nào ! ?

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong mất tinh thần rất nhiều, không khỏi hung hăng trợn trừng mắt nhìn con chồn nhỏ đang nằm ngay đơ trên mặt đất giả chết .

Trong lòng oán thầm .

Con chồn nhỏ chết tiệt này, thật đúng là giả chết cũng quá đúng lúc đi!

Hừ hừ, hôm nay nếu không phải tại nó, hắn sẽ bị hoàng huynh trừng phạt sao! ?

Món nợ này, hắn quyết định sau này sẽ tìm nó thanh toán!

Liền ngay lúc Huyền Lăng Phong trong lòng hận đến nghiến răng kèn kẹt này, hắn không nhận thấy được một đạo ánh mắt cực nóng chiếu đến.

Cảm giác được điều này, Huyền Lăng Phong ngược mắt lên, vừa đúng lúc bắt gặp ánh mắt vô cùng sắc bén của Huyền Lăng Thương kia. Trong lòng giật mình, lập tức sợ đến cup mắt xuống, đầy vẻ chột dạ căng thẳng đứng ở nơi đó.

Trong lòng hắn đang hỗn loạn căng thẳng, thì bên tai đang từ từ truyền đến âm thanh trầm thấp mang theo uy nghiêm của Huyền Lăng Thương .

” Gần đây A phong thật là nhân a! Đã như vậy người liền sao chép Tĩnh Tâm Kinh một trăm lần cho trẫm!”

Huyền Lăng Thương mở miệng, giọng điệu nhân nhạ. Có điều là, lời này của hắn, rơi vào trong tai Huyền Lăng Phong, lại giống như Ngũ Lôi giáng xuống đầu .

Nghe vậy, Huyền Lăng Phong lập tức bật dậy phản đối.

“Cái gì! ? Tĩnh Tâm Kinh một trăm lần! ? ? ? Hoàng huynh, huynh, đây không phải là huynh muốn mạng của đệ sao! ?”

Phải biết rằng, hắn từ nhỏ cũng không thích đọc sách, chỉ thích cùng đám công tử chơi đùa bắt chim, chơi đồ chơi linh tinh các loại. Còn lúc khác, chính là đi theo sư phụ dạy võ để học võ công.

Chỉ là, tập võ dù sao cũng là việc khổ cực , hắn làm thế nào chịu đựng được. Cho nên, chỉ học được một nửa.

Dù sao, Huyền Lăng Phong hẳn đường đường chính là Thập Tam vương gia Linh Nhạc Quốc, ai dám khi dễ hắn! ?

Không chỉ như thế, bên cạnh hắn còn nhiều thị vệ đi theo bảo vệ ! Cho nên, học một nửa, Huyền Lăng Phong liền không có học tiếp .

Mà hắn, ghét nhất là học tập viết chữ !

Khiến cho hắn im lặng ngồi xuống viết chữ, quả thực còn khó chịu hơn so với giết hắn.

Cho nên, Huyền Lăng Phong thường xuyên mừng thầm trong lòng , may là chính mình không phải hoàng đế, bằng không, khiến cho hắn mỗi ngày phê duyệt tấu chương, cùng các đại thần bàn bạc quốc sự, đây không phải tương đương muốn tánh mạng của hắn sao! ?

Hiện nay, hoàng huynh thân yêu của hắn, lại phạt hắn sao chép Tĩnh Tâm Kinh, cái này cái này ... cái này. .

Nghĩ tới đây, trên gương mặt tuấn tú của Huyền Lăng Phong , mày chỉ kém không có chau lại thành hình chữ xuyên () .

Cố gắng tạo ra vẻ mặt đau khổ nhất, Huyền Lăng Phong liền quay sang Huyền Lăng Thương mở miệng cầu xin tha thứ .

“Hoàng huynh, người không nên như vậy mà, đệ biết sai lầm rồi, thật sự biết sai lầm rồi, người tạm tha đệ lần này đi! ? Được không? Cầu huynh đó . . .”

Huyền Lăng Phong mở miệng, không ngừng cầu khẩn cùng làm nũng.

Đã nghĩ Huyền Lăng Thương có thể nhìn thấy hắn đáng thương như vậy mà tha hắn lần này.

Đối diện với đáng dấp đáng thương lại không ngừng cầu khẩn làm nũng như vậy của Huyền Lăng Phong, huyệt mâu Huyền Lăng Thương chỉ là nhẹ nhàng quét nhanh một lượt, lập tức, bạc môi hé mở, nhân nhạ nói:

“Vua không nói chơi, người nói thêm nữa, liền lại phạt sao chép thêm năm mươi lần!”

“Ặc. . . ! ?”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương , Huyền Lăng Phong vốn dĩ còn muốn nói thêm cái gì, lập tức hai tay bịt miệng, câm như hến.

Dù sao, sao chép một trăm lần, đã đủ nhiều , lại bắt hẩn sao chép thêm năm mươi lần nữa, coi như hẩn trực tiếp chết luôn à .

Nhưng mà, may là, hẩn có khả năng tìm người viết giùm. . .

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong mừng thầm trong lòng.

Chỉ là, Huyền Lăng Phong mừng thầm vẫn còn duy trì không được nửa khắc, bên tai lại lần nữa truyền đến âm thanh tuyên bố đầy uy nghiêm của Huyền Lăng Thương:

“Nếu như trăm phát hiện, người tìm người viết giùm, như vậy, trăm xử phạt, liền không phải chỉ trách mắng như thế này. . .”

“Ặc. . . ! ?”

Nghe được âm thanh mang theo cảnh cáo này của Huyền Lăng Thương , trên gương mặt sững sốt của Huyền Lăng Phong, lập tức như có một mảnh mây đen dày đặc che phủ.

“Vâng, hoàng huynh. . .”

“Uh, đi xuống đi!”

Nghe được lời của Huyền Lăng Thương nói, Huyền Lăng Phong đầu tiên là đồng ý một tiếng, cuối cùng vẫn còn không nhận được hung hăng trợn mắt nhìn trừng trừng, bất chợt liếc qua con chồn nhỏ vẫn té trên mặt đất như trước , lập tức đôi môi đỏ mọng mở ra, trừng mắt nói.

“Hoàng huynh, chuyện này không chỉ có một mình đệ là người có lỗi, nếu như hoàng huynh muốn xử phạt đệ, thì hẩn là cũng nên xử phạt con chồn nhỏ này, như vậy mới công bằng!”

Hừ!

Nếu hoàng huynh muốn xử phạt hẩn, dẫu như thế nào thì cũng phải tìm một người chết theo!

Trong thời gian Huyền Lăng Phong tức giận thầm suy tính, Đồng Nhạc Nhạc vốn một mực té trên mặt đất nằm ngay đơ không nhúc nhích, lúc nghe được lời này của Huyền Lăng Phong thì nàng thiếu chút nữa liền nhảy dựng lên từ trên mặt đất mà lại xông vào liều mạng cùng Huyền Lăng Phong !

Mẹ ơi!

Nàng chưa từng là người bụng dạ hẹp hòi giống như Huyền Lăng Phong vậy !

Hẩn đây là chết vẫn muốn kéo nàng cùng chết theo sao! ?

Đợi đó, món nợ này,nàng nhất định nhớ kĩ! ! !

Bằng không, hẩn thật đúng là cho là Đồng Nhạc Nhạc nàng là dễ bắt nạt! ? ?

Đồng Nhạc Nhạc suy tính trong lòng, móng vuốt đặt bên người lập tức xiết chặt lại thành quyền, âm thầm thề .

Mặc dù Đồng Nhạc Nhạc còn chưa mở mắt ra , thế nhưng Huyền Lăng Thương vẫn nhận thấy được Đồng Nhạc Nhạc đang xiết chặt móng vuốt .

Thấy vậy, huyết mâu tuyệt đẹp kia đầu tiên là lóe ra một cái, sau đó mới hơi hơi liếc xéo, thần nhiên nói với Huyền Lăng Phong vẫn đang mắt mở trừng trừng đầy vẻ tức giận không thôi:

“Uh, chuyện của nó, trăm sẽ xử lý, người trở về đi thôi! ?”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương , Huyền Lăng Phong mới hung hăng quơ quơ ống tay áo rách rưới xoay người rời đi.

Chỉ là, nhìn bộ dáng tức giận muốn nổ phổi kia , chuyện này, thật đúng là không dễ yên được!

Trong lòng biết đệ đệ của mình có tính cách có cừu oán tất báo , Huyền Lăng Thương chỉ là bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Lập tức, huyết mâu tuyệt đẹp kia nhẹ nhàng quét nhanh một lượt, liền nhìn vào con chồn nhỏ vẫn nằm ngay đó trên mặt đất như trước.

Chỉ thấy hiện tại con tiểu điều này, đầu còn màu trắng như tuyết dễ thương như dĩ vãng! ?

Bộ lông vốn trắng như tuyết lại mềm mại sáng bóng , hiện tại trở nên đen thui thui.

Lúc đầu nhìn qua, còn tưởng rằng con chuột to ở nơi nào tới!

Thấy vậy, trong mắt Huyền Lăng Thương không khỏi xẹt qua một nụ cười thấp thoáng.

Lập tức, bạc môi có hơi mở ra, làm ra vẻ mâu thuẫn nói.

“Thịt chồn thật đúng là trẫm chưa có nếm qua thử! ? Không biết hấp ăn ngon nhất! ? hay là đem kho hơn ! ?”

Cùng với lời này của Huyền Lăng Thương vừa thốt ra, Đồng Nhạc Nhạc vốn đang nằm trên mặt đất lập tức cả kinh trong lòng. Nàng không hề nghĩ ngợi, liền vội vàng nhảy dựng lên từ trên mặt đất .

“Không không không nên ăn ta! ! Ta còn chưa chết a!”

Mẹ ơi! Nam nhân này thật khủng bố , lại muốn ăn thịt nàng! ?

Thế này không thể được a! ! !

Ngay tại lúc Đồng Nhạc Nhạc sợ đến lòng dạ rối bời, hết sức lo lắng , thì lại thấy không phải như thế. Lúc này nàng đang đối diện một đôi huyết mâu đầy vẻ hài hước.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc tức thì buồn bực, trong lòng biết chính mình đây là bị đùa giỡn !

Chết tiệt! Huyền Lăng Thương lại trêu nàng! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi tức giận không thôi.

Con người đen ngập tràn ảo não, tức thì biến thành hung hăng trợn mắt nhìn Huyền Lăng Thương đang cười khê trêu tức.

Nhưng đúng lúc nhìn thấy ánh mắt Huyền Lăng Thương rơi trên người mình ánh, lại lộ rõ sự vui vẻ và trêu chọc, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy chính mình dù mặt dày như tường thành đều bị ném cạn sạch!

Cúi đầu nhìn dáng dấp chính mình hiện tại, đây mà là con chồn nhỏ dễ thương lông xù trắng như tuyết trước kia sao! ?

Ngao ngao ngao ngao, Huyền Lăng Phong, còn đâu hình tượng của nàng a!

Liền trong thời gian Đồng Nhạc Nhạc thầm rít gào, nhưng sau một khắc thì dường như nàng đã nghĩ đến cái gì. Dưới ánh mắt tươi cười của Huyền Lăng Thương, mũi chân dậm mạnh một cái, liền nhào thẳng về hướng trong lòng Huyền Lăng Thương .

Đối với việc Đồng Nhạc Nhạc đột nhiên thể hiện yêu thương nhưng nhớ, Huyền Lăng Thương chỉ là ngây ra một khắc. Lập tức, hắn cũng không kịp suy nghĩ nhiều , liền theo bản năng giang hai tay ra đỡ lấy Đồng Nhạc Nhạc .

Bổ nhào vào trong lòng Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc càng là không ngừng dùng thân thể của mình để cọ sát vào ngực Huyền Lăng Thương .

Cuối cùng, còn vươn món vuốt dính đầy mực của mình đi sờ mặt Huyền Lăng Thương .

Nhìn thấy khuôn mặt Huyền Lăng Thương vốn tuấn mỹ vô cùng , bị chính mình sờ đến mức mặt mày đều bị quét mực, bộ dạng kia trông vô cùng nhếch nhác buồn cười!

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc rốt cục không nhịn được vui vẻ, ngã vào trong lòng Huyền Lăng Thương, liền bắt đầu cười ha ha.

“Huyền Lăng Thương, ha ha ha ha ha ha. . . Người thành mặt mèo . . . Ha ha ha ha ha ha. . .”

Đến khi Đồng Nhạc Nhạc cười rung hết cả người, Huyền Lăng Thương mới nhận ra, chính mình là được con chồn nhỏ này bôi mặt !

Nhìn long bào vàng tươi của mình vốn vô cùng sạch sẽ thì giờ thấy rõ bám đầy mực đen.

Lại thêm trong lòng có đôi mắt đen huyền đang cười đến híp lại tạo thành đường cong, con chồn nhỏ đúng là đang sung sướng đắc ý . Huyền Lăng Thương dù không đi soi gương, cũng biết mặt mình khăng định cũng gặp tai ương !

Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Lăng Thương không khỏi nảy sinh một sự bất đắc dĩ .

“Dám làm xằng làm bậy ở trên người trẫm như thế, trên đời này, chỉ sợ cũng chỉ có một người là người ! Con chồn nhỏ người, chính là ăn gan hùm mật gấu ! ? Hừ! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, làm ra vẻ giận tái mặt , muốn hù dọa con chồn nhỏ can đảm này một phen .

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc vẫn từ huyết mâu tươi cười của nam nhân kia mà biết tâm tư của hắn.

Vì vậy, trên mặt càng thêm đắc ý .

“Hừ! Ai kêu người cười ta! ? Nếu bần, chúng ta cùng bần!”

Mặc dù nghe không hiểu con chồn nhỏ trong lòng nói gì, chỉ là, nhìn thấy mặt mày đầy vẻ đắc ý của nó thì Huyền Lăng Thương vẫn nhìn thấu tâm tư nó.

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương chỉ có thể mặt mày bất đắc dĩ mà lắc lắc đầu.

Cũng không biết, đời này hắn như thế nào liền thua ở dưới tay con chồn nhỏ này! ?

Đáng ghét nhất là, cho dù con chồn nhỏ này làm cái gì đối với hắn, hắn liền không nổi cáu nổi!

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương chỉ là bất đắc dĩ thở dài một hơi, lập tức, liền gọi cung nhân thu thập Ngự Thư Phòng.

77. Chương 77: Đồng Nhạc Nhạc Bị Đánh

Mà nữ nhân kia có mái tóc dài đen nhánh, chải thành búi tóc hình Loan Nguyệt đang lưu hành nhất. Trên búi tóc cắm đầy trang sức lánh ánh vàng.

Trên người, thì mặc váy dài màu đỏ thịnh hành nhất đương thời.

Nhìn bộ trang phục cực kì phú quý , tựa như nhà giàu mới nổi kia. Làm ặc dù vóc người xinh đẹp thì Đồng Nhạc Nhạc vẫn cảm thấy, nữ nhân này trang điểm thực sự quê mùa, hình như sợ người ta không biết nàng có tiền!

Đặc biệt, đến khi Hồng Y nữ tử này đi về phía nàng, một mùi nước hoa nồng nặc xộc vào mũi.

Vừa ngửi thấy, Đồng Nhạc Nhạc nhướng mày, lập tức bịt mũi lui về phía sau vài bước.

Đôi mắt nhìn về phía Hồng Y nữ tử liền mang theo vài phần đề phòng và không thích thú.

Bởi vì, mùi nước hoa này thực sự quá nồng, mũi của nàng cũng không chịu nổi !

Tuy nhiên, trong lúc Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ, nàng lại không biết, hành động theo bản năng của chính mình, lại đưa tới đại họa cho nàng!

Cùng với tiếng Hồng Y nữ tử kêu lên, cũng khiến cho không ít nữ nhân chú ý.

Khi chứng kiến tiểu điều nhi thật dễ thương trước mắt này, thấy Hồng Y nữ tử sắp tới gần lại có vẻ mặt ghét bỏ lui về phía sau, hơn nữa giờ móng vuốt bịt mũi.

Hành động ghét bỏ rõ ràng này, khiến ọi người bốn phía xem náo nhiệt không khỏi ha hả cười rộ lên.

“Ha ha, Tô Miêu Miêu, trên người của người rớt cuộc phun lên bao nhiêu nước hoa a!? Ngay cả một con tiểu diêu cũng ghét bỏ, đừng nói là Hoàng Thượng, nếu là Hoàng Thượng nghĩ thấy thì đều sẽ chạy đi!”

“Ha ha, đúng vậy đúng vậy...”

Những nữ nhân trang điểm xinh đẹp, trang phục lộng lẫy ở bốn phía liên tục cười nhạo, ánh mắt nhìn về phía Tô Miêu Miêu, có giễu cợt, có khinh thường...

Đối mặt với việc những nữ nhân khác khinh thường giễu cợt, Tô Miêu Miêu liền lập tức nhắm hàng mi lại, sắc mặt sa sầm đi.

Một đôi mắt đen nhánh, nhuộm đầy sự phẫn nộ.

Đầu tiên là hung hăng liếc mắt một cái quét qua những nữ nhân đang cười bốn phía, cuối cùng, ánh mắt Tô Miêu Miêu, càng hung hăng quay về phía tiểu diêu ở cách đó không xa.

Nhận thấy được ánh mắt của Tô Miêu Miêu, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy da đầu tê rần, trong lòng giật mình.

Bởi vì, nữ nhân này vừa rồi vẫn còn vẻ mặt ôn hòa, sao nói trở mặt liền trở mặt!?

Giờ phút này, nhìn ánh mắt của nàng, dường như hận không thể ăn thịt của nàng, uống máu của nàng!

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng khiếp đảm, ngay sau đó, liền tính toán xoay người rời đi.

Tuy nhiên, lúc này, chỉ thấy Tô Miêu Miêu hé mở môi đỏ mọng, lớn tiếng quát:

“Người đâu! Lập tức bắt con tiểu súc sinh này cho ta !”

Cùng với tiếng Tô Miêu Miêu quát, mấy tiểu nha đầu ở sau lưng nàng lập tức hung hăng tiến tới chỗ Đồng Nhạc Nhạc.

Nếu là trước kia, Đồng Nhạc Nhạc căn bản không thèm để ý những người này.

Nàng đánh không lại, bỏ chạy không được sao!?

Chỉ là hiện tại, nàng bởi vì mới vừa chạy điên cuồng, đã tiêu hao hết tất cả sức lực.

Bây giờ, ngay cả sức lực cử động đầu ngón tay đều vất vả, đâu còn sức né tránh những người này tấn công!?

Kết quả là, Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng liền bị người bắt được!

Thấy chính mình bị bắt, Đồng Nhạc Nhạc đâu thể nguyện ý!?

Lập tức thân thể nhỏ bé bắt đầu giãy dụa, định tránh thoát khỏi dây trói của những người này.

Nhưng mà, còn chưa đợi nàng kịp phản ứng, liền nhìn thấy Tô Miêu Miêu đứng ở trước người nàng đã giơ chân lên, đá thẳng vào người nàng.

“Ặc...”

Trong nháy mắt, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm giác xương cốt mình đều bị đá nát.

Đau đớn kịch liệt, nàng suýt nữa muốn ngất đi.

Đôi mắt mở to, ánh mắt nhìn về phía Tô Miêu Miêu càng là không dám tin.

Bởi vì, nàng căn bản thật không ngờ, nữ nhân này trang điểm xinh đẹp đến thế, mà tâm địa lại ác độc, hạ thủ tàn nhẫn vô cùng.

Đối với tiểu diêu nhỏ nhoi, cũng tàn nhẫn như vậy.

Nếu nàng sớm biết, nàng nhất định sẽ vươn móng vuốt vô cùng sắc bén tấn công.

Chỉ tiếc, nàng lại không ngờ tới Tô Miêu Miêu tàn nhẫn như vậy, hiện tại muốn công kích thì đã muộn...

Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trên người đau nhức vô cùng, hai mắt vừa trợn lên liền ngất đi...

...

Cùng lúc đó, ở bên kia

Huyền Lăng Thương đang bàn bạc cái gì đó với Lan Lăng Thiệu Giác, chỉ thấy một người Đới Dao thị vệ vội vã đi vào, sắc mặt lo lắng.

“Không tốt rồi, hoàng thượng!”

Nghe thấy lời của người mới tới, Huyền Lăng Thương vẫn có vẻ thản nhiên.

Con người màu máu xinh đẹp chỉ là nhẹ nhàng quét một vòng nhìn người mới tới.

Chỉ thấy người mới tới không phải là ai khác, mà đúng là thị vệ A Long do hấn an bài đến bên cạnh Đồng Nhạc Nhạc.

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương chỉ là hơi hé mở môi mỏng, bình tĩnh hỏi.

“Là điều gì lại gây họa gì sao?”

Nghĩ tới tiểu điều gì năm lần bảy lượt gây họa, Huyền Lăng Thương liền đau đầu.

Bất đắc dĩ chính là, dù cho con tiểu điều gì gây họa gì, hấn đều cam tâm tình nguyện vì nó thu thập cục diện rồi rắm.

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương đối với tiểu điều gì này, là vừa hận lại bất đắc dĩ.

Lan Lăng Thiệu Giác ngồi ở một bên thấy vậy, khoe miệng không khỏi nhẹ nhàng khê nhếch lên.

Chỉ cảm thấy Huyền Lăng Thương hiện tại có vẻ hơi không giống trước kia.

Nghĩ đến, bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên.

Nam nhân bên cạnh hấn đây, mặc dù thân là vị đế vương Linh Nhạc quốc cao cao tại thượng, thế mà, hấn lại không vui vẻ.

Mỗi ngày đều bị rất nhiều đại sự quốc gia đè ở trên người, có lẽ là bởi vì như vậy, nam nhân này từ nhỏ liền không thích cười.

Cả người lúc nào cũng trầm mặc ít lời, số lần nhìn thấy hấn cười, quả thực có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Chỉ là hiện tại, một tòa Vạn Niên Huyền Băng này, lại bắt đầu, từ từ tan chảy.

Điều này thật sự là không thể tưởng tượng nổi ...

Thấy vậy, Lan Lăng Thiệu Giác càng tò mò hơn đối với con Phượng Hoàng Điều kia.

Nhưng mà, lúc Lan Lăng Thiệu Giác đang suy nghĩ trong lòng, lại thấy người mới tới có vẻ lo lắng, ấp úng một phen rồi mới mở miệng nói.

“Khởi bẩm hoàng thượng, điều gì bị thiên kim Thừa tướng gia đã thương!”

A Long nói vừa ra, chỉ còn thấy vị đế vương tuần mỹ vốn đang có vẻ mặt bình tĩnh, thì thân thể đã ‘Vèo’ một tiếng, lập tức biến mất không chút bóng dáng!

Tốc độ cực nhanh, làm cho người ta theo không kịp!

Cũng đủ để nhìn ra, tiểu điều gì trong lòng vị đế vương trẻ tuổi này có phân lượng nhất định!

Nhìn Huyền Lăng Thương nhanh chóng biến mất không thấy dấu vết, Lan Lăng Thiệu Giác trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc. Sau đó, hấn liền đứng dậy đi theo, tính toán đi đến đó nhìn một chút.

Nhưng mà, vừa lúc đó, một tiểu thái giám vội vã đi vào.

“Gia...”

Nhìn thấy tiểu thái giám này là thiết thân tiểu đồng theo bên mình. Hơn nữa, thấy khuôn mặt căng thẳng thì hiển nhiên có chuyện quan trọng muốn nói cho hấn biết.

Vì vậy, Lan Lăng Thiệu Giác đành phải dừng lại. Sau khi nghe thấy người mới tới bấm báo, lập tức hần liền vội vã đi ra phía ngoài cung

78. Chương 78: Bị Cắt Lông

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nghi hoặc hỏi

Nhìn thấy tiểu điều nhi trước mắt rốt cục cũng đưa mắt nhìn mình, đôi huyết mâu dưới mi kia không khỏi xẹt qua một ánh xảo trá .

Nhưng sự sảo trá này chỉ chợt lóe lên, nhanh tới mức làm cho người ta không nắm bắt được.

Chỉ thấy Huyền Lăng Thương than nhẹ một tiếng, môi bạc hé mở, trong giọng nói không che dấu được lo lắng.

“Nhạc nhi, nếu người không uống thuốc , thân thể làm thế nào khỏe lại được. Nếu thân thể người không được khỏe TRẦM.... phải làm thế nào bây giờ”

Nam nhân mở miệng, trong giọng nói, khuôn mặt không che giấu nỗi khổ sở lo lắng.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng có một cơn quặn lại.

Thì ra là nam tử này đang lo lắng cho nàng đi!

Nghĩ đến, nàng từ nhỏ là cô nhi, tứ cố vô thân, cho tới bây giờ cũng không có ai thực sự quan tâm che chở

Hiện giờ đến triều đại này nàng may mắn được được đế vương yêu thương chở che.... sao nàng lại làm hần lo lắng...Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy mình không nên làm như thế!

Ở triều đại này, có ai có được vinh hạnh như nàng được đế vương cao cao tại thượng ỉnh uống thuốc đây!!!

Trong lòng nghĩ nhất thời cảm thấy thuốc này cũng không khó uống đến như vậy!

Có cái gì so với nam tử trước mắt này??

Uống thuốc ư? Ai sợ ai!!!

Nghĩ đến đây trong lòng như được uống tiên đan diệu biến thành tráng sĩ xung phong giết địch, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang xoay đầu hướng tới nam tử đương đưa thìa tới gần, chỉ một ngụm uống hết!

Thấy tiểu điều nhi trước mắt đã uống thuốc. Mặc dù sau khi uống hết cái muỗng kia , khuôn mặt dễ thương lập tức nhũn chặt lại. Chỉ là Huyền Lăng Thương lại cảm giác được vui mừng vô cùng.

Lập tức nhanh đưa thuốc tới lần nữa

Chỉ cần nam tử trước mắt đưa thuốc tới Đồng Nhạc Nhạc đều cau mày uống hết, cho dù là độc được.

Mặc dù thuốc này..... mẹ nó..... đáng chết đi được!!!!

Bản thân sống trên đời đã hai mươi ba năm cho tới bây giờ cũng không có uống qua thuốc đắng như ni!

Đến khi uống xong thuốc này Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong dạ dày quay cuồng, chỉ còn thiếu nước không nhổ ra.

“Ô ô ô... Thật đáng ...”

Ngay tại thời điểm Đồng Nhạc Nhạc muốn nhổ ra thì cảm thấy trong miệng có một vị ngọt ngào.

Thì ra là nam nhân này không biết từ khi nào đã cầm một viên đường dẻo đưa tới miệng nàng .

Chỉ cảm thấy đường này thật mềm, thật ngọt như mút táo mà hình như lại không phải, tóm lại là ngon cực kì.

Kết quả là Đồng Nhạc Nhạc lập tức bắt đầu ăn chóp cha chóp chếp.

Không đến một hồi liền ăn hết đường dẻo .

Đợi sau khi nàng ăn xong , nam nhân giống như đã biến thành một vị phù thủy, lại có thêm một viên đường mềm đưa tới miệng nàng.

Đồng Nhạc Nhạc cũng không cự tuyệt viên nào, liên tiếp ăn vài viên. Lúc này nam nhân mới mở miệng nói

“Tốt lắm, ăn nhiều như vậy có còn muốn ăn cơm....?”

“Ăn ngon thật... hắc..hắc..”

Nghe được lời nam nhân nói chính là vậy Đồng Nhạc Nhạc không ngừng cười hắc... hắc

Huyền Lăng Thương thấy được tiểu điều nhi trước mắt không ngừng cười xấu xa, trong lòng biết chính là nó thích ăn đường dẻo lại cảm thấy vui mừng.

Ánh mắt đang lo lắng dần dần giãn ra không ít.

Bắt gặp đôi chân mày vốn đang xiết chặt dần giãn ra , lòng Đồng Nhạc Nhạc nhẹ nhõm đi rất nhiều .

Cuối cùng Đồng Nhạc Nhạc cũng thấy mệt mỏi, ngáp một tiếng, hai mắt khép lại không đến một khắc liền chìm vào giấc ngủ.

...

Đồng Nhạc Nhạc không biết rốt cục mình đã ngủ trong bao lâu, chỉ là nàng bị một ý muốn đi tiểu làm cho thức tỉnh.

Mở mắt ra, con người trọn to, chỉ cảm thấy phía trước vô cùng chói mắt.

Thiết nghĩ tới hiện tại đã là buổi sáng, không nghĩ như vậy nàng có thể ngủ một giấc từ tối hôm qua tới hân hừng đông...hừ ...

Con người đen quét nhanh một lượt, chỉ thấy trên long sàng không một bóng người, Huyền Lăng Thương đã sớm khuất mặt.

Có lẽ vào giờ này, Huyền Lăng Thương đã sớm lâm triều....!!!!?

Huyền Lăng Thương mặt dù không có ở đây, nhưng Tiểu Lô Tử vẫn ở bên hầu hạ.

Thấy vậy Đồng Nhạc Nhạc lập tức vẫy vẫy tay với Tiểu Lô Tử.

“Tiểu Lô Tử, lại đây, ta nghĩ ta muốn đi tiểu”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói, mặc dù không hiểu nàng nói gì, chỉ là thấy Đồng Nhạc Nhạc cuối cùng cũng tỉnh lại trong lòng vui mừng rơi nước mắt.

“Tiểu tổ tông người rốt cục cũng đã tỉnh lại!? Thật tốt!”

Tiểu Lô Tử mở miệng, trên gương mặt thanh tú kia đã sớm rơi đầy lệ. Lại nghe được trong lời Tiểu Lô Tử kia đối với chính mình là lo lắng không chút giả khiến trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cả kinh.

Nghĩ đến nàng ở chung vài ngày cùng Tiểu Lô Tử , chính mình vô cùng thích Tiểu Lô Tử, cũng biết Tiểu Lô Tử thích mình. Chỉ là không nghĩ tới Tiểu Lô Tử vì mình mà rơi nước mắt.

Thấy vậy Đồng Nhạc Nhạc không khỏi động lòng.

Nàng nhớ lại, vào lúc mình vẫn là người, cho tới bây giờ đều không có người nào quan tâm mình như vậy.

Hiện tại khi bản thân trở thành một tiểu điều nhi, trái với dự đoán nàng lại nhận được tình cảm ấm áp kia.

Nghĩ vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở miệng nói.

“Được rồi, Tiểu Lô Tử, người đừng khóc nữa, chẳng phải ta không có việc gì sao?”

Nhìn thấy Tiểu Lô Tử một dạng vừa cười vừa khóc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy ấm áp hơn hẳn.

Nàng cũng nhận định Tiểu Lô Tử là bằng hữu quan trọng nhất của nàng trong thế giới này.

Về sau có như thế nào nàng tuyệt đối không quên hẳn.

Trong lòng đang suy nghĩ, sau một khắc, lúc thấy Tiểu Lô Tử cuối cùng cũng nín, nàng mới nhớ tới mình là muốn đi tiểu.

Chỉ là hiện tại toàn thân đau nhức không thôi, hơi một chút cử động liền đau đến nhe răng nhếch miệng. Cho nên hiện tại, chỉ có thể là tìm Tiểu Lô Tử tính toán để hắn ôm nàng đi nhà xí.

Cứ tưởng rằng lần này phải khoa chân múa tay rất lâu thì Tiểu Lô Tử mới hiểu.

Ai biết Tiểu Lô Tử lần này rất thông minh nha..

Nàng chỉ là đem móng vuốt che đậy bên dưới thân, làm một dạng ghen nước tiểu, Tiểu Lô Tử liền lập tức nhìn ra.

“Tiểu điều nhi, ngươi đây là muốn đi nhà xí sao!?”

Nghe được lời này của tiểu Lô Tử, Đồng Nhạc Nhạc lập tức gạt đầu như già tởm. Ánh mắt nhìn Tiểu Lô Tử càng là nhiều khen ngợi hơn.

“Đúng đúng đúng, ta chính là muốn đi nhà xí. Không nghĩ tới Tiểu Lô Tử ngươi lần này rất thông minh!”

Nhìn thấy tiểu điều nhi trên giường chỉ nói chi chi gì đó, tuy nghe không hiểu những lời nó nói, chỉ là, Tiểu Lô Tử vẫn biết được đáp án từ cung cách nó gạt đầu như đảo tởm.

“Ừ, được rồi, hiện tại ta liền ôm ngươi đi nhà xí!”

Tiểu Lô Tử vừa nói liền dè dặt ôm Đồng Nhạc Nhạc lên.

Mặc dù Tiểu Lô Tử rất nhẹ nhàng nhưng có lẽ không cẩn thận động đến vết thương của Đồng Nhạc Nhạc làm Đồng Nhạc Nhạc đau đến nhe răng nhếch miệng.

Tiểu Lô Tử thấy vậy, nhúm mày tự trách.

“Thật xin lỗi thật xin lỗi, là ta làm đau ngươi”.

“Không có, không quan hệ, lần sau ngươi cẩn thận một chút là tốt rồi.”

Mặc dù trên người rất đau nhưng là Đồng Nhạc Nhạc trong lòng biết Tiểu Lô Tử không cố ý cho nên không có ý định trách móc hắn.

Thấy Tiểu Lô Tử cầm lấy cái bình nhỏ từ bên cạnh, Đồng Nhạc Nhạc có mặt dày như tường thành cũng không khỏi buồn bực.

Không nghĩ tới sống ngần này tuổi mà bây giờ lại phải dùng cái bô nhỏ này đựng nước tiểu, thật sự dọa người a.....

Mặc dù hiện tại nàng không phải người..

Nhưng trong lòng vô cùng bị thương, dẫu không tình nguyện thì do hiện tại bức bối chết đi được. Nên nàng đành thôi kệ, cũng không quản mấy mặt mũi này nữa..... đành để cho Tiểu Lô Tử nhẹ nhàng giữ mình giải quyết (tiểu) cho xong.

Đến sau khi rốt cục giải quyết xong xuôi vấn đề sinh lý này, Đồng Nhạc Nhạc cuối cùng cũng thở phào một hơi, chỉ cảm thấy cả người đều thoải mái không ít.

Tiểu Lô Tử thấy nàng đã giải quyết xong thì dè dặt ôm nàng đặt lên long sàng. Đồng Nhạc Nhạc nằm trên sàng ột lúc liền tính toán nghĩ ngợi một hồi.

Ai biết, vào đúng thời điểm này Đồng Nhạc Nhạc đột nhiên cảm giác được hình như có chỗ nào đó là lạ.

Hiện tại là mùa hè nóng bức, nhiệt độ khá cao nhưng tại sao nàng lại cảm giác trên người có một cơn lạnh lẽo!?

Không đúng à, trên người nàng nhiều lông như vậy, làm thế nào lại có cảm giác lạnh đây?

Trong lòng nghi hoặc, Đồng Nhạc Nhạc chợt cup mắt, không khỏi nhìn xuống phần dưới thân của mình.

Đến khi thấy tình cảnh trên người mình, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy “ẦM ẦM! ” một tiếng tựa Ngũ Lôi giáng xuống đầu, thân hình rúng động như hóa thạch...

Trời ơi!

Đất ơi !

Chết tôi rồi !

Nàng nàng... nàng nàng... nàng nàng... nàng nàng.. bộ lông trên người nàng làm thế nào lại biến thành như vậy?!?!?!?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vô cùng kích động, lập tức không quản thương thế trên người, nhún mũi chân nhảy đến trước cái gương đồng .

Đến khi thấy bóng dáng nhỏ trong gương, con người Đồng Nhạc Nhạc lập tức trợn ngược, đờ đẫn nhìn!.

Chỉ thấy tiểu điều nhi kia còn mỗi cái đầu với tứ chi là còn lông như cũ, còn lại toàn bộ lông mao trên người đều sạch sẽ. Nhìn thân thể trụi lủi đến khó coi như vậy, Đồng Nhạc Nhạc ý định muốn chết cũng có!!!!

“Trời ạ!!!!!!! Lông của ta.... Bộ lông xinh đẹp trắng như tuyết của ta aaa.... aaaaaa.....aaa.....aaaaa! Ta không muốn sống, ta không muốn sống nữa!!!!” Đồng Nhạc Nhạc nhìn mình một lúc lâu không nhận được bắt đầu rít gào.

Mặc dù lúc đầu nàng biến thành một tiểu điều nhi là một việc phithường khó có thể đón nhận, ngay cả soi gương cũng không có dũng khí.

Chỉ khi tiếp nhận được việc mình là tiểu điều nhi thì bản thân mới trở nên phát cuồng soi gương.

Mỗi ngày nàng đều đứng trước gương trang điểm thật tốt một phen.

Tuy nói nàng hiện tại chỉ là một tiểu điều nhi nhưng dung mạo lại cũng xinh đẹp nha!!!!.

Một thân trắng như tuyết, gương mặt dễ thương, đôi mắt trong veo như nước.

Nổi bật nhất là cái ấn kí hỏa diễm chói mắt trên trán kia. Trông rất sống động, giống như hỏa khí thiêu đốt lại dường như khiến cho người ta thấy được mười phần linh khí, làm tăng thêm vẻ quý khí!!!!

Chỉ là hiện tại.....?

Bộ lông xinh đẹp đáng tự hào của nàng nơi nào đó lại không còn nữa!

Nhìn thấy thân thể trụi lủi, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy hiện tại chính mình như xích lô, thật ngượng ngùng, thật dọa người, thật xấu xí!!!!

Trong lòng nhớ lại, Đồng Nhạc Nhạc rốt cục không nhận được. Nàng vung trảo lên cầm cái lược gỗ bên cạnh ném thẳng vào cái gương đồng lớn .

Đương nhiên lực đạo nho nhỏ không thể nào phá nổi cái gương. Chỉ thấy cái lược gỗ nàng ném đi đập vào gương đồng BẦNH một tiếng, rồi lại bắn mạnh xuống. Cái gương đồng lớn thì không sao cả, trái lại cái lược gỗ đập trên mặt đất vỡ thành hai mảnh, cũng giống như tâm trạng của nàng giờ phút này.

Thấy vậy tâm nàng càng hồng huyết, trên người đau đớn vô cùng, hình dáng hiện tại càng làm cho nàng khó chịu.

Nàng thích đẹp nha....

Mặc dù bây giờ tuy chỉ là tiểu điều nhi nhưng cũng vô cùng chú trọng đến dung nhan của mình!

Hiện nay tiểu điều nhi vốn đang người gặp người thích lại thành ra bộ dạng này, bảo nàng làm thế nào gặp người nha!!!!!!?

Càng nghĩ càng bị thống trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ủy khuất vô cùng, con người xinh đẹp chứa đầy nước mắt.

Ngay lúc Đồng Nhạc Nhạc thương tâm muốn chết thì Tiểu Lô Tử đứng một bên nhìn hành động vừa rồi của tiểu điều nhi đầu tiên là sủng sót.

Cuối cùng lại bắt gặp bộ dạng ủy khuất của tiểu điều nhi này, chỉ cảm thấy trái tim như bị bóp nghẹt lại.

“Tiểu tổ tông của ta người làm sao vậy?”

Nghe lời này của Tiểu Lô Tử lại bắt gặp dáng nghi hoặc cùng lo lắng, Đồng Nhạc Nhạc chỉ ủ rũ xoay người đi đến đại sảnh .

Yên lặng bò lên long sàng , nàng dùng một chân kéo cái chăn nhỏ lên đắp lại.

“Người không cần lo cho ta, người đi đi”.

Hiện tại với bộ dạng này, nàng vẫn không nên gặp người là hơn.

Nhìn dáng vẻ nản lòng thoải chí này của Đồng Nhạc Nhạc, Tiểu Lô Tử chính là lo lắng.

Thấy tiểu điều nhi trước mắt cực kì khác thường. Sợ nó xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Tiểu Lô Tử không thể làm gì khác hơn là lập tức xoay người.

Hắn nhất định phải định phải nói việc này cho hoàng thượng mới được!.

... ..

Đến lúc Huyền Lăng Thương nhận được tin tức vội vã trở về phòng ngủ, nhìn thấy quang cảnh.....

Phía trước đại gương đồng là một chiếc lược gỗ gãy, con tiểu điều nhi dễ thương kia của hắn trên long sàng đang dùng cái chăn bọc thật chặt quanh thân thể của mình, quay lưng về phía hắn.

Thấy vậy hồi tưởng lại chuyện Tiểu Lô Tử vừa bẩm báo, thông minh như Huyền Lăng Thương thì làm sao lại không biết chuyện gì xảy ra!?

Thấy vậy Huyền Lăng Thương không khỏi nhẹ nhàng thở dài một hơi, lập tức điem tĩnh đi tới.

“Bộ lông trên người người cũng sẽ nhanh chóng mọc lại cho nên người không cần vì việc này mà thương tâm”

Huyền lăng Thương thân là vua một nước, tính tình trầm lắng ít nói, rất ít khi an ủi người khác.

Chỉ là hiện tại đối mặt với sự thương tâm của tiểu điều nhi trước mắt, Huyền Lăng Thương cũng không muốn nhìn thấy dáng vẻ thương tâm khổ sở của nó.

Trong lòng biết nguyên nhân con tiểu điều nhi này đau lòng chính là vì bộ lông trên người , Huyền Lăng Thương dùng một chút liền mở miệng an ủi.

Chỉ là, Huyền Lăng Thương còn chưa nói dứt lời, nghe được những lời này của Huyền Lăng Thương khiến cho Đồng Nhạc Nhạc đang âm thầm rơi lệ, càng co rúm lại rúc thân hình vào trong ổ chăn .

Ô...ô..Ô.., nàng hiện tại không có mặt mũi gặp người nha!

Nàng hiện tại xấu xí như vậy ,chính mình thấy cũng ghét bỏ, cho nên lúc này nàng không muốn gặp bất luận kẻ nào. Đặc biệt nàng không muốn hình dạng xấu xí này lại bị Huyền Lăng Thương nhìn thấy.

Nghĩ tới đây Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cắn góc chăn ô..ô khóc.

“Ô...ô..ô... người đi đi, người đi đi, ta hiện tại không muốn nhìn thấy người!”

Nghe được tiểu điều nhi đang khóc thương tâm, gương mặt điển trai vốn dĩ lạnh lùng của Huyền Lăng Thương không khỏi nhẹ nhàng nhủ lại.

Lập tức bước chân vốn đang định đi về phía trước bỗng dừng lại, không đi tới mà xoay người rời khỏi.

Nghe được tiếng bước chân phía sau càng lúc càng xa, hai tai hình tam giác của Đồng Nhạc Nhạc run lên, lập tức thò đầu từ bên trong ổ chăn mà khóc càng thương cảm hơn.

Nhìn thấy bóng dáng cao lớn càng lúc càng xa, hai mắt Đồng Nhạc Nhạc ướt đầm lệ.

“Ô..ô..ô... hiện tại ngay cả Huyền Lăng Thương cũng ghét bỏ ta..”

Cúi đầu nhìn thấy thể trụ lúi, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy cả thế giới đều xám xịt.

Ồ..ô..ô .. lòng của ta.... lòng của ta....

....

“Việc Trầm giao người xử lí , người đã xử lí như thế nào?”

Ánh mặt trời rực rỡ bên ngoài chiếu chênh chếch qua những cửa sổ chạm khắc đang hé mở, làm cho ngự thư phòng sáng choang.

Rõ ràng bây giờ là mùa hè nóng bức, chỉ là nhiệt độ bỗng rất bên ngoài dường như cũng không lọt được vào phòng.

Chỉ thấy nam nhân tuấn tú mặc long bào, hai tay chấp sau lưng tùy ý đứng trước cửa sổ.

Ánh vàng sáng rực rỡ êm dịu kia bao phủ trên người nam nhân, chiếu cho áo bào màu vàng tươi của nam nhân kia sáng lên lấp lánh, khiến cho bản thân nam nhân vốn vô cùng sang trọng lại càng có vẻ vô cùng cao quý!.

Mây kiếm, mắt phượng, mũi thẳng, môi mỏng (chẳng có tiêu chuẩn nào của ta, theo nhân tướng học hiện đại thì 3/4 tiêu chuẩn trên đều là người....)

MÀY KIẾM

Phụ nữ: Sắc sảo thông minh

Đàn ông: Thủ đoạn

MẮT PHƯỢNG: Mắt xé

**người xưa quan niệm người mắt xé là người có số phú quý (quân vương)

**hiện đại

Phụ nữ: Hung dữ

Đàn ông: Độc ác....cái này k nhớ

MÔI MỎNG

Phụ nữ: Mệnh yếu

Đàn ông: Không đáng tin, nói trắng ra là những kẻ dối trá, lường gạt.

HAHAHAHA

Nam nhân gương mặt cương nghị, hoàn mỹ không vết tích, đủ để cho nam nữ trong thiên hạ điên cuồng si mê.

Tuy nhiên giờ phút này trên gương mặt cũng chỉ thấy hoàn toàn lạnh lùng.

Đôi huyết mâu dài hẹp kia dưới ánh mặt trời rơi xuống, lại lộ ra một loại lạnh lẽo khát máu khá rõ.

Đối với thần sắc lạnh như băng, như muốn ngăn người ta từ cách xa ngàn dặm của Huyền Lăng Thương.

Thì nam nhân áo trắng ngồi cách hắn không xa có khuôn mặt tươi rói hơn hử, thần sắc ôn nhuận như ngọc, làm cho người ta cảm thấy tựa gió xuân thổi vào lòng, nhập vào tâm.

Nam tử mặc một thân bạch trường y ôm lấy cơ thể, thắt lưng cùng màu có đeo một khối Dương Chi Ngọc Bội.

Tóc đen dài vừa chạm tới eo, được buộc nhẹ nhàng một nhúm nhỏ bằng dây cột tóc kì lạ, còn tại toàn bộ phía sau rối tung.

Chúng càng làm dáng người cao cao gầy gò được hiện rõ phác họa rõ ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Trên tay nam nhân cầm một chiếc thiết phiến (quạt) trắng tinh được họa một cây trúc, giờ phút này đang nhẹ nhàng phe phẩy. Đuôi phiến khéo léo đeo một dây ngọc bội hoa mộc lan rủ xuống. Càng nhẹ nhàng rung động.

Các đầu khớp xương mười ngón tay rõ ràng thon thả như ngọc, ngay cả móng tay đều được tũa tốt chỉnh chỉnh tề tề.

Nhìn từ dưới lên liền bắt gặp một khuôn mặt mềm mọng tuần lã.

Nếu như nói nam nhân đang tùy ý đứng lạnh lùng kia là bông hoa Tuyết Liên ở trên Thiên Sơn làm cho người ta không thể với tới, thì nam nhân trước mắt này lại tựa hoa sen vươn lên từ nước bùn, không nhiễm khói bụi.

(Mẹ nó chứ..... t ghét cái phần miêu tả chết tiệt này, nó thiệt kinh khủng, phá hỏng cái trí não thần đồng của ta. Miêu tả nam nhân mà cứ hết mỹ nữ.)

Giờ phút này nam nhân áo trắng nghe Huyền Lăng Thương nói, khoe miệng cũng là nhẹ nhàng bĩu một cái.

“Chuyện ta đã xử lý tốt, ngày mai triều thần sẽ dâng tấu chương tố giác Tô Bất Vi, Tô thừa tướng tham ô hối lộ, chúng ta đã có những bằng chứng rõ ràng, với cái này thì Tô Bất Vi muốn phản kháng cũng không được”.

Lan Lăng Thiệu Giác cẩn thận nói xong lời cuối cùng, dừng lại một chút, con người xinh đẹp kia không khỏi lóe lên một phen, trên mặt lộ vẻ tò mò.

“ Ta có chút hiếu kỳ, Thương, lúc ban đầu ngươi không muốn đập đổ Tô Bất Vi nhanh như vậy, muốn dùng hấn để quăng dây dài câu cá lớn, như thế nào mà bây giờ lại muốn loại bỏ Tô Bất Vi nhanh như vậy !?”

“Chẳng lẽ vì chuyện hôm qua ở Bách Hoa Viên”

Trên thế giới không có bức tường không lọt gió.

Hôm qua mặc dù hấn có việc tạm thời không đến đó. Chỉ là, bên trong hoàng cung có chuyện gì xảy ra tức khắc sẽ có người tìm đến nói ình biết.

Mà đêm qua Huyền Lăng Thương lại phái người đến cho hấn biết, muốn trị Tô Bất Vi tội tham ô hối lộ. Lan Lăng Thiệu Giác trong lòng không khỏi kinh ngạc không khỏi tinh tế phỏng đoán.

Cuối cùng hấn vốn biết rõ về Huyền Lăng Thương nên không khó đoán ra, sở dĩ loại bỏ Tô Bất Vi nhanh như vậy , chắc chắn đối với chuyện hôm qua thì có liên quan.

Trong thời gian Lan Lăng Thiệu Giác suy đoán, Huyền Lăng Thương nghe được Lan Lăng Thiệu Giác nói, trong lòng tự biết tâm tư của mình không thể gạt được người này, từ nhỏ cả hai đã cùng nhau lớn lên, là tri kỷ bạn tốt.

Vì vậy hé môi mở ra trầm giọng nói

“Dám động vào Nhạc nhi của trẫm, trẫm nhất định không tha hấn!”

”Nhạc nhi?”

Nghe được đáp án kia trên khuôn mặt tuần tú không khỏi sững sốt, lập tức liền hiểu rõ.

Trong lòng buồn cười, không khỏi nghĩ tới cái người lạnh lùng ít nói kia vốn tuyệt không thích động vật nhỏ.

Hiện nay không chỉ có nuôi, hơn nữa còn sủng ái tiểu điều nhi, ngay cả tên cũng chọn rất phù hợp!

Nghĩ đến con Phượng Hoàng Điều kia, trong lòng để vương trẻ tuổi này chính là phân lượng không nhẹ.

Nghĩ tới đây, Lan Lăng Thiệu Giác mở miệng cười nói.

“Ta thật sự hiếu kỳ, tiểu điều nhi kia là cái bộ dạng gì!?”

Nghe giọng điệu Lan Lăng Thiệu Giác là muốn tính toán đi nhìn một cái.

Nghe vậy huyết mâu tuyệt đẹp của Huyền Lăng Thương hơi lóe lên lập tức nói.

“Bây giờ nó vẫn còn bị thương, sau này hẵng nói”

Còn nữa, hiện nay tiểu điều nhi khẳng định không muốn ai thấy hình dáng xấu xí của nó....

Nghĩ tới đây trong lòng Huyền Lăng Thương bắt đầu dĩ kinh ngạc.

Không nghĩ tới thế giới này không có gì là không thể!

Như thế nào một tiểu điều nhi nhỏ nhỏ như vậy lại có linh khí, nếu không phải cái bộ lông xù của thân thể nhỏ bé kia, rất nhiều lúc hẳn cảm giác được đây không phải là một tiểu điều nhi mà là một người ...a ...

Chỉ là, có khả năng sao!?

Nghĩ tới đây Huyền Lăng Thương cười trừ..

79. Chương 79: Hóa Thân Thành Người

Cẩm Lý này làm món kho ngon! ? Hay là ăn nướng! ? Hay là hấp! ?

Vừa nghĩ, cái mũi Đồng Nhạc Nhạc phẳng phất đều có thể ngửi thấy được mùi vị thơm ngào ngạt của con cá kia .

Ngay sau đó, trong miệng ứa nước bọt , chỉ còn thiếu nước không có lập tức chảy nước miếng ra . . .

Chính lúc cực kỳ thèm ăn này , Đồng Nhạc Nhạc hận không thể lập tức ăn Cẩm Lý thơm ngào ngạt kia.

Tuy nhiên, vào đúng thời điểm này, một tiếng đàn duyên dáng dần dần từ cách đó không xa nhẹ nhàng vọng lại đây.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng giật mình.

Con người đen nhìn quét bốn phía một chút.

Chỉ thấy nơi này chính là ngự hoa viên, nàng còn nhớ Ti Nhạc Cục còn cách ngự hoa viên một khoảng, coi như nhạc công của Ti Nhạc Cục tấu nhạc tại nơi này, cũng không truyền được xa như vậy chứ! ?

Như vậy, tiếng đàn duyên dáng này, khẳng định không phải do người tại nơi này gảy đàn ! ?

Chỉ là, hậu cung của Huyền Lăng Thương không có một người phi tần nào , Huyền Lăng Thương lúc này lại đang xử lý quốc gia đại sự tại Ngự Thư Phòng. Như vậy, như vậy tiếng đàn duyên dáng, rốt cuộc là ai gảy! ?

Trong lòng nghi hoặc không thôi.

Dần dần , Đồng Nhạc Nhạc đúng là sinh ra hiếu kỳ rất lớn đối với người đánh đàn này .

Lập tức, chưa từng suy nghĩ nhiều mặt khác, hai chân liền tự có ý thức, nhanh chóng chạy đi về hướng tiếng đàn . . .

. . .

Hoàng cung diện tích lớn như thế, đưa mắt nhìn khắp một vòng, đều là tường đỏ ngói vàng, đình đài lầu các, đan xen tinh tế!

Rường cột chạm trổ, hành lang Cửu Khúc quanh co, giả sơn nước chảy, đường nhỏ thanh tĩnh kín đáo. . .

Mỗi một chỗ, đều đẹp như tranh vẽ!

Đồng Nhạc Nhạc hiện nay, chính là sủng vật để vương Linh Nhạc Quốc sủng ái nhất, cho nên, Đồng Nhạc Nhạc đi lại bên trong hoàng cung, càng là thông suốt!

Cũng không biết có phải hay không Huyền Lăng Thương từng hạ lệnh qua, chỉ thấy cung nhân thị vệ bốn phía đi ngang qua, lần gặp lại nàng này , đều là mặt không biểu tình, coi như trong mắt mang ý cười, trên mặt cũng không dám lộ ra .

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc biết, chính mình hiện tại rất xấu rất xấu.

Nàng nghĩ, có lẽ nên trở về , bằng không hình dáng xấu xí của mình bị người thấy, thật sự là xấu chết người .

Chỉ là, nghe tiếng đàn này càng phát ra rõ ràng ,Đồng Nhạc Nhạc lại có điểm không cam lòng.

Đều đi thời gian dài như vậy , nghe tiếng đàn này, người đánh đàn này nhất định liền ở gần đây, nàng thực sự muốn nhìn một chút, có thể gảy đàn xuất cầm âm đẹp như thế, rốt cuộc là người như thế nào ! ?

Tuy nói, Đồng Nhạc Nhạc đối với đàn cổ chính là một chữ cũng không biết.

Chỉ là, bản thân khi bắt đầu nghe thấy tiếng đàn , nàng lại phảng phất tựa như thần bí.

Nàng lớn như vậy, chưa từng có nghe qua tiếng đàn duyên dáng như vậy.

Phảng phất như tiếng hạt châu rơi xuống bàn ngọc, leng keng dễ nghe.

Lại như dòng suối nhỏ chậm rãi trôi đi.

Khi thì như trường ưng hót dài bay qua, vạn mã phi nhanh, khoa trương rầm rộ, rung động đến tâm can, hấp dẫn không nói nên lời. . .

Trước kia từng có người từng nói qua, tiếng đàn như người, có thể gảy đàn xuất ra cầm âm đẹp như vậy, hẳn là cũng là một người phong nhã đi! ?

Càng là như thế, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc, phảng phất có một con mèo nhỏ đang không ngừng gãi ngứa lòng nàng.

Muốn nhìn một chút, đang đánh đàn kia là người nào. . .

Trong lòng đang nghĩ ngợi, Đồng Nhạc Nhạc đã đi tới phía trước cung Bồng Lai .

Chỉ thấy ở phía trước nàng, chính là một hồ nước diện tích không nhỏ .

Sau giờ ngọ ánh mặt trời sáng lạn, quầng rû sáng ngời, giờ phút này tản ra cái nóng vô cùng , chiếu rọi trên khắp mọi nơi.

Hồ nước trong suốt thấy đáy, mặt hồ sóng nước lăn tăn, ánh vàng lấp lánh.

Tại bên trong hồ nước, cũng có không ít Cẩm Lý, ở nơi này bơi qua bơi lại, tự tại biết bao!

Mà ở đối diện hồ nước là cung Bồng Lai !

Cung Bồng Lai, cung tựa như danh, phảng phất như nơi ở của tiên nhân, đẹp không sao tả xiết!

Tại bên trong cung Bồng Lai, bởi vì có ôn tuyền nhân tạo, cho nên bên trong nhiệt độ rất hợp lòng người.

Nghe nói, ở nơi này, cho dù vào đông vô cùng rét lạnh, bên trong đều là trăm hoa đua nở, ấm như ngày xuân!

Cho nên Đồng Nhạc Nhạc cũng rất thích nơi này!

Chỉ là, bởi vì cung Bồng Lai chính là kiến trúc được xây trên hồ,muốn đi qua, chỉ có một cầu đá Bạch Ngọc .

Mà vị trí của nàng hiện tại , cần phải đi một vòng lớn, mới có thể đi đến cầu đá Bạch Ngọc kia!

Trên người có thương tích, Đồng Nhạc Nhạc đi cũng mệt mỏi , trong lòng lúc này hối hận không thôi.

Biết sớm như vậy, mới vừa rồi nàng nên bắt Tiểu Lô Tử đi theo lại đây, ít nhất khi nàng mệt mỏi, có thể để cho Tiểu Lô Tử ôm đi a!

Trong lòng mặc dù ảo não, chỉ là, trên đời là không có thuốc hối hận.

Hiện tại, nàng chỉ có thể lấy lại sức lực, từ từ đi tới cầu đá Bạch Ngọc bên kia đi! ?

Trong lòng nghĩ thế, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là ngồi dưới đất nghỉ ngơi một hồi, rồi một lần nữa lại cất bước, đi về hướng tới cầu đá Bạch Ngọc .

Ở trên đường, bỗng nhiên gặp phải hai tiểu cung nữ đang đi về bên này .

Chỉ thấy hai tên tiểu cung nữ này đang nói cái gì, nói tới mặt mày kích động, cho nên chưa từng chú ý tới nàng.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc cũng không tính toán để ý tới, chỉ là, sau khi nghe thấy lời hai tên tiểu cung nữ nói , thân thể không khỏi dừng lại, liền lập tức dừng đứng vành tai lên nghe .

“Như Ý tử tử, người nói là sự thật sao! ? Hiện tại người đánh đàn tại cung Bồng Lai, thật là Lan Lăng Vương Lan Lăng Thiệu Giác! ?”

Một tiểu cung nữ chỉ khoảng mười ba mười bốn nói tới đây, hai gò má lập tức phấn hồng xinh đẹp, mặt mày kích động.

Mặt mày lúc, giống như fan nhìn thấy thần tượng, kích động cuồng nhiệt.

Nghe được lời tiểu cung nữ nói, cung nữ được gọi là Như Ý , lập tức mở miệng nói.

“Cái đó còn có thể giả sao! ? Ta mặc dù vào cung hai năm , mới thấy qua Lan Lăng Vương một lần, ở cự ly xa, chỉ là, Lan Lăng Vương kia thân thể rắn rỏi, dung mạo tuấn tú, đã sớm thật sâu khắc vào đáy lòng ta , mặc dù mới vừa rồi chỉ là trông thấy từ thật xa , ta cũng có thể liếc mắt liền nhận ra, người kia chính là Lan Lăng Vương không sai!”

“Oa, Như Ý tử tử, người vận số thật là tốt a! Ta vào cung nửa năm, chính là nghe không ít cung nữ tử tử nói qua, sự tích Lan Lăng Vương! Nghe nói, Lan Lăng Vương này , trẻ tuổi đầy hứa hẹn, trí dũng song toàn, công tích hiển hách, lại còn từ nhỏ cùng nhau lớn lên với Hoàng thượng , được Hoàng thượng trọng dụng. Hơn nữa, nghe nói Lan Lăng Vương dung mạo tựa Phan An, là người tao nhã, phong thái bóng bẩy, là tuyệt sắc mỹ nam tử thể gian ít có !”

“Chính là chính là, hơn nữa , vị Lan Lăng Vương này hiện nay đã hai mươi lăm , chưa có thành thân. Nghe nói, ngay cả một nha hoàn thông phòng cũng không có ! Nếu như được hắt nhìn trúng , quả thực là phúc khí đã tu luyện mấy đời !”

“Nhất định thế a. Ai, chỉ tiếc, chúng ta không có vận khí tốt như vậy, nếu như được Lan Lăng Vương nhìn trúng, coi như làm tiểu thiếp của Lan Lăng Vương, ta cũng là nguyện ý!”

“Thôi đi, không có tiền đồ!”

“Hắc hắc, Như Ý tử tử, chẳng lẽ người không nghĩ như vậy! ?”

“Hắc hắc, không nghĩ. . . Mới là lạ!”

. . .

Cùng với hai người tiểu cung nữ mặt mày ngượng ngùng thẹn thùng đi qua, Đồng Nhạc Nhạc mới nháy con ngươi đen xinh đẹp một phen , thì ào ào nói .

“Nguyên lai, tại cung Bồng Lai đánh đàn, là Lan Lăng Vương Lan Lăng Thiệu Giác a! ?”

Đối với sự tích Lan Lăng Thiệu Giác, Đồng Nhạc Nhạc cũng đã được nghe nói không ít a!

Nghe nói Lan Lăng Vương chính là một người chi lan ngọc thụ, tuấn lãng như ngọc, mỹ nam tử phong thái thanh nhã !

Hơn nữa xử sự với người ngoài , một chút kiêu ngạo cũng không có, được mọi người trong cung cực kỳ yêu quý!

Trước kia, nàng chính là nghe nói qua không ít chuyện của người này , không nghĩ tới hôm nay nàng rốt cục có thể nhìn thấy Lan Lăng Vương chân diện mục !

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kích động , liền lập tức sải chân chạy về hướng tới cung Bồng Lai

. . .

. . .

Vào thời điểm Đồng Nhạc Nhạc thở hổn hển chạy vội tới cung Bồng Lai cũng đã là người đi - nhà trống .

Nhìn thấy hai tên tiểu cung nữ trước mắt đang thu thập hương trà trên bàn và chuẩn bị dọn dẹp, Đồng Nhạc Nhạc chau mày lại, trong lòng biết, Lan Lăng Vương đã rời khỏi.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi ảo não không thôi.

Sớm biết vậy mới vừa rồi liền không dừng lại nghe hai người tiểu cung nữ kia buồn đưa, bằng không, không chừng hiện tại nàng có thể nhìn thấy Lan Lăng Vương trong truyền thuyết này!

Trong lòng ảo não , Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thở dài một hơi, lập tức rời khỏi cung Bồng Lai..

Ra khỏi cung Bồng Lai, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi ngẩng đầu nhìn sắc trời!

Chỉ thấy bây giờ, đã sắp đến buổi chiều.

Lúc này cái bụng đã đói lắm rồi, bây giờ lại chạy lâu như vậy, nàng hiện tại đã sớm đói đến mức da bụng dán sát vào lưng .

Nghĩ đến, cách bữa tối thời gian cũng gần, Đồng Nhạc Nhạc liền bỏ đi ý niệm đến Thiên Lí Trì bắt Cẩm Lý ăn, chậm rãi đi về hướng Ngự Thư Phòng .

Phỏng đoán Huyền Lăng Thương bây giờ đã xử lý xong chuyện triều chính rồi! ? Nàng lúc này đến, vừa vặn có thể cùng hắn ăn cơm!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc liền nhấc chân, đi về hướng Ngự Thư Phòng .

Chỉ là, lúc Đồng Nhạc Nhạc đi tới cửa Ngự Thư Phòng, còn chưa đi vào, liền thật xa nghe được từ Ngự Thư Phòng truyền đến tiếng hát xì!

Còn có tiếng tên bại tướng oán giận!

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức dừng chân, lặng lẽ đi tới phía dưới cửa sổ Ngự Thư Phòng.

Cũng không quản thị vệ trông coi bên ngoài Ngự Thư Phòng đưa mắt liếc nhìn nó.

Tìm cách đi tới phía dưới cửa xoay, Đồng Nhạc Nhạc liền kiễ mũi chân, len lén nhìn vào bên trong phòng.

Chỉ thấy, Huyền Lăng Phong hiện tại đã thay một thân y phục ẩm ướt, nhưng mà tóc còn có chút ướt rườn rướt, chỉ dùng một sợi dây cột tóc màu xanh nước biển buộc thành bó nhỏ, những chỗ khác phía sau rối bù.

Hai tay phía trên, vẫn gắt gao cầm một ly trà nóng thơm mát.

Gương mặt kia mang theo tính trẻ con, vẻ mặt cũng là tức giận ảo não oán giận.

“Hoàng huynh, huynh nói đi, huynh nuôi cái gì không được, tại sao muốn nuôi con Phượng Hoàng Điều chết tiệt kia a! ? Huynh nuôi Phượng Hoàng Điều cũng được, nhưng con Phượng Hoàng Điều kia huynh không thấy nó có tính kiêu ngạo đức như vậy. Huynh cũng đã biết, mới vừa rồi nó thấy đệ liền đưa ra móng vuốt đánh tới đệ, làm hại đệ rơi vào trong hồ, may là đệ biết bơi, nếu không, chắc chắn chết chìm bỏ mình!”

Chỉ thấy Huyền Lăng Phong mặt mày nghiêng răng nghiêng lợi oán trách, bộ dạng tức giận kia, Đồng Nhạc Nhạc tin tưởng, nếu như nàng hiện tại đi ra, hắn khẳng định sẽ tức giận đi lột da nàng, cắt thành tám khối!

Thôi đi!

Cái tên Huyền Lăng Phong này không có làm việc lại bụng dạ hẹp hòi! Thật đúng là mười phần quân là áo lượt vô tích sự!

Cái gì mà nàng nhìn thấy hắn liền đưa móng vuốt hướng hắn đánh tới! ?

Nếu không phải hắn giẫm cột nàng trước, nàng sẽ tức giận như vậy sao! ?

Lại nói, nàng biết xung quanh có không ít thị vệ canh gác, nếu như hắn không biết bơi, cũng sẽ không chết chìm bỏ mình, nhìn hắn phóng đại như vậy.

Đồng Nhạc Nhạc liền không hiểu, tại sao Huyền Lăng Thương trí dũng song toàn như vậy, nam nhân anh minh thân vũ, mà lại có một đệ đệ vô dụng như vậy! ?

Trong lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, chỉ thấy Huyền Lăng Thương đang ngồi ở nơi đó phê duyệt tấu chương, chẳng qua là hơi ngẩng đầu, huyết mâu tuyệt đẹp kia, chỉ là nhẹ nhàng quét một vòng về mặt oán giận của Huyền Lăng Phong, mở miệng trầm giọng nói.

“A Phong, người năm nay bao nhiêu tuổi ? !”

“Cái gì ?”

Huyền Lăng Phong vốn đang mặt mày tức giận oán trách, lại nghe được lời này của hoàng huynh mình, trên mặt không khỏi sửng sốt.

Dù sao, hắn đang oán trách chuyện về con Phượng Hoàng Điều chết tiết kia! Đang êm đẹp như thế nào , hoàng huynh lại nói lời này! ?

Trong lòng mặc dù nghi hoặc, Huyền Lăng Phong ở trước mặt hoàng huynh chính mình khuôn mặt kia tràn đầy nghiêm túc, trong lòng không khỏi cả kinh.

Lập tức, môi đỏ mọng mở ra, mở miệng nói.

“Ta năm nay mười bảy tuổi rồi, hoàng huynh không nhớ rõ! ?”

Huyền Lăng Phong vừa mở miệng nói, con người màu đen xinh đẹp nhìn thẳng tắp về hướng hoàng huynh .

Chỉ thấy Huyền Lăng Thương sau khi nghe được Huyền Lăng Phong nói, đầu tiên là từ từ để bút lông trong tay xuống, sau đó khuôn mặt lạnh lùng kia ngước lên.

Chỉ thấy giờ phút này, Huyền Lăng Thương vẻ mặt nghiêm túc, cho dù hắn im lặng ngồi ở đó, một câu nói cũng không nói.

Chẳng qua là, từ trên người hắn, lại lộ ra sự uy nghiêm và khí phách vương giả bẩm sinh!

Nhìn thấy Huyền Lăng Thương gương mặt lạnh lùng nghiêm túc, Huyền Lăng Phong trong lòng giật mình.

Dù sao, hoàng huynh rất ít khi dùng vẻ mặt như vậy nhìn hắn!

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong đầu tiên là gắng gượng nuốt một ngụm nước bọt, trên mặt có thêm vài phần căng thẳng.

Bộ dạng kia, lúc đầu nhìn qua, tựa như học trò đối mặt chủ nhiệm lớp nghiêm khắc vậy. . .

Nhìn thấy bộ dáng Huyền Lăng Phong kia vẻ mặt căng thẳng, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vẫn kiểng chân nhìn lên ngoài cửa sổ không khỏi vụng trộm vui vẻ.

Không trách được người ta thường nói, một vật khắc một vật, lời này thật đúng là không sai!

Cho dù là Huyền Lăng Phong giống như Hồn Thế tiểu Ma vương bướng bỉnh, lại gặp phải Huyền Lăng Thương lúc sau này, cũng chỉ giống như tiểu quỷ thấy Diêm La Vương, đánh rắm cũng không dám ra tiếng!

Trong lòng đang vui sướng, liền thấy Huyền Lăng Thương bạc môi có hơi mở ra, trầm giọng nói.

“A Phong, người năm nay mười bảy tuổi rồi, đã không phải tiểu hài tử, người cũng biết, nam nhân bằng tuổi người vậy, đều đã có chút thành tựu! Người hãy xem lại chính mình! ? Trăm bảo người sao chép Tinh Tâm Kinh, người sao chép cái gì! ? Viết cầu thả, làm cho người khác không muốn thấy! Người cũng không sợ bị người khác thấy làm trò cười cho thiên hạ! ? Mặc dù, người là Vương gia, vừa sinh ra liền áo cơm không lo, nhưng mà, chẳng lẽ người thật muốn dựa vào cơ nghiệp lão tổ tông lưu lại, cả ngày sống phóng túng như vậy đến hết đời! ? Làm kẻ vô tích sự ăn chơi trác táng sao!?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, mới đầu giọng điệu nhàn nhạt, chỉ là nói xong lời cuối cùng, thần sắc càng kích động, ánh mắt nhìn phía Huyền Lăng Phong, lộ vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép!

Nghe được lời của hoàng huynh mình nói, Huyền Lăng Phong quả thực muốn độn thổ cho xong.

Đầu càng ngày càng cúi thấp, cũng không dám ngẩng lên.

Đối với vẻ mặt xấu hổ vô cùng của Huyền Lăng Phong, lại nhìn thấy vẻ mặt nghiêm nghị Huyền Lăng Thương, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vô cùng kinh ngạc.

Dù sao, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Huyền Lăng Thương nghiêm nghị như thế!

Vì huynh trưởng như cha, vì không chịu được đệ đệ như thế, nói vậy cũng khiến cho Huyền Lăng Thương đau đầu đi! ?

Bất quá, nhìn thấy vẻ mặt Huyền Lăng Thương kích động nghiêm nghị, Đồng Nhạc Nhạc cũng biết, Huyền Lăng Thương là thật tâm yêu thương đệ đệ này của hắn.

Dù sao, bởi vì thương yêu, mới nghĩ muốn đệ đệ mình được tốt!

Nếu để cho hắn được phú quý, lại là kẻ vô tích sự, đó là vẫn còn hắn a. . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc đối với Huyền Lăng Thương, càng là yêu thích.

Trước kia xem tivi, đều nói hoàng gia không có thân tình, mọi người vì cướp đoạt ngôi vị đế vương, đấu tới cốt nhục tương tàn, giết cha đoạt vị có khối người.

Chính là, Huyền Lăng Thương thân là thiên tử cao cao tại thượng, lại thương dân như con, đối với đệ đệ hắn, cũng là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc đều bắt đầu hiện ra sự hâm mộ Huyền Lăng Phong .

Nàng từ nhỏ là cô nhi, không ai thân thích. Cho tới nay, nàng đều muốn có thân nhân yêu thương nàng.

Ca ca giống như Huyền Lăng Thương vậy, mặc dù, hắn nghiêm khắc dạy bảo Huyền Lăng Phong, kỳ thật, hắn vô cùng thương yêu Huyền Lăng Phong.

Nếu như nàng có thể có ca ca như Huyền Lăng Thương, thật tốt a. . .

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc hâm mộ, bên tai lại lần nữa truyền đến tiếng nói nghiêm nghị của Huyền Lăng Thương.

“Trẫm đã tìm sư phụ cho ngươi, dạy ngươi tập võ, ngươi đã không thích đọc sách, trẫm cũng không bức ngươi, nhưng mà, thân thể của ngươi cũng là kỳ tài luyện võ, nếu như vẫn không tập võ thật tốt, nếu đuổi sư phụ đi, trẫm cũng coi như không có đệ đệ này !”

Huyền Lăng Thương nói đến đây, Huyền Lăng Phong cũng chỉ hảo gật đầu như đả tỏi, cuối cùng xám xịt bước đi.

Chỉ là, trong lòng Huyền Lăng Phong lại thấy cực kỳ thất bại a.

Vốn hắn là tới nơi này để tố cáo , không nghĩ tới, cáo trạng không được, nhưng là ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo, ngẫm lại, hắn cũng rất oan a. . .

Đối với vẻ mặt như đưa đám của Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc nhìn thấy hắn bộ dạng cần mồi tràn đầy ai oán, mặt mày hớn hởi!

Ha hả, Huyền Lăng Phong, ngươi cũng có hôm nay!

Xứng đáng!

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vui vẻ, đột nhiên, bên trong Ngự Thư Phòng, lại lần nữa truyền đến âm thanh trầm thấp khàn khàn của Huyền Lăng Thương.

“Đứng ở ngoài cửa sổ nhìn thời gian dài như vậy, không mệt sao! ?”

“Ặc. . .”

Nghe được lời này Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc thân thể chấn động, lập tức, lại từ từ quay đầu, hướng tới Huyền Lăng Thương bên kia nhìn lại.

Không phải như thế, đối đầu, là một đôi huyết mâu hẹp dài sắc bén !

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng giật mình.

Nhìn vẻ mặt Huyền Lăng Thương này, nói vậy hắn đã sớm biết được nàng ở chỗ này . . .

Lỗi tai thật nhạy cảm!

Mới vừa rồi nàng bước nhẹ tới, Huyền Lăng Thương cũng nhận ra được, đủ để nhìn thấu, võ công người này thâm tàng bất lộ a. . .

80. Chương 80: Chương 79.3: Hóa Thân Thành Người

Trong lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cảm thán.

Nghĩ lại, nếu đã bị Huyền Lăng Thương phát hiện, chính mình cũng không thể lại trốn đi, vì vậy, không thể làm gì khác hơn là bước chân, hướng Ngự Thư Phòng đi vào.

Bên ngoài mùa hè nóng bức, mặt trời gay gắt.

Chẳng qua là bên trong Ngự Thư Phòng, thì lại vô cùng lạnh lẽo.

Chỉ thấy, ở giữa Ngự Thư Phòng, đặt một cái chậu đồng lớn, bên trong chậu đồng, đặt rất nhiều khối băng lớn như thế .

Chỉ thấy trên những khối băng này, vẫn còn tỏa ra hàn khí !

Cho nên nói, làm đế vương thật là tốt, cho dù ở nơi cổ đại này không có quạt lãn điều hoà, mùa hè cũng không đến mức nóng chết!

Trong lòng suy nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc đã đi tới trước mặt Huyền Lăng Thương.

Mũi chân nhẹ nhàng nhún một cái, liền nhảy lên trên bàn sách.

Chỉ thấy lúc này, Huyền Lăng Thương cũng không có phê duyệt tấu chương, chỉ là vẫn nhìn nàng.

Nghĩ lại mới vừa rồi Huyền Lăng Phong đến cáo trạng, cũng không biết trong lòng Huyền Lăng Thương có mắng nàng không!

Dù nói thế nào, Huyền Lăng Phong cũng là thân đệ đệ của hắn!

Hơn nữa, Huyền Lăng Thương lại là một người cực kì bao che khuyết điểm!

Nghĩ tới đây, lòng Đồng Nhạc Nhạc càng như bị thất lại.

Giờ phút này Huyền Lăng Thương lại im lặng không nói, trong lòng nàng như là bị mười lăm cái thùng đè lên, lo lắng bất an .

Huyền Lăng Thương này, nếu như nói chuyện còn đỡ, hắn hiện tại không nói lời nào, chỉ nhìn nàng, cứ lẳng lặng như vậy, khiến cho nàng ngược lại càng cảm thấy chột dạ .

Trong lòng lo lắng bất an, Đồng Nhạc Nhạc càng cúi cái đầu nhỏ xuống.

Vốn nghĩ là, Huyền Lăng Thương sẽ nói mấy câu, lại thấy Huyền Lăng Thương vẫn nhìn chăm chú nàng rất lâu, một câu cũng không có nói, sau đó cầm lấy bút lông tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc đứng ngẩn sửng sờ, có chút không hiểu gì cả.

Có điều, Huyền Lăng Thương không nói lời nào cũng tốt, ít nhất chứng minh, hắn không có giận mình không phải sao! ?

Nghĩ tới đây, hòn đá nặng trĩu trong lòng Đồng Nhạc Nhạc rốt cục rơi xuống.

Lập tức, nàng đảo mắt nhìn nhanh một lượt, nhìn thấy nghiên mực đá đặt bên cạnh chính mình, liền lập tức vươn móng vuốt, cầm lấy nghiên mực bắt đầu mài mực.

Vì nhận chỗ tốt của người ta thì nên biết điều. Dẫu nói như thế nào, Huyền Lăng Thương đều là chỗ dựa lớn sau này của nàng! Nàng hắn nên nịnh bợ nhiều hơn cái chỗ dựa lớn này a!

Trong lòng suy nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc liền bắt đầu ra sức mài đá nghiên mực.

Nguyên bản Huyền Lăng Thương đang im lặng phê duyệt tấu chương, khi nhìn thấy tiểu điều nhi trước mặt không ngờ lại cầm lấy nghiên mực đá mà ra sức mài.

Bóng dáng nho nhỏ kia, lộ rõ vẻ muốn lấy lòng nịnh bợ hần, thấy vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười!

Lập tức, bạc môi có hơi mở ra, nói một câu.

“Tiểu quỷ tinh!”

Cho dù là người cũng không có thông minh như nó vậy đâu!

Tiểu điều nhi này sợ là biết chính mình lại đã gây họa, hiện tại liền không ngừng đối với hần vuốt mông ngựa nhĩ!

Nghe được Huyền Lăng Thương nói, Đồng Nhạc Nhạc đang cố sức cầm nghiên mực đá mài mực thấy thế, gương mặt buồn bực, cũng là nở nụ cười hắc hắc.

Vì nhìn chọc trâm chọc nịnh nọt không thùng! Dù sao vuốt mông ngựa cũng không cần tiền, không phải sao! ?

Trong lòng đắc ý suy nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc càng thêm ra sức mài.

Chẳng qua là, nàng đã đánh giá cao chính mình.

Sơ ý một chút, nghiên mực đá trên tay Đồng Nhạc Nhạc liền rơi xuống thân thể của mình, nàng cũng mất thăng bằng, ngã về phía trước .

May là, Huyền Lăng Thương ngồi trước người thấy vậy, liền nhanh tay lẹ mắt đưa tay tiếp được.

Tuy là như thế, nhưng Đồng Nhạc Nhạc không cẩn thận mực bắn lên người.

Nhìn thấy móng vuốt và trên mặt đều đen, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Nhạc Nhạc lập tức nhăn lại, vẻ mặt thật đáng thương.

Hiện tại, trên người nàng mới được vài chỗ có lông như vậy. Bây giờ, nàng chẳng còn bao nhiêu cọng lông lại còn bị dơ.

Ngẫm lại, làm sao nàng lại bất hạnh như vậy! ?

Càng nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc càng khổ sở, cái miệng nhỏ nhắn cũng bẹp bẹp, một bộ dạng lã chã chực khóc.

Không ngờ, bên tai lại truyền đến âm thanh sung sướng trầm thấp cười nhẹ của Huyền Lăng Thương.

“Ha hã, người tiểu gia hỏa này, chẳng qua là dơ bộ lông thôi, có cần phải bi thảm như vậy sao! ?”

Nhìn thấy tiểu điều nhi trước mắt có vẻ mặt tủi thân, Huyền Lăng Thương liền cảm thấy buồn cười.

Hơn nữa, hần sống nhiều năm như vậy, chưa bao giờ biết, trên mặt một con tiểu điều, sẽ có nhiều biểu cảm như vậy.

Con tiểu điều nhi trước mắt này, cho dù là vui buồn yêu ghét, đều sẽ biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn trên khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương kia, quả thực làm cho người ta nhìn đi nhìn lại cũng không thấy chán! Càng xem càng thích. . .

Nghĩ đến đây, trời cao thật sự là đối với hần không tệ.

Mặc dù, hần thân là đế vương Linh Nhạc Quốc cao cao tại thượng, lại mỗi một ngày đều bị những quốc gia đại sự này ép tới không thở nổi.

Có đôi khi nghĩ lại, cuộc đời hần cũng không có niềm vui thú gì đáng nói.

Cho đến, khi tiểu điều nhi dễ thương cơ trí trước mắt này xuất hiện.

Nó xuất hiện, khiến cho hần cảm nhận được, cái gì là vui vẻ. . .

Huyền Lăng Thương thật không dám tưởng tượng, nếu như sau này hấn mất đi con tiểu điều nhi này, hấn nên làm cái gì bây giờ? ?

Vì vậy, hấn tuyệt đối không thể để cho con tiểu điều nhi này rời khỏi hấn!

Vĩnh viễn, vĩnh viễn!

Nó, là của hấn!

Ngay lúc trong lòng Huyền Lăng Thương kiên định suy nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc cũng không biết tâm tư Huyền Lăng Thương một chút nào. Giờ phút này, nàng chỉ là đang đau buồn vì bộ lông trên người mình.

Cho đến khi Huyền Lăng Thương đột nhiên đứng dậy, sau đó cầm lấy một cái khăn tay sạch sẽ, tỉ mỉ mà ôn nhu giúp nàng chà lau vết mực trên móng vuốt và mặt.

Nhìn thấy Huyền Lăng Thương đang nhẹ nhàng chà lau mực nước trên người mình. Động tác của hấn dịu dàng như vậy, phẳng phất như chà lau món trân bảo quý giá nhất.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

Năm tháng yên bình vui vẻ! Có được nam nhân dịu dàng như thế che chở chính mình, là cuộc đời này đủ rồi! (ách, tớ cũng chỉ mong có được pi zà nào đó che chở duy nhất ình, ko cần hơn)

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cảm động, ánh mắt nhìn phía nam nhân, có thêm vài phần si mê mà chính mình cũng không biết. . .

Huyền Lăng Thương đang giúp tiểu điều nhi trước mắt nhẹ nhàng chà lau mực nước, lại nhận thấy tiểu điều nhi lúc này đang dùng một đôi mắt si mê, ngây ngốc nhìn hấn, trong lòng không khỏi ảm áp.

Khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, không khỏi vươn ngón tay thon thả, nhẹ nhàng điểm điểm một cái lên ấn ký đỏ như lửa trên trán tiểu điều nhi.

“Tiểu tử kia. . .”

Nam nhân mở miệng, trong giọng nói lộ rõ vẻ sùng ái đắm đuối.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi vươn móng vuốt che cái trán bị điểm, nhếch miệng cười một tiếng.

Nhìn thấy điều nhi trước mắt ôm đầu bộ dạng dễ thương, Huyền Lăng Thương mặt mày mềm nhũn, trong mắt lộ vẻ nhu tình không hề che giấu. . .

Cuối cùng, như là nghĩ tới cái gì, huyết mâu nhẹ nhàng lóe ra một cái, mở miệng nói.

“Đã đói bụng chưa! ? Chúng ta đi dùng bữa tối đi! ?”

Huyền Lăng Thương không nói còn tốt, vừa nói, bụng Đồng Nhạc Nhạc lập tức ‘Cô lỗ cô lỗ’ nháo lên.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc gương mặt bất đắc dĩ, trên mặt lộ vẻ thẹn thùng.

Hiển nhiên, Huyền Lăng Thương cũng nghe được động tĩnh trong bụng của nàng, khóe miệng không khỏi nhẹ nhàng nhếch lên, âm thanh cười nhẹ trầm thấp sung sướng, liền từ bạc môi hấn nhẹ nhàng tràn ra. . .

“Ha ha. . .”

Nghe được âm thanh nam nhân này trầm thấp lại mang theo cảm tính, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy càng ngượng ngùng.

May là trên mặt có lông, nếu không, mặt nàng bây giờ, khẳng định đỏ giống như cái mông khi!

Trong lòng ngượng ngùng không thôi, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là hung hăng trợn mắt nhìn Huyền Lăng Thương đang cười ha hả, trong lòng, cũng là cực kì ngọt ngào. . .

. . .

Đêm đã khuya !

Tối nay chính là mười lăm đêm trăng tròn!

Trăng sáng giữa trời, ánh trăng kia sáng tỏ, êm dịu chiếu xuống cả gian phòng, soi sáng cả bầu trời đêm rõ ràng bảy tám phần.

Dù không đốt đèn, cũng có thể nhìn thấy mọi thứ đầy đủ rõ ràng!

Gió đêm chậm chậm, xuyên thấu qua cửa sổ chạm trổ kia từ từ thổi vào, thổi màn che lụa mỏng chập chờn không thôi.

Trong phòng ngủ, một chiếc đỉnh đồng màu vàng đang đốt đèn hương .

Từng đợt từng đợt khói đèn hương bốc lên làm căn phòng đầy mùi hương thơm ngát. . .

Đêm khuya vắng người, mọi âm thanh hoàn toàn yên tĩnh, Đồng Nhạc Nhạc đang nằm trong ngực nam nhân ngủ khi khi.

Không biết từ lúc nào, ngực nam nhân này, là đại sàng dành riêng cho nàng.

Cho dù Đồng Nhạc Nhạc mỗi lần cũng chỉ là ngủ ở bên cạnh nam nhân, lúc sau nàng tỉnh lại, đều sẽ nằm ở trên vòng ngực nam nhân rắn chắc kia.

Lần nào cũng vậy! Dần dần, Đồng Nhạc Nhạc cũng không so đo.

Chỉ cảm thấy, trong ngực nam nhân này, so với đại sàng càng thêm thoải mái!

Ngực nam nhân rắn chắc, ấm áp, mà rất co giãn! Còn tự động lên xuống.

Mỗi lần nằm ở trong ngực nam nhân, Đồng Nhạc Nhạc dường như đều cảm thấy chính mình là tiểu hài tử nằm ở bên trong chiếc nôi , đầy cảm giác an toàn!

Thật giống như giờ phút này!

Đồng Nhạc Nhạc đang ngủ say, hơn nữa, còn có một giấc mộng đẹp!

81. Chương 81: Chương 79.4 : Hóa Thân Thành Người

Ở trong giấc mộng , nàng đang bồng bềnh giữa làn sóng nước lăn tăn trong hồ . Bốn phía có vô số con cá đang tự do tự tại bơi qua bơi lại.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức nổi hứng đùa nghịch, thỉnh thoảng truy đuổi những con cá bơi qua bơi lại này.

Nhìn thấy những bầy cá này bởi vì chính mình tới gần, chúng sợ đến trốn tán loạn mọi nơi, nàng liền vui vẻ hài lòng!

Đang lúc mộng đẹp ngọt ngào, Đồng Nhạc Nhạc không biết chính là, giờ phút này thân thể của nàng đang từ từ phát sinh biến hóa kỳ diệu. . .

Vàng trắng vàng vạc giữa trời cao kia, vàng trắng sáng vừa to vừa tròn phẳng phất một cái bàn tròn treo trên trời cao.

Ánh trăng sáng ngời kia, xuyên thấu qua những cửa sổ chạm trổ rộng mở, êm dịu dát vàng cả phòng ngủ. Nó chiếu vào trên long sàng lớn như thế kia, cũng bao trùm lên tiểu điều nhi nằm ở trong ngực nam nhân .

Ánh trăng mờ lung, thật là kiều diễm.

Gió mát hiu hiu, nhẹ nhàng thổi bay tấm lụa mỏng kia . . .

Mà tiểu điều nhi nằm ở trong ngực nam nhân , dưới ánh trăng chiếu rọi xuống, dần dần , bắt đầu thay đổi càng phát ra sáng ngời .

Ở xung quang tiểu điều nhi, phẳng phất có được một vầng ánh sáng mượt mà đang gắt gao bao quanh nó.

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, phẳng phất một thế kỷ, lại phẳng phất chỉ là một khắc.

Chỉ thấy, tiểu điều nhi nằm ở trong ngực nam nhân ngủ say không thấy đâu nữa !

Thay vào đó, lại là một nữ nhân nhỏ nhắn xinh xắn toàn thân xích lỏa . . .

Huyền Lăng Thương từ trước tới nay đều là ngủ chập chờn.

Bình thường, nếu như có cái gì gió thổi cỏ lay, sẽ lập tức bị bừng tỉnh!

Chỉ là, cho đến sau khi con tiểu điều nhi dễ thương xuất hiện ở trong cuộc đời hắn, buổi tối mỗi ngày có con tiểu điều nhi dễ thương kia ngủ cùng, Huyền Lăng Thương mỗi lần đều có thể ngủ một giấc thẳng tới hừng đông!

Tuy nhiên tối nay, Huyền Lăng Thương ngủ chập chập chờn chờn, lại có cảm giác là lạ ở chỗ nào đó !

Đầu tiên là cảm giác được trước mắt hình như có ánh sáng gì đó chợt lóe. Mặc dù, ánh sáng kia chỉ là chợt lóe lướt qua, nhanh đến mức làm cho không người nào có thể bắt giữ được.

Chỉ là, nó cũng đủ để cho Huyền Lăng Thương bừng tỉnh lại .

Trong lòng đang buồn bực, Huyền Lăng Thương lại bắt đầu cảm giác được, ở trên lồng ngực hắn hình như có vật gì đó đè nặng .

Mọi khi mỗi ngày ngủ, hắn đều có thói quen nhắc con tiểu điều nhi nằm ở bên cạnh đặt ở trên ngực mình . Có như vậy , hắn mới có thể ngủ được an ổn.

Chỉ là, con tiểu điều nhi trọng lượng khá nhẹ , còn không nặng đến hai cân mà!

Chính là hiện nay, Huyền Lăng Thương dám kết luận, giờ phút này sức nặng đè ở trên người hắn tuyệt đối không ít hơn bảy mươi cân (1 cân ta = khoảng 0,5 kg)!

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương trong lòng nghi hoặc buồn bực, lập tức, không khỏi từ từ mở huyết mâu còn hơi nhấp nhem ra.

Đến khi Huyền Lăng Thương mở huyết mâu ra, nhờ có ánh trăng liền nhìn thấy rõ ràng có một thiếu nữ đang phục ở trên người hắn mà ngủ say sưa. Hắn chỉ cảm thấy một cơn sấm sét giữa trời quang, cả người hoàn toàn rung động !

Ánh trăng mê người, êm ái chiếu vào sáng cả long sàng , cũng soi đầy đủ rõ ràng thiếu nữ đang nằm trên người hắn !

Làn da tựa như mỡ đông, vô cùng mịn màng!

Tóc đen như mực dài đến đầu gối. Giờ phút này, mái tóc dài mảnh mai kia đang nhẹ nhàng xoa tung phía sau lưng nữ nhân , tô điểm làm cho phía sau lưng trắng như tuyết càng hiện rõ nét mảnh khảnh, cực kì thu nhỏ.

Điều khiến hồn xiêu phách lạc nhất là gương mặt thiếu nữ kia lúc đang ngủ say !

Trắng như cánh sen, gương mặt xinh xắn, mỗi một chỗ, đều phẳng phất như loại mỹ ngọc thượng đẳng nhất được gọt rửa tỉ mỉ mà thành!

Hàng mi cong cong như dãy núi phía xa, lông mi thật dày, mũi cao thẳng mịn màng như ngọc, một đôi môi xinh xắn nhẹ nhàng hé mở, bờ môi tuyệt đẹp, đôi môi run run mê người!

Phẳng phất như bông hoa đầu cành thảng chập vừa mới nở rộ , làm cho người ta nhìn thấy, cũng không nhận được muốn âu yếm. . .

Điều khiến cho Huyền Lăng Thương rung động chính là, trên trán thiếu nữ nằm ở trên người hắn có một cái ấn ký màu đỏ như lửa!

Nó khiến cho nữ nhân vốn tuyệt sắc khuynh thành , lại tăng thêm vài phần tôn quý, mê người vô bờ! Hồn xiêu phách lạc!

Thấy vậy, huyết mâu động lòng người kia của Huyền Lăng Thương lập tức trỗi lên, trong lòng chấn động mãnh liệt!

Nghĩ đến, hẳn chính là để vương tôn quý dưới một người trên vạn người , muốn gió được gió, muốn mưa được mưa!

Bởi vì thân phận quyền lợi, có nhiều nữ nhân muốn bò lên trên hẳn giường!

Đặc biệt, còn có Thái Hậu nương nương đang âm thầm thu xếp. Trước kia, không phải chưa có nữ nhân thử qua trò chủ động thoát sạch bò lên trên giường hẳn.

Chỉ là, mỗi một lần, đều bị hẳn không chút lưu tình đá bay đi ra ngoài!

Bởi vì, mỹ nhân mặc dù đẹp mắt, chỉ là, những nữ nhân tiếp cận hẳn có mục đích trong lòng, nên hẳn chỉ có chán ghét!

Chính là hiện tại, khi nhìn thấy thiếu nữ tuyệt sắc nằm ở trên người mình , trong lòng Huyền Lăng Thương lại bị chấn động mạnh mẽ!

Trong lòng, không phải có sự chán ghét, mà là. . . Kinh ngạc!

Giai nhân trong ngực, Huyền Lăng Thương càng là rõ ràng cảm giác được . Coi như cách bộ trang phục, hẳn vẫn có thể cảm giác được sự ấm áp của thiếu nữ trên người . . .

Cũng biểu hiện ra, tất cả điều này, đều không phải hẳn đang nằm mơ, mà là thật sự! ! !

Trong lòng kinh ngạc, chỉ là, coi như nữ nhân trên người có tuyệt sắc khuynh thành, hồn xiêu phách lạc đến đâu, thế nhưng Huyền Lăng Thương cũng không phải một người dễ dàng bị sắc đẹp mê hoặc .

Cố gắng kiềm chế sự rung động trong lòng, Huyền Lăng Thương bực môi hé ra, mở miệng hỏi .

“Người là ai? ”

Nam nhân mở miệng, mặc dù đã làm ra vẻ điềm tĩnh, sắc mặt như bình thường. Chỉ là, âm thanh nói ra miệng lại vẫn không che dấu nổi sự khàn khàn và kiềm chế.

Cùng với nam nhân vừa nói ra lời này , Đồng Nhạc Nhạc vốn đang ngủ say , đầu tiên là chu chu cái miệng nhỏ nhắn dễ thương, cau đôi mày lại. Dáng vẻ đó hiển nhiên là có điểm không hài lòng vì mình đang ngủ rất ngon giấc thì bị người đánh thức .

Mặc dù bị đánh thức, chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc vẫn cứ muốn ngủ tiếp, cho nên nàng cũng không thèm mở mắt ra. Chỉ là đuổi đuổi người, lại điều chỉnh một tư thế thoải mái trên người nam nhân rồi lại ngủ tiếp.

Nhưng không biết, chính mình hành động vô ý thức thế này lại làm cho thân thể nam nhân không khỏi cứng đờ!

Coi như trong lòng có nghi hoặc đề phòng đang dao động, Huyền Lăng Thương vẫn là một nam nhân bình thường!

Đặc biệt, nằm ở trên người hẳn, là một thiếu nữ tuyệt sắc dung mạo khuynh thành, không mặc quần áo !

Vật như thế, cho dù là Thánh Nhân thấy, chỉ sợ cũng phải vô cùng động tâm . Chớ nói chi là, Huyền Lăng Thương đúng là nam nhân đang giai đoạn huyết khí tinh lực tràn đầy . . .

Nếu không phải Huyền Lăng Thương vẫn luôn có lực tự khống chế vô cùng tốt, hiện tại hẳn chỉ sợ sớm đã không nhịn được mà thèm muốn nữ nhân này !

Cùng với nữ nhân vô ý thức điều chỉnh thân thể trên người hẳn, làn da mềm mại nhẵn nhụi kia của nàng càng là theo bản năng ma sát lên thân thể hẳn. . .

Ngay lập tức , Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy ‘Ấm ’ một tiếng, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, khiến cho cơ thể liên quan căng cứng.

Lúc này, hẳn hẳn là ra sức đẩy thiếu nữ hoàn toàn không nhận ra này mới đúng!

Chính là, chết tiệt, hẳn lại không đẩy được.

Thân thể phảng phất trở nên có hơi vô phương khống chế, chỉ là trợn đôi mắt gắt gao nhìn thiếu nữ tuyệt sắc này ở trên người mình.

Nhìn thấy thiếu nữ trước mắt này , phảng phất như một con Tiểu Miêu đang lúc ngủ say sưa nhất ở trên người hắn !

Chính là, thấy như thế, Huyền Lăng Thương càng thêm nghi hoặc .

Mới đầu, hắn đã coi thiếu nữ này cũng giống như những nữ nhân ái mộ hư vinh trong dĩ vãng, định chủ động thoát quang sạch trơn bỏ lên trên giường hắn , trở thành nữ nhân của hắn!

Hừ, chẳng qua vì danh lợi địa vị thôi!

Chính là hiện tại, thiếu nữ này , giờ phút này nàng lại chỉ là nằm ở trên người hắn ngủ say .

Phảng phất, nàng bỏ lên trên trên người hắn, chỉ là để ngủ! ? ?

Chính là, điều này có khả năng sao! ?

Nói nữa, nơi này chính là hoàng cung! Phòng ngủ của hắn!

Nhớ ra, bên ngoài phòng ngủ của hắn chính là có thị vệ dày đặc bao quanh. Thiếu nữ này , rốt cuộc là vào đây bằng cách nào! ?

Hơn nữa, hắn từ trước tới nay đều là ngủ chập chờn, chỉ hơi có gió thổi cỏ lay gì đó, đều sẽ bừng tỉnh.

Chính là, thiếu nữ này sau khi đi vào, cởi hết quần áo lại bỏ lên trên trên người hắn, mà hắn đều không hề phát hiện ra được. . .

Trời ạ!

Điều này thật sự là rất không thể nghĩ ra được ! ?

Chẳng lẽ nữ nhân này chính là Thái Hậu phái tới, cho nên thị vệ bên ngoài mới không hề ngăn cản! ?

Không có khả năng a! ?

Bởi vì lần trước cũng đã thử qua chuyện như vậy. Hắn liền mặt rồng giận dữ, từng ban nghiêm lệnh, sau này, không có hắn cho phép, coi như là Thái Hậu hạ lệnh , cũng không cho nữ nhân khác đi vào phòng ngủ của hắn . . .

Coi như Thái Hậu lại ngấm ngầm bất hòa với hắn, thì thị vệ cũng tuyệt đối sẽ không làm trái với mệnh lệnh của hắn. . .

Càng nghĩ, trong lòng Huyền Lăng Thương càng nghi hoặc buồn bực, thật muốn hiểu rõ ràng, thế này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Trong lòng suy tính, Huyền Lăng Thương đầu tiên là hít một hơi thật sâu, điều chỉnh xong xuôi tâm tình rối loạn. Lập tức, mới vươn cánh tay thon thả kia khẽ đẩy thiếu nữ tuyệt sắc trên ngực.

“Người là ai! ? Đứng lên!”

82. Chương 82: Chương 80-1 : Hóa Thân Thành Người

Nói ra lời này, Huyền Lăng Thương gia tăng âm lượng không ít, ở trong giọng nói lộ vẻ uy nghiêm.

Đồng Nhạc Nhạc vốn đang ngủ ngon giấc, khi nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, đầu tiên là chau chau hàng mi, rõ ràng muốn tỏ ra không hài lòng.

“Đừng làm ồn, cứ để cho ta ngủ thật tốt một phen.”

Hiện tại đang bị buồn ngủ đến chết, cái tên Huyền Lăng Thương này, tới nay rốt cuộc là làm sao vậy! ?

Cứ ồn ào phá giấc ngủ của nàng, trước kia hẳn, không phải như thế nha! ?

Hơn nữa, lời hẳn hỏi cũng buồn cười, cái gì mà lại người là ai! ?

Ở trong tấm thất này, ngoại trừ hai người bọn họ hẳn và nàng ra, thì còn có thể có ai đây! ?

Trong lòng buồn cười, nhưng nàng lại cảm giác bả vai bị một lực mạnh đẩy ra.

Cảm giác được thân thể không ngừng rung động, khiến cho Đồng Nhạc Nhạc rất không thoải mái.

Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc rất cục không nhin được , có hơi mở đôi mắt nhập nhèm ra, quay sang nhìn tuần nhan mê hoặc trước mắt kia một cái .

Đối diện, cũng là một gương mặt đầy nghi hoặc không giải thích được của nam nhân kia .

Chỉ thấy nam nhân trước mắt, giờ phút này chính là đang trợn tròn huyết mâu tuyệt đẹp kia, nhìn nàng chăm chăm .

Trong ánh mắt nhìn nàng, có rung động, kích động, kinh ngạc, nghi hoặc, và xa lạ. . .

Xa lạ !?

Là nàng ngủ mơ , có lẽ nào lại như thế ! ?

Nàng cùng Huyền Lăng Thương đều ở chung thời gian dài như vậy, tại sao lúc này Huyền Lăng Thương lại dùng ánh mắt như vậy để nhìn nàng! ?

Trong lòng nghi hoặc không thôi, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy là chính mình nhìn lầm rồi. Vì vậy, không khỏi đưa tay dụi dụi mắt vài lần, tính toán nhìn một chút xem rốt cuộc là chuyện như thế nào.

Tuy nhiên, đến khi Đồng Nhạc Nhạc thấy cảnh tượng trước mắt, cả người hoàn toàn rung động!

Chỉ cảm thấy một cơn Ngũ Lôi giáng xuống đầu, con sâu ngủ ở trong đầu Đồng Nhạc Nhạc lập tức biến mất không thấy tăm tích đâu nữa!

Đôi mắt trợn ngược thật lớn, lại cũng không hề chớp mắt nhìn móng vuốt của mình. A, không, tay nàng!

Trời ạ!

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì! ?

Không phải nàng xuyên qua đây thành tiểu diêu sao! ?

Tại sao móng vuốt của nàng lại biến thành tay người ! ?

Trong lòng rung động không thôi, Đồng Nhạc Nhạc lập tức ngồi dậy từ trên người nam nhân , rồi quay sang nhìn lại thân thể của mình.

Không nhìn còn khá, vừa nhìn, Đồng Nhạc Nhạc lại lần nữa bị kinh ngạc mạnh mẽ.

Trong mắt lộ vẻ hết sức lo lắng và rung động!

Ánh trắng sáng tỏ, êm dịu chiếu vào, coi như phòng ngủ không có đốt đèn, nhưng lại vẫn có thể nhìn thấy bảy tám phần rõ ràng khắp bốn phía .

Chỉ thấy thân thể của nàng, không hề là hình dạng tiểu diêu lông xù nữa, mà là biến thành một người! ! ? ?

Trong lòng vô cùng rung động, Đồng Nhạc Nhạc lập tức nhảy xuống từ trên người Huyền Lăng Thương . Sau đó liền nhanh chóng chạy vội tới phía trước cái gương đồng lớn rơi xuống đất kia để cẩn thận xem đi xem lại.

Chỉ thấy, đứng ở phía trước gương đồng , là một thiếu nữ tuổi áng chừng chỉ có xấp xỉ mười sáu mười bảy !

Thiếu nữ có dung mạo cực kì xinh đẹp!

Da trắng như tuyết, vô cùng mịn màng!

Mặt đẹp như ngọc, đường nét thanh tú, giống như thượng đẳng mỹ ngọc gọt dũa tỉ mỉ mà thành!

Mặt như tranh vẽ, đôi mắt trong veo, mũi ôi hồng, mỗi một nơi đều vô cùng hoàn mỹ, tổ hợp chung một chỗ, liền thành một gương mặt tuyệt sắc nghiêng nước nghiêng thành!

Đặc biệt trên trán nữ nhân kia có một Hỏa Diễm ấn ký màu đỏ tươi rực rỡ, khiến cho thiếu nữ tuyệt sắc vô bờ lại tăng thêm vài phần quyền rũ tôn quý!

Đồng Nhạc Nhạc trước kia cũng đã gặp không ít Đại mỹ nhân!

Cho dù là trên TV hay trên tạp chí, người nào không phải Đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành?!

Chỉ là thiếu nữ trước mắt này, đẹp đến rung động lòng người, làm cho người ta một lời khó quên!

Mà ngay cả chính Đồng Nhạc Nhạc đều nhìn mà đờ đẫn.

Trong lòng càng là không dám tin.

Trời ạ!

Là nàng đang nằm mơ sao!?

Tại sao, mình ở trong gương lại biến thành cái dạng này!?

Không phải nàng xuyên qua thành một con Phượng Hoàng Điêu sao!?

Tại sao hiện tại lại biến thành một thiếu nữ, hơn nữa, thiếu nữ này, tuyệt sắc khuynh thành, đẹp đến đủ để cho nam nữ trong thiên hạ phải điên cuồng!

Cái gì là chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, phù dung (hoa sen) trên nước biếc, thiên nhiên điêu khắc chạm trổ!?

Toàn bộ những từ ngữ đó đều dùng cho thiếu nữ trước mắt này mà không quá đáng!

Lại từ gương mặt tuyệt sắc nghiêng nước nghiêng thành của thiếu nữ kia nhìn xuống, là dáng người xinh xắn đáng yêu.

Nhìn ra thiếu nữ chỉ ột thước sáu, vóc người mặc dù không phải thon thả, thì cũng là chỗ nên lớn thì lớn, nên nhỏ thì nhỏ!

Cần cổ trắng mảnh dẻ, xương quai xanh hơi lồi, hai trái đào tiên tròn tròn trước ngực tuy được mái tóc dài đến đầu gối che đi, nhưng mà nó vẫn như ẩn như hiện trong đó, lại càng làm cho trí tưởng tượng của người ta bị kích thích nhất. . .

Vòng eo thon nhỏ không đủ một nhét tay nắm kia, quả thực cực kì bé xíu!

Lại theo hai chân thon thả kia, nhìn đến đầu ngón chân mịn màng xinh xắn, đều hoàn mỹ không chê vào đâu được. . .

Vưu vật a vưu vật!

Đừng nói là nam nhân chỉ thấy đã sinh ra ý định đứng núi này trông núi nọ, coi như Đồng Nhạc Nhạc thân là nữ nhân vừa nhìn, cũng không nhịn được mà sắp chảy nước miếng. . .

Đẹp!

Thật sự quá đẹp!!!

Chính là, nữ nhân đẹp như vậy, là có thật không!?! Có lẽ, hiện tại là nàng đang nằm mơ?!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc liền theo bản năng đưa tay ra sức cấu thật mạnh vào cánh tay.

Cùng với cơn đau truyền đến từ cánh tay, nỗi đau lập tức khiến cho Đồng Nhạc Nhạc khó có thể chịu được một hồi.

“Đau, thật đúng là đau a. . .”

Nhưng mà, nếu thực sự đau, như vậy, liền tổ vẽ, tất cả điều này là thật sự sao?!

Nàng, Đồng Nhạc Nhạc thật sự từ tiểu điều biến thành người ! ?

Hơn nữa, lại còn là một Đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành nữa! ! !

Oa ca ca, nàng thật sự là trúng lớn! ! !

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vô cùng kích động, lại không biết, hành động của mình giờ phút này, đang vô cùng nhuần nhuyễn rơi vào trong mắt nam nhân phía sau.

Huyền Lăng Thương giờ phút này mày kiếm nhần tít, còn ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc buồn bực kia thì đang gắt gao rơi ở trên người thiếu nữ đang tùy ý đứng xích lỏm ở trước chiếc gương đồng lớn . Hắn chỉ cảm thấy thiếu nữ trước mắt thật sự quái dị!

Sau khi nàng đứng lên, hình như không có ý thức đến tình cảnh của mình, chỉ lo đi soi gương!

Hơn nữa, tâm trạng trên vẻ mặt nàng, cũng thật sự làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi!

Đầu tiên là rung động không dám tin, lại đến kinh ngạc hoan hỉ, lập tức lại mặt mày không tin, cuối cùng, lại duỗi tay ra sức cầu cầu cánh tay của mình, giờ phút này thì đang đau đến nhe răng nhếch miệng.

Nhìn thấy cử chỉ quái dị của thiếu nữ trước mắt, có lẽ lần đầu tiên, Huyền Lăng Thương kinh ngạc cũng không biết nên có phản ứng gì .

Một lúc lâu sau, huyết mâu của Huyền Lăng Thương mới có hơi nhú lại, mở miệng lại hỏi lần nữa với thiếu nữ trước mắt.

“Người rốt cuộc là ai! ? Vì sao xuất hiện ở trong tấm thất của trẫm ! ?”

Nam nhân mở miệng, âm thanh trầm thấp khàn khàn kia mang theo vài phần uy nghiêm không thể che dấu !

83. Chương 83: Chương 80-2 : Hóa Thân Thành Người 2

Edit : Thienthanho96

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc vốn vẫn còn đang tự kỷ hoan hỉ trong gương, trên mặt đầu tiên là sững sốt, sau đó mới quay đầu nhìn về hướng Huyền Lăng Thương .

Vào một khắc nhìn thấy Huyền Lăng Thương kia, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc là hoan hỉ.

Cũng không biết tại sao!

Nàng chỉ muốn nói rõ cho hắn, hiện tại nàng đã là người, hơn nữa, còn là một Đại mỹ nhân tuyệt sắc nữa!

Chỉ là, chứng kiến trên mặt nam nhân lộ rõ vẻ nghi hoặc tìm tòi nghiên cứu.

Nên những lời này, lại tắc nghẽn tại cổ họng nàng, cũng không nói ra được.

Dù sao, Chuyện Bạch nương tử - Hứa Tiên nói cho nàng, nếu như nàng thực sự nói như thế cho Huyền Lăng Thương, nàng nên giải thích tất cả điều này như thế nào! ?

Chẳng lẽ là, nàng thật sự muốn tự mình nói tất cả chuyện tình cho Huyền Lăng Thương.

Chính là, Huyền Lăng Thương hẳn sẽ tin tưởng sao! ?

Nếu như tin, hắn có thể đối đãi với nàng như yêu quái , lại diệt nàng! ?

Thiết nghĩ , mặc dù nàng đã biến thành người , nhưng lại vẫn là một thiếu nữ trói gà không chặt!

Nếu như Huyền Lăng Thương thật sự coi nàng như là yêu quái , thì nàng chỉ còn một con đường chết !

Trong lòng đang nghĩ ngợi, Đồng Nhạc Nhạc hé mở đôi môi đỏ mọng, liền bắt đầu áp ứng .

“Ta, ta, là . . .” Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, cũng không biết nên nói cái gì cho tốt.

Mất nhưng cụp xuống, đúng là ảo não không thôi.

Tuy nhiên, sau khi nàng nhìn thân thể không mặc quần áo của mình, dường như lập tức ý thức được cái gì .
Đôi mắt lại lần nữa trợn ngược thật to, trong mắt lộ vẻ chấn động kinh ngạc bối rối ngượng ngùng!

Trời ạ!

Giết nàng đi! ?

Vừa rồi nàng chỉ lo được soi gương, lại quên , hiện tại chính là nàng không mặc quần áo!

Hơn nữa, Huyền Lăng Thương đang đứng trước mặt nàng. . .

Sau khi ý thức được điểm này , Đồng Nhạc Nhạc càng là ngượng ngùng chỉ còn thiếu nước không có trực tiếp tìm một kẻ nứt trên mặt đất để chui vào!

Thật sự rất dọa người !

Trong lòng ngượng ngùng vô cùng, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong lòng có một ngọn lửa đang nhanh chóng bùng lên, bốc thẳng lên tới đỉnh đầu .

Hai gò má hằm hập nóng bỏng, coi như không đi soi gương thì Đồng Nhạc Nhạc cũng biết, mặt mình hiện tại khẳng định đỏ đến mức có thể so sánh với mông Hầu Tử !

Trong lòng ngượng ngùng vô cùng, lại đương đầu ánh mắt trần trụi nóng bỏng của nam nhân kia , Đồng Nhạc Nhạc xấu hổ sắp sắp muốn độn thổ cho xong.

Cuối cùng, đôi mắt bối rối kia nhanh chóng liếc nhìn một khắc khắp bốn phía.

Sau khi nhìn thấy mấy món nội y giắt trên bình phong , Đồng Nhạc Nhạc lập tức không hề nghi ngờ, liền cầm lấy rồi nhanh chóng mặc vào .

Đối với hành động của thiếu nữ trước mắt , càng làm cho Huyền Lăng Thương trầm suy nghĩ cũng không giải đáp được .

Dù sao, hắn đã quan sát chung quanh một lượt .

Cho dù nơi nào, cũng không có trang phục của nữ nhân này.

Như vậy, nữ nhân này, rốt cuộc là vào bằng cách nào! ?

Chẳng lẽ là, thật sự ăn mặc hoàn toàn xích lô mà vào đây sao! ?

Điều này khẳng định không có khả năng! ?

Chỉ là, nữ nhân này không phải muốn cám dỗ hắn sao! ?

Tại sao hiện tại lại có vẻ ngượng ngùng cầm lấy trang phục để mặc! ?

Hơn nữa, món trang phục là của hắn. . .

Nhìn thấy nữ nhân trước mắt bối rối mặc nội y của chính mình .

Nữ nhân vóc người xinh xắn lạnh lợi, sau khi mặc vào nội y của , vạt áo quả thực kéo dài tới mặt đất !

Ổng tay áo thật dài, đã hoàn toàn che kín đôi tay trắng nõn nà của nữ nhân kia .

Tuy là như thế, lại khiến cho thiếu nữ nhìn qua, càng tỏ ra xinh đẹp đáng yêu, gợi cảm mê người. . .

Cũng khiến cho Huyền Lăng Thương thấy, huyết mâu không khỏi tối sầm lại. . .

Ánh mắt nhìn thiếu nữ càng có thêm vài phần thèm muốn mờ ám không rõ . . .

Không biết tâm tư của Huyền Lăng Thương , Đồng Nhạc Nhạc giờ phút này đã sớm kinh sợ, lòng dạ rối bời.

Đầu tiên là bị chuyện chính mình hóa thành hình người hù dọa , nàng còn chưa tiêu hóa hết sự thực này.

Hiện nay, chính mình khỏa thân lại bị nam nhân trước mắt thấy, khiến cho nàng ngượng ngùng sắp ngất.

Tuy nói, nàng đã sống hai mươi ba năm , chính là, lại chưa từng làm bất cứ hành động thân mật nào cùng một người đàn ông !

Chớ nói chi là, bị một người đàn ông thấy chính mình lỏa thể !

Giờ phút này, lại đương đầu huyết mâu nóng rực sắc bén của nam nhân , trong lòng Đồng Nhạc Nhạc phảng phất có mười lăm cái thùng đè nặng lên , tâm thần bất định, thấp thỏm bất an. . .

Đặc biệt, Huyền Lăng Thương có lẽ lần đầu tiên dùng như vậy ánh mắt nhìn thấy nàng!

Ánh mắt nam nhân, động lòng người, tối tăm, cực nóng, phảng phất, bên trong có một đám lửa đang thiêu đốt hừng hực . . .

Ngọn lửa nóng rực kia, dường như cơ hồ phải đốt cháy nàng . . .

Cảm giác được điều này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy tim đập thật là dữ dội, thật là nhanh!

Nhanh, phảng phất như muốn nhảy vọt từ trong cổ họng ra ngoài!

Đặc biệt, khi nàng thấy nam nhân đứng ở nơi đó , giờ phút này đang từng bước từng bước đi tới chỗ mình .

Cùng với nam nhân từng bước từng bước tới gần, Đồng Nhạc Nhạc càng thấy lòng dạ rối bời .

Dù sao, nàng bây giờ, đã không còn là con tiểu điều nhi lông xù dễ thương kia nữa !

Hiện nay, đối với Huyền Lăng Thương mà nói, nàng là kẻ hoàn toàn xa lạ, khả nghi!

Dù sao, nơi này chính là tấm điện hoàng đế, bên ngoài có thị vệ canh gác dày đặc.

Nàng lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này, hơn nữa, vẫn còn toàn thân xích lỏa!

Đừng nói là Huyền Lăng Thương sẽ hoài nghi, thay đổi là nàng, nàng cũng sẽ nghi ngờ!

Cho nên hiện tại, Đồng Nhạc Nhạc cũng không biết, nên đối mặt nam nhân trước mắt này như thế nào . . .

Ánh mắt đầy vẻ căng thẳng kia, gắt gao nhìn chăm chú nam nhân đang từng bước tới gần .

Đồng Nhạc Nhạc lòng dạ rối bời, hai chân càng là theo bản năng lui về phía sau .

Cho đến khi phía sau lưng nàng chạm vào bức tường cứng ngắt lạnh như băng kia !

Nàng, đã không thể lui nữa!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được căng thẳng nuốt một ngụm nước bọt, nhìn chằm chằm nam nhân đang từng bước tới gần!

Chỉ thấy nam nhân khi đến cách nàng một bước , liền dừng lại, không đến gần nữa.

Nhưng mà ánh mắt sắc bén đầy vẻ tìm tòi nghiên cứu kia, lại cũng không hề rời khỏi người nàng một phân .

“Người, rốt cuộc là ai! ? Tại sao lại xuất hiện trong tấm điện của trẫm! ? Sự kiên nhẫn của trẫm có hạn, không nên ép trẫm lại lặp lại một lần.” Nam nhân mở miệng, giọng nói trầm thấp lạnh như băng, bên trong mang theo sự uy nghiêm không thể bỏ qua !

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi kinh động mãnh liệt!

Dù sao, Huyền Lăng Thương cho tới bây giờ cũng không từng dùng giọng điệu nghiêm túc mà uy nghiêm như vậy để nói với nàng nói.

Hiện nay, đương đầu ánh mắt sắc bén của nam nhân này , lại thêm giọng điệu đầy cảnh giác lạnh như băng , khiến cho trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi giật thót một cái, bắt đầu cảm thấy khó thở.

Đôi môi đỏ mọng mở ra, liền nhẹ nhàng nhúc nhích.

“Ta, cái...này, ta là. . .”

“Người cái gì! ? Nói gì! ? Chẳng lẽ, ngay cả chính mình là ai, người cũng không biết sao! ?”

Nhìn thấy thiếu nữ trước mắt, cúi đầu cup mắt, mặt mày căng thẳng áp úng, đúng là không nói nổi một câu .

Dáng vẻ căng thẳng bối rối kia, rơi vào trong mắt Huyền Lăng Thương, lập tức cảm giác thú vị! Mặc dù thân phận nữ nhân này thành câu đố, lại phi thường khả nghi.

Chỉ là, không biết như thế nào mà Huyền Lăng Thương liền cảm giác nữ nhân trước mắt này phi thường đặc biệt!

84. Chương 84: Chương 80-3 : Hóa Thân Thành Người 2

Edit : Angelina Yang

Nếu như là nữ nhân đến cảm dỗ hần ! Có người nào không phải đã sớm bị huấn luyện qua! ?

Hồi tưởng nữ nhân lần trước cố gắng cảm dỗ hần kia, sau khi đi vào tắm thất của hần liền lập tức cởi sạch y phục trên người , sau đó lại ở trước mặt hần làm đủ các loại hành động trên người, định khiến cho hần hứng thú!

Chỉ tiếc, thiếu nữ kia tuy đẹp, nhưng từ trong mắt nàng ta thì hần vẫn thấy được khát vọng tham lam!

Đối với điều này, hần chỉ có chán ghét!

Dù sao, hần biết, những thiếu nữ này, không phải là yêu bản thân hần, chẳng qua là vì hào quang quyền lợi trên người hần !

Nghĩ rằng trở thành nữ nhân của hần, là có thể một bước lên trời, hưởng thụ vô tận vinh hoa phú quý thôi!

Có điều là nữ nhân trước mắt này, lại không giống !

Nghĩ đến hần đã duyệt vô số người, tâm tư người khác, chỉ cần liếc mắt, liền có thể nhìn ra!

Đặc biệt, trên mặt thiếu nữ tuyệt sắc trước mắt này đã tự để lộ ra tâm tư của mình vô cùng nhuần nhuyễn !

Thiếu nữ trước mắt này , thật giống như là chú cừu nhỏ rơi vào giữa bầy sói !

Nàng là đơn thuần như vậy! Phảng phất như một tờ giấy trắng!

Từ trong đôi mắt xinh đẹp long lanh kia của nàng, hần chỉ có thấy được sự căng thẳng, sợ hãi, bối rối, và lúng ta lúng túng không biết làm sao. . .

Nếu như là người Thái Hậu phái tới , hoặc là nữ nhân muốn bò lên trên long sàng của hần, thì sao có được phản ứng như thế! ?

Càng là như thế, Huyền Lăng Thương đối với thân phận thiếu nữ tuyệt sắc trước mắt này càng tỏ ra tò mò .

Đối với điều Huyền Lăng Thương nghi hoặc không giải thích được, Đồng Nhạc Nhạc sau khi nghe được lời của Huyền Lăng Thương , không khỏi gất gao cắn cắn môi dưới.

Đôi tay ẩn nấu trong ống tay áo , càng là bởi vì căng thẳng mà xoắn xít lấy nhau, chỉ thiếu nước không có vụn thành bánh quai chèo .

Đúng vậy!

Nàng bây giờ, rốt cuộc là ai! ?

Ban đầu nàng là Đồng Nhạc Nhạc, lúc ở thời hiện đại đã sống hai mươi ba năm kiếp cô nhi!

Lại bởi vì ham món lợi nhỏ mua cà phê giá rẻ quá thời hạn uống mà chết . Cuối cùng, không hiểu ra sao cả xuyên không đi tới triều đại này, lại còn biến thành Phượng Hoàng Điều đã tuyệt chủng!

Lúc ban đầu, nàng lòng tràn đầy kích động, vô phương đón nhận.

Chỉ là, bởi vì có nam nhân trước mắt che chở chu đáo, khiến cho nàng cảm giác rằng kỳ thật, phải làm một con tiểu diêu cũng là một chuyện hạnh phúc . . .

Liền vào lúc nàng nghĩ rằng cứ an an ổn ổn trôi qua như vậy, thì lại không hiểu ra sao cả biến thành một người thiếu nữ !

Nàng cũng không biết này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!

Nàng cũng muốn có người nói ỉn biết, rốt cuộc nàng là ai!

Trong lòng bất đắc dĩ ảo não kêu lên rằng cuộc đời Đồng Nhạc Nhạc trôi người. Nàng lại ngẩng đầu liếc một cái, nhìn một chút nam nhân tuần tú đang đứng ở trước mắt.

Đương đầu huyết mâu nóng bỏng như thế của nam nhân , Đồng Nhạc Nhạc lại nói không ra lời một câu nào.

Đứng trước Đồng Nhạc Nhạc đang im lặng, Huyền Lăng Thương lại thấy thiếu nữ trước mắt chỉ là trầm lặng không nói, mày kiếm dễ coi kia không khỏi chau lại, lập tức, cánh tay duỗi ra liền tóm thật chặt lấy cái cầm thon thả của Đồng Nhạc Nhạc , sau đó khiến cho đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc phải nhìn vào chính mình.

Bạc môi hé mở, lại một lần nữa mở miệng hỏi.

“Tại sao không nói! ?”

“Ách, đau . . .”

Bị nam nhân gắt gao tóm cầm, nam nhân có sức lực lớn, khiến cho Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được giật mình la lên thành tiếng. Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc kia không khỏi nhẹ nhàng nhăn lại, trên mặt hiện ra vẻ đau đớn.

Thấy vậy, huyết mâu của Huyền Lăng Thương không khỏi lóe ra một phen, chỉ là, sức lực của tay cũng không hề giảm bớt.

Mặc dù, hấn cảm giác được thiếu nữ này dễ thương. Chỉ là, có thể không làm kinh động thị vệ đi vào phòng ngủ của hấn, thật sự cực kỳ khả nghi !

Vì không thể không phòng lòng người !

Hấn có thể ngồi ở đây , trên ngai vàng cao cao tại thượng, nếu như không đề phòng dù chỉ một li thì chết như thế nào cũng không biết !

Trong lòng nghĩ vậy, ánh mắt Huyền Lăng Thương nhìn Đồng Nhạc Nhạc càng là lạnh lẽo.

“Người là Thái Hậu thu xếp tới đây! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, giọng điệu có hơi không xác định.

Dù sao, nếu như thay đổi người khác, hấn khẳng định chính là Thái Hậu phái tới. Bằng không, không có một nữ nhân mà không kinh động thị vệ của hấn ở bên ngoài để vào được nơi này.

Chỉ là thiếu nữ trước mắt này , lại làm cho hấn nghi hoặc.

Trong đầu mơ hồ cảm giác , không phải giống như hấn nghĩ . . .

Liền vào lúc trong lòng Huyền Lăng Thương nghi hoặc , Đồng Nhạc Nhạc nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, trong lòng biết Huyền Lăng Thương là phát sinh hiểu lầm , lập tức lắc đầu nói.

“Không, không phải, người đừng hiểu lầm !”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, nói đầy bối rối .

Mặc dù nàng chưa từng trải qua chuyện nam nữ , chỉ là, dấu nói như thế nào thì nàng cũng là tác giả truyện trên mạng. Một nữ nhân lúc nửa đêm xích lõa thân thể đi vào phòng một nam nhân , mọi người khẳng định trước tiên sẽ nghĩ, nữ nhân này là cố ý muốn đi cám dỗ nam nhân kia.

Có điều là, nàng bị oan a!

Kỳ thật hiện tại, người vô tội nhất là nàng có đúng không! ?

Trong lòng khóc không ra nước mắt.

Cầm tức thì bị nam nhân bóp đến đau đớn!

Khi đương đầu ánh mắt lấp lánh hữu thần vô cùng sắc bén của nam nhân kia , Đồng Nhạc Nhạc thực sự giờ phút này chỉ có một ý niệm duy nhất trong đầu. Trong ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng sách!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi mở miệng cầu xin tha thứ .

“Đau, người trước hết buông tay có được không! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng cầu khẩn , ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương càng tội nghiệp đau khổ.

Huyền Lăng Thương nghe được lời của thiếu nữ trước mắt , chứng kiến nữ nhân trên mặt tràn đầy vẻ bị đau đớn.

Trong đôi mắt xinh đẹp long lanh ngập nước lộ rõ vẻ cầu khẩn.

Dáng vẻ tội nghiệp đau khổ kia, chỉ mới vừa nhìn qua, phảng phất như cánh hoa mảnh mai không chịu nổi bão táp , làm cho lòng người sinh ra không đành lòng!

Nghĩ rằng kẻ trước mắt này, chẳng qua là người tay không với sức lực nữ nhân trói gà không chặt thôi, huyết mâu Huyền Lăng Thương lóe ra một phen, lập tức, bàn tay buông lỏng.

Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy lực ở dưới cầm biến mất, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng lại nhìn thấy ánh mắt sắc bén kia của Huyền Lăng Thương đang nhìn chăm chăm vào trên người, thì nàng liền hoảng hốt .

Có điều là, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc lại làm ra vẻ điềm tĩnh, đôi môi đỏ mọng hé mở , từ từ nói.

“Kỳ thật, ta là. . .”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, bước chân càng là từ từ dịch chuyển về hướng tới bên cạnh cửa sổ .

Cuối cùng, lại nhân lúc Huyền Lăng Thương không đề phòng, lập tức nhảy từ cửa sổ nhảy đi ra ngoài.

Giờ phút này Đồng Nhạc Nhạc, chỉ nghĩ đến trốn cách nơi này. Cho nên, nàng cũng không hề biết, hiện tại chính mình có thân thủ là nhanh nhẹn như thế !

Chỉ thấy thiếu nữ trước mắt , thân hình khẽ động một cái, liền đã nhảy ra cửa sổ.

Tốc độ cực nhanh, phảng phất tia chớp! Đủ để nhìn ra, nữ nhân trước mắt có võ công thâm tàng bất lộ!

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương trong lòng giật mình! Đôi mắt mở to!

Dù sao, mới đầu, hắn vừa nhìn thấy thiếu nữ trước mắt vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, điềm đạm đáng yêu , chỉ cho là thiếu nữ trước mắt chẳng qua là nữ nhân nhu nhược không có một chút võ công nào mà thôi

Chỉ là hiện tại, nữ nhân kia có thân thủ nhanh nhẹn, đủ để nhìn ra, nàng đâu phải là nữ nhân bình thường!

Cũng khó trách, nữ nhân này có thể không làm kinh động thị vệ bên ngoài để xâm nhập vào trong phòng ngủ . . .

Trong lòng nghĩ vậy, lại nhìn thấy thiếu nữ tuyệt sắc kia đã nhảy ra, lại nhanh chóng thoát đi!

85. Chương 85: Chương 80-4 : Hóa Thân Thành Người 2

Edit : Angelina Yang

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương trong lòng giật mình, lập tức bực môi mở ra, mở miệng quát.

“Người đâu!”

Cùng với Huyền Lăng Thương quát lạnh một tiếng, thị vệ vốn chờ đợi bên ngoài cách đó không xa lập tức vội vã chạy về hướng tới Huyền Lăng Thương .

“Hoàng thượng, có nô tài !”

Cùng với Đới Dao thị vệ vội vã đến đây, Huyền Lăng Thương lập tức giơ một ngón tay, chỉ theo hướng Đồng Nhạc Nhạc chạy đi.

“Mau! Bắt sống nữ nhân kia!”

Nghe được Huyền Lăng Thương nói lời này, bọn thị vệ mặt mày cung kính vội vàng nhìn theo phương hướng ngón tay Huyền Lăng Thương chỉ.

Đến khi thấy bóng dáng kia đã trốn cách đó không xa, liền đua nhau kinh ngạc vô cùng!

Dù sao, vừa rồi bên ngoài có bọn họ canh gác dày đặc, lại còn có thể bị một nữ nhân lẻ vào!

Hoàng thượng nếu như trách tội xuống, đầu phải là việc nhỏ a!

Nghĩ tới đây, thủ lĩnh Đới Dao thị vệ lập tức dẫn dắt mọi người đuổi theo phương hướng thiếu nữ chạy đi.

Huyền Lăng Thương thấy vậy, cũng nhanh chóng mặc xong quần áo, rồi đuổi theo phương hướng thiếu nữ thoát đi . . .

. . .

Chạy!

Chạy mau!

Giờ phút này, ở trong lòng Đồng Nhạc Nhạc, chỉ có suy nghĩ này !

Hiện tại, cho dù chuyện gì xảy ra, nàng trước hết phải trốn xa nơi này, không còn muốn nghĩ nhiều về những mặt khác ! ?

Trong lòng nghĩ vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền dốc hết sức lực chạy về phía trước .

Nàng cũng không biết chính mình rốt cuộc muốn chạy trốn đi nơi nào.

Chỉ cảm thấy phía sau tiếng bước chân càng ngày càng nhiều .

Còn có ánh đuốc sáng ngời kia, cũng càng ngày càng gần. Nó thể hiện rằng, có không ít người truy theo ở sau lưng nàng a!

Nếu như bị bắt . . .

Đồng Nhạc Nhạc không dám tưởng tượng . . .

Trong lòng vô cùng bối rối, hai chân Đồng Nhạc Nhạc cũng không hề nhàn rỗi.

Chỉ cảm thấy cảnh vật tứ phía không ngừng trôi qua theo hai bên .

Đồng Nhạc Nhạc cũng không biết, giờ phút này chính mình, chạy thật là nhanh. . .

May là, Đồng Nhạc Nhạc ở trong hoàng cung mấy ngày này, đã sớm quen thuộc đường lối của hoàng cung .

Phía sau mặc dù có không ít thị vệ đuổi theo, chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc cũng không ngừng chạy về hướng con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu kia.

Lại trải qua hành lang Cửu Khúc quanh co, giả sơn gập ghềnh kia. Giống như là một con chuột.

Coi như những thị vệ này có số lượng nhiều hơn, trong lúc nhất thời, cũng không bắt nổi Đồng Nhạc Nhạc giống như con cá chạch xảo quyệt !

Nhìn thấy bọn thị vệ bên ngoài bị nàng đùa giỡn chạy vòng vòng , trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hiện lên vài phần đắc ý.

Hắc hắc, có muốn bắt được nàng, còn khó khăn nhiều!

Trong lòng đang đắc ý , nàng lại thấy cách đó không xa, có một bóng dáng quen thuộc mạnh mẽ đang nhanh chóng vọt tới chỗ nàng.

Chỉ thấy nam nhân toàn thân mặc đồ đen. Quần áo đen tóc đen, cơ hồ muốn hòa tan vào làm một thể với cảnh đêm !

Hơn nữa, nam nhân có thân thủ nhanh nhẹn, động tác nhanh như chớp giật. Ở trong bóng đêm thần bí kia, phảng phất một con hùng ưng giương cánh bay cao!

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng giật mình!

Đặc biệt, vào lúc nhận thấy được nam nhân đang vọt tới bên này , Đồng Nhạc Nhạc liền sợ đến lòng dạ rối bời, thiếu chút nữa vẫn còn bối vì dẫm lên vật áo mà ngã sắp xuống .

Đôi mắt nhưng đầy bối rối liếc nhìn vòng quanh bốn phía một lượt, mới biết được, chính mình trong bất tri bất giác lại đi tới Ngự Thiện Phòng !

Ngự Thiện Phòng này, nàng đúng là rất quen thuộc!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức từ Ngự Thiện Phòng chợt mở cửa sổ nhảy đi vào!

Hai chân rơi xuống đất, Đồng Nhạc Nhạc đảo mắt nhìn quanh một lượt.

Chỉ thấy trong Ngự Thiện Phòng có rất nhiều củi khô, đồ linh tinh các loại.

Chỉ là, muốn tìm một chỗ trốn đi, lại không có dễ dàng như vậy.

Nếu như trốn ở trong ngăn tủ , nếu như bọn họ đi vào, chỉ vừa lục soát, không phải bị phát hiện sao! ?

Trong lòng nghĩ vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy tiếng bước chân bên ngoài càng gần!

Trong lòng bối rối lo lắng, cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc đảo mắt nhìn quanh một lượt. Khi nhìn thấy vại nước ở một bên, mắt nhưng lập tức sáng ngời!

Có chỗ rồi!

Nàng có khả năng trốn ở trong vại nước a!

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vui vẻ. Lập tức, nàng liền nhanh chóng nhấc một nắp vại nước , sau đó nhanh chóng chui vào. Cuối cùng, còn không quên đẩy nắp vại nước lên .

Sau khi Đồng Nhạc Nhạc lén vào vại nước , vừa đúng lúc này, cánh cửa Ngự Thiện Phòng vốn đóng chặt , liền bị người bên ngoài mở ra.

Một đội nhân mã, liền giơ cây đuốc kéo nhau vào.

“Hoàng thượng nói thích khách kia chạy về hướng này , mọi người mau lục soát tất cả, tuyệt đối không thể buông tha một góc nhỏ!”

Cùng với một âm thanh đầy uy nghiêm vang lên, các thị vệ khác lập tức vội vàng dạt ran.

Đồng Nhạc Nhạc mặc dù người ở trong nước, chỉ là, vẫn có thể nghe rõ được vài phần âm thanh bên ngoài.

Biết được những thị vệ này đang ở lục soát bên trong Ngự Thiện Phòng !

Nàng tuyệt đối không thể bị bọn họ phát hiện!

Trong lòng vô cùng kiên định suy nghĩ vậy. Chỉ là, cùng với thời gian từng giây từng phút trôi qua, Đồng Nhạc Nhạc lặn ở trong vại nước, sắp sửa đến mức không chịu được rồi!

Coi như nàng muốn lại tiếp tục lặn, nói như thế nào thì nàng vẫn là người! Người có thể nào không hô hấp đây! ?

Chính là, những thị vệ ở bên ngoài vẫn còn không hề rời khỏi!

Càng muốn, Đồng Nhạc Nhạc càng là lo lắng .

Hơn nữa, nàng thật sự bị ngột đến mức hoảng!

Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc không thể làm gì khác hơn là từ từ, từ từ để ặt mình có hơi nổi mặt nước, trước cứ từ từ hít một hơi.

Ngay lập tức, Đồng Nhạc Nhạc cảm giác được cả người đều thoải mái hơn nhiều.

Cũng lần đầu tiên cảm giác được, thì ra, không khí là đáng yêu như vậy, thật trong lành!

May là vừa rồi nàng đã dùng nắp đậy vại nước , bằng không, nàng cũng không biết nên làm thế nào mới tốt.

Trong lòng đang lúc đắc ý , đột nhiên, một giọng nói trầm thấp mà quen thuộc , phút chốc truyền vào trong lỗ tai Đồng Nhạc Nhạc .

“Vẫn còn không tìm được người sao! ?”

Nam nhân mở miệng, tiếng nói trầm thấp khàn khàn mà quen thuộc, vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc như thế , trái tim Đồng Nhạc Nhạc không khỏi trong nháy mắt bị lộn ngược!

Là Huyền Lăng Thương!

Hơn nữa, nghe theo âm thanh, hẳn liền đang ở bên cạnh vại nước !

Nếu như hẳn mở nắp vại nước . . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc sợ hết hồn, cũng không dám nghĩ tiếp nữa .

Chỉ là mở to đôi mắt đầy vẻ căng thẳng kinh hãi , xuyên thấu qua khe hở có hơi hé ra , từ từ nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy bên ngoài ánh lửa chói mắt, vốn là tối đen sì mà giờ đèn đuốc sáng choang!

Bên ngoài bóng người di động, biểu hiện quanh đây có không ít người .

Mà điều thu hút ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc nhất, chính là bóng dáng cao lớn đang đưa lưng về phía nàng (ách, sợ thì sợ mà mê vẫn mê , giống ai thía?).

Mặc dù nam nhân đang quay lưng về phía nàng. Nhưng mà, coi như chỉ là một bóng lưng thì Đồng Nhạc Nhạc vẫn nhận ra , người này chính là Huyền Lăng Thương không có sai!

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi có hơi xót xa.

86. Chương 86: Chương 80-5 : Hóa Thân Thành Người 2

Edit : Angelina Yang

Bắt đầu từ khi nàng đi tới triều đại này, quen biết Huyền Lăng Thương, nàng liền bắt tri bắt giác ý lại vào nam nhân này, cũng biến nam nhân này trở thành chỗ dựa duy nhất của mình .

Mới đầu, đối với việc chính mình bị biến thành một con tiểu điều, nàng nản lòng thoái chí. Nhưng khi được nam nhân ôn nhu che chở , nàng đã từ từ thích ứng .

Cũng không từng nghĩ, chính mình còn có thể có một ngày biến thành người!

Nếu như vào trước kia, hẳn là nàng sẽ thật cao hứng.

Chính là hiện tại, dẫu như thế nào thì nàng đều không vui mừng nổi .

Bởi vì, nàng không biết nên như thế nào nói chuyện của mình với nam nhân này .

Nàng sợ hãi, nếu như nàng thực sự nói chuyện của mình với nam nhân này, nam nhân này lại coi nàng là yêu quái thì biết làm sao bây giờ! ?

Đã hưởng thụ thói quen sự ấm cúng được nam nhân này dành cho , khiến cho nàng càng sợ hãi cái lạnh lẽo của cô đơn tịch mịch .

Chính là hiện tại, nàng nên làm cái gì bây giờ! ?

Trời ạ. . .

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lo lắng bất đắc dĩ, khóc không ra nước mắt , đột nhiên, nam nhân vốn là quan trọng đối với nàng, phảng phất như nhận thấy được cái gì, bỗng quay người lại. . .

Một đôi mắt hạnh sắc bén liền nhìn thẳng về hướng nàng!

Mặc dù có tấm nắp gỗ che đây, chỉ là, nam nhân kia có ánh mắt vô cùng sắc bén , làm cho Đồng Nhạc Nhạc giật mình trong lòng!

Chẳng lẽ là, Huyền Lăng Thương đã phát hiện chỗ nàng trốn ở đây ! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc sợ hết hồn hết vía.

Phảng phất như ứng nghiệm với suy nghĩ của nàng , chỉ thấy nam nhân tuần tú đứng ở cách nàng không xa , giờ phút này đúng là đang điềm tĩnh bước đến gần. Từng bước từng bước đang đi về phía nàng .

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trái tim mình cơ hồ như bị thít chặt lại !

Trong lòng vô cùng hỗn loạn, tiếng tim đập ‘bịch bịch bịch’ cứ nhảy nhanh như vậy, phảng phất có một cơn hươu sao đang không ngừng hấp tấp chạy trong ngực nàng . . .

Cùng với nam nhân càng đi đến gần, từng bước từng bước, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc càng là mở to.

Đặc biệt, khi nàng nhìn thấy, nam nhân đang từ từ vươn cánh tay thon thả kia về hướng nàng.

Chết mất!

Bị phát hiện ! ! !

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghĩ thế, cuối cùng, càng là tuyệt vọng nhắm nghiền hai mắt!

Phảng phất người đang chịu thi hành án tử hình , trong nháy mắt đại đao chặt xuống liền sợ hết hồn hết vía, đầu óc hoàn toàn trống rỗng!

Tuy nhiên, liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc cho là, lần này đây chính mình khẳng định sẽ bị phát hiện. Đột nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng kêu giật mình của một người thị vệ

“Ai! ? Ai ở bên kia! ?”

Cùng với âm thanh của thị vệ kia, Huyền Lăng Thương đứng ở phía trước vại nước nàng nắp, tức thì lắc mình, cả người liền xông ra ngoài nhanh như chớp giật .

Cùng với Huyền Lăng Thương rời đi, những người khác vốn đang ở trong Ngự Thiện Phòng cũng vội vã đi theo ra ngoài.

Cùng với tiếng bước chân kia càng lúc càng xa, dần dần , Ngự Thiện Phòng vốn là tiếng người xôn xao lập tức trở nên lặng ngắt như tờ.

Bốn phía hoàn toàn im lặng. Tĩnh lặng, phảng phất có thể nghe rõ được tiếng tim đập của mình.

Chỉ là, lắng nghe động tĩnh bên ngoài, trong lòng biết bên ngoài đã không có ai , Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy hòn đá đang đè chặt trên lòng rốt cục rơi xuống.

May là, bọn họ đều đi.

Thiếu chút nữa, nàng sẽ bị phát hiện . . .

Trong lòng cảm thấy vô cùng may mắn, Đồng Nhạc Nhạc càng là từ từ đưa tay, nhẹ nhàng đẩy cái nắp gỗ trên đỉnh đầu ra, lập tức, cả người liền chậm rãi đi ra từ trong vại nước .

Khi Đồng Nhạc Nhạc đi ra từ trong vại nước , toàn thân cũng không có một chỗ nào khô .

Những giọt nước trên người không ngừng rơi xuống, khiến ặt đất ướt rườn rướt.

Nhìn mình có vẻ toàn thân nhếch nhác , Đồng Nhạc Nhạc có hơi khóc không ra nước mắt.

Hơn nữa, trong lòng càng là mơ hồ quá chừng.

Nàng bây giờ, đã là người.

Chính là, thể giới rộng lớn, lại phẳng phất đã không có chỗ cho nàng dung thân .

Hiện tại, nàng hoàn toàn không thể lại sống ở bên trong hoàng cung . Nếu như bị Huyền Lăng Thương phát hiện, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Chính là, nếu như nàng không ở hoàng cung, còn có thể đi nơi nào! ?

Trời ạ! ?

Nàng nên làm cái gì bây giờ! ? Rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ! ?

Càng nghĩ, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng là bất lực, càng là ủy khuất.

Cuối cùng, trong mũi cay cay, trước mắt lập tức tuôn trào ra.

Liên vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vô cùng khổ sở, nàng cũng không hề chú ý tới. Vào đúng thời điểm này, trên người nàng từ từ phát ra một vầng ánh sáng trắng mượt mà .

Vầng sáng kia rất yếu ớt, chỉ là chợt lóe lướt qua.

Nhanh đến mức làm cho không người nào có thể phát hiện được . . .

Đối với điểm này, Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên không rõ ràng lắm.

Nàng giờ phút này , đang đắm chìm trong đau thương .

Chỉ cảm thấy nước mắt không ngừng lăn xuống tốc tốc từ khóe mắt nàng. Vì vậy, không nhận được đưa tay đi lau nước mắt trên mặt . Đợi đến lúc hoàn toàn bình tĩnh trở lại, thì suy nghĩ tiếp sau này nên làm như thế nào.

Tuy nhiên, vào lúc Đồng Nhạc Nhạc định đưa tay lau nước mắt , nàng thấy tay mình , a, không, đã biến thành móng vuốt lông xù kia. Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy ‘Ầm !’ một tiếng, đầu óc lập tức trống rỗng!

Đôi mắt mở to, mặt mày đầy vẻ ngạc nhiên!

Trời ạ!

Bây giờ, như thế nào nàng lại thành Phượng Hoàng Điều ư ! ?

Nhìn móng vuốt lông xù này! Không phải Phượng Hoàng Điều mới có sao! ?

Chẳng lẽ là, nàng đã từng là người! ?

Trong lòng kinh ngạc nghi hoặc. Cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc xoay người, nhanh chóng nhảy lên thành vại nước , lại nhìn vào trong vại nước .

Ánh trăng sáng tỏ, xuyên thấu qua khung cửa sổ mở rộng kia mà êm dịu rắc vào.

Chỉ thấy, cái bóng ở trong vại nước , không hề là thiếu nữ tuyệt sắc khuynh thành kia nữa. Mà là, Phượng Hoàng Điều lông xù vô cùng khả ái dễ thương! ! ?

“Trời ạ! ? Ta, ta lại biến trở về hình dáng Phượng Hoàng Điều ! ? Mẹ ơi, thật sự là rất, rất khó có thể tin nổi ! ? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ạ! ?”

Đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc mở to như quả chuông đồng , không dám tin thì thào tự nói .

Giờ phút này Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy đầu óc hoàn toàn hỗn loạn.

Bởi vì những việc này phát sinh quá đột nhiên, nàng phải tiêu hóa tốt hơn mới được!

Trong lòng rung động kích động, cũng phải chờ đến một hồi rất lâu sau thì Đồng Nhạc Nhạc mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù, nàng đã làm người hai mươi ba năm , chính là hiện tại, nàng lại sợ hãi thành người.

Nàng nghĩ, nếu như chính mình một mực là người, như vậy, nàng liền vô phương lại sống chung một chỗ cùng Huyền Lăng Thương .

Chỉ là hiện tại, nàng lại là Phượng Hoàng Điều người gặp người thích kia. Được Huyền Lăng Thương sủng ái trong lòng. Như vậy, không phải có nghĩa là, sau này nàng có thể ở cùng một chỗ với Huyền Lăng Thương sao! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần có thể ở chung một chỗ với Huyền Lăng Thương, coi như cả đời nàng làm Phượng Hoàng Điều, thì nàng cũng là cam tâm tình nguyện.

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thở phào nhẹ nhõm , đột nhiên một cơn gió đêm thổi tới. Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy một cơn rùng mình chạy khắp cả thân thể, vì vậy, không nhịn được hắt hơi một cái thật mạnh.

Toàn thân run rẩy một phen, Đồng Nhạc Nhạc nhìn thấy toàn thân mình đang bị ướt rườn rướt .

Nàng nghĩ, nơi đây không nên ở lâu, có lẽ trước hết nàng làm khô bộ lông rồi lại trở về đi thôi! ?

. . .

87. Chương 87: Chương 81: Hóa Thân Thành Người 3 (1)

Cùng lúc đó, ở bên kia Huyền Lăng Thương nghe thấy bên ngoài có tiếng động liền lập tức triển khai cước bộ xông ra ngoài.

Ánh trăng mờ ảo chiếu xuống, đèn đuốc chói mắt lập tức soi sáng bốn phía.

Chỉ thấy vài tên thị vệ tay cầm vũ khí sắc bén vây quanh một bụi cỏ tươi tốt.

“Kẻ nào ở bên trong? Mau ra đây! Bằng không đừng trách ta không khách khí.”

Cùng lúc thị vệ lớn tiếng quát, Huyền Lăng Thương đã đi tới. Đôi mắt uy nghiêm, sắc bén nhìn thẳng vào bụi cỏ.

Người bên trong bụi cỏ liệu có phải nữ tử tuyệt sắc kia không?

Trong lòng Huyền Lăng Thương đang nghĩ ngợi, từ trong bụi cỏ truyền đến âm thanh giạt mình la lên.

“Đừng, tha mạng là...ta...”

“Còn có ta...”

Hai đạo âm thanh bối rối cùng lúc vang lên, từ trong bụi cỏ một đôi nam nữ trẻ tuổi từ từ đi ra.

Đôi nam nữ này quần áo xộc xệch, sắc mặt ửng hồng, chỉ cần là người tinh ý đều có thể biết được họ đang làm gì!

Bên trong hoàng cung không cho phép thị vệ và cung nữ tư thông, chỉ là trong hoàng cung nam nữ tịch mịch(ý nói là cô đơn), hơn nữa họ đều là người bình thường, nơi nào không bình thường thì cần phải.....?

Cho nên dù hoàng cung đã có quy củ nhưng vẫn có nhiều thị vệ và cung nữ ở chung một chỗ. Mọi người thấy thì đều làm ngơ, cấp trên thấy thì cũng mắt nhắm mắt mở mà cho qua.

Chỉ là người đứng trước mặt đôi thị vệ cung nữ này lại là vị đế vương cao cao tại thượng của Linh Nhạc Quốc. Họ sợ tới hai chân mềm nhũn, phù phù một tiếng liền quỳ xuống. Sắc mặt trắng bệch, mặt mày kinh hãi, không ngừng cầu xin Huyền Lăng Thương tha thứ

“Hoàng thượng tha tội, hoàng thượng tha tội.....”

“Hoàng thượng thứ tội, xin người tha cho chúng ta....”

Nhìn đôi nam nữ quỳ gối trước mặt không ngừng cầu xin tha thứ, Huyền Lăng Thương tâm trạng không tốt nhứt mảy.

Huyết mâu xẹt qua một tia mắt mát mát nhưng chỉ là lóe lên một cái khiến người ta không thể nắm bắt được.

Hách Đức, thủ lĩnh Nhựt lâm quân thấy sắc mặt Huyền Lăng Thương như thế vốn tưởng rằng hắn sẽ xử phạt nặng hai người này. Không ngờ Huyền Lăng Thương chỉ lạnh lùng quét mắt qua đôi nam nữ rồi dứt khoát quay người rời đi.

Hách Đức thấy vậy trong lòng nghi hoặc, sao hắn lại cảm thấy chiều nay Hoàng thượng là lạ?

... ..

Đồng Nhạc Nhạc sau khi trở về Dưỡng Tâm Điện một lúc vẫn chưa thấy Huyền Lăng Thương trở về trong lòng thấp thỏm không yên, nàng biết Huyền Lăng Thương nhất định là đi tìm tung tích nàng.

Mặc dù hiện tại nàng đã trở lại hình dáng của Phượng Hoàng Điêu nhưng đối với chuyện vừa rồi, tâm tình Đồng Nhạc Nhạc vẫn thấp thỏm, sợ hãi không biết lúc nào lại biến thành người.

Đến lúc đó, nếu nàng không may mắn mà trốn thoát như hôm nay thì làm sao mà đối mặt với Huyền Lăng Thương đây?

Trong lòng đang lo lắng, đột nhiên Đồng Nhạc Nhạc nghe thấy tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến. Từ khi biến thành Phượng Hoàng Điêu, Đồng Nhạc Nhạc liền phát hiện thính giác của mình nhạy cảm hơn bình thường rất nhiều. Có thể nghe thấy âm thanh ở rất xa một cách rõ ràng giống như hiện tại vậy!

Nghe được tiếng bước chân quen thuộc, tai Đồng Nhạc Nhạc theo bản năng rung lên. Biết Huyền Lăng Thương trở về, trong lòng nàng không khỏi căng thẳng.

Lập tức theo bản năng nhắm chặt mắt nhắm nghiền say. Mặc dù không mở mắt nhưng nàng cũng có thể nghe ra vị trí của Huyền Lăng Thương.

Lặng lặng nghe động tĩnh của nam nhân, chỉ thấy hắn trở lại phòng ngủ nhưng không có lập tức về giường ngủ. Mà từ từ đi tới bên giường đứng rất lâu mới đi tới, thấy giường lún xuống thì nam nhân đã nằm trên long sàng.

Ngửi thấy mùi hương quen thuộc còn mang theo hơi sương, Đồng Nhạc Nhạc biết vừa rồi khẳng định là Huyền Lăng Thương đã bốn ba khắp nơi tìm nàng. Chỉ là Huyền Lăng Thương khẳng định không biết được thiếu nữ hắn đang tìm lại xa tận chân trời, gần ngay trước mắt....

Trong lòng kêu lên, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi từ từ mở mắt ra nhìn nam nhân bên cạnh. Nam nhân này hiện tại chỉ lẳng lặng nằm, đôi mắt nhìn thẳng lên chỗ màn che trên đỉnh đầu như đang suy nghĩ gì đó. Không biết bao lâu sau, hắn ngưng nhận thấy gì, không khỏi xoay mặt sang nhìn về phía nàng.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc bị dọa sợ mất mật, lập tức theo bản năng nhắm chặt mắt làm bộ ngủ say. Bởi vì bây giờ trong lòng nàng vẫn tràn ngập căng thẳng và sợ hãi, cũng không biết dùng thái độ gì để đối mặt với nam nhân này.

88. Chương 88: Hóa Thân Thành Người 3 (2)

diendan .com/viewtopic.php?f=160&t=364203&start=500 Edit: thu thảo

Hồi tưởng vừa rồi trốn sau vại nước, nam nhân này dùng ánh mắt sắc bén nhìn về hướng nàng, tuy rằng có cái vại nước che đi nhưng nàng vẫn cảm thấy ánh mắt của nam nhân này dường như muốn đem mình nhìn rõ cả trong lẫn ngoài....

Ánh mắt sắc bén như vậy quả thật rất đáng sợ, rất dọa người. Đang lúc kinh hãi, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy có một bàn tay ôn nhu hiền hậu tới gần, dè dặt, cẩn thận đem nàng nâng lên.

Trong thời gian Đồng Nhạc Nhạc nghỉ hoặc, cả thân thể nhỏ bé đã rơi xuống một lồng ngực rộng rãi, rắn chắc. Cảm giác được vị trí mà mình đang nằm, Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc không thôi.

Trước đây nàng vẫn luôn buồn bực không biết tại sao trước khi đi ngủ mình chỉ nằm cạnh nam nhân này nhưng khi tỉnh dậy lại nằm trong lòng hắn?

Cứ tưởng rằng chính mình ngủ say bị mộng du nhưng lại không ngờ thì ra là nam nhân này mỗi đêm đều nhân lúc nàng ngủ, đem nàng ôm lên trước ngực hắn.....

Cảm giác được nam nhân kia từ từ chập chùng lồng ngực, nghe tiếng tim hắn mạnh mẽ đập, dần dần Đồng Nhạc Nhạc cũng quên hết những lo âu vừa rồi. Hiện tại, nàng cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ muốn nằm trong lòng nam nhân này mà ngủ yên.

... ..

Từ đêm đột nhiên biến thành hình người đó, mấy ngày nay, Đồng Nhạc Nhạc đều cảm thấy bồn chồn, bất an. Cảm giác như trong lòng có một quả bom hẹn giờ, lúc nào cũng có thể nổ tung.

Mỗi ngày đều suy nghĩ, chuyện nàng biến thành hình người rốt cuộc là tình huống gì?

Rốt cuộc tại sao đêm đó nàng lại đột nhiên biến thành hình người?

Chẳng lẽ cái thân thể này lại thuộc vào loại có thể tu tiên để biến thành hình người?

Nghĩ như vậy một chút, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi đặt ra hàng loạt các câu hỏi cần giải mã. Bệnh nghề nghiệp phát tác khiến nàng ngẩn người rất lâu. Cuối cùng chỉ đành vô lực thở dài một hơi, tiếp tục lấy tay chống cằm, ánh mắt thất thần nhìn về phương xa.

Ngày hè nóng bức, ánh dương rực rỡ chiếu sáng trời cao không ngừng tỏa ra nhiệt tình tràn đầy quyến rũ. Mà ngay cả trong không khí dường như lại có một tầng sóng nhiệt sôi trào. May mà bên hồ liễu thụ lá lướt, hồ nước xanh biếc, sóng gợn lăn tăn, gió từ từ thổi mang đến từng đợt mát lạnh.

Đồng Nhạc Nhạc bên hồ ngẩn người rất lâu, dưới sự hầu hạ của Tiểu Lô Tử ở bên cạnh, nàng đã bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, cái đầu nhỏ cứ gật gù gật gù nhìn rất tức cười. Thời gian hiện tại thật yên tĩnh.

Mỗi ngày nàng đều cùng Huyền Lăng Thương sống rất phóng túng. Cứ như vậy, nàng đã hình thành thói quen, thực sự sợ hãi tất cả chỉ vì chuyện nàng biến hình mà thay đổi.

Nghĩ đến đây, nàng càng cảm thấy sợ hãi mình lại biến hình thành người. Mặc dù khi biến hình nàng trở thành một bộ dạng tuyệt sắc, có thể nói là nghiêng nước nghiêng thành đủ để làm cho nam nhân trong cả thiên hạ điên cuồng si mê.

Chỉ là nếu biến hóa thành hình người mà lại mất đi thời gian hiện tại, mất đi sự che chở của Huyền Lăng Thương, nàng tình nguyện cả đời đều là một con tiểu điều.....

Trong khi Đồng Nhạc Nhạc thở dài, ánh mắt tràn ngập phiền não lên không nhìn mục tiêu cách đó không xa. Chỉ thấy ở trong hoàng cung rộng lớn như vậy, ba nghìn mái hiên liên tục không ngừng, tường đồ ngói vàng đêm tất cả màu sắc rực rỡ của hoàng cung mà vậy lại.

Rường cột chạm trổ, cửu khúc hành lang, non bộ suối giả, đình đài lầu các, mỗi chỗ một hình ảnh. Trong đó, cũng có không ít cung nhân xuyên qua không gian ấy, thị vệ năm người một tổp đem cả hoàng cung canh gác cẩn mật, ngay cả một con ruồi nếu muốn lọt qua cũng khó!

Chuyện này cũng đại biểu cho việc nếu như sau này nàng lại một lần nữa biến hóa, muốn chạy trốn cũng khó như lên trời!

Ai, nàng hiện tại nên làm gì đây? Ai có thể cho nàng biết không?

Trong lòng bất đắc dĩ một thời gian, trong đầu Đồng Nhạc Nhạc liền lóe lên một tia sáng. Đối diện bên kia không phải là Tàng Thư Các sao? Bên trong Tàng Thư Các có ngàn vạn loại sách, biết đâu đấy có cả đáp án về bí mật trên người nàng!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không nghĩ ngợi nhiều liền lập tức chạy tới hướng Tàng Thư Các, cũng không để ý đến Tiểu Lô Tử vẫn còn đang khi ngủ say bên cạnh.....

89. Chương 89: Hóa Thân Thành Người 3 (3)

Edit: thu thảo

Đi lại trong hoàng cung nhiều lần cho nên đối với nơi này, Đồng Nhạc Nhạc đã sớm như ngựa quen đường cũ. Dọc đường đi, Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng cuộn cuộn dùng tốc độ cực nhanh giống như tia chớp mà chạy. Chỉ qua một lúc, nàng đã tới trước cửa Tầng Thư Các. Bên ngoài Tầng Thư Các bóng cây râm mát, những cây cổ thụ trăm năm đã đem ánh sáng chắn lại. Chỉ còn lại vài tia sáng êm dịu lọt qua khe lá chiếu vào. Gió mát hiu hiu thổi trúng ngọn cây mang theo rung động tạo ra từng đợt âm thanh xào xạc dịu dịu!

Đồng đứng ở cửa Tầng Thư Các, đầu tiên là ngẩng đầu nhìn lên bảng hiệu của nó. Bốn phía có mấy tiểu thái giám đang dọn dẹp, vệ sinh các loại.

Nghe nói, trước kia hoàng phi của thái tổ hoàng đế thích đọc sách cho nên liền góp nhặt tất cả các bộ sách trong thiên hạ về đặt tại Tầng Thư Các. Chỉ là chỗ này bình thường rất ít người đến nên có vẻ khá yên tĩnh. Nhưng có lẽ mỗi ngày đều có mấy thái giám đến dọn dẹp vì ở đây khá sạch sẽ. Trong lòng nhớ ra mục đích tới đây, Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng nhảy vào Tầng Thư Các.

Mất nhưng nhìn quanh bốn phía, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi lú lười. Không hổ là Tầng Thư Các, bên trong phải có tới ngàn vạn bộ sách! Đưa mắt nhìn một vòng cũng chỉ nhìn thấy toàn là giá sách cao cao! Các giá sách chỉnh tề, ngăn nắp bày các loại sách. Hơn nữa các bộ sách này lại thuộc vô số chủng loại khác nhau nhau khiến người nhìn không khỏi hoa mắt.

Mà cái Tầng Thư Các này không chỉ có một tầng, còn có cả tầng hai nữa chứ! Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc kinh hãi, lòng đầy ảo não bất đắc dĩ.

Tầng Thư Các nhiều sách như vậy, nàng đến năm tháng nào mới có thể xem xong đây?

Trong lòng lo lắng chập chùng nhưng mà cho dù thế nào, nàng cũng phải tìm. Dù sao, ở thế giới này cũng không có ai có thể cho nàng biết đáp án.

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thở dài một tiếng liền hướng tới giá sách đi tìm từng quyển một. May là sách trong Tầng Thư Các tuy nhiều nhưng đều được phân loại rõ ràng. Cho nên nàng tìm cũng tương đối dễ dàng.

Tại lầu một tìm rất lâu mà không thấy có kết quả, Đồng Nhạc Nhạc liền đem suy nghĩ đặt vào lầu hai.

Không biết trên lầu hai có bộ sách mà mình muốn tìm không?

Trong lòng nghi hoặc, Đồng Nhạc Nhạc liền từ từ đi về hướng lầu hai.

Gió hiu hiu thổi, từ từ len qua các cửa sổ khắc hoa văn mà đi vào.

Chỉ thấy ngoài Tầng Thư Các nhánh cây tươi tốt thỉnh thoảng có đàn chim bay ngang qua phát ra âm thanh líu ra líu ríu, khiến bốn phía đều có cảm giác hoang sơ, yên tĩnh không có người.

Đồng Nhạc Nhạc đi tới lầu hai, mất nhưng nhìn bốn phía xung quanh. Tầng Thư Các lầu hai cũng có rất nhiều bộ sách. Nhìn hàng loạt các giá sách, Đồng Nhạc Nhạc từ từ đứng lên. Mắt quét một lượt, cuối cùng rơi trên giá sách cổ thuật phía trước.

Cái giá sách này cũng không có nhiều bộ sách lắm, chỉ là khi nhìn thấy chữ “cổ thuật” trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cũng cả kinh.

Dường như có vật gì đó dẫn dắt, hai chân nàng không tự giác đi về phía giá sách mà không hề suy nghĩ.

Đi tới trước giá sách. Đồng Nhạc Nhạc điểm chân một cái liền nhảy lên tầng một của giá sách, tiện tay rút ra một cuốn từ từ xem. Trước kia nàng cũng có nghe nói qua về cổ thuật nhưng cũng chưa được tiếp xúc và tìm hiểu một cách rõ ràng.

Vừa nhìn thấy những bộ sách này, nàng đã cảm thấy mình bị chúng hấp dẫn. Trong lòng không khỏi lú lười, không ngờ cổ thuật không chỉ có ở hiện đại mà còn có ở thế giới xa lạ này. Hơn nữa cổ thuật này thiên biến vạn hóa khiến người ta hoa cả mắt.

Dần dần Đồng Nhạc Nhạc nhìn tới mê muội. Bất tri bất giác bị nội dung cuốn sách ấy hấp dẫn. Không biết đã qua bao lâu, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy mắt mình có chút khô khốc, lập tức vươn móng vuốt dụi dụi vào mắt vài lần. Mắt nhưng quét nhanh một lượt bên ngoài, không ngờ khi thấy sắc trời bên ngoài, lòng lập tức líu lười.

Không nghĩ tới thời gian lại trôi qua nhanh như vậy! Nàng đi tới Tầng Thứ Các rõ ràng là mới giữa trưa, vậy mà nháy mắt một cái, mặt trời đã xuống núi. Giờ này bên ngoài mặt trời đã ngã về Tây.

Ánh hoàng hôn xuyên qua tầng mây dày, phủ lên mọi vật ánh vàng rực rỡ. Khiến ánh trời phía tây một vùng vàng như có lửa, rất đồ sộ!

Sắc chiều vàng làm cho đại lục càng thêm mờ ảo, kiều diễm!

Không trách được các thi nhân cổ đại lại thích dùng trời chiều làm thơ. Trời chiều vô cùng tốt đẹp, rất gần hoàng hôn! Đồng Nhạc Nhạc cuối cùng cũng cảm nhận được một cách sâu sắc về cảnh đẹp trong thơ.

Trong lòng tràn ngập tán thưởng, khen ngợi trời chiều một cách mê muội mà Đồng Nhạc Nhạc không hề biết mình vừa gạt tay vào quyển sách bên cạnh làm nó rơi xuống.

Chỉ nghe thấy một tiếng “ba” quyển sách đã rơi trên mặt đất. Đồng Nhạc Nhạc bị giật mình, theo bản năng mà nhìn xuống dưới đất. Nhìn xuống cũng không quan trọng, quan trọng là vì động tác này mà cả thân thể mất thăng bằng té xuống đất.

Nếu như bình thường, Đồng Nhạc Nhạc chân tay nhanh nhẹn thì từ điểm cao như vậy nhảy xuống quả thực là quá dễ dàng. Chỉ là chuyện đột ngột phát sinh, Đồng Nhạc Nhạc còn chưa chuẩn bị tâm lý cho nên khi cả thân thể mất thăng bằng ngã xuống, Đồng Nhạc Nhạc còn đang giật mình, đầu óc trống rỗng không nghĩ được gì.

Nàng chỉ có thể mở to mắt nhìn chăm chăm chính mình với đất mẹ thân yêu ngày càng tới gần.

Tưởng rằng chờ đợi nàng là đau đớn, nàng sợ tới mức con ngươi đen nhắm chặt. Ai biết được Đồng Nhạc Nhạc chờ mãi mà không thấy đau đớn đâu. Ngược lại, bản thân lại rơi xuống một địa phương vô cùng ấm áp, khoan hậu....

Chun mũi một cái, nàng ngửi thấy nhàn nhạt một mùi mộc lan tao nhã, thơm ngát. Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, sao trên mặt đất lại có mùi mộc lan nhỉ?

Hơn nữa, trên mặt đất cũng không có cứng, nằm ở bên trên mặt đất lại có cảm giác rất thoải mái. Trong lòng nghi hoặc, Đồng Nhạc Nhạc từ từ mở mắt ra, nhìn rõ ràng địa phương mà mình rơi vào.

Hóa ra nơi nàng rơi xuống đích thực không phải mặt đất lạnh lẽo mà là đang nằm trong cái ôm với lồng ngực ấm áp của một người.

Nhìn thấy trước mắt là một thân cẩm bào màu trắng như tuyết, đôi chỗ được thêu những đám mộc lan tinh xảo. Người này chắc là phải vô cùng thích hoa mộc lan đi?

Trong lòng đang nghĩ, ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc từ từ rời lên trên. Nhìn rõ bộ dạng người đang ôm mình, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy tim bỗng nhiên đập rất nhanh.

“Bang bang bang” tiếng tim đập nhanh như vậy, phảng phất như muốn từ lồng ngực mình nhảy ra ngoài. Nhìn về phía ánh mắt nam nhân, lòng càng không che giấu nổi kinh ngạc.

Trời ạ!

Trước kia cứ tưởng rằng Huyền Lăng Thương là nam nhân dễ nhìn nhất ở thế giới này rồi. Không nghĩ tới nam nhân trước mắt này, dung mạo cũng không kém Huyền Lăng Thương chút nào! Hoặc có thể nói rằng bọn họ mỗi người một vẻ đẹp!

Huyền Lăng Thương lạnh lùng ít nói, tuấn tú như thần, toàn thân đều lộ ra khí chất vương giả. Là người vừa sinh ra đã đứng trên đỉnh cao, là nhân vật đủ để thần dân thiên hạ thần phục dưới chân hắn.

Huyền Lăng Thương tà mị, lạnh lùng, phảng phất như ánh trăng lạnh lẽo trong bầu trời đêm. Chỉ có thể xem mà không thể khinh nhờn.

Tuy nhiên nam nhân trước mặt lại hoàn toàn không giống Huyền Lăng Thương.

Mi như tu trúc, mắt đen như than, mũi cao tao nhã, đôi môi đỏ mọng! Tổ hợp tất cả chung một chỗ tạo thành gương mặt khuôn người ta phải si mê.

Làm cho người ta si mê nhất là biểu hiện mềm mọng trên khuôn mặt nam nhân kia. Giống như trăng thanh gió mát, đẹp như từ trong tranh bước ra. Lại còn có khóe miệng gợi lên, cười như không cười rất mê người!

Cái gì gọi là đẹp tựa Phan An, như rồng như phượng, mềm mọng như ngọc? Cuối cùng Đồng Nhạc Nhạc cũng hiểu rõ ràng.

Nam nhân trước mặt quả thật mềm mọng dịu dàng, phẳng phất như tiên giáng trần làm cho người ta tưởng là giả.

Thế gian thực sự có người mềm mọng tốt đẹp như nam nhân này sao?

Có lẽ, đây là nàng quá căng thẳng nên mới sinh ra ảo giác.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc liền không nhận được, vươn móng vuốt về phía nam nhân trắng như tuyết kia sờ thử. Cảm giác non mềm nơi đầu ngón tay khiến Đồng Nhạc Nhạc không khỏi kinh ngạc.

Nam nhân này là người thật!

Hơn nữa, da thịt nam nhân này thực sự rất tốt giống như lụa thượng đẳng vậy, thật sự rất mềm. Làn da này có thể khiến cho nữ nhân trong thiên hạ điên cuồng hâm mộ! Nó cũng khiến Đồng Nhạc Nhạc tâm sinh thêm thường, không nhận được mà dày vò.

Hắc hắc, da thịt mỹ nam này thật tốt.

Đồng Nhạc Nhạc vô cùng được thể, ban ngày ban mặt mà hiển nhiên ăn đậu hũ của mỹ nam trong thời gian dài. Nam nhân nhìn hành động của tiểu điều nhi trong lòng, khuôn mặt tuần tú không khỏi sững sốt.

Con người đen dài hẹp mềm mọng càng lẳng lẳng rơi trên người tiểu điều nhi trong lòng, cẩn thận đánh giá một phen.

Chỉ thấy tiểu điều nhi trong lòng toàn thân một bộ lông trắng như tuyết, cực kỳ mềm mại. Tai hình tam giác, thân thể dài nhỏ, tứ chi ngắn ngủn, lông xù, trọng lượng rất là nhẹ.

Nếu không nhìn kỹ, thật sự có thể tưởng rằng đây chỉ là một quả cầu tuyết lông xù! Đoạt ánh mắt nhất phải kể đến cái ấn Hỏa Diễm ở trên trán tiểu điều nhi. Toàn thân trắng tuyết như được thiêu đốt ở Hỏa Diễm ký khiến tiểu điều nhi vô cùng khả ái có thêm vài phần tôn quý!

Nhìn thấy tiểu điều nhi trong lòng, Lan Lăng Thiệu Giác lập tức rõ ràng, con tiểu điều nhi này là Phượng Hoàng Điều nổi tiếng!

Nhớ lại mọi người trong hoàng cung nghị luận, hoàng thượng gần đây nuôi một con Phượng Hoàng Điều, đối với nó cực kỳ yêu thích. Không chỉ cùng ăn, cùng ngủ còn cùng tắm rửa. Đối với con Phượng Hoàng Điều này vô cùng yêu thích, đủ để người khác phải ngạc nhiên! Cũng khiến Lan Lăng Thiệu Giác lớn lên cùng Huyền Lăng Thương vô cùng tò mò.

Đã sớm muốn nhìn một chút xem rốt cuộc là con Phượng Hoàng Điều này như thế nào mới có thể khiến kẻ luôn thờ ơ với mọi việc như Huyền Lăng Thương kia yêu thích như thế.

Chỉ tiếc là con Phượng Hoàng Điều này bị thương, hẳn lại có việc gấp phải làm nên mới không có thời gian đi xem con Phượng Hoàng Điều kia một chút.

Hôm nay, hẳn vì có một số việc không thể giải thích được nên mới tới Tàng Thư Các tìm một chút, ai biết, khi ngẩng đầu lên thì mặt trời đã ngã về tây

Hồi phục tinh thần, thấy trời không còn sớm nữa, Lan Lăng Thiệu Giác liền tính hồi phủ. Ai biết, vào đúng thời điểm này, từ trên giá sách phía đối diện, một cuốn sách rơi xuống khiến hắn kinh hãi.

Còn chưa hồi phục tinh thần đã thấy một cái tiểu quỷ lông xù theo sát quyển sách mà rơi xuống. Thấy vậy, Lan Lăng Thiệu Giác tuy không rõ nó là vật gì chỉ theo bản năng mà đưa tay ra đỡ.

Không nghĩ tới, khi định thần lại, dĩ nhiên là một tiểu điều nhi lông xù vô cùng khả ái.

Giờ phút này, Lan Lăng Thiệu Giác nhìn kỹ được tiểu điều nhi trong lòng.

Chỉ thấy con tiểu điều nhi vừa rớt xuống này lại nhìn hấn bằng ánh mắt nghi hoặc, không giải thích nổi. Lập tức vươn cái móng vuốt ngắn ngủn kia hướng về phía mặt hấn.

Cảm thấy con tiểu điều nhi không ngừng dùng móng vuốt xù lông lằng nhằng xoa nắn mặt hấn, nó hành động nhẹ nhàng, vô cùng thoải mái.

Gặp tiểu điều nhi trong suốt vô cùng, đôi mắt xinh đẹp màu đen của thạch mã não, Lan Lăng Thiệu Giác cảm thấy tâm mình đã rơi rụng hết rồi. Trong lòng thở dài một hơi!

Không trách được cái kẻ một mực lạnh như băng Huyền Lăng Thương kia sủng ái con tiểu điều này như vậy. Nó cũng thực sự có cái thực lực này!

Con người đen trẻ con ngây thơ xinh đẹp, lại trong suốt, chỉ cần liếc mắt một cái đã làm người ta có cảm giác muốn bưng nó trong lòng bàn tay mà yêu thương. Lan Lăng Thiệu Giác trong lòng thán phục, đối với tiểu điều nhi trước mắt này cũng cảm thấy yêu thích.

Lập tức môi mỏng nhếch lên, từ miệng hấn phát ra tiếng cười sung sướng.

“Ha ha...” Nam nhân cười. Tiếng cười phát ra như gió lướt qua mặt, âm thanh du dương đến nỗi khiến người ta say mê.

Còn có con người đen tràn ngập ý cười, khoe miệng gợi lên, tất cả thật sự là rất đẹp.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy yêu quý, nhìn nam nhân kia bằng ánh mắt si mê, kinh ngạc.....

Chậc chậc chậc!

Cái Linh Nhạc Quốc này thực sự quá giỏi dưỡng người đi, sao lại có thể dưỡng ra nhiều tuyệt sắc đại soái ca như vậy chứ? Điều này làm nàng cảm thán, nam nhân đã như vậy, còn nữ nhân thì sẽ như thế nào?

90. Chương 90: Hóa Thân Thành Người 3 (4)

edit: thu thảo

Trong thời gian Đồng Nhạc Nhạc thán phục trong lòng, nam nhân trước mặt cười nhẹ, duỗi tay ra vuốt ve bộ lông của nàng. Nam nhân hành động nhẹ nhàng, ôn nhu. Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy tay hấn từ cái trán nàng đi xuống, cảm giác đó thật sự nhẹ nhàng thoải mái tới khó có thể hình dung được.....

Đã thành thói quen, Đồng Nhạc Nhạc liền hướng về phía tay nam nhân. Hiện tại, nàng rất thích người khác dùng tay vuốt ve lông mình. Trước đây, Huyền Lăng Thương cũng rất thích làm như vậy với nàng, nàng thực sự thích cảm giác này quá chừng.

Hiện nay, đại soái ca trước mặt cũng đối xử với nàng ôn nhu như vậy, Đồng Nhạc Nhạc vui đến nỗi cả người như muốn bay lên.

Đối với vẻ mặt vui tươi của Đồng Nhạc Nhạc, Lan Lăng Thiệu Giác nhìn tiểu điều nhi trong lòng, giờ phút này con người xinh đẹp híp lại, cảm hơi vươn lên mang giáng vẻ hưởng thụ sự ôn nhu của mình.

Bộ dạng kia thực sự rất dễ thương!

Thấy vậy, ánh mắt Lan Lăng Thiệu Giác dụ hấn đi, khoe miệng hơi gợn lên, mở miệng nhỏ giọng một tiếng.

“Người chính là Nhạc nhi?”

“Ặc.....!?”

Nghe những lời này, Đồng Nhạc Nhạc lập tức sửng sốt, từ từ mở mắt ra, con người nghi ngờ đánh, không chớp mắt nhìn nam tử tuyệt sắc trước mặt. Trong lòng tràn đầy nghi ngờ.

Nam nhân này và nàng chưa từng gặp mặt, sao hắn lại biết được thân phận của mình?

Tuy nói là nàng bây giờ ở trong cung không ai là không biết đến. Chỉ là người biết được tên nàng, ngoài Huyền Lăng Thương ra thì không có ai khác biết.

Nam nhân này sao lại biết thân phận, còn có tên của nàng nữa? Hắn rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Trong lòng nghi hoặc, Đồng Nhạc Nhạc lại từ từ đánh giá tỉ mỉ nam nhân trước mặt. Một thân áo bào màu trắng đem nam nhân trước mặt tôn tới ngọc thụ lâm phong, phong tư trác tuyệt.

Một mái tóc đen nhánh, chỉ dùng cái dây nhỏ buộc lại một phần tóc, phần còn lại thì rối bù phía sau, nằm trên hai vai. Liền như vậy tạo ra một nam nhân anh tuấn, sạch sẽ. Đứng tựa ngọc lan, cười như gió thoảng rất động lòng người....

Người này không kém chút nào so với Huyền Lăng Thương, chẳng lẽ hắn chính là người bên trong hoàng cung, các cung nữ và thái giám hay nhắc đến, Lan Lăng Vương Lan Lăng Thiệu Giác?

Trong khi Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, một khắc sau có tiểu thái giám đi tới. Khi nhìn thấy nam nhân trước mắt lập tức sững sốt, cúi đầu cụp mắt, một mực cung kính mở miệng.

“Khởi bẩm Lan Lăng Vương, sắc trời đã không còn sớm, người còn muốn tiếp tục ở chỗ này sao?”

Nghe hắn nói vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức thông suốt. Quả nhiên nàng đoán không sai! Cái nam nhân tuấn tú này chính là Lan Lăng Vương nổi tiếng, Lan Lăng Thiệu Giác!

Không trách hắn lại biết thân phận và tên nàng, chắc là Huyền Lăng Thương nói cho hắn...

Trong lòng đang nghĩ ngợi, trên đầu truyền đến âm thanh trầm thấp của nam nhân.

“Không được, bốn vương phải đưa nó trở về.”

Vừa dứt lời, Lan Lăng Thiệu Giác liền triển khai cước bộ đi ra hướng bên ngoài. Đồng Nhạc Nhạc bị nam nhân ôn nhu ôm vào ngực, chun mũi liền ngửi được mùi mộc lan dễ ngửi trên người hắn, tâm tình nàng sung sướng hẳn lên.

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc thấy được sắc trời bên ngoài, sau một khắc dường như nghĩ được cái gì, trong lòng giật mình!

Bên ngoài ánh đèn đã rực rỡ, trắng lên giữa trời, sao lấp lánh khắp nơi khiến bầu trời càng thêm thần bí. Thấy cảnh tượng mê người này, Đồng Nhạc Nhạc lại nhớ tới một điều vô cùng quan trọng. Đó là lúc giữa trưa, nàng đi vội vàng, quên chưa nói với Tiểu Lô Tử một tiếng!

Nghĩ tới Tiểu Lô Tử lần trước vì mình mất tích mà bị phạt. Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc liền bồi hồi không yên. Nghĩ tới Tiểu Lô Tử vì chuyện của mình mà bị Huyền Lăng Thương xử phạt, Đồng Nhạc Nhạc vô cùng hoảng hốt. Vì vậy nàng liền ở trong lòng Lan Lăng Thiệu Giác giây giụa mà nhảy xuống.

Đối với tiểu điều nhi trong lòng mình đột nhiên giây giụa thoát ra như gặp phải chuyện gì, Lan Lăng Thiệu Giác không khỏi giật mình sững sốt. Chỉ là hắn còn đang suy nghĩ đã thấy tiểu điều nhi từ lòng mình nhảy xuống, đầu tiên là nhìn thật sâu vào mắt hắn, sau đó liền chạy nhanh như chớp về phía Dương Tâm Điện.

Thấy vậy, con người xinh đẹp của Lan Lăng Thiệu Giác có hơi sững sốt, lập tức triển khai cước bộ theo sát phía sau.

... ..

91. Chương 91: Hóa Thân Thành Người 3 (5)

edit: thu thảo

Thông báo: Mong mọi người tăng cường comt để bọn ta lấy tinh thần thả bom. Yêu cầu 10 comt nha

Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng quay về Dương Tâm Điện, từ xa đã nghe thấy tiếng nói mang theo cảm giác lạnh buốt của Huyền Lăng Thương

“Người đâu! Nhanh chóng đi tìm, dù có phải lật tung hoàng cung cũng phải tìm ra Phượng Hoàng Điêu cho ta.”

Nam nhân mở miệng, trong giọng nói tràn đầy uy nghiêm mà không che giấu nỗi lo lắng. Nghe thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc càng thêm yêu quý, trong lòng tràn ngập sự cảm động.

Nhớ lại trước kia, chính mình mỗi trưa đều đến Ngự Thư Phòng tìm Huyền Lăng Thương. Hôm nay, mình không có tới cũng quên không nói với Tiểu Lô Tử một tiếng khiến cho nam nhân này lo lắng.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc vừa thấy áy náy, lại vừa thấy cảm động. Lập tức, hai chân một nhịp tựa như một mũi tên hướng về bóng dáng màu vàng cách đó không xa mà chạy tới.

Tới gần nam nhân phía trước, Đồng Nhạc Nhạc liền điểm mũi chân một cái, cả thân thể nhỏ bé liền như lò xo nhảy lên cao. Cuối cùng, thân thể chuẩn xác rơi vào trong lồng ngực ấm áp.

Cảm giác được nhiệt độ cơ thể quen thuộc, lồng ngực quen thuộc, mùi hương quen thuộc, Đồng Nhạc Nhạc theo bản năng dùng cái đầu xù lông cọ vào trong lồng ngực nam nhân.

Cho dù thế nào, lồng ngực của nam nhân này đều ấm áp, làm cho người ta muốn ý lại.

Đối với lúc đón được Đồng Nhạc Nhạc, đang lúc nhú mi hơi tức giận, Huyền Lăng Thương thấy cái tiểu quỷ trắng như tuyết này xuất hiện, tâm tình lo lắng cuối cùng cũng bỏ xuống được.

Trong lòng thở phào nhẹ nhõm, Huyền Lăng Thương vẫy tay để mọi người lui xuống, lập tức đem tiểu điều nhi ôn nhu ôm vào lòng, mặt mày bất đắc dĩ thở dài.

“Hôm nay, người rốt cuộc đã đi đâu cả ngày nay bây giờ mới trở về?”

Nghe Huyền Lăng Thương nói vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền biết hắn đã lo lắng ỉnh cả ngày, trong lòng áy náy, nhất thời không biết phải nói thế nào với hắn cho phải. Còn chưa kịp nói gì, trước mặt liền xuất hiện một đạo bóng dáng cao gầy.

“Mới vừa rồi nó ở Tàng Thư Các.”

Nghe người kia nói như vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cả kinh, liền quay đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh

Chỉ thấy ánh đèn rực rỡ sáng trưng đem cả Đường Tâm Điện soi sáng. Một vóc người cao to, phong tư trác tuyệt được ánh sáng chiếu lên vô cùng tao nhã đi về hướng này.

Ánh trăng sáng tỏ, êm dịu chiếu lên người nam nhân khiến cho trên người hắn như phát ra một tầng sáng.

Gió mát hiu hiu, thổi trúng tay áo nam nhân, tóc dài phất phơ. Nam nhân theo ánh trăng đi tới, lúc đầu nhìn qua quả giống tiên hạ phàm. Thật sự là một con người phong tư trác tuyệt, tuấn lãng vô cùng, không nhiễm khói lửa nhân gian.

Mặc dù không phải lần đầu tiên nhìn thấy vẻ tuấn lãng của nam nhân này nhưng Đồng Nhạc Nhạc vẫn không nhận được mà si mê.

Anh tuấn! Rất anh tuấn!

Quả thực là giống như tiên nhân từ trong tranh bước ra!

Không hiểu tại sao nàng lại may mắn như vậy, gặp được nhiều nam nhân tuấn tú đến thế?

Trong lòng kinh ngạc vô cùng nhưng Đồng Nhạc Nhạc không biết chính lúc mình si ngốc nhìn Lan Lăng Thiệu Giác, ánh mắt của Huyền Lăng Thương vẫn rơi trên người mình.

Thấy tiểu điều nhi trong lòng dùng ánh mắt si mê nhìn nam nhân khác, trong lòng Huyền Lăng Thương liền dâng lên một cỗ cảm giác không thoải mái!

Trong lòng tuy không vui nhưng Huyền Lăng Thương vẫn không có biểu lộ ra mặt. Chỉ là nhàn nhạt quét mắt qua chỗ nam nhân đang bước tới, trầm giọng hỏi.

“Làm sao người biết?”

Nghe lời nói của Huyền Lăng Thương lại nhìn thấy sắc mặt lạnh như băng kia, Lan Lăng Thiệu Giác vô cùng sửng sốt, lại thấy Huyền Lăng Thương ôm chặt tiểu điều nhi trong lòng.

Mặc dù nam nhân này không nói gì, nhưng mà Lan Lăng Thiệu Giác đã cùng hắn lớn lên sao lại không rõ tính tình Huyền Lăng Thương cơ chứ? Nam nhân này ở ngoài mặt luôn là bộ dạng không đem gì để vào mắt. Chỉ là một khi hắn đã nhìn trúng và nhận định thứ gì thuộc về mình thì ai cũng đừng có ý định ngấp nghé thứ đó!

Tính chiếm hữu của nam nhân này là cực kỳ mạnh!

Trong lòng nhớ lại, Lan Lăng Thiệu Giác kinh ngạc không thôi. Không nghĩ tới lời đồn đại trong cung lại là sự thật! Huyền Lăng Thương quả là quan tâm con Phượng Hoàng Điều này. Nghĩ vậy, Lan Lăng Thiệu Giác không biết là nên vui hay buồn.

Dù sao nam nhân trước mắt cũng là đế vương cao cao tại thượng của Lăng Nhạc Quốc, chỉ là hắn biết, Huyền Lăng Thương cũng thực sự không có sung sướng như mọi người nghĩ. Tại lúc hắn hưởng thụ vinh quang mà người khác không có được thì lại phải mất đi tự do của chính mình, không thể có cuộc sống riêng!

Mỗi ngày đều sống trong lửa gạc khiến cho tâm mình trở lên ngoan độc. Bằng không liền trở thành chướng ngại vật của kẻ khác, chúng sẽ rất muốn nhanh chóng giành đi chỗ của mình.

Đặc biệt là Huyền Lăng Thương từ nhỏ đã không có mẫu thân, tuy được phụ thân thương yêu nhưng lại không được vui vẻ như những người bình thường khác! Hơn nữa, hắn còn có một đệ đệ cần bảo vệ.

Ở cái nơi hoàng cung mặt ngoài rực rỡ ánh vàng này, chỉ cần sơ sẩy một bước là sẽ ngã vào chỗ vạ kiếp bất phục.

92. Chương 92: Chương 82-1 : Huyền Lăng Thương Ghen Tuông

Edit : heo ngox

Do nàng Thanh Thanh Mạn chưa ol, tiết mục bom có nguy cơ bị dừng giữa chừng nên các nàng thông cảm súc miệng tạm 1 chap nhé , đủ người là bắt đầu thả bom luôn.

Sở dĩ mấy năm nay Huyền Lăng Thương , sống từng bước một đều kinh động sợ hãi, cái gì cũng tính toán suy nghĩ kĩ , nắm chắc mọi việc trong tầm tay .

Chỉ là nhìn nam nhân trước mắt , tàn nhẫn vô tình , mạnh mẽ lúc này đây , bất giác Lan Lăng Thiệu Giác lại thở dài .

Chỉ cảm giác được , nam tử này sống được trên đời rất khổ sở .

Bây giờ mà nói , con Phượng Hoàng Điều , đối với nam tử trước mắt này như một cái gì đó ấm áp , phủ xuống cuộc sống đầy lạnh lẽo , một mối này của hắn , sưởi ấm con tim đã đóng băng lâu ngày ấy .

Giờ phút này đây ,Lan Lăng Thiệu Giác cũng cảm thấy được ... nam nhân lạnh lùng trước mắt này cũng có một cái gọi là ôn nhu , sủng nịnh .

Hắn đối với con tiểu điều nhi này ôn nhu săn sóc , sủng nịnh , là cũng ngoài dự liệu của Lan Lăng Thiệu Giác .

Chỉ là , thân là một đế vương cao cao tại thượng , tôn quý của một nước .

Hưởng thụ vinh hoa phú quý càng nhiều , quyền lực càng cao , càng có nghĩa nguy hiểm càng nhiều .

Một người là đế vương nếu như tâm không độc ác , không lạnh lùng , không đóng băng con tim , thì làm thế nào mới ngồi vững vàng trên cái ngai vị cao nhất này ! ?

Lan Lăng Thiệu Giác lo lắng là , lỡ nếu có một ngày có người dùng con Phượng Hoàng Điều khống chế được Huyền Lăng Thương

Nghĩ tới sự việc đó , tâm của Lan Lăng Thiệu Giác bỗng cảm thấy bất an .

Chỉ là trên mặt không biểu hiện rõ ràng ra mà thôi .

Con người xinh đẹp , đầu tiên nhìn một chút Huyền Lăng Thương sau đó mới phóng ánh mắt tới tiểu điều nhi đang ở trong lòng hắc (HLT), lập tức môi bờ môi khiêu gợi hé mở , âm thanh nồng hậu , từ miệng hắc truyền ra .

“Hôm nay , ta đọc sách cả ngày ở Tàng Thư Các, trước khi muốn rời đi thì thấy con tiểu điều nhi này . Nhìn bộ dạng của con tiểu điều nhi này , là đủ biết người nuôi, nhưng không biết nó đi vào đó làm gì ?”

Nghe thấy lời nói của Lan Lăng Thiệu Giác , Huyền Lăng Thương nhẹ nhàng hé mở đôi môi bạc , đôi huyết mâu không khỏi lóe lên ánh sáng rồi chợt vụt tắt , ánh mắt lập tức rời xuống lòng mình .

“Được , như thế nào người lại đến Tàng Thư Các ! ?”

Bên trong Tàng Thư Các chỉ có sách , nào làm gì có nửa điểm thú vị trong đó , cho nên Huyền Lăng Thương hơi nghi ngờ .

Hắc đối với con tiểu điều nhi này rất rõ , nếu không có chuyện gì thú vị , thì nó sẽ không đi những nơi như thế .

Mặt dù trong lòng hơi nghi hoặc , Đồng Nhạc Nhạc nằm trong lòng Huyền Lăng Thương , một động tác gì cũng không có , giả vờ như là không lưu ý lời nói đó cho lắm .

Dù sao chẳng lẽ nàng nói với Huyền Lăng Thương là nàng đi đến đó là chỉ để đọc sách ư . ! ?

Một con tiểu điều nhi , mà nói đi đọc sách , nói ra người ta không cười thì thôi đi ?

Vì vậy Đồng Nhạc Nhạc nằm trong lòng Huyền Lăng Thương , không ngừng cọ cọ cái đầu bé tí tẹo của nó vào lòng bàn tay , ra hiệu cho Huyền Lăng Thương vuốt ve bộ lông của nó .

Nhìn thấy bộ dạng làm nũng của tiểu điều ở trong lòng, Huyền Lăng Thương vốn còn rất nghi hoặc nhưng giờ cũng bay biến đi đâu mất .

Hơn nữa còn chiều theo ý muốn của Đồng Nhạc Nhạc , giơ tay lên vuốt ve bộ lông của nó.

Cảm giác được sự ôn nhu truyền từ bàn tay của Huyền Lăng Thương , Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nheo mắt lại cảm giác rất là hưởng thụ .

Có thể khiến cho nam nhân tôn quý nhất Linh Nhạc Quốc vuốt lông mình, thiết nghĩ chỉ nàng mới có thể làm được .

Hưởng thụ cấp đế vương thế này, mức độ thoải mái quả thực có thể hình dung ra nổi.

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc đang vô cùng đắc ý , bỗng bên người xuất hiện một tiểu thái giám .

Chỉ thấy là thái giám này cúi đầu cụp mắt xuống , cung kính hướng Huyền Lăng Thương mở miệng nói .

“ Khởi bẩm hoàng thượng , thời gian không còn sớm , đã đến giờ dùng bữa! ?”

Nghe được có người đến báo , Huyền Lăng Thương chỉ nhẹ nhàng gạt đầu , lập tức huyết mâu đảo một vòng , quay người đối với Lan Lăng Thiệu Giác nhàn nhạt nói .

“Sắc trời đã không còn sớm người ở lại dùng bữa với trẫm đi”

“Được”

Nghe được lời Huyền Lăng Thương nói ,Lan Thiệu Giác chỉ cười nhẹ một tiếng

Lập tức liền đi theo phía sau Huyền Lăng Thương , từ từ hướng Dưỡng Tâm Điện mà đi tới .

Giờ phút này Đồng Nhạc Nhạc đã sớm đói bụng đến mức da bụng dán sát vào lưng , chỉ là hiện tại nàng rất là lo lắng .

Không thấy Tiểu Lô Tử .

Mới vừa rồi nàng tạm biệt hắc , để đi Tàng Thư Các , khiến cho Huyền Lăng Thương lo lắng , cũng không biết Tiểu Lô Tử có bị mình làm cho liên lụy hay không .

Nghĩ tới đây trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ,bỗng trầm xuống ,hiện tại bị Huyền Lăng Thương ôm đi đến Dưỡng Tâm Điện ,lúc này đây , một con người đen lung liếng liên tục nhìn đảo xung quanh mình một vòng .

Cũng không biết được tâm tư của chính bản thân mình đã bị người nào đó nhìn thấu .

Nhìn con tiểu điều nhi trong lòng ,từ lúc bước chân vào đây , đôi mắt to xinh đẹp luôn luôn đảo xung quanh như đang tìm kiếm cái gì đó .

Trong lòng hiểu rõ , lập tức bờ môi đẹp hé mở nhàn nhạt nói .

“Tiểu Lô Tử đang ở bên ngoài chờ kêu hầu hạ”

“.....”

Đột nhiên nghe được âm thanh hùng hậu phía trên , lập tức đôi mắt kinh ngạc hướng về phía trên mở to ra mà nhìn .

Đối diện là một đôi huyết mâu đẹp rạng ngời .

Nam nhân mặc dù thần thái thản nhiên , nhưng kia một đôi huyết mâu như nhìn thấu mọi sự thế gian .

Nàng còn chưa có nói hấn , đã biết được tâm tư của bản thân mình .

Nam nhân này , thật không phải là một người bình thường a..... ..

Chỉ là , khi biết được Tiểu Lô tử không có việc gì nàng liền đã yên tâm phần nào .

Trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm , bây giờ Đồng Nhạc Nhạc lại cảm thấy rất là đói bụng .

Đặc biệt là lúc, thấy một đám cung nữ nối đuôi nhau vào trên tay là những món ăn tinh xảo , được đặt lần lượt trên cái bàn lớn trước mắt .

Có sơn hào hải vị , tổ yến vây cá , cá Lô Ngư hấp , gà chiên giòn , sườn xào chua ngọt ,.....

Mỗi một món , đều là những thứ mà Đồng Nhạc Nhạc thích ăn nhất !

Đương nhiên , điều kiện tiên quyết là Đồng Nhạc Nhạc không kiêng ăn

Hôm nay cả ngày đọc sách , Đồng Nhạc Nhạc lúc này đã sớm rất là đói rồi .

Cho nên , đang lúc Huyền Lăng Thương đặt nàng vào vị trí sao cho thuận lợi , thì nàng liền ăn ngấu nghiến rồi .

Chỉ là khước mắt lướt nhanh một vòng , liền thấy Lan Lăng Thiệu Giác cũng đồng thời ngồi xuống rồi.

Nhớ lại trước kia nàng cùng Huyền Lăng thương cùng dùng bữa , tùy ý đã thành quen , hơn nữa lại được Huyền Lăng Thương nuông chiều , khiến cho nàng thích ăn cái gì liền ăn cái đó .

Chỉ là hiện tại , lại có thêm một đại siêu cấp soái ca , nên Đồng Nhạc Nhạc cũng có biết giữ ý tứ một chút .

Bởi vì nàng biết mình đang rất xấu mà .

Nàng làm sao có thể , ở trước mặt một soái ca làm trò hề cho thiên hạ cười đi đúng không ?

Hiện tại Đồng Nhạc Nhạc đang nghĩ ngợi , lại không biết biểu hiện của mình đã bị người nào đó quan sát này giờ đi .

Người ngồi bên cạnh nhìn thấy tiểu điều nhi , sau lúc ngồi xuống không ra tay ăn ngấu nghiến như bình thường , mà còn có biểu hiện như là ngại ngùng , còn giữ ý tứ .

Ánh mắt mang theo ngại ngùng kia lại thỉnh thoảng rơi trên người của LAN Lăng Thiệu Giác .

Thấy vậy mày kiếm đẹp đẽ kia của Huyền Lăng Thương không khỏi hơi cau lại ,bạc môi khẽ nhếch , rõ ràng là có chút không vui .

Bởi vì , hấn không thích khi thấy ánh mắt của tiểu điều nhi ngoại trừ mình ra lại rơi trên người nam nhân khác .

Nghĩ tới đây , Huyền Lăng Thương lập tức cầm lấy đôi đũa ngọc , gấp một cái đùi gà lớn, trực tiếp nhét vào miệng của Đồng Nhạc Nhạc .

Giờ phút này ánh mắt của Đồng Nhạc Nhạc lại đang rơi trên người của ,Lan Lăng Thiệu Giác . Đột nhiên có một miếng đùi gà trực tiếp bị nhét vào miệng nên không khỏi kinh ngạc không thôi.

Trong miệng lúc này được lấp đầy bằng cái đùi gà ,khiến cho Đồng Nhạc Nhạc phải ngước lên tràn đầy kinh ngạc nhìn Huyền Lăng Thương ở phía trên .

Lại chỉ thấy , hần nhìn nàng trầm tĩnh ,ánh mắt sáng quắc

Bạc môi khẽ mở ra , giọng điệu như ra lệnh .

“ Ăn cơm .”

“ . . . ! ?”

Nghe được âm thanh lạnh lùng của nam nhân này , khiến trên mặt Đồng Nhạc Nhạc hiện lên sự kinh ngạc .

Không biết là như thế nào , nhưng hình như nàng cảm giác được hiện tại hần không cao hứng ấy .

Hần vừa rồi không phải còn rất tốt sao ! ?

Ai đã làm cho hần mất hứng ! ?

Mặc dù trong lòng đầy nghi hoặc , chỉ là thức ăn ngon trong miệng , nên Đồng Nhạc Nhạc lại không quản nhiều như vậy .

Cái gì trai đẹp hay không đẹp , ăn đã tí tính sau !?

Nghĩ tới đây Đồng Nhạc Nhạc lập tức vương móng vuốt , xù bộ lông lên , ôm lấy đùi gà ánh chừng to bằng người nàng, cắn từng miếng từng miếng mà ăn rất là đắc ý .

Đồng Nhạc Nhạc ăn rất nhiệt tình , một đôi mắt đen lung liếng , giờ phút này chỉ cảm thấy được mỹ vị trước mắt thôi .

Nàng thể hiện tất cả thỏa mãn cùng sự hưởng thụ trên vẻ mặt .

Vẻ mặt hưởng thụ thỏa mãn làm cho người người nhìn thấy , đều sẽ cảm thấy yêu thích từ tận đáy lòng .

Lúc mà đói bụng , thì ăn liền đặc biệt ngon .

Cho nên chả mấy chốc mà một cái đùi gà to xấp xỉ như người nàng đã bị nàng ăn trong tích tắc .

Mặt dù trước mặt còn rất nhiều đồ ăn ngon , chỉ là Đồng Nhạc Nhạc biết sức chịu đựng của cái bụng nhỏ bé này , nếu ăn hết thức ăn làm sao nó chịu cho nổi!

Vì vậy , Đồng Nhạc Nhạc sau khi ăn xong , tính toán nghĩ ngợi một tí , sẽ ăn những thứ khác như trái cây linh tinh .

Trong lúc nghỉ ngơi , Đồng Nhạc Nhạc đưa mắt nhẹ nhàng quét nhanh một lượt.

Chỉ thấy Huyền Lăng Thương ngồi ở bên trái nàng , sau khi tự ngồi xuống vẫn không hề động đến đôi đũa, chỉ là cầm ly rượu mà uống từng chén từng ly rượu ngon.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhú mày.

Coi như thích uống rượu, cũng không phải uống theo cung cách như vậy chứ! ?

Uống rượu hại thân thể . Hơn nữa, hiện tại bụng hần trống trơn, uống rượu như vậy sẽ làm tổn thương cảm giác a!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc liền lập tức đứng lên. Nhìn thấy Huyền Lăng Thương nâng ly rượu trên tay định uống, liền lập tức vươn chân trước, bịt miệng ly rượu mà Huyền Lăng Thương cầm trên tay.

“Đừng uống nữa , rượu nhiều có hại cho thân thể đó!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, những lời đã nói ra , lọt vào trong tai Huyền Lăng Thương và Lan Lăng Thiệu Giác , cũng chỉ là chi chi chi.

Nhưng mà, Huyền Lăng Thương và Lan Lăng Thiệu Giác nhìn thấy giọng điệu và động tác của con tiểu điều nhi trước mắt , thông minh như bọn họ thì làm thế nào mà không hiểu được con tiểu điều nhi này đang nói cái gì! ?

Thấy vậy, sắc mặt Huyền Lăng Thương vốn u ám, không khỏi tỉnh táo lại. Ánh mắt nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc càng có thêm vài phần ý tứ dịu dàng.

Mới rồi hẳn vẫn còn vì con tiểu điều nhi này xem nhẹ chuyện của mình mà sinh ra tức tối như vậy .

Chỉ là hiện nay nhìn tiểu điều nhi này coi trọng như thế đối với chính mình , khiến cho tâm tình Huyền Lăng Thương lập tức tốt lên.

Kèm theo là bạc môi kia có hơi bĩu một cái.

Một nụ cười thấp thoáng mà lại mê người , liền hiện ra trên gương mặt tuần tú của nam nhân kia .

Nam nhân cười, tuy thoáng qua, lại mê người như thế.

Phảng phất khối Vạn Niên Huyền Băng kia dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống đang từ từ hòa tan, vô cùng lóng lánh, động lòng người ánh mắt!

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi bị mê hoặc sâu sắc.

Chắc chắn chắc, không hổ là Huyền Đại Soái ca. Lúc lạnh lùng liền cực kì mê người, khi cười lộ lên quả thực đẹp mắt đến muốn lấy mạng người ta a!

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc , nàng cũng không biết về mặt kinh ngạc hiện tại này, loại khuôn mặt nhỏ nhắn như thiếu nữ xinh đẹp đã khắc thật sâu vào trong mắt Huyền Lăng Thương.

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương rốt cục không nhịn được , bạc môi hé mở. Tiếng cười to cởi mở kia liền tuôn ra từ trong miệng nam nhân.

“Ha ha ha ha ha, người ... tiểu tử kia. . .”

Hiển nhiên, giờ phút này Huyền Lăng Thương là vui duyệt.

Bởi vì điệu bộ con tiểu điều nhi dễ thương trước mắt này, đã cực kì vừa lòng hẳn !

Nghe thấy Huyền Lăng Thương đột nhiên cười rộ, Đồng Nhạc Nhạc lập tức phục hồi tinh thần lại, có điểm không hiểu, nam nhân này đang êm đẹp tại sao lại cười.

Chỉ là, được nhìn thấy nụ cười cởi mở mê người của nam nhân kia, tâm tình Đồng Nhạc Nhạc cũng trở nên bắt đầu sung sướng .

Bất kể hẳn là vì nguyên nhân gì đó, chỉ cần là nam nhân này vui mừng , thì nàng sẽ cao hứng !

Nghĩ tới đây, đuôi mắt Đồng Nhạc Nhạc cong lên, sau đó nhếch miệng cười một tiếng.

Khi mắt nhắm cười, niềm vui trong mắt từ từ lan tỏa, khiến cho người nào nhìn thấy đều sẽ hiểu ý cười một tiếng theo, trong lòng ấm áp.

Cũng khiến cho Lan Lăng Thiệu Giác im lặng ngồi nhìn ở một bên , trong lòng chấn động, cũng có thêm vài phần hiểu rõ.

Mới đầu, hẳn nghe được những lời đố đại từ người khác về con tiểu điều nhi này, chỉ biết con tiểu điều nhi này, chính là bảo bối trong lòng vị đế vương tuần tú, được vị đế vương tuần tú này cực kì sủng ái, nhưng không biết nguyên nhân.

Lúc này, nhìn thấy con tiểu điều nhi kia có dáng vẻ dễ thương, linh khí bức người lại có đôi mắt ấm lòng người . Cho dù ai nhìn, đều sẽ không nhịn được mà yêu quý che chở nó .

Hơn nữa, càng làm cho Lan Lăng Thiệu Giác kinh ngạc phát hiện chính là, con tiểu điều nhi này có thể tác động sâu sắc đến tâm tình vị đế vương lạnh lùng .

Có lẽ là do ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, Huyền Lăng Thương vẫn không biết. Vừa rồi, nhất cử nhất động lẫn tâm tình của hắn, đều thay đổi cùng với con tiểu điều nhi này ở bên cạnh . . .

Nghĩ tới đây, Lan Lăng Thiệu Giác không khỏi thán phục vô cùng.

Nếu như đổi làm trước kia, hắn căn bản sẽ không tin tưởng một con tiểu điều nhi nho nhỏ sẽ tác động được đến tâm của vị đế vương lạnh lùng bên cạnh. Lúc này thì hắn tin. . .

Đang nghĩ trong lòng thì nhìn thấy nam nhân trước mắt chính lúc sung sướng cười to, đôi mắt tuyệt đẹp của Lan Lăng Thiệu Giác đầu tiên là có hơi lóe ra một phen, lập tức, môi đỏ mọng có hơi bĩu một cái.

“Ha hã, cũng khó trách người bởi vì chuyện ở Bách Hoa Viên lần trước, mà nhanh chóng diệt cả nhà Tô Thừa tướng . Con tiểu điều nhi này, cũng thật sự đáng giá người làm như vậy.”

Nghe thấy Lan Lăng Thiệu Giác nhắc tới chuyện này, vẻ mặt Huyền Lăng Thương vốn đang sung sướng cười to từ từ mất đi niềm vui.

Phảng phất nghĩ đến chuyện không vui nào đó, đôi mắt xinh đẹp kia thoáng hiện qua một cảm giác lạnh buốt.

“Hiện nay Tô Bất Vi như thế nào ! ?”

Nam nhân mở miệng, giọng nói cực kỳ lạnh lẽo.

Nhìn thấy nam nhân lạnh lùng vô bờ trước mắt này, so mới nam nhân vừa rồi cười to sung sướng kia thì hoàn toàn không giống .

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sửng sốt, trong lòng nghi hoặc.

Bách Hoa Viên! ? Tô Thừa tướng! ? Tô Bất Vi! ?

Tên này rất quen thuộc, a, đúng rồi, lần trước lúc nàng ở Bách Hoa Viên, chính là bị thiên kim Tô Miêu Miêu của Tô Bất Vi đã thương sao! ?

Làm hại nàng đều gãy hai xương. Mà điểm chết người chính là, bộ lông tuyệt đẹp trên người nàng đều bị cạo sạch.

Mặc dù hiện tại bộ lông trên người nàng đều mọc ra , chỉ là mỗi lần nghĩ chuyện này, đều khiến cho Đồng Nhạc Nhạc hận đến nghiến răng kèn kẹt.

Hiện nay, nghe được chuyện này là liên quan đến chính mình, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi bắt đầu vẽn tai nghe .

Không biết tâm tư của Đồng Nhạc Nhạc, Lan Lăng Thiệu Giác ngồi ở một bên nhìn gương mặt lạnh lùng của nam nhân trước mắt , đôi môi đỏ mọng mở ra, nhân nhạ nói.

“Ha hã, còn có thể như thế nào! ? Vừa rồi nghe người ta báo lại, nói là Tô Bất Vi đang bị giam giữ trong tháp Ninh Cổ , không chịu nổi giày vó đã chết. Về phần con gái của hắn, cũng bị áp giải quân doanh, để làm phần thưởng tam quân . Cơn tức này , người thấy đã tiêu được chưa ! ?”

Nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác , đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc trợn lên, không khỏi lạnh toát xương sống mà hít một hơi thật sâu.

Không thể nào! ?

93. Chương 93: Chương 82 _2 Huyền Lăng Thương Ghen Tuông (2)

Từ lần đó đi tàn thư các Đồng Nhạc Nhạc liên đối với tàn thư các bên trong văn thư phát sinh hứng thú !!

Đặc biệt những thứ này nói về cổ thuật thư ”!!

Vì vậy mỗi ngày vừa đến giữa trưa Đồng Nhạc Nhạc sẽ hướng tới tàn thư các mà chạy đi.

Về cổ thuật thư có rất nhiều ,mỗi một bản đều đủ để Đồng Nhạc Nhạc xem trong vài ngày , nàng cảm giác được những thứ cổ thuật này thật phi thường thú vị “”

Hơn nữa không biết tại sao trong mơ hồ nàng cảm thấy chính mình lần trước sở dĩ biến thành hình người nếu không phải là tu tiên thì chắc có liên quan đến cổ thuật “”

Về chuyện tình tu tiên nàng cũng không rõ ràng lắm ,cho nên hiện tại nàng chỉ có thể đọc cổ thuật thôi....

Vì vậy mỗi ngày Đồng Nhạc Nhạc đều đến tàn thư các đọc sách , Tiểu Lô Tử thấy nàng đi về phía tàn thư các thì cũng lập tức đi theo trong nom nàng ,dù sao hẳn thật sự không thể lại bị hoảng sợ “”

Mỗi lần chỉ cần con tiểu điều nhi này có chuyện gì thì hẳn phải đối mặt với gương mặt lạnh như băng và khí tức bức người của Hoàng Thượng thật dọa cho hắn sợ gần chết “”

Bởi vì Tiểu Lô Tử không biết chữ nên mỗi lần bởi Đồng Nhạc Nhạc tới tàn thư các xong là hắn lại cùng với Tiểu thái giám ở Tàn Thư Các cùng nhau nói chuyện phím để giết thời gian ..

Đồng Nhạc Nhạc cũng không muốn Tiểu Lô Tử biết chính mình biết chữ ,cho nên mỗi lần đi tới tàn thư các liền chọn xong một quyển sách sau đó nhảy lên đỉnh cao của giá sách ..

Để cho tiểu lô tử biết vị trí của mình, nhưng không biết chính mình ở nơi này đọc sách ,bằng không bị những người khác biết được một con tiểu điều nhi mà biết đọc sách không hù chết bọn họ mới lạ a !

Lòng nghi hoặc Đồng Nhạc Nhạc từ từ khép quyển sách mà nàng đã đọc hai ngày nay ,vương móng vuốt ,khẽ sờ mi tâm của mình ,đuổi người thờ dài một hơi....

Xem nhiều ngày như vậy đủ loại cổ thuật nàng cũng không nhìn thấy loại cổ thuật nào giống với tình trạng biến hóa trên người mình “”

Rốt cuộc hiện tại chính mình là gì !!???

Rõ ràng là một con Phượng Hoàng Điều bỗng nhiên biến thành hình người !!”

Nàng rốt cuộc là người hay là một con tiểu điều ??

Trong lòng nghi hoặc vô cùng nhưng không tìm được đáp án,Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy trong lòng có loại cảm giác thờ không thông giống như có một quả bom hẹn giờ bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung ”

Từ lần trước chính mình đột nhiên biến thành hình người ,thiếu chút nữa bị Huyền Lăng Thương bắt được trong lòng liền thấp thỏm bất an

Mỗi ngày buổi tối ngủ chẳng được an ổn ,mỗi lần tỉnh lại đều sẽ kiểm tra thân thể của mình một phen xem hiện tại mình là người hay điều

Cảm giác như là bị vây ở vách đá thật khó chịu a ,.Ai !nàng rốt cuộc phải làm sao bây giờ !!!!

Thở dài một hơi Đồng Nhạc Nhạc liền ngã vào mặt trên của giá sách cả người nằm thẳng im lặng nhìn lên xà nhà ...

Tính toán nghĩ ngợi thật tốt lát nữa liền đi ra ngoài hoạt động thân thể một chút ,ngày ngày đều đến đây đọc sách chỉ cảm thấy các khớp xương đều cứng ngắt hết rồi !!!!

Trong lòng đang nghĩ ngợi đột nhiên nghe âm thanh của tiếng đàn từ xa truyền tới ,thân là Phượng Hoàng Điều nhĩ lực so với người thì nhạy cảm hơn ,cho nên âm thanh đó có lẽ người khác không nghe được nhưng đối với nàng thì nghe rất rõ ràng ””

Từ từ lắng nghe tiếng đàn Đồng Nhạc Nhạc dần dần cảm giác được tiếng đàn quen thuộc vô cùng thật giống như lần trước đã nghe qua !!

Nghe tới đây sau một khắc Đồng Nhạc Nhạc dường như nhớ ra cái gì con người lập tức sáng ngời .

Là Lan Lăng Thiệu Giác !!??

Nghĩ tới đây trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy vui vẻ ,nghĩ đến từ lần đó tại Tàn Thư Các gặp phải Lan Lăng Thiệu Giác mấy ngày nay đều không hề nhìn thấy hắn nữa chắc là đi xử lý công việc cho Huyền Lăng Thương ”!!!

Hiện tại nghe được tiếng đàn quen thuộc trong lòng biết Lan Lăng Thiệu Giác đã trở về hơn nữa lại ở tại bên trong Hoàng Cung Đồng Nhạc Nhạc cũng không không chế nổi cước bộ của mình bay vượt qua hướng tới nơi phát ra tiếng đàn chạy đến

Mà bên này Tiểu Lô Tử đang nói chuyện với tiểu thái giám thì nhìn thấy con tiểu điều nhi này bay vượt qua hắn hướng phía trước chạy đi đầu tiên là sững sốt sau đó liền lập tức hướng tiểu thái giám bên cạnh hành lễ sau đó vội đuổi theo tiểu điều nhi đang chạy phía trước ”... ..

....

Tiếng đàn lượn lờ cùng với gió thoảng từ từ đưa tới ..

Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng chạy xuyên qua Cửu khúc của hành lang dọc theo hòn non bộ, chạy ngang qua cầu đá Bạch Ngọc cuối cùng thì dừng tại bên ngoài cung Bồng Lai ”

Tiếng đàn từ trong cung Bồng Lai truyền đến ,trong lòng biết Lan Lăng Thiệu Giác đang ở bên trong, Đồng Nhạc Nhạc tâm tình mừng thầm hai chân cử động từ từ hướng bên trong cung Bồng Lai đi tới ..

Cung Bồng Lai, cung thật đúng là giống như tên bên trong tất cả đều được trang trí mỹ lệ phản phát cho người ta cảm thấy giống như là tiên cảnh

Bách hoa nở rộ hai bên tường được xây bằng ngói trắng tinh, trụ cầu hình tròn ,hồ nước không ngừng gợn sóng tất cả đều rất sống động và cực kỳ lộng lẫy.....

Nhưng cảnh vật xinh đẹp cũng không bằng nam nhân áo trắng đang ngồi trong đình nghỉ mát ở cách đó không xa ..

Trời xanh mây trắng ánh nắng ấm áp càng làm êm dịu xuyên thấu qua cành liễu lả lướt chiếu vào trên người nam nhân ..

Nam nhân ngồi im lặng bên trong đình nghỉ mát trên người phản phát như được bao phủ một tầng ánh vàng rực rỡ khiến cho làn da tựa như mỡ đông vô cùng tuần tú ...

Một đầu tóc dài đen nhánh chỉ dùng dây cột màu đen nhẹ nhàng buộc một búi nhỏ còn lại tùy ý rơi trên người

Bách y trắng tinh không dính một hạt bụi cùng với gió thoảng làm tung bay tay áo quả nhiên là một người hào hoa tuấn lãng phi phàm

Giờ phút này nam nhân mắt nhắm nhắm chặt, đang mê say đánh đàn và đắm chìm theo từng tiếng đàn mười ngón tay không ngừng ở trên mặt đàn cử động kia ngón tay trắng như tuyết động tác linh hoạt hoà nhập cùng với tiếng đàn

Óng tay áo được thêu nhiều cánh hoa Ngọc Lan cùng với hai tay cử động hỗ trợ các ngón tay nhìn thế nào đều đẹp mắt !!

Dần dần Đồng Nhạc Nhạc không biết trước mắt có cái gì quyến rũ, có lẽ là bị thu hút bởi cảnh đẹp trước mắt hoặc vẻ tao nhã của nam nhân đang gảy đàn mê hoặc ...

Chỉ cảm thấy giờ phút này chính mình như đắm chìm trong một rừng hoa Hải Đường mùi hương thoang thoảng xung quanh trăm hoa đua nở

Sau một khắc lại phảng phất như mình đang bay lơ lửng trên bầu trời bốn phía từng đàn chim sung sướng bay quanh phát ra tiếng hót líu lo ...

Thấy vậy Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy chính mình như biến thành con chim nhỏ đang đôi cánh bay lướt qua sơn hà mệnh mỏng rồi xuyên qua thảo nguyên vô cùng hưng phấn....

Cuối cùng hình ảnh vừa chuyển trước mắt lập tức biến thành mênh mông biển cả trời xanh mây trắng Hải âu khi thì giương cánh bay cao ,khi thì như mũi tên chui vào trong nước để tìm kiếm con mồi chun mũi có thể nghe thấy được từng đợt gió biển

Xa xa cũng có không ít thuyền bè đi ngang qua

Thảo nguyên trời xanh hải âu biển cả thuyền bè

không ngừng hòa chung vào một chỗ làm cho đầu óc người ta trở nên mê mẩn những hình ảnh đẹp mắt như vậy làm cho người ta muốn cả đời trầm luân trong đó không muốn tỉnh lại !!!

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian Đồng Nhạc Nhạc mới khôi phục lại tinh thần từ từ mở mắt ra mới phát hiện chính mình bất tri bất giác đã đi tới bên trong đình nghỉ mát ..

Mà vừa rồi nam nhân đang im lặng đánh đàn giờ phút này con người đen tuyền xinh đẹp lẳng lẳng nhìn thấy nàng khoe miệng khẽ nâng nhìn vô cùng tuấn mỹ

Thấy vậy Đồng Nhạc Nhạc lại một lần nữa ngây dại ..!!!!

Cho đến khi Đồng Nhạc Nhạc cảm giác được thân thể của mình bị người dè dặt nâng lên ,lại rơi vào một vòng ngực ấm áp ”

Chun mũi nghe được trên người nam nhân đặc biệt có mùi hương dễ ngửi của hoa ngọc lan làm cho lòng người thoải mái ‘”’

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc đang mơ màng trong sắc đẹp của nam nhân thì nghe tiếng cười khẽ truyền vào ở bên tai

”Ha ha ,tiểu điều nhi sau ngươi lại tới đây !??

Nam nhân mở miệng âm thanh mềm mỏng thật dễ nghe ”

Nghe vậy Đồng Nhạc Nhạc không khỏi ngẩn đầu lên giương mắt tuấn tú của nam nhân gần ngay trước mắt nhếch miệng cười một tiếng ..”

Ngươi mới vừa rồi đàn thật dễ nghe là khúc gì vậy ??

Đồng Nhạc Nhạc từ nhỏ liền thích xem kịch nói về cổ đại cũng am hiểu nhiều về tiểu thuyết cổ đại đối với tất cả cổ kính cũng phi thường ham thích”

Chỉ là nàng không hiểu biết gì về cầm sau khi nghe tiếng đàn của nam nhân này nàng thật sự là yêu thích nếu không phải hiện tại nàng là một con tiểu điều nhi thì chính mình thật sự muốn học đánh đàn a !!

Nghĩ đến nếu như nàng học xong đánh đàn có đúng hay không cũng sẽ giống như nam nhân trước mắt này vậy tao nhả đánh đàn ”!!

Nghĩ thế trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vui sướng hài lòng dù sao nàng còn nhớ lúc mình biến thành hình người chính là tuyệt sắc đại mỹ nhân a ‘”

Trong thời gian Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ Lan Lăng Thiệu Giác lại không biết tâm tư của nàng, chỉ thấy trong lòng tiểu điều nhi ‘chi chi chi ” nói gì đó mặc dù nghe không hiểu nó nói nhưng nhìn nó hướng đôi mắt về phía đàn cổ hiện lên vẻ yêu thích trong lòng mơ hồ phát hiện ra cái gì !!!!!?

Lập tức vương cánh tay nhẹ nhàng vuốt ve đàn cầm mở miệng cười nói , tiểu điều nhi ngươi mới vừa rồi có phải hay không hỏi ta đàn khúc gì !!???

Nam nhân mở miệng giọng nói ôn hòa hiền hậu ,con người đen lái khoe mắt hơi cong làm cho người ta cảm giác như cười như không ‘”’

Còn có khoe miệng luôn mang theo ý cười nhàn nhạc mê người như thế !

Nhưng khiến cho Đồng Nhạc Nhạc ngạc nhiên đó là lời nam nhân vừa nói hẳn cũng có thể nghe hiểu được nàng nói sao !!??

Mới đầu nàng chỉ cho là chỉ có một mình Huyền Lăng Thương nghe hiểu được không ngờ tới nam nhân này cũng một dạng ,

nghĩ thế Đồng Nhạc Nhạc lại càng thêm thích nam nhân tuyệt sắc trước mắt này “”

Bởi vì trên người nam nhân này hình như mang theo ánh mặt trời làm cho người ta có cảm giác ấm áp !!!!

Nghĩ tới đây Đồng Nhạc Nhạc không khỏi dùng đầu cọ ngoáy trong ngực của nam nhân làm nũng , nhưng không biết hiện tại chính mình có bao nhiêu đáng yêu ”

Nhìn thấy trong lòng mình con tiểu điều nhi không ngừng làm nũng khoe miệng Lan Lăng Thiệu Giác khẽ nâng mím cười ...

“Ha ha ”

“Người cái tiểu tử này”

Lan Lăng Thiệu Giác mở miệng cười một bên đưa tay vỗ về con tiểu điều nhi trong lòng ,mới vừa rồi ta gảy đàn là khúc mà ta vừa sáng tác người thích không ??

Nghe được Lan Lăng Thiệu Giác nói như vậy Đồng Nhạc Nhạc vội vàng gật đầu tỏ vẻ là mình rất thích !!!

Hơn nữa trong lòng càng kinh ngạc không thôi

Trời ạ!!!!

Nam nhân này cũng thật sự quá lợi hại đi !!”

Mới đầu chỉ nghe cung nhân nói nam nhân này thông minh nhìn xa trông rộng tuần tú vô song đối với người ngoài lịch sự nho nhã lễ độ là thần tử đặc lực bên cạnh Huyền Lăng Thương !!!

Nay Đồng Nhạc Nhạc mới biết được trước mắt nam nhân này là người tài nghệ song toàn một nhân tài a ”!!!!!!

Đối với nam nhân này tài nghệ song toàn tao nhã thông minh nhìn xa trông rộng nếu như mang đến hiện đại thì cái gì Thiên vương siêu sao ,Bạch mã hoàng tử linh tinh ..điều phải dẹp sang bên đường đứng hết !!

Mà nàng quá may mắn mặc dù biến thành một con tiểu điều lại gặp được một Đại soái ca mà người thường khó tìm được a !!!

Càng nghĩ Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy chính mình thật hạnh phúc, ánh mắt nhìn về phía Lan Lăng Thiệu Giác tràn đầy vui vẻ ”!

Nhìn thấy sự sung sướng và hài lòng trên mặt của tiểu điều nhi Lan Lăng Thiệu Giác cảm thấy lòng đầy ấm áp ”

Lập tức các ngón tay thon thả không tự chủ được để lên mặt cầm kích thích gảy đàn một phen ,liền liên tiếp những tiếng cầm âm tuyệt hay được phát ra ...

Nghe được tiếng đàn tuyệt hay đang không ngừng phát ra Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy chính mình đang say

Bên tai truyền đến những tiếng đàn của Lan Lăng Thiệu Giác một khúc tiếp nối một khúc liên miên ,không ngừng lôi cuốn người nghe phải trầm luân trong đó

Đồng Nhạc Nhạc cũng không kiềm chế được mà đắm chìm trong tiếng đàn tuyệt diệu đó ,”..!

Cho nên Đồng Nhạc Nhạc không có phát hiện ra phía sau bọn họ bóng dáng cao to chính trực tùy ý đứng ở cách đó không xa !!

Ánh mặt trời lóng lánh chiếu trên người nam nhân làm àu vàng của áo bào càng thêm rực rỡ và sang trọng ,chỉ là sắc mặt của nam nhân lúc này thật dọa người ”!...

....

Đến khi Đồng Nhạc Nhạc từ Bồng Lai Cung trở lại Dưỡng Tâm Điện thì trời đã tối màn đêm bao phủ !!!”

Bầu trời đầy sao ánh trắng thật tròn làm cho những vì sao sáng lấp lánh ,

Hôm nay lại đến mười lăm ...!!

Nhìn thấy trên bầu trời trăng tròn Đồng Nhạc Nhạc thầm than ,thời gian qua thật mau a bất tri bất giác mà nàng đã đến triều đại này được hai tháng !!!”

Nếu như ban đầu nàng còn mang kỳ vọng trở về hiện đại nhưng bây giờ nàng không còn bất cứ hy vọng nào nữa ,ngược lại dần dần thích ứng với cuộc sống ở nơi này”

Giống như bây giờ thoải mái hạnh phúc mới là cái mà nàng nghĩ muốn ”!!

Bởi vì ở chỗ này có một người hẳn đối với nàng che chở vô cùng

Nghĩ đến đây Đồng Nhạc Nhạc không khỏi tăng nhanh tốc độ chạy nhanh về hướng Dưỡng Tâm Điện vừa nghĩ tới nam nhân kia liền khẳng định là đang ở cửa chờ nàng tâm liền tràn đầy hạnh phúc ’.....

Trong phút chốc Đồng Nhạc Nhạc đã trở lại Dưỡng Tâm Điện”

Con người đen liếng nhanh chóng hướng tới cửa của Dưỡng Tâm Điện quả nhiên như nàng nghĩ Huyền Lăng Thương đang đứng ở tại cửa chờ nàng !!!!

Đèn được thắp sáng cùng với ánh trăng trên cao làm cho cảnh đêm vốn đen nhánh lại tỏa sáng vô cùng ..!

Kia ánh đèn êm dịu rơi tại trên người nam nhân càng tô đậm thêm bóng dáng cao dài của hắn

Nam nhân chỉ im lặng tùy ý đứng tại đó đầu đội mũ ngọc thân thể cao to ,gió đêm nhẹ thổi làm á tóc dài tung bay trong gió nam nhân coi như cái gì cũng không làm chỉ ngự tại chỗ cũng tạo thành một phong cảnh đẹp như vậy”

Khiến cho ánh mắt của Đồng Nhạc Nhạc rơi tại trên người nam nhân một tất cũng không rời !!

Coi như bốn phía còn có rất nhiều cung nhân thị vệ giờ phút này trong mắt Đồng Nhạc Nhạc chỉ có nam nhân tuấn lãng đang đứng cách đó không xa

Dưới chân càng bước liên tục Đồng Nhạc Nhạc càng chạy càng nhanh cuối cùng còn cách nam nhân một bước liền chân trước nhẹ dừng sức cả thân thể liền hướng trong lòng nam nhân nhảy đến ...

Nam nhân thấy vậy cũng theo bản năng dang hai tay vững vàng tiếp được thân thể của nàng ...

An ổn nằm trong ngực của nam nhân Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cảm thấy mỹ mãn dùng đầu nhỏ cọ cọ trong ngực nam nhân

94. Chương 94: Chương 83-1 : Lại Lần Nữa Hóa Thân Thành Người

Bom đang nổ nè

Mỗi khi đến lúc thế này, nam nhân đều sẽ không nín được nụ cười khế, sau đó sẽ đưa tay dịu dàng vuốt ve bộ lông cho nàng .

Đồng Nhạc Nhạc chờ mong nhất chính là lúc này .

Thế như mà đôi tay kia không có hạ xuống như mong muốn,khiến cho ánh mắt của Đồng Nhạc Nhạc không khỏi ngẩn ra,liền lập tức ngẩng đầu nhìn lên .

Tại sao lại như thế này đối mặt với ánh mắt là một gương mặt lạnh lùng

Thấy vậy,đôi mắt của Đồng Nhạc Nhạc nhất thời sửng sốt,trong lòng liền có nghi vấn

Nam nhân này hôm nay rốt cuộc làm sao vậy ?

Nhìn sắc mặt hắn hình như có chuyện buồn bực không vui

Chẳng lẽ là,triều đình có chuyện gì xảy ra khiến cho lòng hắn không vui hay sao ?

Càng nhìn,Đồng Nhạc Nhạc càng cảm giác được là như vậy

Nghĩ đến, Huyền Lăng Thương chính là một vị Hoàng Đế cao cao tại thượng của Linh Nhạc Quốc

Mặc dù quyền lực của cải đều nằm trong tay mình, nhưng mà trọng trách trên vai cũng không phải nhẹ nhàng như vậy .

Hắn không giống như nàng, mỗi ngày cũng không cần lo nghĩ đến việc gì cả, chỉ cần được sống phóng túng .

Càng nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc cảm giác được trong ánh mắt nam nhân này càng tỏ ra đáng thương.

Ánh mắt nhìn về phía nam nhân , cũng mang theo vài phần đau lòng

Chỉ tiếc là chính mình không thể chia sẻ cùng nam nhân này , nếu như mình có thể trợ giúp hắn, thật là tốt biết bao....

Vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ảo não tự trách, bên tai truyền đến tiếng nói trầm thấp của nam nhân kia

“Cả ngày hôm nay đều ở cung Bồng Lai sao? ”

Nam nhân kia mở miệng nói , tuy là câu nghi vấn, như lời nói lại chắc chắn khẳng định.

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, trên mặt nhất thời sửng sốt, sao đó lập tức vội vàng đồng ý không ngừng gật đầu

Đối với nàng Huyền Lăng Thương tại sao biết tất cả hành tung của mình, Đồng Nhạc Nhạc cũng không có điều gì để kinh ngạc cả .

Dù sao ở bên trong hoàng cung này , không có chuyện gì là hắn không biết

Khẳng định trước đó đã có người báo cho hắn biết , hành tung của nàng rồi

Vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghĩ đến những việc này, bên tai lại lần nữa truyền đến âm thanh trầm thấp của hắn .

“Tiểu Điêu Nhi có đúng là người rất thích Thiệu Giác đúng không? ”

“Ặc...!? ”

Nghe được Huyền Lăng Thương nói như vậy , trên mặt nàng đầu tiên là sửng sốt, ngay lập tức một lần nữa vội vàng không ngừng gật đầu .

Nhớ lại vừa rồi tại cung Bồng Lai cùng với Lan Lăng Thiệu Giác ở chung một chỗ, nghe hắn gảy một khúc nhạc không gì sánh nổi, nàng ngẫm lại vẫn còn cảm giác tuyệt vời không thôi .

Nếu như hằng ngày đều có thể được nghe Lan Lăng Thiệu Giác đánh đàn, thì thật tốt biết bao

Trong lòng nhớ lại, cái miệng nhỏ nhắn của Đồng Nhạc Nhạc nhếch lên, liền cười nói với người nam nhân trước mắt .

“Huyền Lăng Thương người có biết không , khả năng đánh đàn của Lan Lăng Thiệu Giác rất lợi hại nha. Hơn nữa mỗi một khúc nhạc đều là hắn tự nghĩ ra! Lan Lăng Thiệu Giác hắn cũng quá là lợi hại đi? Nếu như khả năng đánh đàn của ta cũng được như thế thì tốt quá ”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, vừa hồi tưởng lại tư thế gảy đàn của Lan Lăng Thiệu Giác, lập tức bản thân cũng bắt chước cung cách đánh đàn

Nhìn thấy điệu bộ như vậy, rơi vào trong mắt những người khác nhìn dễ thương quá chừng .

Thấy vậy , các cung nhân tùy ý đứng bốn phía nhìn không được che miệng cười trộm .

Đối với những việc này nàng cũng không để ý chút nào, chỉ cười càn sung sướng hơn .

Nhưng không ngờ, lúc ngẩng đầu liền đối diện với gương mặt càng lạnh lùng hơn của nam nhân kia thì nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ .

Ặc, Huyền Lăng Thương hôm nay thật kỳ lạ nhe....

Nhìn hắn hiện tại, vẻ mặt so sánh với vừa rồi càng có vẻ sa sầm hơn?

Hơn nữa ,Đồng Nhạc Nhạc mơ hồ phát hiện thấy, hẳn không vui là có liên quan tới nàng đây.

Có điều là Đồng Nhạc Nhạc nghĩ như thế nào, đều không nghĩ ra được, rốt cuộc nàng đã làm chuyện gì mà khiến cho nam nhân trước mắt này không vui vậy....

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng nghi hoặc không thôi,nàng không khỏi vươn cái móng vuốt ra gãi gãi gáy,dáng vẻ suy nghĩ trăm điều cũng không lý giải được...

Huyền Lăng Thương thấy vậy,bạc môi chỉ nhẹ nhàng mấp máy,nhàn nhạt nói,

“Người đâu , chuẩn bị ngự thiện!”

Sau khi ăn quá no,liền không khỏi tắm rửa một phen cùng Huyền Lăng Thương .

Mà Huyền Lăng Thương không có gì là buồn ngủ cả, liền cho cung nhân truyền Lan Lăng Thiệu Giác đến Ngự Thư Phòng,cũng không biết làm cái gì nữa .

Hôm nay Đồng Nhạc Nhạc cũng mệt mỏi nên không chờ Huyền Lăng Thương trở về,nàng liền tự mình đi đến trên long sàng nằm ngủ.

Ánh trăng mê ly,chính là lúc nàng đang ngủ ngon .

Thì vào đúng thời điểm này, trong mơ hồ Đồng Nhạc Nhạc nghe được tiếng bước chân quen thuộc.

Nghe vậy nàng không khỏi rung rung đôi tai nhỏ nhắn dễ thương, cẩn thận lắng nghe.

Trong lòng liền biết là Huyền Lăng Thương đã trở lại.

Nghĩ tới đây Đồng Nhạc Nhạc không khỏi đuổi dài người ra ,liền lăn lộn một hồi trên long sàng. Nàng tính toán chờ hắn trở lại ,liền làm ỏ trong lòng hắn mà ngủ

Ai biết chính mình mới lần một vòng như vậy, lại không cẩn thận liền “Bịch” một tiếng mà lăn xuống dưới long sàng .

Ngày mùa hạ không khí nóng bức,nên mặt đất phòng ngủ được trải loại ngọc thạch đông ẩm hạ mát

Đồng Nhạc Nhạc vừa lăn xuống một cái, đầu cắm xuống trước nên ngay lập tức , Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy một cơn đau nhức kéo tới, đau đến nàng nổ đom đóm mắt .

Trước mắt có nhiều vô số kể hoa cà hoa cải đang bay, khiến cho Đồng Nhạc Nhạc không khỏi ôm đầu thật chặt. Nàng bị ngã trên mặt đất mà rên lên

” Oái , đau, đau quá”

Đầu nẩy đom đóm khiến cho nàng đau đến nổi nước mắt đều chảy ra.

Con sâu ngủ, cứ như vậy mà đi không còn sót lại chút gì.

Điều khiến cho Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc chính là, long sàng lớn như thế này,đủ để cho nàng lăn qua lăn lại vài vòng,hiện tại làm thế nào lại bị rớt xuống chứ

Trong thời gian trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc thì nàng mở mắt ra, liền nhìn thấy bộ dạng hiện tại của mình. Nàng sợ tới mức đại não lập tức liền kêu ầm ầm một tiếng, đôi mắt mở to

Trời ơi!

Đất ơi!

95. Chương 95: Chương 83-1 : Lại Lăn Nữa Hóa Thân Thành Người (2)

Edit : phuong thi

Trời ạ !!!

Đây đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra ??

Tại sao tay của nàng lại biến thành hình người ??

Còn cả thân thể của nàng ??...

Đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc trợn trừng ,lập tức cúi đầu cẩn thận đánh giá chính mình

Da thịt trắng như tuyết ,tay chân thon thả và vòng eo thon nhỏ không tới một nắm tay , chính mình giống như lần trước biến thành hình người ???

Thấy vậy Đồng Nhạc Nhạc vô cùng kinh ngạc !!

Lúc này Đồng Nhạc Nhạc bỗng giật mình vì nghe được tiếng bước chân quen thuộc đang đi tới càng ngày càng gần .

Nghĩ tới Huyền Lăng Thương sắp sửa đi tới phòng ngủ nếu hắn đi vào nhìn thấy bộ dạng của mình hiện giờ thì biết phải làm sao bây giờ ???

Nghĩ tới đây trong đầu Đồng Nhạc Nhạc chỉ có một kế ,đó là ba mươi sáu kế chạy là thượng sách !!!!

Thế là Đồng Nhạc Nhạc lập tức xoay người tính nhảy cửa sổ rời đi .

Nhưng mới đi có mấy bước thì chợt dừng bước lại ,nhớ ra cái gì liền cúi đầu nhìn mình một cái. Chỉ thấy hiện giờ thân thể của mình không phải lông xù tiểu điều nhi mà là

Nếu như nàng thật sự cứ để thân thể này nhảy ra cửa sổ không hù chết người mới lạ !!!!

Mà chính mình cũng bị xấu hổ !!!

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc đưa mắt nhìn quanh một lượt, ánh mắt liền rơi trên hắc y trường bào giắt tại bình phong .

Trường bào này là của Huyền Lăng Thương !!!

Hiện tại cũng không có thời gian cho nàng suy nghĩ nhiều. Nàng nhanh chóng lấy cẩm bào mặc vào , sau khi mặc xong trang phục Đồng Nhạc Nhạc lập tức chạy về hướng cửa sổ chạm trổ đang mở .

Tuy nhiên Đồng Nhạc Nhạc còn chưa kịp nhảy đi thì đột nhiên cửa xép chạm trổ đang đóng bỗng nhiên bị đẩy ra. Cùng với tiếng mở cửa vang lên còn có nam nhân mang theo ánh mắt ngạc nhiên

Nhìn thấy nam nhân tuấn lãng đẩy cửa đi vào

Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy tim mình muốn nhảy lên cổ họng ,sau lưng mồ hôi lạnh cả người da đầu tê rần đôi mắt mở to đầy kinh ngạc

Mẹ ơi ! ! Bị phát hiện !!!!???

Đối với dáng vẻ kinh ngạc của Đồng Nhạc Nhạc , Huyền Lăng Thương vừa đẩy cửa vào nhìn thấy tiểu nữ tử đứng ở trước hắn không xa, cả người ngây ra sững sốt ...

Ánh trăng sáng tỏ như tấm lụa mỏng êm dịu bao phủ cả dáng người nhỏ nhắn của tiểu nữ nhân .

Tóc đen mun không có bất cứ thắt buộc gì hất về phía sau để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn giống như hoa sen, làn da trắng như tuyết ,da thịt thật mịn màng như mỡ đông ...

Mặt như tranh vẽ mũi dọc dừa môi hồng

Mỗi một chỗ đều hoàn mỹ tinh xảo khó có thể tin nổi, phẳng phất dưới ánh trăng càng thêm nổi bật giống như tiên nữ giáng trần

Từ khuôn mặt tuyệt sắc của nữ nhân nhìn xuống, huyết mâu của Huyền Lăng Thương không khỏi trợn trừng.

Bởi vì trên người nữ nhân mặc lại là trang phục của hắn .

Thấy vậy trong lòng Huyền Lăng Thương vừa rung động vừa nghi ngờ .

Bởi vì sự kiện lần trước, thị vệ bên ngoài đã tăng hơn gấp đôi , vậy nữ nhân này làm sao lại sẽ xuất hiện trong phòng ngủ của hần ?

Hơn nữa tại sao trên người nữ nhân này lại mặc cẩm bào của hần ?

Lòng đầy ngờ vực ánh mắt nghi hoặc của Huyền Lăng Thương không khỏi nhìn vào vạt áo có hơi hé mở của nữ nhân .

Bởi vì cẩm bào của hần quá lớn mà thân thể nữ nhân lại nhỏ nhắn,vì nàng mặc cẩm bào của hần nên mới có cảm giác tiểu hài tử khoác trang phục của người lớn

Trang phục không vừa vặn nên vạt áo bất giác lộ ra, lập tức cảnh xuân trước ngực rơi vào tầm mắt của Huyền Lăng Thương, thấy vậy trong lòng Huyền Lăng Thương chấn động.

Nữ nhân này bên trong lại không có mặc gì cả ???

Chẳng lẽ nữ nhân này lại giống như lần trước đột nhiên xuất hiện ở trong phòng ngủ của hần ???

Trong lòng còn đang nghi hoặc, lại thấy thiếu nữ này giờ vẫn đứng ngây ngốc ở cạnh cửa sổ hình như lúc này mới có phản ứng lại ,mũi chân nhẹ nhún tức khắc từ cửa sổ thoát ra ngoài ...

Nhìn thấy nữ nhân thần bí lại một lần nữa biến mất ngay dưới tầm mắt của mình, Huyền Lăng Thương vô cùng tức giận

Quay ra thị vệ bên ngoài quát’’

“Người đâu mau bắt nàng lại cho trẫm !!”

Lần này đây không thể lại để cho nữ nhân thần bí kia trốn thoát được !

Bởi vì nữ nhân này thật sự làm cho hần rung động và đầy nghi hoặc thân phận của nàng ,và còn lai lịch của nàng hần nhất định phải tra rõ

.....

Cảnh vật hai bên nhanh chóng trôi về phía sau ,Đồng Nhạc Nhạc không biết lúc này nàng chạy có bao nhiêu nhanh ,giờ phút này nàng không dám dừng lại thôi .

Dù sao với hình dáng hiện tại thì nàng không dám dừng lại a ,cũng không dám đối mặt với Huyền Lăng Thương !!

Chỉ cảm thấy phía sau có không ít tiếng bước chân truyền đến,Đồng Nhạc Nhạc biết giờ phút này có rất nhiều thị vệ đang đuổi theo nàng ,quay đầu nhìn thấy kia vô số cây đuốc ,đang không ngừng đổ về hướng nàng .

Đồng Nhạc Nhạc sợ tới lòng dạ rối bời mất bình tĩnh ,hoàng cung lớn như vậy nàng cũng không biết chính mình rốt cuộc muốn chạy tới chỗ nào nữa !!!!???

Xong ”xong rồi ”...chẳng lẽ lần này thật sự sẽ bị Huyền Lăng Thương bắt được ????

96. Chương 96: Chương 83-3 : Lại Lần Nữa Hóa Thân Thành Người

Edit : thanh thanh mạn

Như vậy đến lúc đó, nàng nên đối mặt với hần như thế nào đây?

Đến lúc đó, Huyền Lăng Thương có thể cho rằng nàng là thích khách hay không ? Hay coi nàng là nữ nhân đến quyến rũ hần?

Cho dù như thế nào, đều đủ để nàng linh đủ.

Vào lúc trong lòng đang lo lắng không thôi, cuối cùng Đồng Nhạc Nhạc đảo mắt nhìn quanh bốn phía. Đến khi nhận rõ nơi mà mình đưa thân vào thì trên mặt không khỏi sửng sốt.

Chỉ thấy, nơi này lại là cung Bồng Lai?

Cung Bồng Lai này thì nàng đã quen thuộc, bên trong đẹp phẳng phất như tiên cảnh!! Nếu như người của Huyền Lăng Thương tìm tới, nàng có thể lên vào trong hồ nước !

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc bước nhanh hơn, rồi vội chạy vào về hướng cung Bồng Lai ...

Đêm đã khuya.

Đến khi Đồng Nhạc Nhạc lặng lẽ không một tiếng động chạy vào cung Bồng Lai, tính toán trốn đi thì lại phát hiện bên trong cung Bồng Lai có đèn đuốc sáng choang, hình như có người bên trong!

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc.

Dù sao trong cung Bồng Lai vẫn luôn không có ai ở, không phải vậy sao?

Tại sao trong phòng ngủ lại có ngọn đèn?

Trong lòng còn đang nghi hoặc thì đột nhiên, hai cung nhân mang theo thùng nước đi qua. Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, bị dọa sợ mất mật. Nàng sợ có người phát hiện ra tung tích của nàng, lập tức không hề nghĩ ngợi, vội vàng mở cửa sổ chạm trổ mà nhảy vào.

Sau khi Đồng Nhạc Nhạc nhảy vào bên trong phòng ngủ, lập tức đưa mắt nhìn quanh bốn phía.

Chỉ thấy trong phòng ngủ đèn đuốc sáng choang, bức rèm che chập chờn đu đưa, có tấm lụa mỏng buông xuống.

Trước mặt nàng, còn có một cái bồn tắm lớn.

Bên trong bồn tắm , đổ đầy nước tắm.

Trong nhất thời, hơi nước lượn lờ, làm cho căn phòng có thêm vài phần rung động.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không còn suy nghĩ nhiều mặt khác. Bởi từ phía cửa đã lập tức truyền đến một hồi tiếng bước chân vội vã.

Trong lòng biết là đám thị vệ đó tìm tới nơi này, Đồng Nhạc Nhạc liền tính toán tìm nơi trốn đi.

Có điều là, phòng ngủ này tuy lớn, nhưng ngay cả một chỗ cho người ẩn thân cũng không có.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc khẩn cấp đến đỉnh đầu đèn muốn bốc khói.

Chính trong thời gian mất bình tĩnh, Đồng Nhạc Nhạc đưa mắt quét nhanh một lượt, liền dừng ở bồn tắm đang tỏa hơi nóng trước mặt.

Chà, có đây rồi !!

Nàng có khả năng trốn ở trong nước, không phải sao?

Nghĩ liền làm, mà cũng không có thời gian để cho Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ nhiều.

Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền rón rén chân nhẹ nhàng lên vào bên trong phòng tắm. Nhưng mà trong bồn tắm chỉ có nước trong. Nàng sợ những thị vệ này tìm thấy, liền lập tức cầm lấy một cái giỏ trúc bên cạnh, trút hết toàn bộ những cánh hoa mộc lan bên trong vào bồn tắm

Ngay lúc làm xong việc này thì cánh cửa gỗ chạm trổ vốn đang đóng chặt cũng bị người mở ra...

Đồng Nhạc Nhạc không thấy rõ lắm tình huống bên ngoài, chỉ biết ở chỗ cửa có tiếng nói.

Trong lòng lo lắng vô cùng, phẳng phất có mười lăm cái thùng đè lên, bụng dạ rối bời, thấp thỏm bất an.

Ngẫm lại, nàng gần đây được xem là hạnh phúc, mỗi ngày ăn mặc vui đùa, cũng không sầu lo điều gì.

Trời mới biết, nàng đáng thương biết bao.

Rõ ràng là người, lại biến thành một con tiểu điều.

Biến thành tiểu điều thì tiểu điều đi! Ngược lại còn có thể thỉnh thoảng biến hóa thành người. Hơn nữa, nàng còn không dám nói điều này cho những người khác.

Bằng không, không chừng người khác sẽ coi nàng thành yêu ma quỷ quái gì đó!

Hiện nay, nàng chỉ có thể trốn ở bên trong bồn tắm, không dám gặp người. Nàng cũng không biết, thời gian như vậy, rốt cuộc là đến lúc nào thì kết thúc a.

Liên tại thời gian Đồng Nhạc Nhạc mặt mày bi thảm, khóc không ra nước mắt, cùng lúc đó ở phía ngoài cửa có âm thanh vang lên:

“Thuộc hạ tới quấy rầy Lan Lăng Vương, thật sự là ngại quá . Chỉ là hoàng mệnh khó mà cưỡng lại a!”

Đứng ở chỗ cửa, chính là thủ lĩnh Ngự lâm quân Hách Đức!

Hách Đức võ công cao cường, là quân thần trung thành, nhiều thế hệ đều là hộ thuẫn đắc lực nhất của đương kim thiên tử.

Chỉ là gần đây, có việc khiến cho Hách Đức rất áy náy.

Bởi vì, ngay trước mắt hắn, lại liên tiếp hai lần, đều bị một người thiếu nữ thần bí không một tiếng động lén vào trong phòng ngủ của hoàng thượng.

Chuyện như vậy, chính là cho tới bây giờ chưa hề phát sinh qua!

Chỉ là, chuyện như vậy, ngược lại đã xảy ra.

Hách Đức trầm suy nghĩ cũng không giải đáp được, tại sao bên ngoài điện Dưỡng Tâm có binh lính canh gác dày đặc, chặt chẽ đến ngay cả một con ruồi đều khó có thể bay vào. Vậy tại sao, thiếu nữ kia lại có thể lặng lẽ lén vào không một tiếng động?

Hơn nữa, vẫn còn liên tiếp lén vào hai lần.

Mặc dù hai lần hoàng thượng đều không hề bị bất cứ thương tổn gì, chỉ là, chuyện như vậy, đối với Hách Đức mà nói, đâu phải là việc nhỏ!

Dù sao, hắn nhiều thế hệ trung thành bảo vệ đương kim hoàng thượng, nếu như thiếu nữ thần bí kia là muốn đến hành thích đương kim hoàng thượng, hậu quả không phải hắn phải gánh chịu được.

Để cho Hách Đức kỳ quái chính là, thiếu nữ thần bí kia, đến không bóng hình, đi không tung tích, phẳng phát đột ngột xuất hiện, lại bỗng nhiên biến mất.

Coi như hắn đã lục tung cả hoàng cung vài lần, đều không tìm được bóng dáng của nàng.

Càng là như thế, trong lòng Hách Đức càng cảm thấy trầm trọng.

Khiến cho hắn mấy ngày nay, đều ăn ngủ không yên.

Tối nay, thiếu nữ thần bí kia lại lần nữa xuất hiện ly kỳ, nếu như lần này hắn lại không tìm được thiếu nữ thần bí kia, hắn cũng không còn thể diện gặp lại hoàng thượng...

Liên trong thời gian Hách Đức mặt mày áy náy lo lắng, Lan Lăng Vương Lan Lăng Thiệu Giác tùy ý đứng tại chỗ cửa, một đôi con người đen xinh đẹp, đầu tiên là nhẹ nhàng quét mắt nhìn Hách Đức phía trước, cùng với đám Đối Dao thị vệ phía sau hắn , trên mặt xẹt qua vài phần kinh ngạc.

Chiều nay, hắn phụng mệnh vào cung bàn bạc quốc sự cùng Hoàng thượng, sau đó lại chơi một ván cờ với hoàng thượng . Nên thời gian bất tri bất giác liền đã trôi.

Vì vậy, Huyền Lăng Thương liền lưu hắn lại để tránh làm hại hắn ngày mai phải vào cung thật sớm.

Đối với điều này, Lan Lăng Thiệu Giác tự nhiên không có dị nghị.

Dù sao, Huyền Lăng Thương và hắn từ nhỏ cùng nhau lớn lên, phần lớn thời gian của hắn cũng là ở bên trong hoàng cung.

Có thể nói, mức độ quen thuộc đối với hoàng cung, hắn cũng không kém những người khác một chút nào.

Chỉ là, liên tục tại lúc Lan Lăng Thiệu Giác chuẩn bị tắm rửa, thay quần áo, lại nghe được bên ngoài có động tĩnh không tầm thường

Trong lòng lo lắng là phát sinh chuyện gì, liền mở cửa nhìn một cái, vừa lúc nhìn thấy Hách Đức vội vã đến đây cùng với một đám thị vệ của hắn.

Thấy vậy, con người đen của Lan Lăng Thiệu Giác lóe lên, liền mở miệng hỏi:

“Hách thống lĩnh không cần đa lễ, là phát sinh chuyện gì sao?”

97. Chương 97: Chương 83-3 : Lại Lần Nữa Hóa Thân Thành Người

Như vậy đến lúc đó, nàng nên đối mặt với hắn như thế nào đây?

Đến lúc đó, Huyền Lăng Thương có thể cho rằng nàng là thích khách hay không ? Hay coi nàng là nữ nhân đến quyến rũ hắn?

Cho dù như thế nào, đều đủ để nàng lĩnh đủ.

Vào lúc trong lòng đang lo lắng không thôi, cuối cùng Đồng Nhạc Nhạc đảo mắt nhìn quanh bốn phía. Đến khi nhận rõ nơi mà mình đưa thân vào thì trên mặt không khỏi sửng sốt.

Chỉ thấy, nơi này lại là cung Bồng Lai?

Cung Bồng Lai này thì nàng đã quen thuộc, bên trong đẹp phảng phất như tiên cảnh!! Nếu như người của Huyền Lăng Thương tìm tới, nàng có thể lên vào trong hồ nước !

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc bước nhanh hơn, rồi vội chạy vào về hướng cung Bồng Lai ...

Đêm đã khuya.

Đến khi Đồng Nhạc Nhạc lặng lẽ không một tiếng động chạy vào cung Bồng Lai, tính toán trốn đi thì lại phát hiện bên trong cung Bồng Lai có đèn đuốc sáng choang, hình như có người bên trong!

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc.

Dù sao trong cung Bồng Lai vẫn luôn không có ai ở, không phải vậy sao?

Tại sao trong phòng ngủ lại có ngọn đèn?

Trong lòng còn đang nghi hoặc thì đột nhiên, hai cung nhân mang theo thùng nước đi qua. Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, bị dọa sợ mất mật. Nàng sợ có người phát hiện ra tung tích của nàng, lập tức không hề nghĩ ngợi, vội vàng mở cửa sổ chọt trổ mà nhảy vào.

Sau khi Đồng Nhạc Nhạc nhảy vào bên trong phòng ngủ, lập tức đưa mắt nhìn quanh bốn phía.

Chỉ thấy trong phòng ngủ đèn đuốc sáng choang, bức rèm che chập chờn đu đưa, có tấm lụa mỏng buông xuống.

Trước mặt nàng, còn có một cái bồn tắm lớn.

Bên trong bồn tắm , đổ đầy nước tắm.

Trong nhất thời, hơi nước lượn lờ, làm cho căn phòng có thêm vài phần rung động.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không còn suy nghĩ nhiều mặt khác. Bởi từ phía cửa đã lập tức truyền đến một hồi tiếng bước chân vội vã.

Trong lòng biết là đám thị vệ đó tìm tới nơi này, Đồng Nhạc Nhạc liền tính toán tìm nơi trốn đi.

Có điều là, phòng ngủ này tuy lớn, nhưng ngay cả một chỗ cho người ẩn thân cũng không có.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc khẩn cấp đến đỉnh đầu đều muốn bốc khói.

Chính trong thời gian mất bình tĩnh, Đồng Nhạc Nhạc đưa mắt quét nhanh một lượt, liền dừng ở bồn tắm đang tỏa hơi nóng trước mặt.

Chà, có đây rồi !!

Nàng có khả năng trốn ở trong nước, không phải sao?

Nghĩ liền làm, mà cũng không có thời gian để cho Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ nhiều.

Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền rón rén chân nhẹ nhàng lên vào bên trong phòng tắm. Nhưng mà trong bồn tắm chỉ có nước trong. Nàng sợ những thị vệ này tìm thấy, liền lập tức cầm lấy một cái giỏ trúc bên cạnh, trút hết toàn bộ những cánh hoa mộc lan bên trong vào bồn tắm

Ngay lúc làm xong việc này thì cánh cửa gỗ chạm trổ vốn đang đóng chặt cũng bị người mở ra...

Đồng Nhạc Nhạc không thấy rõ lắm tình huống bên ngoài, chỉ biết ở chỗ cửa có tiếng nói.

Trong lòng lo lắng vô cùng, phảng phất có mười lăm cái thùng đè lên, bụng dạ rối bời, thấp thỏm bất an.

Ngẫm lại, nàng gần đây được xem là hạnh phúc, mỗi ngày ăn mặc vui đùa, cũng không sầu lo điều gì.

Trời mới biết, nàng đáng thương biết bao.

Rõ ràng là người, lại biến thành một con tiểu điều.

Biến thành tiểu điều thì tiểu điều đi! Ngược lại còn có thể thỉnh thoảng biến hóa thành người. Hơn nữa, nàng còn không dám nói điều này cho những người khác.

Bằng không, không chừng người khác sẽ coi nàng thành yêu ma quỷ quái gì đó!

Hiện nay, nàng chỉ có thể trốn ở bên trong bồn tắm, không dám gặp người. Nàng cũng không biết, thời gian như vậy, rốt cuộc là đến lúc nào thì kết thúc a.

Liền tại thời gian Đồng Nhạc Nhạc mặt mày bi thảm, khóc không ra nước mắt, cùng lúc đó ở phía ngoài cửa có âm thanh vang lên:

“Thuộc hạ tới quấy rầy Lan Lăng Vương, thật sự là ngại quá . Chỉ là hoàng mệnh khó mà cưỡng lại a!”

Đứng ở chỗ cửa, chính là thủ lĩnh Ngự lâm quân Hách Đức!

Hách Đức võ công cao cường, là quần thần trung thành, nhiều thế hệ đều là hộ thuẫn đắc lực nhất của đương kim thiên tử.

Chỉ là gần đây, có việc khiến cho Hách Đức rất áy náy.

Bởi vì, ngay trước mắt hần, lại liên tiếp hai lần, đều bị một người thiếu nữ thần bí không một tiếng động lên vào trong phòng ngủ của hoàng thượng.

Chuyện như vậy, chính là cho tới bây giờ chưa hề phát sinh qua!

Chỉ là, chuyện như vậy, ngược lại đã xảy ra.

Hách Đức trầm suy nghĩ cũng không giải đáp được, tại sao bên ngoài điện Dưỡng Tâm có binh lính canh gác dày đặc, chặt chẽ đến ngay cả một con ruồi đều khó có thể bay vào. Vậy tại sao, thiếu nữ kia lại có thể lặng lẽ lên vào không một tiếng động?

Hơn nữa, vẫn còn liên tiếp lên vào hai lần.

Mặc dù hai lần hoàng thượng đều không hề bị bất cứ thương tổn gì, chỉ là, chuyện như vậy, đối với Hách Đức mà nói, đâu phải là việc nhỏ!

Dù sao, hần nhiều thế hệ trung thành bảo vệ đương kim hoàng thượng, nếu như thiếu nữ thần bí kia là muốn đến hành thích đương kim hoàng thượng, hậu quả không phải hần phải gánh chịu được.

Để cho Hách Đức kỳ quái chính là, thiếu nữ thần bí kia, đến không bóng hình, đi không tung tích, phảng phất đột ngột xuất hiện, lại bỗng nhiên biến mất.

Coi như hần đã lục tung cả hoàng cung vài lần, đều không tìm được bóng dáng của nàng.

Càng là như thế, trong lòng Hách Đức càng cảm thấy trầm trọng.

Khiến cho hần mấy ngày nay, đều ăn ngủ không yên.

Tối nay, thiếu nữ thần bí kia lại lần nữa xuất hiện ly kỳ, nếu như lần này hần lại không tìm được thiếu nữ thần bí kia, hần cũng không còn thể diện gặp lại hoàng thượng...

Liên trong thời gian Hách Đức mặt mày áy náy lo lắng, Lan Lăng Vương Lan Lăng Thiệu Giác tùy ý đứng tại chỗ cửa, một đôi con người đen xinh đẹp, đầu tiên là nhẹ nhàng quét mắt nhìn Hách Đức phía trước, cùng với đám Đới Dao thị vệ phía sau hần, trên mặt xẹt qua vài phần kinh ngạc.

Chiều nay, hần phụng mệnh vào cung bàn bạc quốc sự cùng Hoàng thượng, sau đó lại chơi một ván cờ với hoàng thượng. Nên thời gian bất tri bất giác liền đã trễ.

Vì vậy, Huyền Lăng Thương liền lưu hần lại để tránh làm hại hần ngày mai phải vào cung thật sớm.

Đối với điều này, Lan Lăng Thiệu Giác tự nhiên không có dị nghị.

Dù sao, Huyền Lăng Thương và hần từ nhỏ cùng nhau lớn lên, phần lớn thời gian của hần cũng là ở bên trong hoàng cung.

Có thể nói, mức độ quen thuộc đối với hoàng cung, hần cũng không kém những người khác một chút nào.

Chỉ là, liền tại lúc Lan Lăng Thiệu Giác chuẩn bị tắm rửa, thay quần áo, lại nghe được bên ngoài có động tĩnh không tầm thường

Trong lòng lo lắng là phát sinh chuyện gì, liền mở cửa nhìn một cái, vừa lúc nhìn thấy Hách Đức vội vã đến đây cùng với một đám thị vệ của hần.

Thấy vậy, con người đen của Lan Lăng Thiệu Giác lóe lên, liền mở miệng hỏi:

“Hách thống lĩnh không cần đa lễ, là phát sinh chuyện gì sao?”

Đã sửa bởi Clover lúc 25.07.2015, 09:24, lần sửa thứ 4.

Có bài mới Re: [Xuyên không] Dưỡng chồn thành hậu, Tà mị lãnh đế ôn nhu yêu - Túy Mộng Khinh Cuồng (Tuyển editor) - Điểm: 12

Chương 83-4 : Lại lần nữa hóa thân thành người

Edit : Angelina Yang

Nghe thấy Lan Lăng Thiệu Giác hỏi như vậy, Hách Đức lập tức mở miệng đáp.

“Là như thế này, thiếu nữ thần bí xuất hiện lần trước, vừa rồi lại xuất hiện tại điện Dưỡng Tâm. Chúng ta là phụng chỉ đuổi theo, phát hiện thiếu nữ thần bí kia chạy trốn về hướng tới bên này liền đuổi theo đến đây. Xin hỏi Lan Lăng Vương, mới rồi có phát hiện nhân vật khả nghi nào không!?”

Nghe thấy Hách Đức hỏi như thế, khuôn mặt tuấn tú của Lan Lăng Thiệu Giác có hơi sững sốt.

“Thiếu nữ thần bí lần trước kia lại xuất hiện à!?”

Đối với chuyện này, Lan Lăng Thiệu Giác cũng từng nghe nói qua.

Nghe nói, thiếu nữ thần bí kia đột nhiên xuất hiện ở điện Dưỡng Tâm, sau này lại đột nhiên chạy thoát, thân phận đã trở thành câu đố. Cho dù Huyền Lăng Thương phái đi bao nhiêu người tìm kiếm, thiếu nữ kia phẳng phất dường như bỗng nhiên biến mất.

Chuyện này khiến cho Huyền Lăng Thương nghi hoặc không thôi, nhưng vẫn tìm không tìm được thiếu nữ thần bí kia.

Nhưng ngay vào lúc tất cả mọi người gần như không còn nhớ lắm đến sự kiện kia, thì thiếu nữ thần bí kia lại xuất hiện!??

Nghĩ tới đây, Lan Lăng Thiệu Giác trong lòng kinh ngạc, chỉ là, trên mặt vẫn cứ lạnh nhạt như không.

“Mới rồi ta một mực ở nơi này, cũng không thấy thiếu nữ thần bí mà người nói.”

“Nếu thế, như vậy thuộc hạ dẫn người đi tìm ở chỗ khác.”

Đối với những lời Lan Lăng Thiệu Giác đã nói, Hách Đức không hoài nghi chút nào.

Nghe vậy, lập tức chấp tay vái Lan Lăng Thiệu Giác, rồi liền xoay người, mang theo thị vệ phía sau vội vã rời đi, đến địa phương khác lại lần nữa triển khai lục soát .

Nhìn thấy một nhóm lớn nhân mã trước mắt vội vã rời đi, bốn phía lập tức trở nên rơi vào im lặng .

Thấy vậy, gương mặt dễ coi của Lan Lăng Thiệu Giác không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái.

Thiếu nữ thần bí kia, rốt cuộc là người phương nào! ?

Mang theo nghi hoặc trong lòng, Lan Lăng Thiệu Giác từ từ quay về tấm thất.

Ánh mắt quét một vòng bình phong bên kia, chỉ thấy ở đó khói xanh lượn lờ.

Giờ phút này đêm đã khuya , hắc cũng mệt mỏi .

Nghĩ đến ngày mai còn phải dậy sớm !

Nghĩ tới đây, Lan Lăng Thiệu Giác liền lập tức đi tới chỗ bồn tắm , dự định cởi quần áo tắm rửa.

Chỉ là, khi Lan Lăng Thiệu Giác đưa mắt quét một vòng, khi nhìn thấy những cánh hoa ngọc lan nổi trên mặt nước bồn tắm , khuôn mặt tuấn tú không khỏi có hơi sững sốt.

Vừa rồi, rõ ràng là hắc đã dặn người vớt hết những cánh hoa , làm thế nào hiện tại ở trong bồn tắm lại rắc đầy cánh hoa ngọc lan! ?

Người trong cung thật đúng là sơ ý a. . .

Nghĩ tới đây, Lan Lăng Thiệu Giác chỉ là bất đắc dĩ lắc lắc đầu, sau đó lấy tay từ từ cởi thắt lưng Yêu Đái ra.

Cùng với Yêu Đái bị cởi ra, chiếc trường sam trắng như tuyết cũng bị cởi từng món . . .

Cùng lúc đó, Đồng Nhạc Nhạc lặn ở trong nước, chỉ cảm thấy hiện tại chính mình sắp thiếu dưỡng khí mà chết .

Ngẫm lại, nàng thật đúng là thật đáng thương!

Mỗi lần biến thân thành người, đều là phải trốn ở trong nước . Mỗi một lần, đều đến sợ đến mức chết đi sống lại.

Lần này đây, cũng không ngoại lệ!

Giờ phút này , Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy chính mình đã chịu đựng đến cực hạn .

Nếu như còn tiếp tục nhịn như vậy , khẳng định sẽ chết chắc.

Uống cả phê quá thời hạn đã bị chết một lần , quả thật là nàng không muốn lại bị chết ngạt!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không đếm xỉa gì nữa !

“Roạt” một tiếng, Đồng Nhạc Nhạc lập tức nhô lên khỏi mặt nước.

Cùng với một đám bọt nước văng khắp nơi, sau khi Đồng Nhạc Nhạc thoát ra khỏi mặt nước liền lập tức thở phì phò hít lấy hít để từng hơi từng hơi .

Chỉ cảm thấy, không khí là đáng quý như vậy ! Nếu như không có không khí, hắc là nàng phải chết không nghi ngờ a!

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc thở hổn hển từng hơi từng hơi , đến khi nhìn rõ ràng cảnh tượng trước mắt, cả người lập tức giống như bị sét giáng giữa trời quang, hoàn toàn đã hóa thành đá . . .

Chỉ thấy, ở trong tấm thất, đèn đuốc sáng choang, còn ánh nến mờ nhạt lại càng êm dịu chiếu sáng bốn phía, cũng êm dịu rơi trên người nam nhân trước mặt nàng . . .

Chỉ thấy nam nhân trước mặt, rõ ràng là đang dự định cởi hết quần áo ra tắm rửa.

Mái tóc đen dài thẳng, dài đến tận hông, đã phác họa vô cùng nhuần nhuyễn vóc dáng thon thả của nam nhân kia .

Vai hùm lưng gấu , lồng ngực gọn gàng vững chắc.

Mặc dù không vạm vỡ giống tượng thần Hy Lạp kia , chỉ là nhìn cơ bụng gọn gàng kia, cơ bắp cuộn cuộn nổi vồng thấy rõ ràng, liếc qua liền biết là người quanh năm tập võ .

Từ lồng ngực gọn gàng kia nhìn xuống , là tiểu phúc không có một chút sẹo lồi . . .

Nhìn xuống chút nữa (editor : ách, nhắm mắt ngay) . . .

‘Ầm !’ một tiếng, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng.

Đôi mắt mở to, cái miệng nhỏ nhắn càng là há ra thật to. Nàng cũng không hề chớp mắt nhìn thẳng phía trước, đó là ở giữa hai chân nam nhân . . .

Ngao ngao ngao a a a . . .

Thấy rồi, thấy rồi, thấy rồi . . .

A a a a a a a a . . .

Tuy nói, nàng cùng Huyền Lăng Thương cũng là vẫn luôn tắm rửa cùng nhau. Có điều là, dù nói như thế nào, nàng đều là thiếu nữ . Cho nên, mỗi khi Huyền Lăng Thương cởi dây lưng áo ngoài , nàng đều sẽ lập tức quay lưng lại không dám nhìn .

Nhiều lắm, thì chỉ nhìn một chút vóc người vạm vỡ kia của Huyền Lăng Thương mà thôi.

Lúc này, nàng lại thấy nam nhân hoàn toàn xích lửa .

Hơn nữa, lại còn gần trong gang tấc. . .

Thấy vậy, cả người Đồng Nhạc Nhạc đều ngây ngốc .

98. Chương 98: Chương 83-3 : Lại Lần Nữa Hóa Thân Thành Người

Edit : thanh thanh mạn

Như vậy đến lúc đó, nàng nên đối mặt với hắn như thế nào đây?

Đến lúc đó, Huyền Lăng Thương có thể cho rằng nàng là thích khách hay không ? Hay coi nàng là nữ nhân đến quấy rầy hắn?

Cho dù như thế nào, đều đủ để nàng linh đủ.

Vào lúc trong lòng đang lo lắng không thôi, cuối cùng Đồng Nhạc Nhạc đảo mắt nhìn quanh bốn phía. Đến khi nhận rõ nơi mà mình đưa thân vào thì trên mặt không khỏi sửng sốt.

Chỉ thấy, nơi này lại là cung Bồng Lai?

Cung Bồng Lai này thì nàng đã quen thuộc, bên trong đẹp phảng phất như tiên cảnh!! Nếu như người của Huyền Lăng Thương tìm tới, nàng có thể lén vào trong hồ nước !

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc bước nhanh hơn, rồi vội chạy vào về hướng cung Bồng Lai ...

Đêm đã khuya.

Đến khi Đồng Nhạc Nhạc lặng lẽ không một tiếng động chạy vào cung Bồng Lai, tính toán trốn đi thì lại phát hiện bên trong cung Bồng Lai có đèn đuốc sáng choang, hình như có người bên trong!

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc.

Dù sao trong cung Bồng Lai vẫn luôn không có ai ở, không phải vậy sao?

Tại sao trong phòng ngủ lại có ngọn đèn?

Trong lòng còn đang nghi hoặc thì đột nhiên, hai cung nhân mang theo thùng nước đi qua. Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, bị dọa sợ mất mật. Nàng sợ có người phát hiện ra tung tích của nàng, lập tức không hề nghĩ ngợi, vội vàng mở cửa sổ chạm trổ mà nhảy vào.

Sau khi Đồng Nhạc Nhạc nhảy vào bên trong phòng ngủ, lập tức đưa mắt nhìn quanh bốn phía.

Chỉ thấy trong phòng ngủ đèn đuốc sáng choang, bức rèm che chập chờn đu đưa, có tấm lụa mỏng buông xuống.

Trước mặt nàng, còn có một cái bồn tắm lớn.

Bên trong bồn tắm, đổ đầy nước tắm.

Trong nhất thời, hơi nước lượn lờ, làm cho căn phòng có thêm vài phần rung động.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không còn suy nghĩ nhiều mặt khác. Bởi từ phía cửa đã lập tức truyền đến một hồi tiếng bước chân vội vã.

Trong lòng biết là đám thị vệ đó tìm tới nơi này, Đồng Nhạc Nhạc liền tính toán tìm nơi trốn đi.

Có điều là, phòng ngủ này tuy lớn, nhưng ngay cả một chỗ cho người ẩn thân cũng không có.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc khẩn cấp đến đỉnh đầu đèn muốn bốc khói.

Chính trong thời gian mất bình tĩnh, Đồng Nhạc Nhạc đưa mắt quét nhanh một lượt, liền dừng ở bồn tắm đang tỏa hơi nóng trước mặt.

Chà, có đây rồi !!

Nàng có khả năng trốn ở trong nước, không phải sao?

Nghĩ liền làm, mà cũng không có thời gian để cho Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ nhiều.

Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền rón rén chân nhẹ nhàng lên vào bên trong phòng tắm. Nhưng mà trong bồn tắm chỉ có nước trong. Nàng sợ những thị vệ này tìm thấy, liền lập tức cầm lấy một cái giỏ trúc bên cạnh, trút hết toàn bộ những cánh hoa mộc lan bên trong vào bồn tắm

Ngay lúc làm xong việc này thì cánh cửa gỗ chạm trổ vốn đang đóng chặt cũng bị người mở ra...

Đồng Nhạc Nhạc không thấy rõ lắm tình huống bên ngoài, chỉ biết ở chỗ cửa có tiếng nói.

Trong lòng lo lắng vô cùng, phảng phất có mười lăm cái thùng đè lên, bụng dạ rối bời, thấp thỏm bất an.

Ngẫm lại, nàng gần đây được xem là hạnh phúc, mỗi ngày ăn mặc vui đùa, cũng không sầu lo điều gì.

Trời mới biết, nàng đáng thương biết bao.

Rõ ràng là người, lại biến thành một con tiểu điều.

Biến thành tiểu điều thì tiểu điều đi! Ngược lại còn có thể thỉnh thoảng biến hóa thành người. Hơn nữa, nàng còn không dám nói điều này cho những người khác.

Bằng không, không chừng người khác sẽ coi nàng thành yêu ma quỷ quái gì đó!

Hiện nay, nàng chỉ có thể trốn ở bên trong bồn tắm, không dám gặp người. Nàng cũng không biết, thời gian như vậy, rốt cuộc là đến lúc nào thì kết thúc a.

Liền tại thời gian Đồng Nhạc Nhạc mặt mày bi thảm, khóc không ra nước mắt, cùng lúc đó ở phía ngoài cửa có âm thanh vang lên:

“Thuộc hạ tới quấy rầy Lan Lăng Vương, thật sự là ngại quá. Chỉ là hoàng mệnh khó mà cưỡng lại a!”

Đứng ở chỗ cửa, chính là thủ lĩnh Ngự lâm quân Hách Đức!

Hách Đức võ công cao cường, là quần thần trung thành, nhiều thế hệ đều là hộ thuẫn đắc lực nhất của đương kim thiên tử.

Chỉ là gần đây, có việc khiến cho Hách Đức rất áy náy.

Bởi vì, ngay trước mắt hần, lại liên tiếp hai lần, đều bị một người thiếu nữ thần bí không một tiếng động lén vào trong phòng ngủ của hoàng thượng.

Chuyện như vậy, chính là cho tới bây giờ chưa hề phát sinh qua!

Chỉ là, chuyện như vậy, ngược lại đã xảy ra.

Hách Đức trầm suy nghĩ cũng không giải đáp được, tại sao bên ngoài điện Dưỡng Tâm có binh lính canh gác dày đặc, chặt chẽ đến ngay cả một con ruồi đều khó có thể bay vào. Vậy tại sao, thiếu nữ kia lại có thể lén lữa vào không một tiếng động?

Hơn nữa, vẫn còn liên tiếp lén vào hai lần.

Mặc dù hai lần hoàng thượng đều không hề bị bất cứ thương tổn gì, chỉ là, chuyện như vậy, đối với Hách Đức mà nói, đâu phải là việc nhỏ!

Dù sao, hần nhiều thế hệ trung thành bảo vệ đương kim hoàng thượng, nếu như thiếu nữ thần bí kia là muốn đến hành thích đương kim hoàng thượng, hậu quả không phải hần phải gánh chịu được.

Để cho Hách Đức kỳ quái chính là, thiếu nữ thần bí kia, đến không bóng hình, đi không tung tích, phẳng phát đột ngột xuất hiện, lại bỗng nhiên biến mất.

Coi như hần đã lục tung cả hoàng cung vài lần, đều không tìm được bóng dáng của nàng.

Càng là như thế, trong lòng Hách Đức càng cảm thấy trầm trọng.

Khiến cho hần mấy ngày nay, đều ăn ngủ không yên.

Tối nay, thiếu nữ thần bí kia lại lần nữa xuất hiện ly kỳ, nếu như lần này hần lại không tìm được thiếu nữ thần bí kia, hần cũng không còn thể diện gặp lại hoàng thượng...

Liên trong thời gian Hách Đức mặt mày áy náy lo lắng, Lan Lăng Vương Lan Lăng Thiệu Giác tùy ý đứng tại chỗ cửa, một đôi con người đen xinh đẹp, đầu tiên là nhẹ nhàng quét mắt nhìn Hách Đức phía trước, cùng với đám Đối Dao thị vệ phía sau hần, trên mặt xẹt qua vài phần kinh ngạc.

Chiều nay, hần phụng mệnh vào cung bàn bạc quốc sự cùng Hoàng thượng, sau đó lại chơi một ván cờ với hoàng thượng. Nên thời gian bất tri bất giác liền đã trôi.

Vì vậy, Huyền Lăng Thương liền lưu hần lại để tránh làm hại hần ngày mai phải vào cung thật sớm.

Đối với điều này, Lan Lăng Thiệu Giác tự nhiên không có dị nghị.

Dù sao, Huyền Lăng Thương và hần từ nhỏ cùng nhau lớn lên, phần lớn thời gian của hần cũng là ở bên trong hoàng cung.

Có thể nói, mức độ quen thuộc đối với hoàng cung, hần cũng không kém những người khác một chút nào.

Chỉ là, liền tại lúc Lan Lăng Thiệu Giác chuẩn bị tắm rửa, thay quần áo, lại nghe được bên ngoài có động tĩnh không tầm thường.

Trong lòng lo lắng là phát sinh chuyện gì, liền mở cửa nhìn một cái, vừa lúc nhìn thấy Hách Đức vội vã đến đây cùng với một đám thị vệ của hần.

Thấy vậy, con người đen của Lan Lăng Thiệu Giác lóe lên, liền mở miệng hỏi:

“Hách thống lĩnh không cần đa lễ, là phát sinh chuyện gì sao?”

Đã sửa bởi Clover lúc 25.07.2015, 09:24, lần sửa thứ 4.

Có bài mới Re: [Xuyên không] Dưỡng chồn thành hậu, Tà mị lãnh đế ôn nhu yêu - Túy Mộng Khinh Cuồng (Tuyển editor) - Điểm: 12

Chương 83-4 : Lại lần nữa hóa thân thành người

Edit : Angelina Yang

Nghe thấy Lan Lăng Thiệu Giác hỏi như vậy, Hách Đức lập tức mở miệng đáp.

“Là như thế này, thiếu nữ thần bí xuất hiện lần trước , vừa rồi lại xuất hiện tại điện Đường Tâm . Chúng ta là phụng chỉ đuổi theo, phát hiện thiếu nữ thần bí kia chạy trốn về hướng tới bên này liền đuổi theo đến đây. Xin hỏi Lan Lăng Vương, mới rồi có phát hiện nhân vật khả nghi nào không! ?”

Nghe thấy Hách Đức hỏi như thế, khuôn mặt tuần tú của Lan Lăng Thiệu Giác có hơi sững sốt.

“Thiếu nữ thần bí lần trước kia lại xuất hiện à ! ?”

Đối với chuyện này, Lan Lăng Thiệu Giác cũng từng nghe nói qua.

Nghe nói, thiếu nữ thần bí kia đột nhiên xuất hiện ở điện Đường Tâm, sau này lại đột nhiên chạy thoát, thân phận đã trở thành câu đố. Cho dù Huyền Lăng Thương phái đi bao nhiêu người tìm kiếm, thiếu nữ kia phẳng phất đường như bỗng nhiên biến mất .

Chuyện này khiến cho Huyền Lăng Thương nghi hoặc không thôi, nhưng vẫn tìm không tìm được thiếu nữ thần bí kia.

Nhưng ngay vào lúc tất cả mọi người gần như không còn nhớ lắm đến sự kiện kia , thì thiếu nữ thần bí kia lại xuất hiện ! ? ?

Nghĩ tới đây, Lan Lăng Thiệu Giác trong lòng kinh ngạc, chỉ là, trên mặt vẫn cứ lạnh nhạt như không.

“Mới rồi ta một mực ở nơi này, cũng không thấy thiếu nữ thần bí mà người nói.”

“Nếu thế, như vậy thuộc hạ dẫn người đi tìm ở chỗ khác .”

Đối với những lời Lan Lăng Thiệu Giác đã nói, Hách Đức không hoài nghi chút nào.

Nghe vậy, lập tức chấp tay vái Lan Lăng Thiệu Giác, rồi liền xoay người, mang theo thị vệ phía sau vội vã rời đi, đến địa phương khác lại lần nữa triển khai lục soát .

Nhìn thấy một nhóm lớn nhân mã trước mắt vội vã rời đi, bốn phía lập tức trở nên rơi vào im lặng .

Thấy vậy, gương mặt dễ coi của Lan Lăng Thiệu Giác không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái.

Thiếu nữ thần bí kia, rốt cuộc là người phương nào! ?

Mang theo nghi hoặc trong lòng, Lan Lăng Thiệu Giác từ từ quay về tấm tắm.

Ánh mắt quét một vòng bình phong bên kia, chỉ thấy ở đó khói xanh lượn lờ.

Giờ phút này đêm đã khuya , hắc cũng một mội .

Nghĩ đến ngày mai còn phải dậy sớm !

Nghĩ tới đây, Lan Lăng Thiệu Giác liền lập tức đi tới chỗ bồn tắm , dự định cởi quần áo tắm rửa.

Chỉ là, khi Lan Lăng Thiệu Giác đưa mắt quét một vòng, khi nhìn thấy những cánh hoa ngọc lan nổi trên mặt nước bồn tắm , khuôn mặt tuần tú không khỏi có hơi sững sốt.

Vừa rồi, rõ ràng là hắc đã dặn người vớt hết những cánh hoa , làm thế nào hiện tại ở trong bồn tắm lại rắc đầy cánh hoa ngọc lan! ?

Người trong cung thật đúng là sơ ý a. . .

Nghĩ tới đây, Lan Lăng Thiệu Giác chỉ là bất đắc dĩ lắc lắc đầu, sau đó lấy tay từ từ cởi thắt lưng Yêu Đái ra.

Cùng với Yêu Đái bị cởi ra, chiếc trường sam trắng như tuyết cũng bị cởi từng món . . .

Cùng lúc đó, Đồng Nhạc Nhạc lặn ở trong nước, chỉ cảm thấy hiện tại chính mình sắp thiếu dưỡng khí mà chết .

Ngẫm lại, nàng thật đúng là thật đáng thương!

Mỗi lần biến thân thành người, đều là phải trốn ở trong nước . Mỗi một lần, đều đến sợ đến mức chết đi sống lại.

Lần này đây, cũng không ngoại lệ!

Giờ phút này , Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy chính mình đã chịu đựng đến cực hạn .

Nếu như còn tiếp tục nhìn như vậy , khẳng định sẽ chết chắc.

Uống cà phê quá thời hạn đã bị chết một lần , quả thật là nàng không muốn lại bị chết ngạt!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không đếm xỉa gì nữa !

“Roạt” một tiếng, Đồng Nhạc Nhạc lập tức nhô lên khỏi mặt nước.

Cùng với một đám bọt nước văng khắp nơi, sau khi Đồng Nhạc Nhạc thoát ra khỏi mặt nước liền lập tức thở phò phò hít lấy hít để từng hơi từng hơi .

Chỉ cảm thấy, không khí là đáng quý như vậy ! Nếu như không có không khí, hẳn là nàng phải chết không nghi ngờ a!

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc thở hổn hển từng hơi từng hơi , đến khi nhìn rõ ràng cảnh tượng trước mắt, cả người lập tức giống như bị sét giáng giữa trời quang, hoàn toàn đã hóa thành đá . . .

Chỉ thấy, ở trong tầm thất, đèn đuốc sáng choang, còn ánh nến mờ nhạt lại càng êm dịu chiếu sáng bốn phía, cũng êm dịu rơi trên người nam nhân trước mặt nàng . . .

Chỉ thấy nam nhân trước mặt, rõ ràng là đang dự định cởi hết quần áo ra tắm rửa.

Mái tóc đen dài thẳng, dài đến tận hông, đã phác họa vô cùng nhuần nhuyễn vóc dáng thon thả của nam nhân kia .

Vai hùm lưng gấu , lồng ngực gọn gàng vững chắc.

Mặc dù không vạm vỡ giống tượng thần Hy Lạp kia , chỉ là nhìn cơ bụng gọn gàng kia, cơ bắp cuộn cuộn nổi vòng thấy rõ ràng, liếc qua liền biết là người quanh năm tập võ .

Từ lồng ngực gọn gàng kia nhìn xuống , là tiểu phúc không có một chút sẹo lồi . . .

Nhìn xuống chút nữa (editor : ách, nhắm mắt ngay) . . .

‘Ầm !’ một tiếng, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng.

Đôi mắt mở to, cái miệng nhỏ nhắn càng là há ra thật to. Nàng cũng không hề chớp mắt nhìn thẳng phía trước, đó là ở giữa hai chân nam nhân . . .

Ngao ngao ngao a a a . . .

Thấy rồi, thấy rồi, thấy rồi . . .

A a a a a a a a . . .

Tuy nói, nàng cùng Huyền Lăng Thương cũng là vẫn luôn tắm rửa cùng nhau. Có điều là, dù nói như thế nào, nàng đều là thiếu nữ . Cho nên, mỗi khi Huyền Lăng Thương cởi dây lưng áo ngoài , nàng đều sẽ lập tức quay lưng lại không dám nhìn .

Nhiều lắm, thì chỉ nhìn một chút vóc người vạm vỡ kia của Huyền Lăng Thương mà thôi.

Lúc này, nàng lại thấy nam nhân hoàn toàn xích lửa .

Hơn nữa, lại còn gần trong gang tấc. . .

Thấy vậy, cả người Đồng Nhạc Nhạc đều ngây ngốc .

P/S : cho tớ PR nhé .

Cần tuyển thêm editor mới .

Hoan nghênh những bạn chưa từng edit cũng định tham gia nhảy hố cùng . Tổ edit Dương điều thành hậu sẽ hỗ trợ phần mềm chuyển ngữ và các kĩ năng để mỗi ngày bạn chỉ cần tập edit 1 tiếng , sau 7 ngày là có chap hoàn chỉnh . Nếu hàng ngày bỏ nhiều thời gian hơn sẽ có chap edit sớm hơn .

Nhảy hổ đề !!!!!

Có bài mới Re: [Xuyên không] Dưỡng chồn thành hậu, Tà mị lãnh đế ôn nhu yêu - Túy Mộng Khinh Cuồng (Tuyển editor) - Điểm: 12

Chương 83.5: Lại hóa thân lần nữa

edit: Dạ Minh Nguyệt

Kia đôi mắt trừng to, con ngươi chỉ không kém không từ hốc mắt nàng rơi ra

Trái ngược với Đồng Nhạc Nhạc đang trở mắt đứng nhìn, trợn mắt há mồm, Lan Lăng Thiệu Giác thì kinh ngạc, một chút cũng không giống Đồng Nhạc Nhạc

Lan Lăng Thiệu Giác đang cởi dây lưng ngoại bào, tính đi tắm rửa thay quần áo, phục trang vừa cởi hết, lại không nghĩ tới, bên trong bồn tắm lại xuất hiện một người

‘Rắc’ một tiếng, bọt nước văng khắp nơi, một nữ nhân nhỏ nhắn xinh xắn từ trong nước xuất hiện

Ánh nền sáng ngời, êm dịu chiếu lên người thiếu nữ kia

Chỉ thấy thiếu nữ toàn thân đều ướt, trên đầu trên mặt không ngừng có hạt nước rơi xuống

Từ nhỏ xuất nhập cung đình, cái gì mỹ nhân tuyệt sắc Lan Lăng Thiệu Giác đều đã nhìn qua! ?

Chỉ là, này thiếu nữ trước mắt, mỹ mạo lại khiến người khác kinh ngạc!

Làn da trắng mịn, khuôn mặt như họa, sóng mũi thẳng tắp, đôi môi như cánh hoa ...

Kia đôi mắt đen, khi ánh nền chiếu rọi xuống, ánh sáng lung linh phát ra đủ màu sắc, rạng rỡ sáng ngời!

Khiến cho người khác kinh ngạc hơn chính là thứ đỏ tươi trên trán nữ nhân !

Phảng phất như Hỏa Diễm đang thiêu đốt, lại phảng phất như máu tươi ngưng tụ mà thành, tại nơi trắng như tuyết kia, thật là ướt át kiều diễm

Hơn nữa ngũ quan lại xinh xắn, mỹ miều kinh người

Theo khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo đi xuống, chỉ thấy trên người nữ nhân chỉ có một kiện hắc cẩm bào rộng thùng thình

Chỉ là, trong mùa hạ nóng bức này, quần áo mọi người luôn đơn

bạc

Hơn nữa trên người nữ nhân, ngoại trừ một kiện cẩm bào đơn bạc bên ngoài, bên trong lại không có mặc gì (rồi, tỷ chính thức bị anh Thiệu Giác nhìn thấy a~, chạy đi chuẩn bị bình đựng giấm thôi *lấy hơn chục bình*. Ps: có khả năng anh là nam phụ không chừng hô hô hô)

Cẩm bào rộng rãi, mặc trên người nữ nhân, vai lộ ra một nửa, hơn nữa giọt nước không ngừng lăn xuống...

Một màn kiều diễm như thế, dung mạo khuynh thành tuyệt sắc, câu hồn người khác, đủ khiến cho nhiệt độ nam nhân khắp thiên hạ lên cao, máu mũi cuồn cuộn phun(di, vậy anh cũng ... *cười gian*)

Lan Lăng Thiệu Giác mặc dù ngày thường không gần nữ sắc, nhưng nói như thế nào, hắn chỉ là một nam tử bình thường!

Hơn nữa, hiện tại cũng đang trong độ tuổi khí huyết sung mãn nhất!

Hiện nay, nhìn thấy nữ tử tuyệt sắc trước mặt, ướt át kiều diễm, Lan Lăng Thiệu Giác chỉ cảm thấy ‘bành’ một tiếng, phảng phất như bị một thanh thiết chùy thật lớn hung hăng đâm vào người

‘ bang bang bang’, tiếng tim đập nhanh như vậy, kịch liệt như vậy, giống như một con ngựa tốt đang phi nhanh...

Một cỗ khí khô nóng nhanh chóng từ đáy lòng thẳng tắp xông tới đỉnh đầu

Đặc biệt, Lan Lăng Thiệu Giác ý thức được bộ dạng hiện tại của mình

Chính mình đang xích lô đứng trước mặt thiếu nữ này

(ời, còn đâu tấm thân ngọc ngà a~.....)

Thấy vậy, Lan Lăng Thiệu Giác chỉ cảm thấy ‘ầm ầm’ một tiếng, cả người lập tức cứng ngắc như đá...

Một người luôn bình tĩnh như Lan Lăng Thiệu Giác, từ lúc chào đời cho tới nay, lần đầu tiên, hẳn quên nên phải phản ứng như thế nào =))))

Cho đến khi một tiếng thét chói tai từ trong miệng thiếu nữ thoát ra, âm lượng to lớn vang khắp mọi nơi

Lập tức, liền thấy thiếu nữ bên trong bồn tắm, lập tức đưa tay che kín hai mắt mình, sau đó xoay thân thể đi

(nhìn thấy cơ thể cả 2 mỹ nam sướng gần chết, tỷ ngại gì a~)

Thấy vậy, Lan Lăng Thiệu Giác thức tỉnh hoàn toàn, vội vàng nói một câu thật xin lỗi hướng bình phong sau lưng tới

Tâm tình bối rối, Lan Lăng Thiệu Giác thiếu chút nữa đụng vào một bên ghế té ngã

Thật vất vả mới đi ra phía sau bình phong, Lan Lăng Thiệu Giác thấy tâm mình không ngừng tăng tốc nhảy nhót

Luống cuống tay chân mặc y phục, tâm tình Lan Lăng Thiệu Giác không có cách nào bình phục được

Đại não cũng đang vô cùng hỗn loạn

Dù sao, hẳn sinh sống đã 25 năm, đây là lần đầu tiên phát sinh chuyện như vậy

Không nữ nhân nào không đối với hắn liếc mắt đưa tình, a dua nịnh nọt, tất cả biện pháp đều đem ra sử dụng

Hắn cũng biết, nam nhân bằng tuổi mình, đã sớm thành lập gia thất, con cái đầy đàn

Chỉ là, sinh sống 25 năm, chưa từng có nữ nhân nào lọt vào mắt
hắn

Đối với những nữ nhân không ngừng xuất hiện, hắn chỉ cảm thấy phiền chán

Chỉ là thiếu nữ phía sau bình phong kia....

Nghĩ tới đây, trong đầu Lan Lăng Thiệu Giác nhớ tới hình ảnh kiều diễm lúc này...

Thân hình tuyệt mỹ, bờ vai lộ một nửa, câu hồn đoạt phách ...

Chỉ cần liếc mắt, cả đời khó quên, tìm hắn đập rận lên

Lan Lăng Thiệu Giác tin tưởng, chỗ đã thấy vừa này, cả đời này hắn sẽ không quên

(sắc lang, chắc chắc....)

Trong lòng nhớ lại, Lan Lăng Thiệu Giác đưa tay, để lên ngực mình như trước đang kinh hoàng không thôi

Đầu tiên hô hấp một lúc, bình ổn tâm đang loạn lại, đôi con ngươi xinh đẹp của Lan Lăng Thiệu Giác đầu tiên hướng tới tủ áo bên kia nhìn một phen, lập tức, liền lấy ra một kiện y phục sạch sẽ, hướng tới phía sau bình phong đưa tới

“ Cô nương, trước hãy thay y phục đi! ?”

Nghe được lời Lan Lăng Thiệu Giác nói, nguyên bản lòng dạ vẫn còn rối bời, Đồng Nhạc Nhạc hoàn toàn ngây ngẩn cả người

Dù sao, thân phận hiện tại của nàng, ngay cả chính mình nói không nên lời

Trong mắt những người khác, nàng là một nhân vật khả nghi, nàng rất sợ hãi, không biết Lan Lăng Thiệu Giác sẽ đối với mình như thế nào.

Không ngờ, câu thứ nhất của Lan Lăng Thiệu Giác lại là như vậy

Không hổ là người tao nhã, vào lúc này, điều đầu tiên nghĩ đến có lẽ là danh tiết nữ nhân...

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc đối với Lan Lăng Thiệu Giác có thêm vài phần thiện cảm

Hơn nữa, nhìn bản thân mình hiện tại

Toàn thân đều ướt cả, y bào trên người, cũng bởi vì đều ướt cả nên đều dính sát vào người nàng, thật không thoải mái chút nào

Quan trọng nhất là, y bào trên người nàng rộng rãi, vai lộ một nửa

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vừa thẹn vừa rối, trong lúc nhất thời, cũng không biết nói gì cho phải

Chỉ đành từ từ đưa tay, tiếp nhận y phục từ Lan Lăng Thiệu Giác

Lúc này, Đồng Nhạc Nhạc thấy hình bóng trên bình phong đã từ từ rời khỏi

Trong lòng biết Lan Lăng Thiệu Giác bỏ đi để cho nàng thay y phục

Thật sự là một nam nhân có phong độ a

Trong lòng nhớ lại, Đồng Nhạc Nhạc từ từ trong bồn tắm đi ra

99. Chương 99: Chương 83-6 : Lại Lăn Nữa Hóa Thân Thành Người

Có bài mới Re: [Xuyên không] Dưỡng chồn thành hậu, Tà mị lãnh đế ôn nhu yêu - Túy Mộng Khinh Cuồng (Tuyển editor) - Điểm: 11

Edit : lixinamxua

Cùng với 'roạt' một tiếng , bọt nước văng khắp nơi Đồng Nhạc Nhạc đặt chân lên trên mặt đất , nền đất liền hoàn toàn ướt át .

Nàng cũng không quần được nhiều như vậy, chỉ là tính thay đổi một bộ quần áo

Trang phục ướt rườn rười như vậy bó sát vào người thật là khó chịu a

Hơn nữa khí trời chiều nay hơi lạnh và những làn gió đang không ngừng thổi vào phòng qua những cửa sổ chạm trổ ,Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy toàn thân lạnh run ,cái mũi hơi ngứa một chút liền nhin không được mà hắt hơi một cái.

Sau khi đưa tay vuốt vuốt mũi, Đồng Nhạc Nhạc liền cầm lên nhìn trang phục sạch sẽ vừa rồi Lan Lăng Thiệu Giác đưa tới.

Chỉ thấy y bào này rõ ràng là của Lan Lăng Thiệu Giác .

Trường sam này màu trắng tinh, ống tay áo và nhiều chỗ được thêu những đóa hoa bạch ngọc lan tinh xảo

Nếu ngửi thì vẫn còn thấy có mùi hương hoa ngọc lan nhàn nhạt

Thấy vậy Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cầm lấy trường sam từ từ đưa tới trước mũi nhẹ nhàng ngửi

Đây là mùi hương thuộc về trên người Lan Lăng Thiệu Giác Trong lòng nghĩ thế , Đồng Nhạc Nhạc không khỏi kinh sợ liền tính toán đưa tay định cởi thắt lưng ra

Ai biết cảnh vật trước mắt đột nhiên như thể từ từ cao lên

Đối với biến hóa bất thành linh này, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sửng sốt dường như nghĩ đến cái gì . Nàng liền vươn tay nhìn một cái. A ,không, hẳn phải là móng vuốt

Nhìn cái móng vuốt ướt rườn rướt kia , còn có tứ chi nhỏ nhắn. Sắc mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sửng sốt

Bởi vì nàng lại biến thành tiểu diêu

Trời ạ

Người lại trên đầu nàng sao

Lúc không biết gì thì hóa thành người khiến cho nàng giống như con chuột chạy qua đường , tìm chỗ ẩn náu khắp mọi nơi

Hiện tại vào lúc biết làm thế nào thì biến hóa thành tiểu diêu

Đối với biến hóa trên người, Đồng Nhạc Nhạc phi thường bất đắc dĩ

Nguyên là nàng đi tới triều đại này, hóa thân thành chồn nàng đã vô cùng tội nghiệp

Chỉ là bởi vì Huyền Lăng Thương đối với nàng tử tế che chở dần dần khiến cho nàng có thói quen làm một con tiểu diêu. Nàng cũng đã tính toán cứ như vậy mà im lặng qua hết quãng đời này

Chỉ là hiện tại biến hóa trên người khiến cho nàng phi thường buồn bực

Mà rốt cuộc nàng là người hay có lẽ là Phương Hoàng Diêu

Mà tại sao lại đột nhiên biến hóa thành người

Trong thời gian này trong lòng nàng rất bất đắc dĩ. Mà cũng không đợi nàng suy nghĩ ra tại sao như vậy thì phía sau bình phong truyền đến âm thanh mềm mỏng của Lan Lăng Thiệu Giác

“Cô nương trang phục đã thay đổi xong chưa ?”

” Ách?”

Nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác , Đồng Nhạc Nhạc không khỏi mấp máy cái miệng nhỏ nhắn

Trong lòng biết nơi này không nên ở lâu nên Đồng Nhạc Nhạc nhún mũi chân khẽ điểm liền rời khỏi nơi này

Trong khi Đồng Nhạc Nhạc rời khỏi phòng , Lan Lăng Thiệu Giác vốn đứng ở phía sau bình phong. Hắn nhìn về phía sau bình phong không thấy có động tĩnh nào, trong lòng nghi hoặc không thôi

Bởi vì mới vừa rồi hắn còn nghe rõ tiếng .. Thiếu nữ kia ra khỏi bồn tắm . Vậy mà , hiện tại lại cũng không có một chút động tĩnh nào

Trong lòng nghi hoặc Lan Lăng Thiệu Giác lại lần nữa mở miệng ra

“Cô nương mời đáp lại một tiếng nếu không đáp lại ta liền vào”

Tiếng nói vừa dứt Lan Lăng Thiệu Giác đợi thêm lát nữa . Trong lòng hắn cảm thấy không ổn vì vậy liền lập tức tiến vào phía sau bình phong

Chỉ là phía sau bình phong nào còn bóng dáng thiếu nữ tuyệt sắc kia

Nhìn thấy bốn phía trống không trên mặt Lan Lăng Thiệu Giác sửng sốt trong lòng kinh ngạc không thôi

Lấy thính lực của hắn niếu vừa rồi thiếu nữ kia rời khỏi hắn khẳng định sẽ nghe được

Chỉ là mới vừa rồi hắn rõ ràng nghe được thiếu nữ kia đứng ở phía sau bình phong , tại sao bây giờ liền không có động tĩnh của nàng ?

Chính lúc trong lòng kinh ngạc và buồn bực hắn liền nhìn thấy bộ trang phục nằm trên mặt đất ánh mắt liền sinh ra tia sáng...

Bởi vì thứ nằm trên mặt đất , ngoài bộ trang phục sạch sẽ hắn vừa rồi đưa cho nàng ra, còn có chiếc cấm bào màu đen nàng mới vừa rồi mặc trên người

Thấy vậy trong lòng Lan Lăng Thiệu Giác rung động vô cùng

Dù sao mới rồi hần nhìn thấy trên người nàng chỉ mặc đơn bạc mỗi cái cẩm bào màu đen này
Mà bây giờ thiếu nữ không thấy đâu chỉ lưu lại đây một kiện cẩm bào màu đen này
Này đại biểu là thiếu nữ kia ... Thân thể xích lõa mà rời khỏi nơi này
Nghĩ tới đây trong lòng Lan Lăng Thiệu Giác không khỏi rung động
Ánh mắt liền phát ra một tia sáng nhìn vào trong bồn tắm đang tọa lạc ở phía kia
Chỉ thấy bên trong bồn tắm khói xanh lượn lờ mặt trên vẫn còn trôi nổi không ít cách hoa
Mặc dù cảm giác của hần là không có khả năng, nhưng cũng không nhìn được mà đưa tay vào bên trong bồn tắm một phen
Lại phát hiện bên trong bồn tắm cũng không có một bóng người
Thấy vậy trên gương mặt dễ coi của Lan Lăng Thiệu Giác chỉ thiếu nước không có vô số nếp nhăn
Nhìn cái cẩm bào màu đen kia trên tay, vẻ mặt hần cũng hiện rõ là không giải thích được
Ở đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì
Cùng lúc đó bên kia
Đồng Nhạc Nhạc giờ phút này tâm tình hoảng loạn cho nên tự nhiên cũng không nghĩ nhiều như vậy
Giờ phút này nàng chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi cung Bồng Lai, sau đó chạy nhanh về điện Dưỡng Tâm
Mà trong lúc này nàng phát hiện rất nhiều thị vệ đang lục soát khắp nơi trong hoàng cung
Trong lòng biết những thị vệ này điều đang tìm kiếm nàng. May mà hiện tại nàng đã biến trở về hình dáng tiểu điều bằng không lấy những thị vệ này không ngừng lục soát không chừng liền sẽ tìm được nàng
Trong lòng còn đang nghĩ ngợi người nàng đã bước vào bên trong điện Dưỡng Tâm
Chỉ thấy bên trong điện Dưỡng Tâm đèn đuốc sáng choang, nhưng lại rất im lặng mà cũng không có người nào ở bên trong
Trong lòng nàng biết tối nay Huyền Lăng Thương khẳng định vì đi tìm nàng có thể rất trễ mới về
Trong lòng nhớ lại mà giờ nhìn nội thất thanh tịnh, nàng không khỏi nặng nề thở dài một tiếng
Mà hiện tại nàng đối với tương lai phi thương mờ mịt
Mỗi lần lúc sau này biến hóa thành người đều khiến cho nàng bối rối vô cùng
Mà trong lòng nàng hiện tại như có một quả bom nổ chậm cũng không biết đến khi nào thì nổ
Nàng bây giờ rốt cuộc nên làm gì đây.
Có lẽ nàng là không nên lại sống ở bên trong hoàng cung

100. Chương 100: Chương 84-1: Nữ Nhân Thần Bí

Chính là, nàng nếu như lưu lại bên trong hoàng cung, nàng có thể đi đâu?

Dù sao, sau khi nàng đi tới triều đại này, liền bị Huyền Lăng Thương mang về bên trong hoàng cung. Hiện tại, nơi nàng quen thuộc nhất, chính là hoàng cung này .

Nếu như nàng rời khỏi hoàng cung, trời đất bao la, nàng nên đi nơi nào! ?

. . .

“Thiệu Giác, lời người nói chính là sự thật?”

Đêm đã khuya .

Vốn nên ban đêm mà mọi âm thanh phải hoàn toàn yên tĩnh, nhưng bây giờ dù thế nào cũng không tầm thường!

Bên ngoài thị vệ không ngừng tuần tra lục soát, ánh đuốc rung rinh chập chờn, cứ như thế soi sáng choang cả hoàng cung to lớn này!

Bên trong Ngự Thư Phòng, giờ phút này cũng là đèn đuốc sáng choang!

Lan Lăng Thiệu Giác giờ phút này, liền im lặng tùy ý đứng trong Ngự Thư Phòng, vật để ở một bên, đúng là chiếc cẩm bào đen của thiếu nữ vừa rồi lưu lại . . .

Bởi vì chuyện vừa rồi, đột nhiên xuất hiện thiếu nữ kia, hơn nữa thiếu nữ lặng lẽ không một tiếng động rời đi, đều khiến cho Lan Lăng Thiệu Giác trầm suy nghĩ cũng không giải đáp được.

Hơn nữa sau này, hần phát hiện, chiếc cẩm bào đen này phi thường quen thuộc, thật giống như là của Huyền Lăng Thương.

Vì vậy, hần liền nhanh chóng chạy tới, cũng mang theo chiếc cẩm bào màu đen kia, hơn nữa nói chuyện vừa rồi với Huyền Lăng Thương .

Nghe vậy, huyết mâu của Huyền Lăng Thương lập tức trợn lên một cái .

Mới rồi, tại phòng ngủ, sau khi hần phát hiện thiếu nữ thần bí kia, liền lập tức đuổi theo đi ra ngoài. Thế nhưng, thiếu nữ vóc người nhỏ nhắn xinh xắn kia, lại giống như một con cá chạch linh hoạt.

Hơn nữa, hần phát hiện, dường như thiếu nữ kia hình như đều quen thuộc phi thường đối với tất cả góc ngách hoàng cung .

Coi như hần phái đi bao nhiêu người tìm kiếm, đều không tìm được tung tích thiếu nữ!

Đang trong lúc hần nôn nóng bức bối, Lan Lăng Thiệu Giác lại đến đây. Hơn nữa kể lại chuyện đã xảy ra vừa rồi cho hần biết.

Nghe vậy, Huyền Lăng Thương trong lòng vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ.

Bởi vì, hần hoàn toàn không nghĩ tới, thiếu nữ kia sẽ xuất hiện bên trong cung Bồng Lai, hơn nữa, tại sao sau khi rời khỏi đó, nàng lại lưu lại y bào mặc trên người?

Như vậy mà nói, thiếu nữ kia, là để thân thể xích lõa mà rời khỏi cung Bồng Lai! ?

Chính là, không đúng a!

Liệu có người bình thường nào lại cởi trang phục, để thân thể xích lõa chạy loạn ở bên ngoài , cũng không sợ bị người phát hiện sao! ?

Có lẽ, thiếu nữ kia, không là người bình thường ?

Trong lòng nghĩ vậy, Huyền Lăng Thương không khỏi nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy, thiếu nữ kia đã nằm ở trên người hần ngủ say .

Mới đầu, hần còn tưởng rằng thiếu nữ kia, là Thái Hậu phái tới dẫn dụ hần, chỉ là sau này phát hiện, hình như cũng không phải như hần suy nghĩ như vậy.

Chỉ là sau này, từ thân thái hành động của thiếu nữ kia, Huyền Lăng Thương cảm giác được, chuyện cũng không phải như hần nghĩ !

Bởi vì thiếu nữ kia cũng có mức độ kinh ngạc không thua gì hần!

Hơn nữa, hành vi thiếu nữ, phi thường kỳ quái!

Hình như lòng dạ rất rối bời, không ngừng soi ở trước gương đồng , sau này, đối với hần, càng là mặt mày căng thẳng sợ hãi.

Hình như, đối với việc chính mình đang ở trong tầm mắt , cũng phi thường kinh ngạc.

Chẳng lẽ là, nàng không phải tự mình đi tới phòng ngủ, mà là bị người đưa tới! ?

Chỉ là, nếu mà như thế, lần này lại giải thích như thế nào đây ?

Nhớ lại mới vừa rồi nhìn thấy thiếu nữ kia, trên người mặc cẩm bào màu đen của mình, cuối cùng nhìn thấy hẳn , mặt mày căng thẳng bối rối. Sau đó lập tức là chạy trốn chết .

Cuối cùng, lại đi đến cung Bồng Lai, hơn nữa, lưu lại cẩm bào trên người, cứ như vậy thân thể xích lô rời khỏi nơi đó . . .

Điều này, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ?

Chẳng lẽ, thiếu nữ kia có hơi quái gở, không thích mặc quần áo ! ?

Có lẽ, thiếu nữ kia, không phải người nơi này, cho nên hành vi quái dị ! ?

Hoặc là, thiếu nữ kia, không phải người bình thường ! ?

Huyền Lăng Thương trong lòng có vô số nghi hoặc, cũng là trăm suy nghĩ cũng không giải đáp được.

Đối với Huyền Lăng Thương đầy bụng nghi hoặc, Lan Lăng Thiệu Giác cũng không ngoại lệ!

Nhìn thấy trước mắt là chiếc cẩm bào màu đen vẫn còn bị ướt , nhớ lại thiếu nữ thần bí kia là xích lô thân thể rời đi, nếu như bị nam nhân khác nhìn thấy. . .

Nghĩ đến đây , gương mặt dễ coi của Lan Lăng Thiệu Giác , không khỏi nhẹ nhàng cau lại . . .

. . .

Đối với mọi việc bên trong Ngự Thư Phòng , Đồng Nhạc Nhạc đều không biết một chút nào.

Sau khi trở lại Dưỡng Tâm Điện , Đồng Nhạc Nhạc là mệt muốn chết rồi, liền trực tiếp ngã lún trên long sàng mà ngủ khì khì.

Cho đến không biết đến lúc nào, Huyền Lăng Thương đã trở về, Đồng Nhạc Nhạc mới từ từ xoay người, theo bản năng xích tới gần người nam nhân .

Cho đến khi chính mình bị được đặt lên trên lòng ngực ấm áp , Đồng Nhạc Nhạc ngủ càng say . . .

. . .

Một đêm không hề mộng mị, lúc Đồng Nhạc Nhạc tỉnh lại , mặt trời đã lên cao.

Ở trên Long sàng, trừ mình ra, Huyền Lăng Thương đã không còn.

Trong lòng biết Huyền Lăng Thương đã đi vào triều, Đồng Nhạc Nhạc liền lập tức cho Tiểu Lô Tử hầu hạ ăn xong bữa sáng. Sau đó giống như mọi ngày bình thường, đến Tàng Thư Các đọc qua bộ sách cổ thuật.

Trải qua chuyện tối ngày hôm qua, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng thêm lo lắng .

Cho tới nay, nàng tuy nói là người có thần kinh vững vàng. Chính là, chuyện hiện tại có quan hệ đến tính mạng bản thân.

Nàng nhất định phải mau chóng điều tra, hiện tại chính mình, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Nếu như tra không ra, có lẽ, nàng thực sự hẳn là rời khỏi hoàng cung . . .

Nghĩ sẽ phải rời khỏi hoàng cung, rời khỏi Huyền Lăng Thương, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc, không khỏi hung hăng thất lại một hồi, đau quá!

101. Chương 101: Chương 84-2: Nữ Nhân Thần Bí

Có bài mới Re: [Xuyên không] Dưỡng chồn thành hậu, Tà mị lãnh đế ôn nhu yêu - Túy Mộng Khinh Cuồng (Tuyển editor) - Điểm: 12

Chương 84-2: Nữ nhân thần bí

Edit : X Trang Moon

Dù sao, từ khi đi tới triều đại này , Huyền Lăng Thương đã trở thành người thân nhất trong suốt hai mươi ba năm trời của Đồng Nhạc Nhạc . .

Hắn che chở chu đáo đối với mình, coi nàng như trân bảo, làm cho nàng cảm thấy như đang sống trên thiên đường ,vô cùng hạnh phúc .

Nhưng mà, hạnh phúc ngắn ngủi , chỉ được lúc ban đầu ..

Cho dù trong lòng khổ sở , thế nhưng, Đồng Nhạc Nhạc lại rất thỏa mãn.

Dù sao trước kia,cũng chưa bao giờ có người nào che chở cho nàng như vậy .

Kiếp này, có một người tốt như vậy đối với nàng, nàng còn mong gì xa vời nữa chứ !!?

Có lẽ, trong cuộc sống sau này sẽ không có Huyền Lăng Thương ,nàng phải dựa vào những việc tốt đẹp mà Huyền Lăng Thương đã từng làm cho nàng để nhớ lại . . .

Trong lòng suy nghĩ , nhưng tay Đồng Nhạc Nhạc cũng không ngừng lật từng trang từng trang của cuốn sách cũ .

Quyển sách này, đã là quyển cổ thuật cuối cùng ở trên giá sách .

Nếu như ngay cả bên trong quyển sách này cũng không có nội dung nói về tình trạng của thân thể mình , nàng cũng không biết kế tiếp lên làm gì . . .

Vào lúc Đồng Nhạc Nhạc đang nắn lòng nắn chí , khóe mắt khẽ liếc . Sau khi nhìn thấy nội dung trong sách , ánh mắt lập tức trợn tròn .

“Giao thể thuật, người nào bị trúng cổ thuật này thì sẽ hóa thân thành động vật. Có điều mỗi khi đêm trăng tròn, đều sẽ biến đổi thành người, nhưng mà thời gian biến đổi thành người chỉ có một canh giờ . . .”

Đồng Nhạc Nhạc nhỏ giọng đọc từng chữ ,càng đọc , đôi con ngươi ngày càng trợn to ,chỉ thiếu nước từ khóe mắt rớt ra ngoài .

“Trời ạ! Ngày mười năm đêm trăng tròn biến đổi thành người ,duy trì hình người chỉ trong một canh giờ , cái này , đây không phải chung một dạng cùng với mình sao !?”

Trước đây mỗi lần biến đổi thành người, Đồng Nhạc Nhạc đều sợ đến ruột gan rối bời, đầu óc như tê liệt ,không suy nghĩ được cái gì .

Khi đọc nội dung giảng giải của quyển sách này , Đồng Nhạc Nhạc lại cẩn thận suy nghĩ tới hai lần biến đổi thành con người .

Mới phát hiện ra , mỗi một lần nàng biến đổi thành người ,đều là ngày mười lăm đêm trăng tròn, hơn nữa, tính toán thời gian, thời gian mỗi lần biến đổi thành người, lại đúng thời gian một canh giờ !!!

Cái này, cái này. . . Chính là nói lên lúc đầu nàng cũng là con người! Chỉ có điều, bây giờ tại sao lại là con chồn nhỏ!???

Nghĩ tới đây, Lập tức cả người Đồng Nhạc Nhạc như bị sét đánh trúng , toàn thân rung động .

Trong lòng lo lắng, cũng không biết là do quá rung động , hay là hãi lòng .

Dù sao, trước kia nàng cũng là con người, lại uống phải cà phê hết hạn dẫn tới cái chết ,sau cùng biến thành con chồn nhỏ .

Hiện tại, phát hiện sinh mạng thứ hai của mình ban đầu là người , Đồng Nhạc Nhạc ngấm lại, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là, cùng với thở phào nhẹ nhõm , Đồng Nhạc Nhạc lại có chút lo lắng .

Bởi vì, Huyền Lăng Thương sủng ái như thế đối với nàng, là bởi vì nàng đã cứu tính mạng của hắn , nếu hiện tại mà nàng biến thành hình người ...

Vậy thì, đừng nói tới Huyền Lăng Thương, ngay cả nàng cũng không thể nào chấp nhận được việc này !

Đến khi đó, không biết Huyền Lăng Thương có thể cảm thấy nàng là quái vật hay không!? Không thể nào đón nhận hay không!?

Vừa nghĩ tới Huyền Lăng Thương sẽ dùng ánh mắt nhìn quái vật mà nhìn nàng , trong lòng Đồng Nhạc Nhạc buồn bực không dứt.

Cho nên hiện tại, Đồng Nhạc Nhạc do dự .

Nàng rút cuộc cả đời đều phải làm chồn nhỏ ? Hay ... Làm người !?

Trong tiềm thức , Đồng Nhạc Nhạc rất muốn làm người!

Dù sao, nàng cũng từng làm người hai mươi ba năm , đã sớm có thói quen của con người .

Nàng nghĩ cũng không muốn cả đời này nàng là một con chồn . . .

Cơ mà, nếu như nàng cả đời là chồn như vậy , thì có thể cả đời ở chung một chỗ cùng với Huyền Lăng Thương.

Làm người thì khó có thể cùng Huyền Lăng Thương cả đời chung một chỗ, thật là một vấn đề khó có thể lựa chọn dứt khoát . . .

Trong lòng mâu thuẫn cùng do dự , cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc chỉ biết thở dài một hơi.

Trước hết tạm không suy xét việc này, quay lại nhìn phần sau quyển sách để xem cách hóa giải cổ thuật này rồi nói sau ???!

Trong lòng nghĩ vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền tiếp tục nhìn phần tiếp theo .

Ai biết được khi Đồng Nhạc Nhạc mở ra quyển sách cổ thuật , phía sau lại thiếu mất một tờ ?

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó lập tức cau mày .

“Tại sao quyển sách này thiếu mất một tờ !?”

Hơn nữa, một tờ này có lẽ là tờ quan trọng nhất !!

Một tờ này chính là nội dung như thế nào để tìm ra được phương pháp hóa giải giúp nàng a !

Hiện tại, lại thiếu đi một tờ, vậy nàng phải làm sao tìm được cách biến đổi thành người đây !???

Chẳng lẽ,nàng phải sống cả đời làm con chồn ,mỗi khi đến ngày mười năm đêm trăng tròn ,lại biến đổi thành người ???

Chính là , giấy không gói được lửa. Đặc biệt, khi hai lần mình biến đổi thành hình người , đều bị Huyền Lăng Thương thấy được.

Sự tồn tại của nàng, đã khiến cho Huyền Lăng Thương chú ý, bây giờ bên trong hoàng cung đề phòng còn nghiêm ngặt hơn so với trước kia .

Nàng không dám chắc , lần sau nàng sẽ được may mắn như vậy , có bị bọn người Huyền Lăng Thương phát hiện hay không.

Hơn nữa, quyển sách kia thiếu mất một tờ , nội dung bên trong như thế nào nàng cũng không biết .

Nếu như còn có chuyện khác nữa xảy ra , nàng nên làm cái gì bây giờ !?

Càng nghĩ , trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng phiền não a .

Một tay cầm quyển sách khép lại, Đồng Nhạc Nhạc tựa vào bề mặt giá sách, ngửa mặt lên trời thở dài!

102. Chương 102: Chương 84-3: Nữ Nhân Thần Bí

“Trời ạ! Người đang đùa giỡn ta sao! ? Người rút cuộc muốn ta làm gì bây giờ! ? Ta, nên làm cái gì bây giờ! ?”

. . .

Từ sau khi đọc quyển sách cổ thuật kia, mấy ngày nay Đồng Nhạc Nhạc đều có vẻ buồn bực không vui.

Bởi vì, nàng đang lo lắng, cũng không biết nàng trong tương lai rốt cuộc như thế nào.

Rời khỏi hoàng cung, hay là mỗi ngày cứ phải lo lắng đề phòng sống ở bên cạnh Huyền Lăng Thương ! ?

Nàng không biết được , sau này lúc hóa thân thành hình người mà bị Huyền Lăng Thương bắt được, hậu quả khi đó sẽ như thế nào.

Đến lúc đó, bí mật của nàng, khẳng định sẽ bại lộ .

Huyền Lăng Thương sẽ nghĩ như thế nào! ?

Sẽ coi nàng như yêu ma quỷ quái sao! ?

Nàng cầm quyển sách lên lút nhìn Huyền Lăng Thương???

Không, câu chuyện xưa giữa Bạch nương tử và Hứa Tiên đã nói cho nàng biết, việc như vậy là không có kết cục tốt. Lá gan nàng nhỏ nên không dám đón nhận kết quả mà nàng chưa biết này . . .

Chính là nàng bây giờ lại đều không làm gì được, chỉ có thể mỗi ngày lo lắng đề phòng

Tâm tình vẫn là không tốt lên không được .

Đối với biến hóa của Đồng Nhạc Nhạc mấy ngày nay, Huyền Lăng Thương đều nhìn thấy trong mắt.

Lúc này là sau giờ ngo, bên ngoài ánh mặt trời chói chang, vạn dặm không một bóng mây.

Ánh nắng vàng rực rỡ kia đang xuyên thấu qua những chiếc cửa sổ chạm trổ chiếu vào chên chéch.

Khí trời như vậy thật là tốt, bình thường con tiểu điều nhi này đều sẽ ra ngoài đi dạo chơi cho đến lúc bữa tối mới có thể trở về tìm hấn.

Chỉ là mấy ngày nay, con tiểu điều nhi này lại dường như thay đổi tính tình , cũng không đi ra ngoài chơi.

Mỗi ngày đều có vẻ uể oải, đối với chuyện gì cũng đều không có hào hứng thực hiện.

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương suy nghĩ trăm điều cũng không giải đáp được.

Sau đó hấn tưởng con tiểu điều này không thoải mái , liền thỉnh ngự y đến đây kiểm tra.

Ngự y lại nói, tiểu điều này là bởi vì là tâm tình bị áp chế, mới dẫn đến buồn bực không vui.

Nghe vậy, trong lòng Huyền Lăng Thương càng thêm nghi hoặc .

Hỏi tiểu thái giám hầu hạ con tiểu điều này, thì chỉ nói tiểu điều nhi này gần nhất đều ở Tàng Thư Các chơi đùa. Chỉ là không biết tại sao, mấy ngày trước đây từ Tàng Thư Các trở về, liền thành bộ dạng này.

Nguyên nhân như thế nào, không người nào biết.

Càng là như thế, trong lòng Huyền Lăng Thương càng là lo lắng.

Trong lúc đang lo lắng thì giờ phút này, một tiểu thái giám đột nhiên vội vã tiến vào từ bên ngoài.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Lan Lăng Vương đến .”

“Uh, truyền hấn đi lại đây !”

Nghe được người đến bẩm báo, Huyền Lăng Thương chỉ là thản nhiên nói.

Tiểu thái giám nghe vậy, lập tức một mực cung kính lui xuống .

Một khắc sau, bóng dáng Lan Lăng Thiệu Giác liền lập tức xuất hiện ở bên trong Ngự Thư Phòng.

Con người đen nháy ngược lên, nhìn thấy Lan Lăng Thiệu Giác đang sải bước đi vào. Đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc lập tức sáng ngời.

Chỉ thấy nam nhân mặc một chiếc áo trường sam trắng như tuyết. Bên trên áo có thêu hai cảnh Thúy Trúc, Thúy Trúc uốn lượn từ ngực nam nhân đến dưới chân. Cùng với bước chân nam nhân từ từ đi tới, ống tay áo bỗng tung bay trông quả thực là tao nhã!

Mái tóc dài đen nhánh, chỉ là tùy tiện được túm thành một chùm nhỏ, phần còn lại xõa ở phía sau, phủ xuống hai vai. Gương mặt kia vốn là tuấn tú vô song càng tăng thêm sự nho nhã, hiền hậu!

Mi dài cong như cành trúc, mắt đen như than, mũi ôi đỏ mọng, mỗi một bộ phận đều phối hợp hoàn mỹ.

Hơn nữa, điều khiến cho người ta động lòng nhất là nụ cười phơn phớt thấp thoáng trên khóe miệng nam nhân trông thực mê người.

Phảng phất, coi như trời sụp đổ xuống, thì nụ cười ở khóe miệng nam nhân cũng sẽ không mất đi.

Cho dù lúc nào cũng thế, nam nhân này đều làm cho người ta có một cảm giác thoải mái, ấm áp như vậy.

Giống như một cơn gió thoảng thảng ba, dễ chịu thoải mái mê người như thế . . .

Thấy nam nhân áo trắng trước mắt này đang tao nhã bước tới, trong đầu Đồng Nhạc Nhạc lại không tự chủ được hiện lên chuyện đêm mười lăm trăng tròn (là chuyện hóa thân thành người.)

Vào lúc Đồng Nhạc Nhạc tim đập dồn dập, ngưỡng ngừng vô cùng hai trảo che mặt ,Lan Lăng Thiệu Giác chính lúc đi vào Ngự Thư Phòng . Nhìn thấy phản ứng của tiểu điều trong lòng Huyền Lăng Thương , khuôn mặt tuấn tú đầu tiên là có hơi sững sốt, lập tức mặt mày giãn ra, cười phá lệ sung sướng .

“Ha hã, tiểu điều nhi này là đang thẹn thùng sao! ?”

Nghe được Lan Lăng Thiệu Giác nói như vậy, Huyền Lăng Thương không khỏi đưa mắt xuống nhìn tiểu điều đang nằm trong lòng mình.

Vừa vặn thấy tiểu điều nhi vốn là tâm tình mệt mỏi , dường như phi thường ngưỡng ngừng mà lấy hai trảo che mặt.

Thấy vậy, huyết mâu Huyền Lăng Thương lóe ra một phen, lại trầm suy nghĩ cũng không giải đáp được.

Chỉ cần tiểu điều nhi này không uể oải mệt mỏi như vừa rồi là tốt rồi.

Trong lòng đang nghĩ ngợi, Huyền Lăng Thương như là nghĩ đến cái gì . Huyết mâu vừa ngước lên, liền rơi ở trên người Lan Lăng Thiệu Giác đang đứng trước mặt mình.

“Chuyện mà trầm để người xử lý , đều làm tốt sao! ?”

Nghe thấy Huyền Lăng Thương hỏi, Lan Lăng Thiệu Giác lập tức mở miệng trả lời:

“Đã xử lý tốt . Ngoài ra hôm nay có Bắc Vũ Quốc mang vào cung không ít vàng bạc châu báu và Thiên Sơn Tuyết Liên. Đây là danh mục những vật phẩm tiến cống này .”

Lan Lăng Thiệu Giác vừa nói, vừa đưa giấy tờ trên tay cho Huyền Lăng Thương .

103. Chương 103: Chương 84_4

Huyền Lăng Thương thấy vậy huyết mâu nhẹ nhàng quét nhanh một lượt cũng không chăm chú xem xét

Bởi vì đối với Lan Lăng Thiệu Giác hẳn thật tin được ,vì nghi người thì sẽ không dùng người mà dùng người thì sẽ không nghi người..

Hơn nữa đối với những thứ vật phẩm tiến cống này Huyền Lăng Thương cũng có hứng thú một ít ,những thứ này người xử lý là tốt rồi và những vật phẩm tiến cống khác cũng không cần mang tới nơi này .

Chẳng qua là một chút đồ trang sức hiếm lạ đã nhìn thấy nhiều không cảm thấy ly kỳ

Tuy nhiên Huyền Lăng Thương vừa mới dứt lời tiểu điều nhi đang ngồi trong lòng hắn ,lại đột nhiên giờ lên khuôn mặt lông xù nhỏ nhắn trên mặt lộ vẻ hứng thú hừng hực .

Thấy vậy Huyền Lăng Thương huyết mâu nhẹ nhàng lóe lên thay đổi chủ ý lên tiếng "không,hãy cho người để Bắc Vũ Quốc vào cung cầm tới cho trẫm nhìn một cái đi.

Đối với Huyền Lăng Thương đột nhiên thay đổi chủ ý ,khiến cho khuôn mặt tuần tú của Lan Lăng Thiệu Giác không khỏi sửng sốt”

Dù sao những việc lật vạt này Huyền Lăng Thương đều không có hứng thú ,như thế nào hôm nay lại muốn nhìn Bắc Vũ Quốc tiến cống trân bảo???”

Trong lòng nghi hoặc Lan Lăng Thiệu Giác không suy nghĩ nhiều liền cho người đi xuống mang cống phẩm Bắc Vũ Quốc tiến cống toàn bộ chuyển vào ,lập tức mấy tên thị vệ khiêng vào mấy cái rương lớn, Đồng Nhạc Nhạc vốn đang ngồi trong lòng Huyền Lăng Thương nhìn thấy mấy cái rương lớn kia liền trợn mắt há mồm ”,,!!!

Tuy nói nàng hiện nay ở tại bên trong hoàng cung ăn ngon ngủ tốt mỗi một chỗ đều xanh vàng rực rỡ ,nhưng nhiều như vậy vàng bạc, châu báu, nỏ ,Phỉ thúy,nàng là lần đầu tiên nhìn thấy a...

Chỉ thấy trước mặt nàng là mấy cái rương lớn để đầy trân bảo,đồ trang sức mã nỏ, ngọc thạch linh tinh các loại.....

Mỗi một cái vừa nhìn này là giá trị liên thành ,cũng khiến cho Đồng Nhạc Nhạc nhìn trố mắt không dám tin ”

Đôi mắt nhưng đen rơi tại vào mấy cái rương vàng bạc, châu báu kia ,cuối cùng trên mặt cũng hiện lên suy nghĩ tối tăm.....!!!

Trời ạ!!!!

Rất nhiều vàng bạc ,châu báu,rất nhiều tiền aaa“””

Nếu như những thứ này đều là của nàng thì tốt biết bao a.....

Trong lòng vô cùng kích động Đồng Nhạc Nhạc không biết lúc nào đã từ trong lòng Huyền Lăng Thương nhảy xuống lập tức từng bước từng bước đi tới mấy cái rương trân bảo.....

Mũi chân nhẹ điểm dễ dàng nhảy lên trên một trong số cái rương trước mặt ,nhìn thấy trước mắt toàn là đồ trang sức sáng lấp lánh, chỉ kém không lóa mắt của nàng...

Oa oa thật là đẹp ao ao cái này mang vào người đứng lên cảm giác thật không sai ,còn nữa đây là vòng tay sao!? Quá lớn treo trên cổ thì tốt lắm.....

Đặt mình trong rương đầy vàng bạc châu báu ,trong nhất thời Đồng Nhạc Nhạc đều quên tất cả ,không ngừng sờ cái này chạm cái kia ,con người đen tròn,ánh mắt hiện lên tia tham vọng.....

Nhưng không biết chính mình hiện tại tiểu mô dạng rơi vào trong mắt người khác làm cho người ta tức cười không thôi..

Lan Lăng Thiệu Giác mở miệng trên mặt không che giấu nổi vui vẻ !!!! Ha,hả lần đầu tiên thấy một con tiểu điều như vậy thích vàng bạc ,châu báu!!Nếu không phải nó là con tiểu điều, xem thần sắc trên mặt của nó còn tưởng rằng là một nữ nhân ni.“”

Nghe Lan Lăng Thiệu Giác nói vậy Huyền Lăng Thương huyết mâu chỉ nhẹ lóe ,khóe miệng nhẹ cong cũng không che giấu được sự sủng nịnh trong khóe mắt“”!!!

Chỉ thấy trước mắt con tiểu điều nhi giờ phút này đang đặt móng ngồi sắp lên trên mặt rương hai tay chưa từng nhàn rỗi hết cầm Trân Bảo lên nhìn một chút ,lại cầm vòng tay mang lên trên cổ ”lại sờ cái này đụng cái kia....

Cuối cùng hai móng vuốt cũng không buông tha bên trái bên phải đều xách theo hai quả Phỉ Thúy to đùng.”

Trên đỉnh đầu còn mang một cái vòng ngọc bảo thạch !!!!

Nhìn bộ dạng thật giống với một nhà giàu mới nổi, thấy vậy Huyền Lăng Thương cũng không nhịn được nữa” phốc xi ”cười ra tiếng..

Đồng Nhạc Nhạc đang đắm chìm trong vui sướng thì nghe được tiếng cười của Huyền Lăng Thương trên mặt lập tức sững sốt ,con người quét nhanh một lượt, thấy ánh mắt vui vẻ của Huyền Lăng Thương đang nhìn mình một cách hài hước, trong lòng liền cảm thấy buồn bực”!!!

Chết tiệt !!!! Nàng thật sự là ham tài mà ,vừa nhìn thấy tiền là hay mắt liền phát sáng cũng quên là mấy thứ này đâu phải của mình ”

Mới vừa rồi còn nghĩ muốn lấy làm của cho riêng mình, còn làm ra bộ dạng Quỷ tham lam ,hơn nữa lại ở trước mặt của Huyền Lăng Thương và Lan Lăng Thiệu Giác ,vậy không phải nàng mới vừa rồi không khác nào làm trò hề cho bọn họ xem !!!!!

Aaaaaaaa nàng quả thật mắt mắt quá a ...

Ô ô ô nàng không còn mặt mũi nào mà sống tiếp nữa ô ô

Trong lòng buồn bực Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy áo não xấu hổ vô cùng ,đôi mắt sụp xuống thật hận không thể trên mặt đất tìm một cái lỗ để chui xuống “”

Đối với sự quần bách ngưỡng ngưỡng của Đồng Nhạc Nhạc một bên Huyền Lăng Thương nhìn con tiểu điều nhi này có bộ dáng cúi đầu ảo não ngưỡng ngưỡng hẳn vốn đang cười mỉm thì lập tức thay đổi thành cười lớn ha ha ha

Tiếng cười sung sướng vui vẻ ,âm thanh vang vọng cả trời cao”

Mà ngồi bên cạnh Lan Lăng Thiệu Giác trên mặt cũng tròng đầy vui vẻ !!!!

Nhìn thấy hai người trước mắt vô cùng hào hao ,mỗi người một vẻ đều là nam nhân tuấn tú bởi vì chính mình làm trò hề mà sung sướng cười to như vậy Đồng Nhạc Nhạc lại quần bách càng thấy thật xấu hổ vô cùng.....

Cuối cùng càng là không nhịn được giờ hai móng vuốt lên bịch kín lỗ tai lại ,nàng không nên nghe, không nên nghe a chết tiệt mắc cỡ chết người !!!

104. Chương 104: Chương 84-5: Nữ Nhân Thần Bí

Beta: Angelina Yang

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, không khỏi từ từ ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy nam nhân vốn đang đứng ở đó, không biết đã tới đây khi nào.

Một đôi huyết mâu tràn đầy vui vẻ, giờ phút này đang chăm chú nhìn thẳng vào nàng.

“Người thích những thứ này! ?”

Nam nhân mở miệng, âm thanh trầm thấp mang theo vài phần vui vẻ , cực kì mê người!

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sững sốt, lập tức, liền thành thật gật đầu.

Dù sao, những đồ trang sức xinh đẹp như vậy, nữ hài tử nào mà không thích! ?

“Người đã thích, như vậy người liền chọn đi! Có thể cầm bao nhiêu, sẽ đưa cho người bấy nhiêu!”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, mắt Đồng Nhạc Nhạc lập tức tròng lớn, vẻ mặt như không dám tin.

“Huyền Lăng Thương, người, người nói là sự thật sao! ? Người thật sự muốn đưa ta vàng bạc châu báu! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, tràn đầy vẻ không dám tin.

Dù sao, những thứ bảo vật hiếm có này, mỗi một món đều là giá trị liên thành. Mặc dù nàng đã cứu Huyền Lăng Thương một mạng, Huyền Lăng Thương đãi đãi chính mình cũng là cực kỳ che chở. Thế nhưng nàng hoàn toàn thật không ngờ, Huyền Lăng Thương lại hào phóng như vậy, tặng nàng những thứ này.

Ô ô ô, Huyền Lăng Thương, người đối với ta thật sự tốt quá. . .

Vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cảm động không thôi, thì đôi tay cũng chưa từng nhàn rỗi.

Dù sao, nàng sau này có lẽ sẽ rời khỏi hoàng cung, như vậy đến lúc đó, nàng nhất định phải dùng đến tiền.

Hiện nay, có cơ hội tốt như vậy, có thể cầm bao nhiêu, liền lấy bấy nhiêu. Sau này xuất cung, liền mang đến hiệu cầm đồ đổi tiền, quả thật là tốt cho nửa đời sau. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vừa chua xót vừa không đành lòng.

Chỉ là, những cảm xúc chua xót lẫn không đành lòng này lại tức thì biến mất không thấy tăm tích đâu nữa .

“Oa, khóa Hồng Bảo Thạch này, to ước chừng bằng nắm tay người ta, thời hiện đại cũng không có Hồng Bảo Thạch lớn như vậy nổi! Chắc chắn chắc, Ngọc Như Ý, chế tác thật tinh xảo a. Lại thêm vòng tay hồng mã não này , thật là đẹp mắt. . .”

Đồng Nhạc Nhạc vừa lẩm nhẩm vô cùng kích động , vừa giắt hết thảy thứ chính mình thích lên trên người .

Dù sao, Huyền Lăng Thương đã nói, nàng có thể cầm bao nhiêu, liền tặng nàng bấy nhiêu.

Cơ hội ngàn năm , không thể bỏ qua !!

Trong lòng nghĩ vậy, Đồng Nhạc Nhạc càng cầm càng nhiều. Cuối cùng, chỉ cảm thấy thân thể quá nặng, rốt cuộc bỗng không nhận được, thân thể liền mất đi thăng bằng, ngã lăn ra trên mặt đất .

Cùng với vài tiếng ” loảng xoảng” , Huyền Lăng Thương đang nói gì gì đó với Lan Lăng Thiệu Giác bị giật nảy mình một cái .

Hai người vội vàng nhìn lại theo tiếng động.

Chỉ thấy trên mặt đất, trên mặt đất đồng trang sức đột nhiên động đậy, cũng không thấy bóng dáng tiểu điều nhi nho nhỏ đâu.

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương trong lòng nghi hoặc. Ai ngờ sau một khắc, hai người liền nhìn thấy đồng trang sức trên mặt đất đột nhiên động đậy.

Một cái đầu lông xù đột nhiên nhô ra từ dưới đồng đồ trang sức .

Nhìn thấy tiểu điều nhi bị đồng vàng bạc châu báu chôn vùi, Huyền Lăng Thương rốt cục không nhận được, lại lần nữa bắt đầu cười ha ha .

“Ha ha ha ha ha ha. . . đồ tiểu điều nhi nhà người này, thật đúng là tham lam a!”

Nam nhân mở miệng, cười ha ha.

Tiếng cười sảng khoái không ngừng phát ra từ trong miệng nam nhân, khiến cho đám cung nhân hầu hạ bên ngoài cung kinh ngạc vô cùng.

Vị đế vương lúc trước vốn nói năng thận trọng, hiện nay có vẻ càng hay cười . .

Không chỉ vẻ mặt đám cung nhân đầy kinh ngạc, mà ngay cả Lan Lăng Thiệu Giác ngồi ở một bên thấy vậy, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc cũng phải hơi trợn ngược .

Dù sao, lớn lên cùng Huyền Lăng Thương, nhưng Lan Lăng Thiệu Giác cũng rất ít khi nhìn thấy Huyền Lăng Thương cười sung sướng như vậy. . .

Mặc kệ tâm tư những người khác, Huyền Lăng Thương không để ý lắm. Giờ phút này, ánh mắt của hắn, chỉ là chăm chú nhìn tiểu điều nhi trước người.

Chỉ cảm thấy, con tiểu điều nhi này, thật sự rất dễ thương .

Trước đây hắn chỉ cảm thấy con tiểu điều nhi này nghịch ngợm dễ thương, hoạt bát hiếu động, linh khí bức người. Lại không nghĩ tới, nó lại là một con quỷ tham lam!

Chỉ là, nhìn thấy tiểu điều nhi tham của này, lại làm cho người khác hoàn toàn không có một chút cảm giác chán ghét nào, ngược lại cảm giác được nó càng dễ thương !

Đối với tâm tư Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc không biết.

Giờ phút này, sau khi nghe được lời Huyền Lăng Thương nói, Đồng Nhạc Nhạc lại nhìn đám trang sức châu báu trên người mình. Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức buồn bực, nàng cũng hiểu được chính mình thật tham lam!

Mới đầu, sau khi nghe được lời nói của Huyền Lăng Thương, thực lòng nàng chỉ muốn lấy vài món sau này trả sinh hoạt phí.

Ai biết, mỗi một món trân bảo, đều xinh đẹp như vậy, khiến cho nàng không nỡ buông tay. Cứ nhìn thấy thích, liền tiện tay treo vào trên người, nên bất tri bất giác liền cảm nhiều như vậy .

Nhìn thấy chính mình treo đầy trang sức châu báu khắp người , vẻ mặt Đồng Nhạc Nhạc thực ngượng ngùng .

Đặc biệt, đối diện huyết mâu của Huyền Lăng Thương lộ rõ sự vui vẻ, Đồng Nhạc Nhạc càng xấu hổ, thẹn thùng vô cùng.

“Là người nói muốn tặng cho ta mà, làm thế nào lại nói ta tham lam . . .”

Sắc mặt nóng bỏng, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi mấp máy cái miệng nhỏ nhắn, nhỏ giọng lẩm bẩm.

Huyền Lăng Thương nghe vậy, mặc dù không biết điều gì trước mắt đang nói cái gì, nhưng trong lòng biết nó là đang ngượng ngùng !

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương không khỏi từ từ đi đến, gỡ chỗ trang sức châu báu vây quanh tiểu điều nhi rồi lại ôm nó vào trong lòng.

“Người nha, chưa từng thấy qua tiểu điều tham lam như vậy!”

Huyền Lăng Thương ngoài miệng mặc dù nói như vậy, trên mặt cũng là lộ rõ vẻ sủng ái.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy,cực kì ngượng ngùng , trong lòng lại cảm giác được ấm áp.

Kiếp này có thể có may mắn gặp người đối đãi tốt như vậy với chính mình, nàng còn có yêu cầu xa vời gì nữa! ?

Chỉ tiếc, hạnh phúc này không thể lâu dài mãi. . .

Nếu như một ngày kia, Huyền Lăng Thương biết, thiếu nữ thần bí khiến cho hắn không ngừng tìm kiếm lại là mình. . .

Đồng Nhạc Nhạc không dám nghĩ thêm nữa ,chỉ ôm thật chặt đồ trang sức trong lòng, có lẽ, nàng nhất định phải rời khỏi đây . . .

. . .

Huyền Lăng Thương cùng Lan Lăng Thiệu Giác bàn bạc xong một chút chính sự của triều đình, Lan Lăng Thiệu Giác liền rời đi .

105. Chương 105: Chương 84-6: Nữ Nhân Thần Bí

Huyền Lăng Thương cũng giống như khi bình thường, phê duyệt tấu chương tại Ngự Thư Phòng.

Đồng Nhạc Nhạc chính là tìm địa phương để giấu đồ trang sức đi.

Dù sao, những đồ trang sức này chính là chỗ dựa nửa đời sau của nàng . . .

Chỉ là, phải giấu những đồ trang sức này ở nơi nào cho tốt đây! ?

Nàng không thể giấu ở Ngự Thư Phòng. Dù sao, một ngày kia, khi nàng hóa thân thành hình người, nếu muốn rời khỏi nơi này, bên ngoài Ngự Thư Phòng có canh gác dày đặc, nếu muốn lên vào để mang những đồ trang sức này đi ra ngoài thì dễ vậy sao! ?

Cho nên, nàng nhất định phải tìm một nơi phi thường bí ẩn, không ai phát hiện, hơn nữa, dễ dàng cho nàng thoát ly hoàng cung sau này.

Vì vậy, hôm nay giữa trưa, Đồng Nhạc Nhạc liền đi khắp cả hoàng cung, không bỏ qua một góc nhỏ nào. Cuối cùng, liền tìm được một nơi phi thường thích hợp giấu vàng bạc châu báu, thật là một địa phương tốt, chính là ở chỗ lãnh cung !

Từ sau khi Huyền Lăng Thương đăng cơ , liền trực xuất hết làm cả hậu cung đều trống rỗng , lãnh cung cũng không ngoại lệ!

Cho nên ở chỗ lãnh cung, bình thường cũng không có người nào đi vào trong đó.

Hơn nữa, ở góc tận cùng của lãnh cung, chỉ cần trèo qua bức tường đỏ cao cao, liền ra được ngoài cung!

Sau này, nếu như nàng thật sự muốn rời khỏi hoàng cung, nơi đó, chính là nơi nàng muốn rời đi . . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cay đắng.

Chỉ là, dù khổ sở, nhưng có một số việc, nàng có lẽ phải tính toán thật sớm mới đúng . . .

Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền nhân lúc Huyền Lăng Thương phê duyệt tấu chương , ôm hết đồ trang sức của chính mình, len lén đi về hướng đến lãnh cung. Sau đó cố gắng đào một cái hố to, thật vất vả mới giấu được đồ trang sức bên trong cái hố đó.

Cuối cùng, lại lấp một lớp đất thật dày trên miệng hố, ở bề mặt còn chất rất nhiều đá.

Như vậy, nếu sau này phải tìm chỗ chôn vàng bạc châu báu này, liền dễ dàng hơn nhiều.

Sau khi xử lý tốt những việc lật vật thì cả thân thể nhỏ bé của Đồng Nhạc Nhạc đều bần thủ.

Cúi đầu nhìn móng vuốt mình đầy bùn đất, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi chu lên cái miệng nhỏ nhắn.

Thật đúng là bần thủ a! Phải đi tắm mới được!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là cảnh giác nhìn chung quanh một phen bốn phía, thấy bốn phía trừ mình ra, không có những người khác , mới an tâm rời khỏi nơi này.

Dù sao, nàng cất giấu nhiều vàng bạc châu báu ở chỗ này như vậy , nếu như bị người trộm đi , khẳng định nàng sẽ đau lòng đến chết!

May là bên trong lãnh cung không có ai ở , hơn nữa bình thường cũng sẽ không có người đến. Hiện tại, cuối cùng thì nàng cũng có thể yên tâm !

Trong lòng nghĩ vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền ngâm ư ử một khúc hát, vẻ mặt hồng hào sáng láng đi về hướng tới Dưỡng Tâm Điện .

Nàng lại hoàn toàn không biết, nhất cử nhất động của nàng đã hoàn toàn rơi hết vào trong mắt một kẻ nào đó

. . .

“A, nó thật sự cất giấu những vàng bạc châu báu này ở lãnh cung! ?”

Nghe được bẩm báo, khuôn mặt tuần tú của Huyền Lăng Thương đầu tiên là sửng sốt, lập tức khóe miệng cong lên, hẩn nở một nụ cười không biết làm gì nữa .

Con tiểu điều nhi này, không nghĩ tới vẫn còn rất cẩn thận!

Trong lòng thầm nghĩ, trên mặt Huyền Lăng Thương thấp thoáng lộ vẻ bất đắc dĩ.

Bút lông trên tay chưa từng dừng lại, hẩn cũng không quay đầu lại mà thản nhiên nói với người kia

“Đã biết, người lui xuống đi!”

“Vâng!” Nghe được lời Huyền Lăng Thương , âm vệ lập tức một mực cung kính lui xuống.

Cùng lúc đó, bên kia.

Đồng Nhạc Nhạc căn bản không biết hành tung của mình đều chạy không khỏi pháp nhãn (mắt thần) của người nào đó.

Giờ phút này, nàng đang tự do tự tại vẫy vùng ở Thiên Lí Trì trong ngự hoa viên .

Vừa rồi cầm đầu đào hồ, làm cho toàn thân bần thủ. Đồng Nhạc Nhạc liền nhanh chóng đi tới Thiên Lí Trì, sau đó liền lao đầu xuống nước .

Cùng với một đám bọt nước nho nhỏ văng khắp nơi, sóng nước ở Thiên Lí Trì vốn đang lặn tẩn, lập tức biến thành tầng tầng rung động.

Bầy cá ở Thiên Lí Trì đang tự do vẫy vùng, lại bị dọa đến hoảng loạn trốn chạy, càng làm cho Đồng Nhạc Nhạc không khỏi kiêu ngạo cười lớn.

“Khanh khách , thật sự là cá nhát gan! Ấy, hình như Cẩm Lý ở Thiên Lí Trì gần đây hình như lại nhiều hơn, con cá lớn này béo hơn a...”

Nhìn thấy Cẩm Lý mập mạp đang không ngừng bơi qua bơi lại bốn phía, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy nước bọt trong miệng không ngừng tràn ra.

Lâu rồi nàng không có ăn Cẩm Lý ở đây.

Hôm nay, nàng nhất định phải ăn một bữa đầy bụng mới được!

Nghĩ liền làm, Đồng Nhạc Nhạc liền lập tức đập đập tứ chi, đuổi theo những con Cẩm Lý này.

Nhưng, những con Cẩm Lý này cũng không phải ngồi không.

Khi mà nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc đang bơi đến , bầy cá lập tức sợ đến bơi tán loạn, động tác cực nhanh, phảng phất như hỏa tiễn!

Chẳng qua kỹ thuật bơi lội của Đồng Nhạc Nhạc cũng không phải dạng vừa!

Sau một hồi người đuổi ta chạy, cuối cùng Đồng Nhạc Nhạc nhìn trúng mục tiêu. Hai trảo đuổi ra, lập tức liền tóm lấy một con Cẩm Lý ước chừng lớn hơn thân thể nàng .

Chỉ thấy con Cẩm Lý này toàn thân đỏ tươi, không khác gì Hồng Bảo Thạch.

Hơn nữa, khí lực cũng không nhỏ. Lúc Đồng Nhạc Nhạc ôm lấy nó, lập tức nó quẫy toàn thân mà phóng đi về hướng phía trước, hình như muốn hất Đồng Nhạc Nhạc ra.

Thế nhưng, lợi trảo của Đồng Nhạc Nhạc cũng không phải để làm đẹp mắt.

Lợi trảo (vuốt sắc) cắm vào thịt, con Cẩm Lý muốn hất nàng ra cũng khó.

Cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc dùng sức gắt hất một cái, con Cẩm Lý trên tay liền bị quăng thật mạnh lên bờ.

Nhìn thấy Tiểu Lô Tử vừa đi tới Thiên Lí Trì , đúng là vẫn bị hăm dọa sợ mất mật.

Bùm một tiếng, hần liền té ngã trên đất . Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được ôm bụng bắt đầu cười ha ha.

“Tiểu Lô Tử hảo ngốc a!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, liền cười ha ha với Tiểu Lô Tử .

Mặc dù không biết tiểu điều nhi này đang nói cái gì. Thế nhưng, chỉ cần nhìn hành động lúc này của nó , một tay chỉ vào hần, nhếch miệng liền cười ha ha . Dù Tiểu Lô Tử có ngốc , thì cũng biết tiểu điều nhi này đang cười nhạo chính mình .

Thấy vậy, Tiểu Lô Tử có phần bất đắc dĩ..

Dù sao, không biết hần đã bị con tiểu điều nhi này giễu cợt bao nhiêu lần .

Tuy là như thế nhưng hần lại không hề ghét tiểu điều nhi này, chỉ cảm thấy tiểu điều nhi thật sự rất thông minh ,có nhân tính .

Trong lòng nghĩ vậy, Tiểu Lô Tử mở miệng, khẩn cầu với Đồng Nhạc Nhạc còn bên trong Thiên Lí Trì.

“Được rồi, tiểu tổ tông của ta, trong nước lạnh lắm, người mau lên đây đi!”

Nghe được lời nói của Tiểu Lô Tử, Đồng Nhạc Nhạc chỉ chu lên cái miệng nhỏ nhắn.

Mặc dù nàng biết Tiểu Lô Tử là thật tâm vì chính mình, nhưng bình thường lại rất lắm mồm.

Nàng cũng không biết, rõ ràng chỉ là một tiểu thí hài, tính tình như thế nào lại giống một lão bà bà, không ngừng lắm mồm lắm nhãi liên tu bất tận! ?

Nghe hơi nhiều, lỗ tai nàng đều sắp kéo màng.

Hơn nữa, lúc này đang nóng bức như ngày hè. Tuy nói cuối tháng chính là đầu thu, khí trời vẫn còn rất nóng!

Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc cũng mặc kệ Tiểu Lô Tử, chơi đùa một hồi ở Thiên Lí Trì rồi mới nhảy lên bờ

106. Chương 106: Chương 85.1: Sứ Thần Vân Quốc 1

Edit: Dạ Minh Nguyệt

Sau khi nhảy lên bờ, Đồng Nhạc Nhạc liền hung hăng vẩy mạnh thân thể

Ngay lập tức, bọt nước văng khắp nơi, Tiểu Lô Tử không kịp né tránh nên toàn thân đều dính nước

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn vừa quần bách vừa bất đắc dĩ của Tiểu Lô Tử, Đồng Nhạc Nhạc một lần nữa không nhịn được liền cười ha ha

Tiểu Lô Tử thấy vậy, chỉ đành cam chịu đưa tay lau hết nước trên mặt, sau đó giúp Đồng Nhạc Nhạc đem con cá Cẩm Lý ước chừng 3 cân kia đem đến Ngự Thiện Phòng

Lúc này ở Ngự Thiện Phòng, sau khi Tổng quản nơi đây thấy Tiểu Lô Tử đến chỉ đành cười, sau đó tự mình xử lý cá Cẩm Lý, rồi đưa cho Đồng Nhạc Nhạc ăn

Nhìn thấy món thịt kho tàu Cẩm Lý thơm ngào ngạt trước mắt, nước miếng của Đồng Nhạc Nhạc đã sớm chảy ra rồi.

Vì vậy, khi thịt kho tàu Cẩm lý được đưa đến trước mặt, Đồng Nhạc Nhạc liền không khách khí, sử dụng móng vuốt của mình xoiet một tiếng lập tức một miếng thịt to đã được tróc ra sau đó nàng liền ngấu nghiến ăn

Khi tiến đến phần nội tạng của Cẩm Lý, ước chừng nặng đến 2 cân nhưng cuối cùng toàn bộ đều nằm trong bụng Đồng Nhạc NhạcSau khi Đồng Nhạc Nhạc ăn no, cũng hơi khó chống đỡ được, liền ngã xuống mặt bàn

Khi Đồng Nhạc Nhạc ngã xuống, cái bụng to lớn tròn trịa của nàng nhô ra, khiến cho Tổng quản Ngự Thiện Phòng liền cười ha hả không ngừng

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, chỉ đành cười gượng

Dù sao mỗi lần nàng đến đây, cũng đều ăn thành bộ dạng này!?

Ăn cũng đã no rồi, Đồng Nhạc Nhạc nhìn sắc trời đã không còn sớm, vì vậy liền hướng Tổng quản Ngự Thiện Phòng vẫy vẫy tay tạm biệt ông

Lập tức, liền cùng Tiểu Lô Tử chạy đến Ngự Thư Phòng bên kiaLúc này, chắc Huyền Lăng Thương vẫn còn ở Ngự Thư Phòng đi

Không biết có phải vì vừa mới được một gia tài lớn, trở thành một tiểu phú bá, mà tâm trạng vốn buồn bực của nàng hầu như tan đi hết, khôi phục lại dáng vẻ hoạt bát sang sủa như xưa

Sau khi nhanh chóng chạy đến Ngự Thư Phòng, Đồng Nhạc Nhạc con người đảo nhanh một lượt, thấy Huyền Lăng Thương vẫn còn đang chăm chú phê duyệt tấu chương

Trong lòng nàng biết nam nhân này là đương kim Thánh Thượng, mỗi ngày đều phải xử lý rất nhiều việc, vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc cũng không muốn làm phiền hắn, điểm nhẹ mũi chân, nhẹ nhàng nhảy lên mặt bàn, sau đó theo bản năng vươn đầu lưỡi liếm móng vuốt của bản thân.

Móng vuốt hiện tại đều dính đầy dầu mỡ! Phải liếm cho sạch mới được!

Đồng Nhạc Nhạc đang lúc liếm chăm chú trong lòng liền nhớ lại một khắc sau, nàng như ngộ ra điều gì, trên mặt cứng đờ chết tiệt (ta xin chém khúc này).

Nàng ... nàng... nàng ... rốt cuộc đang làm gì vậy?

Nàng hiện tại tuy đang là một tiểu điều, nhưng trên thực tế, nàng chính là con người không phải sao! ?

Cho nên, nàng không nên có hành động của một con vật mới phải. Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức để móng vuốt xuống, mặt mày ủ rũ không ngừng dậm chân trên mặt bàn.

Nàng lại không biết rằng, từng cử động của bản thân đều nhuần nhuyễn rơi vào trong mắt người nào đó.

Nhìn tiểu điều nhí trước mắt, sau khi đến Ngự Thư phòng liền ở một nơi liếm móng vuốt của mình, sau một khắc, lại phi thường ảo não, không ngừng ở nơi nào đó dậm chân.

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương liền cảm thấy thú vị. Hắn thật muốn biết, con tiểu điều nhí này lại vì sự tình gì mà phiền não rồi.

Rõ ràng chỉ là một tiểu điều nhí, nhưng dường như nó có rất nhiều tâm sự? Thật khiến cho người ta suy nghĩ mãi cũng không giải đáp được.

Trong lúc Huyền Lăng Thương đang nghi hoặc, nguyên bản đang ảo não không thôi, Đồng Nhạc Nhạc đột nhiên cảm nhận được có một đạo ánh mắt nóng rực đang tập trung trên người mình.

Chỉ thấy nam tử đang ngồi trước mặt nàng đang chăm chú phê duyệt tấu chương, giờ phút này đã tạm đình chỉ công việc, đôi mắt hẹp dài huyết mâu đang chăm chú nhìn mình.

Chống lại ánh mắt huyết mâu lộ rõ vẻ hài hước tò mò của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Nhạc Nhạc liền tỏ vẻ buồn bực. Nhớ lại hành động của bản thân lúc nãy, chắc chắn trong mắt tên kia hắn là góc lẩn đi.

Càng nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc càng thêm ngượng ngùng và ảo não. Khi con mắt đen nhìn xuống, Đồng Nhạc Nhạc phát hiện thứ dưới chân mình, liền lập tức sững sờ.

Giờ phút này, nàng mới biết mình dưới chân mình là một tờ giấy họa lớn.

Chỉ thấy tờ giấy trắng tinh lúc này, bởi vì vừa rồi không ngừng giậm chân, nên trên mặt để lại rất nhiều dấu chân hoa mai...

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc liền căng thẳng, nhìn về phía ánh mắt của Huyền Lăng Thương, mang theo vài phần áy náy và dè dặt.

Nàng dường như lại làm thêm một việc ngu ngốc đi.

Đối với sự ảo não không ngừng của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương lúc này nhìn thấy nhất cử nhất động của tiểu điều nhí trước mặt, liền lớn tiếng cười.

Chỉ cảm thấy, vẻ mặt của tiểu điều nhí này thật sự quá mức thú vị! Hắn chưa từng thấy một tiểu điều nhí mà lại có nhiều vẻ mặt rất phong phú.

Lúc thì ảo não, lúc thì hờn dỗi, lúc thì chột dạ, lúc thì đắc ý ... Mỗi một thần thái, tất cả đều đẹp mắt khiến cho người ta không thể rời mắt.

Giờ phút này, nhìn thấy bộ dạng chột dạ của tiểu điều nhí này, dường như biết mình làm sai chuyện gì, này bộ dạng, quả thực bộ dạng như một tiểu nhân làm chuyện sai sợ bị đại nhân trừng phạt. Thấy vậy, Huyền Lăng Thương rốt cuộc nhịn không nổi, liền ngửa đầu cười ha ha.

“Ha ha, người tiểu tử này ...”

107. Chương 107: Chương 85.2: Sứ Thần Vân Quốc 1

Edit: Dạ Minh Nguyệt

Khả ái như vậy, thế nào khiến cho hấn không sủng ái đây! ?

Huyền Lăng Thương trong lòng suy nghĩ, này sáng khoái cười to, không ngờ lại từ trong miệng hấn phát ra Nguyên bản Đồng Nhạc Nhạc đang chột dạ dè dặt, lại thấy hấn đột nhiên cao giọng cười to, trên mặt liền sùng sốt

Bất quá suy nghĩ một chút, nam nhân này đang cười, chứng tỏ hấn không hề tức giận không phải sao! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc liền nhếch miệng cười rộ lên

Nhìn thấy tiểu điều nhi trước mắt bộ dạng nhếch miệng cười, cặp mắt cong cong

Kia đồng mâu đen nhánh, ánh mắt rạng rỡ, phẳng phát đôi mắt xinh đẹp màu đen nâu thạch, ở dưới ánh mặt trời, tỏa ra ánh sáng long lanh, thật là xinh đẹp

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương trong tim chợt lặng, như là nghĩ đến gì đó lập tức liền vươn cánh tay cầm lấy sổ con ở trước mặt

Một tay cầm lấy bút lông, chấm mực, liền tại giấy họa dưới chân Đồng Nhạc Nhạc vẽ gì đó

Thấy hấn tập trung tinh thần họa gì đó, Đồng Nhạc Nhạc liền sùng sốt, liền tò mò tiến lên

Kia đôi con ngươi chứa đầy vẻ tò mò, càng gất gao rơi vào nơi hấn hạ bút, nàng rất hiếu kỳ, rốt cuộc nam nhân này muốn họa cái gì

Chỉ thấy giờ phút này, bên ngoài ánh mắt trời sáng lạn, ánh vàng rực rỡ, êm dịu bao phủ trên người nam nhân trước mặt

Nam tử một thân long bào màu vàng trên người, đầu đội kim mào, giờ phút này, coi như hấn chỉ im lặng ngồi, quả nhiên khí tức sang trọng bức người, như rồng như phượng

Không hổ là tột cùng đế vương, cho dù có chuyện gì, vẫn đẹp mắt như thế

Theo dung nhan sắc sảo điều luyện tạo hình gương mặt đời xuống, ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi rơi tại trên tay hấn

Trên tay nam nhân lúc này, đang cầm bút không biết đang họa cái gì

Chỉ thấy nam tử bàn tay rộng lớn, năm ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng

Ngay cả tư thế cầm bút lông, đều rất ưa nhìn

Dần dần, Đồng Nhạc Nhạc nhìn đến ngây dại, ngay cả lúc hấn đã họa xong, dừng lại từ lúc nào, nàng vẫn chưa phát hiện

Cho đến khi thân thể mình bị từ từ nâng lên, rơi vào lòng ngực ôn hòa hiền hậu quen thuộc, Đồng Nhạc Nhạc mới hoàn toàn thức tỉnh

Ánh mắt rơi tại bức họa phía dưới, ánh mắt nhất thời ngạc nhiên, cái miệng nhỏ nhắn nhếch miệng, giật mình la lên

“Oa, thật xinh đẹp! Này, đây thật sự là ta sao! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, không dám tin giật mình la lên

Chỉ thấy bên trong bức họa, là một tiểu điều nhi long cù khả ái, chỉ thấy họa rất giống thật, con người vừa tròn vừa đen, tai hình tam giác, tứ chi ngắn ngủn, cái đuôi thật dài

Thêm thu hút ánh mắt, chính là ấn ký đỏ như lửa trên mặt tiểu điều nhi thật là kiều diễm

Nếu không phải nhìn hấn họa từ lúc đầu, lúc này nhìn qua, Đồng Nhạc Nhạc còn tưởng rằng con tiểu điều nhi này là thật

Khiến cho Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc chính là, mới lúc này nàng không cẩn thận bữa bãi trên tranh, lại bị nam nhân này bút pháp thần kì họa ra những đóa hoa mai

Nhìn thấy hoa mai dưới tròng mắt cong cong của Phượng Hoàng Điêu, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kích động

Trời ạ, Huyền Lăng Thương cư nhiên vẽ nàng

Hơn nữa, họa rất thật, trông rất sống động, khiến cho nàng rất thích a!

Khi Đồng Nhạc Nhạc đang kích động trong lòng, Huyền Lăng Thương dường như cảm giác được vẻ hoan hỉ trong lòng tiểu điều nhi

Mặt mày vui vẻ, mở miệng cười nói

“ Là người, thích không “

“ Uh, ta thật thích thật thích, Huyền Lăng Thương, cảm ơn người, người thật tốt “

Đồng Nhạc Nhạc vừa kích động vừa mở miệng nói, cuối cùng, nàng nhịn không được kiễng mũi chân, tại gương mặt tuấn mỹ của nam nhân nhẹ nhàng hôn một cái

Cảm giác được nụ hôn nhẹ nhàng trên mặt, khiến cho Huyền Lăng Thương trong lòng không khỏi ảm áp

Ánh mắt nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc, càng phát ra vô vàn sủng nịch, ôn nhu

Đối với ánh mắt sủng nịch vô tận của Huyền Lăng Thương, không biết vì sao, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong lòng đột nhiên bang bang kịch liệt nhảy loạn cả lên

Một cỗ khí nóng rực nhanh chóng từ đáy lòng chạy thẳng lên đỉnh đầu

Lấy hai tay che mặt, Đồng Nhạc Nhạc phát hiện mình cư nhiên lại đỏ mặt

Mặt nàng hỏ nóng a

Trong lòng vừa kích động vừa ngượng ngùng, Đồng Nhạc Nhạc hướng ánh mắt về phía Huyền Lăng Thương, có thêm vài phần si mê mà chính nàng cũng không biết

Đối với suy nghĩ của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương không hề biết

Chỉ cảm thấy tiểu điều nhi trong lòng sau khi hôn mình, liền lấy tay che trước mặt, tựa như rất ngượng ngùng

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương cười càng vui vẻ

Thật đúng là một tiểu tử dễ dàng xấu hổ

Huyền Lăng Thương tâm tình hiện tại hết sức vui vẻ, Đồng Nhạc Nhạc vốn đang ngượng ngùng không thôi, dường như nghĩ đến điều gì đó, lập tức từ trong ngực Huyền Lăng Thương đứng lên, sau đó một tay lôi kéo ống tay áo Huyền Lăng Thương, một tay chỉ vào vị trí phía bên phải dưới bức họa

Ý tứ của Đồng Nhạc Nhạc rất rõ ràng, nàng muốn Huyền Lăng Thương lưu lại đại danh của mình trên bức họa

Vì Huyền Lăng Thương vì mình mà họa, nàng muốn lưu lại một kỷ niệm

Huyền Lăng Thương thấy hành động của tiểu điều nhi, huyết mâu lập tức lóe một cái, lập tức liền rõ ý tứ của nó

Lập tức cầm bút, lưu lại tên mình vào phía bên phải dưới bức họa, cuối cùng Huyền Lăng Thương còn dùng chính con dấu của mình ấn lên

Nhìn bức họa như rồng bay phượng múa và con dấu, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng vui sướng

Sau một khắc, dường như nghĩ cái gì, nàng vươn móng vuốt tại nghiêng mực dính một chút mực, ấn bên cạnh tên Huyền Lăng Thương

Nhìn thấy bức trên có ẩn lý hoa mai dễ thương cùng ẩn lý của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc cười mỉm

“ Ha ha, bức họa này là chúng ta cùng nhau họa “

Đồng Nhạc Nhạc nhếch miệng vô sỉ nói

Nhìn thấy tiểu điều nhi trong lòng có bộ dạng mỹ mãn, giữa hai lông mày còn có phần đắc ý, Huyền Lăng Thương huyết mâu lóe sáng, lập tức bạc môi hé mở, miệng cười nói

“ Đúng, bức họa này là chúng ta cùng họa “

“Ách ... “

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc đang nhếch miệng đắc ý cười lập tức sững sốt Huyền Lăng Thương, hần quả nhiên là giun đũa trong bụng mình

Tâm tư của nàng, hần đều hiểu

Đời này, có thể gặp một người đối tốt với mình, hiểu ý của mình, thật tốt

Sau này, nếu như nàng rời khỏi, nhất định sẽ mang theo bức họa này, lưu lại kỷ niệm

Cũng tuyệt đối không quên nam nhân này

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc có chút đau buồn

...

Đồng Nhạc Nhạc đang chuẩn bị sau này rời đi, sứ giả Vân quốc lại đến đây

Vân quốc chỉ là một nước nhỏ phụ thuộc Linh Nhạc quốc mà thôi

Chẳng qua, bởi vì Vân quốc địa thế thuận lợi, hàng năm đều sản xuất không ít những vật xa xỉ như thạch anh bảo thạch, lăng la tơ lụa, thóc gạo dê bò, cho nên bị những nước khác tơ tưởng

Bất đắc dĩ cuối cùng Vân quốc không thể làm gì khác hơn là dựa vào nước cường đại hơn là Linh Nhạc quốc, hàng năm vào thời gian này Vân quốc sẽ cử sứ thần mang vật phẩm hậu hĩnh nhất để cảm tạ Linh Nhạc quốc để cho quan hệ hai nước không bị cắt đứt

Vân quốc trừ bảo thạch thạch anh dê béo là nổi danh, càng nổi danh hơn là Vân quốc có rất nhiều mỹ nhân

Có lẽ do phong thủy đất trời thuận lợi, tại Vân quốc, cho dù già trẻ nam nữ, da dẻ đều trong trẻo như nước, lão bà 80 tuổi, thoát nhìn chỉ như ngoài 60 tuổi thôi

Nghe thấy người trong cung nói không ít về sự tích Vân quốc, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nổi lên hứng thú

Tối nay hoàng cung mở tiệc yến chiêu đãi sứ thần Vân quốc, đến lúc đó nàng liền đi xem thử rốt cuộc lời đồn có thật hay không

. . .

Cùng lúc đó, bên kia

“ Nữ nhân bên kia có động tĩnh gì sao ? “

Tại Ngự Thư Phòng, Huyền Lăng Thương đang phê duyệt tấu chương, huyết mâu thấp liễm, khuôn mặt tuần tú kia không quay đầu lại hỏi

Lan Lăng Thiệu Giác ngồi một bên, nghe lời của Huyền Lăng Thương, chẳng qua một tay nhẹ nhàng cầm ly trà, nhân nhặt mở miệng nói

“ Gần đây căn cứ theo thám tử hồi báo, bên kia không có động tĩnh gì, chỉ là, càng yên tĩnh, ta ngược lại càng lo lắng”

Dù sao mỗi lần bão táp tới, đều đặc biệt yên tĩnh, không phải sao!?

Nghe lời Lan Lăng Thiệu Giác nói, Huyền Lăng Thương vốn đang chấp bút viết cái gì, không khỏi từ từ dừng lại động tác

Đầu tiên đưa tay nhẹ nhàng vuốt sóng mũi, thư giãn một lát hốc mắt đã khô, ngay sau đó, hai tay Huyền Lăng Thương chống trên mặt bàn, bộ dạng cuối đầu trầm tư

Đối với lời của Lan Lăng Thiệu Giác, Huyền Lăng Thương cũng có ý nghĩ tương tự

Trong mắt người đời, Thái Hậu cùng Hoàng Thượng là mẫu hiền tử hiền, nhưng chỉ có bọn hần biết, sự thật không phải như thế

Từ khi hần đăng cơ tới nay, Thái Hậu bề ngoài tuy án binh bất động, trên thực tế lại vụng trộm làm không ít chuyện, âm mưu soán ngôi hoàng đế

Trước đây, hần nghĩ trừ phi phụ thuộc vào Thái Hậu Tô Bất Vi, Thái Hậu bên kia đã sinh khí

Cho nên lần này sứ thần Vân quốc đến, không chừng bên kia lại có âm mưu

Nghĩ tới đây, bực môi Huyền Lăng Thương hơi mở ra, lạnh giọng nói

“ Tăng cường ám vệ bên kia, phòng ngừa bất trắc “

Nghe được lời Huyền Lăng Thương nói, lại nhìn thấy bộ mặt lạnh như băng của hần, Lan Lăng Thiệu chỉ nhẹ nhàng gật đầu, sau đó lui xuống đi xử lý chuyện này

...

Bóng tối đã bao trùm ánh mặt trời, đêm đã đến

Màn đêm buông xuống, vàng trắng nằm giữa bầu trời, vì sao tinh tú lấp lánh, màn đêm như vậy thật là đẹp

Gió đêm hiu hiu, mang đến từng đợt hương sen, còn có thoang thoảng mùi rượu

Đèn rực rỡ được thắp lên, bên trong hoàng cung khắp nơi giăng đèn kết hoa, xanh vàng rực rỡ, trong đại điện, đèn đuốc được thắp sáng, thanh âm đàn sáo không ngừng vang lên

Cung nhân nối đuôi nhau tiến vào đại điện, vội vàng đến mức hần phụ mẫu lúc sinh sao không cho bọn họ nhiều hơn hai chân

Bên ngoài đại điện cũng không ít thị vệ đứng canh gác, đem cả hoàng cung bảo vệ cơ hồ đến một con ruồi cũng không lọt qua được

Giờ phút này Kim Loan điện rực rỡ đang chứa đầy người bên trong

Hai bên tả hữu đều là văn võ bá quan Linh Nhạc quốc cùng gia quyến ngồi

Mà ở phía trước, chính là nơi Vân quốc sứ thần tọa

Chính giữa điện Kim Loan, có mười mấy vũ cơ đang dùng kỹ thuật nhảy của mình hòng khiến ọi người động lòng

Giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc đang ngồi ngay ngắn ở trong lòng Huyền Lăng Thương, mắt vừa khê động, liền nhìn thấy tất cả những gì đang diễn ra trước mắt

Cho nên làm Hoàng đế có lợi ích riêng, từ nơi cao nhất nhìn xuống tất cả

Cũng nhờ vậy mà tiểu điều nhi nàng cũng được nhờ, nên hảo hảo hưởng thụ một phen

Dạo gần đây nghe đám cung nhân nói về sự tích Vân quốc, thạch anh bảo thạch còn thêm cả mỹ nhân Vân quốc, đều khiến ọi người náo nhiệt. Giờ phút này tận mắt thấy, quả nhiên danh bất hư truyền

Chỉ thấy sứ thần Vân quốc ngồi ở một bên, từ quan lớn cho đến thị vệ, làn da ai cũng bong bẩy mềm mại

Vì một bạch che tam sữu, chỉ cần ngũ quan cân đối, làn da trắng nõn, dễ nhìn liền lưu lại

Nếu là trước kia, Đồng Nhạc Nhạc chắc chắn sẽ tấm tắc khen ngợi

Chỉ là từ khi tới triều đại này, mỗi này ở bên cạnh soái ca trước mặt, còn có Lan Lăng Thiệu Giác là hai mỹ nam tử, những nam tử khác lọt vào mắt nàng, đều chỉ là dạng bình thường

Hơn nữa, tuy nàng hiện tại là một tiểu điều nhi, nếu sau này có thể biến thành người, chắc cũng là một mỹ nữ tuyệt sắc đi

Vì thế, liếc mắt nhìn sứ thần Vân quốc, Đồng Nhạc Nhạc liền mất đi hứng thú

Giờ phút này, nàng miễn cưỡng ngồi trong lòng Huyền Lăng Thương, ăn quả nho mà Huyền Lăng Thương dứt ình

Chắc chắn chắc, quả nhiên là nho thiên nhiên không bị ô nhiễm, quả nào cũng đều ngọt, ăn không biết chán

Sau khi Đồng Nhạc Nhạc nhớ lại quãng thời gian trước, liền ăn đến mức hài lòng, từng quả một từ từ chui vào bụng nàng

Đối với tiểu điều nhi đang ăn nho trong lòng mình, trên mặt Huyền Lăng Thương vẫn luôn lạnh băng nhưng giàu uy nghiêm, khi phách của một vương giả khiến cho lòng người xao xuyến

Chỉ là, mỗi lần ánh mắt của nam nhân nhìn tiểu điều nhi trong lòng, mắt hắn đều hiện lên sự ôn nhu sủng nịch, nhưng vẻ ôn nhu này chỉ là chớp lóe, rất khó để người khác phát hiện

Đối với tâm tư của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc vẫn không biết

108. Chương 108: Chương 85-3 : Sứ Giả Vân Quốc

Edit : Angelina Yang

Giờ phút này, nàng chỉ vừa thông dong nhân nhả ăn chỗ thạch anh bồ đào do nam nhân đưa tới, vừa lười biếng xem ca múa phía dưới.

Biểu diễn ca múa trong hoàng cung đều tương đối tẻ ngắt, có thể là do đã quen xem biểu diễn ca múa hiện đại đặc sắc , cho nên đối với những tiết mục ca múa biểu diễn bên dưới, Đồng Nhạc Nhạc đều tỏ vẻ không hứng thú!

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc suy tính có nên rời khỏi đây hay không , đi thư giãn vận động chân tay, hay là lại đến Thiên Lí Trì bắt cá ăn , đột nhiên, tiếng nhạc vốn ồn ào đã dừng lại .

Thay vào đó , là một tiếng đàn tao nhã mềm mại . . .

Cùng với tiếng đàn dịu dàng êm tai này vang lên, mọi người ở bên dưới vốn đang nói thì thầm gì gì đó , vội vàng bắt giác dừng nói chuyện, rồi nhìn lướt quanh một lượt, sau đó nhất loạt nhìn vào giữa đại điện .

Chỉ thấy, ở trong đại điện , có mười mấy nữ nhân xinh đẹp mặc quần áo lụa mỏng màu lục.

Những thiếu nữ này, ai nấy đều có dung mạo thanh tú, xinh đẹp hơn người.

Giờ phút này, những thiếu nữ áo xanh này, đang cùng với tiếng đàn dịu dàng êm tai , từ từ uốn éo vòng eo, hợp thành hình ảnh cánh hoa đang chậm rãi nở rộ , trông rất đẹp mắt!

Cuối cùng khi tất cả nữ nhân áo xanh đều từ từ hạ vòng eo ngả lưng ra sau, một nữ nhân mặc áo quần lụa mỏng màu đỏ , dùng lụa đỏ che mặt liền đứng lên từ giữa đám nữ nhân áo xanh .

Chỉ thấy Hồng Y nữ nhân này mặc một bộ quần áo lụa mỏng , nó phác họa dáng người yếu điệu kia vô cùng nhuần nhuyễn .

Hơn nữa, bộ quần áo màu đỏ này lại còn được thiết kế nổi bật khác thường. Ống tay áo và vạt áo rộng rãi, cùng với động tác nhảy múa mềm mại của nữ nhân , nó phảng phất như bông hoa đang nhanh chóng nở rộ !

Chỉ là, chỗ cổ áo cũng khoét hơi sâu, để lộ ra cần cổ mảnh dẻ và xương quai xanh lõm sâu của nữ nhân kia.

Làn da trắng như tuyết có hơi lộ ra, càng khiến cho tất cả nam nhân ở đây nhìn mà đua nhau tưởng tượng đủ thứ . . .

Còn có vùng bụng của nữ nhân, chỉ là một tầng lụa mỏng đơn bạc phủ qua. Mỗi khi nữ nhân xoay người thì tấm lụa mỏng lại hất lên, đúng là để lộ ra vòng eo thon nhỏ giống như rắn nước của nữ nhân kia, nó còn được đính Hồng Bảo Thạch ở chỗ rốn. . .

Trang phục đầy gợi cảm mê người như thế , dáng người lồi lõm khéo gợi, lại thêm kỹ thuật múa duyên dáng kia. Cho dù nữ nhân dùng hồng sa che mặt, thì vẫn đẹp xiêu hồn lạc phách, khiến cho tất cả nam nhân ở đây đều bị thu hút .

Có vẻ giống thể nhất chính là, theo như Đồng Nhạc Nhạc thấy , một viên quan văn trong đó nhìn đến trọn mắt há hốc mồm, ngay cả rượu trên tay bị nghiêng tràn ra mà cũng không biết. . .

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi phì một cái, cười thành tiếng.

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu , đột nhiên một bàn tay dịu dàng ôm lấy đầu nàng .

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi ngước mắt lên, đối diện chính là huyết mâu xinh đẹp động lòng người kia của Huyền Lăng Thương .

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi kinh ngạc.

Dù sao, ở chính giữa đại điện đang có Hồng Y nữ tử tung tăng múa lượn tuyệt đẹp như thế . Coi như là nàng, cũng không tránh khỏi phải nhìn vài lần.

Có điều là nam nhân này trước mặt nàng thì sao! ?

Hắn lại nhìn cũng không liếc mắt, cũng không giống như nam nhân khác, nhìn như si như mê.

Là nam nhân này có định lực tốt chăng! ? Hay là hắn đã sớm nhìn quen mỹ nữ, cho nên thấy nhiều thành không lạ ! ?

Đồng Nhạc Nhạc không biết, nàng chỉ biết là, Huyền Lăng Thương không buồn nhìn Hồng Y nữ tử kia, trong lòng nàng đột nhiên phẳng phất như tưới mát , cực kì ngọt ngào.

Cũng không biết, tâm tư người nào đó, hoàn toàn trái ngược với Đồng Nhạc Nhạc!

Mà người nào đó không phải ai khác, đúng là Hồng Y nữ tử An Y Na giờ phút này đang tung tăng múa lượn trên đại điện !

An Y Na là đệ nhất mỹ nữ Vân Quốc , từ nhỏ đã tự phụ xinh đẹp, tự nhận tài trí hơn người.

Coi như là hoàng tử Vân Quốc theo đuổi nàng, thì nàng cũng có thể ngoảnh mặt xem thường!

Dù sao, Vân Quốc chẳng qua là một tiểu quốc phụ thuộc vào Linh Nhạc Quốc thôi, coi như cho nàng làm Hoàng Hậu Vân Quốc, thì đã có gì! ?

Cho nên, sau khi mà nàng biết được, hoàng đế Linh Nhạc Quốc chính là một vị đế vương trẻ tuổi trí dũng song toàn, thông minh quyết đoán, nàng liền đặt mục tiêu nhắm vào hoàng đế Linh Nhạc Quốc.

Hơn nữa, nàng vẫn còn nghe nói, hoàng đế Linh Nhạc Quốc hiện nay hai mươi lăm tuổi, hậu cung vẫn không có một bóng người, ngôi hậu cũng vẫn bỏ không .

Vừa được biết chuyện này, nàng liền lập tức tự động đề xuất cho bản thân đi theo phái đoàn đến Linh Nhạc Quốc. Hoàng tử Vân Quốc tuy không giải thích được, nhưng cho đến bây giờ cũng không cự tuyệt yêu cầu của nàng. Cho nên lần này đây, nàng mới có may mắn có mặt ở chỗ này.

Đối với quyết định của chính mình, An Y Na cảm giác được là đúng!

Đặc biệt, vào lúc lần đầu tiên nàng nhìn thấy nam nhân cao cao tại thượng vô cùng cao quý trước mắt này!

Chỉ thấy đế vương trẻ tuổi này, đầu đội kim mào, người mặc long bào, cả bộ đã phác họa vô cùng nhuần nhuyễn vóc người khôi ngô cao lớn kia .

Còn gương mặt tuấn tú kia, càng phẳng phất Bảo Ngọc được gọt rửa tỉ mỉ điêu luyện sắc sảo mà thành .

Mây kiếm vắt đến tóc mai, mũi thẳng như đao tước, đôi môi kim cương hình trám, mỗi một chỗ đều phối hợp hoàn mỹ!

Nhưng điều làm người khác chú ý nhất, vẫn là một đôi mắt huyết sắc của nam nhân kia !

An Y Na quả là lần đầu tiên thấy, có người đôi mắt là Huyết Hồng Sắc!

Phảng phất một viên Hồng Bảo Thạch xinh đẹp nhất thế gian , đẹp đến rung động lòng người!

Chỉ là, nam nhân gây cho người ta cảm giác, cũng rất lạnh lùng!

Một đôi huyết mâu động lòng người kia, kín đáo như thế , lạnh như băng, phảng phất như nó chụp lên một tầng Vạn Niên Huyền Băng .

Lại phảng phất hồ sâu ngàn năm đến sâu không thấy đáy kia, làm cho người ta không thấy rõ lắm tâm tư của hắn.

An Y Na chưa từng có nhìn thấy một đôi mắt như vậy!

Lại thêm sự tuần tú khí phách kết hợp với vẻ khôi ngô đế vương như vậy!

Nam nhân này, hiện tại coi như lặng lẽ ngồi ở nơi này, nhưng khí phách vương giả bẩm sinh làm cho không người nào có thể bỏ qua!

Nam nhân này, là vương giả trời sinh! Đủ để cho thần dân thiên hạ thần phục dưới chân hắn!

Mà nàng, sẽ đứng ở bên cạnh vị đế vương tuần tú này, cùng hắn quan sát cả thiên hạ! ! !

Nghĩ tới đây, ánh mắt An Y Na nhìn Huyền Lăng Thương , càng là như bắt buộc phải chiếm hữu!

Thế nhưng, điều khiến cho An Y Na ảo não chính là, chính mình nhảy múa rất lâu, kỹ thuật múa mê người kia đã sớm khiến ọi người bốn phía chung quanh như si như mê!

Chỉ tiếc, duy độc không hấp dẫn được vị đế vương tôn quý ngồi ở kia!

Vị đế vương kia, đối với chính mình làm như nhìn như không thấy, lại dịu dàng chu đáo tự mình bóc vỏ bồ đào cho con tiểu điều trong lòng.

Phảng phất, mọi người ở đây với hắn mà nói, còn không bằng cái con tiểu điều nhí nhỏ nhỏ trong lòng kia!

Nghĩ tới đây, trong lòng An Y Na không khỏi dâng lên một sự không vui lộ rõ.

An Y Na nàng chính là đệ nhất mỹ nữ Vân Quốc , đã từng phải chịu đối xử như vậy sao! ?

Trong lòng nghĩ vậy, An Y Na không khỏi hung hăng trợn mắt nhìn con tiểu điều trong lòng nam nhân .

Bởi vì giờ phút này, ở trong mắt nàng, con tiểu điều này thật sự chướng mắt!

Đến lúc cần thiết, nàng nhất định loại bỏ nó!

Khi mà An Y Na thâm nghĩ trong bụng , Đồng Nhạc Nhạc vốn đang thông dong nhàn nhã nằm ở trong lòng Huyền Lăng Thương, cực kì ngọt ngào ăn thạch anh bồ đào . Đột nhiên nàng thấy trong lòng phát lạnh một hồi, thân thể càng là không khống chế nổi co thắt run rẩy một phen.

Cảm giác như thế, tới quá đột nhiên, khiến cho Đồng Nhạc Nhạc trở tay không kịp và không hiểu ra sao cả.

Bởi vì nàng cũng không biết đây là xảy ra chuyện gì.

Mới rồi vẫn còn ăn thạch anh bồ đào thật ngon, không phải vậy sao! ?

Tại sao đang yên lành lại bị rùng mình ! ?

Hơn nữa, trong lòng còn có cảm giác kinh hãi . . .

Vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thấy bất an , Huyền Lăng Thương rõ ràng cũng cảm nhận được điểm này .

Dù sao, ánh mắt Huyền Lăng Thương cũng không hề rời một phân khỏi con tiểu điều trong lòng. Cho nên, khi cảm giác được tiểu điều nhí trong lòng có gì đó khác thường, trong bụng hắn cũng nghi hoặc.

Huyết mâu hạ thấp , đầu tiên là liếc mắt nhìn thoáng qua vẻ mặt vô tội của tiểu điều nhi , Huyền Lăng Thương mới từ từ ngẩng đầu.

Đôi mắt đồng kia liền nhẹ nhàng quét một vòng bốn phía.

109. Chương 109: Chương 85-4 : Sứ Giả Vân Quốc

Chỉ thấy trước mặt, vẫn là ca múa mừng cảnh thái bình, ánh mắt của mọi người đều dồn vào Hồng Y nữ tử trong đại điện, nhìn như si như mê.

Cuối cùng, huyết mâu của Huyền Lăng Thương nhẹ nhàng quét nhanh một lượt, liền theo ánh mắt của mọi người nhìn vào Hồng Y nữ tử ở trong đại điện.

Sau khi nhận thấy được Huyền Lăng Thương đang nhìn mình, An Y Na vốn vẫn còn mặt mày ảo não, trong lòng đầu tiên là kinh ngạc, sau đó liền vui vẻ.

Nàng đã biết rõ, bằng dung mạo tuyệt sắc của chính mình, dáng người tuyệt đẹp, kỹ thuật múa mê người , đủ để cho nam nhân trong thiên hạ phải bị điên cuồng si mê!

Nam nhân này, cũng không ngoại lệ!

Cho dù hắn là vị đế vương cao cao tại thượng, cũng là nam nhân không phải sao! ?

Nghĩ tới đây, An Y Na càng thêm gắng sức múa .

Tư thế mê người, bước chân uyển chuyển, vào lúc tấm lụa mỏng tung bay , tấm lụa che mặt vốn phủ trên mặt nàng, không biết là trùng hợp hay cố ý mà lại bị tuột ra đúng vào lúc này .

Ngay sau đó, một gương mặt xinh đẹp quyến rũ , liền lập tức xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người .

Lông mày lá liễu, đôi mắt trong veo, mũi thẳng tiao nhả, đôi môi tô hồng cong cong, trông đầy gợi cảm như thế!

Không thể không nói, nữ nhân này có dung mạo cực kì xinh đẹp!

Hơn nữa, vẻ đẹp của nàng, là lộ lộ ra, đầy quyến rũ!

Dung mạo đẹp lộng lẫy, như hoa đào chúm chím mùa xuân, xinh đẹp rực rỡ!

Đặc biệt, khi nhìn thấy tấm lụa che mặt lơ đãng rơi xuống , làm cho người ta không khỏi thấy trước mắt sáng ngời! Sau đó kinh ngạc không thôi!

Mà ngay cả Đồng Nhạc Nhạc nhìn, cũng đều ngẩn ngơ theo.

“Chà, thiếu nữ này có dung mạo thật xinh đẹp!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng lẩm bẩm, sau đó không khỏi ngẩng đầu, quay lại nhìn nam nhân phía sau .

Chỉ thấy giờ phút này, đôi mắt nam nhân, chính lúc đang nhìn Hồng Y nữ tử .

Mặc dù, chỉ là nhẹ nhàng liếc nhìn một cái liền thu hồi ánh mắt.

Không biết như thế nào, mà vẫn để cho trong lòng Đồng Nhạc Nhạc có điểm không thoải mái .

Nàng cho rằng, nam nhân này cũng giống như những người khác , đều bị nữ sắc mê hoặc !

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi chu cái miệng nhỏ nhắn , lập tức vươn móng vuốt đến cái bàn trước người mà rạch một cái.

Phượng Hoàng Điều có móng vuốt vô cùng sắc bén, thế nhưng Đồng Nhạc Nhạc hiện tại lại quên , chỉ là theo bản năng trút giận lên cái bàn này mà thôi.

Ai biết, sau một khắc, bên tai chỉ nghe thấy truyền đến một tiếng ‘cách’, cái bàn trước người lại ‘rầm’ một tiếng, vỡ thành hai mảnh trước mắt mình !

Nhìn thấy mặt đất trước mắt thành đồng hồ hỗn độn, còn cái bàn kia vỡ thành hai mảnh, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là hoảng sợ nhảy dựng lên.

Sau khi dường như lại nghĩ đến cái gì, cúi đầu nhìn qua móng vuốt vô cùng sắc bén kia của mình . . .

Ách, hình như nàng lại đã gây họa. . .

Trong lòng nghĩ vậy, Đồng Nhạc Nhạc đưa mắt quét một vòng phía trước.

Chỉ thấy các đại thần vốn đắm chìm mê muội vào ca múa, vội vàng bởi vì chuyện này mà bị dọa đến hoảng sợ.

Mà ngay cả ca múa trong đại điện, cũng bởi vậy dừng lại.

Đám thị vệ đóng ở một bên, liền vội vàng rút đao, tràn đầy căng thẳng xông vào.

“Có thích khách, có thích khách! Bảo vệ Hoàng thượng!”

Nhìn thấy trước mắt là quang cảnh hỗn loạn, lại thêm đám thị vệ tràn đầy căng thẳng, còn mọi người bối rối hoảng hốt. Đồng Nhạc Nhạc càng cúi thấp cái đầu bé nhỏ lông xù kia .

Trời ạ!

Nàng , nàng , nàng, nàng , nàng, nàng , nàng , nàng không phải cố ý nha. . .

Hiện tại, có đúng là nàng nên tìm một chỗ để trốn ! ? Bằng không người nào đó tức giận , nên làm cái gì bây giờ! ?

Nghĩ đến đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc chỉ có một ý nghĩ, là ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng sách!

Nghĩ liền làm, Đồng Nhạc Nhạc lập tức thu chân gấp tay, tính toán lén lút rời khỏi lồng ngực nam nhân đang ôm mình, rồi cố gắng tìm một chỗ trốn đi.

Ai biết, chân trước của nàng còn chưa bước được một bước, liền bị một bàn tay với các ngón mảnh dẻ bắt được.

“Ặc. . .”

Nhìn thấy bàn tay tóm lấy chân mình, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy da đầu tê rần.

Trái tim, càng là căng thẳng như muốn vọt khỏi lồng ngực cổ họng.

Căng thẳng, bất an, chột dạ, sợ hãi, hết thảy đều xuất hiện ở trong lòng.

Sau đó, ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc nhìn Huyền Lăng Thương càng là dè dặt, tràn đầy chột dạ.

“Huyền Lăng Thương, ta, ta, ta không phải cố ý. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ở trong giọng nói, càng là có vẻ chột dạ và đáng thương vô cùng.

Đôi mắt đen láy nhìn Huyền Lăng Thương càng là ngập nước, quả là vô cùng tội nghiệp đau khổ!

Phảng phất một đứa bé làm chuyện sai, sợ hãi bị người lớn trừng phạt .

Điều bộ đáng thương như thế , coi như là người lớn tâm địa sắt đá mà thấy, thì đều phải mềm lòng , huống chi là Huyền Lăng Thương! ?

Chỉ là, yện hội đang hoàn hảo, bởi vì tiểu điều nhi này làm chuyện xấu lại biến thành như vậy, hắn vẫn phải trừng phạt nó một phen !

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương không khỏi vươn bàn tay thon thả kia , cốc lên đỉnh đầu Đồng Nhạc Nhạc . . .

Nhìn thấy bàn tay nam nhân đưa về phía đỉnh đầu mình, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến lập tức nhắm tịt đôi mắt.

Chết rồi chết rồi . Lần này, Huyền Lăng Thương muốn đánh nàng sao! ? ?

Trong lòng nghĩ thế, Đồng Nhạc Nhạc càng là sợ mất mạng!

Ai biết, khi bàn tay to kia nện vào trên trán nàng , sức lực lại chỉ là vô cùng nhẹ nhàng .

Đồng Nhạc Nhạc vốn sợ đến sắp chết , cảm giác được điểm ấy, không khỏi từ từ mở đôi mắt hơi nghi hoặc ra. Vừa lúc nàng thấy huyết mâu nam nhân kia mang theo vẻ hài hước. . .

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, sau một khắc, rốt cục đã hiểu rõ ràng mọi thứ .

Nàng, là bị đùa giỡn . . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi trào dâng một cơn nổi giận tức tối!

Lại thấy đôi huyết mâu đầy vui vẻ của nam nhân kia , Đồng Nhạc Nhạc tức đến nghiến răng kèn kẹt. Sau đó, không nhịn được nàng há cái miệng nhỏ nhắn, lộ ra hàm răng vô cùng sắc bén kia.

Móng vuốt giơ lên, càng là ‘Xoạt’ một tiếng hiện ra , điệu bộ đang giương nanh múa vuốt đối với Huyền Lăng Thương!

Đương nhiên, nàng chỉ là muốn dọa Huyền Lăng Thương, thị uy một phen, tỏ vẻ kỳ thật cũng không phải dễ bắt nạt nàng như vậy!

Ai biết, khi Huyền Lăng Thương nhìn thấy điệu bộ giương nanh múa vuốt này của nàng thì không những không hề sợ hãi, vẫn còn vươn ngón tay thon thả của mình, nhẹ nhàng túm lấy móng vuốt sắc bén , kia của nàng, chậm rãi ma sát .

Động tác của nam nhân , dịu dàng như vậy .

Phảng phất đang trong lúc vuốt ve báu vật quý giá nhất, nhẹ nhàng, dịu dàng, cũng khiến cho cơn tức giận trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đều tiêu tan.

Nhìn thấy gương mặt tuấn tú vô song của nam nhân kia đầy những niềm vui, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy nhịp tim đập lại bắt đầu nhanh chóng đập dồn dập không theo quy luật nào .

Chỉ thấy nam nhân trước mắt, hàng mi sắc như đao, mũi cao xinh xắn, đôi môi mỏng manh, phối hợp với nhau lại hoàn mỹ đẹp mắt như vậy!

Điều thu hút nàng nhất , vẫn là nét dịu dàng trên mặt nam nhân kia .

Mà động lòng người nhất là khoảnh khắc vị đế vương cúi đầu thật dịu dàng, đủ để cho nữ nhân thiên hạ đều sa vào trong đó, vô phương tự kiềm chế. . .

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy tim mình đập nhanh đến mức sắp vọt ra từ lồng ngực .

Một sự rung động xa lạ, càng là chút bất tri bất giác, lan tràn trong lòng nàng . . .

Đồng Nhạc Nhạc không biết chính mình rốt cuộc là làm sao vậy, chỉ là, nàng lại phi thường hưởng thụ khoảnh khắc này.

Nam nhân dịu dàng, nam nhân chuyên tâm, toàn bộ thuộc về nàng . . .

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc động tâm , nàng không biết, có người nào đó trong đại điện nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, khiến cho đôi mắt quyến rũ kia cũng có hơi nhúu lại, cảm giác thèm thuồng ghen ghét lạnh buốt trong mắt càng là hiện ra vô cùng rõ ràng.

Thật vất vả mới thu hút được ánh mắt của vị đế vương cao quý trên long tọa , trong lòng An Y Na sung sướng chỉ còn thiếu nước không có bay lên .

Vốn tưởng rằng, kĩ thuật múa duyên dáng vừa rồi kia của mình, lại thêm chuyện cố ý để rơi tấm lụa che mặt trong tích tắc, nhất định có thể làm cho đế vương cao quý ngồi trên kia động tâm.

Chỉ cần, vị đế vương cao quý này động tâm , như vậy, chuyện nàng trở thành mẫu nghi thiên hạ Hoàng Hậu Linh Nhạc Quốc còn xa sao! ?

Đúng vào lúc trong lòng An Y Na ảo tưởng chính mình trở thành Hoàng Hậu cao cao tại thượng, mẫu nghi thiên hạ Linh Nhạc Quốc, thì lại bất ngờ phát sinh chuyện như vậy.

Bất ngờ cái bàn trước mặt vị đế vương cao quý kia đột nhiên nứt ra, ngay lập tức, ‘rầm’ một tiếng, mặt đất thành đồng hồm độn.

Cũng làm bình tĩnh mọi người bốn phía , ca múa cũng dừng lại .

Vị đế vương trên ghế, cũng thu hồi ánh mắt từ trên người nàng , sau đó nhìn vào con tiểu điều nhi trong lòng hân.

Vốn tưởng rằng, con tiểu điều nhi này đã gây họa, thì vị đế vương tuần tú kia khẳng định sẽ trừng phạt nó. Ai biết, vị đế vương tuần tú này lại chỉ là nhẹ nhàng cốc lên trán tiểu điều nhi kia , trên mặt, không che dấu chút nào vẻ sủng ái . .

110. Chương 110: Chương 86-1 : Đệ Nhất Mỹ Nữ Vân Quốc

Mặc dù, chỉ là một con tiểu súc sinh thôi, lại làm cho An Y Na cảm thấy thêm muốn ghen ghét hận!

Lại nhìn thấy nó được Huyền Lăng Thương tuần tú sủng ái và đối xử dịu dàng, trong lòng càng thêm hâm mộ .

Nếu như một ngày kia, đế vương tuần tú này cũng có thể dùng ánh mắt dịu dàng như vậy sủng ái nàng, thì thật là tốt . . .

Trong lòng vô cùng chờ mong, An Y Na nhìn đế vương phía trên ghế, càng thê nhất định phải có được...

Nam nhân này, An Y Na nàng nhất định phải chiếm được!

Bằng mọi giá không chừa thủ đoạn nào. . .

. . .

Trong lúc yến hội huyền ảo, bởi vì Đồng Nhạc Nhạc mới vừa rồi quấy phá mà cảm thấy mệt nên cũng nằm yên trong lòng Huyền Lăng Thương

Còn đối với các loại lòng dạ rối bời của những người khác , không biết phải như thế nào. Huyền Lăng Thương sắc mặt vẫn không thay đổi, chỉ cho người thay đổi cái bàn trước mặt rồi lạnh giọng nói một câu ‘Yến hội tiếp tục’ .

Vì vậy, yến hội vốn tạm dừng, lại lần nữa bắt đầu náo nhiệt .

Mọi người vừa uống rượu vừa nhảy múa vừa nói chuyện , nhìn một màn này dường như không có phát sinh sự tình gì .

Chỉ là, ánh mắt Huyền Lăng Thương chung thủy ngắm nhìn tiểu điều nhi chơi đùa . Cũng không một chút liếc nhìn An Y Na trên đại diện .

Cho đến khi yến hội kết thúc, Huyền Lăng Thương tuyên bố bữa tiệc kết thúc, mọi người ai về nhà đó.

Đương nhiên, sứ giả Vân Quốc từ Vân Quốc ngàn dặm xa xôi mà đến, hoàng cung tự có thu xếp nơi ở cho bọn họ.

Có điều những việc lật vạt này, tự nhiên không cần Đồng Nhạc Nhạc quan tâm.

Xem ca múa trong thời gian dài như vậy , Đồng Nhạc Nhạc cũng là đã ăn no nên thấy mệt mỏi. Giờ phút này, nàng đang ở trong lòng Huyền Lăng Thương không ngừng vươn móng vuốt ngáp dài.

Nhìn thấy vẻ mặt tiểu điều nhi trong lòng có hơi mệt mỏi, Huyền Lăng Thương chỉ là nhẹ nhàng ôm nàng đi đến ôn tuyền bên kia, tắm rửa thay quần áo.

Sau khi Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng tắm sạch, cuối cùng liền rung rung lắc lắc bọt nước trên người , để cho Huyền Lăng Thương ôn nhu giúp nàng. Sau khi lau sạch Huyền Lăng Thương ôm Đồng Nhạc Nhạc đang mơ màng lên giường nghỉ .

Trong thời gian Đồng Nhạc Nhạc nửa ngủ nửa tỉnh ngoài cửa đột nhiên truyền đến một hồi tiếng đập cửa. Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là nhẹ nhàng run run lỗ tai, không để ý đến.

Cho đến khi thị vệ đi vào thông báo.

Coi như thị vệ kia đã đề thấp âm lượng , nhưng nàng là Phượng Hoàng Điều tai thính trời sinh , dù là âm thanh rất nhỏ nàng cũng có thể nghe được.

Vì vậy, những lời thị vệ kia nói, cũng là không sót từ nào lọt vào tai Đồng Nhạc Nhạc nàng.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Văn Quốc đệ nhất mỹ nữ An Y Na đến đây cầu kiến Hoàng thượng! Hoàng thượng có muốn gặp không !?”

“An Y Na! ?”

Nghe được những lời người mới đến đã nói, Huyền Lăng Thương chỉ là nhàn nhạt mở miệng, lời nói mang nghi hoặc, hiển nhiên không biết là nhân vật nào.

Thị vệ thấy vậy, lập tức một mực cung kính nói:

“An Y Na chính là Hồng Y nữ tử mới rồi hiển vũ ở đại điện!”

“A, là cô ta ”

Huyền Lăng Thương chỉ lẩm bẩm một tiếng, trên mặt thần sắc không thay đổi, thản nhiên , làm cho người ta không đoán ra tâm tư của hắn.

Thị vệ thấy vậy, lập tức dè dặt hỏi :

“Như vậy Hoàng thượng, có muốn truyền nàng vào hay không?”

Nghe người mới đến bẩm báo , Đồng Nhạc Nhạc vốn buồn ngủ giờ phút này lại cơ hồ tỉnh táo. Nàng ngẫm nghĩ mới vừa rồi đại điện thượng nhảy múa Hồng Y nữ tử, muốn tới thấy Huyền Lăng Thương! Giờ phút này, đã đêm đã khuya, nếu như có chuyện gì, không thể chờ điểm tâm sáng ngày mai sao! ?

Lại chính là lựa chọn lúc này đến. . .

Đồng Nhạc Nhạc mặc dù không có gặp gỡ nhiều bạn trai, nhưng cũng không phải kẻ ngu, chuyện như vậy ám chỉ cái gì, làm sao mà nàng không biết! ?

Nghĩ đến, An Y Na là nữ nhân, tính toán tìm đến Huyền Lăng Thương lúc nửa đêm đương nhiên là định hiến thân . . .

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc nhớ lại lúc An Y Na kia đang nhảy múa hồn xiêu phách lạc đôi mắt quẩn rũ liền nhìn chằm chằm vào Huyền Lăng Thương.

Hơn nữa, Huyền Lăng Thương cũng từng để ánh mắt rơi trên người An Y Na, cũng không biết hắn có lại giống như những nam nhân bình thường khác, không kìm được bị mỹ nữ mê hoặc chăng! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc này một cảm giác không thích thú gì . . .

Cũng không biết, Huyền Lăng Thương hiện tại có muốn gặp An Y Na kia hay không .

Nếu như thực sự như nàng nghĩ. . .

Không biết như thế nào, nghĩ đến đây thì nội tâm Đồng Nhạc Nhạc liền phi thường phi thường không thoải mái, ánh mắt nhìn về phía Huyền Lăng Thương càng không che dấu nổi căng thẳng và bất an.

Trong lòng càng là không ngừng cầu khẩn Huyền Lăng Thương, ngàn vạn lần không nên gặp nàng ta, ngàn vạn lần không nên gặp . . .

Trong thời gian Đồng Nhạc Nhạc không ngừng cần khẩn trong lòng, không ngờ lại nghe được tiếng Huyền Lăng Thương truyền đến :

“Uh, đưa nàng vào đây đi!”

Vừa nghe những lời này không chỉ có Đồng Nhạc Nhạc ngây dại, mà ngay cả thị vệ kia cũng là ngây ngẩn cả người.

Trong cả hoàng cung, ai không biết được đương kim Thánh thượng không gần nữ sắc. Trước kia cho dù Thái Hậu nương nương hao hết tâm tư như thế nào , cũng không có thể toại nguyện khiến cho Hoàng thượng tuyển phi.

Thế mà , mỹ nữ Vân Quốc cầu kiến vào lúc này, mục đích mọi người đều biết rõ ràng trong lòng lại được hoàng thượng lại cho vào gặp.

Nghĩ tới đây, thị vệ đang sưng sốt lập tức liền hiểu rõ. Cuối cùng vẫn là anh hùng khó qua ải mỹ nhân a...

Có điều, Vân Quốc đệ nhất mỹ nữ, dung nhan cũng thật sự xinh đẹp, cũng khó trách đương kim Thánh thượng sẽ động lòng. . .

Mang theo tâm tư như vậy , thị vệ lập tức lui về phía sau rời khỏi.

Cùng với thị vệ rời khỏi, Đồng Nhạc Nhạc giờ phút này tâm phẳng phất trong nháy mắt rơi xuống vực sâu vạn trượng , không thấy đáy vực.

Đôi mắt càng là trừng to như quả chuông đồng, không dám tin vào mắt , trong lòng phi thường đau buồn. . .

Huyền Lăng Thương hẳn, thật sự triệu kiến An Y Na kia ! ? ?

Huyền Lăng Thương hẳn, là thích thú với An Y Na kia sao ! ? ? ?

Nàng nên làm cái gì bây giờ! ? Nên làm cái gì bây giờ! ?

Vừa nghĩ tới Huyền Lăng Thương để cho An Y Na kia vào. Huyền Lăng Thương và nàng ta sẽ mây mưa đến quên cả trời đất, trái tim Đồng Nhạc Nhạc liền thất lại một cái. Đau quá , thật cay đắng chua xót.

Có lẽ, nàng hiện tại nên rời khỏi nơi này, chừa không gian riêng cho bọn họ....

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc tâm như vực sâu, mặt mày buồn bã, lập tức nhảy từ long sàng xuống, tính toán rời khỏi cái nơi thương tâm này....

111. Chương 111: Chương 86 -2 : Vân Quốc Đệ Nhất Mỹ Nữ

Vào đúng thời điểm này, một giọng nói dịu dàng nhu mì uyển chuyển, lại từ cửa bên kia phất chốc truyền đến

“Dân nữ An Y Na khấu kiến Hoàng thượng. . .”

Nữ nhân mở miệng, âm thanh cực kỳ dịu dàng, coi như không thấy người, chỉ nghe âm thanh, đều làm cho các đầu khớp xương của người khác mềm nhũn ra .

Cũng khiến cho Đồng Nhạc Nhạc vốn tính toán rời đi cũng dừng bước , lập tức quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy, một nữ nhân lả lướt thướt tha xinh đẹp đang đứng ở cửa.

Đêm đã khuya , ở trong tấm thất khắp nơi đèn đuốc sáng choang. Ánh đuốc hắt ra đó, êm dịu bao phủ bốn phía, chiếu vào trên người nữ nhân .

Người ta thường nói, dưới đèn nhìn mỹ nhân, càng ngắm càng đẹp, lời này tất cả đều nói không sai!

Ngay tại yến hội và cả bây giờ, Đồng Nhạc Nhạc liền cảm giác được nữ nhân này rất đẹp .

Hiện nay nhìn gần, cảm thấy nữ nhân này tăng thêm vài phần ôn nhu và quyến rũ động lòng người!

Tóc đen như mun , dài đến tận hông, trên đỉnh đầu chỉ vấn thành búi tóc đơn giản. Ở giữa búi tóc cắm một cái trâm Lưu Tô Kim, nó rung rinh theo từng bước đi càng tăng thêm vài phần động lòng người của nữ nhân.

Đó rõ ràng là gương mặt được trang điểm quá tỉ mỉ , tăng thêm phần nhan sắc!

Lông mày lá liễu, chẳng tô vẽ cong!

Đôi mắt lá rầm, khóe mắt có hơi nhướn lên, chỉ thêm phong tình!

Còn có trong mắt nữ nhân , vừa có vẻ trách móc xen lẫn xấu hổ , như là muốn cự vấn còn ngênh, như là e ấp ngượng ngùng. Trong lúc đó, nhất cử nhất động, đều mang theo sự quyến rũ lộ ra từ tận trong xương tủy .

Còn trên người nàng mặc, chỉ là một bộ quần áo đỏ đơn bạc lựa mỏng .

Lớp lụa mỏng đơn bạc kia, căn bản liền có như không che được cái gì.

Ngược lại khiến cho dáng người yếu điệu kia của nàng lộ ra như ẩn như hiện .

Cũng không biết, mới vừa rồi trên đường nàng đi tới, ăn mặc như vậy có thể si mê không ít thị vệ cùng cung nhân .

Dung mạo tuyệt sắc như thế, dáng người yếu điệu , nhất cử nhất động, quả nhiên là phong tình vạn chủng (nhìn đi nhìn lại không thấy chán), quyến rũ muôn người . . .

Một nữ nhân xinh đẹp như An Y Na cũng đủ để cho nam nhân thiên hạ điên cuồng, si mê.Có lẽ , Huyền Lăng Thương cũng không ngoại lệ chăng! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng thêm chán nản buồn bã .

Cúi đầu nhìn móng vuốt ngắn nhỏ của mình và thân thể lỏng xù .

Kỳ thật, nàng cũng là một mỹ nữ tuyệt sắc, cũng không thua kém gì An Y Na kia, chỉ tiếc sắc đẹp của chính mình lại tuyệt đối không thể được Huyền Lăng Thương phát hiện. . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc càng thêm buồn bã .

Trong lòng chua xót, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thở khụt khịt, kiềm chế không cho chính mình rơi lệ.

Tính toán, hiện tại liền ly khai đi! ?

Miễn để cho chính mình không nhìn thấy những hình ảnh không muốn thấy kia .

Chính là chân nàng như thế nào lại mọc rễ trên đất, dường như một bước đều không nhấc lên được.

Chết tiệt,nàng hiện tại là làm sao vậy! ?

Đối với tâm trạng tràn đầy ảo não của Đồng Nhạc Nhạc, bên này An Y Na giờ phút này mặt mày si mê nhìn để vương tuần tú trước mặt .

Mới vừa rồi ở trên điện Kim Loan , nhìn xa đã sớm bị để vương toàn thân tỏa ra khí phách vương giả, uy nghiêm cuốn hút nàng.

Lúc này gần nhìn, càng cảm thấy được nam nhân trước mắt phong thần tuấn lãng (tuấn tú kiệt xuất), là nam nhân tuyệt đỉnh nhất mà nhìn thấy trong mười tám năm đời mình ...

Nam nhân mặc long bào toàn thân khí phách vương giả tự nhiên toát ra, làm cho người ta không dám xem nhẹ.

Hiện nay, nam nhân trên người chỉ là mặc một chiếc áo lót đơn bạc màu đen, mái tóc đen trên đầu rũ xuống làm gương mặt lạnh lùng kia tăng thêm vài phần tà khí.

Dáng người cường tráng kia mơ hồ hiện ra , làm cho người ta nhìn thấy mà tim đập dồn dập, trở nên thất thường . . .

Nam nhân đầy gợi cảm , tà khí, tôn quý như thế, nếu như An Y Na nàng . . .

Nghĩ tới đây, trong lòng An Y Na đối với nam nhân này nhất định càng phải có được.

Nghĩ tới đây, trong mắt An Y Na , một ý nghĩ kiên định chợt lóe lướt qua.

Tuy nhiên, An Y Na không biết được nhưng gì chính mình đang nghĩ, không thiếu chút nào lọt vào tầm mắt sắc bén kia của Huyền Lăng Thương.

Cúi đầu nhìn thấy nữ nhân đứng ở trước mặt mình, làm ra vẻ ủy mị đáng yêu làm cho khóe miệng Huyền Lăng Thương không khỏi nhếch miệng cười lạnh.

Ra đời ở dòng họ đế vương này, loại nữ nhân nào mà hắn chưa nhìn thấy.

Coi như nữ nhân trước mắt này cực lực che dấu, vẻ tham lam của nàng từ đầu đến cuối đều chạy không khỏi ánh mắt sắc bén của Huyền Lăng Thương .

Thấy vậy, trong lòng Huyền Lăng Thương chỉ có khinh thường cười lạnh.

Lúc đầu, khi nghe nàng cầu kiến hắn căn bản định không triệu kiến nàng.

Chỉ là sau khi suy nghĩ cẩn thận, hắn thấy nữ nhân kia đến nay đều không hề có động tĩnh gì cả. Có lẽ lần này nàng muốn nhân dịp sứ giả Vân Quốc này đến đây, rốt cuộc là sẽ làm chuyện mờ ám gì.

Vì vậy, hắn mới truyền An Y Na đi vào, muốn nhìn một chút nàng tới đây là muốn làm gì .

Chỉ là bây giờ nhìn lại, mới thấy hắn quá đa nghi.

An Y Na này chỉ là giống như những người ham hư vinh khác, chỉ bò lên long sào của hắn mà thôi.

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương liền thu hồi ánh mắt, môi mở ra, nhàn nhạt nói.

“Người tìm trẫm, có chuyện gì ?”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu lạnh như băng, làm cho người ta không nhìn ra tâm tư của hắn.

Nghe vậy, sắc mặt An Y Na ban đầu không khỏi chấn động mà dừng lại.

Dù sao, sinh sống mười tám năm nay nàng đều được xưng danh hiệu Vân Quốc đệ nhất mỹ nữ. Người nào nam nhân nhìn thấy nàng không phải đều bị sắc đẹp của nàng mê hoặc , đối với nàng chiều chuộng đủ điều, thần hồn điên đảo sao ???

Chính là trước mắt nam nhân này ! ?

Tại sao tất cả mọi người đều bị kỹ thuật nhảy, sắc đẹp của nàng mê hoặc , mà đối với nam nhân này lại ngược lại đối với nàng là ngoảnh mặt xem thường.

Phảng phất, nàng trong mắt hắn cũng chỉ giống như những nữ nhân bình thường khác .

Nàng mặc trang phục kiêu diễm, vừa rồi dọc đường đi tới, không biết mê hoặc bao nhiêu thị vệ cung nhân, tất cả mọi người đều là bị vẻ đẹp của nàng mê hoặc

Chính là trước mắt nam nhân gương mặt tuấn tú trước sau hoàn toàn lạnh lùng.

Trong ánh mắt nhìn nàng, thần sắc không thay đổi , sóng gió không lay động. Sợ lần đầu tiên, nàng đã bị đối đãi nhục nhã như vậy.

Chính là chết tiệt!

Trong lòng nàng mặc dù là tức giận, lại đối với nam nhân chết tiệt này càng thêm động tâm !

Cho nên, nàng nhất định phải có được nam nhân này! Nhất định!

112. Chương 112: Chương 86-3: Vân Quốc Độ Nhất Mỹ Nữ

Nghĩ tới đây, An Y Na lập tức chỉnh đốn tâm tình một phen, trên mặt lại lần nữa khôi phục sự quyến rũ kiều diễm kia.

Môi hồng đỏ mọng có hơi mở ra, liền mở miệng nói.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, mới vừa rồi An Y Na trên đại điện, thấy Hoàng thượng hình như cũng không có ăn gì, lo lắng Hoàng thượng buổi tối không chừng sẽ đói bụng, liền tự mình làm món canh Đôn Thang, thỉnh Hoàng thượng không chê bai.”

An Y Na mở miệng vừa nói, cầm hộp thức ăn mang theo trên tay đặt lên mặt đất, ánh mắt nhìn về phía Huyền Lăng Thương, bày ra bộ dáng chờ mong.

Đối với bộ dáng chờ mong của An Y Na, Huyền Lăng Thương vẫn giữ vẻ thản nhiên như cũ.

Ánh mắt sắc bén kia cũng là gắt gao nhìn vào trên người nữ nhân trước mặt.

Đối với ánh mắt sắc bén của nam nhân này trong lòng An Y Na không khỏi chấn động.

Trong lòng, càng giống như bị mười lăm cái thùng đè lên, tâm thần bất định, thấp thỏm bất an.

Bởi vì, ánh mắt của nam nhân này thật sự là quá mức sắc bén.

Phảng phất một lưỡi đao sắc bén, muốn phơi bày tâm nàng ra ...

Chẳng lẽ, nam nhân này, đã biết cái gì?

Nghĩ tới đây, An Y Na trong lòng cả kinh, chỉ cảm thấy tóc gáy dựng ngược, tim đập dồn dập.

Lén nhìn về phía ánh mắt nam nhân, cảm thấy chột dạ thêm.

Chỉ là nhanh chóng, An Y Na liền lấy lại điềm tĩnh, cong môi nhẹ nhàng cười một tiếng, đối với Huyền Lăng Thương mở miệng đề nghị hỏi.

“Hoàng thượng, người làm sao! ? Là dân nữ có vết dơ trên mặt sao! ?”

An Y Na mở miệng cười yếu ớt nói, vừa vươn ngón tay dài trắng như tuyết nhu mì nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt, cho dù như thế, hành động trước sau vẫn quyến rũ động lòng người.

Cùng với hành động của nàng, ống tay áo rơi xuống càng làm lộ ra một đoạn cánh tay thon thả trắng như tuyết của nàng.

Nếu như là nam nhân khác thấy, khẳng định sẽ vì hành động của nàng mà động lòng.

Tuy nhiên, Huyền Lăng Thương lại là ngoại lệ!

Giờ phút này, đối mặt nữ nhân trước mắt đã có ý đồ mục đích này, Huyền Lăng Thương chỉ là thản nhiên thu hồi ánh mắt, ra hiệu người hầu đang đứng ngoài cửa nhận hộp thức ăn trên tay An Y Na, liền mở miệng lạnh giọng nói.

“Nếu như không có chuyện khác, người trở về đi thôi!”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu lạnh như băng.

Đối mặt nam nhân rõ ràng ra lệnh đuổi khách, nụ cười gượng gượng trên mặt An Y Na lập tức cứng ngắt.

Mây liễu cong lên, ánh mắt nhìn về phía nam nhân, càng là diễm đam đáng yêu, muốn hãm giữ lại.

“Hoàng thượng, dân nữ. . .”

Chỉ tiếc, An Y Na lời còn chưa nói hết, Huyền Lăng Thương đã xoay người rời khỏi, khóe mắt cũng không bỏ thí cho nàng.

An Y Na thấy vậy, chỉ là hung hăng dậm chân, mặt mày tức giận lẫn thất vọng.

Dù sao, sinh sống nhiều năm như vậy, có lẽ đây là lần đầu tiên bị một người đàn ông cự tuyệt!

Hơn nữa, vẫn là cự tuyệt rõ ràng dứt khoát, không lưu tình chút nào !

Điều này đối với nàng mà nói, chính là nỗi nhục lớn nhất .

Nếu như những người khác e rằng nàng đã sớm trở mặt tức giận! !

Chỉ là. . .

Nhìn thấy hấn dứt khoát xoay người, đưa lưng về phía nàng. Dù chỉ là một bóng lưng đều to lớn, toàn thân tà mị khí vô cùng nhuần nhuyễn. . .

Sao làm cho người ta không say mê! ?

Nghĩ tới đây, An Y Na trong lòng tuy có không cam lòng, nhưng cũng biết, hiện tại có vấn vương không rời đi nữa, cũng chỉ là làm thấp đi thân phận.

Hiểu được tiến thoái, mới là biện pháp trường tồn.

Nghĩ tới đây, An Y Na chỉnh lý lại tâm tình, liền lập tức tao nhã chào mấy lần, lại tao nhã rời khỏi!

Cho đến An Y Na sau khi rời khỏi, trong phòng ngủ lại lần nữa khôi phục hoàn toàn yên tĩnh.

Chỉ là hiện tại Đồng Nhạc Nhạc đã sớm không còn buồn ngủ.

Ngơ ngác đứng ở bên sàng, hết lần này đến lần khác dùng móng vuốt cào cấu chần hoa, cho đến khi cái chần hoa tan nát mà vẫn là không hề phát hiện ra.

Không biết cho đến lúc nào, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trước mắt chợt tối lại.

Một đôi chân cao liền xuất hiện ở trong tầm mắt nàng.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc trên mặt đầu tiên là có hơi sững sốt, lập tức, liền từ từ ngước mắt lên theo dáng chân cao kia .

Cho đến khi thấy được một đôi mắt lá răm tuyệt đẹp của nam nhân kia.

Nhìn thấy nam nhân giờ phút này đang cúi đầu xuống lẳng lặng nhìn nàng, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc sững sốt.

Sau một khắc, dường như nhớ lại điều gì lập tức quay mông lại với Huyền Lăng Thương.

Bởi vì, chỉ cần vừa nghĩ tới, Huyền Lăng Thương mới rời để ánh mắt rơi trên người An Y Na, nàng căn bản không thoải mái chút nào...

Cho nên hiện tại, nàng mới không cần để ý tới nam nhân này!!

Bụng thì nghĩ vậy, trong ngực Đồng Nhạc Nhạc thở hổn hển, hai gò má càng là phình ra . Khiến hấn vừa nhìn là biết tiểu điều nhi này hiện tại đang tức giận...

Hấn cúi đầu xuống, lẳng lặng nhìn tiểu điều nhi dưới chân.

Chỉ thấy tiểu điều nhi này vừa nhìn thấy mình liền lập tức xoay người dùng mông chĩa vào hấn , nét mặt hậm hực, rõ ràng là đang tức giận.

Thấy vậy, ánh mắt Huyền Lăng Thương đầu tiên là sững sốt, lập tức, không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Nhạc nhi, ngươi là đang tức giận sao! ?”

Chính là, hấn mới vừa rồi có làm chuyện gì khiến cho nó không vui sao! ?

Trong thời gian Huyền Lăng Thương trong lòng nghĩ hoặc, Đồng Nhạc Nhạc lại nghe được Huyền Lăng Thương nói những lời này cũng chỉ là nặng nề hừ một tiếng!

Người sáng suốt đều nhìn ra nàng hiện tại là tức giận a, hấn đây không phải là nói thừa sao! ?

Trong lòng nghĩ vậy, Đồng Nhạc Nhạc càng là thở hổn hển mở miệng nói.

“Người không phải mới vừa triệu kiến An Y Na kia sao! ? Người ta vóc người xinh đẹp hơn a, tại sao người không ở lại với nàng đi! ? Người có đúng hay không thích thượng nàng ! ? Nói!”

Nói xong lời cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc càng là nhanh chóng xoay người lại, dùng một trảo chống nạnh, một Trảo chỉ vào Huyền Lăng Thương, mở miệng tố cáo.

Lại hoàn toàn không biết, giờ phút này chính mình thật giống như phụ nữ đang ghen, dầm chua nguyên thùng!

Đối với Đồng Nhạc Nhạc nổi giận dùm dùm , Huyền Lăng Thương mặc dù không biết trước mắt điều gì chỉ chỉ chỉ nói cái gì đó.

Chỉ là, quan sát nó mặt mày tức giận, lại thêm một Trảo chống nạnh, luôn mồm chỉ chỉ chỉ đối với hắn. Vừa nhìn, liền biết nó là tại chỉ trích hắn .

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương như là nghĩ ra được cái gì ánh mắt lóe ra một phen. Sau đó bực môi bĩu một cái, mở miệng phì cười thành tiếng

Nhìn thấy nam nhân trước mắt đột nhiên cười nhẹ, Đồng Nhạc Nhạc nguyên lai vẫn còn đang tức giận liền trợn mắt, tràn đầy không dám tin.

Người ta rõ ràng tại tức giận, hắn lại vẫn còn dám cười như vậy!!

Chẳng lẽ, là bởi vì hình dáng nàng hiện tại rất nực cười sao! ?

Càng nghĩ , Đồng Nhạc Nhạc càng là tức giận, thân thể vừa chuyển, lại lần nữa dùng móng tròn chìa vào nam nhân phía sau..

Huyền Lăng Thương thấy vậy, biết con tiểu điều gì này đang tức giận . Vốn hắn muốn kiềm chế cười một chút, không ngờ lại biến thành cao giọng cười to...

“Ha ha ha ha ha ha, Nhạc nhi, người thật sự là rất dễ thương !”

Huyền Lăng Thương mở miệng cười nói, lập tức vươn tay dài nâng tiểu điều gì lên trước mặt mình...

Nhìn thấy tiểu quý dễ thương gần trong gang tấc, Huyền Lăng Thương trong lòng tràn đầy vui vẻ.

Còn đôi mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng cười tít hơn, niềm vui trong mắt lóe ra không thôi.

Nhìn thấy nam nhân mặt mày vui vẻ, Đồng Nhạc Nhạc cũng là bĩu môi quay mặt đi nơi khác không thèm nhìn hắn..

Hừ!

Tiểu điều đang tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng!

Chỉ là, đối với tiểu quý kiêu ngạo trước mắt này, Huyền Lăng Thương tự nhiên sẽ có biện pháp!

Chỉ thấy Huyền Lăng Thương vươn một ngón tay, liền nhe rách tiểu điều gì chột chột.

Đồng Nhạc Nhạc khó chống đỡ nhất với cơn ngứa ngáy buồn buồn , bị nam nhân này cố ý cù cù, lập tức không nhịn được chỉ chỉ chỉ cười rộ lên .

“Ha ha ha ha ha ha, đừng, đừng, không nên như vậy, không nên . . .”

Nhìn thấy tiểu điều gì đang thở hổn hển, giờ phút này bị chính mình chột lại bày ra bộ dạng xinh đẹp, dễ thương, lại thấy tức cười..

“Người không phải tại tức giận sao! ? Vẫn còn tức giận ??”

113. Chương 113: Chương 87-1 : Tham Ăn Dẫn Đến Họa

Đối với tâm tư của Đồng Nhạc Nhạc,Huyền Lăng Thương cũng không rõ ràng lắm.

Giờ phút này hắn nhìn dáng vẻ ngốc đầu của tiểu điều nhi trong lòng , bạc môi hé mở liền nói:

” Ừ.không thích thì không thích..như vậy chúng ta đi ngủ không nói về nàng ta nữa.”

Nói vừa dứt lời,Huyền Lăng Thương liền ôm Đồng Nhạc Nhạc đi tới giường.chuẩn bị đi ngủ.

Chỉ là trải qua chuyện bị dằn vặt vừa rồi ,.Đồng Nhạc Nhạc đã sớm hoàn toàn không còn buồn ngủ.

Đặt biệt lúc này nàng nghĩ thấy từng đợt mùi vị canh Đôn Thang làm cho người ta thêm nhỏ dãi, nàng càng khó ngủ hơn.

Nước bọt tràn ra khoe miệng.Đồng Nhạc Nhạc tính toán,có lẽ uống canh Đôn Thang trước rồi hãy nói sau.

Nàng nghĩ là làm liền!

Vào lúc Huyền Lăng Thương chưa phát hiện, .Đồng Nhạc Nhạc đã nhanh chóng xuống giường chạy về phía cái bàn bên kia.

Nhún mũi chân một cái, cả người Đồng Nhạc Nhạc liền dễ dàng nhảy lên trên mặt bàn. Lại một tay mở nắp bát canh ra.

Ngay lập tức trong không gian , một mùi vị thịt từ canh Đôn Thang xông vào mũi.

” Oa...thơm quá !”

An Y Na này,người chẳng những có dung mạo xinh đẹp mà ngay cả làm canh Đôn Thang cũng thơm đến như vậy.

Cũng không biết canh Đôn Thang này là rốt cuộc hầm hay chưng , Đồng Nhạc Nhạc chưa từng nhìn thấy . Nhưng mà chỉ ngửi mùi là đã thấy dễ húp rồi .

Đồng Nhạc Nhạc chính là một con ma háu ăn, nhìn thấy cái gì đều nuốt vào bụng, cái gì cũng kệ tất .

Vì vậy lập tức nàng vươn móng vuốt ôm lấy bát canh mà uống “ừng ực ừng ực”

Huyền Lăng Thương ngồi ở trên giường nhìn thấy,chỉ có bát đặc dĩ lắc lắc cái đầu

“Người chính là một tiểu quỷ ham ăn!”

Đồng Nhạc Nhạc đối với lời nói của Huyền Lăng Thương không hề để ý đến.

Dù sao đối với nàng ăn là thú vui lớn nhất!

Hơn nữa là Đôn Thang này uống thật sự rất ngon, làm cho người ta uống mà không muốn dừng lại.

Vì vậy chỉ một lát sau một bát canh Đôn Thang lớn đã nằm hết trong bụng Đồng Nhạc Nhạc.

Cho đến khi nhìn thấy đáy bát canh , Đồng Nhạc Nhạc mới không nhịn được mà ợ một cái , vẻ mặt mỹ mãn vô cùng.

” Ha,hả.uống ngon thật”

Đồng Nhạc Nhạc vươn đầu lưỡi liếm liếm khoe miệng còn dính nước,trong con ngươi đen láy ẩn chứa nụ cười gian.

Huyền Lăng Thương nhìn thấy bộ dáng mỹ mãn của tiểu điều nhi thì không khỏi phì cười .

“Tốt lắm.uống xong canh đôn thang thì có thể ngủ chưa?”

“Ừ, ta sẽ tới liền.”

Nghe được lời nói của Huyền Lăng Thương,Đồng Nhạc Nhạc lập tức để bát canh xuống. Cả người nhún một cái,liền nhảy về hướng long sàng .

Cuối cùng là không chút nào khách khí nhảy lên trên vòng ngực to lớn của Huyền Lăng Thương, tìm một tư thế thoải mái điều chỉnh người một cái liền bắt đầu ngủ khi khi .

Hiện tại giường ngủ của nàng chính là ngực Huyền Lăng Thương. Mỗi lần ngủ, nàng đều nằm ở trong lòng của Huyền Lăng Thương. Cảm thấy đã mỹ mãn, Đồng Nhạc Nhạc ngủ một giấc thẳng đến hừng đông.

Lần này cũng không ngoại lệ!

Đồng Nhạc Nhạc ở trong lòng của Huyền Lăng Thương điều chỉnh tư thế nằm tốt một chút, nhắm đôi mắt lại không lâu sau đã bắt đầu ngủ khi khi .

Huyền Lăng Thương nhìn thấy tiểu điều nhi đang nằm ở trong lòng đã ngủ thiếp đi khoé miệng nhẹ cong lên một nụ cười mỹ mãn và chìm vào giấc ngủ...

....

Đêm đã khuya!

Bởi vì trời đã vào đêm, hoàng cung vốn nhiều màu xanh, vàng rực rỡ giờ đã trở nên đen nhánh.

Vàng trắng nhô lên cao , một mặt trăng tròn trịa ngời ngời treo lơ lửng giữa bầu trời. Ánh trăng êm ái dịu dàng trải đều khắp nơi trên mặt đất.

Giờ phút này đang là lúc Đồng Nhạc Nhạc chìm vào giấc ngủ.

Nhưng Đồng Nhạc Nhạc lại cảm thấy là nàng càng ngủ thì càng nóng, nhưng mà không biết nguyên nhân vì sao lại như vậy?

Tuy nói hiện tại đang là mùa hè nóng bức, nhưng trong tấm thất đều được đặt các khối băng lớn. Còn ở trên mặt đất cũng được lát bằng loại thanh thạch làm ủa đông ẩm áp, mùa hè mát mẽ, nên bình thường rất mát.

Tại sao hôm nay thời tiết lại nóng đến như vậy?

Trong lòng nghi hoặc , Đồng Nhạc Nhạc không khỏi có hơi mở đôi mắt nhập nhèm ra, nhìn một vòng bốn phía .

Chỉ thấy đêm đã khuya!

Bên ngoài trăng sáng cao treo, những vì sao nhấp nháy.

Gió đêm uể oải, nhẹ nhàng thổi bay tấm màn che lụa mỏng đang rủ xuống .

Cảnh đêm rung động, gió đêm phất phơ, chỉ là, nóng quá. . .

Nhiều lắm, Đồng Nhạc Nhạc nóng không ngủ được .

Nàng dự định ngồi dậy đến bên cạnh bồn tắm át mẻ đi một lát.

Tuy nhiên, khi hai chân nàng đặt xuống trên mặt đất, nhìn thấy hai chân thon thả bên dưới người kia, toàn thân Đồng Nhạc Nhạc lập tức giống như bị trúng sét giữa trời quang , hoàn toàn chấn động !

Hai chân dài thon thả, da thịt trắng như tuyết , thế này. . .

Nàng lại hóa thân thành người ! ? ?

Đây, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ! ?

Nàng rõ ràng còn nhớ, tối nay không phải đêm mười lăm trăng tròn, tại sao nàng lại hóa thân thành người! ?

Chẳng lẽ là, là nàng đang nằm mơ ! ?

Đúng rồi!

Nhất định là đang nằm mơ ! !

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc liền vươn cánh tay nhỏ bé, cấu một cái thật mạnh vào bắp đùi của mình .

Ngay lập tức, một cơn đau thấu xương lập tức truyền từ bắp đùi đến, đau đến mức Đồng Nhạc Nhạc liên khó có thể chịu được một hồi.

“Oa chết tiệt, đau quá!”

Đau!

Như vậy không phải chứng minh rằng, tất cả điều này là thật sự ?

Nàng, thật sự biến thành hình người ! ? ?

Lúc này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ! ?

114. Chương 114: Chương 87-2 : Tham Ăn Dẫn Đến Họa

Trong lòng nghi hoặc không thôi, sau một khắc (15’), Đồng Nhạc Nhạc giống như là nghĩ đến cái gì, bỗng giật mình, lập tức xoay người, nhìn về nam nhân phía sau.

Chỉ thấy nam nhân kia đang ngủ say, thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc sợ hết hồn hết vía.

Hiện tại, không phải lúc nàng suy nghĩ nhiều chuyện khác, nàng bây giờ, quan trọng nhất là trước tiên trốn xa nơi này, không nên kinh động bất luận kẻ nào, đặc biệt là nam nhân phía sau nàng. . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức đứng lên, tính toán nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Ai biết, khi hai chân của nàng mới đặt trên mặt đất thì lập tức mềm nhũn.

Phảng phất như khí lực trên người trong nháy mắt như không còn.

Kết quả là, bi kịch xảy ra!

Thân thể mềm mại như không có xương, ngã lộn nhào về phía trước.

Mắt thấy chính mình sẽ được đất mẹ thân yêu nhiệt tình ôm, sợ đến mức hai mắt Đồng Nhạc Nhạc nhắm chặt. . .

Chỉ thiếu suýt nữa nàng đã hô toáng lên.

Tuy nhiên, trong lúc... ngàn cân treo sợi tóc, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy thân hình căng thẳng. Nhờ có một lực lượng kéo lại, thân thể vốn đang ngã ra phía trước, thì nàng lại bật ngửa té ra đằng sau...

Chuyện phát sinh đột ngột, làm cho người ta trở tay không kịp.

Đồng Nhạc Nhạc đầu óc trống rỗng, như tiến vào trạng thái mê mang!

Chỉ cảm thấy thân thể đổ xuống phía sau, lập tức, cả người liền ngã vào mặt trên chiếc giường lớn mềm mại.

Còn không để cho nàng suy nghĩ nhiều, trước mắt nàng tối lại, cả người bị một nam nhân gắt gao giữ chặt ở dưới thân. . .

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, khi nhìn rõ người áp chế trên mình, cả người lần nữa ‘Ầm ’ một tiếng, ở trong lòng lại rung động!

Mây kiếm rậm đến tóc mai, huyết mâu thâm thúy, sống mũi cao ngất, bạc môi mím lại, mỗi một chỗ đều được phối hợp hoàn mỹ.

Nam nhân tuấn tú như thế, không phải ai khác, đúng là người mới vừa rồi vẫn còn đang ngủ say Huyền Lăng Thương ! !

Trong lòng rung động, Đồng Nhạc Nhạc đôi mắt tròn tròn, trong mắt lộ vẻ không dám tin.

Bởi vì nàng căn bản không dám tưởng tượng , Huyền Lăng Thương sẽ tỉnh lại. Hơn nữa hiện tại, hắc hắc hắc còn đè trên người nàng! ?

Quan trọng nhất là, trên người nàng hiện giờ, chính là không mặc quần áo a. . .

A a a a a a a a a a. . .

Nàng muốn điên rồi! ! !

Đồng Nhạc Nhạc không ngừng ở trong lòng rít gào, một cơn ngượng ngùng chạy thẳng tắp từ dưới chân lên đỉnh đầu, trên đầu chỉ còn thiếu nước bốc khói nữa thôi.

Trời ạ!

Sinh sống hai mươi ba năm, cứ như vậy xích lô bị nam nhân đặt dưới thân, nàng cho tới bây giờ cũng không có thử qua a!

Hiện tại, nàng ngoại trừ ngượng ngùng, chỉ muốn tìm một cái lỗ chui vào, không bao giờ... ra ngoài nữa .

Nhưng mà, điều kiện trước tiên là, nàng có thể trốn ra khỏi sự kiểm giữ của nam nhân này. . .

Trong lòng ảo não ngượng ngùng vô cùng, Đồng Nhạc Nhạc chỉ biết ngây ngốc nhìn thấy nam nhân trên người nàng, trong nhất thời, cũng không biết nói cái gì cho phải.

Đối với Đồng Nhạc Nhạc ngây ngốc cả người, giờ phút này, trong lòng Huyền Lăng Thương lại tràn đầy rung động và không dám tin!

Đây đã là lần thứ ba !

Thiếu nữ thần bí mà tuyệt sắc này, lại có thể tránh thoát tầng tầng lớp lớp thị vệ bên ngoài, không kinh động bất luận kẻ nào mà lên vào. . .

Hơn nữa, quan trọng nhất là, mỗi một lần thiếu nữ này xuất hiện, đều là thân thể xích lô ở trong phòng ngủ của hắc, đây, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì! ?

Vấn đề này, Huyền Lăng Thương nghĩ tới vô số lần.

Chỉ cảm thấy, thiếu nữ này, không phải người có võ công cao cường, nhưng lại mang theo chút cổ quái.

Hay là yêu tinh đột ngột xuất hiện !

Yêu tinh sao? !

Nghĩ tới đây, huyết mâu thâm thúy kín đáo của Huyền Lăng Thương không khỏi lóe sáng, ánh mắt gắt gao nhìn vào thiếu nữ bị hắc chế trụ dưới thân.

Giờ phút này trong phòng ngủ không đốt đèn, chỉ có ánh trăng bên ngoài chiếu sáng, xuyên thấu qua khung cửa sổ chạm trổ kia mà êm dịu chiếu vào, vừa lúc rơi trên người nữ nhân này.

Chỉ thấy nữ tử dưới thân, làn da tựa như mỡ đông, vô cùng mịn màng.

Hàng mi cong vút, mắt ngọc mây ngài, thanh cao thoát tục, làn da trắng mịn như bơ, đẹp như tiên nữ!

Thu hút ánh mắt người khác nhất, chính là một dấu ấn đỏ tươi trên trán kia!

Phảng phất như Hỏa Diễm thiêu đốt, lại phảng phất như ngàn vạn tiên huyết (máu tươi) gắn kết mà thành. Ở trên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn, nó làm tăng thêm vài phần tôn quý và quyến rũ!

Nếu như nói, nữ nhân này, thật sự là yêu tinh như mọi người nói, cũng chẳng có gì lạ!

Dù sao, nữ nhân này, thật sự rất đẹp, rất thần bí!

Trên người nàng, phảng phất như giấu rất nhiều bí mật không muốn ai biết.

Nếu như là thế, càng làm hắc hiếu kỳ, khiến cho hắc muốn đi tìm tòi nghiên cứu thật tốt. . .

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương huyết mâu lóe lên, lập tức bạc môi hé mở, mở miệng nói.

“Nữ nhân, người rót cuộc là ai!?”

Nam nhân mở miệng, tiếng nói trầm thấp... trong ban đêm hoàn toàn yên tĩnh này thanh âm càng thêm rõ ràng, cảm tính.

Nghe vậy, nguyên bản Đồng Nhạc Nhạc đang ngây ngốc, lập tức tỉnh táo hoàn toàn.

Nàng nhớ lại chính mình hiện tại thân thể xích lô bị nam nhân đặt dưới thân, chuyện tình ngượng ngùng như thế, khiến cho nàng chỉ còn thiếu nước không có ngắt đi .

Vì vậy, trong lúc tinh thần phục hồi lần nữa, Đồng Nhạc Nhạc cũng không có trả lời vấn đề của Huyền Lăng Thương, chỉ là vươn lên đôi tay trắng như tuyết, tính đẩy nam nhân đang áp chế trên người nàng ra.

Bất đắc dĩ, cho dù nàng dùng sức cỡ nào, nam nhân áp chế trên người nàng thật giống như một tòa núi cao lù lù bất động, khiến cho nàng không thể tránh được.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc bối rối vô cùng, ánh mắt nhìn về phía nam nhân, lại căng thẳng, ngượng ngùng bất an.

“Người, người trước đứng lên!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, bởi vì quá căng thẳng, lời nói ra, cũng có chút lắp ba lắp bắp .

Trên mặt, càng không che dấu ngượng ngùng chút nào.

Cũng không biết, bộ dáng diêm dāng đáng yêu này của nàng, rơi vào trong mắt nam nhân, là cỡ nào động lòng người!

Chỉ thấy nữ nhân ở dưới, gương mặt xinh xắn, tuyệt sắc.

Động lòng người nhất, là giờ phút này trên mặt nàng còn hiện lên một tia bối rối, lo lắng, bất an.

Hơn nữa trên mặt bối rối, đôi mắt long lanh, khiến cho khi nhìn qua nàng, phảng phất giống như một con cừu non lạc giữa một bầy sói, vô cùng tội nghiệp đau khổ ...

Huyền Lăng Thương tự nhận đã nhìn qua vô số nữ nhân, cho dù là thuần khiết, quyến rũ, đoan trang, mỗi loại đều thấy qua.

Chỉ là, chưa từng có một nữ nhân nào, có thể vào được mắt của hắn!

Tuy nhiên, nữ nhân trước mắt này, lại là ngoại lệ!

Nữ nhân trước mắt, hoàn mỹ tinh xảo, đẹp đến làm cho người ta nghẹt thở!

Vàng trắng quyến rũ, bầm sinh, xinh đẹp mỹ hoặc. . .

Chỉ là, nữ nhân này có một đôi mắt ngập nước, lại như dòng nước suối trong sạch giữa thế gian tối tăm, có thể rửa đi mọi thứ ô uế trên thế gian...

Một thân quyến rũ, thuần khiết như thế.

Giống như yêu, càng giống như tiên. . .

Cũng khiến cho Huyền Lăng Thương khi nhìn vào, trong lòng không khỏi hưng hăng rung động một cái...

115. Chương 115: Chương 87-3 : Tham Ăn Dẫn Đến Họa

Phảng phất có người đang ném một tảng đá xuống giữa hồ gây ra vô số những cơn sóng.

Trong lòng rung động không thôi, đối mặt với nữ nhân không ngừng giãy dụa mà đánh vào người hắn không thôi , huyền lăng thương chỉ cảm thấy như những cú đánh của tiểu miêu không hề để vào mắt ,đối với hắn chỉ gây ngứa mà thôi.

Ngược lại đối với nữ nhân dưới thân ,càng cảm thấy tò mò hứng thú!

Ánh mắt nhìn nữ nhân càng thâm thúy vô cùng, mang theo cơn nóng mà ngay cả hắn cũng không biết.

Đối với tâm tư của huyền lăng thương , đồng nhạc nhạc không hề hay biết ,mà giờ này lòng dạ của nàng đang rối bởi suy nghĩ nhanh tìm cách rời xa chốn này.

Chỉ là thân thể nam nhân này dường như là làm bằng sắt ,cho dù nàng có đánh như thế nào hắn cũng không hề hấn gì.

Hơn nữa ánh mắt hắn nhìn nàng rất lạ lùng, nóng bỏng chưa từng có .

Giống như có một đám lửa ,muốn đốt cháy cả người nàng .

Kỳ quái nhất chính là bị hắn nhìn như vậy , đồng nhạc nhạc chỉ cảm thấy khí lực trong người càng ngày càng ít đi.

Hơn nữa thân thể càng ngày càng trở nên kỳ lạ .

Như có đám lửa đang không ngừng lan tràn thiêu đốt thân thể nàng..

Nóng quá a...

Hơn nữa loại nhiệt này thật là kỳ lạ cùng với bình khác nhau

Mà đầu óc đồng nhạc nhạc hiện giờ trống rỗng ngoài trừ nóng thì chỉ còn ngây ra .

Mà ngay cả đôi tay đang đánh không ngừng cũng đình chỉ lại

Giờ chỉ biết nằm đây mà không ngừng thở gấp

Giống như con cá mắc cạn đang tìm nguồn nước vậy.

“Nóng quá a”

Mà hiện giờ ý thức đồng nhạc nhạc dần dần mất đi, nàng vô ý thức hé mở đôi môi bắt đầu thì thào

Đôi mắt long lanh kia như nhiễm phải sự mê ly , cũng không biết hiện tại mình rốt cuộc là mê người đến đâu

Cúi đầu nhìn xuống nữ nhân dưới thân

Chỉ là mới đầu thiếu nữ này còn không ngừng đánh hắn ,nhưng mà dần dần hắn cảm thấy sức lực càng ngày càng yếu

Mà thân thể thiếu nữ càng ngày càng nóng bỏng .

Như đám hỏa đang không ngừng tràn lan.

Còn có ánh mắt của nữ nhân này càng mơ màng ,đang vô ý thức mà thì thào

Huyền Lăng Thương cũng không phải kẻ ngu , nhìn tình trạng hiện tại của nàng là đã biết chuyện gì đang xảy ra , ánh mắt hắn không khỏi trầm xuống.

“Người là bị hạ được sao ?”

“Hả? Cái gì !”

Nghe được hắn hỏi như vậy , ý thức đang dần dần rơi vào trống rỗng của đồng nhạc nhạc ,không khỏi lấy lại được một tia lý trí trong lòng kinh sợ không thôi.

Hạ được sao ?

Chuyện tình này khi nào thì xảy ra !

Không thể nào a

Mà cả ngày hôm nay nàng đều một mực ở cùng một chỗ với huyền lăng thương cùng ăn một dạng đồ ăn mà tại sao người nàng xảy ra chuyện còn hắn thì không có xảy ra chuyện gì.

Trong lòng còn đang nghi hoặc không thôi, một lúc sau đồng nhạc nhạc dường như nghĩ ra được điều gì, ánh mắt sáng lên .

Chẳng lẽ là bát canh Đôn Thang của An Y Na đưa tới.

Nghĩ tới đây trong lòng nàng không khỏi cả kinh!

Phải rồi.

An Y Na sẽ không rảnh rỗi đột nhiên nửa đêm đưa tới đôn thang cho nàng, chẳng lẽ là nàng ta bỏ thêm gì vào trong canh đôn thang sao?

Nghĩ tới đây đồng nhạc nhạc không khỏi càng thêm ảo não

Điều là do cái tật tham ăn dẫn đến tai họa a!

Sớm biết như vậy nàng sẽ không ăn món canh đôn thang kia, cũng không bị như thế này toàn thân một chút khí lực cũng không có.

Quan trọng nhất là thân thể nàng hiện tại nóng quá!

Trong lòng như có đám lửa đang không ngừng thiêu đốt, càng ngày bốc lên càng lớn

Mà hiện tại trong lòng nàng trống rỗng cần thứ gì đó để bù đắp vào chỗ khuyết đó

Với cảm giác kỳ quái và xa lạ như vậy , nó khuyến cho lòng nàng khó chịu không thôi.

Nàng muốn trốn cách xa nơi này thoát đi tất cả kể cả huyền lãng thương

Trong lòng nàng suy nghĩ. Vì sợ hãi chính mình mất đi lý trí, đồng nhạc nhạc liền gắng gượng cắn chặt môi dưới. Một lúc sau, nàng liền cảm thấy mùi vị máu tươi.

Nhưng mà bởi vì môi dưới bị đau, lại làm cho nàng lấy về được một tia lý trí.

Nguyên là hai tay vô lực lại lần nữa hướng tới ngực nam nhân mà đánh

“Người người đứng lên đi”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói dù chỉ một câu ngắn nàng lại cảm giác rất là phí sức.

Tiếng thở dốc đang không ngừng từ trong miệng nàng tràn ra.

Nàng chỉ cảm thấy thân thể nóng quá.

Đối với đồng nhạc nhạc khó chịu vô cùng , huyền lãng thương tại nghe được nàng nói như vậy lại gặp nàng không ngừng giãy dụa đôi chân mày không khỏi xiết chặt lại, trong lòng biết là nàng không muốn

Mà giờ phút này đáng ra là hấn nên rời khỏi đây.

Dù sao thừa gió bẻ măng không phải tác phong trước giờ của hấn .

Chỉ là lần này thì ngoại lệ !

Nữ nhân dưới thân quyến rũ động lòng người

Dung mạo tuyệt sắc kia, ánh mắt tươi tắn quyến rũ động lòng người , còn có dáng người kia quả thật đều có thể mê hoặc được hấn làm cho thân thể hấn không thể tự chủ được

Hấn cho dù định lực tốt cỡ nào đi nữa cũng chẳng qua là một nam nhân sức lực tràn trề mà thôi.

Hơn nữa nữ nhân dưới thân mê người như thế này cho dù là thánh nhân đi nữa cũng phải động tâm.

Trong lòng không ngừng được kiềm chế ánh mắt huyền lãng thương rơi tại trên người đồng nhạc nhạc càng phát ra thâm thúy.

Ánh mắt nóng rực của huyền lãng thương nhìn vào đôi môi đỏ mọng mê người kia.

Mà bên tai truyền đến tiếng nữ nhân đang không ngừng thở dốc.

Thấy vậy huyền lăng thương cũng không nhịn được nữa thấp giọng kêu lên một tiếng liền hướng tới cái miệng nhỏ nhắn kia mà bao trùm xuống.

Đối với nụ hôn đột nhiên xuất hiện làm cho đồng nhạc nhạc thật sự sợ hãi.

Dù sao nàng sinh sống hai mươi ba năm vẫn chưa từng người nào hôn qua cả.

Chỉ cảm thấy nụ hôn của nam nhân này là ngang ngược nóng bỏng

Đối với sự ngang ngược của nam nhân nàng quả là sợ hãi.

Nếu tiếp tục như vậy thì hậu quả không phải nàng có thể thừa nhận a.

Nàng nhất định phải đẩy hắn ra!

Nhất định phải!

116. Chương 116: Chương 87-4 : Tham Ăn Dẫn Đến Họa

Đồng Nhạc Nhạc vô cùng kiên định suy nghĩ, hai tay lại lần nữa đặt lên cơ ngực rắn chắc của nam nhân, trong lòng cả kinh!

Bởi vì hiện tại thân thể nam nhân rất nóng!

Tựa như cái hỏa lò, cơ hồ thiêu đốt cả người nàng ...

Cũng khiến cho đầu óc lần nữa bắt đầu mờ đục.

Bản thân muốn đẩy tay nam nhân ra nhưng lại không có ý thức ôm lấy cổ hắn.

Cảm thấy thân thể nam nhân mặc dù nóng bỏng thế nhưng lại cấp cho nàng cảm giác phi thường thoải mái.

Phảng phất một hồi gió mát dịu dịu thổi bay ngọn lửa nóng trên người

Giờ khắc này, nàng cái gì đều không nghĩ tới . . .

Đối với chủ động của nữ nhân, Huyền Lăng Thương thụ sủng nhược kinh.

Chỉ là hắn cũng biết, nữ nhân chủ động như thế cũng không phải mong muốn.

Giờ phút này hắn, không nên thừa nước đục thả câu như thế .

Không nên. . .

UHM..... môi nữ nhân.... chết tiệt, sao ngọt thế!!!

Huyền Lăng Thương càng lúc càng không tiết chế được...

Thăm nghĩ, hảo hảo nuốt thật tốt nữ nhân trước mắt này vào bụng.

Nghĩ rồi, Huyền Lăng Thương một tay chống lấy thân thể, một tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, tiến tới đặt một nụ hôn, cái hôn này càng lúc càng mạnh mẽ.

Cũng không biết qua bao nhiêu lâu, Huyền Lăng Thương phát hiện, chỉ với một cái hôn này cũng không thể thỏa mãn, hắn càng nghĩ càng muốn nhiều hơn nữa.

Nghĩ tới đây, nam nhân bực môi hé mở, âm thanh trầm thấp khàn khàn từ từ tràn ra.

“Nữ nhân, trẫm muốn nàng!”

. . .

Ánh trăng đã lên từ lúc nào, bầu trời đầy sao lấp lánh, đem cả chân trời như được ai đó vén lên, huyền diệu.

Ánh trăng nhu hòa, bao phủ cả mặt đất.

Bên trong hoàng cung, dưới ánh trăng chiếu rọi, càng hiện ra vẻ mỹ lệ.

Trong điện Dưỡng Tâm .

Huyền Lăng Thương nghiêng thân thể, một tay chống bên cạnh mặt, một tay nhẹ nhàng thưởng thức mái tóc như thác lũ của nàng!!!

Ánh mắt hướng đến nữ nhân càng lúc càng chuyên chú, chính mình cũng không phát hiện ra.

Thiếu nữ thần bí, nhiều lần xuất hiện ở trong phòng ngủ, mỗi một lần xuất hiện đều là thân thể xích lõa, hơn nữa đến không bóng hình, đi không tung tích, khiến hắn không thể nào nắm bắt được!

Càng là âm thầm thề, nhất định phải bắt được thiếu nữ thần bí này, điều tra đến tột cùng!

Giờ phút này, thiếu nữ này..... không..... là nữ nhân.

Nàng hiện tại không chỉ để cho hắn nắm bắt được mà còn đang nằm trong ngực hắn!

Đối với điểm này, Huyền Lăng Thương cũng không dám tin!

Tuy là như thế, trong lòng Huyền Lăng Thương cũng là hoan hỉ.

Nghĩ mới vừa rồi hai người triền miên, nữ nhân kia diễm dạm đáng yêu, gây cho người ta thương tiếc khuôn mặt nhỏ nhắn, giống như yêu, giống như tiên, thật sâu hấp dẫn được hắn.

Khiến cho hắn chẳng khác mãnh thú ăn quen bén mùi, hết lần này đến lần khác cưỡng chiếm nàng!

Lúc này nàng là một muốn chết đi rồi!?

Đương lúc muốn lui thân thể lại nhìn thấy nữ nhân đang ngủ trầm ổn, trong lòng Huyền Lăng Thương không khỏi mềm nhũn.

Vốn đang thưởng thức mái tóc của nữ tử, bàn tay lại chuyển qua trán, đôi mắt, cái mũi, cuối cùng, là rơi xuống cái miệng nhỏ nhắn sưng đỏ của nữ nhân . . .

Nhìn thấy nữ nhân bởi vì chính mình mới vừa thô lỗ, mà cái miệng nhỏ nhắn có hơi sưng đỏ, Huyền Lăng Thương trong lòng không khỏi kinh sợ.

Lập tức liền chậm rãi cúi xuống, nhẹ nhàng bao phủ làn môi đỏ mọng ướt át kiêu diễm kia....mặc dù chỉ là chuồn chuồn lướt nước lại làm cho lòng Huyền Lăng Thương một phen nhộn nhào.

Chỉ cảm thấy nữ nhân này, thật sự chết tiệt mê người !

Da thịt non mềm như thủy, cái miệng nhỏ nhắn, ngọt cực kỳ, mỗi một dạng, đều thật sâu hấp dẫn hắn. . .

Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên có một nữ nhân khiến cho hắn như thế mê muội.

Lần đầu tiên hồi tưởng một nữ nhân, nữ nhân ở bên cạnh hắn, nữ nhân của hắn.

Chỉ là, nữ nhân này, rốt cuộc là ai! ?

Thân phận của nàng là cái gì! ?

Tại sao nàng nhiều lần len vào phòng ngủ chính mình, hơn nữa xích lõa thân thể! ?

Còn có lần này đây, nữ nhân này tại sao bị người hạ được! ?

Một đám vấn đề không ngừng nổi lên khiến Huyền Lăng Thương không khỏi nhíu nhẹ mày kiếm một lúc.

Nữ nhân trên người này, thật sự có quá nhiều bí mật.

Cũng là bởi vì những bí mật.... khiến cho nữ nhân này nhìn qua càng phát ra thần bí khiến cho hắn mê muội!

Hắn tin chắc, một ngày nào đó, hắn nhất định có thể biết tất cả bí mật trên người nữ nhân này!

Trong lòng kiên định, đột nhiên âm thanh vốn dĩ hoàn toàn yên tĩnh, lại vang lên một hồi bối rối âm ỹ.

“Đi lấy nước nữa! Cung Thanh Phong xảy ra hỏa hoạn rồi! Mọi người mau tới a! Đi cứu người a!”

Cùng với một hồi ồn ào truyền đến, khiến cho chính mình đang lúc chuyên chú nhìn nữ nhân lập tức trong phút chốc liền nhảy khỏi long sàng, sau đó nhanh chóng mặc xong, rồi đi ra ngoài điện Dưỡng Tâm .

Đến khi Huyền Lăng Thương đi ra điện Dưỡng Tâm, huyết mâu quét nhanh một lượt.

Chỉ thấy cách đó không xa phía chân trời, ánh lửa nổi lên bốn phía, đó là hướng cung Thanh Phong.

Mà cung Thanh Phong, chính là nơi sứ giả Vân Quốc ở. . .

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương cau mày.

Lúc này, thủ lĩnh cấm vệ quân Hách Đức, thần sắc vội vã hướng tới hấn.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, không tốt , cung Thanh Phong đột nhiên bốc hỏa, ngọn lửa rất lớn!”

Nghe được Hách Đức bẩm báo, Huyền Lăng Thương bạc môi, trầm giọng hỏi.

“Sứ giả Vân Quốc như thế nào! ?”

Nam nhân mở miệng, trên mặt thần sắc vẫn bình tĩnh như trước.

Hách Đức thấy vậy, lập tức một mực cung kính mở miệng nói.

“Vô cùng may mắn chính là, sứ giả Vân Quốc phát hiện sớm nên, không hề bị thương.”

Nghe được Hách Đức nói, Huyền Lăng Thương chỉ là nhẹ nhàng gật đầu.

“Hảo, trầm đi trước nhìn một chút.”

Vừa nói dứt lời, Huyền Lăng Thương liền lập tức bước lên, đi về hướng cung Thanh Phong .

Dù nói như thế nào, sứ giả Vân Quốc là khách của hấn, hiện nay cung Thanh Phong đã xảy ra chuyện, hấn là vua của một nước, dù thế nào cũng phải qua đi xem một chút.

. . .

Thời gian cung Thanh Phong đại hỏa lan tràn, chính là lúc Đồng Nhạc Nhạc đang ngủ say sưa, chỉ cảm thấy bên tai dường như rất ồn ào.

117. Chương 117: Chương 87-5 : Tham Ăn Dẫn Đến Họa

Tiếng người ầm ĩ, liên tục không ngừng.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhíu mày, giọng điệu bất mãn nói thầm.

“Thật ồn ào, không được ầm ĩ , để người khác ngủ...”

Vừa nói dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi lườm biếng lật thân, tính toán ngủ tiếp.

Bất quá, vừa mới trở mình, lại không cẩn thận đụng đến chỗ đau nhức trên người nàng .

Chỉ cảm thấy, thân thể của mình, hình như bị một chiếc xe buýt hung hăng lấn qua nhiều lần, đau quá, thật là đau.

Bất quá, đây vẫn chỉ là chuyện nhỏ.

So với cơn đau ở hai chân nàng , căn bản chỉ là một chuyện cỏn con !

Chỉ cảm thấy dưới thân hình như bị xé rách, đau nhức gay gắt, khiến cho Đồng Nhạc Nhạc gần như cả nước mắt đều sắp chảy ra.

Vốn đang buồn ngủ, cũng lập tức không còn sót lại chút gì.

“Ái ... Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra! ?”

Nàng vừa mới ngủ một giấc, như thế nào lại như bị người đánh một trận! ?

Trong lòng còn đang nghi hoặc, Đồng Nhạc Nhạc chậm rãi mở mắt ra, nhìn rõ ràng tất cả bốn phía. Sau một lúc, như là nghĩ đến cái gì đó, đôi mắt mở to, lập tức, lập tức từ long sàng ngồi dậy .

Trời ạ!

Đây đây đây ... Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra! ?

Đồng Nhạc Nhạc trong lòng khiếp sợ, đôi mắt quét qua bốn phía.

Chỉ thấy trong phòng ngủ, không có thắp đèn.

Nhưng mà, ánh trăng sáng trong, xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu vào chênch chênh, đã làm bốn phía tẩm thắt được chiếu rõ ràng bảy tám phần.

Chỉ thấy, mặt trên long sàng lớn, chần đệm chần lộn xộn, trên mặt đất, rơi vài món áo bào.

Áo bào kia, không phải là của nàng, mà là của Huyền Lăng Thương...

Mà long sàng phía dưới chính mình, càng bừa bộn không thôi.

Trên đó, một màu đỏ tươi, đặc biệt nổi bật đập vào mắt

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng giật mình, trong đầu, giống như truyền tới bộ phim điện ảnh, đã phát lại chuyện xảy ra ...

Nàng bởi vì tham ăn, uống canh Đôn Thang An Y Na đưa tới, cuối cùng, ngủ được mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy thân thể nóng quá nóng quá, dường như bốc hỏa.

Cuối cùng, nàng tỉnh lại, phát hiện mình biến thành hình người, muốn chạy đi, lại bị Huyền Lăng Thương phát hiện, lại...

“A a a a a... Không thể nghĩ thêm , thật là mắc cỡ!”

Đồng Nhạc Nhạc nghĩ tới đây, chỉ cảm thấy trong lòng phảng phất có một cổ khô nóng, không ngừng dâng lên đỉnh đầu, làm hai gò má nóng quá nóng quá.

Hai tay che mặt, Đồng Nhạc Nhạc giấu khuôn mặt nhỏ nhắn ở giữa hai tay, không muốn nhớ lại nữa.

Chỉ là, trong đầu, vẫn không chế không được nhớ lại một màn triền miên kia...

Nam nhân điên cuồng, gằm nhẹ, giống như mãnh thú, gần như muốn nuốt toàn bộ nàng vào trong bụng...

Mà hình ảnh nữ nhân kia, lại là không ngừng thở gấp liên tục...

Trời ạ!

Mới vừa rồi người ngượng ngùng thở gấp kia, thật chính là mình sao! ? ?

Càng nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc càng ngượng ngùng không thôi, xấu hổ vô cùng !

Ngượng ngùng một lúc lâu, Đồng Nhạc Nhạc mới từ từ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn từ trong bàn tay .

Nhìn bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, bên cạnh, cũng không có bóng dáng Huyền Lăng Thương.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc trên mặt sững sốt, nghĩ tới điều gì, mở miệng nghi hoặc thì thào.

“A, lúc này, Huyền Lăng Thương đâu! ?”

“Còn có, hiện tại đã là lúc nào! ? Ta vì sao còn chưa có biến thành tiểu điều! ?”

Trong lòng nghi hoặc, Đồng Nhạc Nhạc lập tức nhảy xuống long sàng, sau đó đi tới phía trước gương đồng .

Chỉ thấy nữ nhân trong gương, tóc đen như mun, hơi bừa bộn, lại khiến cho nàng tăng thêm mấy phần quyến rũ.

Không biết có phải vì đã thành nữ nhân hay không, nữ nhân này có vẻ đẹp thật quyến rũ.

Một đôi mắt long lanh sáng ngời, như sóng nước lấp lánh. Khi nó nhìn ngó xung quanh, liền bộc lộ vẻ quyến rũ ...

Còn có trên người nàng vốn là da thịt trắng như tuyết, lúc này lại hiện đầy ấn ký dâu tây...

Vừa nhìn thấy dấu hôn trên người, trong đầu Đồng Nhạc Nhạc, lại lần nữa nhớ đến một màn vừa rồi...

Trời ạ! Thật là xấu hổ!

Tất cả điều này, đều là sự thật!

Nàng, thực sự thành nữ nhân Huyền Lăng Thương! ? ?

Chỉ là, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra! ?

Hôm nay rõ ràng không phải đêm trăng tròn mười lăm sao! ?

Nàng vì sao lại biến thành người vào ngày này! ? Hơn nữa, hiện tại rõ ràng đã qua thời gian dài, vì sao nàng còn chưa có biến trở về hình thái tiểu diêu! ?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc không thôi, Đồng Nhạc Nhạc đôi mắt quét nhanh một lượt, khi thấy Hỏa Diễm ấn ký trên trán nàng, con ngươi lập tức mở lớn!

“A! Ấn ký trên trán ta, như thế nào hình như trở nên nhạt đi! ?”

Vừa rồi còn chưa phát hiện, hiện tại cẩn thận nhìn một cái, Đồng Nhạc Nhạc mới chú ý tới, Hỏa Diễm ấn ký rực rỡ trên trán nàng, hiện tại trở nên nhạt rất nhiều.

Trong lòng giật mình, Đồng Nhạc Nhạc con ngươi mở lớn, chăm chú nhìn chính mình trong gương.

Chỉ thấy, Hỏa Diễm ấn ký trên trán chính mình, lúc này nhìn bằng mắt thường, từ từ nhạt đi.

Nhìn trên trán da thịt trắng như tuyết, không tì vết, giống như, Hỏa Diễm ấn ký kia, tựa như chưa từng xuất hiện...

“Ông trời của ta a! Thật sự là chuyện kỳ lạ hiếm có, năm nay đặc biệt nhiều a!”

Đồng Nhạc Nhạc một tay vuốt cái trán trắng như tuyết, một bên thì thảo tự nói .

Nhưng mà, chuyện kỳ lạ nào nàng không trải qua! ? Cho nên đối với chuyện ấn ký nhạt đi rồi biến mất, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là giật mình một lúc, liền không để ý tới nữa.

Lúc này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là đang nghi hoặc.

Chính mình lại biến thành người thời gian lâu như vậy.

Chẳng lẽ là, mặt trên bộ sách cổ thuật kia thiếu một tờ, cách giải cổ thuật này, đó là cùng nam nhân làm cái đó! ?

Càng nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc càng cảm thấy sự việc đúng như vậy.

Nếu không, nàng cũng không giải thích được, tại sao mình có thể biến thân thành người thời gian lâu như vậy.

Còn có ấn ký trên trán nàng, có lẽ, nàng thoát khỏi cổ thuật ấn ký, cho nên liền nhạt đi ...

Nếu là như vậy, như vậy sau này, nàng vẫn có thể duy trì hình người! ?

Nghĩ đến đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là một phen mừng thầm.

Chỉ là sau đó suy nghĩ một chút, Đồng Nhạc Nhạc lại mặt mày ảo não.

Nếu sau này mình thực sự hóa thành hình người, sẽ không lại biến trở về thành tiểu diêu, như vậy, nàng nên giải thích thân phận của mình như thế nào với Huyền Lăng Thương! ?

Hơn nữa, đừng nói Huyền Lăng Thương sẽ hiếu kỳ về thân phận của mình, chính nàng cũng rất hiếu kỳ! ?

118. Chương 118: Chương 87-6 : Tham Ăn Dẫn Đến Họa

Dù sao, một người đang yên lành chẳng biết vì có gì lại bị trúng cổ thuật để biến thành chồn?!

Khối thân thể này lúc đó rất cuộc là có thân phận gì?

Trong lòng nghi hoặc không thôi . Thế nhưng cho dù nàng nghĩ như thế nào thì cũng không nghĩ ra nguyên nhân.

Cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc dứt khoát không nghĩ đến nữa.

” Thôi thôi, việc gì đến thì nó sẽ đến, không nghĩ nữa.”

Đồng Nhạc Nhạc hai tay nắm mái tóc dài, lòng tràn đầy ảo não mà khẽ kêu lên một tiếng.

Cuối cùng, dường như lại nghĩ đến gì đó, nàng lập tức xoay người, đi về phía tủ quần áo .

Tuy nói làm chồn một thời gian dài như vậy, không hề mặc quần áo. Nhưng hiện giờ không giống với trước, hiện tại nàng là người, là người thì phải mặc quần áo, mà nàng cũng không có thói quen khoả thân!

Trong lòng ngẫm nghĩ, cuối cùng nàng liền đi tới tủ quần áo.

Chỉ là Đồng Nhạc Nhạc tìm rất lâu mà cũng không tìm ra được một bộ thích hợp với chính mình.

Cũng không trách được, Huyền Lăng Thương có thân hình cao lớn, khoảng một thước chín chẳng!?

Mà nàng có vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, xem ra chỉ có độ một thước sáu cho nên đương nhiên không tìm được bộ y phục thích hợp với mình.

Cho nên, cuối cùng Đồng Nhạc Nhạc không thể làm gì khác hơn là tìm một bộ cảm bào đen mặt vào. Ông quần quá dài, Đồng Nhạc Nhạc không thể làm gì khác hơn là dùng hai cái băng trát được, băng không, bước đi sẽ dễ dàng vấp ngã.

Còn mái tóc thật dài, Đồng Nhạc Nhạc cũng không để ý đến, chỉ là tùy ý để nó xổ ra ở phía sau .

Nhìn thấy chính mình mặc xong, Đồng Nhạc Nhạc cũng không nhịn được bật cười.

Chỉ thấy giờ phút này mình, dường như rất giống là tiểu hài tử lén mặc trang phục đại nhân . Nhìn thế nào, liền thấy tức cười như vậy!

Chỉ là, nàng cũng không quản được nhiều như vậy .

Trong lòng đang thầm suy nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc nghe được cái gì, không khỏi ngẩng đầu, nhìn về hướng phát ra âm thanh .

Mới vừa rồi, nàng một mực nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, chỉ là bởi vì suy nghĩ quá mức hỗn loạn, chưa từng để ý tới.

Hiện nay, tâm tình Đồng Nhạc Nhạc đã bình phục xuống, cũng bắt đầu tò mò .

“Rất cuộc, bên ngoài là làm sao vậy! ? Như thế nào lại như vậy ! ?”

Chẳng lẽ là, bởi vì bên ngoài phát sinh chuyện gì, Huyền Lăng Thương mới không ở chỗ này sao! ?

Trong lòng tự hỏi , Đồng Nhạc Nhạc liền sải bước , nhìn về hướng phát ra âm thanh . Giờ phút này, đã là khá khuya khoắt .

Vàng trắng sáng trên trời cao đã ngã về tây, những vì sao dày đặc nhấp nháy .

Vốn mọi âm thanh nên hoàn toàn yên tĩnh về đêm, đêm nay lại huyền ảo vô cùng.

Chỉ thấy, cung Thanh Phong bên kia, ánh lửa nổi lên bốn phía, làm cả bầu trời đều soi đỏ bừng!

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, không khỏi cau mày.

Trong lòng nhớ lại, là sứ giả Vân Quốc hôm nay ở cung Thanh Phong .

Nếu như sứ giả Vân Quốc phát sinh chuyện gì , Huyền Lăng Thương khẳng định rất đau đầu!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc cũng mặc kệ chính mình không đi giày, chỉ là nhanh chóng chạy về hướng tới cung Thanh Phong .

. . .

Cung Thanh Phong ở không xa điện Dưỡng Tâm.

Đồng Nhạc Nhạc đi tới hoàng cung mấy ngày này, đã sớm quen thuộc cả trong lẫn ngoài hoàng cung .

Cho nên hiện tại, coi như nàng nhắm mắt lại, cũng có thể đi đến cung Thanh Phong.

Ánh trăng sáng tỏ, hoa đăng treo cao.

Có ánh lửa phía trước chiếu rọi, Đồng Nhạc Nhạc cũng không cần thấp đèn, nhanh chóng chạy về hướng tới cung Thanh Phong .

Vào lúc Đồng Nhạc Nhạc chạy tới cung Thanh Phong , nhìn thấy tất cả trước mắt , không nhìn được hít một hơi thật sâu!

Đưa mắt nhìn khắp một vòng, trước mắt là một trận đại hỏa cháy hừng hực!

Coi như đứng cách Thanh Phong có một đoạn , Đồng Nhạc Nhạc vẫn cảm giác được từng đợt khí nóng thổi ập đến.

Nếu như đi gần điểm, cũng không biết trên người bộ tóc có thể không cũng muốn bị đốt trụi !

“Oa, đám cháy này thật đúng là lớn a!”

Đồng Nhạc Nhạc ánh mắt tròn tròn, vẻ mặt sợ hãi .

Cũng không biết, đám cháy này là như thế nào mà lại cháy lớn như vậy.

Cũng không biết có... người bị thương hay không . . .

Trong lòng chính lúc kinh ngạc nghi hoặc, ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi liếc nhìn bốn phía.

Chỉ thấy phía trước cung Thanh Phong, có không ít cung nhân đang mang theo thùng nước đi dập lửa.

Trong không gian, tiếng hắt nước, tiếng bước chân, tiếng vật gì đó nặng nề ngã xuống đất . Đúng là chỗ này lặng đi thì chỗ khác bùng lên, càng lúc càng huyền ảo!

Mà Đồng Nhạc Nhạc giờ phút này, chỉ là đang tìm kiếm bóng dáng Huyền Lăng Thương , cũng không biết hiện tại Huyền Lăng Thương như thế nào ! ?

Nghĩ đến đây, trong đầu Đồng Nhạc Nhạc lại không khỏi lại lần nữa hiện lên, cảnh mới rồi bọn họ ý loạn tình mê .

Có hai bóng dáng quấn quýt chặt lấy nhau, tiếng nam nhân thở hồng hộc, và nữ nhân thở gấp yêu kiều . . .

A a a a a a a a a . . .

Không thể nghĩ tiếp !

Trời ạ!

Hiện tại đang là lúc nào , tại sao nàng cứ nghĩ đến những chuyện xấu hổ này, cũng không thẹn thùng sao! ?

Đồng Nhạc Nhạc hai tay che mặt, trong lòng ảo não vô cùng.

Tuy nhiên, đúng trong thời gian Đồng Nhạc Nhạc ngưỡng chừng thẹn thùng, nàng đảo mắt quét nhanh một lượt. Khi rơi tại một phương hướng nào đó, cả người lập tức giống như bị trúng sét giữa trời quang , chấn động ngay tại chỗ .

Ánh lửa nổi lên chung quanh, soi bốn phía hoàn toàn đỏ bừng .

Còn ở đại điện phía trước cách đó không xa, một nam nhân vóc người rắn rỏi cao lớn đang tùy ý đứng ở nơi này.

Ánh lửa đỏ bừng, bao phủ khắp nam nhân, làm bóng dáng nam nhân dài ra.

Nam nhân cho dù lẳng lặng đứng ở nơi đó, quả nhiên cũng là một người vô cùng hào hoa, uy nghiêm vô hạn, làm cho lòng người sinh ra sợ, kính nể!

Coi như nam nhân cách nàng rất xa, chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc có lẽ từ bóng lưng quen thuộc của nam nhân, biết được thân phận nam nhân!

Nam nhân này, không phải người khác, đúng là người nàng một mực tìm kiếm Huyền Lăng Thương là y !

Chỉ là, liền bởi vì biết nam nhân này là ai, mới khiến cho trong lòng Đồng Nhạc Nhạc rung động!

Bởi vì, tại trong lòng nam nhân, chính là ôm một nữ nhân!

Chỉ thấy nữ nhân, trên người chỉ là mặc một chiếc quần tơ lụa mỏng đơn bạc màu đỏ sa y la quần, lụa mỏng đơn bạc kia, căn bản không giấu được dáng người thướt tha nhiều vẻ của nữ nhân kia. Ngược lại khiến cho nữ nhân nhìn qua, càng tỏ ra quyến rũ động lòng người . . .

119. Chương 119: Chương 88-1 : Huyền Lăng Thương, Tên Hồn Dẫn Nhà Người!

Giờ phút này, nữ nhân liền nhào vào trong lòng nam nhân, bả vai run lên bần bật, khóc như mưa như gió, trông vô cùng quyến rũ động lòng người. . .Mà nam nhân, cứ như vậy im lặng ôm nàng, vẫn không nhúc nhích. [phong: đọc tới đây thấy sôi máu a~~]

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy tâm can mình trong nháy mắt rơi vào vực sâu không thấy đáy .Niềm vui nhìn thấy nam nhân này trong nháy mắt lập tức bị dập tắt.

Tại sao hắn lại làm như vậy! ?

Mới vừa rồi rõ ràng hắn vẫn còn ôm nàng cùng nhau triền miên. Lúc này, hắn lại ôm nữ nhân khác. . .

Huyền Lăng Thương, tên hồn dẫn nhà người!

Bụng dạ nghĩ vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng là ‘phùng’ một tiếng, phảng phất như ngọn núi lửa bùng phát dữ dội ,lửa giận hừng hực kia bốc lên tận đỉnh đầu!

Hiện tại, Đồng Nhạc Nhạc không nghĩ tới gì nữa, chỉ là muốn hung hăng tách hai người này ra!

Đang lúc nổi trận lôi đình, Đồng Nhạc Nhạc hai chân như gió, nhanh chóng chạy tới chỗ Huyền Lăng Thương .

Tuy nhiên, vào lúc Đồng Nhạc Nhạc sắp sửa vọt tới trước mặt Huyền Lăng Thương bọn họ đột nhiên một tiếng kêu cực kỳ đau đớn vang lên thảm thiết, tiếp theo sau là tiếng hô to thất kinh.

“Người đâu a! Có thích khách! Có thích khách!”

Cùng với tiếng hét chói tai này, cung nhân vốn đang xách nước cứu hỏa sợ đến liên tục đưa nhau hét chói tai . Rồi giống như chim sợ cành cong chạy tản đi mọi nơi .

Mà những Đới Dao thị vệ liền vội vàng rút kiếm ra khỏi vỏ, quây lại đánh nhau với những Hắc y nhân đột nhiên xuất hiện xuất hiện này

Đối diện với một màn bất thành linh này, Đồng Nhạc Nhạc hoàn toàn kinh hãi trợn ngược đôi mắt, nhanh chóng liếc nhìn bốn phía, trong mắt đầy run sợ!

Không biết từ khi nào bốn phía cung Thanh Phong đột nhiên xông ra mấy chục Hắc y nhân che mặt mặc giáp đen, cầm vũ khí trong tay, chiêu thức ngoan độc. Sau khi xông tới lập tức cứ gặp người liền giết.

Dưới những lưỡi đao giơ lên, máu huyết văng khắp nơi!

Ngay lập tức, những tiếng thét chói tai, những tiếng kêu thảm thiết, âm thanh đầy hoảng sợ, tiếng hô to giục người nào đó xông lên đi.

Lại có âm thanh lạnh lùng của binh khí va chạm vào nhau, lúc ồn lúc yên lặng, liên miên không ngừng. . .

Sống hai mươi ba năm, cho tới nay Đồng Nhạc Nhạc đều trải qua sự nhật nhèo tầm thường vô vị, chưa từng trải qua quang cảnh chém giết máu tanh tươi như vậy ! ? Nhất là sau khi nàng nhìn thấy người vốn đang sống sờ sờ , sau một khắc liền bị chém chết. Đôi mắt tròn tròn kia, phảng phất vẫn còn biểu hiện rằng hẳn không dám tin. ..Còn có một số người, nhìn thấy mình đứt tay đứt chân, ngã lăn trên mặt đất kêu một tràng như sói tru. Tiếng kêu đau thê thảm kia làm cho người ta nghe mà dựng ngược tóc gáy .

Thấy vậy, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc càng là mở to như quả chuông đồng , còn trái tim trong nháy mắt như muốn vọt khỏi lồng ngực.

Nàng chỉ cảm thấy tóc gáy dựng ngược, sợ hết hồn hết vía!

Giờ phút này, nàng hẳn là nên chạy trốn. Thế nhưng hai chân nàng lại phảng phất như mọc rễ trên mặt đất, làm thế nào đều không thể nhúc nhích được một phân .

Làm sao bây giờ! ?

Nàng muốn chạy trốn!

Nàng rất sợ hãi!

Huyền Lăng Thương!Người mau tới cứu nàng a. . .

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cực kì khẩn thiết cầu cứu, ánh mắt đầy hoảng hốt sợ hãi cầu khẩn quay sang nhìn về hướng Huyền Lăng Thương. Lại vừa lúc nhìn thấy, Huyền Lăng Thương đang một mực gắt gao che chở nữ nhân trong lòng. [phong: đừng ngăn ta, ta muốn làm thịt nữ nhân kia]

Sau khi giao nữ nhân cho thị vệ , hẳn mới rút kiếm ra khỏi vỏ, đánh nhau cùng những hắc y nhân này . . .

Nhìn thấy Huyền Lăng Thương ở trong tình huống nguy cấp này cũng không quên cho người bảo vệ An Y Na, ngược lại còn nàng thì sao! ?

Nàng bị rơi vào trong nguy hiểm, không người để ý . . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thất lại một cái. Chỉ là nàng biết hiện tại không phải lúc đau khổ.

Bỗng nhiên,có một hắc y nhân đã cầm kiếm vọt tới chỗ nàng. . .

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến không khỏi lạnh toát xương sống mà hít một một hơi thật sâu.

Sau đó nàng lập tức xoay người, tính toán trốn xa nơi này.

Ai ngờ bởi vì quá căng thẳng, Đồng Nhạc Nhạc không phát hiện dưới chân mình có một chậu hoa, vì vậy, bị kịch liền xảy ra.

‘Choang’ một tiếng, cùng với chậu hoa rơi xuống đất, cả người Đồng Nhạc Nhạc cũng ngã lăn trên mặt đất .

Thân thể đau nhức, đầu óc tối sầm, Đồng Nhạc Nhạc không còn nghĩ tới gì nữa .Chỉ cảm thấy trước mặt, hình như có nhiều đom đóm vô số kể đang không ngừng chuyển động . .

Điểm chết người chính là, trong miệng vẫn còn gặm một nắm đất, khiến cho Đồng Nhạc Nhạc lập tức nhắm mắt, sau đó không ngừng phì phì phun đất trong miệng ra.

Thật sự là phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí a!

Hôm nay, làm thế nào nàng lại không may như vậy!

Trong lòng ảo não ai oán vô cùng, sau khi Đồng Nhạc Nhạc bình tĩnh trở lại, chứng kiến phía sau đánh nhau, trong lòng biết nơi đây không nên nán lại lâu. Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc cũng mặc kệ trên người đau nhức , lập tức chạy về chỗ ít người , tính toán trước trốn xa nơi này rồi hãy nói sau.

Trong lúc nghĩ ngợi, Đồng Nhạc Nhạc đã chạy vội tới chỗ ngoặt. Nhưng không ngờ, trong đó có một Hắc y nhân, đang từ cách đó không xa chạy tới.

Đồng Nhạc Nhạc sợ đến lập tức lại thay đổi phương hướng, cũng không biết muốn đi đâu, chỉ là hoảng đến không còn chọn được đường mà chạy.

Cuối cùng, lại không cẩn thận nên húc luôn vào người bên cạnh !

Cùng với một tiếng ‘Ồi’, cả người Đồng Nhạc Nhạc liền thành đất mông ngồi trên mặt đất. Như có trăng rằm tháng tám lập tức chói lòa trước mắt, cơn đau kia khiến cho Đồng Nhạc Nhạc lại lần nữa cau chặt hàng mi nhãn nhỏ, vẻ mặt đau đớn.

Cùng lúc đó, nữ nhân bị nàng đụng vào cũng không ngoại lệ!

Chỉ thấy nữ nhân sau khi bị đụng vào ngã lộn trên mặt đất, lập tức đau đến kêu thành tiếng.

Sau một khắc, âm thanh cao vút đầy tức giận kia lập tức tuôn ra từ trong miệng nữ nhân. “Cẩu nô tài từ đâu tới, ngay cả Bồn tiểu thư cũng dám húc vào! ?”

Cùng với âm thanh đầy vẻ tức giận của nữ nhân, Đồng Nhạc Nhạc cũng không quản nổi đau đớn trên người mà ngẩng đầu lên.

Vừa nhìn thấy, mắt nhưng lập tức nhắm ra.

Thì ra người bị nàng đâm vào không phải ai khác, đúng là An Y Na !

Thấy vậy, trong đầu Đồng Nhạc Nhạc không khỏi lại lần nữa nghĩ đến những điều vừa rồi đã thấy. Chỉ vừa nghĩ tới, đáng vẻ mới rồi Huyền Lăng Thương ôm An Y Na, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc liền phi thường không thoải mái. Cho nên, Đồng Nhạc Nhạc cũng không nói chuyện, chỉ là đứng lên từ trên mặt đất, tính toán không để ý tới An Y Na, cứ như vậy rời đi.

Ai biết sau một khắc, liền nhìn thấy An Y Na phảng phất như nhìn thấy cái gì, đôi mắt lập tức trợn lên, nhìn thẳng về phía sau nàng.

Chứng kiến ánh mắt đầy ngạc nhiên kia của An Y Na, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong lòng bất an, dựng ngược tóc gáy, lập tức lập tức xoay người nhìn lại.

Chỉ thấy một tên Hắc y nhân, giờ phút này đang cầm vũ khí sắc bén trong tay xông tới phía sau nàng . . .

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến trong lòng giật thót. Sau một khắc, bước chân liền chuyển động, tính toán né tránh thế công của Hắc y nhân.

Tuy nhiên, nàng mới có ý nghĩ đó thì sau một khắc, phía sau lưng nàng lại bị người hung hăng đẩy, xô nàng về phía Hắc y nhân kia. . .

Đối với lực đẩy mạnh bất thành lĩnh, Đồng Nhạc Nhạc trở tay không kịp, liền bị An Y Na đẩy về phía Hắc y nhân.

Nhìn thấy vũ khí sắc bén trong tay Hắc y nhân kia, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến đôi mắt lập tức trợn ngược . . .Mắt thấy thân thể của mình sắp sửa bị thanh đại đao sắc bén trên tay Hắc y nhân bổ tới, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến lập tức nhắm tịt đôi mắt, chờ đợi tử vong đến.

120. Chương 120: Chương 88-2 : Huyền Lăng Thương, Tên Hồn Đản Nhà Người Này

Tuy nhiên, sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc chỉ nghe thấy trước người có tiếng kêu thảm thiết vang lên. Ngay lập tức, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng lên, hình như có cái gì đó âm ỉ phun lên trên mặt nàng . . .

Cảm giác được cái này, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc bất an và nghi hoặc. Sau đó, nàng không khỏi từ từ mở mắt ra, nhìn về phía trước người .

Chỉ thấy đối diện đúng là Hắc y nhân với đôi mắt trợn ngược, hơn nữa, từ phía sau Hắc y nhân, xuyên qua một thanh trường kiếm sắc bén. . .

Còn vừa rồi, máu phun lên trên mặt nàng chính là của Hắc y nhân ở trước mặt này. . .

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến cả người đều ngây ngốc .

Đầu óc trống rỗng, đôi mắt trợn tròn cực to, nhìn thẳng vào Hắc y nhân trước mắt , chỉ thấy hắn đang lao tới tới trên người nàng rồi ngã xuống.

Đồng Nhạc Nhạc cứ đứng ngây ngốc như vậy , ngay cả trường kiếm sắc bén trên tay Hắc y nhân đã cắt qua y phục trên người mình mà nàng đều không hiểu rõ tình hình chút nào.

Giờ phút này, ánh mắt của nàng, chỉ là vẫn nhìn thẳng về phía trước.

Chỉ thấy ở trước mặt nàng , sau khi Hắc y nhân này ngã xuống ngay trước mắt nàng , có một bóng dáng quen thuộc liền xuất hiện ở phía trước nàng

Chỉ thấy, nam nhân mặc một hắc bào bó sát người, đầu đội mũ ngọc, trường kiếm cầm trong tay .

Thanh trường kiếm sắc bén kia, giờ phút này dính đầy máu tươi . Từ cuối lưỡi kiếm , những giọt máu đỏ hồng thấm dẫm vẫn đang không ngừng chảy xuống, rồi nhỏ giọt rơi trên mặt đất. . .

Gió đêm phát phơ, thổi bay hắc bào của nam nhân, tóc đen tung bay. Còn ở phía sau nam nhân, nổi lên một đường cong tiêu sái ngang ngạnh.

Ánh lửa nổi lên bốn phía phía sau hắn, chiếu thẳng vào trên người nam nhân. Nam nhân quay lưng về phía ánh sáng làm cho người ta không thấy rõ lắm thần sắc trên mặt nam nhân .

Chỉ là, từ trên người nam nhân phát tán ra ngoài khí lạnh kinh hoàng , phảng phất như hắn là Tu La đi tới từ tầng thứ mười tám Địa Ngục.

Khát máu, lạnh lẽo, làm cho người ta sợ hãi!

Mà nam nhân phảng phất kẻ gian ác , làm cho người ta sợ hết hồn hết vía này không phải người khác, đúng là Huyền Lăng Thương cho tới nay vẫn đối xử dịu dàng chu toàn với nàng ! ! ? ?

Cho tới nay, Huyền Lăng Thương gây cho nàng cảm giác , có thể hắn đối xử với người ngoài thì lạnh lùng, thế nhưng vào mỗi lần đối mặt nàng, thì hắn lại dịu dàng, lại sủng ái, đều khiến cho nàng phải đắm chìm trong đó, vô phương tự kiềm chế.

Chỉ là hiện tại, Đồng Nhạc Nhạc phát hiện, nam nhân trước mắt này, là xa lạ như vậy.

Lạnh như băng, khát máu, toàn thân, đều thấm dẫm đầy sát khí kinh hoàng!

Huyền Lăng Thương như vậy , khiến cho Đồng Nhạc Nhạc sợ hãi. . .

Trong khi Đồng Nhạc Nhạc mặt mày ngạc nhiên, sợ hết hồn hết vía , đột nhiên, ở sau lưng nàng vọt tới một bóng dáng màu đỏ.

Chỉ thấy An Y Na vốn núp ở sau lưng nàng , giờ phút này phảng phất thiêu thân lao đầu vào lửa , không hề chùn bước mà nhào tới nam nhân trước mặt.

“Ô ô ô, Hoàng thượng, An Y Na còn tưởng rằng phải chết, An Y Na rất sợ hãi, may là Hoàng thượng người đã đến rồi, ô ô ô. . .”

Nữ nhân mở miệng, trong giọng nói hiện rõ sự tội nghiệp và đau khổ vô cùng .

Còn có thân thể nhu nhược yếu đuối kia, vừa khóc vừa kéo kéo tay Huyền Lăng Thương.

Trên gương mặt tinh xảo quyến rũ, càng là khóc khóc như mưa, trông vô cùng tội nghiệp đau khổ. . .

Dáng vẻ tội nghiệp đau khổ như thế, đủ để cho nam nhân trong thiên hạ phải động tâm, thương tiếc. . .

Nhìn thấy An Y Na khóc tội nghiệp đau khổ như thế, Đồng Nhạc Nhạc lập tức nhắm mắt lại.

Ánh mắt quét một vòng, liền rơi trên người nam nhân, trong mắt lộ vẻ đau thương và tuyệt vọng.

Không trách được đều nói nam nhân hoa tâm, thật sự là như thế sao ! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thất lại một cái, trong mắt nhanh chóng mờ mịt ướt . . .

Đối với Đồng Nhạc Nhạc đang lúc đau thương vô cùng, Huyền Lăng Thương bên này, trên mặt lại hoàn toàn lạnh như băng .

Nghĩ đến chuyện đã xảy ra tối nay, khiến cho trong lòng hắn nặng trĩu .

Trận đại hỏa này , tuyệt đối không phải là bất ngờ!

Còn có trận ám sát này, khẳng định là có người lập mưu!

Được, rất tốt!

Lại có kẻ lá gan lớn như vậy, lại ngấm ngầm đến bên trong hoàng cung ám sát hắn !

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương mặt mũi sa sầm.

Đối với nữ nhân bỏ nhào vào trong lòng mà khóc tội nghiệp đau khổ , Huyền Lăng Thương chỉ là bạc môi khẽ mấp máy một cái, ở trong huyết mâu sâu thẳm kia chợt lóe lướt qua một vẻ chán ghét .

Nhưng rồi ngại đối phương là khách từ Vân Quốc , Huyền Lăng Thương mới không lập tức đẩy ra.

Chỉ là bạc môi mở ra, lạnh giọng nói.

“Hiện tại không có việc gì rồi . Người đâu!”

Huyền Lăng Thương mở miệng, một người thị vệ lập tức vội vã chạy tới.

Thấy vậy, huyết mâu của Huyền Lăng Thương lóe ra một phen, liền nhàn nhạt nói.

“Đưa An cô nương đến nơi an toàn .”

“Vâng!”

Nghe được lời Huyền Lăng Thương đã nói, người mới đến lập tức một mực cung kính vâng dạ một tiếng, liền quay sang An Y Na giờ một cánh tay tạo tư thế ‘mời’.

An Y Na thấy vậy, trên mặt đầu tiên là sửng sốt, mày cau lại một cái, trên mặt lộ vẻ đáng thương .

“Hoàng thượng. . .”

Đối với dáng vẻ tội nghiệp đau khổ của An Y Na , Huyền Lăng Thương phảng phất ngoảnh mặt làm ngơ .

Thấy vậy, An Y Na chỉ là nhẹ nhàng cắn cắn môi dưới, không hề cam lòng xoay người đi theo tên thị vệ kia rời khỏi đây.

Sau khi An Y Na rời đi, huyết mâu của Huyền Lăng Thương liếc nhìn bốn phía.

Chỉ thấy bốn phía tình thế đã ổn định lại , những thích khách này đại bộ phận đã bị áp chế . Thấy vậy, Huyền Lăng Thương mới thở phào nhẹ nhõm.

Lập tức, huyết mâu quét nhanh một lượt, rồi bỗng rơi vào một người thấp bé đứng ở trước mặt hắn .

Chỉ thấy người nhỏ thó trước mắt này có một mái tóc dài rối bù không chịu nổi, y phục trên người, cũng là rách rưới, không nhìn ra dáng vẻ lúc đầu .

Mà khuôn mặt nhỏ nhắn to bằng bàn tay kia lại dính đầy bùn đất, bẩn thỉu. Một mảng đen, một mảng xám làm cho người ta không thấy rõ lắm dáng vẻ thật sự của hắn . . .

Chỉ là, duy độc kia một đôi mắt long lanh kia, tại sao khiến cảm giác của hắn, là quen thuộc như vậy ! ?

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương không khỏi nhẹ nhàng cau mày lại một cái, trong lòng xẹt qua một sự nghi hoặc.

Nhưng mà, không để cho Huyền Lăng Thương suy nghĩ nhiều mặt khác, Hách Đức toàn thân đầm máu liền vội vã chạy tới đến bên hần .

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương không kịp suy nghĩ nhiều mặt khác, chỉ là nhanh chóng thu hồi ánh mắt, quay sang Hách Đức.

Chỉ thấy Hách Đức vội vã đến đây, liền lập tức một mực cung kính báo lại tình trạng hiện tại cho Huyền Lăng Thương .

“Khởi bẩm Hoàng thượng, thích khách đã bị áp chế .”

Nghe được lời Hách Đức bẩm báo, Huyền Lăng Thương chỉ là nhẹ nhàng gật đầu. Huyết mâu liếc nhìn bốn phía, nhìn thấy thích khách bị áp chế thì trong huyết mâu không khỏi xẹt qua một cái cảm giác lạnh buốt.

“Tra một phen, những thích khách này rốt cuộc là ai phái tới!”

“Vâng!”

Nghe thấy Huyền Lăng Thương hạ lệnh, Hách Đức lập tức một mực cung kính mở miệng, sau đó cho người đi tra hỏi.

Còn chính mình cũng ngồi xổm người xuống, kiểm tra thi thể của một thích khách gần nhất .

Đồng Nhạc Nhạc vốn đang đau thương, nhìn thấy những thích khách trước mắt này đã bị áp chế .

Mà Huyền Lăng Thương, liền đứng ở trước mặt nàng, lại dường như không hề phát hiện ra nàng .

121. Chương 121: Chương 88-3 : Tên Hồn Đản Huyền Lăng Thương Nhà Người!

Rõ ràng buổi tối hôm nay hai người bọn họ mới ngủ cùng nhau, tại sao hiện tại Huyền Lăng Thương lại giống như không nhận ra nàng! ?

Vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, nàng dường như nghĩ cái gì không đúng, lập tức đưa tay xoa lên trên mặt.

Chỉ thấy trên đầu ngón tay dính không ít máu tươi và bùn đất. . .

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc sửng sốt, lúc này mới hiểu được. Khó trách Huyền Lăng Thương đứng ở trước mặt cũng không nhận ra nàng.

Mới vừa rồi nàng vấp một cái, cả người ngã gục, nên mặt mũi dính đầy bùn đất. Ngoài ra vừa rồi máu của hắc y nhân kia cũng phun lên mặt nàng.

Khẳng định hiện tại mặt nàng rất bẩn thỉu, trách không được. . .

Trong lòng nghĩ vậy, tâm tư Đồng Nhạc Nhạc mới hơi tốt lên một chút.

Vừa nghĩ tới chính mình hiện tại đã là người của Huyền Lăng Thương. Có lẽ, nàng bây giờ cũng không biến trở về là tiểu điều như trước kia. Như thế hiện tại hẳn là nàng nên cho Huyền Lăng Thương hiểu được tất cả, khiến cho Huyền Lăng Thương nhận thức ra bản thân. Có lẽ Huyền Lăng Thương sẽ không truy cứu nàng rốt cuộc là thân phận gì.

Dù sao, nàng bây giờ đã là nữ nhân của Huyền Lăng Thương. Nàng cũng không để ý cái gì nữa, chỉ cần có thể vĩnh viễn ở tại bên người Huyền Lăng Thương là tốt rồi. . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc liền cất bước, định tìm Huyền Lăng Thương nói chuyện.

Tuy nhiên sau một khắc, chính lúc Hách Đức kiểm tra thi thể thích khách trên mặt đất , dường như nhận thấy được cái gì không đúng, lập tức quay đầu lại nhìn Huyền Lăng Thương ở phía sau, rồi một mực cung kính nói:“Hoàng thượng, người nhìn!”

Nghe Hách Đức nói, Huyền Lăng Thương không khỏi cúi đầu nhìn theo hướng Hách Đức chỉ. Đồng Nhạc Nhạc cũng không ngoại lệ!

Lúc Đồng Nhạc Nhạc thấy ở chỗ hõm xương quai xanh gần bả vai của thi thể có một ấn ký kì quái thì trên mặt không khỏi sửng sốt. Theo bản năng, nàng lập tức đưa tay hướng tới bả vai chính mình vỗ một cái, trong lòng càng là nghi hoặc không thôi.

Bởi vì, ấn kí trên vai thi thể, lại giống hệt ấn ký trên vai nàng. . .Mà ấn ký này Đồng Nhạc Nhạc vừa mới phát hiện ra lúc soi gương, chỉ là lúc ấy chưa từng để bụng, cũng chỉ là cho là vết bớt vốn có của khối thân thể này mà thôi.

Nhưng là hiện tại trên thi thể kia tại sao cũng có ấn ký như vậy?

Chẳng lẽ là nàng cùng những thích khách này có liên hệ gì hay sao! ?

Trong lòng còn đang nghi hoặc, sau một khắc, từ chỗ đám thích khách bị bắt ở phía trước, đột nhiên truyền đến một hồi tiếng la giạt mình.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc ngược mắt nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Chỉ thấy đám thích khách hắc y vốn bị thị vệ chế ngự ai nấy đều đột nhiên ngã xuống đất bỏ mình . . .

Ngay sau đó, một người thị vệ vội vã đến đây bẩm báo.“Khởi bẩm Hoàng thượng, toàn bộ những thích khách này đã uống thuốc độc tự tử!”

Vừa nghe, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng giật mình, không khỏi thấy lạnh xương sống. Hơn nữa nàng cũng hiểu rõ ràng, những hắc y nhân này trong miệng khẳng định ẩn dấu độc dược gì đó, chỉ cần nhiệm vụ thất bại, sẽ uống thuốc độc tự vận.

Những chuyện này trước kia trên TiVi nàng đã xem không ít. Lúc đó, khi xem TiVi, nàng không cảm thấy có cái gì. Nhưng hiện nay, đích thân mình chứng kiến tất cả điều này, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc rung động quả thực khó có thể dùng bút mà mô tả lại được.

Mạng người ở chỗ này , sao lại rẻ rúng như thế!?

Trong lòng nàng còn đang nghĩ ngợi, Hách Đức đi tới bên người những hắc y nhân này rồi mở áo của chúng. Chỉ thấy trên vai những hắc y nhân này đều có ấn ký giống nhau, mà ấn ký này, cùng hình dạng với nàng . . .

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc mở to đôi mắt , không khỏi thở ra một hơi thật dài. Nàng chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thân thể lão đảo vài bước, kém chút ngã trên mặt đất.

Trời ạ!

Tại sao lại như vậy! ?

Tại sao trên người những hắc y nhân này lại có ấn ký cùng dạng như nàng! ?

Đồng Nhạc Nhạc không phải kẻ ngu, tự nhiên rõ ràng, những hắc y nhân này cùng chính mình nhất định là không thoát khỏi quan hệ! Chẳng lẽ là nàng cùng những hắc y nhân kia đều là lên vào hoàng cung ám sát Huyền Lăng Thương! ?

Nhưng tại sao nàng lại trúng cổ thuật biến thành con tiểu điều ! ?

Trong lòng rung động lẫn nghi ngờ, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy trong tâm của nàng phảng phất có một khối đá thật lớn đè nặng, cơ hồ khiến cho nàng không thở nổi .

Giờ phút này nàng chỉ muốn chạy trốn khỏi tất cả điều này, nơi này thật xa!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức xoay người hướng tới phía sau vội vã chạy đi.

Đồng Nhạc Nhạc chạy rất nhanh, chỉ trong một thời gian nháy mắt liền rời khỏi cung Thanh Phong.

Lúc Đồng Nhạc Nhạc lòng dạ rối rời rời khỏi đó, Huyền Lăng Thương vốn đang tùy ý đứng ở nơi này như là cảm giác được cái gì không đúng, không khỏi xoay người nhìn lại.

Chỉ thấy cái người nhỏ bé đứng ở phía sau hần giờ phút này cũng không thấy dấu tích đâu.

.

Đồng Nhạc Nhạc chạy thật nhanh, chớp mắt liền rời cung Thanh Phong.

Nàng không biết chính mình muốn đi đâu, chỉ là không ngừng chạy.

Đến khi nàng phục hồi tinh thần thì đã đi tới trước một cái hồ nước .

Hai chân nàng mềm nhũn, không còn sức lực mà quỵ xuống trên bờ hồ. Đồng Nhạc Nhạc thở hổn hển từng ngụm từng ngụm.

Một tay ôm lấy ngực, nàng chỉ cảm thấy tim của chính mình đập nhanh đến mức muốn nhảy ra lồng ngực .

Nàng đưa mắt quét nhanh một lượt, nhìn đến trên mặt hồ nước.

Ánh trăng đã chệch về phía tây, đằng đông đã từ từ nhuộm màu trắng bạc.

Một ngày mới, sắp sửa đến.

Chỉ là hiện tại đối với Đồng Nhạc Nhạc mà nói, cũng là lúc đen tối nhất .

Bởi vì nàng bấy giờ đầu óc hoàn toàn rối loạn, tâm tình rất hoảng.

Nàng không biết chính mình hiện tại là ai! ?

Rốt cuộc đến hoàng cung làm cái gì! ?

Tại sao lại đột nhiên biến thành tiểu diêu! ?

Hơn nữa, con đường sau này của nàng nên đi như thế nào! ?

Tất cả điều này, Đồng Nhạc Nhạc không hề biết!!!

Giờ phút này đối với Đồng Nhạc Nhạc mà nói, dường như cả bầu trời đều đều sụp đổ xuống.

“A a a a a. . . Chết tiệt! Trời ạ! Người đây là tại đùa giỡn ta sao! ? Tại sao muốn cho ta xuyên không tới nơi này! ? Tại sao! ?”

Đồng Nhạc Nhạc ngửa mặt lên trời rống to, nước mắt không nhịn được từ bên trong khóe mắt chậm chậm lăn xuống, ướt cả hai gò má.

Giờ phút này Đồng Nhạc Nhạc cảm giác rất bất lực, rất oan uổng.

Cuộc sống vốn thuộc về thân xác của nàng sao mà vô vị như vậy.

Không ai còn nhớ, không ai yêu thương, không ai quan tâm.

122. Chương 122: Chương 88-4 : Tên Hồn Đản Huyền Lăng Thương Nhà Người Này

Nhưng mà, một khi xuyên qua, có một người khiến cho nàng quan tâm đến

Huyền Lăng Thương đối với nàng chăm lo rất cẩn thận, cực kỳ che chở , khiến cho nàng cảm thấy dường như mình đang ở trên một đám mây

Cũng vì được Huyền Lăng Thương thương yêu, cho nàng sự ấm áp, lúc này, chút ấm cúng cuối cùng đã không còn, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy lòng nàng rất lạnh, thật là cô đơn.

Nếu biết trước có ngày hôm nay, nàng thà rằng trước đây đừng nhận lấy sự ấm áp kia

Khi nghĩ tới thân phận hiện tại có thể là địch nhân của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy lòng mình tê dại, không thể hô hấp được

Nếu Huyền Lăng Thương biết được thân phận của nàng, nhất định sẽ chán ghét nàng, tệ hơn nữa là giết nàng?

Chết, nàng sợ

Khi phải đối mặt với bộ dạng chán ghét của Huyền Lăng Thương dành ình, điều đó càng khiến cho nàng thêm sợ hãi

Có lẽ hiện tại chính là lúc thích hợp để nàng rời đi

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi khịt khịt mũi, cố nén sự bi thương ở trong lòng

Nàng lập tức đến bên cạnh hồ, cầm bát nhỏ gần đó múc nước rửa sạch khuôn mặt nhỏ nhắn đang bẩn của mình.

Lúc cuối đầu xuống, nàng thấy bản thân mình đang hiện trên mặt nước

Đôi mắt sưng đỏ vì khóc, đầu tóc thì bừa bộn, ngay cả y phục trên người cũng đã rách nát vì chuyện lúc này.

Với bộ dạng hiện tại, nếu nàng đi ra ngoài chắc chắn sẽ bị nghi ngờ.

Nếu muốn đi khỏi hoàng cung, nàng phải nghĩ lại biện pháp mới thôi.

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc đảo mắt quét một lượt bốn phía xung quanh

Vừa nãy do hoảng quá nên không nhìn đường, giờ nàng mới phát hiện, không ngờ mình lại chạy đến viện chỉ dành cho thái giám ở

Đưa mắt nhìn một vòng, đây là một viện nhỏ . Ba mặt hình chữ U là dãy nhà thái giám ở, chính giữa đặt một ít sào trúc dùng để phơi y phục

Lúc này, những sào trúc trước mặt phơi không ít phục trang

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc nghĩ ngợi gì đó, đôi mắt lập tức sang lên

Mặc bộ y phục hiện tại đi ra ngoài, chỉ khiến cho người khác hoài nghi

Chi bằng hiện tại, nhân dịp hoàng cung đang hỗn loạn, nàng mặc y phục của thái giám, sau đó lén đến lãnh cung lấy đi trang sức mà mình đã chôn, sau đó rời khỏi hoàng cung?

Suy đi tính lại, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy hiện tại đây là biện pháp tốt nhất

Vì vậy nàng lập tức đứng lên, phủi hết cây cỏ trên người rồi chạy vào viện của thái giám

Nhanh nhẹn cầm một bộ y phục thái giám trên sào trúc, Đồng Nhạc Nhạc hướng một góc hẻo lánh nhanh chóng thay đổi y phục

...

Tuy nhiên bây giờ, nói như thế nào thì hiện tại nàng là nữ nhân

Hơn nữa, với dáng người này của nàng, tuy rằng nhỏ nhắn, nhưng chỗ cần nhỏ thì nhỏ, chỗ cần to thì to

Ngực nàng rất tròn, dùng mắt đo thì chắc cỡ cúp C đây

Coi như chính mình thay một thân y phục của thái giám, nhưng nhìn vào bộ ngực căng tròn của nàng ai cũng có thể nhìn ra nàng là nữ tử

Đến lúc đó, người khác thấy được chỉ càng thêm hoài nghi thôi

Nghĩ tới đây Đồng Nhạc Nhạc lập tức lấy một miếng vải dài, quấn chặt ngực lại

Nghĩ đến thật là bi ai

Sống đã 23 năm, Đồng Nhạc Nhạc lớn lên với tướng mạo bình thường, vóc dáng bình thường, bộ ngực cũng không nảy nở lắm, nên vẫn chưa có bạn trai

Hiện nay, nàng vất vả lắm mới có được vóc người tốt như vậy, dung mạo tuyệt sắc, lại phải miễn cưỡng giấu đi.

Càng nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc càng bi ai

Mũi nàng êm, trong lòng nặng nề vô cùng
 Nhưng mà, cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc cố cắn chặt răng, rưng rưng nhìn trời, không nói tiếng nào
 Nếu như không nhìn được, nàng tuyệt đối sẽ không khuất phục! !
 Trong lòng kiên định suy nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc đã mặc xong rồi
 Một mái tóc dài đen nhánh, toàn bộ đều được vén lên, trên đầu đội mũ thái giám, trên người mặc y phục thái giám, liếc mắt qua nhìn, thật rất giống một tiểu thái giám
 Cẩn thận đánh giá chính mình một lúc, cảm thấy không có sai sót gì, Đồng Nhạc Nhạc lại ngẩng cao đầu nhìn sắc trời
 Chỉ thấy, thời gian bất tri bất giác đã qua nhanh như vậy.
 Hiện tại đã là sáng sớm!
 Nhìn thấy mặt trời đang mọc lên từ phía đông, như vậy, chẳng mấy chốc trời sẽ sáng
 Hiện tại không đi, nàng còn đợi đến khi nào? !
 Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức xoay người, chạy về hướng lãnh cung, trước hết lấy toàn bộ gia sản của mình, sau đó rời khỏi hoàng cung!
 Nhưng nghĩ đến rời khỏi hoàng cung, sau này không còn gặp lại Huyền Lăng Thương, tâm Đồng Nhạc Nhạc liền hung hăng nhói một cái, thật là đau
 Nếu như là trước kia, nàng thật sự không nghĩ rời khỏi nơi này, rời khỏi Huyền Lăng Thương ...
 Chỉ là, chuyện đời khó lường ...
 Ai ...
 Trong lòng than khóc, Đồng Nhạc Nhạc mặt mày cứng đờ từ từ xoay người, trong lòng vẫn than khóc
 Tuy nhiên, vào đúng thời điểm này, một tiếng nói the thé chói tai, lại hoảng hốt vang lên từ phía sau nàng
 ” Người là ai! ? ”
 Thành linh nghe được âm thanh the thé, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến trong lòng giật mình, dựng ngược tóc gáy
 Dù sao hiện tại nàng sợ nhất là bị người ta phát hiện ra mình
 Chỉ tiếc, không như mong muốn, nàng không ngờ rằng chuyện này lại có thể xảy ra
 Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc kinh hồn khiếp vía, lúc này, nàng nghĩ tới liền linh chạy về phía trước
 Chỉ là, nàng sợ làm cho người khác chú ý, không thể làm gì khác ngoài căng da đầu, từ từ qua người lại
 Không biết từ lúc nào, một thái giám quần sự đứng cách nàng không xa
 Chỉ thấy thái giám này, tuổi ước chừng hơn năm mươi, vóc người gầy yếu, cơ hồ cả người chỉ toàn da bọc xương
 Hai bên tóc mai đã sớm trắng, nếp nhăn trên mặt cũng có thể gấp chết một con ruồi
 Khuôn mặt xấu xí này, một đôi mắt ti hí, làm cho người ta cảm giác, giống như một con rắn độc, khi hắn nhìn chằm chằm, chỉ cảm thấy da đầu tê dại
 Còn có đôi môi, vừa nhìn liền biết, người này là hạng người hẹp hòi.
 Đồng Nhạc Nhạc cho tới bây giờ không phải là người chỉ nhận xét bề ngoài, chỉ là, khi nàng nhìn thấy lão thái giám trước mắt, chỉ cảm thấy dạ dày mình không tự chủ được cuộn cuộn lên
 Nàng biết, thái giám mất đi cái kia, hành vi cử chỉ không giống với nam nhân bình thường
 Nàng cũng thấy rất nhiều thái giám, trên mặt tô son điểm phấn. Nhưng mà, người trước mặt lúc này thật sự quá khoa trương

Lão thái giám trước mắt này, tuổi tác cũng đã lớn, son phấn trên mặt có thể sánh cùng tường thành!

Còn có đôi môi được thoa son kia ...

Càng nhìn, dạ dày Đồng Nhạc Nhạc càng cuộn cuộn nhiều hơn

Chẳng qua, nàng không dám biểu lộ ra, khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng sụp xuống. Bởi vì nàng cứng không muốn gây thêm rắc rối, đặc tội bọn tiểu nhân vào lúc này

Khoảng thời gian vào cung, Đồng Nhạc Nhạc mặc dù mỗi ngày chỉ ăn uống ngủ nghỉ, bất quá, đối với chuyện tình bên trong hoàng cung cũng biết không ít

Ở triều đại này cấp bậc tôn ti rõ ràng, phân rõ tam lục cửu, thái giám cung nữ bên trong hoàng cung tự nhiên cũng phải phân cấp bậc

Cho nên, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cần liếc mắt cũng nhìn ra, thái giám đứng sau lưng nàng, chính là thái giám quản sự.

123. Chương 123: Chương 88-5 : Tên Hổn Đản Huyền Lăng Thương Người

Edit : thit.kho

Beta : Angelina Yang

Chức quan không lớn, chỉ có thể cai quản thái giám mới tiến cung hoặc là loại hạng ba thấp nhất .

Trong lòng có tính toán, Đồng Nhạc Nhạc liền cúi đầu sụp mắt, mong sao thu nhỏ sự hiện diện của chính mình.

Trong lòng càng khẩn cầu mong sao cái lão thái giám này không có việc gì thì mau tránh ra, đừng làm chậm trễ việc xuất cung của nàng.

Trong khi Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ, không ngờ, lão thái giám kia chẳng những không rời đi, ngược lại nhanh chóng đi tới.

Hơn nữa, âm thanh the thé chói tai khiến người ta toàn thân nổi da gà cũng truyền tới:

“Ta đang hỏi người đó? Người có hiểu quy củ không?”

Lão thái giám mở miệng, trong giọng nói rõ ràng có vẻ không vui.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng giật mình, không khỏi âm thầm cắn môi dưới, mới miễn cưỡng điềm tĩnh mở miệng nói:

“Ta, ặc, nô, nô tài là Tiểu Nhạc Tử”

“Tiểu Nhạc Tử ?”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói lời này, lão thái giám đầu tiên là lẩm bẩm nhắc lại, lập tức, mắt lão như rần đục, bắt đầu không ngừng đánh giá tiểu thái giám trước mặt.

“Người, ngẩng đầu lên, để cho ta nhìn một cái!”

“Ặc....”

Nghe lão thái giám nói như vậy, Đồng Nhạc Nhạc cau mày, trong lòng cả kinh.

Dù sao, nàng hiện tại cải trang thành tiểu thái giám, nếu như bị lão thái giám này phát hiện được gì....

Càng nghĩ, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng rối bời, một lòng, phảng phất như bị mười lăm cái thùng đè nặng, tâm thần bất định, thấp thỏm bất an.

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc tâm sinh bối rối sợ hãi, lão thái giám đã đến ngay trước mặt, tiểu thái giám dường như rất sợ hãi hần, chậm chạp không ngẩng mặt lên, khiến lão thái giám lập tức cau mày.

Giọng nói vẫn như cũ, chậm rãi, không che giấu nổi độc ác:

“Như thế nào? Coi ta là thú dữ hay sao? Để người sợ hãi như thế?”

“Không không không, nô tài mới không phải ý tứ này...”

Lão thái giám đã nói như vậy, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng hoảng hốt, liền lập tức ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

Mặt như tranh vẽ, làn da mịn màng tựa như mỡ đông, gương mặt xinh xắn, hơn nửa giờ phút này trên mặt đầy vẻ bối rối, khiến cho khuôn mặt tiểu thái giám tăng thêm vài phần diễm đạm đáng yêu...

Khi nhìn rõ dung mạo tiểu thái giám, lão thái giám trên mặt đầu tiên là sững sốt, lập tức trong đôi mắt tí hí sắc bén xẹt qua một tia hâm mộ lẫn ghen ghét...

Ánh mắt nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc càng thêm ác độc.

Đôi môi hồng mở ra, tiếng nói the thé của lão thái giám lập tức phun ra từ trong miệng :

“Người xem rất lạ mặt...”

“Nô tài...”

Nghe lão thái giám nói, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng căng thẳng lập tức thốt lên.

Chẳng lẽ nàng bị lão phát hiện sao?

Nàng hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Hay là chạy trốn? Có lẽ trước khi làm điều này nên đánh lão thái giám bất tỉnh?

Chỉ là, ban đầu nàng hóa thân Phượng Hoàng Điêu, có móng vuốt vô cùng sắc bén, hiện tại biến thành hình người, trái lại không có sở trường gì...

Chính lúc trong lòng nàng đang lo lắng ảo não, lại thấy phiến môi đỏ mọng của lão thái giám mở ra, nói:

“Người hẳn là thái giám hôm qua mới tiến cung hả?”

“A!?”

Thái giám hôm qua mới tiến cung?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc trên mặt sững sốt, sau đó lại đoán.

Đám thái giám, thị vệ, cung nhân bên trong hoàng cung, đều cách mỗi năm thay đổi một số người.

Gần nhất, hình như cũng đã nghe qua ai nói sắp tới sẽ có thái giám mới vào cung...

Chẳng lẽ là, lão thái giám này phát sinh hiểu lầm nàng là tiểu thái giám trong số những thái giám mới tiến cung?

Nếu là như thế, phát sinh hiểu lầm này là tốt!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tứ gật đầu như già tới, vội vàng không ngừng mở miệng nói:

“Đúng vậy, nô tài đúng là tiểu thái giám hôm qua mới vào cung.”

Nghe được những lời này của Đồng Nhạc Nhạc, lão thái giám không hề hoài nghi. Chỉ là lão dùng ánh mắt ác độc kia, đánh giá Đồng Nhạc Nhạc từ trên xuống dưới một phen, khiến cho Đồng Nhạc Nhạc dựng tóc gáy, toàn thân nổi da gà.

Cuối cùng, vào lúc Đồng Nhạc Nhạc thiếu chút không chịu nổi, lúc này lão thái giám lại nặng nề hừ một tiếng. Khi Đồng Nhạc Nhạc mặt mày tràn đầy ngạc nhiên, lão dứt khoát xoay người dời đi.

Đối với hành động khinh thường, tràn đầy kỳ quái của lão thái giám, Đồng Nhạc Nhạc trên mặt chỉ là sững sốt, trăm suy ngàn nghĩ cũng không giải đáp được.

Nhưng mà nhìn thấy lão thái giám rút cuộc cũng rời khỏi, hòn đá vốn đè nặng trĩu trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cũng được bỏ xuống.

Vừa xoa xoa những giọt mồ hôi trên trán bị hù dọa tuôn ra, Đồng Nhạc Nhạc vừa thở phào nhẹ nhõm, thì thảo tự nói:

“Phù phù, may là không có bị phát hiện bằng không, ta cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.”

Thì thảo lẩm bẩm một phen, Đồng Nhạc Nhạc lại nhìn nhìn sắc trời.

Vừa rồi lão thái giám này làm chậm trễ một lát, mặt trời ở phía đông đã nhô lên.

Chỉ thấy từ phía đông, ánh nắng sớm vàng tươi đã từ từ lan tỏa cả phía chân trời.

Khiến cho những tầng mây phía đông phảng phất một dải lụa màu mang sắc thái sắc sỡ, tuyệt đẹp kinh người, cực kì rực rỡ.

Những con chim nhỏ đang không ngừng giương cánh bay cao, hơn nữa không ngừng phát ra âm thanh líu ríu, khiến cho buổi sáng sớm càng thêm sức sống!

Nhìn thấy quang cảnh trước mắt mặt trời mọc phía trời xinh đẹp như thế, Đồng Nhạc Nhạc dường như phảng phất thấy được hy vọng.

Cho dù sau này có như thế nào, hôm nay nàng đã được trọng sinh!

Hiện nay đã không phải Phượng Hoàng Điêu nhận được ngàn vạn sủng ái, mà nàng là Đồng Nhạc Nhạc.

Nghĩ tới đây trong lòng Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy hi vọng.

Đôi mắt đón ánh mặt trời mọc, phảng phất như có mặt trời trong đó, rạng rỡ ngời ngời, rất chói mắt

Trong lòng kiên định, Đồng Nhạc Nhạc chăm chú nhìn mặt trời mọc một lúc lâu, liền lập tức thu hồi ánh mắt.

Nàng nhớ ra, bây giờ nàng có chuyện càng quan trọng hơn phải làm.

Sau này nhìn mặt trời mọc, còn nhiều thời gian mà.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức bước đi, tính toán đi về hướng lãnh cung.

Tuy nhiên, nàng mới đi được một bước, liền ở sau lưng nàng, lại một tiếng nói the thé truyền tới.

So với giọng nói của lão thái giám vừa rồi thì có điểm không giống, âm thanh the thé này nghe có vẻ trẻ hơn một chút.

“Đứng lên cả đi, tập hợp, tập hợp! Đám tiểu thái giám các người là vào cung hầu hạ chủ nhân, không phải là chủ nhân. Đến lúc nào rồi mà vẫn còn ở trên giường, cẩn thận cái đầu của các người!”

Cùng với một âm thanh the thé này vang lên, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cả kinh. Nàng không dám quay đầu lại, trong lòng không ngừng khẩn cầu, người phía sau không thấy được nàng.

Chỉ tiếc, không như mong muốn

“Ai kia? Gọi người đó, đều tập hợp lại đây, người muốn đi đâu?”

Nghe được người phía sau nói, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi tru một tiếng như sói, khóc không ra nước mắt.

Trời ạ.!

Ngài đây là đùa giỡn nàng sao?

Nàng chỉ là muốn mau rời khỏi hoàng cung, tại sao lại khó khăn đến vậy?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là nặng nề thở dài một hơi, mới cứng ngắc từ từ xoay người sang chỗ khác.

Chỉ thấy ở sau lưng nàng, những cánh cửa gỗ chạm trổ vốn đóng chặt, giờ phút này đã hoàn toàn mở ra.

124. Chương 124: Chương 89-1 : Làm Khó Dễ

Edit : yume chan

Mười mấy tiểu thái giám, lúc này bối rối vội vàng đi tới.

Chỉ thấy những thái giám này xem ra ai nấy đều cực kỳ trẻ tuổi. Nhỏ nhất mới mười hai mười ba tuổi, lớn nhất đều là mười tám mười chín tuổi.

Những tiểu thái giám này vừa ra khỏi viện phòng mình, ai nấy đều lập tức quy củ xếp thành đội ngũ.

Mà cùng với câu nói vừa rồi của một người thái giám trong đó , giờ phút này ánh mắt mọi người càng nhất loạt quay sang nhìn về hướng Đồng Nhạc Nhạc .

Đối với ánh mắt nghi hoặc lẫn kinh ngạc của mọi người, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy da đầu tê rần.

Mặc dù trong lòng một ngàn lần một vạn lần không muốn, chỉ là hiện tại nàng đã leo lên lưng hổ khó mà xuống được , không thể làm gì khác hơn là đi một bước tính một bước sao?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức bước chậm lại, đầu cũng cúi xuống đi đến chỗ mọi người phía trước tập hợp.

Đội sau khi Đồng Nhạc Nhạc đứng vào vị trí , chỉ thấy lão thái giám vừa rời khỏi đây, giờ phút này đang từ cửa bên kia đi tới.

Có một người trong đó hình như là quản sự nơi này lập tức cúi lưng thấp một phen, cung kính khẽ chào đối với người đứng đầu :

“Tô công công hảo!”

“Ừm.”

Nghe mọi người cung kính xưng hô, lão thái giám được gọi là Tô công công này chỉ nhẹ nhàng ừm một tiếng.

Nghe mọi người cung kính xưng hô, lão thái giám được gọi là Tô công công chỉ nhẹ nhàng ừm một tiếng, trên mặt trét đầy son phấn, làm cho người ta cảm giác gương mặt đó cổ làm ra vẻ uy nghiêm.

Hạng người này nhìn một cái liền biết đó không phải là người lương thiện!.

Đây là lần đầu tiên Đồng Nhạc Nhạc nhìn thấy người được gọi là Tô công công, liền làm ra kết luận.

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc so đo, thì bên tai đang vang lên lời nói của Tô công công ẻo lả kia:

“Ta là Tô Thuận Cảnh, là quản sự thái giám của các ngươi, sau này những tiểu thái giám mới tiến cung đều là do ta quản!. Ở chỗ này ta nói ngắn gọn.”

Nói tới đây, Tô công công dừng một chút, trên mặt tăng thêm một phần nghiêm nghị.

“Bên trong hoàng cung là chỗ ở của đương kim Thánh thượng chúng ta , thiên gia uy nghiêm, một cảnh một vật đều có giá trị liền thành. Cho nên sau này các ngươi làm việc, ngàn lần vạn lần phải cẩn thận, coi như một cây, một lá nếu hư hao thì đền tiền là chuyện nhỏ, còn trường hợp nghiêm trọng bị chém đầu là chuyện rất có khả năng. Cho nên sau này các ngươi làm việc nhiều hơn một chút, ít nói hơn một chút, làm tốt trách nhiệm của các ngươi. Nếu như các ngươi thù dặt ra chuyện có hại bản thân gì đó, ta nhất định không tha cho các ngươi. Có nghe rõ chưa?”

Tô công công nói xong lời cuối cùng kia, trong giọng nói càng lộ rõ sự cảnh cáo.

Nghe vậy khiến ọi người ở đây trong lòng không khỏi run lên, lập tức vội vàng đồng thanh lên tiếng, một mực cung kính cúi đầu nói:

“Vâng, Tô công công!”

“Ừ, tốt lắm, ta nói nhiều như vậy, kế tiếp giao cho ngươi.”

Tô công công vừa nói dứt lời, liền đưa mắt nhìn quản sự thái giám bên người.

Chỉ thấy quần sự thái giám này ước chừng ba mươi mấy tuổi . Cũng giống như Tô công công , tướng mạo đều ẻo lả, ánh mắt gian xảo, vừa nhìn cũng biết không phải là người lương thiện.

Chỉ thấy tên quần sự thái giám nghe được lời Tô công công nói, lập tức a dua nịnh nọt gât đầu. Thế nhưng khi quay sang nhìn đám tiểu thái giám như Đồng Nhạc Nhạc thì lão công công này lập tức thay đổi bộ dạng nghiêm nghị, mở miệng ra nói:

“Được rồi, vừa xong những lời Tô công công nói các người nghe rõ chưa?. Sau này Tô công công liền là quần sự Tổng quản của các người, mà ta là quần sự Phó tổng quản của các người, các người cứ gọi ta là Thuận công công. Sau này các người có chuyện gì cũng phải nói cho ta trước, đã biết chưa?. Nếu như đã rõ như vậy hiện tại chúng ta điểm danh, điểm danh xong liền phân phối công tác”.

“Vâng”

Nghe Thuận công công nói, mọi người lần nữa cúi đầu đồng thanh nói.

Ngay sau đó Thuận công công liền điểm danh.

“Tiểu Cát Tử!”

“Có nô tài!”

“Tiểu Giai Tử!”

“Có nô tài!”

“Tiểu Hạng Tử!”

“Có nô tài”

“Tiểu Vân Tử!”

“Có nô tài!”

“ ... ”

Cùng với Thuận công công ai nấy đều điểm danh, Đồng Nhạc Nhạc giờ phút này trong lòng phảng phất như có tảng đá lớn đè lên, tâm thần bất định, thấp thỏm bất an.

Hai tay ẩn trong tay áo càng xiết chặt thành quyền.

Dù sao Đồng Nhạc Nhạc cũng biết những tiểu thái giám mới tiến cung đều có ghi chép về số lượng, nếu để cho người ta phát hiện lại dôi ra một người là nằng ...

Nghĩ lại điều này, Đồng Nhạc Nhạc liền khiếp sợ cả người, ướm dẫm cả y phục.

Các tiểu thái giám bên cạnh đều bị điểm danh, Đồng Nhạc Nhạc càng cúi gằm khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, để giảm bớt cảm giác mình đang tồn tại , cho đến khi:

“Tiểu Nhạc Tử!”

“Tiểu Nhạc Tử!”

Bả vai bị người nhẹ nhàng đụng phải một phen, Đồng Nhạc Nhạc hoàn toàn thức tỉnh . Nàng ngược khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đây về chột dạ, vạn phần hoảng sợ nhìn tiểu thái giám bên cạnh.

Chỉ thấy tên tiểu thái giám này đầu tròn mặt tròn, môi hồng răng trắng, cực kỳ làm cho người ta thích.

Chỉ là tên tiểu thái giám này làm gì?.

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc không giải thích được , chỉ thấy tiểu thái giám bên cạnh đột nhiên hạ giọng nói với nàng :

“Tiểu Nhạc tử, Tô công công gọi người đó!”

“A, gọi...gọi ta sao?”

Nghe được lời tiểu thái giám nói, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc liền hiện vẻ sửng sốt, lắp ba lắp bắp hỏi lại.

Không đúng a, nàng chỉ giả làm tiểu thái giám. Tại sao Tô công công lại gọi nàng . Chính là trong lúc nghi hoặc thanh âm Tô công công lại vang lên lần nữa .

“Tiểu Nhạc tử có không?”

Tô công công trong miệng vừa nói, ánh mắt sắc bén mang theo vẻ không vui đã về hướng Đồng Nhạc Nhạc đang đứng.

Cùng với ánh mắt bất thiện của Tô công công những người khác vội vàng quay sang nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc .

Ngay lập tức , nàng trở thành tiêu điểm trong ánh mắt của mọi người, trong lòng nàng liền giật mình.

Lập tức mới kiên trì mở miệng dạ thưa nói.

“Có...có nô tài!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói giọng điệu nhẹ nhàng.

Dù sao nàng cũng thực chột dạ a!

Dù thế nào thì nàng cũng không phải là Tiểu Nhạc tử thật sự, nếu như Tiểu Nhạc Tử đích thật nghe được, thì lời nói dối của nàng không phải sẽ bị bại lộ sao?

Khi trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đang thấp thỏm bất an, chỉ nghe được từ phía trước truyền đến một tiếng hừ lạnh nặng nề.

Nghe vậy Đồng Nhạc Nhạc không khỏi dè dặt ngẩng đầu hướng tới tiếng hừ lạnh bên kia nhìn lại.

Đối diện là ánh mắt giống như độc xà của Tô công công.

Thấy vậy trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi rung mình , sợ hết hồn hết vía .

125. Chương 125: Chương 89-2 : Làm Khó Dễ

Đang lúc sợ hãi, chỉ thấy Tô công công chỉ tay về phía Đồng Nhạc Nhạc hô:

“Người, lại đây!”

“Ặc...”

Nghe Tô công công gọi, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy da đầu tê rần rần.

Nàng chỉ muốn giảm bớt sự tồn tại của mình, không ngờ rằng khéo quá hóa vụng, nàng lại trở thành tiêu điểm bị mọi người chú ý. Hơn nữa còn phải chịu đựng cái nhìn chăm chăm không hề có thiện cảm của Tô công công.

Nàng nên làm gì bây giờ!?

Quá sợ hãi, sắc mặt Nhạc Nhạc tái nhợt nhưng nàng biết không thể cự tuyệt đành đi đến phía Tô công công.

Đến lúc cách hần chừng ba bước mới dám ngừng lại.

Trong lòng nàng lo lắng, không biết, Tô công công gọi mình lên có chuyện gì. Chẳng lẽ, hần phát hiện nàng không phải Tiểu Nhạc Tử!?

Nghĩ đến khả năng này, Nhạc Nhạc thấy tim mình đập ‘bang bang’ liên hồi, dường như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Đang lúc thấp thỏm, nàng lại nghe Tô công công cất tiếng chói tai:

“Người! Ngẩng mặt lên”

“A..., vâng!”

Nghe được Tô công công nói vậy, Đồng Nhạc Nhạc lo lắng cắn chặt môi dưới, từ từ ngẩng khuôn mặt đang tái nhợt vì sợ hãi của mình lên nhìn hẳn.

Chỉ thấy Tô công công mặt đầy son phấn, ánh mắt âm thầm đánh giá nàng bỗng xẹt qua một tia hâm mộ cùng đố kỵ...

Ồ, thêm muốn, ghen ghét, hận! ?

Trời! Làm sao vậy, không phải nàng hoa mắt đấy chứ?

Nếu không, tại sao nàng lại thấy vị Tô công công này có vẻ mặt kỳ lạ như vậy nha.

Nhưng nàng ngoài khuôn mặt xinh đẹp một chút ra thì đâu có gì để cho Tô công công thêm muốn hay ghen ghét đây?

Lúc nàng đắm chìm trong suy nghĩ của mình Tô công công lại tiếp tục nói, giọng điệu kéo dài làm cho người khác cảm thấy bất an.

Cảm giác ấy tựa như đang có vô vàn con rắn độc bò xung quanh cơ thể.

Đối với cảm giác không được tự nhiên này, Đồng Nhạc Nhạc không dám biểu lộ ra . Đồng Nhạc Nhạc cố gắng che giấu sợ hãi, vội vã cúi đầu không dám nhìn thẳng vào Tô công công.

“Gần đây Tàng Thư Các cần phải tổng vệ sinh, người...”

Ngừng lại một chút, ánh mắt Tô công công quét qua một vòng, cuối cùng rơi trên người tiểu thái giám đang đứng bên cạnh Đồng Nhạc Nhạc .

“Cả người nữa, hai người đi đến Tàng Thư Các, mang toàn bộ sách bên trong ra phơi nắng sau đó dọn dẹp cho tốt. Nhớ kỹ, nhất định phải quét dọn trong ngoài sạch sẽ tới không còn một hạt bụi”

Nghe Tô công công nói mà Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thở ra một hơi.

Dù sao Tàng Thư Các cũng là nơi nàng rất quen thuộc.

Tàng Thư Các chỉ có hai tầng lầu nhưng diện tích của nó rất lớn, lượng sách bên trong có thể nói là ngàn vạn cuốn, nhiều không kể xiết.

Dù ười mấy người cùng lúc quét dọn cũng không xuể.

Thế mà bây giờ chỉ có hai người họ quét dọn, đây là... là muốn bọn nàng làm đến tháng nào, năm nào nha!?

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cả kinh lớn tiếng la lên “Tô công công, Tàng Thư Các lớn như vậy, chỉ có hai người chúng ta thì sao dọn kịp!”

Tô công công nhú mày, ánh mắt khó chịu nhìn Đồng Nhạc Nhạc đang trưng ra bộ mặt không dám tin kia mà hỏi.

“Thế nào? Người đang nghi ngờ bản công công an bài không thỏa đáng sao?”

“Ặc, cái này...”

Đồng Nhạc Nhạc da đầu tê rần.

Bây giờ, nàng rốt cuộc cũng hiểu ra, Tô công công cố ý muốn gây khó dễ cho nàng.

Nhưng nàng nhớ rõ là mình chưa từng đắc tội với vị Tô công công này mà.

Nàng thật không hiểu, vì cái gì mà vị công công này mới gặp nàng lần đầu đã không vừa mắt với nàng như vậy?

Trong lòng chính lúc nghi hoặc không giải thích được, đột nhiên, phía sau nàng truyền đến giọng nói eo éo đầy căng thẳng lẫn khẩn trương khiến Đồng Nhạc Nhạc không khỏi quay đầu nhìn lại.

Đồng Nhạc Nhạc chỉ thấy vị tiểu thái giám bị mình đụng phải vừa nãy vội vàng chạy tới bên cạnh nàng, cúi đầu cup mắt bẩm báo với Tô công công.

“Nô tài Tiểu Quế Tử và Tiểu Nhạc Tử đã rõ, chắc chắn sẽ quét dọn Tàng Thư Các thật sạch sẽ, xin Tô công công cứ yên tâm”.

Tô công công nghe thấy, gật đầu hài lòng.

“Ừm, tốt lắm!”

Sau đó lại cùng Thuận công công tiếp tục phân phó công việc cho những người còn lại.

“Được rồi, bây giờ những người khác nghe đây...”

Sau khi Thuận công công ra lệnh một tiếng, ai nấy đều đi thực hiện chức trách của mình.

Nhìn mọi người tản đi các nơi làm việc, Đồng Nhạc Nhạc nhân cơ hội mọi người không chú ý định len lén rời khỏi, tiếp tục đi về phía lãnh cung lấy toàn bộ gia sản của mình giấu ở đó để vụng trộm xuất cung.

Nào ngờ, đúng lúc ấy, lại nghe bên cạnh truyền đến âm thanh làm nàng sửng sốt

“Người là Tiểu Nhạc Tử phải không? Xin chào, ta là Tiểu Quế Tử!”

Nghe thấy âm thanh lạnh lạnh đó, Đồng Nhạc Nhạc nghe tiếng lập tức xoay người nhìn lại.

Chỉ thấy, tiểu thái giám đứng ở bên cạnh đúng là người mà lúc nàng ngăn người vừa rồi đã khê đụng vào người nàng, hơn nữa còn giải vây giúp nàng.

Vì vậy, nàng liền mở miệng cười khê nói “Xin chào”

Nàng thực sự cảm kích đối với tiểu thái giám đang ở trước mắt này, nếu không có hắn nhanh miệng nói giúp thì Đồng Nhạc Nhạc nàng thật không biết nên làm thế nào mới tốt.

Mãi mê suy nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc lại không biết nụ cười của mình có bao nhiêu chói mắt.

Khiến cho Tiểu Quế tử nhìn đến ngây dại.

“Oa, Tiểu Nhạc Tử nhìn người đẹp quá, chẳng trách Tô công công lại cố tình gây khó dễ cho người...!”

Lời này của Tiểu Quế Tử không khỏi làm Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc “Người cũng biết Tô công công cố ý làm khó dễ ta?”

“Ặc, ta, ta cũng không nói gì nha . . .”

Nghe thấy Đồng Nhạc Nhạc hỏi như vậy. Tiểu Quế Tử cả kinh, lập tức phục hồi tinh thần, trong lòng thầm trách bản thân buột miệng nói lời ngu ngốc “A, ta... ta cái gì cũng chưa nói nha...”

Sau đó còn không quên dò xét xung quanh xem có ai nghe được mấy câu vừa rồi hay không, giống như có điều gì đó rất đáng sợ.

Nhìn hẩn như thế, Đồng Nhạc Nhạc lại càng tò mò.

Nàng biết Tiểu Quế Tử có điều cố kỵ liền giảm thấp âm lượng, vẻ mặt tò mò thần bí hỏi “Tiểu Quế tử, có phải người biết điều gì đó hay không? Nói cho ta nghe với.”

Tính tò mò mọi người đều có, Đồng Nhạc Nhạc cũng không ngoại lệ.

Nhất là chuyện này hình như cũng có liên quan đến mình.

126. Chương 126: Chương 89-3 : Làm Khó Dễ

Tiểu Quế Tử thấy Đồng Nhạc Nhạc dáng vẻ hết sức tò mò, không khỏi đề thấp âm lượng, mở miệng nhỏ giọng nói.

“Chuyện này là ta trước đây nghe người khác nói, nghe nói Tô công công thích chưng diện, người xem dáng vẻ hẩn ta liền đã biết. Hơn nữa, Tô công công ghét nhất, đó là... những người dung mạo xinh đẹp, mặc kệ nam nữ, Tô công công cũng không thích. Cho nên, rất nhiều người làm việc dưới trướng Tô công công, nếu mà có gương mặt xinh đẹp, đều đã bị Tô công công làm khó dễ!”

“ A, cứ nhiên có người biến thái như vậy...”

Nghe được lời nói của Tiểu Quế Tử , Đồng Nhạc Nhạc đôi mắt trừng lớn về mặt giạt mình.

Chẳng trách nàng cảm giác được, Tô công công này từ lúc bắt đầu nhìn thấy nàng lần đầu tiên, liền giống như coi nàng là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt.

Thì ra là thế...

May mắn, nàng chờ tìm được cơ hội sẽ rời khỏi nơi này. Nếu phải thực sự mỗi ngày làm việc dưới quyền Tô công công biến thái, nàng không bị tra tấn chỉ còn nữa cái mạng mới là lạ!

Trong lòng đang nghĩ tới, liền nghe Tiểu Quế Tử mở miệng nói.

“ Được rồi, thời gian không còn sớm, chúng ta nhanh đi Tàng Thư Các quét tước vệ sinh đi!? Nếu mà không nhanh chóng xong xuôi việc này, sẽ bị xử phạt!”

Nghe được lời này của Tiểu Quế Tử, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, lập tức hai người đi theo hướng tới Tàng Thư Các .

Nhưng mà, Đồng Nhạc Nhạc lại hồn nhiên không biết, cũng vào lúc này giờ phút này, bên trong Dưỡng Tâm điện, bởi vì nàng rời đi, mà huyên não long trời lở đất —

...

“ Các người làm việc như thế nào !? Không phải trầm để các người trông coi Dưỡng Tâm điện đến nơi đến chốn sao!? Tại sao ngay cả người chạy đi, cũng không biết!?”

Một âm thanh ẩn chứa cơn tức giận cực kì, chính là xuất ra từ miệng vị đế vương Linh Nhạc Quốc cao cao tại thượng.

Chỉ thấy giờ phút này, mặt trời đã mọc ở đằng đông, ánh mặt trời chiếu sáng khắp nơi, vạn dặm không mây.

Ánh sáng ban mai vàng rực rỡ kia, đúng là đang sưởi ấm cho toàn bộ mặt đất, cho thấy một ngày mới đã muốn bắt đầu!

Rõ ràng là một ngày nắng ấm xinh đẹp, nhưng mà, bên trong Dưỡng Tâm điện, lại giống như tháng chạp trời đông giá rét, vô cùng lạnh lẽo .

Mà người gây nên không khí lạnh lẽo này, không phải ai khác, chính là đương kim thiên tử, Huyền Lăng Thương!

Đêm qua Thanh Phong cung cháy, nghĩ đến ngụ ở Thanh Phong cung, chính là sứ giả Vân quốc, Huyền Lăng Thương thân là vua một nước, tự nhiên phải sớm xử lý.

Chính là, tại thời điểm trước khi đi Thanh Phong cung, Huyền Lăng Thương sớm sai người hảo hảo gác Dưỡng Tâm điện, không cho phép có người tự do ra vào!

Nhưng mà, sáng sớm khi hần vội vàng chạy về Dưỡng Tâm điện, trông thấy, cũng là một căn phòng vắng lặng!

Bên trong Dưỡng Tâm điện, giờ phút này đã sớm không người, vườn không nhà trống! (Cái này là do ta chém quá tay, nguyên văn là “ đã sớm người đi nhà trống”).

Nếu không phải trên mặt đất rơi đầy quần áo, trên long sàng bừa bộn, còn có phía trên mặt... một vũng huyết hồng đã khô .

Huyền Lăng Thương còn có thể cho rằng, cơn triều miên tối hôm qua chỉ là một hồi trong mộng thôi.

Chỉ là, hết thấy toàn bộ trước mắt ... đều rõ ràng xác xác thực thực nói cho hần biết...

Tối hôm qua, kia hết thấy... là thật. Cô gái kia... cũng là thật.

Hơn nữa hai người bọn họ ở trên long sàng, dây dưa triều miên cả một đêm, cũng là sự thật.

Nhưng là vì sao, sau khi hần trở về, cô gái kia lại không thấy!?

Bất kể hần lục soát kĩ lưỡng toàn bộ Dưỡng Tâm Điện cả trong lẫn ngoài, cũng không thấy bóng dáng mỹ nhân, vì thế, Huyền Lăng Thương hoàn toàn nổi giận!

Trên khuôn mặt tuần mỹ mê hoặc kia, mày kiếm nhãn tím, môi đỏ mọng mím chặt thành một đường thẳng. Cho thấy chủ nhân của nó không vui vẻ.

Còn có đôi huyết mâu thâm thúy hơi híp, từ bên trong ánh sáng lạnh lẽo lóe ra không thôi.

Điều bộ như gió thổi mưa giông trước cơn bão này, đủ để cho tất cả mọi người trong Dưỡng Tâm điện sợ tới mức cầm như hến, cũng không dám một phen thở mạnh.

Chính là, mọi người dù trong lòng hết sức kinh sợ, trong lòng lại nghi hoặc không thôi.

Dù sao, đêm qua bọn họ vẫn canh gác ở trong này, bên trong Dưỡng Tâm điện, ngoại trừ hoàng thượng, vốn không có những người khác.

Khi hoàng thượng đi Thanh Phong cung, tất cả vẫn canh gác nơi này, chưa từng nhìn thấy có bất cứ kẻ nào ra vào Dưỡng Tâm điện.

Hiện giờ, đang yên lành tại sao hoàng thượng lại nói, không thấy người ở bên trong Dưỡng Tâm điện!? Điều này... thật sự làm cho người ta suy nghĩ trăm bề cũng khó giải!

Mọi người ở đây trong lòng hết sức nghi hoặc, đôi mắt Huyền Lăng Thương quét nhìn bốn phía. Lại thấy trên gương mặt mọi người che kín đầy sợ hãi, đều là không giải thích được, bực môi mím chặt hơn.

Thế nhưng, Huyền Lăng Thương cũng biết, việc này hoàn toàn không thể trách những người này.

Dù sao, tối hôm qua thiếu nữ thần bí kia đột nhiên xuất hiện, mà ngay cả chính hần, cũng không may may nhận thấy được.

Chỉ là sau đó, sự tình biến hóa ngoài ý liệu của hần!

Thiếu nữ thần bí kia đột nhiên bị trúng xuân dược, cuối cùng, hần cũng không khống chế nổi, cùng nàng cứ triển miên.

Cho đến đêm khuya, lúc Thanh Phong Cung gặp chuyện không may, hần lại không đành lòng đánh thức thiếu nữ kia, âm thầm lặng lẽ rời đi, chỉ sai người canh gác thật tốt Dưỡng Tâm điện.

Chỉ là, hần cũng không nói cho những thị vệ biết, bên trong Dưỡng Tâm điện còn có người khác...

Hơn nữa, cho dù hần nói cho những người này, chỉ sợ, những người này cũng rất có thể không trông coi được thiếu nữ thần bí kia.

Bởi vì, thiếu nữ thần bí kia, cho tới nay, đều là đến vô ảnh, đi vô tung.

Nàng giống như đột ngột xuất hiện, làm cho người ta kinh ngạc một phen, lại đột nhiên biến mất, làm cho người ta tìm không thấy bóng dáng.

Thiếu nữ thần bí tuyệt sắc như thế, thật sự làm cho người ta tò mò không thôi.

Chỉ là, nghĩ đến hôm qua hai người bọn họ đã có việc vợ chồng, thiếu nữ thần bí kia lại đột nhiên biến mất, căn bản không nghĩ rằng nàng đã làm người của hần.

Nghĩ đến đây, trong lòng Huyền Lăng Thương liền có một nỗi buồn bực không sao diễn tả nổi !

Giờ phút này, hần thật sự rất muốn rất muốn gặp thiếu nữ kia.

Rất muốn rất muốn biết, thiếu nữ thần bí kia, rốt cuộc là người nào.

Chỉ là, Huyền Lăng Thương cũng biết, thiếu nữ thần bí kia một khi cố tình rời đi, cho dù hần sai người lục soát toàn bộ hoàng cung cũng là chuyện vô bổ.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Huyền Lăng Thương càng lộ ra vẻ lo lắng.

Khiến ột nhóm cung nhân hầu hạ ở bên cạnh, đều sợ tới mức kinh hồn bạt vía, cầm như hến.

Ai nấy đều vô cùng lo lắng, e sợ thiên tử giận dữ, khiến bọn họ ngay cả mạng nhỏ cũng sẽ khó giữ được...

Đối với tâm tình khiếp đảm của những người khác, Huyền Lăng Thương không hề để ý tới.

Bởi vì giờ phút này, hắn đang cúi kính vì việc mỹ nhân đêm qua biến mất, đột nhiên lại thấy một chuyện khác.

Đó là, từ đêm qua đến bây giờ, hắn cũng không nhìn thấy bóng dáng Tiểu Điều nhi...

Việc này thật sự kỳ!

Bởi vì đối với sự hiểu biết của hắn về Tiểu Điều nhi, Tiểu Điều nhi phi thường ham ngủ, mỗi ngày không ngủ đến mặt trời lên cao, nó tuyệt đối sẽ không tỉnh dậy.(Nhạc Nhạc ham ăn, ham ngủ... ta thấy tỷ ấy giống heo hơn!!!)

Nhưng là nay toàn bộ bên trong Dưỡng Tâm điện đều im ắng, cũng không nhìn thấy bóng dáng Tiểu Điều nhi...

Nghĩ đến đây, tâm Huyền Lăng Thương không khỏi hung hăng nhói đau.

Giống như, một món đồ vật trân quý vốn thuộc về hắn dường như đột nhiên mất tích không thấy.

Trong lòng Huyền Lăng Thương cảm thấy bất an, bực môi lập tức mở ra, mở miệng quát.

“ Người tới, tìm Tiểu Điều nhi về đây cho trẫm!”

.....

“ Ai, Tàng Thư Các lớn như vậy, chỉ có hai người chúng ta, như thế nào quét tước a!?”

Tay cầm chổi, thùng nước khăn lau linh tinh, Đồng Nhạc Nhạc cùng Tiểu Quế Tử giờ phút này liền đứng trước cửa Tàng Thư Các.

Ngẩng đầu quan sát trước mặt Tàng Thư Các lớn như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Đồng Nhạc Nhạc chỉ kém không nhận thành một chữ “buồn bực”.

Trước kia, nàng liền biết Tàng Thư Các rất lớn, hiện nay, vừa nghĩ tới phải quét dọn Tàng Thư Các, nàng chỉ cảm thấy Tàng Thư Các so với dĩ vãng từng đã thấy càng thêm lớn hơn.

127. Chương 127: Chương 90-1 Gặp Lan Lăng Thiệu Giác

Nàng rõ ràng là muốn rời khỏi hoàng cung, không phải vậy sao !?

Tại sao hiện nay lại phải sống ở chỗ này, mà lại còn đóng giả tiểu thái giám! ? Thay thế Tiểu Nhạc Tử kia! ?

Nhưng mà, khiến cho Đồng Nhạc Nhạc nghi ngờ chính là.

Cái tên Tiểu Nhạc Tử thật sự kia rốt cuộc đã đi nơi nào ! ? Tại sao đến nay cũng không thấy bóng dáng của hắn! ?

Mới đầu, Đồng Nhạc Nhạc cho là, cái tên Tiểu Nhạc Tử đích thực kia đang đi nhà xí , cho nên vào lúc điểm danh lúc mới không hề xuất hiện.

Chỉ là hiện nay, cũng đã qua một canh giờ , nhưng vẫn không thấy hắn xuất hiện.

Càng nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc càng nghi ngờ không giải thích được, nhưng hàng trăm suy nghĩ cũng không giải đáp được.

Giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là suy nghĩ, nơi đây không thích hợp ở lại lâu. Xem ra, nàng nên thừa dịp không có người chú ý, kiếm cách rời khỏi nơi này, đến lãnh cung lấy toàn bộ gia sản của nàng, liền rời khỏi hoàng cung đi! ?

Trong đầu đang suy nghĩ, Tiểu Quế Tử ở bên cạnh không biết suy nghĩ của Đồng Nhạc Nhạc, thấy vẻ mặt cực kì đau khổ của Đồng Nhạc Nhạc, nhưng mà lại mở miệng an ủi.

“Không có việc gì, chỉ cần chúng ta làm nhanh hơn, sẽ nhanh chóng dọn dẹp xong tất cả. Nếu không, đến lúc phải mang những bộ sách nặng nề này xuống, người liền giao cho ta đi! ? Dù sao ta cũng khỏe mạnh, không giống Tiểu Nhạc Tử người, xem ra nhu nhu nhược nhược, cũng không làm được những việc nặng này!”

Tiểu Quế Tử mở miệng, dáng vẻ giống như đang chống đỡ trời sập.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi phát sinh một sự cảm động thấy rõ.

Tuy nói, nàng nhiều lần trải qua đau buồn bi ai, nhưng cũng gặp được không ít người tốt!

Như Huyền Lăng Thương chăm lo từng li từng tí đối với nàng, Lan Lăng Thiệu Giác ôn nhu mà tình nghĩa, Tiểu Lô Tử lúc nào cũng chiều cố, hiện nay, còn có Tiểu Quế Tử trọng nghĩa. . .

Những người này, giống như những tia nắng mặt trời, chiếu sáng thế giới vốn tối tăm của nàng.

Từ tối hôm qua, biết được thân thể của mình rất có khả năng đối địch với Huyền Lăng Thương, tâm tình Đồng Nhạc Nhạc liền một mực bị chìm xuống dưới đáy vực thẳm.

Hiện nay, nghe được lời này của Tiểu Quế Tử, nhìn thấy nụ cười chất phát của hắn, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ấm áp.

“Tiểu Quế Tử, cảm ơn người, chúng ta vốn không quen biết, người lại lúc nào cũng bảo vệ ta. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ăn ngay nói thật.

Nghĩ đến, trước kia tại thế kỷ hai mươi mốt khoa học kỹ thuật phát đạt, nàng luôn luôn không có cảm giác đã từng thực sự ấm áp như bây giờ.

Hơn nữa, Tiểu Quế Tử trước mắt này, dáng vẻ xem ra cũng chỉ vừa mới mười bảy mười tám tuổi mà thôi.

Trên thực tế, tuổi của nàng kỳ thật vẫn còn lớn hơn khi so sánh hắn, lại được hắn chiều cố khắp nơi. . .

Ngay lúc trong lòng của Đồng Nhạc Nhạc tồn tại cảm kích này, Tiểu Quế Tử nghe được lời này Đồng Nhạc Nhạc, cũng là đưa tay sờ gáy, cười cười có vẻ xấu hổ.

“Ha ha, việc này có cái gì! ? Từ nhỏ cha mẹ ta liền nói cho ta biết, cuộc sống không dễ dàng. Cho nên ở nhà dựa vào cha mẹ, ra ngoài dựa vào bằng hữu, mọi người giúp đỡ cho nhau, cuộc sống cũng trôi qua dễ dàng hơn.”

Tiểu Quế Tử nói ra, vẻ mặt thật sự chân thật.

Liếc mắt liền nhìn ra, Tiểu Quế Tử cùng cha mẹ hắn, đều là người lương thiện.

Nghĩ đến, bản thân kỳ thật coi như là ra ngoài gặp quý nhân, nếu không phải gặp phải Tiểu Quế Tử, nàng còn không biết nên làm cái gì bây giờ mất! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc biết Tiểu Quế Tử đối với mình thật là tốt.

Vì vậy, liền lập tức một tay vỗ vỗ bá vai Tiểu Quế Tử, mở miệng cười nói.

“Nói rất hay, Tiểu Quế Tử, người là bằng hữu, ta xác định rồi! Sau này, cho dù như thế nào, chúng ta nhất định phải giúp đỡ lẫn nhau! !”

“Ha hã, hã! Chúng ta đây hiện tại quét dọn Tàng Thư Các đi thôi! ?”

“Uh, hã!”

. . .

“Thế nào! ? Có tìm được tiểu điều nhi! ?”

Trong điện Dưỡng Tâm, Huyền Lăng Thương mày kiếm nhăn tít, nhìn thấy thị vệ tiến đến hồi báo, lập tức mở miệng hỏi.

Đôi mắt vị đế vương mặt mày căng thẳng thần sắc lo lắng trước mắt này, thị vệ tiến đến hồi báo lập tức cảm giác đang chịu áp lực to lớn.

Đặc biệt, tin tức định báo lên, có lẽ đế vương trước mặt rất không muốn nghe.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Phượng Hoàng Điêu đến nay vẫn không hề tìm được. . .”

Nghe được người mới tới hồi báo, Huyền Lăng Thương vốn cau chặt mày kiếm, giờ phút này chỉ kém không có vận thành một cái chữ xuyên ().

Bởi vì, đều suốt cả ngày, đều không tìm được bóng dáng con tiểu điêu nhi kia.

Hắn đối với tiểu điêu nhi hiểu rõ, nó tuyệt đối sẽ không từ nửa đêm đến bây giờ cũng sẽ không quay về.

Hơn nữa, nếu như tiểu điêu nhi này thực sự ở bên trong hoàng cung, khẳng định sẽ tìm được.

Chẳng lẽ là, con tiểu điêu nhi kia lại đi đến bên hồ chơi? ?

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương liền lập tức bước đi, sải bước về hướng tới bên hồ. . .

. . .

Cùng lúc đó, bên trong Tàng Thư Các.

“Ai, bận bịu cả một buổi sáng, mới làm những việc lật vật này, ta hiện tại thật đói bụng a. . .”

Đồng Nhạc Nhạc vừa cầm khăn lau chùi giá sách, vừa sờ sờ cái bụng trống rỗng đang làm loạn. Nàng đói bụng đến da bụng dán sát vào lưng, mặt mày bất đắc dĩ đau khổ thở dài.

Một đôi mắt long lanh xinh đẹp tràn đầy vẻ bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài.

Chỉ thấy giờ phút này, bên ngoài ánh mặt trời quẩn rũ, gió mát hiu hiu, chính là một ngày trong xanh âm áp.

Nếu như tại bình thường, đúng vào lúc này, khẳng định nàng đã đang dùng cơm trưa.

Hoặc là, ăn ngán sơn hào hải vị, sẽ đi Thiên Lí Trì bắt con Cẩm Lý mang đến Ngự Thiện Phòng để cho Tổng Trù (cai quản) ngự thiện phòng chế biến thành món ăn.

Vừa nghĩ tới ngự thiện phòng làm món Cẩm Lý thơm ngào ngạt, nướng, rán, luộc, hấp, mỗi một dạng đều ăn ngon như vậy.

Càng muốn, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong miệng nước bọt không ngừng tràn ra.

Nàng hiện tại thật sự thật đói, nhớ lại khi nếm thử Cẩm Lý của hồ Thiên Lí a. . .

Có lẽ, khi nàng rời khỏi hoàng cung, sẽ bắt một con đi ra ngoài? ?

Trong bụng đang suy nghĩ, một bên Tiểu Quế Tử đang mang bộ sách ra bên ngoài phơi nắng, nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc mặt mày thêm ăn, không khỏi mở miệng nói.

“Ha ha, Tiểu Nhạc Tử, người đành nhẫn nại đi, thời gian ăn trưa còn chưa tới đâu!”

“Ai, vẫn còn phải đợi tới khi nào, ta đã sớm chết đói. . .”

Nghe Tiểu Quế Tử nói, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi chép chép cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi, vẻ mặt đáng thương như vậy.

Dù sao, từ nhỏ việc nàng khó chịu nhất, đó là ăn không đủ no, ngủ không đủ.

Hiện nay, cảm giác đói bụng, thực sự khó chịu a. . .

Thấy Tiểu Quế Tử vẻ mặt bình tĩnh không hề gì, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi tò mò.

“Tiểu Quế Tử, chẳng lẽ người không cảm thấy đói sao? ?”

Theo lý thuyết, Tiểu Quế Tử cao lớn mạnh khỏe, hiện tại lại làm nặng nhọc hao công tổn sức như thế, hẳn là đã sớm đói bụng không phải sao? ?

Trong bụng Đồng Nhạc Nhạc đang nghi hoặc , chỉ thấy Tiểu Quế Tử nhếch miệng cười một tiếng, mở miệng nói:

“Đói, đương nhiên là đói, chỉ có điều, đã thành thói quen rồi!”

“A! ? Đói còn có thể thành thói quen! ?”

Nghe được Tiểu Quế Tử nói lời này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Nhạc Nhạc sững sốt, vẻ mặt kinh ngạc.

Tiểu Quế Tử nghe vậy, trong lòng biết Đồng Nhạc Nhạc đang không tin, không khỏi đưa tay sờ gáy ót, mở miệng ha hả cười nói.

“Đúng vậy, ta từ nhỏ nhà nghèo, có nhiều huynh đệ tỷ muội , cha mẹ thân thể không tốt, cho nên rất nhiều lúc, đều phải đói bụng. Chính là bởi vì như thế, cho nên, ta mới phải bán mình vào cung làm thái giám, như vậy, ít nhất có tiền, có thể làm cho cả nhà sống tốt hơn một chút . . .”

Tiểu Quế Tử mở miệng, kể ra tường tận chuyện của mình.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng nhất thời ghen lời.

128. Chương 128: Chương 90-2 : Gặp Lan Lăng Thiệu Giác

Edit : Yu Cô Cô

Trước kia, nàng từng cho là chính mình là người bất hạnh nhất trên thế giới này.

Bởi vì nàng từ nhỏ liền lớn lên tại cô nhi viện, cũng chưa từng biết được cha mẹ ruột của mình, chỉ nghe viện trưởng nhắc được nàng ở cửa cô nhi viện.

Cho nên, nàng luôn khát vọng có thể có cha mẹ , huynh đệ tỷ muội của mình giống những người bình thường, như vậy nhất định rất hạnh phúc.

Chỉ là hiện tại, nghe Tiểu Quế Tử nói, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lại chua xót.

Tiểu Quế Tử có cái mà nàng không có, chỉ là bởi vì nhà nghèo nên hẩn tự nguyện vào cung tịnh thân làm thái giám.

Ngẫm lại, Tiểu Quế Tử người thật vĩ đại.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc hé mở làn môi hồng, không khỏi kêu lên :

“Tiểu Quế Tử, ngươi là người thật tốt.”

“A! ?”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói, gương mặt Tiểu Quế Tử không khỏi sững sốt, lập tức trên hai gò má ửng đỏ xấu hổ .

Vừa gãi gáy, Tiểu Quế Tử thật thà cười .

“Gi cơ, nào có a! ? Những điều này là do ta phải làm. . .”

Nghe Tiểu Quế Tử nói những lời này, Đồng Nhạc Nhạc mấp máy môi, muốn mở miệng nói....

Đột nhiên, một hồi tiếng người và tiếng bước chân ầm ỹ từ bên ngoài Tàng Thư Các truyền đến

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc trên mặt đầu tiên là sững sốt, lập tức cùng Tiểu Quế Tử hai mắt nhìn nhau một phen. Trên mặt hai người đều là nghi hoặc không giải thích được.

“Đi, chúng ta ra ngoài xem một chút!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, Tiểu Quế Tử nghe vậy, lập tức gạt đầu liền dẫn đầu đi ra, Đồng Nhạc Nhạc đi theo sau Tiểu Quế Tử

. . .

Lúc Đồng Nhạc Nhạc đi ra thì thấy trước cửa Tàng Thư Các lúc này chạy đến một nhóm Đới Dao thị vệ.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc trên mặt sững sốt, mặt mày nghi hoặc.

Chẳng lẽ bên trong hoàng cung, lại phát sinh chuyện gì sao! ?

Vào lúc ở trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, Tiểu Quế Tử đứng ở bên cạnh nàng lại có vẻ mặt căng thẳng.

Dù nói như thế nào Tiểu Quế Tử đều là tân tiểu thái giám tiến cung, chưa từng ra mắt loại tình huống thế này ?

Đồng Nhạc Nhạc thì ngoại lệ, dù sao nàng đi theo bên người Huyền Lăng Thương rất lâu, chuyện gì chưa từng gặp qua! ?

Giờ phút này, nàng chỉ là mặt mày nghi hoặc, những Đới Dao thị vệ đi vào Tàng Thư Các là vì chuyện gì a.

Trong lòng còn đang nghi hoặc, chỉ thấy những Đới Dao thị vệ này đi vào Tàng Thư Các, liền tản ra mọi nơi , phăng phất đang tìm kiếm cái gì?.

Trong đó một người Đới Dao thị vệ đi tới mặt mày nghiêm nghị hỏi.

“Các người vừa rồi, có ai thấy được Phượng Hoàng Điêu của Hoàng thượng nuôi không! ?”

“A! ? Cái gì Phượng Hoàng Điêu! ? Chúng ta một mực quét dọn vệ sinh nơi này , chưa từng gặp qua Phượng Hoàng Điêu gì hết a! ?”

Tiểu Quế Tử nghe thấy Đới Dao thị vệ hỏi, lập tức không hề nghĩ ngợi, tựa như nói thật .

Đới Dao thị vệ kia nghe vậy, lông mày lập tức gắt gao cau lại .

Lập tức, Đới Dao thị vệ mở miệng lo lắng hỏi mấy người phía sau :

“Thế nào! ? Có tìm được Phượng Hoàng Điêu ! ?”

“Không có!”

“Ta đây chỗ nào cũng tìm hết, nhưng cũng không tìm được bóng dáng Phượng Hoàng Điêu kia. . .”

Những người khác vội vàng lắc đầu mở miệng nói.

Nghe vậy, trên mặt mọi người đều là vẻ mặt nặng nề.

“Ai, lúc này nên làm thế nào cho phải! ? Nếu như không tìm được Phượng Hoàng Điêu, Hoàng thượng khẳng định rất giận dữ!”

“Chính là a, bên trong hoàng cung, ai không biết Hoàng thượng đặc biệt thích con Phượng Hoàng Điêu, mỗi ngày đều phải nhìn thấy con Phượng Hoàng Điêu này, hiện nay, con Phượng Hoàng Điêu này không thấy , ai, sau này chúng ta lâm vào thời gian khó khăn a. . .”

“Lại còn cuộc sống sau này ra sao! ? Nếu như lần này không tìm được Phượng Hoàng Điêu kia, Hoàng thượng mặt rồng giận dữ, đầu của chúng ta khó lòng mà bảo lãnh . . .”

“Đúng vậy, bây giờ nên làm cái gì a! ?”

Đối với bốn phía mọi người mặt mày nhăn nhó ai oán, Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, trong lòng không khỏi thút mạnh một cái.

Thì ra, những Đới Dao thị vệ triển khai cấp tốc tìm tòi khắp hoàng cung, là bởi vì muốn tìm nàng . . .

Vừa nghĩ tới hiện tại, bởi vì chính mình mất tích, Huyền Lăng Thương trong lòng lo lắng không thôi, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc liền phi thường khó chịu.

Giờ phút này, nàng thật sự muốn trở lại bên Huyền Lăng Thương hảo hảo ở bên cạnh hắn, hưởng sự sung ái của hắn

Chính là hiện nay, nhìn mình hiện tại là người.

Đồng Nhạc Nhạc biết, cho dù nàng muốn cỡ nào, thì nàng đã không trở về được.

Bởi vì, nàng đã không còn là một tiểu điều nhi lông xù dễ thương kia nữa Mà nàng là một người a!!

Một người, rất có khả năng là kẻ địch của Huyền Lăng Thương . . .

Nghĩ đến đây , Đồng Nhạc Nhạc lòng như đao cắt, tại sao vận mệnh lại tàn nhẫn như thế đối với nàng?
Tại sao! ?

Trong lòng khổ sở , Đồng Nhạc Nhạc mặt mày khó chịu, kể cả lúc Đới Dao thị vệ rời khỏi lúc nào nàng cũng không biết.

Cho đến khi Tiểu Quế Tử ở bên cạnh khẽ đẩy bả vai của nàng, Đồng Nhạc Nhạc mới phục hồi tinh thần lại.

Mất nhưng vừa nhấc, nhẹ nhàng đối diện ánh mắt tràn đầy nghi hoặc lo lắng của Tiểu Quế Tử .

“Tiểu Nhạc Tử, người làm sao! ? Hình như người rất thương tâm khổ sở! ?”

“Ặc, ta. . .”

Nghe được Tiểu Quế Tử nói, Đồng Nhạc Nhạc trên mặt sưng sốt, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Sau một khắc, Tiểu Quế Tử như là nghĩ ra cái gì liền mở miệng hỏi.

“Ta đã biết, người khẳng định là bởi vì đã đói bụng có đúng hay không! ?”

“Ặc, đúng vậy. . .”

Không muốn làm cho Tiểu Quế Tử lo lắng, Đồng Nhạc Nhạc không thể làm gì khác hơn là gật đầu theo lời của hắn.

Tiểu Quế Tử nghe vậy, môi đỏ mọng hé mở, muốn nói cái gì đó.

Lúc này, cách đó không xa có một tiểu thái giám đang vẩy vẩy tay với bọn họ .

Tiểu Quế Tử thấy vậy, đôi mắt lập tức sáng ngời, mở miệng cười nói với Đồng Nhạc Nhạc.

“Không cần lại khổ sở , nhìn kìa, đã đến giờ Ngọ thiện , chúng ta đi ăn cơm đi!”

Tiểu Quế Tử mở miệng, liền lập tức mang theo Đồng Nhạc Nhạc đi đến phía trước..

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, chỉ là mấp máy môi đỏ mọng, gật đầu, đi theo hắn.

. . .

Cơm trắng, bánh bao, rau cải xào , canh rau cải ...

Cái này, cái này vốn là đồ ăn sáng hôm nay của Đồng Nhạc Nhạc .

Nhìn thấy thực đơn trước mắt không có một món ăn mặn nào, Đồng Nhạc Nhạc cau chặt mày không khỏi thở dài trong lòng. Khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ kém không có nhăn thành một chữ buồn bực.

Ai, không nghĩ tới thức ăn của thái giám là như vậy.

Nhớ lại trước kia mỗi ngày đều là ăn sơn hào hải vị, được ngủ là long sàng. So cùng hiện tại quả thực là một trời một vực a!

129. Chương 129: Chương 90-3 : Gặp Lan Lăng Thiệu Giác

Trong lòng bất đắc dĩ thở dài. Nhưng rồi nghĩ tới, chính mình cũng không phải làm thái giám lâu dài, có ăn một vài bữa như thế thì cũng không đáng gì .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc cuối cùng cũng yên tâm, sau đó cầm lấy đôi đũa bắt đầu ăn từng miếng từng miếng.

Tuy nói, những thức ăn này so với món mình thường ăn trước kia thì khác nhau một trời một vực. Thế nhưng, không biết có đúng thế không, còn hiện tại đang đói bụng, đối với Đồng Nhạc Nhạc thì bánh bao rau củ cũng khiến nàng ngon miệng.

Tiểu Quế Tử ở một bên thấy vậy, hắn liền vừa ăn vừa quay sang Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói.

“Tiểu Nhạc Tử, người nhanh ăn đi, ăn nhiều một chút, bằng không một lát người lại hô đói bụng.”

“Uh, được.”

Nghe Tiểu Quế Tử nói, Đồng Nhạc Nhạc gật đầu, miệng không nhàn rỗi, lại ăn hết miếng này đến miếng khác.

Một lúc sau, hai cái bánh bao lớn, hai chén cơm trắng liền “chui” vào bụng Đồng Nhạc Nhạc.

Đồng Nhạc Nhạc rốt cục cũng ăn no, nàng liền dùng ống tay áo lau lau khóe miệng.

Ngẩng đầu nhìn một cái, liền thấy Tiểu Quế Tử tràn đầy ngạc nhiên nhìn mình.

“Oa, Tiểu Nhạc Tử, nhìn người chỉ nhỏ nhỏ như thế, lại không nghĩ tới người có thể ăn nhiều như vậy!”

“A! ? Phải không! ? Vừa rồi thấy đói bụng, chỉ lo ăn không nghĩ tới ta lại ăn nhiều như vậy.”

Nghe được Tiểu Quế Tử nói như vậy, lại thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Quế Tử đang tràn đầy ngạc nhiên nhìn mình, vẻ mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, mới nhận thấy rằng chính mình ăn thật nhiều nha!

Có lẽ, nàng trước kia cũng chưa từng ăn nhiều đến vậy.

Có thể là hôm nay thật sự mệt muốn chết rồi!

Trong lòng đang nghĩ ngợi, lại thấy Tiểu Quế Tử đột nhiên mở miệng cười nói.

“Ha hã, không có việc gì, may mà đây là trong hoàng cung. Cho dù là thái giám hèn mọn, nhưng mỗi ngày đều có thể ăn no, đó cũng nguyên nhân ta vào cung làm thái giám. Phải biết rằng, vào cung làm thái giám, so với nha hoàn, nô bộc nhà giàu còn làm vất vả hơn nhiều. Nghe nói, làm việc ở nhà giàu, đều là mỗi ngày ăn không đủ no!”

“Phải không! ?”

Nghe thấy Tiểu Quế Tử nói như vậy, Đồng Nhạc Nhạc gật đầu, trong lòng kêu lên.

Đúng vậy, nơi này chính là triều đại phong kiến có tôn ti rõ ràng, đã không phải là cuộc sống trước kia của nàng ở thế kỷ hai mươi mốt.

Trong lòng đang nghĩ ngợi, lúc này, Tiểu Quế Tử đã ăn no.

Hai người cuối cùng cũng dọn dẹp sạch sẽ bát đĩa trên bàn, liền đi tới Tàng Thư Các, tính toán xem làm sao tiếp tục hoàn thành công việc còn dang dở.

Tuy nhiên, vào đúng thời điểm này, một tiếng thét chói tai vang lên, nghe thật bi thảm, cách đó không xa truyền tới.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc và Tiểu Quế Tử hai người đều là cả kinh.

Hai người đầu tiên là hai mặt nhìn nhau một phen, trên mặt đều là nghi hoặc căng thẳng.

“Kêu la thảm thiết như vậy, cũng không biết là phát sinh chuyện gì! ?”

“Đúng vậy, nếu không, chúng ta đi xem một chút! ?”

Mặc dù sợ hãi, thế nhưng vốn là người luôn tò mò, Đồng Nhạc Nhạc liền đề nghị.

Tiểu Quế Tử nghe vậy, do dự một phen, nhưng lập tức liền gật đầu.

“Được, chúng ta đi xem thử có chuyện gì!”

Khi Đồng Nhạc Nhạc và Tiểu Quế Tử chạy tới nơi vừa phát ra tiếng thét chói tai đã thấy không ít thị vệ và thái giám, cung nữ, cũng chạy về hướng bên này .

Có lẽ, cũng là do tiếng thét chói tai cực kì bí hiểm thu hút .

Khi Đồng Nhạc Nhạc cùng bọn họ đi tới nơi, đảo mắt nhìn quanh một lượt. Chỉ thấy nơi này chính là một cái sân nhỏ hẻo lánh, Đồng Nhạc Nhạc tiến lại chỗ ba thái giám đứng gần đó .

Chỉ thấy không khí giờ phút này đều rất bối rối. Lúc này có một tiểu thái giám mới chỉ có mười sáu, mười bảy tuổi , cả người dường như phảng phất sợ hãi tột độ , đang ngồi trên mặt đất.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu thái giám tái nhợt, mặt cắt không còn một giọt máu . Đôi mắt càng là trợn trừng trừng, khiến cho người ta sợ hãi.

Mà tay của tiểu thái giám vẫn luôn chỉ về giếng nước không xa ở phía trước . . .

Như thế, bên trong giếng nước có độc xà mãnh thú, đã hù dọa hấn thành tình trạng này.

Nhìn thấy bộ dạng tiểu thái giám sợ hãi kinh hoàng như thế , khiến cho nhiều người mặc dù hiểu kì đều dừng bước chứ không dám tiến lên xem.

Cho đến khi một Thị Vệ Trưởng mang theo thị vệ đến đây, liền ra lệnh cho hai tên thị vệ tiến lên xem có gì trong giếng nước.

Chỉ thấy, hai tên thị vệ nghe lệnh, liền đi tới bên giếng nước cúi đầu nhìn một cái, trên mặt thần sắc vội vàng biến đổi.

Thị Vệ Trưởng thấy vậy, lập tức mở miệng hỏi .

“Là cái gì! ?”

“Khởi bẩm Thị Vệ Trưởng, là một xác chết!”

Nghe thấy Thị Vệ Trưởng hỏi , thị vệ lập tức trả lời.

Nghe thị vệ nói vậy, bốn phía mọi người vội vàng lạnh toát xương sống mà hít một một hơi thật sâu, Đồng Nhạc Nhạc cũng không ngoại lệ!

Không trách được vừa rồi tiểu thái giám kia lại phát ra tiếng kêu thảm thiết như thế, hiển nhiên là bị thi thể này làm cho sợ hãi, thật sự thương cảm a!

Trong lòng đang nghĩ ngợi, chỉ thấy Thị Vệ Trưởng nhẹ nhàng nhú mày, ra lệnh cho hai tên thị vệ kéo thi thể bên trong giếng nước lên.

Hai tên thị vệ nghe vậy, vội vàng lĩnh mệnh, sau đó cầm cây gậy trúc, mang bao tay vào , kéo thi thể bên trong giếng lên .

Ngay lập tức, một khối thi thể mặc trang phục thái giám được kéo lên.

Thấy vậy, tiếng hít hà gấp gáp và tiếng kêu sợ hãi vang lên không ngừng từ bốn phía

.

Đồng Nhạc Nhạc cũng là sợ đến mức lập tức quay đầu đi, không dám nhìn nữa.

Bởi vì nàng rất sợ hãi a, nhìn hình ảnh khủng bố như vậy , cũng không biết liệu buổi tối còn có thể gặp ác mộng không ?

Trong lòng tuy nghĩ thế, chỉ là, con người luôn hiếu kỳ, Đồng Nhạc Nhạc cuối cùng không nhịn được tò mò, có hơi quay đầu nhìn qua thi thể kia.

Chỉ thấy thi thể này người mặc trang phục thái giám, da thịt trắng bệch như giấy, có thể mơ hồ nhìn thấy gương mặt.

Nhưng mà vừa nhìn, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hít một hơi thật sâu.

Bởi vì...gương mặt của tiểu thái giám, mơ hồ lại có ba bốn phân tương tự với nàng . . .

Hơn nữa, tuổi cùng nàng không sai biệt lắm.

Trời ạ!

Ở đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc, trầm suy nghĩ cũng không giải đáp được.

Nhưng mà, còn không để Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ nhiều, ống tay áo của nàng liền bị người khác nhẹ nhàng lôi kéo.

”Tiểu Nhạc Tử, chúng ta có lẽ nên đi thôi! ? Tàng Thư Các còn có việc chờ chúng ta làm!

Tiểu Quế Tử hiển nhiên là sợ hãi, sắc mặt trắng bệch. Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, không thể làm gì khác hơn là nhẹ nhàng gật đầu.

”Ừ được, chúng ta đi thôi!”

Chuyện này, nàng mặc dù không hiểu, chỉ là, bên trong hoàng cung có thị vệ, khẳng định việc này cũng sẽ được điều tra rõ ràng.

Bên trong hoàng cung không có gì là bí mật.

Hơn nữa bên trong hoàng cung, cũng không có cái gì giải trí, cho nên người trong cung thích nhất là trò chuyện ngồi lê đôi mách.

Kết quả là, chuyện vớt được tử thi từ giếng nước, giống như cơn lốc đảo qua cả hoàng cung.

Không đến một ngày, cả hoàng cung, mọi người ai cũng biết chuyện này, hơn nữa đều sôi nổi bàn luận ồn ào.

Tất cả mọi người đang tò mò, cổ tử thi kia rốt cuộc là người nào ?

130. Chương 130: Chương 91-1: Ngủ Giường Của Người Chết

Tại sao lại chết bên trong giếng nước, rốt cuộc là bị giết hay tự sát?

Trong lúc lúc mọi người đều ở đây sôi nổi bàn luận, thì Đồng Nhạc Nhạc lại đang quét dọn ở bên trong Tàng Thư Các.

Không biết tại sao, từ khi tìm thấy thi thể ở giếng nước, trong lòng nàng đều là bất an và nghi hoặc.

Tại sao mình giả làm tiểu thái giám mà lại không bị phát hiện?

Tại sao cái tên ... Tiểu Nhạc Tử thật kia lại không hề xuất hiện?

Còn có, thi thể tìm được ở giếng nước kia, dung mạo so với mình có ba bốn phần giống nhau?

Chẳng lẽ là...

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nảy sinh một ý nghĩ vô cùng khiếp đảm.

Chẳng lẽ là, thi thể tìm được ở giếng nước kia chính là Tiểu Nhạc Tử?

Cho nên, cho tới bây giờ cũng không có người phát hiện nàng giả mạo tiểu thái giám?

Nếu đúng như vậy thì mọi chuyện đều được sáng tỏ...

Nghĩ tới hôm kia một đám thích khách tới ám sát, chẳng lẽ là, Tiểu Nhạc Tử không may, sau khi rời khỏi đây bị những thích khách này phát hiện nên bị giết diệt khẩu, quăng vào bên trong giếng nước sao?

Giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc càng cảm giác được khả năng như vậy là rất lớn.

Nếu đúng là như vậy, nàng có nên tiếp tục ở lại trong cung, làm thể thân Tiểu Nhạc Tử.

Bởi vì, trong tiềm thức, nàng không hề muốn rời khỏi hoàng cung.

Nàng không muốn rời khỏi hoàng cung, không muốn rời xa Huyền Lăng Thương.

Chỉ cần nàng còn ở bên trong hoàng cung, nàng vẫn còn cơ hội nhìn thấy Huyền Lăng Thương.

Cho dù chỉ là đứng thật xa nhìn trộm hắn, nàng cũng cảm thấy mỹ mãn.

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi có quyết định!

Trong lòng hoan hỉ, đôi mắt lập tức sáng ngời.

Cái miệng nhỏ nhếch lên, mở miệng hoan hô:

“Tốt! Cứ quyết định như vậy, ha ha...”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, mặt mày kích động vui sướng, chỉ là, nụ cười trên khóe miệng nàng , không duy trì nổi một khắc.

Bởi vì, mới vừa rồi nàng chỉ lo suy nghĩ, căn bản liền quên, nàng lúc này đang đứng trên bàn gỗ để lau chùi đỉnh giá sách.

Giờ phút này, nàng kích động trượt chân, ngay lập tức, thân thể Đồng Nhạc Nhạc mất thăng bằng, cả người liền bổ nhào xuống đất

“A...”

Trong nháy mắt, cảm giác rơi xuống khiến tiếng nói của Đồng Nhạc Nhạc nghẹn lại tại cổ họng, đồng thời trong lòng tràn đầy kinh hãi, quả tim như muốn vọt khỏi lồng ngực.

Mắt nàng trợn ngược mở to, đầy vẻ kinh hãi .

Tuy nhiên, ngay tại lúc Đồng Nhạc Nhạc chính mình khẳng định sẽ ngã trên mặt đất, nếu không chết thì cũng mang lại thương tổn, thì bất ngờ, Đồng Nhạc Nhạc lọt vào một lồng ngực vững trãi.

Mặc dù không chịu đau đớn nào, chỉ là, chuyện tình vừa rồi, có lẽ Đồng Nhạc Nhạc sợ đến mức đầu óc trống rỗng, thật lâu cũng không thể phục hồi tinh thần.

Cho đến khi, trên đỉnh đầu nàng truyền tới một tiếng nói nho nhỏ , hiền hậu:

“ Người không sao chứ?”

Nam nhân kia mở miệng, tiếng nói nghe quen thuộc vậy, sẽ không phải là...

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng giật mình, lập tức ngẩng đầu nhìn lại, trước mặt, là một gương mặt tuấn tú như ngọc.

Lông mi dài cong vút như cành trúc, kéo đến tận tóc mai.

Mũi thẳng tiao nhả, đôi môi hồng nhuận.

Nhất là khi cúi đầu ôn nhu, phảng phất như ánh mặt trời tháng ba, trăm hoa đua nở, ấm áp như thế, nho nhỏ, dễ chịu.

Mà người này, không phải ai khác, đúng là...

“Lan Lăng Thiệu Giác?”

Đồng Nhạc Nhạc giật mình la lên thành tiếng, cơ hồ là không hề nghĩ ngợi.

Đối với khuôn mặt kinh ngạc của Đồng Nhạc Nhạc, nam nhân kia sau khi nghe Đồng Nhạc Nhạc nói, chỉ là nhẹ nhàng nhướn đôi lông mày đẹp. Ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc , mang theo một tia kinh ngạc, nghiêng ngẫm.

Dù sao, từ khi sinh ra đến giờ, có lẽ lần đầu tiên có một tiểu thái giám lại dám gọi thẳng tên của hắn.

Chỉ là, càng làm cho Lan Lăng Thiệu Giác kinh ngạc chính là, trong hoàng cung, lại có một thái giám tuần tú như vậy.

Chỉ thấy tiểu thái giám trong lòng, làn da trắng như tuyết, vô cùng mịn màng.

Vàng trán trắng tinh, hàng mi cong vút, mũi thẳng môi đỏ mọng, mỗi một chỗ trên khuôn mặt đều hoàn mỹ!

Nhất là đôi mắt động lòng người kia, là một đôi mắt to hắc bạch phân minh.

Lông mi dài lại dày, phảng phất như một đôi cánh bướm, pjur bóng xuống ngay chỗ đầu mi mắt hắc.

Hơn nữa, không biết tại sao, khi Lan Lăng Thiệu Giác thấy đôi mắt long lanh như nước, minh bạch trong veo, làm cho người khác nhìn vào, không khỏi liên tưởng đến dòng nước suối trong vắt.

Hơn nữa, không biết tại sao, khi Lan Lăng Thiệu Giác thấy đôi mắt xinh đẹp này, đột nhiên cảm giác rất quen thuộc.

Hình như, hắn đã từng nhìn qua ở nơi nào đó, một đôi mắt trong xanh vời vợi như vậy.

Chỉ là trong lúc nhất thời, Lan Lăng Thiệu Giác cũng không nhớ ra được.

Đối với Lan Lăng Thiệu Giác nghi hoặc không giải thích được, sau khi Đồng Nhạc Nhạc giật mình la lên, dường như muốn nói gì đó, trên mặt một nỗi buồn bực.

Chỉ vì kinh ngạc, nàng lại quên rằng bản thân đang bị Lan Lăng Thiệu Giác ôm!

131. Chương 131: Chương 91-2 : Ngủ Giường Người Đã Chết

Mặc dù, đây không phải lần đầu nàng bị Lan Lăng Thiệu Giác ôm.

Nhớ lại trước đây, khi lần đầu tiên nàng rút từ trên giá sách này đều được Lan Lăng Thiệu Giác tiếp được.

Điều khác duy nhất chính là, lần trước, nàng chỉ là một con Phượng Hoàng Điêu, không như bây giờ, nàng lại là một tiểu thái giám.

Thiết nghĩ, nàng cùng Lan Lăng Thiệu Giác thật có duyên.

Lòng nhớ lại, Đồng Nhạc Nhạc gò má ửng đỏ, thủy mâu xinh đẹp càng ánh lên một chút xấu hổ, ngượng ngùng. Cặp môi đỏ mọng hé mở, nhẹ giọng nói

“Có thể thả ta xuống trước không!?”

“Được”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, khuôn mặt tuần tú của Lan Lăng Thiệu Giác vốn sững sờ, lập tức phục hồi, nhẹ nhàng đặt Đồng Nhạc Nhạc xuống đất.

Cảm giác chân chạm đất, lòng Đồng Nhạc Nhạc bỗng có chút khấn trương. Tim bỗng chốc đập “bang bang” dồn dập.

Có lẽ vì thân phận hiện tại của nàng thật không biết nên làm thế nào để đối mặt với nam nhân trước mắt này.

Đồng Nhạc Nhạc căng thẳng giấu đôi tay nhỏ trong ống tay áo, các ngón tay cũng gắt gao quăn quít, chỉ kém không quăn thành bánh quai chèo.

“À, chuyện vừa rồi thật cảm ơn ngài, Lan Lăng Vương...”

Nhớ lại thân phận hiện tại của chính mình, Đồng Nhạc Nhạc lập tức bày ra bộ dáng của tiểu thám giám nên có, mở miệng nói.

Lan Lăng Thiệu Giác nghe vậy chỉ nhẹ nhàng chớp chớp đôi mi, khóe miệng hơi nhếch lên. “Chỉ là chuyện nhỏ, không cần nói cảm ơn, chẳng qua...”

Nói tới đây, Lan Lăng Thiệu Giác đột nhiên ngừng lại một chút, sau đó mở miệng tiếp tục hỏi

“Chúng ta, phải hay không từng gặp nhau ở nơi nào rồi!?”

“ách...”

Nghe Lan Lăng Thiệu Giác hỏi câu này, Đồng Nhạc Nhạc lập tức đưa ra cảnh giác. Lời này của hắn, rốt cuộc là có ý tứ gì?

Lẽ nào, hắn nhận ra nàng chính là thiếu nữ xông vào phòng hắn đêm hôm đó!? Nếu đúng như thế, nàng nên làm thế nào đây?

Trong lòng bối rối vô cùng, chỉ là trên mặt Đồng Nhạc Nhạc vẫn ra vẻ điềm tĩnh, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi cúi xuống, môi đỏ mọng mở ra, nhẹ giọng nói.

“Khởi bẩm Vương gia, nô tài mới vào cung ngày hôm qua, trước đây, nô tài chưa từng được diện kiến Vương gia. Chuyện vừa mới rồi, nô tài thật bất kính, thỉnh Vương gia thứ tội.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, trước tiên là hướng Lan Lăng Thiệu Giác giải thích rằng mới vừa rồi chính mình nhất thời lỡ miệng gọi thẳng tên hắn. Dù sao, triều đại này cũng là nơi có tôn ti trật tự, là nô tài thì không thể gọi thẳng tên của chủ tử.

Còn đối với sự giải thích của mình, Lan Lăng Thiệu Giác sẽ nghĩ thế nào? Tin tưởng lời nàng nói là thật? Đồng Nhạc Nhạc thật không biết!

Đồng Nhạc Nhạc nhớ lại, hôm đó nàng biến thành hình người, xông nhầm vào phòng ngủ của Lan Lăng Thiệu Giác, còn lên vào bồn tắm của hắn. Chỉ là lướt qua một bên mặt, nhưng không biết Lan Lăng Thiệu Giác có thể nhận ra nàng hay không.

Hắn là không đi!?

Dù sao, hiện giờ nàng một thân trang phục thái giám, quan trọng nhất là ấn ký hỏa diễm đỏ rực trên trán nàng đã biến mất...

Hiện giờ, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vô cùng căng thẳng, nàng lo lắng và bất an chờ đợi phản ứng của Lan Lăng Thiệu Giác.

Chỉ thấy Lan Lăng Thiệu Giác nhẹ nhàng gật đầu, nhàn nhạt nói.

“Thì ra là thế, Bồn Vương nhớ lắm rồi, chỉ có điều, nếu ngươi là người mới tại sao lại biết ta là Lan Lăng Vương...?”

Nghe Lan Lăng Thiệu Giác nói vậy, tâm Đồng Nhạc Nhạc lại nhảy lên một lần nữa. Âm thầm cắn cắn đầu lưỡi, nàng tiếp tục cúi đầu cup mắt, mở miệng một mực cung kính nói.

“Nô tài dù chưa từng được diện kiến Vương gia nhưng thực sự nô tài đã sớm được nghe qua dung mạo tuấn tú cùng phong thái thanh nhã của Vương gia, cho nên nô tài mới nhận ra thân phận của Vương gia ngay.”

Những lời này của Đồng Nhạc Nhạc chính là tăng bốc nịnh nọt. Nhưng là, ở trong hoàng cung này, có nô tài nào mà không hiểu được cách vuốt mông ngựa chứ!?

Hơn nữa, lần này Đồng Nhạc Nhạc nàng hình như đã vuốt đúng chỗ rồi! Chỉ thấy cái tên Lan Lăng Thiệu Giác này khóe miệng vui vẻ nhếch lên cười ha hả.

“Ngươi tên là gì?”

“Ặc...”

Nghe hắn hỏi vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc hiện lên tia sửng sốt, nhưng ngay lập tức môi mọng mở ra nói.

“Khởi bẩm Vương gia, nô tài là Tiểu Nhạc Tử!”

“Ừm, không còn gì nữa, ngươi lui xuống làm việc tiếp đi!”

Đối với câu trả lời của Đồng Nhạc Nhạc, Lan Lăng Thiệu Giác chỉ nhẹ nhàng gật đầu sau đó liền xoay người rời khỏi. Đồng Nhạc Nhạc dõi theo bóng dáng rời đi của Lan Lăng

Thiệu Giác mà lòng kinh hãi, chỉ là một bóng lưng thôi mà thanh tao, thoát tục đến vậy....

132. Chương 132: Chương 91-3 : Ngủ Giường Người Đã Chết

Làn gió nhẹ nhàng vờn qua mái tóc đen nhánh, tà áo bay bay giữa khoảng không, Lan Lăng Thiệu Giác này quả nhiên là một người phong thái rạng ngời, giống như thần tiên giáng trần...

“Chắc chắc chắc, soái ca chính là soái ca, dù chỉ một bóng lưng thôi mà cũng khiến cho người ta thấy cảnh đẹp ý vui!”

Nghĩ đến sau này ở lại hoàng cung, mình sẽ thường xuyên nhìn thấy Lan Lăng Thiệu Giác, lòng Đồng Nhạc Nhạc liền ầm ập.

Đang lúc suy tư, vai nàng bị người vỗ nhẹ một nhịp.

“Tiểu Nhạc Tử, người đang nhìn cái gì? Nhìn đến xuất thần như vậy!?”

“A!?”

Nghe âm thanh lạnh lạnh bất ngờ vọng đến, Đồng Nhạc Nhạc lập tức bị dọa đến hoảng sợ. Nàng quay đầu lại, nhìn Tiểu Quế Tử - kẻ vừa khiến nàng giật mình kinh hoảng, lời nói mang chút oán trách.

“Tiểu Quế Tử, người đừng dọa người như vậy chứ! Cẩn thận lại hù chết người ta! Tại sao người bước đi lại không có tiếng động gì thế hả!?”

“Ha ha, Tiểu Nhạc Tử, lá gan của người thật nhỏ!”

Thấy Đồng Nhạc Nhạc khiếp sợ, Tiểu Quế Tử không khỏi ngửa cổ cười to một tiếng.

“Ta muốn nói là, vừa rồi người nhìn đến mắt hờn như vậy, nên mới không biết ta đi tới. À, phải rồi, Tiểu Nhạc Tử à, người còn chưa nói cho ta biết vừa rồi người đứng đây nhìn cái gì nha!?”

Thấy Tiểu Nhạc Tử bộ dáng thực tò mò, Đồng Nhạc Nhạc cũng không hề giấu diếm.

“Vừa rồi ta không cẩn thận bị ngã từ trên thang xuống...”

“A, Tiểu Nhạc Tử, người bị ngã sao!? Có bị thương chỗ nào không? Để ta xem nào!”

Lời này của Đồng Nhạc Nhạc liền khiến ặt Tiểu Quế tử biến sắc, hần lập tức cúi xuống, bắt đầu kiểm tra khắp người Đồng Nhạc Nhạc.

Đồng Nhạc Nhạc biết hần là thật tâm lo lắng ình, trong lòng bỗng thấy ầm ập, kéo kéo tay Tiểu Quế Tử, mở miệng nói.

“Tiểu Quế Tử, đừng lo lắng, ta không sao hết. Ta còn chưa nói xong mà. Nhìn người gấp đến vậy kìa. Mới vừa rồi, khi ta không cẩn thận ngã từ trên thang xuống may mắn là Lan Lăng Vương đỡ kịp, cho nên ta một chút thương tổn cũng không có.”

“A, thật không!? Tiểu Nhạc Tử, thật là may mắn quá! May là Lan Lăng Vương xuất hiện, bằng không, người bây giờ có thể tay chân đều gãy rồi!”

Đồng Nhạc Nhạc bị lời nói quá mức khoa trương của Tiểu Quế Tử làm cho bật cười.

“Nhìn người kìa, đâu có nghiêm trọng như thế chứ, có điều, ta đúng là quá may mắn rồi”

Tại nơi này, một lần nữa gặp được Lan Lăng Thiệu Giác khiến tâm tình Đồng Nhạc Nhạc rất tốt. Bởi vì nàng cảm nhận được Lan Lăng Thiệu Giác này chính là một nam nhân phi thường.

Hần giống như ánh mặt trời tỏa sáng, cho dù là giữa mùa đông lạnh lẽo, cũng có thể khiến tâm hồn của người trở nên ầm ập. Còn có nụ cười ôn nhu luôn túc trực trên môi, nhẹ nhàng mềm mại giống như mây bay, như gió vờn, nước chảy....

Lan Lăng Thiệu Giác, bọn họ sẽ có cơ hội gặp lại chứ...!?

Dọn dẹp ở Tàng Thư Các cả một ngày, Đồng Nhạc Nhạc mệt đến ngất ngư. Đã lâu rồi nàng không có một như vậy.

Vất vả như thế, cơm chiều Đồng Nhạc Nhạc ăn cũng nhiều hơn, bốn phía cung nhân chụm đầu bàn luận về thân phận của cô thi thể mới được vớt lên kia.

Đối với việc này, Đồng Nhạc Nhạc đương nhiên sẽ đồng tai nghe ngóng.

“Các người biết không? Nghe nói, sáng nay tìm thấy một cỗ thi thể dưới giếng, nguyên lai là bị người ta giết, hẳn là vào tối qua tại cung Thanh Phong mà quái kia đi. Có điều, khuôn mặt đã sớm phù thũng, khó có thể xác nhận danh tính”

“Thật đúng là đáng sợ, không nghĩ tới trong hoàng cung mà có người dám tới hành thích Hoàng thượng!”

“Đúng vậy...”

Từ bốn phía truyền đến tin bất quái, Đồng Nhạc Nhạc lòng nâng cao cảnh giác cuối cùng cũng thả lỏng.

Nếu tất cả mọi người đều không rõ về thân phận chân thật của cỗ thi thể kia thì nàng có thể an tâm mà sống ở trong hoàng cung rồi.

Chỉ là, suy nghĩ này của Đồng Nhạc Nhạc không duy trì nổi một khắc. Bởi vì:

“Ặc, phòng này rốt cuộc có bao nhiêu người ở vậy?”

Sau khi ăn cơm chiều xong, Đồng Nhạc Nhạc liền đi theo Tiểu Quế Tử trở lại chỗ ở dành cho thái giám.

133. Chương 133: Chương 91-4 : Ngủ Giường Người Đã Chết

Khi thấy tình cảnh bên trong căn phòng, cả người Đồng Nhạc Nhạc giống như bị sét đánh, hoàn toàn chết lặng.

Chỉ thấy, căn phòng này không lớn, hai bên trái phải của căn phòng, mỗi bên có một hàng giường gỗ.

Tuy mỗi giường đều có màn che riêng, chỉ là, nói như thế nào, nàng vẫn là một nữ nhân a.

Vừa nghĩ tới chính mình quyết định lưu lại, nhưng lưu lại nơi này, còn ở chung với một chỗ với nhiều thái giám như vậy.

Đồng Nhạc Nhạc liền sụp đổ a.

Thứ nhất, nhiều người như vậy ở chung một phòng, nàng sợ sẽ bị người khác phát hiện thân phận nữ nhi của mình.

Còn có, những người này tuy là thái giám, nói như thế nào, trước kia họ cũng đều là nam a.

Phải ở chung với nhiều thái giám như vậy, Đồng Nhạc Nhạc do dự.

Rốt cuộc, nàng quyết định ở lại hoàng cung này là đúng hay sai?

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc đang do dự những tiểu thái giám khác đã lần lượt về giường của mình.

Chỉ thấy cả căn phòng diện tích không lớn nhưng lại ở hàng chục người.

Nhìn thấy mọi người lần lượt trở lại giường của mình nghỉ ngơi, Đồng Nhạc Nhạc đưa mắt quét nhanh một lượt, ánh mắt liền rơi tại cái giường trống tện cùng bên trong.

Nàng nghĩ, giường không ai nằm này, có lẽ là giường của Tiểu Nhạc Tử trước đây?

Nhớ lại, Tiểu Nhạc Tử đã chết, nàng hiện tại nằm trên giường của người chết, ngấm lại, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy sống lưng lạnh buốt.

Hai chân, dường như mọc rễ trên mặt đất, làm thế nào cũng không thể nhấc lên.

Tiểu Quế Tử nằm trên giường thấy Đồng Nhạc Nhạc sau khi trở về , liền một mực đứng ở nơi đó, cũng không nhúc nhích, giống như bị người khác điểm huyết, trên mặt không khỏi lộ ra nghi hoặc:

“ Tiểu Nhạc Tử, ngươi sao vậy? Vừa rồi không phải ngươi nói mệt sao? Như thế nào còn chưa đi nghỉ ngơi?”

“ A, ta...”

Nghe Tiểu Quế Tử nói như vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là nhẹ nhàng cắn cắn môi dưới, chậm rãi đi về hướng cái giường trong góc tối kia .

Làm Tam Đẳng Thái Giám đẳng cấp thấp nhất, loại thái giám mới tiến cung nên chỗ ở tự nhiên cũng không tốt.

Đưa mắt nhìn khắp một vòng, mỗi thái giám chỉ có một cái giường đơn, còn hòm gỗ để trang phục ở đầu giường, đồ dùng hàng ngày đặt ở dưới sàn.

Đồng Nhạc Nhạc không muốn làm ọi người hoài nghi, chỉ từ từ đi tới đi tới chiếc giường thuộc về mình.

May là, những tiểu thái giám này đều mới vào cung, đều chưa quen thuộc nhau hết. Bằng không, nàng khẳng định sẽ bị phát hiện.

Trong lòng đang nghĩ ngợi, liền thấy một tiểu thái giám đi tới, tự giới thiệu với những người xung quanh:

“ Chào mọi người, ta tên Tiểu Đẳng Tử”

“ Xin chào, ta gọi Tiểu Quang Tử”

“ Ta gọi là Tiểu Hạng Tử...”

Sau khi mọi người ai nấy tự giới thiệu xong, mọi ánh mắt không hẹn mà cùng rơi xuống Đồng Nhạc Nhạc đang ngồi trên giường không nói một lời.

Trở thành tâm điểm chú ý của mọi người, khiến trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cả kinh, lập tức từ từ đi tới, nhẹ nhàng nói với mọi người:

“ Chào mọi người, ta gọi là Tiểu Nhạc Tử, sau này mong mọi người chỉ giáo...”

Cùng lúc Đồng Nhạc Nhạc nói lời này, bốn phía lập tức truyền đến âm thanh hít không khí, còn có người giật mình kêu ra tiếng

“ Chậc chậc chậc, Tiểu Nhạc Tử, mặt mũi ngươi cũng quá đẹp đi!”

“ Chính là a, vừa rồi sau khi tập hợp, ta liền cảm giác được ngươi thật xinh đẹp, nay nhìn gần, chậc chậc chậc, mọi người nhìn, da thịt này, hết như ngọc vậy”.

“ Tiểu Nhạc Tử, diện mạo ngươi thật sự là quá ưa nhìn, gương mặt này, da thịt này, quả thực ngay cả nữ nhân đều không bằng.”

Cùng lúc mọi người mồm năm miệng mười đều la lên thán phục, làm Đồng Nhạc Nhạc vốn vẫn còn lo lắng đề phòng, tâm tình dần dần vui vẻ hơn.

Hơn nữa trước kia nàng chỉ là một người diện mạo bình thường, đi ở trên đường cũng không làm cho người ta chú ý, chỉ là người qua đường ắt gặp nào đó mà thôi.

Hiện nay, một lần xuyên không, hóa thành hình người, lại có dung mạo khuynh thành. Dù nói như thế nào, Đồng Nhạc Nhạc có lẽ cảm giác tìm được chính mình.

Trò chuyện đến đêm khuya, mọi người ai nấy đều đi nhà tắm tắm rửa.

Tiểu Quế Tử cũng không ngoại lệ. Thấy mọi người ai cũng cầm dụng cụ rửa mặt tới nhà tắm, chỉ có Đồng Nhạc Nhạc còn ngồi trên giường, Tiểu Quế Tử không khỏi mở miệng:

“Tiểu Nhạc Tử chúng ta cũng đi tắm rửa thôi! Tắm rửa xong còn nghỉ ngơi, chỗ Tàng Thư Các ngày mai chúng ta còn phải quét dọn a.”

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc sững sốt, đôi môi đỏ mọng mở ra, giật mình la lên:

“ A! Tắm , tắm rửa a!”

Phải biết rằng, nàng hiện tại là nữ. Hơn nữa, Đồng Nhạc Nhạc vừa mới từ trong miệng mọi người dò la được

Là thái giám hạng ba, chi phí ăn ở đều là kém nhất.

Nơi tắm rửa, chỉ là chia ra rất nhiều phòng tắm ỗi người một phòng, nhiều nhất bên trong chỉ có tám ván gỗ ngăn cách giữa các phòng.

Tuy là như thế, Đồng Nhạc Nhạc cũng không muốn đến nơi đó tắm rửa.

Phải biết rằng, nếu đến đó tắm rửa, không cẩn thận bị mọi người phát hiện là nữ nhân, vậy phải làm sao?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức ngã lên giường, làm một bộ dáng mệt chết đi, mở miệng nói:

“ Ai, ta hiện tại mệt mỏi quá, trước nằm nghỉ một lát, hơn nữa, hiện tại người tắm nhiều như vậy, ta mới không cần theo chân bọn họ chen chúc một chỗ! Muốn đi thì người đi trước đi.”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói lời này, Tiểu Quế Tử không khỏi gật đầu:

“ Có lí, vậy được rồi, lát chúng ta cùng đi”.

Vừa dứt lời, Tiểu Quế Tử không khỏi học theo nàng trở lại giường, thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhú mày nhưng cũng không nói thêm gì.

Lúc mọi người lục tục trở lại, Tiểu Quế Tử thấy vậy mới quay sang Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói:

“Tiểu Nhạc Tử, hiện tại nhà tắm hắc không có người, không bằng chúng ta liền đi”.

Nghe Tiểu Quế Tử nói vậy, Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ một chút, hiện tại cũng không còn sớm, nhà tắm cũng ít người, lúc này đi, hẳn là sẽ không bị phát hiện.

Để tính toán sau đi, hiện tại chính là ngày hè nóng bức, hôm nay làm việc một ngày, muốn nàng không tắm rửa mà ngủ, nàng không làm được.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi gật đầu, lập tức, từ trong hòm của Tiểu Nhạc Tử lấy ra một bộ trang phục sạch sẽ

134. Chương 134: Chương 91-5

Edit : thit.kho

Beta : Angelina Yang

Có lẽ, Tiểu Nhạc Tử này cũng là người thích sạch sẽ, mỗi bộ trang phục đều sạch sẽ cả.

Hơn nữa, dáng người nhỏ bé, trang phục của Tiểu Nhạc Tử mặc trên người nàng cũng rất thích hợp.

Chỉ là, vừa rồi nghĩ đến Tiểu Nhạc Tử đã chết...

Ngẫm lại, Đồng Nhạc Nhạc chỉ thấy lạnh sống lưng.

Nếu không phải muốn tiếp tục ở lại hoàng cung, nàng cũng sẽ không phải mạo danh thân phận của người khác. Hơn nữa, lại là một người đã chết...

Chỉ là, nếu như bây giờ nàng rời khỏi hoàng cung, như vậy đời này, liền không bao giờ ...có thể nhìn thấy Huyền Lăng Thương nữa...

Mặc dù, Đồng Nhạc Nhạc cũng biết, nàng hiện tại là thái giám loại ba, giống như thái giám mới vào cung thân phận thấp kém, nên muốn gặp mặt Hoàng thượng, quả thực còn khó hơn lên trời.

Chỉ là, chỉ cần có một phần vạn hi vọng, nàng nguyện ý tiếp tục sống ở nơi này, cái gì, cũng không quan...

Trong lòng nghĩ thế, Đồng Nhạc Nhạc mang trang phục sạch sẽ và dụng cụ tắm rửa, liền cùng Tiểu Quế Tử rời khỏi, hướng nhà tắm bên kia đi tới.

Nhà tắm cách chỗ bọn họ không xa, đi bộ chỉ một khắc là tới.

Trên đường, bọn Đồng Nhạc Nhạc cũng gặp không ít thái giám đi tắm trở về.

Lúc sau khi Đồng Nhạc Nhạc đi tới nhà tắm, đưa mắt quét nhanh một lượt, không khỏi cẩn thận đánh giá nhà tắm một phen.

Chỉ thấy, cái nhà tắm này thật lớn.

Bên trong có hai cái giếng nước, nơi để mọi người múc nước.

Hai bên trái phải, chính là một hàng nhà tắm dùng tấm gỗ ngăn cách.

Như vậy xem ra, mang cho người ta một chút riêng tư ...

Trong lòng nghĩ vậy, Đồng Nhạc Nhạc chọn phòng tắm trong góc, cầm quần áo đi tới, liền tính toán đi múc nước.

Ai ngờ, Tiểu Quế Tử chân tay nhanh nhẹn, đã xách cho nàng hai thùng nước trong veo.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc sửng sốt, giương đôi mắt nhưng, cảm kích nói:

“ Tiểu Quế Tử, cảm ơn người.”

Tiểu Quế Tử này quả thật quá tốt, hôm nay đã giúp đỡ, bảo vệ nàng khắp nơi.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc nhìn về phía Tiểu Quế Tử đầy cảm kích.

Nghe Đồng Nhạc Nhạc nói những lời này, Tiểu Quế Tử chỉ nhẹ nhàng ngẩng đầu, khi đối diện với khuôn mặt tươi cười như hoa của Đồng Nhạc Nhạc, đầu tiên trên mặt ngẩn ra, lập tức vươn bàn tay to sồ sồ sau ót, cười xấu hổ:

“ Ha ha, chút lòng thành thôi, ta ở nhà cũng thường xuyên xách nước, hơn nữa, Tiểu Nhạc Tử người nhỏ bé vậy, ta sợ người xách không nổi.”

“ Hắc hắc, đúng vậy.”

Thùng nước lớn như vậy, chỉ sợ mình cố gắng hết sức cũng khó mà xách nổi.

Chỉ là Tiểu Quế Tử này thật lợi hại, nhìn qua mới chỉ mười sáu, mười bảy tuổi, vóc người cao lớn, gương mặt thanh tú.

Nhìn hắn một ta xách thùng nước, bước đi như bay, hơi thở vẫn bình thường.

Chỉ tiếc, hắn lại làm thái giám...

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cảm thấy tiếc cho Tiểu Quế Tử

Nhưng mà, mỗi người một số phận, nàng cũng vậy không phải sao?

Trong lòng cảm thán, Đồng Nhạc Nhạc còn trăm ngàn dặn dò Tiểu Quế Tử ở ngoài canh chừng giùm nàng.

Tiểu Quế Tử thấy bộ dạng Đồng Nhạc Nhạc căng thẳng như vậy, nghĩ là Đồng Nhạc Nhạc thẹn thùng, cũng không lưu tâm.

“ Được, ta ở bên ngoài canh chừng, người cứ yên tâm tắm rửa.”

Tiểu Quế Tử vừa nói, vừa tự tắm mình.

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, mới yên tâm mạnh dạn cởi quần áo tắm rửa.

Khi toàn bộ áo quần trên người được cởi bỏ, Đồng Nhạc Nhạc lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Thật đúng là không cần nói, đáng người này, đang tại thời điểm đây thì, ngực, lại không nhỏ, nhưng lại bị nàng quần lại một ngày, nay cúi đầu nhìn, chỉ thấy bộ ngực một màu đỏ au.

Không biết quần lại như vậy, ngọn núi có khi nào sẽ biến thành sân bay?

Nếu như vậy, thật đúng là lỗ mà.

Thở dài một hơi, Đồng Nhạc Nhạc không muốn nghĩ nhiều đến chuyện này nữa.

Vì vậy, liền cầm khăn mặt, bắt đầu tắm rửa.

Đợi Đồng Nhạc Nhạc tắm rửa xong, đầu tóc đều khô đến bảy tám phần, nàng mới dùng dây buộc tóc vấn tóc lên, mặc quần áo hoàn chỉnh, mới đi ra.

Lúc này, Tiểu Quế Tử đã sớm đứng ở bên ngoài.

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc tắm rửa xong đi tới, không khỏi cười trêu chọc:

“Không nghĩ tới Tiểu Nhạc Tử dung mạo xinh đẹp, tắm rửa cũng hết như tiểu cô nương.”

“Ách ...”

Nghe Tiểu Quế Tử nói như vậy, Đồng Nhạc Nhạc giật mình, nhưng trên mặt lại làm ra vẻ tức giận nói:

“Người nói ta giống như đàn bà sao? Người nói như vậy, đúng là làm ta rất tức giận.”

Đồng Nhạc Nhạc nói vậy khiến Tiểu Quế Tử vốn đang vui vẻ bị dọa đến hoảng sợ, vội vàng nói xin lỗi:

“Ặc, Tiểu Nhạc Tử, thật xin lỗi, là ta sai rồi, người đừng giận ta a!”

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi bật cười:

“Ha ha Tiểu Quế Tử, người thật dễ bị lừa, vừa rồi là ta đùa người thôi.”

Đồng Nhạc Nhạc vừa cười vừa nói.

Tiểu Quế Tử nghe vậy, trong lòng biết là vừa rồi Đồng Nhạc Nhạc chọc ghẹo hấn, cũng không tức giận, thở phào nhẹ nhõm, nói:

“Người không giận là tốt rồi, được rồi, đêm đã khuya, chúng ta về phòng ngủ thôi.”

“Ừ, chúng ta đi thôi.”

Lần trước vào cung, Đồng Nhạc Nhạc ăn chính là sơn hào hải vị, ngủ tại điện Dưỡng Tâm, dùng toàn đồ tốt nhất, quả thực là đãi ngộ của đế vương.

Nhưng hôm nay, so với trước kia, quả đúng là một trời một vực.

Mười người ở chung một phòng, giường ngủ là tấm ván gỗ cứng ngắc.

Hiện tại chính là ngày hè nắng chói chang, cho dù là đêm, nhiệt độ vẫn không giảm.

Đồng Nhạc Nhạc lúc này chỉ cảm thấy cực kì nóng bức, chỉ muốn cởi hết y phục trên người ra.

Tuy nhiên vừa nghĩ đến thân phận hiện tại của mình, nàng lại nhịn xuống.

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy nóng bức ở ngoài nhưng vẫn thấy hơi lạnh sống lưng, toàn thân không được tự nhiên.

Dù sao, nói thế nào thì cái giường này trước đây Tiểu Nhạc Tử đã ngủ qua.

Dù vừa rồi nàng đã đổi chăn đệm Tiểu Nhạc Tử đã dùng, bây giờ nằm ở trên vẫn không được thoải mái.

Quanh người âm khí dày đặc, dường như có cái gì đó âm u ở trong góc đang nhìn nàng.

Làm hại nàng một mực không dám ngủ, một khi ngủ, lại sợ Tiểu Nhạc Tử quay về tìm nàng, hoặc là nằm bên cạnh nàng mà ngủ.

Kết quả là, nguyên một buổi tối, Đồng Nhạc Nhạc vừa tỉnh vừa ngủ, ngủ cực kì bất an, làm cho ngày hôm sau rời giường, quanh mắt xuất hiện quầng thâm thật nổi bật.

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc tiều tụy như vậy, Tiểu Quế Tử không khỏi kinh ngạc:

“Tiểu Nhạc Tử ngươi làm sao vậy? Sao mới qua một đêm mà ngươi lại tiều tụy như vậy?”

Đối với thái độ kinh ngạc tột độ của Tiểu Quế Tử, nhìn vào gương đang đồng phát sáng kia, đối diện với chính mình cũng thật kinh ngạc.

Chắc chắc chắc, nàng hiện tại chính là gấu trúc sao?

Nhìn quầng mắt đen này trên khuôn mặt trắng như tuyết kia, càng bất bất hơn.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thở dài bất đắc dĩ.

Cũng không thể trách nàng.

Ngủ ở chỗ người chết đã ngủ qua, liệu ai có thể ngủ ngon đây?

135. Chương 135: Chương 92-1 : Đánh Bằng Roi

Chỉ là, chuyện này nàng tuyệt đối không thể nói cho bất luận kẻ nào.

Vì vậy đối diện với gương mặt tràn đầy kinh ngạc lo lắng của Tiểu Quế Tử, chỉ là mấp máy khóe miệng, mở miệng nói:

“Không có việc gì, chỉ là ta không quen giường, không có thói quen ngủ nơi lạ thôi”

“Hắc hắc.... thì ra là thế, ta trước kia cũng nghe người nói như vậy, may là ta không bị. Chỉ cần mệt nhọc, coi như là bãi tha ma cũng có thể ngủ được!”

Tiểu Quế Tử ha ha cười nói cũng không kiêng kị cái gì.

Nghe được Tiểu Quế Tử lời này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là hoàn toàn im lặng.

Nhưng mà, lại bắt đầu hâm mộ Tiểu Quế Tử, giống như là người không làm chuyện áy náy, cho nên cho dù ngủ nơi nào cũng không sợ hãi!

“Được rồi không nói nữa, chúng ta nhanh lên một chút rửa mặt đi! Chuyện ở Tàng Thư Các chúng ta còn chưa có hoàn thành”.

Thấy sắc trời đã không còn sớm, mọi người cũng là lục tục đi hết. Đồng Nhạc Nhạc trong lòng biết Tô công công bọn họ là có chủ tâm nhằm vào nàng. Nếu nàng tính toán ở lại bên trong hoàng cung, đương nhiên là không thể làm sai chuyện gì, khiến cho bọn họ bắt được hành động để lớn tiếng bẩm báo.

.....

Tàng Thư Các chiếm diện tích khá lớn, bộ sách càng là ngàn vạn, nếu như chỉ có một mình Đồng Nhạc Nhạc sợ là có mười ngày, nửa tháng cũng không hoàn thành được.

May là, bên người nàng có một Tiểu Quế Tử cùn cùn không sợ khổ cực, hơn nữa sức lực khá lớn !

Đừng xem Tiểu Quế Tử tuổi còn nhỏ, khí lực so với người bình thường lớn hơn nhiều!

Tuy nhiên khí lực lớn, sức ăn của Tiểu Quế Tử so sánh người bình thường cũng là nhiều hơn!

May là bên trong hoàng cung đãi ngộ không tồi, coi như đẳng cấp thấp nhất là Tam Đẳng Thái Giám, cơm trắng cũng là đủ cho người mặc sức ăn!

Mới năm ngày ngắn ngủi Đồng Nhạc Nhạc liền phát hiện , Tiểu Quế Tử hình như so với trước đây mập lên một vòng .

Sắc mặt cũng hồng hào như thế, khiến cho cái mặt tròn tròn thêm giống như bánh bao nhân thịt.

Đồng Nhạc Nhạc vẫn còn thường xuyên lấy chuyện này chê cười Tiểu Quế Tử, Tiểu Quế Tử nghe xong cũng không giận, ngược lại giống như phi thường hoan hỉ tự hào.

“Ha... ha.... người cũng biết ta ăn nhiều hơn. Trước kia ở nhà lúc nào cũng ăn không đủ no, hiện nay sau khi vào cung cơm trắng đủ ăn, đều mập một vòng. Chờ nghỉ định kì ta sẽ xuất cung gặp mặt người nhà, người nhà thấy khăng định cũng rất vui!”

“Cái gì! ? Nghỉ định kì! ?”

Nghe được Tiểu Quế Tử nói lời này, Đồng Nhạc Nhạc trên mặt không khỏi sửng sốt.

“Làm thái giám còn có kỳ nghỉ!?”

Thấy Đồng Nhạc Nhạc giật mình, lần này đến phiên Tiểu Quế Tử ngây ngẩn cả người.

“Đúng vậy, coi như chúng ta là bán mình vào cung, mỗi tháng còn có kỳ nghỉ hai ngày, nếu như trở thành Nhị Đẳng Thái Giám thì có ba ngày, loại Nhất Đẳng Thái Giám có năm ngày. Không phải lúc chúng ta vào cung Quản Trị Thái Giám đã nói qua sao! ? Làm thế nào Tiểu Nhạc Tử người không biết???”

Thấy Tiểu Quế Tử mặt mày giật mình nhìn phía mình đầy nghi hoặc, Đồng Nhạc Nhạc sửng sốt lập tức làm ra vẻ bỗng nhiên tỉnh ngộ, một tay vỗ vỗ gáy mở miệng nói.

“Ai.... đều tại trí nhớ này, chuyện này ta quên mất!”

”Ha hã.... là Tiểu Nhạc Tử người còn chưa quen nơi này, tối hôm qua lại không ngủ ngon, mới quên điều này đây!”

Đối với lời nói của Đồng Nhạc Nhạc, Tiểu Quế Tử cũng không có nghi hoặc chút nào, nên mở miệng cười nói.

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, lập tức gật đầu, nói theo Tiểu Quế Tử.

“Đúng vậy, ta từ nhỏ đã bị thế này. Nếu như đến chỗ chưa quen thuộc lắm, sẽ trở nên rất căng thẳng, nhận thức chưa thông thì chuyện gì cũng quên trước quên sau.”

“Ha hã.... thì ra là thế, tốt lắm chúng ta làm việc thôi, Tàng Thư Các vẫn còn có một chút liên quét dọn xong hết đi!!!”

Nghe được lời Tiểu Quế Tử, Đồng Nhạc Nhạc lập tức gật đầu, sau đó cầm khăn lau chà giá sách.

Nghĩ đến nàng ở đây đã năm ngày, mỗi ngày đều làm việc ở Tàng Thư Các lại cũng không có gặp qua Lan Lăng Thiệu Giác.

Có điều, mặc dù như thế nhưng chuyện tình bên trong hoàng cung, nàng đều cực kì rõ ràng.

Dù sao bên trong hoàng cung không có gì giải trí, làm ọi người thích nhất trò chuyện bát quái!!!

Coi như là người nào đó ăn vài chén cơm, không đến một ngày, người trong cả hoàng cung đều sẽ rõ ràng.

Mà mấy ngày nay, chuyện được mọi người nói nhiều nhất là Hoàng thượng phái thị vệ lục tung hoàng cung, tìm kiếm Phượng Hoàng Điêu và một nữ nhân thần bí.

“Các người biết không? Phượng Hoàng Điêu mà hoàng thượng thích nhất vô duyên vô cớ biến mất, Hoàng thượng phái rất nhiều người đi tìm, đều không tìm được.”

“Đúng vậy, ta nhìn mấy ngày nay bên trong hoàng cung thị vệ đều vò vò vàng vô cùng chặt vật quần bách, vẻ mặt nặng trĩu, nhìn thấy thật sự làm cho người ta chịu áp lực a. . .”

“Ai..... người vào cung sau không rõ ràng lắm. Con Phượng Hoàng Điêu kia nghe nói đã cứu qua Hoàng thượng. Hơn nữa có lẽ đã bị tuyệt chủng cả trăm năm nay, thế gian hiếm có. Thiết nghĩ , cả thế gian có lẽ

chỉ có một con vật như vậy ! Hơn nữa, con Phượng Hoàng Điều này cực kỳ có linh tính, mới có thể khiến cho Hoàng thượng sùng ái như thế! Hiện nay không thấy, Hoàng thượng không lo lắng mới là lạ!”

“Chính ta cũng nghe thị vệ điện Dưỡng Tâm nói, mấy ngày nay đám cung nhân hầu hạ bên trong điện Dưỡng Tâm , ai nấy đều không dám thở gấp một phen. Dù sao từ lúc không thấy Phượng Hoàng Điều hoàng thượng tính tình đại biến, chỉ hơi động một cái liền phát giận. Cung nhân đều sợ đến hầu hạ điện Dưỡng Tâm, ai nấy đều lo lắng đề phòng thấp thỏm bất an. Chỉ sợ một lần không cẩn thận dẫn đến Hoàng thượng không cao hứng. Còn những ai coi như là dung mạo xấu xí , đều tự động không dám lộ diện ở trước mặt hoàng thượng, sợ Hoàng thượng nhìn không vừa mắt một cái, liền lôi hất ra đánh đòn !”

“Oa, đáng sợ như vậy a..... Nghĩ đến, kia con Phượng Hoàng Điều đối Hoàng thượng mà nói, thật sự phi thường quan trọng đây! Nhưng mà, ta còn nghe nói, ngoài ... con Phượng Hoàng Điều kia ra, Hoàng thượng vẫn còn cho người đi tìm hành tung một nữ nhân đó!”

“Uh, cái...này ta biết, hai tháng trước vào một một ngày nào đó, đột nhiên có một nữ nhân thần bí xuất hiện ở trong phòng ngủ của hoàng thượng, nghe nói cái nữ nhân thần bí này là thích khách, cho nên Hoàng thượng mới có thể cho người ta không ngừng tìm kiếm!”

“Đúng vậy, nghe nói nữ nhân thần bí võ công cao cường, coi như điện Dưỡng Tâm bên ngoài có thị vệ gác dày đặc cũng là đến không bóng hình, đi không tung tích. Mỗi lần đều phảng phất đột ngột xuất hiện, lại mỗi một lần đều làm cho người ta không tìm được tung tích nàng, thật sự ly kỳ!”

“Nữ nhân kia võ công khẳng định đạt tới đỉnh cao. Có thể né tránh thị vệ đi đến điện Dưỡng Tâm, cũng khó trách Hoàng thượng gần đây tính tình thay đổi như vậy. Cao thủ như thế Hoàng thượng có thể nào không lo lắng! ?”

“Chính là a chính là. . .”

Đối với mọi người đủ cách nói xôn xao, Đồng Nhạc Nhạc càng là thu hết vào trong tai.

Cho dù là con Phượng Hoàng Điều kia hay nữ nhân thần bí kỳ kia thì thật đều là cùng một người!!!

Chỉ tiếc, điểm này nàng hoàn toàn không thể ọi người biết.

136. Chương 136: Chương 92-2 : Đánh Bằng Roi

Chỉ là, vừa nghĩ tới Huyền Lăng Thương giờ phút này không ngừng đang tìm kiếm nàng, khiến cho trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vừa hoan hỉ vừa khổ sở.

Nàng vui mừng vì Huyền lăng THương đang không ngừng tìm kiếm nàng, chứng tỏ nàng trong lòng Huyền Lăng Thương có phân lượng không nhẹ.

Khổ sở cũng là do thân phận hiện tại này của nàng. . .

Trên người nàng có cùng ấn kí với đám thích khách đêm đó , nàng phỏng đoán chính mình có liên hệ lớn cùng với đám thích khách hành thích hoàng thượng .

Cho nên, Đồng Nhạc Nhạc hiện tại chỉ cảm thấy chính mình đang đi ở trên vách núi cheo leo, hơi vô ý sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng không thấy đáy.

Tuy là thế nhưng nàng vẫn kiên trì ở lại trong hoàng cung, đơn giản.... trong hoàng cung nguy cơ tứ phía khiến có nam nhân nào đó khiến cho nàng luyến tiếc không quên .

Huyền Lăng Thương, hiện tại ngươi rốt cuộc đang làm cái gì!? Bởi vì chuyện của mình mà phiền não lo lắng!?

Thật xin lỗi, ta để ngươi lo lắng . . .

Nghĩ vậy chút, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy trong lòng phẳng một khối đá tảng thật lớn đè nặng, trầm trọng như thế .

Cái mũi cũng cay cay, chỉ là Đồng Nhạc Nhạc không muốn để cho người khác nhìn ra cái gì, liền một mực đè nén khổ sở trong lòng .

Lúc Đồng Nhạc Nhạc tâm sự nặng nề, công việc Tàng Thư Các cũng đã hoàn thành .

Nhìn thấy vôi vàng mới vài ngày đã quét dọn xong Tàng Thư Các, Đồng Nhạc Nhạc và Tiểu Quế Tử cũng mệt mỏi thở phào một hơi.

“Rốt cục quét dọn xong, mệt chết ta.”

Một bên đưa tay xoa xoa cổ tay mỗi nhừ, trên gương mặt tinh xảo nhỏ nhắn của Đồng Nhạc Nhạc lộ vẻ khổ sở.

Tiểu Quế Tử thấy vậy, không khỏi mở miệng cười nói.

“Đúng vậy, muốn quét dọn Tàng Thư Các lớn như vậy tương đối mệt, may là chúng ta đã hoàn thành , hiện tại, chúng ta phải đi báo cho Tô công công!”

“Ừ!”

Nghe được lời Tiểu Quế Tử, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là gật đầu.

Mấy ngày nay, bởi vì chuyện Tàng Thư Các, Tô công công càng không ngừng làm khó dễ, nói thời gian dài như vậy cũng không có hoàn thành nhiệm vụ.

Cũng không giấu lại Tàng Thư Các lớn như vậy, cho dù có mười mấy người cũng không nhất thiết hoàn thành nhiệm vụ nhanh như vậy .

Trong lòng biết Tô công công là có chủ tâm làm khó dễ, Đồng Nhạc Nhạc chỉ có thể cố nhịn.

Ai kêu hiện tại thân phận mà nàng thế thân, chỉ là một tiểu thái giám cấp Tam Đẳng chứ! ?

Trong lòng bất đắc dĩ, Đồng Nhạc Nhạc liền cùng Tiểu Quế Tử cất bước đi tới chỗ ở Tô công công.

Lúc này đang là giữa trưa, cũng là thời gian dưỡng nhan của Tô công công cho đến lúc ngọc thiện, mới rời giường kiểm tra công tác của mọi người.

Bởi vì Tô công công là quản lý những thái giám mới tiến cung, cũng tức là Nhị Đẳng Thái Giám, cho nên có hẳn một gian phòng độc lập.

Khi Đồng Nhạc Nhạc và Tiểu Quế Tử đi tới chỗ Tô công công, đứng ở gian phòng bên ngoài, chỉ thấy cửa phòng khép hờ, trong phòng truyền đến một hồi tiếng ngáy như sấm.

Có lẽ, Tô công công ở bên trong đúng là đang ngủ say!

Người ta làm thái giám, lão cũng làm thái giám. Người khác làm việc vôi vàng chỉ mong giữ được nửa mệnh, hẳn lại ở đây ngủ dưỡng dung, quả thật là đồng nghiệp không đồng mệnh a!

Đương lúc trong lòng cảm thán, Đồng Nhạc Nhạc lại thấy Tiểu Quế Tử mang vẻ mặt khó xử liền nghi hoặc hạ giọng hỏi

“Làm sao vậy! ? Tiểu Quế Tử! ?”

“Nghe nói, Tô công công có căn bệnh hít thở rất nghiêm trọng , nếu như lúc ông ta ngủ trưa lại đánh thức , ông ấy sẽ tức giận phi thường!”

“A! ? Chúng ta đây nên làm cái gì bây giờ! ? Nếu không, chúng ta tìm Thuận công công đi! ?”

Thuận công công nói như thế nào cũng là phó quản sự, những việc lật vật này tìm hẳn cũng tốt.

Đương lúc Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ, lại thấy Tiểu Quế Tử lắc lắc đầu, mở miệng nói.

“Người quên.... Thuận công công hôm nay không phải lúc trực.”

“A..... chúng ta đây nên làm cái gì bây giờ! ?”

Đối với chuyện này, Đồng Nhạc Nhạc có hơi khổ não .

Dù sao, Tô công công từ trước đến giờ đối với nàng luôn bất mãn, hơn nữa Tô công công thích làm đẹp đã đến trình độ biến thái.

Nếu có người quấy rầy lão ngủ dưỡng nhan, cuộc sống sau này của kẻ đó cũng khỏi nghĩ đến điều gì tốt lành.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc nhú mày , khổ não nói.

“Không bằng, chúng ta đi về Tàng Thư Các trước, dù sao chúng ta mới làm việc vội vàng xong, không bằng nghỉ ngơi một phen, cũng không quá đáng. Chờ đến lúc Tô công công dậy, chúng ta trở lại đây đi! ?”

Đối với đề nghị của Đồng Nhạc Nhạc, Tiểu Quế Tử chỉ là gật đầu tán thành.

Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc và Tiểu Quế Tử hai người liền quay lại Tàng Thư Các .

Trước kia, khi Đồng Nhạc Nhạc còn là tiểu điều nhi được hoàng thượng sủng ái nhất, bên trong hoàng cung càng là muốn đi nơi nào thì đi nơi đó.

Một nhọc, sẽ đến bên hồ ngủ trưa, đói bụng thì đến Thiên Lí Trì bắt Cẩm Lý ăn.

Chính là hiện tại nàng lại chỉ là một Tam Đẳng Thái Giám cấp thấp , mỗi ngày có một chuyện mà làm không xong.

Chỉ là... đây chính do cuộc sống do nàng lựa chọn, không trách được người bên ngoài.

Trong lòng thở dài, đột nhiên một hồi âm thanh tao nhã vang lên cách đó không xa, từ từ nhẹ nhàng đưa tới.

Tiếng đàn trầm bổng, thật mê người, vừa nghe tiếng đàn này, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc lập tức sáng ngời!

Bởi vì, nàng nhớ tiếng đàn này. Ở bên trong hoàng cung, người có thể gảy đàn tiếng đàn động lòng người xuất thần như vậy, duy nhất chỉ có Lan Lăng Thiệu Giác !

Nghĩ đến đây mắt nhắm nhưng quét nhanh một lượt, chỉ thấy nơi này cách cung Bồng Lai không xa, liền nổi lên tâm tư đi gặp Lan Lăng Thiệu Giác.

Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền bảo Tiểu Quế Tử về Tàng Thư Các trước, chính mình liền đi theo đường cũ đi tới cung Bồng Lai.

Đúng lúc xế chiều, ánh nắng rực rỡ, trời xanh mây trắng, gió mát hiu hiu, thổi tới từng đợt ấm áp.

Bên trong hoàng cung, ba nghìn nhà liên miên không dứt, tường đỏ ngói xanh, hòn non bộ cùng dòng suối, rường cột chạm trổ, Cửu Khúc hành lang gấp khúc, tự thành một cảnh!

Đối với những điều này, Đồng Nhạc Nhạc đã sớm quen thuộc không thể quen thuộc hơn .

Vừa nghĩ tới có thể nhìn thấy Lan Lăng Thiệu Giác, bước chân Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhẹ nhàng vô cùng.

Tuy nhiên, lúc theo tiếng đàn đi tới cung Bồng Lai... cũng đã là người đi - nhà trống .

Nhìn thấy trong cung Bồng Lai chỉ có mấy người tiểu cung nữ đang thu thập, lại không có bóng dáng Lan Lăng Thiệu Giác, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhiễm vài phần chán nản.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo kia thêm vài phần ủ oải.

“Ai, Lan Lăng Thiệu Giác đi rồi . . .”

Vốn tưởng rằng có thể từ xa thấy mặt Lan Lăng Thiệu Giác . . .

Thở dài trong lòng, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi quay đầu , mặt ủ mày chau trở về.

Ai biết, vì tâm tình mất mát Đồng Nhạc Nhạc lại không chú ý tới tình huống dưới chân.

137. Chương 137: Chương 92-3 : Đánh Đòn Roi

Chỉ nghe thấy “xoạt” một tiếng, cảm giác trên chân đau nhói, cả người Đồng Nhạc Nhạc liền mất thăng bằng mà ngã nhào về hướng phía trước ...

Thân thể liền cùng với đất mẹ thân mật tiếp xúc, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy toàn bộ xương cốt dường như tiêu tan.

Cơn đau thấu xương nhanh chóng lan tràn toàn bộ cơ thể, Đồng Nhạc Nhạc đau đến nhe răng nhếch miệng, trước mắt còn phẳng phất rất nhiều đốm nhỏ như các ngôi sao điều hành quanh mặt trăng.

“Ôi, đau chết ta...”

Lão thiên a, làm thế nào mà nàng lại xui xẻo như vậy? **Chẳng lẽ năm nay phạm vào Thái Tuế sao!?

Trong lòng chính lúc đang nhỏ lệ. Thế mà chỉ sau một khắc, nàng nghe thấy giọng nói the thé chói tai vô cùng quen thuộc. Đồng Nhạc Nhạc tự nhủ trong lòng, đây gọi là phúc bất trùng lai họa vô đơn chí .

“Nô tài lớn mặt, lại dám làm hỏng đồ vật hoàng cung, người đây là chán sống!”

Nghe âm thanh the thé chói tai khó nghe đó, cho dù Đồng Nhạc Nhạc dùng đầu ngón chân để suy nghĩ, cũng biết người nào tới đây!

Trong lòng thương thân, Đồng Nhạc Nhạc cũng bất chấp trên người đang đau, lập tức đứng lên từ mặt đất. Nàng ngược mắt lên, nhìn về hướng phát ra âm thanh .

Chỉ thấy Tô công công không biết từ khi nào lại đứng cách đó không xa sau lưng nàng. Giờ phút này đúng là lão đang trừng mắt nhìn nàng.

Một đôi mắt lừ lừ đang phát ra tia tàn nhẫn, giống như miệng con rắn độc, hận không thể cắt nàng ra thành từng mảnh.

Đối mặt với ánh mắt tàn nhẫn khủng bố của Tô công công, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy da đầu tê rần.

Lập tức, nàng liền nhìn xuống chân mình tránh ánh mắt của Tô công công.

Chỉ thấy trên mặt đất bên cạnh nàng, một chậu hoa nhỏ rơi trên mặt đất trên mặt đất, chậu hoa đã bị vỡ tan.

Nhưng mà ở trên chậu hoa, không có hoa thơm cỏ lạ gì cả, chỉ là một đám bùn thôi.

Nghĩ đến vốn chậu hoa đã bị phá hư, nàng dự tính cầm đi vứt bỏ...

Chẳng qua chỉ là một cái chậu hoa, coi như bị vỡ, cùng lắm thì phạt chút bổng lộc thôi.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc nguyên trạng vốn đang thấp thỏm rất cực cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà, trên mặt làm ra một bộ dạng vô cùng cung kính, cúi đầu cup mắt, mở miệng nói với Tô công công.

“Tô công công, nô tài không phải cố ý, thỉnh Tô công công thứ tội!”

Người đang dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, đạo lý này, Đồng Nhạc Nhạc có lẽ thấu hiểu.

Nàng hiện tại chỉ hy vọng, chính mình ăn nói khép nép khiêm tốn, để Tô công công thấy cũng không có cơ hội gây khó khăn với nàng .

Tuy nhiên, không như mong muốn, Đồng Nhạc Nhạc không biết là Tô công công không thích người có tướng mạo vóc dáng đẹp, càng không thích người đó có khuôn mặt xinh đẹp mà lại là người nhu thuận ngoan ngoãn!~~diendan

Giờ phút này, nhìn thấy người trước mắt cúi đầu cup mắt, Đồng Nhạc Nhạc có một bộ dạng điềm đạm đáng yêu, khuôn mặt trang điểm dày như tường thành của Tô công công càng thêm âm u .

Đôi mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc có hơi nhú lại, trong đó vừa có tia hăm mộ ghen ghét tỏa ra mỗi lúc càng nhiều.

Bị Tô công công dùng ánh mắt sắc bén âm u nhìn mình, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy phía sau lạnh lẽo, tóc gáy dựng ngược, trái tim bắt đầu run rẩy .

Nếu như ánh mắt có khả năng giết người như người ta nói, Đồng Nhạc Nhạc nghĩ chính mình hiện tại chỉ sợ đã bị cắt ra từng mảnh rồi! ?

Trong lòng đang nghĩ ngợi, bên tai lại lần nữa truyền đến lời của Tô công công

“Người đâu! Lôi tên nô tài gây họa này ra ngoài kia, đánh ba mươi đại bản!”

“Cái gì! ? ? ? Ba, ba mươi đại bản! ? ? ? ?”

Vừa nghe thấy Tô công công nói như vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy ‘Ầm ầm!’ một tiếng, đại não lập tức trống rỗng, không suy nghĩ được cái gì .

Ba mươi đại bản a! Ngay cả một vị đại hán cao to lực lưỡng có thể còn không chịu nổi, huống chi cơ thể nhỏ này của nàng chứ! ?

Nếu dụng hình xong, nàng không chết thì cũng là bán thân bất toại a!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy thực sự sợ hãi, nhưng cũng hiểu rằng , Tô công công này là có chủ ý muốn nàng chết đây mà!

Người này quá ác độc, nàng chẳng qua là có mặt mũi xinh đẹp, vì vậy sẽ bị hãm hại chết, chết kiểu này cũng thật sự rất oan !

Bất đắc dĩ, tại thời điểm này, thân phận địa vị nàng là phải ở trong hoàng cung . Cái mạng của thái giám lại không có giá trị, nếu nàng đã chết mọi người cũng sẽ không để ý quan tâm đến!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc liền sợ đến khuôn mặt nhỏ nhắn toàn bộ liền trắng bệch.

Hai chân mềm nhũn, ‘Bùm’ một tiếng ngã nhào trên mặt đất.

Đối với sự sợ hãi của Đồng Nhạc Nhạc, Tô công công phảng phất thích thú với~~diendan~~ khuôn mặt xinh đẹp đầy hoảng sợ, trên mặt ông ta thể hiện nét cười càng phát ra âm u sắc bén .

“Vẫn còn chờ cái gì! ? Người đâu, mang nó đi . . .”

Cùng với lời của Tô công công, hai tên thái giám đi theo phía sau lão lập tức tiến lên, định kéo Đồng Nhạc Nhạc đi xuống .

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc muốn chạy trốn, chỉ là, khí lực trên người dường như bị mất hết, ngay cả cử động đầu ngón tay cũng không có sức lực .

Cảm giác được điều này, tinh thần Đồng Nhạc Nhạc sa sút tới cực điểm.

Chẳng lẽ, nàng liền không may như vậy! ? Sẽ phải bị đánh chết sao! ?

Trời ạ, ai có thể tới cứu nàng đây! ?

Huyền Lăng Thương, nhanh tới cứu ta a. . .

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc tuyệt vọng hô to, giờ này khắc này, nàng rất hy vọng Huyền Lăng Thương có thể giống như thiên thần liền xuất hiện, giải cứu nàng ra khỏi nơi đáng sợ này.

Vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc khẩn cầu, chỉ sau một khắc, trời cao dường như nghe được cầu khẩn của nàng, một âm thanh vô cùng quen thuộc bỗng vang lên từ phía sau Đồng Nhạc Nhạc .

“Dừng tay!”

Nam nhân mở miệng, giọng nói kia trầm thấp mê người , lại càng mang theo sự uy nghiêm làm cho không người nào có thể kháng cự .

Nghe vậy, trong lòng mọi người cả kinh, sau đó lập tức vội vàng quay đầu lại. Nhìn về hướng âm thanh phát ra, Đồng Nhạc Nhạc đương nhiên cũng không ngoại lệ!

Ánh mặt trời quỳ rũ, xuyên qua cành lá tươi tốt êm dịu, dưới tán lá cây tỏa ra một màu sắc rực rỡ.

Một nam nhân áo trắng, liềm lẳng lững tùy ý đứng dưới tán cây keo.

Gió mát hiu hiu thổi nhánh cây keo lay động, những đóa màu trắng của cây keo từ từ bay xuống.

Phảng phất như tiên nữ áo trắng, nhảy múa ở trong gió những điệu nhảy đẹp nhất gây rung động lòng người. Chúng nhẹ nhàng rơi xuống trên đầu, trên người nam nhân, . . .

Tóc đen như thác nước, chỉ là dùng một dây màu trắng ngà nhẹ nhàng buộc một bó nhỏ, còn lại thả tùy ý ở phía sau, vài sợi buông nhẹ trên hai vai.

Một chiếc trường sam màu trắng nhạt đã phác họa ra vô cùng nhuần nhuyễn dáng người gầy gò kia của nam nhân .

Mặt đẹp như ngọc, lông mi như đang bay nghiêng vào trong tóc mai.

Mũi thẳng tao nhã, môi đỏ mọng như cánh hoa!

Đôi mắt kia có màu đen giống như bảo thạch, dường như phảng phất có ánh mặt trời chiếu vào, làm cho trong đó có ngàn vạn ánh sáng di chuyển. Chỉ cần liếc mắt, liền làm cho người ta không mở mắt nổi!

Nam nhân liền im lặng đứng ở nơi đó, quả nhiên cũng là một người Lan Chi Ngọc Thụ (mỹ nam), ai ai cũng biết!

Mà cái nam nhân danh tiếng như tiên giáng trần vượt khỏi đời thường không phải ai khác, đúng là Lan Lăng Thiệu Giác vừa nảy gậy đàn khiến cho Đồng Nhạc Nhạc tìm kiếm !

138. Chương 138: Chương 94-1 Cọ Thùng Phán

Không có chương 93 nhé

Nhìn thấy người mới tới, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc.

Không ngờ tới, Huyền Lăng Thương mà mình chờ mong vẫn không xuất hiện, nhưng Lan Lăng Thiệu Giác ban này đã rời khỏi, lại quay lại . . .

Ngay khi trong lòng Đồng Nhạc Nhạc hết sức cảm thán, đôi mắt nhìn Lan Lăng Thiệu Giác càng giương thật to, trong đôi mắt đẹp lộ vẻ ngạc nhiên.

Hiện tại vẻ mặt trở mất đứng nhìn chằm chằm không nói nên lời, lộ vẻ không dám tin của Nhạc Đồng Đồng , Lan Lăng Thiệu Giác đầu tiên là ngược hắc mầu tuyệtj đẹp kia lên, khẽ liếc mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc một cái. Sau đó, đưa mắt quét nhanh một lượt, rồi dừng ở trên người Tô công công đứng ở một bên.

Khi chạm trán đến ánh mắt của Lan Lăng Thiệu Giác mang theo sự lạnh lùng nổi tiếng không che đậy kia , Tô công công trong lòng không khỏi rung mình.

Đồn đại Lan Lăng Vương bên ngoài cư xử nho nhã, lễ độ, ôn hòa, thế nhưng hiện nay, ánh mắt của hắn, lại sắc bén như thế . . .

Kính hãi, Tô công công lập tức cúi đầu cup mắt, một mực cung kính hành lễ với Lan Lăng Thiệu Giác.

“Lan Lăng Vương vạn phúc.”

“Ồ.”

Đối với lời nói Tô công công, Lan Lăng Thiệu Giác chỉ nhàn nhạt gật đầu, sau đó, môi đỏ mọng hé mở, thản nhiên hỏi.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì!? Người phải dùng trượng đánh vị tiểu thái giám này !?”

Nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác, trên mặt Tô công công đầu tiên là sửng sốt, rõ ràng có chút bất ngờ.

Dù sao Lan Lăng Vương từ trước tới nay sẽ không để ý tới những việc lật vạt trong cung này, hiện nay, lại có thể phá lệ vì tiểu thái giám này!?

Đúng là bất ngờ, hay là có lý do khác !?

Trong lòng tính toán, trên mặt Tô công công làm ra vẻ điềm tĩnh, một mực cung kính mở miệng nói.

“Khởi bẩm Lan Lăng Vương, tiểu thái giám này tự tiện đi tới cung Bồng Lai, nhưng lại đập vỡ vật phẩm trong cung, đã phạm phải quy tắc, cho nên chúng ta mới dựa theo quy xử phạt hần!”

Tô công công mở miệng, nói với vẻ mặt công bằng chính trực nghiêm minh.

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, trong lòng lại hận phải nghiêng răng kèn kẹt. Nhưng đành chịu!

Dù sao, nếu như không có quan trên yêu cầu, nàng thật là không được phép tiến vào cung Bồng Lai này.

Bất đắc dĩ lúc ấy vừa nghe thấy tiếng đàn quen thuộc, nghĩ Lan Lăng Thiệu Giác lại ở chỗ này, Đồng Nhạc Nhạc liền quên những điều này, chạy đến cung Bồng Lai.

Hiện tại, không ngờ bị Tô công công bắt được sơ hở này, bây giờ còn dùng biện pháp thật lớn để xử lý, thật sự đáng ghét!

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vô cùng tức giận ảo não , Lan Lăng Thiệu Giác một bên nghe vậy, đôi mắt tuyệt đẹp kia đầu tiên là khẽ dừng ở trên người Đồng Nhạc Nhạc đúng lúc mặt mày ảo não .

Không biết tại sao, mặc dù chỉ là từng có gặp mặt một lần cùng tiểu thái giám này, nhưng cảm giác mà tiểu thái giám này gây cho hần , lại quen thuộc như thế. Hình như, trước đây bọn họ liền đã từng gặp nhau . . .

Vốn chính hần , từ trước đến giờ mặc kệ mọi chuyện trong cung, chỉ là mới vừa rồi bởi vì quên đồ phải quay về. Không nghĩ tới từ xa xa thấy một màn như vậy, hần lại không hề nghĩ ngợi, liền đi tới .

Chỉ vì, hần không ngờ thấy tiểu thái giám này bị người bắt nạt, làm khó dễ. . .

Cảm giác như thế, có lẽ lần đầu tiên phát sinh đấy!

Trong lòng nghi hoặc không thôi, Lan Lăng Thiệu Giác có hàng trăm suy nghĩ đều không giải đáp được.

Giờ phút này, đang nhìn tiểu thái giám nhu nhược quì trên mặt đất, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tựa như cánh hoa sen kia, mặt cắt không còn máu. Làm trên mặt, lại thêm vài phần ảo não, khiến cho hần xem ra, giống như là một cái con tiểu điều bất lực, rất là đáng thương!

Thấy vậy, hắc mâu của Lan Lăng Thiệu Giác không khỏi thoáng lóe ra, lập tức môi mỏng hé ra, mở miệng nói.

“Tiểu thái giám này, là Bồn vương vừa rồi sai khiến hần đi theo hầu hạ. Cho nên, hần không phải tự tiện tiến vào cung Bồng Lai.”

Nghe thấy lời này của Lan Lăng Thiệu Giác, không chỉ có là bọn Tô công công kinh sợ , mà ngay cả Đồng Nhạc Nhạc, cũng là cả kinh trợn mắt đẹp một cái, ánh mắt nhìn phía Lan Lăng Thiệu Giác, lại càng tràn đầy không dám tin.

Chỉ là, khi nàng trạm chán đến ánh mắt Lan Lăng Thiệu Giác nhìn mình, lập tức nàng hiểu ra .

Lan Lăng Thiệu Giác hiện tại, là đang giúp nàng mà. . .

Nàng hóa thân tiểu thái giám, chỉ là từng có gặp mặt Lan Lăng Thiệu Giác một lần. Nhưng mà mỗi lần gặp Lan Lăng Thiệu Giác, hần đều là cứu nàng đang trong cảnh nước sôi lửa bỏng. . .

Một phần tình nghĩa này, sao khiến cho Đồng Nhạc Nhạc không cảm động !?

Vì vậy, ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc nhìn Lan Lăng Thiệu Giác, càng tràn đầy cảm kích.

Mặc dù, Đồng Nhạc Nhạc không mở miệng nói ra, chỉ là ánh mắt của nàng, đã cho biết tất cả.

Thấy vậy, Lan Lăng Thiệu Giác chỉ là nhẹ nhàng cười một tiếng với Đồng Nhạc Nhạc, xem như đồng ý.

Trong lúc đó đối với đối thoại ngầm của Lan Lăng Thiệu Giác và Đồng Nhạc Nhạc, lòng Tô công công còn nghi vấn.

Chỉ là, vị trước mắt này, chính là đương kim Lan Lăng Vương, thần tử mà đương kim Thánh thượng tín nhiệm nhất.

Coi như nhìn ra vị Lan Lăng Vương này là có tâm giúp vị tiểu thái giám này, hẳn cũng không dám trực tiếp làm phật ý.

Nghĩ tới đây, Tô công công lập tức mở miệng nói.

“Thì ra là thế, như vậy, Tiểu Nhạc Tử liền miễn đi ba mươi đại bản, nhưng mà chuyện làm hư một chậu hoa...”

Nói tới đây, Tô công công đầu tiên là ngẩng đầu nhìn Lan Lăng Vương thần nhiên đứng trước người, lập tức, đôi mắt ti hí kia không khỏi xẹt qua một vệt sáng.

“Liền phạt Tiểu Nhạc Tử nửa tháng lương tháng là tốt rồi, dù sao cung quy khó bỏ.”

Đối với sự xử phạt như vậy của Tô công công, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao, bổng lộc của Tam Đẳng Thái Giám vốn cũng không nhiều lắm.

Hơn nữa, những châu báu trang sức nàng giấu ở lãnh cung này, đủ nàng cả đời áo cơm không lo, nàng cũng không đau lòng chút tiền kia.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức cúi đầu cup mắt, mở miệng nói.

“Tạ ơn Tô công công.”

“Ừ.”

Đối với lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Tô công công chỉ là nhẹ nhàng gật đầu. Sau đó, thấy Lan Lăng Thiệu Giác vẫn còn tùy ý đứng ở chỗ này, vì vậy, liền mở miệng nói.

“Nếu như Lan Lăng Vương không có chuyện gì khác, chúng nô tài liền lui xuống.”

“Uh, đi đi!”

Nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác, Tô công công lập tức mang hai người phía sau xoay người rời khỏi.

Không đến một khắc, bên trong cung Bồng Lai, chỉ còn lại hai người Đồng Nhạc Nhạc và Lan Lăng Thiệu Giác.

Thấy Tô công công đã rời khỏi, Đồng Nhạc Nhạc lập tức đứng lên từ trên mặt đất.

Cũng bắt chắp trên người dính đất bụi và cỏ rác, lập tức đi tới trước mặt Lan Lăng Thiệu Giác, môi đỏ mọng mở ra, mở miệng nói.

“Mới vừa rồi thật sự là tạ ơn vương gia rất nhiều, nếu không phải Vương gia kịp thời xuất hiện, mạng nhỏ này của nô tài chỉ sợ cũng khó giữ được!”

Đồng Nhạc Nhạc ăn ngay nói thật, vì Tô công công chán ghét đối với chính mình, nếu vừa rồi mà không có Lan Lăng Thiệu Giác kịp thời xuất hiện, ba mươi gậy kia đánh xuống, nàng không chết cũng là tàn phế nửa người.

Nhớ lại, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vẫn còn hơi sợ!

139. Chương 139: C94.02: Cọ Thùng Phân

Trước kia ở bên trong hoàng cung, nàng thường xuyên nghe thấy mấy tiểu thái giám này bàn luận, ở trong hoàng cung, mệnh nô tài ti tiện như cỏ rác. Chỉ là lúc ấy nàng chính là Phượng Hoàng Điều mà đương kim Thánh thượng sủng ái nhất.

Ăn uống đều là dùng thứ tốt nhất, cho nên chưa từng để ý tới những việc lật vật này.

Hiện nay, thân nàng ở trong đó, mới biết bên trong hoàng cung, lại có thật nhiều chuyện hắc ám.

Nghĩ vậy mà trong lòng Đồng Nhạc Nhạc sợ hãi.

Hiện nay, nàng đã không phải là Phượng Hoàng Điều mà Hoàng thượng sủng ái, hơn nữa, nàng yếu kém nhiều mặt, nhất điểm võ công cũng không có. Nếu như thực sự phát sinh chuyện gì, cũng không bảo vệ được chính mình.

Ngẫm lại, Đồng Nhạc Nhạc liền buồn bực không thôi.

Hiện tại trong lòng Đồng Nhạc Nhạc hết sức phiền muộn. Nàng cũng không biết, suy nghĩ trong lòng mình, giờ phút này đang biểu hiện sâu sắc vô cùng trên mặt nàng.

Thấy vậy, hắc mâu tuyệt đẹp kia của Lan Lăng Thiệu Giác đầu tiên là khẽ lóe ra một thoáng. Sau đó, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói.

” Tô công công kia, vẫn luôn nhằm vào người như thế sao !?”

“Hả !?”

Nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác, Đồng Nhạc Nhạc trên mặt đầu tiên là sửng sốt. Sau đó, như là nghĩ đến cái gì đó, một tay sờ sờ cái ót, pha lẫn vài phần xấu hổ.

“Ặc, tất cả mọi người nói, Tô công công từ trước tới nay không thích người diện mạo xinh đẹp, cho nên, từ khi vào cung tới nay, Tô công công mới có thể làm khó dễ nô tài như thế .”

Mặc dù hiện tại chính mình, dung mạo khuynh quốc khuynh thành, quốc sắc thiên tư. Chỉ là, không biết tại sao, ở trước mặt nam nhân này nói lên lời này, chính Đồng Nhạc Nhạc đều cảm giác được mình có vài phần hơi tự kỷ. Vì vậy, trên mặt không khỏi thêm vài phần xấu hổ và thẹn thùng.

Nhưng không biết, sau khi Đồng Nhạc Nhạc vừa nói dứt lời, khóe miệng Lan Lăng Thiệu Giác chợt bĩu một cái.

“Ha hả, phải không !? Có điều, dung mạo Tiểu Nhạc Tử người đích thật là đẹp mắt!”

Nam nhân mở miệng, giọng nói chất phát, mê hoặc.

Mê hoặc nhất, là khóe miệng cười của nam nhân.

Ấm áp như vậy, phảng phất gió xuân thàng ba từ từ thổi qua, khiến cho tơ liễu tung bay, hồ nước không ngừng gợn sóng, trông rất đẹp mắt!

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi buồn bực, ánh mắt tăng thêm vài phần ngưng ngù.

Trong lòng lại kêu lên không dứt.

Chắc chắn chắc, Lan Lăng Thiệu Giác này, mặt mũi vốn đã đẹp rồi, khi cười lộ lên, quả thực muốn mê chết người!

Hèn chi, cung nữ trong cung và mấy bà phòng bếp mỗi lần nói lên Lan Lăng Thiệu Giác, sắc mặt đều là đỏ lên, mặt mày thêm thẹn thùng.

Nam nhân này, đích xác có thực lực như vậy !

Trong lòng thầm nghĩ, khóe miệng Đồng Nhạc Nhạc nhếch một cái, không khỏi mở miệng cười nói.

“Ha hả, nô tài nào dám so sánh cùng Vương gia !? Vương gia chính là mây trắng trên trời, cao quý phi phàm, diện mạo hiên ngang, nô tài chẳng qua là bùn đất trên mặt đất thôi!”

Nghe được lời tự hạ mình của Đồng Nhạc Nhạc, Lan Lăng Thiệu Giác nghe vậy, giữa lông mày không khỏi nhăn lại.

“Người cũng không cần tự ti, Bồn vương liền cảm thấy được người, rất đẹp.”

“Ha ha, phải không! ?”

Nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác, không biết như thế nào, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ầm ập.

Lập tức, đưa tay sờ cái ót, nhếch miệng cười một tiếng.

“Kỳ thật, nô tài cũng hiểu được bản thân rất đẹp!”

Đối với lời nói Đồng Nhạc Nhạc không che dấu chút tự kỷ nào, Lan Lăng Thiệu Giác nghe vậy, phì cười không thôi.

Nụ cười trên mặt càng rạng rỡ !

Dù sao, ở bên trong hoàng cung, quy củ nghiêm ngặt. Để tồn tại, tất cả mọi người phải thật cẩn thận.

Tuy nhiên tiểu thái giám trước mặt này, lại không giống với những người khác!

Hắn ngay thẳng, hồn nhiên, dễ thương, nói chuyện cũng không quanh co lòng vòng.

Nhất là ánh mắt động lòng người, hắn có một đôi mắt đẹp trong xanh vời vời!

Lúc cười rộ lên, đôi mắt như vàng trắng non đang lên, trong mắt tràn đầy vui vẻ, làm cho người ta nhìn, không nhịn được sẽ cười theo. . .

Thấy đáng vẻ Lan Lăng Thiệu Giác phì cười không thôi, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ầm ập.

Thật tốt, ở bên trong hoàng cung, có thể gặp được Lan Lăng Thiệu Giác.

Mặc dù, nàng bây giờ, đã không hề là tiểu điều có thể lao đầu vào trong lòng hắn làm nũng, để hắn vuốt lông như trước đây nữa.

Chính là hiện nay, có thể đứng chung một chỗ trò chuyện với hắn, cùng nhau cười, là Đồng Nhạc Nhạc thấy rằng, cảm giác như thế cũng không tệ!

Trong lòng đang nghĩ ngợi, đột nhiên, từ cách đó không xa một người Đới Dao thị vệ vội vã đi tới .

Chỉ thấy tên Đới Dao thị vệ đi tới bên người Lan Lăng Thiệu Giác , sau đó tại bên tai Lan Lăng Thiệu Giác nói nhỏ cái gì.

Nghe xong, Lan Lăng Thiệu Giác chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, ra hiệu tên thị vệ kia đi rồi khỏi trước.

Lập tức, liền xoay người, mở miệng nói với Đồng Nhạc Nhạc.

“Bồn vương có việc, muốn rời khỏi đây trước. Nhưng mà, Tiểu Nhạc Tử, sau này nếu cần hỗ trợ ở đây, cứ việc tìm đến Bồn vương!”

Đối với lời này Lan Lăng Thiệu Giác , Đồng Nhạc Nhạc trong lòng ầm ập, lập tức gật đầu.

“Dạ, xin tạ ơn Vương gia trước !”

“Ừ!”

Đối với sự cảm kích của Đồng Nhạc Nhạc, Lan Lăng Thiệu Giác chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, lập tức xoay người rời khỏi.

Nhìn thấy một bóng dáng phong thái tuyệt vời kia dần dần biến mất ở tầm mắt mình, Đồng Nhạc Nhạc thật lâu vẫn không thể hoàn hồn. . .

Chỉ cảm thấy, Lan Lăng Thiệu Giác cho nàng một ánh mắt trời ầm ập ở bên trong hoàng cung, bao giờ cũng xuất hiện khi nàng nản lòng thoái chí, sưởi ấm lòng nàng. . .

Lan Lăng Thiệu Giác, cảm ơn người. . .

. . .

Tưởng rằng, chuyện tối ngày hôm qua, đã coi như kết thúc. Ai ngờ, hiện tại Đồng Nhạc Nhạc mới biết được, nàng là cỡ nào ngây thơ!

“Nếu như chuyện Tàng Thư Các của các người là xong sớm, như vậy, chúng ta liền sắp xếp chuyện khác cho các người đi làm ! Người, Tiểu Quế Tử, đi Ngự Thiện Phòng hỗ trợ, về phần người. . .”

Khi Tô công công nói tới đây, ngón tay không khỏi chỉ thẳng về hướng Đồng Nhạc Nhạc đứng ở trong đội ngũ .

Bị Tô công công đưa tay chỉ vào, hơn nữa nhìn thấy nụ cười âm hiểm trên mặt Tô công công , trong lúc đó, da đầu Đồng Nhạc Nhạc không khỏi tê rần, một sự bất an, lập tức nổi lên trong lòng.

Quả nhiên, nghe tới câu nói kế tiếp của Tô công công kia, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy như sấm sét giữa trời quang

“Tiểu Nhạc Tử, người liền cạo rửa tất cả thùng bồn cầu bên trong hoàng cung một lần đi! Còn nhớ, trong hôm nay, nhất định phải làm xong xuôi những việc lật vật này! Bằng không. . .”

Tô công công kế tiếp cũng không nói gì, chỉ là, mọi người ở ngoài là biết rõ ràng trong lòng!

Vậy là, Đồng Nhạc Nhạc hôm nay mà không cạo rửa một lần tất cả bồn cầu bên trong hoàng cung, thì cũng không có kết cục tốt gì!

Nghĩ đến đây một chút, ánh mắt mọi người nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc , càng là tràn đầy vẻ thông cảm đồng tình .

Chỉ là, cũng không ai dám nói hỗ trợ. Dù sao, chuyện Tô công công nhằm vào Đồng Nhạc Nhạc, người sáng suốt vừa nhìn liền biết.

Tô công công từ trước đến giờ không thích nhất người nào dung mạo xinh đẹp !

Đặc biệt tối hôm qua, lúc Tô công công lại làm khó dễ Đồng Nhạc Nhạc, đúng lúc gặp phải Lan Lăng Vương. Do nhìn thấy Lan Lăng Vương lại trợ giúp Đồng Nhạc Nhạc, hận ý của Tô công công đối với Đồng Nhạc Nhạc càng sâu .

Cho nên giờ phút này, Tô công công càng là biến đổi biện pháp để hành hạ Đồng Nhạc Nhạc.

140. Chương 140: Chương 94-3 : Cạo Thùng Phân

Nghe thấy thế, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy cả người cứng đờ.

Nàng gương mặt nhỏ nhắn tinh tế nhìn trần trời mà không dám tin.

Nàng trừng mắt thật to, con ngươi như sắp rớt ra ngoài, lắp bắp nói:

“Cái...cái gì? Chà rửa tất cả nhà xí trong cung?”

Trời ạ!

Đây chẳng phải là muốn nàng chết còn tốt hơn sao?

Phải biết rằng, nhà xí ở cổ đại không giống với nhà vệ sinh ở hiện đại, cạo rửa một chút thì sạch sẽ!

Nhà xí ở đây được dùng đều là dùng thùng chứa phân.

Vừa nghĩ đến Tô công công muốn mình phải cạo rửa các thùng phân bẩn thỉu như vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi liên tưởng đến nào là phân kinh tởm, nào là nước tiểu linh tinh...

Dạ dày nàng bắt đầu cuộn cuộn.

Trên gương mặt trắng nõn hiem thấy của nàng càng lúc càng xanh lè, Đồng Nhạc Nhạc cơ hồ muốn bất tỉnh.

Đối với vẻ mặt như sắp chết của Đồng Nhạc Nhạc, Tô công công lấy làm rất hưởng thụ, càng tỏ ra vẻ đắc ý, nụ cười trên khóe miệng càng tỏ ra nham hiểm đắc ý.

“Ha ha. Đúng vậy! Thế nào, không được sao? Chẳng lẽ tối hôm qua người được Lan Lăng Vương bảo hộ một lần, thì người liền cho rằng bản thân mình ưu tú hơn người sao !?”

Nói tới đây, Tô công công nhíu mắt lại, trong mắt không ngừng lóe ra từng tia sắc lạnh.

“Hừ! ta nói cho người biết, cho dù là ai bảo hộ người đi nữa thì người cũng chỉ là một tên nô tài hèn mọn! Là nô tài thì phải có bổn phận và nhận thức của nô tài! Bây giờ ta muốn người đi chà rửa thùng phân, người dám không nghe sao?”

Những lời nói tàn nhẫn của Tô công công khiến ọi người cảm như hén, tất cả đều không dám lên tiếng.

Câu nói cuối cùng kia càng lộ rõ sự khiêu khích và uy hiếp. Đây rõ ràng là nói với Đồng Nhạc Nhạc rằng ở đây hắn có chức vị lớn nhất, nếu như nàng không làm theo, cho dù là hắn có muốn nàng chết thì cũng là chuyện dễ như trở bàn tay mà thôi.

Đồng Nhạc Nhạc nghe xong những lời khinh thường cùng uy hiếp đó, trong lòng nàng tràn đầy tức giận, lúc này nàng thật sự rất muốn giết người.

Dù nàng là cô nhi, nhưng từ nhỏ đến lớn, tuy là cô nhi nhưng nàng được mọi người xung quanh đối xử rất tốt, chưa bao giờ nàng phải chịu ủy khuất nhục nhã như thế.

Nếu như ở hiện đại, bị người khác uy hiếp lăng nhục như vậy, nàng khẳng định sẽ không nói hai lời mà liền hung hăng dạy dỗ người đó một trận rồi mới nói sau.

Là người kiêu ngạo, là người tai quái !!!

Bất đắc dĩ...

Nơi này chính là triều đại phân rõ tôn ti trên dưới, bên trong hoàng cung này, quan lớn xưa nay có thể đè nén người ta chết được!

Nếu như bây giờ nàng hành hung Tô công công giống như trước đây, Đồng Nhạc Nhạc dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết nàng sẽ không thể sống được đến sáng mai...

Cho nên, Đồng Nhạc Nhạc không thể làm gì khác hơn là ... Cấn răng nhẩn nhịn!!!

Dù trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vô cùng tức giận, nhưng nàng chỉ có thể cấn răng chịu đựng.

Hai tay giấu trong ống tay áo đã nắm thành quyền thật chặt, đầu ngón tay cắm sâu vào trong da thịt, nhưng nàng vẫn không thấy đau!

Đồng Nhạc Nhạc âm thầm thề, đừng để cho nàng có cơ hội! Bằng không, nàng nhất định sẽ không tha cho hắn, nàng phải làm cho hắn quỳ trên mặt đất mà gọi nàng là cô nãi nãi!

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc không ngừng cắn phẫn trong lòng, Tiểu Quế Tử đứng bên cạnh, nhìn thấy một bên ánh mắt tràn đầy hung hãn, độc ác của Tô Công Công, một bên Đồng Nhạc Nhạc tức giận đến đỏ cả mặt .

Tiểu Quế Tử sợ Đồng Nhạc Nhạc nhịn không được làm ra chuyện gì đại đột, nên hắn bắt chắp tất cả, lập tức quỳ rạp xuống đất, cầu xin Tô Công Công:

“Xin Tô Công Công bỏ qua cho, Tiểu Nhạc Tử không có ý tứ gì khác, thỉnh Tô Công Công không nên tức giận”

Tiểu Quế Tử quỳ trên mặt đất cầu xin, trong lòng không ngừng khẩn trương.

Trên gương mặt bầu bĩnh của hắn không che giấu được sự lo lắng và căng thẳng. Hắn rất sợ Tô Công Công thật sự muốn xử phạt Đồng Nhạc Nhạc.

Đồng Nhạc Nhạc vốn là tức giận đến mức muốn giết người, nghe những lời này của Tiểu Quế Tử, nhìn lại hắn lúc này đang vô cùng khẩn trương cầu khẩn Tô Công Công.

Thấy vậy, lửa giận trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lập tức tan biến mất, đổi lại nàng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên và cảm động!

Ở bên trong hoàng cung này, mạng người còn rẻ hơn rau cỏ, mọi người vì bảo toàn mạng của mình, đều là bo bo giữ mình, thế nhưng Tiểu Quế Tử lại nhiều lần giúp đỡ nàng như vậy...

Một phần tình nghĩa này, sao khiến cho nàng không khỏi cảm động chứ?

Trái ngược với sự cảm động của Đồng Nhạc Nhạc, sau khi nghe những lời của Tiểu Quế Tử, Tô Công Công hừ lạnh một tiếng, rồi lập tức nhìn sang Đồng Nhạc Nhạc.

“Người thật sự không có ý tứ đó sao?”

Giọng Tô Công Công tràn đầy xem thường cùng giễu cợt.

Nghe thấy những lời không có ý gì hay ho kia cùng với gương mặt tô son điểm phấn lộ ra ánh mắt hung ác, Đồng Nhạc Nhạc nghĩ thật sự hấn rất đáng ăn đòn.

Chẳng qua là, nhìn Tiểu Quế Tử đang quỳ rạp xuống đất không ngừng vì mình mà cầu xin, nàng đành cắn răng nói:

“Tô Công Công, nô tài thật sự không có ý tứ đó, nô tài sẽ làm thật tốt những gì Tô Công Công phân phó, nô tài sẽ không để Tô Công Công thất vọng”

Đồng Nhạc Nhạc nói những lời này cơ hồ là phát ra từ kẽ răng.

Nàng tức giận đến muốn nội thương, nhưng để bảo vệ tính mạng và không phụ lòng của Tiểu Quế Tử, nàng nhin!

Nghe Đồng Nhạc Nhạc nói những lời này, lại nhìn thấy rõ ràng nàng vô cùng tức giận, nhưng không thể không cúi đầu, Tô Công Công không khỏi lấy tay che miệng cười đắc ý.

“Aaaaa... coi như ngươi thức thời!”

Nói xong lời này, hấn liền ly khai, có điều trước khi đi, hấn hướng mắt đến Đồng Nhạc Nhạc, ánh mắt trở nên âm u và khinh thường.

Đáp lại hành động này của hấn, Đồng Nhạc Nhạc chỉ khẽ nhếch môi.

Sau khi Tô Công Công đi khỏi, mọi người xung quanh cũng dần tản ra.

Chỉ có vài tiểu thái giám đứng lại cùng Đồng Nhạc Nhạc đồng thời đưa ánh mắt đầy thông cảm nhìn nàng.

“Tiểu Nhạc Tử, ngươi thật đáng thương, cũng vì gương mặt này của ngươi, Tô Công Công nhất định sẽ hận chết ngươi”

“Đúng vậy, nhưng mà, vì mạng sống, Tiểu Nhạc Tử ngươi sau này làm việc gì cũng phải nhẫn nhịn. Dù sao trong hoàng cung này, chuyện sống chết của nô tài là chuyện không đáng để nhắc đến.”

“Đúng, đúng, Tiểu Nhạc Tử, nhịn một chút, mọi chuyện liền trôi qua.”

Đối với sự quan tâm của mọi người xung quanh, Đồng Nhạc Nhạc chỉ biết giật giạt khóe miệng, nụ cười bất đắc dĩ, so với khóc càng khó coi hơn.

“Cảm tạ các người quan tâm, các người nhanh đi làm công việc của mình đi.”

Thẳng đến khi mọi người đã đi hết, Đồng Nhạc Nhạc lại đem ánh mắt đặt trên người Tiểu Quế Tử,

Càng nhìn Tiểu Quế Tử, ánh mắt nàng càng không che dấu được xúc động.

“Tiểu Quế Tử, lúc này ngươi nói đỡ cho ta, ta không biết phải cảm kích ngươi như thế nào. Vì ta mà ngươi đắc tội với Tô Công Công, hấn ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Nghĩ đến con người Tô Công Công lòng dạ hẹp hòi, Đồng Nhạc Nhạc liền vì Tiểu Quế Tử mà không khỏi lo lắng.

Người nghĩa khí như Tiểu Quế Tử thế gian này ít có, nàng quả thật không muốn Tiểu Quế Tử vì chuyện của nàng mà bị Tô Công Công gây khó dễ.

Sau khi nghe Đồng Nhạc Nhạc nói những lời lo lắng này, Tiểu Quế Tử chỉ mở miệng cười một tiếng như không có gì đáng ngại:

“Không có việc gì! Đi ra ngoài, bằng hữu giúp nhau là chuyện nên làm. Chẳng lẽ, ta và Tiểu Nhạc Tử người không phải là bằng hữu sao?”

“Ha ha, đúng vậy, bằng hữu, chúng ta là bằng hữu, phải giúp đỡ lẫn nhau. Ta, Tiểu Nhạc Tử, ở đây xin thề, cho dù sau này có chuyện gì xảy ra, chỉ cần Tiểu Quế Tử người có việc, cho dù ta có liều cái mạng này, ta nhất định cũng sẽ giúp người!”

“Ha ha, được!”

Gió mát chậm chậm thổi tới, dưới ánh mặt trời sáng rõ, tình bằng hữu giữa hai người cứ như vậy mà dần lớn lên.

141. Chương 141: Chương 94-3: Cọ Thùng Phên 2

Edit : Dung Cảnh

Lúc ban đầu, khi chính mình vẫn còn là tiểu điều , vào đêm trăng tròn sẽ hóa thân thành hình người.

Mà lúc này đây, nàng đã hóa thành hình người, cũng không biết tối nay, thân thể này có phát sinh biến hóa gì hay không?

Có thể lại hóa thành tiểu điều lần nữa hay không!?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lại là chờ mong, lại là sợ hãi, tâm tư đầy phức tạp.

Nếu như nàng lại hóa thành tiểu điều lần nữa, thì sẽ có khả năng quay trở về bên cạnh Huyền Lăng Thương.

Những ngày gần đây, bên trong hoàng cung, thị vệ cũng chưa từng ngừng lại việc tìm kiếm nàng .

Tất cả mọi người đều ra sức tìm kiếm Phương Hoàng Điều được Hoàng thượng hết mực sủng ái, chỉ là tìm kiếm thời gian dài như vậy cũng không có kết quả.

Nghe nói mấy ngày nay, cung nhân nô tài hầu hạ bên trong Dưỡng Tâm điện , ai nấy đều khổ không thể tả.

Bởi vì, từ khi Phương Hoàng điều mất tích, tính tình Hoàng thượng thay đổi thất thường, quanh thân phẳng phát như bao trùm một tầng băng sương. Cho dù ngày hè nóng bức , bên trong Dưỡng Tâm điện giống như một cái hầm băng.

Đám cung nhân hầu hạ tại điện Dưỡng Tâm mỗi ngày mỗi khắc phải hầu hạ cẩn thận, chỉ sợ không may làm ai kia tức giận thì cái mạng nhỏ này cũng thật khó mà giữ nổi...

Nếu như nàng có thể biến trở lại thành tiểu điều nhi mà nói...

Nghĩ tới đây, không biết sao trái tim bé nhỏ của Đồng Nhạc Nhạc đột nhiên đập nhanh liên hồi...

Nàng thật sự nghĩ muốn gặp lại Huyền Lăng Thương.

Nếu được nằm trong lòng Huyền Lăng Thương thì thật tốt, lười biếng ăn vạ làm nũng.

Thật nhớ quá, muốn Huyền Lăng Thương dùng đôi bàn tay ấm áp kia nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông của mình...

Lại muốn Huyền Lăng Thương dùng ánh mắt sủng nịnh, dịu dàng nhìn nàng ...

Lại mong mỗi muốn Huyền Lăng Thương dùng giọng nói trầm thấp, mê người nhẹ nhàng gọi “ Nhạc nhi “...

Bởi vì muốn thật nhiều thứ mà làm cho tâm Đồng Nhạc Nhạc cơ hồ đau.

Dù rất muốn gặp Huyền Lăng Thương, nhưng bây giờ, nàng không thể.
Tâm tình xuống dốc không thể nào diễn tả nổi, Đồng Nhạc Nhạc chỉ muốn một mình đi dạo.
Đối với tâm tư của Đồng Nhạc Nhạc, Tiểu Quế tử không thể nào biết.
Giờ phút này hẳn nghe Đồng Nhạc Nhạc nói vậy, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.
“ Được, vậy người đi rồi sớm trở về nghỉ ngơi “.
“ Ừ “
Nghe Tiểu Quế Tử nói như vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ gật đầu đồng ý.
Đợi Tiểu Quế tử đi xong, Đồng Nhạc Nhạc mới từ từ đi về phía trước.
Đồng Nhạc Nhạc cũng không biết mình đi nơi nào, chỉ là đi mà không có chủ đích.
Giờ phút này, khi màn đêm buông xuống.
Bầu trời hoàn toàn sẫm đen , vàng trắng vừa sáng vừa to!
Ánh trăng sáng tỏ kia, êm dịu chiếu xuống cả vùng đất.
Mà bên trong hoàng cung, đèn lồng treo cao, năm bước một chiếc . Chúng hòa cùng ánh trăng sáng trên trời cao, trông đẹp như tranh vẽ...
Gió đêm thổi tới mang đến từng đợt mát lạnh.
Mùa thu sắp tới, càng về đêm, nhiệt độ càng xuống.
Nhìn ánh trăng sáng trên bầu trời kia, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cảm khái vô hạn.
Không nghĩ, thời gian trôi qua thật nhanh, bất tri bất giác, nàng đã tới triều đại này được hơn ba tháng.
Nhớ lại lúc đó, nàng bởi vì ham món lợi nhỏ, uống cà phê hết hạn bỏ mạng, lại không hiểu vì sao tới triều đại này.
Điểm chết người chính là , nàng lại xuyên qua thành một con tiểu điều!
Lúc ấy, nàng chỉ cảm thấy như sét đánh giữa trời quang. Dù như thế nào cũng không dám nghĩ tới , chính mình sống hai mươi ba năm trời lại nhoáng cái xuyên qua, trở thành một con tiểu điều nho nhỏ.
Nhưng rồi nghĩ lại, nàng cũng thật là may mắn, may mắn vì chính mình xuyên qua thành một Phương Hoàng Điều!.
Bởi vì là Phương Hoàng Điều nên mới có thể dùng máu của mình để cứu Huyền Lăng Thương.
Có lẽ, đây là chuyện đã định trước...
Chỉ là bây giờ, thân phận nàng không rõ, có khả năng rất lớn sẽ là kẻ địch của Huyền Lăng Thương.
Cho nên, dù có muốn quay trở lại bên người Huyền Lăng Thương, nói hết tất cả, cũng không thể làm được gì.
Bởi vì hiện tại, nàng cảm thấy sợ hãi.
Sợ Huyền Lăng Thương sẽ hiểu lầm mình, sợ hẳn cho rằng nàng là kẻ thù của hắn, tiếp cận hắn là để ám sát hắn.
Bởi vì rất nhiều e ngại và sợ hãi khiến cho lòng Đồng Nhạc Nhạc phảng phất như bị hòn đá đè xuống.
Vừa muốn nói tất cả cho Huyền Lăng Thương, vừa sợ đến lúc chân tướng sáng tỏ. E rằng kết quả không phải nàng có thể đón nhận ...
Nàng rốt cuộc phải làm gì bây giờ?
Trong lòng nặng nề thở dài, đợi đến khi Đồng Nhạc Nhạc hồi phục lại tinh thần mới phát hiện, bất tri bất giác bản thân lại đi tới bên hồ ngày trước thích đứng ngắm một mình .

Quay về lúc trước, khi nàng còn là Phượng Hoàng điều, mỗi ngày giữa trưa sau khi ăn cơm no nàng lại thích nhất tới đây, nhảy lên trên lá sen lười biếng đánh một giấc ngủ trưa.

Vẫn còn nhớ cảm giác lần đầu tiên nàng nhảy lên lá sen ngủ say tít thò lò , mà bên ngoài kia chỉ vì nàng mất tích mà huyền não đến long trời lở đất.

Tiểu Lô tử suýt chút nữa vì chuyện này mà bị Huyền Lăng Thương xử phạt.

Hơn nữa, Huyền Lăng Thương còn một mình chống chiếc thuyền nhỏ đi đến giữa hồ sen tìm nàng...

Còn nhớ lúc ấy, nàng vẫn còn ngủ trên lá sen, cảm thấy hồ nước dập dờn.

Nàng từ từ ngẩng đầu, quay về nơi phát ra tiếng động. Chỉ thấy một nam nhân tuấn tú, một mình chống chiếc thuyền nhỏ, từ từ vạch đám sen sang hai bên hiện ra trước mắt nàng.

Trong dung mạo tuấn tú kia hiện ra muôn vàn sang trọng, còn trong sự lạnh nhạt lộ ra vô vàn uy nghiêm.

Đến tận khi nhìn thấy nàng, gương mặt đó mới thở phào nhẹ nhõm...

Mỗi lần nhớ lại đều khiến cho lòng Đồng Nhạc Nhạc rung động vô cùng.

Hai mươi ba năm làm cô nhi, tự nhiên có người sủng nàng trong bàn tay như thế, đặt ở trong tim !?

Cũng chỉ có một mình hắn duy nhất một người...

“ Huyền Lăng Thương, hiện tại, ngươi đang làm gì !”?

Có thể nào hắn bởi vì mình mất tích mà lo lắng không yên hay không?

Thật xin lỗi, lại làm ngươi khổ sở!

diendan .com

Đột nhiên bụng truyền ra một hồi âm thanh “ òng ọc òng ọc”

Cảm giác được bụng đang cồn cào, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi đưa tay sờ sờ chiếc bụng, môi hồng mím lại, mặt mày bất đắc dĩ.

“ Ai, thật đói bụng a...”

Coi như Tiểu Quế tử vừa ột chiếc bánh bao nhân thịt, chỉ là một cái bánh bao nho nhỏ như thế sao có thể ăn no được chứ?

Chỉ tiếc nàng bây giờ chỉ là một thân tiểu thái giám thấp kém mà không phải tiểu điều nhi trước kia, muốn ăn cái gì được ăn cái này.

Có lẽ nàng nên chịu đựng, đợi đến bữa cơm trưa ngày mai hẳn là có thể ăn no đi!

Trong lòng một phen tính toán, Đồng Nhạc Nhạc liền âm thầm thở dài.

Nhưng mà, nhìn xuống chỗ đất kia, đôi mắt xinh đẹp liền sáng ngời!

“ Nha ! Ta như thế nào quên, những củ đậu xanh này đều có thể ăn”

Trên mặt đất là một đám cây củ gì đó, Đồng Nhạc Nhạc đôi mắt sáng ngời, la lên.

Vẫn còn nhớ hồi đó, nàng vẫn còn ở cô nhi viện, phía sau có rất nhiều cây củ.

Rốt cuộc nó tên là gì nàng không nhớ rõ, chỉ biết là loại cây này đào lên khi rửa sạch đất cát là có thể ăn a.

Hơn nữa mùi vị vẫn thật ngon.

Thanh thanh ngọt ngọt, ăn thật ngon miệng

Nghĩ ngợi một chút, Đồng Nhạc Nhạc liền lập tức ngồi xuống , sau đó bắt đầu dùng tay đào chúng lên.

142. Chương 142: Chương 94-22 : Cọ Thùng Phân 2

Nhìn thấy khuôn mặt bầu bĩnh của Tiểu Quế Tử có vài phần buồn bã không thích hợp với hân ,trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cũng không vui.

Không muốn Tiểu Quế Tử tiếp tục buồn, nàng không thể làm gì khác hơn là động viên tinh thần cho Tiểu Quế Tử.

“Được rồi, chúng ta không chỉ nói những lời này. Ta đã cọ thùng phân cả một ngày rồi, đến bây giờ còn chưa ăn cơm nữa. Chúng ta trước hết đi ăn cơm thôi”.

Nhắc đến ăn uống, bụng Đồng Nhạc Nhạc lập tức phối hợp kêu lên vài tiếng.

Nhạc Nhạc nghĩ, mặc dù làm lụng cả ngày, thế nhưng chỉ cần để cho nàng ăn no, tính ra cũng không mệt nhọc gì!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc liền lập tức xoay người, đi về hướng phòng ăn .

Không ngờ, Tiểu Quế Tử sau khi nghe được lời này của nàng chỉ là đứng ở đó mà không có đi theo. Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc.

“Tiểu Quế Tử, ngươi làm sao vậy! ?”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói, Tiểu Quế Tử, mặc dù trong lòng không muốn đả kích nàng, nhưng mà có lẽ nếu không nói thì cũng không được.

“Tiểu Nhạc Tử, chẳng lẽ ngươi quên ! ? Quy củ trong cung có quy định về thời gian ăn cơm, nếu qua giờ chiều không ăn cơm, thì thức ăn cũng hết rồi, không có giữ lại đâu.”

“A! ? Cái gì! ? Nói như vậy, ta,... ta không phải không có đồ ăn sao! ?”

Nghe được lời này của Tiểu Quế Tử, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc lập tức tròn tròn cực to, mặt mày bi thảm kêu to lên.

Phải biết rằng, nàng cái gì khổ đều có thể chịu được, chính là không thể chịu đói a.

Coi như trước kia chính mình là cô nhi, tại khoảng thời gian khổ cực nhất đều cũng không có đói bụng như lúc này. Nàng không nghĩ tới hiện tại nàng lại ở đây chịu đói, trời ạ! Ông trời như thế nào thật tàn nhẫn hành hạ nàng.

Ngay khi trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không ngừng kêu khóc, Tiểu Quế Tử thấy nàng cả ngày làm việc, người lung lay sắp ngã, mặt mày bi thảm. Sau một khắc, hân như nghĩ đến cái gì con người lóe sáng, vội vàng móc ra một túi vải nhỏ từ trong ngực. Ngay lập tức trên tay hân xuất hiện một cái bánh bao thịt, thơm phức, hân chìa ra trước mặt Đồng Nhạc Nhạc.

“Ặc, đây là! ?”

“Đây là mới vừa rồi ở bữa cơm chiều ta lén giữ lại, ta biết người khẳng định làm việc cả ngày không có gì ăn, liền giấu đi để dành cho ngươi”

Nghe được lời này của Tiểu Quế Tử , Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy cái mũi của mình hơi cay cay.

Nàng nếu như không biết quy củ cũng tốt, nhưng mà trong lòng nàng hiểu rõ. Đối với nô tài trong cung không khát khe về ăn uống, chỉ là nếu nô tài trong cung bị phát hiện mang thức ăn ra khỏi phòng cơm sẽ bị xử phạt.

Mà Tiểu Quế Tử với nàng mới quen biết nhau ngắn ngủi có hai ngày, lại luôn giúp đỡ nàng khắp nơi, thực sự khiến cho nàng không biết nói cái gì mới phải. Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cảm động không khỏi sụt sịt muốn khóc.

Tiểu Quế Tử không biết tâm tư của Đồng Nhạc Nhạc, hân thấy Đồng Nhạc Nhạc không ngừng hít mũi, lại nghĩ rằng nàng đang khổ sở vì không có cơm ăn nên đói bụng, hân lại an ủi nàng.

“Tiểu Nhạc Tử người đừng khổ sở, mặc dù chỉ là một cái bánh bao thịt, ít nhất so với không được ăn cơm thì tốt hơn nhiều.”

Nghe được Tiểu Quế Tử nói, Đồng Nhạc Nhạc hần là an ủi mình, nhất thời trong lòng cảm động rất nhiều.

Công việc chính của Đồng Nhạc Nhạc trong những ngày này là dọn dẹp nhà xí, cho dù nàng đã làm việc rất siêng năng, cọ rửa sạch sẽ nhưng mùi vị đặc trưng lúc này của nó vẫn tỏa ra, phảng phất trong không khí.

Thấy vậy Đồng Nhạc Nhạc khoé miệng nhếch lên, cười với Tiểu Quế Tử một cái, nhưng mà nhìn lại nàng cười so với khóc càng khó nhìn hơn, Đồng Nhạc Nhạc nói.

“Cái...kia, Tiểu Quế Tử, người có thể ... hay không trước tiên cắt bánh bao lại, ở chỗ này thật sự là ta ăn không vô”

...

Dọn dẹp nhà xí cả một ngày, Đồng Nhạc Nhạc thấy trên người của mình đều thối, cái mùi khó chịu này bám vào trên quần áo làm nàng cảm giác như mới được vớt lên từ hồ phân.

Thử tưởng rằng bản thân mình có ở cùng một chỗ với người khác chắc chắn sẽ khiến người ta chịu không nổi, cho nên nàng đợi Tiểu Quế Tử sau khi đưa quần áo ỉn liền hướng nhà tắm đi tới.

Giờ phút này, bên trong nhà tắm không có một bóng người, mọi người sau khi tắm rửa xong đã quay về nghỉ ngơi.

Chỉ có Tiểu Quế Tử ở lại mang nước nóng giúp nàng, sau đó đợi nàng ở bên ngoài.

Lúc này, Đồng Nhạc Nhạc đã tắm qua tắm lại rất lâu chỉ còn thiếu nước không có lột toàn bộ da trên người mình ra mới hài lòng vì cái mùi đáng sợ ấy đã hết.

Lau khô tóc của mình, Đồng Nhạc Nhạc cột tóc lên cao sau đó mới mặc trang phục đi ra, lúc này trời cũng đã tối, trăng cũng đã lên cao.

Tiểu Quế Tử thấy Đồng Nhạc Nhạc rốt cục cũng đã tắm rửa xong đi ra, hần liền tiến tới móc trong cái túi nhỏ thứ đã len lén cất đi lúc nãy, là một cái bánh bao thịt trắng mịn, mặc dù không còn nóng nhưng đối với nàng lúc này thật là một món ăn quý.

“Tiểu Nhạc Tử bụng người bây giờ khẳng định rất đói đi!? Trước tiên người hãy ăn cái bánh bao này đi”.

Nghe được lời hần, Đồng Nhạc Nhạc vừa gật đầu, vừa đưa tay nhận lấy bánh bao của Tiểu Quế Tử đưa cho.

Hai tay Đồng Nhạc Nhạc cầm bánh bao đưa lên miệng cắn một miếng rồi nhai nhóp nhép, khuôn mặt vốn đã bầu bĩnh đáng yêu, bây giờ bởi vì hai má lại phồng lên cộng thêm ánh mắt vừa ăn vừa hưởng thụ nhìn qua cứ như con sóc con đang ăn vụng. Bất quá, cả ngày làm việc mệt mỏi, bụng lại bị bỏ đói mà chỉ ăn có bánh bao, hơn nữa nhìn cái bánh bao nhỏ này... Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy không đủ nhét kê răng.

Sau khi ăn xong, nàng cảm thấy càng đói bụng, không thể làm gì khác hơn là cầm nước lên uống, Đồng Nhạc Nhạc uống từng ngụm từng ngụm lớn, nàng nghĩ muốn uống nước để lót dạ thêm.

Tiểu Quế Tử đứng một bên nhìn thấy hành động này, mặt mày đều nhăn cả lại, hần vừa thở dài vừa nói, trên mặt đều lộ rõ vẻ xin lỗi và áy náy.

“Aiii..., đáng tiếc ta chỉ có thể giấu một cái bánh bao, nếu không người cũng không đến nỗi đói như vậy”

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, lập tức không hề nghĩ ngợi, liền mở miệng nói.

“Tiểu Quế Tử người không nên nói như vậy, kỳ thật người đã đối với ta rất tốt, phải biết rằng, nếu người bị người ta phát hiện len lén giấu đồ ăn cho ta, người sẽ phải chịu trừng phạt, người đã không quản việc như vậy ta thật sự rất cảm động”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, nhìn về phía Tiểu Quế Tử với ánh mắt chân thành đầy vẻ biết ơn.

Tiểu Quế Tử nghe vậy, chỉ là nhẹ nhàng mím môi, trên mặt vẫn có nét hơi bất đắc dĩ. Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, lập tức đưa tay vỗ vào bả vai Tiểu Quế Tử, mở miệng cười nói với hần.

“Được rồi, không nên có vẻ mặt đau khổ, cái gì cũng đã qua, chúng ta sao không thật vui vẻ! ?”

“Ha ha, thì đúng như vậy!”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Tiểu Quế Tử rút cuộc nhếch miệng cười một tiếng.

“Tốt lắm, đêm đã khuya, không bằng chúng ta đi về nghỉ ngơi đi! ?”

Tiểu Quế Tử mở miệng đề nghị.

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, khẽ lắc đầu.

“Ta bây giờ còn chưa muốn ngủ, người đi trước đi, ta đi tản bộ một lát rồi trở về”.

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ngược mắt nhìn ánh trăng tối nay, nàng chỉ thấy đêm nay chính là đêm rằm, mặt trăng thật tròn tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng làm cho người ta thư thái.

143. Chương 143: Chương 94-23 : Cọ Thùng Phên 2

Lúc ban đầu, khi chính mình vẫn còn là tiểu điều , vào đêm trăng tròn sẽ hóa thân thành hình người.

Mà lúc này đây, nàng đã hóa thành hình người, cũng không biết tối nay, thân thể này có phát sinh biến hóa gì hay không?

Có thể lại hóa thành tiểu điều lần nữa hay không!?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lại là chờ mong, lại là sợ hãi, tâm tư đầy phức tạp.

Nếu như nàng lại hóa thành tiểu điều lần nữa, thì sẽ có khả năng quay trở về bên cạnh Huyền Lăng Thương.

Những ngày gần đây, bên trong hoàng cung, thị vệ cũng chưa từng ngừng lại việc tìm kiếm nàng .

Tất cả mọi người đều ra sức tìm kiếm Phương Hoàng Điều được Hoàng thượng hết mực sủng ái, chỉ là tìm kiếm thời gian dài như vậy cũng không có kết quả.

Nghe nói mấy ngày nay, cung nhân nô tài hầu hạ bên trong Dưỡng Tâm điện , ai nấy đều khổ không thể tả.

Bởi vì, từ khi Phương Hoàng điều mất tích, tính tình Hoàng thượng thay đổi thất thường, quanh thân phảng phất như bao trùm một tầng băng sương. Cho dù ngày hè nóng bức , bên trong Dưỡng Tâm điện giống như một cái hầm băng.

Đám cung nhân hầu hạ tại điện Dưỡng Tâm mỗi ngày mỗi khắc phải hầu hạ cẩn thận, chỉ sợ không may làm ai kia tức giận thì cái mạng nhỏ này cũng thật khó mà giữ nổi...

Nếu như nàng có thể biến trở lại thành tiểu điều nhi mà nói...

Nghĩ tới đây, không biết sao trái tim bé nhỏ của Đồng Nhạc Nhạc đột nhiên đập nhanh liên hồi...

Nàng thật sự nghĩ muốn gặp lại Huyền Lăng Thương.

Nếu được nằm trong lòng Huyền Lăng Thương thì thật tốt, lười biếng ăn vạ làm nũng.

Thật nhớ quá, muốn Huyền Lăng Thương dùng đôi bàn tay ấm áp kia nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông của mình...

Lại muốn Huyền Lăng Thương dùng ánh mắt sủng nịnh, dịu dàng nhìn nàng ...

Lại mong mỗi muốn Huyền Lăng Thương dùng giọng nói trầm thấp, mê người nhẹ nhàng gọi “ Nhạc nhi “...

Bởi vì muốn thật nhiều thứ mà làm cho tâm Đồng Nhạc Nhạc cơ hồ đau.

Dù rất muốn gặp Huyền Lăng Thương, nhưng bây giờ, nàng không thể.

Tâm tình xuống dốc không thể nào diễn tả nổi, Đồng Nhạc Nhạc chỉ muốn một mình đi dạo.

Đối với tâm tư của Đồng Nhạc Nhạc, Tiểu Quế tử không thể nào biết.

DIỄN ĐÀN LÊ QUÝ ĐÔN

Giờ phút này hẳn nghe Đồng Nhạc Nhạc nói vậy, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

“ Được, vậy người đi rồi sớm trở về nghỉ ngơi “.

“ Ừ “

Nghe Tiểu Quế Tử nói như vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ gật đầu đồng ý.

Đợi Tiểu Quế tử đi xong, Đồng Nhạc Nhạc mới từ từ đi về phía trước.

Đồng Nhạc Nhạc cũng không biết mình đi nơi nào, chỉ là đi mà không có chủ đích.

Giờ phút này, khi màn đêm buông xuống.

Bầu trời hoàn toàn sẫm đen , vàng trăng vừa sáng vừa to!

Ánh trăng sáng tỏ kia, êm dịu chiếu xuống cả vùng đất.

Mà bên trong hoàng cung, đèn lồng treo cao, năm bước một chiếc . Chúng hòa cùng ánh trăng sáng trên trời cao, trông đẹp như tranh vẽ...

Gió đêm thổi tới mang đến từng đợt mát lạnh.

Mùa thu sắp tới, càng về đêm, nhiệt độ càng xuống.

Nhìn ánh trăng sáng trên bầu trời kia, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cảm khái vô hạn.

Không nghĩ, thời gian trôi qua thật nhanh, bất tri bất giác, nàng đã tới triều đại này được hơn ba tháng.

Nhớ lại lúc đó, nàng bởi vì ham món lợi nhỏ, uống cà phê hết hạn bỏ mạng, lại không hiểu vì sao tới triều đại này.

Điểm chết người chính là , nàng lại xuyên qua thành một con tiểu điều!

Lúc ấy, nàng chỉ cảm thấy như sét đánh giữa trời quang. Dù như thế nào cũng không dám nghĩ tới , chính mình sống hai mươi ba năm trời lại nhoáng cái xuyên qua, trở thành một con tiểu điều nho nhỏ.

Nhưng rồi nghĩ lại, nàng cũng thật là may mắn, may mắn vì chính mình xuyên qua thành một Phương Hoàng Điều!.

Bởi vì là Phương Hoàng Điều nên mới có thể dùng máu của mình để cứu Huyền Lăng Thương.

Có lẽ, đây là chuyện đã định trước...

Chỉ là bây giờ, thân phận nàng không rõ, có khả năng rất lớn sẽ là kẻ địch của Huyền Lăng Thương.

Cho nên, dù có muốn quay trở lại bên người Huyền Lăng Thương, nói hết tất cả, cũng không thể làm được gì.

Bởi vì hiện tại, nàng cảm thấy sợ hãi.

Sợ Huyền Lăng Thương sẽ hiểu lầm mình, sợ hẳn cho rằng nàng là kẻ thù của hắn, tiếp cận hắn là để ám sát hắn.

Bởi vì rất nhiều e ngại và sợ hãi khiến cho lòng Đồng Nhạc Nhạc phảng phất như bị hòn đá đè xuống.

Vừa muốn nói tất cả cho Huyền Lăng Thương, vừa sợ đến lúc chân tướng sáng tỏ. E rằng kết quả không phải nàng có thể đón nhận ...

Nàng rốt cuộc phải làm gì bây giờ?

Trong lòng nặng nề thở dài, đợi đến khi Đồng Nhạc Nhạc hồi phục lại tinh thần mới phát hiện, bất tri bất giác bản thân lại đi tới bên hồ ngày trước thích đứng ngáy ngốc một mình .

Quay về lúc trước, khi nàng còn là Phượng Hoàng điều, mỗi ngày giữa trưa sau khi ăn cơm no nàng lại thích nhất tới đây, nhảy lên trên lá sen lười biếng đánh một giấc ngủ trưa.

Vẫn còn nhớ cảm giác lần đầu tiên nàng nhảy lên lá sen ngủ say tít thò lò , mà bên ngoài kia chỉ vì nàng mất tích mà huyền não đến long trời lở đất.

Tiểu Lô tử suýt chút nữa vì chuyện này mà bị Huyền Lăng Thương xử phạt.

Hơn nữa, Huyền Lăng Thương còn một mình chống chiếc thuyền nhỏ đi đến giữa hồ sen tìm nàng...

Còn nhớ lúc ấy, nàng vẫn còn ngủ trên lá sen, cảm thấy hồ nước dập dờn.

Nàng từ từ ngẩng đầu, quay về nơi phát ra tiếng động. Chỉ thấy một nam nhân tuấn tú, một mình chống chiếc thuyền nhỏ, từ từ vạch đám sen sang hai bên hiện ra trước mắt nàng.

Trong dung mạo tuấn tú kia hiện ra muôn vàn sang trọng, còn trong sự lạnh nhạt lộ ra vô vàn uy nghiêm.

Đến tận khi nhìn thấy nàng, gương mặt đó mới thở phào nhẹ nhõm...

Mỗi lần nhớ lại đều khiến cho lòng Đồng Nhạc Nhạc rung động vô cùng.

Hai mươi ba năm làm cô nhi, tự nhiên có người sủng nàng trong bàn tay như thế, đặt ở trong tim !?

Cũng chỉ có một mình hắn duy nhất một người...

“ Huyền Lăng Thương, hiện tại, ngươi đang làm gì !”?

Có thể nào hắn bởi vì mình mất tích mà lo lắng không yên hay không?

Thật xin lỗi, lại làm ngươi khổ sở!

diendan .com

Đột nhiên bụng truyền ra một hồi âm thanh “ òng ọc òng ọc”

Cảm giác được bụng đang cồn cào, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi đưa tay sờ sờ chiếc bụng, môi hồng mím lại, mặt mày bất đắc dĩ.

“ Ai, thật đói bụng a...”

Coi như Tiểu Quế tử vừa ột chiếc bánh bao nhân thịt, chỉ là một cái bánh bao nho nhỏ như thế sao có thể ăn no được chứ?

Chỉ tiếc nàng bây giờ chỉ là một thân tiểu thái giám thấp kém mà không phải tiểu điều nhi trước kia, muốn ăn cái gì được ăn cái này.

Có lẽ nàng nên chịu đựng, đợi đến bữa cơm trưa ngày mai hẳn là có thể ăn no đi!

Trong lòng một phen tính toán, Đồng Nhạc Nhạc liền âm thầm thở dài.

Nhưng mà, nhìn xuống chỗ đất kia, đôi mắt xinh đẹp liền sáng ngời!

“ Nha ! Ta như thế nào quên, những củ đậu xanh này đều có thể ăn”

Trên mặt đất là một đám cây củ gì đó, Đồng Nhạc Nhạc đôi mắt sáng ngời, la lên.

Vẫn còn nhớ hồi đó, nàng vẫn còn ở cô nhi viện, phía sau có rất nhiều cây củ.

Rốt cuộc nó tên là gì nàng không nhớ rõ, chỉ biết là loại cây này đào lên khi rửa sạch đất cát là có thể ăn a.

Hơn nữa mùi vị vẫn thật ngon.

Thanh thanh ngọt ngọt, ăn thật ngon miệng

Nghĩ ngợi một chút, Đồng Nhạc Nhạc liền lập tức ngồi xuống , sau đó bắt đầu dùng tay đào chúng lên.

144. Chương 146: Chương 95-3

Edit : Angelina Yang

Ánh trăng sáng tỏ, như làn nước nhẹ nhàng chiếu xuống, bao phủ khắp cả mặt đất.

Tiểu thái giám trước mắt đang đắm chìm trong ánh trăng êm dịu kia.

Da trắng như tuyết, đường nét đẹp dễ tinh xảo kia phẳng phất mỹ ngọc gọt rửa tỉ mỉ mà thành!

Mặt như tranh vẽ, mũi ngọc thanh tú, đôi môi như cánh hoa. . .

Hay ột người điển trai tinh xảo như ngọc !

Điều thu hút cái nhìn của người ta nhất, có lẽ là một đôi mắt long lanh của tiểu thái giám kia!

Phẳng phất ngưng tụ nguồn nước suối trong suốt nhất trên đời , mỗi khi nhìn tới lại thấy ánh sáng lấp lánh trong đó!

Khóe mắt có hơi xếch lên, lại thêm vài phần vô cùng quyến rũ. . .

Đẹp thay đôi mắt tập hợp cả nét đơn thuần và quyến rũ , những nét rõ ràng là mâu thuẫn như thế tổ hợp, lại cùng hiện ra ở trên một gương mặt tinh xảo , quả là cực kì hoàn mỹ!

Chỉ là, một người nghiêng nước nghiêng thành, thuần khiết lại quyến rũ như thế, mà lại là . .

Một tiểu thái giám! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Lăng Thương rung động, một sự thương xót lập tức trào dâng trong lòng.

Hơn nữa, vào lúc trong lòng sinh ra sự thương xót, không biết tại sao Huyền Lăng Thương cứ nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo trước mắt này, lập tức sinh ra một loại cảm giác giống như đã từng quen biết . . .

Chỉ là, cho dù hấn nghĩ như thế nào, đều không nghĩ tới, rốt cuộc đã nhìn thấy tiểu thái giám trước mắt này ở đâu.

Trong lòng nghi hoặc, Huyền Lăng Thương bạc môi hé mở, lên tiếng hỏi.

“Chúng ta, có đúng đã gặp nhau ở nơi nào không! ?”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu nhẹ nhàng.

Tuy nhiên, lời này rơi vào trong tai Đồng Nhạc Nhạc, lại phẳng phất một viên đạn , trực tiếp khiến nàng chịu thương tích đầy mình!

‘Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm!’ một hồi, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy ở trong đầu chỉ có tiếng trống, đôi mắt lập tức trợn ngược.

Tim đập càng là kích động hơn.

Tiếng tim đập ‘Bang bang bang’, nhảy nhanh như vậy, kích động như vậy.

Trong lòng, càng là rung động vô cùng!

Trời ạ!

Huyền Lăng Thương nói lời này rốt cuộc là có ý tứ gì! ?

Chẳng lẽ là, hấn thật sự đã nhận ra được cái gì! ? Hay là, hấn chỉ đang thăm dò cái gì! ?

Trong lòng nghi hoặc lại kinh ngạc, ở trong đầu Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng suy tính một hồi, cuối cùng, chỉ là cố gắng điềm tĩnh.

Không được hoảng, không được hoảng!

Có lẽ, Huyền Lăng Thương không hề phát hiện ra được cái gì.

Trong lòng không ngừng trấn tĩnh bản thân, Đồng Nhạc Nhạc trầm lặng một khắc, mới mở miệng lần nữa. Nàng làm ra vẻ cung kính mà nô tài nên có, một mực cung kính mở miệng nói đối với nam nhân trước người .

“Khởi bẩm Hoàng thượng, nô tài là thái giám mới tiến cung, chưa . . . Chưa từng ra mắt Hoàng thượng. . .”

“Phải không! ?”

Bọn họ, chưa từng gặp nhau! ?

Có điều là, vừa rồi cảm giác quen thuộc như vậy là từ đâu mà đến! ?

Trong lòng Huyền Lăng Thương suy nghĩ, sau một khắc, ở trong đầu, không khỏi hiện lên hình ảnh con tiểu điều nhi dễ thương kia.

Đúng rồi, đôi mắt con tiểu điều nhi kia , chính là như thế.

Long lanh, vừa to vừa tròn, cực kì dễ thương . . .

Không trách được tiểu thái giám này khiến cảm giác của hắn thấy quen thuộc như vậy. Thì ra, đôi mắt của hắn giống như tiểu điều nhi mà mình từng ái nhất . . .

Nghĩ đến đây , trong lòng Huyền Lăng Thương không khỏi mơ hồ nhói lên một cái.

Từ sau khi con tiểu điều nhi kia mất tích , hắn chỉ cảm thấy tâm can mình, phảng phất như bị mất đi một góc, dù như thế nào cũng không bù đắp lại được.

Hiện nay, nhìn thấy tiểu thái giám trước mắt này, hắn phảng phất dường như nhìn thấy con tiểu điều nhi chính mình đã mất đi .

Chỉ tiếc, trước mắt mình, chỉ là một tiểu thái giám, không hề là tiểu điều được hắn từng ái . . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Lăng Thương không khỏi xuất hiện một sự phiền muộn.

Vào lúc trong lòng Huyền Lăng Thương phiền muộn , Đồng Nhạc Nhạc không biết tâm tư của Huyền Lăng Thương . Giờ phút này, nàng chỉ là quỳ trên mặt đất, mắt nhắm nhẹ nhàng ngược lên, len lén nhìn nam nhân đứng ở bên cạnh nàng.

Chỉ thấy nam nhân giờ phút này, chỉ là im lặng tùy ý đứng , gió đêm nhẹ nhàng thổi, hất tay áo hắn tung bay, mái tóc dài cũng tung bay.

Ánh trăng sáng tỏ, êm dịu chiếu vào trên người nam nhân, kéo bóng dáng thật thật dài.

Nam nhân không nói một lời, đôi mắt nhìn ra những bông hoa sen ở giữa hồ, phảng phất dường như đang tìm kiếm một cái gì đó .

Bóng lưng kia, xem ra, buồn bã, cô đơn như vậy . . .

Thấy vậy, trái tim Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thất lại một cái.

Đặc biệt, khi nàng nhìn thấy vẻ u sầu trên mặt nam nhân , nàng muốn giơ tay lên cổ nào, để xóa đi nét u buồn trên mặt nam nhân . . .

Chỉ tiếc, nàng bây giờ, đều không làm được gì cả.

Chỉ có thể im lặng nhìn hắn. . .

Tuy là như thế, kỳ thật trong lòng Đồng Nhạc Nhạc, đã phi thường cảm thấy mỹ mãn .

Bởi vì, nàng bây giờ, ở gần Huyền Lăng Thương như vậy . Rất gần, có thể khắc ghi thật sâu bóng hình của hắn vào trong lòng. . .

Vào lúc hắn cô đơn , có thể im lặng cùng hắn.

Cho dù, nàng bây giờ, không bao giờ có thể làm con Phụng Hoàng Điều trêu chọc cho hắn hài lòng nữa . . .

Nhưng mà, cuộc đời không có gì thập toàn thập mỹ , không phải vậy sao! ?

Trong lòng suy nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc không biết đã trôi qua bao nhiêu thời gian. Chỉ thấy nam nhân trước mặt vốn đang tùy ý đứng , từ từ thu hồi huyết mâu đang nhìn về phương xa. Sau đó, huyết mâu chột cúi xuống, nhẹ nhàng rơi trên người của nàng. . .

Tiếp xúc với ánh mắt nóng rực của nam nhân nhìn tới , trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật thột, sau đó, nàng lập tức cúi khuôn mặt nhỏ nhắn xuống.

Mặc dù nam nhân chưa từng nhận ra nàng. Chỉ là, mỗi lần tiếp xúc với ánh mắt kín đáo sắc bén kia của nam nhân , nàng bỗng có một loại cảm giác chột dạ .

Trong lòng đang nghĩ ngợi, bên tai, từ từ truyền đến âm thanh trầm thấp của nam nhân .

” Lui ra đi!”

” Ách . . .”

Nghe thấy nam nhân nói ra lời này, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là có hơi sửng sốt, rồi lập tức gạt đầu.

“Vâng!”

145. Chương 147: Chương 95-4

Edit : Thuc Quynh

Vừa nói dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc chậm rãi đứng lên từ trên mặt đất.

Tuy nhiên, bởi vì thời gian quỳ gối quá lâu, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy hai chân đã tê rần, cả người liền mất đi thăng bằng ngã về phía trước.

Mất thăng bằng của mình sắp té trên mặt đất, con người Đồng Nhạc Nhạc sợ đến mức trợn ngược, trong lòng hiện lên căng thẳng.

Tuy nhiên, sau một khắc, cảm thấy cơn đau không ập đến, Đồng Nhạc Nhạc mở mắt, thấy bản thân mình đã nhào vòng trong lòng ngực ấm áp của người phía trước...

Một mùi Long Tiên Hương nhẹ nhàng mà quen thuộc xông vào trong mũi. Thì ra, được nam nhân ôm vào trong ngực lại dễ chịu như vậy, khiến cho Đồng Nhạc Nhạc thư thái, có cảm giác an toàn, trong lòng nhanh chóng nổi lên cảm giác ỷ lại.

Nếu như có khả năng, nàng hy vọng thời gian có thể dừng lại vào khoảnh khắc ngọt ngào này.

Chỉ tiếc. . .

Cảm giác trên đỉnh đầu có ánh mắt nóng rực nhìn mình, làm cho Đồng Nhạc Nhạc sức nhớ tới thân phận hiện tại. Một tiểu thái giám có thể nào lại bỏ nhào vào trong ngực Hoàng thượng. Đây chính là phạm thượng !

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức rời khỏi người Huyền Lăng Thương.

Đồng Nhạc Nhạc vừa ngước đôi mắt nhưng của mình nhẹ nhàng nhìn Huyền Lăng Thương, mà ở phía đối diện là ánh mắt đầy thâm thúy kia đang quan sát nàng. . .

Ánh trăng như sương tơi, đôi mắt Huyền Lăng Thương sâu lắng, phảng phất tia nồng ấm kia đã hòa tan vào màn đêm thăm thẳm. Nhìn vào đó làm cho nàng có cảm giác nóng lên, cứ nghĩ bản thân đang rơi vào trong một ôn tuyền ấm áp. . .

Đôi mắt kia thực làm cho người ta hồn xiêu phách lạc, đầy cám dỗ, chỉ cần liếc mắt một cái có thể đem ba hồn bảy vía người ta đi.

Thấy vậy, trái tim Đồng Nhạc Nhạc đập mạnh như có quỷ, nhịp tim nhảy nhót trong lồng ngực làm cho khuôn mặt nàng nóng ran.

Bất quá sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc liền nhanh chóng thu hồi ánh mắt của mình, nàng cup mắt xuống, đôi môi đỏ mọng khẽ run rẩy, nói:

“Tạ, tạ ơn Hoàng thượng. . .”

Lời vừa nói xong, Đồng Nhạc Nhạc an tĩnh đứng một chỗ, đôi mắt cup xuống không dám đưa mắt nhìn vị Hoàng thượng trước mặt.

Đối với hành động cúi đầu cup mắt của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương chỉ im lặng, liếc mắt quét một vòng dò xét tới vị tiểu thái giám này, trong mắt Huyền Lăng Thương cũng không xẹt qua một tia ngạc nhiên nào.

Dù sao đây chẳng qua là một tiểu thái giám thân phận hèn mọn mà thôi.

Chỉ là, mới vừa rồi nhìn thấy tiểu thái giám sắp ngã xuống đất, hắn lại không nghĩ ngợi gì mà đưa tay giúp đỡ.

Chuyện như vậy trước kia và cho tới bây giờ cũng chưa từng xảy ra.

Nhìn tiểu thái giám kia, không hiểu sao trong đầu Huyền Lăng Thương hiện lên đôi mắt của tiểu điều nhi, đôi mắt trong sáng long lanh ý lại mình, chờ hắn sủng ái.

Bất chợt, trong lòng Huyền Lăng Thương chợt lóe lên một ý nghĩ, nhưng hắn cũng không nói thêm gì nữa, dứt khoát xoay người hướng phía trước đi tới.

Đồng Nhạc Nhạc ngơ ngác đứng trên cỏ, nhìn bóng dáng Huyền Lăng Thương đã rời đi, khiến cho cái mũi của nàng cay cay, một cổ tự ti dâng lên.

Bọn họ rõ ràng quen thuộc với nhau như vậy, mà nàng hiện tại đứng trước mặt hắn, hắn lại đối với nàng như người xa lạ.

Đồng Nhạc Nhạc chưa xót nghĩ thầm “cũng chỉ là như thế này thôi”, nghĩ tới đây trong bụng Đồng Nhạc Nhạc đầy khổ sở, không khỏi khịt khịt cái mũi, buồn bã cất bước rời đi.

Nhưng mà Đồng Nhạc Nhạc cũng không biết, cách đó không xa Huyền Lăng Thương đột nhiên dừng lại, chậm rãi xoay người, ánh mắt đặt lên bóng lưng của tiểu thái giám vừa rồi.

Nhìn thấy biểu tình trẻ con và nét ủ rũ của tiểu thái giám như bị ủy khuất, trong lòng Huyền Lăng Thương nhíu lên, như bị cái gì đó hung hăng va đập một phen.

Huyền Lăng Thương nhíu mày, trầm giọng nói: “Người đâu!”

Vừa dứt lời, một bóng dáng quý mị, không tiếng động lặng lẽ xuất hiện phía sau, một chân quỳ gối xuống chờ Hoàng Lăng Thương lên tiếng.

Nhìn thấy thủ vệ của mình, Hoàng Lăng Thương nhíu mày nhàn nhạt nói:

“Đi điều tra cho trẫm. . .”

Chỉ một cái lắc mình, hắc y nhân nhanh chóng biến mất như chưa từng xuất hiện.

. . .

Sau khi trở về, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kích động không thôi, bởi vì chiều nay gặp Huyền Lăng Thương bên hồ khiến người nào đó bấy giờ tâm tình phức tạp, nhất thời hưng phấn, nhất thời bối rối, nhất thời khổ sở, làm cho nàng hiện tại mất ngủ.

Chỉ đến lúc phía chân trời hừng sáng, mang theo một bụng rối rắm, Đồng Nhạc Nhạc mới ngủ thiếp đi.

Bất quá, vừa mới chợp mắt, Đồng Nhạc Nhạc liền bị Tiểu Quế Tử đánh thức.

“Tiểu Nhạc Tử, trời sáng rồi! Đừng ngủ nữa!”

“Àn. . . Đờng có gọi ta nữa, ta muốn ngủ . . .”

Phảng phất mí mắt trên và mí mắt dưới có sức mạnh ma lực nào đó dính chung một chỗ ,Đồng Nhạc Nhạc làm thế nào đều không mở mắt ra được .

Nàng bây giờ, thật sự cứ muốn ngủ tiếp a, muốn tiếp tục ngủ nữa, ngủ đến quên trời quên đất.

Tiểu Quế Tử cảm thấy không gọi được Đồng Nhạc Nhạc trên mặt hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

Thế rồi, sau một khắc, Tiểu Quế Tử dường như là nghĩ ra cái gì, đôi môi mở ra, làm ra vẻ giật mình la lên:

“Ô, Tô công công đang đến đây !”

“A! ? ? Cái gì! ? ? Tô công công đến đây ? ? ?”

Đồng Nhạc Nhạc vốn đang nửa tỉnh nửa mê, tai nghe được lời của Tiểu Quế Tử cả người như lò xo bật dậy, nhanh chóng rời khỏi giường, hướng phía cửa đi tới.

Phải biết rằng nàng bây giờ rất sợ vẻ chanh chua của Tô công công. Nếu như bị Tô công công bắt được thóp của mình, nàng khẳng định là không ai có thể bảo hộ mình rồi.

Ngay khi trong lòng đang còn lo lắng, Đồng Nhạc Nhạc hoảng sợ mở to hai mắt quét quanh bốn phía. Nhưng chỉ thấy trong phòng trống không, ngoại trừ Tiểu Quế Tử làm gì có bóng dáng Tô công công chứ.

Đồng Nhạc Nhạc nghiêng đầu, đưa mắt nhìn Tiểu Quế Tử đang vui vẻ, khuôn mặt nín cười đứng bên cạnh liền biết là xảy ra chuyện gì. Đồng Nhạc Nhạc oán giận trợn mắt liếc xéo Tiểu Quế Tử, ai oán nói.

“Người làm ta sợ muốn chết”

“Ha hã, nếu như ta không làm như vậy, người vẫn còn đang nằm trên giường ngủ không chịu dậy, đến lúc đó Tô công công thực sự đến đây, ta xem người làm sao bây giờ?” Nhìn Đồng Nhạc Nhạc mặt mày nhăn nhó, Tiểu Quế Tử cười hắc hắc không ngừng.

Tuy trong lòng có hơi oán giận Tiểu Quế Tử, nhưng Đồng Nhạc Nhạc trong lòng biết Tiểu Quế Tử lời này không sai.

Đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc nhìn quanh một lượt, thấy ngoài cửa sổ nắng đã lên, chính mình nếu không dậy, để cho Tô công công điểm danh thật đúng là sẽ phải chịu xử phạt.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức rửa mặt, thay quần áo đi theo Tiểu Quế Tử, hướng tới cửa đi ra ngoài tập hợp.

Trải qua sự tình mấy ngày nay, Đồng Nhạc Nhạc mỗi ngày đều bắt đầu bằng việc đối mặt Tô công công đáng sợ hãi nhất.

Bởi vì mỗi một lần Tô công công sẽ thay đổi biện pháp hành hạ nàng, hận không thể mà giết chết nàng. Hình như không giết chết được nàng không cam tâm.

Cũng không biết, hôm nay Tô công công biến thái kia lại muốn dùng biện pháp gì để hành hạ nàng đây. Càng nghĩ , Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy mình rơi vào bị kịch.

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thở dài, tuy nhiên, bất ngờ chính là, Tô công công hôm nay không hề xuất hiện, mà ngay cả tùy tùng đi theo hắn là Thuận công công cũng không thấy bóng dáng.

Thấy vậy, trong đầu Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc.

Tuy nhiên, đúng vào thời điểm này, một Tổng quản từ từ xuất hiện trước mặt mọi người. Chỉ thấy người này chừng ba mươi, bốn mươi tuổi, khuôn mặt đầy đặn, toát lên vẻ phúc hậu, đôi mắt neho neho cười như có như không, tóm lại xem ra đây là một người hiền từ, nhìn qua đã có thiện cảm.

Đồng Nhạc Nhạc vừa liếc tầm mắt đánh giá xong, vị Tổng quản đã đi tới trước mặt mọi người giới thiệu:

“Chúng ta trước làm quen với nhau, ta tên là Bố Phổ, mọi người có thể gọi ta là Bố công công”.

146. Chương 148: Chương 95-5 : Có Phải Chúng Ta Đã Từng Gặp Nhau Ở Nơi Nào Chẳng

Bố công công vừa mới dứt lời ,liền dừng một chút ,rồi lại tiếp tục mở miệng nói .

“Mọi người khăng định đang nghi hoặc, hôm nay tại sao Tô công công và Thuận công công lại vắng mặt. Chúng ta hiện tại liền nói ọi người, bởi vì Bố công công và Thuận công công phạm vào luật lệ trong cung không thể tha thứ , hiện tại đang ở Lệnh Phạt Cục chịu phạt .Mọi người hãy đi cùng chúng ta tới đó!”

Những lời nói của Bố công công , phảng phất như một viên đạn bay thẳng vào đầu mọi người .

Mọi người vốn đang im lặng , lập tức trở nên huyền não không thôi.

Tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, châu đầu bàn luận, mặt mày rung động.

Dù sao, tin tức này, thật sự quá mức bất ngờ, quá mức rung động, làm cho người ta không dám nghĩ tới !

Đồng Nhạc Nhạc cũng không ngoại lệ!

Mới vừa rồi, trong lòng nàng vẫn còn đầy băn khoăn ,nghĩ xem Tô công công sẽ có biện pháp gì để hành hạ nàng. Hiện tại nghe được, Tô công công và Thuận công công phạm vào luật lệ trong cung,đang bị phạt tại Lệnh Phạt Cục.

Phải biết rằng, Lệnh Phạt Cục chính là nơi xử phạt những cung nhân phạm vào luật lệ trong cung, người đi đến Lệnh Phạt Cục, nếu mà không mất đi tính mạng , cũng đừng hi vọng được ra ngoài. D.đ.l.q.đ

Có khi, trực tiếp sẽ chết ở bên trong !

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc rung động không thôi, mắt nhưng mở to , cùng Tiểu Quế Tử hai mặt nhìn nhau , trên mặt đều là vẻ rung động .

Đang lúc kinh ngạc , Bố công công đã chỉ huy mọi người, đi theo phía sau hần, sau đó đi tới Lệnh Phạt Cục .

Lệnh Phạt Cục cách chỗ ở của thái giám không xa, bình thường, Đồng Nhạc Nhạc cũng hay đi qua nơi này, mỗi lần đi qua , bên trong thường truyền đến những tiếng kêu thảm thiết làm cho người ta rợn tóc gáy .

Tiếng la hét cũng giống như hiện tại !

Lúc đám người Đồng Nhạc Nhạc đi tới cửa Lệnh Phạt Cục , từng đợt từng đợt âm thanh như giết heo truyền đến làm cho người ta rợn tóc gáy .

Hơn nữa, nghe thấy tiếng kêu thảm thiết có phần quen thuộc , lại là của Tô công công và Thuận công công !!!

Mọi người nghe vậy, trong lòng xôn xao rung động, sau đó, theo Bố công công dẫn dắt , mọi người đi tới trước viện Lệnh Phạt Cục .

Chỉ thấy, trên bãi đất trống trước viện Lệnh Phạt Cục , đang có hai người nằm xõng xoài trên mặt ghế dài chịu đòn .

Mà hai người này, không phải ai khác, chính là Tô công công và Thuận công công bình thường hay làm xằng làm bậy!

Hai người Tô công công và Thuận công công rõ ràng đã chịu không ít đòn , trên mặt cả hai đều lộ ra vẻ thống khổ .

Nhưng Tô công công lại làm người khác chú ý hơn !

Tô công công đã hơn năm mươi tuổi, lại phi thường thích chưng diện trang điểm!

Bình thường, hần luôn thích tô son chát phấn, phấn trên mặt cơ hồ có thể so sánh với tường thành !

Hiện tại, trên mặt Tô công công ,mồ hôi nước mắt còn mơ hồ mang theo cả nước mũi, toàn bộ trộn chung một chỗ , làm cho lớp phấn dày cộp kia bị bong tróc nham nhở, nhìn qua đã thấy cực kì khủng bố !

Còn có từng đợt tiếng kêu bi thảm thảm thiết , không ngừng từ trong miệng hai người Tô công công truyền ra ,làm cho người nghe rợn cả tóc gáy , sợ hết hồn hết vía!

Mọi người gặp cảnh Tô công công và Thuận công công bị phạt nặng , mới đầu vội vàng cả kinh .

Chính là, nghĩ đến hai người này bình thường làm xằng làm bậy, không những thế còn cắt xén tiền lương của mọi người, động một cái liền đánh chửi , mở miệng đã thương người , không chuyện ác nào không làm.

Hiện tại, thấy hai người bọn họ gặp báo ứng, trên mặt rất nhiều người vung trộm hô to thống khoái !

Đồng Nhạc Nhạc cũng không ngoại lệ!

Dù sao, bắt đầu từ lần đầu tiên nhìn thấy Tô công công , nàng liền chán ghét hẳn .

Gần nhất, mức độ chán ghét đối với Tô công công , càng thăng cấp đến muốn đưa hắn vào chỗ chết .

Ngày hôm trước, Tô công công còn muốn đánh nàng ba mươi gậy!

Phải biết rằng, ba mươi gậy đánh xuống, thân thể nhỏ nhỏ của nàng như thế nào chịu đựng được !? D.đ.l.q.đ

Đến lúc đó, nàng dù không chết cũng là một thân tàn phế !

Giờ nhìn thấy Tô công công bị đánh , không ngừng liên tục kêu thảm thiết , Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy việc đời khó đoán.

Ngày trước Tô công công còn muốn dùng gậy đánh nàng , hôm nay ở trước mặt nàng lại bị đánh .. .

Đây có phải hay không gọi là, làm nhiều việc xấu ắt gặp trời phạt !??

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nhớ lại, tuy ban đầu thống khoái, nhưng thấy Thuận công công bọn họ đã bị đánh tới chảy máu, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy cả người choáng váng.

Mặc dù cách lớp vải, chỉ là, tất cả mọi người đều nghĩ, cái mộng của hai người Thuận công công hiện tại khẳng định là một mảnh máu thịt lẫn lộn. . .

Trong lòng đang nghĩ ngợi, Bồ công công đứng ở một bên quan sát , nhìn mọi người hoặc là có chút hả hê, hoặc ánh mắt hết sức lo lắng,.. không khỏi háng giọng , rút Lan Hoa Chỉ ra, chỉ vào hai người Thuận công công , mở miệng tuyên đọc .

“Thuận công công bọn họ bởi vì phạm vào luật lệ trong cung, bị điều tra ra, đã bị xử phạt! Bị phạt đánh năm mươi gậy, sau đó trục xuất khỏi hoàng cung, mọi người nhìn, nhất định phải lấy dây làm gường, biết không! ? Bằng không, sau này bị gậy đánh xuống, trục xuất khỏi hoàng cung, hoặc là rơi đầu, liền chính là do bản thân các người . . .”

147. Chương 149: Chương 95-6 : Có Phải Chúng Ta Đã Từng Gặp Nhau Ở Nơi Nào Chẳng

Nghe được lời Bồ công công nói, lại nghe tiếng kêu thảm thiết càng ngày càng yếu của hai người Thuận công công , mọi người cảm thấy dựng ngược tóc gáy, một mực cung kính vội vàng trả lời “Vâng” .

Mất thấy hai người Thuận công công sau khi chịu xong hình phạt , nhìn bọn họ bị thị vệ kéo xuống, mọi người liền theo Bồ công công trở về.

Lúc này, Bồ công công cũng nói Thuận công công bọn họ phạm vào tham ô, cắt xén lương của cung nhân , hành hạ đến chết thái giám cung nữ v.v... Nói ra lại có hơn mười tội!

Hơn nữa, mỗi một tội đều làm cho người ta tức giận !

Sau khi Bồ công công nói xong hành phi phạm tội của hai người Thuận công công , liền khuyên nhủ răn đe mọi người một lần nữa . Sau đó mới sắp xếp mọi người đi làm việc .

So với hai người bọn họ , Bồ công công làm việc, rõ ràng là phi thường công bằng chính trực!

Lần này đây, Đồng Nhạc Nhạc được giao cho cùng bọn người Tiểu Quế Tử đến cung Bồng Lai quét dọn vệ sinh.

Bởi vì Thuận công công bị xử phạt, sau này sẽ không bao giờ bị hấn hành hạ nữa , Đồng Nhạc Nhạc tâm tình sung sướng chỉ thiếu cả người không có bay lên .

Nhưng mà , khiến cho Đồng Nhạc Nhạc tò mò là , rốt cuộc ai đã tố cáo hai người bọn họ! ?

Dù gì bọn họ ở hoàng cung nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ đều là hoàn hảo ngang ngược, muốn tố giác hành vi phạm tội của bọn họ , không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Mọi người đối với chuyện này, cũng ồn ào bàn luận sôi nổi , tất cả mọi người phi thường hiếu kỳ nghĩ ra các loại nguyên nhân, lại không thể hiểu hết.

Lúc này, Đồng Nhạc Nhạc trong đầu nghĩ, không khỏi nhớ lại chuyện tối hôm qua gặp phải Huyền Lăng Thương bên hồ.

Chẳng lẽ... là Huyền Lăng Thương hấn! ?

Không!

Làm sao có thể nha!

Nàng thật sự là hy vọng hảo huyền ! Dù sao nàng bây giờ, chẳng qua là một tiểu thái giám thôi. Như thế nào lại hy vọng xa vời, đường đường là vua của một nước, bởi vì chuyện của một tiểu thái giám nhỏ nhỏ như nàng , lại đi phạt bọn Thuận công công ! ?

Đối với ý nghĩ của chính mình, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy thật buồn cười.

Có điều, cho dù hai người Thuận công công rốt cuộc là bị ai tố giác hành vi phạm tội, nàng cũng không quản .

Suy ra sau này, nàng không bao giờ bị bọn họ hành hạ nữa, chỉ cần nghĩ như thế, Đồng Nhạc Nhạc lại vui vẻ.

Khiến cho Đồng Nhạc Nhạc sung sướng chính là, chuyện tối hôm qua nàng gặp được Huyền Lăng Thương ở bên hồ.

Huyền Lăng Thương hấn, có phải hay không thường xuyên đến bên hồ! ?

Như vậy sau này, lúc nghĩ tới muốn gặp hấn , có thể đi vào trong đó nhìn thấy hấn không! ?

Nếu như thế, thật sự là tốt quá. . .

Đang lúc Đồng Nhạc Nhạc tâm tình sung sướng , đột nhiên, bả vai bị người nào đó dùng sức đẩy một cái.

Đồng Nhạc Nhạc vốn như đang đi vào cõi thần tiên, lập tức sợ đến mức hoàn toàn thức tỉnh, mắt nhưng mở ra, mặt mày ngạc nhiên quay sang bên cạnh nhìn .

Đối diện, là gương mặt tràn đầy nghi hoặc của Tiểu Quế Tử .

“Tiểu Quế Tử, đang yên đang lành ngươi chụp ta làm gì! ? Khí lực lại còn lớn như vậy, thiếu chút nữa làm khớp xương của ta bị chụp gãy!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa đưa tay vuốt vuốt bả vai đang phát đau , mặt mày nhăn lại, giọng điệu mang theo oán trách . D.đ.l.q.đ

Tiểu Quế Tử nghe vậy, vẻ mặt lập tức có vài phần xin lỗi .

“Thật xin lỗi Tiểu Nhạc Tử, ta có chụp ngươi bị thương sao! ? Để cho ta nhìn coi ! ?”

Tiểu Quế Tử vừa nói dứt lời, liền tính toán vạch áo Đồng Nhạc Nhạc nhìn một cái.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, lập tức đưa tay chụp lấy tay của hắn, không ngừng mở miệng vội vàng nói.

“Không cần người nhìn, ta không sao, nói đi! Đang yên đang lành, vì sao chụp ta! ?”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Tiểu Quế Tử cũng không có kiên trì đi vạch y phục của nàng, gương mặt nần nẫn thối đầu tiên là sưng sốt, dường như mới nhớ lại cái gì, mở miệng nói.

“A, lời này ta hỏi người mới đúng, người hôm nay như thế nào mà cả ngày cứ nhếch môi cười, phẳng phất như được nhìn thấy vàng! Mới vừa rồi ta hô vài tiếng, người đều không hề trả lời ta đây!”

“A, phải không! ? Người có gọi ta nha! ?”

Nghe vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc sưng sốt, lập tức, liền đưa tay sờ sờ cái ót, ha ha cười nói.

“Ha ha, mới vừa rồi đang có chuyện suy nghĩ, không có nghe thấy nha!”

Nghe lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Tiểu Quế Tử dường như nghĩ tới cái gì, không khỏi nhếch mép một cái, mở miệng cười nói.

“Ta nghĩ, Tiểu Nhạc Tử người khẳng định là bởi vì chuyện của bọn người Thuận công công mà cảm thấy hài lòng chứ! ? Đúng là bọn họ bình thường làm xằng làm bậy, tất cả mọi người phi thường chán ghét, hiện nay, bọn họ bị xử phạt lại bị trục xuất ra khỏi cung, mọi người đều vụng trộm vỗ tay to nha!”

Tiểu Quế Tử nói đến chuyện này, trên mặt cũng không dấu được vẻ vui mừng.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, môi đỏ mọng bĩu một cái, mở miệng nói.

“Đúng vậy, hiện tại Bố công công coi chúng ta thật tốt a, Bố công công xử sự công bằng chính trực, mọi người đối với Bố công công đều là tâm phục khẩu phục nha!”

Nói tới đây, Đồng Nhạc Nhạc sau một khắc dường như nghĩ đến cái gì, mở miệng hỏi.

“Đúng rồi, người còn chưa có nói, mới vừa rồi vì sao gọi ta! ? Có chuyện gì sao! ?”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Tiểu Quế Tử phục hồi tinh thần, lập tức mở miệng nói.

“A, đúng rồi, thiếu chút nữa quên, Bố công công mới vừa rồi nói, tháng này chúng ta có một ngày nghỉ, tùy cho chúng ta tự xin, Tiểu Nhạc Tử, người muốn lúc nào nghỉ ngơi a! ?”

“A! ? Nghỉ ngơi a! ?”

Nghe Tiểu Quế Tử nói lời này, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sưng sốt, lập tức vui đầu suy nghĩ một chút.

Nàng từ lúc đến với triều đại này, liền một mực sống ở bên trong hoàng cung, bên ngoài rốt cuộc như thế nào, Đồng Nhạc Nhạc thực sự muốn nhìn một chút.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở miệng nói.

“Như vậy ta liền ngày mai xin nghỉ ngơi đi! Vừa lúc ta muốn ra ngoài đi chơi một chút! Tiểu Quế Tử người thì sao! ?” D.đ.l.q.đ

Nghe Đồng Nhạc Nhạc nói vậy, Tiểu Quế Tử không hề nghĩ ngợi, liền mở miệng.

“Nếu Tiểu Nhạc Tử ngày mai nghỉ ngơi, ta với người xin cùng một ngày đi! Như vậy, chúng ta có khả năng đi ra ngoài đùa giỡn!”

“Ha hã, ta cũng có ý đó nha!”

Tại triều đại này, Đồng Nhạc Nhạc trừ hoàng cung ra, những nơi khác nàng không biết.

Hiện nay, có Tiểu Quế Tử ở đây, nàng còn lo lắng cái gì! ?

...

Phải nói Bố công công là người rất tốt, Đồng Nhạc Nhạc và Tiểu Quế Tử xin ngày mai nghỉ ngơi, Bố công công lập tức đáp ứng ngay.

Kết quả là, hôm sau, Đồng Nhạc Nhạc liền cởi bộ trang phục thái giám ra, mặc vào một bộ nam trang Tiểu Nhạc Tử trước đây lưu lại.

Nói thật ra, thế này vẫn là lần đầu tiên Đồng Nhạc Nhạc mặc nam trang!

148. Chương 150: Chương 95-7 : Có Phải Chúng Ta Đã Từng Gặp Nhau Ở Nơi Nào Chẳng

Đến khi Đồng Nhạc Nhạc mặc xong, đứng ở trước cái gương đồng nho nhỏ vừa soi, lập tức có cảm giác mới mẻ!

Chỉ thấy thiếu niên trong gương đồng , mặc trên người một bộ trường sam trắng tinh, trang phục phi thường vừa với người, đã tôn lên vóc người thon thả .

Ngang hông thắt Yếu Đái vải, chân đi đôi giày màu đen .

Một mái tóc đen nhánh, chỉ là dùng một sợi dây cột tóc màu đen buộc thành đuôi ngựa, thắt búi cao cao trên đỉnh đầu. Nó làm nổi hẳn lên một khuôn mặt nhỏ nhắn to bằng bàn tay. Mặt đẹp như ngọc, trông tựa tranh vẽ, đường nét thanh tú, đầy vẻ phấn chấn.

Nhìn thấy thiếu niên trong gương đồng , mặc dù quần áo mộc mạc, nhưng lại vẫn không che dấu nổi linh khí trời sinh. Cho dù là chính Đồng Nhạc Nhạc tự mình nhìn , cũng không nhận được mà kinh ngạc kêu lên liên tục! Truyện edit bởi diễn đàn Lê Quý Đôn

Chắc chắc chắc, hay ột chàng điển trai trông tựa như ngọc !

Cho dù là trang phục mặc trên người bằng quần áo vải gai, đều là phong thái tuyệt vời như thế !

Nếu như thay một bộ nữ trang , nhất định là bậc nghiêng nước nghiêng thành, làm điên đảo nam nhân trên thế gian . . .

Trong lòng đang lúc mừng thầm không thôi, phía sau bỗng nhiên vang lên tiếng kêu giật mình của Tiểu Quế Tử.

“Nha, Tiểu Nhạc Tử, người mặc vào bộ trang phục này trông thật là đẹp mắt đó! !”

Tiểu Quế Tử giật mình la lên, trên gương mặt bầu bĩnh kia lộ ra vẻ kinh ngạc .

Nhìn thấy vet kinh ngạc trên mặt Tiểu Quế Tử, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đắc ý, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ. Truyện edit bởi diễn đàn Lê Quý Đôn

Đôi môi đỏ mọng bĩu một cái, nụ cười kia đầy vẻ đắc ý với chính mình.

” Ha ha, đó nhất định là phải đẹp rồi!”

Rõ ràng là một câu tự sướng phi thường , nếu như nói ra từ trong miệng những người khác thì chỉ cảm thấy không biết nói sao. Nhưng mà cũng những lời này nói ra từ thiếu niên trước mắt , thì lại nghe vô cùng dễ thương!

Tiểu Quế Tử thấy vậy, không khỏi ngoác miệng cười một tiếng.

Lại thấy sắc trời đã không còn sớm , vì vậy, liền mở miệng nói.

“Được rồi, chúng ta mau xuất cung đi! Bởi vì ta còn có rất nhiều đồ muốn mua đây!”

Tiểu Quế Tử mở miệng thúc giục.

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc biết, Tiểu Quế Tử là muốn đi mua đồ cho người nhà, vì thế lập tức gật đầu, lại đứng trước gương đồng kiểm tra chỉnh lý một lần nữa.

Thấy không hề lộ ra bất cứ sơ hở nào , nàng liền nhanh chóng xoay người, đi theo Tiểu Quế Tử về hướng tới cửa cung . Truyện edit bởi diễn đàn Lê Quý Đôn

. . .

Từ khi xuyên qua đến triều đại này, Đồng Nhạc Nhạc liền được Huyền Lăng Thương mang về trong hoàng cung, một mực sống an nhàn sung sướng.

Hiện nay, nàng đã thành tiểu thái giám, ngược lại có khả năng xuất cung du ngoạn !

Đưa mắt nhìn khắp một vòng, chỉ thấy trên đường cái Kinh thành có lát đá xanh, bốn phương thông suốt, hai bên đường mái hiên liên miên không ngừng, tinh kỳ phát phơ.

Trên đường cái, càng là kẻ đến người đi, ngựa xe như nước, tấp nập không ngừng. Truyện edit bởi diễn đàn Lê Quý Đôn

Hai bên cửa hàng san sát, có bán củi gạo dầu muối tương dấm chua trà, có bán tơ lụa lăng la , có bán tứ bảo văn phòng (bút, mực, giấy, nghiên), có bán sơn màu bột nước trang điểm . . .

Có đủ mọi thứ, làm cho người ta hoa cả mắt!

Ở hai bên đường phố lớn, vẫn còn bày ra không ít sạp hàng nhỏ.

Có bán kẹo đường đồ chơi , có bán tượng gỗ cũng các đồ chơi nho nhỏ, có bán rau dưa và trái cây linh tinh các loại. . .

Một mạch đi tới, nhìn thấy đầu người nhấp nhô trước mắt , vạn người chen chúc, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vô cùng cảm thán.

Không nghĩ tới, nàng lại xuyên qua đến triều đại này.

Loại chuyện này, trước kia nàng căn bản đều không hề nghĩ tới.

Hiện nay, nhìn thấy trước mắt con đường mang phong vị cổ xưa, những người mang phong vị cổ xưa, tâm tình Đồng Nhạc Nhạc cảm khái vạn phần.

Có điều, cho dù cảm khái đến đâu, thì nàng vẫn bị những sạp hàng nhỏ trên đường hấp dẫn .

Dù sao, Đồng Nhạc Nhạc lần đầu tiên đến nơi này, đối với tất cả sự vật đều cảm giác phi thường mới mẻ. Truyện edit bởi diễn đàn Lê Quý Đôn

Kết quả là, Đồng Nhạc Nhạc dọc theo đường đi, cứ đi một chút lại ngừng. Nếu cảm thấy hứng thú, liền lưu lại đứng đứng sờ sờ.

Gặp phải gì thích, liền mua luôn.

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc giống như một con chim nhỏ vui vẻ sung sướng , trên mặt tràn đầy sự thỏa mãn và vui vẻ, Tiểu Quế Tử không nhịn được mở miệng cười nói.

“Ha hã, Tiểu Nhạc Tử, nhìn điệu bộ ngươi hoan hỉ kích động, hình như chưa từng đi qua đường phố !”

“Ách, ha ha, thì sao nào! ?”

Nghe được lời này Tiểu Quế Tử, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi đưa tay sờ sờ cái gáy mà ha ha cười nói.

Không trách Tiểu Quế Tử nói như thế, dù sao mỗi lần nàng nhìn thấy điều gì mới lạ , đều sẽ giật mình la lên thành tiếng, hơn nữa vẻ mặt đầy tò mò cảm thấy hứng thú .

Xem ra, nàng cần phải khống chế tốt hơn tâm tình của mình một chút .

Trong lòng so đo , Đồng Nhạc Nhạc và Tiểu Quế Tử đi dạo suốt buổi sáng , bụng cũng đã đói. Vì vậy, liền tính toán tìm một khách sạn ăn cái gì. Truyện edit bởi diễn đàn Lê Quý Đôn

Đưa mắt nhìn khắp một vòng, trên đường cái có rất nhiều đồ ăn.

Hai bên phố lớn , có quán ven đường, có hàng bán cháo miến, có quán bán bánh bao thịt.v.v....

Nhưng mà, khó được ra khỏi cung nên quả thật Đồng Nhạc Nhạc không muốn để cho cái bụng của mình phải tủi thân.

Hơn nữa, trên người nàng còn cả bạc vụn Tiểu Nhạc Tử lưu lại và một cái vòng tay bằng vàng mà nàng đào tại lãnh cung ! Nếu mà không có tiền , cùng lắm thì bán luôn vòng tay .

Ban đầu, nàng vẫn còn băn khoăn Tiểu Nhạc Tử đã chết, người nhà của hắn tới tìm hắn thì làm sao bây giờ! ?

Sau này nàng mới biết được, Tiểu Nhạc Tử cũng giống hệt nàng, là cô nhi.

Nếu không phải hồi đó bị ép buộc với bất đắc dĩ, thì nàng cũng sẽ không thay thế thân phận Tiểu Nhạc Tử ở lại trong cung. Truyện edit bởi diễn đàn Lê Quý Đôn

Những bạc này, là của Tiểu Nhạc Tử. Cho nên, Đồng Nhạc Nhạc tính toán cứ len lén mua chút tiền vàng mà linh tinh các loại rồi đốt cho Tiểu Nhạc Tử. . .

Thế nhưng hiện tại, Đồng Nhạc Nhạc tính toán trước cứ ăn một bụng no rồi hãy nói sau!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc giơ một tay chỉ vào một khách sạn bên đường, mở miệng nói.

“Chúng ta liền đi vào trong đó ăn đi! ?”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Tiểu Quế Tử không khỏi nhìn theo phương hướng ngón tay của Đồng Nhạc Nhạc .

Không nhìn còn khá, vừa liếc mắt, Tiểu Quế Tử lập tức trợn tròn mắt.

“Nha! Tiểu Nhạc Tử, nơi đó chính là khách sạn lớn nhất Kinh thành! Hơn nữa, những thứ nơi đó , cũng là đắt tiền nhất! Chúng ta không ăn nổi đâu!”

149. Chương 151: Chương 96-1 : Xuất Cung

Tiểu Quế Tử kéo Đồng Nhạc Nhạc lại, giật mình la lên nói.

Nhìn Tiểu Quế Tử mày xiết chặt, nhíu lại, dáng vẻ mặt mày căng thẳng, Đồng Nhạc Nhạc liền cảm thấy buồn cười.

Nhưng mà nàng cũng biết, Tiểu Quế Tử thuở nhỏ nhà nghèo, bình thường đều là đói chứ đừng nói là ăn no, bây giờ vào tửu lâu sang trọng như thế này thì biết làm sao?

Thấy Tiểu Quế Tử mặt mày, dáng vẻ khẩn trương, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi vì hắn cảm thấy đau lòng.

Cũng muốn mời Tiểu Quế Tử ăn một bữa thật ngon, dù sao trong khoảng thời gian này Tiểu Quế Tử đều chiếu cố nàng rất chu đáo.

Nàng thật lòng xem Tiểu Quế Tử là bằng hữu cho nên cũng muốn Tiểu Quế Tử được ăn ngon một bữa thật là vui vẻ.

Có điều, thấy dáng vẻ Tiểu Quế Tử quá lo lắng, Đồng Nhạc Nhạc nhìn khách nhân ra vào tửu lâu không phú thì quý, trang phục trên người là loại vải thượng hạng, nhìn lại bản thân nàng và Tiểu Quế Tử đang mang trang phục thật là bình dân.

Thôi, có gì rồi nói sau, bây giờ bản thân nàng xuyên qua đây, trong người chỉ có vài đỉnh bạc vụn, ở chỗ này tính ăn cái gì, sợ là không đủ trả ột đĩa rau củ đắt tiền a.

Bất giác, nàng nhìn vòng tay của mình lóe lên ý nghĩ. Đồng Nhạc Nhạc lập tức đi tới phía trước, vừa rồi nàng còn nhớ lúc đi trên đường có đi ngang qua một hiệu cầm đồ lớn.

Tiểu Quế Tử không biết tâm tư bây giờ trong lòng Đồng Nhạc Nhạc , cứ cho là nàng đã thông suốt, bọn họ ở đây ăn không nổi những thứ kia, vì vậy liền thở phào nhẹ nhõm, mở miệng nói.

“Tiểu Nhạc Tử, ta còn nhớ phía trước có một quán ăn nhỏ, bên trong có món cơm chiên trứng phi thường ngon, chúng ta đi tới đó ăn đi”.

Vừa nói chân vừa đi theo Đồng Nhạc Nhạc, thấy nàng dừng lại, Tiểu Quế Tử ngược nhìn bảng hiệu trên đầu mình, hần ngạc nhiên, giật mình la lên thành tiếng. “Nha, Tiểu Nhạc Tử, nơi này là hiệu cầm đồ, người đi vào làm cái gì?”

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy cong môi cười một tiếng.

“Tiểu Quế Tử, người ở chỗ này chờ ta một lát, ta sẽ trở lại nhanh thôi”

“A! ? Tiểu Nhạc Tử, người muốn làm gì vậy ?”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Tiểu Quế Tử trên mặt sùng sốt, mở miệng hỏi.

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, nhưng không có nói cho hắn. Không phải nàng không tin Tiểu Quế Tử mà là trong lòng nàng nghĩ, Huyền Lăng Thương cho nàng cống phẩm trân quý, giá trị liên thành, nếu như Tiểu Quế Tử thấy trên người nàng có đồ đáng giá như vậy khẳng định là hắn sẽ hỏi nàng không thôi, đến lúc đó nàng cũng không biết nên giải thích như thế nào cho hợp lý.

Trong lòng vừa nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc không thể làm gì khác hơn là cong môi cười một cái rồi nói.

“Không có gì, người ở chỗ này chờ một lát là tốt rồi!”

“Vậy được rồi!”

Nghe Đồng Nhạc Nhạc nói, Tiểu Quế Tử cũng không hỏi nữa, chỉ đứng ở cửa của hiệu cầm đồ chờ đợi.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, liền xốc màn trướng hiệu cầm đồ đi vào. Đảo mắt nhìn quanh bốn phía đánh giá một lượt , với diện tích rộng rãi thế này ở bên trong kinh thành hẳn được xem như là tiệm lớn nhất nhì. Có thể hy vọng vòng tay của nàng mang đi cầm sẽ được giá tốt, vừa nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc đi về hướng cửa quầy .

“Lão bản, ta muốn cầm đồ!”

Đồng Nhạc Nhạc nói với chủ quầy đối diện đáng đáp khoảng chừng sáu mươi tuổi.

Chủ quầy nghe vậy, neho neho mắt đánh giá Đồng Nhạc Nhạc từ trên xuống dưới, nhìn quần áo thiếu niên trước mặt mình nghĩ, trên người mặc trang phục bình dân như thế thì có cái gì đáng giá. Thu hồi ánh mắt, chủ quầy héch mặt, xem thường Đồng Nhạc Nhạc rồi nói

“Người thì có vật gì có khả năng cầm được? vật không giá trị hơn một ngàn lượng thì không cầm, liền qua bên kia đi”. Chủ quầy vừa nói vừa chỉ chỉ vào một chỗ cách đó không xa, cửa hàng trông có vẻ nhỏ hơn rất nhiều, mà vào lúc đó đang có mấy người mặc quần áo bình thường như nàng đang đứng đợi để cầm đồ.

Đồng Nhạc Nhạc nhìn một cái, liền biết, ông ta khẳng định là mắt chó đánh giá người bằng vẻ bên ngoài rồi.

Trong lòng khó chịu, Đồng Nhạc Nhạc khề hừ nhẹ một phen, lập tức, liền móc ra vòng tay từ trong ngực đưa trước mặt hắn.

“Nhìn xem! Người nói vòng tay hoàng kim này, giá trị vượt qua một ngàn lượng không?”

Cùng với lời nói của Đồng Nhạc Nhạc, hắn vẫn đưa ánh mắt khinh miệt nhìn nàng bất ngờ sùng sốt, lập tức đưa tay nhận lấy, ánh mắt đảo qua đảo lại, con người chỉ kém muốn rút ra ngoài.

Nhìn thấy chủ quầy trở mắt đứng nhìn đáng vẻ không thể tin nổi, Đồng Nhạc Nhạc liền cười nhạo một tiếng.

“Như thế nào! ? Cái này có hơn ngàn lượng hay không? Phải biết rằng, đây chính là tiến cống trân phẩm, thể gian khó cầu!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói, trên mặt lộ vẻ đắc ý.

Hơn nữa, từ biểu hiện của lão chủ quầy, nàng đã nhìn ra vòng tay này khẳng định là hàng xa xỉ, giá trị cực lớn.

Như thế cũng tốt, nàng chỉ cầm lần này thôi, trên người nhiều tiền như vậy, cho dù nàng có xài như thế nào cũng xài không hết. Phải biết rằng những thứ này đều là Huyền Lăng Thương đưa cho nàng, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, nàng mới không nỡ mang những thứ này ra cầm.

Trong lòng đang nghĩ ngợi, liếc mắt thấy lão chủ quỹ đã phục hồi tinh thần Đồng Nhạc Nhạc cũng quan sát hẳn.

Có lẽ lúc nãy quá giật mình, vừa rồi vẻ mặt hẳn quá mức ngạc nhiên, khuôn mặt buồn bực, nhiễm vài phần xấu hổ, nhưng không hổ danh là tiệm cầm đồ lớn trong kinh thành, chủ quỹ nhanh chóng phục hồi nét mặt lạnh nhạt.

“Khách quan người xem, vòng tay này có giá trị xa xỉ, bất quá người có gì chứng minh nguồn gốc của nó không? Phải biết rằng, những thứ quý giá như vậy đều cần phải có giấy tờ chứng minh nguồn gốc sản xuất”

“Giấy tờ chứng minh cái gì?”

Nghe được như vậy, nét mặt Đồng Nhạc Nhạc sững sốt, nhú mào nghi hoặc.

Dù sao, mấy thứ này đều là vật tiền cống được Huyền Lăng Thương đưa cho nàng, lấy đâu ra giấy tờ chứng minh?

Lão chủ quỹ biết Đồng Nhạc Nhạc thắc mắc, lập tức mở miệng giải thích.

“Phàm là những thứ này có giá trị liên thành, cần phải có chứng minh không phải của trộm cướp, bằng không người nghĩ như thế nào có thể bán ra ngoài cho người khác được?”

“A! ? Như vậy. . .”

Nghe được hẳn nói, Đồng Nhạc Nhạc nhú mào, suy nghĩ, dù sao, nàng thật sự là không có mấy thứ giấy tờ này, nên làm cái gì bây giờ! ?

Trong lòng ảo não, Đồng Nhạc Nhạc khẽ nói.

“Lão bản, người yên tâm, vòng tay này là của người khác tặng ta, không phải là đồ trộm được, cho nên ta cũng không có giấy tờ chứng minh”

“Ha hử, tới nơi này cầm đồ người nào cũng đều nói như vậy, người là người như thế nào sao lại có người tặng cho người đồ vật giá trị lớn thế chứ?”

Lão chủ quỹ vừa nói xong lại đưa mắt đánh giá Đồng Nhạc Nhạc từ trên xuống dưới thêm một lần nữa.

150. Chương 152: Chương 96-2 : Xuất Cung

Mặc dù không hề nói rõ, Đồng Nhạc Nhạc cũng hiểu được. Lão chủ quỹ khẳng định là đang đánh giá quần áo của nàng, đồng thời đánh giá vòng tay giá trị liên thành này là do nàng ăn trộm.

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ảo não. Cứ coi như không cầm được đồ, nàng cũng nghĩ không muốn ở chỗ này bị người ta lăng nhục. Đồng Nhạc Nhạc không nói gì, lập tức xoay người muốn rời khỏi cửa hàng.

“Như vậy, ta cũng không cầm nữa !”

Vừa nói dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc liền cất bước. Nhưng mà, thấy biểu hiện của Đồng Nhạc Nhạc, lão chủ quỹ đột nhiên lo lắng, ngoắc tay với nàng rồi la lên.

“Khách quan, người đừng đi nha, có chuyện gì thì từ từ bàn lại, thật ra thì coi như không có giấy tờ chứng minh, người cũng có thể mang vòng tay này cầm được. Dù sao chỗ này của ta cũng được coi là lớn nhất nhì kinh thành, làm ăn cũng có uy tín”

“Thật sự! ?”

Nghe hần nói như vậy, Đồng Nhạc Nhạc xoay người, nhướn mày liếc xéo hần. Thấy lão chưởng quỹ dáng vẻ đang lo lắng, Đồng Nhạc Nhạc mới bỗng nhiên tỉnh ngộ. Vừa rồi hần làm khó dễ, đòi giấy tờ chứng minh linh tinh đủ thứ, bây giờ có biểu hiện như thế là đang ép giá vòng tay của mình đây. Thật không hổ là người từng trải trong buôn bán, thật đúng là ăn cướp mà.

Trong lòng tính toán, nhưng trên mặt Đồng Nhạc Nhạc lại làm ra một bộ dáng đang gặp khó khăn, mở miệng nói.

“Chính là, ta không có các loại giấy tờ chứng minh, người như thế nào bán ra ngoài được?”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, lão lập tức cười nói.

“Ha hã, cái đó của hàng tự có biện pháp, khách quan, người chính là muốn cầm vòng tay này? Người tính muốn cầm bao nhiêu tiền?”

Nghe thấy hần nói như thế, Đồng Nhạc Nhạc nhíu mày, suy nghĩ nghiêm túc. Nàng liếc nhìn vòng tay được làm bằng kim loại tinh xảo, trên bề mặt có đính rất nhiều hạt Hồng Bảo Thạch, thật sang trọng. Hơn nữa, đây là công phẩm, khẳng định giá trị rất lớn.

Có thể dùng làm hàng tiến cống, khẳng định giá trị xa xỉ.

Chỉ là, vòng tay này rốt cuộc bao nhiêu tiền nàng thật đúng là không biết.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi đưa một bàn tay, hướng tới trước mặt lão nói.

“Vòng tay này giá trị liên thành, được chế tạo rất tinh xảo, vô cùng khéo léo, hần là giá trị này đi?”

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc vươn một bàn tay, hần trên mặt sững sốt, lập tức mở miệng hỏi lại.

“Người cứ nói, muốn năm ngàn lượng!”

“Uh, năm ngàn lượng!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, bất quá trong lòng có hơi chột dạ, bởi vì nàng không biết triều đại này tiền bạc rốt cuộc là tính toán như thế nào. Cho nên, nàng chỉ nói qua loa nói một giá tiền.

Không được, lão chưởng quỹ lập tức mở miệng nói.

“Năm ngàn lượng nhiều lắm, vòng tay này tuy được chế tạo tinh xảo, vô cùng khéo léo, chỉ là, không có giấy tờ chứng minh nguồn gốc, không đáng giá nhiều như vậy, ta tính ...”

Hần vừa nói, vừa giơ lên một ngón tay với Đồng Nhạc Nhạc. Ý tứ rất rõ ràng, vòng tay này, trị giá một ngàn lượng!

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc nhíu mày một lúc, trên mặt làm ra vẻ gặp khó khăn.

“Một ngàn lượng quá ít, vòng tay này của ta vừa nhìn biết ngay có giá trị lớn, nếu như cầm với giá thấp, ta không muốn, như vậy đi, một người lui một bước, bốn ngàn lượng”

“Bốn ngàn lượng nhiều lắm, hai ngàn năm trăm lượng đi! Ta nhiều nhất chỉ có thể cho người như vậy!”

Hần vừa nói, một bên lộ ra bộ mặt có vẻ gặp khó khăn.

“Phải biết rằng, đồ vật đáng giá như vậy nếu không có giấy tờ chứng minh, một khi quan phủ điều tra, chính là chúng ta bị liên lụy, danh dự của cửa hàng sẽ bị hao tổn, người nói nên làm cái gì bây giờ?”

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, không khỏi cắn chặt hàm răng, nhưng là vẫn hạ quyết tâm, mở miệng nói.

“Ba ngàn lượng! Nếu thấp hơn ta đi nơi khác”

Vừa nói dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc liền tính toán xoay người dáng vẻ đã muốn rời đi.

Lão chưởng quỹ thấy vậy, lập tức mở miệng.

“Được rồi, ba ngàn lượng liền ba ngàn lượng, mặc cả xong!”

...

Đồng Nhạc Nhạc trong lòng nghĩ thầm, nàng cầm trên tay xấp ngân phiếu ba ngàn lượng chỉ cảm thấy còn có chút không dám tin.

Không nghĩ tới, ở hiện đại nàng là một người nghèo, đến đến nơi này cuối cùng lại được gia nhập vào hàng ngũ phú bà!

Vừa nghĩ tới trong lòng nàng rất vui vẻ vì được một khoản lớn, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy dù đi xa đến đâu cũng là bước nhẹ như bay a!

Cảm giác phú bà, chính là bay bổng như vậy!

Trong lòng nàng chính vào lúc này đang đắc ý sung sướng, trong khi đó Tiểu Quế Tử đứng chờ nàng đã lâu, nay thấy nàng rút cuộc đi ra, không khỏi chạy tới bên cạnh.

“Tiểu Nhạc Tử, người đi đâu lâu giờ mới ra!”

“Ha hã, chờ thật lâu đi! ? Đã đói bụng sao! ? Đi, chúng ta ăn cơm đi! A, không, trước thay đổi một bộ áo quần rồi hãy nói sau!”

Trên người có tiền, Đồng Nhạc Nhạc nghĩ đại gì mà không mua sắm, mặc trên người bộ quần áo này, nàng cảm giác không được thoải mái, tự nhiên cho lắm.

Đối với tâm tư Đồng Nhạc Nhạc, Tiểu Quế Tử không rõ ràng lắm, giờ phút này, nghe được nàng nói trên mặt không khỏi sững sờ.

“Gì? Thay đổi trang phục a?”

Đối với Tiểu Quế Tử mặt mày nghi hoặc, Đồng Nhạc Nhạc chỉ nhếch môi cười một tiếng, không nói gì thêm, kéo hắn đi tới một cửa hàng tơ lụa bên cạnh.

Chỉ thấy cửa hàng tơ lụa này diện tích lớn như thế, người đến người mua tấp nập, vải vóc, tơ lụa loại nào cũng có. Trang phục may sẵn cũng được treo bày bán phía trên các móc.

Lúc Đồng Nhạc Nhạc đi đến dãy cuối cùng của cửa hàng, Tiểu Quế Tử lập tức lôi kéo ống tay áo nàng, hạ giọng nói nhỏ.

“Tiểu Nhạc Tử, ngươi nghĩ muốn mua quần áo sao! ? Nơi này trang phục rất đắt!”

“Ha hã, đắt không quan trọng, quan trọng hơn là phải vui vẻ, ăn chơi thỏa thích!”

Đồng Nhạc Nhạc nói, trên khuôn mặt biểu hiện dáng vẻ của người giàu có.

Tiểu Quế Tử nghe vậy, chỉ cho rằng nàng có thể cũng thuộc dạng người có tiền, nhưng không đến mức giàu có quá nên cũng không quan tâm lắm

Lúc này, ông chủ cửa hàng thấy có khách đến, cũng không chê áo quần Đồng Nhạc Nhạc đơn sơ, lập tức khuôn mặt tươi cười đi đến.

“Này hai vị công tử, muốn mua cái gì ? Chúng ta nơi này tơ lụa có đủ mọi thứ, hôm nay còn có hàng mới, công tử cứ đi nhìn một chút!”

Nghe giới thiệu của ông chủ, Đồng Nhạc Nhạc đảo mắt nhìn quanh một lượt. Chỉ thấy cửa hàng này tơ lụa, muốn loại vải gì cũng có.

Này thì lụa tơ tằm, lụa bóng mịn, mềm mại, lụa Yên La...làm cho người ta xem hoa cả mắt.

Đồng Nhạc Nhạc vừa đánh giá, vừa chọn lựa, cuối cùng, liền chọn một khối lụa trắng như tuyết, có thêu hoa mai nổi trên nền vải, sau đó quay sang hỏi ông chủ.

“Ông chủ, cái này bao nhiêu tiền! ?”

“Ha hã, công tử người thực sự biết chọn lựa, đây là mặt hàng mới nhất của chúng ta, nhìn công tử hiểu biết như vậy, tính hai mươi hai lượng một xấp đi”

“Cái gì! ? Hai mươi hai lượng một xấp sao? Đây là tính ăn cướp đi! ?”

Nghe được lời này của ông chủ cửa hàng, Đồng Nhạc Nhạc vẫn không hề mở miệng nói chuyện, chỉ thấy Tiểu Quế Tử đứng cạnh mình đột nhiên giật mình la lên thành tiếng.

151. Chương 153: Chương 96-3 : Xuất Cung

Nghe vậy, lão bản của tơ lụa phường đầu tiên là cứng đờ mặt, lập tức mở miệng nói:

“Vị công tử này, những gấm vóc mới nhập này của chúng ta là bán đã không tính mắc, nhà chúng ta đây là cửa hiệu lâu đời, cho tới bây giờ đều là già trẻ thật không có lừa dối, bằng không người có thể đi ra phường tơ lụa khác bên ngoài đi.”

Nghe lão bản tơ lụa phường nói lời này, Tiểu Quế Tử vẫn muốn nói thêm cái gì, còn một bên Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, lập tức đưa tay ngăn trở.

“Lão bản, tơ lụa này ta thích, chỉ là giá cả hơi cao, người có khả năng hạ giá chút sao! ? Hơn nữa, ta còn muốn dùng gấm vóc đó làm một bộ quần áo ở chỗ này!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói với lão bản cửa hàng tơ lụa.

Tuy nói nàng hiện ở trong ngực có ba ngàn lượng, chỉ là, cũng không thể xài loạn, có thể tiết kiệm là tốt nhất.

Rồi hãy nói sau, Đồng Nhạc Nhạc nàng cũng là người có thói quen tiết kiệm nga.

Lão bản phường tơ lụa nghe thấy Đồng Nhạc Nhạc thực lòng muốn mua tơ lụa, suy nghĩ một chút, liền mở miệng nói.

“Vậy được rồi, chỗ tơ lụa ta liền bán người mười tám lượng, nếu như dùng này gấm vóc ở chỗ này làm trang phục, chúng ta muốn thu phí cắt may một lượng!”

Nghe được lão bản phường tơ lụa nói lời này, Đồng Nhạc Nhạc tính toán một phen, cuối cùng, gật đầu.

“Hảo, như vậy, dùng này tơ lụa ở chỗ này làm trang phục, cần bao nhiêu thời gian! ?”

“Đại khái khoảng chừng năm ngày.”

“Như thế, vậy được rồi! Chỗ vải này ta muốn, ta nhìn một lần các trang phục khác nữa.”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, rồi đến một bên mua trang phục ở đây có sẵn.

Lúc này, Tiểu Quế Tử nghe được lời Đồng Nhạc Nhạc nói vừa rồi, lập tức lôi kéo ống tay áo Đồng Nhạc Nhạc, mở miệng hỏi.

“Tiểu Nhạc Tử, trang phục đắt như vậy, người làm thế nào lại mua được a ?”

Nghe Tiểu Quế Tử nói như vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cũng rõ ràng.

Những người bán mình vào cung làm thái giám giống như bọn họ, tiền bán mình cũng chỉ có hơn mười lượng thôi.

Hiện nay, nàng lại mua một bộ trang phục mười chín lượng, trong mắt Tiểu Quế Tử, tuyệt đối là không thể tin nổi.

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc sẽ không nói thật cho Tiểu Quế Tử, vì vậy, chỉ là nhếch miệng cười một tiếng, mở miệng nói.

“Nếu như ta nói, ta nhặt được một món đồ đáng giá, cầm lấy ra hiệu cầm đồ đổi tiền, người tin tưởng sao! ?”

“Tin! Ta đương nhiên tin, trời ạ, thì ra là thế, không trách được mới vừa rồi Tiểu Nhạc Tử người đến hiệu cầm đồ đi, người thật sự quá may mắn!”

Tiểu Quế Tử mở miệng giật mình la lên, trên mặt là nụ cười đầy sáng lạn, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy rất hài lòng, phẳng phất như người nhặt được vàng là hẳn.

Thấy Tiểu Quế Tử thật lòng vui mừng, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cũng ấm áp.

Vì vậy, môi đỏ mọng mở ra, không khỏi mở miệng nói.

“Cho nên, Tiểu Quế Tử ta cho người biết, hiện tại ta có không ít tiền đi! Người cũng nhìn một chút, chọn vài khúc tơ lụa làm trang phục đi!”

“Không, nơi này vải vóc thật sự quá mắc, ta không cần.”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc lời này, Tiểu Quế Tử lập tức lắc đầu như giã tỏi.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, bất đắc dĩ thở dài một hơi, Đồng Nhạc Nhạc nàng liền chọn giùm bản thân Tiểu Quế Tử vậy.

Trong lòng biết Tiểu Quế Tử đau lòng vì tiền, Đồng Nhạc Nhạc liền chọn vài xấp không tính quá đắt cho Tiểu Quế Tử. Một xấp cho lão bản phường tơ lụa làm trang phục, vài xấp cho Tiểu Quế Tử để mang về.

Tiểu Quế Tử mặc dù kiên quyết không muốn, lại không ngăn cản được Đồng Nhạc Nhạc kiên trì, không thể làm gì khác hơn là nhận lấy.

Nhưng mà, đối với Đồng Nhạc Nhạc, càng là muốn cảm ơn ngàn vạn lần.

Đối với việc Tiểu Quế Tử khách khí, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cười không nói.

Cuối cùng, lại chọn hai bộ trang phục, một bộ bạch y tuyết sắc, một bộ là trường bào tơ lụa màu xanh lam.

Thử qua lần cuối, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy thích hợp, nên cũng mua nốt.

Mua xong quần áo mới, Đồng Nhạc Nhạc liền lập tức thay bộ trường sam bằng vải thô mặc trên mình.

Nói như thế nào nhỉ, bộ đang mặc trên người là thứ mà người đã chết từng mặc. Nên khi mặc vào cảm giác toàn thân không được tự nhiên.

Đồng Nhạc Nhạc thay quần áo và giày mới, liền tới trước gương đồng xem thử, đôi mắt lập tức sáng ngời.

Không trách được tục ngữ nói quá đúng,

Người dựa vào lụa, Phật dựa cà sa quả nhiên không sai.

Chỉ thấy trong gương đồng là một thiếu niên, người mặc một bộ cẩm bào xanh lam, lưng thắt Yếu Đái cùng màu.

Vẻ mặt phấn chấn, hiên ngang oai hùng!

Cho dù là lão bản, tiểu đồng phường tơ lụa hay khách nhân đến mua đều không rời mắt nổi.

Còn rất nhiều người đều kinh ngạc quay ánh mắt nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc hiện lên vài phần đắc ý.

Ha ha, vóc người đẹp mắt, mặc cái gì cũng đều đẹp.

Trong lòng vô cùng đắc ý, Tiểu Quế Tử ở một bên thấy vậy, lập tức kìm lòng không được giật mình la lên.

“Oa, Tiểu Nhạc Tử, người mặc một bộ trang phục thật là đẹp mắt, nếu như không biết, còn tưởng rằng người là thiếu gia nhà giàu a!”

“Ha ha, phải không! ? Ta cũng cảm giác được như vậy đấy!”

Đồng Nhạc Nhạc một tay chống nạnh, cười đắc ý.

Nụ cười cởi mở kia, làm cho người ta nghe, cũng không nhịn được trong lòng rộn ràng theo.

Sau khi trang điểm một hồi ở trước gương đồng, Đồng Nhạc Nhạc thanh toán xong liền dẫn Tiểu Quế Tử đã thay một bộ quần áo mới đi đến khách sạn.

Chỉ thấy khách sạn này, tên gọi là khách sạn Đệ Nhất Thiên Hạ.

Cho dù là nơi thịnh vượng nhất như ở trong kinh thành, cho dù là chất lượng cho hay bày biện thức ăn đều là tốt nhất trong Kinh thành này.

Cho nên, các quan to lớn cho đến quý nhân ăn ở đây điều nhiều không kể xiết.

Cho nên lúc Đồng Nhạc Nhạc một thân cẩm bào hiên ngang đứng ở cửa khách sạn, thì đã được tiểu nhị tinh mắt, lập tức ra đón, trên mặt là nụ cười sáng lạn chuyên nghiệp, mở miệng hô.

” Hai vị khách quan. Xin hỏi là đã đặt chỗ chưa? Đến dùng bữa hay nghỉ ngơi? ”

Đối với tiểu nhị hỏi han như vậy, ban đầu Tiểu Quế Tử hơi câu nệ, còn Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy chỉ mở miệng cười nói với tiểu nhị.

“Hai người, chưa đặt chỗ. Tìm cho chúng ta một cái bàn sát cửa sổ, có khả năng thấy phố lớn Kinh thành!”

Khó có bao giờ được đi ra ngoài cung ăn cơm. Mà lại còn như nơi này, chắc cũng tương đương nhà nhà hàng năm sao ở thời hiện đại, nên bây giờ nàng tốt nhất là cứ mặc sức hưởng thụ một phen đi.

Tiểu nhị nghe thấy vậy, lập tức mở miệng cười nói.

” Hảo lối, hai vị khách quan xin mời bên này.”

Tiểu nhị vừa nói vừa dẫn Đồng Nhạc Nhạc bọn họ đến vị trí bên cửa sổ lầu hai.

Ngồi ở chỗ này, có thể nhìn thấy toàn bộ Kinh thành ở trong tầm mắt, chỗ này vô cùng tốt a.

Thấy vậy Đồng Nhạc Nhạc vô cùng hài lòng

Sau khi ngồi xuống, bèn kêu tiểu nhị đem một ít trà cùng điểm tâm lên.

Tiểu nhị nghe vậy, lập tức đi thu xếp.

Mặc dù, Đồng Nhạc Nhạc trước kia là cô nhi nhưng cũng chưa bao giờ được hưởng thụ đãi ngộ như thế này a.

Nhưng mà từ khi xuyên qua đến triều đại này, trở thành Phượng Hoàng Điều, nhận được vô vàn sủng ái, bên người luôn có người hầu hạ. Cho nên, Đồng Nhạc Nhạc nàng ngồi ở nơi này cũng không mấy câu nệ.

152. Chương 154: Chương 97-1: Đánh Huyền Lăng Phong

Ngược lại Tiểu Quế Tử, lớn như vậy, chưa bao giờ tiến vào nơi cao cấp như thế, cho nên ngồi ở nơi này, như ngồi trên bàn chông, khiến cho Đồng Nhạc Nhạc một phen buồn cười.

Sau khi cười nháo một phen, Đồng Nhạc Nhạc đảo mắt nhìn quanh một lượt, đánh giá khách sạn cả trong lẫn ngoài một lần.

Không hổ là khách sạn lớn nhất kinh thành, bên trong khí thế thịnh vượng, thanh lịch.

Lầu một là đại sảnh, cung cấp dân chúng thường thường bậc trung vui chơi giải trí.

Lầu hai so với lầu một thanh nhã hơn một chút, hơn nữa, ngồi ở lầu hai, có thể nhìn thấy khá rõ cảnh vật phía dưới ở trong tầm mắt.

Mà lầu ba, Đồng Nhạc Nhạc chưa từng đi lên, nghe nói lầu ba, là nơi tập trung người nhiều tiền nhất ở kinh thành . . .

Ngồi ở nơi này, uống trà thơm mát, nghe bốn phía truyền đến tin tức vặt, nhìn phía dưới người người lui tới qua lại.

Gió mát hiu hiu, trời xanh mây trắng, cuộc sống như thế, rất là thoải mái!

Đương nhiên, để cho Đồng Nhạc Nhạc vui mừng, chính là món ăn ngon lành đẹp đẽ tinh xảo lần lượt dọn lên trên bàn .

Ở bên trong hoàng cung, nàng chỉ ăn toàn thức ăn ngon.

Chẳng qua là sau khi nàng trở thành thái giám, mỗi ngày nàng ăn không phải rau cỏ thì là bánh bao, cả người dường như cũng gầy không ít.

Bây giờ, nhìn thấy những món ăn trước mắt này màu sắc hương vị tất cả đều đẹp đẽ tinh xảo, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy nước bọt sắp chảy ra thành dòng.

Lập tức, cũng không khách khí với Tiểu Quế Tử, cầm lấy đôi đũa, liền lập tức ăn ngón ngấu.

Vừa ăn, vừa kêu Tiểu Quế Tử.

“Oa, Tiểu Quế Tử, những thức ăn này rất ngon, người nhanh ăn đi!”

“Uh, tốt!”

Nghe thấy Đồng Nhạc Nhạc nói, lại thấy nàng ăn nhanh ngón ngấu, dáng vẻ ăn nhiệt tình, Tiểu Quế Tử cũng không quản cái khác, cầm lấy đôi đũa, liền ăn theo.

Một bữa cơm, bốn món thức ăn một canh, trong chốc lát, liền toàn bộ rơi vào trong bụng Đồng Nhạc Nhạc và Tiểu Quế Tử.

Sau khi ăn cơm no, Đồng Nhạc Nhạc càng cảm thấy mỹ mãn ợ một cái.

Vừa vuốt cái bụng tròn trịa, vừa cầm lên chén nước trà thơm ngào ngạt, Đồng Nhạc Nhạc cười tít mắt.

Dáng vẻ thoải mái kia, giống như một con mèo lười biếng ăn uống no đủ.

Nếu như sau này, mỗi ngày đều có thể ăn như vậy, thật tốt a!

Tiếc rằng, ở bên trong hoàng cung, có người nàng nhớ thương nhất.

Nàng không nỡ rời khỏi Huyền Lăng Thương.

Nếu như hiện tại nàng rời khỏi Huyền Lăng Thương, sau này, sẽ không còn được gặp lại hắn .

Dù sao, bên trong hoàng cung, mặc dù chỉ cách một bức tường, cũng không phải mọi người đều có thể tùy ý tự do ra vào. . .

Nhưng mà, hiện nay trên người nàng có tiền, sau này mỗi tháng nghỉ ngơi, đều có thể ăn no một bữa, nghĩ lại, Đồng Nhạc Nhạc lại cảm giác hài lòng.

Trong lòng suy nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc nhìn thấy ngồi ở đối diện, Tiểu Quế Tử chỉ thiếu chút nữa liền ngay cả cái mâm đều phải liếm sạch sẽ, không khỏi cười nhạo nói.

“Nhìn người ăn!”

“Ha hã, không có biện pháp, ai kêu Đệ Nhất Thiên Hạ lâu có đồ ăn ngon như vậy. Hơn nữa, ta là lần đầu tiên tới nơi này ăn uống đấy! Đương nhiên phải ăn sạch sẽ một chút, mới không lỗ vốn!”

“Ha hã. . .”

Nghe được lời này của Tiểu Quế Tử, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là bất đắc dĩ cười một tiếng.

“Tốt lắm, chúng ta hiện tại ăn no, suy nghĩ một chút muốn đi đâu đi ? Người còn có đồ gì muốn mua! ?”

“Ta còn muốn mua chút bột mì về nhà, làm người nhà chút sủi cảo ăn.”

Tiểu Quế Tử mở miệng nói, những gì hắn nghĩ, đều là chuyện về người nhà.

Đối với tấm lòng hiếu thảo Tiểu Quế Tử, làm cho Đồng Nhạc Nhạc cảm động vô cùng.

Nếu như nàng cũng có thể có một đại ca giống như Tiểu Quế Tử vậy, thật tốt a!

Nghĩ lại người lo cho gia đình như Tiểu Quế Tử vậy, thế gian rất hiếm thấy!

Trong lòng nghĩ, chỉ thấy Tiểu Quế Tử sau một lúc, như là nghĩ đến cái gì, đột nhiên nhếch miệng cười một tiếng.

“Hắc hắc, ta có hơi đau bụng, người ở chỗ này chờ ta một chút, ta rất mau trở lại!”

“Uh, đi đi! Ta chờ người!”

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, sau đó ngồi chờ Tiểu Quế Tử đi nhà xí về, tí nữa đi dạo một chút.

Ai biết, Tiểu Quế Tử nói đi nhà xí, lại đi thật lâu cũng không thấy trở về, thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, đang định đi tìm.

Tuy nhiên sau một lúc, bóng dáng Tiểu Quế Tử, lại xuất hiện ở cửa cầu thang, chỉ là, khi thấy bộ dáng Tiểu Quế Tử lúc này, Đồng Nhạc Nhạc con mắt nheo một cái, không khỏi giật mình la lên thành tiếng.

“A! Tiểu Quế Tử, người làm sao vậy! ?”

Đồng Nhạc Nhạc giật mình mở miệng la lên thành tiếng, đôi mắt mở thật to, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy hiện tại Tiểu Quế Tử, khắp người chật vật.

Trên người quần áo mới lại vừa bẩn vừa rách, tóc cũng là bừa bộn cực kỳ, cho dù là trên mặt, cũng là xanh xanh tím tím, rất là dọa người!

Ngay lúc Đồng Nhạc Nhạc vẻ mặt giật mình la lên, chỉ thấy Tiểu Quế Tử đau khổ hé một gương mặt xanh tím, cực kì khốn khổ nói.

“Tiểu Nhạc Tử, ta, ta bị người đánh. . .”

. . .

Biết được Tiểu Quế Tử bị đánh, Đồng Nhạc Nhạc tức giận không thôi.

Truy hỏi một phen, mới biết được nguyên nhân!

Thì ra, sau khi Tiểu Quế Tử đi nhà xí xong, liền tính toán trở về.

Ai biết, ở chỗ cua queo không cẩn thận đụng vào một người.

Tiểu Quế Tử vóc người cao lớn, bị đụng một cái cũng không có gì.

Ngược lại đối phương, lại ngã một cái chổng vó.

Sau khi đứng dậy, lại đối với Tiểu Quế Tử một phen nhục mạ, Tiểu Quế Tử thấy người đó quần áo hoa lệ, hiểu bản không nên cùng phú đấu, liền không ngừng khom lưng nói xin lỗi.

Ai biết, đối phương lại không buông tha, mang theo hai người gia nhân phía sau, liền đem Tiểu Quế Tử ra sức đánh một phen!

Một bên đánh, còn một bên lớn giọng hô.

“Cha ta là Tri phủ! Dám đụng bản thiếu gia, chắc là người ngựa da ngựa thịt, đánh cho ta!”

Khi Đồng Nhạc Nhạc nghe đến đó, lập tức đập bàn đứng lên, mặt mày đầy căm phẫn.

“Chết tiệt! Cho dù cha hần là Tri phủ thì đã làm sao! ? Đánh người còn để ý! ? Loại quan giống như vậy, không dạy dỗ một trận thì không được!”

Nhìn thấy bằng hữu của mình bị người đánh, Đồng Nhạc Nhạc đương nhiên sẽ không bỏ mặc làm ngơ.

Lập tức đứng dậy, liền tính toán đi giúp Tiểu Quế Tử báo thù.

Tiểu Quế Tử thấy bộ dạng Đồng Nhạc Nhạc mặt mày tức giận, lập tức đưa tay ngăn cản.

“Đừng! Dân không đấu lại với quan, cha hần là Tri phủ, nếu chúng ta chọc tới hần, nhất định chịu không nổi!”

Tiểu Quế Tử mở miệng, vẻ mặt nhân nhượng.

Trong lòng biết Tiểu Quế Tử không dám gây chuyện, chỉ là, khẩu khí này, Đồng Nhạc Nhạc làm sao cũng đều nuốt không trôi!

153. Chương 155: Chương 97-2: Đánh Huyền Lăng Phong

Nhưng mà, Đồng Nhạc Nhạc tuy rằng kích động, không có nghĩa là không có đầu óc.

Nghe lời Tiểu Quế Tử nói mới rồi, biết được đó là con trai Tri phủ, phía sau còn có hai người gia nhân đi theo!

Nếu như chỉ là hai người bọn họ, đấu với ba người bọn hắn, nàng cũng sẽ không liều đánh nhau, sẽ chỉ có bọn họ chịu thiệt mà thôi.

Chỉ là, không được quang minh chính đại, không ai nói không thể dùng ám chiêu!

Nghĩ tới đây, sau một lúc, Đồng Nhạc Nhạc như là nghĩ tới cái gì, đôi mắt sáng lên!

Có rồi!

. . .

Biết được tên quan nhị đại (cậu ấm bất lương) kia đi Đệ Nhất Thiên Hạ Lâu ăn cơm, Đồng Nhạc Nhạc bảo Tiểu Quế Tử cầm một cái bao tải to đến.

Tính toán đánh lên!

“Ha hã, người ta có ba cái khăn cấp . Đợi một lát, ta không tin tên quan nhị đại kia đi nhà vệ sinh lại cũng có người đi theo! Chờ chút, chúng ta vừa thấy hắn đến đây , liền lập tức chụp bao tải xuống, bắt chập tất cả, đánh rồi hãy nói sau, biết không! ?”

Đồng Nhạc Nhạc vừa lên kế hoạch, vừa quay sang hỏi Tiểu Quế Tử ngồi ở một bên .

Tiểu Quế Tử nghe vậy, tâm khê động.

“Ách, Tiểu Nhạc Tử, như vậy, không tốt đâu! ?”

“Có gì không tốt! ? Tiểu Quế Tử ngươi có chút tiền đồ được hay không! ? Bằng chứng ngươi bị người đánh, phải nén giận! ? Cũng bởi vì người kia là con trai quan phủ! ? Phải biết rằng, hắn so với chúng ta không khác hơn bao nhiêu, chẳng qua là mệnh đầu thai tốt mà thôi, đánh người chính là hắn không đúng! Chúng ta cho dạy dỗ hắn, chính là dạy hắn sau này làm người thật tốt!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, đối với việc Tiểu Quế Tử nhu nhược, đáng vẻ như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép!

Nếu như nàng bị người đánh, chính mình không có gì. Chỉ là, thấy bằng hữu của mình bị đánh, nàng chính là nuốt không trôi cơn giận này!

Cho nên, nàng lần này, nhất định phải giúp Tiểu Quế Tử báo thù!

Đối với Đồng Nhạc Nhạc định làm như vậy, Tiểu Quế Tử chỉ bất đắc dĩ thở dài.

“Tốt lắm, trước tiên đừng thở dài, nói cho ta nghe một chút đi, đáng vẻ và đặc thù quan nhị đại kia, khi chúng ta thấy hắn đến đây, lập tức mang túi đi xuống. . .”

“Uh, được rồi. . .”

Tiểu Quế Tử nghe vậy, đầu tiên là thở dài một hơi, lập tức, liền nheo lại con mắt đã bị đánh cho xanh tím kia, nghiêng đầu suy nghĩ một chút.

“Tên quan nhị đại kia, mặc một thân cẩm bào xanh da trời, lưng đeo đai vàng, đầu đội mũ ngọc . . .”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nghe, một đôi mắt xinh đẹp, không ngừng cẩn thận quan sát bốn phía.

Giờ phút này, vị trí bọn họ đang đứng, là trên tảng đá chỗ cửa quẹo phía trước nhà xí .

Hễ là người muốn đi nhà xí, đều phải đi qua nơi này. Hơn nữa, chỗ này, người đi ngang qua cũng sẽ không chú ý tới.

Đứng ở nơi này ám toán người vị trí rất tốt, Đồng Nhạc Nhạc càng là âm thầm đợi tên quan nhị đại kia đến.

Nghe Tiểu Quế Tử miêu tả xong quần áo dáng vẻ quan nhị đại kia, thật xa, Đồng Nhạc Nhạc thấy có một người thiếu niên tuổi còn trẻ đang đi về bên này.

Bởi vì thiếu niên kia cách bọn họ khá xa, hơn nữa một mạch đi tới, lại cúi đầu, thường thức thứ gì đó trên tay.

Tuy là như thế, quần áo trên người thiếu niên này, lại cùng người Tiểu Quế Tử mới vừa rồi miêu tả giống nhau.

“Cẩm bào màu xanh da trời, eo lưng đeo đai vàng, đầu đội mũ ngọc . . . Chính là hắn!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, quay lại ra hiệu một cái với Tiểu Quế Tử.

Tiểu Quế Tử nghe vậy, trên mặt sừng sốt, dáng vẻ rõ ràng vô cùng căng thẳng.

Nghĩ đến, chuyện đánh người này, Tiểu Quế Tử vẫn là lần đầu tiên làm!

Bất quá, hiện tại chuyện đều đã đến tình trạng này, Đồng Nhạc Nhạc cũng không thể dừng lại được.

Ở đó đợi thiếu niên áo lam đi tới, lập tức hét lớn một tiếng với Tiểu Quế Tử, ngay sau đó, cả người liền cầm bao tải chụp xuống đỉnh đầu người đó !

“Đánh!”

Nghe thấy Đồng Nhạc Nhạc ra lệnh, Tiểu Quế Tử cũng không suy nghĩ nhiều, mười phần khí lực, liền bắt đầu một trận quyền đấm cước đá đối với thiếu niên bị bao tải trùm đầu.

Phải biết rằng, Tiểu Quế Tử khí lực to lớn, mới vừa rồi nếu không phải sợ đắc tội quan to, ba người kia căn bản không phải đối thủ của hắn.

Giờ phút này, chuyện đến mức này, Tiểu Quế Tử đương nhiên sẽ không suy nghĩ nhiều.

Đánh rồi hãy nói sau!

Nhìn thấy Tiểu Quế Tử đánh mạnh mẽ hăng hái, Đồng Nhạc Nhạc cũng hăng hái!

Phải biết rằng, nàng bình thường nhìn như là dễ nói chuyện, ngây ngốc, chỉ là, nếu như chạm đến điểm mấu chốt của nàng, nàng cũng sẽ nổi điên, giống như hiện tại!

Sử dụng khí lực hết mức, đối với người đã đánh Tiểu Quế Tử nay té trên mặt đất, Đồng Nhạc Nhạc càng là quyền đấm cước đá.

Bị Đồng Nhạc Nhạc và Tiểu Quế Tử ra sức đánh một phen, thiếu niên trong bao tải té trên mặt đất, càng không ngừng phát ra một hồi tiếng quát tháo như giết heo.

“A! Các người là ai!”

“Cứu mạng a! Đau, người đâu a, cứu mạng a. . .”

“A, đau quá, các người dừng tay, mau dừng tay!”

Nghe được thiếu niên trên mặt đất kêu đau đớn, Đồng Nhạc Nhạc trên mặt sừng sốt, chỉ cảm thấy âm thanh này, hình như đã từng nghe thấy.

Chỉ là, trong lúc nhất thời, nàng lại nhớ không nổi nghe qua ở nơi nào.

Lại thấy Tiểu Quế Tử, mới vừa rồi một bộ nhu nhược dễ khi dễ, bây giờ, không biết có phải đánh cho nghiền không, càng đánh càng kích động, càng đánh càng hưng phấn!

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc thực sự sợ đánh chết người rồi, liền tính toán mở miệng gọi Tiểu Quế Tử.

Tuy nhiên, sau một lúc, thiếu niên trong bao tải, lại lần nữa đau đến kêu thành tiếng . . .

“Nha, các ngươi thật to gan, có biết ta là ai không! Nha, đau, ta, ta chính là đương kim, thập, Thập Tam vương gia, a a a. . .”

Cùng với một lần nữa tiếng kêu thảm thiết như giết heo vang lên, Đồng Nhạc Nhạc nghe rõ ràng thiếu niên nói, cả người lập tức giống như bị trúng sét giữa trời quang , chấn động ngay ra tại chỗ!

Mất nhưng mở thật to, trong lòng chấn động không thôi.

Trời ạ!

Không trách được mới vừa rồi nàng cảm giác được âm thanh này quen thuộc, thì ra, người ở bên trong bao tải, không phải quan nhị đại kia, mà là. . .

Đó là Hồn Thế Ma Vương Thập Tam vương gia, Huyền Lăng Phong! ! ?

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi lạnh toát xương sống mà hít một hơi thật sâu!

Phải biết rằng, quan nhị đại so với Hồn Thế tiểu Ma vương trước mắt này, quả thực là con tốt nhỏ!

Nếu như bị Huyền Lăng Phong biết, người đánh hấn, chính là bọn họ, chỉ có thể hình dung đến một chữ chết! ?

Lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc chấn động, Tiểu Quế Tử vốn đang đánh cơ hồ tẩu hỏa nhập ma, nghe được thiếu niên nói, lập tức phục hồi tinh thần lại.

“A, tiểu, Tiểu Nhạc Tử, chúng ta đánh lầm người, chạy mau a!”

Tiểu Quế Tử mở miệng, vẻ mặt bối rối.

Dù sao, người bị bọn họ đánh, chính là đương kim Thập Tam vương gia, đánh người hoàng gia quý tộc, sẽ liên lụy Cửu tộc! ! !

Nghĩ đến đây , Tiểu Quế Tử thật là luống cuống.

Lôi kéo Đồng Nhạc Nhạc, tung chân ra liền điên cuồng chạy về phía trước.

Tiểu Quế Tử chân dài, chạy nhanh.

Đồng Nhạc Nhạc bị hấn lôi kéo, chỉ kém không có kéo đi sênh sếch.

154. Chương 156: Chương 98-2

Edit : Tử Ngân

Màn đêm buông xuống, các ngôi sao sáng nhàn nhạt, một mảnh mây đen, đã hoàn toàn che đi vầng trăng sáng tỏ kia, chỉ để lại chút tia sáng nhạt nhòa chiếu khắp nơi, khiến cho cả một nơi, đều có thêm vài phần vô cùng thần bí!

Bên trong Ngự Thư Phòng, đèn đuốc sáng choang.

“Chiếc vòng tay này, ngươi thật là mua từ Trân Phẩm Điểm Kinh thành về! ?”

Một câu hỏi mang theo âm thanh trầm thấp, xuất ra từ trong miệng một người nam nhân mặc long bào.

Chỉ thấy nam nhân một thân y phục long bào, đầu đội kim mào, giờ phút này, hắn chỉ là ngồi ngay ngắn ở nơi đó, quả nhiên cũng là một người uy nghiêm vô hạn, khí phách lộ ra ngoài.

Ngón tay thon thả của nam nhân kia đang cầm một chiếc vòng tay được làm tinh xảo .

Chỉ thấy vòng tay này, được tạo ra từ hoàng kim, mặt trên vẫn còn được muôn vàn hạt Hồng Bảo Thạch. Giờ phút này, dưới ánh nến chiếu rọi xuống, càng hiện ra loá mắt sắc sảo , vừa nhìn liền biết là giá trị xa xỉ!

Ngắm nghía vòng tay Bảo Thạch trên tay mình, lòng mày Huyền Lăng Thương nhẹ nhàng chau lại một cái, trên mặt lộ vẻ vẻ nghi hoặc.

Dù sao, vòng tay bảo thạch này, hắn rõ ràng còn nhớ hồi đó đã đưa cho tiểu điều nhi. Hắn vẫn còn làm cho người điều tra ra, tiểu điều nhi kia len lén giấu toàn bộ cống phẩm được hắn đưa ở phía sau lãnh cung.

Biết chuyện này, chỉ có ba người là hắn cùng ám vệ của hắn, Lan Lăng Thiệu Giác.

Tại sao vòng tay này, lại bị một thiếu niên cầm đi hiệu cầm đồ! ?

Trong lòng chính lúc nghi hoặc, Lan Lăng Thiệu Giác ngồi ở một bên , trong lòng biết ý nghĩ của Huyền Lăng Thương, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói.

“Chuyện này ta đã hỏi lão bản hiệu cầm đồ, lão bản hiệu cầm đồ nói, chiếc vòng tay này là sáng nay có một người thiếu niên diện mạo phi thường tuần tú đến hiệu cầm đồ. Chỉ là, người thiếu niên kia là ai, ta còn chưa tra ra đến. Cho nên, trước lấy vòng tay này về cho người xem .”

Nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác, Huyền Lăng Thương đầu tiên là lẳng lặng nhìn chăm chú một phen vòng tay bảo thạch trên tay , lập tức, bạc môi hé mở, mở miệng nói.

“Người đâu!”

Cùng với lời này của Huyền Lăng Thương , ám vệ vẫn dấu kín trong ddlqd góc, lập tức lặng lẽ không một tiếng động xuất hiện.

Nhìn thấy ám vệ xuất hiện ở trước mặt mình, quỳ một gối xuống , Huyền Lăng Thương bạc môi hé mở, lạnh giọng nói.

“Tra cho trẫm chuyện này một phen . . .”

“Vâng!”

Ám vệ nghe vậy, lập tức hiểu ý, sau đó nhanh chóng xoay người, chỉ một động tác mau lẹ, liền biến mất ở trong đêm tối.

Không được bao lâu, ám vệ được Huyền Lăng Thương sai đi làm việc đã trở về. Cùng lúc đó, trên tay ám vệ vẫn còn cầm một bao dùng gấm vóc bao vàng bạc châu báu.

Sau khi cung kính đặt bao vàng bạc châu báu trên tay ở trước mặt Huyền Lăng Thương , người mới tới lập tức một mực cung kính lui xuống.

Nhìn thấy trân bảo bày ở trước mặt, đều là những món ngày đó hắn đưa cho con tiểu điều nhi kia.

Trừ vòng tay bảo thạch trên tay này ra, bên trong một kiện không sai!

Thấy vậy, trong lòng Huyền Lăng Thương càng thêm nghi hoặc .

Dù sao, mới đầu hắn còn hoài nghi, là có người đã phát hiện một bao trân bảo này tại lãnh cung , cho nên len lén lấy đi.

Chỉ là, người bình thường nếu như phát hiện nhiều trân bảo như vậy , khẳng định sẽ không nói hai lời đều mang đi toàn bộ , không phải sao! ?

Tại sao người kia lại chỉ là len lén cầm vòng tay bảo thạch đi , mặt khác vẫn còn nguyên để ở nơi này! ?

Trừ bản thân mình ra , chỉ sợ người bình thường căn bản sẽ không làm như vậy.

Chỉ là, kẻ giấu bao trân bảo này, chính là con Phượng Hoàng Điều kia.

Lão bản hiệu cầm đồ lại nói, người mang đồ đi cầm, là một thiếu niên diện mạo tuấn tú. Vậy, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ? ?

Trong lòng nghi hoặc không thôi, cuối cùng, Huyền Lăng Thương cúi đầu nghĩ ngợi một phen, lập tức, bạc môi mở ra, mở miệng căn dặn âm vệ.

“Người đâu, thả bao trân bảo còn nguyên này về tại chỗ cũ, hơn nữa bí mật giám thị . . .”

Nếu người thiếu niên kia phát hiện bao trân bảo này, như vậy, liền nhất định là người trong cung .

Đã như vậy, hẩn hiện tại cũng không muốn đánh rần động cỏ.

Hẩn tin tưởng, có lần đầu tiên còn có lần thứ hai, người thiếu niên kia, rồi sẽ trở về. . .

. . .

Khi Đồng Nhạc Nhạc bọn họ trở lại trong cung , đêm đã khuya .

Bởi vì vô duyên vô cớ đánh mất khoản tiền lớn, Đồng Nhạc Nhạc cơ hồ là ăn không vô nuốt, bữa tối chỉ là qua loa bởi hai cái, liền một mình ra ngoài đi dạo giải sầu .

Tiểu Quế Tử trong lòng biết Đồng Nhạc Nhạc hiện tại tâm tình rất kém cỏi, chỉ là an ủi nàng vài câu, liền tùy ý cho nàng đi ra.

Nhạc Nhạc một mình đi dạo bên ngoài, cũng không hề đốt đèn. Dù sao, hiện tại tâm tình của nàng như vậy , coi như đốt đèn hay không, đều không làm cho tâm tình nàng tốt lên được.

Nghĩ hơn hai ngàn lượng ngân phiếu kia, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đến bây giờ vẫn mơ hồ đau nhói.

Nghĩ đến, tối nay nhất định mất ngủ!

Ai. . .

Đồng Nhạc Nhạc vừa thở dài , đảo mắt nhìn quanh một lượt bốn phía, mới bưng tỉnh biết được.

Thì ra, trong lúc bất tri bất giác, nàng lại đi tới bên hồ.

Chỉ thấy giờ phút này, đêm đã khuya .

Bên hồ trừ mình ra, liền không có người nào .

Gió đêm ddlqd nhẹ nhàng thổi, khiến cành liễu trên bờ hồ rung rinh lay động.

Trong hồ lá sen nhẹ nhàng lay động, mang đến từng đợt hương hoa sen thanh nhã . . .

Tâm tình bị đè nén, Đồng Nhạc Nhạc lại đi tới bên hồ, liền ngồi xổm dưới đất, mắt nhắm trông về xa xa bốn phía, chỉ cảm thấy chính mình hiện tại càng thêm cô đơn .

“Ai, tiền của ta, thật đau lòng . . .”

Ô ô ô. . .

Chẳng lẽ, là nàng không có số mệnh phát tài sao! ?

Tuy nói, bên trong lãnh cung, còn có một chút trân bảo giá trị xa xỉ .

Chỉ là, vừa nghĩ tới hôm nay đánh mất hai ngàn lượng ngân phiếu, tâm tình Đồng Nhạc Nhạc chính là không thể vui nổi.

Do đau lòng rất lâu, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi đưa tay ôm một phen khuôn mặt nhỏ nhắn. Vào lúc nàng lại ngẩng ddlqd đầu lên lần nữa , trên mặt đã thay bằng một vẻ kiên định, phẳng phất dường như đã hạ quyết tâm gì .

“Ai, không nghĩ nữa, không nghĩ nữa. Dù có nghĩ đến đâu đi chăng nữa, những đồng tiền đã mất đi cũng sẽ không trở về!”

Đồng Nhạc Nhạc hé đôi môi đỏ mọng, mở miệng nói.

Nàng cá tính như thế, mặc dù đau như đứt từng khúc ruột, nhưng cũng biết, coi như có nghĩ đến đâu đi chẳng nữa cũng vô dụng.

Tiền đã mất chính là mất.

Chỉ cần sau này, nàng phải là cẩn thận một chút là tốt.

Trong lòng kiên định nghĩ vậy, Đồng Nhạc Nhạc lại nằm trên cỏ một hồi lâu, cuối cùng, đột nhiên cảm giác được trên người hình như dính dính.

Lúc này Đồng Nhạc Nhạc mới nhớ ra, chính mình hôm nay chỉ lo nghĩ chuyện mất tiền mà thương tâm khổ sở, đến bây giờ đều còn không có tắm rửa !

Nay bản thân ở bên ngoài chơi đùa nháo cả ngày, sau này lại bị Tiểu Quế Tử lôi kéo cuồng chạy, ra nhiều mồ hôi như vậy , không trách được trên người dính dính .

Đồng Nhạc Nhạc là người yêu sạch sẽ , nếu như không tắm rửa, buổi tối khăng định không ngủ được.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc liền tính toán trở về nhà tắm để tắm rửa.

Nhưng mà, nàng đảo mắt nhìn quanh một lượt trước .

Chỉ thấy gió đêm nhẹ nhàng thổi, khiến ặt nước hồ gợn sóng lăn tăn.

Sóng nước lăn tăn, lá sen lay động.

Hồ nước thời dđlqd cổ đại, trong suốt thấy đáy, tuyệt không bẩn thỉu .

Nàng hà tất đi xa tắm rửa như vậy, ở chỗ này liền có thể tắm mà .

Hơn nữa, nơi này cũng không có người ở, đã trẻ thế này, Huyền Lăng Thương nói vậy cũng sẽ không đến đây đi.

Coi như đến đây đi,nàng có khả năng trốn vào lá sen , không phải sao! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc cũng không quản mặt khác , tâm tình hôm dđlqd nay bị đè nén cả ngày, Đồng Nhạc Nhạc hiện tại chỉ nghĩ thật tốt vậy vùng một phen, trút ra bằng hết.

155. Chương 157: Chương 98-3: Mất Tiền, Đau Lòng!

Đầu tiên là đứng dậy từ bãi cỏ, đôi mắt cảnh giác nhìn bốn phía chung quanh. Sau mấy lần xác định nơi này ngoài mình ra thì không có ai khác, Đồng Nhạc Nhạc liền bắt đầu cởi quần áo ngay tại chỗ .

Sau khi cởi hết mọi thứ trên người , Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Giấu trang phục trên mặt đất ở phía sau một tảng đá lớn , còn dùng lá sen bọc lại xong xuôi, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là làm vài động tác vận động ở trên bờ, tiếp đó, liền dùng một tư thế duyên dáng, ùm một tiếng, nhảy vào trong hồ nước lăn tăn sóng.

Khi Đồng Nhạc Nhạc nhảy vào, mặt nước hồ vốn gợn lăn tăn lập tức có bọt nước văng khắp nơi. Những giọt nước bay lên, còn các gợn sóng thật to lan ra.

Những chiếc lá sen ở bên cạnh , cũng bởi vậy mà rung động một chút.

Đồng Nhạc Nhạc nhảy vào trong hồ, chỉ cảm thấy toàn thân mát mẻ vô cùng.

Tuy rằng hiện tại sắp vào thu , vậy mà thời tiết buổi tối vẫn nóng bức!

Cho dù mỗi ngày ở nhà tắm dùng nước sạch tắm rửa xong, sau khi trở về, trên người liền nóng hầm hập.

Hiện giờ, ngâm mình ở trong hồ nước lạnh , Đồng Nhạc Nhạc nhin không được thoải mái kêu một tiếng.

“Oa, thật là thoải mái!”

Nếu là buổi tối mỗi ngày đều có thể được du ngoạn tự do tự tại như thế thì tốt rồi.

Trong lòng nghĩ vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền bắt đầu quên đi tất cả , tha hồ thỏa thích vùng vẫy ở trong hồ nước .

Đồng Nhạc Nhạc bơi lội rất tốt, bơi ếch một lúc, lại bơi ngửa một lúc. Rồi nàng ngửa mặt lên trời để cho thân mình nổi trên mặt nước.

Nếu không biết thì từ xa nhìn đến, còn tưởng rằng là tử thi nổi!

Nằm ở trong hồ nước mát lạnh, lẳng lặng ngắm nhìn bầu trời ban đêm.

Chỉ thấy, đám mây đen vốn che mất vàng trăng, đã chậm rãi tản ra .

Một nửa vàng trăng sáng , liền cao treo ở trên trời.

Những vì sao lấp lánh, giống như đám yêu tinh ban đêm đang nháy mắt với người .

Nhìn khung cảnh đẹp đẽ giờ phút này , Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy áp lực và bất hạnh trong lòng đã tan đi hết thấy .

Cho nên nói, những lúc tâm tình không tốt mà được xả đi thoải mái , thưởng thức một chút cảnh đẹp, là không còn gì tốt hơn .

Đồng Nhạc Nhạc trong lòng nghĩ vậy, lại vùng vẫy một hồi nữa ở trong hồ . Cho đến khi hơi mệt một chút , nàng liền tính toán lên bờ, mặc quần áo tử tế rồi chuẩn bị trở về đi nghỉ ngơi .

Nhưng mà, ngay khi trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghĩ như thế , ánh mắt nàng vô ý thức nhìn về cách đó không xa .

Đến lúc thấy cách đó không xa có một bóng dáng cao to đang chậm rãi đi tới, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy ‘ ầm vang ’ một tiếng, cả người giống như bị trúng sét giữa trời quang, cả người đứng đờ ngay tại chỗ .

Ánh trăng sáng tỏ, nhẹ nhàng chiếu xuống. Chỉ thấy, một người nam nhân mặc áo đen đang chậm rãi đi về tới bên này .

Nam nhân dáng người cao to, bước đi điềm tĩnh. Tuy rằng khoảng cách không ngắn, Đồng Nhạc Nhạc vẫn biết người đang đến là ai!

” Huyền Lăng Thương! ? Đã trở thế này, làm thế nào hắn còn có thể tới nơi này! ?”

Trong lòng kinh ngạc không thôi, nhưng mà Đồng Nhạc Nhạc vẫn rất nhanh phục hồi tinh thần .

Lo sợ sẽ bị Huyền Lăng Thương phát hiện, Đồng Nhạc Nhạc liền lặng lẽ bơi tới giữa đám hoa sen . Có lá sen hoa sen che khuất, bốn phía lại đen thui thui, còn nàng lại trốn ở trong nước, rất khó để cho người ta phát hiện.

Đến lúc Đồng Nhạc Nhạc trốn xong ở sau đám lá sen , bóng dáng quen thuộc kia của Huyền Lăng Thương đã đi tới bên bờ .

Ánh trăng trong trẻo nhẹ nhàng chiếu xuống, dịu dàng bao phủ ở trên người nam nhân. Truyện edit bởi diễn đàn Lê Quý Đôn . C.ung Q.uảng H.ằng đã ko xin phép khi lai chẳng ghi nguồn

Nam nhân mặc một chiếc cẩm bào màu đen, lưng thắt Yếu Đái màu đen, bên hông đeo một khối Tử Ngọc thượng đẳng.

Một mái tóc dài đen nhánh không có vấn lên, chỉ dùng một cái đai gấm bằng bảo thạch màu tím nhẹ nhàng thắt lại một lọn nhỏ, còn toàn bộ những chỗ khác xoa tung phía sau.

Nam tử chấp hai tay ở phía sau, quả nhiên cũng là người uy nghiêm vô hạn, cao quý hơn người!

Nam nhân như vậy, trời sinh được đứng ở giữa đám mây cao cao, được vạn người kính trọng ngưỡng mộ!

Chính là không biết vì sao, Đồng Nhạc Nhạc phát hiện, hôm nay Huyền Lăng Thương dường như có đầy bụng tâm sự .

Trên khuôn mặt tuần tú kia, mày kiếm dễ coi giờ phút này nhẹ nhàng nhú lại, còn bạc môi đẹp đẽ kia , cũng nhẹ nhàng mím thành một đường thẳng .

Chẳng lẽ, Huyền Lăng Thương là vì chuyện ở triều đình mà phiền não sao! ?

Thật sự nàng muốn tiến đến gần hắn, đưa tay vuốt lên hàng mi đang cau lại của hắn . . .

Hơn nữa, gần đây hình như Huyền Lăng Thương hẳn gầy đi không ít.

Hai má đều giống như lốm xúng , chẳng lẽ là gần đây hắn đều không ăn cơm thật ngon miệng sao! ?

Thái giám bên cạnh hắn đều không hầu hạ hắn cho tốt ! ?

Vì cái gì nhìn hắn , so với phía trước gầy nhiều như vậy! ? Tiều tụy nhiều như vậy! ?

Càng nghĩ, gương mặt dễ coi của Đồng Nhạc Nhạc lại không tự giác càng lúc càng chau lại.

Ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương , lại có nỗi lo âu và buồn bã không tự phát hiện ra được . Truyện edit bởi diễn đàn Lê Quý Đôn . C.ung Q.uảng H.ằng đã ko xin phép khi lai chẳng ghi nguồn

Nhưng mà, ngay lúc Đồng Nhạc Nhạc lo lắng không thôi , nam nhân trên bờ giống như nhận thấy được cái gì . Huyết mâu vốn nhìn ra phương xa, lại quay về hướng nàng .

Ngay lập tức, bốn mắt nhìn nhau, trái tim Đồng Nhạc Nhạc liền thắt lại một cái!

Nhìn huyết mâu sâu thẳm hút hồn kia của nam nhân đang chiếu thẳng vào đôi mắt mình, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy da đầu run lên, máu trong người cơ hồ đều đông lại .

Trời ạ!

Chẳng lẽ , Huyền Lăng Thương phát hiện nàng sao! ?

Quả là ánh mắt có lực xuyên thấu !

Tuy có tầng tầng lá sen hoa sen cùng bóng đêm che dấu, Đồng Nhạc Nhạc lại cảm giác được, chính mình giống như trần trụi trụi đứng ở trước mặt Huyền Lăng Thương .

Không hổ là đế vương đứng ở trên đỉnh cao cao , chỉ cần một ánh mắt là đủ để giết chết người!

Sợ hết hồn hết vía, Đồng Nhạc Nhạc không biết Huyền Lăng Thương có phải đã phát hiện nàng hay không .

Chính là, ở trong tình huống không rõ thì tốt nhất là án binh bất động. Không thể tự rối loạn đầu trận tuyến. Truyện edit bởi diễn đàn Lê Quý Đôn . C.ung Q.uảng H.ằng đã ko xin phép khi lai chẳng ghi nguồn

Bằng không, Huyền Lăng Thương rõ ràng còn chưa phát hiện được nàng, thì nàng đã tự lật đặt, trái lại bị phát hiện ra sẽ không tốt.

Trong lòng không ngừng cố gắng trấn tĩnh, Đồng Nhạc Nhạc cũng không dám thở gấp một cái , tạm thời làm ình như trong suốt .

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, ánh mắt nam nhân , cũng không chịu thu hồi.

Chính là gắt gao nhìn về phía nàng .

Thời gian trôi qua từng phút từng phút một , gió đêm chậm rãi thổi, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy thân mình có chút lạnh.

Ngay khi Đồng Nhạc Nhạc nghĩ , chính mình sẽ giằng co kéo dài thời gian cùng Huyền Lăng Thương , thì đột nhiên, cái mũi ngứa một cái.

‘ Hắt xì!’

P/S : cho tớ PR nhé .

Cần tuyển thêm rất rất nhiều editor mới .

Hoan nghênh những bạn chưa từng edit cũng định tham gia nhảy hố cùng . Tổ edit Dương điều thành hậu sẽ hỗ trợ phần mềm chuyển ngữ và các kĩ năng để mỗi ngày bạn chỉ cần tập edit 1 tiếng , sau 7 ngày là có chap hoàn chỉnh . Nếu hàng ngày bỏ nhiều thời gian hơn sẽ có chap edit sớm hơn .

156. Chương 158: Chương 99-1 : Ai Ở Nơi Đây

Đồng Nhạc Nhạc không nhìn được, liền hắt hơi một cái.

Mặc dù nàng đã lấy tay che mũi gắt gao, tuy nhiên vẫn không cẩn thận mà phát ra âm thanh.

Cùng lúc tiếng hắt hơi của nàng vang lên, đột nhiên, một đạo tiếng nói trầm thấp khàn khàn, phút chốc vang lên:

“Ai ở nơi này? Đi ra.”

Nam nhân mở miệng, tiếng nói trầm thấp khàn khàn, mang theo uy nghiêm không chút che giấu.

Bên trong bóng đêm dày đặc , nghe càng thêm rõ ràng!

Nghe vậy, ngay lập tức Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy tóc gáy dựng ngược, trong lòng phát lạnh.

Hồngбет!

Bị Huyền Lăng Thương phát hiện rồi!

Trong lòng kinh hãi, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy tim đập ngày càng mãnh liệt.

“Bang bang bang”, tiếng tim đập nhanh như vậy, dường như muốn nhảy ra khỏi ngực nàng.

Ngay lúc Đồng Nhạc Nhạc đang bối rối lo lắng, hết sức hoang mang lo sợ, một đạo âm thanh kiều mị, uyển chuyển hàm xúc vang lên:

“Hoàng thượng, là dân nữ, An Y Na.”

Theo âm thanh ngọt ngào êm ái vang lên, là một bóng dáng yểu điệu, phía sau cây đại thụ, theo lời Huyền Lăng Thương mà chậm chạp đi ra.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc ngược mắt nhìn lên.

Chỉ thấy người mới tới mặc một bộ lụa mỏng màu đỏ dệt thưa gần như khỏa thân, ngang lưng đeo đai Yên La, chân mang đôi hài màu đỏ thêu hoa mẫu đơn thanh tú...

Trên đầu là mái tóc dài đen nhánh, dài đến tận hông, một nửa ở trên nhẹ nhàng vắt thành một búi tóc tinh xảo, cấm ngang ở giữa là một chiếc trâm cài tinh tế.

Cùng với người con gái nhẹ nhàng liên tục bước tới, trâm cài trên đầu nàng nhẹ nhàng lay động, trang điểm tỉ mỉ càng làm tôn lên gương mặt của nàng, khiến nàng càng thêm quyến rũ động lòng người.

Lông mày lá liễu, đôi môi đỏ mọng chúm chím, mỗi một chỗ đều phối hợp thật hoàn mỹ!

Hơn nữa, nhất cử nhất động, đều tỏa ra sự quyến rũ bẩm sinh, khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

Đồng Nhạc Nhạc nghĩ, trong thiên hạ, e rằng không có bất cứ nam nhân nào có thể kháng cự lại sự mê hoặc như vậy.

Nhớ tới lần trước cung Thanh Phong bị cháy, khi đó nàng cuống quýt chạy tới, lại thấy Huyền Lăng Thương và An Y Na đang ôm nhau một chỗ, trong lòng nàng vẫn không thể tiếp nhận.

Chẳng lẽ, Huyền Lăng Thương thích An Y Na?

Nhưng mà cũng không đúng nha!

Nghe nói, sứ giả Vân quốc đã sớm trở về, chỉ còn An Y Na lưu lại.

Nghe nói, là chính An Y Na nguyện ý lưu lại, hơn nữa, còn nhiều lần tiếp cận Huyền Lăng Thương, lại bị Huyền Lăng Thương cự tuyệt ra mặt.

Việc này, đã thành chuyện cười cho những người trà dư tửu hậu chê cười. (*)

(trà dư tửu hậu: chỉ những người sung sướng, nhàn rỗi. theo ta chính là mấy bà tám đó)

Hơn nữa, cho tới nay Huyền Lăng Thương, cũng chưa từng bước cung điện An Y Na ở, đối với hắn, chỉ đối đãi như khách.

Cho nên Đồng Nhạc Nhạc mới có thể yên tâm.

Nhưng bây giờ, chuyện gì đang xảy ra?

An Y Na, tại sao nàng ta lại ở chỗ này?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nghi ngờ.

Lại nghĩ tới, do lần trước uống canh của An Y Na đưa, nàng mới biến thành như vậy, không biết nên cảm tạ nàng ta thế nào mới tốt, có lẽ vẫn hận nàng ta.

Khi Đồng Nhạc Nhạc đang chìm trong hồi ức, Huyền Lăng Thương đứng trên bờ, nghe được động tĩnh phía sau, không khỏi quay người lại, huyết mâu quét nhanh một lượt, nhìn về hướng người đang đi tới.

Khi thấy hồng y nữ tử đi ra từ phía sau mình, mày kiếm dễ coi không khỏi nhíu lại, trong mắt, sự chán ghét chợt lướt qua.

157. Chương 159: Chương 99-2 : Ai Ở Nơi Đây

“Tại sao ngươi lại ở đây?”

Nam nhân mở miệng, trong giọng nói, không hề che dấu sự phiến não và chán ghét.

Dù sao, đây cũng là nơi hắn và Phượng Hoàng Điều thích ở lại nhất, hắn không muốn người khác tới nơi này, làm dơ bẩn nơi này, đặc biệt là nữ nhân trước mặt này.

Bởi vì, tiểu điều nhi của hắn không thích nữ nhân này.

Hắn cũng vậy.

Sinh trưởng trong gia đình đế vương, có loại nữ nhân nào mà hắn chưa thấy qua?

Nữ nhân trước mặt này, mặc dù rất đẹp, nhưng là, trong mắt nàng có toan tính, làm sao có thể qua mắt được hắn?

Đối với nữ nhân tham hư vinh, từ trước đến nay Huyền Lăng Thương đều tránh xa.

Nếu là nữ nhân khác, hắn đã sớm cho người đuổi khỏi hoàng cung.

Nhưng là, nữ nhân trước mặt này là người của Vân quốc, nói thế nào, hắn cũng phải nể mặt Vân quốc, cho nên, tới bây giờ, hắn vẫn để nữ nhân này tùy ý ở lại trong cung.

Chỉ cần nàng thích, nàng có thể ở trong hoàng cung cả đời, chỉ cần, nàng có thể an phận thủ thường.

Tuy nhiên, hắn đã sai lầm rồi.

Hắn cho nàng ở lại, chỉ khiến nàng ngày càng trở nên tham lam.

Nữ nhân này rõ ràng cố ý chuẩn bị trang phục, đổi lại là nam nhân khác, hắn sớm đã tâm viên ý mã (sớm nắng chiều mưa, thay lòng đổi dạ quay sang tán tỉnh).

Tuy nhiên, Huyền Lăng Thương chỉ có chán ghét!

Đặc biệt, là khi nữ nhân này khê giọng nũng nịu, lông mày Huyền Lăng Thương càng nhíu chặt hơn.

Thu lại ánh mắt, trong đầu, bắt ngờ xuất hiện hình ảnh của cô gái thần bí kia.

Làn da như mỡ đông, vàng trắng hơn tuyết, làn môi chúm chím mịn màng, đôi môi như cánh hoa...
Để ấn tượng khắc sâu cho người khác, là một đôi mắt đen láy xinh đẹp của thiếu nữ kia.
Tựa như dòng nước trong suốt, có thể rửa sạch mọi dơ bẩn ở chốn trần gian này.
Mặt mày tinh xảo, lộ ra vài phần phong tình.
Giống như tiên, giống như yêu. . .
Hồn xiêu phách lạc, làm cho người ta một lời khó quên.
Đặc biệt, một đêm kia, cô gái thần bí ấy trần trọc nhu thuận dưới thân mình
Mỗi lần nhớ tới, trong lòng Huyền Lăng Thương lại rung động không thôi.
Dù sao, cô gái thần bí ấy quả thực hết sức ngọt ngào.
Khiến hần mỗi lần nhớ lại, hệt như mãnh thú thềm thềm ăn, chỉ muốn lại một lần nữa được nhấm nháp vị ngọt của nàng.
Chỉ tiếc, sau đêm đó, hần không hề gặp lại cô gái thần bí kia.
Cho dù hần phái bao nhiêu người đi tìm, cũng không thấy được bóng dáng của nàng.
Tại sao, ngay cả cô gái ấy và sủng vật của hần đều bỏ lại hần mà đi? Tại sao?
Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Lăng Thương lại âm ỉ đau.
Đối với suy nghĩ trong lòng Huyền Lăng Thương, An Y Na không hề biết.
Lúc này, nàng chỉ thấy rằng Huyền Lăng Thương đối với mình không hề xuất hiện chán ghét.
Khi nghe Huyền Lăng Thương hỏi như vậy, đôi môi đỏ mọng của An Y Na nhẹ nhàng mở ra, yếu ớt nói:
“Buổi tối không có việc gì, định đi dạo một chút, không ngờ lại gặp hoàng thượng ở nơi này, chúng ta, thật sự rất có duyên a.”
Nói tới đây, An Y Na hơi hạ mắt nhưng xuống.
Trên mặt, lại là dáng vẻ thẹn thùng.
Dường như, tất cả những điều này là trời cao an bài gặp gỡ...
Đối với những lời nói của An Y Na, Huyền Lăng Thương chỉ là liếc mắt nhìn nàng ta chăm chú.
Dưới ánh mắt của Huyền Lăng Thương, An Y Na không khỏi căng thẳng.
Tim lại đập “bùm bụp” không thôi.
Sống đến mười tám năm, An Y Na cũng tự biết là mình rất đẹp!
Từ nhỏ, đã có rất nhiều người ngưỡng mộ nàng, nam nhân vây quanh nàng, chỉ mong giành được nụ cười của nàng.
Chỉ là, đối với những nam nhân ái mộ mình, nàng là ngoảnh mặt xem thường, đừng nói đến việc động tâm.
Chỉ có nam nhân trước mặt này!
Mỗi một lần, tới gần hần, hoặc là, chỉ cần ở thật xa nhìn hần một cái, tim nàng, dường như mất kiểm soát, đập nhanh như vậy, kịch liệt như vậy.
Cho nên, nam nhân này, mặc kệ tốn bao nhiêu thời gian, bao nhiêu công sức, nàng nhất định phải đoạt được.
Giống như bây giờ!

158. Chương 160: Chương 99-3 : Ai Ở Nơi Đây

Chiều nay, nhìn qua là cuộc gặp gỡ tình cờ, kì thật là nàng dùng tiền mua chuộc tiểu thái giám điện Dưỡng Tâm, biết được Hoàng thượng thường xuyên đến đây tản bộ một mình.

Hiếm khi có một cơ hội tốt như thế, nàng liền ở chỗ này ôm cây đợi thỏ, lại không nghĩ tới thực sự nhìn thấy nam nhân làm nàng nhớ thương này xuất hiện.

Nàng nhìn nam nhân vừa xuất hiện trước mặt mình, một thân cẩm bào đen tuyền, tư thế cao ngạo và thẳng tắp được phác họa rõ ràng.

Gương mặt tuấn tú, ánh mắt sâu thẳm thăm, tất cả đều là nguyên nhân hấp dẫn nàng. Đặc biệt nam nhân này lại nhìn nàng chằm chằm khiến tim nàng đập liên hồi, tâm xao động không thôi

Chẳng lẽ là nam nhân này cũng bị gương mặt xinh đẹp của nàng hấp dẫn? Hắn thích nàng rồi sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng An Y Na kích động vạn phần, trên mặt lại làm ra dáng vẻ ngượng ngùng thẹn thùng. Bởi vì An Y Na biết nam nhân thích nhất là gương mặt thẹn thùng của nữ nhân

Dáng vẻ tươi tắn quyến rũ động lòng người kia càng làm động tâm kẻ khác

Trong lòng đang vô vàn kích động, nhưng nghe thấy lời nói tiếp theo của nam nhân kia, An Y Na vô cùng sửng sốt, lập tức ngẩng đầu lên.

Nhìn ánh mắt nam nhân với vẻ kinh ngạc và không dám tin:

“Hoàn thượng, người nói cái gì?”

“Trẫm nói ...”

Nói tới đây nam nhân dừng một chút, lập tức mắt sáng như đuốc, nhìn thẳng vào ánh mắt ngạc nhiên của nữ nhân mở miệng gần từng tiếng:

“Sau này không cho tới nơi này”

Nơi này là chỗ điều nhi của hắn thích nhất, hắn không muốn nữ nhân này làm hoen ố

Đối với tâm tư Huyền Lăng Thương, An Y Na không biết.

Giờ phút này, nghe được những lời này của Huyền Lăng Thương, An Y Na không thể giải thích được.

Nơi này không phải cấm địa của hoàn cung, bình thường thừa thớt người qua lại, tại sao hắn lại cấm nàng tới nơi này.

Trong lòng nghi hoặc, An Y Na môi đỏ mọng mở ra, hỏi: “Hoàn thượng tại sao?”

Đối với câu hỏi của An Y Na, Huyền Lăng Thương chỉ nhẹ nhàng nhấp má môi, sau đó nói thẳng thừng:

“Bởi vì, trẫm không thích”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu không chút khách khí.

An Y Na nghe vậy trên mặt không khỏi cứng đờ, một cỗ áp lực thật lớn dội thẳng vào nẩy lên trong lòng.

Cho tới bây giờ cũng chưa có người trực tiếp nói ra những lời như vậy với nàng.

Hiện tại nghe nam nhân trước mặt nói những lời này, An YNa chỉ cảm thấy quần bách vô cùng.

Trên gương mặt trang điểm đẹp dễ tình xảo kia, càng là có thêm ảo não, tức giận, đè nén lắng nhục. . .Bất quá, cuối cùng, An Y Na đều hóa tất cả tâm tình thành một nụ cười yếu ớt.

Cũng không biết, nụ cười kia của mình, so với khóc càng khó coi hơn.

“Hảo, như vậy An Y Na sau này cũng không tới đây.”

Đối với những lời nữ nhân đã nói, Huyền Lăng Thương chỉ là nhẹ nhàng nhấp mí mắt. Sau đó, dường như là nghĩ cái gì, huyết mâu tuyệt đẹp kia lóe ra một phen, lập tức mở miệng hỏi.

“Có vẻ giống như người hiểu rất rõ đối với hành tung của trẫm! ?”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu nhẹ nhàng, phảng phất như đang nói thời tiết hôm nay thật đẹp.

Chỉ là, sự uy nghiêm trong giọng nói lại làm cho người không rét mà run.

Nghe vậy, An Y Na chỉ cảm thấy trong lòng lộp bộp một tiếng, thầm biết không ổn.

Bởi vì, không có một Hoàng đế nào nguyện ý để cho hành tung của mình bị người biết đến. Nam nhân này, chẳng lẽ là đã biết cái gì?

Nghĩ đến đây, An Y Na bất giác kinh hồn.

Hai tay giấu dưới ống tay áo, bất giác siết chặt thành quyền, cố gắng giữ bình tĩnh.

Gương mặt tinh xảo vì một lời nói của nam nhân này thoáng chốc trắng bệch nhưng lại cố gắng ra vẻ điềm tĩnh.

Trên mặt chỉ lưu lại nụ cười mỉm như đã luyện tập rất nhiều lần trước gương.

“Hoàng thượng, người đây là có ý tứ gì? An Y Na chiều nay thực sự là vô tình đi ngang qua đây”

An Y Na mở miệng nhủ mi nói.

Trên mặt kia một phần tội nghiệp đau khổ, cũng khá thích hợp.

Phảng phất một đóa hoa xinh đẹp không chịu nổi bão táp điêu linh, trông vô cùng tươi tắn quyến rũ động lòng người!

Dáng dấp tội nghiệp đau khổ này một, là nam nhân thế gian không ngăn cản được, tuy nhiên, cũng không bao gồm Huyền Lăng Thương!

Nhìn thấy nữ nhân trước mặt cố tỏ ra vẻ tội nghiệp đau khổ, Huyền Lăng Thương chỉ lạnh nhạt hừ một tiếng

“Có đúng là trùng hợp hay không, một mình người biết rõ ràng trong lòng. Nhưng mà trẫm hiện tại có khả năng nói rõ ràng cho người, trẫm không thích nữ nhân cố tình tìm cơ hội. Người, có lẽ đừng uống phí tâm cơ!”

Vừa nói dứt lời, Huyền Lăng Thương cũng không quản bên cạnh An Y Na, chỉ là dứt khoát xoay người, không chút khách khí quay mình rời đi!

Nhìn thấy bóng lưng Huyền Lăng Thương kia dứt khoát rời khỏi, trên vẻ mặt An Y Na giờ phút này càng là giống như đèn kéo quân. Lúc thì đỏ, lát nữa lại xanh, rất là thấy tức cười!

Cũng khiến cho Đồng Nhạc Nhạc trốn ở giữa đám hoa sen, sung sướng nhìn đầy đủ rõ ràng cảnh tượng trước mắt.

Ha hả, nàng đã biết rõ, Huyền Lăng Thương tuyệt đối không phải nam nhân nông cạn như vậy!

An Y Na trước mắt này, mặc dù vóc người nhìn thật đẹp mắt. Có điều cũng chỉ là một nữ nhân cố tình suy tính, Huyền Lăng Thương làm thế nào sẽ thích nàng cho nổi đây! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc tâm tình sung sướng không thôi, cả người phảng phất như đặt mình trong đám mây, cả người đều lâng lâng.

Đối với sung sướng không thôi của Đồng Nhạc Nhạc, An Y Na giờ phút này, chỉ cảm thấy lòng tràn đầy tủi thân.

Có dung mạo như vậy, nàng còn không có bị người trực tiếp cự tuyệt như thế !

Nếu như có nam nhân khác làm như thế đối với nàng, nàng khẳng định không nói hai lời liền thẳng tay ột cái tát.

Tuy nhiên, nam nhân này. . .

Nghĩ tới đây, An Y Na không khỏi cắn chặt răng ngọc, hung hăng dậm chân, rống lớn:

“Huyền Lăng Thương, An Y Na ta nhất định phải có được người! Nhất định phải thế!”

Nam nhân này, tuyệt đối là của An Y Na nàng!

....

Sau khi An Y Na rời khỏi, Đồng Nhạc Nhạc hết lần này đến lần khác xác định bốn phía không người, cuối cùng, mới từ từ đi lên bờ.

Đêm đã khuya.

Từng đợt gió mát thổi tới, lập tức , Đồng Nhạc Nhạc nổi da gà khắp trên người.

Rùng mình thật mạnh một cái, Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng cầm lấy trang phục giấu trên mặt đất rồi bắt đầu mặc vào.

“Chà, lạnh sắp chết rồi !”

Mặc dù vỏ kich hay mới rồi khiến cho nàng xem cảm thấy mỹ mãn. Nhưng mà, trốn ở trong nước thời gian dài như vậy, da trên người nàng đều nhẵn lại.

Hơn nữa, lạnh quá a!

Cũng không biết ở trong nước thời gian dài như vậy, có thể bị cảm hay không.

Ở triều đại y dược không phát triển này, nếu như bị cảm mạo sẽ không tốt.

Trong lòng nghĩ vậy, Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng mặc quần áo vào, thuận tiện quay mái tóc đang ướt rườn rướt cho khô.

Được gió đêm thổi, đến khi mái tóc không sai biệt lắm gần khô, Đồng Nhạc Nhạc mới ghim lên .

Thấy cảnh đêm đã không còn sớm , Đồng Nhạc Nhạc lập tức đi về chỗ ở .

.Ngày mai, còn phải dậy sớm nha!

159. Chương 161: Chương 99-4 : Ai Ở Nơi Đây

Nghe nói, sắp đến sinh nhật mười tám tuổi của Thập Tam vương gia Huyền Lăng Phong . Bên trong hoàng cung, dần dần bắt đầu giăng đèn kết hoa .

Tuy nói Huyền Lăng Phong đã có phủ đệ riêng của chính mình , nhưng mà, sinh nhật hàng năm , hắn vẫn sẽ tổ chức ở bên trong hoàng cung . Năm nay, cũng không ngoại lệ!

Làm thái giám thấp kém mới tiến cung có địa vị tận dưới cùng, đối mặt ngày hội quan trọng như vậy , khẳng định là những kẻ vội vàng tất bật nhất!

Cho nên gần đây, những thái giám thấp kém mới tiến cung như Đồng Nhạc Nhạc bọn họ , mỗi ngày vội vàng đến hạn ngày đó cha mẹ mình không thể sinh ra thêm ỉn nhiều hơn mấy cái tay mấy cái chân.

Thật giống như hiện tại!

Nghe nói, ngày mai là sinh nhật của Thập Tam vương gia Huyền Lăng Phong . Lần sinh nhật này sẽ tổ chức tại cung Vạn Phong!

Bên trong cung Vạn Phong, vốn có diện tích cực rộng , phía trước còn một hồ nước thật lớn. Bốn phía, càng có rất nhiều cây phong vây quanh .

Cho dù hiện nay khí trời nóng bức, bên trong cung Vạn Phong vẫn vô cùng mát mẻ, đúng là một nơi tránh nóng rất tốt !

Nghe nói, cung Vạn Phong này, là lúc Huyền Lăng Phong mới ra đời , Tiên Đế đã xây cho hắn . Có thể nghĩ, Tiên Đế là sủng ái đứa con trai này cỡ nào! Truyện edit bởi diễn đàn Lê Quý Đôn

Chỉ là, lại làm đám người Đồng Nhạc Nhạc một muốn chết .

Dù sao, bên trong cung Vạn Phong , cây phong không ít. Đưa mắt nhìn khắp một vòng, hiện ra trước mắt hoàn toàn đỏ ối!

Đã là đầu thu , tán lá trên cây phong đúng là đang lúc đỏ như lửa .

Gió mát hiu hiu, thổi tán lá phong rung rinh không ngừng. Chúng cọ lẫn vào nhau , hơn nữa phát ra tiếng kêu rì rào, làm cho người ta có cảm giác thư thái đón gió! Trông rất đẹp mắt!

Những chiếc lá phong màu đỏ to bằng bàn tay lượn lờ theo gió , nhẹ nhàng xoay tròn hạ xuống ở trong gió , phảng phất như những nàng vũ nữ mặc hồng y, đang nhảy những vũ điệu động lòng người nhất . . .

Không thể không nói, cảnh sắc cung Vạn Phong thật đẹp!

Chỉ là, những điều này chỉ đúng đối với những ai không phải làm việc mà thôi .

Còn đối với những tiểu thái giám như Đồng Nhạc Nhạc bọn họ , cũng là mệt đến chết đi được!

Giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc đang cầm một cái chổi, không ngừng quét những chiếc lá cây không ngừng bay xuống. Nàng mệt đến nỗi cái lưng quả thực đều không thẳng nổi .Truyện edit bởi diễn đàn Lê Quý Đôn

Một bên Tiểu Quế Tử, chính là cũng giống như những người khác, cực kì bận rộn, cũng là mệt đến mồ hôi đầy người .

Công việc như vậy , phải làm liên tục suốt từ sáng sớm cho đến lúc mặt trời lặn thì tất cả công việc rốt cục mới làm xong.

Nhìn thấy bên trong cung Vạn Thọ, giăng đèn kết hoa, những mảnh đất trống xung quanh hàng cây phong, được bày kín không ít bàn ghế .

Ở giữa bãi đất trống có đắp một cái võ đài, là để cho tiện dùng trong buổi biểu diễn ngày mai.

Nhìn thấy thành quả của một ngày bận rộn , tất cả mọi người thở phào một hơi.

Đồng Nhạc Nhạc cũng không ngoại lệ. Nàng vừa thở hổn hển từng hơi từng hơi, vừa đưa tay xoa xoa mồ hôi lấm tấm trên trán .

“Thật là mệt chết đi được, bận rộn suốt cả ngày, bụng ta thật đói!”

“Đúng vậy, bụng ta cũng đói a! Đợi đến bữa tối , ta nhất định phải ăn năm bát cơm lớn!”

Nghe thấy Tiểu Quế Tử nói những lời này, Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được phì cười một tiếng, bắt đầu cười ha ha .

“Ha ha, Tiểu Quế Tử nhà ngươi này, gần đây số bát cơm ăn càng ngày càng nhiều . Ngươi nhìn một cái trên người của ngươi có bao nhiêu mỡ, có đúng là nên giảm béo không .”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, vừa đưa tay véo véo lớp mỡ nắn nắn trên người Tiểu Quế Tử, mở miệng giễu cợt. Truyện edit bởi diễn đàn Lê Quý Đôn

Tiểu Quế Tử nghe vậy, chỉ là đưa tay gãi gáy, cười một cách xấu hổ.

“May là bán mình vào cung, mỗi ngày không cần lo ăn mặc. Nếu như hồi đó bán mình đến nhà giàu khác, ta có thể mỗi ngày đều ăn không đủ no đây!”

Tiểu Quế Tử chính là người bằng lòng với số mệnh , rõ ràng đã cảm thấy phi thường mỹ mãn đối với tình trạng hiện tại .

Đối với người dễ dàng thấy đầy đủ như Tiểu Quế Tử vậy , trong lòng Đồng Nhạc Nhạc là hâm mộ.

Dù sao, người dễ dàng thấy đầy đủ mới dễ dàng cảm thấy sung sướng , không phải sao! ? Truyện edit bởi diễn đàn Lê Quý Đôn

Trong lòng đang nghĩ ngợi, Bó công công cách đó không xa , sau khi nhìn thấy Tiểu Quế Tử , lập tức ngoắc tay ra hiệu cho hắn chạy đến, có thể còn có chuyện gì đó còn chưa làm xong.

Tiểu Quế Tử được lệnh , lập tức vội vã chạy tới đó.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, liền tính toán thu thập một lượt đám cỏ để liền có thể về ăn cơm chiều .

Trong lòng đang nghĩ ngợi, đột nhiên, từ cửa cung Vạn Thọ có hai bóng dáng cao to đi vào .

Chỉ thấy, nam nhân đi ở phía trước , mặc trên người một chiếc long bào màu vàng sáng, lưng thắt Kim Yêu Đái, đầu đội kim mào, mặt mũi lạnh lùng.

Giờ phút này, dáng đi của nam nhân quả nhiên là một tư thế như rồng như phượng, uy nghiêm vô hạn.

Mà thiếu niên đi ở bên cạnh nam nhân , chính là mặc trên người một chiếc cẩm bào màu tím nhạt, ở ống tay áo và cổ áo , dùng kim tuyến thêu đầy nhiều đóa Tường Vân. Gió mát hiu hiu, thổi ống tay áo của thiếu niên đong đưa, mái tóc đen tung bay, khiến cho thiếu niên nhìn qua liền có vẻ mặt sáng lạng, rất phong lưu!

Hai người vô cùng hào hoa như thế , mỗi người mỗi vẻ , không phải ai khác, mà đúng là đương kim hoàng thượng Huyền Lăng Thương, và đương kim Thập Tam vương gia Huyền Lăng Phong!Truyện edit bởi diễn đàn Lê Quý Đôn

Nhìn thấy hai người này đột nhiên xuất hiện ở trong tầm mắt của mình, trái tim Đồng Nhạc Nhạc bỗng nhiên căng thẳng , chỉ cảm thấy đại não trống rỗng.

Trong lòng ngạc nhiên , ánh mắt sau khi rơi trên người Huyền Lăng Thương , liền lại cũng không cách nào dời đôi mắt đi .

Là hần!

Huyền Lăng Thương!

Hần đã đến đây !

Sau khi từ biệt đêm đó ở bên hồ , nàng liền không còn dịp nhìn thấy hần .

Vốn tưởng rằng, lần gặp lại Huyền Lăng Thương tiếp theo khẳng định sẽ còn phải rất rất lâu, không nghĩ tới, hiện nay Huyền Lăng Thương lại đột nhiên xuất hiện ở trong tầm mắt của nàng.

Sau khi thấy Huyền Lăng Thương xuất hiện, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy tâm can mình, bỗng nhiên bắt đầu gia tốc .Truyện edit bởi diễn đàn Lê Quý Đôn

Nổi nhớ đối với hần , càng là cảm thấy sâu sắc.

Đặc biệt, nhìn thấy nam nhân trước mắt, càng đi càng gần về hướng tới nàng . Gần lắm, chỉ cách nàng có mười bước chân . . .

Cho đến lúc, bên tai đột nhiên truyền đến một tràng âm thanh một mực cung kính, Đồng Nhạc Nhạc mới phục hồi tinh thần lại.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, Thập Tam vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

Cùng với mọi người cùng kêu lên, Đồng Nhạc Nhạc lập tức theo bản năng quỳ trên mặt đất. Cũng như những người khác, nàng cúi đầu xuống, mở miệng la lên.

“Ừ, hãy bình thân!”

Bên tai truyền đến, là âm thanh quen thuộc mà trầm thấp dễ nghe của nam nhân kia , khiến cho trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật thót một cái.

Bởi vì âm thanh của nam nhân, không ngờ lại gần mình như vậy !

Gần đến nỗi, phẳng phất như đang đứng ngay trước mặt nàng . .

160. Chương 162: Chương 100 - 1: Huyền Lăng Thương Mở Miệng Cầu Tình (1)

Trong lòng nghĩ thế, Đồng Nhạc Nhạc vừa ngẩng đầu nhìn một cái, thấy đối diện với nàng là bóng dáng nam nhân cao lớn không biết từ khi nào đã đứng chắn trước mặt mình. Với khoảng cách gần như vậy Đồng Nhạc Nhạc dường như cảm nhận được mùi Long Tiên Hương nhàn nhạt, phảng phất xung quanh hắn.

Trong lòng nàng rung động, nhất thời hoảng hốt, trong khi mọi người đã đứng lên, nàng vẫn ngây ngốc quỳ trên mặt đất.

Như nhận ra điều gì đó, khi ánh mắt của Đồng Nhạc Nhạc hướng đến người phía trước, Huyền Lăng Thương dùng ánh mắt kín đáo động lòng người nhìn nàng, ánh mắt như dò xét.

Bốn mắt gặp nhau, đôi mắt trong veo của Đồng Nhạc Nhạc tiếp xúc với đôi mắt sâu lắng như hồ nước của Huyền Lăng Thương làm cho trong lòng nàng nổ oanh một tiếng, giờ phút này khiến cho tim nàng đập dồn dập, trong người máu nóng muốn sôi sục lên.

Đồng Nhạc Nhạc giờ này cảm thấy như có hàng ngàn con kiến đang bò qua bò lại trên người. Qua một lúc, cũng không biết là do chợt dạ, có lẽ là ngưỡng ngưỡng khiến cho Đồng Nhạc Nhạc cụp mắt xuống, nàng không dám nhìn về phía người phía trước kia, chỉ cúi gầm mặt, cung kính đứng lên.

Trong khoảnh khắc đó, nàng rõ ràng cảm nhận được có một ánh mắt nóng rực, sắc bén mang theo vài phần tìm tòi, nghiên cứu đang nhìn chằm chằm vào nàng tựa hồ như muốn lột trần nàng ra mà tìm hiểu cả trong lẫn ngoài.

Đồng Nhạc Nhạc cảm giác căng thẳng không thở nổi, chẳng lẽ Huyền Lăng Thương đã phát hiện ra được cái gì rồi sao?

Hai tay nàng vốn đang khoanh trước bụng càng là không tự chủ được gian nan nắm chặt lấy nhau, trong lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi.

Đối với Đồng Nhạc Nhạc căng thẳng, Huyền Lăng Phong đứng bên cạnh Huyền Lăng Thương đưa mắt nhìn quanh bốn phía.

Hắn bỗng thấy ánh mắt của hoàng huynh đang nhìn về phía trước, ánh mắt tập trung trên một người tiểu thái giám, lập tức hắn gắt gao nhìn chằm chằm vào người kia, trên mặt không khỏi sửng sốt, trong mắt xẹt qua tia nghi hoặc.

Chỉ thấy tiểu thái giám kia vóc người thật nhỏ, khuôn mặt bé xíu cúi gầm, đứng ở góc độ này, Huyền Lăng Phong còn nhìn thấy được cái trán trắng như tuyết của tiểu thái giám kia.

Thấy vậy, Huyền Lăng Phong càng nổi lên tò mò, chẳng qua là một tiểu thái giám mà thôi, có đáng giá cho hoàng huynh nhìn chăm chú như thế không, không nhìn nổi tò mò, hắn hướng Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói.

“Người ngẩng đầu lên cho ta xem!”

“Ách. . .”

Vốn dĩ đang bị ánh nhìn của Huyền Lăng Thương thiêu đốt, tóc gáy Đồng Nhạc Nhạc đã dựng ngược hết lên. Bây giờ nghe được những lời này của Huyền Lăng Phong, nàng đầu tiên sửng sốt, trong lòng nàng xẹt qua ý nghĩ gì đó, dường như tim đập càng kịch liệt hơn.

Trời ạ!

Nàng bây giờ mọi suy nghĩ đều đặt trên người Huyền Lăng Thương đâu còn nhớ gì đến bên cạnh Huyền Lăng Thương còn có một người nữa là Huyền Lăng Phong cơ chứ!

Nghĩ lại mấy ngày trước ngay bên ngoài tửu lâu nàng hành hung hắn, chẳng lẽ là hắn đã nhận ra nàng rồi sao?

Không đúng không đúng! !

Nàng còn nhớ lúc ấy nàng dùng bao tải chụp lên đầu hắc thì làm sao hắc có thể nhận ra được là nàng đánh hắc cơ chứ.

Chính là hiện tại, vì sao Huyền Lăng Phong lại muốn kêu nàng ngẩng đầu lên?

Trong lòng căng thẳng lo lắng không thôi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Nhạc Nhạc lập tức trở nên trắng bệch. Chính là lúc này không rõ tâm tư của Huyền Lăng Phong, nàng cũng không dám để mình bị loạn.

Hít sâu một hơi, Đồng Nhạc Nhạc gắt gao kiềm chế nội tâm đang nhảy nhót, chậm chậm ngẩng mặt lên.

Vốn đang tò mò về tên tiểu thái giám kia, Huyền Lăng Phong hiện tại nhìn rõ ràng khuôn mặt trước mắt mình, nháy mắt hắc kinh ngạc không thôi.

Thật là một khuôn trang tinh xảo, nhỏ nhắn tuyệt đẹp.

Làn da trắng mịn màng như sữa, vầng trán mềm mại, hàng mi cong cong như quạt rẽ, đôi môi chúm chím mọng nước như cánh hoa ướm đắm sương...mỗi một chỗ đều phẳng phất như khối mỹ ngọc.

Nhất là ánh mắt động lòng người kia, ánh mắt đen lay láy như đá mã não, trong suốt không nhiễm tạp chất càng tăng thêm vẻ đẹp kiều mị nhưng không kém phần rợn rở kia.

Huyền Lăng Phong từ nhỏ sinh ra ở hoàng cung, loại mỹ nhân nào hắc chưa từng nhìn qua, mỹ nhân đối với hắc đã nhìn đến chán chê.

Nhưng mà tiểu thái giám trước mặt này... Huyền Lăng Phong không sao hình dung được vẻ đẹp của hắc (ĐNN), thật là một vẻ đẹp tinh khiết như ánh nắng ban mai, phẳng phất nét tiên tử hạ phàm, làm cho người ta hoảng hốt đến ngây người.

Cũng khó trách, mới vừa rồi hoàng huynh của hắc không ngừng nhìn về phía tên tiểu thái giám này. Huyền Lăng Phong thầm nghĩ, tiểu thái giám này có dung mạo tinh xảo như thế, vẻ đẹp này thật là ngàn người có một.

Chỉ tiếc, cũng chỉ là một thái giám mà thôi!

Thất thần trong chốc lát, Huyền Lăng Phong đảo mắt nhìn nhanh một lượt bên cạnh Huyền Lăng Thương, hắc vẫn thấy ánh mắt của hoàng huynh thủy chung tập trung vào trên người tiểu thái giám một khắc không rời, Huyền Lăng Phong bĩu môi mở miệng nói.

“Hoàng huynh, không nghĩ tới bên trong hoàng cung lại có một tiểu thái giám tuyệt sắc như vậy!”

Đối với lời nói của hắc, Huyền Lăng Thương không hề mở miệng nói chuyện, chỉ là từ từ thu hồi tầm mắt.

Giờ phút này, đám cung nhân vẫn một mực cung kính khiến đến hai cái ghế lim đặt ở trước mặt Huyền Lăng Thương bọn họ.

Huyền Lăng Thương thấy vậy, tay phất tà áo sang một bên liền ngồi xuống.

Huyền Lăng Phong thấy Huyền Lăng Thương không nói gì, cũng không sao, hắc sớm đã thành thói quen nhìn hoàng huynh của mình trầm lặng ít nói.

Hắc ngược mắt nhìn lại tiểu thái giám xinh đẹp bên cạnh, sau đó mở miệng nói

“Người còn ở đây làm cái gì, còn không mau đi chuẩn bị trà ?”

“Ách, nô tài lập tức đi ngay!”

Nghe được lời của Huyền Lăng Phong, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức, liền vội vã xoay người đi chuẩn bị trà.

Dù sao hiện tại, nàng một chút cũng không nghĩ tới việc muốn đứng ở trước mặt Huyền Lăng Thương và Huyền Lăng Phong.

Có lẽ sự tình do mình gây ra làm cho Đồng Nhạc Nhạc chợt dạ không thôi, cho nên nói, làm người a, ngàn vạn lần đừng làm hỏng việc. Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nhớ lại thì thấy mình đã đi tới phòng trà

Có lẽ là làm chuyện ấy nấy, khiến nàng luôn chợt dạ không thôi.

Cho nên nói, làm người a, là ngàn vạn lần không thể làm việc xấu a, sẽ bị trừng trị !

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ, người đã đi tới phòng trà .

Chỉ là, nàng làm thái giám mấy ngày nay, làm đều là việc tay chân nặng nhọc, chứ đã làm chuyện pha trà nước nào đâu! ?

Thôi, mặc kệ , tùy tiện pha chế nước vào là tốt rồi!

161. Chương 163: Chương 100-2: Huyền Lăng Thương Mở Miệng Cầu Tình (2)

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức cầm lấy hai cái ly trà, liền bỏ lá trà, rót nước sôi, trước tráng lá trà qua một lần, lại rót nước sôi đầy được tám phần rồi bưng khay đi ra ngoài.

Đồng Nhạc Nhạc lại lần nữa đi tới trước mặt Huyền Lăng Thương, chỉ thấy Huyền Lăng Phong đang nói cái gì đó, đáng vẻ tức giận không thôi.

“Hoàng huynh, đệ thật sự chưa đánh nhau với người ta, đệ cũng không có đắc tội với ai! Coi như đắc tội, thì tất cả mọi người đều biết đệ là Thập Tam vương gia, ai dám đánh đệ!? Huynh cũng không biết, ngày đó đệ ở Đệ Nhất Thiên Hạ lâu ăn cơm xong thì tính đi nhà xí, ai biết tại chỗ ngoặt kia chỉ nghe một tiếng quát, ta còn không biết chuyện gì xảy ra thì trên đầu đã bị người ta trùm một cái bao tải, rồi sau đó bị người ta xúm vào đánh, ta lớn như vậy rồi vẫn chưa bị người khác làm nhục như vậy đâu”

Càng nói, Huyền Lăng Phong càng tức giận không thôi, nói xong lời cuối cùng, Huyền Lăng Phong quả thực là nghiêng răng nghiêng lợi .

“Hừ! Nếu ta điều tra ra được là người nào đánh ta, ta nhất định phải đem hắn phanh thây!”

Huyền Lăng Phong nói lời này, ánh mắt lộ ra vẻ hung ác, không cam lòng. Không khó hoài nghi, nếu như thực sự để hắn tìm được thủ phạm đánh mình, người kia ắt hẳn sẽ phải chết rất thảm thương.

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thất kinh hồn vía, tim đập dồn dập, tay cầm ly trà liền run rẩy thiếu chút nữa hai ly trà rơi xuống đất. Mặc dù nàng đã kịp cầm lại, có điều ly trà nghiêng sang một bên, nước trà sóng sánh văng ra ngoài, đáng chết là nước trà lại văng ra đúng trên người Huyền Lăng Phong đang nổi giận kia.

Ngay lập tức, Huyền Lăng Phong đang ngồi trên ghế, bị nước trà nóng hổi hắt đến hắn từ trên ghế nhảy dựng lên

“Nha! Người ... nô tài chết tiệt! Lá gan người thật lớn, dám hắt nước trà vào người Bôn vương”

Nghe được tiếng hét giận dữ và khuôn mặt đang nổi trận lôi đình của Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến hai chân mềm nhũn, bùm một tiếng, liền quỳ rạp trên mặt đất.

“Vương, Vương gia thứ tội, nô, nô...tài không phải cố ý, thỉnh Vương gia thứ tội a. . .”

Nàng đang sống ở dưới mái hiên của người ta, không thể không cúi đầu.

Sống với cha mẹ hai mươi ba năm ở thế kỷ hai mươi mốt, Đồng Nhạc Nhạc cũng chưa từng quỳ gối qua lần nào.

Chỉ là lúc này không giống ngày trước nữa, nàng hiện tại chẳng qua là một tiểu thái giám nho nhỏ, nàng nghĩ muốn ở chỗ này sống yên phận rồi sau đó sẽ xem tình hình thế nào.

Mà bây giờ, nàng là thái giám mà dâng trà lại hắt vào người, làm bồng Vương gia, tuy không cố ý thì cũng phạm thượng rồi.

Nhẹ thì đánh bằng roi, nặng thì bị trục xuất khỏi hoàng cung cũng không hề quá đáng, cả hai điều này nàng nghĩ cũng không muốn.

Vì vậy hiện tại, Đồng Nhạc Nhạc chỉ có quỳ trên mặt đất, làm ra dáng vẻ nô tài nên có, cầu khẩn Huyền Lăng Phong tha thứ.

Nhưng mà, lúc này Huyền Lăng Phong đang nổi giận, vừa mới nghĩ tới việc mình bị một đám người hạ nhục, lại bị một tên tiểu thái giám hắt nước trà đến phổng mặc dù không bị nặng lắm nhưng giọt nước trà nóng kia như dầu đổ vào lửa thổi bùng lên nộ khí của hắn.

“Hừ! ngay cả dâng trà đều phục vụ không tốt, trong cung nuôi dưỡng phế nhân như người làm gì! ? Người đâu. . .”

Huyền Lăng Phong mở miệng, tính toán gọi người.

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, trong lòng hô to không ổn.

Nàng nhìn Huyền Lăng Phong, dáng vẻ này là muốn trừng trị nàng đây.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc thất kinh bật vía, mắt bình tĩnh, cuối cùng, không tự chủ được mà theo thói quen đưa ánh mắt hướng về phía Huyền Lăng Thương . Bởi vì mỗi một lần nàng gặp phải nguy hiểm, điều trước tiên nghĩ tới là Huyền Lăng Thương.

Mỗi một lần, Huyền Lăng Thương đều sẽ cứu nàng ra từ trong nước sôi lửa bỏng, bảo vệ nàng, che chở và dung túng cho nàng.

Tuy nhiên, khi ánh mắt cầu cứu của Đồng Nhạc Nhạc rơi vào trên người Huyền Lăng Thương thì hắn vẫn thần sắc lạnh lùng, trong lòng nàng không khỏi thất thần, buồn bã, một nét ưu tư nổi lên.

Nàng như thế nào có thể quên, nàng đã không còn là một tiểu điều nhi trước đây được hắn ngàn vạn sủng ái, lúc này nàng chỉ là một tiểu thái giám mà thôi, với một thân phận hèn mọn Huyền Lăng Thương sẽ vì cái gì mà mở miệng?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ảo não, đôi mắt to tròn đen láy kia cũng đã hiện rõ đau thương. Nàng bất đắc dĩ chờ đợi sự trừng phạt của Huyền Lăng Phong, đột nhiên một tiếng trầm áp khàn khàn vang lên.

“A Phong, người bỏ qua đi”

Nam nhân mở miệng, âm thanh tuy là nhẹ nhàng, nhưng lời này rơi vào tai Đồng Nhạc Nhạc như tiếng sét giữa trời quang , đánh thẳng vào lòng nàng, làm nàng rung động.

Trong lòng kinh động, nàng ngược ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, mặt mày ngạc nhiên, càng không dám tin là...

Trời ạ! Là nàng nghe lầm, nàng đang nằm mơ sao! ?

Huyền Lăng Thương hắn, hắn lại thay nàng cầu tình sao! ?

Chính là, tại sao! ?

Nàng nghĩ, không phải nàng sẽ không bao giờ là Phương Hoàng Diệu mà hắn yêu quý nữa sao.

Đối với Đồng Nhạc Nhạc mặt mày kinh ngạc, Huyền Lăng Phong đứng ở một bên, nghe được Huyền Lăng Thương nói như vậy trên khuôn mặt đang nổi giận như có từng trận từng trận sấm sét chờ trút xuống tên tiểu thái giám kia cũng là con người trợn ngược, lộ rõ vẻ kinh ngạc không thể hiểu được, khiến cho lời của hắn thoát ra cũng gấp gáp.

“Hoàng..., hoàng huynh, người sao lại thay tên nô tài này cầu tình? Tại sao chứ, hắn chẳng qua chỉ là một tên tiểu nô tài mà thôi.”

Huyền Lăng Phong mở miệng, mặt mày nghi hoặc không giải thích được.

Phải biết rằng, cho tới nay, hoàng huynh của hắn đều là trầm lặng ít nói, đối với hoàng huynh người có công tất có thưởng, có tội tất phải phạt, cũng không quản những chuyện vặt vãnh này.

Tại sao bây giờ lại đột nhiên mở miệng vì tên tiểu thái giám nhỏ bé này cầu tình?

Chuyện này thật sự quá mức không thể tưởng tượng nổi nữa rồi. Chẳng lẽ là, hôm nay mặt trời mọc ở phía tây sao! ?

Ngay thời điểm Huyền Lăng Phong trong lòng hết sức kinh ngạc, Huyền Lăng Thương lại không nói thêm gì nữa, chỉ là im lặng ngồi đó, một tay nhẹ nhàng cầm lấy nắp của chung trà gạt đi lá trà đang nổi lên trong ly, sau đó mới từ từ hớp một ngụm.

Nhìn dáng vẻ lạnh lùng kia, mới vừa rồi cùng câu nói đó dường như không còn liên hệ gì.

Cho đến một lúc lâu, Huyền Lăng Thương mới khẽ mở bạc môi, nhàn nhạt nói.

“Việc nhỏ như thế lại không gây dả thương gì đến người, nếu trừng phạt nô tài, việc này truyền ra ngoài người khác sẽ nghĩ người như thế nào?”

“Ặc. . .”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, Huyền Lăng Phong chỉ là nhẹ nhàng chu chu môi, dáng vẻ mang bộ mặt ủy khuất.

Bất quá, Huyền Lăng Phong từ nhỏ đến lớn đều nghe lời Huyền Lăng Thương, nếu hoàng huynh đã mở miệng, hẳn cũng không muốn truy cứu chuyện này.

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong đảo mắt nhìn nhanh một lượt, đầu tiên là nhẹ nhàng liếc nhìn Đồng Nhạc Nhạc đang quỳ trên mặt đất, rồi mới mở miệng quát.

“Người hôm nay vận khí thật tốt! Nhớ lần sau làm việc cẩn thận!”

Nghe Huyền Lăng Phong nói lời này, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc biết chuyện này như vậy đã qua, nàng không khỏi thở dài một hơi, lập tức vội vàng không ngừng gạt đầu nói.

“Vâng vâng vâng, nô tài hiểu rồi..., sau này làm việc, nhất định sẽ tập trung tinh thần, tuyệt đối không tái phạm việc như vậy nữa, tạ Vương gia đại nhân đại lượng bỏ qua”

“Hừ, người tốt nhất nên đa tạ hoàng huynh!”

Đối với lời của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong chỉ lạnh nhạt hừ một tiếng.

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, trong lòng căng thẳng, lập tức, liền từ từ xoay người, cúi đầu cup mắt, đối với người ngồi ở trên kia mở miệng hạ giọng nói nhỏ.

“Tạ Hoàng thượng!”

“Ừ.” Nhìn thấy hành động của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương chỉ là nhàn nhạt ừ một tiếng, xem như đáp ứng rồi.

Tuy là như thế, nhưng mà trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lại vô cùng kích động. Bởi vì, Huyền Lăng Thương vì nàng mà cầu tình, những việc lật vặt này, nàng như thế nào cũng không dám nghĩ tới.

Nhìn Huyền Lăng Thương Đồng Nhạc Nhạc nghĩ thầm, nếu như có khả năng, nàng muốn trở về như trước kia là tiểu điều nhi mỗi lần làm nũng đều nhào vào trong lòng hắn làm nũng.

Tuy nhiên hiện tại. . .

Ai. . . Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc phức tạp vô cùng.

162. Chương 164: Chương 100-3: Huyền Lăng Thương Mở Miệng Cầu Tình (3)

Vào lúc Đồng Nhạc Nhạc thầm kêu lên trong lòng, Huyền Lăng Phong nhìn Đồng Nhạc Nhạc, không muốn gặp lại liền phất tay cho nàng lui ra.

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, không thể làm gì khác hơn là một mực cung kính đứng lên, nhẹ nhàng quét mắt tới người Huyền Lăng Thương rồi mới từ từ xoay người rời khỏi.

Nhìn thấy bóng lưng tiểu thái giám xoay người rời khỏi, đôi mắt Huyền Lăng Thương lóe ra một tia nghi hoặc, mặt mày không rõ. . .

. . .

Bởi vì chuyện tối ngày hôm qua, Đồng Nhạc Nhạc mất ngủ!

Nàng nằm trên giường trần trọc, lăn qua lăn lại, làm thế nào cũng không ngủ được. Cho đến khi trời vừa mới sáng lên, nàng mới chớp mắt được một chút.

Ai biết, trong thời gian ngắn ngủi như vậy, lại còn có thể mơ một giấc mơ đầy ác mộng, nhưng mà trong ác mộng nàng lại gặp người siêu cấp khủng bố hơn cả giấc mộng kinh hãi kia. Trong mơ, nàng bị Huyền Lăng Phong trói gô lại, trên tay hắn cầm thanh đao hướng tới nàng cười rộ lên.

“Ha ha ha ha ha ha, người, tên nô tài chết tiệt, dám đánh Bồn vương! ? Bồn vương hiện tại sẽ cắt người thành tám khúc!”

Vừa nói dứt lời, liền nhìn thấy Huyền Lăng Phong giơ đại đao lên, liền hướng nàng chém tới.

Lúc thanh đao sắp sửa hạ xuống trên người nàng, Đồng Nhạc Nhạc liền bừng tỉnh. Ánh mắt nàng hoảng hốt, mơ hồ như chưa hồi phục lại, có cảm giác như đó là sự thật đang xảy ra.

Nàng hốt hoảng một hồi mới phát hiện mình đang ở trong phòng thái giám, mọi người trong phòng đã dậy cả rồi, ngay cả Tiểu Quế Tử cũng đã mặc xong quần áo, nhìn thấy nàng ngồi ở trên giường, không khỏi ngạc nhiên nói.

“Tiểu Nhạc Tử, người như thế nào vẫn còn không dậy! ?”

Tiểu Quế Tử mở miệng hỏi, khi nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc đầu đầy mồ hôi, dáng vẻ ngơ ngác thì lập tức cả kinh.

“Nha, Tiểu Nhạc Tử, người như thế nào đầu đầy mồ hôi, người ngủ gặp ác mộng sao? Còn có mắt người sao lại thâm đến như vậy, tối qua người ngủ không ngon phải không?”

Đối với Tiểu Quế Tử dáng vẻ đầy quan tâm, Đồng Nhạc Nhạc từ từ bình tĩnh lại, đầu tiên nàng hít một hơi thật sâu trấn tĩnh tinh thần của mình, rồi mới quay đầu, đối với Tiểu Quế Tử mở miệng nói.

“Ta không có việc gì, chỉ là tối hôm qua gặp cơn ác mộng thôi.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ngoài miệng mặc dù nói như thế, nhưng mà có lẽ trong tâm nàng đã lay động không yên.

Trước đây đối với Huyền Lăng Phong, hai người bọn họ luôn đối nghịch nhau là trời sinh một đôi làm đối thủ một mất một còn, mỗi lần giáp mặt đều muốn đánh nhau.

Chỉ là lúc ấy nàng có Huyền Lăng Thương làm chỗ dựa vững chắc, nàng không hề sợ Huyền Lăng Phong.

Hiện tại, thân phận của nàng đã thay đổi, là một tiểu thái giám hèn mọn mà Huyền Lăng Phong chính là Vương gia cao cao tại thượng, mấy ngày trước nàng vẫn còn đánh hắn không ngừng. May là hắn cũng chưa biết là ai đánh mình.

Chỉ là, trong thiên hạ này, không có bức tường không lọt gió, cây kim trong bọc có ngày sẽ lộ ra!

Nếu như một ngày nào đó Huyền Lăng Phong biết được, người đánh hắn hôm ấy tại Thiên Hạ Đệ Nhất lâu là nàng và Tiểu Quế Tử thì nên làm cái gì bây giờ?

Càng nghĩ trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng sợ hãi, nàng chỉ muốn sau này không chạm mặt hắn để tránh tai họa. Nếu có nhìn thấy hắn nàng nhất định phải đi đường vòng, trốn thật xa nhân vật nguy hiểm này ra mới được.

Đúng lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc tính toán né tránh nhân vật nguy hiểm Huyền Lăng Phong này, trời cao phảng phất ngược lại dường như muốn đối địch với nàng!

Bởi vì hôm nay sinh nhật Huyền Lăng Phong, Huyền Lăng Thương mở tiệc chiêu đãi rất nhiều người. Cho nên, nhân lực của cung Vạn Thọ không đủ, Bồ công công liền chọn thêm mấy nô tài đáng vẻ có thiện cảm đi đến cung Vạn Thọ hỗ trợ, mà Đồng Nhạc Nhạc và Tiểu Quế Tử đều có tên trong danh sách.

Tiểu Quế Tử biết rõ hôm đó người bị đánh là Thập Tam vương gia cho nên sợ hãi, luống cuống không thôi, Đồng Nhạc Nhạc phải an ủi rất lâu mới tạm thời lắng xuống. Nay lại nghe nói mình có tên trong danh sách

các thái giám qua cung Vạn Thọ hỗ trợ tiệc sinh nhật của Vương gia cho nên hấn liền mất bình tĩnh, tinh thần bất ổn, run rẩy không thôi.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, mặc dù trong lòng không yên bất quả vẫn làm ra vẻ điềm tĩnh, mở miệng an ủi.

“Tiểu Quế Tử ngươi cũng đừng sợ! Hôm đó chúng ta là dùng bao tải trùm đầu Thập Tam vương gia rồi mới đánh hấn, hấn cũng không biết người đánh mình là ai, bằng không ngươi nghĩ thế nào chúng ta còn ở chỗ này? Cho nên ngươi cứ coi như chúng ta có đứng trước mặt hấn hấn cũng không nhận ra, ngươi cũng đừng sợ hãi nữa xem như sự việc lần trước chưa từng phát sinh”

Nghe được lời Đồng Nhạc Nhạc, mặt mày Tiểu Quế Tử đang bối rối như vậy cũng tạm thời an tâm.

“Chính là, ta còn là sợ hãi nha! Phải biết rằng, đánh Vương gia, chính là phạm tử tội! Ta chết không sợ, nếu như liên lụy người nhà ta làm sao bây giờ! ? Bởi vì ta bán mình vào cung, người nhà của ta mới có thêm chút tiền, có thêm thức ăn no, nếu như bởi vì chuyện của ta...”

Nói đến đây, Tiểu Quế Tử chỉ kém không có khóc nữa thôi.

Trong lòng biết Tiểu Quế Tử là lo lắng liên lụy người nhà, Đồng Nhạc Nhạc vội vàng an ủi hết lần này đến lần khác, Tiểu Quế Tử rốt cuộc bình tĩnh tâm tình.

Hấn vội vã ăn hai cái bánh bao, sau đó Đồng Nhạc Nhạc liền cùng Tiểu Quế Tử xuất phát, đến cung Vạn Thọ hỗ trợ chuẩn bị tiệc.

...

Cung Vạn Thọ hôm nay, giăng đèn kết hoa, tiếng đàn, tiếng sao vang vọng khắp nơi, tiếng người xôn xao, người đến người đi, rất náo nhiệt!

Đến đây chúc mừng sinh nhật Thập Tam vương gia, người càng lúc càng nhiều không kể xiết!

Đưa mắt nhìn khắp một vòng, khắp nơi đều là những người giàu có, quần áo vải vóc thượng hạng, con quan, đại thần đủ loại, cũng có không ít cô nương đến tuổi cập kê trong nhóm con lại nhà quan mang trang phục rực rỡ, trang điểm kỹ càng hưng phấn mà tham gia bữa tiệc.

Phải biết rằng, Thập Tam vương gia Huyền Lăng Phong, mặc dù hằng ngày không thích học hành, cũng không có tu dưỡng bản thân, cũng không có chức quan, chỉ chức gây ra tai họa.

Nhưng mà, bản thân hấn thật sung sướng, ai kêu người ta có ca ca là hoàng huynh che chở, cho nên, cứ coi như thường ngày Thập Tam Vương gia đặc tội không ít người, bất quá mọi người ở trước mắt hấn không dám nói ra ngoài.

Hơn nữa, đến đây chúc mừng, đại bộ phận đều là người trẻ tuổi xấp xỉ cùng Huyền Lăng Phong !

Mọi người tụ chung một chỗ, chuyện trò vui vẻ.

Đến đây chúc mừng, cũng có không ít tiểu thư con quan linh tinh các loại.

Người người đi qua đi lại, đưa mắt nhìn khắp một vòng, chỉ thấy những tiểu thư này , ai nấy đều trang phục xinh đẹp, có đoan trang hiền thực, có xinh đẹp dễ thương, có quyến rũ câu hồn. . .

Cũng khó trách, nhân dịp bữa tiệc sinh nhật này cũng xem như là yến hội, ai được tham dự đều có thân phận, bối cảnh, người nào không nghĩ đến ở chỗ này tìm được người trong lòng, nhìn sao cũng nghĩ được so với được gia đình định hôn, tìm bà mai mối lại tốt hơn nhiều.

Đồng Nhạc Nhạc đi qua đám người nhìn lui nhìn tới một hồi, điều khiển cho Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc chính là.

Không nghĩ được rằng, điều mà những thiên kim tiểu thư kia bàn luận nhiều nhất lại là hôn thê tiểu ma vương Huyền Lăng Phong.

Nàng nghĩ thầm chẳng lẽ là, nam nhân không xấu, nữ nhân không thích! ?

163. Chương 165: Chương 101-1: Thích Khách Đột Kích

Huyền Lăng Phong giống như Hồn Thế tiểu Ma vương, thường ngày mặc dù hoành hành ngang ngược, chuyên môn ức hiếp kẻ yếu như nàng, thế nhưng lại có rất nhiều các cô nương thích! Thật sự không thể hiểu nổi mà.

Chỉ là Đồng Nhạc Nhạc sau này lại suy nghĩ một chút, cho dù là hiện đại hay cổ đại thì tất cả mọi người thích cái đẹp! Coi như Huyền Lăng Phong cá tính cỡ nào bị người ta ghét, hận không thể một cước đá bay. Nhưng mà lúc hắn không nói lời nào, thì chỉ với gương mặt kia đã làm cho người ta thích!

Không giống Huyền Lăng Thương lạnh lùng ít nói, làm cho người ta có cảm giác như băng sơn. Huyền Lăng Phong là cái loại...thiếu niên xấu xa nhưng có hào quang ánh mặt trời rực rỡ, cũng là loại hình rất nhiều nữ sinh đều thích.

Tuy nhiên, không bao gồm nàng!

Vừa nghĩ tới sẽ gặp Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc ngẫm lại liền đau đầu.

Phải biết rằng, Huyền Lăng Phong là người rất hẹp hòi. Ai dám đắc tội hắn, hắn sẽ làm cho người sống không được, chết không xong!

Mà nàng tối hôm qua xem như đắc tội Huyền Lăng Phong, tuy có Huyền Lăng Thương cầu tình nhưng cũng không biết Huyền Lăng Phong có bỏ qua hay không, hay là vì có Huyền Lăng Thương trước mặt nên không tiện phát tác? Nếu như sau này nhìn thấy hắn, Huyền Lăng Thương lại không có mặt. . .

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng bất an. Nàng không ngừng khẩn cầu, hôm nay ngàn vạn lần không nên bị Huyền Lăng Phong thấy mình a. .

Trong lòng đang nghĩ ngợi, một tiếng nói the thé từ đại môn cung Vạn Thọ vang lên: “Hoàng thượng giá lâm, Thập Tam vương gia giá lâm!”

Cùng lúc âm thanh the thé này vang lên, bên trong cung Vạn Thọ vốn vẫn còn tiếng người xô xao chỉ chốc lát lặng ngắt như tờ. Lập tức mọi người nhất tề quỳ rạp xuống, quay về hướng đại môn cung kính cùng kêu lên: “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Thập Tam vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

Cùng với mọi người đồng thanh hô lên, Đồng Nhạc Nhạc cũng không ngoại lệ, nhanh chóng quỳ rạp xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn càng là cúi thấp đầu, sợ hãi sẽ bị Huyền Lăng Phong cái kia Hồn Thế tiểu Ma vương thấy chính mình!

Bất quá, Đồng Nhạc Nhạc mặc dù không tưởng thấy Huyền Lăng Phong Hồn Thế tiểu Ma vương kia, lại không nhịn được ngẩng đầu lên lên nhìn nam nhân tuần tú dẫn đầu đang bước đi!

Chỉ thấy nam nhân một thân long bào màu vàng sáng, đầu đội mũ vàng, dung mạo tuần tú! Nam nhân sai bước đi vào, bước chân điềm tĩnh cũng không mất tao nhã! Ánh mặt trời sáng lạn thẳng tắp chiếu lên trên người nam nhân khiến hắn phảng phất như đắm chìm bên trong một tầng ánh vàng rực rỡ.

Quả nhiên là nhân trung long phượng, sang trọng bức người! Khí thế uy nghiêm chỉ có ở kẻ luôn ngồi trên cao khiến bất kì ai đã gặp đều không thể bỏ qua! Thật sự là một mỹ nam tử tuần tú vạn người mê. Cho dù từ góc độ nào nhìn đều hoàn mỹ không tỳ vết, thật là làm cho người ta kinh ngạc lại hâm mộ!

Ngay lúc Đồng Nhạc Nhạc thần phục liên tục, ánh mắt nàng không khỏi quét nhanh một lượt, liền rơi trên người Huyền Lăng Phong đi theo phía sau Huyền Lăng Thương.

Hôm nay là sinh nhật của Huyền Lăng Phong cho nên giờ phút này hắn trên người mặc cẩm bào màu đỏ, trên cẩm bào dùng kim tuyến thêu những đóa Tường Vân, nhìn vừa sang trọng vừa vui mừng!

Trang phục đỏ thắm không phải ai cũng có thể mặc. Nếu như người mặc không có khí chất, thì sẽ giống như cái hồng bao, đáng vẻ quê mùa không thôi!

Nhưng mà, hiển nhiên Huyền Lăng Phong truyền thừa từ phụ mẫu dung mạo, đáng vẻ tướng mạo dễ nhìn, mặc cái gì cũng đều đẹp mắt!

Coi như là một bộ cẩm bào kim tuyến đỏ thắm mặc ở trên người hắn, càng là chói mắt mười phần! Một vầng một đỏ hai bóng dáng đứng chung một chỗ, đều là mỗi người mỗi vẻ, tuấn tú vô song!

Trách không được phía dưới nhiều cô nương như vậy yêu thích đến nhìn quên cả xấu hổ, chỉ còn thiếu nước hai mắt liêu linh đắm đuối tử tình!

Cũng khó trách, Huyền Lăng Thương và Huyền Lăng Phong bọn có thân phận có địa vị, là nam nhân có vóc dáng dung mạo xuất sắc, ai không động tâm! ?

Trong lòng đang suy nghĩ, bên tai liền truyền đến tiếng nói trầm thấp mang theo vô hạn uy nghiêm của Huyền Lăng Thương: “Bình thân!”

Nghe lời này, mọi người cùng kêu lên một tiếng, liền vội vàng một mực cung kính đứng lên.

Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên không ngoại lệ! Chỉ là, không giống với những người khác, Đồng Nhạc Nhạc sau khi đứng lên liền nhanh chóng trốn ở phía sau đám người, tránh bị Huyền Lăng Phong thấy. May là nàng thân phận hèn mọn, chỉ là một tiểu thái giám thấp bé. Ở trong nhóm nam nam nữ nữ rõ ràng trang điểm rất cầu kì, Đồng Nhạc Nhạc liền có vẻ nhỏ bé hơn nhiều.

Đồng Nhạc Nhạc thật xa đứng nhìn Huyền Lăng Thương đã ngồi ở chủ tọa, đầu tiên là nói với mọi người cái gì đó. Sau đó, có người đưa thọ lễ chúc mừng Huyền Lăng Phong. Đều là người trẻ tuổi, không giống như những lão đại thần cũ kỹ. Cho nên chỉ chốc lát sau, Huyền Lăng Phong liền cùng mọi người hòa thành một khối. Chỉ là mọi người ngại Huyền Lăng Thương ở chỗ này, không dám can rõ quá mức thôi. Tuy nói Huyền Lăng Phong là Vương gia, chỉ là tại triều đại này, cũng không có cái gì mới mẻ. Cho nên, sinh thần Huyền Lăng Phong cũng không sai biệt lắm sinh thần phú gia cậu ấm, đều là mời gánh hát đến đây ca diễn, biểu diễn tạp kỹ linh tinh các loại.

Đối với hí kịch linh tinh các loại, Đồng Nhạc Nhạc không có hứng thú, nghe trên võ đài con hát lả lướt nha nha xướng ca cái gì, nàng chỉ cảm thấy như là khúc ru ngủ, nghe được lại ngáp. Hơn nữa, tối hôm qua nàng mất ngủ một cả đêm, hiện tại đúng là mệt mỏi rồi.

Thấy bốn phía mọi người đang bị sân khấu biểu diễn hấp dẫn, Đồng Nhạc Nhạc liền tính toán len lén đi tới chỗ góc tối, dựa lưng vào bức tường, định đánh một giấc!

Chỉ là, đứng sao so sánh nằm ngủ được thoải mái! ? Cho nên, Đồng Nhạc Nhạc ngủ cực không yên ổn! Cơ hồ là ngủ một phen, liền tỉnh một phen, ngược lại càng thêm mệt nhọc!

Thật sự muốn nằm xuống được ngủ say một hồi a!

Bất đắc dĩ, nguyện vọng này, là không thể đạt được! Xem ra nguyện vọng này là không thể đạt được rồi. Nàng không thể tiếp tục như vậy, lỡ kế tiếp không cẩn thận lại lần nữa phạm sai lầm liền hỏng bét!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc liền tính toán đến phía trước hồ nước dùng nước rửa mặt xem có thể tỉnh táo một chút hay không!

Trong lòng nghĩ vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền đi tới hồ nước phía trước cung Vạn Thọ. Tuy nhiên, ngay lúc Đồng Nhạc Nhạc đi tới phía trước hồ nước, lại đột nhiên cảm giác được có hơi là lạ ở chỗ nào đó.

Đưa mắt nhìn khắp một vòng, hồ nước lặn tẩn, ánh mặt trời chiếu xuống làm cả mặt hồ lấp lánh ánh vàng, vô cùng xinh đẹp!

Tuy nhiên, tại phía trên hồ nước lại đột nhiên xuất hiện rất nhiều ống trúc nhỏ nhỏ, hơn nữa những ống trúc này lại đang từ từ hướng tới bên bờ mà đến. ..

Thấy vậy, đôi mày trên gương mặt xinh đẹp của Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cau lại một cái, trong lòng hết sức nghi hoặc.

164. Chương 166: Chương 101-2: Thích Khách Đột Kích

Dù sao, mấy ngày nay nàng đều quét dọn ở cung Vạn Thọ, cho nên, đối với tất cả mọi thứ trong cung Vạn Thọ, đều phi thường quen thuộc .

Trước đây, nàng không hề nhìn thấy trong hồ có nhiều ống trúc nhỏ nhỏ như vậy nha! Hơn nữa, những ống trúc này, nàng càng nhìn, càng nghi hoặc.

Càng nhìn, trong lòng, càng là từ từ dấy lên một hồi bất an. . .

Chẳng lẽ là. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh hãi.

Vừa đúng lúc này, phía sau đột nhiên vang lên một hồi tiếng vỗ tay vang dội, âm lượng cực lớn bốc thẳng đến trời cao. Tất cả mọi người nhao nhao bị vỗ kịch biểu diễn trên sân khấu thu hút, căn bản không ai chú ý tới trong hồ có gì đó khác thường. . .

Chỉ có Đồng Nhạc Nhạc!

Trong lòng hiểu rõ ràng cái gì, trái tim Đồng Nhạc Nhạc càng là trong nháy mắt muốn vọt khỏi lồng ngực.

Sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc đảo mắt nhìn quanh một lượt, liền nhìn về hướng Huyền Lăng Thương bên kia .

Chỉ thấy giờ phút này Huyền Lăng Thương, đang nghe Huyền Lăng Phong nói cái gì, căn bản liền không hề chú ý đến tình huống bên này !

Không được!

Nàng nhất định phải nói cho Huyền Lăng Thương, nơi này có nguy hiểm! ! !

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc càng là không hề nghĩ ngợi, chạy về hướng tới Huyền Lăng Thương , tốc độ cực nhanh, phảng phất tia chớp. Tuy nhiên, Đồng Nhạc Nhạc lại căn bản không hề chú ý tới điểm này.

Giờ phút này, trong lòng của nàng, lẫn ở trong đầu, đều là chỉ có chuyện này .

Nghĩ đến nguy cơ trùng trùng bốn phía , thì điều nàng nghĩ đến trước tiên , là Huyền Lăng Thương!

Nàng tuyệt đối không thể để cho Huyền Lăng Thương bị rơi vào trong nguy hiểm!

Nghĩ tới đây, cả người Đồng Nhạc Nhạc đã vọt tới phía trước Huyền Lăng Thương ở cách đó không xa.

Tuy nhiên, nàng bây giờ, chẳng qua là một tiểu thái giám thân phận hèn mọn thôi. Cho nên trước khi còn chưa vọt tới trước mặt Huyền Lăng Thương , liền lập tức bị hai tên Đới Dao thị vệ đứng ở một bên giờ thanh kiếm lên giao nhau để ngăn trở.

“Lớn mật, trước mặt hoàng thượng, há tha cho ngươi càn rỡ ! ?”

Nghe được thị vệ quát, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật mình một cái. Chỉ là nàng bây giờ, làm sao vẫn còn quần điều gì, hé mở làn môi hồng, liền tính toán giống như muốn nói cái gì đó cho Huyền Lăng Thương .

Tuy nhiên, lời của nàng vẫn còn không hề nói ra, liền bị người nào đó cắt đứt một cái.

“Nô tài lớn mật ! Tối hôm qua hắt nước trà vào Bồn vương , có hoàng huynh cầu tình nên Bồn vương mới tha cho ngươi. Hôm nay, ngươi lại tiếp tục phạm thượng, lần này đây, Bồn vương dẫu thế nào cũng phải giáo huấn ngươi thật tốt mới được! Người đâu a!”

Nghe được Huyền Lăng Phong nói ra lời này, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thất thần một tiếng, hô to không ổn!

Cái tên Huyền Lăng Phong này, thật sự là bắt được cơ hội nên không muốn buông tha cho nàng!

Chỉ là hiện tại tình huống nguy cấp, Huyền Lăng Phong lại đúng vào lúc này gây thêm phiền toái , thật sự là tức chết người đi được!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc hé mở làn môi hồng, lập tức mở miệng hô.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, nô tài không phải cố ý phạm thượng, chính là có câu chuyện quan trọng muốn nói cho hoàng thượng, Hoàng thượng, trong hồ có. . .”

Đồng Nhạc Nhạc vừa mở miệng, vừa mặt mày lo lắng đưa tay chỉ về hướng cái hồ bên kia.

Những lời kể tiếp định nói, đang định mở miệng, lại lần nữa bị Huyền Lăng Phong mở miệng cắt đứt !

“Tên cầu nô tài nhà người này, còn muốn nói sáo! ?”

“Nô tài không phải. . .” Nghe được Huyền Lăng Phong không ngừng mở miệng cắt đứt lời của nàng, Đồng Nhạc Nhạc nổi giận, quả muốn tiến lên trực tiếp bóp chết hân !

Đối với Đồng Nhạc Nhạc tức giận lại ảo não, Huyền Lăng Thương sau khi nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói thế, chỉ là nhìn theo phương hướng tay nàng chỉ , ngó về phía hồ bên kia .

Chỉ thấy hồ nước lặn tẩn ,gió êm sóng lặng, cũng không có cái gì .

Thấy Huyền Lăng Thương nhìn về hướng bên hồ , Huyền Lăng Phong cũng theo nhìn ánh mắt của huynh trưởng .

Thấy trên mặt hồ gió êm sóng lặng, cũng không có cái gì, càng kết luận chắc chắn Đồng Nhạc Nhạc là đang nói dối !

Nghĩ đến đây, Huyền Lăng Phong càng tức giận hơn .

Hân hé mở làn môi hồng, đang định mở miệng. Tuy nhiên, sau một khắc, một tiếng thét chói tai cực kỳ bi thảm lại phút chốc vang lên từ cách đó không xa .

“A, có thích khách!”

Cùng với một tiếng hô to the thé vang lên này, mọi người bốn phía đầu tiên là sửng sốt, lập tức, nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Chỉ thấy, hơn mười đạo bóng dáng màu đen, bắt đầu nhảy lên từ trong hồ .

Chỉ thấy những hắc y nhân này, cầm trong tay vũ khí sắc bén, gặp người liền giết!

Với việc đám cung nhân thái giám bị đuổi giết tới cùng, ngay lập tức, máu chảy thành sông!

Người nào kịp phản ứng , liền lập tức cuống quýt đứng lên từ chỗ ngồi, liền đua nhau cuống quýt chạy về hướng bốn phía .

Ngay lập tức, tiếng thét chói tai, tiếng kêu thảm thiết, âm thanh vũ khí sắc bén đâm vào da thịt, lại thêm âm thanh ai đó giục người khác xông lên cũng không ngừng vang dội, bốn phía lập tức hoàn toàn rối loạn !

Thấy thích khách xuất hiện, đám Đới Dao thị vệ ở bốn phía lập tức vội vàng rút kiếm ra khỏi vỏ, bắt đầu chém giết với những Hắc y nhân cầm trong tay vũ khí sắc bén này !

Ngay lập tức, khung cảnh nhốn nháo hoảng loạn, Đồng Nhạc Nhạc cũng bị khiếp sợ.

Nàng muốn chạy trốn, chỉ là bốn phía quá mức hỗn loạn.

Hôm nay biết bao nhiêu người tham gia lễ mừng sinh nhật của Huyền Lăng Phong .

Hơn nữa, đại đa số đều là người tay không , trời gà không chặt, hiện tại mọi người vừa nhìn thấy những Hắc y nhân này cầm trong tay vũ khí sắc bén, đều chỉ có sợ đến thét lên chói tai .

Có người muốn chạy trốn đến chỗ an toàn , không ngờ bên kia lại đột nhiên nhảy ra thích khách đeo đao , liền lại hù dọa vội quay trở về.

Ngay lập tức, mọi người bốn phía lâm vào cảnh người đẩy ta chen . Trong chút bất tri bất giác, Đồng Nhạc Nhạc bị người ta đẩy ngã .

Thân thể mất đi thăng bằng, Đồng Nhạc Nhạc hét lên một tiếng, liền ngã nhào thẳng tắp về hướng trước người .

Vốn tưởng rằng, chính mình sẽ va nện thật mạnh khi té lăn trên đất, vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc càng là sợ đến nhắm tịt mắt lại, chờ đợi đau đớn đến.

Tuy nhiên, cơn đau đớn dự định không có đến. Bởi vì, trên mặt đất mềm nhũn, còn giống như rất co dãn, phi thường thoải mái nữa!

Cảm giác được điều này, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, không nhận được lắm bấm lên tiếng.

- Cái gì, trên mặt đất như tại sao lại co dãn như vậy ! ?

Đồng Nhạc Nhạc vừa mới nói ra lời này, thì bên dưới nàng, đột nhiên vang lên một âm thanh nghiêng rằng nghiêng lợi .

“Bởi vì, người đè ở trên người Bồn vương !”

Nghe thấy âm thanh quen thuộc lại nghiêng rằng nghiêng lợi , trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật mình một cái, lập tức, liền lập tức mở mắt ra, nhìn về hướng tới bên dưới thân mình. Chỉ thấy đối diện, là một gương mặt tức giận !

Nhìn thấy Huyền Lăng Phong kia đang trợn trừng con ngươi đen hết cỡ, trong đó có đầy vẻ tức giận mà nhìn mình.

Dáng vẻ đó, phảng phất một con Hỏa Long sắp phun hỏa, rất là làm cho người ta sợ hãi!

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không nhận được cơn lạnh toát xương sống mà hít một một hơi thật sâu!

Trời ạ!

Làm thế nào mà nàng lại đè ở trên người Huyền Lăng Phong! ?

top

Dù sao, mấy ngày nay nàng đều quét dọn ở cung Vạn Thọ, cho nên, đối với tất cả mọi thứ trong cung Vạn Thọ, đều phi thường quen thuộc .

Trước đây, nàng không hề nhìn thấy trong hồ có nhiều ống trúc nhỏ nhỏ như vậy nha! Hơn nữa, những ống trúc này, nàng càng nhìn, càng nghi hoặc.

Càng nhìn, trong lòng, càng là từ từ dấy lên một hồi bất an. . .

Chẳng lẽ là. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh hãi.

Vừa đúng lúc này, phía sau đột nhiên vang lên một hồi tiếng vỗ tay vang dội, âm lượng cực lớn bốc thẳng đến trời cao. Tất cả mọi người nhao nhao bị vỗ kịch biểu diễn trên sân khấu thu hút, căn bản không ai chú ý tới trong hồ có gì đó khác thường. . .

Chỉ có Đồng Nhạc Nhạc!

Trong lòng hiểu rõ ràng cái gì, trái tim Đồng Nhạc Nhạc càng là trong nháy mắt muốn vọt khỏi lồng ngực.

Sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc đảo mắt nhìn quanh một lượt, liền nhìn về hướng Huyền Lăng Thương bên kia .

Chỉ thấy giờ phút này Huyền Lăng Thương, đang nghe Huyền Lăng Phong nói cái gì, căn bản liền không hề chú ý đến tình huống bên này !

Không được!

Nàng nhất định phải nói cho Huyền Lăng Thương, nơi này có nguy hiểm! ! !

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc càng là không hề nghĩ ngợi, chạy về hướng tới Huyền Lăng Thương , tốc độ cực nhanh, phảng phất tia chớp. Tuy nhiên, Đồng Nhạc Nhạc lại căn bản không hề chú ý tới điểm này.

Giờ phút này, trong lòng của nàng, lẫn ở trong đầu, đều là chỉ có chuyện này .

Nghĩ đến nguy cơ trùng trùng bốn phía , thì điều nàng nghĩ đến trước tiên , là Huyền Lăng Thương!

Nàng tuyệt đối không thể để cho Huyền Lăng Thương bị rơi vào trong nguy hiểm!

Nghĩ tới đây, cả người Đồng Nhạc Nhạc đã vọt tới phía trước Huyền Lăng Thương ở cách đó không xa.

Tuy nhiên, nàng bây giờ, chẳng qua là một tiểu thái giám thân phận hèn mọn thôi. Cho nên trước khi còn chưa vọt tới trước mặt Huyền Lăng Thương , liền lập tức bị hai tên Đới Dao thị vệ đứng ở một bên giờ thanh kiếm lên giao nhau để ngăn trở.

“Lớn mật, trước mặt hoàng thượng, há tha cho người càn rỡ! ?”

Nghe được thị vệ quát, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật mình một cái. Chỉ là nàng bây giờ, làm sao vẫn còn quản điều gì, hé mở làn môi hồng, liền tính toán giống như muốn nói cái gì đó cho Huyền Lăng Thương .

Tuy nhiên, lời của nàng vẫn còn không hề nói ra, liền bị người nào đó cắt đứt một cái.

“Nô tài lớn mật ! Tối hôm qua hắt nước trà vào Bồn vương , có hoàng huynh cầu tình nên Bồn vương mới tha cho người. Hôm nay, người lại tiếp tục phạm thượng, lần này đây, Bồn vương dẫu thế nào cũng phải giáo huấn người thật tốt mới được! Người đâu a!”

Nghe được Huyền Lăng Phong nói ra lời này, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thất thần một tiếng, hô to không ổn!

Cái tên Huyền Lăng Phong này, thật sự là bắt được cơ hội nên không muốn buông tha cho nàng!

Chỉ là hiện tại tình huống nguy cấp, Huyền Lăng Phong lại đúng vào lúc này gây thêm phiền toái , thật sự là tức chết người đi được!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc hé mở làn môi hồng, lập tức mở miệng hô.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, nô tài không phải cố ý phạm thượng, chính là có câu chuyện quan trọng muốn nói cho hoàng thượng, Hoàng thượng, trong hồ có. . .”

Đồng Nhạc Nhạc vừa mở miệng, vừa mặt mày lo lắng đưa tay chỉ về hướng cái hồ bên kia.

Những lời kể tiếp định nói, đang định mở miệng, lại lần nữa bị Huyền Lăng Phong mở miệng cắt đứt !

“Tên cầu nô tài nhà người này, còn muốn nói sáo! ?”

“Nô tài không phải. . .” Nghe được Huyền Lăng Phong không ngừng mở miệng cắt đứt lời của nàng, Đồng Nhạc Nhạc nổi giận, quả muốn tiến lên trực tiếp bóp chết hắn !

Đối với Đồng Nhạc Nhạc tức giận lại ảo não, Huyền Lăng Thương sau khi nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói thế, chỉ là nhìn theo phương hướng tay nàng chỉ , ngó về phía hồ bên kia .

Chỉ thấy hồ nước lặn tẩn ,gió êm sóng lặng, cũng không có cái gì .

Thấy Huyền Lăng Thương nhìn về hướng bên hồ , Huyền Lăng Phong cũng theo nhìn ánh mắt của huynh trưởng .

Thấy trên mặt hồ gió êm sóng lặng, cũng không có cái gì, càng kết luận chắc chắn Đồng Nhạc Nhạc là đang nói dối !

Nghĩ đến đây, Huyền Lăng Phong càng tức giận hơn .

Hắn hé mở làn môi hồng, đang định mở miệng. Tuy nhiên, sau một khắc, một tiếng thét chói tai cực kỳ bi thảm lại phút chốc vang lên từ cách đó không xa .

“A, có thích khách!”

Cùng với một tiếng hô to the thé vang lên này, mọi người bốn phía đầu tiên là sửng sốt, lập tức, nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Chỉ thấy, hơn mười đạo bóng dáng màu đen, bắt đầu nhảy lên từ trong hồ .

Chỉ thấy những hắc y nhân này, cầm trong tay vũ khí sắc bén, gặp người liền giết!

Cùng với đám cung nhân thái giám bị đuổi giết tới cùng, ngay lập tức, máu chảy thành sông!

Người nào kịp phản ứng , liền lập tức cuống quýt đứng lên từ chỗ ngồi, liền đua nhau cuống quýt chạy về hướng tới bốn phía .

Ngay lập tức, tiếng thét chói tai, tiếng kêu thảm thiết, âm thanh vũ khí sắc bén đâm vào da thịt, lại thêm âm thanh ai đó giục người khác xông lên cũng không ngừng vang dội, bốn phía lập tức hoàn toàn rối loạn !

Thấy thích khách xuất hiện, đám Đới Dao thị vệ ở bốn phía lập tức vội vàng rút kiếm ra khỏi vỏ, bắt đầu chém giết với những Hắc y nhân cầm trong tay vũ khí sắc bén này !

Ngay lập tức, khung cảnh nhốn nháo hoảng loạn, Đồng Nhạc Nhạc cũng bị khiếp sợ.

Nàng muốn chạy trốn, chỉ là bốn phía quá mức hỗn loạn.

Hôm nay biết bao nhiêu người tham gia lễ mừng sinh nhật của Huyền Lăng Phong .

Hơn nữa, đại đa số đều là người tay không , trói gà không chặt, hiện tại mọi người vừa nhìn thấy những Hắc y nhân này cầm trong tay vũ khí sắc bén, đều chỉ có sợ đến thét lên chói tai .

Có người muốn chạy trốn đến chỗ an toàn , không ngờ bên kia lại đột nhiên nhảy ra thích khách đeo đao , liền lại hù dọa vội quay trở về.

Ngay lập tức, mọi người bốn phía lao vào cảnh người đẩy ta chen . Trong phút bất tri bất giác, Đồng Nhạc Nhạc bị người ta đẩy ngã .

Thân thể mất đi thăng bằng, Đồng Nhạc Nhạc hét lên một tiếng, liền ngã nhào thẳng tắp về hướng trước người .

Vốn tưởng rằng, chính mình sẽ va nện thật mạnh khi té lăn trên đất, vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc càng là sợ đến nhắm tịt mắt lại, chờ đợi đau đớn đến.

Tuy nhiên, cơn đau đớn dự định không có đến. Bởi vì, trên mặt đất mềm nhũn, còn giống như rất co giãn, phi thường thoải mái nữa!

Cảm giác được điều này, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, không nhận được lắm bấm lên tiếng.

- Cái gì, trên mặt đất như tại sao lại co giãn như vậy ! ?

Đồng Nhạc Nhạc vừa mới nói ra lời này, thì bên dưới nàng, đột nhiên vang lên một âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi .

“Bởi vì, người đè ở trên người Bồn vương !”

Nghe thấy âm thanh quen thuộc lại nghiêng răng nghiêng lợi , trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật mình một cái, lập tức, liền lập tức mở mắt ra, nhìn về hướng tới bên dưới thân mình. Chỉ thấy đối diện, là một gương mặt tức giận !

Nhìn thấy Huyền Lăng Phong kia đang trợn trừng con ngươi đen hết cỡ, trong đó có đầy vẻ tức giận mà nhìn mình.

Dáng vẻ đó, phảng phất một con Hỏa Long sắp phun hỏa, rất là làm cho người ta sợ hãi!

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không nhận được cơn lạnh toát xương sống mà hít một một hơi thật sâu!

Trời ạ!

Làm thế nào mà nàng lại đè ở trên người Huyền Lăng Phong ! ?

165. Chương 167: Chương 101-3: Thích Khách Đột Kích

Nhìn dáng vẻ Huyền Lăng Phong nổi trận lôi đình, khẳng định là muốn giết chết nàng ngay lập tức!

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cả kinh, còn không quản suy nghĩ nhiều, liền nghe được Huyền Lăng Phong nghiêng rằng nghiêng lợi hết lớn.

” Nô tài chết tiệt, ngươi còn không mau đứng lên, nghĩ muốn đè chết Bồn vương sao! ?”

“A được, được. . .”

Nghe được Huyền Lăng Phong hét, Đồng Nhạc Nhạc mới cuống quýt đứng lên từ trên người hắn, rõ ràng là Huyền Lăng Phong đang bị nàng đè ra trên mặt đất.

Đồng Nhạc Nhạc đảo mắt nhìn quanh bốn phía một lượt, chỉ thấy càng ngày có càng nhiều hắc y nhân không ngừng từ bốn phương tám hướng lao đến, bao vây cả cung Vạn Thọ lại.

Mọi ngã đường để trốn đều bị hắc y nhân vây quanh, mọi người có muốn chạy đi đều không thể nào trốn thoát.

Nhìn thấy đám sát thủ tỏa ra mùi sát khí nồng nặc, ra tay lại rất tàn ác, gặp một người giết một người. Từ cung nhân, thái giám, thiên kim tiểu thư, quan lại đều liên tiếp bị giết chết, xác người la liệt trên mặt đất, máu chảy thành từng vũng bốc mùi tanh nồng nặc xen lẫn trong tiếng kêu gào, tiếng khóc thảm thiết, đứt đoạn...

Cung Vạn Thọ trống lếch, huyền não bây giờ trở thành địa ngục nhân gian.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc luống cuống, run sợ! Dù sao nàng chẳng qua chỉ là một nữ tử tay không tác sát, làm sao có thể đấu lại với đám người võ công cao cường này?!

Nhưng mà, Đồng Nhạc Nhạc cũng biết rằng, sát thủ tuy nhiều, nhưng bên trong hoàng cung thị vệ cũng không ít. Nếu tình thế càng giằng co, đám người này sẽ bất lợi, vì vậy, nhìn cách ra tay như thế, Đồng Nhạc Nhạc hiểu rằng bọn họ là tính toán tới việc tốc chiến tốc thắng!

Cho nên lúc này, bọn họ chỉ cần tìm một chỗ trốn đi là tốt nhất. Trong lòng suy tính, Đồng Nhạc Nhạc đảo mắt tìm kiếm, chỉ thấy đứng bên cạnh nàng là Huyền Lăng Phong đang bối rối, cũng sợ hãi không thôi.

Cũng khó trách! Huyền Lăng Phong được nuông chiều từ bé, chẳng sợ cái gì, chỉ sợ chết...!

Bình thường, nếu như gặp phải tình huống như vậy, khẳng định sẽ có rất nhiều thị vệ bảo vệ cho hắn.

Tuy nhiên hiện tại, đám người hắc y nhân này rất đông đảo, thị vệ tại cung Vạn Thọ căn bản không ngăn cản được, lấy người đâu còn có thể bảo vệ hắn! ?

Nhìn thấy gương mặt Huyền Lăng Phong trắng bệch, còn có run rẩy giống như lá cây bị gió thổi lung lay, đáng vẻ thật tội nghiệp!

Bất chợt, không đợi Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ nhiều, chỉ thấy một cái bóng đen hướng về phía nàng lao tới.

Thấy vậy nàng bị hăm dọa sợ mất mật, tay chân cứng ngắc không thể nào chạy được, bỗng nhiên cách đó không xa phút chốc truyền đến tiếng hét của Tiểu Quế Tử

“Tiểu Nhạc Tử, chạy mau!”

Vừa nói dứt lời, Nhạc Nhạc liền nhìn thấy Tiểu Quế Tử một tay hướng tới đánh vào tên hắc y nhân đang xông tới bọn họ! Chỉ thấy tên kia trở tay không kịp, liền bị Tiểu Quế Tử từ phía sau đánh cho bổ nhào.

Tuy nói Tiểu Quế Tử tay không binh khí, chỉ là cách ra tay bất ngờ, lại dồn hết sức lực mà đánh vào tên hắc y nhân kia làm cho hắn phút chốc yếu thế.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức chạy nhanh qua hỗ trợ.

Hai người hợp lực, đối với hắc y nhân kia ra sức mà đánh, nhìn thấy hắn ngã xuống đất không dậy nổi, không biết là chết hay ngất đi.

Đồng Nhạc Nhạc và Tiểu Quế Tử liền thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu Quế Tử, cảm ơn ngươi, bằng không ta khẳng định chết chắc rồi!”

Vừa nói dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc đưa tay quạt trán. Tuy nhiên, đúng lúc này Nhạc Nhạc cảm thấy một cổ sắt khí mãnh liệt đang hướng từ sau lưng nàng tới.

Tuy nhiên, vào đúng thời điểm này, Đồng Nhạc Nhạc đột nhiên cảm giác được một cổ oán khí mãnh liệt đang từ phía sau nàng đánh tới. Đồng Nhạc Nhạc giật mình, trong lòng bất an, từ từ xoay người nhìn lại, đối diện với nàng là khuôn mặt tức giận của Huyền Lăng Phong.

Huyền Lăng Phong híp đôi mắt lóe ra tia lạnh lùng, sắc mặt âm u! Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thất thần một tiếng, hô to không ổn!

Chẳng lẽ là. . .

Trong lòng chính lúc lo lắng bất an, sau một khắc, liền thấy Huyền Lăng Phong môi đỏ mọng mở ra, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Tiểu Nhạc Tử, ha ha, lúc đầu ban đầu đánh Bốn vương người, là hai người các người!”

“Ầm ầm ’Ầm ầm! ’Ầm ầm! Đồng Nhạc Nhạc cảm giác tiếng sấm sét đang đánh thẳng trên đỉnh đầu mình dường như đem nàng đánh cho tan xác!

Quả nhiên, Huyền Lăng Phong đã biết!

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc, mắt nhìn Huyền Lăng Phong không chớp, trong lúc nhất thời không biết phải giải thích thế nào.

Huyền Lăng Phong đang còn mang theo nghi hoặc, rốt cục sau khi nghe tiếng Tiểu Quê Tử hô to hần liền xác định âm thanh quen thuộc kia, chính là cái người ngày đó đánh hần cũng có giọng nói này.

Bây giờ bất gặp dáng vẻ đang run rẩy của tiểu thái giám đang đứng trước mặt, hần càng khẳng định chính mình đoán không sai!

Ngày đó dùng bao tải đánh hần chính là hai người trước mặt này, là hai tên tiểu thái giám!

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong chỉ cảm thấy trong lòng ‘Xoẹt’ một tiếng, chỉ cảm thấy một cổ lửa giận hừng hực bốc lên đầu!

“Các người, hai tên nô tài chết tiệt, Bốn vương giết chết các người! ”

Lời vừa dứt, Huyền Lăng Phong lập tức hóa thân thành bạo chúa, nhằm hướng Đồng Nhạc Nhạc đánh tới!

Nhìn thấy Huyền Lăng Phong nổi giận, Đồng Nhạc Nhạc bị dọa sợ mất mật, nhưng vào lúc này, phía sau lưng Huyền Lăng Phong bỗng có một tên hắc y nhân đang lao tới, Đồng Nhạc Nhạc run run đưa ngón tay hướng sau lưng hần vừa chỉ vừa la lớn.

“Nha, người cẩn thận sau lưng!”

“Ta phi... hừ, cái gì ta sau lưng! ?”

Giờ phút này Huyền Lăng Phong, là bị tức giận đầu óc mê muội, cũng không quản được hiện tại là tình huống nào, chỉ nghĩ muốn bóp chết cái tên tiểu thái giám chết tiệt trước mặt này !

Lại hoàn toàn không biết, hiện tại phía sau hần đang có người cầm vũ khí lao đến!

Nhìn thấy Huyền Lăng Phong bị vây trong nguy hiểm, Đồng Nhạc Nhạc lập tức không hề nghĩ ngợi, liền vọt tới, lôi kéo ống tay áo Huyền Lăng Phong hướng phía trước chạy đi.

Nguyên lai hần còn muốn giết Đồng Nhạc Nhạc lại thấy Đồng Nhạc Nhạc hành động như thế, trên mặt đầu tiên là sửng sốt, lập tức quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy, phía sau hần không xa, một tên hắc y nhân đang lao đến trên tay cầm đại đao hạ xuống.

Huyền Lăng Phong giật mình thầm nghĩ, vừa rồi nếu Đồng Nhạc Nhạc không kéo tay hần, hiện tại một đao kia chém xuống khẳng định là chém trúng vào trên người hần. . . Mà tên kia, mới vừa thấy nhất đao chém không trúng mục tiêu thì tiếp tục nhắc đao lên tính toán chém thêm nhất khác.

Huyền Lăng Phong sợ đến mặt mày xám ngắt, lớn tiếng la lên!

“Người đâu a, người đâu!”

166. Chương 168: Chương 101-4: Thích Khách Đột Kích

Nghe được Huyền Lăng Phong thốt ra lời này, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi đảo cặp mắt trắng dã, nói không khách khí .

“Vương gia, vẫn còn hô gì, chạy mau đi!”

Đang là lúc nào, những thị vệ này đều đang phải đấu với Hắc y nhân ! Ai có thời gian đến bảo vệ hần! ?

Trong lòng nghĩ vậy, Đồng Nhạc Nhạc đảo mắt nhìn quanh một lượt bốn phía, chỉ thấy tất cả lối ra đều bị Hắc y nhân bao vây quanh một vòng. Muốn đi ra ngoài, nói dễ vậy sao! ?

Chính lúc đang lo lắng , Đồng Nhạc Nhạc đảo mắt nhìn quanh một lượt, nhìn thấy cây phong bốn phía , đôi mắt lập tức sáng ngời!

“Mau, Vương gia, ngài mau bò lên trên cây đi!”

“Cái gì! ? Bò lên trên cây! ?”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong trên mặt sững sốt. Trải qua cơn hoảng sợ vừa rồi , Huyền Lăng Phong cũng không còn thời gian tìm Đồng Nhạc Nhạc tính sổ.

Lúc này, nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói thế, Huyền Lăng Phong chỉ có nghi hoặc sâu sắc.

Thấy dáng vẻ Huyền Lăng Phong tràn đầy nghi hoặc, Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được lại lần nữa đảo cặp mắt nhìn khinh thường về hướng hần, mở miệng nói.

“Hướng nào cũng có sát thủ bao vây, chúng ta không thể nào trốn thoát được, tốt nhất chỉ có leo lên cây đại thụ, chờ cứu binh đến mà thôi!”

Huyền Lăng Phong, người thật là ngu ngốc!

Đương nhiên, câu sau Nhạc Nhạc không có dám nói ra miệng, bằng không, khẳng định là nàng sẽ bị hần xử lý.

Tuy nhiên, mới vừa rồi Đồng Nhạc Nhạc vô ý thức biểu hiện cử chỉ trên khuôn mặt, con mắt trợn lên, có lẽ bị Huyền Lăng Phong thấy được.

Trong lòng hần rất tức giận, được a, tên nô tài chết tiệt, đây là cái thái độ gì, người dám trợn mắt với bản Vương gia.

Được lắm, lúc này ta không so đo với người! Huyền Lăng Phong cố nhịn xuống, khuôn mặt tức tối nổi đầy gân xanh.

Hần liếc mắt bốn phía, nhìn thấy đâu đâu cũng tràn ngập những tên sát thủ đang say máu không ngừng đánh nhau với đám thị vệ trong cung, nếu như muốn chạy chỉ có con đường chết, trèo lên cây đại thụ kia trốn may ra là biện pháp duy nhất, bảo toàn được mạng sống thì hơn.

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong nghiêng rằng nghiêng lợi, bất chấp hình tượng vén vạt áo trèo lên cây, dù sao thì từ nhỏ tới lớn hần cũng chẳng có hình tượng đẹp để gì mà nói.

Mắt thấy Huyền Lăng Phong an toàn đi lên, Đồng Nhạc Nhạc mới cùng Tiểu Quế Tử một người leo lên một cây phong ẩn núp.

Đứng trên cao nhìn xuống, Cung Vạn Thọ bây giờ người chết la liệt nằm ngã nghiêng, chồng chất lên nhau, không thể nào phân biệt được đâu là thị vệ, đâu là sát thủ.

Đám người này khi có dã tâm tấn công vào đây rõ ràng đã có sự chuẩn bị, tên nào võ công cũng lợi hại, lại được trang bị vũ khí vô cùng sắc bén, gặp một người giết một người, khung cảnh giờ này chẳng khác nào ở Tu la địa ngục, làm cho người ta sợ hãi không thốt được lên lời.

Trên mặt đất giờ này, máu chảy thành sông, tanh hôi bốc mùi nồng nặc, mùi tử khí, sắc đỏ của máu nhảy nhụa tràn ngập trong cung, khiến cho nàng càng nhìn càng muốn hoa mắt, buồn nôn.

Lúc này đây, thấy mình đã an toàn, Đồng Nhạc Nhạc lo lắng, nghĩ đến Huyền Lăng Thương! Nàng nhớ những hắc y nhân này rõ ràng là nhắm đến Huyền Lăng Thương, không biết bây giờ hắc thể nào rồi.

Vừa mới nghĩ đến, chỉ thấy một bóng dáng màu vàng xẹt qua tầm mắt, Nhạc Nhạc liền hoang mang nhìn xuống, Huyền Lăng Thương đang cầm trong tay thanh kiếm một mình chống chọi với hơn chục tên sát thủ, kiếm khí vùng lên gọn gàng, sắc bén.

Mặc dù hắc đang bị bao vây, nhưng khuôn mặt không hề biểu lộ sợ hãi, trường kiếm trong tay nhanh nhẹn như Giao long đang uốn mình, mỗi chiêu xuất ra tuyệt nhiên đoạt mệnh, mỗi một chiêu càng nhanh, càng ngoan độc.

Ngay lập tức, tiếng kêu gào thảm thiết vang lên, huyết nhục mơ hồ văng tung tóe không ngừng xen lẫn trong tiếng binh khí chạm nhau, khuấy động cả một vùng.

Nhìn thấy Huyền Lăng Thương nắm lợi thế, từng chiêu kiếm pháp đạt đến cảnh giới cao thủ, Nhạc Nhạc cuối cùng cũng buông lỏng sự lo lắng, sợ hãi. Hắc tự có thể bảo vệ được mình, như vậy nàng cũng an tâm.

Vừa mới thở phào nhẹ nhõm, Đồng Nhạc Nhạc bỗng thấy ngay dưới cành cây mình ngồi có một tên sát thủ dấu ám khí ở bên tay trái của hắc, đang nhắm về hướng Huyền Lăng Thương định phóng . Đồng Nhạc Nhạc khiếp sợ quên cả hô hấp.

Huyền Lăng Thương lúc này đang mải lo đối phó với đám người kia, không thể nào để phòng tên đánh lén sau lưng này.

Khoảnh khắc thời gian như đông cứng lại vài nhịp, tiếng kêu của Đồng Nhạc Nhạc vang lên.

”Hoàng thượng, cẩn thận!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, thần sắc kích động.

Cũng chính bởi vì kích động, Đồng Nhạc Nhạc không còn ý thức mình đang trốn trên cây, nàng đưa chân bước tới. Kết quả là, bị kích xảy ra.

Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy thân thể của mình mất đi thăng bằng, cả người hướng mặt đất bên dưới lao xuống.

“A. . .”

Lúc này, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến không nhận được, chỉ là cố hét lên thảm thiết, nhắm mắt chờ đợi đau đớn.

Tuy nhiên sau một khắc, nàng hình như va đập rất mạnh vào vật gì đó, té lăn ra trên mặt đất mà không cảm giác đau một chút nào.

“a! Sao lại không đau! ?”

Chẳng lẽ là lá phong bên dưới đủ dày! ? Té xuống mới không đau sao! ?

Trong lòng Nhạc Nhạc nghi hoặc, mở đôi mắt đen tròn đầy sợ hãi ra.

Đến khi nhìn rõ ràng tình huống dưới thân, Đồng Nhạc Nhạc nhận không được mà hít một hơi thật sâu, sống lưng lạnh toát. Bây giờ nàng đã hiểu vì sao nàng ngã từ cành cao như vậy lại không đau.

Thì ra nàng rơi vào trên người tên hắc y nhân, kẻ vừa rồi đang chuẩn bị phóng ám khí vào Huyền Lăng Thương.

Vừa rồi nàng kích động đi một bước liền té xuống , vừa văng dè lên trên người của hắc. Mà hắc đã bất tỉnh, nằm mê man, cái đầu lệch sang một bên.

Đồng Nhạc Nhạc đang cố giữ bình tĩnh đứng lên, ngay lúc này một âm thanh bén nhọn, vang vọng khắp Cung Vạn Thọ.

“Người đâu, nhanh bảo vệ Hoàng thượng!”

Cùng tiếng hét đầy nội lực này, Đồng Nhạc Nhạc thấy thủ lĩnh thị vệ Hách Đức đang cầm đại đao trong tay, mang theo rất nhiều thị vệ chạy vào cung Vạn Thọ .

Khi đám thị vệ cứu viện chạy đến, quân số lập tức chênh lệch, nguyên lai đám sát thủ và thị vệ trước đó đang giao đấu với nhau, chỉ một lát sau, những tên sát thủ đã bị khống chế.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, tâm tư Đồng Nhạc Nhạc đang treo lơ lửng kia rốt cục cũng hạ xuống.

Nàng biết, bây giờ tình thế đã được an toàn, không còn nguy hiểm gì nữa.

167. Chương 169: Chương 101-5: Thích Khách Đột Kích

Đang định thở phào một hơi , phía sau đã vang lên tiếng la đầy lo lắng của Tiểu Quế tử

“ Tiểu Nhạc tử, người không sao chứ?”

Nghe được lời này của Tiểu Quế tử, Đồng Nhạc Nhạc lập tức đứng lên từ trên người áo đen. Nhìn thấy người áo đen bị chính mình đè chết ngất, Đồng Nhạc Nhạc ngược lại không biết làm gì.

Một tay sờ sờ đầu, Đồng Nhạc Nhạc liền mở miệng ha ha cười nói:

“ Không có , không có việc gì, ta làm sao có chuyện gì được chứ!”

“ Ha ha, Tiểu Nhạc tử, người không có việc gì là tốt rồi. Vừa lúc này ta thấy người liều mạng quên mình lao xuống, hù dọa ta thiếu chút nữa hồn phi phách tán”

Nghe được lời này của Tiểu Quế tử, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, vẫn không biết phải nói cái gì.

Phía sau, liền truyền đến tiếng nghiêng răng nghiêng lợi của Huyền Lăng Phong.

“ Nếu hiện tại người không có việc gì, chúng ta có nên tính toán chuyện trước đây một chút hay không?”

Nghe thấy âm thanh không có ý tốt, Đồng Nhạc Nhạc da đầu tê rần.

Lập tức càng là máy móc từ từ quay đầu lại.

Chỉ thấy, không biết từ khi nào, Huyền Lăng Phong đã từ trên cây nhảy xuống, liền đứng ở đằng sau nàng.

bạn đang đọc truyện tại Diễn đàn lê quý đôn, edit bởi Dung Cảnh

Giờ phút này Huyền Lăng Phong bởi vì leo cây mà có chút chật vật, tóc tai bù xù rối loạn, quần áo nhăn nhúm, đáng vẻ thật buồn cười hết sức.

Tuy nhiên, thần sắc u ám trên mặt hắn, hai tròng mắt híp lại, phảng phất như hai đám lửa đang cháy, càng nhìn càng làm cho người ta sợ hãi.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc tự biết không lành.

Dầu sao, nàng sớm đã biết, Huyền Lăng Phong chính là kiểu ... nam nhân bụng dạ hẹp hòi, ai dám đắc tội hắn, hắn liền làm cho người ấy không chịu nổi.

Một bên Tiểu Quế tử nghe được lời này của Huyền Lăng Phong, cũng hiểu ra chút gì đó, sợ đến mức khuôn mặt bầu bĩnh lập tức trắng bệch.

“ Thập Tam vương gia tha tội ạ, Thập Tam vương gia tha tội ạ “

Nghe được lời này của Tiểu Quế tử, Huyền Lăng Phong chỉ cười lạnh một tiếng, mở miệng nói:

“ Tha tội? Người cho là cầu xin như vậy, Bồn vương sẽ tha cho hai người các người sao? Dám đánh Bồn vương, các người có từng nghĩ đến hậu quả?”

Huyền Lăng Phong mở miệng, những lời nói này cơ hồ là hé ra từ hai hàm răng.

Tuy nhiên, liền ở lúc Huyền Lăng Phong tức giận hừng hực, một đạo âm thanh khàn khàn từ phía sau hắn truyền đến.

“ A Phong, rốt cuộc xảy ra chuyện gì ?”

Nam nhân mở miệng, tiếng nói nhẹ nhàng, trong giọng nói mang chút uy nghiêm, không bỏ qua cho người nào.

Nghe được câu hỏi của nam nhân, Huyền Lăng Phong vốn đang nổi giận đùng đùng, lập tức xoay người nhìn sang nam nhân bên cạnh.

“ Hoàng huynh, chính hai người bọn họ, ở cửa nhà vệ sinh Đệ nhất lâu, dùng bao tải trùm đầu đệ đánh đệ”

Huyền Lăng Phong một tay chỉ hướng Tiểu Nhạc Tử và Đồng Nhạc Nhạc đang quỳ trên mặt đất, tức giận nổ phổi hét to.

Nghe được lời này của Huyền Lăng Phong, đôi huyết mâu tuyệt đẹp kia của Huyền Lăng Thương đầu tiên lóe ra, lập tức bạc môi hé mở.

“ A, b thật sự là bọn họ sao?”

Nam nhân mở miệng, giọng nói mang theo vài phần nghi hoặc.

Huyền Lăng Phong là nghe hiểu, lập tức dùng giọng nói kiên định.

“ Đúng vậy, không sai. Hôm đó mặc dù đệ không hề biết dáng vẻ của người đánh đệ. Nhưng mà đệ nhận ra được giọng nói của một người trong số bọn chúng. Hơn nữa đệ vừa nghe, liền lập tức nhận ra, bọn họ chính là người đánh đệ. Hơn nữa, cái .. cái tên gọi Tiểu Nhạc Tử, mới vừa rồi đệ cũng thấy hắn xác định.”

Huyền Lăng Phong mở miệng, giọng điệu kiên định vô cùng.

Nghe vậy, đôi huyết mâu của Huyền Lăng Thương lóe ra một cái, lập tức ánh mắt quét một vòng, liền rơi tại trên người Đồng Nhạc Nhạc.

Đối diện với ánh mắt neho neho kín đáo của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng giật mình. Nàng vẫn còn không biết nói gì, liền nghe được Tiểu Quế tử một bên như muốn ngã quỵ, nói ra mọi chuyện

“ Vương gia tha tội, hôm đó, hôm đó nô tài và Tiểu Nhạc tử thật sự không phải cố ý đánh Vương gia, chúng ta, chúng ta là đánh nhầm người, cho nên, cho nên xin Vương gia tha tội...”

Tiểu Quế tử vừa nói, vừa ra sức dập đầu cầu xin tha thứ.

Nghe tiếng dập đầu “ Bùm bùm bùm “ Đồng Nhạc Nhạc lập tức cau mày.

Trong lòng biết Tiểu Quế tử là sợ hãi.

Dù sao, thân phận hèn mọn giống như bọn họ, dám đánh Vương gia, nhẹ thì bị phạt roi, nặng chính là tội chết, nếu như làm không tốt, còn liên lụy đến cử tộc.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc hai chân khụy xuống, lập tức quỳ trên đất, mắt nhắm vừa ngước lên, liền nhìn thẳng ánh mắt kín đáo của Huyền Lăng Thương, mở miệng nói:

“ Hoàng thượng xin nghe nô tài giải thích. Hôm đó nô tài đánh Thập Tam vương gia, nhưng là mọi chuyện là lỗi của một mình nô tài, cũng không liên quan một chút nào tới Tiểu Quế Tử .”

Đồng Nhạc Nhạc nói tới đây, dừng một chút mới nói tiếp.

” Hôm đó nô tài cùng Tiểu Quế tử đến thiên hạ Đệ Nhất lâu ăn cơm. Không ngờ Tiểu Quế tử sau khi đi nhà xí trở lại, cả người chật vật, nô tài hỏi kĩ mới biết Tiểu Quế tử bị người ta đánh. Bởi vì đối phương là công tử nhà Tri phủ, nên Tiểu Quế tử không dám gây chuyện, không thể làm gì khác ngoài chuyện nuốt xuống tức giận này . Chỉ là nô tài không nhịn được tức giận, nhìn bằng hữu của mình bị đánh, trong lòng tức giận, liền gợi ý Tiểu Quế tử tìm con trai Tri phủ, tính toán đánh hắn một trận để báo thù. Nhưng mà, tục ngữ có câu dân không đấu lại quan, nô tài thân phận hèn mọn, nếu để người ta phát hèn, là chúng thần

đánh con trai Tri phủ, khẳng định sẽ không chịu nổi hình phạt. Nô tài liền nghĩ ra một cách, dùng bao tải trùm đầu con trai Tri phủ mà hung hăng đánh. Ai ngờ, lại sai lầm ngẫu nhiên mà đánh trúng Thập Tam gia “

bạn đang đọc truyện tại Diễn đàn lê quý đôn, edit bởi Dung Cảnh

Nói xong lời này, mặt Đồng Nhạc Nhạc hiện lên vẻ quần bách, phảng phất không biết nói gì thêm.

“ Thật xin lỗi Thập Tam vương gia, là nô tài đánh ngài. Nếu ngài muốn tìm người tính sổ, thì tìm đến nô tài. Hôm đó, nếu không phải nô tài gợi ý Tiểu Quế Tử, cũng sẽ không nhằm với Vương gia. Cho nên chuyện này không liên quan đến Tiểu Quế Tử, mà thành một người gây chuyện một người gánh chịu. Hơn nữa, tính cả chuyện lúc này thích khách tập kích Vương gia, đúng là Tiểu Quế tử liều mình xông đến, đánh ngã tên thích khách kia ! Coi như lấy công chuộc tội, xin ngài tha cho Tiểu Quế tử đi “

Lớn đến chừng này, Đồng Nhạc Nhạc tuy là cô nhi, không nơi nương tựa, không có thân phận, không có bối cảnh, lại chưa bao giờ chịu ăn nói khép nép cầu xin người khác.

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc là người phi thường trọng tình trọng nghĩa, người khác đối tốt với nàng, nàng nhất định sẽ càng đối tốt hơn với người ta.

Giống như Tiểu Quế tử từ ngày đầu tiên bọn họ quen biết, Tiểu Quế tử luôn giúp đỡ nàng, cho nên đối với nàng mà nói, Tiểu Quế tử là người bằng hữu tốt nhất.

Giờ Tiểu Quế tử gặp nạn, nàng tự nhiên giúp đỡ.

Lại nói, nếu như Huyền Lăng Phong thực sự trách tội, nàng chỗ này một thân một mình, nếu có chết cũng là chết một mình.

Tiểu Quế tử không giống, hắn còn có gia đình cần nuôi dưỡng.

Cho nên, nàng liền nhận hết những tội trạng này . Nếu muốn xử phạt, cũng là nàng nhận một mình , như thế nàng cảm thấy đáng giá.

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghĩ vậy, Tiểu Quế tử nghe được những lời này của Đồng Nhạc Nhạc, tự mình gánh hết tội trạng, lập tức ngẩng đầu lên, vẻ mặt đầy ngạc nhiên không dám tin tưởng.

“ Tiểu Nhạc tử ... ”

Diendan .com

Nghe được tiếng gọi của Tiểu Quế tử, Đồng Nhạc Nhạc biết hắn đang nghĩ gì, lập tức mở miệng:

“ Tiểu Quế tử, ngươi không cần nói gì hết. Phải biết rằng, ngươi còn có người nhà cần chăm sóc. Ta không giống vậy, ta một thân một mình, nếu như Vương gia trách tội, ta một mình chịu là được rồi “

Nói tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức quay đầu, đối diện với khuôn mặt tuần tú của Huyền Lăng Phong giờ đây đang tức giận, mở miệng nói:

“ Vương gia, một người gây chuyện, một người gánh. Ngài muốn trách tội, thì trách tội một mình nô tài đi “

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong hé mở môi hồng, không khỏi lạnh nhạt hăm hừ một tiếng.

“ Ha ha, hay cho câu một người gây chuyện một người chịu, không nghĩ tới cái tên nô tài nhà ngươi này, vẫn còn có chút nghĩa khí. Nhưng mà, vừa rồi như ngươi nói, chỉ có hai người các ngươi ăn cơm tại thiện hạ Đệ nhất lâu? Đến ăn ở đệ nhất lâu sao? Ngươi nói láo ai tin. “

Huyền Lăng Phong mở miệng, giọng điệu khinh thường, nhìn ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc, càng không che dấu chút xem thường nào.

Đồng Nhạc Nhạc mặc dù trong lòng biết chính mình đang lâm vào cảnh không tốt, chỉ là, theo tình hình này.

Thật không chịu nổi bị người khác sỉ nhục.

168. Chương 170: Chương 102-1 : Thăng Lâm Nhất Đẳng Thái Giám

Thấy Huyền Lăng Phong dùng ánh mắt khinh thường như thế nhìn mình, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc phát lạnh, trên mặt có thêm vài phần tức giận và kiêu ngạo!

Tuy nhiên, vừa nghĩ tới, hiện tại chính mình, chẳng qua là một thân phận tiểu thái giám hèn mọn, Huyền Lăng Phong vẫn còn nổi nóng, nếu như chính mình chỉ hơi vô ý, chính là sẽ liên lụy đến Tiểu Quế Tử.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hít thật sâu một hơi thật dài, đè nén lửa giận trong lòng mình xuống, mới hé mở đôi môi đỏ mọng, lựa lời thưa thốt.

“Nô tài thân phận hèn mọn, nếu như bình thường tự nhiên không thể đủ khả năng để ăn các món tại Đệ Nhất Thiên Hạ Lâu. Chỉ là hôm đó nô tài nhặt được tiền, liền tính toán hào phóng một lần, cho nên mới đi Đệ Nhất Thiên Hạ Lâu khao một phen.”

“Nhặt được tiền!?”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong chỉ là đánh giá Đồng Nhạc Nhạc từ trên xuống dưới một lần, lập tức khinh thường nói.

“Nhìn người cũng không phải người có may mắn, mà nhặt được tiền!?”

Huyền Lăng Phong mở miệng, mặt mày khinh thường. Dáng vẻ ngạo mạn kia làm Đồng Nhạc Nhạc tức phát điên.

Nếu như có khả năng, nàng thật sự rất muốn xông tới, lại lần nữa hung hăng hành hung thiếu niên chán ghét này một trận!

Để người xem thường người khác! Để người xem thường người khác!

Người nha, có gì mà giỏi, chẳng qua là đầu thai tốt nên được làm Vương gia thôi, có gì hay chứ!

Ta đánh đánh đánh đánh đánh. . .

Đáng tiếc, những hình ảnh đó, chỉ là ảo tưởng diễn ra ở trong đầu Đồng Nhạc Nhạc mà thôi.

Ảo tưởng tốt đẹp, thực tế tàn nhẫn!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thở dài một hơi, chờ đợi thiếu niên này xử phạt.

Nhưng mà đúng vào lúc này, Hách Đức ở cách đó không xa đang xử lý chuyện những thích khách này, giờ phút này lại vội vã đi về phía bên này.

Thấy vậy, Huyền Lăng Phong chỉ là tạm thời kiềm chế không phát tác nữa.

Chỉ thấy Hách Đức vội vã đến đây, sau khi đứng ở trước mặt Huyền Lăng Thương bọn họ, liền lập tức một mực cung kính mở miệng nói.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, thuộc hạ đã làm công tác thống kê một phen. Lần này thích khách tập kích, thương vong tổng cộng hai mươi chín người. Những thích khách này, thuộc hạ đã cho người ta dẫn đi, nhất định sẽ dùng nghiêm hình tra tấn, bức khai ra chủ mưu!”

Nghe được lời Hách Đức đã nói, Huyền Lăng Thương chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, liền ra hiệu Hách Đức đi xử lý chuyện này.

Huyền Lăng Phong ở một bên thấy vậy, liền tính toán tiếp tục chuyện vừa rồi.

Dù sao, người dám đánh hấn, vậy làm thế nào mà hấn sẽ bỏ qua!?

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong lập tức mở miệng gọi người.

Tuy nhiên, vào đúng thời điểm này, Tiểu Quế Tử một mực quỳ trên mặt đất, lại như là nghĩ ra cái gì, lập tức nhào vào trước mặt Huyền Lăng Thương, dập đầu cầu xin được tha thứ.

“Hoàng thượng, cầu ngài tha Tiểu Nhạc Tử đi! Tiểu Nhạc Tử tịnh không có lòng dạ đánh Vương gia. Hơn nữa, mới rồi trong thời gian Hoàng thượng gặp nạn, là Tiểu Nhạc Tử dũng cảm quên mình đã lao xuống , áp chế ở trên người thích khách, mới cứu được hoàng thượng. Nô tài ở một bên nhìn hoàn toàn chân thật. Thích khách kia mặc dù chỉ đứng vây ở bên ngoài , nhưng mà, trên tay lại dấu điểm ám khí! Không tin, ngài có khả năng điều tra lại một lần! Nói cho cùng, Tiểu Nhạc Tử chính là cứu Hoàng thượng a!”

Tiểu Quế Tử bình thường là người nhát gan nhất. Chỉ là, vì bằng hữu, hắn lại không đếm xỉa đến điều gì !

Nghe được Tiểu Quế Tử cầu xin tha thứ cho chính mình, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cảm thấy ấm áp.

Cuộc đời này có thể gặp được bằng hữu tốt như vậy, nàng cho dù chết, cũng đã thấy đủ rồi !

Trong lòng đang lúc cảm động, Đồng Nhạc Nhạc đảo mắt nhìn quanh một lượt, không khỏi nhìn vào Huyền Lăng Thương đứng ở trước mặt.

Tuy nói, nàng bây giờ, đã không hề là con Phượng Hoàng Điều hấn thích nhất kia . Nhưng mà, trong tiềm thức , Đồng Nhạc Nhạc vẫn còn phi thường hy vọng, nam nhân trước mắt này, sẽ cầu tình cho chính mình . . .

Nghĩ tới đây, ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc nhìn về phía Huyền Lăng Thương , càng là hiện rõ sự khẩn cầu và hi vọng. . .

Đối với Đồng Nhạc Nhạc mặt mày chờ mong, trong khi tiếp xúc với ánh mắt tội nghiệp đau khổ kia của tiểu thái giám trước mắt, không biết sao, trong lòng Huyền Lăng Thương không khỏi thất lại một cái.

Chỉ thấy tiểu thái giám trước mắt , bởi vì chuyện vừa rồi mà mặt cắt không còn hột máu. Thế nhưng điều đó lại vẫn đều không tổn hao vẻ đẹp của hắn chút nào!

Ngược lại khiến cho hắn nhìn qua, lại tăng thêm vài phần vô cùng tội nghiệp đau khổ!

Mặt như tranh vẽ, làn môi chúm chím mịn màng, môi hồng mềm mại, mỗi một nét sao lại đều tinh xảo như thế , hoàn mỹ như vậy.

Nhưng hút hồn lòng người ta nhất, là một đôi mắt long lanh thăm thăm kia của hắn!

Trong mắt sóng nước dập dờn, khi nó chớp chớp, phảng phất có thể nói dường như thật sự là làm cho ta thấy dễ thương . . .

Ta thấy dễ thương?

Từ trên người một ái giám , lại sẽ làm hắn nghĩ đến dạng từ ngữ như vậy? Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương tự mình đều cảm thấy khó có thể tin nổi.

Nếu như bình thường, hắn sẽ không quản chuyện như vậy.

Nhưng mà, chuyện này, là quan hệ đến tiểu thái giám này. . .

Không biết, là do tiểu thái giám này thật sự rất làm cho người thương tiếc, hay là, vì hắn có được một đôi đôi mắt phi thường tương tự như tiểu điều nhi của mình, nên luôn khiến cho hắn không đành lòng trách móc nặng nề. . .

Nghĩ tới đây, huyết mâu của Huyền Lăng Thương không khỏi lóe ra một phen.

Nhưng mà, còn không đợi Huyền Lăng Thương nói ra cái gì, Huyền Lăng Phong đứng ở một bên, phảng phất dường như nghĩ đến cái gì, mở miệng nói.

“Hoàng huynh, nô tài này đã đánh đệ! Ngàn vạn lần huynh không nên dễ dàng tha hắn!”

Huyền Lăng Phong mở miệng, lòng đầy cảm phẫn. Có thể nghĩ, sự chán ghét của hắn đối với Đồng Nhạc Nhạc sâu như thế nào!

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cắn cắn môi dưới, trong lòng buồn bã không thôi.

Chẳng lẽ là, Huyền Lăng Thương cũng không muốn giúp nàng sao! ?

Trong lòng chính lúc buồn bã, bên tai, đột nhiên vang lên âm thanh trầm thấp khàn khàn của nam nhân.

“Tiểu Nhạc Tử. . .”

Nghe được lời Huyền Lăng Thương đã nói, trái tim Đồng Nhạc Nhạc càng là như muốn vọt ra khỏi lồng ngực.

Trong đôi mắt nhìn về phía nam nhân, càng là lộ rõ vẻ căng thẳng.

Đối với Đồng Nhạc Nhạc đang căng thẳng không thôi, Huyền Lăng Phong đứng ở một bên, cũng là mặt mày đặc ý.

Tuy nhiên, nghe tới lời kế tiếp của Huyền Lăng Thương, tất cả mọi người đều kinh ngạc ngậy ra, bởi vì

“Tiểu Nhạc Tử cứu giá có công, thăng làm Nhất Đẳng Thái Giám, lưu lại hầu hạ ở điện Dưỡng Tâm !”

169. Chương 171: Chương 102-2 : Thăng Làm Nhất Đẳng Thái Giám

Đồng Nhạc Nhạc toàn thân chấn động, kinh ngạc và không che dấu được sự vui mừng.

Dù sao, nguyên nhân làm nàng ở lại trong hoàng cung là bởi vì nàng không muốn xa người nam nhân trước mắt này.

Phải biết rằng, nàng đều sống một thân một mình trong suốt 23 năm làm cô nhi.

Cho đến khi thần xui quỷ khiến làm nàng xuyên qua đến triều đại này thành tiểu điều, nàng lại được nam nhân này muốn vờn sủng ái, khiến cho nàng dần dần coi hoàng cung này trở thành nhà của mình.

Coi hẳn trở thành nơi nương tựa của nàng kiếp này.

Hơn nữa, hẳn cũng là người nam nhân đầu tiên của nàng.

Nàng chết cũng không muốn xa hẳn.

Mặc dù thân phận của nàng rất khó nói ra.

Thế nhưng, hiện tại cái gì nàng cũng không muốn nghĩ đến.

Chờ đợi trong lo lắng và cô đơn suốt một kiếp, chẳng bằng nàng dùng thân phận này ở lại bên hẳn. Cho dù cả đời chỉ là một tiểu thái giám còn hơn cả đời không thể quen biết hẳn hay cho dù sau này hẳn biết thân phận thật của nàng, sẽ chán ghét nàng, nàng cũng mặc kệ.

Giờ này khắc này, nàng chỉ muốn ở lại bên cạnh hẳn.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc vô cùng kích động và vui mừng, giờ phút này đôi mắt nhưng đầy ngạc nhiên lúc này của nàng cũng vì vậy mà được thay thế bởi hưng phấn và sung sướng.

Nhìn tên tiểu thái giám trước mắt kia đang cười tít mắt, huyết mâu của Huyền Lăng Thương khẽ lóe lên, trong lòng chợt xuất hiện rung động mà hẳn không sao diễn tả được.

Chỉ thấy, dường như tên tiểu thái giám này như một tờ giấy trong suốt, trong lòng hẳn nghĩ gì, tất cả đều được biểu lộ ra trên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn của hẳn.

Giống như hiện tại, đôi mắt nhưng đang cười tít kia tồn tại ánh sáng lấp lánh, phảng phất tựa như mặt trời không ngừng lóe ra ánh sáng xinh đẹp, đẹp đến nỗi làm cho người ta không thể dời mắt đi nơi khác được.

Thật đúng là một người điển trai có tướng mạo như ngọc quý tinh xảo! Chỉ tiếc, hẳn lại là một thái giám!

Trong khi Huyền Lăng Thương đang tiếc hận trong lòng, Huyền Lăng Phong đứng bên cạnh nghe được lời Huyền Lăng Thương nói, trên mặt hẳn đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó liền nhíu mày, vẻ mặt tức giận bất mãn.

“Hoàng huynh, tên nô tài chết tiệt này đánh đệ, sao huynh không trừng phạt hắn mà lại còn thả hắn làm nhất đẳng thái giám chứ?”

Huyền Lăng Phong mở miệng, vẻ mặt không phục đầy căm phẫn.

Nghe vậy, Huyền Lăng Thương thần nhiên hé bạc môi mà nói:

“Coi như lấy công chuộc tội, tên nô tài này có công cứu giá, tự nhiên sẽ được thưởng. Về phần hắn dám đánh Vương gia thì phạt hắn một năm bổng lộc, đệ cảm thấy thế nào?”

Huyền Lăng Thương tuy là mở miệng hỏi, nhưng mà trong lời nói có uy nghiêm của vương giả không cho phép nghi ngờ.

Nghe thấy thế, tuy trong lòng Huyền Lăng Phong còn ảo não, lại chỉ có thể chu chu môi đỏ mọng, khẽ hừ một tiếng tỏ vẻ đồng ý.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc đang quỳ trên mặt đất rốt cục cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Dù sao, nàng còn tưởng lần này nàng chết chắc rồi.

Nào ngờ, việc đời khó liệu, nàng lần này chính là Tái ông mất ngựa nào biết phúc họa.

Có điều, người nàng cần cảm tạ chính là người nam nhân trước mắt này!

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức dập đầu về hướng người nam nhân trước mắt mở miệng nói:

“Nô tài tạ ơn hoàng thượng, tạ ơn Vương gia đại nhân đại lượng!”

“Hừ!”

Đối với lời nói của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong chỉ là hừ lạnh một tiếng.

Hắn không hề nghĩ ngợi liền xoay người rời khỏi.

Đối với điều này, Đồng Nhạc Nhạc cũng không hề để ý đến.

Giờ phút này, trong lòng nàng quá mức kích động.

Nghĩ đến sau này nàng sẽ thường xuyên được nhìn thấy nam tử trước mắt này, Đồng Nhạc Nhạc hoàn toàn hưng phấn kích động chỉ có thiếu cả người không có bay lên trời.

Đến nỗi Huyền Lăng Thương rời đi lúc nào nàng cũng không biết.

Thẳng đến khi Tiểu Quế Tử đến vỗ vai nàng, nàng mới hồi phục lại tinh thần.

“Tiểu Nhạc Tử, thật sự quá tốt rồi! Người biết không, muốn từ một tiểu thái giám thăng lên đến Nhất Đẳng Thái Giám, không làm thái giám vài chục năm thì sẽ không thăng lên được, chúc mừng người!”

“Ha ha...”

Đối với những gì Tiểu Quế Tử vừa nói, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là khúc khích cười.

Cái gì là Nhất Đẳng Thái Giám, nàng là không lấy làm quý lắm, chỉ cần có thể thường xuyên ở bên cạnh Huyền Lăng Thương, nàng liền cảm thấy mỹ mãn.

...

Vừa nghĩ tới sau này sẽ đến Dưỡng Tâm Điện hầu hạ Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc kích động cả một buổi tối.

Nhưng mà ngày hôm sau, Đồng Nhạc Nhạc vẫn chuẩn bị thật sớm để đến Dưỡng Tâm Điện trình diện.

Đối với Dưỡng Tâm Điện, Đồng Nhạc Nhạc quen thuộc đến nỗi không thể quen thuộc hơn.

Dù sao, phần lớn thời gian sau khi nàng tiến cung đều ở bên trong Dưỡng Tâm Điện.

Nhưng mà, trước kia nàng là Phụng Hoàng Điêu rất được hoàng thượng sủng ái, mọi người nhìn thấy nàng đều một mực cung kính, dường như chỉ sợ làm nàng không thoải mái.

Hiện tại, nàng lấy thân phận Nhất Đẳng Thái Giám một lần nữa đi vào Dưỡng Tâm Điện, cho nên giờ phút này tâm tình của nàng giống như ngũ vị (ngọt, chua, cay đắng, mặn) trộn lẫn không rõ là tư vị gì.

Nhìn Dưỡng Tâm điện to lớn, nguy nga lộng lẫy trước mắt, Đồng Nhạc Nhạc tâm tình kích động.

Đến lúc, có một âm thanh cung kính lại rất quen thuộc vang lên sau lưng nàng.

“Xin hỏi, người có phải là Tiểu Nhạc Tử công công hay không?”

Nghe thấy giọng nữ non quen thuộc lâu nay, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền thu hồi ánh mắt, nhìn về nơi phát ra giọng nói ấy.

Chỉ thấy, có một tiểu thái giám không biết đã đứng ở sau lưng nàng từ khi nào.

Tiểu thái giám này, dung mạo không phải tầm thường, tuổi khoảng chừng mười sáu, mười bảy, mặt mũi thập phần vui vẻ.

Tiểu thái giám này không phải ai khác chính là Tiểu Lô Tử đã từng chiếu cố nàng trước đây.

Nhìn thấy người quen thuộc, Đồng Nhạc Nhạc dường như thấy được người thân, mắt nhung nhắt thời sáng ngời, lập tức, hé mở làn môi hồng, không hề nghĩ ngợi liền giật mình la lên thành tiếng.

“A, Tiểu Lô Tử là người sao?”

“Hả ? Người, làm sao người biết tên của ta ? ”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc vô thức giật mình la lên, Tiểu Lô Tử trên mặt lập tức sửng sốt, vẻ mặt nghi hoặc.

Nhìn thấy vẻ mặt Tiểu Lô Tử đầy nghi hoặc, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi âm thầm cắn cắn đầu lưỡi, trong lòng ảo não không thôi.

Tự mắng bản thân, nàng nhìn thấy Tiểu Lô Tử thì quá mức kích động, liền quên, hiện tại thân phận của nàng là Tiểu Nhạc Tử.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc liền ha ha cười khúc khích một tiếng :

“Ặc, là như thế này, trước khi đến đây, ta đã tìm hiểu qua một lần toàn bộ sự tình trong Dưỡng Tâm điện , cho nên tự nhiên sẽ biết tên người.”

“À, nhưng mà Dưỡng Tâm điện có tới mười mấy tiểu thái giám như ta, làm sao người biết được ta là Tiểu Lô Tử?”

Tiểu Lô Tử mở miệng hỏi, rất giống với bộ dạng muốn truy tới cùng.

Nghe thấy thế, Đồng Nhạc Nhạc căng thẳng trong lòng, lập tức nhếch miệng cười.

“Ha ha, là ta đoán.”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói trên mặt càng lộ ra một dáng vẻ “Ta đây không phải rất lợi hại sao?”

Thấy vậy, trên mặt Tiểu Lô Tử đầy sửng sốt, không lại không dám hỏi tiếp nữa, chỉ mở miệng cười xấu hổ một tiếng.

“Ha ha, Tiểu Nhạc Tử công công thật thông minh, đoán một lần là chính xác.”

Nghe được lời này của Tiểu Lô Tử, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hé miệng cười một tiếng.

Cái tên Tiểu Lô Tử này, cũng vẫn giống như trước đây, rất dễ bị lừa nha!

Nàng nói vậy mà hắn cũng tin. Có điều, nhìn thấy người rất quen thuộc đứng trước mặt, với lại Tiểu Lô Tử trước đây đối xử với nàng đặc biệt tốt.

Nghĩ đến đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lại càng kích động, lại càng hưng phấn.

170. Chương 172: Chương 102-3 : Thăng Làm Nhất Đẳng Thái Giám

Trong lòng Tiểu Nhạc Tử đang kích động, chợt như nhớ tới điều gì, một tay hắn vỗ vỗ sau đầu, liền ảo não nói:

“Người xem trí nhớ của ta, thiếu chút nữa đã quên chuyện quan trọng.”

Nghe được lời của Tiểu Lô Tử, Đồng Nhạc Nhạc lộ vẻ sửng sốt, mặt mày đầy nghi hoặc nhìn hắn.

Liền thấy Tiểu Lô Tử đột nhiên ngẩng đầu lên đối mặt với nàng cười ha ha một tiếng, đồng thời mở miệng nói:

“Ta được sư phụ căn dặn dẫn đường cho Tiểu Nhạc Tử công công đến chỗ ở của người, trước mắt làm quen một chút với hoàn cảnh, ngày mai mới tiếp nhận công việc hầu hạ Hoàng thượng.”

Tiểu Lô Tử nói xong, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là gật gật đầu, ngay sau đó liền nghĩ đến cái gì đó, mới mở miệng hỏi:

“Cám ơn người, Tiểu Lô Tử, nhưng mà về sau Tiểu Lô Tử người cứ gọi ta là Tiểu Nhạc Tử là được rồi, dù sao tuổi tác của ta và người cũng không sai biệt lắm, người cứ gọi ta như vậy đi, có vẻ thân thiết hơn.”

“Hả? Việc này làm sao được? Ta chẳng qua chỉ là Nhị Đẳng Thái Giám, Tiểu Nhạc Tiểu Nhạc Tử công công là Nhất Đẳng Thái Giám do đích thân Hoàng thượng chỉ định. Thân phận cao hơn ta một cấp, ta không dám hẹn trước.”

Tiểu Lô Tử cuống quýt nói.

Đối với Tiểu Lô Tử mà nói việc phân rõ tôn ti đã sớm tồn tại, Đồng Nhạc Nhạc chỉ có bất đắc dĩ.

“Cái gì nhất đẳng? cái gì nhị đẳng? người nghe ta là được rồi, cùng lắm thì khi có người khác người gọi ta là Tiểu Nhạc Tử công công, lúc không có ai có thể gọi là Tiểu Nhạc Tử. Ta thích người khác gọi ta như vậy, rất thân thiết.”

Nói tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hé miệng cười thành tiếng.

Nàng lại không biết rằng, chính lúc nàng đang cười rộ lên là đẹp mắt đến cỡ nào.

Trên gương mặt nhỏ nhắn giống như cánh hoa sen, đôi mắt nhắm tít lại, trong mắt tràn đầy vui vẻ, phảng phất như ánh mặt trời tháng ba chiếu thẳng xuống mặt đất, làm cho người khác nhìn thấy, trong lòng không khỏi ấm áp.

Thấy vậy, Tiểu Lô Tử không khỏi kinh ngạc.

“Tiểu Nhạc Tử công công, dung mạo người thật sự rất đẹp!”

“Ha ha...”

Đối với mặt mày si ngốc của Tiểu Lô Tử, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là mỉm cười một tiếng.

Nàng vươn tay nhỏ bé cố ý quơ quơ trước mặt Tiểu Lô Tử.

Thấy Tiểu Lô Tử phục hồi lại tinh thần, nhìn dáng vẻ quần bách của hắn, nàng không nhịn được cười.

Nàng lại không biết rằng, tiếng cười tựa chuông bạc kia vang rất xa đến trong tai nam nhân tuần tú đang xử lý Chiết Tử (tấu chương) trong Ngự Thư Phòng.

Nghe tới tiếng cười tựa chuông bạc véo von này, người nam nhân này vốn là đang phê duyệt tấu chương, hắn không khỏi dừng tay, sau đó từ từ quay đầu, nhìn về phía cửa sổ.

Chỉ thấy, xuyên qua cửa sổ chạm trổ đang mở kia, một bóng dáng nhỏ nhắn màu lam, đang đứng dưới tàng cây hoa quế.

Đang là mùa thu, là lúc hoa quế nở rộ.

Ánh vàng rực rỡ của hoa quế, nở đầy trên cành, dưới ánh mặt trời, phảng phất như trải ra một tầng dát vàng, rất xinh đẹp !

Gió mát hiu hiu, cành lá không ngừng dập dờn.

Những đóa hoa quế nhỏ màu vàng từ từ rơi xuống.

Giống như những cánh hoa đang nhảy múa, mang đến từng đợt hương thơm dễ chịu.

Chỉ thấy một dáng người nhỏ nhắn, đứng dưới tàng cây hoa quế, hơn nữa không ngừng đưa tay tiếp lấy những cánh hoa quế đang rơi xuống.

Đó là một gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo, mặt như tranh vẽ, nhất là ánh mắt động lòng người, một đôi mắt nhưng biết cười.

Thân ảnh đó tràn đầy vui vẻ, môi hồng răng trắng, đẹp đến rung động lòng người.

Thấy vậy, trong lòng nam nhân đột nhiên “bang” một tiếng, giống như có người cầm một tảng đá quăng vào tâm hần vốn không một con sóng.

Ngay sau đó, Huyền Lăng Thương như nghĩ đến điều gì, lập tức gạt đám Chiết Tử trước mặt sang một bên, trải tờ giấy Tuyên Thành ra, bắt đầu đặt bút vẽ tranh...

...

Quả nhiên, người so sánh người, thật là làm người khác phải ganh tị.

Mặc dù đều là thái giám, Tam Đẳng Thái Giám so với Nhất Đẳng Thái Giám, quả thực là một trời một vực!

Lúc trước Đồng Nhạc Nhạc là Tam Đẳng Thái Giám, nàng phải ở trong phòng đến mười người, khí trời nóng bức, buổi tối còn có thể ngửi thấy từng đợt mùi mồ hôi.

Tuy nhiên hiện tại, trước mắt nàng là một căn phòng rộng rãi thanh lịch, mắt Đồng Nhạc Nhạc không ngừng nhìn xung quanh.

Chỉ thấy, gian phòng này là phòng tốt nhất trong Dưỡng Tâm điện, kế bên là nơi ở của cung nhân Dưỡng Tâm điện.

Nhưng mà, chỗ ở của bọn họ so với nơi nàng ở hoàn toàn khác nhau.

Bởi vì bọn họ vài người ở chung một căn phòng, mà nàng là một mình một phòng, bên ngoài còn có một sân nhỏ độc lập.

Sàn lát đá xanh, mấy cửa sổ sáng sủa, giường lớn gỗ lê, bàn nhỏ trang điểm, cái gì cần đều có!

Sân bên ngoài, còn trồng một vài cây trúc. Khi gió thổi qua cây trúc không ngừng lay động, còn phát ra một trận “cót két”, đưa tới từng đợt mát lạnh, rất thoải mái!

Trong sân còn có một giếng nước, dùng để giặt quần áo.

Cẩn thận đánh giá tiểu viện này, Đồng Nhạc Nhạc cơ hồ cười đến không ngậm miệng lại được.

Nghĩ đến sau này, chỉ có một mình nàng sống ở nơi đây, rốt cuộc cũng không phải ngủ chen chúc cùng người khác, không cần phải lo lắng trong khi tắm rửa bị người khác phát hiện mình là thân nữ nhi.

Ngẫm lại, Đồng Nhạc Nhạc hết sức vui mừng.

Một bên, Tiểu Lô Tử thấy vậy, không khỏi mở miệng cười nói.

“Tiểu Nhạc Tử công công, ngươi không hài lòng tiểu viện này sao?”

“Ha ha, hài lòng, đương nhiên là hài lòng, thật sự là quá đầy đủ.”

Tuy rằng, trước đây nàng đã từng ở nơi tốt hơn, có điều, hiện tại đã khác xưa, nàng không còn là Tiểu Điều nhi được ngàn vạn lần sủng ái nữa.

Nay, có thể ở trong một tiểu viện độc lập, nàng đã thấy rất mỹ mãn.

Nghe Đồng Nhạc Nhạc nói những lời này, lại thấy nàng tràn đầy vui mừng, Tiểu Lô Tử, hé miệng mỉm cười, mở mồm lên tiếng.

“Tiểu Nhạc Tử công công thích là tốt rồi, nếu không thì bây giờ, ta mang Tiểu Nhạc Tử công công đi dạo xung quanh Dưỡng Tâm điện ? Để người quen thuộc một chút với hoàn cảnh.”

“A, việc này, có lẽ để ta tự đi một mình là được, yên tâm, trí nhớ ta rất tốt, đi qua một lần sẽ nhớ.”

Nghe Tiểu Lô Tử nói lời này, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, mở miệng nói.

Dù sao, không ai có thể quen thuộc Dưỡng Tâm điện hơn nàng.

Đối với lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Tiểu Lô Tử đầu tiên là sửng sốt, sau đó thì gật đầu đồng ý.

“Vây cũng được ! Dù sao bên trong Dưỡng Tâm điện cũng có không ít người, nếu như Tiểu Nhạc Tử công công lạc đường, cứ hỏi người khác là được, nếu như Tiểu Nhạc Tử công công không có dặn dò gì khác, thì Tiểu Lô Tử lui xuống.”

“Ừ, đi đi.”

Nghe vậy Đồng Nhạc Nhạc chỉ nhẹ nhàng gật đầu, chờ Tiểu Lô Tử rời khỏi, nàng như bỏ được gánh nặng, lại đi dạo một vòng quanh tiểu viện.

Nhìn thấy sắc trời vẫn còn sớm, còn chưa đến giờ cơm trưa, nàng liền muốn đến bên ngoài Dưỡng Tâm điện một chút.

Dù sao, cũng lâu rồi nàng chưa đến Dưỡng Tâm điện, cũng không biết trong Dưỡng Tâm điện có thay đổi gì không.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc hai chân bước đi, liền đi ra sân bên ngoài nhà.

...

171. Chương 173: Chương 103-1: Làm Điểm Tâm

Edit : Tử Ngân

Đã là đầu thu , ánh nắng mặt trời buổi sáng , ánh vàng rực rỡ, chiếu vào trên người, ấm áp, rất là thoải mái!

Đi bộ ở mặt trên con đường đá cuội nhỏ nhỏ , hưởng thụ ánh nắng mặt trời chiếu rọi, những cơn gió thoảng lướt qua, lại thêm mùi hương hoa quế ngào ngạt dễ ngửi . Thoải mái như thế, khiến cho Đồng Nhạc Nhạc không nhận được có hơi nheo đôi mắt lại, hé miệng mỉm cười, từ từ đi đến cây quế đang nở đầy hoa kia .

Hoa quế là thứ hoa nàng thích nhất. Dù sao, hương hoa quế xông vào mũi thật thơm. Hơn nữa, hoa quế còn có thể làm ra bánh hoa quế nàng thích ăn nhất , rồi làm trà sữa, trà ướp hương quế .v.v.... .

Cho nên, thấy trước mắt hoa quế nở thật quyến rũ, Đồng Nhạc Nhạc liền tính toán trước cứ nhặt về một mớ, rửa sạch phơi khô để có thể vào lúc rảnh thì làm thành món điểm tâm để ăn và trà ướp hương quế.

Nghĩ liền làm, Đồng Nhạc Nhạc đi tới dưới tán cây quế, liền lập tức lấy ra một chiếc khăn tay, cẩn thận nhặt những cánh hoa quế rơi trên mặt đất, rồi lại đặt ở trên khăn tay .

Tuy nhiên, vào lúc Đồng Nhạc Nhạc đang nhặt hoa quế, nàng hoàn toàn không biết có một bóng dáng cao to mặc đồ trắng đang đi về hướng nàng.

Gió nhẹ nhàng thổi, không ngừng lướt qua tán cây, làm rơi xuống những bông hoa quế đầy cành.

Đồng Nhạc Nhạc chỉ là nhặt một lát , liền phát hiện khăn tay đã chứa đầy hoa quế , cũng không bỏ tâm vào được nữa .

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không thể làm gì khác hơn là thu thập xong khăn tay, chậm rãi đứng lên từ trên mặt đất.

Tuy nhiên, sau khi Đồng Nhạc Nhạc đứng lên, nàng đảo mắt nhìn quanh một lượt. Đến lúc nhìn thấy nam nhân áo trắng đã đứng ở sau lưng nàng không biết từ khi nào, trên mặt không khỏi sửng sốt.

Ánh mặt trời sau giờ Ngọ ấm áp như vậy, xuyên thấu qua cành lá trên cây nhẹ nhàng phủ xuống, chiếu thẳng vào trên người nam nhân.

Nam nhân mặc một chiếc trường sam trắng tinh, mái tóc đen như mun nhẹ nhàng thả xuống phủ kín hai vai.

Gió nhẹ nhàng thổi khiến cho tay áo nam nhân tung bay. Nam nhân chỉ là im lặng đứng ở nơi đó, quả nhiên cũng là một người vô cùng hào hoa, tuấn tú vô song!

Điều thu hút cái nhìn của người ta nhất là nụ cười như có như không trong đôi mắt đen huyền của nam nhân này. Khi đó nó đều gợi lên nét tươi cười, làm cho người ta cảm giác, giống như ánh mặt trời tháng ba sưởi cho ấm áp như vậy. Làm cho người ta vừa nhìn, liền không nỡ rời ánh mắt đi nơi khác nữa phần. . .

Mà trích tiên nam nhân vượt khỏi đời thường trước mắt này, không phải những người khác, đúng là Lan Lăng Vương được mọi người khen ngợi, Lan Lăng Thiệu Giác!

Nhìn thấy Lan Lăng Thiệu Giác không biết đứng ở phía sau mình từ khi nào, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là kinh ngạc. Cuối cùng, gương mặt rạng rỡ, khoe miệng cong lên một cái, liền kìm lòng không đậu mà giắt mình la lên thành tiếng.

“Lan lăng. . . Ấc, Vương gia. . .”

Thiếu chút nữa nhất thời kích động mà gọi thẳng tên Lan Lăng Thiệu Giác, may là kịp thời đổi giọng. Nhưng mà trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ảo não, âm thầm cắn đầu lưỡi.

Đối với Đồng Nhạc Nhạc mặt mày ảo não, Lan Lăng Thiệu Giác chỉ là im lặng nhìn chăm chú tiểu thái giám trước mặt này.

Chỉ thấy, tên tiểu thái giám giờ phút này đang đứng ở trước mặt hắn. Bây giờ hắn mới phát hiện, tên tiểu thái giám rõ ràng là nhỏ nhắn như thế. Dẫu đứng thẳng người cũng chỉ đến ngực hắn.

Tuy là như thế, nhưng lại đều không ảnh hưởng vẻ đẹp của ‘Hắn’ một chút nào!

Áo lam mặc trên người tuy là trang phục thái giám, lại tôn thêm làn da càng trắng như tuyết của người trước mắt.

Đường nét thanh tú, phẳng phất một khối mỹ ngọc gọt rửa tỉ mỉ.

Nhưng mà điều hấp dẫn ánh mắt của Lan Lăng Thiệu Giác nhất, là nụ cười trên mặt kia của tiểu thái giám.

Mặt mày rạng rỡ, đôi mắt tươi cười, trong mắt tràn đầy vui vẻ. Lại thêm làn môi đỏ hồng đang cong lên kia, đều biểu hiện ra được tâm tình hoan hỉ và kích động của tiểu thái giám giờ phút này.

Phẳng phất, sự xuất hiện của hắn, khiến cho tiểu thái giám này rất hoan hỉ. . .

Từ nhỏ, bởi vì tự biết thân phận và dung mạo của bản thân, Lan Lăng Thiệu Giác biết, chính mình cho dù đi tới chỗ nào, đều là bị người ta đổi mắt nhìn ngắm.

Tuy nhiên, bị người dùng ánh mắt đầy niềm vui bất ngờ như thế để nhìn mình, thì có lẽ lần đầu tiên!

Hơn nữa, ánh mắt tiểu thái giám nhìn mình, cũng không giống với những người khác.

Trong mắt tiểu thái giám, Lan Lăng Thiệu Giác chỉ thấy được sự hoan hỉ chân thành của ‘Hắn’ đối với chính mình. Đó là ánh mắt trong suốt, tinh khiết như vậy, không lén mang theo điều gì khác. . .

Thấy vậy, trong lòng Lan Lăng Thiệu Giác không khỏi chấn động. Lập tức, ánh mắt dịu dàng kia, không khỏi nhìn vào chiếc khăn tay trên tay tiểu thái giám.

Nhìn thấy bên trong chiếc khăn tay kia, cũng chỉ có những bông hoa quế đang phơi đầy trên mặt đất, thấy vậy, đôi mắt Lan Lăng Thiệu Giác chợt sáng lên một cái, lập tức mở miệng hỏi .

“Thì ra, Tiểu Nhạc Tử người cũng là một người biết thương hoa a!”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu chân thành mê người. Nó làm cho người ta có cảm giác, giống như từng cơn gió nhẹ từ từ thổi qua, rất là thoải mái.

Tuy nhiên, nghe thấy nam nhân nói những lời này, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt. Lập tức theo ánh mắt của nam nhân, nàng nhìn xuống đám hoa quế bên trong khăn tay của mình.

Thấy vậy, trong lòng biết Lan Lăng Thiệu Giác là phát sinh hiểu lầm . Nàng lập tức đưa tay gỡ gỡ sau gáy, mở miệng ha ha cười nói.

“Ha ha, nô tài đâu có phải là người biết thương hoa nào đâu! ? Chỉ là nhìn hoa quế này vãi đầy trên mặt đất thì rất là đáng tiếc. Phải biết rằng, những hoa quế này mà thu thập lại, có khả năng làm rất nhiều đồ ăn ngon đó!”

“A! ? Cho tới bây giờ ta chỉ biết là hương hoa quế xông vào mũi, là cây cảnh. Chứ cũng không biết, hoa quế còn có thể ăn được! Người nói xem, hoa quế có thể làm những món ăn ngon gì ! ?”

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lan Lăng Thiệu Giác, Đồng Nhạc Nhạc trái lại ngậm ngẫn cả người.

“Cái gì! ? Các người nơi này, cũng không ăn hoa quế sao! ?”

Thấy Lan Lăng Thiệu Giác khe khẽ lắc đầu, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở miệng nói.

“Các người ở nơi này thật đúng là lãng phí. Phải biết rằng, hoa quế có thể sử dụng vào rất nhiều việc. Có khả năng làm bánh hoa quế này , trà sữa hoa quế này, trà ướp hương quế nữa . . .”

Đồng Nhạc Nhạc liên tiếp nói rất nhiều món điểm tâm làm từ hoa quế . Nghe được mà vẻ mặt Lan Lăng Thiệu Giác không dám tin.

“Thì ra, hoa quế còn có thể làm nhiều đồ ăn như vậy . . . Đáng tiếc, người cứ nói vậy, còn ta cũng chưa hề được ăn !”

Nghe được Lan Lăng Thiệu Giác nói lời này, hình như phi thường tiếc rẻ. Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc dường như là nghĩ cái gì, lập tức mở miệng nói.

“Cái này có gì đâu, nếu như hiện nay Vương gia rảnh, nô tài lập tức dùng hoa quế làm điểm tâm cho ngài vậy!”

“Ha hã, có thật không! ? Vừa lúc ta có thời gian, như vậy, làm phiền Tiểu Nhạc Tử .”

Lan Lăng Thiệu Giác mở miệng, nói chuyện nho nhã, cử chỉ có lễ, không bởi vì chính mình là Lan Lăng Vương mà kiêu ngạo múi hãnh lên trời.

Làm cho người ta nghe xong, trong lòng cực kỳ thoải mái!

Nghe vậy, cái miệng nhỏ nhắn của Đồng Nhạc Nhạc khẽ nhếch lên, mở miệng cười nói.

“Vừa vặn, Vương gia, chỗ ở của nô tài liền cách đây không xa ở phía trước . Nô tài cầm những hoa quế này đi về trước làm điểm tâm, ngài tạm thời ngồi ở chỗ này chờ một chút đi!”

Đồng Nhạc Nhạc đảo mắt nhìn quanh một lượt bốn phía, chỉ thấy tại cách đó không xa có một cái đình nghỉ mát bát giác, liền để cho Lan Lăng Thiệu Giác ngồi chờ ở nơi này .

172. Chương 174: Chương 103-2 : Làm Điểm Tâm

Editor: Tử Ngân

Lan Lăng Thiệu Giác thấy vậy, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

“Tốt, ta sẽ ngồi chờ người ở nơi này, không vội, người cứ từ từ làm.”

“Hào.”

Nghe thấy Lan Lăng Thiệu Giác đã nói như vậy, Đồng Nhạc Nhạc hơi nở nụ cười. Nàng liền lập tức xoay người, ôm lấy túm hoa quế chính mình vừa mới nhặt được, rồi chạy về hướng tiểu viện tử chỗ mình ở.

Làm một người háu ăn, không chỉ có là ăn, hơn nữa cũng biết làm món ăn ngon!

Hơn nữa, Đồng Nhạc Nhạc là cô nhi, từ nhỏ cũng đã có thói quen độc lập.

Vào lúc ở phòng cho thuê, đều là chính nàng nấu cơm.

Hơn nữa làm món ăn cũng đơn giản, coi như không biết, cứ mở ra trang web tìm một hồi là được.

Ngoài ra Đồng Nhạc Nhạc khéo tay, cho dù làm vật gì thì đều là chỉ làm một lần sẽ nhớ, hơn nữa nàng có khứu giác rất tốt.

Lúc ấy, Đồng Nhạc Nhạc vẫn còn từng nghĩ tới, nếu như nàng không phải thích làm người viết tiểu thuyết, có lẽ, nàng đi làm đầu bếp cũng nói không chừng!

Trong lòng nhớ lại, Đồng Nhạc Nhạc đã trở lại bên trong tiểu viện tử.

Mới rồi nàng liền để ý qua, tiểu viện tử này chẳng những rộng rãi, bên trong còn có đủ mọi thứ!

Tại phía bên trái, còn có một gian phòng bếp nhỏ nhỏ. Mặc dù không thể sánh bằng Ngự Thiện Phòng, nhưng mà chính mình dùng đủ rồi!

Lấy ra một cái chậu gỗ nhỏ, Đồng Nhạc Nhạc rửa sạch một lần chỗ hoa quế vừa mới nhặt được. Sau đó, liền nhóm lửa nấu nước sôi.

Cũng không biết là ai giỏi như vậy, ở trong phòng bếp nhỏ mà mì sợi, bột mì củi gạo dầu muối dấm chua, mọi thứ không thiếu.

Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là cầm bình trà, dùng nước nóng rửa một lần. Sau đó lại bỏ hoa quế vào đó, tiếp theo đổ nước sôi vào.

Ngay lập tức, hương thơm hoa quế, trải qua ngâm nước nóng đã có mùi thơm đậm đặc. Nó ập vào mũi, khiến cho Đồng Nhạc Nhạc ngửi thấy mà không khỏi hơi nheo mắt lại để mãi nguyện hưởng thụ.

“Thực sự thơm!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng cười nói.

Lập tức, lại lấy bột mì, bắt đầu làm mấy món điểm tâm hoa quế ngon miệng.

Đồng Nhạc Nhạc rất háu ăn, tự nhiên rất biết nấu ăn.

Đối với chuyện làm điểm tâm linh tinh các loại, càng là chuyện vặt tiện tay mà làm.

Vì vậy, không được bao lâu, vài món ăn điểm tâm tinh xảo đẹp mắt từ hoa quế liền hiện ra trước mặt.

Nhìn món điểm tâm từ hoa quế do mình tỉ mỉ chế biến, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy nụ cười vui vẻ, đồng thời lộ vẻ kiêu hãnh. Lập tức, nàng liền cầm lấy một cái hộp đựng thức ăn, xếp các món điểm tâm hoa quế và trà ướp hương quế vào trong đó.

Chuẩn bị xong xuôi những thứ này, Đồng Nhạc Nhạc liền mang theo hộp thức ăn, đi tới chỗ đình nghỉ mát mà Lan Lăng Thiệu Giác đang đợi.

Nguyên tưởng rằng, bên trong đình nghỉ mát chỉ có Lan Lăng Thiệu Giác.

Ai biết, khi Đồng Nhạc Nhạc đi tới bên ngoài đình nghỉ mát, nàng đảo mắt nhìn quanh một lượt. Đến khi nhìn rõ ràng hai người đang ngồi bên trong đình nghỉ mát, gương mặt lập tức sùng sốt.

Bởi vì, ở trong đình nghỉ mát, ngoài Lan Lăng Thiệu Giác ra thì còn có một người khác

Mặt mũi nghiêm nghị, hàng mi sắc như đao, mũi thẳng như tước, miệng hình trái tim.

Ánh mặt trời êm dịu chiếu vào trên người nam nhân, tôn lên bộ long bào màu vàng sáng trên người nam nhân trông càng thêm lấp lánh. Nó khiến cho nam nhân vừa nhìn qua, liền thấy tăng thêm vài phần vô cùng sang trọng và tôn quý!

Mà nam nhân này, không phải là ai khác, đúng là vị đế vương cao cao tại thượng của Linh Nhạc Quốc, cũng là Huyền Lăng Thương!

Nhìn thấy Huyền Lăng Thương đang ngồi ở bên trong đình nghỉ mát, lại vừa nói gì gì đó cùng Lan Lăng Thiệu Giác, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cả kinh.

Lúc này, Huyền Lăng Thương không phải là phê duyệt tấu chương tại Ngự Thư Phòng sao! ? Tại sao lại ở chỗ này! ?

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc , Lan Lăng Thiệu Giác ngồi ở trong đình nghỉ mát , phảng phất nhận thấy được cái gì . Đôi mắt đen láy vừa ngước lên, liền quay về hướng Đồng Nhạc Nhạc bên này .

Thấy Đồng Nhạc Nhạc giờ phút này vẫn đang ngây ngốc đứng ở bên ngoài đình nghỉ mát, hắn không khỏi mở miệng cười nói.

“Tiểu Nhạc Tử, lại đây đi!”

Cùng với Lan Lăng Thiệu Giác nói lời này, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là hơi ngáy ra. Nhưng rồi nàng liền nhấc hộp thức ăn lên, đi vào trong đình nghỉ mát .

Đi vào đình nghỉ mát bên trong, Đồng Nhạc Nhạc lập tức làm ra hành động nô tài nên có , một mực cung kính quỳ trên mặt đất, dập đầu quỳ lạy đối với Huyền Lăng Thương ngồi ở trước người .

“Nô tài Tiểu Nhạc Tử khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn an!”

Cùng với Đồng Nhạc Nhạc vừa nói ra lời này, chỉ thấy nam nhân vẫn im lặng nhìn chăm chú nàng một khắc, sau đó mới nhàn nhạt mở miệng.

“Hãy bình thân!”

“Tạ Hoàng thượng!”

Nghe được nam nhân nói lời này, Đồng Nhạc Nhạc lập tức đứng lên từ trên mặt đất . Nhưng mà khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn kia thì vẫn cúi gằm.

Không biết tại sao, có lẽ là do chột dạ, có lẽ nam nhân trước mắt này có ánh mắt quá mức sắc bén. Nên mỗi một lần đối diện nam nhân trước mắt này, Đồng Nhạc Nhạc luôn không khống chế nổi căng thẳng, tim đập dồn dập, dường như sợ hãi sẽ bị nam nhân trước mắt này nhìn ra cái gì.

Đối với Đồng Nhạc Nhạc mặt mày căng thẳng, Lan Lăng Thiệu Giác ngồi ở một bên, sau khi lại thấy Huyền Lăng Thương ngồi ở trước mặt, vào giờ phút này cũng không hề chớp mắt nhìn tiểu thái giám này trước người, trong lòng hắn có hơi kinh ngạc.

Dù sao, đế vương trẻ tuổi trước mắt này, từ nhỏ cùng nhau lớn lên với hắn. Nên cá tính của Huyền Lăng Thương, hắn hiểu rõ nhất.

Vị đế vương trước mắt này, cho tới bây giờ cũng sẽ không cảm thấy hứng thú đối với một tiểu thái giám nào.

Hướng chi, là giống như như bây giờ, nhìn chăm chăm một thái giám.

Trong lòng kinh ngạc , hắc mâu tuyệt đẹp của Lan Lăng Thiệu Giác không khỏi nhẹ nhàng quay sang nhìn tiểu thái giám đứng ở bên cạnh .

Có lẽ là do lần đầu ra mắt Thánh thượng, nên tiểu thái giám trước mắt này, có vẻ phi thường căng thẳng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo kia càng là cúi gằm. Nhưng mà không biết tại sao, khi thấy tiểu thái giám trước mắt này có vẻ mặt căng thẳng, Lan Lăng Thiệu Giác chỉ cảm thấy thú vị.

Chỉ cảm thấy, đáng vẻ sợ hãi của tiểu thái giám trước mắt , phảng phất một con tiểu điều nhi dễ thương.

Nghĩ đến đây , trong đầu Lan Lăng Thiệu Giác không khỏi hiện lên con tiểu điều nhi lông xù, toàn thân trắng như tuyết, vô cùng dễ thương .

Đều đã trải qua thời gian dài như vậy , con tiểu điều nhi kia vẫn không hề tìm được. Thiết nghĩ , sẽ không bao giờ tìm được nó nữa .

Cũng khó trách gần đây tâm tình nam nhân trước mặt này lại không tốt như thế .

Dù sao, tuy là có duyên vài lần gặp gỡ con tiểu điều nhi kia , nhưng mà, từ sự sủng ái của nam nhân trước mắt đối với con tiểu điều nhi là đủ để nhìn ra, con tiểu điều nhi kia ở trong lòng nam nhân này có phân lượng như thế nào.

Đáng tiếc . . .

Thở dài trong lòng một tiếng. Sau một khắc, dường như Lan Lăng Thiệu Giác nghĩ đến cái gì, lập tức, hé mở làn môi hồng, liền mở miệng cười nói với Huyền Lăng Thương.

“Hoàng thượng, Tiểu Nhạc Tử vừa rồi dùng hoa quế làm vài món điểm tâm, Hoàng thượng, ngài cũng nếm thử đi! ?”

“Hoa quế làm điểm tâm! ?”

Nghe được Lan Lăng Thiệu Giác nói lời này, Huyền Lăng Thương vốn trầm lặng không nói, không khỏi ngược huyết mâu động lòng người kia nhìn tiểu thái giám đứng bên cạnh.

Ở trong huyết mâu tuyệt đẹp kia , mang theo vài phần kinh ngạc và nghi hoặc.

Khi đối diện ánh mắt kinh ngạc đầy vẻ nghi hoặc kia của Huyền Lăng Thương , trong lòng Đồng Nhạc Nhạc biết người ở nơi này không dùng hoa quế để ăn.

Vì vậy, nàng lập tức mở miệng giải thích.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, tại què quán nô tài, tất cả mọi người thích dùng hoa quế làm điểm tâm, cho nên nô tài liền làm mấy thứ hoa quế hoa để điểm tâm, Hoàng thượng nếm thử đi! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương mang theo vài phần dè dặt và chờ mong.

173. Chương 175: Chương 103-3 : Làm Điểm Tâm

Bởi vì, đây là lần đầu tiên nàng làm điểm tâm, nên nàng hi vọng rằng Huyền Lăng Thương có thể nếm thử.

Vào lúc Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy chờ mong , Huyền Lăng Thương chỉ là lẳng lặng nhìn chăm chú tiểu thái giám trước mặt này.

Chỉ thấy tiểu thái giám này, đang ngược một đôi mắt long lanh nhìn hắn.

Trong đáng vẻ đầy chờ mong kia, xem ra, phảng phất giống như một tiểu điều nhi đầy thương cảm, khiến cho trong lòng Huyền Lăng Thương không khỏi kì dị.

Có lẽ, bởi vì là tiểu thái giám trước mắt này quá mức tương tự với con tiểu điều nhi hắn sủng ái, lại có lẽ tiểu thái giám này có ánh mắt quá mức thương cảm như vậy.

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương trầm lặng một khắc, lập tức, liền nhẹ nhàng đưa tay ra hiệu.

“Chuẩn.”

Nghe được Huyền Lăng Thương nói thế, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi vui vẻ.

Lập tức, liền lập tức lấy ra toàn bộ các món điểm tâm và trà ướp hương quế bên trong hộp đựng thức ăn, sau đó lần lượt bày ở trên mặt bàn đá.

Vừa bày các món ra, Đồng Nhạc Nhạc vừa lần lượt giới thiệu .

“Cái này là bánh hoa quế, là dùng bột mì sữa trâu làm, cái này là bánh xốp hoa quế đường, cái này là trà ướp hương hoa quế . . .”

Chú thích : Bánh hoa quế làm từ bột gạo nếp , đường và mật hoa quế

Bánh xốp hoa quế đường chủ yếu là lấy chi ma (vùng đen), tinh bột mì, mật ong, kẹo mạch nha, đường cát trắng, hoa quế nam ... tinh chế mà thành

Nghe Đồng Nhạc Nhạc giới thiệu, lại thấy trên mặt bàn bày ra vài đĩa điểm tâm đẹp dễ tinh xảo, toàn bộ đều là dùng hoa quế mà làm, nhìn thấy rất ngon miệng, tinh xảo .

Thấy vậy, Lan Lăng Thiệu Giác môi hồng cong lên một cái, không khỏi khe khẽ cười nói.

“Ha hã, không nghĩ tới trong thời gian ngắn như vậy , Tiểu Nhạc Tử liền có thể làm ra nhiều món điểm tâm tinh xảo như vậy , thật lợi hại.”

Nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác , Đồng Nhạc Nhạc chỉ là đưa tay sờ mũi , hé miệng cười một tiếng.

“Ha hã, những món điểm tâm mà bắt tay vào làm kỳ thật phi thường đơn giản, cho nên cũng chưa nói tới lợi hại hay không lợi hại.”

Nói tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức cầm lấy cái bình trà ướp hương quế, trước rót hai chén cho Huyền Lăng Thương và Lan Lăng Thiệu Giác, rồi mới lui đến một bên, mở miệng nói.

“Hoàng thượng, Vương gia, các ngài trước nếm thử, nhìn một chút xem món điểm tâm nô tài làm, liệu có hợp khẩu vị các ngài hay không! ?”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói dứt lời, lại thấy Huyền Lăng Thương chỉ là im lặng ngồi ở nơi này, cũng không cầm đôi đũa ăn điểm tâm, cũng không uống trà ướp hương quế kia. Thấy vậy, hàng mi xinh xắn kia của Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái, trong lòng tràn đầy mất mát.

Chẳng lẽ là, Huyền Lăng Thương hần, không thích điểm tâm chính mình làm sao?

Trong lòng buồn bã , sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc dường như là nghĩ đến cái gì, trong lòng hiểu rõ.

Trời ạ!

Nàng làm thế nào lại ngốc như vậy ! ?

Người ngồi ở trước mặt nàng , chính là đương kim hoàng thượng. Mỗi một dạng đồ ăn của đương kim hoàng thượng, đều phải trước dùng ngân châm thử qua xem có độc hay không, hoặc là trước tìm người ăn thử . Ăn vào không có việc gì, mới có thể để cho Hoàng thượng dùng ăn.

Chính là hiện tại, nơi này chỉ có mấy người bọn họ, nàng cũng không biết ở nơi nào lấy công cụ thử độc đến.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không thể làm gì khác hơn là mở miệng nói.

“Hoàng thượng, nếu không nô tài trước thử ăn vậy! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, học cách tấu của đám thái giám trước đây ăn thử , mở miệng dè dặt nói.

Vừa nói dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc thấy Huyền Lăng Thương không nói gì.

Không nói lời nào, liền tỏ vẻ ngẫm đồng ý! ?

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức lớn mật tiến lên, sau đó cầm lấy đôi đũa, liền gấp một miếng bánh hoa quế bắt đầu ăn .

Thật đúng là phải nói, tay nghề của mình, kỳ thật so sánh Ngự Trù cũng không kém một chút nào .

Nếu như nàng sau này không thể ở lại hoàng cung nữa, thì ra ngoài xin làm trong khách sạn, khẳng định kiếm ra tiền!

Trong lòng thầm nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc đã ăn một lần tất cả các món điểm tâm trên bàn, bao gồm trà ướp hương quế , rồi mới để đôi đũa xuống .

Nhưng mà. do phải ăn khá nhiều trong lúc nhất thời , cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc vẫn không nhịn được mà ợ một cái.

Mặc dù, Đồng Nhạc Nhạc đã lấy tay che cái miệng nhỏ nhắn , nhưng mà vẫn không nhịn được phát ra một tiếng động nhỏ.

Nhìn thấy hai người nam nhân tuấn tú xinh đẹp tuyệt trần, mỗi người mỗi vẻ đồng thời đưa ánh mắt tới nàng, Đồng Nhạc Nhạc ngay lập tức chỉ cảm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn liền buồn bực, hai gò má nhanh chóng ửng hồng , khiến cho hấn nàng xem ra, phảng phất một quả đào vừa chín, vô cùng mê người, dễ thương!

Quay sang Huyền Lăng Thương đang ngồi cũng thấy, huyết mâu sâu thẳm hút hồn kia không khỏi lóe ra một phen. Có điều, Huyền Lăng Thương lại không hề mở miệng nói điểm gì.

Chỉ là Lan Lăng Thiệu Giác ở một bên thấy thế, phì cười không thôi.

“Ha hã, nhìn người ăn như vậy cảm thấy có vẻ rất mỹ mãn, nói thế thì món điểm tâm này khẳng định rất ngon miệng, Hoàng thượng, không bằng ngài trước ném thử ! ?”

Nghe được Lan Lăng Thiệu Giác nói lời này, Huyền Lăng Thương chỉ là nhẹ nhàng liếc nhìn hấn, rồi mới từ từ cầm lấy đôi đũa, gấp điểm tâm trên bàn.

Chỉ thấy người nam nhân trước mặt, mặc dù ngồi ngay ngắn ở nơi đó, quả nhiên cũng là uy nghiêm vô hạn, khí phách lộ rõ ra ngoài.

Coi như chỉ là cung cách đưa tay cầm đôi đũa ăn cái gì , đều phảng phất đã từng luyện tập trong gương quá ngàn vạn lần, tao nhã, mê người!

Lại thêm gương mặt tuấn tú dù đi vòng quanh ba trăm sáu mươi độ đều luôn thấy đẹp. Thật sự là cho dù thấy thế nào, đều dường như nhìn không đủ, thật sự quá mức mê người, làm cho người ta kinh ngạc .

Cũng khiến cho Đồng Nhạc Nhạc nhìn, chút bất tri bất giác, cảm giác được bụng hình như lại hơi đói đói .
..

Đồng Nhạc Nhạc cứ ngây ngốc si mê như vậy nhìn nam nhân tuấn tú trước mắt này , lại hoàn toàn không biết. Trong đôi mắt mình đang nhìn nam nhân kia lại có chút si mê mà nàng cũng chưa từng nhận thấy được. . .

Trái lại Lan Lăng Thiệu Giác ở một bên lại thấy. Đôi mắt đen xinh đẹp lần đầu tiên là sững sốt, lại không cần phản bác.

Dù sao, nam nhân ngồi ở trước người hấn, dù thân phận, địa vị, dung mạo, đều là thế gian hiếm có.

Cho dù là nam nữ nhìn thấy hấn, đều sẽ dùng ánh mắt như thế nhìn hấn, hấn cũng đã sớm tập mãi thành thói quen .

Cho nên, Lan Lăng Thiệu Giác chỉ cho rằng tiểu thái giám này, là bị phong thái đế vương tuấn tú trước mắt mê hoặc, không có gì là sai.

Nhìn thấy đế vương đang ngồi ở trước mặt nhăm nháp các món điểm tâm trên bàn, Lan Lăng Thiệu Giác thấy vậy, không khỏi mở miệng hỏi.

“Hoàng thượng, cảm giác những món điểm tâm này như thế nào! ?”

Nghe được Lan Lăng Thiệu Giác hỏi như thế, Huyền Lăng Thương chỉ là nhẹ nhàng ngẩng lên liếc mắt nhìn hấn , mới mở miệng nói.

“Mùi vị coi như không tệ.”

“Ha hã, đã như vậy, ta phải cố gắng ném thử .”

Lan Lăng Thiệu Giác vừa nói, vừa cầm lấy đôi đũa, cặp một cái bánh hoa quế lên ăn.

“Uh, mùi vị quả nhiên không tồi. Không nghĩ tới tay nghề làm điểm tâm của Tiểu Nhạc Tử giỏi như vậy. Còn có trà ướp hương quế này, vừa mới ngửi đã thấy mùi thơm xông vào mũi, uống vào thanh nhã, miệng còn lưu hương.”

Thấy Lan Lăng Thiệu Giác vừa nhắm nháp bánh hoa quế và trà ướp hương quế, vừa đưa ra những lời bình phẩm, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc càng là hoan hỉ.

“Ha ha, Vương gia thích là tốt.”

Nói tới đây, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi quét nhanh một lượt, liếc nhìn vào trên người Huyền Lăng Thương đang ngồi trước mặt. Nàng dừng một chút, tiếp theo mở miệng nói.

“Nếu như Hoàng thượng thích ăn, nô tài sau này thường xuyên làm dâng Hoàng thượng ăn. Nô tài còn có thể làm rất nhiều điểm tâm! Ví dụ như bánh hoa hồng, nước hạnh nhân lộ, bánh xốt sầu riêng . . .”

174. Chương 176: Chương 104-1: Thay Quân Áo

Mặc dù, Đồng Nhạc Nhạc cảm giác được lời nói của mình lúc này có chút a dua nịnh nọt, nhưng là nàng thật tâm hy vọng, mỗi ngày đều có thể tự mình làm điểm tâm cho Huyền Lăng Thương ăn.

Trong lòng nghĩ vậy, ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc nhìn về phía Huyền Lăng Thương, càng là tràn đầy chờ mong.

Đối với khuôn mặt chờ mong của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương hiểu được lời của nàng, nhưng chỉ lẳng lặng nhìn nàng.

Ánh mắt nam nhân sâu thẳm, huyết mâu động lòng người.

Ánh nắng mặt trời rực rỡ chiếu xuống, một đôi huyết mâu tuyệt đẹp, càng lộ ra ánh sáng rạng rỡ ngời ngời, rất là xinh đẹp!

Phảng phất như viên ngọc Hồng Bảo Thạch lóe ra dưới ánh mặt trời, làm cho người ta vừa nhìn liền không thể dời mắt được.

Tuy nhiên, huyết mâu nam nhân tuy đẹp, nhưng lại dấu đi tia sắc bén.

Giống như một thanh bảo kiếm không rút khỏi vỏ, nhưng những tia sắc bén đều lộ ra.

Lại giống như một cái hồ sâu ngàn năm, nhìn bề ngoài không sợ hãi, lại sâu không thấy đáy, làm cho người ta không nhìn thấu tâm tư của hắn. . .

Nhìn thấy nam nhân chỉ lẳng lặng nhìn chăm chú vào nàng, trong mắt thần sắc mờ mịt không rõ, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy tâm chính mình, giống như có mười lăm cái thùng đè lên, tâm thần bất định, thấp thỏm bất an.

Rốt cuộc, đáp án của nam nhân này là gì? !

Trong lòng nghi hoặc lại chờ mong, tuy nhiên, không đợi được nam nhân này mở miệng, một Đới Dao thị vệ, đột nhiên từ đình nghỉ mát bên ngoài vội vã chạy tới.

Chỉ thấy tên Đới Dao thị vệ tiến vào đình nghỉ mát, đầu tiên một mực cung kính hành lễ đối với Huyền Lăng Thương và Lan Lăng Thiệu Giác, lại không hề mở miệng nói gì. Mà là liếc mắt nhìn, phỏng đoán Đồng Nhạc Nhạc đứng ở bên cạnh.

Đồng Nhạc Nhạc ở hoàng cung cũng không phải trong thời gian ngắn, nên rất có năng lực phân biệt /

Trong lòng biết thị vệ kia có chuyện bẩm báo, Đồng Nhạc Nhạc lập tức cup mắt cúi đầu, làm ra dáng vẻ một mực cung kính, mở miệng hành lễ mấy lần với Huyền Lăng Thương đang ngồi phía trước, rồi mới lên tiếng.

“Vậy nô tài xin được cáo lui trước .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, trong giọng nói không che dấu nỗi mất mát.

Dù sao, mới vừa rồi Huyền Lăng Thương trầm lặng không nói, hiển nhiên là không thích nàng làm điểm tâm đi! Thực sự là làm cho người ta buồn mà.

Dim lòng xuống, Đồng Nhạc Nhạc đang chuẩn bị lui ra.

Tuy nhiên, sau một khắc, một giọng nói trầm thấp lại vang lên từ người trước mặt

“Sau này, nếu như trẫm muốn ăn, sẽ để ngươi làm.”

“ . . .” Nghe được lời này của nam nhân, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Nhạc Nhạc lập tức ngẩng lên, nhìn vào đôi mắt của nam nhân, lộ vẻ kinh ngạc.

Vốn là, nàng còn tưởng rằng. . .

Trong lòng thầm nghĩ, nhưng sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được hé miệng cười một tiếng.

“Hảo, nô tài vâng mệnh!”

Ha hả, chỉ cần hần thích ăn điểm tâm nàng làm, cho dù khi nào, nàng đều sẽ làm cho hần!

Trong lòng hoan hỉ, phảng phất dường như tưới mát.

Nụ cười trên mặt Đồng Nhạc Nhạc , càng thêm sáng lạn!

Cũng không biết, khuôn mặt tươi cười của mình xinh đẹp đến đâu!

Mặt mày rạng rỡ, đôi mắt đang cười tít lại, giống như một vầng trăng, niềm vui vẻ trong mắt không che dấu chút nào.

Nhìn qua, giống như ánh mặt trời rạng rỡ ngời ngời chiếu xuống dòng suối nhỏ, rất mê người!

Thấy vậy, không chỉ có Lan Lăng Thiệu Giác nhìn đến ngây dại.

Mà ngay Huyền Lăng Thương từ trước tới nay luôn lạnh lùng ít nói, trong lòng cũng không biết diễn tả thế nào. . .

Chỉ là, khiến cho hần càng thêm nghi hoặc tiểu thái giám này, làm cho hần một cảm giác, thật sự quá mức quen thuộc .

Rõ ràng, bọn họ chỉ có vài lần gặp mặt, tại sao hần lại có cảm giác như vậy được, bọn họ hình như đã quen biết thật lâu trước đó! ?

. . .

Bên trong Dưỡng Tâm điện, hầu hạ hoàng thượng, tổng cộng có một trăm năm mươi người!

Ba mươi cung nữ, ba mươi thái giám, chín mươi thị vệ!

Hiện nay, Đồng Nhạc Nhạc tuy được Huyền Lăng Thương phong cho Nhất Đẳng Thái Giám, chỉ là, tại Dưỡng Tâm điện, cấp bậc Đồng Nhạc Nhạc cũng không phải là cao nhất

Lý Tường, chính là người theo Huyền Lăng Thương từ lúc còn nhỏ, đã hầu hạ hần đến bây giờ .

Biết được Huyền Lăng Thương tự mình ân điểm ban cho Đồng Nhạc Nhạc là Nhất Đẳng Thái Giám , Lý Tường mặc dù kinh ngạc, nhưng mà vẫn không có ghen ghét gì. Hần chỉ là tận trung làm tròn chức trách giảng giải cho Đồng Nhạc Nhạc về qui củ tại Dưỡng Tâm điện, cùng với thói quen làm việc và nghỉ ngơi linh tinh các loại bình thường hằng ngày của Huyền Lăng Thương .

Trước kia, Đồng Nhạc Nhạc vốn tưởng rằng, mình là người hiểu rõ nhất Huyền Lăng Thương, hiện nay, nghe được Lý Tường nói, mới phát hiện, mình hiểu Huyền Lăng Thương cũng chỉ một chút thôi.

Trước kia, khi nàng vẫn là Phượng Hoàng Điêu, mỗi ngày đều là ăn uống ngủ nghỉ, chuyện gì cũng không quan tâm.

Mỗi ngày ngủ cũng là ngủ đến khi tự tỉnh, khi đó, Huyền Lăng Thương đã vào triều rồi.

Đội Huyền Lăng Thương hạ triều, nàng liền ăn no bữa trưa, liền đến bên hồ ngủ, cho đến khi Huyền Lăng Thương phê duyệt xong tấu chương cuối cùng, nàng mới trở về cùng hân dùng bữa tối, rồi sau đó tắm rửa, ngủ.

Hiện nay, nàng thân là thái giám bên cạnh Huyền Lăng Thương, bắt đầu phụ trách cuộc sống hàng ngày của Huyền Lăng Thương.

Mặc dù, bên trong Dưỡng Tâm điện thái giám cung nhân đông đảo, chỉ là, Huyền Lăng Thương không thích có người quá mức ở gần hân.

Bình thường hầu hạ Huyền Lăng Thương thay quần áo, cũng chỉ có Lý Tường mà thôi.

Hiện nay, Huyền Lăng Thương cho Đồng Nhạc Nhạc làm Nhất Đẳng Thái Giám, sau này, nhiệm vụ hầu hạ Huyền Lăng Thương rời giường, thay quần áo, vào triều, liền rơi trên người Đồng Nhạc Nhạc.

Vì vậy lần này, Đồng Nhạc Nhạc cảm giác có hơi choáng ngợp.

Dù sao, mặc dù nàng ngay cả Huyền Lăng Thương lửa thể đều đã nhìn thấy qua, nhưng là hầu hạ những chuyện như vậy, nàng cho tới bây giờ cũng chưa có làm!

Vì vậy lần này, Đồng Nhạc Nhạc phải hỏi Lý Tường cặn kẽ một phen, phải ghi nhớ thật tốt ở trong lòng, miễn cho bản thân lại quên .

Đối với tâm ý Đồng Nhạc Nhạc, trong mắt Lý Tường đều nhìn thấy, đối với điều này, an ủi được trong lòng.

“Ha hã, kỳ thật, những việc lật vặt này có hiểu hay không cũng không quan trọng, quan trọng nhất là, người hết lòng hết dạ hầu hạ Hoàng thượng. Bất quá gần đây, người phải hầu hạ cẩn thận, Hoàng thượng gần đây tâm tình không tốt, nếu như người không cẩn thận làm mất hứng Hoàng thượng, đầu lia khỏi cổ là cái chắc.”

175. Chương 177: Chương 104-2 : Mặc Quần Áo

Nghe được Lý Tường nhắc nhở, Đồng Nhạc Nhạc vội vàng gật đầu, nghiêm túc nói.

“Lý công công yên tâm, ta nhất định giữ vững tinh thần, hầu hạ Hoàng thượng thật tốt”

“Uh, tốt lắm, để ta đưa người đi một vòng, làm quen với mọi việc...”

.....

Tối hôm qua, sau khi nghe Lý Tường dặn dò xong, Đồng Nhạc Nhạc tự mình đi nhận trang phục mới, buổi tối ngủ sớm một giấc, hôm sau liền thức dậy từ rất sớm.

Phải biết rằng, cuộc sống của nàng sau này sẽ khác với trước kia rất nhiều. Lúc trước phải viết sách trên internet, nàng đều là đêm ngày điên đảo, buổi tối làm việc, ngày mới đi ngủ . Cho nên tới bây giờ cũng chưa từng dậy sớm như vậy.

Tuy nhiên vài ngày qua, mỗi khi đến khoảng thời gian đó nàng sẽ tự động tỉnh lại, nó quả thực có thể so sánh với sự chuẩn xác của chuông báo thức.

Sau khi thức dậy, Đồng Nhạc Nhạc liền lập tức ra sân mức nước rửa mặt, nhanh chóng thay trang phục mới.

Bên trong Hoàng cung, cung nhân được phân theo cấp bậc, hơn nữa mỗi cấp phục sức sẽ không giống nhau, từ đó lấy làm đặc điểm để phân biệt.

Đồng Nhạc Nhạc là một Nhất Đẳng Thái Giám, quần áo trên người không còn là trường bào thẫm màu nữa mà là một kiện màu đỏ sậm, dùng kim tuyến thêu thành những đóa ám vân, bên hông đeo Yếu đai màu đen, còn có một lệnh bài chuyên dụng của Nhất Đẳng Thái Giám.

Cuối cùng cũng mặc xong, Đồng Nhạc Nhạc đứng trước gương đồng cẩn thận chỉnh lại trang phục từng chút một.

Chỉ thấy, trong gương đồng một tiểu thái giám một thân trường bào đỏ sậm lấp lánh ánh vân, khiến cho nàng thoạt nhìn thật nhỏ bé, xinh đẹp.

Nhưng, màu áo này thật sự rất dễ dàng làm nổi bật màu da.

Đồng Nhạc Nhạc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo trên gương kia, chính nàng cũng không nhận được mà nhẹ nhàng đưa tay nhéo một cái.

Chỉ cảm thấy, dưới đầu ngón tay da thịt mềm mại, mịn màng tựa như da của trẻ nhỏ mới sinh, sờ rất thoải mái.

“Chắc, chắc, chắc... thật đúng là đoan trang bẩm sinh khó lòng bỏ qua. Nhìn khuôn mặt phấn nộn này xem, mịn màng trắng trẻo, thật đúng là vẻ đẹp trời sinh mà! ...”

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc còn đang vô cùng tự luyện, ánh mắt đảo quanh một lượt liền rơi trên người Tiểu Lô Tử đang đứng ở bậc cửa, không biết đã xuất hiện từ bao giờ, khiến Đồng Nhạc Nhạc lập tức sửng sốt.

Cái tên Tiểu Lô Tử này không biết vào đây từ lúc nào, giờ phút này lại đứng im một chỗ, trên khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn kia là đôi mắt mở lớn đầy ngạc nhiên.

Thấy hần như vậy, Đồng Nhạc Nhạc càng bối rối, không biết mở miệng giải thích ra sao.

Nhưng sau đó chợt nhớ tới, chắc hẳn Tiểu Lô Tử chính là bị kinh động bởi hành động tự luyện vừa rồi của mình.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt Đồng Nhạc Nhạc lập tức hiện lên tia buồn bực.

Nàng cảm thấy chính mình quả thật mất mặt quá đi!

Trong lòng ảo não, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi đưa tay lên làm bộ ho khan một tiếng, hóa giải không khí xấu hổ vừa rồi.

“Khụ khụ, Tiểu Lô Tử, ngươi tới lúc nào thế? Như thế nào mà bước vào cũng không nói một tiếng!?”

Mới vừa rồi khi mang nước về, nàng không có khóa cửa, không nghĩ tới Tiểu Lô Tử lại đi vào.

May là nàng đã mặc quần áo, nếu không, nàng cũng không biết nên làm cái gì bây giờ. Đồng Nhạc Nhạc trong lòng mừng thầm, lại thấy Tiểu Lô Tử lấy lại tinh thần mở miệng nói.

“Tiểu Nhạc Tử công công, mới vừa rồi nô tài đã gõ cửa nhiều lần rồi, chỉ là Tiểu Nhạc Tử công công, khụ khụ, đang đắm chìm mê muội với sắc đẹp của mình, nên, không hề nghe được...”

Nói xong những lời này, mặt Tiểu Lô Tử cũng ngượng ngùng ửng đỏ.

Nghe vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc càng hiện lên tia quần bách, lập tức đưa tay ra sau gáy, ha ha cười khan một tiếng.

“Ha ha, phải không? Để ngươi chê cười rồi, thật sự không có gì đâu!”

Lời này của Đồng Nhạc Nhạc khiến Tiểu Lô Tử vội vàng lắc đầu không ngừng, giọng nói mang chút cuống quýt.

“Tiểu Nhạc Tử công công đừng nói vậy. Kỳ thật, nô tài thấy rằng dung mạo của Tiểu Nhạc Tử công công quả thực rất đẹp. Nếu như nô tài cũng có khuôn mặt đẹp dễ như vậy, khẳng định cũng nhìn đến ngốc luôn”

Dù biết hiện tại bản thân mình rất xinh đẹp, nhưng những lời này nghe được từ miệng của người khác lòng Đồng Nhạc Nhạc vẫn cảm thấy có chút lảng lảng.

“Ha hã, ta đã biết. Đúng rồi, Tiểu Lô Tử, ngươi đến đây có chuyện gì?”

“Là như thế này, sự phụ tối hôm qua có cố ý cản dận nô tài, rằng hôm nay phải sang đây sớm tìm Tiểu Nhạc Tử công công xem người có cần cái gì thì phải giúp đỡ hết lòng.”

Nghe được mấy lời này của Tiểu Lô Tử, Đồng Nhạc Nhạc chỉ gật đầu.

Đây là do Lý Tường hạ lệnh? Không nghĩ tới người này lại chu đáo đến vậy!

Đồng Nhạc Nhạc trong lòng suy tính, môi hồng cong lên một cái, liền mở miệng nói với Tiểu Lô Tử .

“Ta cũng không có thiếu cái gì, hiện tại đã chuẩn bị xong, chúng ta nhanh lên đi ăn một chút điểm tâm sau đó đến Dưỡng Tâm Điện hầu hạ Hoàng Thượng!”

“Vâng ...”

Nghe đến đây, Tiểu Lô Tử lập tức cúi đầu đồng ý.

...

Huyền Lăng Thương mỗi ngày đều dậy từ canh năm, làm thái giám tùy thân của hần, Đồng Nhạc Nhạc dĩ nhiên phải rời giường trước hần.

Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc rốt cuộc đứng lên cùng Tiểu Lô Tử nhanh chóng đến phòng bếp tùy tiện ăn một chút gì đó, liền lập tức tiến về hướng Dưỡng Tâm Điện.

Giờ phút này, bầu trời còn chưa sáng hần.

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy chân trời phía đông mặt trời đỏ như lửa đang từ từ nhô lên, đánh lui khí lạnh cùng bóng tối xung quanh.

Tại bầu trời xanh thẳm kia, vẫn có thể nhìn thấy được một ngôi sao đang lóe sáng.

Trong nội cung, đèn lồng vẫn như trước treo cao, chiếu rọi không gian những giây phút cuối cùng của đêm tối.

Khi bóng đêm lui đi, ánh mặt trời bắt đầu chiếu rọi, giờ phút này hoàng cung có vẻ phá lệ yên tĩnh một cách lạ kỳ.

Tựa như một con sư tử mạnh mẽ sống lại...

Khi Đồng Nhạc Nhạc cùng Tiểu Lô Tử đi đến Dưỡng Tâm Điện, thấy bên ngoài phòng ngủ đã sớm có vài thái giám cung nhân, trên tay đang bưng khăn cùng nước rửa mặt đứng đó.

Thấy Đồng Nhạc Nhạc đi đến, vội vàng nhẹ giọng chào hỏi.

“Nhạc công công, buổi sáng tốt lành!”

Từ lúc trở thành thái giám, có lẽ đây là lần đầu tiên nàng được người khác cung kính vãn an như vậy!

176. Chương 178: Chương 104-3 : Mặc Quần Áo

Nghe vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền toét miệng cười một tiếng.

“Mọi người tới sớm ha!”

Dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc quét mắt nhưng hướng tới tấm thất, thấy phòng ngủ vẫn còn im ắng, không khỏi thấp giọng hỏi.

“Hoàng thượng còn chưa dậy sao?”

“Khởi bẩm Nhạc công công, Hoàng thượng là lúc này mới dậy!”

Một tiểu thái giám mới dứt câu, liền nghe được trong phòng ngủ truyền đến một giọng nam nhân trầm thấp khàn khàn .

“Vào đi!”

Giọng hân mang theo chút lười biếng, vào giờ khắc này nghe càng nam tính cùng quyến rũ!”

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc rung mình, lại thấy hai tiểu thái giám nhanh chóng mở cánh cửa trạm trở hoa văn ra.

Theo một khắc cánh cửa kia bị đẩy ra, Đồng Nhạc Nhạc bắt gặp ánh mắt các cung nhân đồ dồn vào mình, khuôn mặt vốn đang sững sờ, lại đột nhiên hiểu ra, Đồng Nhạc Nhạc nhắc chân dẫn đầu đoàn người hướng vào tẩm thất.

Nền đá xanh trên mặt đất sáng đến mức soi được cả bóng người, lụa mỏng rủ xuống đất, cửa sổ mở lớn, gió thổi hiu hiu, sa trường tung bay.

Đỉnh đồng màu vàng đặt một bên, giờ phút này vẫn còn đốt an thần hương, cả căn phòng ngập tràn một mùi thơm ngát...

Trước mắt nàng mọi thứ trang nhã xoa hoa này lại quen thuộc đến vậy!

Dù khoảng thời gian Đồng Nhạc Nhạc ở đây chỉ ngắn ngủi hai ba tháng nhưng nàng cả đời này sẽ không quên.

Tại gian tẩm thất xa hoa này, có rất nhiều kỉ niệm giữa nàng cùng Huyền Lăng Thương.

Ví dụ như cái bàn gỗ lim khắc hoa kia, ngày trước Huyền Lăng Thương thường ngồi chỗ này cho nàng ăn.

Còn có long sàng rộng rãi kia, nàng cũng không biết đã lăn qua lăn lại trên đó bao nhiêu lần...

Trong nội tâm cảm thán vô cùng, ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc quét qua một vòng, không khỏi rơi trên người nam nhân tuấn tú đứng cạnh long sàng.

Chỉ thấy nam nhân này đã đứng dậy, im lặng đứng đó.

Giờ phút này, mặt trời đã mọc ở đằng đông, sáng rực quyến rũ, ánh sáng xuyên qua khung cửa sổ khắc hoa êm dịu mà rơi xuống, bao phủ nam nhân kia trong kim quang rực rỡ.

Nam tử dáng dấp cao lớn, trên người chỉ tùy ý khoác lên một kiện nội trang màu trắng.

Chỉ là, nội trang đơn bạc kia dường như không thể che chắn hết thân thể to lớn của người này.

Cổ áo mở rộng, lộ ra cơ ngực săn chắc.

Nam nhân cơ bắp cuộn cuộn nổi lên rõ ràng, làn da màu lúa mạch khỏe khoắn. Ngay lúc này đây, khi nắng sớm rọi vào nhìn càng thoát ra vẻ nam tính.

Tóc dài đen nhánh, dài xuống tận hông, lúc này không bị bất cứ thứ gì bó buộc có đôi chút rối loạn, dù vậy cũng không làm hao tổn đến vẻ tuấn mỹ của hắn, ngược lại khiến cho hắn thoát nhìn còn tăng thêm vài phần quyến rũ, mị hoặc.

Phảng phất như mãnh thú mới thức tỉnh, khí phách hiên ngang, không giận mà uy lại cao quý, mê người!

Tuy nói, nam nhân trước mắt này quần áo dù mặc hay không mặc, Đồng Nhạc Nhạc nàng từng nhìn thấy vô số lần rồi, không những xem qua mà còn sờ qua nữa.

Chỉ là, hiện tại một lần nữa chứng kiến bộ dáng quyến rũ ấy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ thấy tim mình đập dồn dập, huyết dịch sôi trào, cảm giác như có một cỗ nhiệt tình đang từ đáy lòng thẳng tắp xông lên đỉnh đầu.

Trời ạ, nam nhân này, thật sự là quá dễ nhìn!

Đẹp quá, thật sự muốn tiến lên, hung hăng mà xé toang cổ áo quần không đủ che chắn trên thân thể kia.

Đồng Nhạc Nhạc trong lòng thầm nghĩ, càng không tự chủ được mà mừng tượng chính mình hung hăng nhào tới, thô lỗ xé rách quần áo nam nhân này.

Lại hung hăng mà sờ lên chỗ cơ bụng đầy tính phúc kia.

Nha nha nha, không thể tiếp tục như thế!

Sáng sớm đã thấy những hình ảnh này làm cho huyết dịch trong người Đồng Nhạc Nhạc sôi sục, nàng sợ máu mũi chính mình sẽ mãnh liệt mà chảy ra mất, nhưng, dù sao nàng cũng là một thực nữ chính hiệu nha!

Đồng Nhạc Nhạc trong lòng nghĩ nghĩ, lập tức hít vào một hơi thật lớn, mất một thoáng để điều chỉnh tâm tình, mới chậm rãi bước qua.

Khi chỉ còn cách Huyền Lăng Thương ba bước, Đồng Nhạc Nhạc dừng bước, lập tức hạ mắt cúi đầu, bày ra bộ dáng tiểu thái giám mở miệng nói.

“Hoàng thượng vạn an! Nô tài Tiểu Nhạc Tử, hầu hạ Hoàng thượng rửa mặt, thay quần áo”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, ánh mắt vốn đang hướng ra phía xa bên ngoài cửa sổ của Huyền Lăng Thương không khỏi chậm rãi thu hồi. Mắt đen sâu thẳm rơi vào trên người tiểu thái giám đứng bên cạnh.

Thời điểm Huyền Lăng Thương thấy tiểu thái giám trước mắt, huyết mâu xinh đẹp không khỏi lóe ra một tia sáng.

Chỉ thấy, tiểu thái giám trước mặt là một thân trường bào đỏ sậm thêu ám vân, eo buộc đai lưng màu đen, trang bị lệnh bài.

Bình thường, người khoác trường bào màu này nhìn sẽ có vẻ lão thành, trầm ổn, nhưng mà, tên tiểu thái giám này là ngoại lệ.

Màu đỏ của trường bào như đem làn da trắng trẻo của tiểu thái giám càng trở lên nổi bật, tựa như viên ngọc dương chi thượng đẳng, sáng long lanh hoàn mỹ không tỳ vết!

Huyền Lăng Thương lớn lên trong hoàng cung vàng son lộng lẫy, có nữ nhân xinh đẹp nào mà chưa từng thấy qua.

Chỉ là, những mỹ nhân kia đều là dùng son phấn mới lộ ra bộ dáng xinh đẹp.

Da thịt tuyết trắng cũng là nhờ phấn son trang điểm mà thành, tuy đẹp mà lại thiếu đi một phần chân thật, tự nhiên.

Nhưng mà tiểu thái giám này, trên mặt không hề có phấn son, khi đứng dưới ánh mặt trời làn da trắng không chút tỳ vết càng hiện lên một cách rõ ràng.

Dù có là mỹ nhân tuyệt sắc, khi đứng dưới ánh nắng cũng sẽ lộ ra một vài khuyết điểm...

Người này quả thật là trời sinh diễm lệ, nhưng đáng tiếc, lại là một tiểu thái giám...!

Huyền Lăng Thương trong thâm tâm tiếc hận, đáng tiếc Đồng Nhạc Nhạc lại không biết tâm tư này của hắn.

177. Chương 179: Chương 104-4 : Mặc Quần Áo

Màu da là màu nâu sẫm do quanh năm suốt tháng tập võ phơi nắng gió mà có được, xem ra rất khỏe mạnh!

Cơ bụng sáu múi đúng chuẩn kia được ánh mặt trời êm dịu chiếu rọi xuống, cơ bắp cuộn cuộn rõ ràng, nhìn đầy gợi cảm như thế.

Cho dù hai trái sơ ri hồng nhạt trước ngực kia, xem ra, cũng là gợi cảm vô cùng. . .

Dồi tằm mắt xuống, là tiểu phúc cũng không có một điểm sẹo lỗi nhỏ. . .

Không thể không nói, nam nhân trước mắt này, thật đúng là được trời ưu ái. Không chỉ có được quyền lực tột bậc, còn có dung mạo tuấn tú vô song. Dù chỉ một vóc dáng mạnh mẽ này, cũng đủ để cho nam nữ thiên hạ điên cuồng hâm mộ ganh tị. . .

Trong lòng vừa thán phục , Đồng Nhạc Nhạc vừa cảm bộ nội y mỏng manh do cung nhân đứng ở một bên đã chuẩn bị xong .

Lại thấy cung nữ bốn phía xung quanh, mặc dù đều là làm ra một bộ cúi đầu cup mắt, dáng vẻ một mực cung kính. Chỉ có điều, ánh mắt mang theo vẻ hâm mộ kia, lại thỉnh thoảng ngước lên, len lén ngắm nhìn vị đế vương tuần tú trước mắt này .

Về kinh ngạc hâm mộ si mê trong mắt , không che dấu chút nào!

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhướn nhướn hàng mi xinh xắn.

Cũng khó trách, nam nhân tuần tú vô song giống như Huyền Lăng Thương vậy, có nữ nhân nào không động tâm !?

Nghĩ tới đây, ở trong đầu Đồng Nhạc Nhạc, không khỏi nhớ lại chuyện đã xảy ra buổi tối ngày đó.

Ở trên chiếc long sàng lớn như thế sau lưng nàng kia , có hai thân thể quấn quít dây dưa. Lúc này , nàng vẫn còn phi thường nhớ rất rõ ràng . Chính mình khi đó nũng nịu thở dốc, còn nam nhân kia thở gấp hồng hộc . . .

A a a a a a a a, không cho phép nghĩ nữa !

Nàng thật sự là cô gái háo sắc, sáng sớm đã nghĩ những việc này!

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ảo não, chỉ cảm thấy trong lòng một cỗ khí nóng rực, đang từ đáy lòng chạy thẳng lên đỉnh đầu, kèm theo hai gò má càng nóng hầm hập . Cho dù không đi soi gương, Đồng Nhạc Nhạc cũng biết, hiện tại khẳng định mặt mình đang đỏ.

Trong lòng ảo não lại ngưng ngừng, Đồng Nhạc Nhạc lập tức cúi khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, không dám khiến cho nam nhân thấy hiện tại khác thường của mình.

Tuy nhiên, mặc dù Đồng Nhạc Nhạc đã cực lực cúi khuôn mặt nhỏ nhắn xuống. Nhưng mà ,khuôn mặt nhỏ nhắn ngưng ngừng của nàng hiện đang ửng đỏ, bên tai còn phát hồng, không ngờ lại vô tình rơi vào trong mắt nam nhân .

Thấy vậy, huyết mâu tuyệt đẹp kia của Huyền Lăng Thương không khỏi lóe ra một cái.

Mặc dù, từ nhỏ hắn đã biết, dáng vẻ mình xuất chúng, chỉ là, cung nhân đã hầu hạ hắn, cho tới bây giờ cũng chỉ là một mực cung kính, khúm núm.

Tuy nhiên tiểu thái giám trước mắt này, giờ phút này lại đỏ mặt!

Một tiểu thái giám nhìn mình lóa thể lại đỏ mặt, tình cảnh như vậy có lẽ là lần đầu tiên, lại khiến cho Huyền Lăng Thương cảm thấy ly kỳ .

Trong ánh mắt mang theo vài phần hài hước, ánh mắt Huyền Lăng Thương, lại càng gắt gao rơi trên người Đồng Nhạc Nhạc, một phen cũng không từng dời đi.

Mặc dù, Đồng Nhạc Nhạc chưa từng ngẩng đầu nhìn, nhưng cũng rõ ràng cảm giác được, một đạo ánh mắt nóng rực, đang gắt gao rơi tại trên người mình.

Cảm giác hiện tại , Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy tim đập bỗng nhiên tăng nhanh lên, hai gò má liên quan lại càng nóng hổi .

Đồng Nhạc Nhạc không hề có mấy may nghĩ ngờ chút nào, nếu như đặt một quả trứng gà trên mặt mình, khẳng định không được bao lâu liền đã chín . . .

Huyền Lăng Thương này, làm cái gì mà nhìn nàng không ngừng như vậy !?

Chẳng lẽ là, Huyền Lăng Thương phát hiện cái gì !?

Nghĩ tới đây, tâm Đồng Nhạc Nhạc, chợt khấn trương lên .

Không đúng nha, nàng rõ ràng tự mình bó bộ ngực thành vùng đất bằng phẳng, chẳng lẽ là hầu kết! ?

Không đúng nha, trang phục thái giám này là cao cổ, căn bản không thấy được yết hầu .

Nếu không phải Huyền Lăng Thương nhận thấy được cái gì, hẳn vì sao dùng ánh mắt nóng rực như thế nhìn nàng !?

Trong lòng nghi hoặc lại thấp thỏm, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy tâm hoảng hốt, cử động của đôi tay cũng bắt đầu trở nên bối rối .

Vốn cửa ông tay áo bên này nên xuyên tới bên kia, nàng lại đảo ngược .

Thấy chính mình phạm sai lầm, Đồng Nhạc Nhạc lại vội vàng sửa chữa.

Chỉ là, trong lòng lại càng thêm bối rối .

Ánh mắt kia tràn đầy hoảng hốt căng thẳng, càng là lên kiếm cách ngược lên, nhìn một chút nam nhân đang đứng ở trước mặt nàng .

Nhưng rồi như thế, lại đối đầu một đôi huyết mâu sâu thẳm hút hồn.

Chỉ thấy đôi mắt nam nhân, đang gắt gao rơi trên người của nàng, khi nàng vừa ngẩng đầu, ngay lập tức, bốn mắt nhìn nhau.

Đối với nam nhân vẫn cứ bình thản, Đồng Nhạc Nhạc lại phảng phất một con tiểu điều dường như bị hoảng sợ, phút chốc cặp đôi mắt xuống, động tác trên tay, lại càng lộn xộn.

Nhận thấy bởi vì ánh mắt mình, mà tiểu thái giám có vẻ vô cùng căng thẳng, trong huyết mâu tuyệt đẹp kia của Huyền Lăng Thương , càng là có thêm vài phần vui vẻ mà chính hắn cũng không từng nhận thấy được .

Chỉ cảm thấy, tiểu thái giám trước mắt này, thật sự quá mức thú vị.

Dáng vẻ hắn xem ra, có hung ác như vậy sao !?

Tại sao tiểu thái giám này nhìn thấy hắn, lại như là khiến ột con tiểu điều bị hoảng sợ !?

Hơn nữa, nhìn thấy dáng vẻ bối rối luống cuống của tiểu thái giám này, Huyền Lăng Thương đột nhiên bắt đầu sinh tâm tư đùa giỡn.

Lại vừa đúng lúc này, tiểu thái giám trước mắt đang thất nút Yêu Đái cho hắn, lại làm thế nào đó mà thất không tốt

.

Huyền Lăng Thương thấy vậy, huyết mâu lóe ra một phen, bạc môi hé ra, mở miệng nói.

“Người thất Yêu Đái ngược rồi.”

“A! ? Phải không! ? Úc úc úc. . .”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật mình, lập tức, vội vàng không ngừng gật đầu nói.

Lập tức, liền chỉnh lại Yêu Đái, đảo ngược nút thất.

Tuy nhiên, cho dù nàng thất như thế nào, vẫn thất không tốt.

Nếu cứ như thế, Đồng Nhạc Nhạc càng bối rối .

Trong lòng càng là ảo não vô cùng.

Chết tiệt, không nghĩ tới nàng là một người mới xuyên qua mà đến, lại ngay cả một đai lưng Yêu Đái cũng thất không ra hồn.

Yêu Đái chết tiệt này, thoát nhìn rõ ràng dễ như vậy, rốt cuộc là thất như thế nào !?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc bức bối rút rỉ điên cuồng, nếu như có thể thì nàng thật sự muốn hung hăng xé Yêu Đái này ra .

Đương nhiên, nàng không có lá gan này!

Đối với Đồng Nhạc Nhạc ảo não vô cùng, Huyền Lăng Thương cúi đầu xuống nhìn, lại thấy tiểu thái giám trước mắt này ở trước người hắn, đang ra sức vật lộn với Yêu Đái. Khóe miệng liền hơi gợn lên đến không thể thấy .

Chỉ cảm thấy, tiểu thái giám trước mắt này, giống như một tờ giấy trắng, trong lòng đang suy nghĩ cái gì, đều biểu lộ rõ ràng trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo kia của hắn.

Hắn giống như tiểu điều nhi, chỉ cần một ánh mắt nó, một vẻ mặt, hắn liền có thể nhận biết tâm tư nó. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Lăng Thương không khỏi thất lại một cái.

178. Chương 180: Chương 104-5 : Mặc Quần Áo

Tiểu điều nhi của hắn, sau này, sẽ không còn được gặp lại nó . . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Lăng Thương không khỏi nhĩm vài phần bất đắc dĩ và than thở.

Nhìn thấy tiểu thái giám trước mắt này, một đôi mắt xinh đẹp đầy ảo não kia, giống hệt như tiểu điều nhi . . .

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương liền bỏ đi tâm tư trên đầu của hắn, mà là từ từ vươn những ngón tay mảnh dẻ to lớn, cầm Yêu Đái trên tay Đồng Nhạc Nhạc .

Nguyên là Đồng Nhạc Nhạc đang cố gắng thắt nút lại Yêu Đái, chỉ thấy một đôi tay mảnh dẻ đột nhiên xuất hiện ở tầm mắt của mình, sau đó cầm lấy cái thắt lưng kia, rồi liền đơn giản thắt lại, thắt rất đẹp.

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sững sốt, lập tức ngược đôi mắt lên, liền đối diện với gương mặt lạnh lùng của nam nhân kia .

Chỉ thấy nam nhân giờ phút này, đã dời ánh mắt đi, đang trông về phía xa.

Dường như nghĩ đến chuyện gì, chỉ là, trên mặt, không biết như thế nào, lại nhĩm vài phần đau buồn thấp thoáng . . .

Dường như, là nhớ tới chuyện thương tâm nào đó.

Nhìn thấy nam nhân kia có hơi cau mày, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi có dâng trào xúc động, thật sự rất muốn rất muốn, đưa tay vuốt đuôi lông mày âu sầu của nam nhân.

Bởi vì, nàng không muốn thấy vẻ buồn rầu trên mặt nam nhân, không muốn. . .

Trong lòng nghĩ vậy, sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc vẫn còn không cần nói cái gì, tay đã giơ lên.

Tức thì, đưa tay xoa đuôi lông mày đang chau lại của nam nhân . . .

“Người không nên luôn cau mày nha. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, lời này, cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, liền thốt ra .

Giờ phút này, trong mắt nàng chỉ có nam nhân trước mắt này, cũng căn bản quên, hiện tại chính mình, đã không còn là tiểu điều nhi được nam nhân này sủng ái.

Giờ phút này, nàng chỉ là muốn nam nhân quên đi đau thương trên đuôi lông mày. Nhưng không biết, hành động của mình giờ phút này, rơi tại trong mắt những người khác, là chuyện kinh động lòng người cỡ nào!

Cúi đầu xuống nhìn thấy đúng lúc tiểu thái giám đưa tay đang vuốt đuôi lông mày mình, nghe được trong ngữ điệu của hắn có nét lo lắng .

Giọng điệu của hắn, là tự nhiên như vậy, thật giống như, dường như bọn họ đã sớm biết nhau

Còn có hành động hắn, cũng tự nhiên như vậy . . .

Thấy vậy, con người tuyệt đẹp kia của Huyền Lăng Thương lập tức ngược lên, trong mắt lộ vẻ không dám tin và ngạc nhiên. . .

Đối với nét mặt không dám tin của Huyền Lăng Thương, đám cung nhân vốn đang hầu hạ ở một bên, sau khi nhìn thấy hành động Đồng Nhạc Nhạc, liền đua nhau không nhìn được lạnh toát xương sống mà hít một hơi thật sâu. Con người trợn tròn, ánh mắt nhìn phía Đồng Nhạc Nhạc, lộ vẻ không dám tin!

Dù sao, nam nhân trước mắt bọn họ này, đâu phải là người bình thường.

Hắn chính là vị đế vương Linh Nhạc Quốc cao cao tại thượng. Tuy nhiên, tiểu thái giám trước mắt này, lá gan thật sự là quá lớn, lại dám làm ra chuyện kinh động lòng người như vậy đối với bệ hạ .

Nếu như vì thế làm Hoàng thượng mặt rồng giận dữ. . .

Nghĩ đến đây, đám cung nhân hầu hạ một bên, vội vàng sợ đến loạt xoạt một tiếng, quỳ rạp xuống mặt đất .

Ai nấy đều cúi đầu cup mắt, mặt mày run sợ, liền sợ hãi sẽ bị hại như người vô tội gặp tai họa, liên lụy đến chính mình .

Đối với vẻ không dám tin và sợ hãi của mọi người, lúc này, Đồng Nhạc Nhạc mới hoàn toàn thức tỉnh.

Đôi mắt đẹp kia đầu tiên là liếc nhìn một phen đầy kinh ngạc xuống đám cung nhân đang quỳ rạp bốn phía, trong lòng nghi hoặc. Cuối cùng, ánh mắt quét một vòng, liền rơi ở trên tay của mình.

Thấy ngón tay mình lại đang chụp lên đuôi lông mày nam nhân. Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc như là nghĩ cái gì, đôi mắt trợn ngược, lập tức lạnh toát xương sống mà hít một hơi thật sâu, sau đó nổi gót mà bùm một tiếng, quỳ ở trên mặt đất.

“Hoàng, Hoàng thượng thứ tội, nô tài không phải mới vừa cố ý, Hoàng thượng thứ tội a.....”

Đồng Nhạc Nhạc quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, trong lòng bối rối lại ảo não.

Làm thế nào nàng thường xuyên quên thân phận mình hiện tại!? Nàng đã không còn là tiểu điều nhi được ngàn vạn sủng ái trước kia nữa.

Mới vừa rồi nàng làm những chuyện như vậy đối với Huyền Lăng Thương, tại triều đại này, chính là chuyện kinh động lòng người.

Nếu như để cho Huyền Lăng Thương không vui, nàng nên làm thế nào cho phải!?

Trong lòng đang thấp thỏm bất an, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cắn cắn môi dưới, mặt mày ảo não.

Rồi lại không nhìn được tò mò, mắt đẹp có hơi ngược lên, nhìn tới nam nhân trước người.

Chỉ thấy, nam nhân đang cúi đầu lẳng lặng nhìn nàng. Giữa huyết mâu tuyệt đẹp kia, vẫn mang theo một tia kinh ngạc.

Chỉ là nhanh chóng, nam nhân liền phục hồi tinh thần lại, huyết mâu lóe ra một phen, trên mặt liền khôi phục như không có chuyện gì xảy ra, lạnh lùng uy nghiêm.

Lập tức, bạc môi hé mở, nhàn nhạt nói.

“Đều hãy bình thân!”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu nhàn nhạt, bất quá, cũng nghe ra được, nam nhân hẳn không có bởi vì chuyện vừa rồi mà tức giận.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc vốn trong lòng đang thất lại liền thở phào nhẹ nhõm.

May là, Huyền Lăng Thương không hề tức giận.

Sau này, nàng nhất định phải ghi nhớ thân phận hiện nay của mình, thận trọng từ lời nói đến việc làm a. . .

. . .

Sau khi Huyền Lăng Thương mặc xong , thái giám bên ngoài cũng đã sớm chuẩn bị tốt đồ ăn sáng .

Trong lòng biết Huyền Lăng Thương muốn ăn trước đồ ăn sáng mới có thể vào triều, vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền một mực cung kính đi theo phía sau Huyền Lăng Thương.

Sau đó chờ Huyền Lăng Thương ngồi xuống, Đồng Nhạc Nhạc đảo mắt nhìn quanh một lượt, liền nhìn thấy Tiểu Lô Tử đứng ở một bên , trên tay đang cầm một cái mâm bạc.

Trên bàn mặt mâm, là một cây ngân châm dài nhỏ . Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc biết, cái ngân châm này là dùng để thử thức ăn, chờ thử xong những thức ăn này không có vấn đề, mới có thể cho Huyền Lăng Thương dùng ăn.

Trong lòng biết điểm này, Đồng Nhạc Nhạc liền lập tức cầm lấy chiếc ngân châm kia, kiểm tra một lần tất cả thức ăn trên bàn.

179. Chương 181: Chương 105 - 1 Huyền Lăng Thương Cười

Trong lòng hiểu rõ, Đồng Nhạc Nhạc liền lập tức cầm lấy ngân châm, kiểm tra một lượt tất cả thức ăn trên bàn.

Sau khi kiểm tra xong, thấy không có vấn đề gì mới cúi đầu xuống mở miệng với Huyền Lăng Thương:

“ Khởi bẩm Hoàng thượng, thức ăn có thể ăn ”.

“ Ừ”.

Đối với lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương nhẹ nhàng gật đầu, lập tức cầm lấy đĩa ngọc, mới bắt đầu ăn đồ ăn.

Trong lúc nhất thời, không khí bên trong đại điện hết sức im lặng.

Cung nhân tuy nhiều nhưng ai nấy đều câm như hến, không dám lên tiếng, lặng lẽ không một tiếng động.

Đồng Nhạc Nhạc ở phía sau Huyền Lăng Thương, cũng giống như những người khác, im lặng hầu hạ.

Tuy nhiên, nàng chính là không thể khống chế ánh mắt của mình, nhìn đến thức ăn trên bàn.

Nha nha nha, những thức ăn này vừa nhìn liền biết tự tay tổng quản đầu bếp nấu, nhìn gà chiên giòn, cháo bào ngư , canh vây cá...

Thực sự đủ màu sắc, đủ hương vị, hơn nữa những món ăn này đều là món ăn bình thường mình thích ăn á.

Nghĩ đến trước kia, Huyền Lăng Thương biết mình thích ăn những thức ăn này, nên đã sai đầu bếp chuẩn bị.

Chỉ là hiện tại đã khác, không, hiện giờ nàng là người, mà trước kia nàng là tiểu điều.

Không nghĩ tới nàng trước kia khi còn là tiểu điều so với bây giờ thật khác nhau.

Trong lòng nhớ lại, hít hít cái mũi, mùi thức ăn từng đợt bay tới làm cho người ta thèm nhỏ dãi.

diendan .com được Edit bởi Dung Cảnh

Chỉ nhìn cũng đã thấy ngon, không biết ăn vào có ngon như vậy hay không?

Thật sự muốn ăn aaaa.

Trong lòng không ngừng thèm thuồng, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy nước bọt không ngừng tràn ra...

Vốn đang im lặng dùng đồ ăn, Huyền Lăng Thương luôn cảm nhận được một đạo ánh mắt nóng rực chiếu vào người hắn.

Cảm giác được điều này, Huyền Lăng Thương khóe mắt không khỏi quét quanh một lượt, liền phát hiện ra tiểu thái giám phía sau lưng mình.

Chỉ thấy tiểu thái giám kia giờ phút này ánh mắt nhìn thẳng vào đồ ăn của mình, hai tròng mắt sáng ngời.

Nhìn đôi mắt nhưng rạng rỡ kia, cùng cái miệng không ngừng nuốt nước bọt, đáng vẻ đó, có vẻ như cái con tiểu điều lúc thềm ăn.

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương không khỏi xẹt qua chút vui vẻ ngay cả chính hắn cũng không biết.

Lập tức thả đôi đũa trên tay, huyết mâu quét nhanh một lượt, liền thẳng tắp về phía tiểu thái giám. Vốn đang nhìn đến bàn thức ăn, Đồng Nhạc Nhạc thềm nhỏ dãi, đột nhiên cảm giác được một đạo ánh mắt nóng rực chiếu vào người mình.

Cảm giác vậy, mắt nhưng không khỏi không khỏi quét qua một lượt, không khỏi bắt gặp đôi huyết mâu đang nhìn mình.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc giật mình, hai má lộ vẻ ngượng ngùng.

Trời ạ ! thật quá mất mặt.

Đáng vẻ thềm ăn của mình lại bị nam nhân này nhìn thấy rồi.

Trong lòng ảo não, Đồng Nhạc Nhạc lập tức cup mắt xuống, không dám nhìn mắt nam nhân nữa.

Tuy nhiên vào đúng lúc này, âm thanh “ ọc ọc ọc “ vang lên.

Nghe được âm thanh phát ra từ bụng mình, Đồng Nhạc Nhạc theo bản năng đưa tay che bụng, quần bách đến nỗi ý định muốn chết cũng có.

Trời ạ !

Nàng rõ ràng đã sớm ăn sáng, như thế nào bây giờ lại đói rồi.

Hơn nữa còn ở trước mặt nam nhân này, không biết hắn có nghe thấy không?

Trong lòng nghi hoặc và ngượng ngùng, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi giương đôi mắt nhưng, hướng phía nam nhân kia nhìn lại.

chào mừng đến với diễn đàn lê quý đơn

Nhưng không biết đáng vẻ quần bách của chính mình hiện tại, rơi vào trong mắt nam nhân này, thú vị đến cỡ nào.

Thấy vậy , nam nhân vốn đang cố nhịn cũng không nhịn được nữa mà bắt đầu cười haha

“ Ha ha ha...”

Nam nhân mở miệng cười to, tiếng cười kia phảng phất như chuông kêu, vô cùng vang dội.

Cùng với tiếng cười lớn của nam nhân lia, mọi người ở trong đại điện sợ đến ngây người.

Dù sao, từ lúc Phượng Hoàng điều kia mất tích, tâm tình hoàng thượng lúc vui lúc buồn, nóng lạnh thất thường, làm cho người ta không dám tới gần.

Còn có khí tức lạnh lẽo phát ra từ trên người nam nhân này, coi như ngày hè nóng bức, cũng làm cho người ta cảm thấy rét lạnh.

Chớ nói là như hiện tại, cười sung sướng như vậy.

Nhìn đáng vẻ đang cười của Hoàng thượng, mọi người sợ ngây người.

Mà Đồng Nhạc Nhạc lại ngây ra .

Bất quá một khắc sau, Đồng Nhạc Nhạc đã hồi phục lại tinh thần, trong lòng biết nam nhân này cười như vậy vì gặp được chuyện đáng cười của nàng.

Nghĩ tới đây, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Nhạc Nhạc hiện lên vẻ buồn bực, chỉ còn thiếu nước trực tiếp đào một cái hố mà chui vào.

Như thế nào lại làm ra chuyện mất mặt như vậy, lại còn để cho nam nhân này nhìn được.

Trong lòng ảo não, trước mắt nam nhân này đang cười vui vẻ như vậy, khóe miệng cười to dừng lại chỉ là trong ánh mắt nhìn nàng lộ rõ sự vui vẻ.

“Không ngờ tới, trong hoàng cung này lại có người thú vị như người vậy”

“Cái gì?”

Thú vị!!!

Nghe được lời này, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, bất quá không đợi nàng nghĩ nhiều, liền thấy nam nhân xua tay mở miệng nói :

“Người lui xuống trước đi “

“ ... Vâng”

Nghe được lời này, Đồng Nhạc Nhạc ngậy ra, khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ vẻ cung kính, từ từ lui xuống.

Dù sao hiện tại nàng cũng không muốn ở lại thêm chút nào.

Thật quá mất mặt!!!

Nghĩ đến gièm pha vừa nãy, Đồng Nhạc Nhạc càng nghĩ càng khóc không ra nước mắt.

180. Chương 182: Chương 105 - 2 : Huyền Lăng Thương Cười

Sau khi Huyền Lăng Thương vào triều thì có Lý Tường hầu hạ tại bên người, cho nên Đồng Nhạc Nhạc cũng cảm thấy dễ chịu.

Từ sau khi được Huyền Lăng Thương tự mình ân điển ban cho là Nhất Đẳng Thái Giám hầu hạ ở bên người, Đồng Nhạc Nhạc phát hiện mọi người trong cung đối xử với mình rất nho nhã lễ độ.

Nhưng mà, Đồng Nhạc Nhạc cũng biết ở hoàng cung nơi chuyên ăn thịt người này thì tất cả mọi người đều là giả bộ. Nhìn người là tâm phúc bên người hoàng thượng liền tới gặp để nịnh nọt người.

Nếu như người gặp rủi ro thì mọi người cũng nhân cơ hội đó mà bỏ đá xuống giếng.

Trong lòng biết những điều này, nhưng Đồng Nhạc Nhạc không cho là đúng, mình làm tốt chuyện của mình là được rồi.

Giờ phút này cũng gần đến giữa trưa, thời gian dùng cơm trưa cũng sắp đến.

Đồng Nhạc Nhạc cũng đã đói bụng, phải biết rằng lúc sáng nàng cũng chỉ tùy ý ăn cho nên hiện tại đã tới giờ cơm, Đồng Nhạc Nhạc liền lập tức vội vàng vàng đi tới phòng ăn.

Trên đường vừa lúc thấy Tiểu Lộ Tử cũng đi tới phòng ăn , liền lập tức mở miệng chào.

“Tiểu Lộ Tử, xin chào, người cũng muốn ăn cơm sao!?”

Chính là đang đi tới phía trước , Tiểu Lộ Tử nghe được những lời này của Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt sau đó lập tức quay đầu lại chờ .

Thấy người gọi hắn là Đồng Nhạc Nhạc, trên mặt sửng sốt liền mở miệng nói:

“Thì ra là Tiểu Nhạc Tử công công, người cũng đi dùng cơm sao!?”

Nghe được lời Tiểu Lộ Tử nói, Đồng Nhạc Nhạc liền gật đầu, lập tức nghĩ đến chuyện gì đó liền mở miệng nói:

“Được rồi, mà người đổi cách xưng hô đi, gọi Tiểu Nhạc Tử là được rồi, dù sao hai người chúng ta tuổi cũng không chênh lệch lắm, người gọi như vậy ta cảm thấy tương đối thân thiết hơn!”

“Chính là...”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói những lời này, Tiểu Lộ Tử liền lập tức cau mày, có hơi gập khó khăn.

Chính là từ xưa đến nay tôn ti đều phải rõ ràng, tiểu thái giám trước mặt cũng là một ngoại lệ!

Hắn không có giả bộ ở trong hoàng cung này, là người thoáng tính dễ hòa hợp, cũng không vì được Hoàng thượng tự mình khâm điểm trở thành thái giám kề cận bên người mà trở nên kiêu ngạo, khinh thường mọi người.

Hơn nữa để cho Tiểu Lộ Tử cảm thấy thụ sủng nhược(được quan tâm nhưng lại cảm thấy lo sợ) kinh chính là.

Thái độ của tiểu thái này đối với chính mình!

Hình như với tiểu thái giám này mà nói, hắn đối với chính mình dường như đã quen biết từ lâu ...

Đã nói với hắn giọng điệu nhiệt tình, thân thiết.

Vì điều này, Tiểu Lộ Tử trong lòng kinh ngạc, dù sao hắn cùng với tiểu thái giám này chưa bao giờ nhận thức qua.

Trong lòng nghi hoặc, Tiểu Lộ Tử cũng không phải là người giấu được tâm sự của mình, môi đỏ mọng hé ra, liền mở miệng hỏi lại:

“Tiểu Nhạc Tử, ách ...”

Hai chữ công công cuối cùng , do bị Đồng Nhạc Nhạc nhìn chăm chăm , nên hắn liền nuốt trở lại.

Dừng một chút Tiểu Lộ Tử mở miệng lần nữa nói.

“Tiểu Nhạc Tử ta có thể hay không hỏi ngươi một chút, chúng ta trước đây đã từng gặp mặt chẳng, bằng không ngươi lại cho ta cảm giác quen thuộc như vậy!?”

Nghe được Tiểu Lộ Tử nói những lời này, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, trong lòng kinh ngạc.

Trước đây Tiểu Lộ Tử cho người ta cảm giác ngốc ngốc, không ngờ cũng có lúc sắc bén như vậy.

Nghĩ tới đây Đồng Nhạc Nhạc cong môi một cái, nhếch miệng cười một tiếng.

“Trước đây hai chúng ta chưa bao giờ gặp mặt. Nhưng mà không biết tại sao ta lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, ngươi liền cho ta cảm giác phi thường quen thuộc. Phải biết rằng ở trong hoàng cung ta cũng không có bằng hữu thân thiết gì, cho nên ta thích làm bằng hữu của ngươi, nghĩ muốn làm bằng hữu với ngươi có được hay không!?”

Nói tới đây, Đồng Nhạc Nhạc nhìn về phía Tiểu Lộ Tử với ánh mắt tràn đầy mong chờ.

Tiểu Lộ Tử nghe vậy trong lòng cả kinh.

Nhìn vào ánh mắt của tiểu thái giám này tràn đầy mong chờ, trong lòng càng nẩy lên một cỗ cảm giác kỳ diệu.

Chỉ cảm thấy tiểu thái giám này chỉ rõ ràng cùng với mình chỉ gặp mặt vài lần, vì sao hắn lại mang đến ỉnh cảm giác rất quen thuộc.

Phảng phất như là trước đây dường như họ đã sớm nhận thức?

Trong lòng nghi hoặc, Tiểu Lộ Tử suy nghĩ trăm bề cũng không giải thích được.

Nhưng mà nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói những lời này Tiểu Lộ Tử thụ sủng nhược kinh trong một khoảng thời gian, lập tức vội vàng không ngừng gật đầu, đưa tay gãi ót ha ha cười nói.

“Ha ha, cái này đương nhiên là có khả năng, phải biết rằng Tiểu Nhạc Tử hiện nay là tâm phúc bên người hoàng thượng, bao nhiêu người nghĩ muốn nịnh bợ người đều nịnh bợ không được.”

“Ha hã cái gì mà nịnh bợ với không nịnh bợ, ngươi cứ nói, như vậy hiện tại chúng ta là bằng hữu tốt!”

Nghe được Tiểu Lộ Tử nói, Đồng Nhạc Nhạc cười hắc hắc.

Tiểu Lộ Tử nghe vậy lập tức gật đầu.

“Ừ, đúng vậy, bằng hữu!”

“Tốt, chúng ta đi ăn cơm thôi!”

Được Tiểu Lộ Tử đồng ý, Đồng Nhạc Nhạc tâm tình sung sướng.

Dù sao trước đây Tiểu Lộ Tử đều là một mực tận trung với chức trách chiếu cố chính mình, khiến cho nàng một mực phi thường cảm động.

Có lẽ tại lúc ấy, nàng đã sớm coi Tiểu Lộ Tử trở thành bằng hữu của mình chứ?

...

Đã quá giờ Ngọ, giờ là lúc giữa trưa.

Giờ phút này Huyền Lăng Thương cũng đã đến Ngự Thư Phòng phê duyệt tấu chương đi.

Đồng Nhạc Nhạc vội vã đi tới Ngự Thư Phòng, gật đầu với Lý Tường, liền không tiếng động vô thanh vô thức thay thế vị trí của Lý Tường, đứng ở phía sau hậu hạ Huyền Lăng Thương.

Giờ phút này là sau giờ Ngọ, tuy là đầu thu, bên ngoài khí trời có lẽ nóng bức do ảnh hưởng của cuối mùa.

Chỉ là ở bên trong Ngự Thư Phòng được đặt rất nhiều mảng băng khiến cho nơi này trở nên lạnh hơn, mát mẻ vô cùng.

Nhưng mà quá nhìn thấy nam nhân ngồi trước mặt, lúc này bị chôn vùi trong một núi tấu chương, khiến cho Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy vô cùng đau lòng.

Người trong thế gian cho rằng làm Vua của một nước là một chuyện may mắn nhất thế giới.

Tuy nhiên người trong thế gian chỉ nhìn thấy cho quyền lợi và địa vị của người làm vua mà có ai biết làm vua của một nước cũng cần phải nỗ lực rất lớn.

Mỗi ngày Huyền Lăng Thương phải thức dậy vào canh năm, buổi tối khá muộn mới có thể được ngủ.

Mỗi ngày chỉ có ngủ được mấy canh giờ, nếu như thay đổi giờ giấc hẳn rất có thể chịu không nổi.

Giờ phút này chỉ thấy nam nhân một tay cầm bút lông, trên tay cũng không ngừng nghỉ phê duyệt tấu chương.

Mặt dù nàng nhìn từ góc độ này, chỉ nhìn thấy gương mặt cương nghị của nam nhân kia. Chỉ cần là nam nhân kia nhử mồi đã làm cho nàng thấy cực kỳ rõ ràng.

Thấy vậy Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhẹ nhàng cau mày một cái, thật muốn cùng hắn chia sẻ một phen.

Chỉ tiếc nàng cái gì cũng không làm được.

Nghĩ đến đây Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy ảo não bởi chính mình vô năng.

181. Chương 183: Chương 105 - 3 : Huyền Lăng Thương Cười

Đang lúc trong lòng chán nản, Đồng Nhạc Nhạc đảo mắt nhìn quanh một lượt, thấy mực trên nghiên mài(*) đã không còn bao nhiêu.

(*) Nghiên mài: là một dụng cụ dùng để mài và chứa mực của Trung Quốc thời xưa, còn bây giờ thì..... Năng không biết =))

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc đôi mắt sáng ngời, sau đó, lập tức tiến lên, vươn tay trắng như tuyết, bắt đầu mài mực.

Đối với Đồng Nhạc Nhạc đột nhiên tới gần, Huyền Lăng Thương vốn dĩ đang chăm chú phê duyệt tấu chương, huyết mâu động lòng người nhẹ nhàng ngước lên, đầu tiên là nhìn qua một lượt tiểu thái giám đứng bên cạnh, trong mắt lóe thoáng qua, lại không nói gì thêm.

Trong lúc nhất thời, Ngự Thư Phòng bên trong, một người mài mực, một người phê duyệt tấu chương, cứ im lặng như vậy.

Bên ngoài gió mát hiu hiu, lướt qua làm màn lụa nhẹ nhàng tung bay. Ánh vàng rực rỡ xuyên qua cửa sổ, chiếu vào êm dịu, soi sáng cả căn phòng.

Một bên có đặt đỉnh lô đang đốt hương an thần, khói tỏa ra hương thơm dịu mát.

Đồng Nhạc Nhạc cũng không biết đã mài mực được bao lâu, chỉ biết, đối với Đồng Nhạc Nhạc mà nói, giờ khắc này sao mà tĩnh lặng mà trọn vẹn như thế.

Tuy rằng, nàng không thể nói cho Huyền Lăng Thương thân phận thật sự của mình.

Nhưng mà, cho dù nàng cả đời sẽ phải làm một tiểu thái giám, chỉ cần có thể ở lại bên cạnh Huyền Lăng Thương, nàng cũng cảm thấy mãn nguyện.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc ngước đôi mắt xinh đẹp lên, ánh mắt chậm rãi dừng lại người ngồi bên, ngắm nhìn nam nhân đang chăm chú phê duyệt tấu chương.

Chỉ thấy trên tay nam tử chưa từng nhăn rồi, bàn tay thon thả cầm bút lông, hạ xuống trên mặt Chiết Tử (tấu chương), càng là như rồng như phượng, văn chương sắc bén.

Người ta thường nói, nét chữ như người, quả nhiên không sai.

Chỉ là nhìn nét chữ nam nhân này lộ ra khí phách sắc bén, cũng đủ nhìn ra là một nam nhân cá tính! (Từ hiện đại nhĩ ?!)

Điềm tĩnh, quyết đoán, khí phách, sắc bén. . .

Coi như hiện tại, nam nhân chỉ ngồi ngay ngắn im lặng ở nơi này, trên người lại tỏa mát ra một loại nghiêm nghị.

Đó là khí phách mà kẻ ngồi trên ới có, nhất định vừa sinh ra đã hơn người, khiến ọi người, đều cam tâm tình nguyện quỳ dưới hai chân hắn. . .

Người bất phàm như thế, cũng không biết, về sau phải có một nữ nhân thế nào, mới đủ xứng đáng cùng hắn đứng chung một chỗ, mắt nhìn xuống thương sinh (*). . .

(*): Thương sinh: nhân dân, bá tánh,...

Nghĩ đến đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi mơ hồ thất lại.

Bởi vì, nàng không hy vọng có nữ nhân khác đứng bên cạnh hắn, chỉ là giấu lại, đều khiến cho nàng tức phát điên. . .

Chính là, với thân phận hiện tại của hắn, trong lòng nàng như có một quả bom hẹn giờ, nàng rất sợ, sợ nếu có một ngày, nam nhân này biết được thân phận của nàng. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc, dường như phẳng phất có một tảng đá lớn đè xuống, cơ hồ khiến cho nàng hô hấp dồn dập.

Trong lòng nặng nề không biết làm sao, đột nhiên, Đồng Nhạc Nhạc cảm giác được, có một ánh mắt nóng rực nhìn nàng.

Cảm giác được như vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, không khỏi phục hồi lại tinh thần, đảo mắt nhìn quanh một lượt, theo ánh mắt nhìn đến nơi phát ra, nhìn lại.

Nàng đối diện với đôi huyết mâu (có phải nam chính mắt màu đỏ không vậy?) sâu thẳm hút hồn, gương mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sững sờ.

Tim đập, dường như đập lệch mấy nhịp, một trận bối rối ập đến trào dâng trong lòng.

Tiếp theo nhanh tay cầm thỏi mực ra sức mà mài, làm mất đi quy luật, cuối cùng, ‘Ba’ một tiếng, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy nghiền trên tay rơi xuống, bàn tay mềm mại vốn dĩ trắng như tuyết đã dính đầy mực.

“A. . .”

Nhìn bàn tay dính đầy mực nước, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt.

Nhìn lại thư án, cũng không ít mực nước bắn tung tóe lên, thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc hoảng hốt, vội vàng không ngừng mở miệng nói.

“Hoàng thượng thứ tội, nô tài không phải cố ý, nô tài sẽ lau khô thư án ngay.”

Vừa nói dứt lời, mắt Đồng Nhạc Nhạc liền nhìn bốn phía, cả bốn phía cũng không có khăn lau hay một thứ linh tinh gì đó, đành phải lấy từ trong lồng ngực một chiếc khăn tay trắng, lau khô mực dính trên bàn.

Mà từ đầu đến cuối, nam nhân chỉ là lẳng lặng nhìn nàng, không nói một lời.

Tuy, tuy là như thế, không biết làm sao, nam nhân càng trầm mặc nhìn, trái lại khiến cho Đồng Nhạc Nhạc càng thêm hoảng hốt, dường như toàn thân không được tự nhiên.

Vì che dấu bối rối trong lòng, Đồng Nhạc Nhạc không nhận được vô ý thức đưa tay xoa xoa mặt, muốn che dấu bất an trong lòng.

Lại hoàn toàn quên, trên tay dính rất nhiều mực nước, hiện tại ngón tay chạm lên khuôn mặt, lập tức trên khuôn mặt tuyết trắng hiện ra một vệt mực.

Tự nhiên, Đồng Nhạc Nhạc lại hoàn toàn không biết.

Giờ phút này, trong lòng nàng chỉ có căng thẳng và bối rối, đôi mắt đẹp sụp xuống, không dám nhìn tới nam nhân trước mặt.

Nhưng nàng không biết, dáng vẻ hiện tại của nàng, rơi vào trong mắt nam nhân, có bao nhiêu là tức cười.

Nhìn tiểu thái giám đứng bên mình, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn trắng như tuyết, bây giờ tràn đầy nét mực, nhìn rất bẩn, hẳn lại hoàn toàn không biết.

Ánh mắt nhìn hắn, ngập nước, trong mắt hiện ra một chút bối rối và căng thẳng.

Dáng vẻ này, giống như biết mình làm sai chuyện, nhìn qua vừa đáng thương, vừa buồn cười!

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương rốt cuộc nhận không được, bực môi mở ra, phì cười.

Đồng Nhạc Nhạc vốn đang vô cùng bối rối, lại nghe thấy tiếng cười nhỏ của nam nhân trước mặt, trong lòng cả kinh, lập tức ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy giờ phút này, nam nhân đang cười nhẹ.

Mây vốn nhíu lại, giờ phút này cũng hoàn toàn giãn ra.

Một đôi huyết mâu động lòng người, đang cười tít lại, trong mắt hiện lên vui vẻ, tại ánh mặt trời chiếu rọi xuống, có vẻ ấm áp như thế, rạng rỡ ngời ngời.

Mê người nhất là một bậc đế vương mà trong mắt lại dịu dàng chiếu cố, đẹp đến rung động lòng người!

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc nhìn đến ngây dại. . .

“Hoàng thượng, dung mạo ngài thật đẹp mắt!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, lời này, cơ hồ không hề nghĩ ngợi, liền thốt ra.

Nghe vậy, Huyền Lăng Thương trên mặt vốn cười vui vẻ lập tức dừng lại.

Ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, mang theo vài phần kinh ngạc.

Từ nhỏ hắn đã biết mình có dung mạo đẹp hơn người, chỉ là, chưa từng có người nào dám mở miệng nói lời này.

Tuy là như vậy, không biết tại sao, nghe tiểu thái giám trước mắt nói như vậy, ánh mắt nhìn hắn có trong vắt, có ngưng ngưng, đáng vẻ không hề a dua nịnh nọt, lời nói, rất dễ nghe.

Nghe vậy, Huyền Lăng Thương chỉ im lặng không nói một lời, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, phức tạp không thôi.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng hoảng hốt, lập tức bịch một tiếng quỳ trên mặt đất, cúi đầu nói.

“Nô tài quá phận, xin hoàng thượng tha tội.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói, trong lòng ảo não không thôi.

Thận trọng từ lời nói đến việc làm, phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, tại sao nàng nhiều lần luôn nhắc nhở chính mình phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, lại nhiều lần không làm được !?

Trong lòng không ngừng ảo não, bên tai, lại nghe thấy âm thanh trầm thấp của nam nhân vang lên.

“Đứng lên!”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu nhẹ nhàng chậm rãi.

Nghe ra ý tứ trong giọng nói không hề tức giận, Đồng Nhạc Nhạc mới thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi đứng lên từ trên mặt đất.

Nhìn tiểu thái giám đáng vẻ một mực cung kính, huyết mâu của Huyền Lăng Thương lóe ra một chút, lập tức, ánh mắt liền rơi vào vết mực trên mặt tiểu thái giám.

Thấy vậy, trong mắt Huyền Lăng Thương, lại xẹt qua một tia vui vẻ chính mình cũng không phát hiện.

“Tốt lắm, mặt mày bẩn thỉu, còn thể thống gì, đi xuống rửa mặt đi!”

Nghe nam nhân nói lời này, Đồng Nhạc Nhạc nhớ lại đáng vẻ của mình, cũng thấy tức cười. Nếu như bị người đi vào thấy, khẳng định sẽ làm trò cười.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức xoay người, rời đi.

Nhưng nàng không biết, nam nhân ngồi bên trong Ngự Thư phòng, sau khi nàng xoay người, ánh mắt một mực nhìn theo bóng lưng của nàng, thật lâu chưa từng dời đi. . .

. . .

Từ khi đi tới triều đại này tới nay, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy mấy ngày nay là trôi qua trọn vẹn nhất, là thanh thản dễ chịu, là hạnh phúc nhất!

Bởi vì mỗi ngày, nàng đều có thể ở bên Huyền Lăng Thương.

Mặc dù, sáng sớm canh năm nàng đã phải thức dậy, sau đó hầu hạ Huyền Lăng Thương chính là cả ngày, mỗi ngày đều mệt mỏi muốn chết.

Nhưng, có thể thường xuyên ở bên người Huyền Lăng Thương, cho dù không nói lời nào, Đồng Nhạc Nhạc cũng hiểu được, đây là một loại hạnh phúc.

Mỗi khi nhớ tới Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong thời gian đó rất hạnh phúc, nét cười trên mặt, chính là từ đáy lòng phát ra.

Nhìn Đồng Nhạc Nhạc bên cạnh lại cười ngây ngô, Tiểu Lô Tử thấy vậy, không khỏi sửng sốt, theo sát mà ha ha cười nói.

“Ha ha, Tiểu Nhạc Tử, ngươi lại đang suy nghĩ cái gì!? Ta phát hiện ngươi thường xuyên giống như như bây giờ, ngây ngô cười như vậy!”

182. Chương 184: Chương 106-1 : Trêu Chọc Lại

Trải qua mấy ngày ở chung cùng Đồng Nhạc Nhạc, Tiểu Lô Tử phát hiện, Tiểu Nhạc Tử, mặc dù thân là Nhất Đẳng Thái Giám, lại cũng không có một chút kiêu căng nào.

Thường xuyên cùng một đám cung nữ, thái giám, vừa nói vừa cười.

Hơn nữa, bởi vì dáng vẻ dung mạo tuấn tú, càng được nhiều cung nữ yêu thích.

Dáng vẻ được yêu thích, miệng ngọt, chức vị cao, tính tình hòa nhã, cho nên dù đi đến đâu, đều là tâm điểm của mọi người.

Giống như vừa rồi, có một cung nữ tự tay thêu khăn tay tặng cho Tiểu Nhạc Tử, quả thực làm người khác rất hâm mộ!

Còn đang mãi nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc không biết tâm tư Tiểu Lô Tử. Hiện tại, nghe Tiểu Lô Tử nói lời này, mới từ từ phục hồi lại tinh thần, một tay sờ sờ gương mặt trơn mềm, hơi ngáy ra nói.

“Phải không!? Ta thường xuyên như vậy ngây ngô cười sao!? Ta như thế nào không biết!?”

“Ha ha, người tự nhiên lại không biết, nhưng mà, ta thật sự tò mò, người mỗi ngày suy nghĩ cái gì!? Mỗi ngày dường như rất hạnh phúc, dáng vẻ rất vui sướng, phải biết rằng, ban đầu biết người muốn hầu hạ Hoàng thượng, ta còn thay người đổ mồ hôi lạnh!”

Nghe được Tiểu Lô Tử lời này, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc sững sờ, mặt mày nghi hoặc.

“Thay ta đổ mồ hôi lạnh! ? Vì sao!?”

“Người không biết vì sao sao!? Phải biết rằng, gần vua như gần cọp, có chút vô ý, cái phải rơi chính là đầu, hơn nữa, người không biết, trước khi người vào cung, Hoàng thượng đã từng nuôi qua một con Phượng Hoàng Điêu, nghe nói, con Phượng Hoàng Điêu kia, đã cứu Hoàng thượng một mạng, hơn nữa rất có linh tính. Lúc ấy, ta chính là người chăm sóc con Phượng Hoàng Điêu kia, Hoàng thượng đặc biệt yêu thích con tiểu điêu đó, mỗi ngày đều cùng ăn cùng ngủ với tiểu điêu, cho dù là tắm rửa, cũng là cùng nhau. Con Phượng Hoàng Điêu kia, Hoàng thượng rất yêu thích . . .”

Nói tới đây, vẻ mặt Tiểu Tử Lô nhớ lại, sau đó, dường như nghĩ đến cái gì đó, trên mặt lộ rõ buồn bã.

“Chỉ tiếc, khi người vào cung, con Phượng Hoàng Điêu đột nhiên mất tích không thấy, cho dù Hoàng thượng có phái bao nhiêu người đi tìm, đều không tìm được, cũng không biết, con chồn nhỏ kia, hiện đang ở nơi nào!? Cũng bởi vì con Phượng Hoàng Điêu mất tích, Hoàng thượng tính tình đại biến, mặc dù Hoàng thượng trước kia cũng là người lạnh lùng ít nói, nhưng, từ khi con Phượng Hoàng Điêu mất tích, dường như cả điện Dưỡng Tâm liền phẳng phất như hầm băng. Mặc dù Hoàng thượng không có tùy ý xử phạt người, chỉ là, chỉ là nhìn sắc mặt của Hoàng thượng, cũng đủ lạnh chết người! Cho nên lúc ấy những người hầu hạ ở điện Dưỡng Tâm, ai nấy đều dè dặt, đề phòng mình làm sai việc khiến Hoàng thượng tức giận. Lúc ấy, biết được người hầu hạ Hoàng thượng, ta rất lo lắng! Phải biết rằng, mấy năm nay, chỉ có sự phụ tá một mực hầu hạ Hoàng thượng, mà người, là người đầu tiên Hoàng thượng ột thái giám hầu hạ bên cạnh cả ngày!”

Nghe được lời này của Tiểu Lô Tử, biết Tiểu Tử Lô lo lắng ỉn, về phần than vãn đối với việc Phượng Hoàng Điêu mất tích, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cảm động không thôi.

Nếu như có thể nói, nàng thật muốn thành thật nói cho Tiểu Lô Tử, kỳ thật, nàng chính là con chồn nhỏ đó.

Chỉ tiếc, những lời này, nàng không thể nói cho ai được.

Trong lòng nhớ lại, Đồng Nhạc Nhạc hé mở làn môi hồng, mở miệng nói với Tiểu Lô Tử .

“Tiểu Lô Tử, ngay từ đầu, người đã rất quan tâm ta, cảm ơn người.”

Nhìn dáng vẻ đồng Nhạc Nhạc chăm chú, trên mặt Tiểu Tử Lô không khỏi lộ ra vẻ xấu hổ cười một tiếng, lập tức đưa tay sờ sờ cái ót(*), mở miệng cười nói.

(*)Ót: Gáy

“Ha ha, kỳ thật cũng không có gì, dù sao, chúng ta là bằng hữu không phải sao! ? Tốt lắm, mau trở về điện Dưỡng Tâm thôi! Cũng tiện thay thế sứ phụ thực hiện trách nhiệm .”

Nghe lời này của Tiểu Tử Lôi, Đồng Nhạc Nhạc chỉ nhẹ nhàng gật đầu. Lập tức, theo sau Tiểu Tử Lôi đi về hướng điện Dưỡng Tâm .

Tuy nhiên, khi bọn họ đến điện Dưỡng Tâm, mới biết được, hiện tại Huyền Lăng Thương đang cùng mấy vị đại thần bàn bạc chuyện.

Tuy nói, Đồng Nhạc Nhạc hiện nay đã là thị vệ thân thiết bên cạnh Huyền Lăng Thương, chỉ là, mỗi khi triều đình có chuyện trọng đại, Đồng Nhạc Nhạc phải lui ra chờ đợi, để cho Lý Tường đảm nhiệm việc hầu hạ .

Đối với điều này, Đồng Nhạc Nhạc cũng hiểu rõ.

Dù sao, tuy rằng nàng trong mắt người khác, là đã từng cứu giá. Nhưng mà, thân là hoàng đế, nghi hoặc băn khoăn rất nhiều, sao có thể tùy tiện thái giám không hiểu rõ việc triều đình ở bên người, để cho hắn biết nhiều chuyện trọng đại!?

Mỗi lần như vậy, Đồng Nhạc Nhạc đều đặc biệt lui ra ngoài chờ đợi, giống như bây giờ.

Tuy nhiên, sau khi Đồng Nhạc Nhạc đứng trước Ngự Thư phòng chờ đợi, từ nhiều như vậy thật xa , có một bóng dáng quen thuộc, cách đó không xa đi tới.

Một thân cẩm bào màu xanh lam, đầu đội mũ ngọc, nhìn qua phong lưu phóng khoáng.

Người này không phải ai khác, chính là người nhiều ngày qua không thấy — — Hồn Thế Ma Vương (*) Huyền Lăng Phong!

(*) Hồn Thế Ma Vương: Cách gọi những người chuyên đi hại người, gây ra nhiều tai họa.

Nhớ ngày đó Huyền Lăng Phong đang sinh nhật thì gặp chuyện, nghĩ muốn giáo huấn nàng nhưng không thành, Huyền Lăng Thương ngược lại phong nàng là Nhất Đẳng Thái Giám .

Huyền Lăng Phong cũng không biết có phải vì chuyện này mà tức giận hay không, nhiều ngày cũng không thấy hắn vào cung.

Hiện tại, ở chỗ này nhìn thấy Huyền Lăng Phong, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nổi nghi hoặc.

Gặp lại giờ phút này, Huyền Lăng Phong đang nói cái gì đó với thái giám thân thiết phía sau, khi thì vẻ mặt phấn khởi, khi thì đắc ý cười xấu xa, nhìn một cái, liền biết hắn lại nghĩ ra chuyện xấu chọc ghẹo người khác.

Nhìn thái giám đi bên cạnh Huyền Lăng Phong, trên tay cầm một thùng nước, cũng không biết bên trong có cái gì.

Hai người vừa đi, vừa nói, cuối cùng, dường như Huyền Lăng Phong nhận thấy được cái gì đó, đột nhiên quay đầu, ánh mắt hướng tới bên này thẳng tắp nhìn nàng.

Lúc này hắn nhìn thấy nàng đang nhìn hắn, Huyền Lăng Phong trên mặt đầu tiên là sửng sốt, lập tức, khóe miệng bĩu ra, nở nụ cười xấu xa, khóe miệng lập tức nhếch lên.

Nhìn Huyền Lăng Phong cười không có hảo ý, Đồng Nhạc Nhạc lập tức cảm giác da đầu tê rần, cảm giác sẽ gặp chuyện xấu không báo trước, cảm giác này lập tức bao phủ trong lòng.

Đối với... Hồn Thế tiểu Ma Vương Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc trước kia chưa từng gặp qua, thì đã nghe nói qua hắn có không ít ‘Vinh quang sự tích’ , nghe nói, hắn, chính là một Hồn Thế tiểu Ma vương, hơn nữa đặc biệt yêu ghi hận!

Thật giống như lúc trước, nàng còn cùng hắn phân cao thấp!

Hiện tại, nàng đắc tội hắn, nếu như hắn không báo thù, cực kỳ không giống hắn!

Hơn nữa, trong mơ hồ, Đồng Nhạc Nhạc cảm giác được, hôm nay Huyền Lăng Phong vào cung, khẳng định có liên quan đến mình.

Trong lòng nghĩ vậy, Đồng Nhạc Nhạc đảo mắt nhìn quanh một lượt, thấy Huyền Lăng Phong lại đi về hướng tới phòng nhỏ của nàng.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, lập tức, đảo mắt nhìn quanh một lượt, thấy Tiểu Lô Tử hầu hạ một bên.

Đồng Nhạc Nhạc liền tùy ý tìm một cái lấy cớ, lập tức, nhanh chóng đuổi theo hướng Huyền Lăng Phong bên kia .

. . .

Bây giờ đã giữa trưa, cho nên điện Dưỡng Tâm nằm ở phía Tây, không hề có bóng người.

Dù sao, mọi người vào giờ phút này, đều rời đi.

Hiện tại nàng đang theo phía sau Huyền Lăng Phong, đi tới phòng nhỏ của nàng cách đó không xa, nhìn Huyền Lăng Phong cùng thái giám bên cạnh hắn đứng trước phòng nhỏ của nàng.

Chỉ chủ tớ hai người, đầu tiên là mặt mày cảnh giác liếc nhìn một phen bốn phía, nhìn một chút rốt cuộc có...người nào phát hiện ra bọn họ không, về mặt cực kì lén lút.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng thêm nghi hoặc, rốt cuộc, chủ tớ hai người này, đi tới phòng nhỏ của nàng, rốt cuộc ý muốn làm gì?

Bất quá, cho dù là làm gì, khẳng định không phải chuyện tốt lành gì! Điểm này Đồng Nhạc Nhạc cực kì kiên định.

Trong lòng nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc liền đứng sau bụi cỏ, nhìn phòng nhỏ của mình.

Bụi cỏ này, đối diện chính là cửa phòng nhỏ của nàng.

Từ nơi nhìn vào, có thể nhìn rõ tất cả trong phòng.

Bất quá, bởi vì có cỏ bụi rậm che chắn, người ở bên trong phòng, cũng rất khó khăn phát hiện sự tồn tại của nàng, đối với người rình coi là một nơi ẩn nấp rất tốt!

Trong lòng đang tính toán, Đồng Nhạc Nhạc đưa mắt nhìn thẳng phía trước.

Chỉ thấy Huyền Lăng Phong cùng tiểu thái giám bên cạnh, hình như tên là Tiểu Kính Tử .

Chỉ thấy Huyền Lăng Phong đứng bên trong gian phòng của nàng, vừa chỉ huy Tiểu Kính Tử.

Chỉ thấy Tiểu Kính Tử vừa nghe lời nói của Huyền Lăng Phong, vừa cầm ghế và sợi dây, mắc qua mắc lại tại phòng nàng.

Mới đầu, Đồng Nhạc Nhạc không thấy bọn họ đang đùa cái gì, Nhưng mà, vừa nhìn Tiểu Kính Tử làm theo lời chỉ huy của Huyền Lăng Phong, cầm lấy thùng gỗ đặt lên cửa phòng, Đồng Nhạc Nhạc ngay lập tức hiểu được .

Mẹ ơi!

Cái bụng dạ hẹp hòi Huyền Lăng Phong, nàng biết rõ hắn cừu oán tất báo, trưng thối(*)!

(*) Trưng thối: Đồ khốn, đồ đều, khốn nạn,...

183. Chương 185: Chương 106- 2: Trêu Chọc Lại

Không ngờ lại có thể ở cửa phòng nàng mà bố trí bẫy rập, muốn chờ nàng chưa chuẩn bị liền dội xuống làm người nàng đầy nước.

Hừ

Liên biết là mấy mảnh lời ấy của hắn, lần trước nàng đã mắc mưu một lần rồi, nếu nàng mà bị lừa lần nữa nàng chính là heo cũng không bằng.

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc tức giận không thôi ánh mắt nhìn về phía Huyền Lăng Phong chỉ kém không giết người thôi

Đối với cơn tức giận của Đồng Nhạc Nhạc , Huyền Lăng Phong đứng ở cửa nhìn Tiểu Kính Tử làm theo chỉ thị của mình . Sau khi trang bị tất cả đều tốt, khoe miệng cong lên một cái, liền hiện ra nụ cười xấu xa và đắc ý.

“Ha ha Tiểu Kính Tử làm rất tốt hiện tại chỉ cần chờ cái tên nô tài chiết tiết kia trở về đi ngang cái cửa đó thì đến lúc đó có trò hay để xem rồi hahahaha”

Huyền Lăng Phong mở miệng đắc ý cười lớn . Phút chốc tiếng cười càng lan tràn khắp mọi nơi nên khiến cho những đàn chim đang nghít ngơi trên cây hoảng sợ mà bay lên.

Vừa nghĩ tới cái tên nô tài kia mà trở về người sẽ dính đầy mực , Huyền Lăng Phong ngấm lại liền rất hài lòng .

Phải biết rằng hắn sinh sống mười tám năm chưa từng có người nào dám đắc tội với hắn!

Khắp cả kinh thành khi mọi người nhìn thấy hắn người nào người nấy đều không khỏi khúm na khúm núm một mực cung kính.

Chớ nói chi đến là bị người ta đánh.

Vừa nghĩ tới việc ngày đó hắn vô duyên vô cớ bị người ta dùng bao trùm đầu lại mà ra sức đánh, hiện tại ngấm lại hắn liền tức giận không thôi .

Đây chính là nỗi nhục lớn nhất kiếp này của hắn .

Nếu như là có khả năng làm được như vậy, hắn hận không thể cắt tên nô tài chiết tiết kia ra thành tám khối mới phát tiết được mối hận trong lòng hắn.

Nhưng không ngờ là tại ngày sinh nhật của hắn lại có thích khách, hơn nữa cái tên nô tài chiết tiết kia vậy mà còn cứu hoàng huynh hắn.

Nói tới việc này Huyền Lăng Phong liền tức tối .

Đánh chiết hắn cũng không tin tưởng tên tiểu thái giám kia vừa nhìn liền biết hắn là loại tham sống sợ chết, sẽ không vào lúc hoàng huynh gặp nạn sẽ liều mạng quên mình mà nhảy xuống. Chuyện này rất đáng nghi ngờ.

Tiếc rằng hoàng huynh lại tin là thật, còn khâm điểm cái tên thái giám chết tiết kia làm Nhất Đẳng Thái Giám, còn kiêm là thái giám thiết thân hầu hạ nữa.

Ngấm lại Huyền Lăng Phong liền nghiêng răng kèn kẹt.

Cái tên thái giám chiết tiết kia đã từng đánh hắn, làm sao hắn có thể trở mặt nhìn tên kia sống tiêu dao như thế.

Nếu như không báo được thù, hắn liền không phải là Huyền Lăng Phong .

Ngay vào lúc trong lòng Huyền Lăng Phong kiên định nghĩ vậy, Tiểu Kính Tử đang đứng một bên chờ đợi thấy ở phía trước có người đang đến liền cảnh giác nói

“Gia có người đang tới chúng nên rời đi ”

“Uh đi thôi”

Sợ bị người phát hiện sẽ phá hư kế hoạch của chính mình, Huyền Lăng Phong liền dừng cười tức khắc liền mang theo Tiểu Kính Tử đi mất.

Lại hoàn toàn không biết hắn vừa rồi dám nghĩ dám làm như thế, lại đã hoàn toàn rơi vào trong mắt Đồng Nhạc Nhạc đang một mực trốn trong bụi cỏ .

“Hừ người muốn nhìn , được, ta đây liền làm một hồi trò hay cho người nhìn một cái”

Giờ ngộ Đồng Nhạc Nhạc còn có việc, cho nên ngay lúc Huyền Lăng Phong rời đi thì nàng cũng trở lại đường tâm diện .

(Giờ ngộ là từ 12h đến 2h phân làm bốn canh)

Đội Huyền Lăng Thương xử lý chính sự triều đình xong rồi hầu hạ hẩn dùng bữa tối xong thì lúc đó nàng mới rảnh rỗi.

Mà Đồng Nhạc Nhạc làm xong công việc cuối cùng cũng không hề sót ruột .

Trong lòng biết dọc đường đi này ở cách đó không xa phía sau mình cũng có hai bóng người đang đi theo

Ánh mắt khẽ đảo quanh một lượt liền nhìn thấy Huyền Lăng Phong với Tiểu Kính Tử đang đứng thật xa sau lưng mình, khóe môi Đồng Nhạc Nhạc nhẽ cong lên liền lộ ra nụ cười không dễ phát hiện

Tiểu Lô Tử đang đi ở bên cạnh thấy vậy trong lòng không khỏi thắc mắt liền mở miệng hỏi

“Tiểu Nhạc Tử hôm nay người gặp chuyện gì vui vẻ hay sau mà luôn lén lút cười vậy”

“Ha hả phải không ! Ta có cười sao?”

Nghe được Tiểu Lô Tử nói như vậy lại thêm vẻ mặt nghi vấn của hẩn thì Đồng Nhạc Nhạc đưa tay sờ sờ trên mặt mình mà mặt mày cũng lộ ra dáng vẻ hết sức kinh ngạc .

Thấy vậy Tiểu Lô Tử liền không ngừng gật đầu mà nói

“Đúng vậy ta đã quan sát người cả ngày hôm nay. Mà người bắt đầu từ giờ ngộ liền không ngừng che miệng cười trộm . Nói mau hôm nay người đã gặp chuyện vui gì ? Cũng nên nói cho ta nghe với mà, để cho ta vui vẻ một chút”

Tiểu Lô Tử mở miệng nói còn có vẻ mặt hết sức tò mò buồn chuyện

Cũng không thể trách hẩn.

Dù sao bên trong hoang cung lớn như thế, mặc dù khắp nơi là đỉnh vàng ngói ngọc có vẻ hết sức rực rỡ ,nhưng mà bên trong nhân bên trong hoàng cung này cũng không có việc gì làm khi rảnh rỗi

Cho nên bình thường tất cả mọi người trong cung thường tập trung lại nói chuyện trên trời dưới đất mỗi khi rảnh rỗi. mà Tiểu Lô Tử cũng không ngoại lệ.

Nhìn thấy dáng vẻ nhiều chuyện trên mặt Tiểu Lô Tử mà Đồng Nhạc Nhạc cũng không muốn nói ra việc này cho hẩn biết .

Dù gì chuyện này có liên quan đến Huyền Lăng Phong , nếu nói cho hẩn biết cũng không biết có xảy ra chuyện tốt gì không

Mà Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ thêm một chút liền mở miệng nói

“Không có việc gì đâu. Chỉ là lúc giờ ngộ thấy có hai tên thị vệ không biết đang suy nghĩ việc gì mà đâm đầu vào nhau , tới chùng phát hiện ra thì đã té chống vó chống lên nhau rồi. Nhìn một màn kia , ta liền không nhịn được cười. Bây giờ ngấm lại còn cảm thấy mắt cười”

Đồng Nhạc Nhạc nói dối mà mặt không đỏ cũng không chớp mắt.

Tiểu Lô Tử nghe vậy cũng không chút hoài nghi lập tức liền tin .

“Phải không ? Mà là hai tên nào lại hồ đồ như vậy?”

“Ha hả quá xa nên không thấy rõ mặt mũi chỉ là tư thế bọn hẩn đâm vào nhau hết sức tức cười ha hả”

Nói tới đây cái miệng nhỏ nhắn của Đồng Nhạc Nhạc liền nhẽ nhếch mép lên , thể hiện một giáng đáp vui vẻ mà buồn cười

184. Chương 186: Chương 106-3 : Trêu Chọc Lại

Mặc dù không có chính mắt thấy một màn kia, nhưng mà nhìn Đồng Nhạc Nhạc cười vui vẻ, Tiểu Lô Tử cũng cười theo.

Nhìn thấy bộ dáng Tiểu Lô Tử ha hả cười không ngừng, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi ở trong lòng cảm thán.

Những người cổ đại này thật dễ gạ a. . .

. . .

Ăn xong bữa tối, Đồng Nhạc Nhạc liền tạm biệt Tiểu Lô Tử, sau đó chậm rãi đi về tiểu viện của mình .

Chẳng qua là, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc biết, ở sau lưng nàng, Huyền Lăng Phong cùng Tiểu Kính Tử vẫn còn theo sát. Điều chúng chờ đợi, chính là muốn nhìn nàng bị chê cười, nhìn dáng vẻ nàng khắp người bần thủ nhếch nhác đây!

Hừ hừ hừ! Nghĩ đến trêu chọc nàng! ?

Lão nương không phát uy, người thật đúng là nghĩ nàng là hổ giấy đây!

Khóe mắt len lén liếc nhìn một cái hai bóng dáng lén lút theo sát phía sau, trong đôi mắt xinh đẹp của Đồng Nhạc Nhạc không khỏi xẹt qua một vẻ giảo hoạt.

Khóe miệng có hơi bĩu một cái, một nụ cười xấu xa, càng là từ từ hiện lên. . .

Cùng lúc đó, bên kia

Huyền Lăng Phong theo sát sau Đồng Nhạc Nhạc, sau đó thấy Đồng Nhạc Nhạc chậm rãi tiến vào tiểu viện tử, trong lòng rất kích động!

Lúc biết được, tiểu thái giám này chính là ngày đó dùng bao tải chụp lên đầu hắn, sau đó tiểu thái giám đã hung hăng đánh hắn một trận, Huyền Lăng Phong ước chừng tức giận chừng vài ngày.

Mặc dù, hắn rất muốn nhanh chóng tìm tiểu thái giám này báo thù, chỉ là, lại nghĩ đến, tiểu thái giám này, ở trong mắt hoàng huynh, là có công cứu giá. Hắn không thể ở công khai đối địch với Đồng Nhạc Nhạc! Bằng không, đến khi hoàng huynh hắn biết, hắn nhất định không tránh được một hồi quả trách.

Cho nên, hắn suy đi nghĩ lại, rốt cục nghĩ tới, công khai không được, hắn liền dùng kế âm thầm trong tối!

Nếu không dạy dỗ tiểu thái giám này một trận thật tốt, oán khí này của hắn, chính là không tiêu tan!

Kết quả là, suy nghĩ mấy buổi tối, Huyền Lăng Phong rốt cục nghĩ được một mưu kế hay. Vì vậy, hôm nay hắn vào cung thật sớm, thừa dịp tiểu thái giám này đang đi trực, không có ở đây, để cho Tiểu Kính Tử sắp xếp một phen thật tốt.

Nghĩ đến, chờ một chút liền có thể thấy Đồng Nhạc Nhạc ướt sũng, ồ, không, là ướt đầm mực nước , Huyền Lăng Phong nghĩ lại liền vui vẻ.

Nụ cười trên khóe miệng, chỉ còn thiếu nước ngoác mép đến tận mang tai.

”Nhìn, tên nô tài chết tiệt kia đi vào, chúng ta chờ xem kịch vui đi! Hừ, dám đắc tội Bồn vương, Bồn vương khiến cho hắn gánh chịu tất cả hậu quả!

Huyền Lăng Phong mở miệng, giọng điệu lại càng ngiên rãng ngiên lợi.

Đuôi lông mày bay nghiêng, mang theo đắc ý dào dạt.

Tiểu Kính Tử ở một bên thấy vậy, chỉ là nhẹ nhàng nhún mày, lại còn cầu nguyện Đồng Nhạc Nhạc đi vào trong tiểu viện tử , tỏ vẻ đồng tình.

Dù sao, tính cách chủ tử nhà hắn, hắn biết rõ nhất.

Tất cả bản lãnh của chủ tử hần, hần đều biết. Vì vậy thà rằng đắc tội Diêm La Vương, không thể đắc tội Thập Tam Gia!

Nếu không, hần chính là trên hằm cầu đốt đèn – tìm thi (muốn chết)!

Tâm tư Tiểu Kính Tử, Huyền Lăng Phong không rõ ràng lắm, giờ phút này, hần chỉ là ở cửa tiểu viện chờ đợi, tính toán nghe một chút động tĩnh bên trong tiểu viện, sau sẽ vọt vào xem kịch vui.

Khi hần núp ở bên ngoài không bao lâu, đột nhiên, một tiếng kêu thảm thiết chột vang lên.

Âm lượng to lớn, thẳng đến trời cao!

Nghe thấy tiếng kêu giạt mình hốt hoảng, Huyền Lăng Phong trong lòng vui vẻ, trong lòng biết mưu kế chính mình thực hiện được, lập tức, khoe miệng nhếch lên, tiếng cười to càn rỡ chỉ phút chốc tuôn ra từ trong miệng hần.

“Ha ha ha ha . . . Người nô tài chết tiệt này, còn không bị lừa! ? Ha ha ha ha. . .”

Huyền Lăng Phong điên cuồng cười lớn, ngay sau đó, nhấc hai chân, liền chạy như bay tới vào bên trong tiểu viện.

Hần nghĩ, trước tiên phải thấy bộ dáng tức cười của tiểu thái giám kia.

Lại nghĩ, tiểu thái giám kia lúc này khắp người đều là mực nước, dáng vẻ nhếch nhác, Huyền Lăng Phong liền vui vẻ chỉ còn thiếu nước không có bay lên.

Thân hình chột lóe, cả người liền nhảy vào tiểu viện bên trong.

Nhưng mà, hần đảo mắt nhìn nhanh một lượt bốn phía, hình ảnh mình mong đợi không có xuất hiện, bên trong tiểu viện, im ắng, không hề có bóng người.

“Cái gì! ? Tại sao có thể như vậy, tiểu thái giám kia đâu rồi! ?”

Huyền Lăng Phong trong lòng nghi hoặc, thì thào tự nói.

Rồi quay sang Tiểu Kính Tử theo sát bên cạnh mà ngơ ngác nhìn nhau một phen, trong mắt hai người đều là khó hiểu.

Tuy nhiên, lúc Huyền Lăng Phong nhìn mặt mày Tiểu Kính Tử đầy vẻ nghi hoặc, hần lại nghe được trong phòng, truyền đến một trận tiếng kêu thảm thiết hoảng loạn.

Nghe vậy, Huyền Lăng Phong trong lòng vui vẻ, lập tức, không hề nghĩ ngợi, liền đẩy cửa mà vào.

Cũng căn bản quên, ở trên mặt cửa, hần đã sớm trang bị tốt cái bẫy . . .

Theo Huyền Lăng Phong đẩy ra cánh cửa gỗ khép hờ hoa văn chạm trổ, theo sát, một âm thanh ‘Rắc’ vang lên từ trên đỉnh đầu hần.

Còn có chính là, Tiểu Kính Tử đi theo sau lưng hần, âm thanh kia tràn đầy hốt hoảng.

“A, Gia, cẩn thận a. . .”

Tiểu Kính Tử mở miệng, mặt mày thất kinh, nhìn vào ánh mắt Huyền Lăng Phong, cũng là trợn tròn thật to, con ngươi chỉ còn thiếu nước không có rơi ra từ khóe mắt.

Nghe lời này của Tiểu Kính Tử, lại thấy Tiểu Kính Tử vẻ mặt ngạc nhiên đang nhìn chỗ đỉnh đầu mình, Huyền Lăng Phong nghe vậy, trong lòng giạt mình. Đường như hần cũng nghĩ đến cái gì đó, một cổ bất an, lập tức nổi lên trong lòng, da đầu bắt đầu tê rần.

Vốn muốn lách mình rời khỏi, nhưng mà, tất cả điều này, đều phát sinh trong chớp mắt, làm cho người ta trở tay không kịp!

Theo sau đó, cùng với ‘Roạt’ một tiếng, Huyền Lăng Phong chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, mực nước đen sì lạnh lẽo kia liền lập tức úp xuống đầu, làm hần thấy người đều là mực nước!

Cuối cùng, thùng gỗ đặt phía trên cửa gỗ kia, càng là chuẩn xác úp xuống!

Ngay lập tức, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh. Sự tĩnh lặng, phảng phất cũng có thể nghe được âm thanh gió thổi lá rụng.

Cũng không biết qua bao lâu, Tiểu Kính Tử mới phản ứng được. Lập tức, hắn vội vàng vàng đi tới, cũng không ngại bẩn, liền đưa tay nhắc ra cái thùng gỗ trên đầu Huyền Lăng Phong .

Nhìn thấy Huyền Lăng Phong giờ phút này khắp người đều là mực nước, Tiểu Kính Tử luống cuống.

“A, Gia, người không sao chứ! ?”

Tiểu Kính Tử vừa cuống quýt nói, vừa dùng ống tay áo mình, lau mực nước trên mặt Huyền Lăng Phong.

Tuy nhiên, vào thời khắc này, Huyền Lăng Phong vốn đã hóa đá, dường như đã phục hồi tinh thần lại.

185. Chương 187: Chương 107-1 : Phản Chọc Gheo 2

Cúi đầu nhìn cả người đáng vẻ nhếch nhác , hắc mâu lập tức trợn tròn cực to, vẻ mặt không dám tin.

Ngay sau đó, dường như như ý thức được cái gì, lập tức xoay người, hướng tới trong phòng gào thét lớn

“Đồ thái giám chết tiệt nhà ngươi này! Ngươi ra đây cho Bồn vương!”

Huyền Lăng Phong giống như mãnh thú nổi giận rít gào, một bóng dáng màu đỏ sậm nhỏ nhắn xinh xắn liền chậm rãi đi ra từ trong màn trướng .

Đảo mắt nhìn quanh một lượt ngoài cửa, chỉ thấy, Huyền Lăng Phong giờ phút này cả người mặt mày đều là mực nước, trên người bẩn thỉu, còn đầu đáng vẻ phong lưu quân áo lụa là của ngày xưa! ?

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc rốt cục không nhịn được, một tay che bụng, liền mở miệng bắt đầu cười ha ha .

“Ha ha, Thập Tam Gia, ngài, ngài rốt cuộc là làm sao vậy! ? Như thế nào tự biến chính mình thành đáng vẻ này a! ? Ha ha ha ha, Thập Tam Gia, ngài không sao chứ! ? Nếu không để nô tài lau cho ngài. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ý muốn nói không phải tội của nàng.

Chỉ là nụ cười to càn rỡ trên mặt kia , rơi vào trong mắt Huyền Lăng Phong, đúng là ngứa mắt biết bao .

Hơn nữa, Huyền Lăng Phong không phải ngu dốt, nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc cười càn rỡ đắc ý như thế, liền biết, chính mình bị lừa giỡn !

Nghĩ đến, nô tài chết tiệt, chẳng qua là một nô tài thân phận ti tiện.

Không chỉ có gan lớn dùng bao tải chụp đầu hành hung hắn một trận, bây giờ, lại còn trêu cợt hắn như thế. Càng nghĩ, Huyền Lăng Phong chỉ cảm thấy trong lòng “phùng” một tiếng, một cỗ lửa giận vô hình bốc lên, lại càng khiến hắn nổi giận đùng đùng.

Ngay tiếp theo, ánh mắt nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc, phảng phất đều phun ra lửa.

“Nô tài chết tiệt, ngươi thật to gan, có thể trêu đùa Bồn vương như thế!”

Huyền Lăng Phong mở miệng, lời này cơ hồ là phun ra từ giữa kẽ răng.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc đúng là đang cười ha ha, lập tức chớp chớp đôi mắt đầy vẻ vô tội , làm ra vẻ nghi hoặc nói.

“Thập Tam Gia, nô tài oan uổng a, nô tài làm thế nào dám trêu cợt ngài ! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, một dáng vẻ oan tày trời. Nhưng mà đôi mắt nàng lộ rõ nụ cười狡 hoạt, lại tiết lộ ra tâm tư nàng.

Thấy vậy, Huyền Lăng Phong càng là tức tối không nhẹ, bàn tay dính đầy mực nước kia, càng là hung hăng chỉ thẳng một ngón tay vào Đồng Nhạc Nhạc, liền mở miệng rít gào.

“Oan uổng! ? Ngươi dám nói ngươi không hề trêu cợt Bồn vương! ? Nếu như thế, tại sao ngươi không đi vào từ cửa phòng! ?”

Nhìn thấy dáng vẻ Huyền Lăng Phong tức sùi bọt mép, đôi mắt càng trợn thật lớn.

Trên mặt mực nước đen sì, trông vừa dọa người, vừa thấy tức cười.

Tuy nhiên, Đồng Nhạc Nhạc không chút nào sợ hãi.

Ngược lại một đôi mắt nhưng tỏ vẻ rất vô tội, mở miệng nói.

” Lời này của Thập Tam Gia rất kỳ quái! ? Nô tài đang yên lành vì sao muốn trêu chọc Thập Tam Gia, hơn nữa, trong tiểu viện chỉ có một mình nô tài, nô tài làm sao có thể biết Thập Tam Gia sẽ xuất hiện tại viện của nô tài! ? Hơn nữa, nô tài thật khó hiểu, tại sao cửa phòng của nô tài lại thả một thùng mực nước! ? Rốt cuộc là Ô Quý Vương bắt dẫn nào có tâm xấu xa, lại muốn hãm hại nô tài như thế. Thập Tam Gia, nô tài thật sự là oan uổng a!”

Đồng Nhạc Nhạc ngoài miệng vừa hô oan uổng, vừa chỉ cây dâu mà mắng cây hòe. Nghe được Huyền Lăng Phong nghiêng răng nghiêng lợi, nếu không phải trên mặt có mực nước che đi, thì Đồng Nhạc Nhạc nghĩ, lúc này trên mặt hẳn khẳng định là một hồi xanh, một hồi trắng.

Nhìn thấy dáng vẻ Huyền Lăng Phong tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cực kỳ đắc ý!

Nhóc con, muốn trêu chọc cô nãi nãi! ? Đồng Nhạc Nhạc nàng không thể ngồi không như vậy!

Tuy nói, nàng tự nhận mình từ trước tới nay tham sống sợ chết, là người tham tài háo sắc, nhưng mà, vẫn là còn có mấy chiêu thức nữa!

Phải biết rằng, trước kia nàng lớn lên tại cô nhi viện, cũng không ít người nghĩ muốn chọc ghẹo nàng, về sau, còn không phải bị nàng dạy dỗ khóc đến hô cha gọi mẹ! ?

Vả lại, Huyền Lăng Phong ở trong mắt nàng chẳng qua là một kẻ dựa vào thân phận của mình, tác oai tác quái ăn chơi trác táng thôi, nàng có gì phải sợ! ?

Hơn nữa chuyện này, coi như náo loạn đến chỗ Hoàng thượng, nàng cũng không sợ.

Dù sao, nàng tin tưởng Huyền Lăng Thương là người hiểu rõ lí lẽ, chuyện này Huyền Lăng Phong ban đầu đã không đúng, cho dù chuyện này có náo loạn đến tai Huyền Lăng Thương, có thiệt cũng là Huyền Lăng Phong!

Vả lại, dựa vào hiểu biết gần đây của nàng đối với Huyền Lăng Phong , Huyền Lăng Phong vô cùng kính mến hoàng huynh Huyền Lăng Thương này, hơn nữa còn vô cùng e ngại!

Đó là bởi vì, Huyền Lăng Thương đối với Huyền Lăng Phong vô cùng nghiêm khắc, mỗi lần Huyền Lăng Phong làm sai chuyện, đều bị mắng một trận , đáng vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Mà Huyền Lăng Phong sợ hãi nhất, là bị Huyền Lăng Thương giáo huấn .

Cho nên việc này Đồng Nhạc Nhạc cũng nghĩ rằng Huyền Lăng Phong tuyệt đối không dám nói cho Huyền Lăng Thương.

Trong đầu đang suy tính mưu kế, thấy sau khi Huyền Lăng Phong nghe được những lời nàng nói, hồi lâu không nói chuyện, phỏng chừng là bị nàng nói đến ghen.

Cho đến một lúc lâu, Huyền Lăng Phong mới phục hồi tinh thần lại, một tay chỉ vào Đồng Nhạc Nhạc mở miệng rít gào.

“Nô tài chết tiết nhà ngươi này, ngươi cứ nói ai là Ô Quý Vương bắt dẫn ! ? Bỏn vương muốn giết ngươi!”

Vừa nói dứt lời, Huyền Lăng Phong đột nhiên giống như mất lý trí, như mãnh thú nổi cơn điên nhắm hướng tới Đồng Nhạc Nhạc , bỗng chốc đã vọt tới.

Nhìn thấy mặt và đầu cổ Huyền Lăng Phong đều là mực nước, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến mức lập tức nghiêng mình né tránh .

Không nghĩ tới Huyền Lăng Phong tức giận đến như vậy, nhìn thấy ánh mắt hẳn muốn giết người, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc biết, nơi đây không nên ở lâu!

Ba mươi sáu kế, tẩu vi là thương sách!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức không hề nghĩ ngợi, liền cao căng thẳng giò phóng như bay tới cửa phòng rồi vượt ra ngoài .

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc lại dám chạy trốn, Huyền Lăng Phong lập tức mở miệng gào thét lớn

“Người đâu, chặn...lại cái.. tên nô tài chết tiệt kia cho ta!”

Tiểu Kính Tử đứng bên cạnh nhìn thấy dáng vẻ chủ tử nhà mình phát điên, trong lòng ngạc nhiên, cũng không dám không nghe hạ lệnh , vì vậy, liền lập tức nhắc lên hai chân, lao thẳng về hướng tới Đồng Nhạc Nhạc .

Nhìn phía sau chủ tử hai người không ngừng chạy về hướng mình , Đồng Nhạc Nhạc bị dọa .

Nhưng mà nhìn lại dáng vẻ Huyền Lăng Phong đầu đen mặt đen, nếu không nhìn kỹ, còn tưởng rằng là người da đen Châu Phi đấy!

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được bắt đầu cười ha ha .

Nhưng không biết, lúc nàng cười ha ha, rơi vào trong tai Huyền Lăng Phong là chói tai và lảng nhục biết bao nhiêu .

Lại giống như thêm dầu vào lửa, ‘Xoẹt’ một tiếng, Huyền Lăng Phong chỉ cảm thấy lửa giận trong lòng càng lúc càng mạnh mẽ, lý trí sắp bị thiêu mất!

Ngay lúc này, suy nghĩ duy nhất của hắn đó là muốn bắt được tên nô tài chết tiệt kia, sau đó cắt hắn thành tám khúc lớn!

186. Chương 188: Chương 107-2 : Phản Chọc Gheo 2

Ngay tại lúc Huyền Lăng Phong trong lòng đang phẫn nộ nghĩ vậy, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng biết Huyền Lăng Phong giờ phút này đã bị chính mình làm cho tức điên lên, nếu như thực sự bị hắn bắt được, không chết cũng tàn phế.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc cũng không quản tới cái khác, chạy thoát trước rồi nói sau!

Kết quả là, Đồng Nhạc Nhạc lập tức cao căng thẳng giò, bên trong điện Dưỡng Tâm, quẹo trái rẽ phải, hòng muốn tránh thoát khỏi sự đuổi bắt của Huyền Lăng Phong!

Phải biết rằng, Đồng Nhạc Nhạc đã quá quen thuộc điện Dưỡng Tâm này, giờ phút này Đồng Nhạc Nhạc luôn lách như con cá chạch, cho dù người ra sức đuổi theo, cũng không đuổi được nàng.

Nhìn thấy Huyền Lăng Phong giống như kẹo cao su Da Trâu theo sát phía sau, dù thế nào cũng không cắt đuôi được, nhưng cũng không đuổi kịp nàng, trong mắt Đồng Nhạc Nhạc lộ rõ sự vui vẻ.

Thân thể lại quẹo trái, liền trốn vào bên trong một hòn giả sơn.

Cùng lúc đó Huyền Lăng Phong nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc cuối cùng lại quẹo trái, liền lập tức cũng quẹo trái theo, tuy nhiên lại không nghĩ tới lúc Huyền Lăng Phong quẹo trái lại đụng trúng một người.

Cùng với tiếng “Ai yo”, Huyền Lăng Phong cùng với người kia bị đụng ngã chổng vó!

Mới vừa rồi Huyền Lăng Phong sử dụng hết sức lực đuổi theo Đồng Nhạc Nhạc, lúc rẽ vào cũng không có chậm lại.

Cho nên hiện tại va chạm như vậy, cả người Huyền Lăng Phong không khống chế được lực đạo, đụng người kia ngã chổng vó.

Cái trán, sau đầu ,xương cột,thực sự là không có chỗ nào không đau.

Hôm nay vốn định trêu đùa tiểu thái giám chết tiệt kia một phen, cuối cùng, trêu không được, ngược lại bị đùa lại.

Đối với chuyện này, Huyền Lăng Phong vốn lúc trước tức giận không nhẹ.

Hiện nay lại không may như vậy, người bên cạnh bị đụng chung một chỗ với hắn, hơn nữa lại bị đụng không nhẹ, cơn tức giận của Huyền Lăng Phong xoẹt một tiếng bốc thẳng lên đỉnh đầu.

Hắn há miệng ra, đang định hét lên phẫn nộ.

Không nghĩ tới, hắn còn chưa phẫn nộ rít gào, người nào đó so với hắn còn nhanh hơn một bước.

“Cái tên hỗn đản nào, ngay cả ta cũng dám đụng?”

Một giọng nữ tức giận mang đầy nộ khí hét lên, mở miệng nói năng thô lỗ, không chút khách khí nào.

Vừa nghe cũng biết, bình thường là hạng người ương nghạnh kiêu ngạo.

Từ trước cho tới nay, Huyền Lăng Phong đều là người ương nghạnh cùng kiêu ngạo, hiện nay bị người đụng vào, lại bị người nhục mạ, đâu có cái lí nào như vậy.

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong cố nhịn đau, lập tức từ trên mặt đất đứng lên, đối với người kia liền tính toán ngang ngược gầm lên một hồi.

Không ngờ tới đối phương nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của Huyền Lăng Phong, thì lại nhíu mi mở miệng nói, lại nói toàn điều chanh chua khó nghe.

“Nha, đây là Dã nhân ở đâu tới? dáng vẻ như thế lại dám chạy loạn trong Hoàng cung. Cẩn thận ta nói Hoàng Thượng trị tội người.”

Nữ nhân kia mở miệng, âm thanh bén nhọn, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Phong tràn đầy vẻ ghét bỏ.

Đặc biệt là, khi nàng ta nhìn thấy, trải qua sự va chạm vừa rồi, trên người nàng ta không chỉ có đau nhức không thôi, một bộ quần lụa cũng bị đụng dính đầy mực nước bẩn thỉu, khiến cho nàng ta trong lòng tràn đầy tức giận.

Phải biết rằng, nàng ta mặc một bộ quần áo mới chính là tới chỗ Hoàng Thượng, muốn cho Hoàng Thượng nhìn thấy mà sinh ra yêu thích nàng.

Chính là, nàng ta còn chưa có thấy Hoàng Thượng. Liền bị người ta đụng phải ngã chống vó, quần áo trên người cũng bẩn hết, thử hỏi có nữ nhân nào mà không tức giận.

Mà nữ nhân này không phải ai khác chính là nữ nhân một mực ở lại Hoàng Cung không chịu rời đi – An Y Na.

An Y Na từ khi tới Linh Nhạc Quốc cho tới giờ, đối với Huyền Lăng Thương liền vừa gặp đã yêu, không ngừng nghĩ cách muốn cho Hoàng Thượng chú ý.

Thường xuyên tự làm điểm tâm mang tới tìm Hoàng Thượng, lại bị Hoàng Thượng giữ ngoài cửa.

Chuyện như vậy, cả Hoàng Cung đều biết, hơn nữa còn chê cười nàng ta.

Tuy nhiên cho dù An Y Na có làm ra trò gì, cũng không thu hút được sự chú ý của Hoàng Thượng, càng làm càng thất bại, công phu quần quýt người giống như kẹo cao su Ngưu Bì.

Hôm nay nàng ta lại làm điểm tâm, định đến Dưỡng Tâm điện đưa cho Huyền Lăng Thương, không ngờ tới vừa tới chỗ rẽ đã bị người đụng ngã.

Nhìn mình trang phục cùng trang điểm tí mỉ, giờ phút này cả người đều là nước, cả người đều bẩn thỉu, An Y Na nào đã trải qua bao giờ?

Vì vậy An Y Na liền phát hỏa, lại nhìn lại cái người đụng vào nàng ta, một thân đầy mực nước, mặt cũng là nhìn không rõ lắm, chỉ thấy đen nhánh một khối, trên người tóc tai bù bời, trang phục bẩn thỉu, làm cho người ta nhìn thấy liền ghét bỏ.

An Y Na không phải là loại người thiện nam tín nữ gì, một khi tính khí bộc phát, những lời thô lỗ chanh chua đều nói ra hết.

Tuy nhiên, nàng ta không biết rằng, người mà nàng ta đang mắng chửi, không phải người khác, mà chính là Hổ Thế tiểu Ma Vương danh xưng là Thập Tam vương gia Huyền Lăng Phong.

Giờ phút này, Huyền Lăng Phong đã bị Đồng Nhạc Nhạc làm cho tức giận, bây giờ người còn chưa bắt được, lại xuất hiện một nữ nhân chanh chua như thế, còn nói ra những lời nhục mạ hằn như vậy.

Quả thực chú có thể nhịn, nhưng thím thì không thể nhịn.(ha ha)

Vì vậy, lửa giận trong lòng Huyền Lăng Phong lại lần nữa bạo phát.

Mở miệng ra liền rít gào đầy tức giận, lời từ miệng hắt phụt chốc vang lên, âm thanh cao vút lên tận trời

“Người cái..xấu nữ nhân chết tiệt này, nhìn rõ xem bổn vương là ai? Người là ăn gan hùm mật gấu, lại ngay cả bản vương cũng dám mắng chửi. Thử nghĩ, các người thực sự coi bản vương là người dễ khi dễ?”

Cùng với Huyền Lăng Phong gầm gừ vạch rõ ngọn ngành, vốn vẫn còn trợn trừng đến nỗi con mắt, nghe vậy An Y Na mặt mày kiêu ngạo, đầu tiên là sững sốt.

Tại lúc nghe được Huyền Lăng Phong nói nàng ta là nữ nhân xấu, trong lòng An Y Na đầy giận dữ, tuy nhiên khi nghe tới lúc Huyền Lăng Phong nói những lời kia, cả người đều ngây ngẩn.

Hai tròng mắt híp lại một đường, mặt đầy vẻ ngạc nhiên, ánh mắt nhìn về phía Huyền Lăng Phong, càng là không dám tin.

“Cái gì???Bản..bản gia!?Ngài là....Thập Tam gia!?”

An Y Na mở miệng, mặt mày kinh ngạc.

Mà cùng với lời này của nàng ta, người thiếu niên người đầy mực nước trước mặt, hai tay khoanh trước ngực, mặt mày đặc ý gạt đầu, lập tức dùng lỗ mũi nhìn mình.

Dáng vẻ kiêu ngạo ương nghạnh như vậy, nhưng mà đúng là vị Hổ thế tiểu Ma vương Thập Tam vương gia kia sao!?

Ở trong Hoàng Cung lâu như vậy rồi, có chuyện gì mà An Y Na không biết!?

Cho nên, nàng ta liền biết, người trước mặt này là hạng người không dễ chọc.

Không chỉ vì hắn ta cùng Huyền Lăng Thương là đệ đệ cùng mẹ sinh ra, mà còn vì hắn là loại người có thù tất báo.

Chỉ cần là người đắc tội với hắn, đều không thể chạy được.

Cái thủ đoạn trị người kia, trong Hoàng Cung này không có người nào hơn hắn.

Hơn nữa, những người bị hắn từng đùa bỡn qua, đều chỉ có thể cầm điếu ăn hoàng liên, có khổ không nói ra lời.

Ai kêu người ta là đệ đệ ruột của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng đối với hắn chính là yêu thương có thừa.

Nghĩ một hồi, trong lòng An Y Na hoảng hốt không thôi.

Trong lòng biết chính mình không cần thận đắc tội với cái người không dễ chọc, sau này khẳng định không tốt nổi.

Nếu như hắn ở trước mặt Huyền Lăng Thương tố cáo mình đã nói những lời bậy bạ.

Nghĩ tới đây, trên mặt An Y Na vốn kiêu ngạo ương nghạnh, liền thay đổi thành bộ dạng thù mị đáng yêu, tươi tắn quỳ rũ động lòng người.

Cúi đầu kính cẩn, trên mặt lộ vẻ xin lỗi

Tốc độ trở mặt thế này, quả thực so sánh lật trang sách càng nhanh hơn.

187. Chương 189: Chương 108-1 : Phản Chọc Gheo 3

Người mới tới mặc một bộ long bào, nó phác họa thật tinh tế dáng người khôi ngô cao lớn của hắn .

Đầu đội mũ vàng, khiến gương mặt tuấn tú của hắn, càng thêm hoàn mỹ!

Hàng mi sắc như đao, sống mũi cao thẳng như đao tước, đôi môi hình trái tim.

(đao tước: loại dao dùng để nạo chữ viết sai trên thẻ tre trước đây).

Đôi huyết mâu động lòng người kia, linh lợi lấp lánh. Còn trên gương mặt, khí phách Thiên Tử tự nhiên bộc lộ.

Nam nhân sải bước đến gần, quả nhiên là một tư thế như rồng như phượng, uy phong凛冽.

Người kia mới thật sự có khí chất của vương giả, làm cho người ta nhìn một cái, lập tức sinh lòng kính nể.

Mà người đó không phải ai khác, chính là đương kim hoàng thượng, cũng chính là Huyền Lăng Thương!

Khi thấy Huyền Lăng Thương xuất hiện, Đồng Nhạc Nhạc đang trốn sau núi giả, lập tức rụt đầu trở về, giống con rùa đen thụt đầu lại.

Phải biết rằng, Huyền Lăng Phong đang ở đây nổi nóng! Nếu như nàng bị Huyền Lăng Thương phát hiện ở chỗ này, cũng không biết sẽ phát sinh chuyện gì đâu!

Cho nên, tình huống hiện nay không ổn, nàng có lẽ trước tạm thời tránh đầu sóng ngọn gió rồi hãy nói sau!

Trái ngược với Đồng Nhạc Nhạc như rùa đen rụt đầu, An Y Na khi nhìn thấy nam nhân mình ngày nhớ đêm mong rốt cuộc cũng xuất hiện, lập tức che giấu độc ác ở trên mặt, đổi thành dáng vẻ tội nghiệp đau khổ, người thấy liền cảm thấy thương xót.

Hướng về phía Huyền Lăng Thương thi lễ, nhất cử nhất động, đều là dáng vẻ tiểu thư khuê các.

Đúng là thật khác biệt so với dáng vẻ kiêu ngạo càn rỡ, trợn trừng đến lời mất vừa rồi .

Lời nói ra, mềm mại uyển chuyển như nước, hết sức động lòng người:

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Theo An Y Na hành lễ như vậy, Huyền Lăng Phong ở một bên, sau khi thấy Huyền Lăng Thương đi đến đây, cơn tức giận trên mặt cũng che giấu đi vài phần.

Hắn đeo lên gương mặt đường như rất oan ức, đôi môi hé mở, thưa dạ nói.

“Hoàng huynh. . .”

Nghe Huyền Lăng Phong nói, Huyền Lăng Thương không lập tức mở miệng nói chuyện, chỉ giương đôi huyết mâu sâu thẳm hút hồn lên, nhẹ nhàng quét một vòng hai người này.

Nhìn thấy người đứng trước mình, đôi môi hơi chu lên, trên mặt Huyền Lăng Phong còn tức giận, Huyền Lăng Thương không khỏi nhẹ cau mày lại một cái, môi đỏ mọng mở ra, trầm giọng hỏi:

“A Phong, rốt cuộc ngươi làm sao vậy! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, giọng điệu trầm thấp, lại mang uy nghiêm không hề che dấu.

Dù sao, thứ hoàng gia quan tâm nhất chính là mặt mũi, phàm là thành viên hoàng gia, trang phục lúc nào cũng phải chỉnh tề.

Nhưng Huyền Lăng Phong lúc này, trên mặt và cổ, khắp người đều là một màu đen, tóc tai lộn xộn không chịu nổi, y phục trên người, đã không thấy được màu sắc ban đầu.

Còn có gương mặt đen sì kia, căn bản không thể phân rõ được đường nét.

Nếu không phải nghe ra giọng nói của hắn, Huyền Lăng Thương hẳn không nhận ra người da đen đầy chất vật trước mắt này, lại chính là đệ đệ ruột của mình!

Nghe ra sự nghiêm khắc, không vui trong giọng nói của Huyền Lăng Thương, Huyền Lăng Phong vốn vẫn còn tức giận, thân thể không tự chủ được run bắn lên.

Tục ngữ nói, huynh trưởng như cha!

Hắn biết từ nhỏ hoàng huynh đối với mình nghiêm khắc hơn bình thường, mỗi lần biết được hắn làm sai chuyện gì, đều tức giận giáo huấn một hồi.

Cho nên, Huyền Lăng Phong mặc dù kính trọng hoàng huynh của mình, chỉ là mỗi lần làm sai chuyện gì bị hắn hoàng huynh bắt được, hắn đều sợ hãi không thôi, tỷ như lúc này!

Đôi mắt đen nhánh hơi ngược lên, khe khẽ liếc nhìn Huyền Lăng Thương đang đứng trước mình.

Nhìn thấy dáng vẻ lạnh lùng uy nghiêm của hắn, trong lòng Huyền Lăng Phong sinh ra khiếp đảm, lập tức, đôi môi màu đen kia, hơi mở ra, thưa dạ nói:

“Hoàng huynh, không có việc gì. . .”

Mặc dù, Huyền Lăng Phong lúc này vô cùng tức giận, hận không thể chặt tiểu thái giám chết tiệt kia thành tám khúc.

Chỉ là, Huyền Lăng Phong cũng tự hiểu rằng, đối với tính tình hoàng huynh của mình, chẳng qua cũng là chính mình rõ nhất.

Nếu như bị hoàng huynh biết được, hắn muốn trêu chọc tiểu thái giám kia nhưng không được, ngược lại bị trêu chọc. Mất mặt là chuyện nhỏ, hoàng huynh khẳng định lại hung hăng giáo huấn hắn một phen!

Cho nên, bình thường mỗi lần Huyền Lăng Phong mình làm sai chuyện, đều không muốn Huyền Lăng Thương biết đến.

Tuy nhiên, Huyền Lăng Thương không phải kẻ ngốc, nghe hắn nói như vậy, làm sao có thể bỏ qua! ?

Vì vậy, Huyền Lăng Thương đảo mắt một lượt, ánh mắt rơi tại An Y Na đang đứng ở một bên, trên người An Y Na cũng dính không ít mực đen:

“Người cứ nói, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì! ?”

Nghe thấy Huyền Lăng Thương nói vậy, trong lòng An Y Na thầm kinh ngạc:

Không nghĩ tới, Huyền Lăng Thương sẽ hỏi nàng.

Chẳng lẽ, trong lòng Huyền Lăng Thương, là quan tâm đến nàng sao! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng An Y Na không khỏi mừng thầm.

Chỉ là không biểu lộ ra trên mặt, mà vẫn dùng dáng vẻ ngây thơ vô tội, mở miệng nói:

“Khởi bẩm Hoàng thượng, vừa rồi An Y Na có làm chút điểm tâm, vội vàng muốn mang tới Hoàng thượng nếm thử, ai biết, khi tới đây, lại bị Thập Tam Gia đụng ngã. . .”

Nói tới đây, An Y Na có hơi cup mắt xuống, lộ ra gương mặt trang điểm tỉ mỉ, khi nhìn qua càng thêm xinh đẹp động lòng người

Khuôn mặt điềm đạm đáng yêu như vậy, câu hồn như vậy, đủ để cho rất nhiều nam nhân nhìn, trong lòng đều thương tiếc.

Một chiều này, An Y Na trước mặt nam nhân khác đã làm qua rất nhiều, thường thường đều khiến những nam nhân nhìn thấy, thần hồn điên đảo.

Mà nàng, cũng đang chờ mong phản ứng của nam nhân trước mặt này. Liệu vẻ đẹp của nàng có thể làm hắn rung động! ?

Tuy nhiên, chuyện mà An Y Na chờ đợi, cũng không hề phát sinh.

Chỉ thấy nam nhân đứng trước mặt, sau khi nghe được nàng nói lời này, gương mặt lạnh lùng kia, vẫn không chút thay đổi.

Lập tức, chỉ thoáng đảo qua nàng một chút, ánh mắt lại rơi trên người Huyền Lăng Phong.

Dường như, đối với hắn mà nói, An Y Na, chẳng qua là người bình thường không thể bình thường hơn thôi.

Vì thế, An Y Na cau mày lại một cái, trong lòng nổi lên sự mất mát to lớn.

Dù sao, nàng chưa từng nghĩ sẽ có một nam nhân như hắn.

Bây giờ, nàng đối nam nhân trước mắt này, vừa gặp đã yêu, gặp lại chỉ cảm thấy sự yêu thích của mình đối với hắn có thêm không có giảm.

Tuy nhiên, nam nhân trước mắt này, đối với vẻ đẹp của nàng, lại không hề để tâm.

Đối với điều này, trong lòng An Y Na bị đả kích không nhỏ.

Rốt cuộc, trong mắt hắn nàng chưa đủ xinh đẹp, hay là, nam nhân này đã thấy nhiều nữ nhân xinh đẹp hơn nàng! ?

188. Chương 190: Chương 109 -1 : Lần Sau Không Được Viện Cớ Đây Nữa

Phải biết rằng nếu như Huyền Lăng Thương mở miệng nói gì thì nàng sẽ không sợ hãi đến vậy đằng này Huyền Lăng Thương cứ như vậy khiến cho tâm của nàng cứ treo trên cao ...

Thông minh như Huyền Lăng Thương cũng không biết có thể tin tưởng những lời nói nửa thật nửa giả của nàng hay không đây ?!!

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thấp thỏm bất an, lại thấy Huyền Lăng Thương thu hồi ánh mắt rơi trên người nàng bạc môi hé mở nhàn nhạt nói .

“Tốt lắm ,trăm đã biết người lui ra đi ”

Nghe được lời nói đó của Huyền Lăng Thương tâm Đồng Nhạc Nhạc vốn treo trên cao rốt cuộc cũng rơi xuống ,vội vàng không ngừng gật đầu mở miệng nói

“Dạ Hoàng Thượng nô tài xin được cáo lui trước”!!

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng lập tức xoay người định lúc này rời khỏi .

Dù sao mới vừa rồi bị hù dọa cả người điều toát mồ hôi lạnh nàng có lẽ nên về trước tắm đi..

Trong lòng nghĩ vậy tuy nhiên vào lúc này lại nghe tiếng nói trầm thấp của Huyền Lăng Thương ở phía sau truyền đến

“Lần sau không được viện cớ này nữa ”!

Nghe được lời này Đồng Nhạc Nhạc trong lòng cả kinh sợ đến mức theo bản năng xoay người nhìn lại chỉ thấy Huyền Lăng Thương đã theo bọn hạ nhân hầu hạ rời đi ”

Nhưng Đồng Nhạc Nhạc biết mới vừa rồi nàng không có nghe lầm ,ngay từ đầu Huyền Lăng Thương liền cái gì cũng biết !!....

....

Từ sự kiện rơi xuống nước lần trước đến nay đã qua hai ngày Đồng Nhạc Nhạc chưa từng gặp qua Huyền Lăng Phong ..

Nghĩ đến Huyền Lăng Phong bị Huyền Lăng Thương giáo huấn hù dọa khẳng định sợ đến mức ngày ngày chính mình ở trong phủ học võ nghệ đi !??

Dù sao người giống như Huyền Lăng Phong vừa sinh ra liền được ngậm thìa vàng hưởng hết tất cả những vinh hoa phú quý nơi nào đã ăn qua đau khổ chứ ??

“Hơn nữa cũng rất sợ chịu khổ !!!?”

”Giờ phút này chắc chắn sợ sẽ bị đưa đến biên quan rèn luyện nên không ngừng cần cù học võ nghệ ...”

Vì vậy Đồng Nhạc Nhạc cũng an tâm hai ngày ,cho đến ngày thứ ba rốt cục lại lần nữa thấy Huyền Lăng Phong !!!

Chỉ là lúc nhìn thấy Huyền Lăng Phong trong chớp mắt Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được hít một hơi khí lạnh ..

Chỉ thấy ngắn ngủi hai ngày không thấy Huyền Lăng Phong mà cả người hần đều đen một tầng !

Giống như trước , trên người mặc một bộ cẩm y hoa phục, đầu đội mũ ngọc ,nhưng vốn khuôn mặt trắng nõn giờ lại trở thành màu nâu sẫm ..

Thấy vậy Đồng Nhạc Nhạc trong lòng biết hai ngày nay Huyền Lăng Phong chắc chịu không ít khổ a .

Nhưng mà nhìn Huyền Lăng Phong biến hóa như vậy trái lại làm cho Đồng Nhạc Nhạc có cảm giác so với trước đây nước da trắng nõn bóng láng nhẵn nhụi giờ được thay bằng làn da nâu sẫm khiến cho Huyền Lăng Thương có thêm mùi vị của sự trưởng thành

Ngược lại nhìn thuận mắt !

Đương nhiên những lời này Đồng Nhạc Nhạc sẽ không nói ra .

Huyền Lăng Phong tự nhiên đi vào Ngự Thư Phòng,mà bên này Huyền Lăng Thương vốn đang chăm chú phê duyệt tấu chương thấy vậy cũng không nói gì chỉ là đứng dậy sau đó nhanh chân đi ra phía ngoài ...

Thấy vậy Đồng Nhạc Nhạc cũng là như hình với bóng theo sát phía sau cho đến khi tới sân luyện võ...

Đừng xem Huyền Lăng Thương bình thường công vụ bận rộn mỗi ngày đều ngập trong vô số Chiết Tử , hần cũng phi thường chú trọng rèn luyện ..

Mỗi ngày Huyền Lăng Thương sẽ rút ra chút thời gian để ra ngoài rèn luyện thân thể ”

Bất quá khi đó là do Lý Tường phụ trách nên Đồng Nhạc Nhạc không thấy được phong thái luyện võ của Huyền Lăng Thương..

Chỉ là ánh mắt nhìn một thân vóc người tiêu chuẩn cơ bắp cuộn cuộn cơ bụng sáu múi rõ ràng Đồng Nhạc Nhạc liền biết Huyền Lăng Thương võ công phi phàm !!!

Hiện tại Huyền Lăng Thương đi tới sân luyện võ huyết mâu quét quanh một lượt liền rơi tại trên người Huyền Lăng Phong ”

“A Phong ”

Huyền Lăng Thương mở miệng giọng điệu nhẹ nhàng phản phát ôn nhu nhưng ở trong giọng nói lại có chút uy nghiêm không cho cự tuyệt !!..

Nghe vậy Huyền Lăng Phong lập tức hiểu ý đi lên phía trước sau đó cầm lấy cung tên của thị vệ đưa tới liền hướng tầm bia cách đó không xa bắn !!

Chỉ thấy sân luyện võ trường này có diện tích lớn như vậy bên trong tất cả vũ khí cái gì cũng có ,cách đó không xa có vài tầm bia ..

Giờ phút này Huyền Lăng Phong một tay giương cung thẳng tắp ngắm hướng tầm bia cách đó không xa ..

Đúng là giữa trưa ”!!

Hôm nay bầu trời trong xanh ,mặt trời chói rọi , ánh vàng rực rỡ chiếu rọi cả mặt đất

Huyền Lăng Phong liền đắm chìm trong ánh mặt trời một tay giương cung thần thái chăm chú,lần đầu tiên Đồng Nhạc Nhạc thấy được dáng vẻ này của Huyền Lăng Phong !!”

Dù sao phần lớn thời gian Huyền Lăng Phong luôn mang một bộ dáng vênh vác tự đắc nhìn thấy liền muốn nện cho hắn một trận !!!

Tuy nhiên hiện tại gặp lại Huyền Lăng Phong”

Một thân áo bào màu lam ngang hông lại đeo thêm khối ngọc thượng đẳng Dương Chi Ngọc nhìn là biết hiển nhiên là quý khí !!

Một mái tóc dày đen nhánh dùng mũ ngọc tinh xảo đội lên càng làm nổi rõ khuôn mặt nhỏ nhắn và làn da có màu nâu sẫm vô cùng tuần tú ...

Mày rậm mắt to mũi thẳng ,môi mỏng nước gương mặt như được điêu khắc gọt rũa tỉ mỉ cùng Huyền Lăng Thương có bảy tám phần tương tự .

Không thể không nói dung mạo Huyền Lăng Phong vô cùng tuần tú, đương nhiên đó chỉ là khi hắn không mở miệng ra mà thôi ..

Mỗi lần hắn làm chuyện xấu còn có vẻ mặt vênh vác tự đắc Đồng Nhạc Nhạc thường thở dài

“Thật sự là đáng tiếc a, đúng là một cái bị thối!””

Tại sao Huyền Lăng Thương cùng hắn rõ ràng là hai huynh đệ , mà cá tính mỗi người mỗi khác nhau vậy ??

Một người thận trọng nhìn xa trông rộng khôn khéo ,toàn thân điều lộ ra phong thái quân vương ngồi trên cao ,làm cho người ta thần phục ..

Một người thì kiêu ngạo ương ngạnh vênh vác tự đắc, toàn thân hiện rõ là kẻ quần là áo lụa, làm cho người gặp người ghét ...

Nếu không phải hai người có dung mạo tương tự thì ai sẽ tin tưởng hai người này là huynh đệ đây??!!

Trong lòng đang nghĩ chỉ thấy đứng trước người Huyền Lăng Phong trên tay cung tên đã rời cung ..

Cùng với “vèo” một tiếng cung tên liền nhanh như chớp hướng phía trước bắn đi lập tức “băng” liền bắn trúng mặt trên của tấm bia cách đó không xa “”!!

Thấy vậy một bên chờ đợi hai tên thị vệ nhanh chóng lấy tấm bia mang tới trước mặt Huyền Lăng Phong .

Chỉ thấy mới vừa rồi một mũi tên của Huyền Lăng Phong tuy không trúng ngay hồng tâm nhưng cũng trúng mặt trên của tấm bia. Thấy vậy Huyền Lăng Phong vốn mặt mày căng thẳng liền khẽ nhếch môi mỏng lộ ra bộ dáng cực kỳ đắc ý, quay đầu liền cười nói với Huyền Lăng Thương.

“Hoàng huynh, huynh nhìn đệ bắn trúng !ha ha ha ha ha tài bắn cung của đệ là siêu phàm. Xa như vậy mà đệ có thể bắn trúng ha ha ha ha ha ...”

Vừa nói Huyền Lăng Phong càng ngửa mặt cười to trên mặt lộ vẻ đắc ý ,hiển nhiên là tự hào đối với tài bắn cung của mình .

Cuối cùng không nhịn được quay lại với Đồng Nhạc Nhạc đang nhú mày ở phía sau..

Đắc ý vẻ đắc ý như là hận không thể khoe việc hắn bắn trúng đem thông cáo cho khắp thiên hạ !”

Thấy vậy Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được khước miệng khẽ nhếch

“Thôi đi”!!

Cũng không có bắn trúng hồng tâm, vậy hắn đắc ý cái gì ?!!!

Trong lòng nghĩ ngợi đột nhiên một giọng nói trầm thấp lạnh lẽo vang lên so với tiếng cười của Huyền Lăng Phong càng rõ ràng ’

”Cứ như vậy ngươi liền cảm thấy mỹ mãn ???

Nam nhân mở miệng giọng nói lạnh như băng , giữa mùa hè nóng bức mà cứ như một cổ khí lạnh thổi đến ..

189. Chương 191: Chương 109 -2 : Lần Sau Không Được Viện Cớ Này Nữa

Ngay lúc Huyền Lăng Phong đắc ý cười lớn, do nghe được lời này Huyền Lăng Thương, lập tức dừng lại nụ cười trên mặt, ánh mắt nhìn phía Huyền Lăng Thương, không che dấu chút nào khiếp đảm và căng thẳng.

“Hoàng, hoàng huynh, nhưng, đệ đã bắn trúng tấm bia, không phải sao !?”

Huyền Lăng Phong mở miệng, hiển nhiên đối với chuyện tình mình bắn trúng tấm bia, rất là vừa lòng.

Không ngờ, lại thấy tuần mi Huyền Lăng Thương nhú lại, ánh mắt nhìn phía Huyền Lăng Phong, lại không che dấu thất vọng chút nào.

”Người tập võ thời gian liên tục, tại cự ly ngắn như vậy, mà ngay cả hồng tâm cũng không có bắn trúng, chỉ là bắn trúng tấm bia, người liền đắc ý như thế !?”

A Phong, phải biết rằng, người mặc dù địa vị cao quý là Vương gia, cả đời áo cơm không lo, chỉ là, người hiện nay đã mười tám tuổi, đã không phải tiểu hài tử, chẳng lẽ, người còn muốn giống như trước kia, tầm thường vô vị trong cả đời sao !?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, trong giọng nói mang theo nghiêm nghị và thất vọng đối với Huyền Lăng Phong .

Nghe được Huyền Lăng Thương giáo huấn, Huyền Lăng Phong không khỏi chu môi đỏ mọng, đôi mắt sụp xuống, hiển nhiên có vài phần không phục.

Vừa lúc này, trên trời cao có một đàn chim nhạn chậm rãi bay qua.

Thấy vậy, chỉ thấy Huyền Lăng Thương đột nhiên thân thể chợt lóe, trên tay liền nhanh chóng xuất ra một tay trường cung và ba mũi tên, sau đó thân thể có hơi ngã về phía sau , mũi tên nhằm thẳng vào đàn chim nhạn trên cao .

Đối với hành động đột xuất của Huyền Lăng Thương, ánh mắt mọi người vội vàng rơi tại trên người của hắn, Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên cũng không ngoại lệ!

Gió thu phe phẩy, chậm rãi thổi tới, hất tung bay chiếc nlong bào màu vàng sáng của nam nhân kia .

Một mái tóc dài đen nhánh, cũng cùng với dáng nam nhân có hơi ngã ra sau, mà xoa ở giữa không trung, gió mát hiu hiu, làm phía sau nam nhân nổi lên một độ cong tao nhã.

Từ góc độ Đồng Nhạc Nhạc, vừa lúc thấy đường nét gò má cương nghị kia của nam nhân!

Trán cao kiêu ngạo, mi nhập tóc mai, mũi cao thẳng tắp, cánh mũi cân đối, bạc môi khê mím, còn có cái cằm cương nghị kia với độ cong hoàn mỹ. . .

Chậc chậc chậc, nam nhân này, thật đúng là tuần tú dù đi vòng quanh ba trăm sáu mươi độ dù đi vòng quanh ba trăm sáu mươi độ đều luôn thấy đẹp!

Tuần tú quả thực là khiến người thần cùng ghen tị a!

Đồng Nhạc Nhạc thừa nhận, chính mình là hạng người tham tài hảo sắc, đối với nam nhân phong tư trác tuyệt xuất sắc trước mắt, nhìn tự nhiên động tâm không thôi.

Ngay lập tức, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy tim đập ‘Bang bang bang’ kịch liệt nhảy lên được, hình như muốn thoát khỏi lồng ngực.

Hai tay bưng mặt, ánh mắt nhìn phía Huyền Lăng Thương, chỉ còn thiếu nước không biến thành hình trái tim.

“Trời ạ, tướng thực sự soái!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, kìm lòng không được giật mình la lên.

Sau một khắc, liền nhìn thấy ba mũi tên trên tay Huyền Lăng Thương cũng bắn đi, lao thẳng hướng tới đàn chim nhạn trên cao .

Ngay lập tức, đàn chim nhạn vốn là đang chậm rãi bay về phía trước, bỗng nhiên bay tán loạn cuống quýt.

Ngay sau đó, ba điểm đen, liền từ trên cao rớt đi xuống.

Thấy vậy, thị vệ phía sau nhanh chóng chạy về hướng phía trước . Một hồi lâu, thị vệ trở về, trên tay đã cầm ba mũi tên.

Đến khi thấy mũi tên xuyên qua thân thể chim nhạn, mọi người bốn phía không nhìn được nhất tề lạnh toát xương sống mà hít một hơi thật sâu, mặt mày kinh ngạc.

Ánh mắt nhìn phía Huyền Lăng Thương, càng là không che dấu kính nể chút nào !

Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên không ngoại lệ!

Trước kia, Đồng Nhạc Nhạc chỉ nghe nói qua một mũi tên hạ hai chim, cũng không hề thấy tận mắt.

Hiện nay, nàng là đã thấy.

Không chỉ có như thế, giờ phút này, nàng nhìn thấy so sánh một mũi tên hạ hai chim càng lợi hại hơn, tức là, Huyền Lăng Thương bắn ra đi ba mũi tên, trên mỗi một mũi tên, đều cầm hai con chim nhạn!

Nhìn thấy chim nhạn trên mũi tên, đủ để chứng minh tài bắn cung của Huyền Lăng Thương đã đạt tới trình độ đỉnh cao !

Đồng Nhạc Nhạc chưa từng thấy, một người tài bắn cung, có khả năng lợi hại như vậy!

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, đôi mắt mở to, sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc càng là không nhìn được trong lòng kích động, nhảy dựng lên từ trên mặt đất .

Vừa nhảy , Đồng Nhạc Nhạc càng kim lòng không được cổ cung tay bắt đầu thét to .

“Oa oa oa, Hoàng thượng thật là lợi hại, Hoàng thượng thật là lợi hại!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, cái miệng càng là há ra thật lớn, mặt mày rạng rỡ, nụ cười trên mặt thực sự chân thành, thật sự vui vẻ như vậy, không dính chút xíu giả dối.

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương chỉ là có hơi quay đầu quét mắt nàng một phen.

Nhìn thấy tiểu thái giám nhỏ nhắn xinh xắn kia, trên mặt sáng lạn tràn đầy nụ cười, trên mặt kích động hưng phấn, không che dấu chút nào.

‘Hắn’ là thật tâm cảm thấy kích động hưng phấn, không chút xíu giả dối nịnh nọt!

Đã bao nhiêu thời gian, đã không còn thấy trong mắt những cung nhân này, được một nét mặt chân thật !?

Từ đi khi lên cái ngai vàng này, mọi người ở mặt ngoài đối với hắn a dua nịnh nọt, một mực cung kính. Chỉ là, Huyền Lăng Thương không phải không biết, mọi người sợ nhất chính là thân phận cao nhất này của hắn !?

Cho nên, tất cả mọi người là bề mặt khác, vụng trộm khác, toàn là giả dối.

Tuy nhiên, tiểu thái giám này trước mắt, lại giống như một tờ giấy trắng đơn thuần, trong lòng nghĩ muốn cái gì, đều sẽ vô cùng nhuần nhuyễn biểu hiện tại trên mặt.

Giờ phút này, thấy tiểu thái giám này trên mặt tràn đầy nụ cười, sáng lạn, kích động, sung sướng như thế.

Giống như xuân về hoa nở, trăm hoa đua nở, xinh đẹp tốt cùng!

Thấy vậy, trong lòng Huyền Lăng Thương không khỏi nhẹ nhàng rung động.

Phảng phất một hồi gió xuân, nhẹ nhàng lướt qua tâm bình tĩnh như nước của mình, nhắc lên một hồi nhẹ nhàng rung động. . .

So với tim loạn nhịp của Huyền Lăng Thương, Huyền Lăng Phong đứng ở một bên, mới vừa rồi lại thấy ba mũi tên kia của Huyền Lăng Thương , kỹ thuật một mũi tên hạ hai chim thì càng là bội phục bội phục sát đất.

Còn chưa suy nghĩ nhiều, liền nghe được phía sau truyền đến tiếng kêu giạt mình.

Quay đầu nhìn một cái, chỉ thấy tên tiểu thái giám kia làm cho hắn chán ghét, ngay giờ phút này không ngừng đứng tại chỗ vừa nhảy vừa vỗ tay, còn không ngừng hét to.

Thấy vậy, trong lòng Huyền Lăng Phong không khỏi dấy lên một cổ bất mãn cùng phẫn nộ.

Lập tức, môi đỏ mọng bữu ra, lạnh nhạt hăm hừ một tiếng.

“Hừ! Yêu tinh nịnh nọt !”

Đang lúc Đồng Nhạc Nhạc kích động hoan hô, lại nghe được lời này của Huyền Lăng Phong, trên mặt đầu tiên là sửng sốt.

Lại thấy gương mặt Huyền Lăng Phong kia phảng phất dấm phải bãi phân thối, Đồng Nhạc Nhạc không nhìn được hướng tới hắn thè ra đầu lưỡi, mắt tròn trợn giả làm mặt quỷ.

Mặc dù chưa mở miệng nói rõ, nhưng mà dáng vẻ mặt nhăn mắt trợn trắng của Đồng Nhạc Nhạc này, lại kích thích sâu sắc đến Huyền Lăng Phong .

Trong lòng biết Đồng Nhạc Nhạc khinh thường hắn, trong lòng Huyền Lăng Phong tức giận, lại ngại Huyền Lăng Thương ở đây nên không dám lộ mồm.

Chỉ là trong đáy lòng đang nghiêng răng nghiêng lợi .

Hừ!

Người cái đồ nô tài chết tiệt này, chờ đó cho Bồn vương ! Sớm có một ngày, Bồn vương sẽ để người khóc quỳ trên mặt đất cầu Bồn vương!

Trong lòng âm thầm nghĩ vậy, lập tức, Huyền Lăng Phong liền lạnh nhạt hăm hừ một tiếng, thu hồi tầm mắt.

Có điều, đối với tâm tư Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc làm thế nào không biết !?

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc cũng không phải ngớ ngẩn. Huyền Lăng Phong trong mắt đời người, là Hồn Thế tiểu Ma vương, chỉ là, nàng cùng hắn so chiêu mấy lần, trong lòng biết những mảnh khoé này của hắn, nàng mới nhìn không thuận mắt đây!

Vì nước đến đất ngăn, binh tới tướng đỡ, ai sợ ai !?

Ngay khi Đồng Nhạc Nhạc cùng Huyền Lăng Phong dùng ánh mắt so chiêu xong, một bên Huyền Lăng Thương, huyết mâu chỉ là lạnh lùng quét nhanh một lượt hai người này, lập tức ánh mắt liền rơi tại trên người Huyền Lăng Phong .

“A Phong.”

Huyền Lăng Thương mở miệng, giọng điệu trầm thấp, hàm chứa uy nghiêm.

Nghe vậy, Huyền Lăng Phong thu hồi tâm trạng, lập tức quay đầu, trên mặt, càng là một bộ nhu thuận ngoan ngoãn hiền lành như tiểu cừu, dáng vẻ ngoan ngoãn nghe dạy bảo.

Nhìn thấy dáng vẻ nhu thuận này của Huyền Lăng Phong, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc khinh thường.

Không trách được người ta thường nói, một vật khắc một vật, chính là ý tứ này.

Coi như Huyền Lăng Phong là Hồn Thế tiểu Ma vương, còn có Huyền Lăng Thương , vị vương giả này đè nặng hắn đây!

Trong lòng nhớ lại, liền nghe Huyền Lăng Thương mở miệng, trầm giọng nói.

“Hiện nay, người vẫn còn cảm giác được, tài bắn cung của mình mới vừa rồi không tồi sao! ?”

“Ặc. . .”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, gương mặt Huyền Lăng Phong cúi càng thấp.

“Hoàng huynh, đệ biết sai lầm rồi, sau này, nhất định sẽ càng cố gắng học võ nghệ hơn!”

Huyền Lăng Phong mở miệng, một bộ dáng vẻ khiêm tốn thụ giáo .

Huyền Lăng Thương nghe vậy, chỉ là nhẹ nhàng nhấp míu môi, lập tức, liền mở miệng kêu.

“Hách Đức!”

190. Chương 192: Chương 110-22 : A, Xà A

Nếu như cái tên nô tài kia thực sự đã chết, hẳn thật không biết nên giải thích với hoàng huynh như thế nào đây !

Trong lòng lo lắng, Huyền Lăng Phong không hề nghĩ ngợi, liền đưa tay đẩy mạnh phía trước. Cánh cửa được chạm trổ bị sức mạnh từ bên ngoài đẩy ra, tình huống bên trong nhanh chóng xuất hiện ra trước mắt đám người Huyền Lăng Phong.

Hơn nữa, một con Hắc Xà to lớn rơi từ phía trên xuống trước mắt Huyền Lăng Phong. Đối với chuyện xảy ra bất thành linh, làm ọi người không ai tưởng trước được. Huyền Lăng Phong càng là trở tay không kịp, một con người trợn trừng, liếc nhìn thành mắt lác. Nhìn thấy khoảng cách với hắn chỉ xa có một li, đang thè lưỡi nhắm vào hắn phun ra cái lưỡi tím đen. Trái tim hắn trong nháy mắt muốn vọt khỏi lồng ngực. . . “ A! Xà...” Một tiếng kêu thảm thiết so sánh mới vừa rồi càng rùng rợn hơn phút chốc vang lên. Âm lượng thực lớn, làm cho cả đàn chim đang nghỉ ngơi trên cành cây cũng bị kinh sợ bay mất.

Trên mái ngói cũng bị chấn động làm không ít tro bụi rơi xuống... Huyền Lăng Phong lại càng kinh hoảng hơn nữa, hắn phát ra tiếng kêu còn chói tai, bị thảm hơn những người khác. Dù sao, Huyền Lăng Phong hắn từ nhỏ đã sợ hãi những thứ động vật linh tinh rắn rết kiến mồi các loại.

Tối hôm qua mới nghĩ đến cách dùng rắn đi hù dọa một phen cái tên nô tài chết tiệt này. Lại không nghĩ tới, khi hắn nghĩ rằng tên nô tài này bị hù chết trong gian phòng, vừa đẩy cửa vào lại thấy từ trên trời phóng xuống con Hắc Xà. Hơn nữa, con Hắc Xà này cách hắn gần như vậy, gần đến nỗi cái lưỡi tím này của nó như đã chạm vào mặt hắn.

Thấy vậy, Huyền Lăng Phong sợ đến hét lên một tiếng, lập tức theo bản năng lùi lại một bước dài. Không biết được Tiểu Kính Tử theo sát sau hắn. Hiện nay lại nghe Huyền Lăng Phong bất thành linh kêu thảm, Tiểu Kính Tử thật sự bị dọa sợ mất mật, đứng im không một chút phản ứng, chỉ thấy chủ tử phía trước hắn thân thể lao đảo một cái liền ngã nhào lên trên người hắn .

Thân thể nhỏ nhắn gầy yếu của Tiểu Kính Tử làm sao chịu nổi được thân thể Huyền Lăng Phong. Kết quả là bị kịch xảy ra. Chỉ thấy hai chủ tớ này vốn muốn hù dọa người , nay ai nấy đều ngã nhào về phía sau . Huyền Lăng Phong hoàn hảo, chỉ có Tiểu Kính Tử chịu tội thay !

Tiểu Kính Tử thương cảm bản thân, bị Huyền Lăng Phong này nặng ít nhất một trăm ba mươi cân đè lên, bị ép tới mức muốn nôn hết thức ăn ngày hôm qua ra. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhú lại, không khỏi đau khổ thở ra một hơi. So với Tiểu kính Tử thiếu chút nữa bị đè chết, kì thật Huyền Lăng Phong cũng không tốt hơn hắn bao nhiêu. Bị một con Hắc Xà hù dọa một phen, cả mặt Huyền Lăng Phong toàn bộ trắng bệch. Một đội mắt xinh đẹp trợn lên cực to, con người giống như muốn rơi từ khoé mắt ra ngoài.

Nhìn dáng vẻ này hiển nhiên là bị dọa đến sợ không nhẹ a ! Đúng khi hai chủ tớ đang đau đớn kêu la, một người bị đè đau muốn ngất, một người bị dọa sợ mặt lúc xanh lúc trắng. Lúc này, đột nhiên một đạo âm thanh giạt mình từ trong phòng truyền đến.

“ Nha ! Thập Tam gia, các người, các người rốt cuộc là bị làm sao vậy! ? Đang êm đẹp, như thế nào lại xuất hiện ở cửa phòng nô tài đây! ? “ Cùng lúc với tiếng kêu giạt mình vang lên, một bóng dáng nho nhỏ từ trong phòng vọt ra. Thấy tình cảnh trước mắt, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc cùng bối rối, hiển nhiên không hiểu tình huống gì đang xảy ra trước mắt, phi thường kinh ngạc. Mà người chạy đến này không ai khác chính là Đồng Nhạc Nhạc ! Thấy Đồng Nhạc Nhạc bình an vô sự vọt ra, Huyền Lăng Phong không khỏi kinh ngạc, một tay chỉ hướng Đồng Nhạc Nhạc. “ Người, người, người như thế nào không có việc gì! ? “ Đối với vẻ mặt nghi hoặc của Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc nghe được lời nói của Huyền Lăng Phong, khuôn mặt tinh xảo không khỏi nhăn lại, hàng mi cau chặt, nghi hoặc hỏi.

“ Thập Tam gia, ngài đang nói cái gì! ? Nô tài có thể xảy ra chuyện gì đây! ? “ Nói dứt lời, khuôn mặt Đồng Nhạc Nhạc càng làm ra vẻ vô tội đôi mắt nháy nháy. Chỉ là, miệng nàng lại thấp thoáng nụ cười. Mặc dù nàng ra sức che dấu, nhưng cũng vẫn bị Huyền Lăng Phong thấy được. Thấy vậy, Huyền Lăng Phong trên mặt xúng sốt, lúc này mới hiểu được. Lập tức, nhanh chóng từ trên mặt đất đứng dậy, một tay chỉ hướng Nhạc Đồng Đồng, đồng thời mở miệng quát.

“ Bồn vương đã biết, người, người cái ... nô tài chết tiết này, người đây là cố ý! “ Cái ... tên nô tài chết tiết này, rõ ràng mọi chuyện này là do hấn sắp đặt, để con Hắc Xà kia ở trên cửa, hù dọa bọn họ. Hiện nay, lại làm ra vẻ mặt vô tội, tốt lắm ! Hấn quả nhiên đã xem thường cái ... tên nô tài chết tiết này rồi ! Bụng dạ nghĩ vậy, lửa giận trong lòng Huyền Lăng Phong lại “ xoẹt “ một tiếng, bốc thẳng lên trời đỉnh đầu. Đối với Huyền Lăng Phong đang nổi trận lôi đình, Đồng Nhạc Nhạc nghe được Huyền Lăng Phong nói, cũng cau mày nghi hoặc hỏi.

“ Thập Tam gia, nô tài thật không biết người đang nói cái gì a, người có thể nói rõ ràng hơn không! ? “ “ Hừ ! Cái đồ nô tài chết tiết này, người lại còn dám giả bộ ngu với Bồn vương ! ? Nói, người có phải đã sớm biết bọn ta ở ngoài, cho nên mới để con Hắc Xà này ở trên cửa, sau đó cố ý kêu thảm thiết, dẫn dụ chúng ta đi vào làm cho bọn ta kinh sợ ? “ Huyền Lăng Phong mở miệng nói, lửa giận ngút trời, mắt trợn trừng thật lớn, đáng vẻ xem ra rất đáng sợ ! Tuy nhiên, nghe được lời này của Huyền Lăng Phong, trên mặt Nhạc Đồng Đồng cũng bày ra đáng vẻ oan uổng mở miệng nói.

“ Thập Tam gia, nô tài thật sự là oan uổng, nô tài mới vừa rồi chính là ở bên trong tắm rửa, ai biết mới vừa đứng dậy, không cẩn thận liền té sấp xuống bên trong bồn tắm, gãy dựa một phen, nô tài mới đứng lên được, ai ngờ vừa đó nghe được tiếng kêu thảm thiết, liền lập tức vọt ra ngoài, Thập Tam gia, ngài không sao đó chứ! ? “ Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, vẻ mặt càng làm ra vẻ lo lắng, nhìn Huyền Lăng Phong một cái chỉ thiếu điều tức đến ói máu thôi. Hấn từng có nghe qua câu ” trợn mắt nói dối”, lại không hề nghĩ tới, tiểu thái giám trước mắt này lại luyện kỹ thuật trợn mắt nói dối đến vô cùng thuần thục. Nếu hấn thật sự tin tưởng những lời nói như thế này, thì thật sự thấy quý a! Trong lúc Huyền Lăng Phong tức giận, Đồng Nhạc Nhạc không biết từ đâu lấy tới một cây gậy nhỏ dài, nâng con Hắc Xà lên, đưa tới trước mặt Huyền Lăng Phong.

“ Thập Tam gia, ngài là nói, con Hắc Xà này hù dọa ngài sao ? “ Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, lại vừa cố ý đưa hắc xà đến gần mặt Huyền Lăng Phong. Bởi vì, nàng đã nhìn ra, Huyền Lăng Phong này rất sợ rắn. Quả nhiên, Huyền Lăng Phong thấy Đồng Nhạc Nhạc đưa cái thứ màu đen kia hướng tới phía hấn, lập tức sợ tới lão đảo lùi lại phía sau vài bước, thiếu chút nữa lại té ngã trên đất. Gương mặt tuấn tú kia bị dọa sợ, vẻ mặt sợ hãi căng thẳng, Nhạc Đồng Đồng nhìn mà không khỏi cười trộm. Thật đúng là một tên vô lại.

191. Chương 193: Chương 110-23 : A, Xà A

Chính hấn mang rắn đến hù dọa nàng, chính hấn cũng là sợ rắn nhất!

Phải biết rằng, nàng lớn lên tại cô nhi viện. Mà cô nhi viện được dựng dưới chân núi, bình thường nàng cũng nhìn thấy không ít rắn. Lâu ngày, đối với loại động vật như rắn cũng không còn sợ hãi.

Có đôi khi, bắt được con rắn tương đối lớn, còn có thể làm thêm món canh rắn đó!

Hiện nay, con rắn này trên tay Huyền Lăng Phong lại không có độc, nàng mới không sẽ sợ hãi đây!

Chỉ là, nhìn thấy Huyền Lăng Phong bị chính mình dùng rắn để dọa mà sợ đến sắc mặt trắng bệch, Đồng Nhạc Nhạc liền thấy buồn cười, hơn nữa, cũng nổi lên ý đồ chọc ghẹo.

Một đôi mắt xinh đẹp kia tràn đầy vui vẻ, ngoài miệng lại nói.

“Thập Tam Gia, ngài nhìn một cái, con rắn này vừa dài vừa to, xem ra thực sự đáng sợ, đúng không!?”

Vừa nói, Đồng Nhạc Nhạc càng là cố ý đưa con rắn đến gần Huyền Lăng Phong, làm cho Huyền Lăng Phong sợ đến phải lui về phía sau từng bước.

“Người người người, người không nên tiến lại đây, vứt con rắn đi nhanh lên một chút! !!”

Huyền Lăng Phong vừa lùi lại phá sau, ánh mắt của hắn nhìn phía con rắn, phảng phất như thấy phần tử khủng bố.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc hé miệng cười trộm, trên mặt lại tỏ ra quan tâm hỏi:

“Thập Tam Gia, kỳ thật con rắn này xem ra đáng sợ mặc dù khủng bố một chút, chỉ là, khởi đầu canh rắn là món cực kỳ ăn ngon. Hơn nữa, hiện tại lại là trời thu, trời thu tốt nhất là ngắm hoa cúc ăn canh rắn, Nếu như ngài không chê, Thập Tam Gia, nô tài sẽ nấu con rắn này làm canh cho ngài ăn, ngài có đồng ý không!?”

Đồng Nhạc Nhạc nói với vẻ mặt hảo tâm, cuối cùng, còn không từ chối đôi mắt vô tội một phen.

Nghe vậy, gương mặt Huyền Lăng Phong cũng là lập tức thoát cái trắng bệch.

Những lời nói ra, càng là có hơi nói lắp.

“Người, người nói cái gì? Canh rắn!?”

“Đúng vậy, canh rắn, trời thu ăn canh rắn, là một món ngon cực kỳ sao!?”

Nói đến lời này, Đồng Nhạc Nhạc càng là vẻ mặt thêm thường, nhìn Huyền Lăng Phong đến nổi da gà.

Ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc càng thêm sợ hãi.

Lúc đầu, hắn là muốn dùng rắn đi hù dọa tên nô tài này, không nghĩ tới, tên nô tài này lại không sợ rắn!

Bây giờ còn nói cái gì mà làm canh rắn! ? Trời ạ, tên nô tài này, rốt cuộc là ai! ? Thật sự là rất khủng bố!

Trong lòng nghĩ vậy, Huyền Lăng Phong lại thấy thân thể trên tay Đồng Nhạc Nhạc không ngừng lắc lắc, phun ra cái lưỡi màu đen tím thì chỉ cảm thấy trong lòng sợ hãi.

Cuối cùng, Huyền Lăng Phong là cũng không chịu nổi nữa, chỉ là nhanh chóng xoay người, cuống quýt chạy thoát.

Nhưng mà cuối cùng, Huyền Lăng Phong vẫn không nhịn được mở miệng hù dọa một câu.

“Người cứ chờ Bồn vương!”

Mối thù này, hắn luôn nhớ kỹ!

Đối với Huyền Lăng Phong vừa tức tới lại sợ hãi, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy buồn cười không thôi.

Đặc biệt nhìn thấy dáng vẻ Huyền Lăng Phong sợ đến chạy trốn chết, nàng không khỏi bĩu bĩu đôi môi đỏ mọng, khinh thường nói.

“Hừ! Tiểu quỷ nhất gan!”

Vừa nói dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc liền quăng con hắc xà trên tay ra, rồi đóng cửa trở về phòng!

Nghĩ đến, trải qua lần này, Huyền Lăng Phong đối với chính mình càng thêm hận thấu xương, chỉ là vậy thì đã làm sao! ?

Ai sợ ai! ?

. . .

Thời gian trôi đi như chớp mắt, già nửa tháng đã trôi qua. Từ sau sự kiện thả rắn lần đó, Huyền Lăng Phong cũng không biết là bị chính mình hù dọa, có lẽ còn chưa nghĩ ra được biện pháp đối phó mình. Cũng hoặc là, hẳn bị Hách Đức nhìn rất nghiêm, không có thời gian tiếp tục làm ác.

Mấy ngày này, Đồng Nhạc Nhạc thấy gió êm sóng lặng.

Hôm nay, là ngày Đồng Nhạc Nhạc được nghỉ ngơi. Đồng Nhạc Nhạc đã nói thật tốt với Tiểu Lô Tử và Tiểu Quế Tử. Nàng tính toán hôm nay, mọi người cùng nhau nghỉ ngơi, kiếm cái gì chơi đùa cho thật vui!

Tuy nói, Tiểu Quế Tử vẫn là Tam Đẳng Thái Giám, trong cuộc sống ngày thường, Đồng Nhạc Nhạc vẫn cứ chơi đùa cùng Tiểu Quế Tử. Đối với điều này, Tiểu Quế Tử đương nhiên là cảm động không thôi.

Phải biết rằng, ở tại hoàng cung này, một mực đều là vãi cao đạp thấp, tôn ti rõ ràng.

Giống như Đồng Nhạc Nhạc như vậy, ở trong mắt mọi người, là người số đỏ bên cạnh hoàng thượng. Hiện nay, lại vẫn còn tự hạ thấp địa vị để chơi đùa cùng Tiểu Quế Tử, khiến cho Tiểu Quế Tử làm sao mà không cảm động! ?

Đối với điều này, Đồng Nhạc Nhạc càng là buồn cười không thôi.

Ở trong mắt Đồng Nhạc Nhạc, mọi người đều ngang hàng. Ai đối tốt với nàng, tự nhiên trong lòng nàng hiểu rõ.

Ban đầu Tiểu Quế Tử không ngừng giúp nàng, những tình cảm này, nàng vĩnh viễn nhớ kỹ.

Làm sao lại bởi vì chính mình may mắn thăng chức, liền quên đi bằng hữu trước kia! ?

Đồng Nhạc Nhạc cũng nói như thế với Tiểu Quế Tử. Tiểu Quế Tử nghe vậy, càng là cảm động không thôi.

Cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc còn giới thiệu Tiểu Lô Tử làm quen với Tiểu Quế Tử, có lẽ là hai người tuổi tương tự, tính tình không sai biệt lắm, nên nhanh chóng liền trở thành bạn tốt cùng chung chí hướng.

Vì vậy hôm nay, Đồng Nhạc Nhạc liền ước hẹn kỹ, cùng nhau nghỉ ngơi, chơi thật vui một chút.

Đối với điều này, Tiểu Lô Tử và Tiểu Quế Tử tự nhiên không có dị nghị.

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc hiện nay, mặc dù thân là Nhất Đẳng Thái Giám, bổng lộc không thấp.

Nhưng mà bởi vì lần trước bị Huyền Lăng Phong biết được chính mình là người đánh hắc, liền bị Huyền Lăng Thương phạt bổng một năm.

Đối với điều này, Đồng Nhạc Nhạc lại cũng không để ý chút nào.

Dù sao, nàng vẫn còn một mỏ vàng nho nhỏ nữa!

Đợi nàng đến lãnh cung lấy ra một món trang sức trong đó đem đi cầm cố, là có thể đổi lấy rất nhiều bạc.

Nghĩ tới đây, hôm nay Đồng Nhạc Nhạc liền dậy thật sớm. Sau đó, trong tình huống không làm kinh động những người khác, nàng lặng lẽ không một tiếng động đi về hướng tới lãnh cung.

Chỉ thấy giờ phút này, đúng là canh năm, trăng sáng vẫn còn lơ lửng ở phía tây, những ngôi sao nhấp nháy. Chỉ có từ đằng đông đang dần dần hiện ra màu ửng hồng, báo hiệu một ngày mới sắp sửa đến.

Buổi sáng sớm ngày mùa thu, vẫn còn tương đối dịu dịu.

Trong không khí hàm chứa một sự trong lành và rõ ràng, làm cho người ta ngửi thấy, đầu óc liền tỉnh táo không thôi.

Đồng Nhạc Nhạc giờ phút này, vừa dùng ánh mắt đầy cảnh giác nhìn quanh khắp nơi, mắt nhìn sáu hướng, tai nghe bát phương. Sau khi nhìn lại rõ ràng bốn phía không người, hẳn liền lặng lẽ không một tiếng động đi tới chỗ mình giấu trang sức ở lãnh cung.

Giờ phút này bốn phía im lặng vô cùng, chỉ có đàn chim dậy sớm giương cánh bay cao, hơn nữa phát ra tiếng chim hót líu ríu véo von.

Đồng Nhạc Nhạc đã có chuẩn bị , hần cầm lấy cái xẻng, liền bắt đầu nhanh chóng đào chỗ đất cát.

Không được một hồi, liền lộ ra cái túi vải nhỏ nàng chôn ở chỗ này. Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc đôi mắt sáng ngời, khoe miệng cong lên một cái, mặt mày mừng thầm.

“Hi hi, hôm nay lấy cái gì đem đi cầm đây! ? Cầm cái vòng ngọc Phỉ Thúy! ? Có lẽ mã não Thủ Trạc (xuyên)! ?”

Liền trong thời gian Đồng Nhạc Nhạc vừa mở ra túi vải lanh rồi chọn lựa , thì nàng không biết, ở sau lưng nàng cách đó không xa, có một đạo bóng đen chợt lướt qua. Một người động tác mau lẹ, liền chạy về hướng tới điện Dưỡng Tâm . . .

Đồng Nhạc Nhạc lại hoàn toàn không biết. Giờ phút này, trong mắt nàng chỉ có những món trang sức. Nhớ lại vòng tay lần trước kia có khả năng đổi lấy ba ngàn lượng ngân phiếu, nơi này mỗi một món so với chiếc vòng tay kia đều tốt hơn, nói vậy có thể đổi lấy nhiều tiền hơn.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc sung sướng nheo nheo đôi mắt .

Khoe miệng cong lên một cái, không khỏi nhẹ nhàng ngâm nga khúc hát.

Cùng lúc đó, bên trong điện Dưỡng Tâm .

“Hoàng thượng, thuộc hạ có chuyện bẩm báo!”

Canh năm , Huyền Lăng Thương đã dậy, giờ phút này, đang có cung nhân hầu hạ , thay quần áo rửa mặt.

Giờ phút này, nhìn thấy Đới Dao thị vệ đang quỳ trên mặt đất trước người , Huyền Lăng Thương huyết mâu tuyệt đẹp động lòng người kia không khỏi lóe ra một phen.

192. Chương 194: Chương 110-1 : Tại Sao Lại Là Người?

Dù sao, người này là do hần phái đi lãnh cung điều tra sự kiện vòng tay lần trước.

Nhìn thấy người mới đến , Huyền Lăng Thương có vẻ sững sốt, lập tức mở miệng hỏi:

“Người cầm vòng tay lần trước đã đến?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, tuy là câu nghi vấn, nhưng lại là câu khẳng định.

Nghe vậy, người mới tới lập tức cúi đầu nói.

“Thuộc hạ không biết người cầm vòng tay lần trước là ai. Có điều, lần này đây, người đến là một tiểu thái giám. Hơn nữa, tiểu thái giám kia lại có vẻ rất quen đường cũ đi đến lãnh cung. Ngoài ra lại tìm rất đúng chỗ giấu đồ trang sức để đào lên. Thần thiết nghĩ , đó chính là thiếu niên lần trước đã mang vòng tay đến hiệu cầm đồ!”

Nghe được những lời của người vừa mới đến, huyết mâu của Huyền Lăng Thương loé một cái, lập tức mở miệng hỏi.

“Tiểu thái giám kia là người nào?”

Nghe được câu hỏi của Lăng Huyền Thương , người mới tới lập tức mở miệng trả lời.

“Hồi bẩm hoàng thượng, người nọ là thái giám bên cạnh hoàng thượng, Tiểu Nhạc Tử!”

Người mới tới vừa trả lời, huyết mâu Huyền Lăng Thương không khỏi trừng mắt, hoàn toàn kinh ngạc.

“Cái gì? Không ngờ lại là hần !?”

. . .

Vào lúc Đồng Nhạc Nhạc rót cục lấy ra một món trang sức Thủ Trạc (vòng xuyên) mã não giá trị liên thành, tỏa ánh vàng lấp lánh, rực rỡ muôn màu thì trời đã sáng rồi .

Sau khi nhanh chóng thu vòng mã não vào trong ngực, Đồng Nhạc Nhạc liền tính toán chôn giấu số trang sức còn lại, chờ sau này khi tiêu hết số tiền, mới lại đào số trang sức đã giấu lên, rồi đem đi cầm.

Nhưng mà, tại thời điểm nàng muốn chôn các món trang sức còn lại, đột nhiên một bóng dáng màu đen lại xuất hiện trước mặt nàng.

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, nhìn bên cạnh bóng dáng đó xuất hiện thêm một bóng dáng cao lớn nữa.

Sau một khắc, dường như Đồng Nhạc Nhạc nghĩ đến cái gì, trong lòng kinh hãi, lập tức nhanh chóng quay đầu nhìn về phía sau.

Chỉ thấy giờ phút này, mặt trời đã nhô lên đằng đông, ánh nắng vàng rực rỡ kia êm dịu chiếu sáng cả mặt đất.

Người mới tới đưa lưng về phía ánh sáng. Nên lúc Đồng Nhạc Nhạc xoay người lại, cũng không thấy được dáng vẻ của người đó.

Mắt đẹp hơi hơi híp, đợi sau khi thích ứng được với ánh sáng chói mắt kia, Đồng Nhạc Nhạc bình tĩnh nhìn một cái.

Chỉ thấy người mới tới đầu đội kim quan, mặc trên người một thân long bào uy phong nghiêm nghị, nó phác hoạ ra vô cùng nhuần nhuyễn dáng người rắn rỏi cao lớn kia của hắn .

Mặc dù không thấy rõ dung mạo của người ấy. Có điều khi Đồng Nhạc Nhạc nhìn rõ ràng người mặc một thân long bào xanh vàng rực rỡ, thì trong lòng không khỏi nhói mạnh một cái, đã biết được thân phận của người đó.

Bởi vì, ở toàn bộ Linh Nhạc Quốc, nếu xuất hiện ra một người dám cả gan mặc một thân long bào màu vàng sáng, không có tới hai người. . .

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi trợn ngược mắt, trong lòng lại lộp bộp một tiếng, thân mình run bắn lên, bọc trang sức đang được cầm trên tay bỗng ‘Keng’ lên một cái, tất cả trang sức đều rơi trên mặt đất.

Mà Đồng Nhạc Nhạc còn hoàn toàn không biết, từ khi nào đã có một nam nhân đứng ở phía sau chính mình .

Môi đỏ run run một phen, nàng liền thưa dạ hỏi.

“Hoàng, Hoàng thượng?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, trên mặt lại ghen hòng nhìn trân trối, trợn mắt há hốc mồm.

Trong lời nói lại hiện rõ sự kinh ngạc, bối rối, căng thẳng cũng có không dám tin.

Bởi vì, nàng căn bản không biết, đúng vào lúc này, Huyền Lăng Thương sẽ xuất hiện ở đây.

Trời ạ!

Huyền Lăng Thương đến đây lúc nào, tại sao nàng lại hoàn toàn không biết a!?

Hơn nữa vừa rồi, chuyện nàng đào đất giấu trang sức có phải hẳn đều nhìn thấy được hay không!?

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc sợ hết hồn hết vía. Ngay sau đó, liền tính toán che đi số trang sức rơi trên mặt đất . Tuy nhiên, tất cả điều này đã muộn.

Chỉ thấy người mới đến mở miệng, giọng nói trầm thấp khàn khàn phút chốc truyền đến.

“Tại sao lại là ngươi!?”

Nam tử mở miệng, trong giọng nói trầm thấp cũng mang theo không dám tin cùng kinh ngạc.

Nghe vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc hoàn toàn ngây ra, trong lúc nhất thời cũng không biết nói gì cho phải. Bởi vì, nghe được trong giọng điệu của Huyền Lăng Thương giống như đã sớm biết số trang sức được giấu ở chỗ này.

Chính là, không có khả năng nha!?

Những ... trang sức này nàng giấu ở đây trên thế gian chỉ có nàng một người biết...có đúng không!?

Chẳng lẽ là, Huyền Lăng Thương vẫn cho người theo dõi nàng?

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc lại cảm thấy được điều không đúng.

Tóm lại, chuyện này phức tạp, Đồng Nhạc Nhạc trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra rõ ràng lắm.

Chỉ là, số trang sức nàng đang cầm trên tay, chính là thứ mà tại thời điểm nàng vẫn còn là tiểu điều đã cất giấu ở chỗ này. Thiết nghĩ đến, Huyền Lăng Thương chắc cũng nhận ra rồi.

Hiện tại, nàng nên giải thích như thế nào mới tốt đây!?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lo lắng a, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo bây giờ lại che kín lo lắng, khẩn trương, luống cuống cùng bất an.

Còn trái tim cũng như đang bị rối loạn không thôi, thấp thỏm bất an.

Đôi môi đỏ mọng hé mở, liền lắp bắp mở miệng nói.

“Hoàng, Hoàng thượng, nô tài, nô tài. . .”

Đồng Nhạc Nhạc nói quanh co một lúc lâu, đều không thể nói ra một cái nguyên nhân nào, cuối cùng chỉ có thể trầm mặc.

Cúi đầu xuống, không dám nhìn mặt Huyền Lăng Thương một lần nào nữa.

Đối với vẻ mặt bất lực của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương gắt gao chăm chú nhìn nàng hồi lâu, lập tức, môi bạc hé mở, hỏi.

“Những trang sức này, người phát hiện như thế nào!? Hơn nữa, lần trước cầm vòng tay đến hiệu cầm đồ ở Kinh thành làm rơi ba ngàn lượng, cũng là người chứ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng nói xong, lập tức, liền từ trong ngực lấy ra một vòng tay bảo thạch để trước mặt Đồng Nhạc Nhạc.

Chỉ thấy vòng tay kia, làm thật tinh xảo, lúc ánh mặt trời chiếu rọi xuống, vòng tay lại càng rạng rỡ ngời ngời, rất chói mắt!

Thấy vậy, đôi mắt của Đồng Nhạc Nhạc mở to, vẻ mặt kinh ngạc.

Bởi vì chiếc vòng tay này nàng đã đem đi cầm, tại sao lại ở trên tay của Huyền Lăng Thương!?

Trong lòng khiếp sợ không thôi, nhìn lại Huyền Lăng Thương, ánh mắt của hắn một mực đều nhìn vào Đồng Nhạc Nhạc.

Cho nên, cho dù Đồng Nhạc Nhạc không mở miệng thừa nhận, nhưng những đường nét trên mặt của nàng đã cho hắn đáp án.

“Quả nhiên là người!”

193. Chương 195: Chương 110-2 : Tại Sao Lại Là Người?

Huyền Lăng Thương mở miệng, giọng điệu mang theo chút thở dài.

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, trong lòng không khỏi hít mạnh một cái, chắc chắn Huyền Lăng Thương đã biết chuyện này, bản thân mình đã không còn giấu diếm được nữa, không thể làm gì khác hơn đành cắn cắn môi đỏ mọng, chậm chạp nói.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, này...cái này...vòng tay này là nô tài nhặt được...”

Nghe được lời nàng nói, Huyền Lăng Thương bực mình không khỏi nhếch lên một cái, lập tức chấp hai tay sau lưng, dường như có ý chờ đợi Đồng Nhạc Nhạc tiếp tục giải thích.

Thấy hần như vậy, Đồng Nhạc Nhạc thầm than, Huyền Lăng Thương là muốn biết toàn bộ sự thật.

Chỉ là, nàng làm sao có thể nói với hần rằng, chính nàng khi vẫn còn là một tiểu điều nhi đã mang trang sức đến chỗ này cất giấu!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc cup mắt xuống, trong đầu không ngừng suy nghĩ, tìm kiếm. Một khắc ngay sau đó, ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc bỗng lóe sáng, mở miệng từ từ nói.

“Hoàng thượng thứ tội, nô tài thật không biết... những trang sức này là do người cất chỗ này, chỗ này... là do khi mới vào cung nô tài bị lạc đường, ngẫu nhiên đi tới cung này. Hôm ấy là sau một trận mưa to, đất trên bề mặt bị cuốn trôi đi, nô tài nhìn thấy trên đất có một bọc đồ, lòng tò mò liền tiến tới mở ra. Quá kinh ngạc khi thấy trong đó có rất nhiều trang sức quý giá, bỗng chốc lòng tham nổi lên vì vậy mới len lén lấy đi một chiếc vòng tay, mang ra ngoài cung cầm cố...”

Đồng Nhạc Nhạc vừa mở miệng, liền làm ra vẻ bao đồ này là của Huyền Lăng Thương.

Huyền Lăng Thương nghe vậy, hàng mi thanh tú ngời ngời kia không hề nhàn hạ cau lại một cái, lập tức mở miệng hỏi lại.

“Lúc ấy, nếu người nhìn thấy cả một bao trang sức như vậy, tại sao lại chỉ lấy đi một cái vòng tay nhỏ trong đó, chỗ còn lại vẫn giấu tại đây?”

Huyền Lăng Thương không phải kẻ ngu, trong lời nói của Đồng Nhạc Nhạc nhiều lỗ hổng như vậy, hần sao có thể không nhận thấy!?

Nếu đổi lại là một người bình thường, bỗng nhiên nhặt được nhiều đồ như vậy, khẳng định không nói hai lời mà lấy đi tất cả, mang cất tại một nơi khác hoặc mang toàn bộ đi cầm cố để đổi ngân lượng. Ở bên ngoài sống cuộc sống đại phú đại quý, đâu cần ở lại hầu hạ trong hoàng cung.

Cho nên, Huyền Lăng Thương căn bản không tin những lời Đồng Nhạc Nhạc vừa nói.

Huyền Lăng Thương thông minh như thế, Đồng Nhạc Nhạc chắc chắn hần nhất định không tin câu chuyện này của nàng.

Vì vậy, khi nghe Huyền Lăng Thương nói ra mấy câu này, Đồng Nhạc Nhạc cố làm ra vẻ xấu hổ, ngượng ngùng nói.

“Nô tài lúc ấy đúng là có nổi lên lòng tham, nhiều trang sức quý giá như vậy...chỉ có điều, trước khi qua đời cha mẹ nô tài đã căn dặn, làm người không được quá tham lam. Nô tài luôn ghi nhớ lời cha mẹ giáo huấn nhưng lại không nỡ bỏ qua cơ hội này nên chỉ lấy đi một chiếc vòng tay rồi mang tất cả chỗ trang sức còn lại cất trữ về chỗ cũ. Nô tài nghĩ mang chiếc vòng tay kia đi cầm chắc cũng được ba ngàn lượng, liền lập tức mang theo Tiểu Quế Tử rời cung sống phóng túng, ai ngờ ở Thiên Hạ Đệ Nhất lâu Tiểu Quế Tử lại bị người ta đánh, nô tài giận quá liền giúp hần đánh trả, đâu biết rằng lại đánh trúng Thập Tam Gia...”

Những lời này của Đồng Nhạc Nhạc chính là thật lòng, nhưng nàng vẫn cố gắng làm nhỏ chuyện này.

Huyền Lăng Thương khẽ nhíu mày, ánh mắt rơi trên người Đồng Nhạc Nhạc như muốn tìm tòi nghiên cứu.

Đồng Nhạc Nhạc bị ánh mắt đó của Huyền Lăng Thương làm cho cả người không được tự nhiên.

Bởi vì, ánh mắt của hần quá mức sắc bén, dường như có thể nhìn thấu hết thấy. Nhưng đã đến nước này rồi, nàng chỉ có thể tiếp tục chống đỡ!

“Sau khi nhận ra người bị đánh là Thập Tam Gia, quá sợ hãi nô tài liền kéo theo Tiểu Quế Tử chạy trốn, cũng bởi chạy quá nhanh mới đánh rơi chỗ ngân phiếu mới đổi. Trong người không còn ngân lượng, nô tài

mới cả gan quay lại lấy bao trang sức này. Chuyện chính là như vậy, Hoàng thượng, xin người tha cho nô tài lần này...”

Đồng Nhạc Nhạc nói liền một hơi, cuối cùng quỳ trên mặt đất, khuôn mặt cầu khẩn đầy vẻ hối hận.

Đồng Nhạc Nhạc biết, Huyền Lăng Thương sẽ không hoàn toàn tin tưởng vì mấy câu nói của nàng.

Nhưng nàng cũng biết, dù không tin nhưng hẳn lại không thể chứng minh lời nàng nói là giả.

Dù sao, chỗ trang sức này được giấu ở đây khi nàng còn là tiểu điều nhi. Về phần Huyền Lăng Thương làm sao mà biết, nàng cũng không nghĩ ra được.

Hiện tại, nàng đã nói ra toàn bộ, Huyền Lăng Thương không hề có chứng cứ chứng minh. Nhiều nhất chỉ cho rằng nàng là một kẻ tham lam mà thôi.

Chính là, ở trên đời này, ai lại không tham?

Chẳng lẽ, người thấy tiền rơi trên đất mà không cúi xuống nhặt lấy hay sao? Không lấy chính là kẻ ngu ngốc!

Lúc này đây, nàng đợi, đợi Huyền Lăng Thương xử trí nàng thế nào! Có một điều luôn làm Đồng Nhạc Nhạc thắc mắc, là tại sao Huyền Lăng Thương biết chuyện nàng tới đây!?

Hắn đã biết những chuyện gì về nàng rồi?

Chẳng lẽ hẳn cho người theo dõi nàng?

Điều này làm Đồng Nhạc Nhạc lo lắng đến mức tâm trí treo lơ lửng.

Nếu Huyền Lăng Thương thực sự phái người theo dõi nàng, sau này, dù có làm việc gì nàng cũng càng phải thêm cẩn trọng, không thể để người khác phát hiện ra thân phận nữ nhi của mình...

Không gian bốn bề yên lặng, Huyền Lăng Thương không nói một lời, cẩn thận quan sát tiểu thái giám đang quỳ trên mặt đất.

Huyền Lăng Thương biết tiểu thái giám này chắc chắn có chuyện gạt mình. Lời của người này rốt cuộc là có mấy phần là thật? Mấy phần là giả? Tư chất thông minh như hắn cũng không thể nhận ra được.

Xem ra, hẳn phải phái người điều tra thân phận của tiểu thái giám này một phen! Trong lòng tính toán, Huyền Lăng Thương bạc môi khẽ mở.

“Đã như vậy, người cứ lui xuống trước đi”

Tại nghe thấy Huyền Lăng Thương cho lui, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng mừng thầm, tâm tư đang treo ngược cuối cùng cũng thả xuống.

Đồng Nhạc Nhạc nghĩ, Huyền Lăng Thương không có chứng cứ chứng minh nàng nói láo cho nên mới thả nàng đi.

Tuy nhiên, Đồng Nhạc Nhạc vui mừng chưa được bao lâu liền bị câu nói tiếp theo của Huyền Lăng Thương làm cho tức chết.

“Người có thể đi, đồ... để xuống toàn bộ!”

...

“Ai...”

Đồng Nhạc Nhạc thở dài, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo nhìn lên một góc bốn mươi lăm độ, trên mặt lộ rõ đau buồn.

Tiểu Lô Tử ngồi bên cạnh thấy Đồng Nhạc Nhạc lại thở dài, trên mặt u ám, dường như có rất nhiều tâm sự liền cảm thấy nghi hoặc.

“Tiểu Nhạc Tử, gần đây ngươi làm sao vậy? Từ ngày nghỉ đó, hôm nào ta cũng thấy ngươi thở dài, đã nhiều ngày như vậy, số lần ngươi thở dài có thể dùng đến thiên số mà tính toán rồi! Ngươi rốt cuộc có tâm sự gì? Nói cho ta cùng Tiểu Quế Tử nghe thử, để xem chúng ta có thể giúp được ngươi không!”

Tiểu Quế Tử ngồi một bên nghe thế, cũng lập tức tiếp lời.

“Đúng vậy, Tiểu Nhạc Tử, bình thường ngươi đâu có như vậy, gần đây đã phát sinh chuyện gì? Nhìn ngươi mỗi ngày đều thở dài, lá cây trong Hoàng cung cũng rụng sạch cả rồi. Tiểu Nhạc Tử không phải ngươi nói chúng ta là bằng hữu sao? Nếu xem bọn ta là bằng hữu thì mau nói ra tâm sự của ngươi, biết đâu... chúng ta có thể giúp ngươi!”

Lúc này là giữa trưa, Đồng Nhạc Nhạc, Tiểu Lô Tử và Tiểu Quế Tử ba người đang ở phòng ăn dùng bữa.

Thực ra, với thân phận Nhất Đẳng Thái Giám của Đồng Nhạc Nhạc bây giờ, không cần đến phòng ăn dùng bữa, sẽ có người đưa cơm cho nàng giống như trước đây.

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc thích ăn cùng với Tiểu Quế tử và Tiểu Lô Tử

194. Chương 196: Chương 110-3 : Tại Sao Lại Là Ngươi?

Hơn nữa bình thường tất cả mọi người có công việc của mình, cho nên trừ giờ ăn cơm thì mọi người mới có thể tụ tập chung một chỗ. Còn bình thường chỉ có thời gian nghỉ ngơi mới có thể tụ tập đông đủ với nhau .

Hiện tại , Đồng Nhạc Nhạc cả người mệt mỏi ngồi ở nơi này, mở thức ăn đặt ở trước mặt nàng ra , Đồng Nhạc Nhạc chỉ tùy ý bởi hai cái, liền không hề ăn nữa.

Bởi vì, nàng thật sự là không có tâm tình ăn a.

Nhớ lại buổi nghỉ ngơi hôm đó, nàng tại lãnh cung tính toán đồ trang sức đi ra ngoài thì vẫn còn tiền, ai biết được Huyền Lăng Thương phát hiện, bắt được ngay tại chỗ .

Mặc dù nàng liêu bịa chuyện , nhưng Huyền Lăng Thương tạm thời không có được căn cứ chính xác là nàng nói láo , cho nên mới thả nàng đi .

Chỉ là, nàng chôn trang sức ở bên trong lãnh cung ,bị Huyền Lăng Thương mang đi ,một món cũng không lưu lại .

Nhìn thấy đồ trang sức nguyên bản thuộc về nàng , tuy nói là Huyền Lăng Thương đưa, nhưng mà hiện nay đã là của nàng , lại bị Huyền Lăng Thương thu hồi hết, nàng vẫn không thể có nửa câu oán hận.

Ngẫm lại, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy tâm đang nhỏ máu, phảng phất có người lúc này đang một tay cầm cây đao ,từ từ cắt từng miếng thịt của nàng , hung hăng hành hạ nàng .

Vừa nghĩ tới những món đồ trang sức này của chính mình , nàng trước đây vẫn còn tính toán dựa vào những đồ trang sức này sống qua nửa đời sau.

Hiện tại thì hay rồi, bị tịch thu toàn bộ .

Hơn nữa, Huyền Lăng Thương lần trước vẫn còn phạt nàng một năm bổng lộc, hiện nay, ngoại trừ ăn uống là nàng không cần phải lo , thì tiền tiêu vặt cũng không có một xu.

Càng nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy đau buồn , phảng phất như cả thế giới của nàng đều trở nên xám xịt .

Giờ phút này, gặp lại Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử đang lo lắng nghi hoặc nhìn nàng , trong lòng biết bọn họ lo lắng ỉn, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là một mỗi khoát tay áo, yếu ớt ỉu xìu mở miệng nói.

“Không có việc gì, các ngươi không nên lo lắng.”

Dù sao, chuyện này coi như có nói cho bọn họ cũng chẳng để làm gì, không phải sao! ?

Hơn nữa, chuyện này nàng cũng không thể nói cho bọn họ biết được.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc càng thêm bất đắc dĩ .

Chỉ là , sau này lúc bản thân phiền lòng, liền ngay cả một người để tâm sự cũng không có ai , ngẫm lại cũng thật đáng buồn.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc ăn không ngon , không thể làm gì khác hơn là đứng lên, cùng Tiểu Quế Tử bọn họ xua xua tay, mở miệng nói.

“Các người tiếp tục ăn đi, ta trước ra ngoài đi dạo một chút.”

Nàng hiện giờ tâm tình bị đè nén, có lẽ ra ngoài đi dạo một chút giải sầu cũng tốt .

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thở dài, lưu lại Tiểu Lô Tử và Tiểu Quế Tử mặt mày lo lắng , sau đó xoay người rời khỏi phòng ăn.

Đồng Nhạc Nhạc từ từ đi ra bên ngoài , giờ phút này, nàng cũng không biết chính mình rốt cuộc muốn đi đâu.

Giờ phút này, là thời gian Lý Tường chịu trách nhiệm. Nàng còn nhiều thời gian, cũng không cần thiết phải vội quay trở về điện Dưỡng Tâm.

Cho nên, Đồng Nhạc Nhạc liền không mục đích cứ đi tới phía trước .

Vừa đi Đồng Nhạc Nhạc vừa thở dài.

Cũng không biết đi bao nhiêu thời gian, đột nhiên, một hồi tiếng đàn dịu dàng cách đó không xa nhẹ nhàng vọng lại đây.

Tiếng đàn cuốn hút hơn, phảng phất như tiếng hạt mưa rơi trên lá sen, thánh thót dễ nghe.

Lại có lúc như tri âm tri kỷ, chìm nhận hót dài, khí thế hào hùng . . .

Nghe tiếng đàn cuốn hút mà quen thuộc, Đồng Nhạc Nhạc đang mặt mày mệt mỏi ,mắt nhắm lập tức sáng ngời!

Bởi vì, nàng nhận được tiếng đàn này, ở bên trong hoàng cung, có thể gây được tiếng đàn xuất chúng như thế, trừ Lan Lăng Vương Lan Lăng Thiệu Giác ra, không còn ai khác !

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc đảo mắt nhìn quanh một lượt bốn phía.

Mới phát hiện, nàng tại lúc bất tri bất giác, đã đi tới bên ngoài cung Bồng Lai .

Cung Bồng Lai bình thường rất ít người đi vào, bên trong cảnh sắc đẹp hơn, đẹp như Tiên Cảnh, Lan Lăng Thiệu Giác bình thường thích nhất tới đây đánh đàn.

Nghĩ đến lúc này Lan Lăng Thiệu Giác ở tại trong cung Bồng Lai, Đồng Nhạc Nhạc bước đi nhanh hơn, hướng tới trong cung Bồng Lai mà chạy .

Hiện tại tâm tình nàng đang phiền toái, nghe thấy tiếng đàn dịu dàng , không biết như thế nào, tâm tình bình phục không ít.

Lại nghĩ đến nam nhân xinh đẹp hòa nhã tuần tú kia, tâm tình Đồng Nhạc Nhạc , không khỏi bắt đầu mừng thầm .

Không được bao lâu, Đồng Nhạc Nhạc liền đi tới trong cung Bồng Lai.

Đưa mắt nhìn khắp một vòng, chỉ thấy trong cung Bồng Lai,giả sơn nước chảy, rường cột chạm trổ. Có chiếc cầu đá Bạch Ngọc nối thẳng đến đình nghỉ mát Bạch Ngọc trên hồ.

Ở trên mặt hồ sóng nước lăn tăn kia, đình nghỉ mát bát giác Bạch Ngọc phảng phất siêu trần thoát tục mà dường như độc lập. Ở giữa cảnh trời nước trong veo, càng tỏ ra phóng khoáng. *ghét nhất tả cảnh ..*

Ngày mùa thu ánh mặt trời nhẹ nhàng chiếu xuống, soi hồ nước ánh vàng lấp lánh. Bên trong đình nghỉ mát Bạch Ngọc, tiếng đàn du dương không ngừng theo gió vắng tới.

Bởi vì cự ly có hơi xa, hơn nữa còn lớp lụa mỏng che chắn, Đồng Nhạc Nhạc không thấy rõ lắm cảnh vật bên trong đình nghỉ mát .

Chỉ có điều nàng đã biết rõ, Lan Lăng Thiệu Giác đang tại bên trong đình nghỉ mát.

Nghĩ đến nam nhân dịu dàng như hoa như ngọc kia, giờ phút này đang ở trong đình say sưa gảy đàn, Đồng Nhạc Nhạc không dám tùy tiện lên tiếng quấy rầy. Nàng chỉ lặng lẽ không một tiếng động đi tới, nhằm hướng bên trong đình nghỉ mát .

Lụa mỏng bầy màu theo gió phiêu lãng, tạo ra ở giữa không trung một đường cong phóng khoáng tươi đẹp .

Cũng khiến cho bóng dáng nam nhân đang ngồi đánh đàn bên trong đình nghỉ mát như ẩn như hiện ở trong tầm mắt của Đồng Nhạc Nhạc .

Chỉ thấy trên người nam nhân mặc một bộ trường sam trắng như tuyết , một mái tóc dài đến tận hông tựa như thác đổ, chỉ dùng một dây cột tóc Nguyệt Nha (hình trăng non) nhẹ nhàng buộc lên một búi nhỏ, còn lại toàn bộ thả rời phía sau, xõa xuống hai bên vai.

Nó làm cho gương mặt tuần tú như ngọc kia càng được phác họa vô cùng nhuần nhuyễn .

Hàng mi dài cong như cánh trúc, vắt đến tóc mai.

Mũi cao thẳng mịn màng như ngọc, lập tức hiện ra tao nhã.

Đôi môi đầy đặn, sắc môi hồng nhuận, phảng phất như hồng mai nở rộ đầu tháng chạp , đẹp đẽ như vậy!

Một đôi hắc mâu hình lá răm kia, giờ phút này có hơi nhắm lại, khiến cho lông mi xem ra càng dài cong vút hơn .

Gió mát hiu hiu, làm một sợi tóc xanh vương vào gò má nam nhân .

Chỉ thấy sợi tóc xanh kia nghịch ngợm lướt qua gò má nam nhân , khiến cho nam nhân vốn tuần tú vô song, nay nhìn qua lại tăng thêm vài phần dịu dàng.

Nam nhân không biết có người tới gần, giờ phút này đang đắm chìm mê muội trong tiếng đàn của chính mình gảy.

Mười ngón tay thon thả trắng nõn hiếm thấy, càng là không ngừng lướt trên dây đàn .

Ngay lập tức, liên tiếp tiếng đàn êm dịu, được phát ra từ phía nam nhân. . .

Tiếng đàn du dương, tao nhã dễ nghe, hấp dẫn không nói nên lời.

Dần dần , Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy chính mình như được đặt trong biển lửa , bốn phía trăm hoa đua nở, đẹp không sao tả xiết.

Sau một khắc, hình ảnh lại chuyển, trước mặt mình, phảng phất xuất hiện một dòng suối nhỏ thật dài , bày cá ở trong nước không ngừng tự do tự tại bơi qua bơi lại.

Cách đó không xa, là những đứa trẻ đang không ngừng truy đuổi vui đùa âm ỉ. . .

Cuối cùng, hình ảnh vừa chuyển,xuất hiện trước mắt Đồng Nhạc Nhạc, là núi cao liên miên không ngừng , còn có cả thảo nguyên mênh mông.

Trên thảo nguyên, một đàn dê đang ăn cỏ non màu mỡ , thông dong nhàn nhã.

Trời cao trong xanh như vừa được gột rửa, đẹp không sao tả xiết.

Mây trắng lớp lớp, trắng nõn không tỳ vết.

Gió mát hiu hiu, Đồng Nhạc Nhạc chun mũi phảng phất còn có thể ngửi được mùi vị mới lạ

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, tiếng đàn đã dừng, Đồng Nhạc Nhạc vẫn còn đắm chìm trong mê muội mới vừa rồi của tiếng đàn dịu dàng , không cách nào kiềm chế.

Cho đến khi một đạo âm thanh mềm mỏng, đột nhiên vang lên, đưa Đồng Nhạc Nhạc quay về thực tế.

“Tiểu Nhạc Tử, làm sao người ở chỗ này! ?”

195. Chương 198: Chương 110-23: A, Xà A

Edit : Angelina Yang

Chính hắc mang rắn đến hù dọa nàng, chính hắc cũng là sợ rắn nhất!

Phải biết rằng, nàng lớn lên tại cô nhi viện. Mà cô nhi viện được dựng dưới chân núi, bình thường nàng cũng nhìn thấy không ít rắn. Lâu ngày, đối với loại động vật như rắn cũng không còn sợ hãi.

Có đôi khi, bắt được con rắn tương đối lớn, còn có thể làm thêm món canh rắn đó!

Hiện nay, con rắn này trên tay Huyền Lăng Phong lại không có độc, nàng mới không sẽ sợ hãi đây!

Chỉ là, nhìn thấy Huyền Lăng Phong bị chính mình dùng rắn để dọa mà sợ đến sắc mặt trắng bệch, Đồng Nhạc Nhạc liền thấy buồn cười, hơn nữa, cũng nổi lên ý đồ chọc ghẹo.

Một đôi mắt xinh đẹp kia tràn đầy vui vẻ, ngoài miệng lại nói.

“Thập Tam Gia, ngài nhìn một cái, con rắn này vừa dài vừa to, xem ra thực sự đáng sợ, đúng không! ?”

Vừa nói, Đồng Nhạc Nhạc càng là cố ý đưa con rắn đến gần Huyền Lăng Phong, làm cho Huyền Lăng Phong sợ đến phải lui về phía sau từng bước.

“Người người người, người không nên tiến lại đây, vứt con rắn đi nhanh lên một chút! ! !”

Huyền Lăng Phong vừa lùi lại phá sau, ánh mắt của hắn nhìn phía con rắn, phảng phất như thấy phần tử khủng bố.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc hé miệng cười trộm, trên mặt lại tỏ ra quan tâm hỏi :

“Thập Tam Gia, kỳ thật con rắn này xem ra đáng sợ mặc dù khủng bố một chút, chỉ là, khởi đầu canh rắn là món cực kỳ ăn ngon. Hơn nữa, hiện tại lại là trời thu, trời thu tốt nhất là ngắm hoa cúc ăn canh rắn, Nếu như ngài không chê, Thập Tam Gia, nô tài sẽ nấu con rắn này làm canh cho ngài ăn, ngài có đồng ý không! ?”

Đồng Nhạc Nhạc nói với vẻ mặt hảo tâm, cuối cùng, còn không từ chối đôi mắt vô tội một phen.

Nghe vậy, gương mặt Huyền Lăng Phong cũng là lập tức thoát cái trắng bệch.

Những lời nói ra, càng là có hơi nói lấp.

“Người, người nói cái gì! ? Canh rắn! ?”

“Đúng vậy, canh rắn, trời thu ăn canh rắn, là một món ngon cực kỳ sao! ?”

Nói đến lời này, Đồng Nhạc Nhạc càng là vẻ mặt thêm thường, nhìn Huyền Lăng Phong đến nổi da gà.

Ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc càng thêm sợ hãi.

Lúc đầu, hắn là muốn dùng rắn đi hù dọa tên nô tài này, không nghĩ tới, tên nô tài này lại không sợ rắn!

Bây giờ còn nói cái gì mà làm canh rắn! ? Trời ạ, tên nô tài này, rốt cuộc là ai! ? Thật sự là rất khủng bố!

Trong lòng nghĩ vậy, Huyền Lăng Phong lại thấy thân thể trên tay Đồng Nhạc Nhạc không ngừng lắc lắc, phun ra cái lưỡi màu đen tím thì chỉ cảm thấy trong lòng sợ hãi.

Cuối cùng, Huyền Lăng Phong là cũng không chịu nổi nữa, chỉ là nhanh chóng xoay người, cuống quýt chạy thoát.

Nhưng mà cuối cùng, Huyền Lăng Phong vẫn không nhịn được mở miệng hù dọa một câu.

“Người cứ chờ Bồn vương !”

Mối thù này , hần luôn nhớ kĩ!

Đối với Huyền Lăng Phong vừa tức tối lại sợ hãi , Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy buồn cười không thôi.

Đặc biệt nhìn thấy dáng vẻ Huyền Lăng Phong sợ đến chạy trốn chết, nàng không khỏi bĩu bĩu môi đôi môi đỏ mọng, khinh thường nói.

“Hừ! Tiểu quỷ nhất gan!”

Vừa nói dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc liền quăng con hắc xà trên tay ra, rồi đóng cửa trở về phòng!

Nghĩ đến, trải qua lần này, Huyền Lăng Phong đối với chính mình càng thêm hận thấu xương , chỉ là vậy thì đã làm sao! ?

Ai sợ ai! ?

...

Thời gian trôi đi như chớp mắt, già nửa tháng đã trôi qua. Từ sau sự kiện thả rắn lần đó, Huyền Lăng Phong cũng không biết là bị chính mình hù dọa , có lẽ còn chưa nghĩ ra được biện pháp đối phó mình. Cũng hoặc là, hần bị Hách Đức nhìn rất nghiêm, không có thời gian tiếp tục làm ác.

Mấy ngày này, Đồng Nhạc Nhạc thấy gió êm sóng lặng.

Hôm nay, là ngày Đồng Nhạc Nhạc được nghỉ ngơi . Đồng Nhạc Nhạc đã nói thật tốt với Tiểu Lô Tử và Tiểu Quế Tử . Nàng tính toán hôm nay, mọi người cùng nhau nghỉ ngơi, kiếm cái gì chơi đùa cho thật vui!

Tuy nói, Tiểu Quế Tử vẫn là Tam Đẳng Thái Giám, trong cuộc sống ngày thường , Đồng Nhạc Nhạc vẫn cứ chơi đùa cùng Tiểu Quế Tử . Đối với điều này, Tiểu Quế Tử đương nhiên là cảm động không thôi.

Phải biết rằng, ở tại hoàng cung này, một mực đều là vãi cao đạp thấp, tôn ti rõ ràng.

Giống như Đồng Nhạc Nhạc như vậy, ở trong mắt mọi người, là người số đỏ bên cạnh hoàng thượng . Hiện nay, lại vẫn còn tự hạ thấp địa vị để chơi đùa cùng Tiểu Quế Tử, khiến cho Tiểu Quế Tử làm sao mà không cảm động! ?

Đối với điều này, Đồng Nhạc Nhạc càng là buồn cười không thôi.

Ở trong mắt Đồng Nhạc Nhạc, mọi người đều ngang hàng. Ai đối tốt với nàng, tự nhiên trong lòng nàng hiểu rõ.

Ban đầu Tiểu Quế Tử không ngừng giúp nàng, những tình cảm này, nàng vĩnh viễn nhớ kỹ.

Làm sao lại bởi vì chính mình may mắn thăng chức , liền quên đi bằng hữu trước kia ! ?

Đồng Nhạc Nhạc cũng nói như thế với Tiểu Quế Tử . Tiểu Quế Tử nghe vậy, càng là cảm động không thôi.

Cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc còn giới thiệu Tiểu Lô Tử làm quen với Tiểu Quế Tử , có lẽ là hai người tuổi tương tự, tính tình không sai biệt lắm, nên nhanh chóng liền trở thành bạn tốt cùng chung chí hướng .

Vì vậy hôm nay, Đồng Nhạc Nhạc liền ước hẹn kĩ, cùng nhau nghỉ ngơi, chơi thật vui một chút.

Đối với điều này, Tiểu Lô Tử và Tiểu Quế Tử tự nhiên không có dị nghị.

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc hiện nay, mặc dù thân là Nhất Đẳng Thái Giám, bổng lộc không thấp.

Nhưng mà bởi vì lần trước bị Huyền Lăng Phong biết được chính mình là người đánh hần, liền bị Huyền Lăng Thương phạt bổng một năm.

Đối với điều này, Đồng Nhạc Nhạc lại cũng không để ý chút nào.

Dù sao, nàng vẫn còn một mỏ vàng nho nhỏ nữa!

Đợi nàng đến lãnh cung lấy ra một món trang sức trong đó đem đi cầm cố, là có thể đổi lấy rất nhiều bạc .

Nghĩ tới đây, hôm nay Đồng Nhạc Nhạc liền dậy thật sớm . Sau đó, trong tình huống không làm kinh động những người khác, nàng lặng lẽ không một tiếng động đi về hướng tới lãnh cung .

Chỉ thấy giờ phút này, đúng là canh năm , trăng sáng vẫn còn lơ lửng ở phía tây , những ngôi sao nhấp nháy. Chỉ có từ đằng đông đang dần dần hiện ra màu ửng hồng , báo hiệu một ngày mới sắp sửa đến .

Buổi sáng sớm ngày mùa thu, vẫn còn tương đối dịu dịu.

Trong không khí hàm chứa một sự trong lành và rõ ràng, làm cho người ta ngủ thấy, đầu óc liền tỉnh táo không thôi.

Đồng Nhạc Nhạc giờ phút này, vừa dùng ánh mắt đầy cảnh giác nhìn quanh khắp nơi, mắt nhìn sáu hướng, tai nghe bát phương. Sau khi nhìn lại rõ ràng bốn phía không người , hẩn liền lặng lẽ không một tiếng động đi tới chỗ mình giấu trang sức ở lãnh cung .

Giờ phút này bốn phía im lặng vô cùng, chỉ có đàn chim dậy sớm giương cánh bay cao, hơn nữa phát ra tiếng chim hót líu ríu véo von .

Đồng Nhạc Nhạc đã có chuẩn bị , hẩn cầm lấy cái xẻng, liền bắt đầu nhanh chóng đào chỗ đất cát.

Không được một hồi, liền lộ ra cái túi vải nhỏ nàng chôn ở chỗ này. Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc đôi mắt sáng ngời, khoe miệng cong lên một cái, mặt mày mừng thầm.

“Hi hi, hôm nay lấy cái gì đem đi cầm đây! ? Cầm cái vòng ngọc Phỉ Thúy! ? Có lẽ mã não Thủ Trạc (xuyên)! ?”

Liền trong thời gian Đồng Nhạc Nhạc vừa mở ra túi vải lanh rồi chọn lựa , thì nàng không biết, ở sau lưng nàng cách đó không xa, có một đạo bóng đen chợt lướt qua. Một người động tác mau lẹ, liền chạy về hướng tới điện Dưỡng Tâm . . .

Đồng Nhạc Nhạc lại hoàn toàn không biết. Giờ phút này, trong mắt nàng chỉ có những món trang sức. Nhớ lại vòng tay lần trước kia có khả năng đổi lấy ba ngàn lượng ngân phiếu, nơi này mỗi một món so với chiếc vòng tay kia đều tốt hơn, nói vậy có thể đổi lấy nhiều tiền hơn.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc sung sướng nheo nheo đôi mắt .

Khoe miệng cong lên một cái, không khỏi nhẹ nhàng ngâm nga khúc hát.

Cùng lúc đó, bên trong điện Dưỡng Tâm .

“Hoàng thượng, thuộc hạ có chuyện bẩm báo!”

Canh năm , Huyền Lăng Thương đã dậy, giờ phút này, đang có cung nhân hầu hạ , thay quần áo rửa mặt.

Giờ phút này, nhìn thấy Đới Dao thị vệ đang quỳ trên mặt đất trước người , Huyền Lăng Thương huyệt mâu tuyệt đẹp động lòng người kia không khỏi lóe ra một phen.

196. Chương 199: Huyền Lăng Thương Không Vui 2+3

Hơn nữa gương mặt tuần mỹ vô song, tính tình hiền hòa phóng khoáng.

Chặc chặc chặc, thế gian như thế nào có nam tử mê người như thế!?

Cũng khó trách trong cung từ cung nữ chưa thành hôn, cho đến trù nương ở trù phòng đã thành gia, thậm chí nữ quan đã qua lục tuần*, mỗi khi nói về Lan Lăng Vương, đều là vẻ mặt hâm mộ.

*lục tuần: 60 tuổi

Trong lòng đang nghĩ ngợi, đôi mắt nhung của Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hơi nheo lại, khoe miệng theo tiếng đàn tuyệt mỹ, dần dần nhếch lên.

Dáng vẻ say mê kia, giống như tiểu miêu lười biếng, rất là đáng yêu!

Đương lúc Lan Lăng Thiệu Giác đang gảy đàn, lúc này hắc mâu tuyệt đẹp không khỏi hơi ngược lên. Đến khi nhìn thấy vẻ mặt say mê của tiểu thái giám ngồi trước mặt mình, vẻ dịu dàng trong mắt càng sâu thêm một phần.

Trước kia, thời điểm hắn đánh đàn, không thích có người quấy rầy, cũng không thích có người ở bên cạnh hắn.

Nhưng mà hiện tại, nhìn vẻ mặt say sưa mê muội của tiểu thái giám ở trước mắt khi mình gảy đàn, trong lòng Lan Lăng Thiệu Giác lại tràn đầy sung sướng.

Nụ cười trên khóe miệng, càng hiện ra nồng ấm hơn, nhưng mà Lan Lăng Thiệu Giác lại không biết được điều đó ...

Tuy nhiên, hai người ở trong lương đình, một người nghiêm túc đánh đàn, một người say mê tiếng đàn, lại hoàn toàn không biết ở ngoài lương đình cách đó không xa, một đạo bóng dáng cao lớn, đang lẳng lặng tùy ý đứng ở đó.

Gió thu chậm chậm, hất tay áo long bào màu vàng của nam tử phất phới, tóc dài tung bay.

Nam tử đắm chìm trong ánh dương ấm áp chiếu xuống, nhưng mà, gương mặt nghiêm nghị của nam tử kia lại hoàn toàn băng lãnh.

Môi mỏng hơi nhếch lên, biểu hiện nam tử đang không vui.

Mà người này, không phải ai khác, chính là Huyền Lăng Thương vì tiếng đàn mà đến.

Sau khi phê hết sổ sách, Huyền Lăng Thương rảnh rồi không có việc làm, liền đi ra dạo một lát, nghe thấy cung Bồng Lai truyền đến tiếng đàn, Huyền Lăng Thương liền khẳng định Lan Lăng Thiệu Giác đang đánh đàn nơi đó, liền muốn sang đó cùng hắn đánh cờ

Không ngờ, thời điểm hắn bảo đám cung nhân lui xuống (ta chém) đi đến cung Bồng Lai, nhưng là nhìn thấy một màn trước mắt.

Chỉ thấy trong lương đình, một người đánh đàn, một người vẻ mặt say mê nghe.

Mà tiểu thái giám đang say mê lắng nghe, không ai khác chính là thái giám bên người hắn, Tiểu Nhạc Tử!?

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương trong lòng kinh ngạc.

Từ ngày đó, sau khi hắn tịch thu những món trang sức tại lãnh cung, hắn lại phát hiện, tên tiểu thái giám này mỗi ngày đều mệt mỏi, tinh thần suy giảm trầm trọng.

Mà lúc này, hắn lại có vẻ mặt say mê hạnh phúc ở chỗ kia, hai tay chống cằm, nghe nam tử trước mặt gảy đàn.

Không biết sao, Huyền Lăng Thương khi nhìn thấy biểu tình sau mê hạnh phúc trên mặt tiểu thái giám, trong lòng liền cảm thấy chua xót...

Trong lòng không khỏi hờn giận, hàng mi thanh tú ngời ngời kia của Huyền Lăng Thương không khỏi nhẹ nhàng nhăn lại.

Lý Tường theo sát phía sau, thấy Huyền Lăng Thương chỉ gắt gao đứng ở chỗ này, xem tình hình lương đình bên kia, nhưng không đi đến đó.

Trong lòng nghi hoặc, hắn không khỏi mở miệng hỏi.

”Hoàng thượng, người không đến đó sao!? Lan Lăng Vương đang ở bên kia a!! ”

Nghe Lý Tường nói, Huyền Lăng Thương chỉ hơi mấp máy bạc môi, lập tức, bạc môi hé mở, trầm giọng nói.

”Trở về ”

Nói xong lời này, Huyền Lăng Thương lập tức xoay người, sau đó điềm tĩnh sải bước nhanh chóng ly khai.

Thấy vậy, Lý Tường trong lòng nghi hoặc.

Không biết sao, hần cư nhiên cảm giác được giờ phút này chủ tử đang tức giận! (cho anh tức đến chết)

Nhưng mà, người tới cùng vì sao tức giận a!?

Lý Tường trong lòng khó hiểu, nhìn lại một màn trong lương đình, vẫn là nghi mãi không xong...

Ngay lúc Huyền Lăng Thương xoay người rời khỏi, nguyên bản trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đang say mê tiếng đàn tuyệt mỹ, trong lòng không khỏi xuất hiện cảm giác kỳ lạ, hình như, có người đang dùng ánh mắt nóng rực nhìn nàng...

Cảm giác được như vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức quay đầu, hướng tới nơi ánh mắt phát ra nhìn lại, nhưng mà, nơi đó nào có người khác!?

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sửng sốt, lòng tràn đầy nghi hoặc.

Chẳng lẽ nàng cảm giác sai!?

Nếu không, vì sao nàng có cảm giác, nơi đó vừa rồi có người một mực nhìn chăm chăm nàng a!?

Trong lúc lòng đang nghi hoặc, tiếng đàn chậm rãi dừng lại.

Đôi mắt đen của Lan Lăng Thiệu Giác hơi ngược lên, nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc đang quay đầu, nhìn chăm chăm một phương hướng, hơn nữa đáng vẻ lại nghi hoặc.

Vì thế, hần không khỏi quay đầu, nhìn theo ánh mắt của Đồng Nhạc Nhạc.

Chẳng qua nơi đó ngoài núi giả cùng nước chảy, cái gì cũng không có.

Thấy vậy, Lan Lăng Thiệu Giác nghi hoặc trong lòng, không khỏi mở miệng hỏi

” Tiểu Nhạc Tử, ngươi nhìn cái gì a!?”

” A, không có việc gì, chỉ là vừa cảm giác được có người đứng ở nơi đó nhìn qua bên này, nhưng khi quay đầu lại, lại không thấy ai, thật là kỳ quái ”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, vẻ mặt nghi hoặc.

Nghe vậy, khuôn mặt tuấn tú của Lan Lăng Thiệu Giác ngây một lúc, lập tức, một lần nữa nhìn lại địa phương vừa rồi, điệu bộ có vẻ dăm chiêu.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, cho rằng lời của mình khiến cho Lan Lăng Thiệu Giác phiền nào, lập tức mở miệng nói.

” Có lẽ nô tài cảm giác sai rồi ”

Nói tới đây, Đồng Nhạc Nhạc giống như nghi tới cái gì, lập tức mở miệng cười nói.

” Không ngờ Lan Lăng Vương đánh đàn dễ nghe như vậy a! Trước kia thường nghe người khác nói, Lan Lăng Vương không chỉ văn võ toàn tài, lại còn am hiểu tiếng đàn, hôm nay được thấy, quả thật không sai ”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Lan Lăng Thiệu Giác hé miệng mỉm cười .

Chỉ cảm thấy, nếu lời này do những người khác nói, nhất định là do nịnh hót. Nhưng mà lời này từ trong miệng tiểu thái giám trước mắt, Lan Lăng Thiệu Giác lại cảm thấy vô cùng thoải mái.

Bởi vì tiểu thái giám trước mắt, ánh mắt trong veo, không giả dối chút nào.

Hần giống như là một tờ giấy trắng, trong lòng có cái gì, sẽ không chút nào che dấu biểu lộ trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo.

Hơn nữa, trong lòng có cái gì, cũng đều chân thực nói.

Người như vậy, rất chân thực!

Người chân thật như vậy, tại chốn hoàng cung nơi nơi đều là người lừa gạt ta, đúng là hiếm thấy!

Cũng bởi vì người chân thực như vậy, mới khiến cho Lan Lăng Thiệu Giác cảm giác đặc biệt quý báu!

Giờ phút này gặp lại vẻ mặt hứng thú đáng vẻ hy vọng của Đồng Nhạc Nhạc, Lan Lăng Thiệu Giác dường như nghĩ đến cái gì, môi đỏ mọng mở miệng hỏi.

” Người đối với cầm hình như rất thích!?”

Nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác, Đồng Nhạc Nhạc không chút nào giấu diếm, vội vàng không ngừng gật đầu, mở miệng cười nói.

“Đúng vậy, kỳ thật trước kia nô tài không hiểu gì về các loại cầm. Chỉ là, từ khi nghe Vương gia đánh đàn , liền bị mê hoặc sâu sắc. Đặc biệt, nhìn thấy dáng vẻ lúc Vương gia đánh đàn thật là đẹp mắt, nên ảo tưởng, nếu như có một ngày nô tài cũng học được đánh đàn , thật là tốt biết bao a! ?”

Đồng Nhạc Nhạc nói tới đây, bộ dáng say mê hoan hỉ , hai tay chấp lại, vẻ mặt hi vọng.

Tuy nhiên sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc dường như là nghĩ đến cái gì, đôi mắt nhung rạng rỡ ngời ngời chợt tối sầm lại, phảng phất như cây nến đột nhiên bị dập tắt , bốn phía hoàn toàn xám xịt.

Âm thanh tiếp theo, cũng mang một tia bất đắc dĩ cùng thất vọng.

“Đáng tiếc, nô tài thân phận hèn mọn, coi như muốn học đánh đàn cũng không thể. . .”

Nói tới đây, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không che dấu nỗi buồn bã mất mát.

Nhìn thấy tiểu thái giám trước mắt mặt mày thất vọng , hàng mi thanh tú ngời ngời kia của Lan Lăng Thiệu Giác không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái.

Bởi vì tiểu thái giám này, từ lần đầu tiên nhìn thấy mình, hắn luôn mang vẻ mặt lạc quan cười hì hì .

Cho dù là bị quân sự thái giám tận lực làm khó dễ đều kệ, trên mặt đều tràn đầy lạc quan và hy vọng.

Cho nên hiện tại nhìn thấy tiểu thái giám này mặt mày thất vọng , Lan Lăng Thiệu Giác cảm giác được trong lòng có hơi không thoải mái .

Thật sự không muốn nhìn thấy tiểu thái giám này có bộ dạng buồn bã thất vọng , bởi vì, hắn cảm giác được tiểu thái giám này, hắn là mỗi ngày đều cười hì hì mới được.

Nghĩ tới đây, Lan Lăng Thiệu Giác hé mở làn môi hồng, cơ hồ không hề nghĩ ngợi, liền mở miệng nói.

“Nếu như người nghĩ muốn đánh đàn, Bổng vương có khả năng dạy người!”

“Cái gì! ?”

Vốn Đồng Nhạc Nhạc đang lúc buồn bã , sau khi nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác , khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức sùng sốt, ngược đôi mắt xinh đẹp lên nhìn về phía Lan Lăng Thiệu Giác ngồi ở trước mặt .

Ánh mắt nhìn về phía Lan Lăng Thiệu Giác, càng là không che dấu chút nào ngạc nhiên và kinh ngạc.

Sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc phục hồi tinh thần lại , hé mở làn môi đỏ mọng, lời nói ra mang theo một tia không dám xác định.

“Vương gia, người nói, người muốn dạy nô tài đánh đàn! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, cho là mới rồi mình nghe lầm .

Không ngờ, Lan Lăng Thiệu Giác sau khi nghe được lời của nàng , cũng là nhẹ nhàng gật đầu, khóe miệng cong lên một cái, mở miệng cười khê.

“Đúng vậy, người không phải nghĩ muốn đánh đàn sao! ? Bổng vương có khả năng dạy người.”

Lan Lăng Thiệu Giác mở miệng, giọng điệu xác định.

Mặc dù, thời điểm vừa rồi khi hắn nói ra câu nói kia , chính mình đều có hơi kinh ngạc một phen.

Dù sao, cho tới nay, lúc đánh đàn hẳn thích một mình một người, không thích có người ở bên cạnh quấy rầy.

Chớ nói chi là, sẽ tự mình dạy người đánh đàn .

Tuy nhiên, thấy tiểu thái giám trước mắt này, không biết như thế nào, tất cả đều thay đổi.

Có lẽ, tiểu thái giám trước mắt này, là lúc hẳn bên trong hoàng cung, nhìn thấy một người chân thành nhất .

Có lẽ, là hẳn không đành lòng thấy vẻ thất vọng buồn bã trên gương mặt tiểu thái giám này.

Lại có lẽ, tiểu thái giám này, cho hẳn một loại cảm giác kỳ quái không nói nên lời .

Trong linh thức, bọn họ dường như đã quen biết từ rất sớm trước đây . . .

Đối với một loại cảm giác kỳ quái như vậy, Lan Lăng Thiệu Giác một mực đều không muốn hiểu rõ.

Giờ phút này, nhìn thấy dáng vẻ ngạc nhiên của tiểu thái giám trước người, Lan Lăng Thiệu Giác nhưng không có hồi hận lựa chọn của chính mình .

Đối với tâm tư Lan Lăng Thiệu Giác, Đồng Nhạc Nhạc không biết.

Giờ phút này, sau khi xác định Lan Lăng Thiệu Giác thật sự muốn dạy chính mình đánh đàn , Đồng Nhạc Nhạc đương nhiên là vui mừng.

Chỉ là sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc lại dường như nghĩ đến cái gì, cau mày, mở miệng nói.

“Có Vương gia dạy nô tài đánh đàn, là vinh hạnh của nô tài, chỉ là, Vương gia bình thường công vụ bận rộn, nô tài sợ chính mình quấy rầy đến Vương gia . . .”

Dù sao, Lan Lăng Thiệu Giác là người Huyền Lăng Thương trọng dụng và tín nhiệm nhất, bình thường, Huyền Lăng Thương đều là để cho Lan Lăng Thiệu Giác xử lý rất nhiều chuyện.

Nàng e ngại chính mình gây trở ngại đến công chuyện của Lan Lăng Thiệu Giác.

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Lan Lăng Thiệu Giác khóe miệng cong lên một cái.

Đối với tiểu thái giám trước mắt này, lại càng thích .

“Vậy thế này thì phù hợp hơn, chúng ta cách ba ngày liền ở chỗ này luyện tập một canh giờ. Bằng ấy thời gian , Bốn vương vẫn có. Bình thường, người lúc nào rảnh, cũng có thể lấy cầm chính mình luyện.”

Nghe được Lan Lăng Thiệu Giác thu xếp như thế, Đồng Nhạc Nhạc đương nhiên là không dị nghị.

Vội vàng không ngừng gật đầu, Đồng Nhạc Nhạc mở miệng cười nói.

“Hảo, cứ quyết định như vậy đi. Chỉ cần Vương gia không ghét bỏ nô tài là học trò ngốc thì tốt!”

“Ha hã, thiên hạ nào có học trò ngốc, chỉ có học trò không chăm chỉ ham học thôi.”

Đối với lời này của Lan Lăng Thiệu Giác, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hé miệng cười một tiếng.

Tuy nhiên sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc lại dường như nghĩ đến cái gì, hàng mi lập tức cau lại, mặt mày buồn rầu.

“Chính là, nô tài không có cầm, làm sao bây giờ! ?”

Hiện tại, nàng tuy nói là thái giám bên người của Huyền Lăng Thương. Chỉ là, nàng trước đây bởi vì chuyện đánh Huyền Lăng Phong, bị Huyền Lăng Thương phạt bổng lộc một năm.

Mấy ngày trước đây, lại bị Huyền Lăng Thương phát hiện trang sức ở lãnh cung, hơn nữa tịch thu toàn bộ .

Hiện tại, nàng chính là chút tiền tiêu vặt cũng không có a.

Nghĩ đến đây , Đồng Nhạc Nhạc tâm lại bắt đầu đau.

A a a a a a a a a.

Tiền a, tiền của nàng a!

Chẳng lẽ, nàng nhất định không phải mệnh phú quý sao! ?

Con vịt thật vất vả đến miệng đều bay đi , đại xạo a! ! !

Ngay tại lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không ngừng rít gào , chỉ thấy Lan Lăng Thiệu Giác ngồi ở trước mặt nàng, sau khi nghe được lời này của nàng, nhìn thấy dáng vẻ mặt mày buồn bực của nàng, hắc mâu tuyệt đẹp kia không khỏi có hơi lóe ra một phen, cong môi cười một tiếng.

“Chuyện này có khó khăn gì! ? Đã như vậy, cây đàn cầm này liền đưa cho người đi! ?”

197. Chương 200: Huyền Lăng Thương Không Vui 4+5

“Cái gì! ?”

Nghe được Lan Lăng Thiệu Giác nói lời này, vốn là Đồng Nhạc Nhạc đang khóc không ra nước mắt, trên mặt không khỏi sưng sốt, ánh mắt nhìn phía Lan Lăng Thiệu Giác đều là đầy vẻ ngạc nhiên.

Cuối cùng, nàng hé mở làn môi hồng, tràn đầy vẻ ngại ngùng .

“Điều này sao có khả năng! ? Vương gia đã đồng ý với nô tài là dạy nô tài đánh đàn, nô tài ngay cả học phí cũng không có trả cho ngài! Vương gia hiện nay lại tặng cầm cho nô tài, nô tài là thật sự ngượng ngùng a. . .”

Đồng Nhạc Nhạc ăn ngay nói thật.

Coi như Lan Lăng Thiệu Giác cho dù tốt, nàng cũng không thể lấy toàn bộ a. Như vậy, chính mình thật sự rất không có ý tứ .

Đối với tâm tư của Đồng Nhạc Nhạc, giờ phút này biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn trên mặt, Lan Lăng Thiệu Giác thấy vậy, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên một cái.

Nụ cười dịu dàng kia, giống như gió tháng ba, phe phẩy thổi tới.

“Ha hã, người nói là ngại quá, không bằng mỗi lần người đến học cầm, trước đó làm chút điểm tâm mang tới, coi như là học phí . Lần trước người làm bánh hoa quế và trà ướp hương quế không tệ, sau khi ăn xong một lần, Bồn vương thấy ăn vẫn chưa đã !”

Nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác, mắt nhưng lập tức sáng ngời, khóe miệng cong lên một cái, không che dấu nổi hoan hỉ.

“Có thật không! ? Vương gia thích ăn! ? Nô tài kỳ thật còn có thể làm rất nhiều điểm tâm đấy! Cái gì là bánh hoa hồng , trà sữa hoa hồng , nước trái cây, còn nữa bánh ngọt cũng biết làm! Không chỉ có như thế, nô tài còn có thể làm rất nhiều thức ăn, nếu như có thời gian, nô tài có thể làm toàn bộ cho Vương gia!”

Một khi Đồng Nhạc Nhạc nhắc đến ăn, lập tức phát huy bản năng ăn uống, nói thao thao bất tuyệt .

Ngay cả đôi mắt long lanh kia, dường như sáng lên, rạng rỡ ngời ngời.

Trên mặt, không che dấu nổi hưng phấn sung sướng.

Nghe được tiểu thái giám trước mặt thao thao bất tuyệt, thần sắc trên mặt còn kích động sung sướng, Lan Lăng Thiệu Giác nụ cười trên miệng càng đậm đà.

Bởi vì, Lan Lăng Thiệu Giác cảm giác được, nụ cười trên mặt tiểu thái giám này, phẳng phất dường như có thể lây sang người khác

Mỗi lần thấy nụ cười trên mặt hắn, đều làm cho người ta không tự chủ được mà ngấm hiểu cười theo một tiếng. . .

“Ha hã, không nghĩ tới Tiểu Nhạc Tử có lẽ một người đa tài đa nghệ , nghĩ đến, thu đồ đệ này, Bồn vương thật là được lợi!”

Nghe được những lời này, Đồng Nhạc Nhạc ngược lại hơi ngượng ngập .

Một tay gãi gáy, cười hắc hắc.

“Nấu ăn, nô tài am hiểu nhất, hơn nữa, Vương gia thích ăn, cũng là vinh hạnh của nô tài đây!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng cười nói.

Bởi vì, nàng thích nam nhân trước mắt này.

Nhưng mà, nàng thích nam nhân này , không phải loại tình yêu nam nữ, mà là thích hẳn theo kiểu đại ca nhà bên.

Cho tới nay, nàng đều muốn có một gia đình mỹ mãn, có Đại ca ca đối với nàng che chở có thêm.

Chỉ tiếc, thực tế rất tàn khốc, nguyện vọng nho nhỏ này của nàng, từ đầu đến cuối vô phương thực hiện.

Chỉ là, lúc đi tới triều đại này, Đồng Nhạc Nhạc gặp không ít người đối tốt với mình.

Huyền Lăng Thương đối với chính mình cực kỳ yêu quý, Lan Lăng Thiệu Giác đối với chính mình chú ý từng li từng tí, Tiểu Quế Tử, Tiểu Lô Tử đối với chính mình hữu nghị. . .

Những điều này, đều khiến cho Đồng Nhạc Nhạc ...rất cảm động.

Mà Lan Lăng Thiệu Giác còn là một nam nhân vô cùng đại lượng hiền hòa.

Hắn đối với người ngoài xử sự nho nhã lễ độ, tuyệt đối sẽ không bởi vì thân phận của mình mà ngạo mạn vô lễ.

Nam nhân ưu tú giống như hắn có phong độ quý phái, có dung mạo tuấn tú vô song, có quyền thế , thế gian hi hữu !

Cho nên, Đồng Nhạc Nhạc phi thường thích kết giao cùng nam nhân trước mắt này .

Bởi vì, cảm giác kết giao cùng nam nhân trước mắt này , rất thoải mái, dễ chịu!

Thật giống như hiện tại, nhìn thấy nụ cười của nam nhân trước mắt này, lại thêm ánh mắt dịu dàng kia, Đồng Nhạc Nhạc liền cảm giác được, đó giống như ánh mặt trời tháng ba, êm dịu chiếu thẳng nội tâm nàng.

Điều này càng làm cho nàng vui vẻ .

Nhưng nàng lại không biết, nụ cười sung sướng của chính mình, là mê người, đẹp mắt như vậy.

Rơi vào trong mắt nam nhân trước mặt, khiến cho trong lòng hắn kinh ngạc vô cùng.

Chỉ thấy tiểu thái giám này , một bộ trường bào màu đỏ sẫm được thêu hoa văn mặc trên người. Nó đã phác họa dáng người nhỏ nhắn xinh xắn của hắn vô cùng nhuần nhuyễn .

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo như ngọc kia, đường nét thanh tú, phẳng phất như một khối mỹ ngọc được gọt dũa tỉ mỉ.

Thu hút cái nhìn của người ta nhất, là một đôi mắt nhưng trong suốt.

Nó phẳng phất mã não thạch đen tuyền chói mắt xinh đẹp, rạng rỡ ngời ngời, rất mê người!

Chỉ tiếc, không người nào là toàn vẹn, tiểu thái giám này dung mạo nhìn rất thuận mắt, nhưng trên người lại chỗ thiếu hụt, thật sự làm cho người ta tiếc hận. . .

Đối với tâm tư của Lan Lăng Thiệu Giác, Đồng Nhạc Nhạc không biết.

Mới vừa rồi, nàng nói rất nhiều đến món ăn ngon, hiện tại bụng vô cùng không đúng lúc “ cầu nhàu”.

Nghe vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi buồn bực.

Đặc biệt, khi nàng chú ý tới, nam nhân kia dường như cũng bị động tĩnh trong bụng nàng thu hút, chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt khí đến chết đang từ đáy lòng chạy thẳng tắp lên đỉnh đầu, ngay cả bên tai đều đỏ.

Trên mặt quần bách, Đồng Nhạc Nhạc không thể làm gì khác hơn là một tay gãi gáy, ha ha cười nói.

“Ha ha, mới vừa rồi nói nhiều như vậy đến món ngon, bụng cũng đói. Nếu như Vương gia không chê, nô tài hiện tại liền chuẩn bị đồ ăn, coi như là trả học phí cho Vương gia .”

Biết rõ Đồng Nhạc Nhạc đã đói bụng , còn lấy cớ.

Lan Lăng Thiệu Giác thấy vậy, khoe miệng cong lên một cái, lại không nói ra.

“Hảo, người đi đi!”

“Hảo, nô tài trước cáo lui, sẽ nhanh chóng trở lại.”

Đồng Nhạc Nhạc vừa dứt lời, liền nhanh chóng rời khỏi.

Dù sao hiện tại, cách thời gian nàng trực còn một đoạn thời gian nữa mà!

Hôm nay, Đồng Nhạc Nhạc liền làm vài đĩa điểm tâm, cùng Lan Lăng Thiệu Giác vừa ăn vừa nói chuyện trong đình nghỉ mát, thời gian nháy mắt liền đã qua.

Đến cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc cảm giác được vẫn có chút ý vẫn còn chưa nói hết.

Nhưng, tuy là như thế, nàng hiện tại chỉ là một thái giám thân phận hèn mọn, tự nhiên sẽ không có tự do dễ dàng như trước kia. Cho nên, sau khi nói lời từ biệt với Lan Lăng Thiệu Giác, nàng liền nhanh chóng trở về điện Dưỡng Tâm hầu hạ .

Chỉ là, không biết như thế nào, lúc Đồng Nhạc Nhạc trở lại Dưỡng Tâm điện, vừa mới đi vào Ngự Thư Phòng, cảm thấy một cỗ lạnh khí đột nhiên ập tới nàng

Hiện tại trời đã vào thu, bất quá bên ngoài nhiệt độ có lẽ vẫn còn khá cao, cho nên bình thường bên trong Dưỡng Tâm Điện đều sẽ có những tảng băng để giải nhiệt.

Ngự Thư Phòng cũng không ngoại lệ nên ở bên trong Ngự Thư Phòng bình thường luôn lạnh lạnh .

Chỉ là hôm nay cái lạnh trong Ngự Thư Phòng hình như không giống nhau với trước đây .

Đặc biệt là Đồng Nhạc Nhạc mới bước vào Ngự Thư Phòng, liền thấy ập tới dòng khí lạnh phảng phất như thẳng chạm trời đông giá rét, lạnh lùng làm cho người ta toàn thân nổi đầy da gà.

Theo bản năng Đồng Nhạc Nhạc lập tức vươn hai tay ma sát một phen, lòng đầy nghi hoặc.

Sau khi nhìn thấy Tiểu Lô Tử đang đứng hầu hạ ở một bên, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi tuân theo nếp cũ , thấp giọng hỏi:

“Tiểu Lô Tử, người cảm giác không hôm nay Ngự Thư Phòng so sánh với trước lạnh hơn rất nhiều!? Hơn nữa hình như có chỗ nào là lạ !?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng mặt đầy nghi hoặc.

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói lời này, Tiểu Lô Tử không dám mở miệng nói chuyện, chỉ là dùng ánh mắt vội vàng nháy nháy ra hiệu cho Đồng Nhạc Nhạc.

Nhìn thấy ánh mắt của Tiểu Lô Tử không ngừng giắt giắt, Đồng Nhạc Nhạc trong lúc nhất thời vẫn không có để ý tới, còn tưởng rằng Tiểu Lô Tử là mặt bị chuột rút, lập tức mở miệng hô nhỏ:

“A, Tiểu Lô Tử mặt người bị làm sao vậy, là các cơ bị co quắp sao!?”

“Ặc...”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói những lần này, Tiểu Lô Tử không biết nói sao.

Mặc dù hẳn nghe không hiểu cái gì là các cơ bị co quắp, chỉ là từ này nghe được không phải là thứ gì tốt.

Thấy Đồng Nhạc Nhạc có lẽ xem ra không hiểu ý tứ của hắn, chỉ là nhẹ nhàng kéo Đồng Nhạc Nhạc qua , âm thanh hạ nhỏ tới mức có thể nói là thấp nhất.

“Hôm nay tâm tình Hoàng Thượng không tốt”

“Gi!?”

Tâm tình Huyền Lăng Thương không tốt!?

Nghe được Tiểu Lô Tử nói những lời này, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sững sốt, lập tức ngược đôi mắt xinh đẹp lên liền nhìn về hướng Huyền Lăng Thương .

Chỉ thấy giờ phút này Huyền Lăng Thương giống như mọi ngày , ngồi ở đó chăm chú phê duyệt tấu chương.

Chỉ là trên gương mặt tuần tú kia mày kiếm nhíu lại, trên mặt phảng phất bao trùm bởi một tầng băng lạnh.

Hơn nữa trên người hắn còn tản ra một loại khí tức lạnh thấu xương, phảng phất như là điều hòa làm lạnh nhiệt độ.

Thấy vậy Đồng Nhạc Nhạc bỗng nhiên tĩnh ngộ.

Không trách được mới vừa bước vào Ngự Thư Phòng liền cảm giác được một cỗ khí lạnh thổi tạt về hướng nàng . Lúc đầu nàng còn tưởng Ngự Thư Phòng chứa quá nhiều băng, thì ra là do tâm trạng Huyền Lăng Thương hôm nay không tốt.

Thế nhưng sáng sớm hôm nay tâm tình Huyền Lăng Thương không phải là còn rất tốt sao!?

Như thế nào đến giữa trưa liền biến thành cái dáng vẻ này.

Chẳng lẽ là gặp phải triều chánh đại sự gì khó xử lí .

Nghĩ tới đây Đồng Nhạc Nhạc liếc nhìn Huyền Lăng Thương cảm thấy trong lòng thật đau.

Trong mắt người đời, hoàng đế không gì là không làm được, có mọi quyền sát sinh uy nghiêm vô hạn.

Chỉ là có ai biết, thân là đế vương cũng có bất đắc dĩ và khổ cực!?

Nhìn đến giờ phút này, Huyền Lăng Thương tuần mi nhíu lại, bạc môi mím lại thành một đường thẳng tắp, biểu hiện cho chủ nhân của nó không vui vẻ.

Thấy vậy Đồng Nhạc Nhạc đau lòng trong một khoảng thời gian, không khỏi hoàn toàn thức tỉnh tinh thần rồi từ từ đi tới.

Dù sao gần vua như gần cọp, mặc dù Huyền Lăng Thương trước kia hẳn đối với nàng là chăm sóc từng li từng tí cực kỳ yêu thương, chỉ là lúc này không giống như ngày xưa.

Nàng bây giờ không còn bằng với tiểu điều trước đây.

Trong lòng nhớ lại, Đồng Nhạc Nhạc người đã đi tới phía sau của Huyền Lăng Thương.

Huyền Lăng Thương phảng phất như cái gì cũng không biết chỉ chăm chú phê duyệt tấu chương.

Đồng Nhạc Nhạc đứng tại phía sau Huyền Lăng Thương một lúc lâu, thấy trên nghiến mực của Huyền Lăng Thương không còn bao nhiêu liền lập tức chủ động tiến lên mài mực.

Trong lúc nhất thời, Ngự Thư Phòng bên trong im ắng chỉ có tiếng của Đồng Nhạc Nhạc từ từ mài mực.

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, vốn đang không nói một lời chăm chú phê duyệt tấu chương, Huyền Lăng Thương đột nhiên mở miệng nói:

“Mới vừa rồi ngươi đi đâu vậy!?”

Nam nhân mở miệng giọng điệu mặc dù nhẹ nhàng trầm thấp không thôi.

Đồng Nhạc Nhạc đang chăm chú mài mực, bên tai lại nghe được câu hỏi của nam nhân đầu tiên trên mặt là sững sốt còn tưởng rằng mình nghe nhầm.

Mất nhưng nhẹ nhàng nhắc lên liền nhìn về hướng nam nhân bên kia .

Chỉ thấy nam nhân đang cúi đầu phê duyệt tấu chương, căn bản khóe mắt cũng chưa từng liếc nhìn một chút.

Phảng phất như mới vừa rồi là chính mình nghe nhầm.

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc còn đang nghi hoặc, đột nhiên nhìn thấy người nam nhân đang chăm chú phê duyệt tấu chương ngược lên một đôi huyết mâu động lòng người, nhìn thẳng vào nàng.

Chỉ thấy hôm nay đôi mắt này không kín đáo lạnh lùng giống với dĩ vãng, lại có thêm một tia phần nộ.

Thấy vậy trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc.

Huyền Lăng Thương tức giận??

Chính là hấn đang yên lành tại sao lại tức giận.

Hơn nữa còn giống như là hấn tức giận đối với nàng.

Chỉ là nàng không nhớ rõ mình làm chuyện gì dẫn đến Huyền Lăng Thương tức giận.

Trong lòng nghi hoặc không thôi, nhớ đến câu hỏi vừa rồi của nam nhân, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc rung mình, lập tức cúi đầu mở miệng nói:

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, mới vừa rồi nô tài không có đi nơi nào chỉ là ở bên ngoài tùy tiện đi dạo một chút thôi”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng làm ra dạng bộ một mực cung kính.

Hơn nữa Đồng Nhạc Nhạc vừa nói dứt lời trong lòng cũng cảm thấy kỳ quái.

Dù sao bình thường Huyền Lăng Thương không nói nhiều lắm, cũng tuyệt đối sẽ không hỏi vấn đề này.

Chỉ là không biết Huyền Lăng Thương bị làm sao, hình như là tức giận, chỉ là hấn rút cuộc tức giận cái gì nàng cũng không biết.

Tóm lại là phi thường kỳ quái.

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc chính lúc nghi hoặc không giải thích được, lại thấy Huyền Lăng Thương khi nghe được lời nói của Đồng Nhạc Nhạc hiển nhiên không hài lòng với đáp án của nàng.

Bạc môi đẹp đẽ kia không khỏi mấp máy một cái liền trầm lặng.

Khi mà Đồng Nhạc Nhạc cho là Huyền Lăng Thương sẽ không mở miệng hỏi nữa, đột nhiên lần nữa nghe thấy Huyền Lăng Thương hé mở bạc môi lại lần nữa trầm giọng hỏi:

“Mới vừa rồi ngươi và Thiệu Giác ở cùng một chỗ!?”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu tuy là nghi vấn nhưng lại nói phi thường khẳng định.

Hơn nữa không biết có phải là ảo giác hay không, Đồng Nhạc Nhạc phát hiện Huyền Lăng Thương đang nói tới lời này thì giọng điệu càng thêm lạnh băng.

Nghe vậy trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc lại kinh ngạc, như thế nào nàng cùng Lan Lăng Thiệu Giác ở chung một chỗ làm sao Huyền Lăng Thương lại biết.

Hơn nữa nàng cùng Lan Lăng Thiệu Giác ở chung một chỗ hình như cũng không có gì mà.

Huyền Lăng Thương này trước giờ không thích bát quái, không phải sao.

Trong lòng nghi hoặc, sau một lúc Đồng Nhạc Nhạc lại muốn nghĩ đến cái gì trong lòng liền cả kinh.

Hồi tưởng mới vừa rồi tại đình nghỉ mát, chính lúc đang say mê tiếng đàn của Lan Lăng Thiệu Giác cứ có cảm giác một đạo tâm mất nóng rực nhìn nàng chăm chăm.

Chỉ là chờ sau khi nàng hồi phục tinh thần hướng tới phía sau nhìn lại không thấy một bóng người.

Lúc ấy hấn nàng vẫn đang còn buồn bực.

Hiện tại nghĩ đến, chẳng lẽ là lúc ấy một đạo tâm mất kia chăm chăm nhìn nàng lại là Huyền Lăng Thương.

198. Chương 201: Nữ Nhân Ai Oán Khóc 1+2+3

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc càng cảm giác được đây đích thực là một chuyện đáng để ý đến như vậy. Có điều nếu như Huyền Lăng Thương lúc ấy là ở chỗ này, tại sao không đến gặp?

Hơn nữa Huyền Lăng Thương hiện tại là vì chuyện vừa rồi nên không vui?

Chỉ là nàng cùng Lan Lăng Thiệu Giác nói chuyện với nhau, hẳn có gì không hài lòng.,

Càng nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc càng phát giác chính mình đã không thể đoán ra được tâm tư của nam nhân trước mắt này.

Không trách được người ta thường nói: tâm để vương là khó dò nhất, chính là cái lý này đây?

Trong lòng nghĩ vậy, Đồng Nhạc Nhạc cũng không dám giấu giếm, lập tức cúi đầu nói chi tiết:

“Khởi bẩm Hoàng thượng, nô tài mới vừa rồi đích xác ở chung một chỗ cùng Lan Lăng Vương.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, nói ra đúng sự thật. Vừa nói dứt lời, cũng không phát giác được có cái gì.

Dù sao nàng cùng Lan Lăng Thiệu Giác chung một chỗ, chẳng phải cũng chưa làm chuyện gì không tốt sao?

Không ngờ, sau khi nghe lời nàng nói, chỉ thấy nam nhân trước mặt đột nhiên nhếch bạc môi, lạnh giọng thốt lên:

“Người, rất thích Thiệu Giác?”

Tuy là câu nghi vấn, chỉ là nam nhân này nói, rất chắc chắn.

Hơn nữa, không biết có phải là do ảo ảnh hay không, sau khi nghe nam nhân nói những lời này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trên người nam nhân phát tán ra càng nhiều khí lạnh.

Đầu tiên thân thể rung mình dữ dội một cái, trong lòng suy nghĩ trăm bề cũng không giải đáp được.

Tuy vậy trong lòng Đồng Nhạc Nhạc dần có nghi hoặc nhưng lại cúi đầu lặng lẽ, một mực cung kính nói ra sự thực:

“Đúng vậy, nô tài thích Lan Lăng Vương”

Dù sao, nam nhân bình dị gần gũi, nho nhã lễ độ, lại có phong độ thân sĩ giống như Lan Lăng Thiệu Giác thật sự thế gian hiếm có.

Nghĩ đến Lan Lăng Thiệu Giác còn đồng ý dạy mình đánh đàn, hơn nữa tặng cả đàn cổ kia, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc liền sung sướng không thôi.

Phải biết rằng, mặc dù nàng không hiểu được đàn cổ, chỉ cần nhìn màu sắc vẽ bên ngoài vô cùng khéo léo, còn thoát ra những âm điệu du dương dễ nghe liền biết đây là cây cầm tốt có giá trị liên thành.

Nàng cũng không phải vui mừng vì giá trị cây cổ cầm này, mà vì Lan Lăng Thiệu Giác đối với nàng coi trọng.

Một cây cổ cầm có giá trị liên thành như vậy lại đưa tặng cho nàng- một tiểu thái giám chỉ cùng hắn gặp mặt mấy lần.

Lan Lăng Thiệu Giác là người có phần tốt quá!

Một người có quyền thế lại có tướng mạo, cư xử với người ngoài nho nhã lễ độ, làm cho người ta như thấy hào quang quanh hắn, có ai mà không thích?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng nhớ lại lúc đó, trên mặt càng không khỏi toát ra vẻ sung sướng đối với Lan Lăng Thiệu Giác.

Nhìn thấy tiểu thái giám bên cạnh, mặt mày rạng rỡ, trong mắt tràn đầy vui vẻ, phảng phất như đang nghĩ đến điều gì, khoe miệng càng lộ rõ một nụ cười thấp thoáng.

Thấy vậy Huyền Lăng Thương không khỏi nhẹ cau mày, huyết mâu xẹt qua một tia không vui vẻ.

Đối với thần sắc trong mắt Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc chưa từng phát hiện, chỉ là vừa hồi tưởng được Lăng Lăng Thiệu Giác thật là tốt, vừa miêu tả.

Nghĩ đến Lăng Lăng Thiệu Giác cách ba ngày sẽ tới dạy mình đánh đàn, Đồng Nhạc Nhạc liền sung sướng ko thôi.

Nhớ lại một ngày kia, chính mình cũng bị giống như Lăng Lăng Thiệu Giác , gảy ra tiếng đàn đẹp đẽ , nụ cười trên miệng Đồng Nhạc Nhạc càng đậm đà

. . .

Vì lòng dạ Đế vương khó dò nhất, gần đây Huyền Lăng Thương cũng không biết là làm sao mỗi ngày đều có dáng vẻ như người khác nợ hần tiên. Trên gương mặt tuần tú kia, luôn là mày kiếm nhãn tút, bạc môi khê nhếch, quanh thân càng là không lúc nào mà không tỏa mát ra một loại khí lạnh kinh hoàng.

Khiến cho người hầu kẻ hạ ở điện Dưỡng Tâm không khỏi có cảm giác được thể nghiệm trời đông tháng chạp.

Vì vậy, mọi người so với trước đây, càng thêm giữ tinh thần tỉnh táo, chỉ sợ vuốt râu rồng làm ngài tức giận!

Đối với điều này, Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ trăm bề cũng không giải đáp được, không thể làm gì khác hơn là khúm núm hầu hạ bên người Huyền Lăng Thương..

Chỉ cảm thấy, nàng là càng lúc càng không hiểu Huyền Lăng Thương.

Trong lòng mặc dù kêu lên, nhưng mà, mấy ngày này đối với Đồng Nhạc Nhạc mà nói, có lẽ vô cùng trọn vẹn .

Đồng Nhạc Nhạc thích nhất là cứ cách ba ngày Lăng lăng Thiệu Giác sẽ đến cung Bồng Lai dạy nàng đánh đàn, mưa gió không đổi.

Đối với đánh đàn, Đồng Nhạc Nhạc đương nhiên là thích.

Chỉ là, có phải nàng quá ngu ngốc không, mà làm thế nào lại học mãi không được.

May mắn Lăng Lăng Thiệu Giác là một sư phụ vô cùng có kiên nhẫn,cho dù nàng đàn kém đến đâu đều sẽ nhẫn nại dạy nàng;

Nếu như đổi lại là những người khác, sợ là đã sớm không chịu nổi .

Vì muốn đánh đàn giỏi, Đồng Nhạc Nhạc mỗi ngày rảnh rỗi đều sẽ đánh đàn ở trong tiểu viện của mình.

Ngay lập tức, tiếng đàn giống như ma quỷ làm loạn, lá rụng cuồng bay, bão cát đá lẫn, núi lở đất sụt, biển gầm vũ tới, khiến cho đám cung nhân ở gần tiểu viện của Đồng Nhạc Nhạc ai nấy đều khổ không thể tả, có khổ không dám tố.

Dù sao, trong mắt người trong cung, Đồng Nhạc Nhạc chính là thái giám thân cận được hoàng thượng lần đầu tiên tự mình khâm điểm, thân phận so với người khác đều cao quý hơn.

Cho nên mỗi lần mọi người nghe thấy ma âm, không thể làm gì khác hơn là lấy bông bít lỗ tai chính mình, không nghe không thấy.

Hoặc là trời không phụ người có lòng, Đồng Nhạc Nhạc luyện tập rất lâu, rốt cục có thể dứt quãng gảy đàn được một đoạn âm khúc không sai kiểu.

Vì điều này khiến Đồng Nhạc Nhạc vui mừng ăn thêm hai bát cơm chào mừng.

Dù sao nàng bây giờ, cùng chỉ có ăn cơm chào mừng . . .

Điều khiến cho Đồng Nhạc Nhạc vui mừng chính là, trong khi nàng hoan hỉ chào mừng chính mình rốt cục gảy đàn ra được âm khúc không sai sót, thì đám cung nhân ở xung quanh tiểu viện tử của nàng, cũng vội vàng đến nói những câu chúc mừng . Vì điều này, khiến cho Đồng Nhạc Nhạc cảm động không thôi.

Không nghĩ tới, nhân duyên của mình lại giỏi như vậy, quá hạnh phúc có nhiều bằng hữu! ?

Nhưng không biết, những người đến chúc mừng này, cũng là đang chúc mừng chính mình. Bởi sau này không bao giờ sẽ phải nghe ma âm do ma quỷ làm loạn kia nữa . . .

Từ đó, Đồng Nhạc Nhạc càng thêm thích đánh đàn .

Thật giống như hiện tại, sau khi ăn xong cơm chiều , Đồng Nhạc Nhạc liền trở lại tiểu viện tử của mình, sau khi tắm rửa thay quần áo xong xuôi, liền lấy ra cây đàn cổ bắt đầu gảy đàn .

Gảy đến một canh giờ, thấy mệt mỏi, Đồng Nhạc Nhạc mới dừng lại , tính toán nghỉ ngơi.

Nền vừa mới tắt, Đồng Nhạc Nhạc đang tính toán nghỉ ngơi. Tuy nhiên đúng lúc này lại nghe từ trong viện truyền đến một hồi tiếng bước chân “lộp cộp, lộp cộp”

Không biết việc trước đây là tiểu điều với bây giờ có quan hệ gì không. Cho dù hiện tại đã biến thành hình người nhưng nhĩ lực của nàng lại không khác biệt lắm.

Cho nên trong viện truyền đến hồi bước chân, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sửng sốt

Đã trễ thế này sẽ không có người đến chỗ nàng....Như vậy, người bên ngoài rốt cục là kẻ phương nào?

Trong lòng nghi hoặc Đồng Nhạc Nhạc không đẩy cửa ra ngoài mà đi tới mở cửa sổ , nghiêng đầu ra ngoài xem xét.

Vừa lúc thấy hai đạo bóng dáng lắc mình chui vào bụi cỏ rậm rạp trong viện.

Mặc dù hai đạo bóng dáng chỉ chợt lướt qua nhưng cũng đủ để Đồng Nhạc Nhạc nắm bắt.

Nhìn thân hình quen thuộc, còn động tác lén lút kia nữa, Đồng Nhạc Nhạc dùng đầu ngón chân nghĩ liền biết người phương nào tới đây .

Dù sao, đã khuya thế này vẫn còn thậm thà thậm thụt đến chỗ nàng trừ tên Hồn Thế tiểu Ma vương Huyền Lăng Phong ra thì còn ai khác!!!

Nói đến cái tên Hồn Thế tiểu Ma vương Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc cũng không tránh khỏi phẩy tay , mặt mày bất đắc dĩ.

Nàng không biết có phải đời trước mình cùng Huyền Lăng Phong là đối thủ một mất một còn mà tới đời này cả hai thấy mặt chính là đầu anh sống tôi chết.

Cái tên Huyền Lăng Phong này trong mắt nàng chẳng qua chỉ là một tên ăn chơi trác táng không chịu lớn mà thôi.

Hơn nữa, vẫn còn phi thường bụng dạ hẹp hòi, có cừu oán tất báo.

Tuy nói, mỗi một lần Huyền Lăng Phong bày kế đều bị nàng đoán được khiến chính mình bị hại

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc có chút phi thường bội phục.

Huyền Lăng Phong mỗi lần trêu cợt mình đều lữ chiến lữ bại, hấn lại như trước không chịu từ bỏ, khi bại khi thắng. Như vậy không đánh chết con gián tinh thần, thật sự không thể tưởng tượng nổi, cũng khiến nàng kính nể không thôi.

Chỉ là không biết, lần này Huyền Lăng Phong lại muốn dùng cái mưu kế li kì, cổ quái gì để bắt mình chơi đùa

Trong lòng tò mò, Đồng Nhạc Nhạc thấy Huyền Lăng Phong bọn họ, lúc trốn ở tiểu viện tử bên ngoài len lén hướng tới gian phòng nhìn, hình như đang xác định nàng vì sao chưa ngủ.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng trở lại mép giường, sau đó lấy hai cái gối mềm đặt phía dưới chân, làm như có người nằm ở trên giường, lập tức liền từ một cái cửa sổ khác nhảy đi ra ngoài.

Nàng từ phòng phía sau nhảy ra ngoài, vừa lúc vòng qua phòng một vòng, đi tới bụi cỏ và nhờ cảnh đêm che dấu đi tới phía sau nơi bọn Huyền Lăng Phong ẩn thân.

Đồng Nhạc Nhạc làm tắt cả động tác đều là lặng lẽ không một tiếng động, cho nên khi Đồng Nhạc Nhạc ngồi xổm bụi cỏ phía sau Huyền Lăng Phong, chủ tử vẫn hoàn toàn không biết!

Ngồi xổm phía sau bọn họ, Đồng Nhạc Nhạc quét ánh mắt một vòng, nhìn thấy chủ tớ hai người này một thân trang phục, khéo miệng không khỏi vừa kéo.

Ánh trăng sáng tỏ, đèn mới thấp rực rỡ , sao sáng lập lòe, gió thu phe phẩy.

Chỉ thấy, dưới ánh trăng trong veo kia, dáng vẻ chủ tớ Huyền Lăng Phong vô cùng nhuần nhuyễn hiện ra.

Hiện tại Huyền Lăng Phong và Tiểu Kính Tử, hai người mang trên mình một áo dài trắng chấm gót, giày trắng thêm một đầu tóc dài đen thùi, càng kinh hơn là không thắt buộc gì, toàn bộ xõa ra rồi bù phía sau.

Hai khuôn mặt kia cũng không biết quệt phải cái gì mà trắng bệch.

Một thân trang phục, nếu như không hiểu rõ tình hình, người lúc đầu một nhìn qua, còn tưởng rằng là thấy quỷ !

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc khéo miệng nhếch lên dò xét một cái, ngay lập tức hiểu được .

Huyền Lăng Phong thật đúng là nhàm chán, đã tối khuya thế này lại mặc một bộ tạo thành hình dọa người xuất hiện trong khu năng ở, tình cảnh này là muốn đến hù dọa năng nha!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc đối với Huyền Lăng Phong, là hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

Cái tên Huyền Lăng Phong hiện tại cũng mười tám tuổi rồi lại vẫn còn ngây thơ như vậy.

Lần trước thả rắn không được còn bị năng hù dọa, còn có sự kiện thùng mực trước đó, không phải người bị hại rồi cuộc là chính hấn sao! ?

Hiện nay, lại tính toán giả ma giả quỷ hù dọa năng! ?

Nhìn một thân tạo hình hiện tại, nếu như nhát gan khẳng định sẽ bị hù chết!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc đối với cái tên Huyền Lăng Phong này là hoàn toàn không có thiện cảm .

Trong lòng đang nghĩ ngợi, liền nghe được Huyền Lăng Phong đột nhiên thấp giọng hỏi người ngồi xổm trước mặt.

“Tiểu Kính Tử, ngươi cứ nói nô tài kia hiện tại sao chưa ngủ! ?”

Tiểu Kính Tử nghe vậy, đầu tiên là ngẩng đầu nhìn nhìn về hướng cửa sổ , sau đó hạ giọng nói nhỏ.

“Gia, nô tài nhìn Tiểu Nhạc Tử kia đã ngủ, nô tài nhìn thấy Tiểu Nhạc Tử người đang nằm trên giường!”

Nghe được lời này của Tiểu Kính Tử, Huyền Lăng Phong đang án binh bất động, mở miệng nói.

“Chờ một chút, lần này Bồn vương nhất định phải hù chết cái tên nô tài chết tiết kia, hừ! Bồn vương lớn như vậy vẫn còn chưa từng có bị người đánh qua, cũng chỉ có cái nô tài chết tiết này. Không chỉ có đánh Bồn vương, nhiều lần Bồn vương lại chịu không ít thiệt với hấn. Món nợ này Bồn vương nhất định phải cùng hấn tính toán thật tốt!”

Nhìn thấy hấn giờ phút này mặt mày trắng bệch, dáng vẻ nghiêng răng nghiêng lợi, ngồi dậy thấy mà tức cười lại dọa người.

Đến khi Huyền Lăng Phong vừa nói dứt lời cuối cùng, đột nhiên, một cơn gió lạnh lẽo thổi qua, khiến hàng cổ thụ ở tiểu viện tử bị thổi tán lá “sàn sạt” rung động.

Vừa lúc này, một đám mây đen che khuất trăng sáng trên trời cao .

Ngay lập tức, bốn phía vốn được ánh trăng soi sáng rõ ràng, lập tức trở nên một mảnh xám xịt!

Nhìn thấy một mảnh xám xịt trước mắt, Tiểu Kính Tử ngồi xổm trong bụi cỏ mặt , thân thể không khỏi run run thật mạnh một cái.

Lập tức hấn ngược gương mặt đầy thấp thỏm bất an, đầu tiên là cẩn thận nhìn bốn phía một lần sau mới thừa dạ .

“Gia, ngài có cảm giác thấy không Dường có một đạo tầm mắt nhìn chăm chú chúng ta! ? Hơn nữa gió này, hình như có hơi không giống với bình thường. . .”

Nghe được lời Tiểu Kính Tử, Huyền Lăng Phong trên mặt đầu tiên là sửng sốt, lập tức, lại ngẩng đầu liếc nhìn bốn phía tiểu viện tử một lượt. Thấy bốn phía không một bóng người mới mở miệng nói.

“Nơi này ngoài nhóm ta ra nào còn những người khác! ? Hơn nữa, hiện tại đã là trời thu, buổi tối gió thổi rất bình thường, làm sao có chỗ nào không giống bình thường! ?”

Đối với lời Tiểu Kính Tử, Huyền Lăng Phong hừ mũi xem thường.

Huyền Lăng Phong vừa mới nói xong, lại một hồi gió lạnh thổi tới, làm tán cây rung động chập chờn không thôi.

Bóng cây ngã trên tường, mới đầu nhìn qua, phẳng phất như có bóng dáng vô số ác quỷ đang giương móng vuốt, làm cho người ta sợ hãi.

Tiểu Kính Tử thấy vậy, sợ đến hắc mâu trợn lên một cái, thiếu chút nữa giật mình la lên thành tiếng.

Huyền Lăng Phong thấy vậy, rõ ràng có hơi nhịn không được.

“Nhìn người nghi ngờ này nọ, lá gan của người như thế nào lại nhỏ như vậy!? Không phải chỉ là gió thổi bóng cây sao!? Nhìn người xem bị hù dọa thành cái dạng này, phải biết rằng, tối nay chúng ta chính là quỷ, biết...không!?”

Nghe Huyền Lăng Phong nghiêm nghị nói nhỏ, người Tiểu Kính Tử đầu tiên là run lên, mặt mày hết sức lo lắng.

Nhưng rồi, sau một khắc, dường như là nghĩ đến cái gì, hạ giọng nói nhỏ.

“Gia, buổi tối ngàn vạn lần không được nói cái từ kia. Ban ngày không nói người, buổi tối không nói quỷ, a...”

Nói tới đây, Tiểu Kính Tử ý thức được chính mình đã nói ra cái từ... ‘Quỷ’ kia, lập tức đưa tay che miệng lại, sau một khắc, sự khiếp đảm trong đôi mắt từ từ mất đi, mới nhỏ giọng nói tiếp.

“Hơn nữa, nô tài còn nghe nói, rất nhiều người trong cung lúc trực đêm đều ra mắt những thứ bẩn thỉu này. Giống như Tiểu Lý trước kia đang trực ở lãnh cung, buổi tối đã từng vô số lần nghe được bên trong lãnh cung truyền đến tiếng khóc của nữ nhân. Tiếng khóc kia, tràn ngập ai oán và thê lương, nghe phi thường rợn người. Còn nữa Tiểu Giai Tử ở Ngự Thiện Phòng, buổi tối lúc đi nhà xí, thấy có một đạo bóng dáng màu trắng đi vào bên trong nhà xí, cho là có người nhanh chân đến trước, liền tính toán ở bên ngoài chờ. Ai biết đợi rất lâu, cũng không thấy người kia đi ra, liền mở miệng thúc giục người ở bên trong nhà xí. Ai biết, hần nói rất lâu, cũng không thấy có người đáp lại. Hần liền đẩy cửa nhà xí ra, nhìn vào, bên trong nhà xí nào có người nào!? Tiểu Giai Tử bị hù dọa ngã ngay tại chỗ, còn bị bệnh một tháng mới khỏi lại! Còn nữa Tiểu Cát Tử đang trực ở Lệnh Phạt Cục, buổi tối cũng đi nhà xí, ai biết lại thấy ở cửa Lệnh Phạt Cục thấy có rất nhiều người đi tới đi lui. Lúc ấy Tiểu Cát Tử đã nghĩ, buổi tối ai lại đi qua đi lại ở cửa Lệnh Phạt Cục, liền lên tiếng hỏi. Ai biết, những người vốn đang đi tới đi lui trước cửa Lệnh Phạt Cục lập tức quay đầu nhìn Tiểu Cát Tử. Tiểu Cát Tử liền sợ hãi, bởi vì những...người này, đều là những kẻ không chịu được hình phạt tra tấn ở Lệnh Phạt Cục mà chết không toàn thây, lúc ấy Tiểu Cát Tử liền bị hù dọa đến điên luôn ...”

Tiểu Kính Tử vừa nói, thân thể giống như lá vàng trong gió, cả người không ngừng run rẩy.

Gương mặt vốn là trắng bệch kia, giờ phút này nhìn qua, càng thêm trắng.

Nghe những lời này của Tiểu Kính Tử, Huyền Lăng Phong không nhịn được nữa, trên mặt xuất hiện vẻ sợ hãi.

Dù sao, trên thế gian này người đối với quỷ thần mà nói, đều ôm thái độ nghi ngờ này nọ.

Nếu người tin là có thì sẽ có, không tin thì sẽ không có.

Nghĩ đến, Huyền Lăng Phong cũng bị Tiểu Kính Tử dọa suýt ngã, lại thấy Tiểu Kính Tử còn tính nói tiếp, lập tức đưa tay cắt ngay.

“Được rồi, đừng...nói bây nữa, bây giờ làm gì có quỷ!? Chuyện này để nói sau đi, nếu không cẩn thận Bồn vương và miệng người!”

Mặc dù Huyền Lăng Phong ngoài miệng nói như thế, nhưng mà vẻ hoảng hốt sợ hãi trên mặt hắn lại không che dấu nổi.

Một mực trốn ở phía sau bọn họ Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, mắt nhắm lập tức sáng ngời, có chủ ý.

Ha hả, hắn đã giả quỷ hù dọa nàng! Như vậy, nàng liền gây ông đập lưng ông!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc vụng trộm cười, lập tức, theo đường cũ, lén lút trở lại trong phòng.

Thừa dịp Huyền Lăng Phong và Tiểu Kính Tử bọn họ vẫn còn ở sau lưng, Đồng Nhạc Nhạc liền nhanh chóng mở ngăn kéo ra, lấy son bột nước từ trong ngăn kéo ra.

Kỳ thật, đối với Đồng Nhạc Nhạc mà nói, hiện tại nàng không dùng son bột nước được.

Dù sao, hiện tại nàng là một thái giám.

Tuy nói, bên trong hoàng cung có rất nhiều thái giám tô son điểm phấn.

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc nàng sẽ không làm vậy.

Bởi vì gương mặt nàng bình thường đã phi thường giống nữ nhân, nếu như lại tô son điểm phấn, lỡ người ta nhìn ra thì sao?

Son bột nước này, cũng không phải do chính nàng mua mà là một tiểu thái giám trong cung muốn nịnh bợ nàng nên đưa cho nàng.

Thịnh tình của tiểu thái giám kia không thể chối từ, Đồng Nhạc Nhạc không thể làm gì khác hơn là nhận lấy, chỉ là vẫn cất trong ngăn kéo chưa từng dùng qua. Không nghĩ tới, sẽ có ngày hôm nay, phải dùng đến nó.

Chỉ là, hộp son bột nước này, nàng lần đầu tiên dùng không phải là để trang điểm mình, khiến cho nàng càng thêm xinh đẹp.

Mà là dùng nó để hoá trang thành quỷ, làm cho người gặp một lần nhớ mãi không quên!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở hộp bột nước hóa trang ra, sau đó nhanh chóng vẽ loạn trên mặt mình.

Đối với những việc lật lật, giả thần giả quỷ này, Đồng Nhạc Nhạc coi như chưa từng làm, nhưng trước kia cũng xem không ít ở trên TV, cho nên khi bắt đầu những việc lật lật này, mỗi điểm đều nghiêm túc.

Sau khi Đồng Nhạc Nhạc chỉnh sửa tốt mình lần cuối, liền theo ánh trăng, nhìn thấy chính mình trong gương, không khỏi bị dọa sợ mất mật.

Chỉ thấy người đứng ở trước gương, mình mặc trường sam trắng tinh, đầu tóc xoã tung, một gương mặt trắng xảo kia, giờ phút này bị mình bôi hóa trang thật dày, nhìn qua, cực kỳ trắng bệch.

Không chỉ như thế, vì tăng cường hiệu quả khủng bố, ở khoé mắt mình, Đồng Nhạc Nhạc vẽ hai vệt hồng ngân, mới đầu nhìn qua một lần, còn tưởng rằng là khoé mắt chảy máu.

Ngoài miệng, ngậm một sợi vải dài nhỏ màu đỏ.

Khi ánh trăng chiếu xuống, mới đầu nhìn qua, người nào không biết còn tưởng rằng đây là đầu lưỡi!

Nhìn bộ dáng giống quỷ treo cổ của chính mình, thật đúng là không thể không nói, nếu không phải do chính nàng ở trong phòng vẽ ra, mới nhìn qua, Đồng Nhạc Nhạc còn thực sự tưởng rằng có yêu ma quỷ quái!

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc đưa tay vỗ vỗ ngực, trái tim mới vừa rồi cũng bị chính dung mạo của mình hù dọa.

Lập tức, nhanh chóng cầm lên một sợi dây giắt lên xà ngang của phòng.

Sau khi giắt sợi dây qua xà ngang ở giữa phòng, Đồng Nhạc Nhạc lại bày một cái ghế mộc ở màn che bên kia, chính mình đứng trên ghế, cột sợi dây bên kia vào bên hông mình...

Sau khi làm xong chuyện cuối cùng trong phòng, Đồng Nhạc Nhạc lẳng lặng đứng đợi sau màn che.

Không đến một lát, liền nghe thấy bên ngoài phòng, lại lần nữa truyền đến tiếng bước chân ” lộc cà lộc cộc.

Trong lòng biết Huyền Lăng Phong bọn họ đã bắt đầu hành động, khoé miệng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cong lên một cái, sau đó hai chân vừa động, rời khỏi ghế.

Ngay lập tức, cả người Đồng Nhạc Nhạc liền lơ lửng giữa không trung...

Thân thể đã ở giữa không trung, lập tức Đồng Nhạc Nhạc bắt đầu động hai chân, khiến cho thân thể của mình không ngừng lúc ẩn lúc hiện ở giữa không trung, miệng bắt đầu từ từ ô ô khóc lên

“Ô ô ô... Ta chết thật là thảm... Ô ô ô... Ta chết thật là thảm a...”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, tiếng khóc kia, phảng phất như oán phụ chốn thâm cung, khóc vô cùng ai oán, vô cùng thê lương.

199. Chương 202: Nữ Quỷ 1+2+3

Nghe Tiểu Kính Tử nói thế, lại gặp phải bộ dáng bị hù dọa gần khóc đến nơi, Huyền Lăng Phong càng thêm nghi hoặc, sợ hãi, không khỏi mở miệng:

“ Người mau xem rốt cuộc có chuyện gì vậy?”

Giờ phút này, Huyền Lăng Phong và Tiểu Kính Tử đều đang ngồi xổm dưới cửa nên vừa rồi căn bản là không thấy được tình huống bên trong gian phòng.

Giờ lại nghe được có tiếng khóc ai oán từ trong phòng truyền đến, Huyền Lăng Phong sợ hãi, lập tức lệnh cho Tiểu Kính Tử xem xét tình huống bên trong.

Tiểu Kính Tử nghe vậy sợ đến mức trên mặt không còn chút huyết sắc, dáng vẻ hoảng hốt sợ hãi không che dấu chút nào.

“ Gia gia gia , nô...nô tài, sợ...sợ hãi ”

Nhìn dáng vẻ nhát như chuột của Tiểu Kính Tử, Huyền Lăng Phong tức giận đến mức hận không thể một cước đá bay hắn. Chỉ là, Huyền Lăng Phong hắn cũng thật sợ hãi a.

Dù sao lớn như vậy rồi hắn cũng chưa từng gặp quỷ, mới nghe Tiểu Kính Tử nói vậy lại thêm sự tích khủng bố bên trong Hoàng cung, hắn sớm đã sợ hãi rồi a.

Ở đây tối đen như mực, lại nghe đến tiếng khóc u oán của nữ nhân từ trong phòng truyền đến làm người ta dựng ngược tóc gáy, sau lưng chạy đến một hồi lạnh lẽo. Chỉ là Huyền Lăng Phong hắn vừa sợ hãi vừa hiểu kì, rốt cuộc ai đang khóc trong phòng?

Là người hay là quỷ?

Nếu là quỷ thì sẽ có dáng vẻ gì a?

Mà cái tên Tiểu Nhạc Tử kia không phải vừa mới nghỉ ngơi sao? Như thế nào phòng hắn là truyền đến tiếng khóc của nữ nhân vậy, hắn như thế ngay cả một chút phản ứng cũng không có!

Hay là ngủ như chết, có lẽ đã bị quỷ nữ kia hại rồi?

(ngồi đây mà ăn dưa bở a, a Phong ngốc nghếch)

Nghĩ đến đây hắn không khỏi rùng mình sợ hãi.

Gương mặt kia sớm đã trắng như tờ giấy giờ phút này lại càng trắng bệch, vẻ sợ hãi trên mặt không chút nào che dấu.

Tiểu Kính Tử đứng ngốc ở một bên thấy vậy lập tức lấp ba lấp bấp:

“ Gia gia gia, không... không bằng chúng ta nhanh rời khỏi đây đi, tiếng khóc của nữ nhân kia, thật ... thật là đáng sợ...”

Nghe lời này của Tiểu Kính Tử, Huyền Lăng Phong não cơ hồ không thêm hoạt động liên gập đầu đồng ý.

Dù sao hiện tại hắn càng nghĩ càng sợ, cảm thấy tốt nhất không nên ở lâu, rời đi trước rồi tính sau.

Nếu như cái tên Tiểu Nhạc Tử này bị... bị nữ quỷ kia hại, coi như là thay hắn báo thù a.

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong lập tức rời khỏi, ai ngờ , không biết đứng quá lâu hay là quá mức sợ hãi làm hai chân hắn cơ hồ tê rần.

Cảm giác được hai chân ngứa ngáy làm hắn không khỏi thăm mắng một tiếng. Thật chết tiệt!

Cái chân đáng chết này, sớm không ngứa, muộn không ngứa lại ngứa ngay lúc này. Làm hắn muốn chạy cũng không được.

(ta bảo Phong ngốc này, thể nói mới giá trị chứ)

Trong lòng đã sớm mắng cả trăm lần, Huyền Lăng Phong lệnh Tiểu Kính Tử nhanh đỡ mình rời khỏi đây.

Chỉ là ngồi xổm thể này không thể so với lúc đứng, nếu thực sự nâng hắn lên, thật không dễ dàng a. Đặc biệt tên Tiểu Kính Tử này sớm đã sợ hết ba hồn bảy vía, không còn bao nhiêu khí lực a.

Vì vậy, Tiểu Kính Tử hắn chỉ có thể xuất hết sức lực, nhanh đỡ Huyền Lăng Phong rời khỏi.

Biết đâu, Huyền Lăng Phong này lại không may, liền ngã lăn xuống đất, lại phát ra một tiếng “Ôi cha ”!

Mặc dù âm lượng không tính là lớn, chỉ là ở cái lúc đêm khuya yên tĩnh thì càng rõ ràng.

Cùng với Huyền Lăng Phong hét thảm một tiếng ‘Ôi’, nguyên lai tiếng khóc của nữ nhân truyền ra từ gian phòng đột nhiên buồn cười mà ngừng lại.

Lập tức, mọi âm thanh hoàn toàn yên tĩnh, bốn bề im ắng, chỉ có tiếng gió thổi vi vu cùng tiếng lá cây rụng xào xạc, xào xạc.

Bất thành linh mà im lặng, thật làm cho người ta thập phần sợ hãi.

Tại lúc Huyền Lăng Phong ngã sấp xuống, liền đưa hai tay bưng kín miệng mình, một đôi con ngươi kia trợn tròn lên, gắt gao rời vào cửa sổ gian phòng.

Chỉ thấy giờ phút này, đám mây đen che khuất ánh trăng từ từ dời đi chỉ còn lại ánh trăng sáng, êm dịu, chiếu sáng cả vùng đất, khiến cho cả vùng đất thêm phần thần bí vô cùng...

Ánh trăng êm dịu kia, thẳng tắp chiếu tới gian phòng, làm cho bốn bề đen tối trở nên thập phần rõ ràng.

Chỉ là không nhìn còn đỡ, vừa nhìn, Huyền Lăng Phong chỉ cảm thấy linh hồn nhỏ bé của mình đã không còn a!!!

Ở trong gian phòng, một cái đầu tóc tai bù xù, khoác lên chiếc áo trắng nữ quỷ, bay lững lờ giữa không trung, không ngừng qua lại , qua lại.

Vậy mà, cái này còn chưa đủ sợ hãi.

Khủng bố là mặt nữ quỷ kia, màu da trắng bệch, khóe mắt máu vẫn không ngừng chảy, một cái lưỡi dài thật dài, dài đến tận cổ.

Cùng với bóng dáng lững lờ giữa không trung đó, cái đầu lưỡi kia cũng không ngừng rung động, nhìn qua cũng đủ khiến người ta sợ hãi !!!

Thấy vậy, Huyền Lăng Phong sợ đến con ngươi muốn chết, đôi môi trắng uệch, vẻ mặt không dám tin, không thể thốt ra một câu nào.

Cả người phảng phất như bị người ta điểm huyết, không động đậy chút nào

Máu, máu toàn thân, giờ phút này phảng phất như đã đông lại ...

Đối với vẻ mặt này của Huyền Lăng Phong, Tiểu Kính Tử vừa ngã sấp xuống, định tính toán đứng dậy đỡ chủ tử, nào ngờ lại thấy được khung cảnh đằng sau Huyền Lăng Phong , làm cho hần tóc gáy đều dựng.

Một khắc sau Tiểu Kính Tử không kịp suy nghĩ nhiều, quay đầu nhìn, thật không tốt, vừa nhìn một cái lập tức cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Thấy được trong phòng kia là như thế nào. Ánh trăng sáng tỏ, làm bóng dáng nữ quỷ kia càng thêm khủng bố.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của bọn họ, nguyên nữ quỷ đang không ngừng lơ lửng trong phòng, đột nhiên quay đầu lại nhìn thẳng hướng hai người bọn họ .

Thấy nữ quỷ đột nhiên quay đầu, Huyền Lăng Phong và Tiểu Kính Tử vốn sợ đến choáng váng, nay chỉ cảm thấy da đầu tê rần, mấp máy môi, vội vàng hô to:

“ Aaaaa.... Có quỷ!”

Huyền Lăng Phong và Tiểu Kính Tử đồng thanh cất tiếng kêu thảm. Lập tức, sau một khắc (15 phút) chỉ thấy Huyền Lăng Phong đang ngã sấp trên mặt đất bò dậy, nhanh như chớp chạy đi ra ngoài tiểu viện.

Tiểu kính Tử sau khi kịp phản ứng ,mặt mày cũng hết sức lo lắng , phảng phất giống như sợ hãi nữ quỷ trong phòng kia sẽ đuổi theo không bằng.

Đối với vẻ mặt hoảng loạn sợ đến chạy trốn kia của Huyền Lăng Phong và Tiểu Kính Tử, giờ phút này nữ quỷ trong phòng kia lại hưng phấn mở miệng cười .

“Ha ha ha ...ha ha ... cười chết ta, ha ha ha, xứng đáng! Ai bảo người giả quỷ định làm ta sợ ?! hừ hừ hừ !”

Đồng Nhạc Nhạc hai tay chống nạnh càn rỡ cười đắc ý. Tiếng cười kia, trong không gian yên lặng này, càng trở nên rõ ràng , trở nên vang vọng....

Cùng lúc đó, bên kia...

Huyền Lăng Phong lại vô cùng sợ hãi.

Dù sao, hần lớn đến như vậy cũng chưa gặp chuyện khủng bố như thế này bao giờ.

Giờ phút này. Bên tai hần còn phảng phất nghe thấy tiếng khóc u oán của nữ quỷ, còn nữa, nữ quỷ kia khóe mắt chảy máu, khuôn mặt trắng bệch dọa người, đầu lưỡi lê dài...càng nghĩ Huyền Lăng Phong càng cảm thấy sợ hãi.

Giờ phút này, hần không biết là mình đã chạy mất bao lâu, càng không biết rằng mình chạy nhanh cỡ nào, giống như là đang bay .

Chỉ thấy cảnh vật xung quanh không ngừng bị hần bỏ lại phía sau. Hần không biết , căn bản bởi vì hần không dám quay lại nhìn, sợ rằng khi hần vừa quay đầu lại sẽ thấy nữ quỷ kia đuổi theo phía sau....

Kết quả là Huyền Lăng Phong cứ chạy không ngừng, cho đến khi không biết hần đụng vào vật gì đấy ngã ngược ra phía sau ,oanh liệt đập mông ngã lăn trên đất.

Đầu quay mòng mòng đến hoa mắt chóng mặt, từ mông truyền đến một trận đau âm ỉ khiến Huyền Lăng Phong mặt mũi nhả lại, hé mở làn môi hồng hồng ,không nhận được đau mà kêu thảm một tiếng.

“Ai ui, cái mông của ta !! !” Huyền Lăng Phong một tay ôm mông , mồm thì kêu thảm.

Tiểu Kính Tử hạy ngay phía sau hần nhìn thấy chủ nhân ngã, cũng không quản nhìn ngó xung quanh liền vội vàng chạy lên đỡ.

“Gia, người không sao chứ?”

“Ôi, cái mông của Bồn Vương. Ai, là ai lá gan lớn như vậy, dám đẩy ngã bồn vương?”

Trải qua phen hoảng sợ vừa rồi, Huyền Lăng Phong luôn một mực lo lắng đề phòng.

Mà nay, ngay tại lúc này, lại bị người đụng phải khiến hấn ngã móng đau ê ẩm, toàn bộ sợ hãi trong Huyền Lăng Phong hấn phút chốc biến thành tức giận.

Vẫn chưa biết rõ người đụng vào hấn là người nào, liền lập tức ngửa đầu bắt đầu gào lớn.

Cùng với tiếng gào kia của Huyền Lăng Phong giống như mãnh thú gầm rống, sau một khắc, một đạo âm thanh trầm thấp hùng hậu liền đã vang lên.

“A Phong, là trẫm.”

Nghe thấy giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên, vốn đang mang vẻ mặt tức giận, gương mặt trắng bệch của Huyền Lăng Phong lập tức sùng sốt. Đột nhiên như nghĩ đến cái gì, gương mặt khựng lại, mày cau có, giống như bộ dạng của tiểu hài tử khi hoảng sợ bỗng nhiên nhìn thấy người lớn, dáng vẻ vô cùng ủy khuất.

Đôi môi mở ra, liền ô ô một tiếng khóc lên.

“Ô ô, hoàng huynh, người đã đến rồi ! Có quý, thật đáng sợ ! “

Huyền Lăng Phong vừa nói dứt lời liền đứng lên , vội chạy tới trước mặt Huyền Lăng Thương, mặt như đưa đám mở miệng cũng không ý thức được rằng ,bộ dạng hiện tại của bản thân trong mắt kẻ khác còn đáng sợ hơn.

Nhìn thấy trước mắt thiếu niên mặt như đưa đám, vô cùng hoảng sợ nói có quý, khoe miệng Huyền Lăng Thương khẽ nhếch lên.

Nếu như không phải vừa mới nghe được tiếng kêu thảm thiết quen thuộc khi ngã xuống đất của thiếu niên này, hấn còn tưởng , nam quý trước mắt này không phải đệ đệ của hấn đâu đấy.

Chỉ thấy trước mặt hấn là một thiếu niên tóc tai bù xù, người mặc một áo vải dài trắng tinh, trên mặt trét một tầng bột phấn thật dày, khiến nhìn qua Huyền Lăng Phong nếu muốn nói kinh khủng tới đâu thì quả là kinh khủng tới đó.

Thiếu niên đi theo bên cạnh từ dáng vẻ đến trang phục cũng tương tự.

Thấy vậy, bạc môi Huyền Lăng Thương khẽ mấp máy, cau mày lại , mở miệng nói.

“A Phong, người nói có quý, chính là người sao? ‘Huyền Lăng Thương mở miệng, giọng điệu trầm thấp, hàm chứa sự không vui.

Nghe vậy, vốn đang mang vẻ mặt ủy khuất thương cảm, Huyền Lăng Phong lập tức sùng sốt.

Nhìn thấy nam nhân trước mặt gương mặt âm u lạnh như băng, trong lòng biết nam nhân giờ phút này đang cực kỳ không vui. Ngay lập tức da đầu tê rần, trong lòng ảo não không thôi.

Mới vừa rồi là do Huyền Lăng Phong hấn quá sợ hãi, trong lúc hoảng loạn chạy chẳng nhìn đường mà không thấy rõ người trước mặt là ai liền mở miệng chửi mắng .

Hơn nữa , bộ dạng này của hấn, cũng phạm phải điều cấm kị của hoàng huynh hấn rồi.

Nghĩ đến đây trong lòng Huyền Lăng Phong hơi luống cuống. Hấn một mực cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào nam nhân trước mặt .

Đôi môi hé ra, hấn lắp ba lắp bắp mở miệng .

“Hoàng , hoàng huynh, đệ, đệ...” , Huyền Lăng Phong mở miệng nói một lúc lâu cũng không nói được một câu hoàn chỉnh, trong lòng ảo não, bỗng dưng nghĩ đến cái gì bèn lập tức đưa tay chỉ về hướng những ngôi nhà phía sau mà mở miệng nói.

“Hoàng huynh, không nói đến việc trước đây nữa, nơi đó có quý. Là thật, đệ tận mắt nhìn thấy, còn có Tiểu Kính Tử nữa, Tiểu Kính Tử cũng nhìn thấy được, có đúng không?”

Nghe được những lời này của, Tiểu Kính Tử lại nghĩ tới những hình ảnh khủng bố vừa mới thấy, lập tức vội vàng không ngừng gật đầu nói.

“Đúng vậy, hoàng thượng , thật sự có quý, nó thật khủng khiếp. Người mặc trường sam trắng tinh, tóc tai bù xù...”

Nghe được Tiểu Kính Tử hình dung, ánh mắt Huyền Lăng Thương rơi lại trên người Huyền Lăng Phong và Tiểu Kính Tử, khóe miệng vừa nhếch lên.

Có lẽ thấy ánh mắt Huyền Lăng Thương rơi trên người mình, Huyền Lăng Phong lập tức mở miệng.

“Hoàng huynh, nữ quý kia thật không giống với bọn đệ. Khóe mắt nó vẫn còn chảy máu, đầu lưỡi thật dài, dài đến tận cổ , còn nữa nó bay lơ lửng trong không trung , ở trong phòng không ngừng đung đưa.”

Huyền Lăng Phong nói sinh động như thật.

Đám cung nhân đi theo phía sau Huyền Lăng Thương nghe thấy vậy trên mặt liền lộ ra vẻ chấn động, có nghi hoặc, có hoảng hốt sợ hãi...

Dù sao, trong hoàng cung này , bên ngoài có vẻ xanh vàng rực rỡ tráng lệ thật đấy ,nhưng bên trong bỏ mạng cũng không ít người.

Hơn nữa trước kia cũng có không ít người nói qua, chính mình buổi tối thấy quý !

Chỉ là lúc ấy chẳng qua là người khác đồn đại thôi, mà hiện nay người nói ra lại là Huyền Lăng Phong, điều này khiến mọi người bắt đầu sợ hãi.

Huyết mâu của Huyền Lăng Thương khẽ quét một lượt, nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt sợ hãi của mọi người xung quanh liền lập tức thu vào trong mắt, mày kiếm cau lại, bạc môi mở miệng quát.

“Hoàng đường, trên thế giới này làm gì có quý?” Huyền Lăng Thương mở miệng, giọng điệu kiên quyết, gương mặt tỏ ra mạnh mẽ mà oai phong.

Nghe thấy vậy , Huyền Lăng Phong biết Huyền Lăng Thương không tin lời mình , lập tức mở miệng nói.

“Hoàng huynh, những điều đệ nói đều là sự thật, huống hồ không phải là một mình đệ nhìn thấy, Tiểu Kính Tử cũng thấy . Chẳng lẽ hai người bọn đệ đều nhìn nhầm sao?”

Nghe thấy những lời Huyền Lăng Phong nói, Tiểu Kính Tử lập tức gật đầu như già tởi.

“ Đúng vậy, nữ quý kia thật khủng khiếp, bay lượn trong phòng, ô ô, thật đáng sợ, cũng không biết Tiểu Nhạc Tử có phải đã bị nữ quý kia hại rồi hay không? ”

Tiểu Kính Tử mở miệng, mặt mày sợ hãi, lòng còn sợ hãi hơn.

Chính lúc Huyền Lăng Thương nhíu mi không vui, nghe được câu nói của Tiểu Kính Tử, huyết mâu động lòng người lập tức lóe sáng

“ Người vừa nói ai? Tiểu Nhạc Tử!? ”

Nghe được câu nói của Huyền Lăng Thương, Tiểu Kính Tử lập tức mở miệng nói

” Đúng vậy, mới vừa rồi chúng ta đến tiểu viện của Tiểu Nhạc Tử tính toán hù dọa hắn, ai biết được từ trong phòng lại truyền đến tiếng khóc ai oán của nữ nhân, chúng ta sợ đến lập tức chạy trốn, lại nhìn thấy trong phòng có nữ quý bay lượn giữa không trung...”

Giờ phút này Tiểu Kính Tử vô cùng luống cuống, cũng chưa từng suy nghĩ nhiều, liền nói ra toàn bộ chuyện hôm nay của bọn họ .

Huyền Lăng Phong ở một bên muốn lên tiếng ngăn cản, cũng đã không còn kịp.

Nghe Tiểu Kính Tử nói xong, Huyền Lăng Phong đứng bên cạnh lại len lén ngẩng đầu nhìn Huyền Lăng Thương.

Lại thấy Huyền Lăng Thương ánh mắt u ám, lập tức sau lưng chợt lạnh, da đầu tê rần.

Nỗi sợ hãi kia, hoàn toàn không thua với lúc mới vừa rồi nhìn thấy nữ quý.

“ Hoàng, hoàng huynh, huynh, huynh đừng nghe Tiểu Kính Tử mê sảng, chuyện hoàn toàn không phải thế...”

Huyền Lăng Phong mở miệng muốn giải thích, chỉ là, Huyền Lăng Thương cũng không cho hắn nửa phần cơ hội.

Khuôn mặt tuần tú trầm xuống, môi mỏng khẽ nhếch.

Chỉ thấy Huyền Lăng Thương hừ lạnh một tiếng, lập tức, liền phát mạnh ống tay áo, chân nhanh chóng bước đi, hướng tới phòng ở của cung nhân mà đi tới.

Thấy Huyền Lăng Thương sắc mặt âm u, Huyền Lăng Phong liền biết, khẳng định lần này hắn lại gặp tai ương.

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong vẻ mặt trắng bệch, xem ra còn khủng bố hơn.

Một bên Tiểu Kính Tử, giờ phút này cũng biết tự mình nói sai, ánh mắt nhìn vào Huyền Lăng Phong, mặt mày càng thêm áy náy.

“Gia...”

“ Hừ! Hồi phủ sẽ tính sổ với ngươi!”

Lời nói vừa dứt, Huyền Lăng Phong cũng hung hăng phát ống tay áo, lập tức vội vã chạy theo Huyền Lăng Thương .

Mặc dù hắn vẫn còn rất sợ nữ quý gia, chỉ là, dù trời có sập cũng còn hoàng huynh hắn ở đây.

Giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc không biết đám người Huyền Lăng Phong nửa đường quay trở lại, hơn nữa, còn dẫn theo một người mà nàng không tài nào tưởng tượng được.

Nghĩ đến mới vừa rồi Huyền Lăng Phong muốn giả trang nữ quý hù dọa mình mà không được, ngược lại bị chính mình hù dọa, nghĩ lại, Đồng Nhạc Nhạc liền cười đến không ngậm miệng được.

Hừ! Nhìn xem tiểu quý gia sau này còn dám hù dọa nàng hay không? Nghĩ muốn hù dọa nàng!?

Mánh khéo vặt của hắn, nàng nhìn mới không thuận mắt đấy! Đồng Nhạc Nhạc vừa nghĩ, một bên ngồi trước gương đồng, tính toán tháo trang sức ra, rồi đi ngủ.

Nhìn chính mình trong gương, gương mặt trắng bệch, đôi mắt chảy máu, tóc tai bù xu, cả người áo trắng. Thật đúng là không nghĩ, chính nàng lẳng lặng nhìn, cũng cảm giác được sợ hãi không thôi.

Trong lòng phát lạnh, bản thân mình có chút bị đáng vẻ hiện tại của chính mình hù dọa, Đồng Nhạc Nhạc liền nghĩ muốn rửa mặt.

Tuy nhiên, lúc nàng cầm chậu rửa mặt đi ra bên ngoài tiểu viện, tính toán muốn múc nước rửa mặt, đột nhiên, tai thính nghe được một vài tiếng bước chân đang đi về phía bên nàng.

Đêm đã khuya.

Giờ phút này, căn bản không có người tới chỗ nàng. Chẳng lẽ là Huyền Lăng Phong không sợ chết mà quay trở lại!? Yêu, không nghĩ tới.... tên tiểu tử thú kia lá gan thật đúng là rất lớn!

Trong lòng nghĩ lại, Đồng Nhạc Nhạc lập tức đi tới phía sau màn trướng, sau đó đứng trên ghế, tính toán chính mình bay giữa không trung, lại hù dọa một phen cái tên Huyền Lăng Phong không sợ chết kia.

Nghĩ đến là làm, Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng cầm lấy sợi dây thừng cột vào xà ngang, lại cột vào bên hông của mình, hai chân nhún một cái, liền làm cả thân thể bay lượn giữa không trung. Đầu cúi xuống, đem mái tóc dài tận hông phủ ra trước mặt, tạo thành hình một oan hồn khủng bố, Đồng Nhạc Nhạc đợi Huyền Lăng Phong đến.

Cùng lúc đó, ở bên kia Đám Huyền Lăng Phong vội vã đi tới chỗ tiểu viện chỗ Đồng Nhạc Nhạc ở, chỉ thấy cả tiểu viện tối thui.

Trong phòng không có thắp đèn, khiến cho người ngoài không thấy rõ tình huống bên trong. Thấy cửa sổ mở, bên trong lại tối thui như mực, từ bên trong lại nhảy ra một nữ quý, thấy vậy, Huyền Lăng Phong trong lòng còn sợ hãi, lập tức trốn ở phía sau Huyền Lăng Thương.

Nhìn thấy dáng vẻ Huyền Lăng Phong nhát gan yếu đuối, Huyền Lăng Thương chỉ lạnh lẽo liếc mắt nhìn hẩn, lập tức, liền bước vào gian phòng kia. Cửa phòng chỉ khép hờ, cho nên, lúc Huyền Lăng Thương đi tới cửa phòng, không hề nghĩ ngợi, hai tay đẩy về phía trước.

Cùng lúc cánh cửa chạm trở bị bên ngoài đẩy ra, ánh trăng trắng tấp chiếu vào, tất cả tình huống bên trong phòng, nhanh chóng xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người.

Chỉ thấy, trong phòng bay lơ lửng một người tóc tai bù xù, là nữ quỷ mặc áo trắng. Mặt nữ quỷ trắng bệch, khóe mắt chảy máu, đầu lưỡi thật dài, dài đến trước ngực.

Coi như không phải lần đầu tiên nhìn thấy nữ quỷ, nhưng mà, lúc Huyền Lăng Phong lại nhìn thấy nữ quỷ này, không nhịn được kêu thảm một tiếng, sau đó co đầu trốn phía sau Huyền Lăng Thương.

Đối với mặt mày sợ hãi của Huyền Lăng Phong, đám cung nhân đi phía sau họ, lúc thấy trong phòng có nữ quỷ, càng sợ đến thét chói tai liên tục. Nhát gan cực điểm, ngay lúc vừa nhìn thấy, ngất ngay tại chỗ

Có kẻ sợ đến mức tiểu ngay tại chỗ.

Còn nữa, vài người hai chân mềm nhũn, trực tiếp té trên mặt đất. Lá gan hơi lớn một chút, mặc dù không có ngã xuống, nhưng ai nấy cũng sợ đến ba hồn không thấy bấy phách, ai nấy cứ như bị điểm huyết, trở mặt đứng nhìn, ngây ngốc tại chỗ.

Đôi huyết mâu động lòng người, càng lạnh lùng hướng tới ‘nữ quỷ’ treo ở giữa phòng, ánh mắt sắc bén như đao.

Do khí chất nam nhân này quá lớn, mọi người vốn đang kinh hãi, dần dần phục hồi tinh thần.

Mà ngay cả kẻ một mực trốn sau lưng Huyền Lăng Thương là Huyền Lăng Phong, giờ phút này cũng len lén ngó đầu ra dò xét, hướng tới nữ quỷ trong phòng nhìn chăm chú.

Đưa tay nhẹ nhàng kéo áo, đôi môi khẽ mở, Huyền Lăng Phong hạ giọng nói nhỏ.

” Hoàng huynh người mau nhìn xem, nữ quỷ! Thật khủng khiếp! ”

Nghe Huyền Lăng Phong nói lời này, Huyền Lăng Thương cười lạnh một tiếng, mở miệng khinh thường nói.

” A Phong!? Người nói quỷ chính là nàng!? Người nhìn cho rõ, đó là người! ”

200. Chương 203: Ly Hồn Chứng 1+2+3

“Cái gì!? Người!? Làm sao có thể là người!? Có người nào dung mạo đáng sợ như vậy không hả! ?Người nhìn xem, chả ra hình dạng gì sao!? Mặt thì trắng bệch, cả người áo trắng, tóc tai thật bù xù...”

Huyền Lăng Phong vừa đưa tay chỉ về phía nữ quỷ kia, vừa mở miệng nói.

Nhưng mà càng nói, Huyền Lăng Phong càng cảm thấy không đúng.

Nhìn lại thấy ánh mắt Huyền Lăng Thương đang liếc xéo trên người hẩn, mặt hẩn tức thì buồn bực.

Tại sao hẩn lại quên mất, hiện tại dáng vẻ của chính mình, kỳ thật so với nữ quỷ kia ... cũng không khá hơn bao nhiêu!

Trái ngược với Huyền Lăng Phong đang vừa quẫn bách vừa sợ hãi, thì giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc quả thực có ý định muốn chết!

Trước kia,nàng chẳng qua chỉ cho rằng Huyền Lăng Phong không sợ chết sẽ quay trở lại đây, liền tự treo mình tại nơi này, tính toán hù dọa lại Huyền Lăng Phong.

Ai ngờ Huyền Lăng Phong đúng là đã trở lại, thế nhưng lại dẫn theo Huyền Lăng Thương!

Huyền Lăng Thương không phải là người bình thường, khả năng quan sát sự việc so ra luôn sắc bén hơn người, bây giờ nàng mặc dù đã hóa trang một thân thành quỷ, nhưng liếc mắt một cái có lẽ cũng đã bị hẩn đã nhìn ra rồi.

Nghe được nam nhân kia nói trúng tim đen, Đồng Nhạc Nhạc chỉ một lòng cảm thấy như đang treo trên cao, trong lòng tựa như bị mười lăm cái thùng đè lên người, tâm tình bất định, thấp thỏm không yên.

Nhất là, nàng tuy rằng lúc này vẫn đang cúi đầu, không có nhìn mặt nam nhân kia, nhưng lại cảm giác sâu sắc được có một ánh mắt nóng rực đang dừng ngay thẳng trên người của nàng.

Bị ánh mắt sắc nhọn như đao của nam nhân kia nhìn, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy cả trong lẫn ngoài đều bị hấn xem thấu...

Hiện tại, nàng nên làm cái gì bây giờ!?

Ngay tại lúc Đồng Nhạc Nhạc lo lắng không thôi, bên tai lại truyền đến thanh âm trầm thấp mang theo uy nghiêm của nam nhân kia:

“Người đâu, bắt hấn lại đây!”

“Vâng! Hoàng thượng!”

Theo tiếng nói của nam nhân, hai gã thị vệ đằng sau lập tức nhanh chóng tiến đến.

Trước đó, những thị vệ này về mặt vẫn còn sợ hãi, chỉ có điều về sau biết được đây là người, không phải quỷ thì cuối cùng mọi người cũng an lòng.

Vì thế, hai gã thị vệ liền ngay tức khắc lĩnh mệnh đi về phía Đồng Nhạc Nhạc .

Nhìn thấy hai gã thị vệ đang đi về phía mình, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng thêm bối rối.

Trời ạ!

Hiện tại nàng nên làm cái gì bây giờ!?

Nếu như bị người khác biết nàng cố tình giả quỷ hù dọa Huyền Lăng Phong, vậy thì hậu quả khó lường!

Nghĩ đến đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lo lắng không thôi.

Ngay lúc Đồng Nhạc Nhạc đang mất bình tĩnh, đột nhiên nàng cảm thấy sợi dây cột bên hông bị nới lỏng. Lập tức, Đồng Nhạc Nhạc không kịp suy nghĩ nhiều đến chuyện khác, chỉ cảm thấy một lực kéo lại, tức khắc cả người Đồng Nhạc Nhạc đã bị rút xuống đất.

Cùng với một tiếng “bịch”, người Đồng Nhạc Nhạc liền thân mật tiếp xúc cùng đất mẹ thân ái .

Lúc này, mặt Đồng Nhạc Nhạc lại hướng dưới đất mà ngã xuống, tức thì từ cánh mũi nhanh chóng truyền đến một trận đau muốn chết.

Đau nhức làm Đồng Nhạc Nhạc phải nhe răng nhếch mép, suýt nữa bật ra tiếng kêu thảm thiết.

Nhưng mà nàng vẫn phải cố đè nén xúc động muốn la lên, nằm bò trên mặt đất.

Bởi vì thời điểm bị rơi xuống, trong đầu Đồng Nhạc Nhạc bỗng lóe linh quang, Chính là đã nghĩ được biện pháp giải vây, đó là...

Mộng du!

Nàng không thể để người khác biết rằng nàng đúng là cố ý hù dọa Vương gia, nhất là huống hồ lại còn có Huyền Lăng Thương ở đây!

Dù sao, ở triều đại này, tôn ti trên dưới phân biệt rõ ràng, nàng không thể vượt qua khuôn phép.

Cho nên hiện tại nàng chỉ có thể làm bộ mộng du. Như vậy, ít nhất trong mắt người khác, hết thấy tất cả việc nàng vừa làm cũng không phải xuất phát từ tự nguyện.

Trong đầu suy nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc liền cố nén cảm giác đau đớn từ mũi, nằm ngay đơ trên mặt đất.

Đối với Đồng Nhạc Nhạc đang nằm cứng đờ, mọi người bốn phía vì đối mặt với chuyện bất thành linh, đều cũng sợ ngây người.

Đặc biệt là hai thị vệ kia, bọn họ mới vừa rồi còn không có đụng tới nữ quỷ này, liền nhìn thấy nó đột nhiên rơi trên mặt đất.

Hơn nữa, lúc này mọi người mới nhìn đến, xà nhà gỗ ở phía trên gian phòng lộ ra một cái dây thừng...

Thấy vậy tất cả mọi người bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Trách không được ban nãy thấy nữ quỷ đang treo ở giữa không trung, hoá ra trên người nàng cột một sợi dây thừng...

Huyền Lăng Phong thấy vậy, cuối cùng cũng tỉnh ngộ, một cỗ lửa giận, thẳng tắp từ dưới truyền lên trên đỉnh đầu.

Lập tức từ phía sau Huyền Lăng Thương nhảy ra sau, Huyền Lăng Phong liền không nhịn được mở miệng quát:

” Chết tiệt! Mới vừa rồi hù dọa Bồn vương gần chết! Thật tưởng là yêu ma quỷ quái đến phá hoại chứ!! Thì ra là người này ở đây giả thần giả quỷ! Người đâu, mau lật người này lại, Bồn vương muốn nhìn xem là người phương nào lá gan lớn như vậy, dám giả thần giả quỷ hù dọa Bồn vương!”

Huyền Lăng Phong mở miệng lớn tiếng, lại thế nhưng cũng quên rằng, chính mình cũng giả thần giả quỷ như người khác .

Hai gã thị vệ kia nghe Huyền Lăng Phong nói, lập tức đưa tay lật nữ quỷ đang nằm bò không nhúc nhích trên mặt đất lại, đưa đến.

Theo động tác của hai gã thị vệ, bộ mặt thật của nữ quỷ vô cùng rõ ràng bị bại lộ trong tầm mắt của mọi người.

Đèn cung đình chiếu sáng xuống dưới, chỉ thấy nữ quỷ nằm trên mặt đất, khí sắc nhợt nhạt, khóe mắt có huyết, trong miệng vẫn còn ngậm một mảnh vải thật dài màu đỏ.

Mới vừa rồi trời tối đen như mực, mọi người nhìn không rõ ràng lắm, thoát đầu vừa nhìn qua, tưởng gặp quỷ.

Bây giờ, đèn chiếu sáng xuống, mới nhìn thấy rõ rệt, đây căn bản không phải là quỷ, mà là người!

Trước mắt thấy rõ ràng bộ dáng của nữ quỷ đang nằm trên mặt đất, trong miệng ngậm miếng vải đỏ, khóe miệng Huyền Lăng Phong không khỏi nhếch lên dò xét một cái.

“Thì ra là miếng vải đỏ, mẹ nó, mới vừa rồi vừa nhìn còn tưởng là đầu lưỡi , thiếu chút nữa hù chết Bồn vương !”

Huyền Lăng Phong vừa nói, vừa tỉ mỉ nhìn nữ quỷ trên mặt đất.

Chỉ cảm thấy càng nhìn càng thấy nữ quỷ đang nằm có chút quen mắt.

“Ồ, dáng vẻ nữ quỷ này như thế nào càng xem càng quen thuộc...”

Tiểu Kính Tử ở một bên nghe được lời nói của chủ tử nhà mình, lập tức tiến lên tỉ mỉ quan sát, cuối cùng, dường như là nghĩ đến cái gì, con ngươi đen lại, lập tức mở miệng nói:

“Gia, đây không phải Tiểu Nhạc Tử sao! ?”

“Cái gì! ? Hắn vậy mà lại là Tiểu Nhạc Tử! ?”

Nghe được lời Tiểu Kính Tử nói, con ngươi Huyền Lăng Phong cũng trợn lên một cái, mặt mày có vẻ không dám tin.

Không trách được hắn càng nhìn nữ quỷ này càng quen mắt. Thì ra, cái nữ quỷ kia, lại chính là tiểu thái giám mà hắn vẫn luôn căm tức!

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong chỉ cảm thấy trong lòng ‘Xoẹt’ một tiếng, một cơn tức giận không nói rõ được lý do lập tức bốc lên tới tận đỉnh đầu.

Dù sao tối nay, hần vốn là trù tính đóng giả thành quỷ để hù dọa nô tài chết tiệt này. Ai biết, cuối cùng nàng trái lại giả trang nữ quỷ hù dọa chính mình!

Càng nghĩ, Huyền Lăng Phong càng là tức giận, bắn ánh mắt về phía Đồng Nhạc Nhạc, dường như phải đem nàng ra lăng trì xử tử.

Cơ hồ mím chặt môi, lời nói từ kẽ răng truyền tới.

“Người... đồ nô tài chết tiệt! Lại dám giả quỷ hù dọa Bồn vương, Bồn vương muốn đánh chết người!”

Vừa nói dứt lời, Huyền Lăng Phong nhanh chóng tiến lên, giơ chân liền hung hăng đá Đồng Nhạc Nhạc một cái.

Mới rồi Đồng Nhạc Nhạc vừa bị té, cái mũi vẫn đang còn đau, giờ lại bị Huyền Lăng Phong đá ột cái, chỉ cảm thấy các khớp xương trên cơ thể đều vỡ ra.

Từ bên hông liền truyền đến cơn đau thấu xương.

Thế nhưng, Đồng Nhạc Nhạc lại chỉ mở to đôi mắt, vẫn không nhúc nhích, phảng phất như một tượng gỗ không có hồn phách.

Huyền Lăng Phong hung hăng trút ra một cước, thấy Đồng Nhạc Nhạc trên mặt đất cũng không có một điểm phản ứng nào, không khỏi nghi hoặc.

“Người... đồ thái giám chết tiệt, Bồn vương ra lệnh người đứng lên! Đừng giả chết! Người cho là như vậy, Bồn vương sẽ tha người sao!?”

Vừa dứt lời, Huyền Lăng Phong lại lần nữa nhấc chân, tính toán đá Đồng Nhạc Nhạc lần nữa.

Chỉ là, mới vừa rồi đã nhận một cú đá của Huyền Lăng Phong, nhìn đến uy lực hần đá chân, Đồng Nhạc Nhạc chính là sợ.

Nếu như chính mình thực sự bị Huyền Lăng Phong tiếp tục đá nữa, không chết cũng tàn phế!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức ngồi dậy từ trên mặt đất.

Cùng với hành động của Đồng Nhạc Nhạc, một cước của Huyền Lăng Phong đã đá trượt.

Bởi vì lực quán tính, thân thể Huyền Lăng Thương lão đảo một bước, thiếu chút nữa ngã sấp xuống. May là Tiểu Kính Tử ở một bên nhanh tay lẹ mắt đưa tay đỡ.

“Gia, người không sao chứ!?”

Nghe Tiểu Kính Tử nói, Huyền Lăng Phong chỉ là lạnh nhạt hừ một tiếng.

Thấy Đồng Nhạc Nhạc đã ngồi dậy, lập tức hần mở miệng quát.

“Người... tên nô tài chết tiệt, giờ cũng đã ngồi dậy hả! ? Hừ! Dám giả quỷ hù dọa Bồn vương, Bồn vương muốn người biết tay!”

Nói đến lời này, Huyền Lăng Phong liền tiếp tục mở miệng, tính toán nói cái gì đó.

Lại thấy trước mắt nữ quỷ, trong lúc ngồi dậy, phảng phất như không hề nghe được lời của hần, đôi mắt vô thần, chỉ là từ từ đi tới đi lui ở trong phòng.

Nhìn thấy hành động của Đồng Nhạc Nhạc, mọi người đều là cả kinh.

Chỉ thấy người trước mắt, phảng phất coi như tất cả mọi người không tồn tại, không ngừng đi tới đi lui ở trong phòng.

Một bộ áo trắng phất phơ, tóc tai bù xù, còn nữa khuôn mặt trắng bệch kia, nhìn qua, cực kì quỷ dị.

Thấy vậy, tất cả mọi người đều nghi hoặc, Huyền Lăng Phong cũng như thế.

Con người đen trợn lên một cái, mặt mày không giải thích được.

“Hoàng huynh, hần đây là làm sao vậy! ? Chẳng lẽ biến ngốc rồi!”

Huyền Lăng Phong quay đầu, nhìn Huyền Lăng Thương đứng bên cạnh.

Tuy nhiên, Huyền Lăng Thương nghe được lời này của hắn, lại trầm lặng không nói.

Huyết mâu động lòng người kia, chỉ là cũng không hề chớp mắt một cái mà nhìn nữ quỷ không ngừng đi tới đi lui ở trong phòng.

Thấy Huyền Lăng Thương không nói lời nào, Huyền Lăng Phong cau mày lại một cái, rồi nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc, càng là nghi hoặc.

Đôi môi hé mở, thì thào tự nói.

“Hắn đây là làm sao vậy! ? Chẳng lẽ là quỷ trên người ! ?”

Liên trong khoảng thời gian Huyền Lăng Phong nghi hoặc, cung nhân ở một bên, phảng phất như nghĩ đến cái gì, giật mình la lên một tiếng.

“Nha! Nô tài đã biết được Nhạc công công là xảy ra chuyện gì !”

Nghe được lời cung nhân, Huyền Lăng Phong lập tức mở miệng hỏi.

“Nói mau, hắn rốt cuộc là như thế nào! ?”

Nghe được Huyền Lăng Phong hỏi tới, cung nhân kia lập tức mở miệng nói.

“Trong thôn trước kia nô tài sống cũng có người bệnh trạng giống như Nhạc công công bây giờ. Mỗi ngày ngủ thiếp đi, rồi tự đứng đứng lên làm một ít chuyện, chỉ là khi hắn tỉnh lại lại quên tối hôm qua chính mình khi ngủ lại làm những chuyện này, ở đó mọi người đều nói, đây là Ly Hồn chứng!”

“Ly Hồn chứng! ?”

Nghe được lời cung nhân nói, Huyền Lăng Phong khẽ hé môi, mặt mày không giải thích được.

Một bên khác cung nhân khi nghe xong, như nghĩ đến cái gì, mở miệng nói tiếp.

“Đúng vậy, nô tài hình như cũng từng nghe nói qua, nô tài có người phương xa thân thích, cũng trúng phải Ly Hồn chứng, buổi tối vẫn còn đứng lên giết heo đây!”

“Có...hay không thần kỳ như thế a! ?”

Nghe được cung nhân người một câu ta một câu nói, Huyền Lăng Phong vẫn còn là có hơi không thể tin được.

Chỉ là, Huyền Lăng Phong trong lòng tuy có không tin, thế nhưng nhìn thấy trước mắt Đồng Nhạc Nhạc không ngừng đi tới đi lui, trong lòng dần dần dao động.

Chẳng lẽ là, đúng như mọi người nói, tên nô tài chết tiết này, thật sự bị cái gì Ly Hồn chứng, mới có thể nửa đêm mặc một bộ nữ quỷ này! ?

Trong lúc Huyền Lăng Phong trong lòng bán tín bán nghi, bên này Đồng Nhạc Nhạc, nghe được mọi người như đã nói hết, trong lòng biết thời cơ đã chín muồi. Nàng liền đành chỉ đi lại, tức thì ngồi ở trước bàn trang điểm, sau đó cầm lấy khăn lông, tự mình lau son trên mặt, lại cởi ra trường sam trắng tinh.

Sau đó, trước mọi ánh mắt đều hướng tới, thì từ từ nằm xuống giường, ngủ!

Nhìn một loạt hành động của Đồng Nhạc Nhạc, tất cả mọi người im lặng.

Huyền Lăng Phong mặt mày cũng gắt gao nhìn lại.

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc đã khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, làm một bộ dạng vô sự nằm trên giường ngủ, Huyền Lăng Phong lập tức mở miệng quát.

“Người đâu! Đánh thức hắn dậy!”

Nghe được lệnh, hai tên thị vệ lập tức tiến lên, không ngừng đưa tay lay Đồng Nhạc Nhạc.

Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy bả vai mình không ngừng bị người dùng lực lắc lư, kiên trì một khắc, Đồng Nhạc Nhạc mới từ từ mở mắt ra , trên mặt, càng là đáng vẻ mờ mịt.

Phải biết rằng, kỳ thật nói đến diễn trò, Đồng Nhạc Nhạc nàng không ai đo được!

Đặc biệt lại là lúc như thế này, Đồng Nhạc Nhạc bắt đầu diễn trò, lại càng gắng như thật.

Sau khi mở mắt ra, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là làm ra vẻ mặt mờ mịt .

Đôi mắt hơi nhấp nhem nghi hoặc , đầu tiên là nhẹ nhàng quét một vòng , lập tức, đôi mắt mở to, mặt mày nghi hoặc.

“Nha! ? Các người làm thế nào ở trong phòng ta! ?”

Đồng Nhạc Nhạc giật mình la lên một tiếng, cuối cùng ánh mắt liền rơi trên người Huyền Lăng Phong.

Lập tức, lại là một hồi giật mình la lên. Có điều một tiếng thét kinh hãi này, rõ ràng âm thanh so sánh trước đây càng thêm thê lương, trong đó đầy khủng hoảng và sợ hãi.

“A! Có quỷ!”

Vừa nói dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc lập tức đưa tay cầm lấy chăn đơn, liền đưa tới trên đầu chụp xuống.

Một loạt hành động này, đều là phản ứng của người bình thường khi sợ hãi.

Cho nên, những người khác nhìn một cái, đều vội vàng cho là, Đồng Nhạc Nhạc thật sự là trúng Ly Hồn chứng rồi,nên mới vừa rồi làm những chuyện như vậy liền quên không còn nhớ gì.

Chỉ là, Huyền Lăng Phong vẫn còn là có hơi bán tín bán nghi.

Có lẽ, là trong lòng lửa giận vẫn còn . Đặc biệt khi hắn thấy lúc Đồng Nhạc Nhạc nhìn mình, liền hét thảm một tiếng, gương mặt lập tức tối sầm.

Chết tiệt!

Lại còn nói Huyền Lăng Phong hắn là quỷ! ?

Cũng không biết, mới vừa rồi là ai vẫn còn mặc một bộ trang phục nữ quỷ, làm hắn sợ đến gần chết!

Trong lòng nhớ lại, Huyền Lăng Phong trong cơn giận dữ liền há miệng ra, tức giận hét lớn một tiếng với Đồng Nhạc Nhạc .

“Cái đồ nô tài chết tiệt nhà ngươi này, nhìn rõ ràng một chút, rốt cuộc ai là quỷ a!”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là từ từ nhấc xuống cái chăn đơn đang trùm ở trên đầu .

Một đôi mắt đầy sự hoảng sợ, đầu tiên là quay về hướng Huyền Lăng Phong nhìn một chút. Lập tức, trên mặt làm ra đáng vẻ bỗng nhiên tỉnh ngộ. Nàng mở miệng giật mình la lên.

” Nha, thì ra là Thập Tam Gia! Trời ạ! Thập Tam Gia, ngài làm sao! ? Tại sao lại có đáng vẻ ma quỷ đi tới phòng nô tài! ? Còn nữa...”

Đồng Nhạc Nhạc vẻ mặt nghi hoặc mịt mờ nhìn bốn phía một chút, mới mở miệng hỏi tiếp.

” Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì! ? Hoàng Thượng! ?”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, vừa đi từ giường xuống , sau đó quỳ xuống đất hành lễ với Huyền Lăng Thương.

Nhìn thấy người trước mắt đáng vẻ mơ màng, Huyền Lăng Thương vốn một mực trầm lặng không nói, huyết mâu không khỏi lộ ra một phen. Lập tức, bạc môi hé mở, hắn mở miệng nói.

” Hãy bình thân!”

“Tạ Hoàng Thượng”

Nghe được Huyền Lăng Thương nói, Đồng Nhạc Nhạc lập tức đứng lên từ trên mặt đất, trên mặt, vẫn là một đáng vẻ mịt mờ nghi hoặc.

Thật đúng là phải nói , đối với trình độ diễn kịch của chính mình hiện tại , trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cũng ngẫm tự bội phục.

Nếu không phải ban đầu đáng vẻ dung mạo của mình thật sự quá tầm thường, đi ở phố lớn lập tức chả ai buồn nhìn đến, thì Đồng Nhạc Nhạc thật đúng là tính toán đi vào trường kịch viện học tập rồi!.

Hiện tại trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghĩ thế, còn trên mặt càng là đáng vẻ mù mịt nghi hoặc không giải thích được.

” Thập Tam Gia, ngài làm sao! ?”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, lại nhìn thấy đáng vẻ nghi hoặc trên mặt nàng, Huyền Lăng Phong chỉ còn thiếu nước không thổ huyết.

Lúc ban đầu hần vốn là tính toán giả trang làm quỷ hù dọa cái tên nô tài chết tiệt trước mắt này. Ai biết, chả những không hù dọa được hần, liền bị hần hù dọa lại.

Cuối cùng, hần lại còn dám có vẻ mặt nghi hoặc vô tội, hỏi ngược lại rốt cuộc làm sao vậy! ?

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong chỉ còn thiếu nước tức sùi bọt mép. Hần há miệng ra, ngang ngược gầm lên như sư tử đối với Đồng Nhạc Nhạc .

” Cái đồ nô tài chết tiệt nhà ngươi này, lại dám hỏi Bồn vương làm sao vậy! ? Chẳng lẽ, ngươi làm những chuyện vừa rồi như vậy mà cũng không nhớ rõ sao! ?”

” A! Nô tài đã làm cái gì! ? Mới rồi nô tài liền lên giường ngủ thật sớm nha! ? Ngay cả mọi người đến đây từ lúc nào, nô tài cũng không biết mà!”

Đối với Huyền Lăng Phong to mồm gầm lên vạch rõ ngọn ngành câu chuyện, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc vẫn thể hiện đáng vẻ cực kì vô tội.

Huyền Lăng Phong nghe vậy, tức tối đến muốn đánh người.

Tiểu Kính Tử đứng ở một bên thấy bản thân chủ tử bị tức không nhẹ, hần lập tức tiến lên mở miệng nói với Đồng Nhạc Nhạc.

” Nhạc công công, ngươi không biết, mới vừa rồi ngươi mặc một bộ trang phục nữ quỷ, tóc tai bù xù. Cả một bộ áo trắng dài tới chân, trên mặt thì bôi càn trắng bạch, khoe mắt còn chảy máu, lưỡi thật dài...”

Tiểu Kính Tử vừa nói, vừa đưa tay làm động tác.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở lớn mắt. mặt mày như thể không dám tin.

” Trời ạ! Tiểu Kính Tử, ngươi nói chính là sự thật? Ta thật có trang phục như thế sao! ?”

Thấy vẻ mặt không dám tin của Đồng Nhạc Nhạc , Huyền Lăng Phong lập tức đảo cặp mắt trắng dã, hai tay khoanh trước ngực vẻ mặt tức giận nói.

“Mọi người chúng ta người có mắt đều thấy được, chẳng lẽ còn có thể là giả sao! ?”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Phong , Đồng Nhạc Nhạc lập tức cặp đôi mắt xuống, vẻ mặt như có điều suy nghĩ lắm bầm tự nói.

” Thì ra nô tài thật sự có Ly Hồn chứng (bệnh mộng du). Không trách được trước kia ở thôn nô tài có một bé trai. Sau một đêm ngủ cùng giường với nô tài liền không bao giờ lặp lại nữa . Nô tài còn nhớ rõ, đêm đó nô tài có một giấc mộng, mơ thấy trong bụi cỏ có một con gà đẻ hai quả trứng gà, nô tài nhìn thấy lập tức hoan hỉ, liền đưa tay bóp một cái , trứng gà lập tức bể...”

Đồng Nhạc Nhạc vừa làm ra vẻ nhớ lại chuyện cũ, vừa nhấc tay lên trước mặt, lại hung hăng bóp một cái.

Nhìn thấy hành động của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong không khỏi theo bản năng đưa tay che dưới thân...

Trong lòng thầm nghĩ, may là hần không phải bé trai kia ở cùng thôn với Đồng Nhạc Nhạc, bằng không bị hần bóp một cái như vậy, không biết sẽ đau tới đâu ...

Cũng không biết, bé trai đáng thương kia, vẫn còn trứng sao! ?

Đối với hành động theo bản năng này của Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc nhìn thấy rõ mà không khỏi cảm giác buồn cười.

Trên mặt cũng không dám biểu lộ ra đến.

Sau khi nói xong những lời thế này, cuối cùng Đồng Nhạc Nhạc làm ra vẻ mặt nghi hoặc, nhìn về phía Huyền Lăng Phong cũng mặc một bộ quần áo, mở miệng nghi hoặc hỏi.

” Chính là Thập Tam Gia, nô tài coi như thật sự có Ly Hồn chứng, nên mới làm chuyện vừa rồi các người nói, nhưng mà làm sao các người biết! ? Hơn nữa, Thập Tam Gia, tại sao ngài lại cũng mặc một bộ quần áo như vậy! ? Còn nữa Tiểu Kính Tử, người cũng thế, xem ra dọa chết người!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, trên mặt càng là đáng vẻ đùa bé hơi sợ.

Thấy vậy, Huyền Lăng Phong lập tức buồn bực, có hơi nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại không dám ra vẻ tức giận.

Dù sao, hắn làm sao có thể nói, hắn tối nay là cố ý giả trang thành quỷ, để đến hù dọa Đồng Nhạc Nhạc. Ai biết, lại bị Đồng Nhạc Nhạc giả trang thành quỷ hù dọa ngược! ?

Nói ra thật mất mặt nhiều hơn a...

Hơn nữa Hoàng huynh hắn vẫn còn ở đây!

Phải biết rằng, hoàng huynh hắn ghét nhất hắn làm xằng làm bậy...

Nghĩ tới đây, vẻ mặt Huyền Lăng Phong vừa buồn bực, lại vừa tức giận, lại cũng quần bách, lại có đáng vẻ sợ hãi.

Lại hoàn toàn không biết, hiện tại mặt mình màu trắng bệch , hơn nữa lại thêm các vẻ mặt phong phú kia, xem ra lại thêm thấy tức cười.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, đã sớm nghẹn một bụng đau đớn, cũng không dám cười lên tiếng.

Cuối cùng, chỉ thấy Huyền Lăng Phong thật sự không nghĩ ra cái cớ gì , không khỏi bởi vì xấu hổ mà thành phần nộ, liền hét lớn một tiếng đối với Đồng Nhạc Nhạc .

” Bỏ vương thích mặc buổi tối như thế, liên quan gì tới người cái nô tài nhãi ranh này! ?”

” Ách ... Được rồi, Thập Tam Gia coi như có sở thích này, đích xác không liên quan tới nô tài...”

Nghe thấy Huyền Lăng Phong đã nói như vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức làm ra một bộ giọng điệu nô tài nên có, mở miệng nói theo.

Nghe vậy Huyền Lăng Phong chỉ là nặng nề lạnh nhạt hừ một tiếng, lại hung hăng liếc mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc.

Có điều, đến khi ánh mắt Huyền Lăng Phong rơi tại trên người Huyền Lăng Thương, nét mặt lập tức thay đổi, liền từ ngạo mạn lúc ban đầu biến thành đáng thương như vậy .

Trong ánh mắt nhìn về phía Huyền Lăng Thương, có khẩn cầu, khiếp đảm, phảng phất một người đứa bé làm sai làm hỏng gì đó, giờ đang sợ hãi người lớn trừng phạt.

Tốc độ trở mặt thế kia, quả thực so sánh trở mình thì còn nhanh hơn, cũng khiến cho Đồng Nhạc Nhạc nhìn càng rõ hơn.

Cái gì là một vật khác một vật! ?

Hồn Thế tiểu Ma Vương coi như làm cho cả kinh thành lẫn Hoàng cung đều nghe tên liền thấy mất vía , nhưng vẫn có khắc tinh của hắn!

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ, chỉ thấy Huyền Lăng Thương đối diện với ánh mắt khiếp đảm sợ hãi kia của Huyền Lăng Phong, chỉ là lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, lập tức liền dứt khoát xoay người.

Mặc dù Huyền Lăng Thương cũng không nói một câu nào, Huyền Lăng Phong vẫn cảm giác được, hoàng huynh hẳn đang tức giận.

201. Chương 204: Đại Hội Thi Tài 1+2+3

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong lập tức bị hù dọa bối rối .

Thấy Huyền Lăng Thương không nói một lời liền đi ra khỏi nhà , Huyền Lăng Phong lập tức cuống quýt đuổi theo.

“Hoàng huynh, đợi đệ đã . . .”

Nghe thấy Huyền Lăng Phong nói như vậy, lại thêm đáng về bối rối , trong lòng Đồng Nhạc Nhạc liền đắc ý không thôi.

Hừ hừ!

Cái gì là tự làm bậy, không thể sống! ?

Muốn giả làm ma quỷ hù dọa nàng! ?

Hiện tại, Huyền Lăng Phong là ăn trộm gà không được còn mất năm gạo .

Nghĩ tới đây, khoe miệng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi bĩu một cái, trên mặt càng là đầy vẻ đắc ý .

Tuy nhiên, đúng vào lúc Đồng Nhạc Nhạc đắc ý cười trộm , Huyền Lăng Thương vốn đã ra đến ngoài sân đột nhiên xoay người lại, huyết mâu động lòng người sắc bén kia liền chiếu thẳng tấp tới chỗ nàng .

Ngay lúc tiếp xúc với ánh mắt sắc bén sâu thẳm kia của Huyền Lăng Thương , trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi giật thột một cái.

Sau đó nụ cười trên mặt, lập tức cứng đờ.

Dù sao, nàng căn bản chưa từng nghĩ đến, Huyền Lăng Thương đã xoay người rời khỏi đây lại đột nhiên quay lại nhìn về phía nàng.

Điểm chết người chính là, giờ phút này nàng lại đang đắc ý cười đây!

Mặc dù, nụ cười đó nàng đã một mực kiềm chế được, chỉ là, thông minh như Huyền Lăng Thương, thì làm thế nào mà không phát hiện ra cái gì! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc càng là sợ đến mồ hôi lạnh đầm đìa như tắm, hai chân bủn rủn, chỉ còn thiếu nước không có mềm nhũn quỳ xuống đi.

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc bị Huyền Lăng Thương nhìn thẳng vào đến lòng dạ rối bời, lại thấy Huyền Lăng Thương chỉ là trầm lặng không nói mà thu hồi ánh mắt, sau đó đi thẳng về phía trước .

Phảng phất một cái liếc mắt nhẹ nhàng vừa rồi kia, chỉ là cử chỉ vô ý.

Chỉ là, thật sự chỉ là vô ý sao! ?

Đồng Nhạc Nhạc không biết được rồi. . .

. . .

Bởi vì tối hôm qua Huyền Lăng Thương quay đầu lại liếc mắt trước khi rời đi, làm cho Đồng Nhạc Nhạc sợ đến mất ngủ suốt một đêm, như thể sợ hãi Huyền Lăng Thương ngày hôm sau sẽ tìm nàng tính sổ .

Ai biết, hôm sau, vào lúc Đồng Nhạc Nhạc phát run lấy bầy đi tới điện Dưỡng Tâm hầu hạ Huyền Lăng Thương rồi long sàng thay quần áo , Huyền Lăng Thương lại giống hệt như đi vắng , trầm lặng ít nói, phảng phất chuyện tối ngày hôm qua, dường như hắn không hiểu rõ tình hình chút nào.

Thấy Huyền Lăng Thương không nói gì thêm, Nhạc Đồng Đồng không biết chuyện hắn liếc mắt tối hôm qua lúc rời đi có vẻ có lẽ là vô ý, biết nàng là cố ý diễn trò hay là do mặt khác. Tóm lại, Huyền Lăng Thương không nói lời nào, liền tỏ vẻ như chuyện cũng đã qua.

Nghĩ tới đây, hòn đá vốn đè nặng trĩu trong tim Đồng Nhạc Nhạc, rốt cục cũng rơi xuống.

Mấy ngày này, Huyện Lãng Thương không biết dặn dò Lan Lãng Thiệu Giác đi làm cái gì, cho nên mấy ngày này, Lan Lãng Thiệu Giác cũng không thấy vào cung .

Tuy là như thế, Đồng Nhạc Nhạc mỗi ngày hẳn có một lúc nào rảnh, liền lấy ra cây đàn cổ mà Lan Lãng Thiệu Giác đưa inh, rồi chăm chú tự mình luyện tập.

Có lẽ là Lan Lãng Thiệu Giác dạy thật là tốt, có lẽ tư chất của nàng cũng không kém. Khi thời gian một tháng trôi qua , bản thân Đồng Nhạc Nhạc cảm giác được chính mình đàn cũng không quá tệ.

Chỉ là, chút tài đánh đàn đó của nàng, đương nhiên là vô phương so sánh cùng tài đánh đàn xuất chúng như Lan Lãng Thiệu Giác .

Nháy mắt thời gian lại trôi qua hơn mười ngày .

Mấy ngày này, chuyện mọi người thảo luận nhiều nhất, là đại hội thi tài tổ chức mỗi năm một lần ở Kinh thành .

Nghe nói, đại hội thi tài này đều là do các thiếu nữ không quá mười tám tuổi, chưa lập gia đình, có tài nghệ tham gia.

Phần thưởng phong phú, nhưng mà cái đó chỉ là hàng thứ yếu .

Quan trọng nhất là, những thiếu nữ tự nhận có tài nghệ này, lại đứng vào lúc này khoe ra sở trường, ngoài việc thu được mỹ danh ra, còn có thể tìm được lang quân như ý.

Dù sao, đại hội thi tài hàng năm đều hấp dẫn rất nhiều hoàng tôn quý tộc đến đây, những đại nhân vật có tài có thể đến đây.

Nghe mọi người mỗi ngày thảo luận chuyện này nhiều nhất, Đồng Nhạc Nhạc liền có hứng thú về lần đại hội thi tài này.

Dù sao mỗi ngày đều sống ở bên trong hoàng cung, kỳ thật có lẽ rất khó chịu.

Đặc biệt, tại triều đại này, không thể so với thời hiện đại, cũng không có giải trí gì.

Có một đại hội thi tài ít gặp, Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên có hứng thú đi đến đó.

Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền đã hẹn rõ ràng với Tiểu Quế Tử và Tiểu Nhạc Tử, vào ngày có đại hội thi tài sẽ cùng nhau nghỉ ngơi, ra ngoài Kinh thành ngắm nghía đại hội thi tài kia, nhân thể đi xem náo nhiệt.

Đối với đề nghị của Đồng Nhạc Nhạc , Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử tự nhiên không có dị nghị.

Kết quả là, vào ngày đại hội thi tài này, Đồng Nhạc Nhạc liền dậy thật sớm , sau đó đi theo hai người Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử, cùng nhau đi ra ngoài cung.

...

Hôm nay trời đẹp, bầu trời cao vạn dặm, ánh mặt trời quyến rũ, gió thu phe phẩy, là một hôm phi thường thích hợp xuất hành du ngoạn .

Có lẽ hôm nay là đại hội thi tài Kinh thành mỗi năm một lần, cho nên, khi Đồng Nhạc Nhạc bọn họ đi tới phố lớn Kinh thành, đưa mắt nhìn khắp một vòng, chỉ thấy trên con đường cái lớn như thế, người đến người đi, ngựa xe như nước, dòng người ước chừng gấp vài lần so với mọi khi!

Hai bên con đường , cửa hàng san sát, hàng trà quán rượu, tơ lụa phường, hàng sơn phấn, có đủ mọi thứ.

Hơn nữa hai bên phố lớn, vẫn còn mở được không ít quán nhỏ, có hàng trái cây, có nơi bán mít quả, có chỗ bán Chũy Thủ vũ khí lợi hại. . .

Từ quán nhỏ bán cháo miến ở một bên, giờ phút này đang bay tới từng đợt mùi thơm làm cho người ta thèm nhỏ dãi .

Đồng Nhạc Nhạc bọn họ để dậy sớm , liền chưa từng ăn điểm tâm sáng. Giờ phút này, ngửi thấy được mùi vị cháo miến thơm ngào ngạt này, đã sớm bụng đói bồn chồn .

Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc bọn họ liền ăn chút gì ở một quán nhỏ bên đường, rồi mới đứng dậy. Cả ba đi theo dòng người, hướng tới địa điểm tổ chức đại hội thi tài.

Năm nay không giống với năm trước, chỗ tổ chức đại hội thi tài chính là ở bên trong một nhà Ca Vũ Phường.

Hồng Tụ Phường chính là Ca Vũ Phường số một số hai ở Kinh thành, diện tích khá lớn, tổng cộng có ba tầng.

Bình thường bên trong Ca Vũ Phường, đều là chiêu đãi một chút khách quý có quyền thế, vào cửa sẽ thu phí.

Nhưng mà hôm nay chính là đại hội thi tài mỗi năm một lần, khắp nơi đua nhau đến đây tán thưởng đại hội thi tài.

Để càng đánh bóng danh tiếng Ca Vũ Phường của mình hơn, hôm nay lão bản Hồng Tụ Phường liền miễn tất cả tiền vé vào cửa. Chỉ là tiêu phí ở bên trong, so với ngày thường lui tới thì đắt gấp đôi.

Đồng Nhạc Nhạc hiện tại là một kẻ nghèo rớt mồng tơi, trên người tiền tiêu vật cũng không có. Vừa rồi ăn bữa sáng, vẫn do Tiểu Lô Tử bọn họ mời thôi.

May là vào cửa Hồng Tụ Phường không cần trả phí, Đồng Nhạc Nhạc bọn họ vừa lúc đến tham gia náo nhiệt.

Đến khi ba người Đồng Nhạc Nhạc bọn họ đi tới Hồng Tụ Phường, đưa mắt nhìn khắp một vòng, chỉ thấy bên trong Hồng Tụ Phường đã sớm kín người hết chỗ.

Lúc Đồng Nhạc Nhạc bọn họ thật vất vả chen chúc đến vị trí ở lầu ba, đã sớm mệt thở hổn hển.

Y phục trên người cũng nhăn nhúm nhàu nhia, xộc xệch không thôi.

Nhưng mà Đồng Nhạc Nhạc bọn họ cũng không quan tâm.

Giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc bọn họ đi tới chính là trên lầu ba, vị trí này có tầm nhìn phi thường tốt.

Bởi vì Hồng Tụ phường có tổng cộng ba lầu, mà giữa lầu hai và lầu ba là khoảng trống, cho nên, từ lầu ba cúi đầu nhìn xuống, vừa vặn có thể nhìn toàn trường rõ ràng.

Còn lần này cuộc biểu diễn tài nghệ ở Hồng Tụ phường, được tiến hành trên mặt vũ đài ở chính giữa lầu một.

Giờ phút này, đã thấy phía dưới lầu một sớm đầy ắp người, còn có một dãy các cô nương ăn mặc trang điểm xinh đẹp đang xếp hàng rút thăm thứ tự biểu diễn!

Đồng Nhạc Nhạc đứng phía trên lầu ba, đầu tiên là nhìn một chút tình huống dưới lầu một, thấy hội tranh tài còn chưa bắt đầu, liền từ từ quan sát Hồng Tụ phường.

Dù sao, loại ca múa phường này, nàng vẫn là lần đầu tiên tới đây!

Phóng mắt nhìn xa, bên trong Hồng Tụ phường, rường cột chạm trổ, lụa đỏ tung bay, sàn lát đá xanh, bàn ghế bằng gỗ lê khắc hoa văn tinh xảo.

Không hổ là ca múa phường nhất nhì trong kinh thành, trang trí bày biện bên trong thật không tệ. Trong nét cổ xưa lại mang theo vẻ xa hoa, giữa xa hoa lại là thanh nhã!

Đặc biệt nhất là lầu hai, không giống với lầu một và lầu ba.

Ở lầu hai sắp xếp một loạt nhã gian, màn che rủ màu vàng kim, khiến cho người ngồi ở bên trong nhã gian có thể nhìn rõ ràng hoàn cảnh bên ngoài, nhưng mà người phía ngoài lại không thấy rõ tình huống bên trong đó.

Đồng Nhạc Nhạc vừa quan sát lầu hai bên kia, chợt, ở phương hướng bậc thang lầu hai, một đạo bóng dáng quen thuộc liền xuất hiện trong tầm mắt mình.

Chỉ thấy thiếu niên mặc trên người một bộ cẩm bào tơ lụa Thiên Tầm Ti màu xanh lam , lưng thắt Kim Yêu Đái (dây đai màu vàng), phối hợp với một khối Dương Chi ngọc thượng đẳng màu tím .

Trên đầu đội kim quan màu đen, càng tôn lên thần thái xinh đẹp của thiếu niên, sang trọng phi phàm!

Giờ phút này trên tay thiếu niên đang cầm một chiếc ngọc phiến (quạt ngọc) màu trắng, cứ như vậy phe phẩy qua lại. Vừa nhìn thiếu niên này, liền biết là người không phú thì quý!

Mà người này, không ai khác, chính là Hồn Thế tiểu Ma vương Huyền Lăng Phong nhiều ngày không thấy đây mà!

Kể từ sự kiện giả làm ma quỷ lần đó, mặc dù Huyền Lăng Phong không bị Huyền Lăng Thương mạnh mẽ giáo huấn một bữa. Nhưng mà, Huyền Lăng Thương càng im lặng, ngược lại Huyền Lăng Phong càng sợ.

Vì vậy, mấy ngày nay, cũng không dám vào cung, mà ngoan ngoãn sống trong Vương phủ.

Không nghĩ tới hôm nay lại nhìn thấy Huyền Lăng Phong ở chỗ này, thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng sững sốt, ngay sau đó liền hiểu được.

Ngày nào nhiệt như vậy, như thế nào Huyền Lăng Phong nhịn được mà sống ở trong phủ chứ! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc hiểu rõ.

Thấy Huyền Lăng Phong sau khi lên lầu, đã có người nghênh đón đến một nhã gian lầu hai.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền thu hồi ánh mắt.

Vừa đứng lúc này, tiếng người vốn đang sôi trào trong Hồng Tụ phường lại đột nhiên vang lên một trận âm thanh lạnh lạnh của tiếng gõ chiêng.

Theo tiếng gõ chiêng lạnh lạnh vang lên, Hồng Tụ phường vốn đang còn sôi động không dứt, lập tức trở nên yên lặng như tờ.

Ánh mắt của mọi người đồng thời rơi vào vũ đài ở chính giữa lầu một.

Chỉ thấy giờ phút này, một người nữ nhân tuổi ước chừng khoảng ba mươi mấy mặc bộ váy dài màu đỏ, trang điểm đẹp đẽ , nàng lắc lắc vòng hông to như thùng đi lên vũ đài.

Nhìn dáng điệu nữ nhân ăn mặc như thế, nghĩ đến chính là Mị Cô -người có khả năng quyết định của Hồng Tụ phường .

Trước khi đi tới Hồng Tụ phường , Đồng Nhạc Nhạc đã sớm nghe nói, Hồng Tụ phường là phường ca múa nhất nhì trong kinh thành, chỉ là lão bản chân chính phía sau màn không ai biết được.

Có người từng nói, lão bản phía sau màn của Hồng Tụ phường, là một lão đầu tuổi đã hơn thất tuần (70).

Lại có người nói, lão bản phía sau màn của Hồng Tụ phường, là một nam tử tuổi còn trẻ.

Chẳng qua là, rốt cuộc lão bản phía sau màn Hồng Tụ phường là người nào, lại không ai biết được.

Giờ phút này, chỉ thấy sau khi Mị Cô đi lên đài, nói một đôi câu mở màn, sau đó lại nói người thắng lấy được những phần thưởng phong phú thế nào. Tiếp theo, cuộc so tài nghệ một năm một lần, liền bắt đầu!

Chỉ thấy người thứ nhất ra sân, là cô gái chừng mười bảy tuổi.

Cô gái mặc trên người một bộ quần áo tơ lụa mỏng màu đỏ , thu hút được sự kinh ngạc lẫn hâm mộ!

Cô gái biểu diễn chính là nhảy múa.

Chỉ thấy vóc người cô gái thướt tha, mặt mũi tinh xảo xinh xắn đẹp đẽ.

Điệu múa kia càng khác, dáng điệu uyển chuyển mềm mại, đường cong thân thể tựa rồng lượn, làm ọi người dưới đài càng vang lên các loại kêu thét, kinh ngạc xen lẫn hâm mộ si mê. . .

Đồng Nhạc Nhạc bọn họ đứng ở trên lầu ba , chứng kiến thiếu nữ múa dưới đài thì cũng giống như mọi người, không ngừng kêu lên vỗ tay.

Bốn phía, thỉnh thoảng bay xuống hoa tươi linh tinh các loại để bày tỏ khích lệ ủng hộ.

- Thiếu nữ này múa thật không tệ. . .

- Đúng vậy, thật là đẹp mắt. . .

Bọn Đồng Nhạc Nhạc vừa xem biểu diễn, lại vừa trò chuyện.

Sau khi thiếu nữ múa xong, người thứ hai ra sân, là một thiếu nữ mặc y phục màu hồng lục.

Chỉ thấy cô gái hát một bài “núi cao bướm lượn”, tiếng đàn dập dìu, lời cuốn vào cảnh ngoạn mục, khiến cho người nghe như mê như say.

Lại thêm khuôn mặt trang điểm thanh lịch tinh tế kia, cũng làm cho người ngắm nhìn vô cùng thích thú.

Nhìn từng thiếu nữ một lần lượt ra sân, không ngừng biểu diễn tài nghệ đặc sắc, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi khen ngợi.

Không nghĩ tới những thiếu nữ cổ đại này tài nghệ khá như vậy, quả thực là tàng long ngoạn hổ nha!

Kết quả là, Đồng Nhạc Nhạc cùng bọn Tiểu Lô Tử vẫn xem diễn, đói bụng thì ra bên ngoài mua chút điểm tâm trở lại ăn.

Thời gian một ngày, đã nháy mắt trôi qua.

Đợi biểu diễn xong, đã là khá muộn.

Nhìn xong cuộc thi tài nghệ đặc sắc như vậy, tâm tình Đồng Nhạc Nhạc vui vẻ kích động vô cùng, cũng có chút dật tĩnh.

Chẳng qua là, nhìn sắc trời bên ngoài, mặt trời đã chuyển về hướng tây.

Suy nghĩ đến cửa cung sắp đóng, Đồng Nhạc Nhạc cùng hai người bọn Tiểu Lô Tử lập tức bối rối vội vàng rời khỏi Hồng Tụ phường, tính toán hồi cung nhanh lên một chút.

Bằng không, tối nay bọn họ phải ở đầu đường xó chợ.

Trong lòng suy nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc đi trước làm gương, chạy ra phía ngoài Hồng Tụ phường.

Chỉ thấy mới vừa rời người bên trong Hồng Tụ phường xem náo nhiệt, giờ phút này đang chậm chậm tản đi.

Bên ngoài trong nháy mắt cuộn cuộn người, mọi người đều đổ xô ra đường.

Đồng Nhạc Nhạc chỉ lo chạy ra bên ngoài trước, ai biết, sau khi nàng đi ra ngoài, lại bị đám người chia tách nàng ra khỏi bọn Tiểu Lô Tử và Tiểu Quả Tử.

Thấy sau lưng không thấy bóng dáng của bọn Tiểu Lô Tử, Đồng Nhạc Nhạc nhất thời chau mày.

Trong lòng suy nghĩ, bọn họ chắc là bị chen lui về phía sau, liền dự định đợi ở cửa Hồng Tụ phường, chờ bọn hắn ra ngoài cùng nhau hồi cung.

Ai ngờ, Đồng Nhạc Nhạc đứng hồi lâu ở bên ngoài Hồng Tụ phường, lại không đợi được bọn Tiểu Lô Tử, ngược lại còn thấy kẻ nàng không muốn nhìn thấy nhất Hồn Thế tiểu Ma vương Huyền Lăng Phong.

Thấy Huyền Lăng Phong cũng theo dòng người từ từ đi ra, Đồng Nhạc Nhạc lập tức quay lưng lại trốn đi, không muốn để cho hắn thấy.

Dù sao, mỗi lần gặp phải Huyền Lăng Phong đều có chuyện, hiện giờ thời gian đã không còn sớm, nàng mới không cần cùng hắn gây thêm chuyện gì nữa.

Đồng Nhạc Nhạc vừa nghĩ, vừa xoay người lại, chẳng qua là đuôi mắt vẫn lưu ý đến Huyền Lăng Phong bên kia.

Chỉ thấy Huyền Lăng Phong giờ phút này, một tay đang phe phẩy Bạch Ngọc Phiến, sau lưng mang theo Tiểu Kính Tử ăn mặc trong trang phục tiểu đồng, cứ như vậy nghênh ngang đi ra.

Vừa đi, miệng vừa lẩm bẩm.

” Cuộc so tài nghệ năm nay thật là bình thường, còn không đẹp mắt bằng năm trước . . .”

“Ha ha, đó là bởi vì gia nhìn quen những thứ này thôi. . .”

Theo lời nói của Huyền Lăng Phong, Huyền Lăng Phong cùng Tiểu Kính Tử đã đi qua phía sau lưng Đồng Nhạc Nhạc đi tới, cũng không chú ý chút nào tới sự tồn tại của Đồng Nhạc Nhạc.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thở phào nhẹ nhõm, tính tiếp tục chờ hai người Tiểu Lô Tử bọn họ ra ngoài.

Vậy mà, vừa lúc đó, Đồng Nhạc Nhạc lại bị người khác hung hăng húc vào .

Chuyện đột nhiên phát sinh, Đồng Nhạc Nhạc liền bị đụng vào người kia phải lảo đảo vài bước, chỉ còn thiếu nước không có té lăn trên đất .

Trên vai truyền đến một hồi đau đớn kịch liệt, khiến cho hàng mi Đồng Nhạc Nhạc cau lại. Còn chưa nhìn rõ người đụng vào nàng là ai, trên đỉnh đầu liền lập tức truyền đến một tràng tiếng nói hung ác thô bạo.

“Cái tên tiểu tử thú nhà ngươi này, đi không nhìn đường sao! ? Ngươi là muốn tìm đường chết đúng không! ?”

Nghe thấy âm thanh hung ác, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong lòng một đám hỏa xoẹt một tiếng bộc phát .

Lần đầu tiên nhìn thấy có kẻ đụng người mà vẫn còn hung ác như thế. Là nhìn thấy nàng dễ dàng ức hiếp sao! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc đột nhiên ngẩng đầu, liền tính toán mắng lại người đụng vào nàng, tỏ vẻ nàng không phải dễ bắt nạt!

Ai biết, Đồng Nhạc Nhạc vừa ngẩng đầu lên, sau khi thấy người đàn ông vạm vỡ đứng ở trước mặt nàng , thì lập tức sợ đến tất cả tức giận đều tan theo mây khói.

Chỉ thấy, người đàn ông vạm vỡ mà nàng đứng trước hấn, tứ chi phát triển, cơ thể vững chắc, da ngăm đen, mặc một bộ trang phục vải bình dân, vừa nhìn liền biết là loại lưu manh ác bá .

Gương mặt với diện mạo xấu xí kia, để lộ ra ánh mắt hung ác, vừa nhìn là biết dạng lưu manh không dễ chọc.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc vốn muốn thốt ra tiếng mắng, lập tức nuốt lại trong bụng .

Tuy nói, nàng cũng là một người không dễ bị ức hiếp, nhưng nàng càng hiểu được kẻ thức thời là trang tuấn kiệt!

Dù sao, người đàn ông vạm vỡ trước mắt này , nàng đứng chung một chỗ cùng hấn thì cũng chỉ cao đến lồng ngực của hấn.

Hơn nữa không biết là vô tình hay cố ý mà đầu cơ ngực của hấn không ngừng rung lên rung lên, nhìn thấy liền làm cho người ta sợ hết hồn hết vía.

Cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc dời ánh mắt đi xuống rơi tại nắm tay xiết chặt của gã kia , trong lòng cả kinh, lập tức thâm mắng.

Trời ạ, đây là nắm đầm tay sao! ? Ước chừng to bằng đầu của nàng a.

Nếu như bị gã vạm vỡ này nện một quyền vào đầu . . .

Chỉ là ngẫm lại, Đồng Nhạc Nhạc cũng không nhịn được mà lạnh sống lưng rùng mình kịch liệt.

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc sinh ra e ngại , gã to con phảng phất nhận thấy được Đồng Nhạc Nhạc có ý sợ hãi, khóe miệng cong lên một cái, một nụ cười khinh miệt không che giấu chút nào càng lộ rõ trên mặt hấn.

Bị gã đô con dùng ánh mắt khinh miệt như thế mà cười nhạt, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc mặc dù tức giận vô cùng, hận không thể một quyền vào đầu hắn, đập vỡ gương mặt cười nhạt kia .

Chỉ là, ảo tưởng rất hảo đẹp nhưng thực tế rất tàn khốc.

Đồng Nhạc Nhạc cúi đầu nhìn một chút chính mình xiết chặt nắm tay nhỏ, nhìn lại người ta nắm tay đại, lập tức rơi lệ.

Ô ô ô. . .

Trong lòng đang nghĩ ngợi, chỉ thấy một nam nhân cao lớn khác ở bên cạnh mở miệng nói

“Lão đại, đừng lãng phí thời gian cùng tiểu tử thú vị này ở chỗ này , chúng ta chạy mau đi bắt cá lớn !”

Nghe được lời nam nhân đã nói như vậy, gương mặt gã vạm vỡ khựng lại, lập tức ánh mắt quét một vòng, liền rơi vào một người cách đó không xa.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhìn theo ánh mắt gã to con kia, quay lại phía sau nàng nhìn lại.

Chỉ thấy tại cách đó không xa, hai đạo bóng dáng đang đi tới một con hẻm nhỏ vắng người .

Thấy bóng dáng màu xanh da trời quen thuộc kia, còn một bộ trang phục đầy vẻ khỏe khoắn kia. Đồng Nhạc Nhạc liếc mắt liền nhận ra, người kia không phải ai khác, mà đúng là cái tên Hồn Thế tiểu Ma vương Huyền Lăng Phong kia!

Trong lòng đang nghĩ ngợi lại thấy kia hai tên to con cũng không để ý tới nàng, mà là nhanh chóng đuổi theo hướng Huyền Lăng Phong bên kia .

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức trợn mắt lên một cái, trong lòng hiểu rõ.

Thì ra nam nhân vừa rồi kia nói tới cá lớn, đó là nói Huyền Lăng Phong!

Bọn họ, là muốn bắt Huyền Lăng Phong ? ? ?

Nghĩ đến đây trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật mình, không khỏi lạnh toát xương sống mà hít một một hơi thật sâu, mặt mày kinh ngạc.

Tuy nói, nàng phi thường phi thường phi thường phi thường phi thường không thích Huyền Lăng Phong, chỉ là nàng cũng không muốn Huyền Lăng Phong có chuyện gì xảy ra.

Dù sao, Huyền Lăng Phong chính là đệ đệ duy nhất của Huyền Lăng Thương, nàng biết Huyền Lăng Thương phi thường thương yêu cái tên đệ đệ này. Nếu như Huyền Lăng Phong xảy ra cái gì bất ngờ, Huyền Lăng Thương khẳng định sẽ bị thương, tan nát cõi lòng.

Nàng tuyệt đối không muốn Huyền Lăng Thương thương tâm a.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc cũng không quản việc khác , nhanh chóng sải bước , đuổi theo hướng hai tên to lớn kia.

. . .

Vào lúc Đồng Nhạc Nhạc chạy đi về hướng phía trước , không lâu sau Tiểu Lô Tử và Tiểu Quế Tử chính lúc đến từ Hồng Tụ phường .

Thấy cách đó không xa bóng dáng vội vã chạy đi, Tiểu Lô Tử lập tức giật mình la lên một tiếng, chỉ về hướng Đồng Nhạc Nhạc bên kia ...

“Tiểu Quế Tử người mau nhìn, Tiểu Nhạc Tử hắn ở bên kia !”

“Tiểu Nhạc Tử như thế nào đang yên lành lại chạy tới bên kia ! ? Chẳng lẽ là phát sinh chuyện gì ! ?”

“Không biết, chúng ta nhanh lên đi xem một chút đi ! ?”

“Ừ, hảo!”

. . .

Cùng lúc đó, bên kia

Khi Đồng Nhạc Nhạc đang cao căng thẳng giò vôi vãi đuổi theo hai tên cao lớn kia, một lúc sau chỉ cảm thấy bốn phía càng ngày vết chân càng thưa thớt, càng ngày càng hoang vu .

Đồng Nhạc Nhạc còn nhớ, bên này là phía cực tây Kinh thành , vết chân rất thưa thớt. Cũng không biết hai chủ tớ Huyền Lăng Phong kia đang yên lành tại sao muốn chạy tới bên này .

Hơn nữa, phía sau cũng không thấy mang vãi tên thị vệ bảo vệ hần. Lại ăn mặc đầy vẻ khoe khoang, đeo đồ trang sức như là sợ người khác không biết hần là người có tiền..

Không trách được những du côn này chú ý..

Trong lòng đang ảo não oán thâm, cuối cùng Đồng Nhạc Nhạc dừng lại tại một hẻm nhỏ không người tìm được hai chủ tớ Huyền Lăng Phong kia. .

Thấy nơi này chỉ có hai tên chủ tớ này ra cũng không thấy bóng dáng hai tên lưu manh kia, Đồng Nhạc Nhạc cũng không quản.

Chỉ cần Huyền Lăng Phong bây giờ còn không có chuyện gì là tốt rồi.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức hướng chạy tới chỗ Huyền Lăng Phong bọn họ .

Đối với Đồng Nhạc Nhạc lo lắng không thôi , giờ phút này Huyền Lăng Phong cũng không biết chút nào chính mình là dê béo đã bị người theo dõi. Lúc này hần đang cau mày giận dữ trợn mắt nhìn Tiểu Kính Tử, mở miệng trách mắng.

“Cái tên Tiểu Kính Tử nhà ngươi, rốt cuộc là nghe ai nói bên thành tây này mới mở tiệm ăn thịt dê lại là siêu cấp ăn ngon! ? Chúng ta tìm thời gian dài như vậy, lông dê đều không hề nhìn thấy một cộng, người đây là đang đùa giỡn Bồn vương sao! ?”

202. Chương 205: Huyền Lăng Phong Bị Đánh 1

Đối với sự tức giận ngút trời của Huyền Lăng Phong, Tiểu Kính Tử chỉ một mực cúi đầu, khuôn mặt hèn mọn gật đầu nói:

“ Gia, thật xin lỗi, đều là lỗi của nô tài, nô tài nên sớm hỏi han thật cận kề, rõ ràng. Có điều thành Tây này đường đi tương đối nhiều cho nên nô tài cũng hồ đồ mất rồi, nếu không chúng ta tìm lại thử xem?”

Đối với đề nghị của Tiểu Kính Tử, Huyền Lăng Phong không nói hai lời liền lập tức cự tuyệt.

“Không tìm! Tìm cái gì ? Bồn vương sớm đã tức ngang hông, giờ này còn ăn thịt dê? Đi, về phủ !”

Vừa dứt lời liền hung hăng quơ ống tay áo, tính toán hồi phủ.

Tuy nhiên, Đồng Nhạc Nhạc lại từ đâu chạy về phía hần, gương mặt tuần tú kia đầu tiên là sững sờ rồi hiện lên vẻ kinh ngạc.

“ Ngươi... người cái tên nô tài chết bầm này, tại sao lại ở chỗ này ?”

Đợi đến khi Đồng Nhạc Nhạc chạy tới, Huyền Lăng Phong không hề nghĩ ngợi liền mở miệng quát.

Nghe được lời này của hần, mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi tối sầm.

Không nghĩ tới mình có ý tốt đến cứu người, nhưng mà dấu trong lòng nàng tuy có chút tức giận, chỉ là đảo mắt nhìn quanh bốn phía một lần, lòng cảm thấy không nên ở lại lâu liền mở miệng:

“ Thập Tam gia, nơi này có nguy hiểm, chúng ta nhanh rời khỏi nơi này rồi nói sau”.

“ Cái gì? Có nguy hiểm?”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, khuôn mặt của Huyền Lăng Phong đầu tiên là sửng sốt, lập tức hắc mâu ngược lên, liếc qua một phen về khắp bốn phía.

Chỉ thấy nơi này, ngoại trừ mấy người bọn họ liền không còn một người nào khác.

Thấy vậy Huyền Lăng Phong không khỏi bĩu môi một cái, hằm hừ một tiếng.

“Người cái tên nô tài chết tiết này, lại có hứng thú đi trêu chọc Bồn vương? Hừ hừ, lần trước bị người đùa giỡn, còn có cái gì mà Ly Hồn chứng (mộng du). Nghĩ lại liền biết, người là cố ý giả Ly Hồn chứng để đùa giỡn ta có phải không?”

bạn đang đọc truyện tại diendan .com

Huyền Lăng Phong mở miệng, tuy là một câu nói nghi vấn nhưng chẳng khác nào một câu khẳng định.

Lúc ấy quả thật hắn bị hù dọa đến không còn hồn vía, gặp Hoàng huynh đến liền không thêm nghĩ nhiều.

Chỉ là, hắn cũng chẳng phải ngu dốt gì.

Sau khi về phủ, suy xét từ đầu đến cuối liền phát hiện manh mối.

Như thế nào lại trùng hợp như vậy!

Mỗi lần hắn tìm đủ mọi cách để trêu chọc cái tên nô tài chết bầm này, cuối cùng hắn như thế nào đều không bị làm sao, mà người chịu khổ lại là Huyền Lăng Phong hắn chứ.

Còn có đêm đó, sự kiện giả quý kia, nhất định... nhất định là tên nô tài chết tiết này không biết như thế nào liền phát hiện mà giả quý để hù dọa hắn.

Cuối cùng, vì sợ bị phạt mới cố tình giả bộ mình từng bị bệnh mộng du.

Càng nghĩ, hận ý của Huyền Lăng Phong hắn đối với Đồng Nhạc Nhạc càng sâu.

Giờ phút này, hắn quả thực thấy tên nô tài đáng chết này liền hung hăng muốn chặt ra thành tám khúc mới xả hết giận trong người.

Đối với sự tức giận ngút trời của vị Thập Tam gia này, Đồng Nhạc Nhạc hiểu ra hắn đã biết tất cả, giờ phút này hận không thể ăn thịt, uống máu của nàng.

Không nghĩ tới, tên Huyền Lăng Phong này cũng không ngốc!

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thầm oán một câu, lại nghĩ đến cái gì, lập tức mở miệng:

“Thập Tam gia, những việc vặt này chúng ta rời đi rồi nói, nơi này nguy hiểm, chúng ta nhanh rời khỏi đây”.

bạn đang đọc truyện tại diendan .com

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, thật muốn Huyền Lăng Phong nhanh một chút, sớm rời khỏi nơi này.

Bằng không, để cho hai tên đại hán kia đuổi tới, bọn họ tuy có ba người chỉ là không phải là người biết đánh nhau.

Hai đại hán kia chỉ cần một đám cũng đủ làm cho ba người bọn họ không chết cũng tàn phế.

Càng nghĩ Đồng Nhạc Nhạc càng hoảng hốt.

Thấy Huyền Lăng Phong sau khi nghe được lời của mình mà vẫn không chịu chạy, một chút cũng không nghĩ chạy, thật làm cho Đồng Nhạc Nhạc nàng luống cuống, bất chấp tất cả, kéo tay áo Huyền Lăng Phong, tính toán kéo hắn rời khỏi nơi này.

Tuy nhiên, đối với sự khổ tâm của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong hoàn toàn không biết.

Giờ phút này, thấy tên tiểu thái giám này ra sức kéo tay áo của mình, cộng thêm sự chán ghét trước đó đối với hắn, Huyền Lăng Phong càng thêm tức giận.

Cánh tay vung lên, liền thoát khỏi tay Đồng Nhạc Nhạc, môi đỏ mở ra quát:

“ Người... cái tên nô tài này! Thật to gan, ngay cả áo của Bổng vương người cũng dám kéo, hẳn là chán sống đi !”

Gương mặt tuần tú của Huyền Lăng Phong hiện lên đầy tức giận, trợn đến lồi cả mắt.

(hiuhiu Tiểu Nhạc đúng là làm ơn mắc oán mà)

Nhìn bộ dáng đó, phảng phất như con sư tử bị chọc giận, liền giương nanh múa vuốt.

Đối với sự tức giận không ngừng của Huyền Lăng Phong, giờ phút này Đồng Nhạc Nhạc nàng cũng thật tức giận rồi.

Dù sao nàng cũng là vì lo lắng có người gây bất lợi cho hần mới vội vã chạy tới cứu hần.

Vậy mà hần ! Từ lúc thấy nàng đến giờ liền mở miệng nói những lời xấu xa.

Thời gian nguy cấp mới lười phát giận với hần.

Nghĩ tới đây, môi đỏ Đồng Nhạc Nhạc mở ra, không nhịn được mà thốt lên:

“ Người thật sự là Lã Động Tân mất chó, không biết nhìn lòng tốt của người khác. Ta chính là biết được có hai tên đại hần muốn gây bất lợi đối với người mà vội vã tới cứu người, người đừng có mà không biết rõ tốt xấu như vậy được không ?”

Đồng Nhạc Nhạc giận điên người.

Dù sao nàng cũng là có quyền phát cáu, phải vậy không?

Liền ngay tại lúc Đồng Nhạc Nhạc phát giận trong lòng, Huyền Lăng Phong nghe được lời nói này, trên mặt hiện lên vẻ sững sốt, một khắc sau mới nghĩ đến cái gì, môi đỏ mở ra, tràn đầy không dám tin:

“ Người... người cái tên cầu nô tài này, muốn làm phản hay sao, người nói ai là cầu? Lại còn có hiếu quy củ hay không, không tự xưng là nô tài, chẳng nhẽ người quên thân phận của mình là ai sao ?”

“ Ặc “

Nghe được Huyền Lăng Phong nói, Đồng Nhạc Nhạc khóe môi lập tức nhếch lên dò xét một cái.

Đến lúc nào rồi mà tên gia hỏa này còn so đo những chuyện... xưng hô như thế này.

Trong lòng nghĩ vậy, Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được mà trợn mắt nhìn Huyền Lăng Phong, tức giận quát lên:

“ Ta đây là đang được nghỉ, không phải giờ làm việc , cho nên không phải nô tài trong cung, tự nhiên sẽ xưng ta”.

Đồng Nhạc Nhạc vừa mở miệng nói, chỉ cảm thấy những người cổ đại này, suy nghĩ thật lạc hậu.

Đối với sự tức giận của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong nhìn tiểu thái giám trước mặt mình, chỉ hơi một tí là trợn mắt với mình, nay vẻ mặt còn tức giận nhưng trong lòng muôn vàn ủy khuất.

Dù sao, lớn đến bây giờ, có lẽ đây là lần đầu tiên có người dám đụng chạm tới hần, gọi hần như vậy, làm sao hần không tức giận cơ chứ !!!

203. Chương 206: Huyền Lăng Phong Bị Đánh 2

Thế nhưng nhìn tiểu thái giám nhanh mồm nhanh miệng trước mắt này, một lần liền một lần, lúc nào cũng làm cho Huyền Lăng Phong không biết như thế nào phản bác .

Chỉ thấy giờ phút này, Huyền Lăng Phong chỉ biết chỉ tay vào Đồng Nhạc Nhạc mà hô “ Người, người, người” một hồi rất lâu mà không biết nói cái gì khác ngoài từ ” người” này.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng một hồi đặc ý.

Hừ, nghĩ muốn cãi nhau với nàng?

Nàng trước kia chính là đệ nhất cao thủ cãi nhau ở cô nhi viện.

Đặc biệt tên thiếu niên trước mắt này, ở trong mắt nàng chẳng qua chỉ là một đứa nhỏ được chiều chuộng mà sinh hư thôi.

Nghĩ muốn đấu với nàng, mới không có cửa đâu!!!

Tại lúc Đồng Nhạc Nhạc trong lòng đặc ý, song nghe đến bên tai truyền đến tiếng động, Đồng Nhạc Nhạc ngay lập tức tê dại cả da đầu, sau lưng một hồi lạnh lẽo.

“ Lão đại, nhìn kìa, con dê béo ở ngay đằng kia”

“ Hừ, con dê béo này trái lại ở đây, làm cho chúng ta đi dạo một hồi lâu như vậy, may mà không sống mất”.

(Dung Cảnh: haha, dê béo, a Phong nhà ta thành dê non mập mập khi nào vậy).

Hai vị đại hán vừa dứt lời, vừa xoa xoa tay đi về phía Đồng Nhạc Nhạc .

Ánh mắt hung ác kia lộ ra vẻ tính toán, từ đầu tới cuối đều rơi vào trên người Huyền Lăng Phong.

Một khắc kia nhìn thấy hai tên đại hán hướng bên này chạy tới, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng kinh ngạc, sợ hãi dâng lên.

Dù sao, nàng sớm biết hai tên đại hán này có ý đồ bất chính đối với Huyền Lăng Phong , hơn nữa đối phương mặc dù có hai người, lại một tay cũng có thể bắt được ba người bọn họ nha!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc khổ không thể tả, khóc không ra nước mắt.

Đảo mắt nhìn quanh một lượt, đến khi ánh mắt rơi trên người Huyền Lăng Phong thì càng tức giận không thôi.

Vốn đang bị Đồng Nhạc Nhạc làm cho tức giận, sau khi nghe được âm thanh bất thành linh vang lên, Huyền Lăng Phong không khỏi quay đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Gặp phải hai tên kia chính là không có ý tốt, mà hai tên đó đôi mắt lộ vẻ hung ác , đã đi về hướng bọn họ , khuôn mặt tuần tú đầu tiên là sưng sốt, lập tức cau mày một cái.

Huyền Lăng Phong cũng không phải ngu ngốc, lại nghe được những lời đó, liền biết hai tên này đang nhắm hấn mà tới.

Chỉ là, Huyền Lăng Phong từ trước tới nay ở kinh thành hoành hành ngang ngược, chuyện gì mà chưa từng gặp qua?

Trước kia, chỉ có hấn khi dễ người ta, giờ lại có người đánh chủ ý tới hấn, hai người này đúng là tự đào mộ chôn mình.

Nghĩ tới đây Huyền Lăng Phong căn bản không có sợ hãi chút nào , hơn nữa còn khoanh hai tay trước ngực, nhướn mày khinh thường, chỉ lộ ra bộ dáng kiêu ngạo.

Đôi môi đỏ mọng mở ra, cùng lời nói ra càng thêm đáng đánh!

“ Ai ui, hai con cầu từ đâu chạy tới, lại ở bên đó phát ra lời cuồng ngôn?”

Cùng với lời nói của Huyền Lăng Phong, hai vị đại hán vốn ở bên kia nghe được, đầu tiên là sưng sốt, hiển nhiên là chưa thấy ai lại dám đứng trước mặt bọn họ, không những không sợ hãi hơn nữa còn nói ra những lời ngông cuồng.

Hơn nữa còn nói ra những lời khó nghe như vậy.

Nghe vậy, hai tên đại hán kia cũng không phải ngu dốt tự nhiên nghe ra Huyền Lăng Phong đang chỉ cây cầu đầu mà mắng cây hòe * *, nói bọn họ là cầu a.

** nói tới người này nhưng hướng tới người kia.

Nghĩ tới đây, một gã đại hán trong đó tức đến lòi cả mắt, đối với Huyền Lăng Phong mà quát:

“ Người cái... cái tên tiểu tử thú vị này, người nói ai là cậu?”

Nhìn thấy bộ dáng giận dữ của vị đại hán kia, Huyền Lăng Phong lại phảng phất như không nghe thấy lời của hắn, lại quay đầu, ha ha cười nói với Tiểu Kính Tử đang đứng một bên.

“ Ha ha, Tiểu Kính Tử, người mau nhìn xem, cậu thế nhưng biết nói chuyện, chuyện lạ thế gian a”

Huyền Lăng Phong vừa nói, vừa ôm bụng, biểu tình cực kì khoa trương.

Nhìn thấy tên Huyền Lăng Phong kiêu ngạo mà đắc chí mắng chửi người như vậy, Đồng Nhạc Nhạc quả thật bội phục sát đất.

Gặp bộ dáng như vậy của hắn, Đồng Nhạc Nhạc thật muốn tiến đến mà hung hăng đánh hắn một trận.

Dù sao, Huyền Lăng Phong này, thật sự rất đáng đánh.

Chớ nói là hai tên đại hán bị Huyền Lăng Phong nhục mạ.

Nhìn hai tên đại hán kia liền cũng biết là không phải hạng người dễ chọc.

Nay lại bị Huyền Lăng Phong nhục mạ như thế, sao có thể nhịn được.

Vì vậy, một gã đại hán lập tức đánh một quyền hướng Huyền Lăng Phong vọt tới.

Cái gương mặt xấu xí kia, trợn lòi cả mắt, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Phong càng lộ rõ sự tức giận.

Phảng phất như chọc giận mãnh thú, nhìn đến dọa người.

“ Người... người cái tên tiểu tử thú vị, quả thật muốn chết! Nguyên định giữ cho người một mạng, chỉ cần tiền trên người người, giờ lão tử muốn chính là mạng của người”

Đối với lửa giận ngút trời của tên đại hán, Huyền Lăng Phong nghe được lời nói cuối cùng của hắn, mặt mày khinh thường hầm hừ một tiếng, mở miệng nói: bạn đang đọc truyện tại [diendan.com](#)

“ Ha ha, người muốn mạng của Bồn vương? Người biết, Bồn vương là ai sao?”

Huyền Lăng Phong mở miệng, nói ra thân phận của mình .

Dù sao mỗi lần gây họa, chỉ cần nói ra thân phận của mình, coi như đối phương có tức giận cũng không dám làm điều xằng bậy đối với hắn.

Tuy nhiên lần này là ngoại lệ!

Hai tên đại hán này cũng không biết từ đâu tới, một chút cũng không biết thân phận của Huyền Lăng Phong.

Giờ phút này, càng bị câu nói kia của Huyền Lăng Phong chọc giận, căn bản chưa nghe đến xưng hô của hắn, trong lòng chỉ nghĩ đến mạng của Huyền Lăng Phong.

Gặp đại hán kia thế nhưng không có bộ dáng muốn dừng tay, Huyền Lăng Phong hơi sửng sốt, song vẫn như cố không hề sợ hãi.

Mà đôi tay xoa xoa, mặt mày hưng phấn kích động.

“ Ha ha, luyện võ công lâu như vậy, rốt cuộc cũng tìm thấy hai cái tên không sợ chết mà luyện tập, thật sáng khoái “.

Huyền Lăng Phong mở miệng, vẻ mặt hưng phấn, nghĩ mình có võ công cao cường,

Cho nên, lúc Tiểu Kính Tử muốn lao lên ngăn cản hắn, lại bị Huyền Lăng Phong một tay đẩy ra, mặt mày khinh thường nói:

“ Đứng một bên xem đi, nhìn Gia nhà người hôm nay giáo huấn hai con cậu này như thế nào.

“ A, Gia cẩn thận aaaa...”

Đối mặt với mặt mày kiêu ngạo của Huyền Lăng Phong, Tiểu Kính Tử cũng thật đầy khốn khổ, mặt mày lo lắng.

bạn đang đọc truyện tại diendan.com

Dù sao, thân phận chủ tử nhà hắn cũng không phải như người bình thường, nếu xảy ra chuyện gì, hắn sợ cũng không sống nổi nha!

Đối mặt với biểu tình khốn khổ của Tiểu Kính Tử, Đồng Nhạc Nhạc liền đứng một bên.

Mới vừa rồi lo lắng Huyền Lăng Phong xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, lại thấy hắn mới vừa rồi bày ra bộ dạng đáng ăn đòn đó, Đồng Nhạc Nhạc thật sự nhìn không được.

Cái gì là cảnh giới mặt dày, Huyền Lăng Phong hắn chính là như vậy.

Thân phận vương gia tôn quý mà vô pháp vô thiên như vậy.

Bộ dáng đó của hắn, đừng nói đến hai vị đại hán kia, chính là nàng, cũng không nhìn được ngứa ngáy, muốn tiến lên đánh hắn một trận.

Trong lòng nghĩ thế, chỉ thấy thiếu niên áo lam kia, tại lúc đại hán cuối cùng vọt tới, liền nhanh chóng né tránh, động tác cực nhanh. Đại hán kia ngay cả góc áo của hắn cũng không chạm vào được, liền lập tức nhào trên mặt đất.

Cùng với tiếng “ Bành “ từ âm thanh của vật rơi xuống, ngay sau đó, bụi đất nổi lên bốn phía.

Thấy tên đại hán kia ngã xuống đất, Huyền Lăng Phong càng thêm đắc ý, kiêu ngạo.

Hai tay chống nạnh, cười ha hả đối với tên đại hán đó

“ Ha ha, người thật sự là nhìn được mà không dùng được a, bất quá chỉ là một thân ti tiện to cao, Gia không ra tay người cũng đã gục, hahahaha...”

Huyền Lăng Phong vừa nói, còn không quên quay sang Đồng Nhạc Nhạc , ánh mắt khoe khoang.

“ Như thế nào, tên nô tài chết bầm, Bồn vương lợi hại phải không?”

“ Ặc...”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Phong, còn có dáng vẻ đắc ý kia, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cong khóe miệng.

Kẻ da mặt dày thì nàng thấy đã nhiều, cũng không ai bằng hắn, ti tiện như vậy.

Hơn nữa Huyền Lăng Phong lại quay sang nàng thị uy, như muốn nói cho nàng biết, sau này kết cục của nàng cũng giống như kết cục của vị đại hán.

204. Chương 207: Chương 114: Ly Hồn Chứng 1+2+3

Edit : Tiểu Thư Xà

“Cái gì!? Người!? Làm sao có thể là người!? Có người nào dung mạo đáng sợ như vậy không hả! ?Người nhìn xem, chả ra hình dạng gì sao!? Mặt thì trắng bệch, cả người áo trắng, tóc tai thật bù xù...”

Huyền Lăng Phong vừa đưa tay chỉ về phía nữ quý kia, vừa mở miệng nói.

Nhưng mà càng nói, Huyền Lăng Phong càng cảm thấy không đúng.

Nhìn lại thấy ánh mắt Huyền Lăng Thương đang liếc xéo trên người hắn, mặt hắn tức thì buồn bực.

Tại sao hắn lại quên mất, hiện tại dáng vẻ của chính mình, kỳ thật so với nữ quý kia ... cũng không khá hơn bao nhiêu!

Trái ngược với Huyền Lăng Phong đang vừa quẫn bách vừa sợ hãi, thì giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc quả thực có ý định muốn chết!

Trước kia, nàng chẳng qua chỉ cho rằng Huyền Lăng Phong không sợ chết sẽ quay trở lại đây, liền tự treo mình tại nơi này, tính toán hù dọa lại Huyền Lăng Phong.

Ai ngờ Huyền Lăng Phong đúng là đã trở lại, thế nhưng lại dẫn theo Huyền Lăng Thương!

Huyền Lăng Thương không phải là người bình thường, khả năng quan sát sự việc so ra luôn sắc bén hơn người, bây giờ nàng mặc dù đã hóa trang một thân thành quý, nhưng liếc mắt một cái có lẽ cũng đã bị hắn đã nhìn ra rồi.

Nghe được nam nhân kia nói trúng tim đen, Đồng Nhạc Nhạc chỉ một lòng cảm thấy như đang treo trên cao, trong lòng tựa như bị mười lăm cái thùng đè lên người, tâm tình bất định, thấp thỏm không yên.

Nhất là, nàng tuy rằng lúc này vẫn đang cúi đầu, không có nhìn mặt nam nhân kia, nhưng lại cảm giác sâu sắc được có một ánh mắt nóng rực đang dừng ngay thẳng trên người của nàng.

Bị ánh mắt sắc nhọn như đao của nam nhân kia nhìn, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy cả trong lẫn ngoài đều bị hắn xem thấu...

Hiện tại, nàng nên làm cái gì bây giờ!?

Ngay tại lúc Đồng Nhạc Nhạc lo lắng không thôi, bên tai lại truyền đến thanh âm trầm thấp mang theo uy nghiêm của nam nhân kia:

“Người đâu, bắt hắn lại đây!”

“Vâng! Hoàng thượng!”

Theo tiếng nói của nam nhân, hai gã thị vệ đằng sau lập tức nhanh chóng tiến đến.

Trước đó, những thị vệ này về mặt vẫn còn sợ hãi, chỉ có điều về sau biết được đây là người, không phải quý thì cuối cùng mọi người cũng an lòng.

Vì thế, hai gã thị vệ liền ngay tức khắc lĩnh mệnh đi về phía Đồng Nhạc Nhạc .

Nhìn thấy hai gã thị vệ đang đi về phía mình, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng thêm bối rối.

Trời ạ!

Hiện tại nàng nên làm cái gì bây giờ!?

Nếu như bị người khác biết nàng cố tình giả quý hù dọa Huyền Lăng Phong, vậy thì hậu quả khó lường!

Nghĩ đến đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lo lắng không thôi.

Ngay lúc Đồng Nhạc Nhạc đang mất bình tĩnh, đột nhiên nàng cảm thấy sợi dây cột bên hông bị nói lỏng. Lập tức, Đồng Nhạc Nhạc không kịp suy nghĩ nhiều đến chuyện khác, chỉ cảm thấy một lực kéo lại, tức khắc cả người Đồng Nhạc Nhạc đã bị rút xuống đất.

Cùng với một tiếng “bịch”, người Đồng Nhạc Nhạc liền thân mật tiếp xúc cùng đất mẹ thân ái .

Lúc này, mặt Đồng Nhạc Nhạc lại hướng dưới đất mà ngã xuống, tức thì từ cánh mũi nhanh chóng truyền đến một trận đau muốn chết.

Đau nhức làm Đồng Nhạc Nhạc phải nhe răng nhếch mép, suýt nữa bật ra tiếng kêu thảm thiết.

Nhưng mà nàng vẫn phải cố đè nén xúc động muốn la lên, nằm bò trên mặt đất.

Bởi vì thời điểm bị rơi xuống, trong đầu Đồng Nhạc Nhạc bỗng lóe linh quang, Chính là đã nghĩ được biện pháp giải vây, đó là...

Mộng du!

Nàng không thể để người khác biết rằng nàng đúng là cố ý hù dọa Vương gia, nhất là huống hồ lại còn có Huyền Lăng Thương ở đây!

Dù sao, ở triều đại này, tôn ti trên dưới phân biệt rõ ràng, nàng không thể vượt qua khuôn phép.

Cho nên hiện tại nàng chỉ có thể làm bộ mộng du. Như vậy, ít nhất trong mắt người khác, hết thảy tất cả việc nàng vừa làm cũng không phải xuất phát từ tự nguyện.

Trong đầu suy nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc liền cố nén cảm giác đau đớn từ mũi, nằm ngay đơ trên mặt đất.

Đối với Đồng Nhạc Nhạc đang nằm cứng đờ, mọi người bốn phía vì đối mặt với chuyện bất thành linh, đều cũng sợ ngây người.

Đặc biệt là hai thị vệ kia, bọn họ mới vừa rồi còn không có đụng tới nữ quý này, liền nhìn thấy nó đột nhiên rơi trên mặt đất.

Hơn nữa, lúc này mọi người mới nhìn đến, xà nhà gỗ ở phía trên gian phòng lộ ra một cái dây thừng...

Thấy vậy tất cả mọi người bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Trách không được ban nãy thấy nữ quý đang treo ở giữa không trung, hoá ra trên người nàng cột một sợi dây thừng...

Huyền Lăng Phong thấy vậy, cuối cùng cũng tỉnh ngộ, một cổ lửa giận, thẳng tắp từ dưới truyền lên trên đỉnh đầu.

Lập tức từ phía sau Huyền Lăng Thương nhảy ra sau, Huyền Lăng Phong liền không nhịn được mở miệng quát:

” Chết tiệt! Mới vừa rồi hù dọa Bồn vương gần chết! Thật tưởng là yêu ma quỷ quái đến phá hoại chứ!! Thì ra là người này ở đây giả thần giả quỷ! Người đâu, mau lật người này lại, Bồn vương muốn nhìn xem là người phương nào lá gan lớn như vậy, dám giả thần giả quỷ hù dọa Bồn vương!”

Huyền Lăng Phong mở miệng lớn tiếng, lại thế nhưng cũng quên rằng, chính mình cũng giả thần giả quỷ như người khác .

Hai gã thị vệ kia nghe Huyền Lăng Phong nói, lập tức đưa tay lật nữ quý đang nằm bò không nhúc nhích trên mặt đất lại, đưa đến.

Theo động tác của hai gã thị vệ, bộ mặt thật của nữ quý vô cùng rõ ràng bị bại lộ trong tầm mắt của mọi người.

Đèn cung đình chiếu sáng xuống dưới, chỉ thấy nữ quý nằm trên mặt đất, khí sắc nhợt nhạt, khóe mắt có huyết, trong miệng vẫn còn ngậm một mảnh vải thật dài màu đỏ.

Mới vừa rồi trời tối đen như mực, mọi người nhìn không rõ ràng lắm, thoát đầu vừa nhìn qua, tưởng gặp quỷ.

Bây giờ, đèn chiếu sáng xuống, mới nhìn thấy rõ rệt, đây căn bản không phải là quỷ, mà là người!

Trước mắt thấy rõ ràng bộ dáng của nữ quý đang nằm trên mặt đất, trong miệng ngậm miếng vải đỏ, khóe miệng Huyền Lăng Phong không khỏi nhếch lên dò xét một cái.

“Thì ra là miếng vải đỏ, mẹ nó, mới vừa rồi vừa nhìn còn tưởng là đầu lưỡi , thiếu chút nữa hù chết Bồn vương !”

Huyền Lăng Phong vừa nói, vừa tỉ mỉ nhìn nữ quý trên mặt đất.

Chỉ cảm thấy càng nhìn càng thấy nữ quý đang nằm có chút quen mắt.

“Ồ, dáng vẻ nữ quý này như thế nào càng xem càng quen thuộc...”

Tiểu Kính Tử ở một bên nghe được lời nói của chủ tử nhà mình, lập tức tiến lên tỉ mỉ quan sát, cuối cùng, dường như là nghĩ đến cái gì, con người đen lại, lập tức mở miệng nói:

“Gia, đây không phải Tiểu Nhạc Tử sao! ?”

“Cái gì! ? Hửn vậy mà lại là Tiểu Nhạc Tử! ?”

Nghe được lời Tiểu Kính Tử nói, con người Huyền Lăng Phong cũng trợn lên một cái, mặt mày có vẻ không dám tin.

Không trách được hắn càng nhìn nữ quỷ này càng quen mắt. Thì ra, cái nữ quỷ kia, lại chính là tiểu thái giám mà hắn vẫn luôn cảm tức!

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong chỉ cảm thấy trong lòng ‘Xoẹt’ một tiếng, một cơn tức giận không nói rõ được lý do lập tức bốc lên tới tận đỉnh đầu.

Dù sao tối nay, hắn vốn là trù tính đóng giả thành quỷ để hù dọa nô tài chết tiết này. Ai biết, cuối cùng nàng trái lại giả trang nữ quỷ hù dọa chính mình!

Càng nghĩ, Huyền Lăng Phong càng là tức giận, bắn ánh mắt về phía Đồng Nhạc Nhạc, dường như phải đem nàng ra lăng trì xử tử.

Cơ hồ mím chặt môi, lời nói từ kẽ răng truyền tới.

“Người... đồ nô tài chết tiết! Lại dám giả quỷ hù dọa Bồn vương, Bồn vương muốn đánh chết người!”

Vừa nói dứt lời, Huyền Lăng Phong nhanh chóng tiến lên, giơ chân liền hung hăng đá Đồng Nhạc Nhạc một cái.

Mới rồi Đồng Nhạc Nhạc vừa bị té, cái mũi vẫn đang còn đau, giờ lại bị Huyền Lăng Phong đá ột cái, chỉ cảm thấy các khớp xương trên cơ thể đều vỡ ra.

Từ bên hông liền truyền đến cơn đau thấu xương.

Thế nhưng, Đồng Nhạc Nhạc lại chỉ mở to đôi mắt, vẫn không nhúc nhích, phảng phất như một tượng gỗ không có hồn phách.

Huyền Lăng Phong hung hăng trút ra một cước, thấy Đồng Nhạc Nhạc trên mặt đất cũng không có một điểm phản ứng nào, không khỏi nghi hoặc.

“Người... đồ thái giám chết tiết, Bồn vương ra lệnh người đứng lên! Đừng giả chết! Người cho là như vậy, Bồn vương sẽ tha người sao!?”

Vừa dứt lời, Huyền Lăng Phong lại lần nữa nhấc chân, tính toán đá Đồng Nhạc Nhạc lần nữa.

Chỉ là, mới vừa rồi đã nhận một cú đá của Huyền Lăng Phong, nhìn đến uy lực hắn đá chân, Đồng Nhạc Nhạc chính là sợ.

Nếu như chính mình thực sự bị Huyền Lăng Phong tiếp tục đá nữa, không chết cũng tàn phế!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức ngồi dậy từ trên mặt đất.

Cùng với hành động của Đồng Nhạc Nhạc, một cước của Huyền Lăng Phong đã đá trượt.

Bởi vì lực quán tính, thân thể Huyền Lăng Thương lao đảo một bước, thiếu chút nữa ngã sấp xuống. May là Tiểu Kính Tử ở một bên nhanh tay lẹ mắt đưa tay đỡ.

“Gia, người không sao chứ!?”

Nghe Tiểu Kính Tử nói, Huyền Lăng Phong chỉ là lạnh nhạt hừ một tiếng.

Thấy Đồng Nhạc Nhạc đã ngồi dậy, lập tức hắn mở miệng quát.

“Người... tên nô tài chết tiết, giờ cũng đã ngồi dậy hả! ? Hừ! Dám giả quỷ hù dọa Bồn vương, Bồn vương muốn người biết tay!”

Nói đến lời này, Huyền Lăng Phong liền tiếp tục mở miệng, tính toán nói cái gì đó.

Lại thấy trước mắt nữ quỷ, trong lúc ngồi dậy, phảng phất như không hề nghe được lời của hắn, đôi mắt vô thần, chỉ là từ từ đi tới đi lui ở trong phòng.

Nhìn thấy hành động của Đồng Nhạc Nhạc, mọi người đều là cả kinh.

Chỉ thấy người trước mắt , phảng phất coi như tất cả mọi người không tồn tại, không ngừng đi tới đi lui ở trong phòng.

Một bộ áo trắng phất phơ, tóc tai bù xù, còn nữa khuôn mặt trắng bệch kia, nhìn qua, cực kì quỷ dị.

Thấy vậy, tất cả mọi người đều nghi hoặc , Huyền Lăng Phong cũng như thế.

Con người đen trợn lên một cái, mặt mày không giải thích được.

“Hoàng huynh, hẳn đây là làm sao vậy! ? Chẳng lẽ biến gốc rồi!”

Huyền Lăng Phong quay đầu, nhìn Huyền Lăng Thương đứng bên cạnh.

Tuy nhiên, Huyền Lăng Thương nghe được lời này của hắn, lại trầm lặng không nói.

Huyết mâu động lòng người kia, chỉ là cũng không hề chớp mắt một cái mà nhìn nữ quỷ không ngừng đi tới đi lui ở trong phòng.

Thấy Huyền Lăng Thương không nói lời nào, Huyền Lăng Phong cau mày lại một cái, rồi nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc , càng là nghi hoặc .

Đôi môi hé mở, thì thào tự nói.

“Hắn đây là làm sao vậy! ? Chẳng lẽ là quỷ trên người ! ?”

Liền trong khoảng thời gian Huyền Lăng Phong nghi hoặc, cung nhân ở một bên , phảng phất như nghĩ đến cái gì, giật mình la lên một tiếng.

“Nha! Nô tài đã biết được Nhạc công công là xảy ra chuyện gì !”

Nghe được lời cung nhân, Huyền Lăng Phong lập tức mở miệng hỏi.

“Nói mau, hẳn rốt cuộc là như thế nào! ?”

Nghe được Huyền Lăng Phong hỏi tới, cung nhân kia lập tức mở miệng nói.

“Trong thôn trước kia nô tài sống cũng có người bệnh trạng giống như Nhạc công công bây giờ. Mỗi ngày ngủ thiếp đi, rồi tự đứng đứng lên làm một ít chuyện, chỉ là khi hắn tỉnh lại lại quên tối hôm qua chính mình khi ngủ lại làm những chuyện này , ở đó mọi người đều nói, đây là Ly Hồn chứng!”

“Ly Hồn chứng! ?”

Nghe được lời cung nhân nói, Huyền Lăng Phong khê hé môi, mặt mày không giải thích được.

Một bên khác cung nhân khi nghe xong, như nghĩ đến cái gì , mở miệng nói tiếp.

“Đúng vậy, nô tài hình như cũng từng nghe nói qua, nô tài có người phương xa thân thích, cũng trúng phải Ly Hồn chứng, buổi tối vẫn còn đứng lên giết heo đây!”

“Có...hay không thần kỳ như thế a! ?”

Nghe được cung nhân người một câu ta một câu nói, Huyền Lăng Phong vẫn còn là có hơi không thể tin được.

Chỉ là, Huyền Lăng Phong trong lòng tuy có không tin, thế nhưng nhìn thấy trước mắt Đồng Nhạc Nhạc không ngừng đi tới đi lui, trong lòng dần dần dao động .

Chẳng lẽ là, đúng như mọi người nói, tên nô tài chết tiết này, thật sự bị cái gì Ly Hồn chứng, mới có thể nửa đêm mặc một bộ nữ quỷ này! ?

Trong lúc Huyền Lăng Phong trong lòng bán tín bán nghi, bên này Đồng Nhạc Nhạc, nghe được mọi người như đã nói hết, trong lòng biết thời cơ đã chín muồi . Nàng liền đành chỉ đi lại, tức thì ngồi ở trước bàn trang điểm, sau đó cầm lấy khăn lông, tự mình lau son trên mặt, lại cởi ra trường sam trắng tinh.

Sau đó, trước mọi ánh mắt đều hướng tới, thì từ từ nằm xuống giường, ngủ!

Nhìn một loạt hành động của Đồng Nhạc Nhạc, tất cả mọi người im lặng .

Huyền Lăng Phong mặt mày cũng gắt gao nhăn lại.

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc đã khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, làm một bộ dạng vô sự nằm trên giường ngủ, Huyền Lăng Phong lập tức mở miệng quát.

“Người đâu! Đánh thức hẩn dậy!”

Nghe được lệnh, hai tên thị vệ lập tức tiến lên, không ngừng đưa tay lay Đồng Nhạc Nhạc.

Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy bả vai mình không ngừng bị người dùng lực lắc lư, kiên trì một khắc, Đồng Nhạc Nhạc mới từ từ mở mắt ra, trên mặt, càng là dáng vẻ mờ mịt.

Phải biết rằng, kỳ thật nói đến diễn trò, Đồng Nhạc Nhạc nàng không ai đo được!

Đặc biệt lại là lúc như thế này, Đồng Nhạc Nhạc bắt đầu diễn trò, lại càng găng như thật.

Sau khi mở mắt ra, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là làm ra vẻ mặt mờ mịt.

Đôi mắt hơi nhấp nhem nghi hoặc, đầu tiên là nhẹ nhàng quét một vòng, lập tức, đôi mắt mở to, mặt mày nghi hoặc.

“Nha! ? Các người làm thế nào ở trong phòng ta! ?”

Đồng Nhạc Nhạc giật mình la lên một tiếng, cuối cùng ánh mắt liền rơi trên người Huyền Lăng Phong.

Lập tức, lại là một hồi giật mình la lên. Có điều một tiếng thét kinh hãi này, rõ ràng âm thanh so sánh trước đây càng thêm thê lương, trong đó đầy khủng hoảng và sợ hãi.

“A! Có quỷ!”

Vừa nói dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc lập tức đưa tay cầm lấy chăn đơn, liền đưa tới trên đầu chụp xuống.

Một loạt hành động này, đều là phản ứng của người bình thường khi sợ hãi.

Cho nên, những người khác nhìn một cái, đều vội vàng cho là, Đồng Nhạc Nhạc thật sự là trúng Ly Hồn chứng rồi, nên mới vừa rồi làm những chuyện như vậy liền quên không còn nhớ gì.

Chỉ là, Huyền Lăng Phong vẫn còn là có hơi bán tín bán nghi.

Có lẽ, là trong lòng lửa giận vẫn còn. Đặc biệt khi hẩn thấy lúc Đồng Nhạc Nhạc nhìn mình, liền hét thảm một tiếng, gương mặt lập tức tối sầm.

Chết tiệt!

Lại còn nói Huyền Lăng Phong hẩn là quỷ! ?

Cũng không biết, mới vừa rồi là ai vẫn còn mặc một bộ trang phục nữ quỷ, làm hẩn sợ đến gần chết!

Trong lòng nhớ lại, Huyền Lăng Phong trong cơn giận dữ liền há miệng ra, tức giận hét lớn một tiếng với Đồng Nhạc Nhạc.

“Cái đồ nô tài chết tiệt nhà ngươi này, nhìn rõ ràng một chút, rốt cuộc ai là quỷ a!”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là từ từ nhấc xuống cái chăn đơn đang trùm ở trên đầu.

Một đôi mắt đầy sự hoảng sợ, đầu tiên là quay về hướng Huyền Lăng Phong nhìn một chút. Lập tức, trên mặt làm ra dáng vẻ bỗng nhiên tỉnh ngộ. Nàng mở miệng giật mình la lên.

”Nha, thì ra là Thập Tam Gia! Trời ạ! Thập Tam Gia, ngài làm sao! ? Tại sao lại có dáng vẻ ma quỷ đi tới phòng nô tài! ? Còn nữa...”

Đồng Nhạc Nhạc vẻ mặt nghi hoặc mịt mờ nhìn bốn phía một chút, mới mở miệng hỏi tiếp.

”Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì! ? Hoàng Thượng! ?”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, vừa đi từ giường xuống, sau đó quỳ xuống đất hành lễ với Huyền Lăng Thương.

Nhìn thấy người trước mắt đáng vẽ mơ màng, Huyền Lăng Thương vốn một mực trầm lặng không nói, huyết mâu không khỏi loé ra một phen. Lập tức, bạc môi hé mở, hần mở miệng nói.

” Hãy bình thân!”

“Tạ Hoàng Thượng”

Nghe được Huyền Lăng Thương nói, Đồng Nhạc Nhạc lập tức đứng lên từ trên mặt đất, trên mặt, vẫn là một dáng vẻ mịm cười nghi hoặc.

Thật đúng là phải nói , đối với trình độ diễn kịch của chính mình hiện tại , trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cũng ngầm tự bội phục.

Nếu không phải ban đầu đáng vẽ dung mạo của mình thật sự quá tầm thường, đi ở phố lớn lập tức chả ai buồn nhìn đến, thì Đồng Nhạc Nhạc thật đúng là tính toán đi vào trường kịch viện học tập rồi!

Hiện tại trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghĩ thế, còn trên mặt càng là đáng vẽ mù mịt nghi hoặc không giải thích được.

” Thập Tam Gia, ngài làm sao! ?”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, lại nhìn thấy dáng vẻ nghi hoặc trên mặt nàng, Huyền Lăng Phong chỉ còn thiếu nước không thổ huyết.

Lúc ban đầu hần vốn là tính toán giả trang làm quỷ hù dọa cái tên nô tài chết tiệt trước mắt này. Ai biết, chả những không hù dọa được hần, liền bị hần hù dọa lại.

Cuối cùng, hần lại còn dám có vẻ mặt nghi hoặc vô tội, hỏi ngược lại rốt cuộc làm sao vậy! ?

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong chỉ còn thiếu nước tức sùi bọt mép. Hần há miệng ra, ngang ngược gầm lên như sư tử đối với Đồng Nhạc Nhạc .

” Cái đồ nô tài chết tiệt nhà ngươi này, lại dám hỏi Bồn vương làm sao vậy! ? Chẳng lẽ, ngươi làm những chuyện vừa rồi như vậy mà cũng không nhớ rõ sao! ?”

” A! Nô tài đã làm cái gì! ? Mới rồi nô tài liền lên giường ngủ thật sớm nha! ? Ngay cả mọi người đến đây từ lúc nào, nô tài cũng không biết mà!”

Đối với Huyền Lăng Phong to mồm gầm lên vạch rõ ngọn ngành câu chuyện, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc vẫn thể hiện dáng vẻ cực kì vô tội.

Huyền Lăng Phong nghe vậy, tức tối đến muốn đánh người.

Tiểu Kính Tử đứng ở một bên thấy bản thân chủ tử bị tức không nhẹ, hần lập tức tiến lên mở miệng nói với Đồng Nhạc Nhạc.

” Nhạc công công, ngươi không biết, mới vừa rồi ngươi mặc một bộ trang phục nữ quỷ, tóc tai bù xù. Cả một bộ áo trắng dài tới chân, trên mặt thì bôi cang trắng bệch, khoé mắt còn chảy máu, lưỡi thật dài...”

Tiểu Kính Tử vừa nói, vừa đưa tay làm động tác.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở lớn mắt. mặt mày như thể không dám tin.

” Trời ạ! Tiểu Kính Tử, ngươi nói chính là sự thật? Ta thật có trang phục như thế sao! ?”

Thấy vẻ mặt không dám tin của Đồng Nhạc Nhạc , Huyền Lăng Phong lập tức đảo cặp mắt trắng dã, hai tay khoanh trước ngực vẻ mặt tức giận nói.

“Mọi người chúng ta người có mắt đều thấy được, chẳng lẽ còn có thể là giả sao! ?”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Phong , Đồng Nhạc Nhạc lập tức cặp đôi mắt xuống, vẻ mặt như có điều suy nghĩ lắm bầm tự nói.

” Thì ra nô tài thật sự có Ly Hồn chứng (bệnh mộng du). Không trách được trước kia ở thôn nô tài có một bé trai. Sau một đêm ngủ cùng giường với nô tài liền không bao giờ lập lại nữa . Nô tài còn nhớ rõ, đêm đó

nô tài có một giấc mộng, mơ thấy trong bụi cỏ có một con gà đẻ hai quả trứng gà, nô tài nhìn thấy lập tức hoan hỉ, liền đưa tay bóp một cái , trứng gà lập tức bể...”

Đồng Nhạc Nhạc vừa làm ra vẻ nhớ lại chuyện cũ, vừa nhấc tay lên trước mặt, lại hung hăng bóp một cái.

Nhìn thấy hành động của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong không khỏi theo bản năng đưa tay che dưới thân...

Trong lòng thầm nghĩ, may là hắn không phải bé trai kia ở cùng thôn với Đồng Nhạc Nhạc, bằng không bị hắn bóp một cái như vậy, không biết sẽ đau tới đâu ...

Cũng không biết, bé trai đáng thương kia, vẫn còn trứng sao! ?

Đối với hành động theo bản năng này của Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc nhìn thấy rõ mà không khỏi cảm giác buồn cười.

Trên mặt cũng không dám biểu lộ ra đến.

Sau khi nói xong những lời thế này, cuối cùng Đồng Nhạc Nhạc làm ra vẻ mặt nghi hoặc, nhìn về phía Huyền Lăng Phong cũng mặc một bộ quần áo, mở miệng nghi hoặc hỏi.

” Chính là Thập Tam Gia, nô tài coi như thật sự có Ly Hồn chứng, nên mới làm chuyện vừa rồi các người nói, nhưng mà làm sao các người biết! ? Hơn nữa, Thập Tam Gia, tại sao ngài lại cũng mặc một bộ quần áo như vậy! ? Còn nữa Tiểu Kính Tử, người cũng thế, xem ra dọa chết người!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, trên mặt càng là đáng vẻ đùa bé hơi sợ.

Thấy vậy, Huyền Lăng Phong lập tức buồn bực, có hơi nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại không dám ra vẻ tức giận.

Dù sao, hắn làm sao có thể nói, hắn tối nay là cố ý giả trang thành quỷ, để đến hù dọa Đồng Nhạc Nhạc. Ai biết, lại bị Đồng Nhạc Nhạc giả trang thành quỷ hù dọa ngược! ?

Nói ra thật mất mặt nhiều hơn a...

Hơn nữa Hoàng huynh hắn vẫn còn ở đây!

Phải biết rằng, hoàng huynh hắn ghét nhất hắn làm xằng làm bậy...

Nghĩ tới đây, vẻ mặt Huyền Lăng Phong vừa buồn bực, lại vừa tức giận, lại cũng quần bách, lại có dáng vẻ sợ hãi.

Lại hoàn toàn không biết, hiện tại mặt mình màu trắng bệch , hơn nữa lại thêm các vẻ mặt phong phú kia, xem ra lại thêm thấy tức cười.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, đã sớm ghen một bụng đau đớn, cũng không dám cười lên tiếng.

Cuối cùng, chỉ thấy Huyền Lăng Phong thật sự không nghĩ ra cái gì , không khỏi bởi vì xấu hổ mà thành phần nộ, liền hét lớn một tiếng đối với Đồng Nhạc Nhạc .

” Bỏ vương thích mặc buổi tối như thế, liên quan gì tới người cái nô tài nhãi ranh này! ?”

” Ách ... Được rồi, Thập Tam Gia coi như có sở thích này, đích xác không liên quan tới nô tài...”

Nghe thấy Huyền Lăng Phong đã nói như vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức làm ra một bộ giọng điệu nô tài nên có, mở miệng nói theo.

Nghe vậy Huyền Lăng Phong chỉ là nặng nề lạnh nhạt hừ một tiếng, lại hung hăng liếc mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc.

Có điều, đến khi ánh mắt Huyền Lăng Phong rơi tại trên người Huyền Lăng Thương, nét mặt lập tức thay đổi, liền từ ngạo mạn lúc ban đầu biến thành đáng thương như vậy .

Trong ánh mắt nhìn về phía Huyền Lăng Thương, có khẩn cầu, khiếp đảm, phảng phất một người đứa bé làm sai làm hỏng gì đó, giờ đang sợ hãi người lớn trừng phạt.

Tốc độ trở mặt thế kia, quả thực so sánh trở mình thì còn nhanh hơn, cũng khiến cho Đồng Nhạc Nhạc nhìn càng rõ hơn.

Cái gì là một vật khắc một vật! ?

Hồn Thế tiểu Ma Vương coi như làm cho cả kinh thành lẫn Hoàng cung đều nghe tên liền thấy mất vía , nhưng vẫn có khắc tinh của hắn!

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ, chỉ thấy Huyền Lăng Thương đối diện với ánh mắt khiếp đảm sợ hãi kia của Huyền Lăng Phong, chỉ là lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, lập tức liền dứt khoát xoay người.

Mặc dù Huyền Lăng Thương cũng không nói một câu nào, Huyền Lăng Phong vẫn cảm giác được, hoàng huynh hắn đang tức giận.

205. Chương 208: Chương 115: Đại Hội Thi Tài 1+2+3

Edit : Angelina Yang

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong lập tức bị hù dọa bối rối .

Thấy Huyền Lăng Thương không nói một lời liền đi ra khỏi nhà , Huyền Lăng Phong lập tức cuống quýt đuổi theo.

“Hoàng huynh, đợi đệ đã . . .”

Nghe thấy Huyền Lăng Phong nói như vậy, lại thêm đáng vẻ bối rối , trong lòng Đồng Nhạc Nhạc liền đắc ý không thôi.

Hừ hừ!

Cái gì là tự làm bậy, không thể sống! ?

Muốn giả làm ma quỷ hù dọa nàng! ?

Hiện tại, Huyền Lăng Phong là ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo .

Nghĩ tới đây, khóe miệng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi bĩu một cái, trên mặt càng là đầy vẻ đắc ý .

Tuy nhiên, đúng vào lúc Đồng Nhạc Nhạc đắc ý cười trộm , Huyền Lăng Thương vốn đã ra đến ngoài sân đột nhiên xoay người lại, huyết mâu động lòng người sắc bén kia liền chiếu thẳng tấp tới chỗ nàng .

Ngay lúc tiếp xúc với ánh mắt sắc bén sâu thăm thẳm kia của Huyền Lăng Thương , trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi giật thột một cái.

Sau đó nụ cười trên mặt, lập tức cứng đờ.

Dù sao, nàng căn bản chưa từng nghĩ đến, Huyền Lăng Thương đã xoay người rời khỏi đây lại đột nhiên quay lại nhìn về phía nàng.

Điểm chết người chính là, giờ phút này nàng lại đang đắc ý cười đây!

Mặc dù, nụ cười đó nàng đã một mực kiềm chế được, chỉ là, thông minh như Huyền Lăng Thương, thì làm thế nào mà không phát hiện ra cái gì! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc càng là sợ đến mồ hôi lạnh đầm đìa như tắm, hai chân bủn rủn, chỉ còn thiếu nước không có mềm nhũn quỳ xuống đi.

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc bị Huyền Lăng Thương nhìn thẳng vào đến lòng dạ rối bời, lại thấy Huyền Lăng Thương chỉ là trầm lặng không nói mà thu hồi ánh mắt, sau đó đi thẳng về phía trước .

Phảng phất một cái liếc mắt nhẹ nhàng vừa rồi kia, chỉ là cử chỉ vô ý.

Chỉ là, thật sự chỉ là vô ý sao! ?

Đồng Nhạc Nhạc không biết được rồi. . .

. . .

Bởi vì tối hôm qua Huyền Lăng Thương quay đầu lại liếc mắt trước khi rời đi, làm cho Đồng Nhạc Nhạc sợ đến mất ngủ suốt một đêm, như thể sợ hãi Huyền Lăng Thương ngày hôm sau sẽ tìm nàng tính sổ .

Ai biết, hôm sau, vào lúc Đồng Nhạc Nhạc phát run lấy bầy đi tới điện Dưỡng Tâm hầu hạ Huyền Lăng Thương rồi long sàng thay quần áo , Huyền Lăng Thương lại giống hệt như dĩ vãng , trầm lặng ít nói, phẳng phát chuyện tối ngày hôm qua, dường như hẳn không hiểu rõ tình hình chút nào.

Thấy Huyền Lăng Thương không nói gì thêm, Nhạc Đồng Đồng không biết chuyện hẳn liếc mắt tối hôm qua lúc rời đi có vẻ có lẽ là vô ý, biết nàng là cố ý diễn trò hay là do mặt khác. Tóm lại, Huyền Lăng Thương không nói lời nào, liền tỏ vẻ như chuyện cũng đã qua.

Nghĩ tới đây, hòn đá vốn đè nặng trĩu trong tim Đồng Nhạc Nhạc, rốt cục cũng rơi xuống.

Mấy ngày này, Huyền Lăng Thương không biết dặn dò Lan Lăng Thiệu Giác đi làm cái gì, cho nên mấy ngày này, Lan Lăng Thiệu Giác cũng không thấy vào cung .

Tuy là như thế, Đồng Nhạc Nhạc mỗi ngày hễ có một lúc nào rảnh, liền lấy ra cây đàn cổ mà Lan Lăng Thiệu Giác đưa inh, rồi chăm chú tự mình luyện tập.

Có lẽ là Lan Lăng Thiệu Giác dạy thật là tốt, có lẽ tư chất của nàng cũng không kém. Khi thời gian một tháng trôi qua , bản thân Đồng Nhạc Nhạc cảm giác được chính mình đàn cũng không quá tệ.

Chỉ là, chút tài đánh đàn đó của nàng, đương nhiên là vô phương so sánh cùng tài đánh đàn xuất chúng như Lan Lăng Thiệu Giác .

Nháy mắt thời gian lại trôi qua hơn mười ngày .

Mấy ngày này, chuyện mọi người thảo luận nhiều nhất, là đại hội thi tài tổ chức mỗi năm một lần ở Kinh thành .

Nghe nói, đại hội thi tài này đều là do các thiếu nữ không quá mười tám tuổi, chưa lập gia đình, có tài nghệ tham gia.

Phần thưởng phong phú, nhưng mà cái đó chỉ là hàng thứ yếu .

Quan trọng nhất là, những thiếu nữ tự nhận có tài nghệ này, lại đúng vào lúc này khoe ra sở trường, ngoài việc thu được mỹ danh ra, còn có thể tìm được lang quân như ý.

Dù sao, đại hội thi tài hàng năm đều hấp dẫn rất nhiều hoàng tôn quý tộc đến đây, những đại nhân vật có tài có thể đến đây.

Nghe mọi người mỗi ngày thảo luận chuyện này nhiều nhất, Đồng Nhạc Nhạc liền có hứng thú về lần đại hội thi tài này.

Dù sao mỗi ngày đều sống ở bên trong hoàng cung, kỳ thật có lẽ rất khó chịu.

Đặc biệt, tại triều đại này, không thể so với thời hiện đại, cũng không có giải trí gì.

Có một đại hội thi tài ít gặp, Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên có hứng thú đi đến đó.

Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền đã hẹn rõ ràng với Tiểu Quế Tử và Tiểu Nhạc Tử, vào ngày có đại hội thi tài sẽ cùng nhau nghỉ ngơi, ra ngoài Kinh thành ngắm nghía đại hội thi tài kia, nhân thể đi xem náo nhiệt.

Đối với đề nghị của Đồng Nhạc Nhạc , Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử tự nhiên không có dị nghị.

Kết quả là, vào ngày đại hội thi tài này, Đồng Nhạc Nhạc liền dậy thật sớm , sau đó đi theo hai người Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử, cùng nhau đi ra ngoài cung.

. . .

Hôm nay trời đẹp, bầu trời cao vạn dặm, ánh mặt trời quyen rũ, gió thu phe phẩy, là một hôm phi thường thích hợp xuất hành du ngoạn .

Có lẽ hôm nay là đại hội thi tài Kinh thành mỗi năm một lần, cho nên, khi Đồng Nhạc Nhạc bọn họ đi tới phố lớn Kinh thành, đưa mắt nhìn khắp một vòng, chỉ thấy trên con đường cái lớn như thế, người đến người đi, ngựa xe như nước, dòng người ước chừng gấp vài lần so với mọi khi!

Hai bên con đường , cửa hàng san sát, hàng trà quán rượu, tơ lụa phùng, hàng son phấn, có đủ mọi thứ.

Hơn nữa hai bên phố lớn, vẫn còn mở được không ít quán nhỏ, có hàng trái cây, có nơi bán mứt quả, có chỗ bán Chũy Thủ vũ khí lợi hại. . .

Từ quán nhỏ bán cháo miến ở một bên, giờ phút này đang bay tới từng đợt mùi thơm làm cho người ta thêm nhỏ dãi .

Đồng Nhạc Nhạc bọn họ để dậy sớm , liền chưa từng ăn điểm tâm sáng. Giờ phút này, ngửi thấy được mùi vị cháo miến thơm ngào ngạt này, đã sớm bụng đói bồn chồn .

Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc bọn họ liền ăn chút gì ở một quán nhỏ bên đường, rồi mới đứng dậy. Cả ba đi theo dòng người, hướng tới địa điểm tổ chức đại hội thi tài .

Năm nay không giống với năm trước, chỗ tổ chức đại hội thi tài chính là ở bên trong một nhà Ca Vũ Phường .

Hồng Tụ Phường chính là Ca Vũ Phường số một số hai ở Kinh thành, diện tích khá lớn , tổng cộng có ba tầng .

Bình thường bên trong Ca Vũ Phường , đều là chiêu đãi một chút khách quý có quyền thế , vào cửa sẽ thu phí.

Nhưng mà hôm nay chính là đại hội thi tài mỗi năm một lần, khắp nơi đua nhau đến đây tán thưởng đại hội thi tài .

Để càng đánh bóng danh tiếng Ca Vũ Phường của mình hơn, hôm nay lão bản Hồng Tụ Phường liền miễn tất cả tiền vé vào cửa. Chỉ là tiêu phí ở bên trong, so với ngày thường lui tới thì đắt gấp đôi. . .

Đồng Nhạc Nhạc hiện tại là một kẻ nghèo rớt mồng tơi , trên người tiền tiêu vật cũng không có. Vừa rồi ăn bữa sáng, vẫn do Tiểu Lô Tử bọn họ mời thôi.

May là vào cửa Hồng Tụ Phường không cần trả phí , Đồng Nhạc Nhạc bọn họ vừa lúc đến tham gia náo nhiệt.

Đến khi ba người Đồng Nhạc Nhạc bọn họ đi tới Hồng Tụ Phường , đưa mắt nhìn khắp một vòng, chỉ thấy bên trong Hồng Tụ Phường đã sớm kín người hết chỗ .

Lúc Đồng Nhạc Nhạc bọn họ thật vất vả chen chúc đến vị trí ở lầu ba, đã sớm một thở hổn hển .

Y phục trên người cũng nhăn nhúm nhàu nhia, xộc xệch không thôi.

Nhưng mà Đồng Nhạc Nhạc bọn họ cũng không quan tâm.

Giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc bọn họ đi tới chính là trên lầu ba , vị trí này có tầm nhìn phi thường tốt.

Bởi vì Hồng Tụ phường có tổng cộng ba lầu, mà giữa lầu hai và lầu ba là khoảng trống, cho nên, từ lầu ba cúi đầu nhìn xuống, vừa vặn có thể nhìn toàn trường rõ ràng.

Còn lần này cuộc biểu diễn tài nghệ ở Hồng Tụ phường, được tiến hành trên mặt vũ đài ở chính giữa lầu một .

Giờ phút này, đã thấy phía dưới lầu một sớm đầy ắp người, còn có một dãy các cô nương ăn mặc trang điểm xinh đẹp đang xếp hàng rút thăm thứ tự biểu diễn!

Đồng Nhạc Nhạc đứng phía trên lầu ba, đầu tiên là nhìn một chút tình huống dưới lầu một, thấy hội tranh tài còn chưa bắt đầu, liền từ từ quan sát Hồng Tụ phường.

Dù sao, loại ca múa phường này, nàng vẫn là lần đầu tiên tới đây!

Phóng mắt nhìn xa, bên trong Hồng Tự phường, rường cột chạm trổ, lụa đỏ tung bay, sàn lát đá xanh, bàn ghế bằng gỗ lê khắc hoa văn tinh xảo. . .

Không hổ là ca múa phường nhất nhì trong kinh thành, trang trí bày biện bên trong thật không tẻ. Trong nét cổ xưa lại mang theo vẻ xa hoa, giữa xa hoa lại là thanh nhã!

Đặc biệt nhất là lầu hai, không giống với lầu một và lầu ba.

Ở lầu hai sắp xếp một loạt nhĩ gian, màn che rũ màu vàng kim, khiến cho người ngồi ở bên trong nhĩ gian có thể nhìn rõ ràng hoàn cảnh bên ngoài, nhưng mà người phía ngoài lại không thấy rõ tình huống bên trong đó.

Đồng Nhạc Nhạc vừa quan sát lầu hai bên kia, chợt, ở phương hướng bậc thang lầu hai, một đạo bóng dáng quen thuộc liền xuất hiện trong tầm mắt mình. . .

Chỉ thấy thiếu niên mặc trên người một bộ cẩm bào tơ lụa Thiên Tầm Ti màu xanh lam, lưng thắt Kim Yêu Đái (dây đai màu vàng), phối hợp với một khối Dương Chi ngọc thượng đẳng màu tím .

Trên đầu đội kim quan màu đen, càng tôn lên thần thái xinh đẹp của thiếu niên, sang trọng phi phàm!

Giờ phút này trên tay thiếu niên đang cầm một chiếc ngọc phiến (quạt ngọc) màu trắng, cứ như vậy phe phẩy qua lại. Vừa nhìn thiếu niên này, liền biết là người không phú thì quý!

Mà người này, không ai khác, chính là Hồn Thế tiểu Ma vương Huyền Lăng Phong nhiều ngày không thấy đây mà!

Kể từ sự kiện giả làm ma quỷ lần đó, mặc dù Huyền Lăng Phong không bị Huyền Lăng Thương mạnh mẽ giáo huấn một bữa. Nhưng mà, Huyền Lăng Thương càng im lặng, ngược lại Huyền Lăng Phong càng sợ.

Vì vậy, mấy ngày nay, cũng không dám vào cung, mà ngoan ngoãn sống trong Vương phủ.

Không nghĩ tới hôm nay lại nhìn thấy Huyền Lăng Phong ở chỗ này, thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng sững sốt, ngay sau đó liền hiểu được.

Ngày náo nhiệt như vậy, như thế nào Huyền Lăng Phong nhịn được mà sống ở trong phủ chứ! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc hiểu rõ.

Thấy Huyền Lăng Phong sau khi lên lầu, đã có người nghênh đón đến một nhĩ gian lầu hai.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền thu hồi ánh mắt.

Vừa đứng lúc này, tiếng người vốn đang sôi trào trong Hồng Tự phường lại đột nhiên vang lên một trận âm thanh lạnh lạnh của tiếng gõ chiêng.

Theo tiếng gõ chiêng lạnh lạnh vang lên, Hồng Tự phường vốn đang còn sôi động không dứt, lập tức trở nên yên lặng như tờ.

Ánh mắt của mọi người đồng thời rơi vào vũ đài ở chính giữa lầu một.

Chỉ thấy giờ phút này, một người nữ nhân tuổi ước chừng khoảng ba mươi mấy mặc bộ váy dài màu đỏ, trang điểm đẹp đẽ, nàng lắc lắc vòng hông to như thùng đi lên vũ đài.

Nhìn dáng điệu nữ nhân ăn mặc như thế, nghĩ đến chính là Mị Cô -người có khả năng quyết định của Hồng Tự phường .

Trước khi đi tới Hồng Tự phường, Đồng Nhạc Nhạc đã sớm nghe nói, Hồng Tự phường là phường ca múa nhất nhì trong kinh thành, chỉ là lão bản chân chính phía sau màn không ai biết được.

Có người từng nói, lão bản phía sau màn của Hồng Tự phường, là một lão đầu tuổi đã hơn thất tuần (70).

Lại có người nói, lão bản phía sau màn của Hồng Tự phường, là một nam tử tuổi còn trẻ.

Chẳng qua là, rốt cuộc lão bản phía sau màn Hồng Tự phường là người nào, lại không ai biết được.

Giờ phút này, chỉ thấy sau khi Mị Cô đi lên đài, nói một đôi câu mở màn, sau đó lại nói người thắng lấy được những phần thưởng phong phú thế nào. Tiếp theo, cuộc so tài nghệ một năm một lần, liền bắt đầu!

Chỉ thấy người thứ nhất ra sân, là cô gái chừng mười bảy tuổi.

Cô gái mặc trên người một bộ quần áo tơ lụa mỏng màu đỏ, thu hút được sự kinh ngạc lẫn hâm mộ!

Cô gái biểu diễn chính là nhảy múa.

Chỉ thấy vóc người cô gái thướt tha, mặt mũi tinh xảo xinh xắn đẹp đẽ.

Điệu múa kia càng khá, dáng điệu uyển chuyển mềm mại, đường cong thân thể tựa rồng lượn, làm ọi người dưới đài càng vang lên các loại kêu thét, kinh ngạc xen lẫn hâm mộ si mê. . .

Đồng Nhạc Nhạc bọn họ đứng ở trên lầu ba, chứng kiến thiếu nữ múa dưới đài thì cũng giống như mọi người, không ngừng kêu lên vỗ tay.

Bốn phía, thỉnh thoảng bay xuống hoa tươi linh tinh các loại để bày tỏ khích lệ ủng hộ.

- Thiếu nữ này múa thật không tệ. . .

- Đúng vậy, thật là đẹp mắt. . .

Bọn Đồng Nhạc Nhạc vừa xem biểu diễn, lại vừa trò chuyện.

Sau khi thiếu nữ múa xong, người thứ hai ra sân, là một thiếu nữ mặc y phục màu hồng lục.

Chỉ thấy cô gái hát một bài “núi cao bướm lượn”, tiếng đàn dập dềnh, lời cuốn vào cảnh ngoạn mục, khiến cho người nghe như mê như say.

Lại thêm khuôn mặt trang điểm thanh lịch tinh tế kia, cũng làm cho người ngắm nhìn vô cùng thích thú.

Nhìn từng thiếu nữ một lần lượt ra sân, không ngừng biểu diễn tài nghệ đặc sắc, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi khen ngợi.

Không nghĩ tới những thiếu nữ cổ đại này tài nghệ khá như vậy, quả thực là tàng long ngoạn hổ nha!

Kết quả là, Đồng Nhạc Nhạc cùng bọn Tiểu Lô Tử vẫn xem diễn, đói bụng thì ra bên ngoài mua chút điểm tâm trở lại ăn.

Thời gian một ngày, đã nháy mắt trôi qua.

Đợt biểu diễn xong, đã là khá muộn.

Nhìn xong cuộc thi tài nghệ đặc sắc như vậy, tâm tình Đồng Nhạc Nhạc vui vẻ kích động vô cùng, cũng có chút dụi mắt.

Chẳng qua là, nhìn sắc trời bên ngoài, mặt trời đã chuyển về hướng tây.

Suy nghĩ đến cửa cung sắp đóng, Đồng Nhạc Nhạc cùng hai người bọn Tiểu Lô Tử lập tức bối rối vội vàng rời khỏi Hồng Tụ phường, tính toán hồi cung nhanh lên một chút.

Bằng không, tối nay bọn họ phải ở đầu đường xó chợ.

Trong lòng suy nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc đi trước làm gương, chạy ra phía ngoài Hồng Tụ phường.

Chỉ thấy mới vừa rồi người bên trong Hồng Tụ phường xem náo nhiệt, giờ phút này đang chậm chậm tản đi.

Bên ngoài trong nháy mắt cuộn cuộn người, mọi người đều đổ xô ra đường.

Đồng Nhạc Nhạc chỉ lo chạy ra bên ngoài trước, ai biết, sau khi nàng đi ra ngoài, lại bị đám người chia tách nàng ra khỏi bọn Tiểu Lô Tử và Tiểu Quế Tử.

Thấy sau lưng không thấy bóng dáng của bọn Tiểu Lô Tử, Đồng Nhạc Nhạc nhất thời chau mày.

Trong lòng suy nghĩ, bọn họ chắc là bị chen lui về phía sau, liền dự định đợi ở cửa Hồng Tụ phường, chờ bọn hắn ra ngoài cùng nhau hồi cung.

Ai ngờ, Đồng Nhạc Nhạc đứng hồi lâu ở bên ngoài Hồng Tự phường, lại không đợi được bọn Tiểu Lô Tử, ngược lại còn thấy kẻ nàng không muốn nhìn thấy nhất Hồn Thế tiểu Ma vương Huyền Lăng Phong.

Thấy Huyền Lăng Phong cũng theo dòng người từ từ đi ra, Đồng Nhạc Nhạc lập tức quay lưng lại trốn đi, không muốn để cho hắn thấy.

Dù sao, mỗi lần gặp phải Huyền Lăng Phong đều có chuyện, hiện giờ thời gian đã không còn sớm, nàng mới không cần cùng hắn gây thêm chuyện gì nữa.

Đồng Nhạc Nhạc vừa nghĩ, vừa xoay người lại, chẳng qua là đuôi mắt vẫn lưu ý đến Huyền Lăng Phong bên kia.

Chỉ thấy Huyền Lăng Phong giờ phút này, một tay đang phe phẩy Bạch Ngọc Phiến, sau lưng mang theo Tiểu Kính Tử ăn mặc trong trang phục tiểu đồng, cứ như vậy nghênh ngang đi ra.

Vừa đi, miệng vừa lẩm bẩm.

”Cuộc so tài nghệ năm nay thật là bình thường, còn không đẹp mắt bằng năm trước . . .”

“Ha ha, đó là bởi vì gia nhìn quen những thứ này thôi. . .”

Theo lời nói của Huyền Lăng Phong, Huyền Lăng Phong cùng Tiểu Kính Tử đã đi qua phía sau lưng Đồng Nhạc Nhạc đi tới, cũng không chú ý chút nào tới sự tồn tại của Đồng Nhạc Nhạc.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thở phào nhẹ nhõm, tính tiếp tục chờ hai người Tiểu Lô Tử bọn họ ra ngoài.

Vậy mà, vừa lúc đó, Đồng Nhạc Nhạc lại bị người khác hung hăng húc vào .

Chuyện đột nhiên phát sinh, Đồng Nhạc Nhạc liền bị đụng vào người kia phải lão đảo vài bước, chỉ còn thiếu nước không có té lăn trên đất .

Trên vai truyền đến một hồi đau đớn kịch liệt, khiến cho hàng mi Đồng Nhạc Nhạc cau lại. Còn chưa nhìn rõ người đụng vào nàng là ai, trên đỉnh đầu liền lập tức truyền đến một tràng tiếng nói hung ác thô bạo.

“Cái tên tiểu tử thú nhà ngươi này, đi không nhìn đường sao! ? Ngươi là muốn tìm đường chết đúng không! ?”

Nghe thấy âm thanh hung ác, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong lòng một đám hỏa xoẹt một tiếng bộc phát .

Lần đầu tiên nhìn thấy có kẻ đụng người mà vẫn còn hung ác như thế. Là nhìn thấy nàng dễ dàng ức hiếp sao! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc đột nhiên ngẩng đầu, liền tính toán mắng lại người đụng vào nàng, tỏ vẻ nàng không phải dễ bắt nạt!

Ai biết, Đồng Nhạc Nhạc vừa ngẩng đầu lên, sau khi thấy người đàn ông vạm vỡ đứng ở trước mặt nàng , thì lập tức sợ đến tất cả tức giận đều tan theo mây khói.

Chỉ thấy, người đàn ông vạm vỡ mà nàng đứng trước hắn, tứ chi phát triển, cơ thể vững chắc, da ngăm đen, mặc một bộ trang phục vải bình dân, vừa nhìn liền biết là loại lưu manh ác bá .

Gương mặt với diện mạo xấu xí kia, để lộ ra ánh mắt hung ác, vừa nhìn là biết dạng lưu manh không dễ chọc.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc vốn muốn thốt ra tiếng mắng, lập tức nuốt lại trong bụng .

Tuy nói, nàng cũng là một người không dễ bị ức hiếp, nhưng nàng càng hiểu được kẻ thức thời là trang tuấn kiệt!

Dù sao, người đàn ông vạm vỡ trước mắt này , nàng đứng chung một chỗ cùng hắn thì cũng chỉ cao đến lồng ngực của hắn.

Hơn nữa không biết là vô tình hay cố ý mà đầu cơ ngực của hắn không ngừng rung lên rung lên, nhìn thấy liền làm cho người ta sợ hết hồn hết vía.

Cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc dời ánh mắt đi xuống rơi tại nắm tay xiết chặt của gã kia , trong lòng cả kinh, lập tức thối lui.

Trời ạ, đây là nắm đấm tay sao! ? Ước chừng to bằng đầu của nàng a.

Nếu như bị gã vạm vỡ này nện một quyền vào đầu . . .

Chỉ là ngấm lại, Đồng Nhạc Nhạc cũng không nhịn được mà lạnh sống lưng rùng mình kịch liệt.

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc sinh ra e ngại , gã to con phảng phất nhận thấy được Đồng Nhạc Nhạc có ý sợ hãi, khoe miệng cong lên một cái, một nụ cười khinh miệt không che giấu chút nào càng lộ rõ trên mặt hắn.

Bị gã đô con dùng ánh mắt khinh miệt như thế mà cười nhạo, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc mặc dù tức giận vô cùng, hận không thể một quyền vào đầu hắn, đập vỡ gương mặt cười nhạo kia .

Chỉ là, ảo tưởng rất hảo đẹp nhưng thực tế rất tàn khốc.

Đồng Nhạc Nhạc cúi đầu nhìn một chút chính mình xiết chặt nắm tay nhỏ, nhìn lại người ta nắm tay đại, lập tức rơi lệ.

Ô ô ô. . .

Trong lòng đang nghĩ ngợi, chỉ thấy một nam nhân cao lớn khác ở bên cạnh mở miệng nói

“Lão đại, đừng lãng phí thời gian cùng tiểu tử thú vị này ở chỗ này , chúng ta chạy mau đi bắt cá lớn !”

Nghe được lời nam nhân đã nói như vậy, gương mặt gã vạm vỡ khựng lại, lập tức ánh mắt quét một vòng, liền rơi vào một người cách đó không xa.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhìn theo ánh mắt gã to con kia, quay lại phía sau nàng nhìn lại.

Chỉ thấy tại cách đó không xa, hai đạo bóng dáng đang đi tới một con hẻm nhỏ vắng người .

Thấy bóng dáng màu xanh da trời quen thuộc kia, còn một bộ trang phục đầy vẻ khoe khoang kia. Đồng Nhạc Nhạc liếc mắt liền nhận ra, người kia không phải ai khác, mà đúng là cái tên Hỗn Thế tiểu Ma vương Huyền Lăng Phong kia!

Trong lòng đang nghĩ ngợi lại thấy kia hai tên to con cũng không để ý tới nàng, mà là nhanh chóng đuổi theo hướng Huyền Lăng Phong bên kia .

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức trợn mắt lên một cái, trong lòng hiểu rõ.

Thì ra nam nhân vừa rồi kia nói tới cá lớn, đó là nói Huyền Lăng Phong!

Bọn họ, là muốn bắt Huyền Lăng Phong ? ? ?

Nghĩ đến đây trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật mình, không khỏi lạnh toát xương sống mà hít một một hơi thật sâu, mặt mày kinh ngạc.

Tuy nói, nàng phi thường phi thường phi thường phi thường phi thường không thích Huyền Lăng Phong, chỉ là nàng cũng không muốn Huyền Lăng Phong có chuyện gì xảy ra.

Dù sao, Huyền Lăng Phong chính là đệ đệ duy nhất của Huyền Lăng Thương, nàng biết Huyền Lăng Thương phi thường thương yêu cái tên đệ đệ này. Nếu như Huyền Lăng Phong xảy ra cái gì bất ngờ, Huyền Lăng Thương khẳng định sẽ bị thương, tan nát cõi lòng.

Nàng tuyệt đối không muốn Huyền Lăng Thương thương tâm a.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc cũng không quản việc khác , nhanh chóng sải bước , đuổi theo hướng hai tên to lớn kia.

. . .

Vào lúc Đồng Nhạc Nhạc chạy đi về hướng phía trước , không lâu sau Tiểu Lô Tử và Tiểu Quế Tử chính lúc đến từ Hồng Tụ phường .

Thấy cách đó không xa bóng dáng vội vã chạy đi, Tiểu Lô Tử lập tức giật mình la lên một tiếng, chỉ về hướng Đồng Nhạc Nhạc bên kia ...

“Tiểu Quế Tử người mau nhìn, Tiểu Nhạc Tử hẩn ở bên kia !”

“Tiểu Nhạc Tử như thế nào đang yên lành lại chạy tới bên kia ! ? Chẳng lẽ là phát sinh chuyện gì ! ?”

“Không biết, chúng ta nhanh lên đi xem một chút đi! ?”

“Ừ, hảo!”

. . .

Cùng lúc đó, bên kia

Khi Đồng Nhạc Nhạc đang cao căng thẳng giò vội vã đuổi theo hai tên cao lớn kia, một lúc sau chỉ cảm thấy bốn phía càng ngày vết chân càng thưa thớt, càng ngày càng hoang vu .

Đồng Nhạc Nhạc còn nhớ, bên này là phía cực tây Kinh thành , vết chân rất thưa thớt. Cũng không biết hai chủ tớ Huyền Lăng Phong kia đang yên lành tại sao muốn chạy tới bên này .

Hơn nữa, phía sau cũng không thấy mang vài tên thị vệ bảo vệ hẩn. Lại ăn mặc đầy vẻ khoe khoang, đeo đồ trang sức như là sợ người khác không biết hẩn là người có tiền..

Không trách được những du côn này chú ý..

Trong lòng đang ảo não oán thăm, cuối cùng Đồng Nhạc Nhạc dừng lại tại một hẻm nhỏ không người tìm được hai chủ tớ Huyền Lăng Phong kia. .

Thấy nơi này chỉ có hai tên chủ tớ này ra cũng không thấy bóng dáng hai tên lưu manh kia, Đồng Nhạc Nhạc cũng không quản.

Chỉ cần Huyền Lăng Phong bây giờ còn không có chuyện gì là tốt rồi.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức hướng chạy tới chỗ Huyền Lăng Phong bọn họ .

Đối với Đồng Nhạc Nhạc lo lắng không thôi , giờ phút này Huyền Lăng Phong cũng không biết chút nào chính mình là dê béo đã bị người theo dõi. Lúc này hẩn đang cau mày giận dữ trợn mắt nhìn Tiểu Kính Tử, mở miệng trách mắng.

“Cái tên Tiểu Kính Tử nhà ngươi, rốt cuộc là nghe ai nói bên thành tây này mới mở tiệm ăn thịt dê lại là siêu cấp ăn ngon! ? Chúng ta tìm thời gian dài như vậy, lông dê đều không hề nhìn thấy một cọng, người đây là đang đùa giỡn Bổng vương sao! ?”

206. Chương 209: Chương 116 - 1: Huyền Lăng Phong Bị Đánh

Edit : Dung Cảnh

Beta : Angelina Yang

Đối với sự tức giận ngút trời của Huyền Lăng Phong, Tiểu Kính Tử chỉ một mực cúi đầu, khuôn mặt hèn mọn gật đầu nói:

“ Gia, thật xin lỗi, đều là lỗi của nô tài, nô tài nên sớm hỏi han thật cặn kẽ, rõ ràng. Có điều thành Tây này đường đi tương đối nhiều cho nên nô tài cũng hồ đồ mất rồi, nếu không chúng ta tìm lại thử xem?”

Đối với đề nghị của Tiểu Kính Tử, Huyền Lăng Phong không nói hai lời liền lập tức cự tuyệt.

“Không tìm! Tìm cái gì ? Bồn vương sớm đã tức ngang hông, giờ này còn ăn thịt dê? Đi, về phủ !”

Vừa dứt lời liền hung hăng quơ ống tay áo, tính toán hồi phủ.

Tuy nhiên, Đồng Nhạc Nhạc lại từ đâu chạy về phía hấn, gương mặt tuần tú kia đầu tiên là sững sờ rồi hiện lên vẻ kinh ngạc.

“ Người... người cái tên nô tài chết bầm này, tại sao lại ở chỗ này ?”

Đợi đến khi Đồng Nhạc Nhạc chạy tới, Huyền Lăng Phong không hề nghĩ ngợi liền mở miệng quát.

Nghe được lời này của hấn, mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi tối sầm.

Không nghĩ tới mình có ý tốt đến cứu người, nhưng mà dẫu trong lòng nàng tuy có chút tức giận, chỉ là đảo mắt nhìn quanh bốn phía một lần, lòng cảm thấy không nên ở lại lâu liền mở miệng:

“ Thập Tam gia, nơi này có nguy hiểm, chúng ta nhanh rời khỏi nơi này rồi nói sau”.

“ Cái gì? Có nguy hiểm?”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, khuôn mặt của Huyền Lăng Phong đầu tiên là sững sờ, lập tức hắc mâu ngược lên , liếc qua một phen về khắp bốn phía.

Chỉ thấy nơi này, ngoại trừ mấy người bọn họ liền không còn một người nào khác.

Thấy vậy Huyền Lăng Phong không khỏi bĩu môi một cái, hằm hừ một tiếng.

“ Người cái tên nô tài chết tiết này, lại có hứng thú đi trêu chọc Bồn vương? Hừ hừ, lần trước bị người đùa giỡn, còn có cái gì mà Ly Hồn chứng (mộng du). Nghĩ lại liền biết, người là cố ý giả Ly Hồn chứng để đùa giỡn ta có phải không ?”

bạn đang đọc truyện tại diendan .com

Huyền Lăng Phong mở miệng, tuy là một câu nói nghi vấn nhưng chả khác nào một câu khẳng định.

Lúc ấy quả thật hấn bị hù dọa đến không còn hồn vía, gặp Hoàng huynh đến liền không thềm nghĩ nhiều.

Chỉ là, hấn cũng chẳng phải ngu dốt gì.

Sau khi về phủ , suy xét từ đầu đến cuối liền phát hiện manh mối.

Như thế nào lại trùng hợp như vậy!

Mỗi lần hấn tìm đủ mọi cách để trêu chọc cái tên nô tài chết bầm này, cuối cùng hấn như thế nào đều không bị làm sao, mà người chịu khổ lại là Huyền Lăng Phong hấn chứ.

Còn có đêm đó, sự kiện giả quý kia, nhất định... nhất định là tên nô tài chết tiết này không biết như thế nào liền phát hiện mà giả quý để hù dọa hấn.

Cuối cùng, vì sợ bị phạt mới cố tình giả bộ mình từng bị bệnh mộng du.

Càng nghĩ, hận ý của Huyền Lăng Phong hấn đối với Đồng Nhạc Nhạc càng sâu.

Giờ phút này, hấn quả thực thấy tên nô tài đáng chết này liền hung hăng muốn chặt ra thành tám khúc mới xả hết giận trong người.

Đối với sự tức giận ngút trời của vị Thập Tam gia này, Đồng Nhạc Nhạc hiểu ra hấn đã biết tất cả, giờ phút này hận không thể ăn thịt, uống máu của nàng.

Không nghĩ tới, tên Huyền Lăng Phong này cũng không ngốc!

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thầm oán một câu, lại nghĩ đến cái gì, lập tức mở miệng:

“ Thập Tam gia, những việc vặt này chúng ta rời đi rồi nói, nơi này nguy hiểm, chúng ta nhanh rời khỏi đây”.

bạn đang đọc truyện tại diendan .com

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, thật muốn Huyền Lăng Phong nhanh một chút, sớm rời khỏi nơi này.

Bằng không, để cho hai tên đại hán kia đuổi tới, bọn họ tuy có ba người chỉ là không phải là người biết đánh nhau.

Hai đại hán kia chỉ cần một đám cũng đủ làm cho ba người bọn họ không chết cũng tàn phế.

Càng nghĩ Đồng Nhạc Nhạc càng hoảng hốt.

Thấy Huyền Lăng Phong sau khi nghe được lời của mình mà vẫn không chịu chạy, một chút cũng không nghĩ chạy, thật làm cho Đồng Nhạc Nhạc nằng luống cuống, bất chấp tất cả, kéo tay áo Huyền Lăng Phong, tính toán kéo hắn rời khỏi nơi này.

Tuy nhiên, đối với sự khổ tâm của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong hoàn toàn không biết.

Giờ phút này, thấy tên tiểu thái giám này ra sức kéo tay áo của mình, cộng thêm sự chán ghét trước đó đối với hắn, Huyền Lăng Phong càng thêm tức giận.

Cánh tay vung lên, liền thoát khỏi tay Đồng Nhạc Nhạc, môi đỏ mở ra quát:

“Người... cái tên nô tài này! Thật to gan, ngay cả áo của Bổng vương người cũng dám kéo, hắn là chán sống đi!”

Gương mặt tuần tú của Huyền Lăng Phong hiện lên đầy tức giận, trợn đến lồi cả mắt.

(hiuhiu Tiểu Nhạc đứng là làm ơn mắc oán mà)

Nhìn bộ dáng đó, phảng phất như con sư tử bị chọc giận, liền giương nanh múa vuốt.

Đối với sự tức giận không ngừng của Huyền Lăng Phong, giờ phút này Đồng Nhạc Nhạc nằng cũng thật tức giận rồi.

Dù sao nàng cũng là vì lo lắng có người gây bất lợi cho hắn mới vội vã chạy tới cứu hắn.

Vậy mà hắn! Từ lúc thấy nàng đến giờ liền mở miệng nói những lời xấu xa.

Thời gian nguy cấp mới lười phát giận với hắn.

Nghĩ tới đây, môi đỏ Đồng Nhạc Nhạc mở ra, không nhịn được mà thốt lên:

“Người thật sự là Lã Động Tân mất chó, không biết nhìn lòng tốt của người khác. Ta chính là biết được có hai tên đại hán muốn gây bất lợi đối với người mà vội vã tới cứu người, người đừng có mà không biết rõ tốt xấu như vậy được không?”

Đồng Nhạc Nhạc giận điên người.

Dù sao nàng cũng là có quyền phát cáu, phải vậy không?

Liền ngay tại lúc Đồng Nhạc Nhạc phát giận trong lòng, Huyền Lăng Phong nghe được lời nói này, trên mặt hiện lên vẻ sững sốt, một khắc sau mới nghĩ đến cái gì, môi đỏ mở ra, tràn đầy không dám tin:

“Người... người cái tên cầu nô tài này, muốn làm phản hay sao, người nói ai là cầu? Lại còn có hiệu quy củ hay không, không tự xưng là nô tài, chẳng nhẽ người quên thân phận của mình là ai sao?”

“Ặc”

Nghe được Huyền Lăng Phong nói, Đồng Nhạc Nhạc khóe môi lập tức nhếch lên dò xét một cái.

Đến lúc nào rồi mà tên gia hỏa này còn so đo những chuyện... xưng hô như thế này.

Trong lòng nghĩ vậy, Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được mà trợn mắt nhìn Huyền Lăng Phong, tức giận quát lên:

“Ta đây là đang được nghỉ, không phải giờ làm việc, cho nên không phải nô tài trong cung, tự nhiên sẽ xưng ta”.

Đồng Nhạc Nhạc vừa mở miệng nói, chỉ cảm thấy những người cổ đại này, suy nghĩ thật lạc hậu.

Đối với sự tức giận của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong nhìn tiểu thái giám trước mặt mình, chỉ hơi một tí là trộn mắt với mình, nay vẻ mặt còn tức giận nhưng trong lòng muôn vàn ủy khuất.

Dù sao, lớn đến bây giờ, có lẽ đây là lần đầu tiên có người dám đụng chạm tới hắn, gọi hắn như vậy, làm sao hắn không tức giận cơ chứ !!!

207. Chương 210: Chương 116 - 2: Huyền Lăng Phong Bị Đánh

Edit : Dung Cảnh

Beta : Angelina Yang

Thế nhưng nhìn tiểu thái giám nhanh mồm nhanh miệng trước mắt này, một lần liền một lần, lúc nào cũng làm cho Huyền Lăng Phong không biết như thế nào phản bác .

Chỉ thấy giờ phút này, Huyền Lăng Phong chỉ biết chỉ tay vào Đồng Nhạc Nhạc mà hô “ Người, người, người” một hồi rất lâu mà không biết nói cái gì khác ngoài từ ” người” này.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng một hồi đắc ý.

Hừ, nghĩ muốn cãi nhau với nàng?

Nàng trước kia chính là đệ nhất cao thủ cãi nhau ở cô nhi viện.

Đặc biệt tên thiếu niên trước mắt này, ở trong mắt nàng chẳng qua chỉ là một đứa nhỏ được chiều chuộng mà sinh hư thôi.

Nghĩ muốn đấu với nàng, mới không có cửa đâu!!!

Tại lúc Đồng Nhạc Nhạc trong lòng đắc ý, song nghe đến bên tai truyền đến tiếng động, Đồng Nhạc Nhạc ngay lập tức tê dại cả da đầu, sau lưng một hồi lạnh lẽo.

“ Lão đại, nhìn kia, con dê béo ở ngay đằng kia”

“ Hừ, con dê béo này trái lại ở đây, làm cho chúng ta đi dạo một hồi lâu như vậy, may mà không sống mất”.

(Dung Cảnh: haha, dê béo, a Phong nhà ta thành dê non mập mạp khi nào vậy).

Hai vị đại hán vừa dứt lời, vừa xoa xoa tay đi về phía Đồng Nhạc Nhạc .

Ánh mắt hung ác kia lộ ra vẻ tính toán, từ đầu tới cuối đều rơi vào trên người Huyền Lăng Phong.

Một khắc kia nhìn thấy hai tên đại hán hướng bên này chạy tới, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng kinh ngạc, sợ hãi dâng lên.

Dù sao, nàng sớm biết hai tên đại hán này có ý đồ bất chính đối với Huyền Lăng Phong , hơn nữa đối phương mặc dù có hai người, lại một tay cũng có thể bắt được ba người bọn họ nha!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc khổ không thể tả, khóc không ra nước mắt.

Đảo mắt nhìn quanh một lượt, đến khi ánh mắt rơi trên người Huyền Lăng Phong thì càng tức giận không thôi.

Vốn đang bị Đồng Nhạc Nhạc làm cho tức giận, sau khi nghe được âm thanh bất thành linh vang lên, Huyền Lăng Phong không khỏi quay đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Gặp phải hai tên kia chính là không có ý tốt, mà hai tên đó đôi mắt lộ vẻ hung ác , đã đi về hướng bọn họ , khuôn mặt tuần tú đầu tiên là sưng sốt, lập tức cau mày một cái.

Huyền Lăng Phong cũng không phải ngu ngốc, lại nghe được những lời đó, liền biết hai tên này đang nhắm hắn mà tới.

Chỉ là, Huyền Lăng Phong từ trước tới nay ở kinh thành hoành hành ngang ngược, chuyện gì mà chưa từng gặp qua?

Trước kia, chỉ có hán khi dễ người ta, giờ lại có người đánh chủ ý tới hán, hai người này đúng là tự đào mộ chôn mình.

Nghĩ tới đây Huyền Lăng Phong căn bản không có sợ hãi chút nào, hơn nữa còn khoanh hai tay trước ngực, nhướn mày khinh thường, chỉ lộ ra bộ dáng kiêu ngạo.

Đôi môi đỏ mọng mở ra, cùng lời nói ra càng thêm đáng đánh!

“ Ai ui, hai con cẩu từ đâu chạy tới, lại ở bên đó phát ra lời cuồng ngôn?”

Cùng với lời nói của Huyền Lăng Phong, hai vị đại hán vốn ở bên kia nghe được, đầu tiên là sửng sốt, hiển nhiên là chưa thấy ai lại dám đứng trước mặt bọn họ, không những không sợ hãi hơn nữa còn nói ra những lời ngông cuồng.

Hơn nữa còn nói ra những lời khó nghe như vậy.

Nghe vậy, hai tên đại hán kia cũng không phải ngu dốt tự nhiên nghe ra Huyền Lăng Phong đang chỉ cây dâu mà mắng cây hòe * *, nói bọn họ là cẩu a.

** nói tới người này nhưng hướng tới người kia.

Nghĩ tới đây, một gã đại hán trong đó tức đến lời cả mắt, đối với Huyền Lăng Phong mà quát:

“ Người cái... cái tên tiểu tử thú vị này, người nói ai là cẩu?”

Nhìn thấy bộ dáng giận dữ của vị đại hán kia, Huyền Lăng Phong lại phảng phất như không nghe thấy lời của hán, lại quay đầu, ha ha cười nói với Tiểu Kính Tử đang đứng một bên.

“ Ha ha, Tiểu Kính Tử, người mau nhìn xem, cẩu thế nhưng biết nói chuyện, chuyện lạ thế gian a”

Huyền Lăng Phong vừa nói, vừa ôm bụng, biểu tình cực kì khoa trương.

Nhìn thấy tên Huyền Lăng Phong kiêu ngạo mà đắc chí mắng chửi người như vậy, Đồng Nhạc Nhạc quả thật bội phục sát đất.

Gặp bộ dáng như vậy của hán, Đồng Nhạc Nhạc thật muốn tiến đến mà hung hăng đánh hán một trận.

Dù sao, Huyền Lăng Phong này, thật sự rất đáng đánh.

Chớ nói là hai tên đại hán bị Huyền Lăng Phong nhục mạ.

Nhìn hai tên đại hán kia liền cũng biết là không phải hạng người dễ chọc.

Nay lại bị Huyền Lăng Phong nhục mạ như thế, sao có thể nhịn được.

Vì vậy, một gã đại hán lập tức đánh một quyền hướng Huyền Lăng Phong vọt tới.

Cái gương mặt xấu xí kia, trợn lời cả mắt, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Phong càng lộ rõ sự tức giận.

Phảng phất như chọc giận mãnh thú, nhìn đến dọa người.

“ Người... người cái tên tiểu tử thú vị, quả thật muốn chết! Nguyên định giữ cho người một mạng, chỉ cần tiền trên người người, giờ lão tử muốn chính là mạng của người”

Đối với lửa giận ngút trời của tên đại hán, Huyền Lăng Phong nghe được lời nói cuối cùng của hán, mặt mày khinh thường hầm hừ một tiếng, mở miệng nói: bạn đang đọc truyện tại [diendan.com](#)

“ Ha ha, người muốn mạng của Bồn vương? Người biết, Bồn vương là ai sao?”

Huyền Lăng Phong mở miệng, nói ra thân phận của mình.

Dù sao mỗi lần gây họa, chỉ cần nói ra thân phận của mình, coi như đối phương có tức giận cũng không dám làm điều xằng bậy đối với hán.

Tuy nhiên lần này là ngoại lệ!

Hai tên đại hán này cũng không biết từ đâu tới, một chút cũng không biết thân phận của Huyền Lăng Phong.

Giờ phút này, càng bị câu nói kia của Huyền Lăng Phong chọc giận, căn bản chưa nghe đến xưng hô của hắn, trong lòng chỉ nghĩ đến mạng của Huyền Lăng Phong.

Gặp đại hán kia thế nhưng không có bộ dáng muốn dừng tay, Huyền Lăng Phong hơi sửng sốt, song vẫn như cố không hề sợ hãi.

Mà đôi tay xoa xoa, mặt mày hưng phấn kích động.

“ Ha ha, luyện võ công lâu như vậy, rốt cuộc cũng tìm thấy hai cái tên không sợ chết mà luyện tập, thật sáng khoái “.

Huyền Lăng Phong mở miệng, vẻ mặt hưng phấn, nghĩ mình có võ công cao cường,

Cho nên, lúc Tiểu Kính Tử muốn lao lên ngăn cản hắn, lại bị Huyền Lăng Phong một tay đẩy ra, mặt mày khinh thường nói:

“ Đứng một bên xem đi, nhìn Gia nhà ngươi hôm nay giáo huấn hai con cẩu này như thế nào.

“ A, Gia cẩn thận aaaa...”

Đối mặt với mặt mày kiêu ngạo của Huyền Lăng Phong, Tiểu Kính Tử cũng thật đầy khốn khổ, mặt mày lo lắng.

bạn đang đọc truyện tại [diendan .com](http://diendan.com)

Dù sao, thân phận chủ tử nhà hắn cũng không phải như người bình thường, nếu xảy ra chuyện gì, hắn sợ cũng không sống nổi nha!

Đối mặt với biểu tình khốn khổ của Tiểu Kính Tử, Đồng Nhạc Nhạc liền đứng một bên.

Mới vừa rồi lo lắng Huyền Lăng Phong xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, lại thấy hắn mới vừa rồi bày ra bộ dạng đáng ăn đòn đó, Đồng Nhạc Nhạc thật sự nhìn không được.

Cái gì là cảnh giới mặt dày, Huyền Lăng Phong hắn chính là như vậy.

Thân phận vương gia tôn quý mà vô pháp vô thiên như vậy.

Bộ dáng đó của hắn, đừng nói đến hai vị đại hán kia, chính là nàng, cũng không nhìn được ngứa ngứa, muốn tiến lên đánh hắn một trận.

Trong lòng nghĩ thế, chỉ thấy thiếu niên áo lam kia, tại lúc đại hán cuối cùng vọt tới, liền nhanh chóng né tránh, động tác cực nhanh. Đại hán kia ngay cả góc áo của hắn cũng không chạm vào được, liền lập tức nhào trên mặt đất.

Cùng với tiếng “ Bành “ từ âm thanh của vật rơi xuống, ngay sau đó, bụi đất nổi lên bốn phía.

Thấy tên đại hán kia ngã xuống đất, Huyền Lăng Phong càng thêm đắc ý, kiêu ngạo.

Hai tay chống nạnh, cười ha hả đối với tên đại hán đó

“ Ha ha, người thật sự là nhìn được mà không dùng được a, bất quá chỉ là một thân ti tiện to cao, Gia không ra tay người cũng đã gục, hahahaha...”

Huyền Lăng Phong vừa nói, còn không quên quay sang Đồng Nhạc Nhạc , ánh mắt khoe khoang.

“ Như thế nào, tên nô tài chết bầm, Bỏ vương lợi hại phải không?”

“ Ặc...”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Phong, còn có dáng vẻ đắc ý kia, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cong khóe miệng.

Kể da mặt dày thì nàng thấy đã nhiều, cũng không ai bằng hắn, ti tiện như vậy.

Hơn nữa Huyền Lăng Phong lại quay sang nàng thị uy, như muốn nói cho nàng biết, sau này kết cục của nàng cũng giống như kết cục của vị đại hán.

208. Chương 211: Huyền Lăng Phong Bị Đánh 3

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không biết nói sao. Hận không thể tiến lên đá bay tên Huyền Lăng Phong này.

Tuy nhiên, trong lúc Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ, nàng còn chưa kịp đưa chân, thì người nào đó so với nàng còn nhanh hơn một bước. Hắn một cước tiến lên, đá thẳng về hướng Huyền Lăng Phong .

Thì ra là một tên đại hán khác, thấy đồng bọn của mình vừa rồi bị ngã xuống đất, liền tiến lên giúp đỡ.

Đồng Nhạc Nhạc thấy tên đại hán kia, chính là tên tại Hồng Tụ phường đụng phải nàng , vẫn còn nói những lời khó nghe đối với nàng ...

Chỉ thấy đại hán này, từ vóc người đến sát khí, so với tên ngã xuống đất còn mạnh hơn nhiều.

Thấy đồng bọn ngã xuống, lập tức xông lên, tung ra một cước đối với Huyền Lăng Phong đang cười thả cửa .

Huyền Lăng Phong mới vừa đắc ý cười to, không kịp phòng bị, thiếu chút nữa bị một cước kia đánh ngã.

May mà phản ứng kịp thời, lập tức lắc mình tránh né.

“ Hừ, dù các người to lớn, bộ não đơn giản, Bồn vương mới không thêm để mắt ”

Vào lúc Huyền Lăng Phong né tránh, gặp phải ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc đang nhìn hắn, liền đưa tay sờ mũi, mặt mày kiêu ngạo, khinh thường nói.

Nhìn thấy cái bộ dáng kia của Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhếch khóe miệng.

Cái tên Huyền Lăng Phong này, thật sự không có lúc nào là không khoe khoang trước mặt nàng.?

Trong lòng đang nghĩ ngợi, liền thấy cái tên không sợ chết này, đúng lúc lại giơ bàn tay về phía hai vị đại hán hô to:

“ Đến đây! Hai người các người cùng tiến, Bồn vương mới không sợ đâu!”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Phong, lại thấy dáng vẻ kiêu ngạo, coi thường người khác của hắn, hai tên đại hán này dù sao cũng hoành hành ngang ngược nhiều năm, sao có thể nhận được khuất nhục này.

Vì vậy, chỉ thấy hai tên đại hán kia, giơ tay, xông về hướng Huyền Lăng Phong .

“ Lão Tử muốn giết người ”

Nhìn thấy hai tên đại hán dường như phát điên hướng chính mình vọt tới, trên mặt Huyền Lăng Phong vẫn lộ vẻ kinh thường, đắc ý.

“ Ha ha, muốn giết Bồn vương, chỉ bằng các người “

bạn đang đọc truyện tại diendan .com

Huyền Lăng Phong khinh thường lạnh nhạt hầm hừ, lập tức đấu cùng hai tên đại hán .

Nhìn thấy ba người đang đánh nhau, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi dựng bả vai Tiểu Kính Tử lúc này đang mặt mày lo lắng, hải hùng, liền mở miệng hỏi.

“ Nhìn, Tiểu Kính Tử, chủ tử nhà ngươi võ công hiện giờ như thế nào, có Hách Đức Thị vệ trưởng tự mình truyền thụ võ công, nhất định khá tốt, đối phó với hai tên đại hán này, hẳn là được chứ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng hỏi.

Ban đầu Huyền Lăng Phong nhiều lần tìm chính mình để tính sổ, nhiều lần bị Huyền Lăng Thương phát hiện. Huyền Lăng Thương đối với cái tên Huyền Lăng Phong này, vốn đối với đệ đệ này chỉ tiếc không thể rèn sắt thành thép. Cuối cùng phải tìm tới Thị vệ trưởng Hoàng cung Hách Đức, để cho Hách Đức tự mình dạy võ công cho Huyền Lăng Phong

Hiện tại mà nói, Huyền Lăng Phong cùng Hách Đức luyện võ cũng không phải là một thời gian ngắn, đối phó với hai tên đại hán này, căn bản là có thể chứ?

Chỉ là trong thời gian Đồng Nhạc Nhạc nhớ lại, lại thấy Tiểu Kính Tử nghe được lời này, cũng chỉ có thể trưng ra cái vẻ mặt khổ sở, chỉ còn thiếu nước khóc nữa mà thôi.

“ Hách Đức thị vệ trưởng, mặc dù tuân lệnh truyền thụ võ công cho Gia, chính là Gia luôn ngại mệt, luôn lười biếng, cho nên...”

Tiểu Kính Tử còn chưa nói xong, chỉ là mọi người trong lòng liền hiểu.

“ Ai, nếu như hôm nay Gia xảy ra chuyện gì, nô tài phải làm sao bây giờ a?”

Thấy Tiểu Kính Tử vừa nói vừa khóc, mặt Đồng Nhạc Nhạc cứng đờ, tâm trạng không ổn.

Chỉ là cuối cùng vẫn ôm một tia hy vọng, gương mặt nghiêm túc nói:

“ Ấc, Hách Đức Thị vệ trưởng võ công cao cường, dạy dỗ đồ đệ, cũng không có tệ như người nói... chứ ?”

Chỉ là cái từ “chứ “ của Đồng Nhạc Nhạc, nhìn đến cảnh tượng trước mắt, lập tức biến thành méo xệch.

Bởi vì, chỉ thấy mới vừa rồi Huyền Lăng Phong vẫn còn có thể so chiêu với hai tên đại hán kia, nhưng giờ phút này trận thế nghiêng hẳn về một bên.

Có lẽ Huyền Lăng Phong, cái người này thật sự đáng bị đánh một trận cho hả dạ, mà tay hai vị đại hán kia chiêu nào chiêu nấy đủ ngoan độc, như muốn đánh chết Huyền Lăng Phong.

Không tới mấy chiêu, Huyền Lăng Phong liền bị đánh gục, giờ phút này bị hai tên đại hán quyền đâm cước đá.

Hơn nữa còn phát ra tiếng kêu thảm thiết “ aaaaaaaa”

“ A, Tiểu Kính Tử , người còn không mau đến giúp đỡ”.

bạn đang đọc truyện tại diendan .com

Người bị đánh ngã, trên người bị vô số đánh đâm, Huyền Lăng Phong đau đến không chịu nổi.

Bất đắc dĩ, không thể làm gì khác ngoài việc gọi cứu binh.

Nghe được lời này của Huyền Lăng Phong, Tiểu Kính Tử giờ phút này mặc dù toàn thân đều run. Nhưng mà do là lo lắng cho chủ tử, cũng không quản tính mạng của mình, dù bất cứ giá nào.

Kết quả là, chỉ thấy Tiểu Kính Tử dồn sức vào hai bàn chân đạp mạnh, liền vọt tới một tên đại hán.

“ A, Gia, nô tài tới cứu ngài đây...”

Tiểu Kính Tử mở miệng quát:

Tuy nhiên đối với thân thể nhỏ nhắn đó của hắn, sao có thể là đối thủ của tên đại hán vóc người to lớn đó được.

Chỉ thấy Tiểu Kính Tử dùng hết sức mình, muốn đẩy một tên đại hán ra, không những không được mà lúc hắn đụng tới lưng vị đại hán liền bị bắn té ngược trên mặt đất.

“ Ôi, cái lưng của nô tài...”

Nhìn thấy hai chủ tử trước mắt bị đại hán không ngừng đâm đá, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thật lo lắng a.

Thế nhưng, hai tên đại hán này đáng người to lớn, người ta chỉ cần một ngón tay cũng có thể nhắc nổi nàng , nàng không phải là lấy trứng chọi đá hay sao?

Trong lòng lo lắng, đột nhiên từ phía sau Đồng Nhạc Nhạc truyền đến âm thanh quen thuộc.

“ Tiểu Nhạc Tử...”

Nghe thấy phía sau truyền đến thanh âm quen thuộc, Đồng Nhạc Nhạc lập tức quay đầu nhìn lại.

Chợt thấy Tiểu Quế Tử cùng Tiểu Lô Tử vội vàng chạy tới, trong lòng lập tức vui vẻ, biết có cứu viện tới đây.

Nếu như nàng chỉ có một mình, thật không dám tiến lên, chỉ là Tiểu Quế Tử lại khác.

Gần đây Tiểu Quế Tử càng ngày ăn càng nhiều, mỗi ngày ăn đến năm bát cơm trắng.

Cho nên thân thể hiện tại thật to cao hùng dũng oai vệ.

Hơn nữa sức lực đặc biệt lớn, Đồng Nhạc Nhạc đã từng đùa dỡn, làm cho bốn người chơi kéo co với Tiểu Quế Tử, cuối cùng một mình Tiểu Quế Tử một người liền lôi xềnh xệch cả bốn người kia

Hiện giờ, thấy Tiểu Quế Tử chạy tới, Đồng Nhạc Nhạc lập tức vỗ tay, hô to với Tiểu Quế Tử:

“ Tiểu Quế Tử, nhanh lên a”

209. Chương 212: Chương 117-1 : Ban Thưởng

Nhìn thấy hai chủ tử Huyền Lăng Phong sắp bị hai tên to cao kia đánh chết, Đồng Nhạc Nhạc lòng như lửa đốt.

Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử đang vội vã chạy tới bên này. Từ rất xa đã nhìn thấy ở đây có người đang đánh nhau, trong đó có cả Đồng Nhạc Nhạc. Thấy vậy, Tiểu Quế Tử bọn họ liền nổi giận.

Lại dám đánh huynh đệ của bọn họ! ? Tự nhiên không thể buông tha.

Ai biết, khi mà Tiểu Quế Tử bọn họ vội vã chạy tới, nhìn rõ ràng tình huống bên này, lập tức không nhịn được lạnh toát xương sống mà hít một hơi thật sâu.

Bởi vì, người bị hai tên vạm vỡ kia đánh một trận, không phải Đồng Nhạc Nhạc, mà là Hồn Thế tiểu Ma vương Huyền Lăng Phong!

Phải biết rằng, Huyền Lăng Phong chính là Vương gia a! Lại bị người đánh, có thể nào chẳng khiến ai rung động! ?

Đối với sự chấn động của Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử, sau khi Đồng Nhạc Nhạc nhìn thấy Tiểu Quế Tử bọn họ chạy tới, ánh mắt quét một vòng, thấy bên cạnh hẻm nhỏ đang đặt một cái bao tải lớn. Lập tức, dường như là nghĩ đến cái gì, nàng liền cầm lấy cái bao tải kia, đầu tiên là dùng ánh mắt ra hiệu cho Tiểu Quế Tử một cái.

Tiểu Quế Tử thấy vậy, lập tức hiểu ngay ý định của Đồng Nhạc Nhạc.

Dù sao, bọn họ làm bằng hữu một thời gian dài như vậy, sớm đã có ngầm hiểu.

Đối phương chỉ cần một ánh mắt, liền biết được tâm tư của đối phương.

Vì vậy, sau khi Đồng Nhạc Nhạc cầm lấy bao tải, Tiểu Quế Tử vừa mới chạy tới liền lập tức cầm lấy bao tải trên tay Đồng Nhạc Nhạc, dậm chân đạp mạnh một cái, cả người liền phăng phất như chiếc lò xo bị nén, bật nhảy lên cao cao.

Lập tức, bao tải trên tay liền nhằm thẳng vào đầu của một tên vạm vỡ trong đó mà chụp xuống.

Hai tên cao lớn kia, mới vừa rồi bị Huyền Lăng Phong làm giận điên lên, cho nên giờ phút này, chỉ hận không thể nện chết tên tiểu tử này, tự nhiên chưa từng nhận thấy được động tĩnh phía sau.

Cho nên, tên vạm vỡ bị bao tải trùm đầu, không kịp xoay người để phòng một cái, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm. Ngay sau đó bắp chân bị một vật rất nặng hung hăng đạp một cái, lập tức, cả người liền hướng phía trước té xuống rất mạnh.

Nhìn thấy tên vạm vỡ bị bao tải trùm đầu đã bị chính mình nện một gậy té trên mặt đất , Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở miệng, quát to với Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử .

“Đánh! ! !”

Cùng với Đồng Nhạc Nhạc hô lời này, Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử đã sớm không thể chờ đợi được cùng tiến lên, tung ra quyền đâm cước đá đối với tên cao to đã bị đánh té trên mặt đất .

Tiểu Quế Tử mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng mà ăn nhiều hơn, vóc dáng cao lớn cường tráng. Mặc dù so ra kém vạm vỡ với hai tên cao to này, nhưng mà phát huy ra một quyền thì sức lực cũng không nhỏ.

Ngay sau đó, chỉ nghe tên cao lớn kia lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết như giết heo .

Một gã cao to khác vốn đang đối diện Huyền Lăng Phong mà tung ra quyền đâm cước đá , nhìn thấy hai người đột nhiên xông tới, còn đồng bọn của mình cũng bị đánh ngã thì lập tức tiến lên, ánh mắt quét một vòng, liền rơi vào trên người Đồng Nhạc Nhạc tay cầm mộc côn .

Khi bị ánh mắt tên cao to kia nhìn chằm chằm, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến trong lòng giật mình.

Dù sao, vạm vỡ như vậy y hệt là một tòa Thái Sơn . Hắn đứng ở trước mặt nàng, phẳng phất như núi che trước mặt. Thân thể nho nhỏ này của nàng, nay đối đầu tên cao to như quả Thái Sơn này, có thể nào không e ngại! ?

Chỉ là hiện tại, nàng đã không có đường lui .

Kết quả là, nàng chỉ còn cách cắn chặt răng ngọc, giơ mộc côn lên, liền ‘A’ một tiếng, mà vọt về hướng tới tên cao to kia .

Tuy nhiên, Đồng Nhạc Nhạc còn không có đến bên người tên cao kia, chỉ cảm thấy mộc côn trên tay giơ lên liền bị tên vạm vỡ đó một tay cầm chặt .

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, lập tức dùng sức tính toán rút lại cây mộc côn bị tên cao to nắm chặt. Không ngờ, cho dù nàng hao phí bao nhiêu sức lực, thì cây mộc côn kia vẫn cứ không hề di động.

Hơn nữa nàng còn nhận được nụ cười nhạo khinh thường của tên cao to kia.

“Ha hã, tiểu tử thúì, thì ra là ngươi! Lá gan của ngươi ghê gớm thật. Vừa rồi húc vào lão tử, Lão Tử tha cho ngươi một cái mạng, hiện tại lại vội vã đi tìm cái chết! ? Hảo, vậy thì Lão Tử liền dạy dỗ cho ngươi nhìn một cái!”

Tên to lớn mở miệng cười lạnh mà nói, lập tức, hắn liền càn giơ mộc côn kia lên, nhắm hướng tới đỉnh đầu Đồng Nhạc Nhạc mà hung hăng vọt xuống.

Đại hán hành động này, nhanh như chớp giạt, làm cho người ta trở tay không kịp.

Tiểu Quế Tử bọn họ ở bên kia thấy, cũng muốn đến cứu, đã không còn kịp rồi.

Nhìn thấy mộc côn trên tay tên vạm vỡ đang nhắm hướng tới chính mình mà hung hăng vọt xuống, trong đầu Đồng Nhạc Nhạc bỗng nhiên thấy trống rỗng, ngay cả ý định muốn chết cũng có .

Chính là, nàng không thể chết được!

Nàng mà chết, liền sẽ không còn được gặp lại Huyền Lăng Thương! ! !

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng phục hồi tinh thần lại. Lập tức, không hề nghĩ ngợi, liền giơ lên chân đến, hướng tới trên người tên cao to mà hung hăng đá tới.

Đồng Nhạc Nhạc vốn định một cước đá văng tên vạm vỡ kia ra, ai biết, vóc người nàng rất thấp . Cho nên một cước này , không phải đá vào trên người gã cao lớn, mà là, đá vào giữa hai chân hắn . . .

Cùng với ‘bịch’ một tiếng, Đồng Nhạc Nhạc đá tới một chỗ mềm mềm .

Ngay sau đó, chỉ nghe ‘Ngao’ một tiếng, tên cao to vừa rồi vẫn còn cầm mộc côn, mắt lộ ra cái nhìn hung ác , còn mộc côn trên tay lập tức rơi xuống, ‘cộp’ một tiếng, nằm ở trên mặt đất.

Nhìn thấy gã cao lớn kia, giờ phút này là hai tay ôm lấy bụng dưới của chính mình, trên gương mặt ngăm đen kia, mặt mũi càng là nhăn nhúm lại, đầy vẻ đau đớn .

Lập tức, lại ‘bịch’ một tiếng, cứ thế hấn ngã trên mặt đất. . .

Đối với cục diện hiện tại đột nhiên thay đổi thế này, tất cả mọi người đều ngây người.

Dù sao, trước một khắc gã vạm vỡ này vẫn còn mặt mày hung ác, muốn đánh chết Đồng Nhạc Nhạc.

Tuy nhiên sau một khắc, chỉ thấy Đồng Nhạc Nhạc một cước này hung hăng đá ra, lại làm cho cả cục diện hoàn toàn thay đổi .

Nhìn thấy mới tên vạm vỡ vừa rồi vẫn còn gương nanh múa vuốt, mắt lộ ra ánh mắt hung ác , giờ phút này hai tay ôm dưới thân, ngã trên mặt đất không ngừng kêu thảm. Cuối cùng, hai mắt nhắm lại một phen, miệng sùi bọt mép, liền ngất đi . . .

Thấy vậy, tất cả mọi người đều ngây người.

Nhìn thấy gã cao to với vóc người khôi ngô ngã trên mặt đất , rồi nhìn lại thiếu niên vóc người yếu đuối đứng ở bên cạnh tên đó với vẻ mặt kinh ngạc, . . .

Đôi môi của mọi người đều há hốc thành hình chữ ‘o’ .

Hơn nữa, ở đây tất cả những ai có trứng, vội vàng theo bản năng hai tay bịt kín hạ thân.

Coi như là Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử bọn họ, trong lòng cũng cực kì kinh ngạc.

Dù sao, mặc dù bọn họ là thái giám, chỉ là, bọn họ đã từng có trứng. . .

Đối với việc mọi người giật mình và không dám tin, Đồng Nhạc Nhạc giờ phút này, cũng là mắt nhắm trợn tròn, mặt mày đầy vẻ giật mình ngạc nhiên.

Nhìn thấy gã vạm vỡ đã té trên mặt đất, hai mắt trợn ngược trắng dã, miệng sùi bọt mép, cũng không biết là sống hay chết , Đồng Nhạc Nhạc cũng đều ngây dại.

Dù sao, mới rồi chẳng qua là nàng muốn đá văng tên cao to này ra. Lại không nghĩ tới, chỉ một cước đá vào nơi đó của hắn . . .

Nhìn dáng vẻ hiện tại này của gã cao lớn, thiết nghĩ , tên này về sau cũng không thể làm cha nổi . . .

210. Chương 213: Ban Thường

Trong khi Đồng Nhạc Nhạc còn đang kinh ngạc, Huyền Lăng Phong vẫn té trên mặt đất cũng quên hết đau đớn trên người, ánh mắt nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc cũng là rung động và giật mình.

Tiểu thái giám trước mắt, mặc dù vóc người nhỏ bé xinh xắn , coi như là hắn cũng đủ sức đánh ngã.

Không nghĩ tới, một cước của tiểu thái giám này có uy lực lại lớn như vậy.

May mà đá vào trên người kẻ khác, bằng không nếu như đá vào người hắn thật thì...

Nghĩ tới đây, ánh mắt Huyền Lăng Phong không tự chủ rơi vào tên côn đồ đang hôn mê, trong lòng lại bắt đầu đồng tình với hoàn cảnh của hắn.

Bị một thiếu niên nhỏ hơn mình không biết bao nhiêu lần đánh ngã không quan trọng, mà quan trọng hơn là, hắn sau này có thể ngẩng cao đầu sống tiếp được hay không mới là điều tất yếu.

Hắn trong lòng thầm nghĩ.

Bỗng dưng, ngay vào lúc này, một hồi tiếng bước chân và binh giáp nhanh chóng truyền tới, ngoài hẻm đột nhiên xuất hiện rất nhiều đối đao thị vệ , khiến con hẻm đã chật nây còn chật chội hơn.

Có điều, Đồng Nhạc Nhạc đối với những điều này không thêm quan tâm.

Giờ phút này, ánh mắt của nàng chỉ đặt lên nam nhân đang đi giữa đám thị vệ chen chúc.

Hắn - một thân màu đen mẫm bao bọc trên người phác họa nhuần nhuyễn vóc dáng rắn rỏi. Đầu đội mũ ngọc khiến khuôn mặt tuấn tú càng tỏa ra vẻ cương nghị mê người.

Mày kiếm bay nghiêng đến tóc mai, mũi cao thẳng tắp như điêu khắc, đôi môi mỏng mím chặt, một đôi huyết mâu sâu thẳm luôn động lòng người....

Mặc dù vội vàng bước tới, nhưng trên người quả nhiên không giấu nổi tâm khí như rồng như phượng, khí phách mười phần.

Mà nam nhân này không ai khác chính là Linh Nhạc quốc đương kim thánh thượng, Huyền Lăng Thương.

Thấy Huyền Lăng Thương đột nhiên xuất hiện ở nơi này, tất cả đều sợ ngây người, trong đó bao gồm cả Đồng Nhạc nhạc.

Hắn lúc này chẳng phải nên ở trong hoàng cung sao!? Làm sao lại có thể xuất hiện ở đây.

Hơn nữa, hắn làm sao có thể tìm được đến chỗ bọn họ!???

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc đang nghi hoặc, Huyền Lăng Thương đã đi đến trước mặt, con ngươi lạnh lùng quét nhanh một lượt, thu hết hoàn cảnh bốn phía vào trong mắt.

Cuối cùng dừng lại trên người nàng.

Trong khoảnh khắc, thấy Đồng Nhạc Nhạc bình yên, mày kiếm Huyền Lăng Thương đang nhíu lại không khỏi giãn ra một chút.

Tuy nhiên, khi bắt gặp Huyền Lăng Phong vẫn đang ngã trên mặt đất, mày kiếm bỗng nhăn lại, nhanh chóng bước tới chỗ Huyền Lăng Phong.

“A Phong, đệ không sao chứ.”

Huyền Lăng Thương mở miệng, giọng điệu mặc dù có chút lạnh lùng nhưng không giấu nổi sự quan tâm.

Thấy sự lo lắng của hoàng huynh, Huyền Lăng Phong lập tức giống như tiểu hài tử bị khi dễ nhìn thấy cứu tinh, mở miệng ủy khuất.

“Hoàng huynh, cuối cùng huynh cũng đến rồi, đệ còn tưởng rằng mình sắp chết đấy chứ.”

Cũng không trách hắn nói những lời như vậy.

Dù sao, lần trước chỉ là bị Đồng Nhạc Nhạc dung bao tải trùm đầu đánh, lần này là bị hai tên côn đồ quyết tâm phải đưa hắn vào chỗ chết.

Giờ phút này, Huyền Lăng Phong chỉ cảm thấy toàn thân hắn không chỗ nào không đau.

Trong lúc Huyền Lăng Phong có vẻ mặt đau đớn ủy khuất, Đồng Nhạc Nhạc len lén quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy bộ dáng của hắn bây giờ làm nàng không khỏi lạnh toát sống lưng, hít sâu một hơi, trợn ngược đôi mắt.

Không nghĩ tới hai tên kia ra tay hiểm ác như vậy.

Huyền Lăng Phong lúc này không còn bộ dáng phá gia chi tử trước kia nữa rồi.

Mũ ngọc rớt xuống, tóc xõa ra rối tung, bùa bện trên người.

Cầm bào thiên tà ti giá trị không nhỏ trên người giờ phút này bản thủ không chịu được, bụi bặm dính đầy, không còn nhận ra màu sắc ban đầu.

Quan trọng hơn là, gương mặt kia của Huyền Lăng Phong. Hahaaa

Xanh một chỗ, trắng một chỗ, hai con mắt cũng bị đánh thành thâm đen. Giờ phút này hắn chỉ có thể híp mắt mà nhìn Huyền Lăng Thương.

Không chỉ vậy, hai má hấn cũng bị đánh sưng lên. Nhìn qua còn tưởng miệng hấn bị nhét hai cái bánh bao đấy.

Nhìn thấy Huyền Lăng Phong bị đánh thành đầu heo, toàn thân chật vật, Đồng Nhạc Nhạc chỉ còn thiếu nước cười thành tiếng.

Mặc dù nàng không nên nhìn có vẻ đang cười trên nỗi đau của người khác. Nhưng quả thật, tại sao thấy Huyền Lăng Phong bị đánh thành như vậy, trong lòng nàng sao lại thấy sướng khoái !?

Nha nha nha. Nàng thật là quá xấu mà.

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc đang mải mê suy nghĩ, không biết được Huyền Lăng Phong đang quay đầu lại nhìn. Vừa lúc bắt gặp ánh mắt có chút hả hê của nàng .

Thấy vậy Huyền Lăng Phong lập tức phát điên.

“Người, cái đồ nô tài chết tiệt này...”

Huyền Lăng Phong mở miệng , ngang ngược gầm lên một tiếng đối với Đồng Nhạc Nhạc ..., không ngờ lại động đến miệng vết thương, đau đến miệng méo xeo xeo.

Dáng vẻ đó của hấn, thấy thật đáng thương , nhưng cũng càng tức cười.

Cùng với việc Huyền Lăng Phong ngang ngược gầm lên một cái, ánh mắt của mọi người , lập tức nhất tề đổ dồn vào trên người Đồng Nhạc Nhạc .

Thấy mình bỗng dưng trở thành tiêu điểm của sự chú ý, Đồng Nhạc Nhạc đành phải đè nén tâm trạng hả hê xuống, khuôn mặt xinh đẹp chột cau chặt hai hàng lông mày, ánh mắt nhìn về phía Huyền Lăng Phong ,cực kì vô tội.

“Thập Tam Gia,nô tài lại làm việc gì chọc người không vui à.”

“Cái đó tự người biết, mới rồi là người cười trộm ta có đúng hay không. Bốn Vương bị đánh thành ra như vậy, người lại nhìn hả hê, người chán sống rồi hả.”

Huyền Lăng Phong mở miệng , mặt mày tức giận nói. Ánh mắt nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc càng lộ ra vẻ hung ác, hấn không thể róc xương lột da nàng.

211. Chương 214: Chương 118-1 : Làm Mặt Quỷ

Nhìn khuôn mặt hờn hờ của Đồng Nhạc Nhạc lúc này, ý cười trong mắt Huyền Lăng Thương càng đậm.

Chỉ là hiện tại, có người vui vẻ lại có người ưu sầu.

Nhìn mình bị đánh thành đầu heo, trước mắt chính là tiểu thái giám mình ghét nhất lại được ban thưởng. Càng nghĩ, trong lòng Huyền Lăng Phong lại càng chua chát.

Tại sao gần đây, hoàng huynh lại đối xử tốt với tiểu thái giám này như vậy! ?

Hình như, còn hơn cả đệ đệ ruột là hấn đây...

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong bĩu môi, trên mặt là vẻ khó chịu không hề che giấu.

Đối với tính tình trẻ con của Huyền Lăng Phong, Huyền Lăng Thương chỉ đành lắc đầu bất đắc dĩ.

Phân phó người tới mang hai đại hấn kia đi xử lý xong, sau đó, Huyền Lăng Thương liền cho người đưa Huyền Lăng Phong ra ngoài.

Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên theo sát phía sau Huyền Lăng Thương.

Bởi vì trời đã tối, trên người Huyền Lăng Phong lại có thương tích, Huyền Lăng Thương không yên lòng, liền mang nhân mã đi Thập Tam vương phủ.

Đợi sau khi Huyền Lăng Phong được người nâng lên trên giường, thì ngự y trong cung cũng vội vã chạy đến.

Chỉ thấy ngự y bắt mạch kiểm tra cho Huyền Lăng Phong, sau đó mới quay đầu, bẩm báo với Huyền Lăng Thương:

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Thập Tam vương gia chỉ bị thương ngoài da, không có gì đáng ngại, chỉ cần tĩnh dưỡng khoảng nửa tháng là khỏi.”

“Ừ, như vậy là tốt rồi, đi xuống sắc thuốc đi!”

Nghe ngự y nói vậy, Huyền Lăng Thương chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, lập tức, hạ lệnh ngự y đi xuống sắc thuốc .

Lúc này, sau khi ngự y bắt mạch cho Huyền Lăng Phong xong, thái giám nha hoàn lập tức hầu hạ, thay đi trang phục đã bẩn, sau đó, lại mệt mỏi nằm ở trên giường.

Nhìn thấy Huyền Lăng Thương ngồi ở một bên, Huyền Lăng Phong nhe răng nhếch miệng, ngay sau đó, dường như nhớ ra điều gì, mở miệng nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Hoàng huynh, hai tên côn đồ kia, huynh nhất định phải xử lí thật tốt, cho người đánh bọn chúng một trăm trượng, sau đó ném vào trong thùng nước, hừ! Dám đánh đệ thành như vậy, đệ nhất định không tha cho bọn chúng!”

Nói tới đây, trong mắt Huyền Lăng Phong lộ ra sự hung ác, mặt đầy tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi.

Đối với Huyền Lăng Phong tức giận đến nghiêng răng kèn kẹt, Huyền Lăng Thương lại rất bình tĩnh.

Lặng lặng ngồi ở đầu giường, Huyền Lăng Thương nhận lấy trà nha hoàn mang đến, nhẹ nhàng mở nắp đậy ra, tiếp theo, mới từ từ nhấp một ngụm, đối với lời nói của Huyền Lăng Phong, dường như ngoảnh mặt làm ngơ.

Huyền Lăng Phong thấy vậy, không khỏi cau mày một cái, trên mặt tràn đầy bất mãn:

“Hoàng huynh, huynh không nghe thấy sao! ? Đệ muốn huynh dạy cho hai tên côn đồ kia một bài học!”

Nghe Huyền Lăng Phong nói, Huyền Lăng Thương chỉ chậm rãi ngược đôi huyết mâu động lòng người lên, lẳng lặng dừng trên người Huyền Lăng Phong .

Mặc dù, Huyền Lăng Thương chưa từng nói lời nào, chỉ là, đôi huyết mâu sáng ngời có thần, lại giống như một lưỡi đao sắc bén, khiến người khác run sợ.

Vốn trên mặt Huyền Lăng Phong còn giận dữ, nhưng khi nhìn đến ánh mắt sắc bén Huyền Lăng Thương, đầu heo tức thời trở nên buồn bực, trên mặt tăng thêm vài phần khiếp đảm.

Nhìn thấy vừa rồi Huyền Lăng Phong kia kiêu ngạo ương ngạnh, bây giờ ở trước mặt Huyền Lăng Thương vẻ mặt lại nhún nhó giống như con gấu, Đồng Nhạc Nhạc là đánh tự đáy lòng khinh thường.

Hừ!

Cái tên Huyền Lăng Phong này, bình thường kiêu ngạo ương ngạnh thành thói quen, hôm nay rốt cục có người mắt mù không biết thân phận của hắn hung hăng đánh hắn không ngừng, thực sự làm cho người ta thống khoái!

Ăn chơi trác táng giống như Huyền Lăng Phong, bình thường không ngừng gây họa, gặp rắc rối, lại để người khác thay hắn thu thập cục diện rồi rảnh, sớm nên có kết quả như vậy .

May là quả quyết dày có móng tay nhọn, dù Huyền Lăng Phong có kiêu ngạo đắc ý đến đâu, vẫn có Huyền Lăng Thương trị được hắn!

Nhưng mà, thành thật mà nói, ánh mắt Huyền Lăng Thương, xác thực là có lực sát thương, nếu là nàng, đối mặt với ánh mắt sắc bén như vậy của Huyền Lăng Thương, cũng có chút không chịu nổi!

Trong khi Đồng Nhạc Nhạc đang hồi tưởng, ánh mắt không khỏi từ từ dừng lại trên người Huyền Lăng Thương.

Chỉ thấy Huyền Lăng Thương dường như không hề nghe được những lời của Huyền Lăng Phong, chỉ tự nhiên thưởng thức hương vị trà.

Nam nhân hai tay thon thả, khớp xương rõ ràng, màu da nâu sẫm khỏe mạnh, cực kì đẹp mắt.

Hơn nữa, động tác cầm chén của nam nhân này, lại đẹp mắt dễ nhìn như vậy.

Nhất cử nhất động, quý phái tự nhiên, tao nhã bẩm sinh, giống như đã soi gương tập luyện hàng trăm nghìn lần, khiến người khác nhìn, cũng như một loại hưởng thụ!

Chút bất tri bất giác, Đồng Nhạc Nhạc nhìn có chút ngây ngốc, đôi mắt nhìn về phía nam nhân, không hề chớp mắt.

Nàng thích nhất, là lúc khói xanh lượn lờ xung quanh, nam nhân kia hiện ra vài phần mơ hồ không thực.

Nhìn thật ôn nhu, thật mê người. . .

Nếu như thời gian dừng lại ngay lúc này, thật tốt biết bao a. . .

Khi Đồng Nhạc Nhạc đang cảm thán trong lòng, có lẽ là đã nhận ra điều gì, chỉ thấy Huyền Lăng Thương đang tỉnh tể thưởng thức, đột nhiên chậm rãi ngược huyết mâu động lòng người, nhẹ nhàng quay về phía nàng .

Khi đối diện đôi mắt sâu thẳm hút hồn của nam nhân kia, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi kinh sợ. Dường như có vật gì đó, chạm tới sâu trong lòng nàng.

Ngay lập tức, tim Đồng Nhạc Nhạc đột nhiên gia tốc, ‘Bang bang bang’ tiếng tim đập, nhanh như vậy, giống như muốn nhảy ra khỏi ngực nàng.

Trong lòng không khỏi xuất hiện một cỗ khô nóng và căng thẳng, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Nhạc Nhạc lập tức cúi xuống, không dám nhìn vào mặt nam nhân kia nữa.

Đối với dáng vẻ căng thẳng đầy ngượng ngùng của Đồng Nhạc Nhạc, người nam nhân đều thu vào trong mắt, lập tức huyết mâu không khỏi lóe lên.

Chỉ là ngay lập tức, nam nhân liền nhanh chóng thu hồi ánh mắt, bạc môi hé mở, trầm giọng nói:

“A Phong!”

“Dạ, hoàng huynh.”

Nghe Huyền Lăng Thương đột nhiên gọi, Huyền Lăng Phong trên mặt cứng đờ, lập tức làm ra một bộ dáng chuẩn bị nghe giáo huấn.

Dù sao, hắn hiểu rất rõ hoàng huynh của mình, khi hoàng huynh gọi hắn càng ôn nhu, liền chứng minh, hoàng huynh càng không biết làm sao với hắn, còn có thất vọng. . .

Mà hắn, sợ nhất là, hoàng huynh thất vọng về hắn. . .

Khi trong lòng Huyền Lăng Phong tràn ngập căng thẳng trong, chỉ thấy bạc môi Huyền Lăng Thương lại hé mở, tiếp tục hỏi:

“Trẫm để Hách Đức dạy võ công cho ngươi, đã hơn một tháng, lấy võ công Hách Đức, nếu như ngươi chuyên tâm khiên tốn học tập, hôm nay, khi đối mặt hai tên kia một chút võ công cũng không có, chỉ vẻ ngoài to lớn, là dư sức. Chính là tại ngươi! ? Chẳng lẽ, ngươi muốn trẫm đưa ngươi đến biên quan rèn luyện đi sao! ?”

212. Chương 215: Chương 118-2 : Làm Mặt Quỷ

Nói xong lời cuối cùng, Huyền Lăng Thương không khỏi thở dài một tiếng.

” Cái gọi là ngọc không mài không nên thân, A Phong, chẳng lẽ ngươi không biết hoàng huynh khổ tâm sao! ? ”

Nghe lời Huyền Lăng Thương nói, trên mặt Huyền Lăng Phong vừa khấn trương, vừa sợ hãi.

Cuối cùng, hấn không quản thương thế trên người, lập tức từ trên giường ngồi dậy, sau đó đưa tay kéo ống tay áo Huyền Lăng Thương, khổ sở cầu xin:

” Hoàng huynh, A Phong biết sai rồi, hoàng huynh người ngàn vạn lần đừng nhất định không nên để A Phong đi đến biên quan. Biên quan rất là cực khổ, A Phong chịu không nổi. A Phong hiện tại ở đây cùng hoàng huynh cam đoan, về sau, A Phong nhất định sẽ cùng Hách Đức tập võ công thật tốt, tuyệt đối không gây rắc rối nữa! ”

Huyền Lăng Phong mở miệng, chỉ còn thiếu không giờ ba ngón tay mà thôi.

Nhìn Huyền Lăng Phong vẻ mặt khẩn trương bộ dáng cầu xin, Huyền Lăng Thương chỉ chăm chú nhìn hấn.

Thấy Huyền Lăng Thương chỉ chăm chú nhìn mình, nhưng không mở miệng cho hấn đáp án.

Huyền Lăng Phong chỉ cảm thấy tâm mình, giống như bị mười lăm cái thùng đè lên, tâm thần bất định, thấp thỏm bất an.

Dù sao, hoàng huynh hấn mà thật sự quyết định, mặc kệ hấn khổ sở cầu xin, đều không có tác dụng.

Huynh ấy là hoàng huynh của hấn, cũng là đương kim thiên tử, lời đã nói ra, chính chỉ.

Không thể trái thánh chỉ a!

Ngay lúc trong lòng Huyền Lăng Phong hết sức khẩn trương, Đồng Nhạc Nhạc đứng ở một bên, cũng là vẻ mặt tò mò lời nói kế tiếp của Huyền Lăng Thương.

Nếu như Huyền Lăng Phong thật sự bị đưa đến biên quan rèn luyện, có lẽ đối với hấn là tốt nhất.

Dù sao, Huyền Lăng Phong kiêu ngạo bướng bỉnh như vậy, bởi vì thân phận của mình, liền hoành hành ngang ngược, sớm nên đưa đi chịu khổ thôi.

Như vậy, hấn mới có thể thu liễm cá tính liều lĩnh của mình một phen.

Chỉ là, Huyền Lăng Thương cam lòng sao! ?

Dù sao, Huyền Lăng Phong là đệ đệ duy nhất của hấn a!

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc hết sức nghi hoặc, chỉ thấy Huyền Lăng Thương trầm mặc rất lâu, môi mỏng hơi mở ra, mở miệng hỏi.

” Bây giờ, trẫm còn có thể tin tưởng người sao! ? ”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, trong lòng Huyền Lăng Phong vui vẻ, biết Huyền Lăng Thương lại mềm lòng rồi. Lập tức giờ ba ngón tay lên, vô cùng kiên định thề.

” Hoàng huynh, ta thề, ta nhất định sẽ cùng Hách Đức tập võ thật tốt, để cho hoàng huynh thay đổi cách nhìn! ”

Nghe được lời nói tràn đầy kiên định của Huyền Lăng Phong, bạc môi Huyền Lăng Thương không khỏi nhếch lên một chút.

” Tốt, hy vọng bây giờ, người sẽ không khiến cho hoàng huynh thất vọng thêm lần nữa! ”

Nói xong lời này, huyết mâu của Huyền Lăng Thương đảo qua bên ngoài cửa sổ, thấy sắc trời đã tối, liền lên đường hồi cung!

Thấy Huyền Lăng Thương phải hồi cung, Đồng Nhạc Nhạc lập tức chăm chú đi theo.

Bất quá, lúc sắp bước đi, Đồng Nhạc Nhạc vẫn nhìn không được quay đầu nhìn về phía Huyền Lăng Phong bên kia.

Chỉ thấy Huyền Lăng Phong giống như không cần thận chạm đến miệng vết thương trên người, giờ phút này ở nơi đó nghe răng nhếch miệng, bộ dáng vô cùng chật vật.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hì hì cười thành tiếng.

Có lẽ nghe được tiếng cười của nàng, vốn dĩ Huyền Lăng Phong đang nằm trên giường khổ sở, lại hướng Đồng Nhạc Nhạc bên này trừng mắt.

Ánh mắt ra vẻ hung ác, lại không biết, chính mình bị đánh thành đầu heo, làm ra động tác lườm người như vậy, bộ dáng có bao nhiêu buồn cười liền có bấy nhiêu.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cười càng lớn, lập tức, nhin không được đưa tay xuống dưới mí mắt, lè lưỡi, đối với Huyền Lăng Phong làm một cái mặt quỷ, Huyền Lăng Phong chỉ kém không phát cuồng, vì ngại thương tích trên người, Huyền Lăng Thương còn ở đây, cũng không dám làm vậy.

Nhìn thấy Huyền Lăng Phong không bộ dáng không thể tức giận, Đồng Nhạc Nhạc cười đến đau bụng.

Không ngờ, vui quá hóa buồn, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy một đạo ánh mắt nóng rực đang rơi trên người nàng, vừa ngẩng đầu liền thấy đôi mắt sắc bén của Huyền Lăng Thương.

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc nhất thời cứng đờ.

Ngay sau đó, như là nghĩ đến điều gì, ngay cả tâm muốn chết đều có rồi.

Bởi vì, vừa rồi chỉ lo trêu đùa Huyền Lăng Phong, quên mất chính mình vẫn làm mặt quỷ a!

Ô ô ô, bộ dạng xấu của mình bị Huyền Lăng Thương thấy được, ô ô ô, nàng không muốn sống! ! !

Đồng Nhạc Nhạc cúi đầu, khóc không ra nước mắt, lại không nhận thấy được, khóe miệng của nam tử bên cạnh, đang nhẹ nhàng nhếch lên...

...

Đã gần hết thu rồi.

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên trời một nhóm chim nhạn đang bay về phía nam, một hồi xếp thành mũi tên, một hồi xếp thành hình chữ nhất, trên bầu trời xanh ngắt kia, quả thực là mộng ảo, mỹ lệ!

Lá thu trong hoàng cung cũng đỏ hết rồi.

Đưa mắt nhìn một vòng, trong mắt đều là màu đỏ rực rỡ, gió thu phe phẩy làm nhánh cây thoáng động lung lay, thoạt nhìn, còn tưởng là ngọn lửa cháy a!

Nhìn cảnh sắc bốn phía, sắc thu đậm đà, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nảy lên một tia cảm khái.

Nhớ ngày đó, chính mình vẫn cả ngày ru rú tại phòng cho thuê, không ngừng đánh máy kiếm tiền nhuận bút nuôi sống cô nhi là mình.

Không nghĩ tới, một lần ham món lợi nhỏ, uống vào cà phê quá thời hạn liền ù ù cạc cạc đi tới triều đại này.

Cuối cùng, lại xuyên qua trở thành một tiểu diêu nhi!

Lại còn nhận được muôn vàn sủng ái của Huyền Lăng Thương.

Hiện giờ, nàng tuy biến thành người, chỉ là, đối với cuộc sống bây giờ, kỳ thật Đồng Nhạc Nhạc đã cảm thấy mỹ mãn rồi.

Thật ra, nàng không phải là người có lòng tham, chỉ cần mỗi ngày có thể bồi bên người Huyền Lăng Thương, còn có Lan Lăng Thiệu Giác cùng Tiểu Quê Tử là tri âm bằng hữu, nàng cảm thấy mỹ mãn lắm rồi.

Trông lòng Đồng Nhạc Nhạc đang nghĩ ngợi, giờ phút này, nàng đang ở trong Trà Thủy Gian pha nước trà.

Hiện tại Huyền Lăng Thương đang ở Ngự Thư Phòng cùng vài đại thần thương nghị quốc sự, nàng cũng vụng trộm lười đi.

Suy nghĩ đến Huyền Lăng Thương, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nảy lên một cỗ ngọt ngào, giống như trong lòng được rót mật vào, cả người đều ngọt ngào.

Trên mặt, lại càng có thêm vài phần hạnh phúc bất tận, ngọt ngào,...

Đang lúc hai tay Đồng Nhạc Nhạc bưng trà, vừa nghĩ đến khuôn mặt Huyền Lăng Thương trong Ngự Thư Phòng, đột nhiên, một tiểu cung nữ đang khóc sụt sùi đi vào.

213. Chương 216: Chương 118-3: Làm Mặt Quỷ

Edit : Canh Hoa Anh Dao

Nhìn thấy tiểu cung nữ đột nhiên đi vào Trà Thủy Gian (phòng pha trà), hơn nữa còn khóc sụt sùi, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sửng sốt, ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy...tiểu cung nữ này, là tiểu cung nữ mới chuyển tới Dưỡng Tâm điện bọn họ, tên gọi Thúy Lan.

Thúy Lan tuổi chừng mười bốn mười lăm, là người ít tuổi nhất trong Dưỡng Tâm điện, hơn nữa vóc người xinh đẹp dễ thương, khuôn mặt bầu bĩnh, nên rất được mọi người ưa thích. Đồng Nhạc Nhạc thường xoa nắn gương mặt của nàng, mỗi lần như vậy Thúy Lan đều ngượng ngùng né tránh. Nhưng mà, trên mặt luôn cười ha hả, bộ dáng không buồn không lo.

Hiện tại, nhìn thấy Thúy Lan khóc như bão táp mưa sa, không ngừng dùng ống tay áo lau nước mắt, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật mình một cái, lập tức nhíu mi đi tới, mở miệng hỏi.

“Thúy Lan, ngươi làm sao!? Đang yên lành tại sao lại khóc!? Không lẽ có người khi dễ ngươi, ngươi nói cho ta biết, ta đi tìm hắc tính sổ!”

Đồng Nhạc Nhạc nói, lòng đầy căm phẫn, phải biết rằng, Thúy Lan dung mạo dễ thương, bình thường cũng chỉ có mình nàng bắt nạt người khác. Hôm nay lại bị người khi dễ, bảo sao nàng không tức !?

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc mặt mày tức giận, Thúy Lan vốn đang thương tâm khóc, nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc mặt mày tức giận, đáng vẻ muốn thay nàng trút giận, mặc dù trong lòng nàng rất cảm động, nhưng cũng rất bối rối.

Vội vàng đưa tay kéo ống tay áo Đồng Nhạc Nhạc, Thúy Lan mở miệng bối rối nói.

“Tiểu Nhạc Tử ngươi không nên xúc động, ta, ta không sao...”

Thúy Lan vừa nói, vừa cúi đầu giấu đi khuôn mặt nhỏ nhắn.

Tuy là như thế, nhưng Đồng Nhạc Nhạc vẫn nhìn thấy được năm dấu ngón tay màu đỏ trên mặt nàng...

Thấy vậy, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc lập tức trợn lên một cái, đưa tay nâng mặt Thúy Lan lên. Sau khi nhìn thấy dấu bàn tay rõ ràng trên mặt Thúy Lan, Đồng Nhạc Nhạc chỉ thấy lửa giận trong lòng ngày càng tăng.

“Nói, là ai lá gan lớn như vậy, lại dám đánh ngươi!? Ta phải giáo huấn hắc tính thật tốt, cho hắc tính biết, người của điện Dưỡng Tâm chúng ta không phải là dễ ức hiếp!”

Đồng Nhạc Nhạc nổi giận đùng đùng, vừa nói, vừa xấn ống tay áo, bộ dáng muốn đánh người. Thấy vậy, Thúy Lan cũng quên cả khóc, đưa tay gắt gao lôi kéo ống tay áo Đồng Nhạc Nhạc, chỉ sợ Đồng Nhạc Nhạc nhất thời xúc động, sẽ làm chuyện sai lầm.

“Tiểu Nhạc Tử ngươi đừng xúc động a, xúc động là ma quỷ, đây không phải là điều ngươi hay nói sao !?”

“Hừ, dám đánh người của ta, quả thực là ăn gan hùm mật gấu, nếu như ta không tìm hắc tính sổ, sau này người khác đều sẽ cười lên đầu ta!”

Đồng Nhạc Nhạc càng nói càng nóng, liền định gỡ tay Thúy Lan lao đi.

Vào đúng lúc này, Tiểu Lô Tử và Tiểu Quế Tử đột nhiên từ bên ngoài vào.

Từ sau khi Tiểu Quế Tử được thăng lên Nhị Đẳng Thái Giám, Đồng Nhạc Nhạc liền làm chủ, chuyển Tiểu Quế Tử đến điện Dưỡng Tâm.

Ba người bọn họ là bạn tốt, cho nên chỉ cần một ánh mắt, mọi người liền hiểu rõ tâm ý đối phương.

Hiện tại, Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử đang nói chuyện tới đây, đi tới nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc và Thúy Lan đang lôi lôi kéo kéo, trên mặt liền sửng sốt.

“Nha, lúc này các người. . .”

“A, chúng ta cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không thấy a...”

Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử nói, vô cùng ngẫm hiểu xoay người, bộ dáng chúng ta cái gì cũng không hề thấy.

Nghe được lời Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử, lại thấy bọn họ nhất tề xoay người làm bộ như cái gì cũng không có thấy. Trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sững sốt, lập tức lại cúi đầu nhìn bộ dáng hiện tại của mình và Thúy Lan, lập tức hiểu được.

Chỉ thấy giờ phút này, Thúy Lan đang đưa tay gắt gao lôi kéo ống tay áo nàng, hơn nữa mới vừa rồi ra sức tránh né, y phục trên người nàng mở ra không ít.

Hiện tại bộ dáng nàng và Thúy Lan, mới đầu nhìn qua, thật sự mờ ám.

Tuy nói, trong mắt người ngoài, nàng là một thái giám.

Chỉ là, thái giám cũng là người, mặc dù đã trúng một đao không làm gì được nữa, nhưng cũng có thất tình lục dục.

Cho nên trong hoàng cung, thái giám cung nữ mền nhau chỗ nào cũng có, còn có thái giám cười lão bà cơ! Không trách được Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử nhìn thấy bộ dáng của nàng và Thúy Lan, sẽ phát sinh hiểu lầm.

Sau khi nghĩ rõ điểm đó, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở miệng, mở miệng quát Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử đứng ở cửa.

“Tiểu Quế Tử, các người đi vào!”

“Ặc, vậy quá không tiện đi !?”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Tiểu Quế Tử bọn họ cũng không vào, chỉ đứng tại cửa nói.

Nghe vậy, đứng ở một bên Thúy Lan cũng nhìn ra cái gì, lập tức buông lỏng tay đang lôi kéo ống tay áo Đồng Nhạc Nhạc, hai gò má lập tức hồng, trên mặt, lộ vẻ ngượng ngùng.

Thấy gương mặt ngượng ngùng của Thúy Lan, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Được rồi, các người đã hiểu lầm rồi, nhanh lên một chút, lại đây đi!”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử mới lê sên sệt chân trên mặt đất từ ngoài cửa đi vào.

Đồng Nhạc Nhạc chỉnh lý trang phục xong, ngẩng đầu nhìn ba người mặt mày không được tự nhiên, không thể làm gì khác hơn là thở dài, mở miệng giải thích.

“Tiểu Quế Tử các người vừa rồi phát sinh hiểu lầm.”

“Ặc, phát sinh hiểu lầm cái gì !? Kỳ thật, ta đã sớm nhìn ra...”

Tiểu Lô Tử mở miệng nói khê, âm lượng tuy nhỏ, nhưng Đồng Nhạc Nhạc vẫn nghe được.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhướn nhướn hàng mi xinh xắn, mở miệng hỏi.

“Người nhìn ra cái gì !? Hả !?”

Hiện tại bộ dáng nàng và Thúy Lan, mới đầu nhìn qua, thật sự mờ ám.

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, lại còn bộ dạng tràn đầy trêu chọc của nàng, Tiểu Lô Tử mặt mày méo xẹo một cái, quanh co một hồi, cuối cùng cũng không nói ra.

Trái lại Tiểu Quế Tử ở một bên, nhanh mồm nhanh miệng, mở miệng nói.

“Ý của Tiểu Lô Tử là, hắn sớm đã nhìn ra người thích Thúy Lan!”

Nghe được lời Tiểu Quế Tử nói, Thúy Lan đứng ở một bên, hai gò má càng đỏ hơn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn cúi xuống, chỉ thiếu nước không có vùi đầu vào trong ngực.

Trên mặt lộ vẻ ngượng ngùng thẹn thùng.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy buồn cười, lại sợ... hiểu lầm này nếu tiếp tục như vậy, càng không thể thu thập, lập tức mở miệng nghiêm túc nói.

“Các người toàn suy nghĩ miên man, đúng, ta là thích Thúy Lan. Nhưng mà, cái thích của ta, chỉ là xem Thúy Lan thành muội muội mà thích! Cho nên sau này các người sau này đừng có lại suy nghĩ lung tung!”

Thấy Đồng Nhạc Nhạc mặt mày nghiêm túc, cũng không giống như là đang nói dối chút nào, Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử mới gật đầu.

“Thì ra là thế!”

Khác với Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử bỗng nhiên tỉnh ngộ, Thúy Lan trên mặt lại xẹt qua những tia mắt mát...

Dù sao, người... này tuy là thái giám, vóc người lại tuyệt sắc, hơn nữa lại là người khôi hài, không khiến ọi người thích cũng khó !?

Chỉ tiếc...

Trong lúc Thúy Lan thả dài trong lòng, chỉ thấy Đồng Nhạc Nhạc dường như nghĩ đến cái gì, lập tức quay đầu, đối với Thúy Lan mở miệng hỏi. “Đúng rồi Thúy Lan, mới vừa rồi người là bị ai đánh !? Hiện tại người nói cho ta biết, ta đi tìm hẩn tính sổ!”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, trên mặt Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử đầu tiên là sửng sốt, lập tức mở miệng hỏi.

“Cái gì ! ? Thúy Lan bị người đánh ! ? Ai có lá gan lớn như vậy, lại ngay cả người của điện Dưỡng Tâm chúng ta cũng dám đánh ! ? Người ta nói, đánh chó đều phải ngó chủ nhân đây! Chẳng lẽ là người kia ngay cả Hoàng thượng cũng không sợ sao !?”

“Cái gì !? Thúy Lan bị người đánh !? Ai lá gan lớn như vậy, liền ngay cả người của Dưỡng Tâm điện chúng ta cũng dám đánh !? Người ta nói, đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ nhân đây! Chẳng lẽ người kia ngay cả Hoàng thượng cũng không sợ sao !?”

Lời Tiểu Quế Tử vừa nói ra, đầu lập tức trúng một quyền của Đồng Nhạc Nhạc.

“Người nói chuyện kiểu gì vậy !? Lại lấy cái gì so sánh thành cẩu !? Người muốn chết a!”

“Ặc... Ha ha, ta, ta không phải nhất thời nhanh miệng sao ! ? Thật xin lỗi, ta nói nói bậy...”

Tiểu Quế Tử là người thô lỗ, tự thấy mình nói sai, lập tức cười ha ha làm lành.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ tức giận trợn mắt liếc mắt hẩn, lập tức ánh mắt lại rơi trên người Thúy Lan.

Thấy Đồng Nhạc Nhạc ba người ánh mắt nhất tề rơi trên người mình, một bộ dáng không hỏi ra kết quả không ngừng.

Thúy Lan thấy vậy, không thể làm gì khác hơn là mấp máy đôi môi đỏ mọng, mở miệng nói nhỏ.

“Là, là An tiểu thư...”

“An tiểu thư !?”

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, không khỏi thì thào một tiếng, lập tức dường như là nghĩ đến cái gì, đôi mắt mở to.

“Người nói là An Y Na !?”

214. Chương 217: Chương 119-1 : Bỏ Thuốc Xổ

Edit : Canh Hoa Anh Dao

Nghe thấy lời Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, trong lòng Thúy Lan biết không thể giấu diếm nổi nữa, liền không thể làm gì khác hơn là kể lại chuyện mới xảy ra vừa rồi, nói ra toàn bộ.

“Mới vừa rồi An tiểu thư lại tới điện Dưỡng Tâm, nói yêu cầu gặp Hoàng thượng. Chỉ là lúc ấy Hoàng thượng đang ở Ngự Thư Phòng bàn nghị sự, nơi nào rảnh rồi gặp nàng!? Nàng nói nếu ta không truyền tin, liền giáo huấn ta một trận. Làm nô tỳ, lúc nào mà chẳng bị giáo huấn!? Cho nên ta bị nàng giáo huấn rất lâu, sau đó mới đi pha trà cho nàng. Ta còn nhớ lúc ấy ta đưa ly trà tới tận tay An tiểu thư, ai biết An tiểu thư bỗng buông tay, ly trà liền rơi xuống đất. Lúc ấy ta bị dọa cho hoảng sợ, còn chưa kịp phản ứng, liền bị An tiểu thư tát một cái! An tiểu thư lúc ấy còn vô cùng tức giận, nói là ta cố ý. Nhưng mà, Tiểu Nhạc Tử, ta thật sự không phải cố ý. Ta còn nhớ lúc ấy rõ ràng ta đã giao ly trà đến tận tay An tiểu thư, là An tiểu thư cầm không chắc...”

Nói xong lời cuối cùng, Thúy Lan rất lo lắng.

Thấy Thúy Lan lo lắng đến muốn khóc, thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền vỗ lưng nàng, an ủi nói.

“Thúy Lan người đừng vội, chúng ta đều tin tưởng lời của người!”

“Đúng vậy, An tiểu thư kia, một mực ở lại hoàng cung không đi, gương mặt đủ dày. Hoàng thượng căn bản không thích nàng, nàng vẫn còn mặt dày mày dạn lại ở chỗ này không đi. Hiện tại lại còn đánh Thúy Lan, thật sự đáng ghét!”

Tiểu Quế Tử nghe Thúy Lan kể, liền cảm phần nói.

Dù sao, người ở điện Dưỡng Tâm, tất cả đều ở chung với nhau rất tốt. Giờ phút này bằng hữu bị đánh, Tiểu Quế Tử như thế nào không tức giận!?

Tiểu Lô Tử một bên cũng như thế, trên gương mặt thanh tú, cũng tràn đầy tức giận.

“Các người cũng không biết, ta nghe đám cung nhân hầu hạ An tiểu thư kia nói, An tiểu thư kia tính tình phi thường nóng nảy, chỉ hơi động một cái liền đánh người mắng chửi người. Cung nhân hầu hạ nàng đều khổ không thể tả a. Vẫn còn nói cái gì là đệ nhất mỹ nữ Vân Quốc!? Ta nói là Xà Hạc Mỹ Nhân mới đúng! Tâm địa xấu xa như vậy!”

Tiểu Lô Tử cho tới bây giờ cũng chưa hề dễ dàng mắng chửi người, hiện nay nhìn dáng vẻ mặt mày tức giận, liền biết hẳn cũng tức tối không nhẹ.

Nhìn thấy tất cả mọi người đều có vẻ tức giận lo lắng cho chuyện của mình, trong lòng Thúy Lan cực kỳ cảm động. Nhưng dường như lại nghĩ đến cái gì, hai hàng lông mày cau chặt, mở miệng lo lắng nói.

“Hiện tại ta nên làm cái gì bây giờ!? An tiểu thư kia còn gọi ta dâng trà cho nàng, ta sợ...”

Thúy Lan mở miệng, mặt mày khiếp đảm sợ hãi.

Trong lòng biết Thúy Lan là sợ hãi để vì còn có thể bị An Y Na làm khó dễ một phen, Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, lập tức mở miệng nói.

“Thúy Lan người đừng sợ, phàm là có ta ở đây! Làm thế nào ta chịu nhìn thấy người bị người ta tiếp tục bắt nạt cho được!?”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc lời này, Thúy Lan càng là có vẻ cảm kích.

Tiểu Quế Tử ở một bên nghe vậy, lập tức mở miệng hỏi.

“Tiểu Nhạc Tử, nghe người nói như vậy, là người đã có chủ ý!?”

“Tiểu Nhạc Tử, người đưa ra ý tưởng mấu chốt nhất đi, nói nhanh lên một chút xem!”

Tiểu Lô Tử cũng là mặt mày tò mò mà hỏi.

Nhìn thấy Tiểu Quế Tử bọn họ tràn đầy dáng vẻ tò mò, khoe miệng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cong lên một cái, đôi mắt xinh đẹp kia càng là xẹt qua một vẻ giảo hoạt. Nàng mở miệng hỏi.

“Nếu nàng ta còn muốn uống trà, như vậy, ta liền pha chế cho nàng ta một ly trà khiến cho nàng suốt đời khó quên!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, trên mặt mặc dù đang cười, chỉ là trong mắt lóe ra được tinh quang, khiến cho ba người Tiểu Quế Tử đứng ở một bên vội vàng không khỏi lạnh sống lưng rùng mình.

Dù sao, nhìn bộ dáng này của Đồng Nhạc Nhạc, Tiểu Quế Tử bọn họ biết, khẳng định là Đồng Nhạc Nhạc đã nghĩ ra được diệu kế.

Nghĩ tới đây, Tiểu Quế Tử không khỏi mở miệng hỏi.

“Tiểu Nhạc Tử, người nói nhanh lên, như thế nào là một ly trà suốt đời khó quên!?”

“Đúng vậy, đừng khoe khoang nữa.”

Nghe được lời Tiểu Quế Tử nói, Tiểu Lô Tử ở một bên cũng tò mò hỏi.

Thấy ba người Tiểu Quế Tử vội vàng dùng ánh mắt đầy tò mò nghi hoặc nhìn mình, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nháy đôi mắt đẹp một phen, mở miệng cười nói.

“Cái này đơn giản, Tiểu Quế Tử, các người đi lấy một ít thuốc xổ mang tới đây! Nhớ, thuốc này phải không màu không vị!”

“A!? Thuốc xổ!?”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, mặt Tiểu Quế Tử sững sốt, sau một khắc, dường như là nghĩ ra cái gì, đôi mắt mở to.

“Tiểu Nhạc Tử, chẳng lẽ người muốn...”

“Ha hã, người hiểu ta, chỉ có Tiểu Quế Tử người!”

Dám khi dễ bằng hữu của nàng, nàng sẽ cho biết tay để xem nàng ta có vẻ mặt như thế nào!

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kiên định, lập tức, liền kêu Tiểu Quế Tử nhanh chóng đến Ti Dược Phòng mang thuốc xổ về.

Tiểu Quế Tử hành động nhanh chóng, chưa đến một lát, liền cầm một bọc nhỏ thuốc xổ.

“Tiểu Nhạc Tử, người nói thuốc xổ này công lực rất mạnh, người chỉ cần hạ một chút, sẽ dùng được nhiều lần.”

Nghe được lời Tiểu Quế Tử nói, Đồng Nhạc Nhạc chỉ nhẹ nhàng gật đầu, sau đó cầm bao thuốc xổ, toàn bộ rót vào trong trà vừa mới pha xong, lại dùng thìa nhẹ nhàng khuấy một lượt.

Nhẹ nhàng ngửi ngửi ly trà, chỉ có hương trà xông vào mũi, một chút điểm khác thường cũng không có, Đồng Nhạc Nhạc mới từ từ cầm ly trà đã hạ thuốc xổ, đi ra bên ngoài.

Thúy Lan ở một bên thấy vậy, hé mở làn môi hồng, muốn nói cái gì đó, Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, lập tức xua xua tay, mở miệng nói.

“Yên tâm đi, nói như thế nào, ta cũng là thiếp thân thái giám bên người hoàng thượng, An Y Na kia cũng không dám gây bất lợi đối với ta! Cho nên trà này, để ta đưa cho nàng đi!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ăn ngay nói thật.

Tuy nói An Y Na kia kiêu ngạo ương ngạnh, tâm địa rắn rết, cũng không phải là nữ nhân ngốc. Khẳng định là nàng ta thấy Thúy Lan là mới tới, mới dám khi dễ.

Nếu đổi lại là nàng, người kề cận hầu hạ Huyền Lăng Thương, ai cũng không dám đắc tội, đương nhiên, trừ Huyền Lăng Phong kia là ngoại lệ!

Trong lòng biết điểm này, Thúy Lan mới yên tâm gật đầu.

“Vậy thì làm phiên Tiểu Nhạc Tử.”

Nghe được lời Thúy Lan nói, Đồng Nhạc Nhạc chỉ nhếch miệng cười một tiếng, làm hé ra một hàng răng trắng đều tăm tắp. Sau đó, liền bưng ly trà vừa mới pha, trong có hạ thuốc xổ, đi ra ngoài tới điện Đường Tâm.

Đối với loại chuyện này, Tiểu Quế Tử bọn họ tự nhiên sẽ không bỏ qua, nhất tề đi theo phía sau Đồng Nhạc Nhạc.

Chỉ thấy giờ phút này, đúng lúc là sau giờ Ngọ.

Đã là cuối mùa thu, khí trời càng trở nên mát mẻ.

Hoa quế nở toả hương thơm đậm đà, gió thu phe phẩy, mang theo từng đợt hương quế, rất say lòng người.

Giờ phút này, Huyền Lăng Thương đang ở Ngự Thư Phòng cùng chúng đại thần bàn bạc quốc sự, cho nên, ở trong Thiên Điện, chỉ có An Y Na một mình ngồi ở đó.

Có lẽ là cảm thấy nhàm chán, An Y Na nhân lúc nhàm chán ngồi ở đó bắt tay vào làm khăn.

215. Chương 218: Chương 119-2 : Bỏ Thuốc Xổ

Edit : Canh Hoa Anh Dao

Trên gương mặt rõ ràng là trạng điểm quá mức kia, một đôi mắt quyến rũ đang không ngừng nhìn ra ngoài cửa, đúng là dáng vẻ mỗi mắt chờ mong.

Đồng Nhạc Nhạc nhìn một cái, liền biết, An Y Na hiện tại là đang chờ Huyền Lăng Thương đến đây.

Nói đến An Y Na này, Đồng Nhạc Nhạc kỳ thật vẫn còn bội phục cái tính ngang bướng của nàng.

Đi tới hoàng cung đã được mấy tháng, tâm tư nàng ta đối với Huyền Lăng Thương, cả hoàng cung không có người nào là không biết.

Hơn nữa cả hoàng cung này ai cũng biết, Hoàng thượng không thích An Y Na, có thể nói là chán ghét.

Bởi vì mỗi một lần An Y Na đến tìm hắn, Huyền Lăng Thương sẽ lấy đủ loại cơ cực tuyệt nài ngoài cửa.

Đây rõ ràng là thái độ cực tuyệt, cách xa ngàn dặm, đưa ngốc cũng nhìn ra được.

Cũng không biết An Y Na này, có phải là ngốc hoặc có lẽ là không biết. Nhiều lần bị Huyền Lăng Thương cự tuyệt, lại thường xuyên đến điện Đường Tâm cầu kiến Huyền Lăng Thương.

Dáng vẻ mong mỗi kia, phẳng phất một bã kẹo cao su dính người bỏ cũng không xong.

Hơn nữa, cả hoàng cung ai cũng không thích nàng! Mặc dù, An Y Na dung mạo rất đẹp, chỉ là cá tính siêu cấp nóng nảy, quyết đoán, xảo quyết, dã man.

Có hơi không thuận theo ý, nàng liền đánh chửi một phen đối với cung nhân hầu hạ mình.

Cho nên hiện tại trong cung, ai cũng đều ở sau lưng nàng gọi nàng là rắn rết ma đầu!

Tự nhiên, Đồng Nhạc Nhạc cũng không thích nàng!

Bởi vì ban đầu An Y Na tại khuya đêm đó đến, lại còn đưa đến canh Đôn Thang hạ thuốc.

Máy là khi đó nàng uống, nếu lỡ như Huyền Lăng Thương uống...

Mỗi lần nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc liền đối với An Y Na chán ghét không thôi.

Bởi vì tình yêu phải là người tình ta nguyện, không phải là dựa vào những thủ đoạn này để tranh thủ.

Hơn nữa, nàng ta lại dám tính toán gài bẫy Huyền Lăng Thương, điều này làm cho nàng cực kỳ bất mãn.

Hiện nay, được thấy An Y Na ngay cả người của điện Dưỡng Tâm nàng cũng dám đánh, nàng không để cho người ta biết tay một lần thì nàng nhìn sao được !?

Trong lòng nghĩ vậy, Đồng Nhạc Nhạc đã đi vào trong Thiên Điện.

Chỉ thấy An Y Na vẫn còn ngồi ở đây nhàm chán, mới đầu không nhìn rõ người, còn tưởng là Thúy Lan, lập tức mở miệng, mặt mày hung ác nói.

“Người cái đồ nha đầu kia, muốn tìm chết sao !? Pha trà lại pha lâu như vậy mới mang đến !? Là muốn ta chết khát sao !?”

An Y Na vừa mới mở miệng, chính là quở trách, quả thực là biến chính mình trở thành nữ chủ nhân nơi này.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy khinh thường, trên mặt, cũng là bộ dáng bình tĩnh bộ dáng, mở miệng nói.

“Khiến cho An tiểu thư đợi lâu, thật sự ngại quá.”

“Ặc... !?”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, vốn vẫn còn phát ra tính cáu kỉnh của Đại tiểu thư, An Y Na nghe vậy, trên mặt đầu tiên là sững sốt, lập tức quay đầu nhìn về hướng Đồng Nhạc Nhạc.

Sau khi nhìn rõ ràng, người đang bưng trà đi tới, không phải ai khác, mà là Đồng Nhạc Nhạc, thần sắc hung ác trên mặt lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ mặt khách khí vui vẻ.

“Thì ra là Nhạc công công, ta còn tưởng là cung nữ mới này đây! Mới vừa rồi giọng điệu của ta có điểm không tốt, Nhạc công công ngàn vạn lần không nên để trong lòng a!”

An Y Na mở miệng, trên mặt lộ vẻ khách khí, cười làm lạnh.

Phải biết rằng, cả hoàng cung ai ai cũng biết, Đồng Nhạc Nhạc là thái giám thiếp thân đầu tiên được đích thân Hoàng thượng khâm điểm. Cho nên, có thể nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc có bao nhiêu phân lượng trong lòng Hoàng thượng.

Người trong hoàng cung, đều là người tinh ý, như thế nào không nghĩ tới điểm này !?

Cho nên mọi ngày, đối với Đồng Nhạc Nhạc thì ai cũng khách khách khí khí, An Y Na tự nhiên cũng không ngoại lệ!

Dù sao, hiện tại nàng muốn gặp mặt Huyền Lăng Thương rất khó khăn, cho nên, tự nhiên phải nịnh bợ tốt người được Huyền Lăng Thương coi trọng.

Trong lúc An Y Na ở trong lòng so đo, một đôi mắt kia tràn đầy tâm cơ, lóe lên không thôi.

Đối với tâm tư An Y Na, người sáng suốt đều nhìn ra.

Đối với điều này, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy khinh thường, chỉ là trên mặt, là bộ dáng khách khí cười nói.

“Không ngại, mới vừa rồi là cung nữ mới tới Thúy Lan kia đắc tội An tiểu thư, người đừng trách móc, Thúy Lan mới tới, có lẽ tay chân còn vụng về.”

“Ha hã, ta tự nhiên sẽ không trách móc.”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, An Y Na vội vàng không ngừng mở miệng nói, vẻ mặt rộng lượng, khác xa bộ dáng Mẫu Dạ Xoa mới vừa rồi.

Nhìn vẻ mặt tươi cười dịu dàng từ này đến giờ của An Y Na, nếu người không biết còn tưởng An Y Na là một người tiểu thư khuê các dịu dàng đoan trang!

Cho nên mới nói, người trong hoàng cung này, ai cũng đều diễn trò a!

Có điều, nàng cũng không ngoại lệ!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức đặt khay trà xuống bàn bên cạnh An Y Na, mở miệng nhẹ nhàng cười nói.

“An tiểu thư uống trà, đây chính là trà cực phẩm mới tiến cống, nghe nói trà cực phẩm này, chính là trồng tại Thiên Sơn, cực kì trân quý, hơn nữa bởi vì trà này quanh năm hấp thu tinh hoa trời đất, cho nên trà cực phẩm này, còn có thể làm đẹp dưỡng da, khiến da thật mềm mại như hài tử mới sinh!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, kể chuyện bịa đặt thao thao bất tuyệt!

Bởi vì nàng sớm đã biết rõ, người Vân Quốc không uống trà, cho nên An Y Na này càng thêm không hiểu trà.

Giờ phút này, sợ dĩ nàng không ngừng bịa chuyện, chỉ là để cho An Y Na nhanh lên một chút uống xong trà đã hạ thuốc xổ do chính mình pha chế.

Dù sao, bản tính của nữ nhân là thích đẹp! Chỉ cần là nữ nhân, cũng không bỏ qua bất cứ biện pháp nào có thể khiến mình trở nên đẹp hơn.

Bằng không, ở hiện đại trang phục nữ tính đồ trang điểm linh tinh các loại, cũng sẽ không kiếm được nhiều tiền như vậy!

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc không ngừng bịa chuyện, An Y Na nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, đôi mắt lập tức sáng ngời.

“Nhạc công công lời người vừa nói là sự thật!? Trà cực phẩm này thật sự có công hiệu thần kỳ như vậy!”

“Ha hã, đó là tự nhiên, bằng không, trà cực phẩm này cũng không trở thành cống phẩm tiến cống không phải sao !?”

Thấy con cá đã mắc bẫy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở miệng cười nói.

Nghe vậy, An Y Na lập tức vui mừng hoan hỉ cầm lấy ly trà thơm đã hạ thuốc xổ kia, uống hết.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc mắt nhắm lập tức sáng lên, mặt mày hưng phấn chờ mong.

Tuy nhiên, liền lúc An Y Na sắp sửa uống hết kia ly trà có hạ thuốc xổ, ngoài cửa, truyền đến âm thanh the thé vang dội.

“Hoàng thượng giá lâm”

Nghe được ngoài cửa truyền đến âm thanh, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc lập tức sùng sốt.

Huyền Lăng Thương !?

Tại sao lúc này hần lại tới đây !?

Liền tại lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy nghi hoặc, chỉ thấy An Y Na đang ngồi, khi nghe thấy âm thanh ngoài cửa, biết Huyền Lăng Thương đến đây, lập tức buông ly trà trên tay xuống, sau đó đứng lên từ chỗ ngồi.

“Ha hã, Hoàng thượng đến! Hần biết ta đang ở đây nên tới gặp ta sao !?”

An Y Na hoan hỉ kích động mở miệng thì thào tự nói, cuối cùng, như là nghĩ đến cái gì đó, nhanh chóng chỉnh lại y phục trên người một phen, còn đồ trang sức nữa, muốn lấy mặt đẹp nhất của mình, mang ra cho Huyền Lăng Thương.

Nhìn thấy An Y Na mặt mày kích động, dáng vẻ hoan hỉ, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi đảo cặp mắt khinh thường.

216. Chương 219: Chương 119-3 : Bỏ Thuốc Xổ

Edit : Canh Hoa Anh Dao

Có người tự kỷ đến vậy sao !? Chuyện Huyền Lăng Thương không thích nàng ta, cả hoàng cung ai cũng biết, chỉ có nàng ta vẫn còn mặt dày mày dạn ở chỗ này mãi không chịu rời khỏi!

Liền lúc Đồng Nhạc Nhạc oán thầm trong lòng, chỉ thấy ở cửa, một đạo bóng dáng cao to màu vàng, đã chiếu theo ánh nắng vàng rực rỡ, từ từ đi đến.

Chỉ thấy người đó đầu đội mũ ngọc, người mặc long bào, mặt đẹp như ngọc, như rồng như phượng, quanh thân tỏa mát ra một loại khí phách vương giả trời sinh, khiến người thần phục!

Cùng với nam nhân sải bước đi tới, Đồng Nhạc Nhạc và An Y Na lập tức vội vàng quỳ xuống đất hành lễ.

“Nô tài khấu kiến Hoàng thượng.”

“Thần nữ khấu kiến Hoàng thượng.”

Nghe được lời Đồng Nhạc Nhạc bọn họ, nam nhân chỉ nhàn nhạt lên tiếng.

“Bình thân!”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu trầm thấp khàn khàn, mang theo vài phần lạnh như băng.

Tuy nhiên, An Y Na lại không nghe ra giọng điệu lạnh như băng của nam nhân, giờ phút này, nàng đang đắm chìm trong vui sướng khi rốt cục cũng thấy được Huyền Lăng Thương.

Gương mặt được trang điểm tỉ mỉ kia, càng không che dấu nổi vui sướng.

Hơn nữa vì muốn lưu lại ấn tượng tốt ở trước mặt nam nhân này, An Y Na giờ phút này nhất cử nhất động, đều là tao nhã vô cùng, một bộ hình mẫu tiểu thư khuê các.

Sau khi từ từ đứng lên, An Y Na liền duyên dáng yêu kiều đứng ở nơi đó, kia một đôi mắt quyến rũ câu hồn, làm ra vẻ ngượng ngùng thẹn thùng, nhìn chằm chằm vào Huyền Lăng Thương.

Dáng vẻ kia, phảng phất như mỗi mắt chờ mong, giống hệt thê tử rốt cục cũng đã ngóng chờ được phu quân.

Thấy ánh mắt tràn đầy hâm mộ của An Y Na, Huyền Lăng Thương chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn một phen, lập tức mở miệng nói.

“Ngồi xuống đi, nghe nói người có chuyện tìm trầm !?”

Nghe được lời Huyền Lăng Thương, An Y Na đầu tiên là cúi đầu tạ ơn, lập tức, mới ngẩng gương mặt quyến rũ lên, nhẹ nhàng gật đầu, mở miệng nói.

“Thưa, đúng vậy, Hoàng thượng, An Y Na nghe nói hoàng gia sắp tổ chức cuộc đi săn mùa thu, An Y Na thỉnh cầu Hoàng thượng chấp thuận, mang An Y Na đi cùng!”

An Y Na mở miệng, nói xong lời cuối cùng, giọng điệu lộ vẻ cầu khẩn.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc đứng ở một bên, trên mặt không khỏi sửng sốt.

Cuộc đi săn mùa thu của hoàng gia này, nàng cũng biết đến.

Bởi vì gần đây tất cả mọi người đều nghị luận chuyện này.

Nghe nói, tổ tiên Linh Nhạc Quốc, là ngồi trên lưng ngựa để gây dựng... giang sơn này.

Cho nên vì để hậu nhân không quên, cũng là tăng cường thân thể của hậu nhân, liền yêu cầu hàng năm hậu nhân đều phải tổ chức cuộc đi săn mùa thu một lần.

Nghe nói, phàm là trong cuộc đi săn mùa thu của hoàng gia, người săn được nhiều con mồi nhất, phần thưởng cũng có chút phong phú.

Cho nên vào lúc này hàng năm, trong triều có rất nhiều con cháu quan viên, con cháu hoàng gia, đều trong lần này đi săn mùa thu này của hoàng gia cố gắng săn được nhiều thú, mong lấy được sự ưu ái của hoàng thượng!

Chỉ tiếc, mặc dù Đồng Nhạc Nhạc cực kì chờ mong lần hoàng gia đi săn mùa thu, chỉ là hàng năm hoàng gia đi săn mùa thu, đều là Lý Tường đi theo Huyền Lăng Thương. Có lẽ, lần hoàng gia đi săn mùa thu này, nàng chỉ có thể ở một mình cô độc trong hoàng cung.

Nghĩ tới đây, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc là bất đắc dĩ cùng mất mát, kia cái miệng đỏ hồng nhỏ nhắn, càng là có hơi trễ ra.

Liên lúc Đồng Nhạc Nhạc mặt mày thất vọng cúi đầu xuống, lại hoàn toàn không biết, ánh mắt người nào đó, thỉnh thoảng rơi trên người nàng. Cho nên tự nhiên thần sắc trên mặt nàng, đã được nhìn thấy vô cùng nhuần nhuyễn.

Nhìn thấy tiểu thái giám đứng ở một bên, mặt mày thất vọng, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy buồn cười.

Từ nhỏ sinh hoạt trong hoàng cung người lừa ta gạt này, những người hắn thấy, mỗi một kẻ đều là trước mặt một kiểu, sau lưng một kiểu. Tất cả tâm tư, đều giấu dưới đáy lòng.

Muốn nói cái gì, đều quanh co lòng vòng, không chịu nói thẳng.

Tuy nhiên, tiểu thái giám trước mặt này lại ngoại lệ!

Hắn giống như một tờ giấy trắng, trong lòng nghĩ cái gì, đều sẽ biểu lộ hết trên mặt.

Kỳ thật mới vừa rồi, khi biết được An Y Na lại đến đây muốn gặp hắn, hắn cũng không muốn tới đây một chút nào.

Chỉ là từ Ngự Thư Phòng đi ra, thật xa liền thấy bên ngoài có mấy cung nữ thái giám, đang thậm thà thậm thụt nhìn về hướng bên này.

Thấy mấy cung nữ thái giám này, bình thường cùng tiểu thái giám này quan hệ rất tốt, trong lòng Huyền Lăng Thương mới nổi lên tò mò.

Hơn nữa, trong hoàng cung nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, chuyện gì, cũng không thể gạt được hắn.

Trong lòng biết cung nữ ở bên ngoài bị đánh, thiết thân thái giám hầu hạ hắn lại tự mình dâng trà, Huyền Lăng Thương nghĩ tới điều gì đó, mới tiến nơi này.

Giờ phút này, nhìn thấy tiểu thái giám trước mặt này, khi nghe chuyện đi săn mùa thu, mặt mày mất mát, Huyền Lăng Thương lập tức hiểu rõ cái gì, huyết mâu sâu thẳm kia, không khỏi nhẹ nhàng lóe lên.

Đối với tâm tư Huyền Lăng Thương, An Y Na một điểm cũng không biết.

Giờ phút này, nàng ta đang mặt mày chờ mong nhìn nam nhân ngồi trước mặt.

Chỉ cảm thấy, nam nhân này, thật sự là nàng ta có mắt nhìn tốt.

Ngày mùa thu êm dịu, ánh mặt trời quyến rũ, khiến cho Thiên Điện rộng thoáng vô cùng.

Nam nhân lẳng lặng ngồi ở nơi này, quả nhiên là một người uy nghiêm vô hạn, lạnh lùng tuấn tú!

Cũng khiến cho nàng, thấy rất hâm mộ...

Chỉ là, liên lúc An Y Na lòng đầy yêu thương, lại thấy nam nhân ngồi trước mặt, ánh mắt từ đầu đến cuối cũng chưa từng rơi trên người nàng.

Mà là rơi trên người tiểu thái giám đứng ở một bên.

Thấy vậy, An Y Na mày liễu cau lại một cái, mặt mày nghi hoặc.

Coi như thái giám này có dung mạo đẹp mắt, thì đã làm sao!? Còn không phải chỉ là một thái giám sao!? Có cái gì đẹp mắt !?

Liền lúc An Y Na trong lòng nghi hoặc, bên này Đồng Nhạc Nhạc đang đắm chìm trong cảm giác mất mát, phảng phất như nhận thấy một đạo ánh mắt nóng rực, đang rơi trên người nàng.

Cảm giác được điểm này, Đồng Nhạc Nhạc lập tức ngẩng đầu, hướng tới nơi phát ra ánh mắt nhìn lại.

Nhìn thấy, giờ phút này nam nhân đang cúi đầu xuống, đưa tay cầm ly trà đám cung nhân vừa mới dâng lên, ở nơi này lẳng lặng nhắm nháp.

Nhìn thấy nam nhân đang cúi đầu tao nhã nhắm nháp trà, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sửng sốt.

Mới vừa rồi nàng rõ ràng cảm giác được có một đạo ánh mắt đang nhìn nàng, chẳng lẽ là, cảm giác của nàng sai rồi sao !?

Liền lúc Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc trong lòng, An Y Na ngồi ở một bên, thấy Huyền Lăng Thương sau khi nghe được lời nàng ta lời, là trầm lặng không nói, giờ phút này, đang cầm ly trà lẳng lặng nhắm nháp.

Thấy vậy, trong lòng An Y Na không khỏi có hơi căng thẳng. Bởi vì, lần hoàng gia đi săn mùa thu, là thời điểm nàng định khoe mẽ.

Phải biết rằng, nàng ta cỡi ngựa bắn cung cũng không kém, nàng ta cũng biết, người Linh Nhạc Quốc giỏi về cỡi ngựa bắn cung, rất coi trọng hội cưỡi ngựa bắn cung.

Nếu như đến lúc đó, nàng ta tại cuộc đi săn mùa thu hoàng gia nơi đó biểu hiện xuất sắc, khẳng định sẽ khiến nam nhân trước mắt này chú ý.

Nhưng mà, điều kiện tiên quyết, là nàng ta có thể đi theo lần đi săn mùa thu này của hoàng gia

217. Chương 220: Chương 120-2 : Hội Săn Mùa Thu Của Hoàng Gia

Edit : thit.kho

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc vừa thấy chính mình cười ra tiếng, sợ những người khác nghi ngờ, lập tức đưa tay lên bịt miệng, che môi, ra vẻ ho khan một tiếng.

Tuy nhiên, bả vai nàng run lên bần bật, đã để lộ suy nghĩ trong lòng của nàng. . .

Thấy vậy, ánh mắt Huyền Lăng Thương nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc , càng thêm phần bất đắc dĩ .

Tiểu thái giám này, thật sự rất nghịch ngợm !

Lại dám làm chuyện xấu ngay trước mắt mình, là do mình quá dung túng hấn sao! ?

Trong lòng Huyền Lăng Thương chợt nhớ ra, nhìn lại người đang ngồi ở trước mặt mình, An Y Na giả bộ đoan trang, chỉ cảm thấy nữ nhân trước mặt này, thật sự làm bộ.

Vì vậy, Huyền Lăng Thương chỉ nhẹ nhàng mở miệng, nói:

“Trẫm còn nhiều việc quan trọng, nếu không còn việc gì nữa, người lui xuống trước đi!”

Huyền Lăng Thương mở miệng, giọng điệu rõ ràng đang ra lệnh đuổi khách.

An Y Na nghe vậy, trên mặt có chút không muốn.

Dù sao hôm nay thật vất vả mới được gặp mặt nam nhân này, nếu cứ như vậy rời khỏi, nàng có chút không muốn.

Nghĩ tới đây, An Y Na hé mở môi đỏ mọng, muốn mở miệng nói thêm cái gì đó.

Tuy nhiên chỉ sau một khắc, An Y Na cảm thấy bụng mình đột nhiên thắt lại, ngay sau đó là một trận sóng mãnh liệt, mọi thứ đảo lộn, trong bụng lập tức dâng lên ý muốn xả chất thải .

Đối với biến hóa đột nhiên xuất hiện trong bụng mình, khiến cho trong lòng An Y Na giật mình, biến sắc.

“Tại sao đang yên đang lành, lại đau bụng như vậy! ?”

An Y Na theo bản năng một bên che bụng đang không ngừng sôi sục, một bên thì thảo nghị hoặc không thôi.

Cảm thấy bụng mình càng ngày càng đau, An Y Na không dám ở lại, dường như trong bụng có gì đó, sắp phun ra.

Nhận thấy điều này, An Y Na thần sắc bối rối, lập tức đứng lên, hướng Huyền Lăng Thương mở miệng nói:

“Nếu là như vậy, An Y Na xin được cáo lui trước .”

An Y Na vừa nói dứt lời, cũng không kịp đợi Huyền Lăng Thương mở miệng, lập tức xoay người vội vã rời đi.

Ai biết, khi đi đến cửa, đột nhiên ‘Bùm’ một tiếng, không nhìn được mà thả một cái rắm thật vang dội !

Cùng với một tiếng rắm vang dội này, là một luồng khí hôi thối, theo gió thổi tới.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức vừa bịt chặt mũi, vừa vươn ống tay áo xua xua trước không khí, cuối cùng còn không quên dùng giọng nói đủ để An Y Na có thể nghe được:

“Nha, thật thối!”

Đồng Nhạc Nhạc giật mình mở miệng la lên.

An Y Na đã đi ra đến cửa, rõ ràng là nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc.

Thân thể An Y Na chợt cứng đờ, nhưng rồi, cũng không dám quay đầu, mà dùng tốc độ nhanh như chớp, chạy ra khỏi điện Dưỡng Tâm .

Nhìn thấy An Y Na một bộ dáng chạy trốn chết, Đồng Nhạc Nhạc không nhìn được cúi đầu cười trộm.

Chính là, nàng không dám lớn tiếng cười, sợ Huyền Lăng Thương sẽ phát hiện tất cả những việc này đều do nàng làm chuyện xấu.

Chỉ là, nhìn cười như vậy, thật sự khó chịu, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy cả bụng mình đều đau, còn cổ cần chặt quai hàm cổ nhìn.

Kết quả là, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Đồng Nhạc Nhạc, vừa cười vừa phải gắt gao chịu đựng, nhìn đến đường nét trên mặt đều nhăn lại.

Nhìn thấy tiểu thái giám bên cạnh làm chuyện xấu, muốn cười lại không dám cười, đến mức cả khuôn mặt nhăn lại giống như một đóa hoa, Huyền Lăng Thương không khỏi bĩu môi một cái, cười nhẹ một tiếng.

“Muốn cười, cứ cười đi! ? Nhìn người nhìn đến cực khổ như vậy.”

Nghe được lời này Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc rốt cục không nhìn được, ngửa đầu lên cười thật sảng khoái:

“Ha ha, Hoàng thượng, người thấy sao! ? Ha ha ha ha ha ha, bộ dạng An tiểu thư kia, ha ha. . .”

Vừa nghĩ tới An Y Na bình thường không ngừng giả bộ đoan trang thực trước mặt Huyền Lăng Thương, nhưng vừa rồi lại mất mặt như vậy trước Huyền Lăng Thương, nghĩ đến đây, hiện tại khẳng định nàng ta ở trong nhà xí vừa cầu trời khẩn phật, vừa cắn khăn tay khóc không ra nước mắt .

Ha ha, chỉ cần nghĩ tới đã thấy hả lòng hả dạ!

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc đắc ý dào dạt cười ha hả, tiếng cười sung sướng kia, âm lượng cực lớn, lên đến tận trời cao.

“Ha ha ha ha ha ha, không được Hoàng thượng, nô tài đau bụng quá. . .”

Cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc cười cả bụng đều đau, nước mắt đều chảy ra, quan trọng nhất là, nàng cười không thể dừng lại được .

“Ha ha, nô tài cười không thể dừng lại được , ha ha ha ha ha ha. . .”

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc vừa ôm bụng cười ha ha, vừa vươn ống tay áo lau nước mắt vì cười mà chảy ra, bộ dáng cười sung sướng, dường như rất có sức hút đường, khéo miệng Huyền Lăng Thương nụ cười càng sâu.

Đồng Nhạc Nhạc cũng không biết chính mình cười bao lâu, chỉ cảm thấy bụng đau, miệng cũng mỏi, còn ống tay áo cũng đầy nước mắt, chỉ là, nàng cười không thể dừng lại được.

Bởi vì chỉ cần nàng nghĩ đến dáng vẻ An Y Na đánh rắm khi nãy, nàng liền cảm thấy buồn cười không thôi.

Tuy nhiên, khi Đồng Nhạc Nhạc đang cười không dứt được, lại nghe thấy câu nói kế tiếp của Huyền Lăng Thương, nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ, bởi vì :

“Nếu như ngươi không thể ngừng cười, có lẽ ngươi nên uống một ly trà mà ngươi tự mình pha chế.”

Huyền Lăng Thương mở miệng, giọng điệu nhàn nhạt, giống như đang nói hôm nay thời tiết như thế nào.

Nhưng mà, nghe thấy nam nhân này nói vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lập bộp một tiếng, nụ cười trên mặt cứng đờ, đôi mắt mở to, nhìn chằm chằm nam nhân bên kia.

Khi đối mặt với nụ cười như có như không của nam nhân kia, lại thấy đôi huyết mâu sáng như gương, Đồng Nhạc Nhạc bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Ngay từ đầu, Huyền Lăng Thương đã biết hết mọi chuyện. . .

Trời ạ!

Là do tâm tư nàng rất dễ khiến người khác đoán được, hay là, nam nhân này có khả năng đọc được suy nghĩ của người khác! ?

Có lẽ, là về sau đi! ?

Một người tâm hồn trong sáng như gương, lại ở cùng một nam nhân khôn khéo biết nhìn xa trông rộng, nhất định phải đề dùng hết tinh thần để đối phó mới được, bằng không, nếu bị Huyền Lăng Thương phát hiện thân phận của mình qua lời nói thì. . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sợ hãi một hồi.

Thấy trên mặt Đồng Nhạc Nhạc lộ ra dáng vẻ kinh ngạc, trong mắt còn xẹt qua vài phần căng thẳng, Huyền Lăng Thương chỉ cho là Đồng Nhạc Nhạc sợ bị hấn trách cứ, làn môi hồng hé mở, không khỏi mở miệng nói:

“Lá gan của ngươi thật đúng là không nhỏ a, lại dám ở ngay trước mắt trẫm làm ra chuyện như vậy! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, lời nói nhẹ nhàng, huyết mâu nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc, nở nụ cười như có như không, chỉ là, nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, còn có đôi mắt cao sâu thăm khó dò của hấn, làm cho Đồng Nhạc Nhạc căng thẳng một hồi mà không biết tại sao.

Ngay sau đó, ‘Phịch’ một tiếng, lập tức quỳ rạp trên đất.

“Xin Hoàng thượng thứ tội a! Nô tài... nô tài kỳ thật lá gan rất nhỏ. . .”

“Lá gan của ngươi nhỏ! ? Nhát gan lại làm ra chuyện như vậy sao! ? Nói đi, ngươi hấn là hạ thuốc xổ trong chén của nàng đi! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, giọng điệu nhẹ nhàng, tuy là câu nghi vấn, lại nói vô cùng khẳng định.

218. Chương 221: Chương 121 : Hội Săn Mùa Thu Của Hoàng Gia (2)

Edit : thit.kho

Nghe thấy lời này của Huyền Lăng Thương, lại nhìn ánh mắt hần trần đầy khẳng định, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là âm thầm cắn cắn đầu lưỡi, trong lòng biết những việc lật vạt này không thể gạt được Huyền Lăng Thương, không thể làm gì khác hơn là nhẹ gạt đầu, lập tức cúi đầu xuống, mở miệng nói:

“Hoàng Thượng thật sự anh minh thần vũ, nhìn thấu mọi chuyện, chuyện gì cũng không qua được mắt hoàng thượng, Linh Nhạc Quốc có Hoàng Đế nhìn xa trông rộng như vậy, thật sự là may mắn của người dân Linh Nhạc Quốc a. . .”

Cái gọi là thiên xuyên bất xuyên mã thí bất xuyên ((biết hết mọi thứ, nịnh nọt cho qua), trong lòng Đồng Nhạc Nhạc biết Huyền Lăng Thương đã hiểu rõ mọi chuyện, sợ Huyền Lăng Thương sẽ trách cứ, lập tức vội vàng không ngừng mở miệng, không ngừng vuốt mông ngựa.

Dù sao, lời hay có ai không thích nghe đâu! ?

Khi trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đang suy nghĩ, đối với tâm tư của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương chỉ cần nhìn ánh mắt nàng lóe ra tia giả hoạt đã đoán được suy nghĩ trong lòng nàng.

Nhìn thấy tiểu thái giám quỳ trước mặt, không ngừng vuốt mông ngựa, Huyền Lăng Thương liền cảm thấy thú vị.

Bình thường nhiều người a đua nịnh nọt hần, lời hay hần nghe cũng không ít, đối với hành động vuốt mông ngựa của những người khác , Huyền Lăng Thương chỉ là cảm giác được phiền chán.

Tuy nhiên, tiểu thái giám trước mặt này, chính là một ngoại lệ!

Chỉ thấy tiểu thái giám này, không chỉ có bộ dáng dung mạo đẹp mắt, hần có một đôi mắt long lanh, lúc nào cũng có thể hấp dẫn được ánh mắt của Huyền Lăng Thương.

Bởi vì, tiểu thái giám này, trong lòng nghĩ gì, chắc chắn sẽ biểu hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo kia.

Còn có đôi mắt long lanh của hần, trong suốt không gì sánh được, khi thì lộ ra ảo não, khi thì căng thẳng, khi thì xảo trá, phong phú đặc sắc như vậy, khiến người ta xem không thấy chán.

Trong lòng nhớ lại, đôi mắt động lòng người của Huyền Lăng Thương, không khỏi dần dần nhiễm thêm ý cười thấp thoáng.

Một bên chậm rãi nhìn tiểu thái giám quỳ trước mặt vuốt mông ngựa, Huyền Lăng Thương một bên đưa tay cầm ly trà bên cạnh lên, đầu tiên là cầm lấy cái nắp ly trà nhẹ nhàng mở ra, thổi lá trà nổi trên nước trà, mới nhẹ nhàng uống một ngụm, vẻ mặt nhàn nhã.

Đối với Huyền Lăng Thương trầm lặng không nói, chỉ nhàn nhã thưởng trà , lúc này Đồng Nhạc Nhạc đã nói đến cạn nước bọt, cũng không được nam nhân này đáp lại một tiếng.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi lo lắng .

Chẳng lẽ, lần này Huyền Lăng Thương thật sự giận nàng sao! ?

Nếu Huyền Lăng Thương thật sự tức giận, nàng nên làm thế nào đây! ?

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc đang lo lắng không thôi, đột nhiên, trên đỉnh đầu, truyền đến tiếng nói chậm rãi của nam nhân:

“Ngày hội săn mùa thu của hoàng gia, người đã từng xem chưa! ?”

“A! ? ?”

Trong lúc lòng như lửa đốt, chân tay luống cuống, Đồng Nhạc Nhạc lo lắng có phải Huyền Lăng Thương đang giận nàng hay không, lại nghe thấy câu hỏi này của Huyền Lăng Thương, trên mặt liền sưng sốt, đôi mắt nhưng lập tức mở lớn, vẻ mặt ngạc nhiên.

Dù sao, nam nhân này thay đổi quá nhanh đi! ?

Không phải mới vừa rồi đang nói về chuyện nàng hạ thuốc xổ An Y Na! ? Như thế nào lại đổi đề tài ! ?

Trong lòng đang ngạc nhiên được, lại nhìn ánh mắt nam nhân lảng lảng dừng trên người nàng, dường như Đồng Nhạc Nhạc nhớ ra cái gì, trong lòng vui vẻ.

Chẳng lẽ, Huyền Lăng Thương cố ý muốn nàng đi lần lễ hội săn bắn mùa thu của hoàng gia lần này! ? ? ?

Nghĩ đến đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vui vẻ, cũng không quan tâm tại sao Huyền Lăng Thương lại thay đổi đề tài.

Dù sao, khó dò nhất chính là lòng dạ đế vương, không nghĩ ra, nàng cũng lười suy nghĩ, bằng không sẽ chết biết bao nhiêu tế bào não a! ?

Nếu hiện tại Huyền Lăng Thương cố ý cho nàng đi ngày hội săn bắn hoàng gia, tất nhiên nàng muốn vì mình mà tranh thủ cơ hội này.

Dù sao, từ khi nghe người khác nói tới lễ hội săn bắn hoàng gia, Đồng Nhạc Nhạc đều một lòng hướng về nó.

Phải biết rằng, trước kia Đồng Nhạc Nhạc đều sống ở cô nhi viện, lớn lên, liền làm ỏ trong phòng trọ không ngừng gõ chữ kiếm tiền nuôi sống bản thân, cuộc sống cực kì không nhàn chán, làm sao có thể xem qua cái gì mà săn bắn linh tinh các loại! ?

Chỉ là nàng có trăm ngàn hướng tới, lại biết được, mỗi một năm hội săn bắn hoàng gia, đều là Lý Tường làm bạn bên người Huyền Lăng Thương, cho nên lần hội săn bắn hoàng gia này, có thể không có phần cho nàng, Đồng Nhạc Nhạc liền không khỏi thất vọng.

Bây giờ, đột nhiên nghe Huyền Lăng Thương chủ động nhắc tới chuyện này, hay là, là có ý ỉn đi cùng, làm sao mà Đồng Nhạc Nhạc không kích động cho được.

Trong lòng nghĩ vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở miệng:

“Khởi bẩm Hoàng thượng, nô tài mới vào cung năm nay, cho nên chưa từng xem qua lễ hội săn bắn mùa thu của hoàng gia!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, trên mặt càng hiện ra một bộ dáng mong chờ.

Ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, giống như không tiếng nào mà nói ‘Hoàng thượng, mang ta đi đi, mang ta đi đi!’

Ánh mắt tràn đầy chờ mong của Đồng Nhạc Nhạc hướng tới, Huyền Lăng Thương đều thu trong mắt.

Chỉ là, trên mặt hắn lại không có biểu cảm gì, chỉ nhẹ nhàng để ly trà trong tay xuống, sau đó, bạc môi hé mở, nhàn nhạt hỏi:

“Người biết cưỡi ngựa! ?”

“A! ? Cưỡi ngựa! ?”

Nghe câu hỏi của Huyền Lăng Thương, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, sau đó, khe khẽ lắc đầu, thành thật nói:

“Khởi bẩm Hoàng thượng, nhà nô tài từ nhỏ nghèo khó, chưa từng cưỡi qua ngựa! ?”

Phải biết rằng, ở triều đại này phương tiện đi lại chỉ có trâu và ngựa, đối với gia đình bình thường, ngựa chính là vật phẩm xa xỉ.

Khi trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đang suy nghĩ, lại thấy Huyền Lăng Thương nhẹ nhàng nhấp mím môi, trên mặt một bộ dáng tiếc hận:

“Đáng tiếc, Lý Tường, khả năng cưỡi ngựa rất khá . . .”

“Ặc. . . ! ?”

Nghe thấy lời này của Huyền Lăng Thương, gấp nhìn thấy nuối tiếc trên mặt hắn, Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, trong lòng lập tức lộp bộp một tiếng.

Huyền Lăng Thương nói lời này, rốt cuộc là có ý gì! ?

Chẳng lẽ, Huyền Lăng Thương muốn cho nàng đi lễ hội săn bắn mùa thu của hoàng gia, nhưng do nàng không biết cưỡi ngựa, liền thay đổi chủ ý! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc khỏi lo lắng .

Chỉ là, nàng cũng sớm biết, Linh Nhạc Quốc tổ tiên đời đời đều ngồi trên lưng ngựa gây dựng thiên hạ, cho nên người Linh Nhạc Quốc, hầu như ai nấy đều biết cưỡi ngựa.

Bây giờ, nàng không biết cưỡi ngựa, Huyền Lăng Thương liền tính không mang nàng theo ! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vừa lo lắng, vừa khổ sở.

Chỉ cảm thấy trước một khắc trước vẫn còn ở trên thiên đường, một khắc sau, liền rơi vào địa ngục vô tận .

Đối với hội săn hoàng gia lần này, trong lòng nàng chính là tràn đầy chờ mong.

Đáng tiếc, nàng không có cơ hội đi . . .

Nghĩ vậy, Đồng Nhạc Nhạc hạ thấp mắt nhưng, lông mày nhíu lại, trên mặt lộ vẻ khổ sở mất mát.

Đối với Đồng Nhạc Nhạc đang cúi đầu khổ sở, huyết mâu của Huyền Lăng Thương chỉ là nhẹ nhàng rơi trên người tiểu thái giám đang quỳ trên mặt đất .

Chỉ thấy tiểu thái giám này, cả người toát ra dáng vẻ đơn độc như vậy , nhỏ nhắn xinh xắn.

Lúc này, hắn quỳ ở đây, trên mặt lộ vẻ khổ sở mất mát, bộ dáng đau khổ tội nghiệp, nhìn qua, làm cho người ta thương cảm, làm cho người ta cảm thấy đau lòng.

Mới đầu, Huyền Lăng Thương chẳng qua là muốn trêu hấn một phen, nhưng bây giờ, nhìn thấy vẻ mặt mất mát khổ sở của tiểu thái giám này, đổi lại có hơi không đành lòng .

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương hé mở bạc môi, nhàn nhạt nói:

“Nếu không biết cưỡi ngựa, trong nửa tháng này học xong cưỡi ngựa đi! Đến lúc đó trong ở ngày săn bắn hoàng gia, mới không bị người khác chê cười vì ngay cả ngựa cũng không biết cưỡi.”

* thiên xuyên bất xuyên mã thí bất xuyên

Tư Đồ bị Quỷ Hồn dẫn tới âm phủ, ở nơi này có rất nhiều Quỷ Hồn đang tố cáo hắn. Thì ra, Tư Đồ lúc ở tại dương gian, nịnh nọt cấp trên, ức hiếp dân chúng, không biết mang cái chết cho bao nhiêu người. Diêm vương bình sinh hận nhất là người như thế này, đang muốn trị tội Tư Đồ thì đột nhiên thả một cái rắm vừa to lại thối .

Công đường thật là chốn nghiêm túc , tương đương với là kim loan bảo điện trên dương gian. Diêm vương mặc dù là vị quan lớn nhất nơi này, khả năng ra chuyện chướng tai gai mắt như vậy , dù sao khiến ặt mũi hắn bị gây khó dễ. Vào lúc này chỉ thấy Tư Đồ đang quỳ ở trên mặt đất, lấy tay bè bè hứng hứng , vẫn còn hút một cái thật sâu , cười ha hả nói với Diêm vương: “Chúc mừng đại Vương, mừng cao tôn quý, bảo thí (rắm quý) ngang trời. Mơ hồ như âm thanh đàn sáo, thật là dễ nghe; phảng phất giống như đốt xạ khí, sáng mắt khỏe người. mát mẻ ba ngày không dứt, tại hạ thấy thật thơm ngon.”

Diêm vương sau khi nghe xong, cười ha ha, vui mừng liền thả Tư Đồ . Tư Đồ trong lòng không khỏi đắc ý tự nhủ: “thiên xuyên bất xuyên mã thí bất xuyên , coi như là Diêm vương gia cũng không thể vạch trần cái rắm.”

219. Chương 222: Chương 122-1 : Học Cưỡi Ngựa

Edit : dương trang

Nghe thấy Huyền Lăng Thương nói như vậy, Đồng Nhạc Nhạc vốn đang mặt mày ủ rũ liền lập tức cả kinh, mắt nhìn vội ngược lên nhìn thẳng vào Huyền Lăng Thương.

“Hoàng, Hoàng thượng, ý của ngài là?” Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ánh mắt nhìn về phía Huyền Lăng Thương, dè dặt hỏi với vẻ không dám tin lắm.

Thấy Đồng Nhạc Nhạc mang bộ dáng không xác định Huyền Lăng Thương không khỏi nhẹ nhàng cong môi một cái.

“Hội săn mùa thu của Hoàng gia, người cũng đi theo đi.”

Nghe được những lời này của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mặt mày hớn hở, khóe miệng vừa hé, thần sắc sáng lạn, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn lập tức nở rộ, trong lòng hưng phấn kích động không thôi.

Trời ạ !

Nàng rốt cục có thể tham gia hội săn mùa thu hoàng gia, thật tốt quá đi!

Phải biết rằng, hội săn này nàng sớm đã muốn đi. Chỉ là nghĩ đến hằng năm đi cùng giữ ngựa cho Huyền Lăng Thương đều là Lý Tường, mà nay Huyền Lăng Thương lại đồng ý cho nàng đi cùng, thử hỏi sao có thể không vui đây.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc hé mở làn môi hồng, lập tức cười mở miệng hoan hô một tiếng, mặt mày kích động mở miệng đa tạ.

“Tạ Hoàng thượng, mấy ngày này nô tài nhất định sẽ luyện tập cưỡi ngựa thật tốt.”

Thấy khuôn mặt kích động, đầy hưng phấn của Đồng Nhạc Nhạc, đôi mắt động lòng người của Huyền Lăng Thương chỉ lẳng lặng rơi trên người tiểu thái giám đang quỳ dưới đất...

Tiểu thái giám này, thật là dễ dàng thỏa mãn! Chỉ là hội săn Hoàng gia thôi mà cũng có thể khiến cho hắn hưng phấn thành bộ dạng như vậy. Thật là...

Nhìn thấy tiểu thái giám trước mắt cười tươi như hoa, mặt mày thỏa mãn, môi hồng răng trắng, trong mắt lóe ra ánh sáng vui vẻ phẳng phai có thể lan truyền niềm vui đến người khác, huyết mâu của Huyền Lăng Thương không khỏi hiện lên nụ cười thấp thoáng.

Được Huyền Lăng Thương cho phép có thể tham gia hội săn Hoàng gia, làm Đồng Nhạc Nhạc suốt đêm hưng phấn không ngủ được. Vì vậy, không để Huyền Lăng Thương thất vọng, ngay ngày hôm sau, Đồng Nhạc Nhạc liền lập tức đi tới trường nuôi ngựa, tính toán thật tốt chuyện luyện tập cưỡi ngựa của mình.

Hiện nay, thân phận và địa vị Đồng Nhạc Nhạc trong cung không phải là thấp, trong mắt mọi người, Đồng Nhạc Nhạc chính là tâm phúc bên người Hoàng thượng. Cho nên sau khi đến trường nuôi ngựa tỏ ý muốn có một con ngựa thuần tính, liền lập tức có người dắt tới.

Một lúc sau, quản lý trường nuôi ngựa là Lý Mục liền tự mình dắt tới một con ngựa màu nâu đến trước mặt Đồng Nhạc Nhạc.

“Nhạc công công, con ngựa này rất thuần tính, rất phù hợp với ngài.”

Nghe thấy Lý Mục nói, Đồng Nhạc Nhạc bèn ngẩng đầu đánh giá một phen con tuấn mã thượng hạng này. Mặc dù Lý Mục nói đây là con ngựa thuần tính nhất ở đây, nhưng đối với người trước giờ chưa từng cưỡi ngựa qua như Đồng Nhạc Nhạc mà nói, vẫn khiến cho nàng da đầu tê rần.

Trước đây khi xem TV, nàng đều thấy người cưỡi ngựa đều uy phong nghiêm nghị, tướng soái quá chừng, lúc ấy từng nghĩ đến khi mình ngồi trên lưng ngựa sẽ uy phong ra sao, mà giờ, khi nhìn thấy một con ngựa trong khoảng cách gần như thế này, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lại có chút cảm giác e ợ.

Dù sao, từ nhỏ nàng mặc dù thích chó mèo thật, nhưng chưa từng tiếp xúc qua con ngựa nào to như thế. Lại nhìn móng trước của con ngựa kia, nếu như có người không cẩn thận bị nó đá trúng, e là ..., hoặc giả, có ai đó không cẩn thận từ trên lưng ngựa ngã xuống, không chết thì cũng bị thương.

Nghĩ đi nghĩ lại, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, trên mặt xẹt qua vài phần khiếp ý, mặt mũi cứng lại lập tức mở miệng hỏi.

“Lý Mục, có con nào... nhỏ hơn một chút không!???”

“A! Nhạc công công, nhỏ hơn ấy hả!? Đây là con nhỏ nhất ở đây rồi đấy ạ. Nếu ngài muốn tìm một con nhỏ hơn nữa thì có một con mới sinh không lâu, có điều không thể cưỡi được! “

Nghe thấy Lý Mục nói như vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi buồn bực một phen.

Nghĩ đến triều đại này cơ hồ ai cũng biết cưỡi ngựa, ngay cả Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử cũng biết.

Trước kia nàng cũng đã hỏi qua. Cha của Tiểu Quế Tử là người chăn ngựa, mà hẳn trước kia cũng hay ở cùng phụ thân nên sớm đã biết cưỡi ngựa rồi. Còn Tiểu Lô Tử, trước kia gia đình hẳn cũng không tồi, trong nhà cũng có ngựa, chỉ là sau đó cha hẳn bị bệnh dẫn đến gia đình sa sút.

Nhìn thấy người bên cạnh ai cũng biết cưỡi ngựa, chỉ có mỗi mình là không biết, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không tránh khỏi có chút phiền muộn ảo não .

Thấy trước mắt là con tuần mã màu nâu thượng hạng, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là nuốt một ngụm nước bọt, sau một khắc như là nghĩ đến cái gì, trong mắt xẹt qua một tia kiên định, lấy hết dũng khí mở miệng nói.

“Được, vậy lấy con này đi. Có điều Lý Mục , người có thể dạy ta cưỡi ngựa không? Ta còn chưa biết cưỡi ngựa đây.” Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói, nét mặt có chút buồn bực, nghĩ đến chính mình không biết cưỡi ngựa thật là có điểm mất mặt .

Lý Mục nghe vậy, gương mặt ngăm đen đầu tiên là sững sờ, sau đó mới nhẹ nhàng gật đầu.

“Vậy được rồi, thế thì ,...mời Nhạc công công trước tiên ngồi lên ngựa đã”

Nghe thấy Lý Mục nói như vậy, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng vui vẻ. Chỉ cần có người dạy, nàng tin tưởng bản thân có thể học xong cưỡi ngựa trước khi hội săn hoàng cung diễn ra. Nghĩ đến đây, khoe miệng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhếch một cái.

Chỉ là, sau này Đồng Nhạc Nhạc mới biết, ảo tưởng rất đẹp nhưng thực tế tàn nhẫn đến nhường nào.

Vốn tưởng rằng. học cưỡi ngựa là một chuyện cực kì dễ dàng, nào ngờ khi học cưỡi ngựa mới biết, kì thực không dễ dàng như vậy.

Nói đúng ra, nàng rất thích những loài động vật nhỏ các loại chó mèo, tuy nhiên đối với chuyện cưỡi tuần mã thượng hạ thế này.... quả thật có phần khiếp đảm.

Dưới sự giúp đỡ của Lý Mục, thật vất vả mới học xong ngồi lên trên lưng ngựa. Lưng nàng cứng còng, động cũng không dám động. Bởi vì khi ngồi trên lưng ngựa mới biết, con ngựa này so với tưởng tượng của nàng còn cao to hơn. Lúc cưỡi, khi con ngựa vừa mới nhúc nhích một chút nàng liền sợ hãi gần chết, chỉ sợ chính mình ngã xuống, hơn nữa không ngừng ngồi trên lưng ngựa thét chói tai liên tục.

Tiếng thét chói tai vang vọng. Những tiếng thét thảm thiết này của Đồng Nhạc Nhạc, không chỉ làm con ngựa khiếp sợ, mà ngay cả Lý Mục hẳn cũng sợ vài phần.

Bỗng dưng nghĩ đến Đồng Nhạc Nhạc là tâm phúc của Hoàng thượng, chẳng may xảy ra sơ sót gì chính mình sẽ bị xử phạt. Hẳn liền lập tức chạy đến dắt theo ngựa cùng Đồng Nhạc Nhạc đi bộ, trước hết để Đồng Nhạc Nhạc quen với lưng ngựa, vượt qua sợ hãi đã

220. Chương 223: Chương 122-2 : Học Cưỡi Ngựa

Edit : be ngok

Chỉ là, chuyển đi bộ này kéo dài tới vài ngày.

Thấy ngày diễn ra hội săn Hoàng gia cũng chỉ còn có mấy ngày nữa, Đồng Nhạc Nhạc cũng nhìn ra nét băn khoăn của Lý Mục, trong lòng không khỏi thở dài. ...ai...Mặc dù Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử cũng có đến dạy nàng thật, chỉ có điều nàng vẫn không thể học được cưỡi ngựa thôi.

Vì vậy Đồng Nhạc Nhạc càng cảm thấy uể oải.

Trước đây nàng cũng đã từng mong chờ sau khi mình học xong cưỡi ngựa có thể oai phong bệ vệ tung hoành trong thiên hạ, chỉ là hiện nay, nàng một chút hứng thú cưỡi ngựa cũng không có.

“Ai, Tiểu Quế Tử, các người nói xem, ta có phải là cực kì ngu ngốc không? Như thế nào ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng có thể cưỡi ngựa mà ta học mãi cũng không xong vậy?”

Giờ phút này Đồng Nhạc Nhạc đang nằm trên cỏ, tay chân dang rộng hình chữ đại (), trong miệng còn ngậm một ngọn cỏ non, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ mất mát thở dài.

Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử đang nằm trên cỏ, nghe thấy vậy, lập tức mở miệng an ủi.

“Tiểu Nhạc Tử, người không nên thất vọng, cũng không phải ai học đều biết cưỡi ngựa a”

“Đúng vậy, Tiểu Nhạc Tử, người mặc dù học cưỡi ngựa có phần hơi ngốc một tí, nhưng những phương diện khác đều vô cùng thông minh.”

Tiểu Quế Tử vừa dứt lời, lập tức bị Đồng Nhạc Nhạc đưa tay huých một cái

“Người nói những lời này chính là thừa nhận ta ngốc có phải không!!!!”

Chính mình tự nhận bản thân có phần ngốc thì không sao, nhưng khi nghe Tiểu Quế Tử nói mình ngốc, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng thêm chán chường.

Có lẽ nàng không thích hợp với cưỡi ngựa thật. Chỉ là, nếu nàng không biết cưỡi ngựa, đến lúc đó làm sao có thể tham gia hội săn Hoàng gia đây!!!

Lúc trước, nàng đã rất tự tin nói với Huyền Lăng Thương sẽ học xong cưỡi ngựa trước hội săn Hoàng gia, mà hiện nay...ai... Đồng Nhạc Nhạc thở dài một tiếng.

Bỗng nhiên Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử kêu lên một tiếng, lập tức đứng phắt dậy.

“Khấu kiến Lan Lăng Vương.”

Nghe thấy Tiểu Quế Tử nói, Đồng Nhạc Nhạc sửng sốt, ngẩng đầu lên nhìn.

Bây giờ đang là sau giờ Ngọ, hơn nữa còn là vào mùa thu. Ánh mặt trời nhẹ nhàng bao trùm lên cảnh vật một tầng ấm áp hòa thuận, vui vẻ.

Chỉ thấy, không biết từ khi nào, một bóng dáng cao to liền đứng sau bọn họ.

Nam nhân kia trên người mặc một trường sam trắng tinh, lưng thắt Yếu Đái(đai lưng) cùng màu, ngang hông đeo một khối Dương Chi Ngọc thượng đẳng.

Một mái tóc dài đen nhánh như thác nước rủ đến tận hông. Một lọn tóc nhỏ được buộc hồ hững phía sau bằng đai vấn tóc Dương Chi Ngọc, những sợi còn lại lướt qua bả vai tùy ý tung bay.

Nam nhân giờ phút này chỉ lẳng lặng đứng đó. Gió khẽ thổi bay tay áo và mái tóc tạo thành một đường cong đẹp mắt. Có vài sợi tóc nghịch ngợm lướt qua khuôn mặt tuần tú bị hất nhẹ nhàng vén ra sau tai. Tuy chỉ là hành động đơn giản nhưng cũng đủ thấy đây là một người vô cùng hào hoa tao nhã, tuần tú vô song.

Nhìn thấy nam nhân tuần tú không biết xuất hiện từ khi nào, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền lập tức đứng dậy hành lễ.

“Khấu kiến Lan Lăng Vương.”

“Ừ, bình thân cả đi”. Nam nhân mở miệng, âm thanh nhẹ nhàng, giọng điệu vô cùng mềm mỏng. Khóe miệng kia luôn nở một nụ cười ôn nhu, giống như ánh mặt trời tháng ba luôn khiến mọi người cảm thấy ấm áp.

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cảm thấy thoải mái, liền lập tức đứng dậy cùng bọn Tiểu Quế Tử.

...

Sau khi ngẩng đầu lên, nàng mới phát hiện phía sau Lan Lăng Thiệu Giác ngay cả một tùy tùng cũng không có, hắn chỉ đi một mình.

Đồng Nhạc Nhạc hơi cảm thấy nghi hoặc, nghĩ tới nơi này là trường nuôi ngựa, nàng bèn mở miệng cười nói.

“Lan Lăng Vương, ngài là đến cười ngựa sao?!!!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng. Mặc dù thân phận của nàng là thái giám, đối phương lại là Lan Lăng Vương cao cao tại thượng, nhưng nàng lại vô cùng thích cảm giác ở chung một chỗ với hắn.

Hắn trong mắt nàng không phải là Lan Lăng Vương tôn quý mà giống như Đại ca ca nhà bên hơn, cảm giác...ừm.. cực kì dễ chịu, không bị gò bó chút nào.

Nghe thấy Đồng Nhạc Nhạc hỏi, con người xinh đẹp của Lăng Thiệu Giác bỗng lóe một cái, sau đó mới nhẹ nhàng gật đầu đồng ý.

“Ừ, hội săn mùa thu hoàng gia sắp đến, cho nên bổn vương đến xem một chút.”

Đối với câu trả lời của Lăng Thiệu Giác, Đồng Nhạc Nhạc chỉ nhẹ nhàng a một tiếng, sau đó bỗng nhớ tới, quý phủ Lăng Thiệu Giác chẳng phải cũng có ngựa sao?!!! Tại sao đang yên đang lành lại đến đây cười ngựa???

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy nghi hoặc, chỉ có điều, nhìn thấy nam nhân gương mặt vui vẻ hòa nhã khiến tất cả nghi hoặc của nàng liền lập tức tan thành mây khói.

Mặc kệ nó, Chỉ cần có thể nhìn thấy hắn là tốt rồi.

Trong lòng đang nghĩ ngợi, ái thấy Lan Lăng Vương hé mở làn môi hồng, mở miệng hỏi.

“Vừa rồi, Bổn vương có nghe thấy các người nói chuyện, Tiểu Nhạc Tử, người đến bây giờ vẫn còn chưa biết cười ngựa sao?”

Nghe thấy những lời này của Lăng Thiệu Giác, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi buồn bực, trên mặt lộ vẻ ngượng ngùng.

Không nghĩ tới chuyện tốt chưa ra đến cửa mà chuyện xấu đã lan xa ngàn dặm(ý là: tiếng lành đồn gần tiếng dữ đồn xa á).Ở triều đại này cơ hồ ai cũng biết cười ngựa, chỉ có nàng là không biết cười thôi, thật đúng là quá mất mặt rồi.

Nghĩ đến đây Đồng Nhạc Nhạc không khỏi có chút ngượng ngùng, đưa tay gãi gãi sau gáy, mở miệng cười khan một tiếng.

“Haha, đúng vậy, là nô tài quá ngu ngốc, nhiều ngày như vậy chỉ học ngồi trên lưng ngựa để không bị ngã xuống, ngựa vừa động một cái là nô tài liền sợ đến toàn thân không dám động rồi.”

Nói đến đây, Đồng Nhạc Nhạc liền bất đắc dĩ thở dài.

Nghe được những lời này, Lăng Thiệu Giác khóe miệng mỉm cười, mở miệng nói.

“Kì thật, người cũng không phải là ngốc, chỉ là không dám thôi. Tại người sợ bị ngã ngựa nên nhiều ngày như vậy mới học không được.”

Nghe được những lời này của Lăng Thiệu Giác, Đồng Nhạc Nhạc sửng sốt, cảm giác giống như hắn đã gãi đúng chỗ ngứa rồi.

Trong lòng cảm thán một cái. Hắn quả thực quá thông minh!!!

Bỗng thấy phía xa một tiểu đồng hướng về phía bên này dắt tới một con ngựa. oa thật là một thượng cấp tuần mã a.Trông kìa, tứ chi cường tráng, lông trắng như tuyết, ánh mắt lấp lánh linh lợi. Đến cả người không biết gì về ngựa như nàng hai mắt cũng sáng ngời rồi đây.

“Nha, thực sự là ngựa tốt.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng cảm thán, ánh mắt khi nhìn thấy chú ngựa kia càng rạng rỡ, không dấu nổi sự vui mừng.

221. Chương 224: Chương 122-3 : Học Cưỡi Ngựa

Edit : Phạm Trúc

Thấy vậy, Lan Lăng Thiệu Giác bĩu môi một cái, vừa đưa tay vuốt ve bộ lông, mở miệng cười nói.

“Con ngựa này có tên là Truy Phong. Nó là Thiên Lý Mã của Tây Di tiến cống năm nay, tốc độ cực nhanh, ngày đi ngàn dặm. Năm nay Tây Di tiến cống có mười thớt, Hoàng thượng đã ban thưởng sáu thớt cho đại thần trong triều, Thập Tam Gia có một con. Con này là của Bồn vương. Trong số mười thớt tiến cống là con ngoan ngoãn hiền lành nhất, thông minh nhất. Tiểu Nhạc Tử nếu như người muốn học kỵ mã, vậy thì dùng Truy Phong luyện tập đi.”

Nghe được Lan Lăng Thiệu Giác nói lời này, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sững sốt, ánh mắt tràn đầy cảm kích nhìn phía Lan Lăng Thiệu Giác.

Dù sao, Lan Lăng Thiệu Giác này, bắt đầu từ khi nhìn thấy hần ngày thứ nhất, hần liền thỉnh thoảng giúp đỡ nàng.

Mỗi một lần, khi nàng cần đến sự giúp đỡ thì hần giống như Thiên Sơn bồng dưng xuất hiện, cứu nàng trong lúc dầu sôi lửa bỏng, điều này khiến cho nàng không khỏi cảm động!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc hé môi, giọng nói lộ vẻ cảm kích.

“Vương gia đối với nô tài thật tốt quá, chỉ là con ngựa trân quý như vậy. . .”

“Trân quý đến đâu thì cũng chỉ là một con ngựa thôi. Hơn nữa, người ngồi trên con ngựa khác, nếu như không cẩn thận té xuống, thân thể bị thương, thì làm sao hầu hạ Hoàng thượng được ! ?”

Nghe Lan Lăng Thiệu Giác nói lời này, Đồng Nhạc Nhạc ngẫm lại, hình như cũng có lý.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc cũng không khách khí với Lan Lăng Thiệu Giác nữa. Nàng hơi nở nụ cười, mở miệng đáp tạ.

“Ha ha, vậy thì nô tài liền không khách khí, chỉ là. . .”

Nói tới đây, Đồng Nhạc Nhạc dường như là nghĩ đến cái gì, gương mặt khẽ chau lại, mặt mày ảo não như gặp khó khăn.

“Nô tài cho dù có ngựa tốt như vậy, nhưng không có sư phụ giỏi chỉ bảo, cũng là vô dụng a.”

Lý Mục biết được nàng là thái giám của Huyền Lăng Thương, liền hỏi nàng học cưỡi ngựa có lúc sơ xuất, hần khó giữ được cái đầu a, liền không dám đích thực chỉ bảo cưỡi ngựa.

Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử cũng không phải người rảnh rỗi, bọn họ mỗi ngày đều có trách nhiệm làm việc !

Cho nên, coi như nàng hiện tại có một con ngựa tốt để luyện tập, cũng vô dụng a.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thở dài một tiếng, mặt mày mất mát.

Thấy Đồng Nhạc Nhạc thở dài, lại có vẻ mặt thất vọng, Lan Lăng Thiệu Giác môi đỏ không khỏi hé ra, mở miệng cười đáp .

“Chuyện này có khó khăn gì! ? Để Bồn vương dạy người.”

“Cái gì! ? Vương gia người thật sự dạy nô tài học cưỡi ngựa! ?”

Nghe được Lan Lăng Thiệu Giác nói lời này, nàng cúi đầu xuống, lập tức ngược lên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ kinh ngạc, hỏi với vẻ tràn đầy không dám tin tưởng.

Nhìn thấy tiểu thái giám trước mặt bày ra bộ dáng kinh ngạc, Lan Lăng Thiệu Giác nhẹ nhàng gật đầu.

“Lần trước vào lúc học đàn, người đầu học một lần là xong. Học cưỡi ngựa này cũng giống như học đàn, chỉ cần dụng tâm, sẽ học xong.”

Lan Lăng Thiệu Giác nói lời này, Đồng Nhạc Nhạc lập tức cười gật đầu, cảm giác được Lan Lăng Thiệu Giác nói rất có lý.

Hơn nữa, nàng phi thường tin tưởng đối với Lan Lăng Thiệu Giác, dù sao, Lan Lăng Thiệu Giác là người có kiên nhẫn, có hấn ở đây, còn sợ không học cưỡi ngựa được sao! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc cười một tiếng.

Nhưng nàng không biết, tại cửa Dương Mã Tràng , một bóng dáng màu vàng đang lảng lảng tùy ý đứng ở đó. Huyết mâu động lòng người, một mực gắt gao nhìn vào bên này, thần sắc trong mắt , mật mờ khó lường.

..

...

Bởi vì Lan Lăng Thiệu Giác đồng ý dạy mình học cưỡi ngựa, Đồng Nhạc Nhạc cả đêm hưng phấn không thôi, ngay cả ngủ, cũng là cười ngủ thiếp đi.

Cùng Lan Lăng Thiệu Giác giao hẹn , bởi vì hấn mỗi ngày phải xử lý không ít chính sự, cho nên, chỉ có thể học cưỡi ngựa sau bữa cơm chiều, đối với điều này, Đồng Nhạc Nhạc đương nhiên là đồng ý.

Vì vậy hôm sau, Đồng Nhạc Nhạc tại vội vã ăn xong cơm chiều, liền nhanh chóng chạy tới Dương Mã Tràng

.

Có lẽ là quá mức lo lắng , nên khi Đồng Nhạc Nhạc đi tới Dương Mã Tràng , chỉ thấy trên bãi cỏ mênh mông của Dương Mã Tràng , trừ mấy người tiểu đồng chăm sóc ngựa ra, liền không còn ai khác.

Nghĩ thầm Lan Lăng Thiệu Giác có thể có chuyện gì phải xử lý, chắc phải muộn muộn mới đến, Đồng Nhạc Nhạc cũng không lo lắng. Chỉ là dặn dốt con Truy Phong ra, tính toán chờ Lan Lăng Thiệu Giác đến đây , để hấn dạy nàng cưỡi ngựa .

Trong lòng nghĩ vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền dắt Truy Phong, chậm rãi đi trên bãi cỏ của Dương Mã Tràng .

Chỉ thấy Dương Mã Tràng đất rộng như thế, đưa mắt nhìn khắp một vòng , cách đó không xa là chỗ chặn ngựa, còn bên này là liên miên không ngừng ba nghìn ngăn chuồng .

Giờ phút này, đã là hoàng hôn, ánh chiều tà màu da cam kia , từ tầng mây phía tây chiếu xuống ánh vàng rực rỡ vạn tượng, khiến cho cả mặt đất đều nhuộm một tầng xinh đẹp và rực rỡ.

Tầng mây phía tây được ánh chiều chiếu qua, phẳng phất một tấm gấm vóc lộng lẫy, vô cùng hùng tráng, xinh đẹp!

Gió đêm từ từ đưa tới từng đợt Thu Ý.

Những con chim về tổ, xoay tròn một vòng trên bầu trời , liền vội vàng về đi.

Đêm, từ từ giáng xuống .

Vàng trắng sáng giữa trời, những ngôi sao lấp lánh phủ kín cả bầu trời. Cùng bên trong hoàng cung vạn ngọn ngọn đèn đan xen ánh sáng lẫn nhau , tạo thành vẻ đẹp tựa như ảo mộng.

Nhìn thấy lúc mặt trời lặn thật đẹp, bầu trời đầy sao lấp lánh, Đồng Nhạc Nhạc nhìn đến si mê .

Không trách được cổ nhân thường dùng mặt trời lặn làm thơ làm ca, vào lúc mặt trời lặn thế này, là xinh đẹp nhất.

Nếu như ở hiện đại, làm sao có thể thấy cảnh sắc xinh đẹp như ở đây vậy ! ?

Ở hiện đại, mặc dù tất cả đều phát triển, chỉ là không khí bị ô nhiễm nghiêm trọng, coi như là buổi tối ngáng đầu, đều khó được thấy trăng sao.

Mà ngay cả bầu không khí, cũng vẫn đục không trong, lấy đâu ra sự trong lành giống như hiện tại ! ?

Trong lòng nghĩ vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền hít một hơi thật sâu. Chỉ cảm thấy trong phổi đều là mùi thơm tươi mát của cỏ, dễ chịu như thế , khiến cho tâm tình Đồng Nhạc Nhạc không khỏi trở nên sung sướng .

Mặt mày rạng rỡ, khoe miệng nhẹ nhàng cười một cái yếu ớt.

Đồng Nhạc Nhạc đang lẳng lẳng tán thưởng cảnh đẹp trước mắt. Đột nhiên, phía sau truyền đến một hồi ‘Lộc lộc’ tiếng vỗ ngựa và tiếng bước chân.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng vui vẻ, tưởng Lan Lăng Thiệu Giác rốt cục cũng đến , lập tức, không hề nghĩ ngợi, liền vươn ngón tay , chỉ hướng về mặt trời lặn ở phía tây, mở miệng cười nói.

“Vương gia, người nhìn kia ! Hôm nay mặt trời lặn thật là đẹp a! Nói cảnh chiều đẹp vô cùng, là chỉ lúc gần hoàng hôn, ha ha, chính là ý tứ này.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng cười nói.

Tuy nhiên, đương nàng nói xong câu đó, nhưng phía sau không có truyền đến bất cứ âm thanh trả lời nào.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, liền quay đầu nhìn lại. Đến lúc nhìn thấy nam nhân giờ phút này đứng ở sau lưng nàng , mắt nhắm lập tức trợn lên một cái .

Chỉ thấy nam nhân mặc trên người chiếc áo bào màu nâu, lưng đeo Yếu Đái viên vàng thêu chỉ đen, lại tòng teng một khối Mặc Ngọc thượng đẳng .

Đầu đội kim mào, mặt đẹp như ngọc, hàng mi sắc như đao, mũi cao thẳng tắp, đôi môi hình trái tim. . .

Một đôi huyết mâu sâu thẳm hút hồn, giờ phút này trong ánh nắng chiều chiếu rọi xuống, càng là lóe ra những nét mê ly, đẹp đến giống như một đôi mã não thạch xinh đẹp màu đỏ, rạng rỡ ngời ngời, rất chói mắt!

Mà người này, không phải Lan Lăng Thiệu Giác, mà là

“Hoàng thượng! ?”

Huyền Lăng Thương, tại sao hắn ở đây! ?

222. Chương 225: Chương 123-1 : Hoàng Thượng Ngài Không Phải Là Người

Edit : phuong thi

Trong thời gian Đồng Nhạc Nhạc đang thăm kinh ngạc , người mới đến nhìn thấy ánh mắt tràn đầy kinh ngạc của Đồng Nhạc Nhạc, huyết mâu động lòng người chỉ chợt lóe ra một phen, nhưng không lập tức mở miệng nói chuyện.

Lúc này Đồng Nhạc Nhạc mới phản ứng được. Sau một khắc như nghĩ đến cái gì lập tức ‘phịch’ một tiếng quỳ xuống đất hành lễ.đối với Huyền Lăng Thương.

“Hoàng Thượng vạn an !!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng bởi vì mới vừa rồi quá kích động nên vội quỳ mạnh xuống đất ,giờ phút này đầu gối bị tê rần phát đau.

Nhưng Đồng Nhạc Nhạc vẫn cắn chặt răng ngà cổ chịu đựng chỉ là trên khuôn mặt nhỏ nhắn to bằng bàn tay kia bị vẻ đau đớn mà nhăn lại không che dấu chút nào, hình ảnh đó được người đứng bên cạnh thu hết vào trong ánh mắt ...”

Thấy vậy huyết mâu của Huyền Lăng Thương nhẹ nhàng chợt lóe lập tức bạc môi mở ra trầm giọng nói

“Hãy bình thân !”

”Tạ Hoàng Thượng..“”

Nghe được Huyền Lăng Thương nói vậy Đồng Nhạc Nhạc nhẹ trả lời một tiếng rồi chậm rãi đứng lên từ trên mặt đất, còn không quên đưa tay vuốt vuốt đầu gối bị đau ..

Mắt nhưng lẳng lẳng nhìn người nam tử trước mặt chỉ thấy nam nhân tùy ý đứng ở nơi này trên tay lại còn nắm một con tuần mã thượng cấp

Nhìn con tuần mã thượng cấp này toàn thân có bộ lông đen bóng không hề tạp chất ,tứ chi cường tráng đôi mắt lấp lánh linh lợi vừa nhìn là biết đây là tuyệt thế hảo mã !!

Thấy vậy đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc lập tức sáng ngời ”

Gần đây học cưỡi ngựa cho nên đối với tuần mã Đồng Nhạc Nhạc cũng có chỗ nghiên cứu vừa thấy con ngựa tốt như vậy mắt nhưng của Đồng Nhạc Nhạc không che dấu được vẻ yêu thích..

“Ha hã” Hoàng Thượng con ngựa này lớn lên thật là đẹp mắt !!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng ,khỏe miệng cong lên một cái, mặt mày vui vẻ nhìn về phía con tuần mã , ánh mắt càng rạng rỡ ngời ngời không che dấu chút nào hoan hỉ ...!!

Đối với bộ dáng mặt mày hoan hỉ của Đồng Nhạc Nhạc ,Huyền Lăng Thương chỉ nhẹ mấp máy môi mở miệng nói

”Thời gian học không bao lâu đã bắt đầu có nghiên cứu đối với tuần mã !!!?”

Nghe được lời nói của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc dường như nghĩ đến cái gì trên mặt không khỏi có vẻ buồn bực

Nghĩ đến chính mình lại được Huyền Lăng Thương cho phép có thể cùng tham gia hội săn bắn của Hoàng gia vào mùa thu ,tuy nhiên chính mình học cưỡi ngựa trong thời gian dài như vậy sẽ không kịp để tham gia ..!

Hôm nay tính toán sẽ để cho Lan Lăng Thiệu Giác dạy ỉnh cưỡi ngựa không nghĩ tới Lan Lăng Thiệu Giác chưa có đến trái lại Huyền Lăng Thương đã đến đây .

Nếu như để cho Huyền Lăng Thương biết mình còn chưa có học xong cưỡi ngựa ,không biết có thể hay không là không cho nàng cùng đi theo hội săn bắn Hoàng Gia vào mùa thu !!!?”

Nghĩ tới đây trong lòng Đồng Nhạc Nhạc có hơi căng thẳng một tay nhẹ nhàng sờ sờ ra sau ót,mở miệng ha hã nói ”

“Ha ha Hoàng Thượng nói đùa nô tài chỉ là cảm thấy con tuần mã này có vóc dáng đẹp mắt thôi !!”

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc ha hã cười khan bộ dáng trên mặt mang theo vài phần căng thẳng,Huyền Lăng Thương chỉ cần liếc mắt liền biết lòng nàng nghĩ cái gì ,trong mắt không khỏi hiện lên ý cười thấp thoáng bạc môi hơi mở ra mở miệng hỏi..

”Người học cưỡi ngựa thời gian dài như vậy hiện tại học như thế nào rồi !!!?”

“Ặc...này...”

Thật sự là lo sợ cái gì sẽ đến cái đó Đồng Nhạc Nhạc hiện tại chính là sợ nhất chính là Huyền Lăng Thương hỏi đến tình huống học cưỡi ngựa của mình. Lúc này nghe được lời nói của hắc Đồng Nhạc Nhạc không biết là trả lời thật lòng hay là nói láo mới phải !!!?”

Kết quả là trong lúc nhất thời Đồng Nhạc Nhạc càng cúi đầu thấp xuống bắt đầu ấp úng ..

Hai tay đặt tại bụng bởi vì căng thẳng mà xoắn xít một chỗ chỉ thiếu chút nữa là thành bánh quai chèo ..

Đối với hành động của Đồng Nhạc Nhạc Huyền Lăng Thương thu hết vào ánh mắt huyết mâu lóe một phen lập tức mở miệng..

”Như thế nào !!!? khó trả lời như vậy sao !!!?”

“Ặc..cái này..”

Nghe được Huyền Lăng Thương nói vậy Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là cắn chặt môi dưới một phen lựa chọn thành thật trả lời !!

”Nô tài cô phụ kỳ vọng của Hoàng Thượng học thời gian dài như vậy cưỡi ngựa hiện tại chỉ biết lên ngựa chứ chưa có cưỡi được. Nhưng mà hôm qua Lan Lăng Vương đáp ứng hôm nay sẽ đến dạy nô tài cưỡi ngựa ,nô tài tin tưởng có Lan Lăng Vương chỉ bảo nô tài nhất định sẽ nhanh chóng học xong cưỡi ngựa !!

Nói đến đây Đồng Nhạc Nhạc càng là mặt mày khăng định và tin tưởng!!

Bởi vì Lan Lăng Thiệu Giác ưu tú xuất sắc như vậy lại có kiên nhẫn chỉ bảo Đồng Nhạc Nhạc tin tưởng nàng nhất định nhanh chóng học xong cưỡi ngựa .

Đối với điểm này nàng phi thường ôm hy vọng”!!

Tuy nhiên liền tại trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kiên định nghĩ vậy, cũng không có nhìn thấy người đứng trước nàng Huyền Lăng Thương khi nghe được lời nàng nói và ánh mắt tràn đầy tin tưởng của nàng bạc môi không khỏi mấp máy một cái

Huyết mâu sâu thẳm hút hồn kia càng là có hơi nhú lại ,trong mắt xẹt qua một tia không vui

Đối với tâm tư của Huyền Lăng Thương , Đồng Nhạc Nhạc không biết . Sau khi nàng nói dứt lời , giờ phút này sắc trời cũng không còn sớm . Hôm qua rõ ràng nàng và Lan Lăng Thiệu Giác đã hẹn rồi mà, nhưng giờ thời gian đã không còn sớm tại sau hân còn chưa tới !??

Nghĩ tới đây Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hướng tới cửa lớn của Dưỡng Mã Tràng vẻ mặt trông mong và chờ đợi .

Thấy ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc liên tiếp nhìn về phía cửa Dưỡng Mã Tràng, Huyền Lăng Thương khẽ mở miệng nói

”Người không cần chờ Thiệu Giác ,hôm nay hân có việc không thể đến đây dạy người được !!”

“A !? phải không? thì ra là vậy !!”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương vốn bộ dáng trong mong chờ đợi của Đồng Nhạc Nhạc trên mặt hiện lên vài phần mất mát ..

Còn tưởng rằng có thể được Lan Lăng Thiệu Giác dạy cưỡi ngựa, nhưng hiện tại hân lại không tới được . Vậy xem ra hôm nay nàng chỉ có thể trở về !!

Nghĩ thế Đồng Nhạc Nhạc liền hướng tới Huyền Lăng Thương nhẹ nhàng hành lễ mở miệng nói .

“Nếu Hoàng Thượng không có yêu cầu gì khác thì nô tài xin được cáo lui trước ..”

Có lẽ nàng nên trở về tắm rửa rồi đi ngủ thôi !!

Trong thời gian Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy mất mát thở dài, đột nhiên trên đỉnh đầu một giọng nói trầm thấp truyền đến

“Đợi đã ”

223. Chương 226: Chương 123-2 : Hoàng Thượng Người Không Phải Là Người

Edit : Tiểu Thư Xà

“Ặc! ?”

Đồng Nhạc Nhạc vốn đang định cáo lui, nghe được lời nói của Huyền Lăng Thương, trên mặt đầu tiên là sửng sốt, sau đó đầy ngạc nhiên, không khỏi ngược đôi mắt xinh đẹp lên, nhìn thẳng lại nam nhân đang đứng trước mặt.

Đối diện chính là đôi huyết mâu hẹp dài thâm trầm của nam nhân kia.

Đôi mắt của nam nhân này, chính là đẹp như thế.

Nhất là vào lúc này, dưới ánh chiều vàng nhạt phai đang chiếu xuống, đường nét lại tăng thêm vài phần vô cùng mịn hoặc, mơ màng, say đắm lòng người!

Thấy vậy, không hiểu sao, tim của Đồng Nhạc Nhạc bỗng nhiên ‘Bịch’ một tiếng, như có một tảng đá lớn bị quăng vào mặt hồ đang yên tĩnh trong lòng, nhất thời dấy lên từng gợn sóng. . .

Nhịp tim đập dồn dập, Đồng Nhạc Nhạc nhìn vào đôi mắt của nam nhân, mang theo vài phần nghi hoặc, cũng không hề phát hiện ra chính mình đang nhìn đến si mê. . .

Đối với trái tim bỗng nhiên đập loạn của mình, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không thể giải thích được, có điều, còn không đợi nàng suy nghĩ nhiều đến cái khác, chỉ thấy môi mỏng của nam nhân đã hơi mở ra, tiếp tục mở miệng nói:

“Chẳng lẽ, người cho rằng trẫm không bằng Thiệu Giác, không đủ giỏi để dạy người cưỡi ngựa ! ?”

Nam nhân mở miệng, thanh âm tuy hờ hững, nhưng trong giọng nói lại không chút nào che dấu sự uy nghiêm cùng khí thế áp bức.

Ngay lập tức, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy gương mặt cứng đờ, cảm giác được khí thế của nam nhân trước mặt thật lớn, còn có huyết mâu không sợ hãi gợn sóng, lúc nhìn về phía nàng, lại sáng như ngọn đuốc.

Đồng Nhạc Nhạc dám khẳng định, nếu như nàng dám nói một chữ ‘không’, hậu quả không thể tưởng tượng nổi!

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến thất kinh hồn vía.

Chung quy, thời điểm lúc kia mình còn là Phượng Hoàng Điêu , Huyền Lăng Thương từ trước đến nay còn chưa từng dùng ánh mắt sắc bén như vậy nhìn nàng.

Ngày trước Huyền Lăng Thương đối với nàng, chính là cực kì yêu quý, tỉ mỉ chu đáo.

Hiện tại, khi tiếp xúc đến ánh mắt sắc bén như đao kia của Huyền Lăng Thương, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc liền bối rối.

Lập tức, cúi đầu thu lại ánh mắt, vội vàng không ngừng mở miệng:

“Không không không! Làm sao lại có khả năng thế! ? Hoàng thượng anh minh Thần Vũ, thông minh cơ trí, quả thực không phải là người!”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, huyết mâu của Huyền Lăng Thương không khỏi có hơi nhú lại, trong mắt thêm vài phần sắc bén.

Môi mỏng hé mở, lời nói tuy chậm rãi, nhưng uy phong lại không chút nào che dấu.

“Người nói trẫm không phải là người! ?”

Nam nhân mở miệng, thanh âm nhẹ nhàng, nhưng chính là, xung quanh hần lại phát ra khí thế cường đại, phảng phất giống một bộ dáng mãnh thú đang lười biếng, nhìn qua không chút uy hiếp. Song ngay sau đó, sẽ hướng về phía người ta mở to cái miệng lớn tựa chậu máu, nuốt cả vào trong bụng, đến mảnh vụn cũng không còn!

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc mới biết mình trong lúc nhất thời đã nói sai, da đầu nhất thời tê rần, ngay sau đó dường như đang nghĩ đến cái gì, lập tức mở miệng:

“Không không không, ý của nô tài là, Hoàng thượng không phải là người, mà là thần tiên a!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa mở miệng, vừa giơ ngón tay cái lên, mặt mày nịnh nọt bộ dáng chân chó nói.

Ngàn lần vạn lần, cần vượt mông ngựa thì cũng nên vượt, vượt mông ngựa cũng không tốn tiền, nhiều lời đối với mình cũng là có lợi mà không hại!

Lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đang tập trung suy nghĩ, lại hồn nhiên không biết rằng, bộ dáng vuốt mông ngựa của mình rơi vào trong mắt Huyền Lăng Thương lại là cực kì thú vị.

Ngay từ nhỏ, đã có rất nhiều người nịnh bợ mình, nhưng không hiểu tại sao, tiểu thái giám trước mặt này lại không giống với những người khác.

Nhìn thấy bộ dáng vuốt mông ngựa của nàng với hắn, phảng phất như con tiểu điếu dễ thương, đường nét vô cùng đáng yêu, làm cho người khác yêu thích!

Hơn nữa, tiểu thái giám này, cũng là có vài phần khôn khéo.

Như vậy, cũng một hán nói ra .

Nghĩ tới đó, trong mắt Huyền Lăng Thương không khỏi thấp thoáng nhuộm lên vài phần ý cười, lập tức, môi mỏng hé mở, nói:

“Được rồi, bớt nịnh nọt đi, vẫn là nhanh học cưỡi ngựa một chút đi!”

Nghe được lời nói của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc biết mình tránh được một kiếp, trong lòng không khỏi thở dài một hơi.

Lại tiếp tục, bây giờ khoảng cách đến cuộc đi săn vào mùa thu của hoàng thất cũng không còn bao lâu , vẫn là học cưỡi ngựa xong sớm một chút đi!

Trong đầu còn suy nghĩ, chỉ thấy nam nhân trước mặt đột nhiên mũi chân giẫm lên bàn đạp nhún một cái, lập tức, cả người liền nhanh như chớp nhảy lên lưng ngựa.

Động tác của nam nhân, một hơi liền xong, gọn gàng lưu loát.

Bộ mãng bào màu hung kia, cảnh đêm xuống làm nổi lên, phảng phất như một con Hùng Ưng giương cánh bay cao, bộ dáng vô cùng uy nghiêm !

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cảm thán.

Không hổ là Huyền Lăng Thương, xem như chỉ một động tác lên ngựa, cũng xuất sắc vô cùng, tự nhiên lưu loát, đẹp để làm cho người ta không thể dời tầm mắt.

Nhìn lại lúc này, Huyền Lăng Thương đã ngồi trên lưng ngựa, một tay nắm chặt cương, nhìn từ trên cao xuống.

Dưới ánh trăng soi xuống, hiện giờ nam nhân này, toàn thân đều lộ ra một cỗ uy nghiêm mà người đứng đầu mới có.

Người như vậy, nhất định là kẻ đứng ở trên đỉnh cao nhất. . .

Lúc Đồng Nhạc Nhạc đang thần phục trong lòng, Huyền Lăng Thương đang ngồi trên lưng ngựa, huyết mâu nhẹ nhàng đảo qua, thấy Đồng Nhạc Nhạc ngăn người đứng đó, không hề chớp mắt mà nhìn hắn.

Thấy vậy, huyết mâu của Huyền Lăng Thương không khỏi lóe một cái, môi mỏng liền khẽ mở, mở miệng nói:

“Vẫn ở đó thất thần cái gì! ? Còn không mau lên ngựa! ?”

“A! ? Nga, nga, vâng!”

Nghe được lời nói của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc lập tức phục hồi tinh thần, liền học theo động tác Huyền Lăng Thương vừa làm, giẫm một chân lên bàn đạp, tính toán cũng làm một cái động tác thật đẹp.

Chỉ là, tướng tượng thì rất đẹp, nhưng thực tế quả thật rất tàn khốc!

Đầu Đồng Nhạc Nhạc quá nông cạn, cho dù con ngựa Truy Phong này cực kì có linh tính và ngoan ngoãn hiền lành, nhưng chân nàng lại quá ngắn, không thể học được động tác lên ngựa anh tuấn của Huyền Lăng Thương.

Sau một cước đặt lên bàn đạp kia, Đồng Nhạc Nhạc mới phát hiện vấn đề này, cuối cùng, không thể làm gì khác ngoài bất đắc dĩ hai tay ôm cổ ngựa, lại gian nan vắt một chân khác qua.

Động tác kia, khụ khụ, không cần nói cũng biết là cực kì khó coi .

Nghĩ tới đó, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc khóc không ra nước mắt.

Đội nàng ngồi trên trên lưng ngựa, khuôn mặt nhỏ nhắn kia như cánh hoa sen, đã sớm nóng hầm hập không thôi, cho dù không soi gương, Đồng Nhạc Nhạc cũng biết, mình khẳng định đang đỏ mặt.

May mà có ánh trăng che lại, không dễ dàng bị người khác phát hiện.

Chẳng qua là hiện tại, nàng quả thực có cảm giác thật mất mặt, cũng không dám nhìn nam nhân trước mặt, chỉ cúi đầu thu con ngươi lại, nắm dây cương trên tay.

Đối với Đồng Nhạc Nhạc đang cúi đầu, vẻ mặt đầy ngượng ngùng cùng xấu hổ, Huyền Lăng Thương tự nhiên nhìn vào trong mắt.

Nhìn đến tư thế khó coi lúc lên ngựa của tiểu thái giám kia liền thấy tức cười, Huyền Lăng Thương cho dù có chuẩn bị tâm lý, chính là cũng không nhìn được mà nhếch nhếch khóe miệng.

Bởi vì, đây là lần đầu tiên thấy có người có động tác lên ngựa khó coi như vậy.

Tiểu thái giám này, có nơi nào là lên ngựa, là leo ngựa mới đúng!

Lúc Huyền Lăng Thương đang suy nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc đã vừa ngồi lên lưng ngựa, thấy Huyền Lăng Thương vẫn không nói gì, chỉ là ánh mắt nóng rực kia, lại thẳng tắp rơi trên người nàng, khiến cho nàng không có nguyên nhân lại căng thẳng một hồi.

Để phá đi sự yên lặng đáng xấu hổ, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm đôi môi hơi khô khốc, sau đó mở miệng nói nhỏ:

“Hoàng thượng, nô tài đã lên ngựa . . .”

Nghe được lời nói của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương chỉ thoải mái nhếch lên môi mỏng, liền mở miệng giảng giải cho nàng các vấn đề khi cưỡi ngựa , còn có kỹ xảo để cưỡi.

224. Chương 227: Chương 123-3 : Hoàng Thượng, Người Không Phải Là Người

Edit : Dung Cảnh

Beta: Angelina Yang

Nghe Huyền Lăng Thương nói thế, Đồng Nhạc Nhạc liền chăm chú lắng nghe.

Hơn nữa, nghe lời chỉ bảo của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc mới phát hiện, Huyền Lăng Thương và Lan Lăng Thiệu Giác thật sự khác nhau.

Lan Lăng Thiệu Giác giống như cơn gió nhỏ thổi vào lòng người, ngọc thụ lâm phong, làm cho người ta cảm nhận sự dịu dàng như ngọc, phong thái trang nhã, luôn làm ấm lòng mọi người.

Mà nam nhân trước mặt này, không chỉ có khí phách quyết đoán của đế vương, mà giờ đây lại giống như một thầy giáo nghiêm khắc.

Kể từ lúc hắn dạy nàng cưỡi ngựa, khuôn mặt chăm chú, không cho phép người khác bỏ cuộc.

Đối với sự chăm chú nghiêm nghị này của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên cảm thấy căng thẳng.

Đồng Nhạc Nhạc liền ghi tạc trong lòng những lời của hắn.

Không bao lâu, Đồng Nhạc Nhạc liền vượt qua sự sợ hãi khi cưỡi ngựa, không những thế còn có thể tự mình cưỡi.

Thấy ngựa con dần chạy chậm lại, mặc dù chậm nhưng cũng làm cho Đồng Nhạc Nhạc kích động đến vui vẻ.

“Ha ha ha... Hoàng thượng, người mau nhìn xem, nô tài cưỡi ngựa, ha ha ha ...”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, cười vui vẻ.

Giờ phút này Đồng Nhạc Nhạc hưng phấn, kích động không ngừng.

Dù sao trước kia nàng cũng chưa từng nghĩ tới bản thân còn có thể tự mình cưỡi ngựa.

Mặc dù cưỡi rất chậm nhưng Đồng Nhạc Nhạc tin rằng, không bao lâu nữa, chính mình cũng giống như người khác, có thể cưỡi ngựa chạy như bay.

Càng nghĩ Đồng Nhạc Nhạc càng cảm thấy hài lòng, tiếng cười lạnh lạnh vang lên, cười mãi không ngừng.

Chỉ là nàng không biết ở đằng sau lưng mình, một ánh mắt nóng rực đang chăm chú nhìn vào nàng.

Ánh trăng vàng như tơ, nhẹ nhàng chiếu xuống.

Chỉ thấy một người giờ phút này đang cưỡi trên một con ngựa, toàn thân trắng như tuyết.

bạn đang đọc truyện tại diendan .com

Gió đêm từ từ thổi, làm tung bay tay áo trên người, khuôn mặt nhỏ nhắn dưới ánh trăng, làn da giống như mỡ đông, vô cùng mịn màng.

Thu hút nhất là khuôn mặt kia, luôn nở nụ cười tươi như hoa.

Đôi mày giãn ra, đôi môi đỏ mọng cười lên lộ ra hàm răng đều đặn.

Còn cả đôi mắt nhưng tràn đầy nụ cười, rạng rỡ ngời ngời, rất chói mắt.

Giờ phút này, tiếng cười như chuông bạc kia, không ngừng cười, thật làm cho người ta cũng muốn cười theo.

Cười sung sướng và thoải mái như vậy, đã bao lâu chưa được nghe qua?

Ở bên trong hoàng cung tráng lệ, xanh vàng rực rỡ, cho dù có người cười cũng là dối trá, hoặc là cười mà như không.

Tiếng cười chân thật như vậy, thật sự rất khó.

Trong lòng Huyền Lăng Thương nhớ lại, ánh mắt nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc, mang theo sự hâm mộ mà chính bản thân mình cũng không phát hiện ra.

Đối với suy nghĩ của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc một chút cũng không biết.

Giờ phút này nàng đang vui vẻ đến quên hết thấy.

Không ngừng giục ngựa chạy về phía trước, nhìn cảnh vật bốn phía đang từ từ thụt lại, cảm giác chơi đùa như vậy thật không thể nói thành lời.

Cuối cùng, con ngựa chạy chậm lại cũng không thỏa mãn được nàng.

Nhìn thấy Huyền Lăng Thương giục ngựa lao tới, tư thế oai hùng, nàng càng ước được như vậy.

Nghĩ là làm luôn là tôn chỉ làm người của Đồng Nhạc Nhạc.

Vì vậy Đồng Nhạc Nhạc liền vùng roi đánh vào con ngựa, cùng với tiếng hí dài một tiếng, con ngựa lập tức vùng hai chân trước lên, hướng phía trước mà chạy.

Vừa rồi Đồng Nhạc Nhạc muốn tăng tốc độ, nhưng không kịp phòng bị, hốt hoảng cầm lấy dây cương.

Ngay lập tức thân thể liền ngã về phía sau.

bạn đang đọc truyện tại diendan .com

Đối với chuyện bất thành linh như vậy, Đồng Nhạc Nhạc không kịp trở tay, thiếu chút nữa liền ngã xuống. Ngay tại lúc ngàn cân treo sợi tóc, thân thể Đồng Nhạc Nhạc liền đổ về phía trước, hai tay ôm chặt lấy cổ ngựa.

Chỉ là con ngựa không ngừng chạy về phía trước, tốc độ xóc nảy làm cho Đồng Nhạc Nhạc không chịu đựng được.

Căng thẳng, bối rối cùng sợ hãi làm cho Đồng Nhạc Nhạc nảy lên một chút ý nghĩ sợ rằng mình sẽ chết, liền lập tức mở miệng hét lên:

“Aaaaaa Hoàng thượng, cứu nô tài!”

Cùng với tiếng thét chói tai của nàng, Huyền Lăng Thương ở bên này cũng nhìn thấy được cảnh như vậy. Lập tức, đôi mắt Huyền Lăng Thương hiện lên sự căng thẳng, không nghĩ ngợi gì bèn vung roi lên đánh một cái.

Ngựa bị đánh đau lập tức vọt tới.

Giờ phút này Đồng Nhạc Nhạc dùng hết sức ôm chặt cổ ngựa không rời.

Bởi vì nếu không ôm chặt, nàng sẽ ngã xuống ngựa.

Nghĩ tới cảnh ngã từ trên ngựa xuống, không chết cũng tàn phế.

Càng nghĩ Đồng Nhạc Nhạc càng sợ hãi.

Trong lòng bối rối, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trắng không còn một giọt máu.

Nhớ đến Truy phong cũng có linh tính bèn vừa ôm vừa lẩm bẩm cầu khẩn.

“Truy Phong, xin người, dừng lại nhanh, ta sợ, huhuhu...”

Nói xong lần cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc liền khóc lên.

Nếu như nàng bị ngã ngựa mà chết, thật oan uổng rồi.

Ngay khi Đồng Nhạc Nhạc ai oán trong lòng, đột nhiên bên cạnh truyền tới tiếng vó ngựa “Cộc cộc cộc...”

Nghe vậy Đồng Nhạc Nhạc trong lòng vui sướng.

Vội vàng quay đầu, hướng tiếng vó ngựa nhìn lại.

Chỉ thấy một bóng dáng màu đen nhanh như chớp chạy về phía nàng.

Ánh trăng sáng soi rõ gương mặt cương nghị của nam nhân.

Cũng làm cho Đồng Nhạc Nhạc nhìn thấy vẻ mặt lo lắng trên gương mặt ấy, nhìn rõ hết thấy.

Thấy nam nhân nhíu nhíu đôi mày kiếm, trong mắt tràn đầy lo lắng, trong lòng nàng giờ đây thấy thật ấm áp.

Huyền Lăng Thương là lo lắng ình sao?

225. Chương 228: Chương 124-1 : Người Vì Sao Lại Nhìn Trầm Như Vậy

Edit : Lixinamxua

Nghĩ tới đây trong lòng đồng nhạc nhạc không khỏi nảy sinh một sự cảm động.

Sau một lúc liền thấy kỵ mã của huyền lăng thương đi đến bên cạnh nàng , đột nhiên hấn vươn tay một cái .

Liên lập tức như hùng ưng giương cánh , sau một khắc, cũng không đợi đồng nhạc nhạc phản ứng liền cảm thấy cả người đã nằm gọn trong vòng ngực rộng rãi .

Mà bị nam nhân ôm vào ngực liền cảm thấy đôi tay mạnh mẽ, vòng ngực rộng rãi , to lớn , ấm áp mà đầy vẻ an toàn .

.

Nàng chun mũi còn ngửi thấy trên người nam nhân có nhàn nhạt mùi long tiên hương , thật là dễ nhận ra .

Mà mùi hương trên người nam nhân rất dễ ngửi ,khiến cho nhịp tim nàng đang đập loạn liền từ từ bình phục lại.

Mặc dù nam nhân này nhìn rất lạnh lùng như lại làm cho nàng có cảm giác giống như một bến cảng rất an toàn. Chỉ cần có hắn bên cạnh , nếu có chuyện gì xảy ra nàng đều không sợ

Nghĩ tới đây đồng nhạc nhạc không khỏi làm theo bản năng từ từ vòng tay ôm lại hắn

Bởi vì cảm giác này đã rất lâu nàng không có thử qua

Lúc đầu nàng còn là tiểu điều liền thường xuyên miễn cưỡng để cho hắn ôm vào trong ngực cảm giác như vậy thật là ấm áp và thoải mái.

Hiện tại miễn cưỡng nép vào trong lòng hắn, mà giờ phút này nàng cảm thấy ngọt ngào và hạnh phúc.

Nhìn thấy hắn một tay đang nắm chặt giây cương liền gắt gao lôi kéo .

Nguyên là kỵ mã vẫn còn không ngừng chạy về phía trước , liền lập tức nhấc hai chân trước giơ cao lên rồi im lặng đứng tại chỗ.

Nhìn thấy nguy hiểm đã qua đồng nhạc nhạc liền thở phào nhẹ nhõm còn không đợi nàng suy nghĩ chuyện khác liền nghe trên đầu truyền đến tiếng nói đầy tức giận .

“Người thật là không muốn sống nữa sao mới vừa học xong cưỡi ngựa liền tự cho là giỏi ? Người có biết vừa rồi mạng sống người thiếu chút đã không còn ”

Hắn gầm nhẹ ,mà ở trong giọng nói cũng lộ ra lửa giận hùng hực.

Nghe được hắn nói như vậy,ánh mắt đồng nhạc nhạc không khỏi nhìn lên , trước mắt là khuôn mặt lạnh lùng của hắn, còn có huyết mâu kia thì đầy lửa giận.

Thấy vậy , trong lòng đồng nhạc nhạc liền giật mình thân thể không tự chủ được mà run lên liền hé mở đôi môi đỏ hồng nói

“Hoàng. , hoàng thượng thật xin lỗi ”

đồng nhạc nhạc mở miệng nói ,giọng điệu nhẹ nhàng đầu cúi xuống trên mặt tỏ ra vô cùng biết lỗi và tội nghiệp.

Nguyên là huyền lăng thương đang vô cùng thịnh nộ ,nay nhìn tiểu thái giám trong lòng đang cúi đầu xuống. Khuôn mặt nhỏ nhắn kia vốn xinh đẹp hồng hào , mà giờ phút này sắc mặt lộ ra vẻ tái nhợt . Chỉ có trong lòng hắn biết sự việc vừa rồi cũng làm cho hắn sợ hãi , nên nguyên là đang tức giận cũng không khỏi suy yếu vài phần.

Như vừa nghĩ tới chuyện mới xảy ra vừa rồi, trong lòng huyền lăng thương vẫn còn sợ hãi .

Nếu như vừa rồi hắn không kịp chạy tới thì tiểu thái giám này sẽ té từ trên ngựa xuống coi như không chết thì thân thể cũng bị thương nặng nghĩ đến đây không biết sao hắn cảm thấy đau lòng.

Đối với cảm giác lo lắng như vậy, huyền lăng thương cũng không xa lạ gì .

Bởi vì lúc ban đầu khi con tiểu điều nhi kia bị thương , hay sau này cũng không thấy nó đâu thì trong lòng hắn cũng có giác cảm giác giống vậy.

Chỉ là tiểu thái giám này không biết từ lúc nào đã chiếm một vị trong lòng hắn .

Có lẽ bởi vì tiểu thái giám này có đôi mắt cùng tiểu điều nhi rất giống nhau

Trong khi huyền lăng thương còn đang suy nghĩ thì đồng nhạc nhạc lại thấy nam nhân phía sau chỉ khẽ nhếch môi cũng không nói một câu không khỏi khiến cho lòng nàng lo lắng không thôi .

Nàng quả thật không muốn làm cho huyền lăng thương tức giận .

Nghĩ tới đây nàng liền hé đôi môi đỏ hồng mở miệng nói thêm lần nữa.

“Hoàng thượng người không nên vì nô tài mà tức giận có được không , nô tài cam đoan cùng hoàng thượng lần sau sẽ không như vậy nữa”

đồng nhạc nhạc mở miệng nói hơn nữa còn giơ lên ba ngón tay thể hiện bộ dáng thề thốt

Trong khi trong lòng vẫn còn đang giận thì huyền lăng thương nhìn thấy gương mặt tội nghiệp và đau khổ đang nép trong lòng mình . Nhìn gương mặt đầy vẻ cầu khẩn của tiểu thái giám , một tia lửa giận cuối cùng trong lòng liền bay mất hầu như không còn.

huyền lăng thương khẽ thở dài một hơi, ánh mắt của hắn chợt lóe lên rồi mới mở miệng nói

“Lần sau không được viện cớ này nữa”

Nghe được lời này của huyền lăng thương , nguyên mặt mày đầy thương cảm của đồng nhạc nhạc liền không còn thấy đâu, nàng khẽ nhếch miệng cười một tiếng

“Ha ha nô tài cam đoan lần sau sẽ không viện cớ này nữa”

Nghe được đồng nhạc nhạc nói như vậy, lại nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang cười tươi như hoa của đồng nhạc nhạc , trong ánh mắt huyền lăng thương không khỏi phát ra sủng ái và bất đắc dĩ.

“Lần sau không được viện cớ này nữa”

Sao hắn cảm giác những lời này rất quen tai đây.

.....

huyền lăng thương là một người rất nghiêm túc

Bởi vì như vậy mới có câu nghiêm sư xuất cao đồ . Cho nên khi mà chỉ còn gần nửa ngày đến hội săn bắn của hoàng gia vào mùa thu , thì đồng nhạc nhạc được huyền lăng thương nghiêm nghị chỉ bảo rất cuộc cũng học xong cưỡi ngựa.

Đối với việc này đồng nhạc nhạc rất là vui vẻ

Hiện tại đồng nhạc nhạc đều luyện tập cưỡi ngựa để chuẩn bị vào hội săn bắn mùa thu của hoàng gia ,thời gian mới đó nháy mắt đã trôi qua .

Hội săn bắn mùa thu của hoàng gia rốt cục đã tới.

Đây là lần đầu tiên đồng nhạc nhạc tham gia hội săn bắn hoàng gia , cho nên đêm qua chính bởi vì nàng quá hưng phấn tới nửa đêm canh ba mới ngủ.

Tuy là như thế người nàng vẫn không mệt mỏi tí nào mà cũng là người dậy rất sớm.

Đầu tiên là hầu hạ huyền lăng thương rời giường rửa mặt thay trang phục , sau đó kiểm tra binh lính một phen rồi mới dẫn đi về hướng khu vực săn bắn của hoàng gia.

Tất cả đều đã chuẩn bị đầu vào đây chỉ đợi huyền lăng thương hạ chỉ là đại đội nhân mã liền trùng trùng điệp điệp mà xuất phát về phía khu săn bắn hoàng gia.

.....

Khu săn bắn hoàng gia cũng không có gần hoàng cung , đoàn người đồng nhạc nhạc đi gần một ngày mới tới nơi.

Đã đi một ngày trời tất cả mọi người đều mệt mỏi chết rồi .

Kể cả nàng cũng không ngoại lệ.

Mặc dù nàng ngồi trên xe ngựa , lại ngồi suốt một ngày trời nên cũng mệt muốn chết rồi .

Hiện tại rất cực cũng đã đến nơi đợi sau khi xe ngựa dừng lại đồng nhạc nhạc liền từ trên xe nhảy xuống.

Đợi cho hai chân đứng vững trên mặt đất rồi nàng mới đảo mắt nhìn quanh một lượt liền hướng tới bốn phía .

Chỉ thấy giờ phút này, hẳn là xế chiều tầm bốn năm giờ. Vầng thái dương màu vàng nhạt đã từ từ chuyển sang phía tây . Ánh vàng rực rỡ kia đang chiếu khắp trên mặt đất

226. Chương 229: Chương 124-2 : Người Vì Sao Lại Nhìn Trầm Như Vậy

Edit : peterpan0209

beta:Angelina Yang

Nhìn khắp một vùng, đều là mênh mông rừng rậm, cây cối xanh tươi, cành lá tươi tốt, cùng với gió thu phe phẩy mà không ngừng lay động, hơn nữa phát ra âm thanh xào xạc.

Xa xa là những dãy núi liền nhau, cao vút trong mây, sừng sững không thôi.

Trời chiều, rừng rậm, núi cao, hợp thành một chỗ, tạo thành một bức tranh vẽ đồ sộ vô cùng, đẹp tựa như ảo mộng!

Nhìn thấy trước mắt hình ảnh gợn sóng hùng vĩ, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sáng ngời.

Sau khi hít vào một hơi thật sâu , Đồng Nhạc Nhạc vừa vươn vai, vừa mở miệng cười nói.

“Ha ha, nơi này thật đẹp a!”

Nghe Đồng Nhạc Nhạc nói, Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử vội vàng tỏ vẻ đồng ý.

“Đúng vậy, hàng năm sống ở bên trong hoàng cung, nhìn quen ba nghìn mái hiên xanh vàng rực rỡ, khó được nhìn thấy phong cảnh đẹp như vậy!”

“Vội lại đây là lần đầu tiên chúng ta tham gia hội săn mùa thu của hoàng gia! Ngẫm lại thật hưng phấn.”

Tiểu Lô Tử vừa nói, vừa xoa xoa bàn tay, vẻ mặt kích động.

Mặc dù, bọn họ là thái giám, tới đây chẳng qua là hầu hạ chủ tử làm việc, chỉ là bản thân tới đây, tâm tình của mỗi người, khó tránh khỏi kích động hưng phấn.

Sau khi cùng Tiểu Quế Tử bọn họ nói chuyện phiếm vài câu, Đồng Nhạc Nhạc liền dặn dò những người khác chuẩn bị bữa tối, dỡ hàng linh tinh các loại.

Dù sao đi lại cả ngày, tất cả mọi người đói bụng bây giờ dùng cơm là quan trọng nhất.

Hơn nữa, những nô tài này có thể chịu đói, chủ tử nhà bọn họ cũng không thể bị đói đâu!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức sắp đặt những người khác làm việc.

Đóng trại, nấu cơm.

Lần này, đến hội săn bắn hoàng gia, quan gia đệ tử đại thần cung nữ thái giám thị vệ lại thêm Huyền Lăng Thương và hoàng tôn quý tộc, ước chừng có hơn ba trăm người!

Người nhiều, hiệu suất cũng mau!

Không bao lâu, vốn chỉ thấy khoảng không bao la trên cỏ, một loạt doanh trướng được dựng lên.

*doanh trướng: lều trại

Chỗ Ngự Thiện Phòng tạm thời, lúc này cũng là khói bếp lượn lờ, thỉnh thoảng truyền đến âm thanh thái thịt, xào rau.

Không lâu lắm, từng đợt mùi thơm của cơm từ thật xa nhẹ nhàng bay tới.

Người thấy mùi thơm thức ăn làm ọi người thêm nhỏ dãi, bụng Đồng Nhạc Nhạc vô cùng phối hợp phát ra từng đợt âm thanh cô lỗ.

Đồng Nhạc Nhạc hít hít thiếu chút nữa nước miếng chảy ra, vừa bưng nước trà thơm mới pha, đi tới chỗ doanh trưởng của Huyền Lăng Thương.

Trước hội săn mùa thu hoàng gia, mọi người đều phải trải qua chọn lựa kỹ càng.

Tâm tư cẩn thận, động tác nhanh nhẹn.

Cho nên không được một hồi, doanh trưởng Huyền Lăng Thương, đơn giản dựng lên.

Lúc Đồng Nhạc Nhạc bưng trà thơm đi vào doanh trưởng, mắt nhưng nhẹ nhàng quét nhanh một lượt.

Chỉ thấy doanh trưởng này, chiếm diện tích ước chừng hơn một trăm căn phòng, trên mặt đất trải thảm màu đỏ. Vừa đi vào đó, thấy đặt hai hàng ghế gỗ, phía trước là một cái thư án, bên trên thư án, bày bút mực giấy nghiên bộ sách linh tinh các loại.

Nơi này là nơi bình thường Huyền Lăng Thương cùng đại thần bàn bạc và phê duyệt tấu chương.

Mà ở bên trái, chính là dùng màn che chia ra doanh trưởng làm hai.

Bên trong dùng bình phong chia cách, phía sau bình phong, chính là đặt một cái bồn tắm thật to. Phía trước có đặt một cái giường gỗ hoa lê chạm trổ hoa và cây cảnh , cùng cái gương lớn. . .

Lúc này, chỉ thấy Huyền Lăng Thương ngồi tại thư án, trên tay nắm chặt bút lông, nhũu mi chăm chú phê duyệt tấu chương.

Mặc kệ lúc nào ở đâu, Huyền Lăng Thương cũng không nhàn rỗi, cho dù là vào dịp hội săn mùa thu hoàng gia hiếm có, hắn cũng không rời sổ sách. Ngâm lại, Đồng Nhạc Nhạc vì hắn cảm thấy đau lòng không thôi.

Trong lòng suy nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc từ từ đi từng bước đến bên cạnh Huyền Lăng Thương, cầm ly trà thơm nhẹ nhàng đặt trên mặt thư án, thấy Huyền Lăng Thương đang cúi đầu xuống, chăm chú phê duyệt tấu chương, chỉ là, bên môi đã có chút khô khốc.

Bây giờ đã là cuối mùa thu, khí trời khô ráo.

Huyền Lăng Thương tuần tú mỹ nam tử như vậy, mỗi ngày vất vả như thế, da cũng có chút kém, nang nhìn cũng đau lòng chết.

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghĩ tới, lập tức, hé mở làn môi hồng, không hề nghĩ ngợi, mở miệng nhẹ nhàng nói nhỏ.

“Hoàng thượng, uống trước một ngụm trà nhuận yết hầu đi! ?”

Nghe được lời Đồng Nhạc Nhạc, vốn Huyền Lăng Thương đang lúc chăm chú phê duyệt tấu chương, bút lông trên tay dừng lại, lập tức, khuôn mặt tuần tú như chạm khắc chậm rãi ngược lên nhìn Đồng Nhạc Nhạc .

Lúc nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc không biết đứng ở bên cạnh mình khi nào, huyết mâu của Huyền Lăng Thương thoáng lóe lên một cái.

Lập tức, chậm rãi để bút lông trong tay xuống, sau đó bưng lên trà thơm được đặt trên bàn, nhẹ nhàng mở nắp ly trà, thổi nhẹ một chút, rồi mới từ từ nhấp một ngụm.

Thấy Huyền Lăng Thương ngay cả động tác uống trà, đều cẩn thận, tao nhã như vậy, Đồng Nhạc Nhạc nhìn đến mê muội .

Trong lúc nhất thời, cả bên trong doanh trưởng, đều không ai nói gì, im ắng, khiến cho tiếng người bên ngoài không khỏi chậm rãi truyền vào.

Có lẽ là hiếm khi được đến nơi đây nên tâm tình của mọi người khó tránh khỏi kích động. Cho nên bên ngoài thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười sung sướng và tiếng ồn ào, làm cho người khác nghe qua tâm tình không khỏi vui vẻ theo.

Nghe bên ngoài tiếng vui cười, khoe miệng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhẹ nhàng cong lên một cái, gặp lại giờ phút này Huyền Lăng Thương đang ngồi ở tại đây phê duyệt tấu chương, hàng lông mày tuyệt đẹp kia khẽ cau lại.

Mọi người đến nơi đây, đều là mở rộng lòng, dự tính thư giãn một phen thật tốt.

Chỉ có nam nhân trước mắt này, bao giờ cũng phê duyệt tấu chương, quan tâm quốc gia đại sự.

Còn nữa, lông mày hắn luôn nhẹ nhàng nhíu lại, một bộ dáng tâm sự nặng nề, nhìn thấy thật sự khó chịu.

Người trong thế gian đều cho là, hoàng đế đều là người hạnh phúc nhất trên thế giới

Cho là Hoàng thượng có được quyền lợi cao nhất, của cải không đếm hết, và có được đại quyền hành sát sinh mọi người.

Chỉ là, ai biết đến nỗi đau khổ trong lòng phía sau hoàng đế ?

Nghĩ đến Huyền Lăng Thương, tuổi còn trẻ, hai mươi lăm đúng là thời điểm khí phách tràn trề, chẳng qua, hắn có quyền lợi cao nhất, lại giống như một loại xiềng xích, chông chênh nặng nề. . .

Ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc càng nhìn phía Huyền Lăng Thương, càng phát ra tia đau lòng.

Nếu như có thể, nàng thật muốn vì hắn chia sẻ một chút phiền não và lo buồn, cho hắn được vui vẻ và hạnh phúc.

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vì Huyền Lăng Thương mà đau lòng, làn môi hồng hé ra, mở ra tiếng thở dài nhẹ nhàng từ trong miệng nàng tràn ra.

Mặc dù, thở dài một tiếng nhẹ nhàng, nhưng mà, bên trong doanh trường im lặng lại càng rõ ràng.

Huyền Lăng Thương vốn đang lẳng lặng thưởng thức trà thơm, đột nhiên nghe được bên cạnh xuất hiện tiếng thở dài, gương mặt tuấn tú sững sốt, lập tức đôi huyết mâu động lòng người ngược lên, nhìn Đồng Nhạc Nhạc.

Khi thấy nét mặt của tiểu thái giám bên cạnh, huyết mâu của Huyền Lăng Thương không khỏi ngẩn ra

227. Chương 230: Chương 124-3 : Người Vì Sao Lại Nhìn Trầm Như Vậy

Edit : Angelina Yang

Bởi vì, tiểu thái giám bên cạnh dường như không biết suy nghĩ cái gì mà hàng mi đẹp đẽ kia không khỏi nhẹ nhàng nhíu lại. Ánh mắt đang nhìn hắn, càng là không che dấu chút nào sự đau lòng và thương tiếc. . .

Đau lòng! ? Thương tiếc! ?

Thấy vậy, trong lòng Huyền Lăng Thương giật nảy lên một cái.

Dù sao, đã sống nhiều năm như vậy, ánh mắt của mọi người nhìn hắn có rất nhiều kiểu.

E ngại, kính sợ, hết sức lo lắng, a dua nịnh nọt, chỉ là lại không có đau lòng và thương tiếc.

Cái này vẫn là lần đầu tiên, hắn từ trong mắt một tiểu thái giám, nhìn thấy sự đau lòng và thương xót từ tâm can đối với mình .

Thấy vậy, huyết mâu của Huyền Lăng Thương không khỏi nhẹ nhàng lóe ra một phen, lập tức, bạc môi hé mở, mở miệng hỏi .

“Tiểu Nhạc Tử, vì sao ngươi nhìn trầm như vậy! ?”

“A! ?”

Nghe được âm thanh bất thành linh của Huyền Lăng Thương , Đồng Nhạc Nhạc vốn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình , gương mặt đầu tiên là sửng sốt, lập tức hé mở làn môi hồng, ngẩn người hỏi ngược lại.

“Nô tài thấy Hoàng thượng thế nào a ! ?”

Vừa rồi Đồng Nhạc Nhạc một mực nhìn Huyền Lăng Thương, lại chưa bao giờ từng phát hiện ánh mắt của mình nhìn Huyền Lăng Thương là như thế nào.

Hiện nay, nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc đúng là ngây ngẩn cả người, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương càng là tràn đầy nghi hoặc không giải thích được.

Huyền Lăng Thương nhìn thấy dáng vẻ không giải thích được của Đồng Nhạc Nhạc, huyết mâu đầu tiên là nhẹ nhàng lóe ra một phen. Lập tức, hần liền để ly trà thơm trong tay xuống, ngả cả người về hướng phía sau tựa vào thành ghế .

Các ngón mảnh dẻ trên hai tay, giờ phút này liền khép lại chung một chỗ, chống ở trên đùi .

Ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc , càng là mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu và sâu sắc khó lường.

“Mới rồi, ánh mắt ngươi nhìn trầm có đồng tình, thương tiếc. Trầm thật sự hiếu kỳ , tại sao ngươi lại nhìn trầm như vậy! ?”

“A! ?”

Nghe được câu hỏi của Huyền Lăng Thương , trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi giật nảy lên một cái.

Đau lòng, thương tiếc! ?

Làm thế nào suy nghĩ của nàng nghĩ, liền biểu lộ rành rành ở trên mặt nàng như vậy ! ? Hay là , nam nhân trước mắt này có ánh mắt quá mức sắc bén, có thể hiểu rõ tất cả! ?

Trong lòng âm thầm kinh ngạc, giờ phút này, nàng nhìn Huyền Lăng Thương đang ngồi ở trước mặt, vẻ mặt dù bận vẫn ung dung, đang chờ đợi nàng trả lời .

Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy gương mặt cứng đờ, đôi mắt hiện ra vài phần lúng ta lúng túng không biết làm sao . Đầu tiên là nhẹ nhàng liếc nhìn hai bên một cái, lập tức mặt mũi liền cứng lại, mở miệng nói ra chi tiết.

“Thỉnh Hoàng thượng thứ tội, đó là nô tài không có lòng dạ . Chỉ là, nô tài nhìn thấy khi mọi người tới đây, đều vô cùng hưng phấn, hài lòng, ngoài tiếng cười cũng không có gì khác. Nhưng mà Hoàng thượng ngài, dù sau khi tới đây , hay là đi trong hoàng cung thì vẫn thế, không ngừng phê duyệt tấu chương. Hoàng thượng, lần này đây, chúng ta sẽ đến khu vực săn bắn thú của hoàng gia, cũng nên thật buông lỏng một phen . Bằng không, Hoàng thượng ngài sẽ bị mệt mỏi . . .”

Nói xong lời cuối cùng, ánh mắt của Đồng Nhạc Nhạc nhìn Huyền Lăng Thương , càng là kim lòng không đậu mà mang vẻ cầu khẩn.

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói những lời này, nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ đủ điều ỉnh. Nhìn lo lắng dáng vẻ của nàng, Huyền Lăng Thương nghe vậy, trong lòng không khỏi nhói lên một cái.

Dù sao, đã sống nhiều năm như vậy, nhưng vẫn là lần đầu tiên có người nói với hần những lời như vậy.

Cũng là lần đầu tiên có người quan tâm như thế đến hần. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Lăng Thương nhói lên một cái, phẳng phất trong lòng có một hòn đá nhỏ, nhẹ nhàng rơi xuống chính giữa mặt hồ vốn tĩnh lặng không có chuyện gì xảy ra . . .

Trong lòng rung động, Huyền Lăng Thương đầu tiên là nhẹ nhàng mấp máy bạc môi. Sau đó, cả người liền phút chốc lập tức đứng lên từ trên mặt ghế.

Nhìn thấy Huyền Lăng Thương đột nhiên đứng lên , trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt. Ánh mắt tràn đầy nghi hoặc kia, càng là nhìn chăm chăm vào nam nhân.

Nàng liền thấy khoe miệng nam nhân bỗng nhiên cong lên một cái, một nụ cười thấp thoáng liền xuất hiện ở khoe miệng nam nhân.

“Đi! Chúng ta đi cưới ngựa thôi!”

“Ách . . .”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, gương mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức liền trở nên rạng rỡ, khoe miệng cong lên một cái, vội vàng không ngừng gật đầu cười nói.

“Hảo! Hoàng thượng!”

. . .

Cùng Huyền Lăng Thương giục ngựa lao nhanh một lúc lâu, là cũng đến lúc bữa tối .

Sau khi Đồng Nhạc Nhạc hầu hạ Huyền Lăng Thương dùng bữa xong, nàng liền cũng đi ăn cơm chiều .

Bởi vì là đang ở ngoài cung , cái gì cũng không bằng hoàng cung. Cho nên bữa cơm chiều này, thức ăn không tính thịnh soạn. Nhưng mà có lẽ là do quá đói , Đồng Nhạc Nhạc lại ăn đặc biệt ngon miệng. Sau khi ăn liền hai bát cơm lớn, nàng khiến cả Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử đều phải giật mình la lên không thôi.

Sau khi ăn cơm no , Đồng Nhạc Nhạc liền trở về doanh trường của mình, tắm rửa thay quần áo .

May là hiện tại ở trong hoàng cung nàng có chức vị không thấp, cho nên mới không cần chen chúc với các thái giám trong cùng một doanh trường. Nàng còn có thể có bồn tắm, có khả năng tắm rửa thoải mái.

Nhưng mà nơi này không giống ở trong cung , ở bên trong doanh trường này chính là không có cửa. Vì an toàn thuận tiện, Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng tắm rồi lau khô, liền mặc trang phục đầy đủ, sau đó liền lên giường đi ngủ .

Bởi vì là quá mệt mỏi, Đồng Nhạc Nhạc cơ hồ là vừa mới nằm ở trên giường, không được một khắc, liền bắt đầu ngáy khò khò.

Hôm sau, Đồng Nhạc Nhạc thức dậy thật sớm , sau đó nhanh chóng rửa mặt một lượt, liền tới doanh trường của Huyền Lăng Thương , bắt đầu giúp Huyền Lăng Thương rửa mặt thay quần áo .

Đợi mặc xong cho Huyền Lăng Thương , sau khi lại chải qua búi tóc, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cẩn thận đánh giá nam nhân tuấn tú đang đứng trước người .

Chỉ thấy hôm nay nam nhân mặc trên người không phải bộ long bào màu vàng sáng kia, mà là một bộ trang phục kỵ sĩ màu vàng sáng bó sát người!

Trên mặt bộ trang phục kỵ sĩ có dùng chỉ bạc kim tuyến để thêu nhiều đóa Tường Vân, còn trên long bào lại có thêu những con Ngũ Trảo Kim Long, cực kì tinh tế.

Trang phục bó chặt vào người, đã phác họa vô cùng tinh tế dáng người mảnh dẻ của nam nhân to lớn kia .

Lưng dài vai rộng , hai chân thẳng tắp, thân cao hơn một thước chín, vóc người mảnh dẻ to lớn hoàn mỹ. Đó thật sự là tiêu chuẩn của dáng người làm mẫu, cho dù có mặc cái gì thì đều dễ nhìn như vậy !

Mái tóc dài đen nhánh kia, giờ phút này dùng một đai vấn tóc màu vàng sáng có đính hồng bảo thạch đã thắt chặt lại thành một cái đuôi ngựa. Nó thắt búi cao cao lên đỉnh đầu , khiến cho gương mặt nam nhân kia , nhìn qua, càng thêm vẻ cương nghị hoàn mỹ.

Mây kiếm huyết mâu mũi thẳng bạc môi, mỗi một chỗ đều hoàn mỹ không chê vào đâu được, đẹp mắt làm cho người ta không rời mắt nổi!

Nam nhân giờ phút này, liền đứng ở trước gương, quả nhiên cũng là một dáng vẻ sang trọng bức người, gọn gàng linh hoạt!

Nhìn thấy Huyền Lăng Thương mặc một bộ trang phục kị sĩ đầy vẻ soái khí như thế , trong mắt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi xẹt qua một tia kinh ngạc.

Cũng không biết, sau này phải là một nữ nhân xuất sắc ưu tú như thế nào , mới có thể kết hôn được với nam nhân trước mắt này . . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhuốm vài phần buồn bã.

Nghĩ đến thân phận của mình hiện nay , trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi xuất hiện vài phần khó chịu.

Cũng không biết, giống như bây giờ, thời gian làm bạn với nam nhân bên cạnh, còn có thể có bao nhiêu thời gian.

Nàng thật sự sợ hãi, có một ngày thân phận của mình bị bại lộ. . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cúi đầu xuống, trên mặt hiện lên vài phần lo buồn.

Huyền Lăng Thương vốn đang chỉnh lý ống tay áo, huyết mâu cúi xuống, vừa lúc nhìn thấy được vẻ buồn rầu thấp thoáng trên mặt tiểu thái giám bên cạnh .

Thấy vậy, huyết mâu của Huyền Lăng Thương không khỏi lóe ra một cái. Nhưng mà, còn không đợi hắn nói thêm điều gì, một giọng nói tràn đầy hưng phấn kích động hoan hỉ , liền phút chốc vọng vào từ bên ngoài doanh trướng .

“Hoàng huynh, huynh đã khỏe chưa a!”

Cùng với một âm thanh quen thuộc truyền đến, một thiếu niên mặc trang phục kị sĩ màu xanh da trời bó sát người liền chạy vào nhanh như chớp giạt .

228. Chương 231: Chương 125-1: Sân Thú

Edit : be ngok

Bây giờ đang là sáng sớm. Ánh hừng đông ấm áp rực rỡ bao trùm lên khắp cả không gian.

Thiếu niên một thân kị giáp xanh lam bó sát người, thân hình cao to được phô bày một cách hoàn mỹ.

Cổ áo và tay áo được thêu những đóa Tường Vân bằng tơ bạc, Yêu Đái cùng màu làm cho hắn thêm một phần quý phái.

Gương mặt tuấn tú kia, giờ phút này đang tràn đầy tinh thần phấn chấn, nhiệt huyết, vô cùng sức sống.

Mà người này không phải ai khác mà chính là Hồn thể Tiểu ma vương Huyền Lăng Phong.

Thấy Huyền Lăng Phong bước tới, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt. Mặc dù nàng thật sự không thích hắn cho lắm ,song vì địa vị thân phận, nàng đành phải hành lễ giống như người khác.

“Khấu kiến Thập Tam Vương>”

Nghe được những lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong kiêu ngạo , con ngươi lướt tới Đồng Nhạc Nhạc quét một vòng, sau đó lạnh nhạt hăm hừ một tiếng, hất mặt lên trời.

Bộ dạng kia, hiển nhiên là vẫn còn để bụng chuyện lần trước.

Bỗng dưng nhận ra trước mặt là gương mặt lạnh như băng của Huyền Lăng Thương , Huyền Lăng Phong đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức mở miệng.

“Bình thân cả đi.”

“Tạ thập tam vương gia.”

Thấy Huyền Lăng Phong nói như vậy, mọi người vội vàng đứng dậy.

Giờ phút này, Huyền Lăng Phong mặt mày kích động chạy tới trước mặt Huyền Lăng Thương, nhìn thấy hoàng huynh một thân kỵ giáp oai phong, trên mặt không che dấu nổi kích động.

“Hoàng huynh, mọi thứ chuẩn bị xong chưa!? nhanh một chút xuất phát đi. Đệ ngựa tay lắm rồi. Lần này nhất định phải bắt được một đầu hắc gấu thật to cho hoàng huynh xem.”

Huyền Lăng Phong mặt mày kích động mở miệng nói.

Nhìn thấy tâm trạng kích động không thể chờ đợi được của Hắc, bực môi Huyền Lăng Thương chỉ khẽ nhếch một cái, nhẹ nhàng mở miệng nói.

“Người năm nào cũng nói như vậy, mà nhiều lần cũng chỉ được một cái đầu hươu sao thôi!!!”

“ách...”

Những lời chế nhạo này của Huyền Lăng Thương hiển nhiên là khiến khuôn mặt tuần tú của Huyền Lăng Phong không khỏi buồn bực.

Bất giác, khóe mắt quét nhanh một lượt, thấy Đồng Nhạc nhạc vẫn đang đứng ở một bên, bỗng dưng thấy tràn đầy tự tin, hít sâu lấy một hơi, vỗ ngực nói.

“Lần này không giống, đệ gần đây học cưỡi ngựa bắn cung ở quý phủ, ngay cả Hách Đức cũng nói là đệ có tiến bộ thần tốc đấy.”

Nói tới đây, Huyền Lăng Phong không che giấu nổi kiêu ngạo và đắc ý.

Thấy Huyền Lăng Phong bộ dáng như vậy, mắt Huyền Lăng Thương không khỏi ánh lên vài phần vui vẻ.

“Phải không!!!?” Huyền Lăng Thương mở miệng, giọng điệu nhẹ nhàng, mang theo vài phần nghi hoặc.

Nghe vậy, Huyền Lăng Phong có hơi tức giận.

“Hoàng huynh, huynh phải tin đệ. Lần này đệ cam đoan, nếu không bắt được đầu hắc gấu, đệ sẽ tay không trở về.”

Thấy bộ dáng trẻ con tức giận của Huyền Lăng Phong, Huyền Lăng Thương chỉ cười không nói.

Mà ngay cả đứng một bên như Đồng Nhạc Nhạc nghe được những lời này của Huyền Lăng Phong, trong lòng quả thực cũng không tin.

Mất nhưng nhẹ nhàng hướng tới trên người Huyền Lăng Phong quét một cái, chỉ thấy một đoạn thời gian không cùng hắc gặp mặt, quả thực hắc có cao hơn một chút.

Mà cũng chẳng có gì kì quái, đây vốn là giai đoạn hắc phát triển về chiều cao. Hơn nữa Huyền Lăng Thương cũng cao hơn một mét chín, Huyền Lăng Phong chắc chắn cũng chẳng thấp hơn là bao.

Cao một mét tám, thân mặc kỵ giáp bó sát xanh lam khiến Huyền Lăng Phong hắc càng trở nên oai phong.

Gương mặt tuần tú kia, làn da trắng nõn hiếm thấy nay thay bằng làn da bánh mật nâu sẫm khiến hắc so với trước kia càng trở nên nam tính hơn nhiều.

Chỉ là, nếu trên gương mặt kia không có thái độ kiêu ngạo khiến người muốn đánh có lẽ càng được yêu thích hơn.

Đồng Nhạc Nhạc lặng lẽ suy nghĩ.

Bỗng nhiên, Huyền Lăng Thương bực môi hé mở, liền nói.

“Thôi được rồi, không nói nữa, chúng ta xuất phát thôi.”

Vừa dứt lời, Huyền Lăng Thương liền dẫn đầu đi ra khỏi trướng. Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc đương nhiên là bước theo phía sau.

Chỉ có điều, vào ngay lúc này, bên cạnh lại xuất hiện một đạo bóng dáng hung hăng xô nàng một cái.

Đồng Nhạc Nhạc không có đề phòng nên bị đẩy lùi hai bước, may mà chỉ bị lùi hai bước thôi chứ chưa bị ngã sấp xuống.

Nhưng như vậy cũng đủ để dọa nàng sợ mất mặt rồi.

Đảo mắt nhìn quanh một lượt, tìm xem là người nào cố ý xô nàng. Không ngoài dự kiến liền bắt gặp ánh mắt khinh thường của Huyền Lăng Phong

Huyền Lăng Phong lúc này đang là bộ dáng mặt hướng lên trời, hừ mũi khinh thường. tức chết...thật là muốn đánh mà!!!

Đồng Nhạc Nhạc nghiêng răng kèn kẹt, trong lòng thầm nghĩ. Nếu như có cơ hội nhất định phải cho hắn đẹp mặt.

Hừ.cho người ngã chết!

Đồng Nhạc Nhạc vừa nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ, vừa dùng ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm Huyền Lăng Phong , chỉ còn thiếu nước đục một cái lỗ sau lưng hắn .

Đối với mặt mày nghiêng răng treo treo của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong lại vờ như không thấy. Giờ phút này trong đầu hắn toàn là hình ảnh hắn bắt được một cái đầu gối thật to tại hội săn hoàng gia ,đây là giấc mộng từ nhỏ của hắn a.

Hằng năm, hắn đều mang lý tưởng này đến hội săn, chỉ có điều mãi vẫn chưa lần nào thực hiện được!

Có điều, lần này hắn vô cùng tự tin. Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong hưng phấn bước theo Huyền Lăng Thương ra khỏi doanh trướng.

229. Chương 232: Chương 125-2: Săn Thú

Tại hội săn hoàng gia mùa thu lần này, tất cả có hơn ba trăm người. Nhưng kì thực không tính thị vệ, cung nhân các loại, thì quan gia và con cháu các đại thần trong triều cũng chỉ có hơn một trăm người thôi.

Trong lúc nhóm người Đồng Nhạc Nhạc đi đến trên bãi cỏ rộng, ở đó sớm đã kín hết chỗ.

Đưa mắt nhìn khắp một vòng, phát hiện ở đây mọi người đều mặc kị giáp bó sát, nam nam nữ nữ xếp thành hàng, phần lớn đều là người trẻ tuổi.

Bởi vì tổ tiên Linh Nhạc quốc gây dựng thiên hạ từ trên lưng ngựa, cho nên từ lâu đã nhắc nhở con cháu đời sau, nhất định phải tinh thông cưỡi ngựa bắn cung, không chỉ để rèn luyện sức khỏe mà còn để bảo vệ quốc gia.

Chính vì vậy, cho tới nay, các hoàng đế mỗi đời đều nhân dịp hội săn hoàng gia mùa thu quan sát biểu hiện mỗi người, nếu như thành tích xuất sắc còn có thể thăng quan tiến chức.

Cho nên, mỗi khi hội săn hoàng gia tới, các quan viên đại thần và con cháu hoàng gia đến tham gia đều có chung một mục đích.

Lần này, nếu tại hội săn có biểu hiện tốt,có thể bộc lộ sở trường của mình, chắc chắn sẽ được hoàng thượng ban thưởng lớn.

Đồng Nhạc Nhạc đi theo phía sau Huyền Lăng Thương quan sát bốn phía, ánh mắt quét một vòng, bỗng rơi vào bộ hồng y(y phục màu đỏ) kị giáp của một nữ tử.

Chỉ thấy nữ nhân này, một thân màu đỏ kị giáp bó sát đã nhuần huyễn phác họa dáng người hoàn hảo.

Không chỉ vậy, ở chỗ ngực áo còn không ít chỗ hở, khiến làn da trắng như tuyết, khoả ngực rất tròn không keo kiệt chút nào lộ ra ngoài.

Không ít ánh mắt xung quanh dừng trên ngực nàng.....

Nữ nhân này, dáng người nóng bỏng xinh đẹp, gương mặt quyến rũ động lòng người, đứng giữa đám người nam nam nữ nữ thật là có phần nổi bật .

Mà người này không phải ai khác chính là An Y Na.

Có điều, nàng ta lúc này đối với ánh mắt có hâm mộ, có kinh ngạc, có ghen tị, có si mê của những người xung quanh không chút nào để ý, thứ đang thu hút tầm mắt nàng chính là người đang đi tới bên này-Huyền Lăng Thương.

Mà ánh mắt lưu thủy của nàng ta quả thực giống với ánh mắt oán phụ thâm cung mong chờ hoàng đế đến sủng hạnh.

Chỉ tiếc, Huyền Lăng Thương đối với ánh mắt động lòng người và bộ trang phục rực rỡ kia, một chút cũng không thèm để ý.

Sau khi nhận ngựa từ thị vệ, hần đầu tiên là nhẹ nhàng vuốt ve đầu của chúng, sau đó đập nhẹ mũi chân lên bàn đạp, thoắt chốc đã tiêu sái lưu loát nhảy lên lưng tuần mã.

Sau khi yên vị , Huyền Lăng Thương mở miệng công bố phần thưởng cao nhất tại hội săn lần này. Rồi cổ động lòng người một lúc . Tiếp theo , một tiếng tiếng gõ chiêng lanh lảnh vang lên . Sau một khắc, mọi người đều lên ngựa , chạy về hướng rừng rậm ở phía trước .

Cùng với một hồi tiếng vó ngựa rầm rập vang lên, trên khoảng đất vốn đầy người, nay một bóng dáng cũng không còn.

Nhìn thấy mọi người đều cưỡi ngựa vào rừng săn thú, ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc càng thêm hâm mộ, có phần chờ mong.

Thật hy vọng chính mình cũng có thể giống như bọn họ, cưỡi ngựa thượng hạng rong ruổi và săn thú.

Chỉ tiếc nàng hiện tại, cứ coi như học xong cưỡi ngựa cũng không thể cùng bọn họ vào rừng săn thú được... haizz

Ai,...đã là mệnh thì đành chấp nhận thôi, ai kêu nàng chỉ là một thái giám đây.

Nghĩ vậy, Đồng Nhạc Nhạc là thở dài một cái rồi lập tức xoay người đến doanh trường bên kia chuẩn bị đồ ăn để khi Huyền Lăng Thương trở về mọi thứ đều sẵn sàng.

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc đang mải mê suy nghĩ, đột nhiên phía sau vang lên một hồi vó ngựa, ngay sau đó là một giọng nói mềm mỏng dễ nghe thốt lên.

“Tiểu Nhạc Tử.”

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi quay đầu lại, thấy người phía sau trên mặt không khỏi sưng sốt.

“Vương gia, ngài thế nào còn ở đây.”

Đồng Nhạc Nhạc hé mở làn môi hồng, cơ hồ không cần nghĩ ngợi liền lập tức hỏi.

Dù sao, mới vừa rồi khi Huyền Lăng Thương ra lệnh, tất cả mọi người đều hướng rừng rậm chạy đi giống như sợ hãi kẻ khác sẽ đoạt hết mồi săn của mình, mà hiện nay, trước mắt nàng lại là một nam nhân đang yên vị trên một thượng cấp tuần mã . Đồng Nhạc Nhạc thấy trước mắt sáng ngời.

Chỉ thấy nam tử này đang cưỡi trên con ngựa Truy Phong, kị giáp cũng không giống với tất cả mọi người trong này, đó là một trường sam trắng như tuyết.

Cổ áo và ống tay áo được chỉ bạc thêu thành nhiều đóa bạch ngọc lan tinh xảo, gió nhẹ thổi bay tay áo, khiến những đóa hoa kia theo gió đong đưa trông vừa sống động lại vừa tao nhã.

Một mái tóc dài đen nhánh rủ đến tận hông, được sợi dây màu trắng buộc nhẹ nhàng phía sau, còn tại để xõa trên vai.

Gió thu phe phẩy, thổi mái tóc nhẹ bay , một vài sợi nghịch ngợm khẽ lướt qua gương mặt tuần tú khiến cho nam nhân thêm phần tao nhã, xinh đẹp.

Ánh mặt trời êm dịu thẳng tắp chiếu trên người nam nhân khiến hắn phảng phất thêm một phần tỏa sáng. Nam nhân giờ phút này cười trên một con tuần mã thượng hạng. Bạch y bạch mã, lại thêm dung mạo tuấn tú vô song, khí tức ôn thuận như ngọc đủ để tất cả nam nữ trong thiên hạ phải điên cuồng.

Bạch mã vương tử trong truyện xưa cũng chỉ đến thế là cùng.

Nghĩ đến đây, ánh mắt, Đồng Nhạc Nhạc nhìn về phía Lan Lăng Thiệu Giác mang theo vài phần hoan hỉ, cũng có vài phần kinh ngạc.

Hé mở làn môi hồng, Đồng Nhạc Nhạc liền mở miệng nói.

“Vương gia, những người khác đều đã vào rừng săn thú, ngài tại sao vẫn còn chưa đi vậy?”

Nghe thấy Đồng Nhạc Nhạc hỏi, khóe miệng Lan Lăng Thiệu Giác chỉ nhẹ nhàng cười một cái, lập tức mở miệng.

“Hội săn hoàng gia mùa thu năm nào cũng có, náo nhiệt năm nào cũng như nhau...”

“A, thì ra là vậy.”

Nghe được những lời này, Đồng Nhạc Nhạc tỏ vẻ hiểu rõ gật đầu.

Lăng Thiệu Giác lớn lên cùng Huyền Lăng Thương, là người có địa vị cùng thân phận, hàng năm đều có thể tham gia hội săn, hắn nói như vậy cũng là có căn cứ đi.

Chỉ là nàng đây, học xong cưỡi ngựa cũng không thể đi theo cùng săn thú, nghĩ lại cũng có vài phần uể oải cùng bất đắc dĩ.

Có lẽ thấy được vẻ mặt này của Đồng Nhạc Nhạc, con người Lan Lăng Thiệu Giác không khỏi lóe lên một cái, hé mở là môi hồng, lên tiếng.

“Tiểu Nhạc Tử, Người đang có tâm sự gì sao, hay là đang giận bốn vương chuyện gì???”

Nói đến đây, Lăng Thiệu Giác nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc, ánh mắt mang theo vài phần xin lỗi

230. Chương 233: Chương 125-3: Săn Thú

“Thật xin lỗi, Tiểu Nhạc Tử, lần trước bốn vương có hứa dạy người học cưỡi ngựa, nhưng thật sự bốn vương có chút công chuyện, cho nên không thể dạy người được.”

Nghe được những lời này, lại thấy vẻ mặt xin lỗi của hắn, Đồng Nhạc Nhạc lập tức lắc đầu như đảo tỏi.

“Vương gia, kì thật ngài không cần xin lỗi nô tài, vương gia là người hoàng thượng tín nhiệm nhất, đương nhiên bận chuyện quốc gia đại sự. Nô tài hiểu rõ nên cũng không có giận vương gia, hơn nữa nô tài cũng học xong cưỡi ngựa rồi.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng đáp.

Đột trước, Lan Lăng Thiệu Giác cũng phất người báo ỉnh biết hắn có việc bận không thể đến được, chính vì vậy Đồng Nhạc Nhạc cũng không oán trách gì.

Dù sao muốn người bận rộn như Lan Lăng Thiệu Giác đến cả lúc nghỉ ngơi bình thường cũng không có lại tới dạy nàng tập cưỡi ngựa thì có hơi...ách...quá đáng.

Chỉ là, tấm lòng của hắn thật cũng khiến cho nàng vô cùng cảm động.

Lan Lăng Thiệu Giác thấy nàng không có giận hắn lên mới thở phào một hơi.

“Ha ha, vậy thì tốt rồi, Bốn vương liên yên tâm, chỉ là, Tiểu Nhạc Tử, người giống như đang có tâm sự, rốt cuộc là làm sao vậy...hay là gặp phải vấn đề gì phiền não, nói ra đi, có thể Bốn vương sẽ giúp được người đấy.”

Nghe được những lời này của Lan Lăng Thiệu Giác, trong lòng biết hắn thật tâm đối tốt với mình, Đồng Nhạc Nhạc cảm động.

“Kì thật nô tài chỉ có điểm chán nản, thật vất vả mới học xong cưỡi ngựa, nhưng cũng không thể giống người khác vào rừng săn thú. Ai...”

Tuy nói là vào rừng săn thú, kì thật nàng chỉ cần chính mình cưỡi ngựa xem người khác săn thú cũng là là tốt lắm rồi. Chỉ tiếc...

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thấy mắt mát, đầu cúi xuống, hai tay nhỏ bé không tự chủ vịn vào mép áo.

Nghe được những lời này của Đồng Nhạc Nhạc lại thấy vẻ mắt mát của hần, con người xinh đẹp của Lan Lăng Thiệu Giác không khỏi lóe lên một phen, khóe miệng khẽ nhếch một cái, mở miệng tươi cười nói.

“Tiểu Nhạc Tử, vậy ngươi phải đi sát phía sau ta, ngàn vạn lần không được để bị lạc. Dù sao ngươi đối với nơi này cũng không quen thuộc, trong rừng có rất nhiều xà độc mãng thú linh tinh, hơn nữa trong rừng sâu còn có gấu đen và cọp, cực kì nguy hiểm. Ngươi mới học xong cưỡi ngựa, ngàn vạn lần không nên đi vào đấy.”

Biết Lan Lăng Thiệu Giác đang lo lắng cho sự an toàn của mình, Đồng Nhạc Nhạc cảm động muốn rớt nước mắt, lập tức gạt đầu như đã tối.

“Dạ, nô tài đồng ý với người, nhất định một tác cũng không dờ, xin vương gia cứ yên tâm.”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc cam đoan, Lan Lăng Thiệu Giác mới nhẹ nhàng gạt đầu, lập tức vùng vằng tiên, giục ngựa chạy đi.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc cũng vùng vằng tiên, lập tức đuổi theo phía sau.

Có lẽ vì biết Đồng Nhạc Nhạc mới học cưỡi ngựa, tốc độ cũng không nhanh lắm nên Lan Lăng Thiệu Giác cũng chạy tương đối chậm, để Đồng Nhạc Nhạc có thể đuổi theo phía sau.

Đồng Nhạc Nhạc vừa giục ngựa, vừa đảo mắt bốn phía. Chỉ thấy rừng cây này rất lớn, đưa mắt nhìn quanh một vòng phát hiện có rất nhiều cây cổ thụ mọc san sát, cành lá tươi tốt đan xen, che phủ ánh mặt trời. Càng chạy sâu trong rừng càng râm mát.

Bốn phía trong rừng còn không ngừng có tiếng vó ngựa lộc cộc, tiếng chim hót lanh lảnh khiến khu rừng vốn đang yên lặng bỗng trở nên vô cùng náo nhiệt.

Đi theo phía sau Lan Lăng Thiệu Giác, dọc đường đi Đồng Nhạc Nhạc còn thấy một vài chú hươu và thỏ hoang linh tinh. Mỗi lần thấy như vậy, nàng đều không kìm được vui mừng hô lên thành tiếng.

“Vương gia, mau nhìn, đó là hươu sao đấy.”

Vốn tưởng Lan Lăng Thiệu Giác không biết, muốn để cho hần nhìn một chút, lại không ngờ hần đang dương cung bắn rồi. Chỉ là mỗi lần nàng vừa lên tiếng hươu sao các loại linh tinh đều bỏ chạy.

Thấy vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn đang kích động hưng phấn lập tức co rúm...

“Ôi... Hươu sao bị nô tài hù chạy mất rồi.”

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc thở dài bất đắc dĩ, khóe miệng Lan Lăng Thiệu Giác khẽ nhếch một cái, tựa tiểu phi tiểu, mở miệng nói.

“Không có việc gì, trong rừng còn rất nhiều động vật.”

“Dạ, vương gia cưỡi ngựa rất giỏi, khẳng định là có thu hoạch lớn, chỉ tiếc nô tài không biết bắn cung, nếu không cũng tự mình săn rồi.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói, tràn đầy kì vọng.

Lan Lăng Thiệu Giác thấy thái giám bên cạnh mặt đầy chờ mong con người lóe một cái, môi mỏng khẽ nhếch, mở miệng cười nói.

“Điều này có gì không thể, Bọn vương dạy người bắn cung là được rồi.”

“Cái gì, vương gia thật sẽ dạy nô tài bắn cung???!!!!”

Nghe được những lời này, mắt Đồng Nhạc Nhạc lập tức sáng ngời

231. Chương 234: Chương 126-1: Không Đúng

Edit : huyền trần 205

Nghe đến chính mình một tay cầm cung, một tay cầm mũi tên, nhắm vào con mồi, dáng vẻ kia, nhất định uy phong lẫm liệt, rất soái khí!

Càng muốn, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng kích động.

Còn có một đôi mắt xinh đẹp sáng ngời, cực kì rạng rỡ. Giống như một đôi mắt mã não đen tuyền xinh đẹp, ở dưới ánh mặt trời, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, rất chói mắt!

Nhưng nàng lại không biết, dáng vẻ của mình bây giờ vui tươi như vậy, rơi vào trong mắt Lan Lăng Thiệu Giác ở bên cạnh, làm cho Lan Lăng Thiệu Giác nhìn đến ngây dại.

Cho tới nay, Lan Lăng Thiệu Giác cũng biết, tiểu thái giám trước mắt này, dáng dấp phi thường tốt.

Đặc biệt, tiểu thái giám này tâm địa tốt, không có ý đồ gì. Trong lòng có cái gì, sẽ hiện lên đầy đủ trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo kia.

Hơn nữa, tiểu thái giám này, đặc biệt dễ thỏa mãn, coi dù là chuyện nho nhỏ, cũng sẽ khiến cho hắn vui mừng vô cùng.

Giống như hiện tại vậy!

Cưỡi ngựa bắn cung đối với hắn mà nói, đã sớm thành thạo, cho nên cũng không cảm thấy cái gì.

Nhưng mà tiểu thái giám trước mắt này, vừa nghe thấy mình nói muốn dạy hắn cách bắn cung, liền vui vẻ giống như nhặt được vàng vậy.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo kia, chân mày giãn ra, đôi môi gợi lên một nụ cười sáng lạn, lộ ra một hàm răng trắng lóa đều tăm tắp.

Thu hút cái nhìn của người ta nhất, vẫn là đôi mắt to đen trắng rõ ràng.

Lan Lăng Thiệu Giác có lẽ là lần đầu tiên thấy một đôi mắt xinh đẹp vậy!

Đường nét hoàn mỹ, hàng mi dài dày cong vút, giống như một mái hiên đen bóng, phủ xuống mi mắt hắn hai bóng râm mát. Nó khiến cho tiểu thái giám trước mắt này nhìn qua càng thêm tinh xảo mê người.

Mà ở trong đôi mắt đen trắng rõ ràng, càng hiện rõ trong veo, tinh khiết, giống như nước suối trong suốt nhất thế gian vậy, có thể gột rửa tất cả ô uế.

Còn có nụ cười vui sướng hồn nhiên kia, ngọt ngào như thế, làm cho người ta nhìn, chỉ cảm thấy trong lòng giống như được thoa mật, tạo ra một cảm giác thật ngọt ngào. . .

Thấy vậy, Lan Lăng Thiệu Giác nhìn cũng ngây dại.

Đồng Nhạc Nhạc không biết tâm tư Lan Lăng Thiệu Giác, lúc này, trong lòng nàng đều chỉ nghĩ đến phương diện bắn cung.

May là trên lưng ngựa của nàng có cung và mũi tên, vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền lập tức cầm lấy cung, định học theo những người khác, giương cung bắn tên.

Chỉ là, lần đầu cầm lên thanh cung này, vẫn là có chút không quen.

Tay cầm cung, cũng có chút lệch lạc.

Thấy tư thế Đồng Nhạc Nhạc cầm cung, Lan Lăng Thiệu Giác không khỏi phục hồi tinh thần lại, trong mắt xẹt qua một nụ cười, lập tức mở miệng cười khẽ một tiếng.

“Ha ha, Tiểu Nhạc Tử, cung không phải cầm như vậy, người xem tư thế ta cầm cung.”

Vừa nói dứt lời, Lan Lăng Thiệu Giác liền một tay cầm cung, lại một tay cầm mũi tên, vừa làm mẫu, Lan Lăng Thiệu Giác vừa tỉ mỉ giảng giải thuật bắn cung và những chuyện phải chú ý.

Lan Lăng Thiệu Giác nói chuyện êm tai, hơn nữa rất có kiên nhẫn. Tất cả mọi chuyện, như thể hần đều sợ Đồng Nhạc Nhạc nghe không hiểu, cho nên nói vô cùng cặn kẽ.

Đợi Lan Lăng Thiệu Giác nói xong tất cả việc phải chú ý, đúng lúc này, giữa không trung đột nhiên bay ra một con chim nhỏ.

Chỉ thấy đầu con chim rất nhỏ, cự ly cũng xa, từ nơi này nhìn qua, chỉ có một điểm đen lớn.

Tuy là như thế, Lan Lăng Thiệu Giác cũng chĩa mũi tên về phía con chim đang không ngừng vỗ cánh bay cao kia.

“Tiểu Nhạc Tử, nhìn cho rõ !”

Nghe được lời này Lan Lăng Thiệu Giác, Đồng Nhạc Nhạc lập tức tập trung tinh thần dồn ánh mắt nhìn vào Lan Lăng Thiệu Giác.

Chỉ thấy lúc này, Lan Lăng Thiệu Giác đang một tay cầm cung, một tay nhắm mũi tên vào con chim.

Gương mặt tuấn tú như ngọc kia, lông mày khẽ cau lại, môi đỏ mọng khẽ mím lại, tràn đầy vẻ nghiêm túc.

Không biết từng nghe ai nói qua, người làm việc nghiêm túc, là mê người nhất!

Thật giống như Lan Lăng Thiệu Giác bây giờ vậy!

Gió thu phe phẩy, hất cho tay áo nam nhân tung bay, làm mái tóc đen sau lưng hần vẽ lên một đường cong duyên dáng.

Nam nhân mắt sáng như đuốc, ở trong hắc mâu ôn hòa kia có thêm vài phần chuyên chú và nghiêm túc mà bình thường không có .

Nam nhân vẫn im lặng duy trì tư thế gương cung, thần sắc nghiêm túc, quả nhiên cũng là một người như rồng như phượng, trích tiên vượt khỏi đời thường!

Nam nhân tốt đẹp như vậy, hình tượng tốt đẹp đã khắc ghi sâu sắc vào trong lòng Đồng Nhạc Nhạc, khiến cho Đồng Nhạc Nhạc khâm phục.

Thật sự là một người nam nhân tuấn mỹ hiếm có trên thế gian a!

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đang thán phục, chỉ nghe ‘Vèo’ một tiếng, mũi tên trên tay nam nhân đã bắn.

Cùng với ‘Vèo’ một tiếng, mũi tên kia đã lấy tốc độ nhanh như chớp, hướng tới con chim cách đó không xa .

Thấy vậy, ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc cũng liền nhanh chóng nhìn theo hướng cung tên bay đi, cho đến lúc, con chim vốn đang vỗ cánh bay lượn liền “bịch” một tiếng mà rơi xuống đất.

Thấy vậy, con người Đồng Nhạc Nhạc lập tức trừng lớn, mặt mày ngạc nhiên.

Sau một khắc, sau khi đợi Đồng Nhạc Nhạc phục hồi tinh thần lại, lập tức không nhịn được đưa tay vỗ tay hoan hô.

“Oa oa oa, Vương gia, người quá lợi hại! Cự ly xa, hơn nữa con chim kia nhỏ như vậy, còn bay nhanh, ngài thật cuộc là làm được như thế nào! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng giật mình la lên, ánh mắt nhìn phía Lan Lăng Thiệu Giác, cơ hồ là sùng bái .

Nhìn thấy ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc sùng bái, Lan Lăng Thiệu Giác khóe miệng chỉ là nhẹ nhàng nhếch một cái, cười khẽ nói.

“Ha hã, này có cái gì lợi hại! ? Tài bắn cung của Hoàng thượng, người cũng từng xem đi! ? Chúng ta vào lúc năm tuổi, liền cùng nhau luyện tập bắn cung, học thời gian dài, dĩ nhiên là giỏi.”

“Oa, năm tuổi liền bắt đầu học tập thuật bắn cung, cũng quá lợi hại đi! ?”

Nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác, Đồng Nhạc Nhạc vẻ mặt không dám tin.

Trong đầu, không khỏi liên tưởng một bức tranh như này.

Hai chú bé nho nhỏ, dáng dấp trắng trẻo mập mạp, trông cực kì khéo léo. Dáng dấp một tay cầm cung, một tay cầm mũi tên. Cũng không biết khi đó Huyền Lăng Thương, là ông cụ non giống như hiện tại, hay là giống như tiểu gạo nếp dễ thương này đây! ?

*Tiểu gạo nếp (Noemie), con gái của diễn viên Lưu Khải Uy cùng Dương Mịch sinh 1/6/ 2014 ở Hương Cảng. Bởi vì vừa vụn ra đời tại tiết đoàn ngọc, cho nên nhũ danh gọi là tiểu gạo nếp, sau thành từ chỉ đứa bé

Nghĩ tới đây, nụ cười ở khóe miệng Đồng Nhạc Nhạc càng tỏ ra rạng rỡ.

Thực sự muốn nhìn một chút, Huyền Lăng Thương khi còn bé, rốt cuộc là có dáng vẻ gì.

Ngay tại lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc tò mò, Lan Lăng Thiệu Giác lại thấy tiểu thái giám bên cạnh, không biết nghĩ đến cái gì, khóe miệng mỉm cười, điệu bộ kia, cực kì đáng yêu.

Thấy vậy, Lan Lăng Thiệu Giác môi đỏ mọng mở ra, không khỏi tò mò hỏi.

“Tiểu Nhạc Tử, người đang suy nghĩ cái gì đấy! ?”

“Ha hã, không có, chỉ là đang suy nghĩ, Hoàng thượng khi còn bé, là làm ra vẻ một ông cụ non, hay là trắng trẻo mập mạp dễ thương! ?”

Nhưng mà, nàng nghĩ, hẳn là người trước đi! ?

Dù sao, từ khi quan biết Huyền Lăng Thương đến bây giờ, Huyền Lăng Thương đều là một bộ dáng lạnh lùng. Chỉ là, thời điểm lúc nàng còn là tiểu điều nhi, lại lộ ra vẻ mặt ôn nhu sủng nịch.

Cũng không biết, người nào mới thật sự là hẳn. . .

232. Chương 235: Chương 126-2: Không Đúng

Edit : Angelina Yang

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc tò mò , cũng không biết Lan Lăng Thiệu Giác sau khi nghe được lời này của nàng, hắc mâu tuyệt đẹp kia không khỏi nhẹ nhàng lóe ra một phen. Lập tức, hẳn hể mở làn môi hồng, mới mở miệng nói.

“Kỳ thật, Hoàng thượng khi còn bé, phi thường hay cười, hơn nữa phi thường tinh nghịch. Khi còn bé, chúng ta vẫn còn cùng nhau trèo cây, mang theo hẳn lên ra khỏi hoàng cung, sau đó chạy đi chơi trên đường . Có một lần, chúng ta còn suýt bị bọn lừa đảo bắt cóc , may là cuối cùng Tiên Đế kịp thời xuất hiện. Bằng không, hậu quả thật là không dám suy nghĩ!”

Nghe được Lan Lăng Thiệu Giác nói lời này, lại thấy ánh mắt của hẳn trông về phía xa, phảng phất như đang nhớ lại chuyện cũ nào đó, tràn đầy hồi ức.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái.

Nếu không phải Lan Lăng Thiệu Giác nói, Đồng Nhạc Nhạc thật không dám tưởng tượng . Một người lạnh lùng không thích cười giống như Huyền Lăng Thương , khi còn bé lại làm ra những chuyện tinh nghịch như vậy .

Trèo cây, trốn ra khỏi cung! ? Còn suýt bị bọn lừa đảo bắt đi .

Chính là nếu trước kia Huyền Lăng Thương có được cá tính hoạt bát như vậy , tại sao hiện nay, lại trở nên sâu không lường được như thế , làm cho người ta không đoán ra tâm tư của hắn đây! ?

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ, nàng cũng không biết, tâm tư của mình, đang vô cùng tinh tế biểu lộ trên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn của nàng .

Thấy thần sắc trên mặt của tiểu thái giám ở trước người , hắc mâu của Lan Lăng Thiệu Giác nhẹ nhàng chợt lóe, tiếp theo liền mở miệng nói.

“Kỳ thật Hoàng thượng mà các ngươi bình thường nhìn thấy , chỉ là một mặt khác của hắn mà thôi. Phải biết rằng, thân là đế vương, cái được nhìn như rất nhiều, kỳ thật, hắn mất đi nhiều hơn. Hơn nữa, trọng trách trên vai rất nặng nề . . .”

Lan Lăng Thiệu Giác nói tới đây, giọng điệu mang theo vài phần trầm trọng.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi có thêm vài phần nặng trĩu.

Bởi vì, từ khi nàng đi tới triều đại này, liền một mực ở bên trong hoàng cung, thời gian ở chung với Huyền Lăng Thương cũng là liên tục . Vì thế đối với nỗi vất vả của hắn, cũng là nhìn thấy rất rõ vô cùng tinh tế.

Huyền Lăng Thương hắn, thật sự quá mệt mỏi . . .

Liền trong lúc Đồng Nhạc Nhạc đau lòng cho Huyền Lăng Thương, Lan Lăng Thiệu Giác ở một bên lại thấy Đồng Nhạc Nhạc cúi đầu xuống, mặt mày có vẻ trầm trọng thì không khỏi mở miệng nói.

“Được rồi, không nói những chuyện này nữa. Ta tiếp tục dạy ngươi cách bắn cung chứ! ?”

Nghe được những lời Lan Lăng Thiệu Giác đã nói, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi gật đầu.

Lập tức, liền đi theo Lan Lăng Thiệu Giác tiếp tục học tập bắn cung .

Lan Lăng Thiệu Giác dạy phi thường có kiên nhẫn.

Mới đầu, Đồng Nhạc Nhạc mỗi lần giương cung bắn tên, mũi tên kia chỉ là bắn ra được một thước, liền lập tức rơi xuống .

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi chán nản không thôi.

Chỉ là Lan Lăng Thiệu Giác cũng không ngừng an ủi cổ vũ nàng, cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc lại chăm chỉ luyện tập rất lâu, rốt cục cũng bắt đầu từ từ thuần thục .

Lần bắn xa nhất , mũi tên đã có thể bay xa được mười thước!

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc càng là hưng phấn kích động hoan hô .

“Nha, ta rốt cục học xong cách bắn cung . Ha ha, Vương gia ngài mau nhìn, nô tài bắn tên xa đến mười thước đó!”

Đối với việc Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy kích động hoan hô, Lan Lăng Thiệu Giác chỉ là cười gật đầu.

“Ừ, kỳ thật học cách bắn cung không khó. Quan trọng nhất là chính mình có kiên nhẫn và chăm chỉ, luyện tập nhiều hơn, quen tay hay việc, đó chính là ý tứ này.”

“Ừ, Vương gia nói rất đúng, nơi này mỗi sân ít, không bằng chúng ta lại đến phía trước đi. Nơi đó mỗi sân tương đối nhiều hơn, nô tài cũng tiện luyện tập nhiều hơn một chút.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, mặt mày hưng phấn kích động.

Nghĩ đến chính mình bây giờ , sống đến thật sự là càng ngày càng giống như cổ nhân .

Không chỉ có học xong cưỡi ngựa, hiện nay vẫn còn học xong cách bắn cung. Ha ha, không biết liệu có thể săn được mỗi săn nào hay không đây!

Chứng kiến dáng vẻ của Đồng Nhạc Nhạc mặt mày hứng thú hừng hực , Lan Lăng Thiệu Giác tự nhiên sẽ không làm nàng mất hứng thú.

Vì vậy, hai người liền lại giục ngựa lần nữa , chạy vào chỗ sâu trong rừng cây .

Giống như Lan Lăng Thiệu Giác vừa mới nói, đại bộ phận cảm thú đều ở chỗ sâu trong rừng cây .

Hơn nữa, càng là đi vào chỗ sâu trong rừng cây , tiếng người tiếng vó ngựa ở bên trong liền càng nhiều.

Nghĩ đến lần này đây, đám cậu ấm của các đại thần cũng không muốn bỏ qua hội săn mùa thu lần này đây , muốn biểu hiện thật tốt năng lực của mình một phen.

Dù sao, Linh Nhạc Quốc coi trọng nhất, là võ tướng!

Đồng Nhạc Nhạc vừa giục ngựa chạy về hướng phía trước , thì đúng lúc này, cách đó không xa đột nhiên xông ra một con Dã Trư (lợn lòi).

Chỉ thấy con Dã Trư này, tứ chi cường tráng, bộ lông xám đen, nhìn liền biết chính là Dã Trư trưởng thành , thân thể khổng lồ.

Mỗi sấn lớn như vậy , không giống như con chim nhỏ vừa rồi chỉ to bằng chấm đen . Đồng Nhạc Nhạc nghĩ thầm, chính mình học xong cách bắn cung, chẳng lẽ ngay cả một con Dã Trư này mà cũng bắn không trúng sao! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc liền nổi lên hào hứng, lập tức, rút ra một mũi tên từ bên trong ống tên , rồi nhắm chuẩn vào con Dã Trư xám đen to lớn kia.

Chỉ thấy con Dã Trư lớn kia, phảng phất phi thường hoảng sợ nên cứ chạy thẳng tắp về phía nàng .

Nhìn thấy con Dã Trư lớn cách mình càng ngày càng gần, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi vui vẻ.

Trong lòng nhớ lại, mục tiêu ở càng gần chính mình , thì tỉ lệ bắn trúng của chính mình cũng là càng cao.

Hảo, như vậy lần này đây, nàng mượn con Dã Trư này để luyện tập!

Trong lòng đang nghĩ ngợi, mũi tên trong tay Đồng Nhạc Nhạc đã rời khỏi cung.

Cùng với ‘Vèo’ một tiếng, mũi tên nhọn lướt qua không trung, bắn thẳng về hướng con Dã Trư kia.

Mắt thấy, mũi tên của mình sẽ bắn trúng mỗi sấn , khóe miệng Đồng Nhạc Nhạc khê cười, rồi cũng là càng lúc càng há rộng ra, chỉ còn thiếu nước không há ngoác đến tận mang tai .

Tuy nhiên, liền trong thời điểm quyết định này , một mũi tên nhọn khác càng là lấy tốc độ nhanh như điện chớp , bắn thẳng tới đầu con Dã Trư đang vọt tới kia. Hơn nữa, vẫn còn trước cả nàng , đã bắn trúng con Dã Trư kia .

Cùng với con Dã Trư kia phát ra âm thanh giết heo thê lương , nó liền cứ như thế mà ngã xuống đất .

Nhìn thấy con Dã Trư té trên mặt đất, còn cả mũi tên cắm ở trên người nó , trên mặt Đồng Nhạc Nhạc lập tức sùng sốt.

Bởi vì, nàng căn bản thật không ngờ, sẽ có người tranh đoạt con Dã Trư này của nàng!

Trong lòng đang nghĩ ngợi, tuy nhiên, vào đúng thời điểm này, một tràng tiếng vó ngựa lộc cộc, kèm theo tiếng cười to sảng khoái cực kì khoa trương, liền truyền đến từ cách đó không xa .

“Ha ha ha ha. . . Hoàng huynh, đệ đã nói tài bắn cung của đệ tiến bộ không ít nữa rồi, người mau nhìn a, ta một mũi tên liền bắn trúng con Dã Trư này đây!”

Người chưa tới, tiếng đã tới trước!

Nghe thấy tiếng nói quen thuộc, Đồng Nhạc Nhạc coi như không cần đưa mắt nhìn, cũng biết người phương nào tới đây .

Đảo mắt nhìn quanh một lượt, chỉ thấy, bên cạnh nàng cách đó không xa, một bóng người màu xanh da trời, đang cười một con tuấn mã màu nâu, nhanh chóng chạy về hướng tới bên này .

Chỉ thấy thiếu niên mặc trên người một bộ trang phục kì sĩ bó sát người màu xanh da trời , đầu đội mũ ngọc, đã tôn lên gương mặt càng là trông đẹp như ngọc.

Trên mặt, có vẻ phấn chấn, kiêu ngạo có thừa!

Đi theo phía sau nam nhân, chính là một nam nhân tuần tú mặc bộ trang phục kị sĩ bó sát người màu vàng sáng .

Giờ phút này nam nhân cũng vung roi ngựa, thúc giục con ngựa chạy về hướng tới bên này .

Đến lúc nam nhân tới đây, sau khi nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc và Lan Lăng Thiệu Giác ,khuôn mặt tuần tú không khỏi có hơi sững sốt, nhưng lại không hề mở miệng nói cái gì.

233. Chương 236: Chương 126 - 3: Không Đúng

Edit : Dung Cảnh

Trái lại, Đồng Nhạc Nhạc nhìn thấy hai huynh đệ Huyền Lăng Thương tới liền nhảy xuống ngựa, hành lễ đối với bọn họ.

“Nô tài khấu kiến Hoàng thượng, khấu kiến Thập tam gia”

Nghe thấy tiếng hành lễ của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương chỉ lạnh nhạt mở miệng:

“Bình thân”

“Tạ ơn Hoàng thượng”

Nghe thấy lời của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc lập tức đứng lên, lại nhớ tới thân phận của mình, vốn không được đến đây, vì vậy định mở miệng.

Tuy nhiên, không đợi cho Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, Huyền Lăng Phong đứng bên cạnh, thấy Đồng Nhạc Nhạc, liền nhíu mày, mở miệng quát:

“Người, cái tên nô tài này, vì sao lại xuất hiện ở chỗ này?”

Huyền Lăng Phong mở miệng, giọng điệu không tốt, rất không ngại khởi binh vãn tội.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền im lặng, đầu tiên là ngừng đầu nhìn Huyền Lăng Thương đứng bên cạnh, lại muốn nói gì đó.

Tuy nhiên, còn không đợi nàng mở miệng, Lan Lăng Thiệu Giác đứng ở một bên liền lên tiếng.

“Hoàng thượng, là thần bảo Tiểu Nhạc tử đi cùng, lúc đầu đồng ý dạy hấn cưỡi ngựa, lại thất hứa nên mới bảo hấn đến đây săn thú, coi như là bồi thường”.

Nghe Lan Lăng Thiệu Giác nói vậy, Tiểu Nhạc tử nghĩ hấn đang giải vây ình, trong lòng không khỏi cảm động.

Lại nhìn về phía Lan Lăng Thiệu Giác, càng thể hiện sự cảm kích.

Huyền Lăng Phong đứng bên cạnh nghe vậy, khuôn mặt hiện lên vẻ sững sốt, lại nghĩ tới điều gì, môi đỏ mở ra, giọng nói đầy bất mãn.

“Thiệu Giác ca ca, sao ca đối với...nô tài này cũng tốt quá vậy? Hấn chẳng qua chỉ là một tên nô tài”

Nghe thấy lời bất mãn của Huyền Lăng Thương, Lan Lăng Thiệu Giác nhẹ nhàng cười một tiếng.

“Ha ha, đối với bạn bè của ta, cho tới bây giờ đều đối xử mà không quan tâm đến thân phận. Nếu như đã là bạn của ta, cho dù đối phương là một tên ăn xin, thì có làm sao ?”

Lan Lăng Thiệu Giác nói nhưng lời quân tử lòng dạ bao dung như vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lại cảm động không ngớt.

Cho tới bây giờ, nàng cũng biết hấn là người tốt.

Mỗi lần nàng gặp nguy hiểm, hấn đều tới cứu nàng.

Phần tình nghĩa này, thật ra trong tiềm thức của nàng, nàng cũng đã xem hấn như bạn bè mà đối đãi.

Chỉ là, nàng cũng biết thân phận của mình, có lẽ trong cảm nhận của hấn, nàng đều như mọi người, bởi vì, hấn đối với ai cũng tốt như vậy.

Nhưng mà bây giờ, nghe được những lời này của hấn, lần đầu tiên nghe hấn thừa nhận, nàng là bạn của hấn, làm cho Đồng Nhạc Nhạc cảm động rất nhiều, mà nhiều hơn là sự vui mừng.

Vì vậy ánh mắt nàng nhìn về Lan Lăng Thiệu Giác càng thêm long lanh.

Nhìn thấy ánh mắt cảm kích ấy của Đồng Nhạc Nhạc, Lan Lăng Thiệu Giác chỉ cười nhẹ một tiếng.

Khóe miệng mỉm cười, hay cho câu mỹ nam ẩm áp như ngọc.

Ngay tại lúc Đồng Nhạc Nhạc mê man suy nghĩ, lại không chú ý tới, Huyền Lăng Thương bên cạnh, khuôn mặt đang trầm xuống.

Mà Huyền Lăng Phong bên cạnh, nghe được những lời này của Lan Lăng Thiệu Giác, liền sửng sốt, lại không mở miệng nói chuyện.

Bởi vì hấn quen biết Lan Lăng Thiệu Giác nhiều năm, dù không có tình cảm như Huyền Lăng Thương với Lan Lăng Thiệu Giác, nhưng với tính cách đó của Lan Lăng Thiệu Giác, hấn cực kì hiểu rõ.

Một khi Lan Lăng Thiệu Giác nhận định bạn bè, đó là chuyện cả đời, không ai có thể thay đổi được.

Thấy vậy, Huyền Lăng Phong chỉ nhìn Đồng Nhạc Nhạc hừ một tiếng, siết chặt dây cương chạy vào trong rừng sâu, tiếp tục săn thú.

Huyền Lăng Thương thấy vậy, chỉ mở miệng kêu một tiếng:

“A Phong, không nên chạy sâu vào trong rừng”

Hấn mở miệng hiển nhiên là lo lắng cho Huyền Lăng Phong.

Bởi vì trong rừng sâu có nhiều rắn độc mãnh thú, người bình thường không dám đi vào bên trong.

Chỉ là Huyền Lăng Phong mới không sợ hổ, bữu môi, miệng tràn đầy hào khí nói:

“Hoàng Huynh, huynh yên tâm. Tài bắn cung của đệ bây giờ tốt lắm, đệ mới không sợ đâu! Lại nói, có thể săn được một con gấu đen, là mục tiêu của đệ. Trước kia đệ không gặp được gấu đen, không biết năm nay có nhìn thấy được hay không?”

Nghe được lời này, liền thấy Huyền Lăng Phong vùng vẫy, hung hăng đánh một cái, đầu tiên nhìn Đồng Nhạc Nhạc đang đứng trên mặt đất, liếc mắt một cái, sau đó vùng vẫy, chạy đi.

“Tiểu Nhạc Tử, chúng ta cũng đi thôi!”

Nghe thấy Lan Lăng Thiệu Giác nói vậy, Đồng Nhạc Nhạc nhẹ nhàng gật đầu, nhảy lên ngựa đuổi theo.

Đoàn người giục ngựa chạy đi, dọc đường nhìn thấy không ít người săn thú.

Chỉ là càng vào sâu trong rừng, càng yên tĩnh và mát mẻ.

Mắt thấy bốn phía yên lặng, Huyền Lăng Thương lập tức mở miệng, quát Huyền Lăng Phong đang không ngừng giục ngựa.

“Được rồi a Phong, không nên vào sâu”

Huyền Lăng Thương mở miệng, giọng nói uy nghiêm không cho phép người khác chống lại.

Nghe vậy, Huyền Lăng Phong đang định đi vào trong rừng, dù có chút không cam lòng cũng phải ngừng lại.

Miệng than thở một tiếng.

“Sao lại dừng ở đây, còn chưa gặp được gấu đen. Chẳng lẽ trong rừng cây, căn bản không có gấu đen?”

Huyền Lăng Phong đang nghĩ không biết có thể săn được một con gấu đen hay không? Thật canh cánh trong lòng.

Hiện giờ, nhìn bốn phía yên tĩnh, Huyền Lăng Phong không khỏi mất mát.

Tuy nhiên, đối với sự mất mát của Huyền Lăng Phong, sắc mặt của Huyền Lăng Thương và Lan Lăng Thiệu Giác ở một bên cũng hiện lên vẻ ngưng trọng.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, không khỏi mở miệng hỏi Lan Lăng Thiệu Giác.

“Vương gia, làm sao vậy?”

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Huyền Lăng Thương và Lan Lăng Thiệu Giác có vẻ nặng nề như vậy, chẳng lẽ có chuyện gì phát sinh?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy bất an.

Nghe được câu hỏi của Đồng Nhạc Nhạc, Lan Lăng Thiệu Giác không khỏi nhíu mày, đầu tiên cùng Huyền Lăng Thương hai mặt nhìn nhau một cái, mới mở miệng nói.

“Nơi này có gì đó không đúng!”

“Sao? Có gì không đúng?”

234. Chương 237: Chương 127-1 : Hắc Hùng Đột Kích

Edit : Họa Đền Vô Tình

Nghe được lời của Lan Lăng Thiệu Giác nói, đôi mắt đẹp của Đồng Nhạc Nhạc đã liếc nhìn một vòng khắp bốn phía .

Chỉ thấy bốn phía khắp nơi đều là những cây cổ thụ trăm năm đứng san sát nhau cao ngút trời, cành lá đan xen, hoàn toàn che kín tất cả ánh mặt trời .

Tuy là như thế, Đồng Nhạc Nhạc cũng không hề nhìn thấy độc xà hay mãnh thú linh tinh các loại, ngay cả một bóng dáng con chim cũng không thấy.

Đồng Nhạc Nhạc cũng không nghĩ tới nơi này có gì không đúng, chỉ có điều là nếu so sánh với các địa phương khác thì nơi đây im lặng hơn rất nhiều thôi.

Nghĩ đến đây, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc mở ra, định nói chút gì đó thì đã thấy Lan Lăng Thiệu Giác đưa tay ra hiệu nàng không cần mở miệng.

Nhìn thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không biết làm gì hơn đành nuốt hết những lời vừa định nói vào trong bụng.

Đúng lúc này, đột nhiên có một con hươu sao nhảy ra từ bụi rậm ở phía trước cách đó không xa.

Con hươu sao kia dường như không nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc tồn tại, chỉ lo cúi đầu ăn cỏ non.

Thấy con hươu sao ở phía trước, mắt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sáng ngời, lập tức đưa tay kéo cung tên, nhắm ngay con hươu ấy.

Mà Huyền Lăng Phong ở một bên cũng không ngoại lệ! Nhìn thấy hành động của Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là biểu hiện vẻ mặt khinh thường cùng cười lạnh một tiếng, lập tức lấy ra một cung tên nhắm ngay con hươu sao đó.

Đối với việc Huyền Lăng Phong cười lạnh, Đồng Nhạc Nhạc cũng chỉ khẽ ‘hừ’ một tiếng.

Tuy nói nàng chỉ vừa mới học bắn cung, chỉ là nàng không tin chính mình sẽ thất bại trước cái tên Hồn Thế tiểu Ma vương Huyền Lăng Phong này!

Trong lòng thì nghĩ, mà cung tên trên tay Đồng Nhạc Nhạc đang có ý định chờ nàng bắn ra!

Nhưng mà, ngay tại thời điểm Đồng Nhạc Nhạc cùng Huyền Lăng Phong định bắn tên tới con hươu sao kia thì có chuyện lại xảy ra. . .

Chỉ thấy một con hổ tứ chi cường tráng đang đứng ở trên tảng đá phía sau con hươu ấy.

Con hổ kia rõ ràng đã trưởng thành, kích thước ước chừng còn dài hơn hai thước , vóc người lại càng khổng lồ! Làm cho người ta nhìn mà không khỏi sợ hết hồn hết vía.

Thấy vậy, ngoại trừ Huyền Lăng Thương cùng Lan Lăng Thiệu Giác, thì mọi người ở bên ngoài đều nhin không được mà hít một ngụm khí lạnh.

Đồng Nhạc Nhạc cũng không ngoại lệ!

Con người tròn tròn, ánh mắt nhìn về phía con hổ kia lại đầy những sợ hãi và ngạc nhiên.

Dù sao, đây cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy một con hổ lớn đến như vậy!

Trước kia, mặc dù nàng từng đi vườn bách thú, cũng xem con hổ.

Chỉ là mãnh thú trong vườn bách thú đã bị nuôi nhốt thành thói quen, thiếu đi khí thế mãnh thú dã ngoại. Khiến cho những người tham quan ít sợ hơn!

Giờ phút này, ánh mắt con hổ nghiêm nghị, toàn thân đều lộ ra một khí thế của vua sơn lâm, làm ọi người sợ hãi không thôi, hận không thể ngay lập tức biến mất khỏi chỗ này!

Đặc biệt hiện tại, con hổ đang đứng trên tảng đá lớn, ánh mắt thẳng tắp luôn dừng ở trước người con hươu sao kia. Thân hình nó khê động thật chậm rãi, như là sợ một phút không cẩn thận, sẽ làm kinh hãi con hươu sao ấy.

Tuy là như thế, nhưng trong lúc con hổ lớn hành động chậm rãi, mỗi sự chuyển động cơ bắp trên người như là chứa đầy lực lượng vô cùng vô tận , cực kì khí phách .

Ngay trong thời gian Đồng Nhạc Nhạc sợ hết hồn hết vía, thì đột nhiên con hổ phóng nhanh như chớp đến bên cạnh con hươu sao. Con hươu chưa kịp phản ứng thì đã bị cắn đứt cổ, bỏ mạng .

Thấy hành động kia của con hổ, Đồng Nhạc Nhạc kinh hồn bạt vía!

Đặt biệt khi nhìn đến miệng của con hổ đang mở to, làm lộ ra răng nanh, trên đó vẫn còn dính đầy máu huyết , rất là làm cho người ta sợ hãi!

Nếu vừa rồi, con hổ cắn một cái chính là cổ của nàng, thì có lẽ hiện tại nàng đã mất mạng. . .

Trong lúc sợ hết hồn hết vía đó, chỉ thấy bốn phía đều là thị vệ đang giương cung quây con hổ kia ở giữa.

Đang định nhắm nháp con mồi vừa tìm được, con hổ kia thấy xung quanh nó đều là thị vệ, đầu tiên là ngửa đầu gầm lên một tiếng. Âm lượng cực lớn, thẳng đến trời cao, những chiếc lá trên cây đua nhau bay xuống.

Nhìn thấy con hổ bị chọc giận, Huyền Lăng Phong đứng một bên mở miệng quát.

“Tất cả mọi người không nên cử động, con hổ này đích thân Bồn vương sẽ đến đối phó!”

Huyền Lăng Phong mở miệng, vẻ mặt lúc này là nhất định phải thu phục được con hổ đó!

Dù sao, hần tới đây, chính là muốn đánh một con Đại hắc hùng (gấu) để chứng minh chính mình. Chỉ là hiện tại Đại hắc hùng không có, nhưng lại có một con hổ lớn, vậy cũng đủ để hần chứng minh thật tốt.

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong lập tức quát mọi người dừng lại, sau đó giương cung tên nhắm ngay đầu con hổ lớn kia , tính toán một phát liền trúng !

Tuy nhiên, đối với tình thế bắt buộc của Huyền Lăng Phong, con hổ kia cũng biết Huyền Lăng Phong sẽ gây bất lợi đối với mình .

Sau khi nhả con mồi trong miệng ra, nó liền làm động tác chạy tới hướng Huyền Lăng Phong.

Nhìn thấy con hổ làm ra một thế tấn công, Huyền Lăng Thương ở một bên lập tức hét lớn một tiếng.

“A Phong, rời khỏi đây nhanh lên một chút!”

Chính là, hiện tại Huyền Lăng Phong làm sao phải nghe lời Huyền Lăng Thương nói, cung tên trên tay buông lỏng.

“Vèo” một tiếng, cung tên kia lập tức hướng tới đầu của con hổ.

Mắt thấy con hổ sẽ bị hạ trong tay của chính mình, khoe miệng Huyền Lăng Phong gọi lên một chút cười đắc ý.

Nhưng mà nụ cười của Huyền Lăng Phong còn chưa duy trì được một khắc.

Chỉ thấy mũi tên sắp bắn tới con hổ thì thân hình nó chợt loé, liền tránh được mũi tên nhọn hoắt kia.

Mũi tên nhọn hung hăng nhập vào bên trong mặt đất, con hổ kia lại bình yên vô sự.

Hơn nữa, mũi tên của Huyền Lăng Phong hiển nhiên đã chọc giận đến nó, giờ phút này nó đang nhanh chóng chạy tới chỗ của Huyền Lăng Phong.

Huyền Lăng Phong thấy vậy, khuôn mặt tuấn tú trong phút chốc lại trắng bệch như tờ giấy.

Đôi mắt mở to, vẻ mặt kinh ngạc.

Không dám tưởng tượng đến, con hổ tránh né mũi tên của chính mình, giờ phút này đang chạy tới chỗ mình.

Thấy vậy, Huyền Lăng Phong nhanh chóng giật dây cương, tính toán quay đầu ngựa rời khỏi chỗ này.

Nhưng mà dưới thân hắn chỉ là một con ngựa khỏe tốt trăm dặm khó gặp, thì làm sao là đối thủ của vua chúa sơn lâm!?

Vừa rồi con hổ kia ngửa đầu gầm lên một tiếng, muông thú vội vàng sợ đến bối rối không thôi!

Hiện nay, nhìn thấy con hổ lớn kia chạy về hướng bên đây, chỉ thấy con ngựa tốt dưới thân Huyền Lăng Phong sợ hãi, lập tức giơ cao hai chân trước, hí dài một tiếng.

Huyền Lăng Phong thấy con ngựa hành động như vậy, cả người không kịp đề phòng, dây cương đang cầm trên tay lại buông lỏng ra.

Ngay sau đó, cả người Huyền Lăng Phong bị con ngựa vút xuống đất.

“Au . . .”

Tiếng kêu thảm thiết của Huyền Lăng Phong như tiếng giết heo lập tức vang lên, cả người hắn liền ngã trên mặt đất.

Chính là, hắn còn chưa kịp kêu đau đớn, thì con hổ đã chạy tới bên hắn . . .

235. Chương 238: Chương 127-2 : Hắc Hùng Đột Kích

Edit : Họa Đến Vô Tình

Thấy vậy, Huyền Lăng Phong chỉ cảm thấy đau khổ không thể tả.

Tuy dung mạo hắn nhìn có vẻ thuận mắt, nhưng mà con hổ kia cũng không cần chỉ đuổi theo một mình hắn nha!

Trong lòng cười khổ lại sợ hãi, Huyền Lăng Phong từ trên mặt đất đứng lên tính toán xoay người chạy thoát khỏi nơi này.

Chỉ là con hổ lớn kia nhất quyết muốn dồn hắn vào chỗ chết, thì sao có thể tha cho hắn được?

Vì thế chỉ thấy nó liền hướng Huyền Lăng Phong thẳng tắp nhào tới. . .

Mắt thấy chính mình sẽ bị con hổ tấn công, mệnh tang miệng hùm.

Huyền Lăng Phong sợ tới nỗi hai mắt trợn to, cho là mình sẽ chết dưới miệng hổ không thể nghi ngờ!

Nhưng mà, ngay tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, bỗng nhiên có hai mũi tên ‘vèo’ một tiếng bắn tới con hổ kia.

Theo đó nhìn thấy con hổ ngửa mặt lên trời ‘rống’ dài một tiếng. Ngay sau đó, vang lên âm thanh của một vật nặng rơi xuống.

‘Ầm’ một tiếng, bốn phía nhất thời nổi lên đầy bụi bặm, ngay lập tức, xung quanh hoàn toàn im lặng. . .

Nhìn thấy cách mình không xa là sự việc con hổ kia chết do ngay mi tâm của nó có hai mũi tên. Mắt của Huyền Lăng Phong vẫn tròn to như trước, hiển nhiên không có từ một màn mạo hiểm vừa rồi mà phục hồi tinh thần lại.

Kỳ thật không chỉ có Huyền Lăng Phong không phục hồi tinh thần, mà còn có Đồng Nhạc Nhạc cũng sợ hãi đang đứng một bên.

Dù sao, từ đó đến giờ nàng chưa từng gặp qua chuyện nào nguy hiểm đến như vậy a.

Nghĩ đến chuyện lúc nãy, vừa rồi con hổ không ngừng đuổi theo Huyền Lăng Phong thiếu chút nữa là đã cắn hấn, may mắn hiện tại mọi chuyện đều đã kết thúc. Phù!

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghĩ, ánh mắt không khỏi nhẹ nhàng đảo qua, liền thấy trên tay Huyền Lăng Thương và Lan Lăng Thiệu Giác đều cầm cung.

Nghĩ đến, mới vừa rồi hai mũi tên kia, Huyền Lăng Thương và Lan Lăng Thiệu Giác là đồng thời bắn ra đi.

Không thể tưởng được, hai người mỗi người một vẻ nam nhân, không chỉ có tài mạo song tuyệt, mà đến cả bắn cung cũng là bách phát bách trúng.

Hai người này, đều là long phượng hiếm thấy trên thế gian a!

Ngay tại lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc khâm phục hết sức, thì thấy Huyền Lăng Thương đã phục hồi tinh thần lại, giục ngựa phóng lên trước, chạy tới chỗ của Huyền Lăng Phong.

Chạy đến trước mặt Huyền Lăng Phong, cả người Huyền Lăng Thương từ trên ngựa nhảy xuống mặt đất.

“A Phong, người không sao chứ!?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, trong giọng nói không che dấu được quan tâm và lo lắng.

Nghe được lời của Huyền Lăng Thương, Huyền Lăng Phong chậm rãi phục hồi tinh thần lại, sau đó mới mấp máy môi, mở miệng nói.

“Hoàng, hoàng huynh, đệ không có việc gì. . .”

Ngoài miệng Huyền Lăng Phong mặc dù nói là không sao, chỉ là khuôn mặt hấn trắng bệch cho thấy hấn còn chưa trở lại bình thường.

Thấy vậy, mày kiếm Huyền Lăng Thương nhả lại, lập tức, liền tính toán mở miệng hạ lệnh cho thị vệ nâng Huyền Lăng Phong trở về.

Nhưng mà, vào đúng thời điểm này, trên mặt đất lại bắt đầu có chấn động.

Mới đầu, sự rung động kia rất nhẹ, cho nên làm người ta khó phát hiện.

Chỉ là dần dần, sự rung động kia tần suất càng lúc càng lớn, nên mọi người dần dần phát hiện.

Cảm giác được mặt đất dưới thân mình chấn động kịch liệt, trái tim Đồng Nhạc Nhạc trong nháy mắt muốn vọt ra khỏi lồng ngực.

Đôi mắt mở to, lộ ra vẻ ngạc nhiên.

“Trời ạ! Cự nhiên là động đất. . .!?”

“Cái gì? Động, động đất!?”

Nghe được lời Đồng Nhạc Nhạc nói, Huyền Lăng Phong chưa kịp trở lại bình thường đã lập tức gào lên.

Trời ạ!

Chẳng phải mọi người thường nói, đại nạn không chết, tất có hạnh phúc cuối đời sao!?

Như thế nào hần vừa trải qua sinh tử, thiếu chút nữa chết dưới miệng hổ, thật vất vả mới giữ được cái mạng này, còn chưa trở lại bình thường, thì lại gặp động đất!?

Cái này chẳng lẽ chính là phúc đến thì ít mà họa đến thì nhiều trong truyền thuyết ư?

Ngay trong lúc Huyền Lăng Phong khóc không ra nước mắt, thì Huyền Lăng Thương đứng ở một bên cảm giác được mặt đất rung động kịch liệt, mày kiếm nhăn lại, dường như là nghĩ đến cái gì đó, ánh mắt liền hướng tới nhìn một chỗ, môi bạc mở ra, mở miệng nói.

“Không phải động đất!”

Nam tử mở miệng, giọng điệu thập phần khẳng định!

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc sửng sốt, lập tức mở miệng hỏi.

“Hoàng thượng, không phải động đất? Vậy thì là cái gì a?”

Đồng Nhạc Nhạc hỏi, nhưng là Huyền Lăng Thương không trả lời nàng, vì đáp án đã có.

Nhìn theo ánh mắt Huyền Lăng Thương, chỉ thấy từ trong chỗ sâu của rừng cây đi ra một con quái vật to lớn.

Tuy là đã qua giờ Ngọ, không khí bốn phía mát lạnh nhưng lại toát ra vẻ âm u, đặc biệt là ở chỗ sâu của rừng kia, cành lá tươi tốt, hoàn toàn ngăn chặn ánh mặt trời ở phía trên. Cho nên khi một con vật to lớn kia từ từ đi tới, mọi người vẫn còn không thấy rõ lắm nó là con gì.

Tuy là như thế, khi mọi người nhìn đến con quái vật to lớn kia, mọi người đều sợ tới trong lòng đều lạnh lẽo.

Bởi vì khi con quái vật chậm rãi đi tới, trên mặt đất chấn động càng lúc càng mạnh.

Nhiều người bị dọa sợ, không chịu nổi sự rung động, đều té trên mặt đất, không đứng lên nổi.

Đồng Nhạc Nhạc cũng không ngoại lệ!

Đồng Nhạc Nhạc rồi bời, đặc biệt, con ngựa nàng cười chẳng qua là một con ngựa bình thường thôi. Vừa rồi nó nhìn thấy con hổ kia đã sớm bị dọa sợ.

Hiện giờ, lại gặp một con quái vật to lớn như vậy, chỉ thấy con ngựa mà nàng cười, dường như là phi thường sợ hãi, không ngừng trên mặt đất đập đập vó ngựa, mở miệng hí dài.

Đồng Nhạc Nhạc vừa mới học xong cách cưỡi ngựa, làm sao chịu được khi con ngựa kia cứ giương cao vó ngựa, cuối cùng, nàng đành cúi thân mình xuống, tránh để con ngựa làm té xuống đất.

Mà một bên những con ngựa bọn thị vệ cưỡi cũng như thế.

Nhìn những con ngựa ở bốn phía không ngừng hỗn loạn luôn hí dài, càng ngày càng ra tiếng chấn động mặt đất.

Mà những khuôn mặt của mọi người ở xung quanh bây giờ đều hiện ra vẻ sợ hãi.

“Trời ạ! Con kia rốt cuộc chính là con gì vậy!?”

“Hình như rất to lớn a. . .”

“Nó sẽ không phải là yêu quái chứ!?”

Bọn thị vệ ở bốn phía đều mở miệng, bàn luận sôi nổi, ồn ào.

Chỉ có Huyền Lăng Thương và Lan Lăng Thiệu Giác duy trì một bộ dáng trầm mặc.

Tuy hai người duy trì dáng vẻ trầm mặc đó, nhưng mà trên khuôn mặt cả hai đều lộ vẻ nghiêm túc.

Thấy vậy, ở trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lại càng lạnh hơn.

Con quái vật to lớn kia, rốt cuộc nó là cái gì vậy?

Ngay tại lúc Đồng Nhạc Nhạc hết sức nghi hoặc. thì con quái vật kia đã từ trong chỗ âm u chậm rãi đi ra.

Khi con quái vật xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, mọi người bốn phía đều sợ đến ngây người.

Xung quanh vang lên tiếng hít hà, lúc ồn lúc yên lặng, đều liên miên không ngừng.

Đương nhiên, Đồng Nhạc Nhạc cũng như thế!

Đôi mắt của nàng mở thật to, con ngươi dường như muốn rớt ra khỏi mắt .

Bởi vì bị chấn động cùng kinh ngạc, cho nên cái miệng nhỏ mở ra thật to, chỉ kém có thể khiến một con chim bay vào. (=)))

Dù sao, nàng sống trên đời đã được hai mươi ba năm, đây cũng là lần đầu tiên nàng gặp một con Hắc Hùng lớn đến như vậy!

236. Chương 239: Chương 127-3 : Hắc Hùng Đột Kích

Edit : Họa Đến Vô Tình

Bộ lông có màu nâu đỏ, tứ chi to khỏe, hơn bốn thước! Thể trọng không đến một ngàn cũng có tám trăm kg!

Trời ạ!

Con này này này, đây rốt cục là Đại Hắc Hùng hay là đại quái thú!?

Trước kia Đại Hắc Hùng nàng thấy tại vườn bách thú, cao nhất chỉ có hai thước, khi đó nàng thấy sợ khủng khiếp.

Hiện nay nhìn thấy con Đại Hắc Hùng cao hơn bốn thước trước mắt , nặng đến hơn một ngàn cân này , Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy, những con trước kia mà nàng đã thấy, chẳng qua là Tiểu Hắc Hùng thôi. . .

Ngay tại trong thời gian Đồng Nhạc Nhạc sợ hết hồn hết vía, mọi người bốn phía cũng như thế.

Chỉ có Huyền Lăng Phong vừa được thị vệ đỡ lên, nhìn thấy Đại Hắc Hùng trước mắt mình, trên mặt tuy là sợ hãi, nhưng không che dấu được nổi hưng phấn và kích động.

“Thật tốt quá, đợi nhiều năm như vậy, rốt cục gấu chó cũng xuất hiện, lần này đây, bốn vương nhất định phải đánh gục con Đại Hắc Hùng này !”

Nghe được lời Huyền Lăng Phong nói vừa là kích động, vừa là căng thẳng, vừa là bộ dạng sợ hãi, khóe miệng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhếch lên.

Đầu tiên là quay đầu nhìn dáng người một thước tám kia của Huyền Lăng Phong , rồi nhìn lướt qua một lượt, lại rơi vào con Đại Hắc Hùng thể trọng khoảng một ngàn cân, cao đến bốn thước. Huyền Lăng Phong muốn đánh gục con Đại Hắc Hùng này, đáp án còn phải hỏi sao!?

Nhưng mà, ánh mắt quét một vòng qua Huyền Lăng Thương và Lan Lăng Thiệu Giác.

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lại nghĩ, coi như con Đại Hắc Hùng kia hung dữ mãnh liệt cỡ nào, chỉ cần có Huyền Lăng Thương và Lan Lăng Thiệu Giác ở đây, nàng cũng không nhất thiết phải lo lắng quá nhiều, không phải sao!?

Nghĩ tới đây, ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc quét một vòng, không khỏi gắt gao rơi trên người Huyền Lăng Phong.

Lúc con Đại Hắc Hùng có vóc người khổng lồ kia xuất hiện, trên mặt mọi người đều là xuất hiện vẻ sợ hãi.

Nhưng mà nam nhân trước mắt này, vẫn như cũ là một bộ dáng ung dung bình tĩnh.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sinh ra sự kính nể đối với nam nhân trước mắt này .

Hơn nữa, tâm trạng vốn là đang bối rối, nhưng khi nhìn thấy Huyền Lăng Thương vẫn vững vàng như Thái Sơn , thì nàng dần dần bình tĩnh lại.

Nam nhân này, giống như là một tảng đá vững chắc an toàn nhất, chỉ cần có hắn ở đây, cái gì nàng cũng không sợ. . .

Ngay tại lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ, chỉ thấy Huyền Lăng Phong đã nhảy lên ngựa, lập tức, một tay chỉ huy mọi người, mở miệng quát.

“Người đâu! Bắn tên!”

Huyền Lăng Phong mở miệng quát, chính mình cũng cầm lên cung và mũi tên, nhắm ngay Đại Hắc Hùng cách đó không xa.

Cùng với lúc Huyền Lăng Phong mở miệng ra lệnh, mọi người vội vàng công kích con Đại Hắc Hùng kia .

Những mũi tên lớn trên bầu trời, bắn như mưa tới con Đại Hắc Hùng kia.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc nghĩ thầm.

Coi như con gấu chó này có vóc người khổng lồ thì đã làm sao!? Còn không phải bị làm thịt!?

Dưới một bầu trời đầy mũi tên, con gấu kia khẳng định sẽ nhanh chóng trở thành con nhím đi!?

Trong thời gian trong lòng Đồng Nhạc suy nghĩ, nhưng mà, chuyện phát sinh vượt rất xa dự đoán của nàng!

Chỉ thấy, nếu như động vật khác đứng dưới bầu trời đầy mưa tên như vậy, khẳng định sẽ bị bắn thành con nhím!

Nhưng mà lại thấy con gấu này đứng trong một bầu trời đầy mưa tên như thế, lại còn có thể không ngừng đi về phía trước.

Hơn nữa, những mũi tên bắn trước mặt nó, liền bị nó vươn cánh tay vững chắc, nhẹ nhàng vung lên, toàn bộ mũi tên đều bị rơi trên mặt đất.

Nhìn mưa tên bay đầy giữa trời, lại nhìn thấy con Đại Hắc Hùng cũng không bị tổn hao một cọng lông nào, mọi người liền sợ ngây người.

Cho dù là Huyền Lăng Thương và Lan Lăng Thiệu Giác, gương mặt tuần tú kia không khỏi nhuốm vài phần cảnh giác.

Gương mặt thanh tú cau lại, làn môi hồng hé mở , trong giọng nói của Lan Lăng Thiệu Giác mang theo vài phần kinh ngạc và không dám tin.

“Con Đại Hắc Hùng này, ngay cả một mũi tên cũng không bắn trúng!?”

Đối với sự giật mình không thôi của Lan Lăng Thiệu Giác, mọi người ở bốn phía cũng kinh ngạc sửng sờ.

“Trời ạ! Rốt cục con Đại Hắc Hùng này ăn cái gì!? Ngay cả một mũi tên cũng không sợ!?”

Huyền Lăng Phong vốn vẫn còn mặt mày kích động hô mọi người bắn tên . Nay nhìn thấy con Đại Hắc Hùng đang từng bước tới gần, lại lông tóc không tổn hao gì , thì trên gương mặt tuần tú cũng có vẻ mặt không dám tin .

Hơn nữa, cùng với mọi người không ngừng phát sinh tấn công, mưa tên bay đầy trời, phảng phất chỉ gây ra kích động với con Đại Hắc Hùng kia.

Chỉ thấy Đại Hắc Hùng kia đầu tiên là ngửa mặt lên trời gầm lớn một tiếng, rồi lập tức bước từng bước lao tới phía trước.

Đối mặt với Đại Hắc Hùng này, người cũng sợ hãi, chớ nói chi là con ngựa.

Nhìn thấy Đại Hắc Hùng kia đang tới phía mình, những con ngựa này sợ đến lập tức vung lên móng trước.

Mặt mày kinh hoàng hí dài, làm những thị vệ đang ngồi trên lưng liên tục ngã xuống.

Ngay lập tức, người ngã ngựa đổ, bốn phía hoàn toàn hỗn loạn.

Không ít ngựa với người bị Đại Hắc Hùng đâm chết hoặc là một chương chụp chết.

Cùng với tiếng Đại Hắc Hùng phần nộ rít gào, ngoài ra còn có tiếng ngựa hí dài, tiếng kêu thảm thiết, không ngừng đan vào chung một chỗ.

Vốn là bốn phía đang yên lặng, lập tức biến thành Địa ngục trần gian.

Nhìn thấy những cỗ thi thể ngã trên mặt đất, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến mức khuôn mặt nhỏ lập tức trắng bệch.

Con ngựa đang cười càn là cực kì bất an đạp loạn trên mặt đất , hí dài .

Huyền Lăng Thương thấy vậy, trong lòng biết con gấu này rất uy lực, nếu như lại tiếp tục, sẽ nhiều người tử thương hơn.

Vì vậy, liền tính toán chỉ huy mọi người rút lui.

Tuy nhiên, vào đúng thời điểm này, lại thấy Huyền Lăng Phong đang ngồi trên ngựa, một tay cầm cung và mũi tên nhắm ngay Đại Hắc Hùng đứng cách hắn không xa.

Trên gương mặt tuấn tú kia, không che dấu nổi sợ hãi và quật cường.

“Hừ! Bốn vương đợi thời gian lâu như vậy, mới đợi được ngươi. Bốn vương tuyệt đối sẽ không buông tha ngươi, Đại Hắc hùng, ngươi chịu chết đi!”

Huyền Lăng Phong vừa nói ra, trên tay liền buông lỏng.

Cùng với “vèo” một tiếng, chỉ thấy cung tên trên tay Huyền Lăng Phong đã nhanh như chớp bắn về hướng con Đại Hắc Hùng kia .

Lúc này, Đại Hắc Hùng ở bên kia không chút nào phát hiện ra Huyền Lăng Phong đang phát ra thế công nhằm vào mình. Bởi vì nó đang phóng ra hùng chương*, đi về một con ngựa đang ở trước mặt nó, có lẽ con ngựa ấy sẽ biến thành bữa ăn đêm của nó.

(*bàn chân gấu)

Cho nên lúc Huyền Lăng Phong phát ra cung tên, khi đã đến trước mắt, Đại Hắc Hùng mới phát hiện, lập tức vươn hùng chương, hung hăng vỗ một cái.

Cùng với hành động của Đại Hắc hùng, vốn dĩ mũi tên mạnh như vũ bão, lập tức dễ dàng bị vỗ rụng xuống.

Hơn nữa, hành động của Huyền Lăng Phong lần này dường như đã càng thêm chọc giận Đại Hắc Hùng kia.

Chỉ thấy con Đại Hắc Hùng lập tức buông xuống con ngựa sắp chết đi, lập tức hướng tới bên Huyền Lăng Phong.

Cùng với hành động của Đại Hắc Hùng , cả mặt đất, lại lần nữa nổi lên rung động kịch liệt.

Cái gì là đất rung núi chuyển, giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc rốt cục đã nhận thức được sâu sắc.

237. Chương 240: Chương 128-1 :họa Vô Đơn Chí

Edit : Canh Hoa Anh Dao

Mà thứ mặc trên người của hắn , không thể nói là y phục.

Hai cái ống tay áo, sớm đã không thấy tăm hơi, giống như áo may ô thời hiện đại.

Trên người bắn thủ, dính đầy bùn đất và lá khô, nào nhìn ra khuôn mặt lúc đầu !?

Một chân, thiếu đi một chiếc giày, lộ ra một đầu ngón chân.

Nhìn thấy Huyền Lăng Phong hiện tại chật vật lòi thoi như thế, Đồng Nhạc Nhạc liền không nhịn được cười ha ha.

Giờ phút này nếu Đồng Nhạc Nhạc cầm camera trên tay, nàng khẳng định không nói hai lời liền chụp hình Huyền Lăng Phong hiện tại.

Trời ạ!

Coi như lần trước Huyền Lăng Phong bị mực nước dính đầy người, cũng không chật vật như hiện tại thật là kinh điển buồn cười a!

Càng nhìn, Đồng Nhạc Nhạc càng cảm thấy buồn cười.

Hơn nữa, nàng cười, lại không thể dừng lại được.

Bụng đau, chảy cả nước mắt, hai quai hàm cũng cười đến phát đau, mà Đồng Nhạc Nhạc vẫn ôm bụng đứng đó cười đến rung hết cả người.

Đối với Đồng Nhạc Nhạc đang cười vô tâm vô phế, giờ phút này, Huyền Lăng Phong quả thực ngay cả tâm giết người cũng có!

Dù sao, cái hấn ghét nhất, là nụ cười vô tâm vô phế này của tiểu thái giám trước mắt.

Mà chính mình lúc này sợ là vô cùng chật vật.

Chính mình lúc này vô cùng chật vật, bị người mình vô cùng ghét thấy được, trong lòng Huyền Lăng Phong vừa tức giận, cảm phẫn, lại vừa quẫn bách.

Đặc biệt, khi thấy tiểu thái giám trước mắt, sau khi nhìn thấy hấn, vẫn còn vô tâm vô phế cười, một điểm ý tứ đồ hấn lên cũng không có. Nếu không phải Huyền Lăng Phong hấn toàn thân trên dưới đau quá chừng, ngay cả động một đầu ngón tay đều không được, thì hấn đã sớm nhảy dựng lên giết người diệt khẩu.

Càng muốn, Huyền Lăng Phong càng tức giận, ánh mắt nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc, phảng phất như hai lưỡi dao sắc bén.

Nếu ánh mắt có thể giết người, chỉ sợ Đồng Nhạc Nhạc hiện tại, đã chết không thiếu vạn lần!

Trong lòng phẫn nộ không thôi, Huyền Lăng Phong mở miệng, lời nói cơ hồ là rít từ trong kẽ miệng.

“Người cái tên nô tài chết tiệt này, người cười đủ chưa !?”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Phong, lại thấy trên gương mặt bắn thủ của Huyền Lăng Phong, là ánh mắt tóe lửa vì giận dữ, tầm mắt thẳng tắp bắn về phía mình, phảng phất như muốn xuyên hai ba cái lỗ trên người mình.

Ánh mắt phẫn nộ như vậy, nếu như bình thường, khẳng định vô cùng có lực sát thương.

Tuy nhiên hiện tại, Huyền Lăng Phong chật vật, giờ phút này bộ dáng phẫn nộ lườm nguýt như vậy, càng khiến người ta tức cười.

Phảng phất như một con chim phẫn nộ, thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc cười càng lớn.

“Ha ha ha ha... Không được, Thập Tam Gia, bộ dáng của người thật sự mắc cười quá đi, ôi, không được, nô tài đau bụng quá, ha ha...”

Đồng Nhạc Nhạc vừa ôm bụng cười ha ha, vừa vuốt nước mắt chảy ra, miệng cơ hồ đều mở lớn.

Nhìn mình hiện tại toàn thân chật vật lòi bị Đồng Nhạc Nhạc chê cười, Huyền Lăng Phong quả thực là tức nổ ruột.

Đôi môi mở ra, giống như một con sư tử phẫn nộ, mở miệng liền bị lâm vào trạng thái kích động khác thường mà bắt đầu gầm rú.

“Người cái tên nô tài chết tiệt này, còn cười, Bồn vương sẽ giết người!”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Phong, trong lòng biết hẳn thật sự là bị chọc tức.

Nhưng mà cũng không trách hẳn!

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong người này, vô cùng sĩ diện.

Hơn nữa, người hẳn vô cùng ghét là nàng, hiện tại, bộ dáng mình vô cùng chật vật bị chính người mình vô cùng ghét nhìn thấy, như thế nào lại không thẹn quá hoá giận !?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc liền cố nhịn xuống xúc động muốn cười, bằng không, Huyền Lăng Phong khẳng định sẽ phẫn nộ mà chết.

Quan trọng nhất là, nàng không còn sức lực lại cười tiếp.

Trong lòng nghĩ thế, sau khi Đồng Nhạc Nhạc điều chỉnh tâm tình thật tốt ,cuối cùng mới mở miệng nói.

“Được rồi, Thập Tam Gia, ngài không nên tức giận nữa rồi, nô tài không cười là được.”

Đồng Nhạc Nhạc ngoài miệng mặc dù nói như thế, chỉ là đôi mắt cười cười kia của nàng, lại tiết lộ lòng của nàng nghĩ.

Có điều, thấy Đồng Nhạc Nhạc dấu sao cũng che giấu một chút, Huyền Lăng Phong cũng lười so đo cùng nàng.

Mà điểm quan trọng nhất là, hẳn hiện tại toàn thân đau nhức, hơn nữa bởi vì ngâm ở trong nước thời gian quá dài, hiện tại hẳn thấy bị lạnh, lại vừa mệt vừa đói.

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong đầu tiên là hung hăng trợn mắt nhìn trừng Đồng Nhạc Nhạc, mới tức giận mở miệng nói.

“Đỡ Bồn vương lên !”

Thấy Huyền Lăng Phong ở dạng nhếch nhác thế này, vẫn còn tỏ rõ uy thế Vương gia, Đồng Nhạc Nhạc không biết nói sao.

Nhưng rồi, nàng vẫn nén cơn nóng đi tới, đỡ Huyền Lăng Phong nằm trên mặt đất giống như con cá chết lên.

Dù sao, chỗ Huyền Lăng Phong nằm rất ướt át. Nếu lại nằm tiếp, chẳng may ngã bệnh thì làm hại nàng phải phí sức chiếu cố hẳn đây!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc liền sử dụng hết sức lực, đỡ Huyền Lăng Phong lên.

Chỉ là, cái tên Huyền Lăng Phong cũng không biết là ăn cái gì lớn lên, lại nặng như vậy.

Sau khi thật vất vả đỡ được Huyền Lăng Phong từ trên mặt đất lên, Đồng Nhạc Nhạc đã sớm thở như trâu, mệt đến chỉ còn thiếu nước gục xuống.

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc mặt mày cổ hết sức, trên mặt Huyền Lăng Phong không khỏi xẹt qua vài phần đắc ý.

Chỉ là sau một khắc, khi hắc mâu của Huyền Lăng Phong nhìn bốn phía chung quanh một phen, gương mặt thanh tú không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái, tràn đầy ảo não lo lắng.

“Nơi này rốt cuộc là địa phương quái quỷ gì! ?”

Nghe được Huyền Lăng Phong hỏi như vậy, Đồng Nhạc Nhạc mắt nhắm nhưng không khỏi nhẹ nhàng nhìn quanh bốn phía một lượt.

Chỉ thấy nơi này, hẳn là đoạn cuối của thác nước.

Bốn phía không có người ở nào, trừ cây cổ thụ trăm năm cao chọc trời ở ngoài, thì là núi cao liên miên.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhẹ nhàng cau mày, trên mặt mang vài phần bất an nặng trĩu.

Dù sao, trong núi sâu, rất nguy hiểm. Bởi vì, khi bọn họ không biết rõ tình huống, bất kì lúc nào cũng sẽ nhảy ra độc xà mãnh thú linh tinh các loại.

Lấy hai người bọn họ một người gầy yếu một người đang bị thương, đến lúc đó, nếu gặp phải độc xà mãnh thú gì đó, chỉ có một con đường chết.

Đặc biệt, Đồng Nhạc Nhạc nhìn một chút sắc trời hiện tại, đã là chiều muộn rồi. Nếu để trời tối đen, bọn họ cũng không biết ngủ ở đâu!

Nghĩ tới đây, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc càng nặng nề.

Có lẽ, Huyền Lăng Phong cũng nghĩ vậy, trên gương mặt bản thủ kia, cũng mang vẻ nặng nề bất an.

Dù sao, hắn từ nhỏ ngồi mát ăn bát vàng, chưa từng trải qua tình cảnh như vậy !?

Năm nay hắn mới mười tám, nếu như ở chỗ này bị độc xà mãnh thú ăn sống nuốt tươi, uổng phí một đời anh danh của hắn!

Liền trong lúc Huyền Lăng Phong nghĩ ngợi, Đồng Nhạc Nhạc đảo mắt nhìn quanh một lượt, đột nhiên, dường như phát hiện ra cái gì, đôi mắt lập tức sáng ngời.

“Thập Tam Gia ngài mau nhìn, phía trước hình như có một cái hang động!”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói, Huyền Lăng Phong lập tức nhìn theo hướng ngón tay Đồng Nhạc Nhạc chỉ.

Chỉ thấy, cách bọn họ không xa, thật sự có một cái hang động.

Chỉ là bởi vì ngoài hang động có nhiều bụi cỏ che khuất, vừa rồi bọn họ mới không phát hiện.

Giờ phút này, nhìn thấy hang núi, trên mặt Huyền Lăng Phong cũng có vài phần kích động.

Dù sao, ở... nơi... không có người ở, có một chỗ đặt chân đã là rất tốt.

So với buổi tối phải ngủ ngoài trời thì tốt hơn nhiều.

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong lập tức mở miệng thúc giục.

“Nhanh lên một chút, đỡ Bốn vương tới đó!”

Hiện tại hắn toàn thân đau nhức, hơn nữa vừa đói vừa mệt, chỉ muốn ngã xuống một chỗ thật tốt để nghỉ ngơi.

Nghe được lời Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc cũng không suy nghĩ nhiều mặt, chỉ là sử dụng hết sức lực đi đến hang động trước mặt cách đó không xa.

238. Chương 241: Chương 128-2 : Họa Vô Đơn Chí

Edit : Canh Hoa Anh Dao

Trời sắp tối, nàng cần phải dàn xếp tốt trước, bằng không, buổi tối làm sao ở !?

Cũng không biết Huyền Lăng Thương có phát hiện bọn họ rơi xuống sườn núi không, bằng không, nàng cũng không biết như thế nào đi ra chỗ rừng rậm này!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lo lắng chập chùng.

Đội Đồng Nhạc Nhạc đỡ Huyền Lăng Phong đi tới ngoài hang động này, đảo mắt nhìn quanh một lượt, từ ngoài sơn động nhìn vào trong hang núi.

Chỉ thấy sơn động này dường như rất lớn, bên ngoài còn có thể thấy hoàn cảnh, nhưng bên trong, hoàn toàn u ám.

Ở nơi hoang vu vắng vẻ này, Đồng Nhạc Nhạc cũng không dám trực tiếp đỡ Huyền Lăng Phong đi vào. Nếu như bên trong có độc xà mãnh thú linh tinh các loại, nàng nên làm cái gì bây giờ !?

Nghĩ đến điểm này, Đồng Nhạc Nhạc trước đỡ Huyền Lăng Phong ngồi trên tảng đá ở một bên, lập tức, mắt nhắm liếc nhìn mặt đất một phen, lại nhặt lên vài cục đá, liền ném vào trong hang núi.

Huyền Lăng Phong ở một bên thấy vậy, mặt mày nghi hoặc.

“Người đây là làm cái gì !?”

Thấy Huyền Lăng Phong mặt mày nghi hoặc, dáng vẻ không giải thích được, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghĩ thầm, Huyền Lăng Phong cho tới nay đều là ngồi mát ăn bát vàng, có bao giờ nghĩ ngợi ở nơi dã ngoại này!?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc vừa nhặt đá ném vào bên trong, vừa mở miệng giải thích.

“Trong rừng rậm có nhiều độc xà mãnh thú như vậy, rất nhiều động vật đều thích ở trong hang động. Cho nên, nô tài ném đá vào hang động, nếu như bên trong thực sự có mãnh thú linh tinh các loại, khẳng định sẽ bị hù dọa chạy. Bằng không, chúng ta tùy tiện đi vào, không phải trở thành bữa tối cho độc xà mãnh thú !?”

Nghe Đồng Nhạc Nhạc giải thích một phen, Huyền Lăng Phong hiểu rõ gật đầu, hơn nữa, ánh mắt nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc, càng thêm vài phần kinh ngạc.

Dù sao, hẳn từ khi nhìn thấy tên nô tài này lần đầu, liền một mực chán ghét hẳn, nô tài này... là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, chỉ muốn xử trí hắn một cách nhanh nhất. Cũng không hề nghĩ đến, nô tài này... lại biết được nhiều chuyện rừng núi như thế.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Huyền Lăng Phong nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc, mang theo vài phần tán thưởng mà chính mình cũng không nhận thấy được.

Đối với tâm tư của Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc một điểm cũng không biết.

Sau khi liên tiếp ném vài hòn đá nhỏ vào, trong hang núi cũng không có một chút động tĩnh, thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc vừa phỉu bụi trên tay, vừa mở miệng nói.

“Tốt lắm, Thập Tam Gia, trong hang núi cái gì cũng không có, nô tài đỡ ngài vào !?”

Nghe được lời Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, sau đó tùy ý để Đồng Nhạc Nhạc đỡ hắn đi vào hang núi.

Sau khi Đồng Nhạc Nhạc thật vất vả mới đỡ Huyền Lăng Phong đi vào trong hang núi, mắt nhắm không khỏi cẩn thận nhìn bốn phía chung quanh, đánh giá thật rõ ràng tình huống trong hang núi.

Chỉ thấy cái sơn động này có lẽ khá là lớn, mặt đất bằng phẳng, vừa xem là hiểu ngay, chỉ cần nhặt một chút lá cây đốt trên mặt đất, buổi tối sẽ không cảm lạnh.

Liền lúc Đồng Nhạc Nhạc ở một bên tính toán, Huyền Lăng Phong ở một bên nhìn tình huống trong hang núi, gương mặt thanh tú nhẹ nhàng cau lại, mặt mày ghét bỏ.

“Cái hang động này cái gì cũng không có, làm thế nào ngủ a !? Hơn nữa, trong hang núi lạnh quá, buổi tối khẳng định lạnh hơn so với hiện tại...”

Thấy Huyền Lăng Phong mặt mày ghét bỏ miệng cứ cắn nhẩn, Đồng Nhạc Nhạc khóe miệng không khỏi cong lên một cái.

Trong lòng thầm nghĩ.

Thật sự là một kẻ ăn chơi trác táng được hiểu chuộng tới hư.

Đều mười tám tuổi, một chút năng lực tự gánh vác cũng không có. Tình huống hiện tại như thế, có một cái hang động để cho bọn họ dung thân đã phi thường không tệ, hẳn vẫn còn ghét bỏ cái này chê bai cái kia.

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghĩ vậy, nàng hé mở làn môi hồng, không khỏi tức giận mở miệng nói.

“Thập Tam Gia, nơi này không giống hoàng cung, ngài liền chín bỏ làm mười mà chấp nhận một chút đi! Dù sao, chúng ta cũng không biết bị dòng thác cuốn trôi vọt tới địa phương nào, cũng không biết Hoàng thượng đến lúc nào tìm được chúng ta. Nếu như không tìm được chúng ta, chúng ta không thể làm gì khác hơn là chính mình tìm ra đường rời khỏi đây. Đương nhiên, Thập Tam Gia hiện tại bị thương, hành động bất tiện, chờ Thập Tam Gia tĩnh dưỡng thân thể thật tốt, chúng ta mới có thể đủ sức rời khỏi đây.”

Nghe thấy Đồng Nhạc Nhạc nói lời này, Huyền Lăng Phong dường như là nghĩ đến cái gì, hai hàng lông mày cau lại một cái, lập tức mở miệng cả giận nói.

“Đều tại tên nô tài nhà ngươi này! Nếu như lúc ấy ngươi không phải túm chặt Bồn vương không tha, Bồn vương sẽ đi theo ngươi lăn xuống sườn núi, lại rơi xuống dòng nước xiết, trôi tới nơi này sao! ? Cái tên nô tài chết tiệt nhà ngươi này, thật sự là một kẻ xấu số không may như thế này. Đi theo ngươi, hẳn không có chuyện tốt!”

Nghe thấy Huyền Lăng Phong lại đổ hết trách nhiệm lên trên đầu mình, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc trợn lên một cái, trong lòng xoẹt một tiếng, một cỗ lửa giận càng là nhanh chóng trào dâng trong lòng.

Phải biết rằng, Đồng Nhạc Nhạc cũng là một người có tính nóng nảy.

Bình thường ở bên trong hoàng cung, bị thân phận tôn ti chết tiệt đè nặng, cho dù nàng có giận cũng không chỗ để phát. Hiện nay, bọn họ đều gặp rủi ro, Huyền Lăng Phong này... còn không biết tình huống hiện tại, vẫn còn bắt nàng nhìn sắc mặt !?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc hé mở làn môi hồng, cơ hồ không hề nghĩ ngợi, liền mở miệng nói.

“Thập Tam Gia, làm thế nào ngài lại đổ tất cả sai lầm trên đầu nô tài !? Phải biết rằng, lúc ấy Thập Tam Gia bị thương, ngay cả bước đi cũng khó khăn, lại còn phải đi tới nơi nguy hiểm. Nếu như lúc ấy bị gấu đuổi theo, Thập Tam Gia khẳng định bị gấu một chưởng chụp chết! Nô tài cũng là vì tốt cho Thập Tam Gia, mới mang Thập Tam Gia rời khỏi, không ngờ Thập Tam Gia đột nhiên ra sức phất ống tay áo, nô tài mới có thể không kịp phản ứng lăn xuống sườn núi. Cho nên, Thập Tam Gia, nếu là thật có sai, Thập Tam Gia một mình ngài cũng khó trốn tránh trách nhiệm!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng quát, hơn nữa nói đến đây, cơ hồ là không hề dừng lại chút nào.

Nghe vậy, trên mặt Huyền Lăng Phong lập tức sừng sốt.

Dù sao, hẳn căn bản thật không ngờ, Đồng Nhạc Nhạc lại nói với hắn như vậy.

Nghe thấy thế, đôi mắt Huyền Lăng Phong mở to, liền đưa tay chỉ về phía Đồng Nhạc Nhạc, mở miệng nói.

“Ngươi, ngươi quả thực là...”

“Là nô tài ăn gan hùm mật gấu!”

Huyền Lăng Phong chưa vừa nói dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở miệng, nói ra lời trong lòng Huyền Lăng Phong nghĩ.

Dù sao, cùng Huyền Lăng Phong nhận thức thời gian dài như vậy, Huyền Lăng Phong cá tính gì, nàng còn không rõ ràng sao !?

Đồng Nhạc Nhạc hiện tại cũng mệt mỏi, không muốn cùng Huyền Lăng Phong lại cãi om sòm tiếp.

Hơn nữa, ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài, hiện tại đã không còn sớm, có lẽ nàng nên lưu lại chút khí lực đi ra ngoài nhặt một ít củi khô lá cây về! Bằng không, hiện tại bọn họ không chết, buổi tối cũng bị đông lạnh!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở miệng nói.

“Nô tài hiện tại đi ra ngoài nhặt một chút lá cây cành củi về đốt, Thập Tam Gia hiện tại ngài liền nghỉ ngơi thật tốt ở chỗ này một phen đi! Nếu như vận khí tốt, nô tài có lẽ còn có thể tìm chút đồ ăn trở về đây!”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói lời này, gương mặt Huyền Lăng Phong vẫn còn nổi giận đùng đùng lập tức sừng sốt.

Mới rồi hắn chỉ lo cãi nhau cùng tiểu thái giám trước mắt, đều quên hắn đã lâu chưa từng ăn cái gì.

Vừa rồi không cảm thấy, hiện tại vừa nghe đến tiểu thái giám trước mắt nói thế, Huyền Lăng Phong chỉ cảm thấy bụng của mình đói quá chừng.

Chỉ là, lại Đồng Nhạc Nhạc đi ra ngoài, Huyền Lăng Phong dường như là nghĩ đến cái gì, trên mặt có thêm vài phần lo lắng và bất an.

“Ôi, người, người sẽ không mặc kệ Bồn vương liền rời đi chứ!?”

Huyền Lăng Phong mở miệng, mặc dù làm ra vẻ điềm tĩnh, chỉ là trên mặt lo lắng, đã tiết lộ xuất hiện bất an.

Nghe được Huyền Lăng Phong nói vậy, gương mặt Đồng Nhạc Nhạc chỉ là khựng lại.

Nhìn thấy thiếu niên trước mắt, trong ánh mắt nhìn nàng, phảng phất một cú con sợ hãi bị chủ nhân vứt bỏ, trên mặt lộ vẻ lo lắng bất an.

Thấy vậy, hắc mâu Đồng Nhạc Nhạc lóe ra một phen, lập tức, như thể là nghĩ đến cái gì, vẻ mặt càng là làm ra bộ bỗng nhiên tỉnh ngộ, mở miệng thì thảo tự nói.

“Thập Tam Gia ngài có lời này nhắc nhở nô tài. Nô tài hiện ở trên người không hề bị thương, trước tiên có thể rời khỏi đây. Như vậy nô tài có lẽ còn có thể giữ được mạng sống rời khỏi nơi này . . .”

Đồng Nhạc Nhạc nói lời này, phảng phất nói ỉn. Nhưng mà âm lượng trầm trầm lại vừa lúc có thể bị Huyền Lăng Phong nghe được.

Nghe vậy, Huyền Lăng Phong lập tức cực kỳ tức giận, liền muốn ra sức đứng lên từ trên mặt đất, không ngờ, lại liên lụy đến vết thương trên người hắn, lập tức đau khó có thể chịu được.

Nhưng mà, cũng không quên mở miệng quát.

“Cái tên nô tài chết tiệt nhà người này, Bồn vương đã biết rõ là sẽ như vậy!”

239. Chương 242: Chương 128-3 : Họa Vô Đơn Chí

Edit : CANH HOA ANH DAO

Nhìn thấy Huyền Lăng Phong đau đớn khó chịu được, mặt đều nhăn như vậy, còn không quên mở miệng mắng nàng, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy vừa bất đắc dĩ, vừa buồn cười.

“Ha ha, Thập Tam Gia, người đừng quá kích động, mới vừa rồi nô tài nói đùa với người đó! Xem người sợ hãi chưa kia!”

“Ặc, người nói ai sợ hãi !?”

Nghe Đồng Nhạc Nhạc nói, lập tức trên mặt Huyền Lăng Phong thật sự buồn bực.

Hai gò má hắn ửng đỏ, khiến cho gương mặt bản thủ của hắn, đã buồn cười, lại càng buồn cười hơn.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức vui vẻ.

Mắt nhắm lóe lên nụ cười, nàng hé môi hồng, mở miệng chế nhạo nói.

“Ha ha, Thập Tam Gia thật sự không sợ nô tài bỏ người đi sao !?”

“Hừ! Bồn vương mới không sợ! Bồn vương sống to gió lớn cái gì cũng từng chứng kiến, coi như người thật sự bỏ Bồn vương lại, Bồn vương cũng không sợ! Coi như thật sự tại xuất hiện cạp, gấu, cùng lắm thì Bồn vương cùng bọn chúng liều mạng!”

Huyền Lăng Phong mở miệng, nói liên chi hồ đồ.

Cũng không biết hần càng nói, tâm tư của hần càng dễ bị người khác nhìn thấu.

Nhìn thấy thiếu niên trước mắt này, rõ ràng chính mình sợ chết, lại vẫn còn cố chống chế, Đồng Nhạc Nhạc liền cảm giác mắc cười.

Lập tức, mở miệng nói.

“Được rồi được rồi, nô tài biết Thập Tam Gia ngài lợi hại nhất, bất quá Thập Tam Gia yên tâm, nô tài sẽ không một mình rời khỏi đây. Hiện tại, nô tài đi ra ngoài tìm chút củi trở về, nếu còn cứ nói nữa, sắc trời bên ngoài sẽ tối sầm!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, giọng điệu phảng phất như đang dỡ tiểu hài tử.

Bất quá, đối với giọng điệu nói chuyện của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong hình như rất hưởng thụ.

Chỉ thấy hần khẽ ừ, tỏ vẻ đáp ứng.

Thấy vậy, khoe miệng Đồng Nhạc Nhạc mỉm cười, xoay người liền đi ra ngoài động.

Tuy nhiên, vào đúng thời điểm này, Huyền Lăng Phong một mực ngồi dưới đất, dường như nghĩ đến cái gì, mấp máy môi một lúc, rốt cục mới mở miệng kêu.

“Người...”

“Ừ!? Thập Tam Gia, còn chuyện gì nữa!?”

Nghe thấy động tĩnh phía sau, Đồng Nhạc Nhạc lập tức xoay người nhìn lại.

Lại thấy Huyền Lăng Phong vẻ mặt khó xử, hắc mâu hiện ra vẻ ngượng ngùng một lúc, mới mấp máy môi mở miệng nói nhỏ.

“Chính mình cẩn thận một chút...”

Huyền Lăng Phong mở miệng, âm thanh mặc dù rất nhẹ rất nhẹ, thế nhưng vẫn bị Đồng Nhạc Nhạc nghe được.

Nghe vậy, mắt Đồng Nhạc Nhạc trợn ngược, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

Dù sao cho tới nay, Đồng Nhạc Nhạc cũng biết Huyền Lăng Phong xem nàng là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, hận không thể... giết nàng!

Hiện nay, lại có thể mở miệng, nhắc nhở nàng cẩn thận một chút!? Thế này thật sự là thấy quý!

Chẳng lẽ là mới rồi Huyền Lăng Phong rơi xuống dòng nước xiết, đầu đập vào đá ngầm nên bị hư!?

Liền lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc không thôi, Huyền Lăng Phong nhận thấy ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc nhìn về phía hần tràn đầy rung động, liền biết được suy nghĩ của Đồng Nhạc Nhạc.

Ngay lập tức, hai gò má đỏ hơn.

Sau một khắc, dường như Huyền Lăng Phong thẹn quá hoá giận, đôi môi mở ra, mở miệng gằm nhẹ.

“Người, người ngàn vạn lần không nên phát sinh hiểu lầm, Bồn vương mới không phải quan tâm người, chỉ là lo lắng người ở bên ngoài, nếu bị dã thú ăn sống nuốt tươi, không ai hầu hạ Bồn vương thôi!”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Phong, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc sưng sốt, khoe miệng khẽ cong lên. Còn tưởng rằng thiếu niên này thật sự lo lắng cho nàng! Thì ra là nàng tự mình đa tình.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc tức giận mở miệng nói.

“Được, nô tài nhất định cố gắng không để mình bị mãnh thú ăn sống nuốt tươi, như vậy nô tài là có thể hầu hạ Thập Tam Gia thật tốt! Được rồi, nô tài đi!”

Vừa dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc lập tức xoay người rời khỏi, không để ý đến phản ứng Huyền Lăng Phong, bởi vậy nên Đồng Nhạc Nhạc không nhìn thấy, trong mắt Huyền Lăng Phong lóe lên vẻ không được tự nhiên và lo lắng...

... ..

Đồng Nhạc Nhạc trước kia là cô nhi, đã từng đọc sách, cũng từng cùng bạn học cắm trại ở trong rừng.

Chỉ là rừng ở hiện đại, không có gì nguy hiểm như ở cổ đại.

Ở chỗ này, độc xà mãnh thú rất nhiều, nếu không chú ý, liền trở thành bữa tối cho độc xà mãnh thú.

Cho nên, Đồng Nhạc Nhạc đi, ánh mắt thỉnh thoảng lại quan sát bốn phía, nếu như có gió thổi cỏ lay, liền lập tức xoay người chạy!

May là chỗ này, mặc dù hoang vu, dọc theo đường đi, Đồng Nhạc Nhạc cũng không thấy độc xà mãnh thú, trái lại thả hoang các loại khác thì nhìn thấy hai ba con.

Bất đắc dĩ, Đồng Nhạc Nhạc hiện tại toàn thân vừa đau vừa nhức, mới vừa rồi còn diu Huyền Lăng Phong, khí lực cũng tiêu hao không ít, cho nên, ý nghĩ muốn bắt thả hoang ăn no của Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng bị dập tắt.

Dù sao, hai chân trước sau không chạy nhanh hơn bốn chân a!

Cho nên, Đồng Nhạc Nhạc chỉ có thể chảy nước miếng, tha thiết mong chờ nhìn những con thả hoang béo mập này không ngừng chạy nhảy ngay trước mặt mình.

Đợi sau khi nhặt được củi khô lá cây, Đồng Nhạc Nhạc liền đi về bên trong hang núi.

Nhớ tới Huyền Lăng Phong, một kẻ ngồi mát ăn bát vàng ăn chơi trác táng, cũng không biết hiện tại có sợ đến co lại thành một cục hay không? Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi tăng tốc, bước đi nhanh hơn.

Khi Đồng Nhạc Nhạc đi tới ngoài hang động, không ngờ, trong hang núi, lại truyền đến tiếng kêu cực kỳ thảm thiết.

Âm thanh rất quen thuộc, Đồng Nhạc Nhạc vừa nghe, liền biết là người nào phát ra.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức ném củi khô lá cây trên tay xuống, chạy vào bên trong hang núi.

“Thập Tam Gia, người làm sao vậy !?”

Nghe Huyền Lăng Phong vừa rồi phát ra tiếng kêu thảm thiết, Đồng Nhạc Nhạc biết nhất định là đã xảy ra chuyện, trong lòng liền vô cùng lo lắng.

Khi Đồng Nhạc Nhạc chạy tới bên trong hang núi, mắt nhưng lập tức nhìn về hướng Huyền Lăng Phong bên kia.

Chỉ thấy Huyền Lăng Phong giờ phút này, đang gất gao dán trên vách hang động, chỉ còn thiếu nước không cùng vách núi nhập thành một thể, trên gương mặt bần thiêu, hoàn toàn tái nhợt, trong mắt lộ vẻ sợ hãi.

Nhìn thấy Huyền Lăng Phong mặt mày sợ hãi, Đồng Nhạc Nhạc đảo mắt nhìn quanh một lượt, liền theo ánh mắt Huyền Lăng Phong nhìn lại.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn, Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được sợ đến lạnh toát sống lưng, hít một hơi thật sâu.

Chỉ thấy, ở giữa hai chân Huyền Lăng Phong, một con rắn độc dài ước chừng hơn một thước, đang ngồng nửa thân thể, không ngừng phun đầu lưỡi ra với Huyền Lăng Phong.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc đôi mắt mở to, mặt mày ngạc nhiên.

Khó trách Huyền Lăng Phong lại phát ra tiếng kêu thảm thiết như thế, nếu đổi thành nàng, nàng khẳng định cũng sẽ như thế.

Trong lòng nghĩ tới, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là cố gắng kiềm chế tâm tình bối rối của mình, nhìn thấy Huyền Lăng Phong mặt mày ngạc nhiên, lập tức mở miệng nói.

“Thập Tam Gia, ngài hiện tại ngàn vạn lần không nên động, bằng không, con rắn độc này sẽ cắn ngài!”

Nghe Đồng Nhạc Nhạc nói, nguyên bản Huyền Lăng Phong vẫn còn tính toán từ từ hoạt động thân thể, gương mặt vốn đã trắng nhợt như tờ giấy, hiện tại càng không có chút sắc máu.

Đôi môi tái nhợt mở ra, liền run lẩy bẩy nói.

“Người người người người người người... Người nói cái gì!? Người nói, này đây là rắn... rắn... rắn độc!”

Thấy Huyền Lăng Phong liền ngay cả nói chuyện đều nói lắp, Đồng Nhạc Nhạc lập tức gạt đầu, mở miệng hạ thấp giọng nói, dù sao, nàng sợ mình nói lớn tiếng, làm kinh động con rắn độc.

Bởi vì, con rắn độc này, trước kia nàng đã xem qua, mặc dù quên con rắn độc này tên gì, nhưng còn nhớ rắn độc này độc tính rất mạnh, nếu bị cắn một cái, người kia lập tức đi đời nhà ma.

Chỉ là hiện tại, gặp Huyền Lăng Phong sợ đến mặt mày tái nhợt, bộ dáng không hề có chút sắc máu nào, Đồng Nhạc Nhạc tâm không đành lòng, lập tức mở miệng nói.

“Thập Tam Gia, hiện tại người ngàn vạn lần không nên động, nô tài hiện tại liền tới cứu người!”

Vừa dứt lời, liền thấy Đồng Nhạc Nhạc dè dặt hướng tới Huyền Lăng Phong bên kia tới gần.

Huyền Lăng Phong thấy vậy, như là nghĩ đến cái gì, lập tức mở miệng nói.

“Chờ, chờ đã ”

240. Chương 243: Chương 129-1 : Nướng Thịt Rắn

Edit : Canh Hoa Anh Dao

Nghe được lời này của Huyền Lăng Phong , trên gương mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lại dừng tất cả hành động, mắt nhắm thẳng tấp rơi trên người Huyền Lăng Phong, chờ đợi hắn nói tiếp.

Huyền Lăng Phong thấy vậy, đôi môi mở ra, liền run run nói.

“Bổn vương sợ chính mình sẽ chết, cho nên những lời lúc nãy đã nói với người , kỳ thật, Bổn vương thật sự rất chán ghét người!”

“Ặc...”

Nghe lời này của Huyền Lăng Phong, khoé miệng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi giật giật.

Đang là lúc nào, mà Huyền Lăng Phong vẫn còn nói với nàng như vậy. Coi như con rắn độc này buông tha cho Huyền Lăng Phong, nàng cũng muốn chụp chết hắn!

Liền lúc Đồng Nhạc Nhạc không biết nói sao, lại thấy Huyền Lăng Phong mở miệng nói tiếp.

“Nhưng mà, nếu lần này người cứu Bổn vương, Bổn vương liền nợ người một mạng, vì thế Bổn vương có thể làm cho người một việc! Chỉ cần Bổn vương đủ khả năng!”

Nghe Huyền Lăng Phong nói, Đồng Nhạc Nhạc lập tức bỏ đi sự kích động muốn chụp chết hắn, khoé miệng nhếch lên một cái, liền mở miệng nói.

“Có lời này của Thập Tam Gia, nô tài coi như liều mạng, cũng muốn cứu Thập Tam Gia người!”

Thấy Đồng Nhạc Nhạc mặt mày kích động, bộ dáng tiểu nhân tham tài, Huyền Lăng Phong khoé miệng co rút.

Trong lòng không khỏi oán thăm.

Thật sự là một nô tài tham tiền!

Thế nhưng, tục ngữ nói, có tiền có thể sai ma khiến quỷ, chính là đạo lý này!

Huyền Lăng Phong sợ hãi, nếu như hắn không nói như vậy, tên nô tài này liền mặc kệ hắn đi.

Dù sao, mỗi người đều xem tính mạng của mình là nhất!

Nghĩ tới đây, mắt Huyền Lăng Phong quét một vòng, lại rơi vào con rắn độc giờ phút này đang chính lúc phục ở trên đùi hắn.

Chỉ thấy con rắn độc này, giờ phút này đang nhìn thẳng hắn, vẫn không nhúc nhích, hình như là đang suy nghĩ, có muốn cắn hắn một cái hay không.

Thấy vậy, trong lòng Huyền Lăng Phong càng là cực kì hồi hộp, tim ‘Bang bang bang’ nhanh chóng đập dồn dập. Tốc độ tim đập cực nhanh, cơ hồ muốn vọt ra khỏi cổ họng.

Đối với Huyền Lăng Phong căng thẳng sợ hãi, Đồng Nhạc Nhạc chưa từng thấy mình có lỗi gì!

Mặc dù, nàng không sợ rắn như Huyền Lăng Phong. Chỉ là hiện tại, tính mạng Huyền Lăng Phong, đều nằm trên tay nàng!

Nàng quả thật không muốn Huyền Lăng Phong bị rắn độc cắn chết thảm ở đây!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc mím đôi môi đỏ mọng, thở cũng không dám thở gấp một cái. Lập tức, với động tác giống như rất chậm, từ từ đi tới chỗ Huyền Lăng Phong .

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc giờ phút này mặt mày chăm chú , ánh mắt thẳng tắp nhìn vào con rắn độc trên người hắn, Huyền Lăng Phong cũng không dám nói lời nào, chỉ sợ sẽ làm Đồng Nhạc Nhạc phân tâm.

Chỉ là hiện tại, nhìn thấy tiểu thái giám trước mắt từ từ di chuyển thân thể, Huyền Lăng Phong chỉ cảm thấy dài như một năm.

Cảm giác dày vò, lo lắng đề phòng dài đằng đẵng này, so với một đao giết hắn càng khó chịu hơn.

Thời gian, từng phút từng giây trôi qua, thân thể Huyền Lăng Phong, ngay cả một cử động cũng không dám.

Bởi vì căng thẳng sợ hãi, trên trán Huyền Lăng Phong sớm đã đổ đầy mồ hôi.

Giờ phút này, một hột mồ hôi đang từ trên trán Huyền Lăng Phong chậm rãi trượt xuống, lăn qua gò má bần thủ kia rồi nhỏ giọt ở trên người hắn ...

Cùng lúc đó, cũng không biết có phải hột mồ hôi đó kích thích đến con rắn độc hay không, hoặc có lẽ con rắn độc này nhìn Huyền Lăng Phong thật sự không vừa mắt. Nó há miệng , liền nhào về phía trên người Huyền Lăng Phong mà mổ ...

Thấy vậy, Huyền Lăng Phong sợ đến đôi mắt mở to, há miệng ra, chỉ thiếu nước không có bất tỉnh.

Tuy nhiên, liền lúc ngàn cân treo sợi tóc này, Đồng Nhạc Nhạc vốn đang thực hiện động tác rất chậm, đột nhiên di chuyển nhanh chóng nhào về hướng tới con rắn độc , đưa tay gắt gao nắm lấy đốt xương thứ bảy của con rắn độc, lại ra sức quăng một cái!

Cùng với ‘Bịch’ một tiếng, con rắn độc vốn đang muốn táp Huyền Lăng Phong, đã hôn vô cùng thân mật với cùng vách núi , sau đó... chết liền .

Tất cả mọi chuyện đều phát sinh trong nháy mắt! Tốc độ cực nhanh, nhặt về một mạng cho Huyền Lăng Phong vẫn còn chưa hoàn hồn.

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, Huyền Lăng Phong vẫn còn duy trì bộ dáng ngốc như vậy, mắt trợn to, miệng há hốc.

Thấy Huyền Lăng Phong lâu như vậy cũng chưa lấy lại hồn, Đồng Nhạc Nhạc liền đưa tay quơ quơ trước mặt Huyền Lăng Phong, sau đó mở miệng nói.

“Thập Tam Gia, hiện tại đã không có việc gì, rắn độc kia đã chết!”

“Cái, cái gì !? Có thật không !? Bỏn vương không có việc gì !?”

Nghe lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong vốn đang sợ đến không thấy ba hồn bảy vía, mới từ từ phục hồi lại tinh thần.

Ánh mắt ngốc như vậy, đầu tiên là rơi trên người Đồng Nhạc Nhạc, sau đó, lại nhìn theo hướng ngón tay Đồng Nhạc Nhạc chỉ tới, liền thấy con rắn độc rớt trên mặt đất, đầu bể, óc văng.

Nhìn thấy con rắn độc đã khí tuyệt bỏ mình, đầu óc vỡ tung, không còn năng lực làm thương tổn hần, Huyền Lăng Phong vốn đang tim đập thành thịch một hồi, hiện tại rốt cục cũng thả lỏng.

Thấy Huyền Lăng Phong rốt cục đã phục hồi lại tinh thần, lại vẫn còn bộ dáng sợ hãi, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghĩ Huyền Lăng Phong một mực ngồi mát ăn bát vàng, nơi nào trải qua những chuyện như vậy !?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc liền hé mở môi hồng, an ủi.

“Thập Tam Gia, đã không có việc gì, người yên tâm, có nô tài ở đây! Nhất định sẽ không cho Thập Tam Gia xảy ra việc gì!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng cam đoan.

Nghe Đồng Nhạc Nhạc nói, hắc mâu của Huyền Lăng Phong con người đen không khỏi từ từ rơi trên người Đồng Nhạc Nhạc. Ở trong ánh mắt nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc, có sự tò mò không giải thích được, có vẻ kinh ngạc, có sự phức tạp không thôi.

Cuối cùng, Huyền Lăng Phong mấp máy môi đỏ một cái, nhưng cũng không hề mở miệng nói chuyện.

Đối với ánh mắt phức tạp của Huyền Lăng Phong rơi trên người mình kia, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lại không hỏi thêm cái gì, chỉ cho là Huyền Lăng Phong bị sợ hãi quá độ.

Cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc an ủi Huyền Lăng Phong vài câu, liền đi ra ngoài nhặt về toàn bộ củi khô lá cây vừa nãy ném ở ngoài hang.

Đầu tiên là trải lá cây trên mặt đất, trải một tầng thật dày, sau khi bày biện tốt, Đồng Nhạc Nhạc mới quay đầu, nói với Huyền Lăng Phong ngồi trầm lặng không lên tiếng ở bên này, mở miệng nói.

“Thập Tam Gia, người tới bên này đi! Nơi này được trải lá cây, êm lấm, so với ngồi trên mặt đất lạnh như băng khá hơn nhiều. Đương nhiên, nơi này tự nhiên không thể sánh cùng vương phủ . Chỉ là hiện tại cũng không có biện pháp nào cả, Thập Tam Gia người mau tới đây ngồi đi!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói, cho là nàng vừa dứt lời, Huyền Lăng Phong khẳng định sẽ lại lần nữa ghét bỏ một phen.

Không ngờ, lần này Huyền Lăng Phong sau khi nghe lời này của nàng, chỉ là nhẹ nhàng ‘Ừ’ một tiếng, nhưng không có lại cầu nhàu lần nữa, chỉ từ từ đi tới.

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là nhẹ nhàng sửng sốt, trong mắt xẹt qua vài phần kinh ngạc, cũng không suy nghĩ cái gì nhiều.

Chỉ cảm thấy Huyền Lăng Phong là bị chuyện vừa rồi hù dọa, hiện tại cũng không có trở lại như trước!

Trong lòng nghĩ vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền xếp củi khô, lại lấy hộp quẹt ra nhóm lửa.

Mặc dù bọn họ là rơi xuống dòng nước xiết, may là hộp quẹt bên ngoài có bọc sáp nên không bị ướt.

Đối với điều này, Đồng Nhạc Nhạc đã cảm thấy vô cùng may mắn.

Cầm hộp quẹt, Đồng Nhạc Nhạc dè dặt đốt lá cây, không được bao lâu, ngọn lửa đã bốc lên .

Cùng với ngọn lửa càng lúc càng lớn, hang động vốn lạnh như băng, dần dần ấm hần lên.

241. Chương 244: Chương 129-2 : Nướng Thịt Rắn

Thấy vậy, gương mặt Đồng Nhạc Nhạc lập tức vui vẻ.

“Ha ha, may là ở đây còn có thể nhóm lửa, nếu không thì buổi tối chắc chắn bị đông đến chết cứng mất!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, vừa hơ tay trên lửa sưởi ấm.

Tuy nhiên, vào đúng lúc này, một trận âm thanh ‘Ồng ọc ồng ọc’ kỳ quái vang lên từ phía sau.

Nghe vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức liền nhìn về hướng phát ra thanh âm kia.

Lại thấy trên mặt Huyền Lăng Phong không khỏi một trận buồn bực, sau đó mặt mày vừa quẫn bách, vừa ảo não đưa tay ôm cái bụng dẹp lép của mình.

“Người đừng nhìn Bồn vương như vậy, Bồn vương đã lâu còn chưa có ăn cái gì, bụng tự nhiên sẽ đói!”

Huyền Lăng Phong mở miệng nói, trên mặt liền lộ vẻ phiền muộn cùng ngượng ngùng.

Không hiểu sao, nhìn Huyền Lăng Phong lúc này, Đồng Nhạc Nhạc lại cảm thấy hân hiện tại so với trước kia ngạo mạn vô lễ, kiêu ngạo ương ngạnh thì dễ thương hơn nhiều.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Đồng Nhạc Nhạc nhếch lên, mở miệng cười hắc hắc.

“Hi hi, thật ra không chỉ Thập Tam Vương Gia đói bụng, bụng nô tài cũng đã đói.”

Đồng Nhạc Nhạc vừa vuốt vuốt cái bụng rỗng của mình, vừa bắt đầu nói.

“Ai, mới vừa rồi nô tài ở bên ngoài nhặt nhạnh cây lại gặp được mấy con thỏ hoang, nhưng đành chịu, nô tài không còn sức lực để đuổi theo. Nếu không, hiện tại chúng ta cũng đã không cần ngồi đây chịu đói . . .”

Nói tới đây, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc lại mang thêm vài phần tự trách.

Nghe vậy, Huyền Lăng Phong nhìn Đồng Nhạc Nhạc đang tự trách mình, môi không khỏi mấp máy một chút, hình như muốn nói cái gì.

Có điều, còn không đợi Huyền Lăng Phong mở miệng nói chuyện, lại thấy ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc đã đảo quanh một vòng, cuối cùng rơi vào một chỗ nào đó, đôi mắt sáng ngời!

“Nha! Nô tài như thế nào lại quên, thực ra chúng ta đã có đồ ăn!”

Nghe được lời nói của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong đầu tiên là sửng sốt, lại lập tức vui vẻ.

“Cái gì? Chúng ta có thức ăn? Trên người của người có phải hay không có lương khô gì đó? Còn không mau lấy ra đây! Bồn vương cũng đã chết đói!”

Nghe được âm thanh Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc cũng cười hắc hắc, mở miệng nói.

“Thập Tam Vương Gia, trên người nô tài không có lương khô gì đó, chẳng qua, có cái...này!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, vừa đứng lên, sau đó đi về phía trước.

Huyền Lăng Phong nghe thế, ánh mắt không khỏi hướng theo Đồng Nhạc Nhạc, dừng lại trên mặt đất, ở trên người con rắn độc đã chết kia.

Thấy vậy, trên mặt Huyền Lăng Phong liền sửng sốt, lập tức như đang nghĩ đến cái gì, gương mặt cứng đờ.

“Ặc, người, người bảo là có ăn, sẽ không phải là con rắn độc này chứ?”

“Ha ha, Thập Tam Vương Gia, người nói đúng rồi! Chính là con rắn độc này!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, vừa bắt cái đuôi con rắn kia lên, điều chỉnh nâng nó dậy.

Thấy Đồng Nhạc Nhạc một chút cũng không sợ hãi cầm lấy con rắn độc kia, khóe miệng Huyền Lăng Phong không khỏi giật giật, ánh mắt nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc, giống như đang nhìn thấy độc xà mãnh thú mà hoảng sợ.

Mặc dù con rắn độc kia đã chết, nhưng nếu đổi lại thành hân, hân cũng không dám trực tiếp cầm lấy nó.

Còn có chuyện phát sinh lúc này, bây giờ nghĩ lại, trong lòng hẳn vẫn còn đang sợ hãi đây!

Nghĩ đến đó, môi Huyền Lăng Phong mở ra, mở miệng quát.

“Người điên rồi! ? Đây chính là rắn độc, làm sao có thể ăn! ?”

Huyền Lăng Phong mở miệng, chán nản tức giận quát.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc cũng không hề gì, nhún nhún vai, mở miệng nói.

“Là rắn độc thì như thế nào! ? Con rắn này, có độc thì cũng chỉ ở răng, trên người một chút độc cũng không có, trước đây nó tài cũng từng ăn đấy! Cho nên Thập Tam Vương Gia, ngài cứ yên tâm đi!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, vừa cầm con rắn lại, rút ra con dao bên người mình.

Con dao này, là nòng bình thường cầm để gọt táo, hiện tại vừa lúc phát huy công dụng.

Chỉ thấy Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên dùng dao đem chặt rơi đầu rắn, ngay sau đó, lại dùng dao đem đâm vào thân rắn độc, cuối cùng đưa tay cầm lấy da mà hung hăng xé.

Cùng với một tiếng ‘roạt’, da của con rắn độc kia, cứ như vậy bị Đồng Nhạc Nhạc giống như khăn tay mà làm rách ra.

Nhìn thấy động tác thuần thục của Đồng Nhạc Nhạc, điệu bộ gọn gàng lưu loát, khoe miệng Huyền Lăng Phong không khỏi lại giật giật.

Bởi vì nếu như là rắn, rắn tình nguyện chết đói, cũng không ăn thứ này.

Nhưng mà, nhìn động tác thành thạo của tiểu thái giám trước mặt, cứ như loại chuyện này không phải là lần đầu tiên làm, trong lòng lại tò mò.

Hắn há miệng, thuận tiện hỏi:

“Này, người thế nào lại giống như không sợ rắn! ? Trước kia, người cũng thường xuyên ăn thứ này sao! ?”

Nghe được lời nói của Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc cũng không quay đầu lại, chỉ là thuần thục lột da rắn ra, sau đó lại cầm đến một khúc gỗ lớn, đặt da rắn đã lột xong xuôi lên đó.

Đợi khi làm xong những việc lật vặt này, Đồng Nhạc Nhạc mới vỗ vỗ tay, mở miệng nói:

“Mệnh của nô tài không tốt như Thập Tam Vương Gia, vừa sinh ra liền được sống an nhàn sung sướng, vừa mở miệng, liền có vô số nô tài vòng quanh đến phục vụ cho Ngài! Nô tài từ nhỏ đã là cô nhi, mọi việc đều phải tự lực cánh sinh, trước đây cũng thường xuyên bị đói, ăn không đủ no. Vì thế liền nghĩ muốn chút biện pháp lấp đầy bụng, gì mà ăn cá tự bắt trên sông, đến lấy cả trứng chim trên cây, bắn chim rồi nướng, còn có cả ếch, chuột đồng linh tinh các loại, cũng đều ăn cả rồi. . .”

Đồng Nhạc Nhạc vừa từ từ nướng thịt rắn, vừa chậm rãi nhớ lại chuyện trước kia.

Nhớ thời điểm lúc trước tại cô nhi viện, mặc dù có nhà ngói che đầu, nhưng bên trong cô nhi viện, lại thiếu hụt vật tư, thường xuyên ăn không đủ no cũng đã là chuyện bình thường .

Cho nên nàng về sau đi làm công tác xã hội, chỉ nghĩ đến cố gắng kiếm tiền, chờ kiếm được đã nhiều , liền đem một phần số tiền làm từ thiện cấp cho cô nhi viện, để cho lũ trẻ không có cha mẹ giống như nàng cũng được ăn uống đầy đủ.

Chỉ tiếc. . .

Nàng hiện tại, đời này kiếp này đều không thể trở về thời hiện đại . . .

Nghĩ tới đây, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhiều thêm vài phần buồn bã và mất mát.

Đối với tâm tư của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong cũng không biết.

Lúc này, Huyền Lăng Phong nghe được lời nói của tiểu thái giám trước mặt, nhìn lại vẻ mặt tiểu thái giám chứa đựng sâu bi và mất mát, không hiểu sao, trong lòng có một nỗi...

Dù sao hẳn từ nhỏ đã sinh ra tại Hoàng cung, vừa chào đời, liền được hưởng vinh hoa phú quý vô tận này.

Hơn nữa, từ nhỏ, hấn lập tức có được ngàn vạn sủng ái.

Hấn được phụ hoàng và mẫu phi yêu thương, cùng các hoàng huynh che chở.

Cho nên, hấn sống qua mười tám năm, cũng chưa từng biết thế nào là khổ.

Cũng chưa từng nhận thức được cuộc sống nghèo khó của dân chúng.

Hơn nữa, trước kia hấn cũng chỉ hiểu, trời sinh chính mình đã định ở nơi cao cao tại thượng, cho nên đối với hết thảy, đều có cảm giác như là chuyện đương nhiên.

Nhưng hiện tại, khi nghe lời nói của tiểu thái giám trước mặt, nhìn được trên mặt tiểu thái giám này đều là sầu bi và hồi ức, không hiểu sao, trong lòng Huyền Lăng Phong có hơi khó chịu.

242. Chương 245: Chương 129-3 : Nướng Thịt Rắn

Edit : Tiểu Thư Xà

Hơn nữa, đây cũng là lần đầu tiên, hấn nghiêm túc đánh giá tiểu thái giám này.

Trước đây, vào lần đầu tiên gặp mặt, hấn chỉ cảm giác rằng tiểu thái giám này có dung mạo vô cùng xinh đẹp.

Chẳng qua sau đó tiểu thái giám kia lại hết lần này đến lần khác chống đối hấn, hấn cũng chỉ nghĩ phải làm thế nào để trêu chọc tiểu thái giám này, nhìn bộ dáng mất mặt của hấn.

Chỉ là hiện tại. . .

Ánh lửa sáng ngời, chiếu sáng trưng oàn bộ hang động.

Ánh lửa màu vàng nhạt kia, lại chậm rãi chiếu lên người tiểu thái giám.

Rõ ràng cả người tiểu thái giám này, toàn thân đều nhếch nhác và bần thủ, nhưng mà, khuôn mặt nhỏ nhắn kia của hấn, ngay lúc này, lại đoạt mắt người khác.

Mặt mày như vẽ, cái mũi thanh tú, cánh môi anh đào, một đôi con ngươi đen láy ngập nước, bây giờ có ánh lửa chiếu rọi xuống, lại càng rạng rỡ sống động, tựa như ánh nến được thắp trong đêm tối, rực rỡ như vậy!

Chả trách người ta thường nói, mỹ nhân dưới đèn, càng nhìn càng đẹp!

Hiện tại, Huyền Lăng Phong đột nhiên có cảm giác, tiểu thái giám này lại đẹp đến không thể tin nổi. . .

Chỉ tiếc , hấn là một thái giám, nếu như nói là một nữ tử, thì phải tốt biết bao a. . .

Suy nghĩ trong đầu Huyền Lăng Phong vừa mới nảy lên, liền bị chính mình dọa ngã.

Chết tiệt!

Rốt cuộc hấn đang nghĩ lung tung cái gì! ?

Chẳng lẽ đầu của hấn bị đụng phải đá sao, cho nên suy nghĩ đều hỗn loạn! ?

Lúc trong lòng Huyền Lăng Phong đang ảo não không thôi, thì bên này Đồng Nhạc Nhạc lại một chút cũng không cảm giác được sự khác thường của hấn.

Bây giờ, nàng không thấy Huyền Lăng Phong nói gì, liền chậm rãi xoay xoay nhánh cây trên tay, từ từ nướng con rắn kia.

Không biết qua bao lâu, trong hang động được từng đợt hương vị thịt nướng thơm phức bao phủ. . .

Người thấy được hương thơm ngào ngạt của thịt, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy bụng của mình càng lúc càng đói.

Âm thanh ‘òng ọc òng ọc’ từ trong bụng không ngừng truyền đến.

Nhìn miếng thịt rắn được nướng vàng óng kia, nước miếng của Đồng Nhạc Nhạc thật nhanh đã chảy ra .

Không chỉ mình Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong bên này, cũng đâu phải không như thế ?

Bọn họ không biết đã bị dòng nước xiết đưa tới nơi nào, hôn mê bao lâu, giờ phút này hẳn đã sớm đói đến da bụng dán sát vào lưng .

Lúc này, lại ngửi thấy hương vị thịt rắn thơm phức, giờ đây Huyền Lăng Phong chỉ cảm thấy bụng của mình đang điên cuồng kêu .

Nhưng vừa nghĩ tới, đây chính là thịt rắn.

Nghĩ lại vừa rồi thiếu chút nữa chết dưới miệng con rắn này, bây giờ trong lòng của Huyền Lăng Phong vẫn còn sợ hãi.

Đối với Huyền Lăng Phong cũng có ý muốn ăn cái này, nhưng trong lòng vẫn còn là bộ dáng sợ hãi, Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên nhìn thấy hết.

Đối với điều này, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi mở miệng cười nói.

“Thập Tam Vương Gia, mới rồi con rắn này thiếu chút nữa cắn chết ngài, không nghĩ tới bây giờ lại trở thành bữa tối của chúng ta, ngài cứ nói cái...này có phải hay không rất buồn cười! ?”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, vừa lại lật miếng thịt rắn .

Động tác nướng thịt kia, được làm cực kì thuần thục.

Nhưng mà, Huyền Lăng Phong nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, cũng mấp máy môi, hoàn toàn im lặng không buồn bàn đến.

“Cái...này thì buồn cười cái gì! ? Vừa rồi Bồn vương thiếu chút nữa chết dưới miệng rắn, bây giờ nhìn con rắn này, đều cảm thấy buồn nôn đây!”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hé miệng cười một tiếng.

“Ha hã, cái này sao lại buồn nôn! ? Phải nói là mỹ vị mới đúng! Được rồi, con rắn này đã nướng xong , Thập Tam Vương Gia, người nếm thử một chút! ?”

Vừa dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc vừa đưa miếng thịt rắn nướng vàng óng ánh về phía Huyền Lăng Phong .

Thế nhưng, Huyền Lăng Phong thấy vậy, sợ đến mức chủ động lui về phía sau, vẻ mặt ‘học trò hơi sợ hãi’, cực kì thú vị.

“Không được! Cầm về cầm về, Bồn vương mới không ăn thứ này! Thật ghê tởm !”

Hơn nữa, tuy rằng con rắn này đã biến thành thịt nướng, nhưng vẫn còn để cho hắn cực kì sợ hãi.

Thấy Huyền Lăng Phong trợn tròn hai tròng mắt, vẻ mặt hoảng sợ, Đồng Nhạc Nhạc lập tức bị chọc cười .

Dù sao, cho tới nay, thiếu niên trước mặt này đều là một bộ dáng ngạo mạn vô lễ, tác oai tác quái, kiêu ngạo ương ngạnh, nhìn vào khiến cho người khác muốn đánh.

Tuy nhiên hiện tại, nhìn lại trước mặt toàn thân nhếch nhác, thiếu niên cả người bẩn thỉu, còn có trên mặt hắn lại đầy bộ dạng sợ hãi, phảng phất như một thiếu nữ đáng thương gặp phải tên lưu manh, làm cho người ta nhìn vào chỉ cảm thấy buồn cười lại thương cảm.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi khì một tiếng, mở miệng cười rộ lên .

“Ha ha ha ha, Thập Tam Vương Gia, không nghĩ đến ngài sợ rắn như vậy đấy! Cho dù con rắn này đã biến thành thịt nướng , người vẫn sợ hãi như vậy, không nghĩ tới lá gan của ngài nhỏ thế, ha ha ha ha ha ha. . .”

Đồng Nhạc Nhạc vừa cười, vừa đưa tay xé một miếng thịt rắn, sau đó liền cho vào miệng mình.

Chậm rãi ăn miếng thịt rắn trong miệng, chỉ cảm thấy thơm ngon mỹ vị vô cùng.

Thật đúng là không thể nói!

Tuy rằng bộ dáng của con rắn độc này thật xấu, chính là lúc nường lên, lại cực kì ngon lành, cho dù nường cũng không có gia vị hay nguyên liệu, bắt đầu ăn, đúng là mùi vị tự nhiên thì vô cùng ngon lành.

Đây là thịt rắn nường ngon nhất mà Đồng Nhạc Nhạc từng ăn .

Vừa nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc vừa càn ăn nhiệt tình, hơn nữa còn không ngừng phát ra âm thanh đầy thỏa mãn.

“Ừ, thịt rắn nường này ăn ngon thật, chất lượng thịt tươi sống , ăn ngon thật. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng vừa nói, trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia như cánh hoa sen, gương mặt khoan khoái, đôi mắt tươi cười. Trên mặt càn là một bộ dáng cực kì hưởng thụ.

Nhìn Đồng Nhạc Nhạc ăn nhiệt tình, Huyền Lăng Phong đầu tiên là sửng sốt.

Chỉ cảm thấy tiểu thái giám này quả thực không phải người bình thường a!

Nếu như là người khác, ai lại nghĩ tiểu thái giám trước mặt này là người bình thường! ?

Lá gan của hắn, thật không phải lớn bình thường!

Không chỉ cả rắn cũng không sợ, hiện tại lại liền ngay cả rắn độc cũng dám ăn!

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong chỉ cảm thấy chính mình đối với tiểu thái giám này có một phen nhận thức hoàn toàn mới.

Hơn nữa, bụng hắn càn lúc càn đói. . .

Đặc biệt, nhìn thấy tiểu thái giám trước mặt ăn nhiệt tình, còn là bộ dáng cực kì hưởng thụ, chớp mũi lại ngửi được mùi thơm của thịt nường, Huyền Lăng Phong chỉ cảm thấy nước miếng chính mình lúc này không ngừng tràn ra.

Liên tục nuốt được nước bọt, Huyền Lăng Phong tuy nói không ăn, nhưng mà, ánh mắt toàn là thèm nhỏ dãi kia, lại thẳng tắp rơi trên miếng thịt nường trên tay Đồng Nhạc Nhạc.

Chính lúc Đồng Nhạc Nhạc đang ăn ngon, nhìn thấy bộ dáng một con chó nhỏ tham ăn của Huyền Lăng Phong, không khỏi cảm thấy buồn cười.

243. Chương 246: Chương 129-21 : Tim Đập Dồn Đập

Edit : dương_dương

Huyền Lăng Phong này thật là. Lá gan sao lại nhỏ vậy chứ, rõ ràng là đói muốn chết, lại không dám ăn con rắn này.

Bọn họ cũng không biết đã hôn mê mất bao lâu, nếu ngày hôm nay không tìm ra thứ gì ăn được, Huyền Lăng Phong có thể sẽ chết vì đói.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc sau một hồi suy tư, đôi mắt lập tức sáng ngời. Có cách rồi!

Nghĩ là làm, Đồng Nhạc Nhạc lập tức bày ra bộ dáng đột nhiên tỉnh ngộ, mở miệng nói với Huyền Lăng Phong.

“Nô tài giờ mới biết, lá gan của Thập Tam Gia lại nhỏ như vậy. Ngay cả thịt rắn cũng không dám ăn, nếu chuyện này truyền ra khẳng định sẽ làm trò cười cho thiên hạ.”

Nghe được câu này của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong lập tức bị chọc giận.

Đôi mắt mở to, liền mở miệng quát lớn.

“Người! Tên nô tài chết tiệt này, người vừa nói cái gì? Bỏ vương mà lại nhát gan sao?”

“Ha hả, thật!?”

Giọng nói Đồng Nhạc Nhạc cố ý kéo ra, mang theo châm chọc, rõ ràng là không hề tin tưởng.

Huyền Lăng Phong thấy vậy, lập tức kích động, tay dài đưa ra đoạt đi răn nướng trên tay Đồng Nhạc Nhạc, mở miệng nói.

“Hừ! Nếu người không tin, Bỏ vương liền ăn cho người xem”

Nói dứt câu, Huyền Lăng Phong hé miệng, đưa con răn lên chuẩn bị cắn một miếng.

Nhìn thấy Huyền Lăng Phong quả nhiên trúng chiêu kích tướng, mắt Đồng Nhạc Nhạc đảo qua một tia xảo hoạt.

Huyền Lăng Phong vốn là kẻ trọng sĩ diện, điểm này Đồng Nhạc Nhạc hiểu hơn ai hết. Cho nên chỉ cần công kích nhược điểm này hẳn nhất định trúng kế.

Huyền Lăng Phong này quả nhiên rất dễ lừa gạt!

Đồng Nhạc Nhạc còn đang đắc ý trong lòng, bên này Huyền Lăng Phong đã hung hăng cắn một miếng thịt răn vào miệng, trên mặt liền hiện lên vẻ sững sốt.

“Trời ạ! Không nghĩ tới là thịt răn ăn lại ngon như vậy!”

Huyền Lăng Phong mở miệng, trên mặt kinh ngạc dường như không thể tin được.

Trước kia hẳn cũng đã nghe qua rằng thịt răn có thể ăn, chỉ là hẳn rất sợ răn, cho nên vẫn một mực không ăn.

Hôm nay đúng là lần đầu tiên Huyền Lăng Phong hẳn ăn thịt răn!

Chỉ cảm thấy thịt răn trong miệng mềm mềm, ngọt ngọt. Thật sự là ngon vô cùng!

Cũng không biết có phải do quá đói hay không, Huyền Lăng Phong cảm thấy, thịt răn nướng này còn ngon hơn sơn hào hải vị do Ngự trù trong cung làm.

Huyền Lăng Phong cảm thán, lại tiếp tục cắn thêm một miếng, vừa ăn vừa tán thưởng không dứt.

“Ừm, Tiểu Nhạc Tử, người nói quả không sai, thịt răn nướng ăn thật ngon...”

Thấy Huyền Lăng Phong ăn nhiệt tình, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhếch miệng cười nói.

“Ha ha, là do nô tài giới thiệu, sao có thể không ngon chứ! Thập Tam Gia, ngài ăn chậm chút, còn nữa ngài nhớ chia phần cho nô tài nữa chứ!”

Mắt thấy Huyền Lăng Phong ăn thật nhiệt tình, chẳng mấy chốc đã hết hơn một nửa, Đồng Nhạc Nhạc lập tức khẩn trương.

Dù sao vừa rồi, nàng mới ăn có một miếng. Bụng giờ cũng rất đói, nếu cứ để như vậy chỗ thịt răn này chắc chắn sẽ bị Huyền Lăng Phong ăn hết.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền chạy đến đoạt lấy, thật vất vả mới được một nửa, hung hăng cắn xuống.

Không đến mấy phút đồng hồ, chỗ thịt răn đã bị Huyền Lăng Phong và Đồng Nhạc Nhạc tiêu diệt sạch.

Cũng may là nướng khá nhiều nếu không chưa chắc đã đủ cho hai người họ ăn đâu.

Nuốt xuống miếng thịt cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc ngồi một bên xoa xoa bụng, trên mặt hiện lên vẻ thỏa mãn.

Ánh mắt nhìn sang Huyền Lăng Phong bên cạnh, giờ phút này còn đang tiếc nuối liếm ngón tay hình tượng tào nhả ngày thường đã sớm không còn lấy một mảnh.

Bộ dáng ăn tủy trong xương mới biết nó ngon của hẳn nhìn thật giống chú chó nhỏ.

Huyền Lăng Phong một bên thỏa mãn liếm ngón tay, một bên lại tiếc nuối mà oán trách.

“Lúc đầu, nếu biết thịt rắn ăn ngon như vậy, thì đã làm thêm một ít nữa rồi”

Câu nói này của Huyền Lăng Phong làm Đồng Nhạc Nhạc không khỏi bật cười, mắt nhưng lại hiện lên vẻ gian tà.

“Ha ha, Thập Tam Gia, ngài không phải là sợ nhất là rắn hay sao? Như thế nào hiện tại lại không sợ nữa?”

Huyền Lăng Phong nghe thế, ánh mắt liếc qua Đồng Nhạc Nhạc, lại bắt gặp vẻ mặt trêu chọc của nàng. Khuôn mặt vốn buồn bực lập tức trở nên ửng đỏ vì xấu hổ.

Nhưng một khắc sau đó, lại mặt dày mở miệng nói.

“Đương nhiên là sợ, có điều, rắn này đúng là ăn thật ngon!”

Nói xong còn vui vẻ mà nhếch miệng cười một tiếng.

Đồng Nhạc Nhạc bị hành động của hắn chọc cười không thôi.

Không nghĩ tới, Huyền Lăng Phong cũng có lúc dễ thương như vậy, sao trước kia nàng lại không phát hiện ra nhỉ!?

Đồng Nhạc Nhạc trong lòng thầm nghĩ, lại nhìn về phía hắn một cái, ánh mắt lấp lánh miệng cười đến thật vui vẻ.

Cũng không biết, nụ cười này rơi vào trong mắt Huyền Lăng Phong là đẹp cỡ nào.

Đôi mắt tỏa sáng, miệng tươi như hoa, cả gương mặt đẹp như tranh vẽ...

Huyền Lăng Phong không biết mình rốt cuộc là làm sao vậy, cứ nhiên lại nổi nên một cảm giác quái dị với tiểu thái giám này.

Tâm hắn giống như một hồ nước tĩnh lặng, bỗng khơi dậy tầng tầng rung động như có người quăng vào đó một hòn đá nhỏ...

Hơn nữa, lúc này hắn mới nhận ra, hắn cũng không hề ghét tiểu thái giám này như hắn nghĩ...

Tâm tư này của Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc đương nhiên không biết.

Bắt gặp ánh mắt nhìn mình chăm chú của Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc sửng sốt, không nhịn được đưa tay quơ quơ trước mặt hắn, mở miệng hỏi.

“Thập Tam Gia, sao ngài lại nhìn nô tài như vậy? Trên mặt nô tài dính gì hay sao?”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói vừa đưa tay lên mặt mình sờ thử.

Cũng không nhớ lúc trước nhóm lửa ngón tay dính đầy tro than, lúc này lại quơ loạn trên mặt để lại mấy vệt đen đen.

Nhìn mặt Đồng Nhạc Nhạc bị chính mình làm bẩn như mặt mèo, Huyền Lăng Phong phục hồi tinh thần ôm bụng cười lớn.

“Ha ha ha, hiện tại trên mặt ngươi thật sự là rất bẩn đấy. Y như một cái mặt mèo vậy, ta buồn cười chết mất!”

Nghe xong câu này, Đồng Nhạc Nhạc nét mặt cứng đờ, sau đó lại như nghĩ ra cái gì, vội vàng nhìn xuống tay mình.

Chỉ thấy bàn tay đen đen đầy bụi than, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức buồn bực.

244. Chương 247: Chương 129-22 : Tim Đập Dồn Đập

Nghĩ đến mới rồi trên mặt mình không có vết bẩn nào, hiện tại bị chính ngón tay của mình quẹt qua, đúng là thực sự bẩn thỉu, không trách được Huyền Lăng Phong lại cười sung sướng như vậy.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở miệng nói.

“Nô tài đi rửa cái mặt trước đã!”

Vừa nói dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc liền tính toán đứng dậy đi ra bên ngoài hang đá.

Thấy vậy, Huyền Lăng Phong cũng dừng cười, lập tức mở miệng nói.

“Đừng! Hiện tại bên ngoài đen thui thui, nếu như ngươi đi ra ngoài, gặp phải độc xà mãnh thú làm sao bây giờ! ?”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc dừng một chút, ngẫm lại sự việc đúng thật là như vậy.

Buổi tối rừng cây nhất nguy hiểm, nếu như nàng đi ra ngoài, gặp phải cái gì sài lang dã báo linh tinh các loại liền gặp nguy hiểm.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc sinh ra khiếp đảm trong lòng.

Huyền Lăng Phong thấy vậy, lập tức tiếp theo mở miệng nói.

“Hơn nữa, ở chỗ này chỉ có hai người ta và ngươi. Trừ Bồn vương thấy ra, ai còn thấy được mặt hể của ngươi! ?”

“Ặc. . .”

Lời tuy như thế, Đồng Nhạc Nhạc thế nào liền cảm giác được Huyền Lăng Phong nói lời như vậy muốn nện ột trận đây! ?

Trong lòng im lặng, nhưng mà Đồng Nhạc Nhạc bỏ hành động đi ra ngoài rửa mặt.

Dù sao, đáng vẻ mặc dù quan trọng, chính là tính mạng càng quan trọng hơn.

Lại nói, bọn họ hiện tại, đều là một thân chặt vật, nơi nào còn có cái gì đáng vẻ đáng nói! ?

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, Đồng Nhạc Nhạc liền gật đầu.

“Vậy được rồi! Dù sao Thập Tam Gia cùng nô tài đều là về mặt chặt vật, nô tài còn sợ Thập Tam Gia nói nô tài là trò hề cũng nói ra không được! ?”

Vừa nói dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc liền ngồi trở về.

Đảo mắt nhìn quanh một lượt bên ngoài.

Chỉ thấy hiện tại, bên ngoài hang động hoàn toàn đen thui thui.

Chỉ có trời cao trắng sáng, đang từ từ phát ra ánh sáng nhạt nhòa.

Khiến cho cả mặt đất, tăng thêm vài phần thần bí!

Thỉnh thoảng, từ cách đó không xa truyền đến vài tiếng sói tru và mãnh thú kêu to, khiến cho bên ngoài nhìn vào, rả rác đầy vẻ sợ hãi.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc có cảm giác, ở trong hang động là an toàn nhất.

Mãnh thú sợ lửa, chỉ cần trong hang núi có lửa, những mãnh thú này cũng không dám đi vào.

Trong lòng nghĩ vậy, Đồng Nhạc Nhạc cũng dần dần mệt mỏi.

Đưa tay che miệng ngáp ngắn ngáp dài, liền ngồi ở một bên trái lá trên mặt đất.

Đêm cuối mùa thu, đặc biệt rét lạnh.

May là nàng lúc sớm liền nhặt không ít nhánh cây và lá cây đi vào, bằng không, buổi tối bọn họ sẽ bị lạnh cóng.

Đồng Nhạc Nhạc vừa nghĩ, sau khi trên mặt đồng lửa bỏ thêm vài nhánh cây cành khô ,cuối cùng cũng không quản mặt khác, trực tiếp nằm ở trên mặt lá cây.

Tuy nói trong hang núi mặt còn một người khác phái nữa, chỉ là, trong mắt Đồng Nhạc Nhạc , Huyền Lăng Phong chỉ là một kẻ quần là áo lượt được sủng mà hư .

Hơn nữa, ở trong mắt Huyền Lăng Phong , nàng chẳng qua là một tên nô tài thôi, cho nên Đồng Nhạc Nhạc cũng không sợ Huyền Lăng Phong đối với nàng làm ra chuyện tình gì .

Thấy Đồng Nhạc Nhạc đã nằm trên mặt đất, hình như muốn ngủ.

Huyền Lăng Phong thấy vậy, cũng chậm chạp nằm trên mặt đất, dù sao hắn hiện tại, cũng là đã mệt mỏi.

Trên người vừa đau vừa nhức, giờ phút này sau khi ăn xong, từng cơn mệt mỏi liền không ngừng kéo tới.

Nguyên tưởng rằng, chính mình ngủ không quen loại địa phương đơn sơ này.

Ai biết, Huyền Lăng Phong nằm xuống một cái, liền lập tức chìm vào mộng đẹp.

Đồng Nhạc Nhạc ở một bên , nghe được bên cạnh có âm thanh ngáy ngủ , trên mặt đầu tiên là sững sờ, lập tức khoe miệng cong lên một cái.

“Ha ha, không nghĩ tới cái tên tiểu tử thú vị này cũng ngủ được tại địa phương như thế . . .”

Vừa nói dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc mắt nhắm nhắm lại, cũng chìm vào trong mộng đẹp theo . . .

. . .

Hôm sau, Đồng Nhạc Nhạc là bị mắc tiểu mà tỉnh dậy.

Nàng hé hé mở mắt ra, nhìn hoàn cảnh xung quanh .

Chỉ thấy bên ngoài mặt trời đã lên cao lúc nào, ở bên cạnh Huyền Lăng Phong, vẫn còn ngủ khi khi được.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức dè dặt đứng lên từ trên mặt đất, sau đó lặng lẽ rời khỏi hang động.

Sau khi giải quyết xong khó khăn ở phía sau một bụi cỏ rậm , Đồng Nhạc Nhạc liền chạy tới bờ sông lấy tay rửa mặt.

Đúng lúc là sau giờ Ngọ ,ánh mặt trời rực rỡ trên cao chiếu xuống trên khắp mặt đất .

Chỉ thấy trên mặt sông trước mắt một ánh vàng lấp lánh.

Nước sông ở cổ đại, không ô nhiễm nghiêm trọng giống hiện đại.

Đứng ở bên bờ nhìn xuống, cơ hồ trong suốt thấy đáy.

Trong lúc đó, Đồng Nhạc Nhạc còn thỉnh thoảng thấy được một vài con cá, đang tự do tự tại bơi qua bơi lại.

Ngủ một buổi tối, hiện tại Đồng Nhạc Nhạc đã sớm đói bụng lắm. Nhìn thấy nhiều cá như vậy bơi qua bơi lại ngay trước mắt mình, Đồng Nhạc Nhạc làm thế nào không động tâm! ?

Hơn nữa nàng bây giờ, toàn thân bẩn thỉu, vừa lúc có khả năng nhảy vào trong sông tẩy rửa . Nếu như may mắn , còn có thể bắt mấy con cá để đến khi bọn hắn ăn cơm trưa đây!

Nghĩ đến liền làm!

Đồng Nhạc Nhạc làm vài động tác vận động thân thể cho nóng người ở trên bờ sông , liền ‘Bùm’ một tiếng nhảy vào trong sông.

Chỉ cảm thấy quanh thân một hồi dịu dịu, vô cùng thoải mái!

May là đang giữa trưa , trên đỉnh đầu thái dương chiếu rọi, nhiệt độ không thấp. Cho nên Đồng Nhạc Nhạc bơi qua bơi lại ở trong lòng sông , cũng không cảm thấy lạnh .

Đồng Nhạc Nhạc nhảy vào trong sông xong, liền lập tức truy đuổi được bầy cá.

Dù sao, đây chính là cơm trưa của họ đấy!

Trong thời gian Đồng Nhạc Nhạc chơi đùa thoải mái dưới sông, Huyền Lăng Phong rốt cục đã tỉnh.

Thấy Đồng Nhạc Nhạc không ở trong hang động, Huyền Lăng Phong có hơi lo lắng, liền lập tức chậm rãi đứng lên từ trên mặt đất.

Tối hôm qua nghỉ ngơi cả một buổi tối, Huyền Lăng Phong cảm giác được thân thể so sánh tối hôm qua khá hơn nhiều.

Chỉ là cổ chân trái hình như là bị trật khớp, dù đi xa hay đến gần, mơ hồ cảm thấy đau. Cho nên Huyền Lăng Phong chỉ có thể cầm lấy một nhánh cây thô, sau đó đi bước một ra ngoài.

Đầu tiên là ở một bên bụi cỏ xả bầu nước tiểu, rồi Huyền Lăng Phong đảo mắt nhìn nhanh một lượt.

Chỉ thấy sông bên kia hình như có động tĩnh gì, liền biết Đồng Nhạc Nhạc khẳng định ở bên đó. Vì vậy, Huyền Lăng Phong liền chống gậy, bước một đi về hướng bờ sông.

Huyền Lăng Phong vừa tới đến bờ sông, chỉ thấy sóng nước vốn lăn tăn trên mặt sông, đột nhiên ‘Roạt’ một tiếng, một bóng người nhỏ nhắn xinh xắn liền nhô ra từ trong lòng sông.

Một tiếng cười tràn ngập kích động hưng phấn sung sướng, càng là như thoát ra từ trong miệng trẻ con.

“Ha ha, tiểu ngư nhi, còn không cho ta bắt được người!”

Nghe được tiếng nói như trẻ con, lại nhìn tình huống dưới sông, trên mặt Huyền Lăng Phong lập tức hiện vẻ sửng sốt.

Chỉ thấy, người vừa mới nhô lên từ trong lòng sông cũng không phải người khác, mà đúng là Đồng Nhạc Nhạc mới rồi một mực không thấy!

Chỉ thấy hiện tại, trên tay Đồng Nhạc Nhạc đang ôm thật chặt một con cá ước chừng có năm sáu cân, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo như ngọc, mặt mày giãn ra, cười tươi như hoa.

Một đôi mắt nhưng dính đầy bọt nước, bởi vì vui vẻ mà trở nên lấp lánh, long lanh!

245. Chương 248: Chương 129-23 : Tim Đập Dồn Đập

Edit : Yumme21

Beta: Angelina Yang

Ban đầu là một mái tóc dài đen nhánh, giờ phút này được Đồng Nhạc Nhạc cố gắng búi thành hình bánh bao, buộc phía trên đỉnh đầu.

Chỉ là do vừa rồi vùng vẫy, trên trán Đồng Nhạc Nhạc đầy mồ hôi, tóc nàng dính bết vào mặt. Lúc này, nước trên người nàng không ngừng nhỏ từng giọt.

Tuy là vậy, lại không hề ảnh hưởng đến vẻ đẹp của nàng!

Nhìn thấy trước mặt đột nhiên có một người nhô lên từ dưới nước, Huyền Lăng Phong chỉ cảm thấy trong tâm can mình phảng phất như bị một vật gì đó thỉnh linh va chạm vào.

Ngay sau đó, tim hắn đột nhiên đập kịch liệt dồn dập.

Tiếng tim đập ‘bang, bang, bang’, nhảy nhanh như tiếng vạn mã phi nhanh...

Đối với trong lòng mình sinh điều bất thường, Huyền Lăng Phong cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Bởi vì loại cảm giác này, rất là xa lạ.

Hơn nữa, hiện tại ánh mắt của hắn, không có cách nào có thể rời khỏi người đột ngột xuất hiện kia...

Trong đầu hắn thoáng chốc hoàn toàn trống rỗng.

Với lại, hiện tại Huyện Lăng Phong rốt cuộc đã hiểu cái gì gọi là ‘Thanh thủy xuất phù dung’ (hoa sen nơi nước biếc) vật do thiên nhiên tạo ra, chính là những gì hắn nhìn thấy lúc này sao?

Trong lúc Huyện Lăng Phong còn đang rung động trong lòng, ánh mắt nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc, lại càng cảm thấy hết sức kinh ngạc...

Đối với tâm tư của Huyện Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc cũng không biết một chút.

Trong thời gian dài đuổi bắt cá trên sông như vậy, nàng rốt cuộc cũng đã bắt được một con cá Lư rất to.

Con cá Lư này, ước chừng phải năm sáu cân đây!

Hơn nữa, sức lực của nó vẫn còn rất lớn!

Bị nàng gắt gao ôm vào ngực, chỉ thấy nó không ngừng giãy dụa cái đuôi.

Chỉ là, tốn nhiều thời gian như vậy mới bắt được một con, Đồng Nhạc Nhạc đâu thể nào dễ dàng buông tay như vậy!

Kết quả là, Đồng Nhạc Nhạc phải dùng hết khí lực còn lại, ôm thật chặt con cá vào lòng, sau đó bơi vào bờ.

Tốn rất nhiều sức, Đồng Nhạc Nhạc rốt cuộc mới bò lên bờ được, sau đó lại hung hăng quăng con cá xuống đất một cái.

Con cá Lư bị nện mạnh trên mặt đất, giãy dụa vài cái, rồi dần dần bất động.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc mới thở phào một hơi.

Nhớ đến có thể ăn món cá Lư nướng thơm ngào ngạt, Đồng Nhạc Nhạc liền cảm thấy vui vẻ.

Một đôi mắt nhưng dính đầy bọt nước, càng cười càng gian.

Nhưng mà trong lúc Đồng Nhạc Nhạc đang nghĩ đến món cá nướng thơm ngào ngạt, đột nhiên, nàng cảm nhận được có một tầm mắt nóng rực gắt gao dừng trên người nàng.

Cảm giác được như vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức ngẩng đầu, nhìn đến nơi phát ra tầm mắt đó.

Lại thấy không biết từ khi nào Huyện Lăng Phong đã xuất hiện bên cạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn đầu tiên là sững sốt, sau đó, dường như nghĩ đến điều gì, mặt mày lại lần nữa giãn ra.

Hé mở làn môi hồng, nàng nhếch miệng cười nói.

“Thập Tam vương gia, ngài cuối cùng cũng tỉnh! Đúng lúc, nô tài vừa mới bắt được con cá Lư này trên sông, ước chừng nó cũng nặng khoảng năm sáu cân, cũng đủ cho chúng ta ăn trong một ngày!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, một tay đưa lên lau bọt nước trên mặt, lại lắc lắc quần áo đầy nước sông.

Sau một lúc nàng cảm thấy quần áo đỡ ướt, Đồng Nhạc Nhạc mới cảm lấy con cá trên mặt đất, đứng lên bắt đầu xử lý.

Huyện Lăng Phong đứng một bên, nhìn thấy tiểu thái giám đang ngồi chồm hổm trên đất thuần thực xử lý con cá nặng khoảng năm sáu cân.

Chỉ thấy tiểu thái giám này, một tay cầm chủy thủ sắc bén, “Xoẹt, xoẹt, xoẹt” vài cái thì toàn bộ vảy đều bị cạo đánh sạch.

Sau đó lại lấy chủy thủ đâm vào bụng cá, kéo xuống một cái, lại dùng tay móc hết nội tạng của con cá ra ngoài.

Xử lý bên ngoài con cá Lư xong, Đồng Nhạc Nhạc lại dùng nước sông rửa sạch, sau đó dùng một cành cây thô lớn xiên qua nó, một tay vắt vẩy xiên cá trên vai, liền đi về phía hang động.

Nhìn thấy tất cả động tác của Đồng Nhạc Nhạc, đều là một chuỗi thuần thực, trên đường trở về cũng không có một nhọc, Huyện Lăng Phong lại ghen hòng trên trời, trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ cảm thấy tiểu thái giám này, cái đầu nhỏ nhỏ, không thể tưởng tượng được động tác lại nhanh như vậy, sức lực cũng không nhỏ.

Một tay gánh lấy con cá trên vai, lại có thể dễ dàng đi về sơn động.

Đối với việc Huyền Lăng Phong đang trở mắt, há hốc mồm đứng nhìn.

Đồng Nhạc Nhạc lại thấy dáng vẻ ngây ngốc nhìn nàng của Huyền Lăng Phong, khuôn mặt nhỏ nhắn đầu tiên là sững sốt, lại hé môi hồng, mở miệng hỏi.

“Thập Tam vương gia, trở về thôi! Nô tài muốn làm cá nướng ăn!”

Nghe được những lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong chỉ nhẹ nhàng “à” một tiếng, chỉ là, hần đi từng bước nán lại phía sau, Huyền Lăng Phong dường như đang nghĩ đến điều gì đó, cúi đầu nhìn bộ dạng hiện tại của mình, lập tức, hai hàng lông mày không khỏi nhẹ nhàng cau lại.

Huyền Lăng Phong đột nhiên không đi nữa, chỉ cúi đầu đứng lại.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, trên mặt đầu tiên là sững sốt, lập tức mở miệng hỏi.

“Thập Tam Vương gia, người làm sao vậy?”

“À, Bồn vương muốn đi tắm một cái, một mình người đi về trước đi!”

Huyền Lăng Phong vừa nói dứt lời, liền đi từ từ từng bước đến bờ sông.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhẹ nhàng cau mày lại, mở miệng nói.

“Thập Tam vương gia, hiện tại trên người có đầy thương tích, làm sao có thể tắm rửa được! Nếu như không cẩn thận vết thương sẽ chạm vào nước, lại đi không được, nên làm sao bây giờ?”

Mặc dù Đồng Nhạc Nhạc biết Huyền Lăng Phong có thể bơi lội được.

Chỉ là hiện tại toàn thân hần đều đang bị thương! Nếu như xuống sông, không cẩn thận lại chạm vào nước, nên làm sao bây giờ đây?

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc nói, lại thấy vẻ lo lắng trên mặt của nàng, Huyền Lăng Phong không khỏi sững sốt, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

Nhìn thấy tên tiểu thái giám trước mắt, chỉ thấy đôi mắt hần trong xanh vời vọi.

Hần đang nhìn về phía mình, lại càng lộ ra lo lắng không một chút che giấu ẩn ý gì.

Phi thường chân thành, không có mang theo chút nào giả dối.

Thấy vậy, trong lòng Huyền Lăng Phong không khỏi nảy lên một tia động lòng.

Nhớ lại việc mình đã từng trêu chọc tiểu thái giám này, hần thật không thể tưởng tượng được, tiểu thái giám này lại bỏ qua chuyện cũ, hơn nữa lại còn lo lắng cho hần.

Suy nghĩ một lúc, Huyền Lăng Phong cảm động rất nhiều, không khỏi nhớ lại những chuyện trước đây lại cảm thấy áy náy.

Ngẫm lại, bản thân trước đây thật sự rất ngây thơ.

Nghĩ đến đây, Huyền Lăng Phong nhẹ nhàng mấp máy đôi môi, có ba chữ muốn nói ra. Nhưng đến khoe miệng thì lại nuốt trở về.

Bởi vì ba chữ kia, trừ nói với mẫu phi và hoàng huynh ra, cho tới giờ hần chưa từng nói với người khác.

Cho nên, những lời này, hần đến cùng vẫn chưa thể nói ra.

Đối với việc Huyền Lăng Phong muốn nói rồi lại thôi, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc hơi ngáy ra, tràn đầy nghi hoặc không giải thích được.

“Thập Tam Vương gia, không phải là người có điều muốn nói với nô tài chứ?”

Nghe được lời nói của Đồng Nhạc Nhạc, nhìn lại thấy ánh mắt nàng đang dừng trên người hần, cũng không hề chớp mắt, không biết sao, bị tiểu thái giám trước mắt này nhìn chăm chú, đột nhiên trong lòng Huyền Lăng Phong xuất hiện một chút căng thẳng.

246. Chương 249: Chương 130-1: Huyền Lăng Phong Người Không Được Chết

Edit : Tịch Trúc

Ngay sau đó, hai gò má đột nhiên đỏ bừng.

Trong lòng biết mình nhất định là đỏ mặt, Huyền Lăng Phong lập tức quay đầu đi chỗ khác, không muốn để cho Đồng Nhạc Nhạc thấy bộ dáng xấu hổ của mình , bằng không sẽ vô cùng mất mặt.

Có lẽ là thẹn quá hóa giận, Huyền Lăng Phong lập tức mở miệng gầm nhẹ.

“Người cứ nói Bồn vương kém cỏi như vậy sao!? Người nướng cá nhanh lên một chút đi! Bụng Bồn vương đói, sau khi Bồn vương tắm rửa xong, nhất định phải ăn được cá nướng, hảo, không nói nữa, Bồn vương tắm đây!”

Nói xong lời này, Lăng Phong lập tức xoay người, càn nhắc tập tễnh đi về phía bờ sông .

Thấy dáng vẻ quật cường của hắn, Đồng Nhạc Nhạc nhẹ nhàng chau mày, vẫn là có chút không yên lòng.

Nếu Huyền Lăng Phong chết đuối, nên làm thế nào cho phải!?

Nghĩ tới đây, Nhạc Nhạc liền đặt con cá lô lớn trên vai lên bề mặt của một tảng đá lớn, sau đó, liền nhanh chóng nhặt một ít cành cây khô các loại ở gần đó.

Dự định nướng cá ở ngay bờ sông!

Như vậy, nếu hắn thật sự xảy ra điều như nàng nghĩ, nàng cũng có thể phát hiện trước tiên đi cứu.

Trong lòng suy nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc vừa xếp các cành cây khô, vừa lấy ra hộp quẹt nhóm lửa. Đợi sau khi lửa bốc lên, liền gác con cá lô lên trên giá gỗ nướng vừa chuẩn bị xong .

Nếu làm như vậy, nàng liền không cần luôn cầm con cá, chỉ cần thỉnh thoảng lật nó là tốt rồi.

Nhạc Nhạc nghĩ, chờ xử lý xong chuyện bên này, đôi mắt đẹp không khỏi đảo qua nhìn về phía Huyền Lăng Phong .

Nhìn xong bên này , vừa nhìn bên kia, nàng lập tức giật mình.

Bởi vì, nàng căn bản thật không ngờ, bản thân vừa quay đầu, liền thấy như thế một màn nóng bỏng!

Chỉ thấy lúc này, Huyền Lăng Phong đã cởi bỏ y phục trên người, ngay cả quần đều cởi ra hết.

Thế là, một thân thể gầy gò mạnh mẽ liền xuất hiện ở trong tầm mắt Đồng Nhạc Nhạc.

Lưng dài vai rộng, hai chân thẳng tắp, nửa người trên bởi vì thường ở trần luyện võ, lộ ra làn da màu nâu sẫm khỏe mạnh.

Cho nên, thí* càng có vẻ trắng nõn. (thí: là bàn tọa đấy ạ! >__

247. Chương 250: Chương 130 - 2 : Huyền Lăng Phong Người Không Được Chết

Edit : Dung Cảnh

Beta: Angelina Yang

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đầy lo lắng và bất an.

Không lẽ, Huyền Lăng Phong đã chết?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến trái tim như thít chặt lại .

Sau đó liền đưa ngón tay hướng tới mũi Huyền Lăng Phong để tìm kiếm hơi thở.

Cảm nhận được hơi thở của hắn, nhưng mà hết sức yếu ớt.

Hiện tại nếu còn có một con đường sống, nàng nhất định phải cứu Huyền Lăng Phong, sẽ không để cho hắn chết.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc chợt nhớ đến điều gì, đầu tiên là sửng sốt, lập tức hét lên.

“ Đúng rồi, tại sao ta lại ngốc như vậy! Phải làm hô hấp nhân tạo!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, vừa vỗ cái trán của mình một cái, thấy mình ngốc muốn chết.

Hiện tại, đây xem như là cách cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc không chần chờ, lập tức mở miệng Huyền Lăng Phong, sau đó đè lên bụng hắn, bắt đầu làm hô hấp nhân tạo.

Đối với hô hấp nhân tạo, có lẽ là lần đầu tiên làm, cho nên có chút khẩn trương.

Có điều hiện tại cũng không thể nghĩ gì nhiều, điều duy nhất nàng nghĩ tới là không để cho Huyền Lăng Phong chết.

Nhưng mà, cho dù nàng có cung cấp không khí thế nào, ấn ngực thế nào, Huyền Lăng Phong một chút phản ứng cũng không có.

Nhìn thấy Huyền Lăng Phong nằm trên mặt đất, một chút cũng không nhúc nhích, mặt mày tái nhợt, giống như con cá chết, Đồng Nhạc Nhạc rốt cuộc cũng không nhịn được mà khóc “Oa” lên.

“Huyền Lăng Phong, ngươi mau tỉnh lại, huhuhu, ngươi không được chết, Huyền Lăng Phong...”

Đồng Nhạc Nhạc khóc hết sức thương tâm, nước mắt như chuỗi trân châu bị đứt, như thế nào cũng không ngừng được.

Mặc dù trước kia nàng không thích hắn chút nào, nhưng mà hai ngày ở chung với hắn, Đồng Nhạc Nhạc thấy hắn thật sự cũng không làm cho người ta chán ghét như vậy.

Mà bây giờ, nhìn thiếu niên trước mắt mình chết đi, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giống như bị người ta hung hăng nện vào, cực kỳ khó chịu.

Nếu bây giờ hắn chết rồi, sau này sẽ không thấy được gương mặt đặc ý, kiêu ngạo khiến người ta muốn đánh ột trận.

Nếu như Huyền Lăng Thương tìm đến đây, nàng làm sao trả lại Huyền Lăng Phong cho hắn.

Đến lúc đó Huyền Lăng Thương biết chính đệ đệ của mình chết, sẽ đau lòng như thế nào, dù sao, Huyền Lăng Phong là người thân duy nhất trên đời này của hắn.

Càng nghĩ, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng thương tâm.

Giờ phút này, giống như cả thế giới đều sụp đổ.

Ngay tại lúc Đồng Nhạc Nhạc thương tâm chỉ thiếu nước nín thở đất sụp, đột nhiên một giọng nói yếu ớt vang lên.

“Đừng khóc, bộ dáng người khóc... xấu muốn chết!”

Nghe được giọng nói bất thành linh vang lên, Đồng Nhạc Nhạc nghĩ mình nghe nhầm, đầu tiên là sửng sốt, lập tức nhìn về phía giọng nói phát ra.

Hiện tại, Đồng Nhạc Nhạc thấy người trước mắt.

Lại mở to hai mắt, đợi những giọt nước mắt ngừng rơi, cố gắng nhìn rõ.

Bất gặp Huyền Lăng Phong không biết mở mắt lúc nào, khuôn mặt Đồng Nhạc Nhạc lập tức sưng sốt, mở to đôi mắt.

“Huyền Lăng Phong, ngươi vẫn chưa chết? Ha ha, ngươi chưa chết”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, kim lòng không được giật mình đứng lên.

Đối với sự kích động của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong chỉ im lặng nhìn người bên cạnh mình, vừa khóc vừa cười như trẻ con.

Nhìn thấy nước mắt trên gương mặt đó, hắc mâu của Huyền Lăng Phong không khỏi ngẩn ra.

Hắn từ nhỏ sinh trong nhà đế vương, được hưởng bao nhiêu vinh hoa phú quý.

Ngày thường, cũng ỷ vào thân phận này, được phụ hoàng cùng hoàng huynh che chở, chỉ biết tác oai tác quái.

Trong cuộc đời của hắn, không có mục tiêu gì, muốn làm cái gì thì làm cái đó.

Cho nên bình thường hắn cũng không biết dắc tội bao nhiêu người.

Hơn nữa ngoại trừ hoàng huynh cũng mẫu phi, mọi người ai cũng không thích hắn.

Tất cả mọi người đều vụng trộm gọi hắn là Hồn thể tiểu ma vương, ở bên ngoài lại a dua nịnh hót hắn, trước mặt một mực nghe lời, sau lưng lại không ngừng mắng hắn.

Điểm này hắn là biết những không để ý tới.

Ai bảo hắn là Vương gia, đệ đệ của Hoàng thượng, thân phận tôn quý, chỉ có người khác hâm mộ hắn.

Nhưng mà hiện tại, nhìn tiểu thái giám trước mắt này, bởi vì lo lắng ình, thậm chí còn khóc, Huyền Lăng Phong hết sức kinh ngạc.

Đúng!

Là kinh ngạc!

Bởi vì, lúc trước, hắn cùng tiểu thái giám này luôn đối đầu với nhau, luôn nhìn đối phương không vừa mắt.

Nhưng mà hiện tại, tiểu thái giám này vì hắn mà khóc.

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong không khỏi nhìn tiểu thái giám trước mắt mặt mày kích động sung sướng.

Mặt đẹp như ngọc, làn da như mỡ đông, hai má đầy nước mắt.

Ánh mặt trời sáng lạn, nhẹ nhàng chiếu xuống, soi sáng những giọt nước mắt, càng thêm rạng rỡ.

Phảng phất như muôn vàn hạt kim cương, không ngừng lóe ra.

Giờ khắc này, Huyền Lăng Phong chỉ cảm thấy tiểu thái giám trước mắt, đẹp, đẹp quá.

Đẹp đến nỗi tâm của Huyền Lăng Phong, một lần nữa vì hắn ta mà bắt đầu đập dồn dập.

Nhìn đến những giọt nước mắt của tiểu thái giám, Huyền Lăng Phong đột nhiên có một loại xúc động, muốn đưa tay hứng những giọt nước mắt kia, ném thử, không biết chúng là ngọt hay mặn.

Trong lòng Huyền Lăng Phong nghĩ vậy, một khắc sau, không suy nghĩ nhiều liền thực hiện.

Từ từ đưa tay lên, chạm tới khuôn mặt Đồng Nhạc Nhạc.

Đồng Nhạc Nhạc vốn đang kích động hoan hô vì Huyền Lăng Phong chưa chết, lại thấy hắn đột nhiên hành động, không khỏi ngẩn ra, lập tức mở miệng.

“Thập tam gia, ngươi muốn làm gì?”

Nghe được câu hỏi của Đồng Nhạc Nhạc, lại thấy Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy nghi hoặc, lúc này Huyền Lăng Phong mới hồi phục tinh thần.

Nghĩ tới chính mình lúc này hành động ngốc nghếch, Huyền Lăng Phong chỉ cảm thấy “Ầm ầm ầm!” mấy tiếng, đầu óc trống rỗng, sau đó chút ửng đỏ liền hiện lên hai gò má hấn.

Trong lòng càng ảo não, tức giận.

Chết tiệt.

Hấn điên rồi sao? Rốt cuộc mình đã làm gì, hình như không giống bản thân lúc trước.

248. Chương 251: Chương 130-3: Huyền Lăng Phong Người Không Được Chết

Edit : Gió Lốc

Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Lăng Phong lại càng có nhiều loại nghi hoặc không giải thích được, chỉ là, cho dù hấn nghĩ như thế nào, đều không nghĩ ra một đáp án.

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc đang hiểu kỳ không giải thích được nhìn hấn, Huyền Lăng Phong chỉ là cảm giác được quẫn bách không thôi. Sau một khắc, có lẽ là bởi vì dường như xấu hổ thành giận, gương mặt thanh tú của Huyền Lăng Phong nhấn tít lại, không nhìn được rõ ràng to .

“Nước mũi người đang chảy ra, xấu xí hết sức !”

Huyền Lăng Phong mở miệng quát, chỉ là bởi vì vừa mới tỉnh lại, thân thể vẫn còn phi thường suy yếu, cho nên hấn rít lên tới âm lượng rất thấp.

Nhưng mà, nhìn thấy dáng vẻ ghét bỏ Huyền Lăng Phong , trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức cau đôi mày lại, trên mặt có thêm vài phần tức giận.

“Người là người như thế nào vậy !? Một ta mới vừa rồi vẫn còn lo lắng người như vậy! Hiện tại người lại chê ta xấu !? Hiện tại người mới xấu hết mức! Bị người coi hết trang phục giống như con heo!”

Đồng Nhạc Nhạc hiện tại là tức giận .

Nghĩ đến mới vừa rồi cho là Huyền Lăng Phong đã chết, bản thân khóc đất trời mù mịt, hiện tại ngẫm lại, chỉ cảm thấy chính mình giống y chang như cái con ngốc.

Càng nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc lại càng tức giận.

Sau khi dùng tay lau nước mắt trên mặt, Đồng Nhạc Nhạc cũng không quản Huyền Lăng Phong, chống tay đứng lên từ trên mặt đất, liền đi tới chỗ con cá nướng .

Thấy bộ dáng Đồng Nhạc Nhạc nổi giận đùng đùng, hiển nhiên là tức giận.

Thấy vậy, Huyền Lăng Phong trên mặt không khỏi một buồn bực, trong mắt không khỏi xẹt qua vài phần ảo não.

Chỉ là lần này đây, hấn ảo não không phải vì Đồng Nhạc Nhạc, mà là chính hấn.

Bởi vì mới vừa rồi, hấn rõ ràng không phải cố ý muốn cho tiểu thái giám này tức giận.

Chính là không biết phải chăng trước kia quan hệ hai người bọn họ luôn đối chọi gay gắt. Nên hiện tại coi như đối với tiểu thái giám này hấn có cái nhìn đổi mới, trong lòng cảm kích, nhưng lại vẫn cứ nói với hấn không ra một câu lời hay.

Hiện nay, nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc nổi giận đùng đùng rồi khỏi, Huyền Lăng Phong cũng không cảm thấy kỳ lạ hấn.

Dù sao, nếu như đổi là hấn, khẳng định cũng bị tức giận.

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong trong lòng vừa ảo não, vừa tức giận.

Nhìn thấy tiểu thái giám này lại quay mặt không để ý tới hắn liền rời đi, Huyền Lăng Phong nhớ ra vội đuổi theo, mới phát hiện hiện tại chính mình trên dưới toàn thân trụi lủi, một món trang phục cũng không mặc.

Nghĩ đến mới vừa rồi, hắn cứ như vậy một bộ đức hạnh nằm ở chỗ này, thực sự là cái gì hình tượng cũng không có .

Hơn nữa, còn bị tiểu thái giám này thấy bộ dáng xấu nhất của mình . . .

Trời ạ!

Thực sự mất mặt!

Uổng phí hắn một đời lấy lòng !

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong vừa tức giận, vừa ngượng ngùng.

Cuối cùng, hắn liền gắng gượng chống tay đỡ thân thể vẫn còn rất suy yếu để nhồm lên, từ từ chậm rãi mặc vào trang phục đang đặt trên mặt đất.

Cuối cùng Huyền Lăng Phong mặc trang phục xong, đảo mắt nhìn nhanh một lượt, vừa lúc nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc đang ngồi ở bên kia ăn cá nướng.

Nhưng mà, nói Đồng Nhạc Nhạc đang ăn cá nướng, còn không bằng nàng là đang cầm con cá nướng kia trút ra lửa giận đây!

Chỉ thấy Đồng Nhạc Nhạc một tay hung hăng xé con cá nướng kia, vừa hung hăng cắn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo trắng nõn hiếm thấy kia, lại hiện đầy tức giận.

Thấy vậy, không biết sao, Huyền Lăng Phong trong lòng bắt đầu có chút khấn trương.

Sau đó từ từ đi từng bước đến bên cạnh Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong từ từ ngồi xuống. Nhìn Đồng Nhạc Nhạc trông thấy mình đi tới, liền đưa lưng về phía mình, trên mặt Huyền Lăng Phong không khỏi hiện lên vẻ buồn bực.

Lập tức, đưa tay sờ sờ cái mũi, mới mở ra đôi môi, mở miệng nói nhỏ.

“Này, người là đang tức giận sao !?”

Đối với mặt mày căng thẳng của Huyền Lăng Phong, sau khi Đồng Nhạc Nhạc nghe được Huyền Lăng Phong nói, chỉ là hung hăng lạnh nhạt hăm hừ một tiếng, lại không hề mở miệng nói chuyện.

Nhưng mà, khi nàng hừ một tiếng, đã đưa ra đáp án cho Huyền Lăng Phong .

Đúng là, nàng hiện tại cực kỳ tức giận!

Nghe được một lời hăm hừ lạnh nhạt này của Đồng Nhạc Nhạc , Huyền Lăng Phong cảm thấy buồn bực .

Từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên cảm giác được, thì ra một người vô cùng đơn giản lạnh nhạt hăm hừ, kỳ thật cũng có lực sát thương lớn như vậy !

Khiến cho hắn càng căng thẳng hơn .

Trời mới biết!

Nếu như trước kia, có người đã nói với hắn, hắn sẽ bởi vì một thái giám nổi giận mà căng thẳng, hắn khẳng định sẽ hừ mũi !

Dù sao, ở trên thế giới này, hắn trừ hoàng huynh và mẫu phi mình ra, liền sẽ không quan tâm ý nghĩ những người khác đối với hắn.

Hiện nay, nhìn thấy cái lưng trước mắt đưa về phía hắn, rõ ràng tiểu thái giám đang giận hắn, Huyền Lăng Phong chỉ cảm thấy tâm can mình, phảng phất như có mười lăm cái thùng đè lên, tâm thần bất định, thấp thỏm bất an.

Cũng từ trước tới nay, lần đầu tiên muốn nghĩ ra cách để lấy lòng ột tiểu thái giám .

“Này, lúc mới rồi, Bồn vương không còn ý tứ kia nữa rồi, người không nên tức giận, có được hay không, Bồn vương nơi nào có ghét bỏ người. . .”

Huyền Lăng Phong mở miệng, ở trong giọng nói có ý tứ lấy lòng.

Đồng Nhạc Nhạc như thế nào không nghe ra được !?

Chỉ là nghĩ đến mới vừa rồi chính mình thật vất vả cứu được Huyền Lăng Phong, vẫn còn bởi vì Huyền Lăng Phong như đã chết nên khóc đất trời mù mịt, mà Huyền Lăng Phong vừa mới mở miệng đã nói chính mình xấu hết sức, sao khiến cho nàng không tức giận! ?

Cho nên hiện tại coi như Huyền Lăng Phong nghĩ muốn lấy lòng nàng, nàng cũng muốn bày đặt tự cao, cho hãnh biết, nàng tuy là nô tài, lại vẫn có tính tình!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lại lần nữa nặng nề lạnh nhạt hằm hừ một tiếng.

Tỏ vẻ chính mình vẫn còn tức giận!

Huyền Lăng Phong nghe vậy, cũng không biết phải làm gì cho đúng.

Trời mới biết hãnh lớn như vậy, còn không từng chủ động lấy lòng quá một nô tài đây!

Nếu như thay đổi mẫu phi và hoàng huynh hãnh, hãnh chỉ cần bày ra một bộ dáng thương cảm như vậy, sau đó không ngừng làm nũng cầu xin tha thứ, bọn họ chắc chắn mềm lòng.

Chỉ là hiện tại, muốn hãnh đối với một nô tài bày ra một bộ dáng thương cảm như vậy, hãnh là tuyệt đối không làm được.

Chớ nói chi là làm nũng !

Hãnh đường đường một Vương gia, sẽ làm nũng đối với một tiểu thái giám !?

Ặc, ngẫm lại Huyền Lăng Phong đều cảm giác được toàn thân nổi da gà , bắt đầu hoàn toàn cảm thấy kính nể .

Cuối cùng, Huyền Lăng Phong không thể làm gì khác hơn là đỏ mặt, mở miệng hỏi.

“Này, người rốt cuộc muốn Bồn vương làm như thế nào, mới không giận Bồn vương a!”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Phong, trong lòng biết Huyền Lăng Phong là thật tâm muốn cầu nàng tha thứ.

Nghĩ tới đây, mắt nhưng Đồng Nhạc Nhạc lóe ra một cái, lập tức, dường như nghĩ đến cái gì, hé mở làn môi hồng, mở miệng nói.

“Nghĩ muốn ta tha thứ người cũng được, như vậy, Thập Tam Gia người có nên nói với ta cái gì đó chăng !?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, xưng hô cũng bất tri bất giác thay đổi.

Huyền Lăng Phong lại không hề phát hiện ra được, chỉ là sau khi nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, khuôn mặt tuần tú sững sốt, mặt mày nghi hoặc.

“Nói cái gì đó đối với người !? Nói cái gì nhỉ !?”

249. Chương 252: Chương 131-1 : Bồn Vương Muốn Đi Ngoài

Huyền Lăng Phong mở miệng, mặt mày nghi hoặc .

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, trong lòng biết, người ngồi mát ăn bát vàng như hãnh chắc chắn sẽ không giống người khác nói những lời như vậy, cho nên hiện tại hãnh nghi hoặc cũng là chuyện đương nhiên.

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc hé mở làn môi hồng, nói.

“Ví dụ như, nếu người làm sai chuyện gì, chẳng phải nên nói với người khác 3 chữ, còn nữa, mới vừa rồi ta cứu người, phải chăng người nên nói với ta 3 chữ !?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nhắc nhở.

Huyền Lăng Phong nghe vậy, tuần mi cau lại một cái, càng thêm không giải thích được.

“Cái gì ba chữ, rốt cuộc là ba chữ gì, bốn vương bị người làm ơ hồ rồi.”

Thấy Huyền Lăng Phong mặt mày ảo não, bộ dáng mơ hồ, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, mở miệng nói thầm.

“Thật là ngu ngốc, ta đã nhắc như vậy rồi mà còn không biết, chẳng phải chỉ là hai câu ‘thật xin lỗi’ và ‘cám ơn’ thôi sao.”

Huyền Lăng Phong thấy Đồng Nhạc Nhạc mặt mày tức giận, bỗng dưng nghĩ tới cái gì đó, ánh mắt lóe một cái, vẻ mặt tỉnh ngộ.

“A, Bốn vương biết ba chữ gì rồi.”

Thấy Huyền Lăng Phong giống như đã vỡ lẽ, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc lập tức sáng ngời.

“Người thật sự biết, vậy nói đi xem nào!!!”

Thấy Đồng Nhạc Nhạc mặt mày kích động, mong chờ hắn nói ra. Huyền Lăng Phong khước miệng không khỏi bĩu một cái, mặt mang theo vài phần ngạo nghễ, lập tức hé mở làn môi hồng hồng, mặt mày rộng lượng nói.

“Coi như hết. còn nữa, ban thưởng người”

“Ặc...”

NGhe được những lời này của Huyền Lăng Phong, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Nhạc Nhạc lập tức cứng đờ, miệng há hốc, không biết nói làm sao.

Hắn đang nói cái gì vậy !!!

Nàng bây giờ thật rất muốn một đao đem bỏ đầu hắn ra, xem trong đầu hắn rốt cuộc là chứa cái gì.

Huyền Lăng Phong thấy Đồng Nhạc Nhạc sau khi nghe hắn nói liền im lặng, không khỏi cảm thấy buồn bực.

“Như thế nào, chẳng lẽ bốn vương nói sai sao? Trước kia bốn vương làm sai chuyện, nô tài cũng không dám nói gì, bốn vương nói một câu coi như hết bọn họ còn giống như bị trùng cắn. Còn nữa, người khác cứu bốn vương, bốn vương tự nhiên sẽ ban thưởng, đây chẳng lẽ là sai à? ”

Thấy Huyền Lăng Phong nghi hoặc, bộ dáng không giải thích được, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Cuối cùng hé mở làm môi hồng, thở dài.

“Thập Tam Gia, ngài làm sai chuyện gì chẳng lẽ không nói một câu xin lỗi, còn nữa, mới vừa rồi, ta cứu ngài, chẳng lẽ ngài không thể nói với ta một tiếng cảm ơn sao?”

Thực sự mà nói, nếu nàng không bảo, muốn Huyền Lăng Phong hắn mở miệng nói ra ba chữ này chẳng biết phải chờ đến khi nào nữa. haiz.....

Huyền Lăng Phong nghe được những lời này, con người không khỏi trợn lên một cái, mắt chữ a mồm chữ o, vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên.

“Cái gì, người là muốn bốn vương nói ba chữ này?”

“Ừ, đúng vậy.”

Thấy vẻ mặt chấn động của Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc chỉ khẳng định gật đầu.

“Như thế nào, Thập Tam Gia, người không nói được sao?”

Huyền Lăng Phong mặt mày ngạc nhiên, chậm chạp không chịu mở miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Nhạc Nhạc không khỏi trợn lên một cái, hừ mũi.

“thôi bỏ đi.”

Vừa dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc lập tức quay người bỏ đi chỗ khác, đưa lưng về phía hần, ra vẻ tức giận.

Huyền Lăng Phong thấy vậy, trong lòng vô cùng lo lắng. Những lời của Đồng Nhạc Nhạc vừa rồi làm hần vô cùng ngạc nhiên. Dù sao, những lời này, ngoại trừ đối với phụ hoàng, mẫu phi và hoàng huynh ra, hần không hề nói với bất cứ một ai.

Mà bây giờ, muốn hần nói những lời này với một nô tài, thật sự là hơi khó mở miệng.

Chỉ là, thấy tiểu thái giám trước mặt đưa lưng về phía hần, trong lòng bỗng cảm thấy vô cùng lo lắng, giống như đang có hai người đang không ngừng đấu tranh.

Nói hay là không!!!!??

Huyền Lăng Phong do dự rất lâu, cuối cùng cũng quyết định, mở miệng nói nhỏ.

“Thật xin lỗi, còn nữa cám ơn người”

Huyền Lăng Phong lắp ba lắp bắp nói, hơn nữa giọng điệu vô cùng nhỏ, giống như chỉ để Đồng Nhạc Nhạc nghe thấy.

Thấy vậy, khoe miệng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhếch một cái, đắc ý cười, bộ dáng vô cùng vui vẻ.

Chỉ là, sau một khắc, nàng lại vờ ho khan một cái, xoay người lại, liếc nhìn Huyền Lăng Phong ra vẻ nghi hoặc.

“Thập Tam Gia, ngài vừa rồi là nói cái gì vậy? Ta nghe không rõ!!!”

Nghe được những lời này, Huyền Lăng Phong không khỏi buồn bực, hai má nổi lên một tầng đỏ ửng.

Hần nói được những lời này đã là vô cùng không dễ dàng rồi, hiện nay tiểu thái giám này còn bắt hần lắp lại một lần nữa? Nếu như là những nô tài khác hần liền không nói hai lời giết luôn, chỉ có điều, trước mắt hần bây giờ lại là Tiểu Nhạc Tử vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, hần đành ngậm ngùi mở miệng.

“Bổn vương nói, thật xin lỗi, còn nữa, cám ơn người đã cứu Bổn vương”

Nghe được những lời này, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi bật cười. đôi mắt long lanh lóe ra những tia sáng giảo hoạt.

Nghe thấy tiếng cười của Đồng Nhạc Nhạc, lại bắt gặp ánh mắt của nàng, Huyền Lăng Phong giống như nghĩ đến cái gì đó, giật mình mở miệng la lên.

“Nha, Bổn vương biết rồi, người là đang chọc ghẹo Bổn vương, mới vừa rồi là người có nghe thấy bổn vương nói có đúng hay không???”

Thấy Huyền Lăng Phong nói như vậy, khoe miệng Đồng Nhạc Nhạc nhếch một cái, không kiềm chế được mở miệng phì cười.

“ Haha, đúng vậy, ta chính là đang chọc ghẹo Thập Tam Gia ngài, thế nào, không được sao? Ngài ban đầu cũng chẳng phải nghĩ trăm phương ngàn cách đến chọc ghẹo ta sao?”

Thấy Đồng Nhạc Nhạc thẳng thắn thừa nhận, Huyền Lăng Phong càng thêm quần bách

Nhớ lại, ban đầu hai người bọn họ vừa thấy nhau liền đấu người chết ta sống, không những thế, hần vì muốn nghĩ phương pháp chọc ghẹo tên tiểu thái giám này còn mất ngủ mấy đêm. ...Không nghĩ tới hiện tại còn có thể ngồi cùng một chỗ, vừa nói vừa cười.

Cũng chẳng hiểu sao, khi biết được tiểu thái giám này đang trêu ghẹo hần mà bản thân nửa điểm tức giận cũng không có. Hơn nữa hần cười như hoa, quả thật có phần xinh đẹp rực rỡ, đẹp đến chói mắt.

250. Chương 253: Chương 131-2 : Bốn Vương Muốn Đi Ngoài

Thấy vậy, Huyền Lăng Phong không nhịn được bật cười theo.

“Được rồi, bốn vương hiện đã nói xin lỗi, người giờ đã hết giận chưa?!”

Thấy Huyền Lăng Phong nói như vậy, Đồng Nhạc nhạc lại cố ý ra vẻ nghi ngại. Thấy nàng còn đang suy nghĩ, Huyền Lăng Phong cũng không khỏi căng thẳng.

“Sao vậy, người vẫn giận bốn vương sao?”

Thấy hắn mở miệng, trên mặt vẫn mang theo vài phần căng thẳng, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi phụt một tiếng, lần nữa nở nụ cười.

“Haha, Thập Tam Gia đã nói xin lỗi, ta cũng không phải là người hẹp hòi gì, vẫn tự nhiên như trước vậy.”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói, hòn đá đè nặng trong lòng Huyền Lăng Phong rốt cục rơi xuống....Trời mới biết đây là lần đầu tiên hắn vì một nô tài tức giận mà căng thẳng đấy. Hiện tại, tiểu thái giám này tha thứ cho hắn rồi, tâm tình không khỏi có chút vui sướng.

Thở phào một cái, bỗng cảm thấy vô cùng đói bụng. nhớ lại từ hồi hôm qua đến giờ hắn cũng chưa ăn cái gì. Cũng tại chuyện vừa rồi, hắn cũng chẳng có tâm tình để ăn. Mà hiện giờ, thấy tiểu thái giám trước mắt nay đã tha thứ cho hắn, bụng liền lập tức “ọc, ọc ọc” kêu to.

Đồng Nhạc Nhạc nghe thấy bụng Huyền Lăng Phong kêu, vẻ mặt nghi hoặc, để tay lên tai, vu vơ nói.

“Ồ, âm thanh ở đâu thế nhỉ, hay là trời sắp mưa??!!!!”

“Ặc....”

Nghe thấy Đồng Nhạc Nhạc nói, lại thấy động tác này của hắn, Khuôn mặt tuần tú của Huyền Lăng Phong không khỏi đỏ lên một cái, biết là Đồng Nhạc Nhạc cố ý liên cảm thấy buồn bực.

“Người không phải vẫn biết còn có hỏi sao? Cũng không sợ Bốn vương tức giận à?”

Huyền Lăng Phong vừa dứt lời liền có một miếng cá thơm ngào ngạt nhét vào trong miệng.

Miệng bị nhét, khuôn mặt tuần tú của Huyền Lăng Phong đầu tiên là sững sốt, con người trợn lên một cái nhìn tiểu thái giám trước mắt mặt mày vui vẻ mang theo vài phần nghịch ngợm.

“Ha hả, vậy Thập Tam Gia vẫn còn tức giận sao?”

Nghe thấy Đồng Nhạc Nhạc nói, lại gắp vẻ mặt nghịch ngợm đắc ý của nàng, Huyền Lăng Phong chỉ nhẹ nhàng trợn mắt, một chút tức giận cũng không có.

Lại thấy miếng cá trong miệng vô cùng ngon lành.

“Ừ, cá này nướng ngon thật, không nghĩ người không chỉ biết nướng rắn còn biết nướng cả cá.”

Thấy Huyền Lăng Phong khen mình, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cười đắc ý.

“Đó là đương nhiên. trừ những thứ này ra ta còn có thể làm nhiều thứ khác, điểm tâm này, chè này, rau xào nữa, cái gì ta cũng biết hết...”

Huyền Lăng Phong nghe xong, bộ dáng vô cùng hưng phấn.

“Oa, người biết làm nhiều như thế, đợi chúng ta hồi cung, người nhất định phải làm cho Bốn vương ăn đó.”

Từ khi sinh ra, Huyền Lăng Phong quần áo không phải lo, sơn hào hải vị cũng không thiếu, chỉ là, ăn nhiều đồ trân quý như vậy quả thực cũng nhàm chán. Bây giờ, hắn lại thấy miếng cá thơm ngào ngạt trong miệng so với đồ ăn đầu bếp làm trong cung còn ngon hơn không biết bao nhiêu lần.

Lại thấy tiểu thái giám trước mắt đang thao thao bất tuyệt về tài nấu nướng của mình, Huyền Lăng Phong chỉ hận không thể đem luôn những thứ đó mà nuốt luôn vào bụng.

Thấy Huyền Lăng Phong bộ dáng thèm ăn, không khỏi hé miệng cười một tiếng.

“Haha, cái này còn phải xem tâm tình của ta thế nào đã..”

“Ách...”

Huyền Lăng Phong cũng chẳng biết nói sao. Nếu như là trước kia, hắn muốn ăn cái gì, chỉ cần nói một câu là mọi thứ đều bưng đến tận miệng, thế mà hiện giờ, hắn còn phải xem tâm tình người khác có tốt hay không. Nghe vậy, Huyền Lăng Phong lại buồn cười, bất đắc dĩ. Vừa ăn cá nướng, vừa mở miệng nói thầm.

“Sống mười tám năm, chỉ có người bắt ta phải nhìn sắc mặt ...”

Chỉ có điều, hắn lại không hề tức giận chút nào.

Chuyện lạ năm nào cũng có, năm nay lại đặc biệt nhiều hơn.

Huyền Lăng Phong trong lòng oán thầm một phen, nhưng cũng không để bụng chuyện gì, chỉ chăm chú ngấu nghiến miếng cá. Một con cá ước chừng 5,6 cân, hai người hợp lực ăn được hơn phân nửa.

Sau khi ăn xong, nhìn lại quả thực có phần than phục bản thân.

“Chắc chắc , chúng ta ăn cũng không ít đi....”

Nghe thấy Đồng Nhạc Nhạc nói, ánh mắt Huyền Lăng Phong quét một vòng, sau đó rơi trên con cá nướng trước mặt, mút mút ngón tay .

“Kì thực bốn vương còn có thể ăn tiếp ...”

“Ặc...”

Nghe được những lời này của Huyền Lăng Phong , Đồng Nhạc Nhạc lập tức cứng đờ. Mắt không tự chủ dừng lại trên cái bụng đã sớm căng ra của hắn.

Bụng Huyền Lăng Phong lúc này quả thực giống phụ nữ mang thai ba bốn tháng, thế mà còn nói có thể tiếp tục ăn.

Nhận thấy ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc đang nhìn chăm chăm vào mình, khuôn mặt Huyền Lăng Phong thoáng chốc đỏ bừng. Tưởng nàng đang nhìn trang phục rách rưới của mình ,cảm thấy xấu hổ nói.

“Người, người đang nhìn cái gì đấy...”

“A !!!”

Thấy Huyền Lăng Phong nói vậy, lại thấy hắn bộ dáng quần bách ngượng ngùng, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi bật cười.

“Thập Tam Gia, ngài có phải nghĩ nhiều rồi hay không. Nô tài chỉ đang nhìn bụng người, cũng không phải nhìn quần áo. Nhưng kì thật mà nói, tạo hình này của người quả thật vô cùng đặc sắc.”

“Đặc sắc, có thật không???!!!”

Thấy Đồng Nhạc Nhạc nói vậy, Huyền Lăng Phong sửng sốt, ánh mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

Dù sao thấy bộ dạng hiện tại của mình, chính hắn còn thấy ghét bỏ, thế mà tiểu thái giám trước mắt lại vẫn còn khen hắn, quả thật không thể tin nổi.

Chẳng lẽ tiểu thái giám này chỉ đang nịnh nọt hắn thôi.

Thấy Huyền Lăng Phong kinh ngạc lại mang theo vẻ nghi hoặc, Đồng Nhạc Nhạc hung hăng gật đầu khẳng định nói

“Ừ, thật vô cùng đặc sắc, giống như Tịch Lợi ca vậy”

“A, Tịch Lợi ca ... là ai, sao bốn vương trước giờ chưa có nghe qua.”

Thấy Huyền Lăng Phong nghi hoặc , Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được cười to.

“Tịch Lợica, ở chỗ của ta là một người vô cùng nổi tiếng đấy, thật...”

“Nổi tiếng, haha chỗ người thật vô cùng đặc biệt” .Huyền Lăng Phong mở miệng nói, hiển nhiên là đối với đáp án này vô cùng hài lòng.

Hơn nữa nhìn lại cũng thấy bộ dáng hiện tại của mình của thật cũng không khó coi cho lắm.

Thấy , Huyền Lăng Phong bị nàng chọc ghẹo mà vẫn mang vẻ mặt đắc chí, Đồng Nhạc Nhạc thấy vô cùng buồn cười. Không nghĩ tới, Huyền Lăng Phong này dễ lừa như vậy. hoặc là nói hần quá ngây thơ , quá đơn thuần cũng đúng thôi

.

* Tịch Lợi ca : tên thật là Trình Quốc Vinh (sinh 10-10-1976) hành nghề khát cái , nhưng nhờ có tạo hình đặc biệt, quần áo khác đời, vẻ lạnh lùng, cho nên thu được danh tiếng “Tịch Lợica” , trở thành hotboy trên mạng mấy năm qua .

251. Chương 254: Chương 131-3 : Bồn Vương Muốn Đi Ngoài

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đang nhớ lại lúc đó, thì thấy Huyền Lăng Phong đang cố gắng đứng lên từ mặt đất.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc vội vàng chạy qua.

“ Thập Tam Gia, chân của ngài đang bị thương không thể lại bị tổn thương ! Ngài muốn đi đâu! ? “

Nghe được lời Đồng Nhạc Nhạc nói, Huyền Lăng Phong sửng sốt, sau đó mở miệng nói.

“ Bồn vương muốn đi rửa tay.”

“ A, để ta giúp ngài đi rửa tay ! ? “

Thấy Huyền Lăng Phong đi lại khó khăn, lại lúc này thấy Huyền Lăng Phong thiếu chút nữa chết đuối, Đồng Nhạc Nhạc thật sự sợ hãi. Nếu để Huyền Lăng Phong tự mình đi đến bờ sông, hần không cẩn thận ngã xuống sông thì nàng phải làm sao đây!?

Đồng Nhạc Nhạc vừa nghĩ, một bên dè dặt đỡ Huyền Lăng Phong đi đến phía bờ sông.

Hia người cùng rửa mặt với rửa tay, rửa ráy xong, Đồng Nhạc Nhạc lại đỡ Huyền Lăng Phong quay trở về.

Dù sao bây giờ là ban ngày, nhưng trong rừng sâu có rất nhiều độc xà mãnh thú, mà Huyền Lăng Phong lại đang bị thương, nàng lại không biết võ công, nếu như thật sự gặp phải độc xà hay mãnh thú thì biết phải làm sao đây!?

Cho nên, Đồng Nhạc Nhạc dự định, trước tiên phải để cho Huyền Lăng Phong dưỡng thương thật tốt, sau đó, nếu như đám người của Huyền Lăng Phong không tìm thấy bọn họ, thì bọn họ đành phải tự tìm cách rời khỏi nơi này.

Đồng Nhạc Nhạc đang đắm chìm trong tính toán của bản thân, thấy Huyền Lăng Phong đi tới cửa hang động rồi dừng lại, không đi tiếp nữa.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc phục hồi lại tinh thần, trên mặt đầy sửng sốt, khó hiểu, mở miệng hỏi.

“ Thập Tam Gia, ngài làm sao vậy! ? “

“ Ặc... Bồn vương muốn... muốn...”

Nghe được câu hỏi của Đồng Nhạc Nhạc, lại thấy khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ nghi hoặc, Huyền Lăng Phong chép chép miệng, hần thật sự không thốt ra được những lời mà hần muốn nói.

Thấy Huyền Lăng Phong ấp úng, hình như có cái gì đó rất khó có thể nói nên lời.

Hơn nữa, gương mặt tuần tú kia, càng ngày càng đỏ ửng lên.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc càng thêm nghi hoặc.

“ Thập Tam Gia, ngài rốt cuộc là bị làm sao vậy! ? Ngài cứ nói ra đi nha ! “

Thấy Huyền Lăng Phong bày ra bộ dạng muốn nói lại thôi, Đồng Nhạc Nhạc lại càng tò mò, cùng lo lắng.

Huyền Lăng Phong thấy vậy, sau một phen do dự, cuối cùng, cắn chặt hàm răng, sau đó mở miệng nói.

“ Bốn vương muốn đi nhà xí! “

“Ặc...”

Nghe được những lời mà Huyền Lăng Phong khó khăn lắm mới thốt lên được, Đồng Nhạc Nhạc thật sự rất là sửng sốt.

Nàng thật không thể nào ngờ được, chuyện mà Huyền Lăng Phong muốn nói, lại là chuyện này.

Hắn nói, hắn muốn đi nhà xí, không phải là muốn...

Đại tiện! ?

Nghĩ tới đây, lần này đổi phiên, đến lượt Đồng Nhạc Nhạc đỏ mặt.

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc vì lời nói của mình, mà trên mặt lúc thì ngây ra, sau lại đỏ rực, Huyền Lăng Phong có một cảm giác xấu hổ không thể tả được.

Kỳ thật thì, Huyền Lăng Phong được hạ nhân hầu hạ đã trở thành thói quen, bản thân ngay cả việc tắm rửa hay thay quần áo mỗi ngày đều được hầu hạ không phải động tay động chân.

Lần trước lúc chính mình bị thương, đi nhà xí bất tiện, không phải đã có Tiểu Kính Tử hầu hạ sao ! ?

Chỉ là không hiểu tại sao, hắn nói những lời đó với Tiểu Kính Tử thì không cảm thấy xấu hổ, thấy như vậy là điều bình thường.

Nhưng đối với việc mở miệng ra nói muốn đi nhà xí với tên tiểu thái giám này, hắn lại khó lòng mà mở miệng nói được.

Chính mình vừa nói xong, Huyền Lăng Phong thật sự lại cảm thấy xấu hổ muốn tìm chết, muốn có người ngoài hang núi đi vào giúp mình giải quyết.

Trong lòng xấu hổ cùng quẫn bách, nhưng, Huyền Lăng Phong từ từ khôi phục lại trạng thái, thoát khỏi cái cảm giác xấu hổ kia, len lén đưa mắt liếc sang chỗ Đồng Nhạc Nhạc, rồi lại mở miệng nói tiếp.

“ Không sao cả đâu, Bốn vương chỉ là bị thương một cái chân mà thôi, có thể tự mình đi nhà xí, người chỉ cần giúp Bốn vương... mang giấy bản tới là tốt rồi.”

“ A? ! Thập Tam Gia, ở đây là vùng hoang dã, lấy đâu ra giấy bản ! “

Nghe thấy yêu cầu của Huyền Lăng Phong. Đồng Nhạc Nhạc vội vàng mở miệng la lên.

Nghe thấy thế, gương mặt thanh tú của Huyền Lăng Phong cau lại, trên mặt hiện ra vẻ lo lắng.

“ Vậy bây giờ phải làm sao đây ? Bốn vương thật sự rất gấp rồi ! “

Nhìn thấy bộ dạng rối rắm của Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói ngay.

“ Thập Tam Gia, như vậy đi, ta mang ngài đi nhà xí trước, sau đó ta sẽ... ngài tự nghĩ biện pháp đi ! “

Thấy Đồng Nhạc Nhạc nói như vậy, Huyền Lăng Phong nhanh chóng gật đầu đồng ý, hắn thật sự khấp không chịu được nữa rồi.

Lát sau, Đồng Nhạc Nhạc tìm được một chỗ thích hợp để giải quyết đại sự (thật ra chỗ đó cách sơn động khá xa), để Huyền Lăng Phong đi nhà xí ở chỗ này, Đồng Nhạc Nhạc xoay người đi về phía trước.

Nàng nhớ ra tối ngày hôm qua khi ra ngoài nhặt củi khô, thấy có bụi Diệp Tử rất lớn gần nơi này, bây giờ không có giấy bản để dung, thì hái những cái lá... lá Diệp Tử chùi là tốt nhất rồi.

Nghĩ thế Đồng Nhạc Nhạc bước đi lên phía trước. tìm một hồi thật lâu, rốt cuộc cũng tìm được thứ mình muốn là lá Diệp Tử.

Thấy mấy cái lá Diệp Tử này lớn gần bằng một bàn tay, mặt trên lá xanh biếc, mặt dưới có màu tím, cũng không rõ đây là loại cỏ lá gì.

Bất quá mặt lá rất mềm mượt, không có mấy thứ lông gì đó, dung để chùi dứt chắc là sẽ không làm xước cái móng !

Đồng Nhạc Nhạc vừa nghỉ vừa dùng tay hái những lá Diệp Tử, không lâu sau đó, một đồng Diệp Tử đã được hái xong.

Diệp Tử này rất tốt có thể dùng thay cho giấy bản, để dành sau này chính mình đi nhà xí có thể sẽ dùng đến, đương nhiên phải hái nhiều hơn một chút.

Đồng Nhạc Nhạc thấy mình đã hái đủ số lá cần dùng, ôm theo một đồng Diệp Tử theo hướng Huyền Lăng Phong đang giải quyết đi tới.

Gần tới nơi Huyền Lăng Phong đi nhà xí, Đồng Nhạc Nhạc nói lớn vọng vào.

“ Thập Tam Gia, ta có tìm được một ít Diệp Tử cho ngài đây, ngài trong đó có ổn không ! ? “

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói xong, phía bụi cỏ truyền đến giọng của Huyền Lăng Phong.

“ Cái gì ! ? Diệp Tử ! ? Diệp Tử làm sao có thể dùng để lau được ! ? “

Nghe được lời chê bai của Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc trợn tròn mắt, tức giận mở miệng đáp lời.

“ Thập Tam Gia, bây giờ mọi thứ đều không có, có Diệp Tử để dùng là đã rất tốt rồi, hay là người không muốn lau ! ? “

Huyền Lăng Phong trầm mặc hồi lâu, cuối cùng, phía kia truyền đến giọng nói của hắn.

“ Vậy, được rồi.”

Huyền Lăng Phong mở miệng nói, nhưng trong lời nói có chứa một chút không tình nguyện, nhưng có lẽ đã có vài phần thoả hiệp trong đó.

“ Người cầm nó mang lại đây đi ! Bồn vương ở bụi cỏ phía sau.”

Được hắn cho phép, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mang Diệp Tử đang cầm trên tay đi tới bụi cỏ bên kia.

Sắp đến gần, Đồng Nhạc Nhạc lập tức ngừng thở, sợ bị ngạt khí độc.

“ Đây, Thập Tam Gia.”

Trong bụi cỏ xuất hiện một bàn tay lớn.

Đồng Nhạc Nhạc để lá Diệp Tử trên tay để lên bàn tay to lớn kia, sau đó bàn tay to lớn kia nhanh chóng lấy đồ rồi rút lại ngay.

252. Chương 255: Chương 132-1 : Huyền Lăng Phong Đỏ Mặt

Edit : Dung Cảnh

Beta: Angelina Yang

Đồng Nhạc Nhạc cũng không để ý nhiều như vậy, thở phì phò từng ngụm, nhanh chóng rời đi.

Phải đợi rất lâu, Huyền Lăng Phong mới từ từ tập tễnh chống cây gậy tạm thời, cà nhắc cà nhắc đi ra từ phía sau bụi cỏ.

Tuy là như thế, gương mặt Huyền Lăng Phong giờ phút này lại đỏ rực.

Mà trên mặt Đồng Nhạc Nhạc cũng hiện lên chút xấu hổ.

Cuối cùng, đợi sau khi Huyền Lăng Phong đi đến bờ sông rửa tay xong, hai người liền trở về hang núi.

Tuy là ban ngày nhưng Đồng Nhạc Nhạc lại cảm thấy nóng nực.

Bởi vì trong rừng, độc xà, mãnh thú nhiều không kể xiết, mà hai người bọn họ, một bị thương, một yếu đuối, nếu như có độc xà xuất hiện khẳng định chết là cái chắc.

Cho nên Đồng Nhạc Nhạc vào thời khắc nào cũng nhóm đồng lửa, mà bên ngoài hang núi cũng nhóm vài đồng lửa, để đề phòng có độc xà, mãnh thú nào đó xuất hiện.

Cũng không biết có phải hay không là những đồng lửa này có hiệu quả, cả ngày trong rừng không có một có vật to lớn nào xuất hiện.

Trái lại, lại có mấy con thỏ hoang.

Vừa nhìn con thỏ hoang phóng đại trước mắt, đợi đến khi Huyền Lăng Phong nhìn thấy, chỉ hận cái chân của mình bị thương, hành động bất tiện, bằng không sớm đã đuổi theo rồi.

Nhìn thấy ánh mắt Huyền Lăng Phong, cái bộ dạng thèm ăn đến nỗi chỉ còn thiếu mỗi nước miếng chưa chảy ra, Đồng Nhạc Nhạc liền thu chân gấp tay hướng bên ngoài mà đến, tính toán xem có thể bắt được con thỏ hoang cho đỡ thèm hay không.

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc muốn đuổi bắt con thỏ hoang, Huyền Lăng Phong hấn đương nhiên kích động, hưng phấn vô cùng.

Trong lòng tràn đầy mong chờ, sau nhiều lần thấy Đồng Nhạc Nhạc đều thất bại đều ủ rũ không thôi.

“Tiểu Nhạc Tử, thỏ hoang chạy bên kia, nhanh một chút đuổi theo, đừng để cho nó chạy a !!!”

Nghe thấy Huyền Lăng Phong không ngừng kêu to, Đồng Nhạc Nhạc lại vô huyệt lần nữa, lập tức ngược lên khuôn mặt nhỏ nhắn mở miệng hô to:

“Thập Tam Gia, nươi không nên lớn tiếng kêu quấy, cho dù là thỏ hoang, cũng bị ngươi hù cho bỏ chạy! “

“Ặc ... “

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, nhìn thấy nàng mặt mày trách cứ, khuôn mặt tuần tú của Huyền Lăng Phong đầu tiên là buồn bực, lập tức nhẹ giọng:

“Được rồi, Bồn vương không hô nữa là được rồi “

Huyền Lăng Phong mở miệng nói, lại chứng kiến khuôn mặt nhỏ nhắn đầy trách cứ của Đồng Nhạc Nhạc, không khỏi mở miệng nói thầm:

“Trên đời này, cũng chỉ có ngươi... là nô tài mà dám mắng cả chủ nhân”

Tuy là vậy, Huyền Lăng Phong cũng không tức giận một chút nào, mà mặt mày đầy căng thẳng, chờ mong Đồng Nhạc Nhạc ở bên ngoài động bất thỏ.

Ban ngày, rừng cây, động vật rất nhiều, thỏ cũng không thiếu.

Đồng Nhạc Nhạc bắt cả nửa ngày, cuối cùng cũng bắt được một con thỏ béo mập, trong lòng càng vui vẻ.

Huyền Lăng Phong thấy vậy, tự nhiên cũng vui vẻ theo.

Dù sao, nghĩ đến tối nay có thể ăn thịt thỏ thơm ngào ngạt, Huyền Lăng Phong như thế nào không vui.

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc động tác thuần thục xử lý xong con thỏ hoang, thì trời cũng dần tối.

Đồng Nhạc Nhạc cầm con thỏ hoang đã làm sạch nội tạng về sơn động, cầm nhánh cây xuyên qua liền đưa lên nướng.

Ở cái nơi này, rừng cây hoang vu không có bóng người, thỏ hoang đặc biệt nhiều, hơn nữa béo tốt vô cùng.

Đồng Nhạc Nhạc nướng một lát, chỉ thấy bên ngoài con thỏ đã nhỏ giọt không ít mỡ.

Mỡ rỏ xuống gặp lửa, lập tức bùng một tiếng, khiến cho ngonj lửa đang cháy bỗng nhiên càng bùng to hơn.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cười ha hả.

“Ha Ha, không nghĩ tới nơi này thỏ hoang lại béo như vậy, Thập Tam gia người nhìn dầu mỡ bên ngoài con thỏ hoang này, thật đúng là mỡ màng a”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, trên tay cũng không nhàn rỗi, không ngừng xoay xoay con thỏ hoang để cho lửa nướng chín từ từ.

Không bao lâu, từng đợt mùi thịt nướng tràn ngập cả sơn động.

Người thấy hương thơm từ thịt nướng, Huyền Lăng Phong nước miếng càng không ngừng tràn ra.

Không ngừng nuốt nước miếng, ánh mắt Huyền Lăng Phong đảo tới con thỏ nướng, càng nhìn càng long lanh.

Dáng vẻ thèm ăn kia, giống như con cẩu thèm ăn con thỏ, nhìn thật buồn cười.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hé miệng cười trộm.

Trong lòng biết Đồng Nhạc Nhạc đang cười mình, Huyền Lăng Phong không khỏi dừng lại bộ dáng, thu hồi ánh mắt thèm nhỏ dãi nhìn phía con thỏ.

Nhưng mà, một lúc sau, Huyền Lăng Phong hần không nhin được ,mà hỏi:

“Người nướng con thỏ này đã xong chưa a?”

Huyền Lăng Phong mở miệng thúc giục và lo lắng.

Dù sao, con thỏ béo như vậy, chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, thật đúng là hành hạ người.

Nghe được Huyền Lăng Phong nói như vậy, lại chứng kiến điệu bộ thèm ăn của hần, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi mở miệng cười lớn:

“Thập Tam gia chờ một chút, thịt thỏ nướng tốt lắm, bắt quá, Thập Tam gia, không phải người vừa ăn cá nướng sao, như thế nào lại đói bụng rồi”

Nghĩ tới cá nướng lúc trước, phần lớn cá nướng đều chui vào trong bụng Huyền Lăng Phong đây.

Không nghĩ tới giờ Huyền Lăng Phong lại đói bụng.

Cái tên Huyền Lăng Phong này, ăn đúng thật là nhiều a...

Nhưng mà cũng khó trách, ở cái tuổi này của hần, đúng là thời kỳ phát dục, ăn nhiều cũng là bình thường.

Bằng không, hần như thế nào to lớn như vậy.

Trong lòng nhớ lại, ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhìn về Huyền Lăng Phong đang ngồi bên cạnh.

Nhớ lại lần đầu tiên gặp Huyền Lăng Phong, hình như cũng không cao lớn như bây giờ.

Không nghĩ mới gần gũi mấy tháng, Huyền Lăng Phong vóc người lại khỏe mạnh như vậy.

Hơn nữa bộ dáng cũng tốt, đúng là một tên Vương gia.

Trong lòng nhớ lại, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhìn về gương mặt tuấn tú của Huyền Lăng Phong.

Hàng lông mày sắc như dao, mũi cao thẳng tắp, cánh mũi cân đối, đôi môi đầy đặn ...

Không thể không nói, Huyền Lăng Phong hần lớn lên thật đẹp trai.

Mặc dù đường nét Huyền Lăng Phong cùng Huyền Lăng Thương có đến bảy tám phần giống nhau, chỉ Huyền Lăng Thương đôi mắt đỏ phi thường thâm thúy, ánh mắt sắc bén.

Không giống với Huyền Lăng Phong trong lòng nghĩ gì, đều hiện hết trên mặt.

Còn nữa, Huyền Lăng Thương môi mỏng, lại phi thường xinh đẹp.

Huyền Lăng Phong môi lại hơi đầy đặn, khi cười lộ lên, lại phi thường rực rỡ.

Huyền Lăng Thương rất ít khi cười, chỉ là mỗi lần Huyền Lăng Thương cười lộ lên, lại giống như núi băng được hòa tan, đẹp đến mức làm cho người ta không rời mắt nổi ...

Nhìn Huyền Lăng Phong đang ngồi bên cạnh, ở trong đầu Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hiện lên bóng dáng của Huyền Lăng Thương.

Không biết hiện tại Huyền Lăng Thương đang làm gì đây?

Có phải hay không bởi vì bọn họ mất tích mà mất ăn mất ngủ,

Có lẽ, ở trong lòng Huyền Lăng Thương, chỉ nhớ tới Huyền Lăng Phong, một chút cũng không nhớ nàng .

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cảm thấy mất mát, khổ sở, lo lắng và hy vọng...

Cùng lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vạn phần lo lắng, Huyền Lăng Phong ngồi bên cạnh dần thấy được gì đó, hắc mâu không khỏi nhìn sang một lần, liền rơi tại trên người Đồng Nhạc Nhạc bên cạnh.

Thấy Đồng Nhạc Nhạc ánh mắt không hề chớp nhìn trên người mình, thấy vậy, Huyền Lăng Phong tâm không khỏi “ Oành ” một tiếng, phảng phất như cây búa, hung hăng gõ vào tâm hần.

Ngay sau đó, tim bỗng nhiên đập nhanh, miệng lưỡi khô ráo, trong lòng rối bời, căng thẳng, lập tức trào dâng trong lòng.

Cảm giác được một chút rung động xa lạ, làm cho Huyền Lăng Phong có hơi rối bời, lại tò mò không thôi.

253. Chương 256: Chương 132-2 : Huyền Lăng Phong Đỏ Mặt

Trời!

Chính mình rốt cuộc bị sao vậy

Hai ngày này đều như vậy! Mỗi khi gặp tên Tiểu thái giám này, tim hần luôn đập một cách kỳ quái.

Chẳng lẽ, hần bị bệnh gì?

Chắc là như vậy.

Trước kia hần, cho tới bây giờ cũng chưa từng như vậy.

Nhớ đến từ lúc rơi xuống dòng nước xoáy, chắc là bị đá đập đến hỏng đầu.

Sau này về cung, hần nhất định phải tìm ngự y xem bệnh tình mới được.

Liền tại lúc Huyền Lăng Phong đang nghĩ, thấy Đồng Nhạc Nhạc nhìn mình một chút cũng không chớp mắt , trong lòng căng thẳng rất nhiều, không khỏi hiếu kỳ một chút.

“ Nhìn, người vì sao cứ nhìn Bốn vương như vậy?”

Huyền Lăng Phong mở miệng, lòng tràn đầy nghi hoặc.

Bởi vì nhìn Huyền Lăng Phong mà nhớ tới Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc nghe thấy Huyền Lăng Phong nói vậy , lập tức khôi phục lại.

Thấy con mắt đầy nghi hoặc của Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sửng sốt, lập tức mở miệng nói:

“ Không có, chỉ là thấy dung mạo Thập Tam gia thật đẹp mắt”

“ Ặ c...”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong sửng sốt.

Sau một khắc, chỉ cảm thấy nhịp tim vừa dần khôi phục, lại bắt đầu đập kịch liệt dồn dập.

Trời ạ!

Tiểu thái giám này, còn nói hắn có dung mạo đẹp mắt

Có thật không?

Lẽ nào tên tiểu thái giám này lại khen hắn?

Mặc dù, cho tới nay Huyền Lăng Phong cũng biết vóc dáng chính mình rất tốt

Bình thường đi tới chỗ nào cũng đều hấp dẫn không ít ánh mắt hâm mộ, cũng không ít người đối với hắn a dua nịnh hót, không ngừng đối với hắn nói ra những lời hay, vuốt mông ngựa.

Đối với điều này, hắn luôn ngoảnh mặt xem thương, hơn nữa cảm giác đó là đương nhiên.

Chỉ là bây giờ, lời này từ trong miệng của tên tiểu thái giám này, lại làm cho lòng hắn phảng phất như được tưới mát, có chút vui mừng.

Lập tức Huyền Lăng Phong chỉ thấy một nỗi niềm vui vẻ từ từ chạy lên đỉnh đầu, làm hai gò má cũng hầm hầm nóng bừng.

Nhìn phía ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc lại càng mang theo một chút ngượng ngùng, thẹn thùng mà chính hắn cũng không phát hiện ra.

“ Người, người là nói thật sao, Người thấy Bồn vương có dung mạo đẹp mắt”

Huyền Lăng Phong mở miệng, giọng điệu có phần e dè không xác định

Nghe được lời nói của Huyền Lăng Phong, lần này đến lượt Đồng Nhạc Nhạc ngây ngẩn cả người.

Dù sao, đối với tính cách xưa nay của Huyền Lăng Phong, mới vừa rồi nàng nói ra những lời như vậy, Huyền Lăng Phong nhất định sẽ không nói hai lời, lỗ mũi hướng lên trời, sau đó bày ra bộ dáng phi thường đương nhiên, mà nói:

“Cái đó còn cần phải nói sao, Bồn vương tự nhiên có dung mạo đẹp mắt rồi”

Chỉ là hiện tại, nghe được những lời Huyền Lăng Phong vừa nói, lại nhìn thấy vẻ mặt không xác định, có chút ngượng ngùng của Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc trái lại ngạc nhiên

Trời a!

Huyền Lăng Phong hắn cũng biết thẹn thùng sao???

Không nghĩ tới, từ trước tới nay gặp qua Huyền Lăng Phong, cũng có lúc thẹn thùng như bây giờ.

Hơn nữa bộ dáng thẹn thùng của hắn, nhìn dễ thương như vậy, sao trước kia nàng làm thế nào lại không biết a...

Trong lòng nhớ lại, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nảy lên tâm tư đùa cợt Huyền Lăng Phong một phen.

Lập tức hé ra làn môi hồng, gật đầu khẳng định:

“ Đó là đương nhiên, Thập Tam gia có dung mạo đẹp mắt như vậy, nói ra ở kinh thành các cô nương sớm liền thầm hứa hẹn đối với trái tim của ngài đây, Thập Tam gia ngài cũng không nên ...” Thập Tam Gia cũng không nên rất * yêu!”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc khen ngợi mình, Huyền Lăng Phong chỉ cảm thấy cả người như bay lên thiên đường, cả người lâng lâng.

Tim đập rộn ràng.

Hơn nữa hai gò má, thật nóng, thật nóng...

Huyền Lăng Phong hẳn sống mười tám năm nay, có lẽ lần đầu tiên bởi vì được người khác khen ngợi mà đỏ mặt, căng thẳng, vui mừng...

Con người đen kia đầy căng thẳng, ngượng ngùng, rụt rè thấy tiểu thái giám trước mắt tươi cười như hoa

Chỉ cảm thấy giờ phút này, bên trong hang động, ánh lửa bắn ra bốn phía, đem cả sơn động đều ấm áp, hòa thuận, vui vẻ.

Mà ánh lửa kia, giờ phút này êm dịu chiếu vào tiểu thái giám trước mắt

Chỉ thấy trên người tiểu thái giám, trang phục sớm đã rách tung tóe, một mái tóc dài đen nhánh, mà giờ đây, buộc thành một đuôi ngựa, búi cao cao trên đỉnh đầu

Tuy là thế, lại không có ảnh hưởng chút nào tới vẻ đẹp của hắn

Mặt như tranh vẽ, môi hồng răng trắng, làn da giống như mỡ đông, cười tươi như hoa...

Điểm hút hồn lòng người nhất là ánh mắt kia, long lanh xinh đẹp, lại luôn chứa đựng sự vui vẻ

Giờ phút này, có ánh lửa chiếu xuống, phảng phất như chột lóe, chói mắt như vậy, làm cho người ta càng nhìn tim càng đập nhanh.

Cũng làm cho Huyền Lăng Phong nhìn đến đờ đẫn.

Đối với trái tim đang đập thành thịch của Huyền Lăng Phong ngồi ngây ngốc ra, Đồng Nhạc Nhạc một chút cũng không biết tâm tư của hắn.

Giờ phút này, thấy ánh mắt Huyền Lăng Phong một chút cũng không chớp, nhìn vào chính mình, khuôn mặt tuần tú ngây ngốc. Trên mặt Đồng Nhạc Nhạc sững sốt, tràn đầy nghi hoặc.

“Thập Tam gia, ngươi làm sao vậy, như thế nào lại nhìn ta như vậy, có phải trên mặt ta có vết bẩn?”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, vừa đưa tay sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, tràn đầy nghi hoặc

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, lại thấy hành động đó của hắn, Huyền Lăng Phong giật mình, lập tức hồi phục tinh thần, lập tức mở miệng không ngừng nói:

“Không có, không có, mặt người không có vết bẩn”

Bởi vì quá căng thẳng làm cho Huyền Lăng Phong mở miệng đều lắp ba lắp bắp

Vừa dứt lời, Huyền Lăng Phong ảo não không thôi.

Chết tiệt, hắn hiện tại rốt cuộc là làm sao vậy?

Hắn như thế nào trở nên căng thẳng như thế, ngay cả mở miệng nói chuyện đều nói không nên?

Hơn nữa hiện tại hắn cảm giác được tình hình bên trong sơn động không khí rất khó chịu, nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong cảm giác được chính mình không thể ở chỗ này ngây ngốc như vậy, vì thế liền đứng lên, đối với Đồng Nhạc Nhạc nói muốn đi nhà xí, liền cuống quýt chống gậy mà đi.

Nhìn thấy Huyền Lăng Phong chống gậy từng bước nhanh chóng rời khỏi sơn động, Đồng Nhạc Nhạc mắt nhưng không khỏi nháy một phen, lòng tràn đầy nghi hoặc.

“Cái tên Huyền Lăng Phong này, sao tối nay lại lạ như thế?”

Trong lòng nghi hoặc, Đồng Nhạc Nhạc lần nữa nhìn sắc trời bên ngoài

Chỉ thấy tối nay mây đen bịt kín, che kín cả bầu trời.

Không có ánh trăng chiếu xuống, cả trời đất đều đen một mảnh, nhìn giống như con ma đang giương nanh múa vuốt, thật đáng sợ.

Nhìn màn đêm đen kịt, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thở nhẹ một hơi

“Huyền Lăng Thương, hiện tại ngươi đang làm gì?”

.....

Cùng lúc đó bên kia

Tại bên trong doanh trướng lớn nhất khu vực săn bắn hoàng gia

Bên trong doanh trướng, đèn đuốc sáng choang, chỉ là doanh trướng lớn như vậy, lại tràn đầy khí lạnh.

Chỉ thấy, một nam nhân tuần tú mặc trên người măng bào màu đen, giờ phút này hai tay để ở phía sau, đứng trước cửa sổ, lẳng lặng ngẩng đầu, nhìn cảnh đêm

Gương mặt tuần tú kia, tại nơi ánh nến chiếu xuống, góc cạnh rõ ràng, trông đẹp mắt vô cùng.

254. Chương 257: Chương 132-3 : Huyền Lăng Phong Đỏ Mặt

Nhưng mà, mày lại nhúu chặt, cho thấy nam nhân này bây giờ đang lo lắng cùng khó chịu.

Thời điểm Lan Lăng Thiệu Giác đi vào doanh trướng, Huyền Lăng Thương đang đứng ở cửa sổ, khuôn mặt tuần tử kia đầu tiên là hơi sửng sốt, ngay lập tức, môi đỏ mọng hé mở, nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Tuy một hơi thở dài của Lan Lăng Thiệu Giác rất nhẹ, rất nhẹ, nhưng vẫn kinh động đến nam nhân đứng trước cửa sổ.

Chỉ thấy nam nhân kia nghe được, ngay tức khắc chậm rãi xoay người.

Bóng dáng cao lớn kia, lúc ánh nến chiếu rọi xuống, bỗng nhiên hiện ra vẻ uy nghiêm .

Nam nhân nhìn theo Lan Lăng Thiệu Giác đang đi vào màn trướng, môi mọng hé mở, âm thanh trầm thấp lập tức thốt ra.

“Thiệu Giác, vẫn không tìm được sao! ?”

Nam nhân mở miệng, âm lượng nhẹ nhàng, cũng không khó để phát hiện ra trong giọng nói của hắn có lo lắng và nghiêm túc.

Lan Lăng Thiệu Giác nghe vậy, lập tức khe khẽ lắc đầu, vẻ mặt ngưng trọng.

“Dòng nước xiết này diện tích không nhỏ, hơn nữa phía dưới dòng nước còn có chỗ rẽ, cũng không biết A Phong bọn họ sẽ bị đưa tới bên chỗ nào, ta đã phái đi rất nhiều người đi tìm, chỉ hy vọng A Phong bọn họ có thể tốt số được quý nhân phù trợ.”

Lan Lăng Thiệu Giác tuy nói như thế, nhưng chính là tâm tình của mọi người vẫn có áp lực trầm trọng .

Dù sao, Lan Lăng Thiệu Giác và Huyền Lăng Thương cũng biết, tốc độ của dòng nước xiết như vậy, coi như Huyền Lăng Phong bọn họ thật sự qua đại nạn lớn mà không chết đã được đưa đến chỗ nào đó, nhưng mà, nơi đây rừng rậm hoang vu, độc xà mãnh thú lại càng nhiều không kể xiết. . .

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy trong lòng mình như bị một tảng đá đè nặng lên.

Mày kiếm dễ coi kia, lại nhúu gắt gao.

Sau một lúc trầm mặc, Huyền Lăng Thương mới hé môi mọng, mở miệng nói.

“Cho dù như thế nào, trăm muốn sống phải thấy người, chết...phải thấy xác!”

~*~*~*~*

~“Huyền Lăng Phong này như thế nào chỉ đi một cái nhà xí đều phải lâu như vậy! ?”

Đang ở trong hang động , Đồng Nhạc Nhạc vừa lật nướng con thỏ, vừa tự lẩm bẩm.

Nhớ lại mới vừa rồi Huyền Lăng Phong nói muốn đi ra ngoài đến nhà xí, cuối cùng liền một mực đều chưa có trở về.

Tính toán thời gian, cũng đã qua nửa giờ rồi .

Cho dù là đại tiện đi chẳng nữa, hắn cũng phải xong rồi chứ! ?

Vả lại, hôm nay không phải hắn đã đại tiện sao! ?

Nhưng mà hiện tại, hắn đến bây giờ cũng chưa trở về, sẽ không phải là. . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc ‘roạt’ , lập tức liền đứng lên từ chỗ ngồi .

Mắt đẹp kia tràn đầy lo sợ, thẳng tắp nhìn về phía bên ngoài sơn động.

Chỉ thấy giờ phút này, bầu trời lóe ra nhiều tia sấm không dứt, chiếu rọi toàn bộ mặt đất dề, lúc sáng lúc tối, làm cho người ta thật sợ hãi.

Từng đợt cuồng phong lại không ngừng càn quét, thổi cả cây cỏ thụ trăm tuổi bên ngoài đều lắc qua lắc lại, như muốn bật cả rễ cây cỏ thụ trăm tuổi chọc trời này.

Xem tình hình, thì có vẻ như một hồi sấm chớp mưa bão sắp đến .

Mà Huyền Lăng Phong bây giờ lại chưa trở về, chẳng lẽ, đã gặp phải độc xà mãnh thú, sai lang đã báo gì rồi! ?

Nghĩ đến nơi này là thâm sơn hoang vu, người dân cực kì thưa thớt, cho nên độc xà mãnh thú chắc sẽ nhiều hơn.

Huyền Lăng Phong chỉ đi một mình, mà trên chân lại vẫn còn đang bị thương!

Nếu như thực sự đã gặp phải độc xà mãnh thú, khẳng định sẽ trở thành bữa tối của chúng.

Nghĩ sâu hơn, trái tim Đồng Nhạc Nhạc nháy mắt như muốn thoát ra khỏi lồng ngực .

Đầu tiên bỏ con thỏ đang nướng trên tay qua một bên, tiếp theo liền cầm lấy một nhánh cây chuẩn bị thành đuốc, sau đó nhanh chóng đi tới bên ngoài hang động .

Lúc Đồng Nhạc Nhạc đi ra khỏi hang núi, chỉ cảm thấy cả người mình như đều bị cuồng phong thổi đi.

Từng đợt gió núi không ngừng gào thét ập đến, thổi bay tóc và trang phục của nàng.

Muôn vàn chiếc lá vàng lại không ngừng bị cuồng phong thổi bay, liên tục phiêu bạt ở trong không trung.

Ở đây lại có thêm sấm sét đánh xuống trợ giúp, tình thế như tăng thêm vài phần hủy diệt, thật sự làm cho người ta sợ hãi!

Nhìn thấy tình hình này, Đồng Nhạc Nhạc càng thêm lo lắng .

Nếu như bình thường, lúc này Huyền Lăng Phong khẳng định sẽ nhanh chóng trở về, nhưng mà hiện tại, hắn vẫn chưa trở lại, cũng không biết có xảy ra chuyện gì hay không?

Nếu như Huyền Lăng Phong thực sự đã xảy ra chuyện, nàng nên làm thế nào bây giờ! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức ngửa cổ lên, sử dụng hết tất cả khí lực bắt đầu hô to:

“Thập Tam Vương Gia! Người ở đâu! ? Thập Tam Vương Gia! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng hô to. Nhưng hiện tại lại đang lúc cuồng phong thổi qua , không ngừng quật vào cổ thụ trăm năm chọc trời, tán cây gào thét, phát ra âm thanh ‘Sàn sạt sàn sạt’ âm ý không dứt. Vì thế, coi như nàng có hao khí phí lực mà hô to, thì có lẽ cũng đã bị tiếng gió ngăn cản không ít.

Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền vừa cầm cây đuốc đi về phía trước, vừa lớn tiếng hô.

Chỉ là nàng đã kêu rất lâu, mà không được Huyền Lăng Phong đáp lại, Đồng Nhạc Nhạc càng căng thẳng khuôn trương .

“Thập Tam Vương Gia, Người ngàn vạn lần không thể có việc gì, ngàn vạn lần không thể!”

Nếu như Người xảy ra chuyện, ta biết ăn nói thế nào với Huyền Lăng Thương! ?

Nghĩ xa thêm, Đồng Nhạc Nhạc chỉ còn thiếu nước không khóc lên .

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc đang sợ hết hồn hết vía, lòng dạ rối bời, đột nhiên, một tiếng kêu thảm thiết quen thuộc, phút chốc từ một người cách không xa nơi nàng đứng truyền đến .

“A. . .”

Nghe được tiếng kêu thảm thương như chọc tiết heo quen thuộc truyền đến, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật mình một cái, lập tức không hề nghĩ ngợi đến cái khác, chân liền mở rộng bước, như điên cuồng vọt tới nơi phát ra tiếng kêu thảm thiết .

Vừa hướng về phía kia, Đồng Nhạc Nhạc càng la lớn.

“Thập Tam Vương Gia đừng sợ, ta ngay lập tức đến đó!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa lớn tiếng hô, vừa chuẩn bị tâm lý đầy đủ.

Nếu như thật sự đã gặp phải độc xà mãnh thú, cho dù chết, nàng cũng muốn cùng Huyền Lăng Phong kề vai chiến đấu.

Cùng lắm thì cùng chết thôi!

Chỉ là, Huyền Lăng Thương, vĩnh biệt !

Ngay tại khi trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đang nghĩ ngợi, người nàng đã vọt tới trước mặt Huyền Lăng Phong .

Nhưng mà, lúc Đồng Nhạc Nhạc đi tới bên cạnh Huyền Lăng Phong, mắt đảo quanh một lượt nhìn tình huống bốn phía, lập tức ngây ngẩn cả người.

Đám sài lang hổ báo, độc xà mãnh thú như dự định . . . lại toàn bộ đều không có!

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi chớp đôi mắt xinh đẹp mê hoặc đang mở to, mở miệng hỏi.

“Thập Tam Vương Gia, người làm sao vậy! ?”

Bốn phía chẳng phải không có cái gì sao! ? Thế nhưng lúc này Huyền Lăng Phong vừa kêu cái gì! ? Hơn nữa, còn thê thảm như vậy, làm hại nàng lại còn cho là có chuyện gì xảy ra nữa!

Lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lòng tràn đầy nghi hoặc, Huyền Lăng Phong bên này, mặt mày cũng trắng bệch.

Thân thể cao lớn kia, lại run rẩy không dứt, phảng phất như Hoàng Diệp trong gió, rất là đáng thương.

Thấy bộ dáng hết sức lo lắng của Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhìn theo ánh mắt hắn, hướng trước người hắn nhìn một cái.

Cái này không nhìn còn được, vừa nhìn, Đồng Nhạc Nhạc lập tức không nhịn được lạnh toát sống lưng mà hít một hơi thật sâu .

255. Chương 258: Chương 134-1 : Thập Tam Gia, Người Có Người Minh Thích Sao

Chỉ thấy ở trước mặt Huyền Lăng Phong, có một gò đất hơi nhô ra.

Mới vừa nhìn sẽ không chú ý tới, nhưng mà nhìn kỹ một cái, chỉ thấy đây không phải gò đất bình thường, mà là một cái phần mộ. . .

Nhìn cái mộ phần này, hẳn là đã có từ nhiều năm.

Bốn phía đầy cỏ dại, lá cây phủ kín.

Hơn nữa cái mộ bia kia cũng chỉ có một tấm ván gỗ nhỏ nho nhỏ mà thôi.

Chỉ thấy giờ phút này, phía trên tấm ván gỗ kia có khắc vài câu.

Chỉ là rớt cuộc viết cái chữ gì, đã sớm mơ hồ không rõ .

Nhưng mà ở trên mặt tấm ván gỗ này, có vết tích của nước rõ ràng .

Nhìn khuôn mặt Huyền Lăng Phong bị dọa đến trắng bệch, hơn nữa còn duy trì hành động thất dây lưng, Đồng Nhạc Nhạc dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Nghĩ đến, đây là khi Huyền Lăng Phong khẩn cấp, liền đi tiểu ở chỗ này. Ai biết sau khi tiểu xong, mới phát hiện chính mình lại tiểu trên một khối mộ bia.

Mặc dù Huyền Lăng Phong bình thường lá gan rất lớn, chỉ là, lá gan mặc dù lớn, đối với quỷ thần vẫn còn bán tín bán nghi.

Hơn nữa, đối với chuyện nước tiểu trên phần mộ, ai làm, người đó đều bất an, sợ hãi bị những thứ dơ bẩn đến tìm hấn báo thù đi.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc ngược đời mắt xinh đẹp lên, lại nhìn vào Huyền Lăng Phong.

Chỉ thấy Huyền Lăng Phong giờ phút này cũng đã phát hiện nàng đến, khuôn mặt tuấn tú nhỏ nhắn, sợ đến trắng bệch.

Cái miệng hơi mở ra, liền run lấy bầy nói.

“Tiểu, tiểu, Tiểu Nhạc Tử, mới vừa rồi, bản bản bản bản vương đi tiểu ở chỗ này . . .”

“Ặc. . .”

Nghe được Huyền Lăng Phong ngay cả nói chuyện đều nói không nổi, Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được phụt cười một tiếng.

Nghe thấy Đồng Nhạc Nhạc vào lúc này lại cười, Huyền Lăng Phong liền tức giận.

“Tiểu Nhạc Tử, người giễu cợt Bản vương! ?”

Huyền Lăng Phong tức giận gầm nhẹ.

Nghĩ đến mới vừa rồi chính mình ở tại hang động, bởi vì trong lòng không thoải mái, làm cho hấn căng thẳng lại hoảng loạn, vì vậy, không thể làm gì khác hơn là tìm cơ đi tản bộ.

Hắn đi bộ rất lâu, thấy bầu trời cao chợt lóe vài tia chớp nhấp nháy, biết trời sắp mưa, liền tính toán trở về.

Trước khi trở về, hấn cảm thấy có hơi mắc tiểu, liền lập tức cởi quần giải quyết .

Ai biết, sau khi hấn giải quyết xong, định nhân nhìn một cái, phát hiện trên mặt đất có một tấm ván gỗ.

Ở chỗ này có tấm ván gỗ không kỳ quái, kỳ quái chính là, phía trên tấm ván gỗ này có khắc chữ!

Lúc ấy hấn liền khó chịu, trong nhất thời không nghĩ ra là chuyện gì, liền cầm cây đuốc cẩn thận nhìn một cái.

Không nhìn còn tốt, nhìn một cái, Huyền Lăng Phong lập tức sợ đến thét chói tai.

Bởi vì, hần biết, chỗ mới vừa rồi hần tiểu, lại là phần mộ của người nào đó!

Phải biết rằng, hần từ trước cho tới bây giờ đều không tin quỷ thần gì.

Cho đến lần trước chính mình giả làm ma quỷ đi hù dọa Tiểu Nhạc Tử, nghe được những lời đồn đại Tiểu Kính Tử, hơn nữa sau này còn bị Tiểu Nhạc Tử giả làm ma quỷ hù dọa lại, trong đầu vẫn còn nghi ngờ.

Hôm nay, nhìn thấy trước mặt mình lại là một tòa phần mộ, chính mình mới vừa rồi còn ở nơi này xả nước .

Ngay lập tức, Huyền Lăng Phong sợ đến lông tơ đều toàn bộ dựng đứng.

Ở trong đầu, lập tức xuất hiện rất nhiều hình ảnh khủng bố.

Nghĩ lại những thứ dơ bẩn sẽ tìm đến hần tính sổ, Huyền Lăng Phong trong lòng liền thấp thỏm bất an.

Đặc biệt đúng vào lúc này, sấm chớp trên trời nhấp nháy không dứt, cuồng phong không ngừng gào thét thổi qua, làm cho những nhánh cây cũng không ngừng xào xạt đung đưa, lay động phải trái.

Huyền Lăng Phong còn có cảm giác, hình như chính mình bị vật gì đó nhìn chăm chú, ngay lập tức, một cỗ khí lạnh, từ lòng bàn chân dồn lên đỉnh đầu.

Thế mà, khi hần đang sợ đến tâm ý hoảng loạn, thấp thỏm bất an, tiểu thái giám trước mặt này lại có thể cười.

Chết tiệt!

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong chỉ cảm thấy trong lòng tức giận không thôi.

Nếu như có thể nói, hần muốn nhất chính là bề gãy cổ tiểu thái giám này!

Liền tại trong lòng Huyền Lăng Phong tức giận cực kỳ, Đồng Nhạc Nhạc thấy Huyền Lăng Phong sợ đến gương mặt trắng bệch, đầy vẻ tức giận, trong ánh mắt nhìn nàng càng là tức giận không thôi, trong lòng biết chính mình hiện tại thật sự rất không ổn.

Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức kiềm nén vui vẻ trong lòng, sau đó làm ra bộ dáng vô cùng xin lỗi, mở miệng vội vàng nói.

“Thật xin lỗi, Thập Tam Gia, ta sai lầm rồi.”

“Hừ!”

Đối với lời Đồng Nhạc Nhạc nói, Huyền Lăng Phong chỉ lạnh nhạt hừ một tiếng.

Thấy Huyền Lăng Phong một bộ dáng tức giận, giống như một tiểu hài tử không được vui, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy buồn cười lại bất đắc dĩ.

Thấy trên mặt Huyền Lăng Phong đầy vẻ sợ hãi, Đồng Nhạc Nhạc nghĩ đến cái gì đó, lập tức đi tới trước mặt Huyền Lăng Phong, sau đó hai tay chấp lại, đối với cái phần mộ kia thì thảo nói.

“Vị đại gia hay là đại thẩm thiếu gia tiểu thư gia gia nãi nãi này, mới vừa rồi Thập Tam Gia không phải cố ý xúc phạm ngài, thỉnh ngài đại nhân đại lượng, ngàn vạn lần không nên tức giận, lại càng không nên đến tìm Thập Tam Gia chúng ta, hiện tại, ta thay Thập Tam Gia nói xin lỗi ngài, thật xin lỗi nữa rồi. . .”

Đối với Đồng Nhạc Nhạc nói lảm bảm, bộ dáng thành kính nói xin lỗi, Huyền Lăng Phong vốn đang sợ hãi không thôi, sau khi nghe xong , trái tim càng như bị bóp thít lại , không dám phát tác nữa .

Hơn nữa toàn thân đều không được tự nhiên, giống như bị vô số con mắt nhìn chăm chú vậy.

Cảm giác được nơi này kỳ quái, Huyền Lăng Phong mặt mày căng thẳng sợ hãi nhìn khắp bốn phía.

Chỉ thấy giờ phút này, trên trời cao lóe ra tia chớp không thôi, chúng chợt lóe nhấp nháy soi cả rừng cây lúc sáng lúc tối, còn có những nhánh cây không ngừng lay động, vừa nhìn qua, giống như vô số quỷ thảo đang lắc lư vậy.

Càng nhìn, Huyền Lăng Phong càng hoảng loạn.

Tuy nhiên, vào đúng lúc này, cách đó không xa chợt bay qua một bóng đen.

Cái bóng đen kia rất nhanh, chẳng mấy chốc liền biến mất không thấy đâu nữa. Thấy vậy, Huyền Lăng Phong càng sợ đến trong lòng giật mình, hé mở làn môi hồng, không nhận được giật mình la lên thành tiếng.

“A. . .”

Vốn Đồng Nhạc Nhạc đang thành kính nói xin lỗi, lại nghe thấy Huyền Lăng Phong đột nhiên thét chói tai, sợ đến lập tức mở mắt ra, quay sang nhìn Huyền Lăng Phong .

Chỉ thấy giờ phút này, hắc mâu của Huyền Lăng Phong tròn tròn, vẻ mặt run sợ nhìn chăm chú vào một phương hướng.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức nhìn theo phía ánh mắt Huyền Lăng Phong , lại phát hiện bên kia trừ cây đại thụ ra, thì không có cái khác .

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức khẩn cấp hỏi.

“Thập Tam Gia, người lại làm sao vậy! ?”

Nghe được lời Đồng Nhạc Nhạc nói, Huyền Lăng Phong lập tức vươn tay chỉ về hướng bóng đen mới vừa rồi chợt thoáng qua.

Đôi môi đỏ mọng kia, đã sớm sợ đến trắng bệch không thôi.

256. Chương 259: Chương 134-2 : Thập Tam Gia, Người Có Người Minh Thích Sao

“Mới rồi Bồn vương thấy bên kia có một bóng đen lóe lên Có thể chính là. . .”

Nói xong lời cuối cùng, Huyền Lăng Phong không nói thêm gì nữa .

Chỉ là, ánh mắt kia tràn đầy sợ hãi, ý tứ rất rõ ràng .

Nghe được lời Huyền Lăng Phong nói, lại bất giác bộ dáng kì quái của hắn, Đồng Nhạc Nhạc tức thì bị sợ đến toàn thân không được tự nhiên.

“Thập Tam Gia, người là nhìn lầm rồi đi! ? Người không nên bị chính mình hù dọa, chúng ta mau trở về đi thôi! ? Trời muốn mưa đấy!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, vừa thúc giục Huyền Lăng Phong trở về.

Đảo mắt nhìn quanh một lượt bốn phía, chỉ thấy trời cao sẫm chớp lóe lên không thôi, một tia chớp giáng xuống bổ đôi cả bầu trời làm cho người ta sợ hãi không thôi!

Còn cả cuồng phong không ngừng kéo nhánh cây diễn tấu theo, khiến cây đại thụ bị thổi trúng lắc la lắc lư, dường như phải nhổ tận gốc cả cây đại thụ.

Nhìn thấy toàn cảnh bốn phía, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy đây không phải là trận bão táp đại bình thường nha!

Hiện tại nàng cũng không quản được chuyện khác, sớm đi về hang núi rồi hãy nói sau.

Đối với tâm tư của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong nghe được lời này trong lòng biết bây giờ nhanh một chút trở về trong hang là tốt nhất.

Dù sao hiện tại bọn họ cũng đang ở rừng sâu núi thẳm, nơi này cái gì cũng không có. Nếu như mắc mưa, sinh bệnh lúc này không phải là chuyện đùa!

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong cũng không quản được nhiều, lập tức xoay người để Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng đi trở lại trong hang núi .

Ngay lúc Đồng Nhạc Nhạc bọn họ chân trước mới bước vào trong hang, bên ngoài liền lập tức truyền đến một tiếng ‘Rắc’.

Một hồi sấm chớp mưa bão rất cực đã tới !

Chỉ thấy bên ngoài hang núi mưa to tầm tã, bầu trời sấm chớp lóe ra không thôi, mây đen quay cuồng, bao phủ khắp cả thiên địa.

Nhìn thấy tình huống bên ngoài, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“May là chúng ta kịp thời trở về, bằng không đã bị mưa ướt nhẹp, giờ đã rét cóng nếu sinh bệnh sẽ không tốt.”

Đồng Nhạc Nhạc vừa đỡ Huyền Lăng Phong ngồi xuống liền cầm lấy một miếng thịt thỏ đã nướng xong thử thử, lập tức mở miệng cười nói.

“Thập Tam Gia, thịt thỏ hoang nướng xong đây! Mùi vị thật đúng không tồi, không nghĩ tới nơi này thỏ hoang như vậy mà béo khỏe, coi như không có gia vị nướng lên ăn vẫn ngon như vậy.”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, vừa hung hăng xé một khối thịt thỏ, sau đó đưa cho Huyền Lăng Phong.

Chỉ là, trải qua chuyện vừa rồi Huyền Lăng Phong hình như bây giờ lòng vẫn còn sợ hãi.

Khuôn mặt tuần tú kia có vẻ hơi tái nhợt, hơn nữa đối với thịt thỏ này cũng không còn hứng thú.

Nhìn thấy Huyền Lăng Phong vẫn còn bộ dáng sợ hãi, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cảm thấy buồn cười.

Từ trước đến nay chỉ cảm thấy Huyền Lăng Phong bộ dáng kiêu ngạo ương ngạnh, một bộ không sợ trời không sợ đất, không nghĩ tới lại bị một cái phần mộ dọa khiếp sợ.

Cũng khó trách, hẳn vẫn chỉ là một tên nhóc!

Trong lòng nhớ lại, vì khiến cho Huyền Lăng Phong buông lỏng một phen tâm tình, Đồng Nhạc Nhạc cúi đầu suy nghĩ một chút, lập tức nghĩ đến cái gì, hai mắt nhưng lập tức sáng lên.

Hé mở làn môi hồng, mở miệng cười nói.

“Thập Tam Gia, chỉ ăn thịt thỏ nướng có vẻ không thú vị, không bằng ta cho người câu đố người đoán có được hay không! ?”

“Câu đố! ?”

Nghe được lời Đồng Nhạc Nhạc nói, khuôn mặt tuần tú đầu tiên là sửng sốt sau liền lập tức gạt đầu.

“Hảo, người nói đi!”

Dù sao có lẽ cái tên nhóc này, đối với loại chuyện này tự nhiên cảm thấy hứng thú.

Thấy Huyền Lăng Phong một bộ dáng hứng thú hừng hực, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên suy nghĩ một lát liền mở miệng hỏi.

“Dùng cây dừa và dừa hấu đánh vào đầu, cái nào tương đối đau hơn! ?”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói lời này, Huyền Lăng Phong cơ hồ không hề nghĩ ngợi liền mở miệng nói.

“Cái...này còn phải hỏi sao! ? Khẳng định là cây dừa, người nhìn a... cây dừa vỏ ngoài cứng, nện ở trên đầu khẳng định là dừa hấu không thể so sánh bằng!”

Huyền Lăng Phong mở miệng, một bộ khẳng định.

Không ngờ, lại thấy Đồng Nhạc Nhạc khẽ lắc đầu, cười nói.

“Không đúng! Người đoán lại đi!”

“A! ? Không đúng! ? Như vậy là dừa hấu! ?”

Nghe được Huyền Lăng Phong nói, Đồng Nhạc Nhạc lại lắc lắc đầu. Thấy vậy, Huyền Lăng Phong mày cau một cái, mặt mày nghi hoặc.

“Như thế nào cũng không đúng vậy! ?”

Huyền Lăng Phong mở miệng ảo não vừa nói, lập tức vùi đầu suy nghĩ một chút, từ đầu đến cuối không nghĩ ra được, liền không nhịn được mở miệng hỏi.

“Không đoán được, người nói đáp án đi!”

Nghe được Huyền Lăng Phong như đã nói, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi bật cười, mở miệng cười nói.

“Ha ha, đáp án là đầu càng đau!”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc như đã nói, Huyền Lăng Phong khuôn mặt tuần tú đầu tiên là sửng sốt, lập tức nghĩ đến cái gì, tay vỗ vỗ đỉnh đầu, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

“Ha ha, đúng đúng đúng, như thế nào Bồn vương liền không có đoán được đây! ? Cho dù là cây dừa hay dưa hấu thì đầu mới là đau! Ha ha, cái...này thú vị, người tiếp tục hỏi câu khác đi!”

Nghe được Huyền Lăng Phong nói, thấy hần mặt mày hứng thú hừng hực bộ dáng, trên mặt đã không còn vẻ sợ hãi mới rồi, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc chính mình ra một chiêu này thấy hiệu quả, môi đỏ mọng khẽ nhấp máy một cái tiếp theo mở miệng nói.

“Có một người, hần là cha mẹ của người sinh ra, nhưng mà hần cũng không phải huynh đệ hay tỷ muội của người, thế thì hần là ai đây! ?”

“Người như thế nào kỳ quái vậy, cùng cha mẹ sinh nhưng lại không phải huynh đệ tỷ muội của ta! ? Thật là kỳ quái a.... rốt cuộc là ai đây! ?”

Nghe được câu hỏi của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong lập tức cố gắng vùi đầu suy nghĩ.

Thấy Huyền Lăng Phong bị câu đố hấp dẫn không ngừng tìm kiếm đáp án.

Đồng Nhạc Nhạc vừa chờ đợi hần đáp án vừa ăn thịt thỏ nướng

Một lúc lâu, thấy Huyền Lăng Phong cũng không có nghĩ ra đáp án, Đồng Nhạc Nhạc liền mở miệng cười nói.

“Như thế nào! ? Thập Tam Gia, người không đoán được! ?”

“Ặc. . . Cái...này quá khó khăn, người cứ nói đáp án đi!”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói Huyền Lăng Phong trên mặt đầu tiên là một buồn bực, chỉ là hần như thế nào đều không nghĩ ra đáp án, trong lòng lại tò mò muốn chết, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là mở miệng hỏi.

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, lập tức nói ra đáp án.

“Ha hử, cái...này không chính là người sao!”

“A! ? Chính mình! ?”

Nghe được lời Đồng Nhạc Nhạc Huyền Lăng Phong trên mặt sửng sốt, lập tức nghĩ đến cái gì rồi bắt đầu cười ha ha.

“Đúng đúng đúng, chính là ta, như thế nào Bồn vương thật không ngờ đấy! Thật là khéo câu đố thật thú vị tiếp tục!”

Thấy Huyền Lăng Phong càng tỏ ra hứng thú, trên gương mặt tuần tú bởi vì cười to không khỏi nhiễm một tầng ửng đỏ, trung hắc mâu xinh đẹp cũng là lộ rõ vui vẻ, thấy vậy, trong mắt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhiễm theo nụ cười thấp thoáng, mở miệng tiếp theo cười nói.

“Vật gì trên người mặc những tầng trang phục, sau khi cởi ra đến cái cuối cùng là sẽ thấy rất nhiều lông! ?”

“Ặc. . .”

Nghe được lời Đồng Nhạc Nhạc, khuôn mặt tuần tú của Huyền Lăng Phong lập tức sững sốt một cái, trong mắt đầy một vẻ ngượng ngùng ảo não.

Ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là mang theo vài phần ngượng ngùng xấu hổ, hé mở làn môi hồng mở miệng tổ lại.

“Tiểu Nhạc Tử, người như thế nào lại ra cái loại câu đố không ra gì nha!?”

257. Chương 260: Chương 134-3 : Thập Tam Gia, Người Có Người Minh Thích Sao

Nghe được lời Huyền Lăng Phong đã nói, lại thấy dáng vẻ tràn đầy ngượng ngùng của hắn, Đồng Nhạc Nhạc dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng liền biết, khẳng định hắn đã hiểu sai.

Nhưng mà, thấy dáng vẻ ngượng ngùng của Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc lại không nhin được nảy sinh ý định trêu chọc hắn một phen.

Mắt nhưng lóe ra nụ cười, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc lại làm ra dáng vẻ mờ mịt, bèn mở miệng hỏi.

“Thập Tam Gia, câu đố này rất bình thường nha! Chúng ta không ra gì! ? Thập Tam Gia, ngài rút cuộc đoán ra đáp án hay không! ? Không nên vì chính mình không biết mà đã nói câu đố này là không ra gì.”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói lời này, Huyền Lăng Phong nét mặt liền buồn bực, vệt ửng đỏ trên mặt càng thắm hơn.

Ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng lúc càng tỏ ra ảo não.

Đôi môi xinh đẹp kia, sau khi lúng búng rất lâu, lại thật sự nói không ra lời lấy một chữ nào.

Giờ phút này Huyền Lăng Phong chỉ cảm thấy tâm can mình lại đột nhiên bắt đầu đập dồn dập.

Đặc biệt khi đối đầu với tiểu thái giám trước mắt này, trái tim hắn bắt đầu đập khẩn trương lên.

Đáp án của câu đố này, hắn cũng là nói không nên lời, không biết tại sao.

Nếu như vào dĩ vãng, hắn cùng những người khác mà ở chung một chỗ như thế thì làm gì có việc nói không nên lời! ?

Chính là, tại sao ngược lại vào lúc đối mặt tiểu thái giám này, hắn liền nói không nên lời đây! ?

Thật là kỳ quái!

Liền vào lúc trong lòng Huyền Lăng Phong u mê, bên này Đồng Nhạc Nhạc đã ăn hơn phân nửa con thỏ vừa nướng xong.

Thấy điệu bộ Huyền Lăng Phong vừa là ảo não, vừa là ngượng ngùng, nàng không khỏi mở miệng cười nói.

“Thập Tam Gia, thế nào, đáp án nghĩ ra được chưa! ? Nếu như nghĩ ra được thì nói nha!”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói những lời này, lại nhìn đôi mắt tràn đầy vui vẻ của nàng, trong lòng Huyền Lăng Phong biết, nàng tuyệt đối là cố ý!

Làm thế nào tiểu thái giám này, da mặt lại dày như vậy! ? Cũng không thấy thẹn thùng chút nào! ? Câu đố như vậy mà cũng nói ra thành lời! ?

Huyền Lăng Phong đầu tiên là ảo não trợn mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc đang tràn đầy vui vẻ, lập tức, mới hé mở đôi môi, mở miệng lúng búng.

“Đáp án này chính là, chính là Bốn vương có, mà người không có, có đúng hay không! ?”

Nghe thấy Huyền Lăng Phong nói vậy, Đồng Nhạc Nhạc cố nín cười, mở miệng hỏi.

“Thập Tam Gia, cái gì là ngài thì có, nô tài không có! ? Vậy đó rốt cuộc là vật gì vậy! ?”

Nhìn thấy vẻ mặt mê hoặc của Đồng Nhạc Nhạc , trong lòng biết Đồng Nhạc Nhạc là cố ý, Huyền Lăng Phong càng tỏ ra tức giận.

Lập tức, một tay chỉ vào đũng quần của mình, vừa ngượng ngùng nghiêm mặt mở miệng nói.

“Chính là cái...này! Có đúng hay không! ?”

Thấy Huyền Lăng Phong gương mặt đỏ ửng, trên mặt lộ vẻ ảo não và ngượng ngùng, Đồng Nhạc Nhạc rốt cuộc không nhịn được phì một tiếng, bắt đầu cười ha ha .

“Ha ha, Thập Tam Gia, không nghĩ tới ngài lại suy nghĩ như vậy ! Lại nghĩ đến phương diện kia , ha ha ha ha ha ha, cười chết ta !”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói lời này, lại thấy dáng vẻ nàng ôm bụng cười ha ha, nét mặt Huyền Lăng Phong vừa là quần bách, vừa là nghi hoặc.

“Chẳng lẽ không đúng sao! ?”

“Đương nhiên không đúng nữa rồi!”

Nghe được Huyền Lăng Phong nói như thế, Đồng Nhạc Nhạc không hề nghĩ ngợi, liền mở miệng đáp.

Nghe vậy, Huyền Lăng Phong lập tức mở miệng hỏi tới.

“Như vậy, đáp án rốt cuộc là cái gì vậy! ?”

Nghe ra sự buồn bực ở trong giọng Huyền Lăng Phong , Đồng Nhạc Nhạc cũng không thừa nước đục thả câu , lập tức mở miệng trả lời.

“Kỳ thật đáp án là bấp ngô! Không nghĩ tới Thập Tam Gia lại nghĩ đến phương diện kia là đáp án !”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Phong càng là mang theo vài phần chế nhạo và trêu chọc.

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, Huyền Lăng Phong trên mặt đầu tiên là sửng sốt, rồi dáng vẻ như thể bỗng nhiên tỉnh ngộ . Cuối cùng lại thấy ánh mắt của Đồng Nhạc Nhạc nhìn về phía mình mang theo sự chế nhạo và trêu chọc, ngay lập tức, khuôn mặt tuần tú Huyền Lăng Phong liền hiện vẻ buồn bực.

Hắc mâu lập tức sụp xuống, trên mặt lộ vẻ né tránh và ngượng ngùng.

“Bản, Bản vương nào đâu biết rằng đáp án là bấp ngô. Hơn nữa, người cứ nói câu đó đưa ra như vậy, muốn cho người ta không nghĩ sai đi cũng khó. . .”

Câu nói cuối cùng kia, Huyền Lăng Phong nói âm lượng rất thấp, nhưng mà vẫn bị Đồng Nhạc Nhạc nghe được.

Nghe vậy, khóe miệng Đồng Nhạc Nhạc nhếch lên, ánh mắt tươi cười, mở miệng cười nói.

“Ha ha, làm thế nào không nói Thập Tam Gia suy nghĩ nhiều quá! ? Nhưng mà, Thập Tam Gia năm nay cũng mười tám , cũng là lúc nên nạp phi tử rồi. Thập Tam Gia, ngài đã có người mình thích chưa ! ?”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói lời này, trong lòng Huyền Lăng Phong bỗng nhiên giật nảy lên một cái. Sau đó khuôn mặt tuần tú vừa ngước lên, lập tức nhìn thẳng vào Đồng Nhạc Nhạc .

“Cái gì! ? Người ... mình thích! ?”

Huyền Lăng Phong mở miệng, trên mặt có vẻ hơi ngạc nhiên , hần nghĩ thật không ngờ, Đồng Nhạc Nhạc sẽ nói ra vấn đề như vậy.

Nhìn thấy dáng vẻ ngạc nhiên của Huyền Lăng Phong , Đồng Nhạc Nhạc cũng là nhẹ nhàng gật đầu, mở miệng nói.

“Đúng vậy, các cậu ám vào cái tuổi như Thập Tam Gia , đã sớm lấy vợ sinh con . Chẳng lẽ Thập Tam Gia còn chưa có tính toán đến phương diện này sao! ? Phải biết rằng, nữ hài tử thích Thập Tam Gia rất nhiều đây!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, nói ra chi tiết.

Mặc dù nói, bên trong hoàng cung rất nhiều người cứ nói đến Hồn Thế tiểu Ma vương Huyền Lăng Phong này, thì đều là nghiêng răng nghiêng lợi.

Chỉ là, vẫn có rất nhiều cung nữ mang trái tim thầm hứa với Huyền Lăng Phong.

Dù sao, Huyền Lăng Phong tính tình mặc dù có hơi xấu, chỉ là đáng vẻ dung mạo ứng ý, mà lại còn là một Vương gia.

Hiện nay bên người lại cũng chưa có một nữ nhân nào, rất nhiều cung nữ khi nói đến Huyền Lăng Phong , đều là có vẻ mặt thiếu nữ mơ mộng.

Đúng là, so cùng hao phí thời gian bên trong hoàng cung, làm một cung nữ không có tiếng tăm gì , còn không bằng làm thiếp ột vị Vương gia , ít nhất có thể hưởng thụ sung sướng không lo ăn mặc.

Chỉ là cũng không biết trong lòng Huyền Lăng Phong, rốt cuộc có thích nữ hài tử nào chưa. Đối với điểm này, Đồng Nhạc Nhạc quả là tò mò .

Vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc , cũng không biết, Huyền Lăng Phong bởi vì những lời này của nàng, mà trong đầu càng là bắt đầu căng thẳng.

Chính mình, có người mình thích sao! ?

Nếu như vào trước kia, hẳn khẳng định sẽ không nói hai lời liền bảo không .

Huyền Lăng Phong biết, chính mình có tướng mạo tốt, lại là một Vương gia, bình thường tất cả mọi người đối với hắn đều một mực cung kính.

Trong ngày thường , cũng có không ít cung nữ nha hoàn tiểu thư liếc mắt với hắn bày tỏ thiện chí linh tinh các loại, chỉ là, hắn cũng là ngoài mặt xem thường.

Bởi vì, những nữ nhân này ở trong mắt hắn, đều là giả vờ rụt rè e lệ, làm bộ quá chừng, trước mặt một kiểu, sau lưng lại là một kiểu khác.

Cho nên, đối với những nữ nhân này thì hắn cũng không có một chút hứng thú nào.

Chính là, nói đến người mình thích. . .

Ánh mắt của Huyền Lăng Phong , không khỏi từ từ rơi vào tiểu thái giám trước người này .

Chỉ thấy tiểu thái giám trước mắt này, mặt như tranh vẽ, mũi ngọc thanh tú môi anh đào, mỗi một chỗ, đều đẹp mắt làm cho người ta không rời mắt nổi.

Đặc biệt hiện tại, khi thấy tiểu thái giám này đang nhìn mình cũng không hề chớp mắt , khiến cho trái tim Huyền Lăng Phong lại bắt đầu đập loạn không quy luật .

Tiếng tim đập ‘bịch bịch bịch’, đập nhanh như vậy, phảng phất vạn mã phi nhanh .

Huyền Lăng Phong không biết chính mình phải chăng là lại phát bệnh , cảm giác như thế quả là xa lạ, thật kỳ quái.

Hơn nữa, cũng chỉ có vào lúc hắn đối mặt tiểu thái giám này , thì mới có thể trở nên kỳ quái như vậy .

Hắn, rốt cuộc là làm sao vậy! ?

258. Chương 261: Chương 135-1 : Ôm Nhau

Edit : Thuý Nhi

Liên trong lúc Huyền Lăng Phong trong lòng nghi hoặc ảo não không giải thích được, Đồng Nhạc Nhạc nhìn sang Huyền Lăng Phong, lại nghe được lời nói cuối cùng của hắn, trên gương mặt tuần tú kia, nhất thời ảo não. Đáng vẻ nhất thời mê hoặc nhất thời ngây thơ không giải thích được, liền khẳng định trong lòng Huyền Lăng Phong không có thích ai.

Đúng là , bình thường nhìn Huyền Lăng Phong này rất tùy tiện, đâu phải sẽ nhanh hiểu được tình yêu nam nữ? Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc hé làn môi hồng, mở miệng nói.

“Được rồi, xem ra Thập Tam Gia không có thích ai đâu! .”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc một bộ dáng khẳng định, Huyền Lăng Phong cau mày lại, cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, liền mở miệng nói.

“Ai nói Bồn vương không có thích ai! ?”

“Cái gì!? Thập Tam gia, người có thích một người sao!? Là ai a!? Ta có biết không!?”

Nghe được Huyền Lăng Phong nói, Đồng Nhạc Nhạc lập tức tò mò.

Dù sao, bình thường thấy Huyền Lăng Phong chỉ mang theo Tiểu Kính Tử, cũng không hề nhìn qua cô nương nhà nào, như thế nào lại thích một cô nương đây!? Thật sự rất quái lạ!?

Trong lòng kinh ngạc, Đồng Nhạc Nhạc càng có nhiều tò mò.

Rốt cuộc là cô nương như thế nào, mới lọt vào mắt... tên Hồn Thế tiểu ma vương này a!?

Trong lòng tò mò không thôi, ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc nhìn về Huyền Lăng Phong, càng không hề chớp mắt một phen, trong mắt lộ ý tò mò.

Bị Đồng Nhạc Nhạc nhìn như vậy, Huyền Lăng Phong cảm thấy trong lòng lại không có quy luật đập dồn dập.

Tim đập dồn dập, miệng lưỡi khô ráo, căng thẳng không thôi.

Đại não chỉ trong chốc lát liền trống rỗng

Huyền Lăng Phong không biết chính mình rốt cuộc là như thế nào , hắn có người mình thích sao!?

Tại sao khi nghe tiểu thái giám này nói những lời vừa rồi, chính mình lại không hề nghĩ ngợi liền đem lời này thốt ra!? Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong nghi hoặc ảo não không thôi.

Nhìn lại tiểu thái giám trước mắt, giờ phút này đang nhìn mình không hề chớp mắt.

Đôi mắt nhưng xinh đẹp kia, có ánh lửa rơi vào, rạng rỡ ngời ngời, rất chói mắt!

Huyền Lăng Phong phát hiện, chính mình hiện tại không có cách nào nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp đó. Bởi vì, hắn sợ hãi, sợ hãi tiểu thái giám này sẽ nhìn thấu hết hắn từ trong ra ngoài .

Thấy vậy, môi đỏ mọng của Huyền Lăng Phong khẽ mấp máy, dưới ánh mắt tò mò của Đồng Nhạc Nhạc, lập tức mở miệng quát.

“Bồn vương mệt nhọc, ngủ!”

Huyền Lăng Phong vừa nói dứt lời, liền lập tức ngã vào trên cỏ khô, sau đó đưa lưng về phía Đồng Nhạc Nhạc đi ngủ ngay.

Nghe được Huyền Lăng Phong nói lời này, lại gặp bộ dáng hắn đưa lưng về phía mình, hiển nhiên là không tưởng tượng được hắn lại phản ứng thế.

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, có hơi trượng nhị không sờ được cái gáy .

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt

Tên Huyền Lăng Phong này như thế nào lại kỳ quái như vậy!? Chính lúc đang yên lành nói chuyện! Nói ngủ liền ngủ.

Thật là một tiểu gia hỏa làm người ta xem không hiểu!

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc oán thầm một tiếng, lập tức, mắt nhưng lại nhìn ra bên ngoài hang núi.

Chỉ thấy bên ngoài hang, sấm chớp vẫn như trước lóe ra không ngừng. Cuồng phong không ngừng gào thét thổi qua, nươg theo được từng đợt mưa to gió dữ, không ngừng tàn phá bờ bãi cả đất trời, nhìn thấy thật sự làm cho người ta sợ hãi.

May là cái hang động này đủ lớn, bằng không, bọn họ thế nào cũng phải ướt sũng cho xem!

Vừa nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc cũng là mệt mỏi.

Đầu tiên là đưa tay gấp ngấn ngáp dài, cuối cùng, liền hai tay đặt trên ngực, nhắm mắt đi ngủ.

Cho nên, Đồng Nhạc Nhạc không biết, trong lúc mình ngủ, nguyên bản lúc Huyền Lăng Phong đưa lưng về mình, đã từ từ nghiêng thân thể.

Một đôi hắc mâu đen láy xinh đẹp kia, giờ phút này lại ảo não, mê hoặc, ngây thơ, lẳng lặng dừng ở trên người nàng.

Hôm sau, trong lúc ánh sáng mặt trời từ từ chiếu vào hang động, Huyền Lăng Phong không khỏi lặng lẽ chuyển mình.

Chỉ cảm thấy ánh mặt trời chói mắt, không khỏi đưa tay đi che ánh sáng trên đầu.

Cuối cùng thật vất vả thích ứng được, Huyền Lăng Phong cũng cảm giác có chỗ nào đó là lạ.

Cái hang động này không lớn không nhỏ, hai người ngủ đủ rồi.

Hiện tại như thế nào, hẳn lại cảm giác được chính mình dường như rất bị chèn ép!?

Còn nữa trên đùi và trên ngực, hình như bị vật gì đè nặng! ?

Trong lòng nghi hoặc không thôi, Huyền Lăng Phong không khỏi từ từ cúi đầu, hướng tới ngực nhìn lại.

Chỉ thấy, một cánh tay nhỏ đang khoác lên ngực mình!?

Trên đùi của mình cũng bị một bắp chân ngăn chặn...

Thấy vậy, Huyền Lăng Phong đầu tiên là sửng sốt, lập tức, con ngươi đen vừa mở, liền nhìn đến bên cạnh mình.

Không nhìn còn tốt, vừa nhìn, Huyền Lăng Phong trong lòng đột nhiên giật mình một cái, đôi mắt mở to

Chỉ thấy, giờ phút này áp chế ở trên người hắn, không phải người khác, mà là tiểu thái giám ngủ đối diện hắn, Tiểu Nhạc Tử!

Thấy vậy, Huyền Lăng Phong trong lòng kinh ngạc không thôi.

Ánh mắt quét một vòng cự ly ngủ của bọn họ.

Ước chừng cách hai thước, tiểu thái giám này rốt cuộc là ngủ thế nào! ? Lại tiến đến gần hắn. Hơn nữa tay chân của hắn , lại còn áp chế lên người mình .

Trong lòng kinh ngạc, tim đập kịch liệt, bắt đầu gia tốc .

‘Bang bang bang’ tiếng tim đập nhanh như vậy, phảng phất muốn từ ngực hắn nhảy ra ngoài.

Sinh sống mười tám năm, trừ khi còn bé ngủ chung cùng mẫu thân, lúc khác Huyền Lăng Phong mỗi ngày đều ngủ một mình.

Hiện nay, Huyền Lăng Phong có lẽ lần đầu tiên ngủ chung một chỗ cùng một người khác.

Mà người này, chính là tiểu thái giám mình ghét nhất!

Chỉ là hiện nay. . . cả ngày mưa to tầm tã đã dừng lại .

Bên ngoài ánh mặt trời sáng lạn, xuyên thấu qua lá cây tươi tốt, từ từ phóng vào, êm dịu chiếu vào người đang ngủ trên người hắn, tiểu thái giám.

Màu da trắng như tuyết, vô cùng mịn màng. Hàng mi cong vút, sống mũi dọc dừa bóng mịn như ngọc, làn môi chúm chím mịn màng. Lông mi dài cong vút , dày đẹp tự nhiên, như là hai mác hiên phủ xuống mi mắt, khiến cho tiểu thái giám này khi nhìn qua, càng cực kì đẹp đẽ.

Huyền Lăng Phong một mực biết, tiểu thái giám này có dung mạo cực kì tinh xảo.

Khuôn mặt nhỏ nhắn kia chỉ to bằng bàn tay, đường nét thanh tú, lúc đầu nhìn qua, phẳng phất như một búp bê làm bằng gốm sứ.

Hiện nay, nhìn qua ở khoảng cách gần như vậy, Huyền Lăng Phong phát hiện, tiểu thái giám này, xinh đẹp không gì sánh được.

Coi như là đồ tốt đẹp đến đâu, lúc có ánh mặt trời chiếu rọi xuống, đều sẽ làm lộ ra những tỳ vết nhỏ nhất.

Chỉ là tiểu thái giám trước mắt này, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, nhưng làn da trắng như tuyết không hề có tỳ vết, vô cùng đẹp mắt làm người khác không rời mắt nổi.

Hơn nữa, tiểu thái giám này nằm gần mình như vậy, hắn đều có thể ngửi thấy một mùi thơm nhạt, thật là thơm.

259. Chương 262: Chương 135 - 2 : Ôm Nhau

Cái mùi hương này... rất nhạt, không giống mùi hương do các cô gái trang điểm cũng không phải mùi nước hoa rẻ tiền của các thái giám trong cung.

Mùi này, nhẹ nhẹ như hoa lài, mang theo hương vị ngọt ngào, ngửi thật thích.

Có lẽ đây là lần đầu tiên Huyền Lăng Phong ngửi được mùi hương như vậy, hơn nữa , điều làm cho hắn không thể tin được đó là mấy ngày nay hắn lẫn lộn ở chỗ này giăng co, trên người hắn mùi hôi rình, nhưng sao trên người tiểu thái giám này vẫn còn mùi hương như vậy? Thật khó tin!

Ngay khi Huyền Lăng Phong nghi hoặc không giải thích được, đột nhiên hắn cảm giác được tiểu thái giám ở trong lòng mình, lông mi rung nhẹ, giống như có dấu hiệu tỉnh dậy.

Thấy vậy Huyền Lăng Phong giật mình, không hề nghĩ ngợi, liền nhắm mắt lại, giả vờ ngủ say.

Lúc Huyền Lăng Phong giả vờ ngủ say, Đồng Nhạc Nhạc từ từ mở mắt ra.

Từ lúc mở mắt ra, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy ánh mắt khó chịu, vẫn còn chút buồn ngủ.

Đôi mắt nhưng nhìn quanh một lượt, lúc nhìn thấy Huyền Lăng Phong bên cạnh mình, nàng sợ đến mức mở to đôi mắt, chút buồn ngủ không còn sót lại chút nào.

Mở miệng, lại hít một hơi thật sâu.

Trời ạ!

Nàng nàng nàng... vì sao lại ôm Huyền Lăng Phong?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nhớ lại, lập tức ngồi dậy.

Đôi mắt nhưng mở to, đầu tiên là nhìn Huyền Lăng Phong đang ngủ say, lại nhìn lại mình.

Cau mày, không ngừng nhớ lại chuyện hôm qua.

Nhớ lại tối hôm qua, nàng thấy Huyền Lăng Phong ngủ, chính mình cũng nằm trên mặt đất ngủ luôn.

Chỉ là ban đêm nàng luôn cảm thấy lạnh, không thể ngủ yên.
Cuối cùng lại thấy bên cạnh có hơi ấm.
Theo bản năng, nàng liền ôm khối ấm áp kia, chìm vào giấc ngủ.
Phải nói, từ lúc ôm cái khối ấm áp kia, nàng không còn nằm mơ, ngủ ngon giấc.
Nhưng mà nhìn tình huống hiện tại, Đồng Nhạc Nhạc bỗng nhiên hiểu ra.
Tôi qua nàng ôm khối ấm áp đó, là Huyền Lăng Phong?
Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc ngạc nhiên.
Lại nghĩ tới điều gì, Đồng Nhạc Nhạc từ mặt đất đứng dậy.
Thừa dịp Huyền Lăng Phong chưa tỉnh, nàng phải nhanh rời khỏi đây, bằng không, đợi Huyền Lăng Phong tỉnh dậy, nhìn thấy tình cảnh này, có nổi giận hay không?
Phải biết, Huyền Lăng Phong tính tình khó chịu như vậy, hơn nữa trong cảm nhận của hắn, nàng chẳng qua chỉ là một tên nô tài mà thôi.
Một nô tài ôm hắn ngủ, Huyền Lăng Phong nếu biết, không tức giận mới là lạ.
Ngay khi Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ, nàng đã nhanh chóng ra khỏi sơn động.
Đầu tiên là tìm bụi cỏ đi vệ sinh, sau đó liền tới bờ sông.
Mới sáng sớm đã đói bụng rồi!
Hiện giờ, nàng nhảy vào sông bắt cá, sau đó tiện thể tắm luôn.
May mà trời nắng, Đồng Nhạc Nhạc làm mấy tư thế khởi động, sau một khắc, cả người đã nhảy bùm một cái, lao xuống sông.
Cảm giác được làn nước đang vây quanh mình, làm cho Đồng Nhạc Nhạc hiểu ra.
Đôi mắt mở to, không ngừng nhìn hoàn cảnh trước mắt.
Nhìn thấy đàn cá, Đồng Nhạc Nhạc liền bơi tới.
Nước sông cổ đại thật sạch, không giống như hiện đại đều bị ô nhiễm, cho nên ở trong sông, Đồng Nhạc Nhạc có thể nhìn thấy hoàn cảnh tứ phía.
Chỉ là... những con cá này vô cùng xảo quyệt, một khi nàng bơi đến, liền lập tức tản ra, động tác nhanh như chớp, muốn bắt cũng thật khó.
Đồng Nhạc Nhạc không biết mình đã ở trong nước bao lâu, chỉ cảm thấy kiệt sức, vì vậy, liền bơi lên bờ.
Tuy nhiên, Đồng Nhạc Nhạc mới bơi lên bờ, đột nhiên nghe thấy Bùm một tiếng.
Ngay tức khắc, bọt nước văng khắp nơi, bắn sang chỗ của nàng.
Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sửng sốt, mặt mày nghi hoặc.
Vừa rồi, cái gì nhảy vào trong sông vậy?
Ngay khi Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, đột nhiên nghe thấy roạt một tiếng, một bóng người từ trong sông nhô lên.
Còn tưởng quái thú bước ra .
Khi Đồng Nhạc Nhạc bị dọa sợ, đột nhiên bên tai truyền đến tiếng cười sung sướng.
“Ha ha ha..., Tiểu Nhạc tử, làm ngươi sợ sao? Lá gan của ngươi thật nhỏ!”
Nghe được giọng nói quen thuộc, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc sửng sốt, lập tức nhìn lại.
Chỉ thấy vật từ trong nước nhô lên không phải ai khác mà chính là Huyền Lăng Phong.

Chỉ thấy Huyền Lăng Phong giờ phút này đang ở trong nước nhìn nàng cười ha ha.

Tiếng cười to, trên mặt hiện lên sự đắc ý và hài hước, đều cho thấy hành động vừa rồi của hắn là cố ý.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc thật không biết làm sao, chỉ thấy buồn cười.

Lập tức trên mặt giả bộ trầm xuống, mở miệng giống như đang tức giận.

“Thật tốt, người dám chọc ghẹo ta!”

Nghe thấy lời này của Đồng Nhạc Nhạc, thấy mặt hắn chứa đầy sự vui vẻ, liền biết Đồng Nhạc Nhạc không hề tức giận, bĩu môi một cái, làm bộ đáng kiêu ngạo, mở miệng cười nói:

“Bổn vương chính là cố ý, thì sao nào?”

“Hừ!”

Nghe Huyền Lăng Phong nói vậy, Đồng Nhạc Nhạc hừ một tiếng, lập tức bên trong đôi mắt hiện lên sự giảo hoạt.

Huyền Lăng Phong cười ha ha, không biết Đồng Nhạc Nhạc lạ thường.

Vì vậy, không kịp đề phòng liền bị uống một ngụm lớn nước sông, còn bị sặc nữa.

“Khụ khụ, ôi, người... cái tên Tiểu Nhạc tử này, khụ khụ, lại dám chọc ghẹo Bổn vương? Nhìn Bổn vương thu thập người như thế nào!”

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cho rằng, Huyền Lăng Phong là một người bụng dạ hẹp hòi, vừa mới hất một tí nước liền bỏ chạy.

“Ha ha, Thập tam gia, người muốn thu thập ta sao? Phải xem người có khả năng hay không, ha ha ha ha!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa dứt lời, cả người giống như con cá, bơi nhanh chỗ khác.

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc cười khoái chí như vậy, Huyền Lăng Phong sững sốt, lập tức chui vào trong nước, bơi tới chỗ Đồng Nhạc Nhạc.

Đối với bơi lội, hắn cũng không kém.

Kết quả, ở dưới sông, hai người người chạy ta đuổi, tiếng cười vui vẻ, càng không dứt.

260. Chương 263: Chương 135-3 : Ôm Nhau

Cũng không biết đã bao lâu, Huyền Lăng Phong cảm thấy xương cốt rã rời, lại thấy Đồng Nhạc Nhạc cách xa mình đến vài thước, trong lòng hắn cảm thấy bất đắc dĩ và kính nể.

Phải biết rằng, tài bơi lội của hắn sớm đã có tiếng, rất ít người có thể so sánh được, mà nay hắn mới biết thế nào là “nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên”.

Tiểu thái giám nhỏ nhắn xinh xắn trước mắt bơi nhanh thoăn thoắt, cứ mỗi lần hắn đuổi kịp là y như rằng nàng lại nhanh như chớp không thấy bóng dáng đâu. Thật đáng tức giận mà.

Huyền Lăng Phong suy nghĩ, nên tiếp tục đuổi theo tên tiểu thái giám này hay là thôi đi...

Nghĩ tới đây, hắn vô cùng ảo não. Lại bắt gặp được ánh mắt đắc ý kia của Đồng Nhạc Nhạc, trong lòng không khỏi nghiêng rằng kèn kẹt.

“Như thế nào, Thập Tam Gia, người không phải nói là muốn thu thập ta sao, người không còn sức nữa à!? Ha...ha...ha...”

Thấy Huyền Lăng Phong không ngừng thở gấp, bộ dạng không còn sức để thở nữa rồi, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi ngửa mặt lên trời cười to, tràn đầy tự hào cùng kiêu ngạo.

Nếu bàn về bơi lội, không ai có thể vượt qua nàng.

Thấy Đồng Nhạc Nhạc dắc chí, Huyền Lăng Phong tức đến nghiến răng nghiến lợi. Một lúc sau, hần như nghĩ đến cái gì, con người lóe một cái, đôi mắt lập tức sang ngời.

Lập tức, chỉ thấy Huyền Lăng Phong “ôi” một tiếng, rồi lập tức chìm ngấm.

Vốn dĩ đang cười ha ha, Đồng Nhạc Nhạc đột nhiên sững sốt, sau đó liền lập tức bơi về phía hần.

Giờ phút này, chỉ thấy Huyền Lăng Phong đã sớm bị chìm dưới đáy hồ, hai chân không ngừng co quắp, chắc là bị chuột rút rồi.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc vô cùng hoảng sợ, đôi mắt mở to, hoảng đến mức khoa chân múa tay vội vàng bơi về phía Huyền Lăng Phong. Thật vất vả mới túm được tay hần, Đồng Nhạc Nhạc lập tức gồng mình lôi về phía bờ.

Sau khi lên bờ thấy mắt hần đã đóng chặt, hình như đã hôn mê. Thấy vậy, tim Đồng Nhạc Nhạc giống như vọt ra khỏi lồng ngực, lập tức mở miệng kêu to.

“Thập Tam Gia, người đừng làm ta sợ, người làm sao vậy, mau tỉnh lại đi a.”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, vừa đánh lên khuôn mặt Huyền Lăng Phong, muốn làm cho hần tỉnh lại. Nhưng nàng có làm thế nào đi chăng nữa, hần cũng không có dấu hiệu gì.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc vô cùng sợ hãi. Nàng dè dặt đem ngón tay đặt trước mũi Huyền Lăng Phong, phát hiện hần đã không còn thở nữa rồi.

Mặt nàng cắt không còn một giọt máu.

Trời ạ!

Huyền Lăng Phong, hần.....không còn thở!

“Tại sao như vậy, tại sao lại có thể như vậy chứ. Huyền Lăng Phong mới hôn mê một lúc, làm sao có thể ngừng thở được chứ!” Đồng Nhạc Nhạc thì thào nói, trên mặt tràn đầy bối rối.

Có lẽ nàng sợ đến mức lòng dạ rối bời mà không để ý đến khóe miệng người đang tắt thở nằm dưới đất Huyền Lăng Phong kia đang cong lên một cái.

Huyền Lăng Phong thấy Đồng Nhạc Nhạc giọng điệu sợ hãi đầy hoảng loạn, trong lòng lại có chút không đành.

Tiểu thái giám này, hình như sắp khóc rồi!

Nghĩ đến đây, hần còn định mở mắt ra trêu ghẹo tiểu thái giám này một phen. Thật không ngờ, trong lúc còn đang suy nghĩ, môi hần lại bị một bàn tay nhỏ bé mở ra, ngực bị hung hăng ép xuống.

Huyền Lăng Phong trong lòng sững sốt, đang không biết chuyện gì xảy ra thì....đùng...môi hần đã bị một đôi môi mềm mại bao trùm.

Đôi môi này, mềm mại lại mang theo cảm giác ướt át!!!

Nghĩ đến đây, Huyền Lăng Phong sợ đến mức con người trợn lên một cái.

Vừa mở mắt thì nhìn thấy khuôn mặt tinh xảo của Đồng Nhạc Nhạc cách mặt hần không đến một gang tay.

Khoảng cách này, gần đến mức có thể nhìn thấy rõ lông mi của đối phương!!!

Có điều đây không phải vấn đề quan trọng nhất, quan trọng hơn là môi bọn họ, lại.... dính sát nhau một chỗ.

Thấy vậy Huyền Lăng Phong chỉ cảm thấy trong đầu ‘âm âm’ một cái, giống như thiên lôi giáng xuống, hoàn toàn bất động, trong đầu không có một cái gì, hoàn toàn trắng bầy.

Trời ạ!

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra!

Tại sao tiểu thái giám này lại hôn hấn!

Còn nữa , lại là lúc sau khi hấn chết!

Chẳng lẽ tiểu thái giám này có cái gì kì lạ!

Hay là, hấn thích mình!???

Nghĩ đến đây, tâm trạng Huyền Lăng Phong giống như được tưới mát, trong lòng dâng lên một chuỗi vui mừng hoan hỉ, nhanh chóng tràn lan .

“Trời ạ, Thập Tam Gia, người thật sự đã tỉnh , thật tốt quá! Thật sự quá tốt rồi!”

Nghe thấy Đồng Nhạc Nhạc bất ngờ hô lên , Huyền Lăng Phong rất cục cựa cũng khôi phục lại tinh thần.

Lại nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc bên cạnh hoan hỉ kích động ,tròng lòng hấn bỗng nhiên áy náy.

Nhớ tới vừa rồi , tiểu thái giám này sợ đến mức khuôn mặt tái nhợt, tròng lòng hấn bỗng thấy xấu hổ vô cùng. thấy mình có chút quá đáng, đi đem chuyện sống chết ra chọc ghẹo người khác.

Chỉ là, Huyền Lăng Phong tự trách cũng không dám đem chuyện này nói thật với Đồng Nhạc Nhạc. Dẫu sao, nếu là mình ở trong vị trí của hấn, bị người khác trọc ghẹo, khẳng định sẽ bi tức chết.

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong không thể làm gì khác ngoài việc làm bộ vừa mới tỉnh, mở miệng nói.

“Bổn...vương...mới... vừa...rồi,, „làm...sao...vậy...”

261. Chương 264: Chương 136-1 : Nụ Hôn Đầu Tiên

Nghe được Huyền Lăng Phong nói như vậy Đồng Nhạc Nhạc cũng không biết suy nghĩ trong lòng hấn liền thành thật trả lời

” thập tam vương gia người mới vừa rồi làm cho nô tài sợ muốn chết mới đây người rơi xuống nước thiếu chút nữa vong mạng ngài có biết không”

“Không ...không phải chứ!? Bổn vương thiếu chút nữa là mất mạng ?”

Không biết có phải chẳng là đang chột dạ mà Huyền Lăng Phong nói chuyện có chút lắp ba lắp bắp.

Mà Đồng Nhạc Nhạc chỉ cho là Huyền Lăng Phong vừa mới tỉnh lại , cho nên cũng không nhận hấn có vẻ khác thường .

Nàng nghe được Huyền Lăng Phong nói như vậy liền lập tức gật đầu nói .

“Đúng vậy mới vừa rồi ngài làm cho nô tài sợ gần chết nô tài còn tưởng rằng ... Còn tưởng rằng ”

Nói xong những lời này Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cảm thấy ghen ngào

Mặc dù bây giờ Huyền Lăng Phong đã tỉnh lại như chỉ cần vừa nghĩ tới vừa rồi Huyền Lăng Phong không có khí lực mà nằm đó nàng còn tưởng rằng hấn thật sự chết đi thì đời này sẽ không còn được nhìn thấy hấn nữa.

Chỉ cần nghĩ đến đây trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vẫn còn sợ hãi trong lòng như có người lấy chùy đánh vào cơ hồ không thể thở nổi.

Một lúc sau Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy cái mũi cay cay. Ngay sau đó trước mắt hoàn toàn mờ mịt, nhưng giọt nước mắt lớn đang không ngừng rơi xuống như sông hoàng hà không ngừng chảy.

Thấy Đồng Nhạc Nhạc đột nhiên khóc Huyền Lăng Phong liền không khỏi luống cuống .

“Nha! Người nói như thế nào khóc liền khóc? Người người người đừng khóc nữa có được hay không”

Huyền Lăng Phong mở miệng nói trên gương mặt liền lộ ra vẻ bối rối.

Phải biết rằng nếu đối người khác mà khóc trước mặt hẳn liền cảm thấy phiền phức .

Tuy nhiên hiện tại thấy gương mặt nhỏ nhắn đang không ngừng khóc như mưa của tiểu thái giám nhìn rất đáng thương Huyền Lăng Phong liền cảm thấy trong lòng như có tảng đá đang đè nặng rất khó chịu

Trong lòng cảm giác áy náy càng phát sinh thêm.

Vừa nghĩ tới chính mình nhất thời sinh lòng chọc ghẹo khiến cho tiểu thái giám trước mắt này lo lắng sợ hãi

Hiện tại còn vì mình mà khóc thương tâm như thế Huyền Lăng Phong hận rất muốn hung hăng đánh mình một trận.

Cũng là lần đầu tiên hẳn cảm giác muốn đánh chính mình một trận.

Trong lòng nhớ lại Huyền Lăng Phong liền đưa tay lau đi nước mắt trên mặt cho Đồng Nhạc Nhạc .

Tuy nhiên khi tay Huyền Lăng Phong vừa tiếp xúc da thịt mềm mại không thể tin nổi kia thì Huyền Lăng Phong chỉ cảm thấy cả người tê dại trong lòng chấn động không thôi

Chỉ cảm thấy da thịt chỗ ngón tay chạm vào có cảm giác mềm mại mỏng manh giống như da của hài nhi mới vừa sinh ra, mềm mỏng khó có thể tin nổi.

Cũng khiến cho hẳn có phần không nỡ rời đi .

Hơn nữa trong lòng còn dấy lên một cảm giác kỳ quái khác thường.

Trong lòng ngứa ngáy, phảng phất có một con Tiểu Miêu đang không ngừng gại gại ở trong lòng hẳn.

Huyền Lăng Phong không biết chính bị làm sao vậy chỉ biết là hẳn đối với cảm giác xa lạ khác thường này sinh ra tò mò rất hứng thú.

Ở bên này Đồng Nhạc Nhạc cũng không biết ý nghĩ trong lòng Huyền Lăng Phong .

Mà giờ phút này nàng chỉ biết trút ra hết toàn bộ hoảng hốt và sợ hãi mới rồi .

Cũng không biết đã khóc hết bao nhiêu thời gian, nước mắt đồng nhạc mới từ từ ngừng rơi .

Chỉ bởi vì đã khóc trong thời gian dài ()

Huyền Lăng Phong thấy vậy liền đưa tay nhẹ nhàng vỗ lên lưng nàng , giúp nàng dễ thở .

Huyền Lăng Phong vừa vỗ vừa khẽ nói .

“Lần đầu tiên bốn vương nhìn thấy người hay khóc như vậy , nếu không phải biết người là thái giám ta còn tưởng rằng người là nữ nhân nữa đây”

Bởi vì chỉ có nữ nhân mới hay khóc như vậy!

Trong lòng Huyền Lăng Phong không khỏi oán thầm một tiếng

Tuy nhiên Đồng Nhạc Nhạc nghe được Huyền Lăng Phong không có lòng dạ này nói trong lòng cũng không khỏi hoảng hốt

Có lẽ cũng bởi vì chợt dạ , mà Đồng Nhạc Nhạc sợ hãi nhất chính là bị người ta đoán ra thân phận của mình

Trong lòng khấn nguyện , trong ánh mắt hơi lộ ra vẻ hoảng hốt ,liền từ từ quay mình nhìn lên mặt Huyền Lăng Phong .

Chỉ thấy Huyền Lăng Phong đang chăm chú giúp nàng dễ thở , trên mặt không có chút vẻ khác thường nào.

Thấy vậy trong lòng Đồng Nhạc Nhạc liền biết lời nói mới vừa rồi của hẳn là vô ý , hẳn không phát hiện ra thân phận của mình.

Nghĩ đến đây tảng đá trong lòng Đồng Nhạc Nhạc rốt cuộc cũng rơi xuống.

May là không bị hấn phát hiện , bằng không thì....

Hiện tại trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thở phào nhẹ nhõm Huyền Lăng Phong thấy Đồng Nhạc Nhạc không còn khó chịu nữa ,mới thu lại đôi tay trên lưng nàng .

Ngẩng đầu nhìn thấy sắc trời cũng không còn sớm bọn họ từ sáng cho tới giờ còn chưa có ăn gì .

Nghĩ đến đây Huyền Lăng Phong liền mở miệng nói

“Người đứng ở đây chờ bốn vương , để ta đi xuống bắt cá”

“A !? Không đi đây làm sao có thể , hãy để nô tài đi xuống bắt cá ”

Vừa nghĩ tới mới vừa rồi Huyền Lăng Phong thiếu chút nữa là mất mạng trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cho đến giờ phút này vẫn còn sợ hãi.

Mà giờ phút này là sao có thể để cho hấn đi xuống lần nữa niếu như hấn lại xảy ra chuyện gì thì nàng nên làm cái gì bây giờ.

Hiện tại mặt mày Đồng Nhạc Nhạc đang lo lắng không ngừng, Huyền Lăng Phong biết trong lòng nàng nghĩ gì liền mở miệng nói

“Người hải yên tâm đi lần này bốn vương nhất định sẽ cảm thận ”

Vừa nói dứt lời Huyền Lăng Phong cũng không đợi Đồng Nhạc Nhạc nói thêm điều gì nữa liền cả người bùm một tiếng nhảy xuống sông

Thấy vậy tâm tình đồng nhạc không khỏi treo ngược lên , hàng mi đẹp đẽ kia cũng phải gắt gao nhú lại.

Mà bây giờ nàng cũng không còn có bao nhiêu khí lực .

Sáng sớm nàng liền ở chỗ này bắt cá mà mới vừa rồi vớt Huyền Lăng Phong lên khí lực nàng cũng không còn lại bao nhiêu.

Hiện tại Đồng Nhạc Nhạc ngồi ở trên bờ không buông lỏng chút nào. Nếu mà Huyền Lăng Phong có việc gì khác thường liền trước tiên nhảy xuống cứu người.

May mà lần này Huyền Lăng Phong không có gì khác thường hơn nữa sao khi qua một khắc thì giờ liền thấy Huyền Lăng Phong đột nhiên roạt một tiếng từ dưới mặt sông đi lên đây.

(một khắc = 15 phút)

Hơn nữa hai tay hấn đang ôm chặt con cá chép đang quẫy mạnh .

“Ha ha ha ha ha ha Tiểu Nhạc Tử người mau nhìn xem bốn vương bắt được một con cá chép lớn đây. Ha ha , cá chép nướng chắc là rất ngon miệng ”

Huyền Lăng Phong mở miệng cười nói ,tiếng cười cỏi mở từ trong miệng hấn cũng không ngừng ủa ra .

Nghe được Huyền Lăng Phong nói vậy , lại thấy gương mặt tràn đầy sung sướng kích động của hấn, khoe miệng Đồng Nhạc Nhạc khẽ bĩu một cái .

“Thập tam vương gia ngài nhanh lên bờ đi”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói như vậy , Huyền Lăng Phong liền gật đầu . Ai biết đúng vào lúc này con cá chép lớn trên tay hấn đột nhiên ra sức không ngừng giãy dụa . Huyền Lăng Phong thấy vậy liền hoảng sợ oa oa gọi lớn . Chỉ sợ lần này thật vất vả mới bắt được con cá chép lớn này , mà nó liền trốn đi như vậy .

Cuối cùng vạn bất đắc dĩ hấn liền dứt con cá chép vào trong áo

“Hi hi hiện tại bốn vương xem người trốn làm sao”

Bỏ con cá chép lớn vào trong áo , thấy nó đang không ngừng giãy dụa mà không thể thoát ra được , Huyền Lăng Phong liền đắc ý nói.

Một khắc sau Huyền Lăng Phong liền nhanh chóng lên bờ.

Tuy nhiên Đồng Nhạc Nhạc thấy bộ dáng hiện tại của hắn liền nhin không được ôm bụng cười ha ha ha.

262. Chương 265: Chương 136-2 : Nụ Hôn Đầu Tiên

Ha ha ha ha ha ha, Thập Tam Gia, bộ dáng bây giờ của ngươi thật mắc cười. . .”

Đồng Nhạc Nhạc vừa mở miệng lên tiếng, vừa không nhin được cười ha ha .

Giờ phút này , Huyền Lăng Phong nơi nào còn sang trọng như dĩ vãng nữa! ?

Bộ trang phục vốn hiên ngang oai hùng, giờ phút này đã không còn hai cái tay áo , trở thành loại áo không có tay .

Trong lòng vẫn còn ôm một con cá chép lớn!

Một mái tóc dài đen nhánh, đã ko còn mượt mà thẳng tắp nữa rồi.

Bộ dáng này, lúc đầu nhìn qua, giống như là một người ướt sũng, rất là tức cười!

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói lời này, Huyền Lăng Phong lại cúi đầu đánh giá chính mình.

Nhìn mình toàn thân đều vô cùng nhếch nhác, Huyền Lăng Phong trong lòng biết, hiện tại chính mình, khẳng định nhìn rất tức cười.

Thấy vậy, Huyền Lăng Phong không nhin được đưa tay sờ sờ cái mũi, hé miệng cười một tiếng.

“Ngươi không phải nói Bốn vương rất giống Tê Lợi Ca ở quê quán các ngươi sao! ? Làm thế nào hiện tại lại giẫm cọt Bốn vương như thế! ?”

Huyền Lăng Phong không nói lời này còn tốt, vừa nói xong, Đồng Nhạc Nhạc ngay lập tức cười càng lớn .

Thấy vậy, Huyền Lăng Phong càng không nhin được sờ sờ gáy.

Hắn nói sai lời nào sao! ? Nhìn tiểu thái giám này cười rất lớn nha !

Huyền Lăng Phong trong lòng nghi hoặc, nhưng mà, hắn nhìn thấy tiểu thái giám trước mắt này trên mặt nở nụ cười rất sáng lạn, sau một khắc, khóe miệng không khỏi có hơi cong lên một cái.

Mặc kệ tiểu thái giám này rốt cuộc là cười cái gì, chỉ là, tổng so sánh thấy hắn khóc thì vẫn tốt hơn nhiều.

“Được rồi, ngươi đừng cười, không đói bụng sao! ?”

Nghe được Huyền Lăng Phong nói, Đồng Nhạc Nhạc mới từ từ dừng cười.

Ai, thật đúng là, cười thời gian dài như vậy, mặt nàng đều cười đến đau cả mồm.

Đồng Nhạc Nhạc vừa đưa tay xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của mình đang phát đau vì cười, đi tới chỗ Huyền Lăng Phong .

Sau khi cầm lấy con cá chép lớn do Huyền Lăng Phong đưa tới, Đồng Nhạc Nhạc liền bắt đầu nhanh nhẹn xử lý .

Đánh vẩy, moi ruột, Đồng Nhạc Nhạc xoẹt xoẹt xoẹt vài cái liền xử lý tốt .

Huyền Lăng Phong thấy vậy, cũng không từng nhàn rồi. Hắn nhặt một chút cành củi về, liền bắt đầu nhóm lửa.

Sau khi Đồng Nhạc Nhạc xử lý xong con cá chép, liền cầm lấy một cành cây xiên vào, lại từ từ đặt lên bếp lửa bắt đầu nướng.

Huyền Lăng Phong nằm ở trên một tảng đá, hai tay gối lên sau đầu.

Đôi mắt đen xinh đẹp kia, càng là có hơi nheo lại, lẳng lẳng nhìn những đám mây trắng trên trời cao trong xanh.

Chỉ thấy trời cao xanh ngắt, mây trắng lớp lớp theo gió từ từ bay đi, luôn luôn thay đổi, trông rất đẹp mắt.

Thấy vậy, tâm của Huyền Lăng Phong, không khỏi trở nên yên bình.

Trước kia, cho tới bây giờ hắn cũng không từng giống như lúc này, được yên bình như thế, nhàn nhã tán thưởng cảnh đẹp trời cao. Hiện tại, hắn mới phát hiện, trời xanh mây trắng nhìn cũng thật đẹp.

Có lẽ, hiện tại tâm trạng hắn đang thay đổi, có lẽ, ở bên cạnh hắn, là tên tiểu thái giám này! ?

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong không khỏi hơi hơi liếc xéo, hướng tới người ở bên cạnh, nhìn sang Đồng Nhạc Nhạc đang từ từ nướng cá.

Hay ột tiểu thái giám này, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, da thịt trắng như tuyết. Đáng vẻ giờ phút này chăm chú nướng cá, trông mê người như vậy. . .

Bất tri bất giác, Huyền Lăng Phong nhìn đến ngây dại. . .

Chỉ mong rằng năm tháng yên bình vui vẻ, thời gian vĩnh viễn ngừng vào giây phút này, thật là tốt biết bao a. . .

Trong lúc Huyền Lăng Phong trầm nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc ở bên này đang nướng cá, luôn cảm thấy được có một ánh mắt đang nhìn mình.

Trong lòng nghi hoặc, từ từ ngẩng đầu lên, đưa ánh mắt về phía Huyền Lăng Phong.

Hai người nhìn nhau, Huyền Lăng Phong còn không kịp thu hồi lại ánh mắt.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo lập tức mở miệng hỏi.

“Thập Tam Gia, người làm sao vậy! ?”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói, Huyền Lăng Phong trên mặt buồn bực.

Nghĩ đến chính mình nhìn lén đối phương, lại bị đối phương phát hiện.

Trong lòng ảo não, sau một khắc, ánh mắt Huyền Lăng Phong quét một vòng, liền rơi trên cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng của Đồng Nhạc Nhạc.

Chỉ thấy cái miệng nhỏ nhắn này, bờ môi tuyệt đẹp, làn môi mềm mại, dường như phẳng phất giống hoa mai hồng tháng chạp vừa nở rộ, xinh đẹp như vậy ...

Hơn nữa, xúc cảm mềm mại, đến bây giờ vẫn khiến cho hắn rung động không thôi.

Đây chính là nụ hôn đầu tiên của hắn a. . .

Trước kia, hắn cũng từng ảo tưởng về nụ hôn đầu tiên của chính mình, sẽ có cùng một người như thế nào.

Khắc định là một nữ nhân xinh đẹp, ngoan ngoãn, dễ thương, cái miệng nhỏ nhắn nho nhỏ, dịu dàng, ngọt ngào. . .

Chỉ là, hắn lại thật không ngờ, nụ hôn đầu tiên của mình, sẽ ột .. . Tiểu thái giám.

Hơn nữa, để cho Huyền Lăng Phong kinh ngạc chính là, nụ hôn đầu tiên của mình bị một tiểu thái giám đoạt đi, hắn thật sự cũng không có một tí tức giận nào.

Ngược lại, vẫn còn cảm giác được nụ ... hôn kia, rất đẹp, rất ngọt. . .

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong vẫn còn cảm giác được đôi môi của mình có hơi ngứa, trong lòng, cũng là ngứa. . .

Liền vào lúc Huyền Lăng Phong trong lòng rung động, Đồng Nhạc Nhạc thấy Huyền Lăng Phong chỉ là nhìn chăm chăm vào nàng, cũng không nói chuyện, trong bụng tràn đầy nghi hoặc.

“Thập Tam Gia, người như thế nào luôn nhìn ta! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ở trong giọng nói tràn đầy nghi hoặc.

Huyền Lăng Phong nghe vậy, ánh mắt mang theo rung động, nhưng vẫn không rời khỏi cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng của Đồng Nhạc Nhạc .

Khi nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói những lời này, Huyền Lăng Phong cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, một câu nói, liền cứ như vậy thốt ra

“Tại sao vừa rồi ngươi lại hôn Bồn vương! ?”

“Cái gì! ? Hôn ngươi! ?”

Nghe được Huyền Lăng Phong hỏi câu này, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, có điểm không phản ứng kịp .

Sau đó, dường như mới nghĩ đến cái gì , Đồng Nhạc Nhạc hé mở làn môi hồng, mới mở miệng giật mình la lên .

“Thập Tam Gia, ta có cảm giác ngươi hiểu lầm rồi ! Ta mới rồi là cứu ngươi, không phải hôn ngươi!”

Trong lòng biết Huyền Lăng Phong khẳng định là bởi vì là nàng mới vừa rồi hô hấp nhân tạo cho hắn , làm cho hắn hiểu lầm , Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở miệng nói.

Huyền Lăng Phong nghe vậy, khuôn mặt tuần tú đầu tiên là sửng sốt, mới khẽ chau mày kiểm, mở miệng hỏi với vẻ không giải thích được .

“Cứu Bồn vương! ? Chính là, thiên hạ có cách cứu như vậy sao! ? Dựa vào hôn người ta để cứu người! ?”

Huyền Lăng Phong mở miệng, ở trong giọng nói rõ ràng có vẻ không tin.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc sợ Huyền Lăng Phong phát sinh hiểu lầm , lập tức mở miệng nói.

“Thập Tam Gia, ngươi chưa từng nghe nói qua một câu nói sao! ? Thiên hạ rộng lớn, không có gì là không thể! Tại quê hương ta nơi đó, nếu như là có người bị chết đuối , có khả năng dựa vào hô hấp nhân tạo cứu sống người bị chết đuối. Vừa rồi ta mới cứu ngươi, là ngươi bị chết đuối đó!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, vừa đưa tay ra hiệu .

Huyền Lăng Phong nghe vậy, chính là mê hoặc .

“Thế gian thật có chuyện kì lạ như vậy! ?”

Huyền Lăng Phong trong lòng tuy có nghi hoặc.

Chỉ là lại hồi tưởng được mới vừa rồi chuyện đã xảy ra, hình như tiểu thái giám này thật sự là đối với hắn chỉ thổi khí vào trong miệng , hơn nữa không ngừng ấn lên lồng ngực của hắn. .

263. Chương 266: Chương 136-3 : Nụ Hôn Đầu Tiên

Không lẽ, Tiểu thái giám này nói thật.

Không phải là hắn hôn mình mà đang cứu mình.

Vốn tưởng rằng, Tiểu thái giám này thích mình, mới đối với mình...

Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Lăng Phong không tránh được sự buồn bã.

Chết tiệt!

Đầu hắn bị vào nước hay sao?

Làm sao lại nghĩ tới... chuyện điên khùng như thế này.

Tại sao hắn vì chuyện tên Tiểu thái giám thích mình mà vui vẻ, không thích mình thì cảm thấy mất mát.

Đối với chuyện này, Huyền Lăng Phong hết sức chán nản.

Đồng Nhạc Nhạc không biết suy nghĩ của Huyền Lăng Phong.

Thấy bộ dáng khi của hắn khi thì buồn bã, khi thì lơ mơ, khuôn mặt đáng yêu không khỏi nghệt ra, đành mở miệng hỏi:

“Thập Tam gia, người làm sao vậy?”

Tại sao nàng luôn cảm thấy Huyền Lăng Phong là lạ.

Huyền Lăng Phong bây giờ không giống như trước kia.

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc nghỉ ngơi, Huyền Lăng Phong nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc đang nhìn hắn, trong ánh mắt đầy lo lắng và nghi hoặc.

Trong lòng không tránh khỏi căng thẳng và bối rối.

Không muốn để Đồng Nhạc Nhạc nhìn thấy suy nghĩ của mình.

Huyền Lăng Phong vội vàng mở miệng:

“Không có, không có chuyện gì hết, cá nướng xong sao? Bồn vương dúi bụng rồi đấy!”

Huyền Lăng Phong mở miệng, cuống quýt dời đề tài.

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, cũng không suy nghĩ nhiều, đưa mắt nhìn cá trong tay vừa nướng xong, lập tức gạt đầu, mở miệng nói:

“Ừ, cá nướng xong rồi, Thập Tam gia, người ném thử đi!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói vừa đưa cá trong tay cho Huyền Lăng Phong.

Huyền Lăng Phong cầm lấy con cá nướng, liền làm bộ vui vẻ ăn cá.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy cũng ăn ngấu nghiến.

Không biết rằng Huyền Lăng Phong ngồi bên cạnh, bên trong ánh mắt lóe ra chút căng thẳng, thỉnh thoảng nhìn nàng.

Đồng Nhạc với Huyền Lăng Phong hai người ở trong núi hoang dã, nháy mắt đã ba bốn ngày.

Ba bốn ngày này, mỗi ngày Đồng Nhạc Nhạc đều xuống sông bắt cá.

Gặp thỏ hoang sẽ bắt thỏ hoang.

Nhưng mà lúc bắt thỏ hoang cũng không dám đi xa.

Dù sao ở nơi rừng rậm không bóng người, rắn độc thú dữ nhiều không kể xiết, nàng sợ hãi, nếu cùng Huyền Lăng Phong rời khỏi hang động, nhờ may gặp phải sói hay thú dữ thì phải làm như thế nào.

Cho nên, Đồng Nhạc Nhạc đặt hết hy vọng trên người Huyền Lăng Thương, chỉ mong hắn sớm tìm được bọn họ.

Nếu không, Đồng Nhạc Nhạc cũng không biết phải làm gì bây giờ.

Chỉ là, trong lúc chờ Huyền Lăng Thương tới, Đồng Nhạc Nhạc phát hiện Huyền Lăng Phong càng ngày càng kỳ lạ.

Có chút ảo não, phiền muộn, có đôi khi nàng không để ý, ánh mắt hắn đều nhìn nàng.

Mỗi lần nàng nhìn hắn, hắn sẽ bối rối quay đầu.

Bộ dáng kia giống như con thỏ gặp chuyện sợ hãi, ánh mắt nghi hoặc không ngớt.

Càng như vậy, nàng càng nghi ngờ.

Mấy ngày nay, tại sao hắn lại kỳ lạ như thế?

Không lẽ, hắn phát hiện mình là nữ nhân.

Không thể nào, nếu Huyền Lăng Phong phát hiện nàng là nữ tử, tuyệt đối sẽ không im lặng như vậy.

Nếu không phải chuyện đó, tại sao hắn luôn nhìn nàng?

Hiện tại cũng như vậy.

Đêm đã khuya.

Trong hang động đốt một đồng lửa, làm chiếu sáng cả hang động .

Trời đã cuối thu, càng ngày càng mát mẻ.

Ban ngày còn có ánh mặt trời.

Nhưng mà đến tối, gió thu từ từ thổi mang theo chút lạnh, làm cho người ta nổi cả da gà.

Mỗi lần như vậy, Đồng Nhạc Nhạc đều lười phải ra khỏi hang động, trừ khi đi ...nhà xí, còn lại đều ở trong hang động.

Huyền Lăng Phong cũng vậy.

Mấy ngày nay, trừ lúc đi nhà xí, nàng ở nơi nào, hắn liền ở nơi đó.

Hơn nữa, thỉnh thoảng ánh mắt hắn sẽ nhìn nàng, giống như...

Nhìn lâu như vậy rốt cuộc cũng không nhìn được nữa, ngay lúc Huyền Lăng Phong đang nhìn nàng, Đồng Nhạc Nhạc liền quay đầu nhìn lại.

Bên trong đôi mắt tràn đầy nghi hoặc nhìn lại làm cho Huyền Lăng Phong không kịp né.

Làn môi đỏ khê mở, trực tiếp hỏi:

“Thập Tam gia!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, giọng nói lớn như vậy làm cho Huyền Lăng Phong bị dọa sợ.

“Sao?”

Huyền Lăng Phong bởi vì nhìn lên Đồng Nhạc Nhạc, bị nàng phát hiện, mới không tránh được giật mình một cái.

Chưa kịp phản ứng, lại nghe thấy Đồng Nhạc Nhạc quát lớn, lập tức sợ hết hồn, ngồi ngậy ra trên đám cỏ.

Gương mặt tuấn tú hiện lên chút ửng đỏ, đầy xấu hổ.

“Cái, cái gì?”

Nhìn vẻ quần bách của Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc mở miệng hỏi:

“Thập Tam gia, vì sao mấy hôm nay ngươi đều nhìn ta như vậy? Có phải ngươi muốn nói gì với ta?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, nói ra nghi hoặc trong lòng.

Nếu không, bị Huyền Lăng Phong nhìn chăm chăm mỗi ngày như thế, nàng cảm thấy bất an.

Đối với sự nghi ngờ và bất an của Đồng Nhạc Nhạc, lại nghe được lời này của nàng, trên mặt Huyền Lăng Phong càng hiện lên vẻ quần bách.

Trong lòng càng ảo não không thôi.

Thực ra hắn không nghĩ như vậy.

Chỉ là mấy ngày này, hắn không biết mình bị làm sao, ánh mắt luôn không kìm được mà nhìn tiểu Thái giám.

Trên người Tiểu Thái giám giống như có một cỗ ma lực, lúc nào cũng hấp dẫn ánh mắt của hắn.

Nếu chỉ một lúc không nhìn thấy hắn, trong lòng Huyền Lăng Phong luôn cảm thấy lo lắng.

Giống như, không nhìn thấy đồ vật quý báu của mình, làm cho hắn lo lắng bất an.

Ngay tại lúc Huyền Lăng Phong suy nghĩ, rốt cuộc mình bị làm sao vậy?

264. Chương 268: Chương 137-1 : Ý Muốn Bảo Hộ

Chỉ là cho dù hần nghĩ như thế nào, hần đều không tìm ra được manh mối.

Giờ đây, lúc nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, nhìn lại thấy ánh mắt của nàng vẫn dừng trên người của hần, làm một bộ dạng muốn truy hỏi sự việc kỹ càng, Huyền Lăng Phong cũng không biết nên trả lời như thế nào cho phải .

Thấy Huyền Lăng Phong chỉ một mực vẫn đang nhìn mình, lại nói không nói một câu, lông mày Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhẹ nhàng cau lại, môi đỏ mọng hé mở, đang định nói chút gì đó.

Tuy nhiên, vào đúng thời điểm này, bên ngoài sơn động, lại đột nhiên truyền đến một trận âm thanh ‘tất tất tốt tốt’, giống như có vật gì, đang đi về hướng hang núi này .

Nghe vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc cùng Huyền Lăng Phong đều sửng sốt, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc và sợ hãi.

Dù sao, bây giờ đêm cũng đã khuya.

Ở các đường núi hoang dã, đi lại trong rừng rậm, ngoại trừ độc xà mãnh thú, sẽ không còn cái gì khác !

Chẳng lẽ, bọn họ vẫn không được may mắn như thế, gặp phải sài lang dã báo gì đó ! ?

Nghĩ tới đây, trong phút chốc, tim Đồng Nhạc Nhạc lập tức như muốn vọt ra khỏi lồng ngực!

Nhìn lại Huyền Lăng Phong, con ngươi cũng trợn lên một cái, trên mặt lộ vẻ bối rối và căng thẳng.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức đặt một ngón tay ở trên môi, làm một bộ dáng ‘chớ có lên tiếng’, sau đó, mới chậm rãi đứng lên từ ở trên cổ khô, từ từ di chuyển về hướng ra bên ngoài hang núi .

Nghĩ là muốn nhìn phía bên ngoài hang núi, rốt cuộc có vật gì đang đi về bên này .

Huyền Lăng Phong thấy vậy, cũng từ trên mặt đất chậm rãi đứng lên, sau đó đi theo về phía trước.

Chỉ là, đang lúc bọn Đồng Nhạc Nhạc vừa mới di chuyển đến cửa hang động, động tĩnh bên ngoài phát ra càng lớn.

Hình như, có một động vật to lớn gì đó, dường như là đang đi về phía bên này.

Chỉ là tối nay không trăng không sao, cho nên ngoài đầu bìa rừng, hoàn toàn đen ngòm , không nhìn thấy được cái gì.

Càng không thấy được tình hình bên ngoài, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng hỗn loạn.

Bởi vì không biết ở bên ngoài hang động có vật gì, là độc xà, là mãnh thú! ? Hay là gấu đen khổng lồ! ?

Nghĩ đến đây, tâm Đồng Nhạc Nhạc liền luống cuống.

Có lẽ, biết trong lòng Đồng Nhạc Nhạc sợ hãi, trong lòng Huyền Lăng Phong lại không hề sợ sao! ?

Chỉ là không biết tại sao, thấy bộ dáng tiểu thái giám trước mặt này bối rối sợ sệt, trong lòng Huyền Lăng Phong không khỏi nảy lên một ý muốn bảo hộ.

Hần muốn, bảo vệ thật tốt tiểu thái giám này!

Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Lăng Phong phùng lên một cỗ dũng khí, lập tức vẫn đi tới trước mặt Đồng Nhạc Nhạc.

Vốn chính lúc Đồng Nhạc Nhạc không hề an tâm, thấy Huyền Lăng Phong đột nhiên đứng trước mặt nàng, bảo hộ nàng ở phía sau.

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sửng sốt.

Nhìn ánh mắt của Huyền Lăng Phong, càng đầy ngạc nhiên cùng kinh ngạc.

Bởi vì, căn bản Đồng Nhạc Nhạc cũng không có nghĩ tới, Huyền Lăng Phong lại làm như vậy.

Hắn hiện tại, là đang bảo vệ nàng sao! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc cực kì rung động cùng kinh ngạc, trong lòng không khỏi sinh ra một chút cảm động. . .

Hơn nữa, hiện tại nàng mới phát hiện, Huyền Lăng Phong kỳ thật là nam nhân vô cùng có khí khái!

Trong lòng đang nghĩ ngợi, Đồng Nhạc Nhạc nhìn về phía Huyền Lăng Phong, lại đầy vẻ cảm kích.

Lúc tiếp xúc đến ánh mắt của Đồng Nhạc Nhạc đang nhìn về phía mình, trong lòng Huyền Lăng Phong mặc dù sợ sẽ phải chết, nhưng là vẫn làm ra vẻ đủ thoải mái, rồi đôi môi hơi tái nhợt mới mở miệng nhỏ giọng nói nhỏ.

“Đừng sợ! Có Bồn vương ở đây!”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Phong, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi chấn động mãnh liệt.

Trong bụng biết lòng Huyền Lăng Phong cũng cùng dạng sợ chết. Coi như hắn đã làm ra vẻ điềm tĩnh dễ dàng, nhưng, khuôn mặt tuần tú tái nhợt kia, đã tiết lộ tâm tư của hắn.

Chỉ là, chính hắn cũng sợ hãi như vậy lại đồng thời dứt khoát che chắn trước mặt nàng. . .

Huyền Lăng Phong như vậy, sao có thể khiến cho Đồng Nhạc Nhạc không cảm động! ?

Đồng Nhạc Nhạc thề, sau này, không bao giờ chọc ghẹo Huyền Lăng Phong một lần nữa. . .

Lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ, Huyền Lăng Phong nhìn lại đôi mắt đẹp kia của Đồng Nhạc Nhạc lóe ra sự cảm động, trong lòng không khỏi hưng hăng nhói lên một cái.

Cho dù hiện tại hắn thật sự chết, hắn cũng biết là đáng giá. . .

Lúc trong lòng Huyền Lăng Phong đang nghĩ, bên trong rừng cây, đột nhiên xuất hiện tới vài ánh lửa.

Thấy vậy, Huyền Lăng Phong và trên Đồng Nhạc Nhạc đồng thời đều sửng sốt.

Ánh lửa! ?

Trong rừng cây làm sao lại đột nhiên có lửa! ?

Liền trong khi Đồng Nhạc Nhạc và Huyền Lăng Phong đều nghi hoặc hết sức, thì đột nhiên, một đạo đội ngũ từ từ xuất hiện trước mặt bọn Đồng Nhạc Nhạc.

Mà bóng dáng cầm đầu, lại quen thuộc như vậy, lại là ...

“Hoàng thượng! ?”

Nhìn thấy bóng dáng khôi ngô cao lớn quen thuộc kia, Đồng Nhạc Nhạc gần như không hề nghĩ ngợi, đã giật mình mở miệng la lên trước.

Sau một khắc, hai chân Đồng Nhạc Nhạc, liền giống như tự do có ý thức, hướng tới bóng dáng quen thuộc kia mà chạy vội qua.

Nhìn thấy vóc dáng nhỏ bé vốn đang đứng phía sau lưng mình, đột nhiên giống như một con Hồ Điệp nhẹ nhàng, chạy vội về hướng phía trước.

Thấy vậy, trên mặt Huyền Lăng Phong đầu tiên là sửng sốt, một nỗi mất mát nhợt nhạt đột nhiên nảy lên trong đầu hắn.

Nhưng mà, lúc Huyền Lăng Phong thấy bóng dáng quen thuộc kia, tất cả mất mát trong lòng, ngay lập tức không còn sót lại chút gì.

Hai chân một bước, cũng nhanh chóng chạy tới hướng bóng dáng quen thuộc kia .

“Hoàng huynh, huynh rốt cục cũng đã đến!”

Huyền Lăng Phong mở miệng, người đã vọt tới trước mặt.

Trên gương mặt tuần tú kia, lộ rõ vẻ hoan hỉ cùng kích động.

Tựa như một đứa trẻ lạc đường, cuối cùng cũng gặp được người thân của mình.

Đồng Nhạc Nhạc cũng như vậy!

Nghĩ vài ngày nay, nàng cùng Huyền Lăng Phong ở một chỗ, nhớ nhiều nhất, chính là Huyền Lăng Thương .

Những tưởng rằng, đời này nàng sẽ không còn được gặp lại Huyền Lăng Thương nữa , mà hiện nay, Huyền Lăng Thương cuối cùng cũng xuất hiện , làm sao khiến cho nàng không vui vẻ kích động! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc nhìn thấy nam nhân quen thuộc trước mặt, cánh mũi không khỏi cay cay.

Một cơn ứa khuất cùng sợ hãi càng nhanh chóng trào dâng trong lòng.

Giờ phút này nàng muốn cỡ nào mà liều lĩnh bỏ nhào vào trong lòng Huyền Lăng Thương.

265. Chương 269: Chương 137-2 : Ý Muốn Bảo Hộ

Thật giống như lúc nàng vẫn còn là một con tiểu điều.

Khi đó đối với Huyền Lăng Thương , nàng là ỷ lại đến chừng nào.

Mỗi lần nàng hài lòng hoặc không vui, đều sẽ làm ỏ trong lòng Huyền Lăng Thương, được hấn ảm áp ôm lấy thật tốt, nhưng bây giờ. . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cắn chặt môi dưới, cố nén sự xúc động đi qua.

Ngược lại với sự ảm nhẫn của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương bên này, nhìn lại hai người trước mắt bình yên vô sự, trái tim vốn đang thít chặt lại rốt cục cũng buông lỏng.

Có trời mới biết, mấy ngày nay đối với hấn mà nói, dài đằng dặc và lo lắng, sợ hãi đến thế nào.

Chỉ cần vừa nghĩ tới, hai người này sẽ bị gặp bất trắc, trong lòng hấn liền như bị người khác cầm một cây đao cùn , mà hung hăng cắt.

Bây giờ, rốt cục thấy được hai người này đã bình yên vô sự, Huyền Lăng Thương mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Vươn cánh tay ra, ôm lấy gấu gao Huyền Lăng Phong mặt mày kích động vào ngực, cảm giác được sự ảm áp của đối phương, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy tảng đá lớn một mực đè trong lòng mình rốt cục cũng rơi xuống.

Đây là đệ đệ truột thịt của hấn, cho dù bình thường kiêu ngạo ương ngạnh, cũng luôn gây họa, nhưng máu mủ tình thâm, hấn rất quan tâm tới người thân.

Lúc trong lòng Huyền Lăng Thương thở dài, Đồng Nhạc Nhạc bên này, khi nhìn Huyền Lăng Thương, đáng vẻ giờ này đang ôm Huyền Lăng Phong gấu gao, trong lòng không khỏi xuất hiện một cơn hăm mộ lộ rõ.

Có người thân, cảm giác thật tốt!

Hiện tại nàng thật sự rất hăm mộ Huyền Lăng Phong. Bởi vì, hấn có một người thân, một ca ca đối với hấn tốt như vậy.

Mà nàng, bây giờ cũng không có ai cả . . .

Cho dù hiện tại ,nàng muốn cỡ nào mà liều lĩnh tiến lên, bỏ nhào vào trong lòng Huyền Lăng Thương., giống như lúc ban đầu nàng còn là một tiểu điều nhi, liều lĩnh làm nũng, ỷ lại đối với Huyền Lăng Thương . . .

Chỉ tiếc, nàng bây giờ, đã không bao giờ ... còn là tiểu điều nhi nữa .

Quan hệ của bọn họ, cũng nữa không thể quay về thân mật như trước kia. . .

Nghĩ tới đây, cánh mũi Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cay cay.

Nhưng mà, ngay trong lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cực kì chua xót, đã không biết rằng, tâm tư bây giờ của nàng, đang biểu hiện vô cùng sâu sắc trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo kia của nàng.

Huyền Lăng Thương quay đầu, ánh mắt thâm thúy kia, không khỏi nhẹ nhàng nhìn vào tiểu thái giám nhỏ nhắn đang đứng ở trước mặt mình.

Chỉ thấy tiểu thái giám này, trong ánh lửa chiếu rọi xuống, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn lại hiện ra .

Trên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn kia, một đôi mắt long lanh kia, lại chứa được hai hồ nước mắt trong suốt long lanh.

Chỉ thấy nước mắt kia, ở bên trong khóe mắt nàng không ngừng đảo qua đảo lại, dưới ánh lửa chiếu rọi, chợt lóe nhấp nháy. Vào giờ khắc này, thoát nhìn, tội nghiệp đau khổ như vậy, làm cho người khác nhìn thấy, không nhìn được trong lòng sinh ra sự thương tiếc. . .

Nhìn lại cả người tiểu thái giám, đã sớm rách tơi tả, vô cùng xộc xệch.

Một đầu tóc dài đen nhánh, bây giờ chỉ là tùy ý buộc thành đuôi ngựa ở trên đỉnh đầu.

Có thể nhìn ra, mấy ngày qua, hai người này bọn họ, cũng không phải là quá tốt. . .

Thấy vậy, trong lòng Huyền Lăng Thương không khỏi nhẹ nhàng nhói lên một cái.

Kỳ thật mấy ngày nay, từ lúc bọn họ mất tích, thứ Huyền Lăng Thương nghĩ nhiều nhất, ngoại trừ thân đệ đệ thân sinh, thì chính là tiểu thái giám trước mặt này . . .

Mỗi lần nghĩ đến, sau này sẽ không thấy lại được tiểu thái giám kia, trong lòng của hắn đều luôn hiện lên một cảm giác khó chịu.

Thật giống như, có người đang dùng tay, hung hăng cấu tâm hắn.

Mỗi lúc đó, trong lòng Huyền Lăng Thương đều cùng nghi hoặc và buồn bực.

Dù sao, đây vẫn là lần đầu tiên, lần đầu tiên hắn lại quan tâm như thế với một tiểu thái giám. . .

Hơn nữa, hắn không phải mới cùng tiểu thái giám này quen biết một thời gian ngắn sao! ?

Nhưng, không biết tại sao, rất nhiều lúc, nhìn tiểu thái giám này, hắn lại có một loại ảo giác.

Hình như, bọn họ đã quen biết thật lâu rồi. . .

Có lẽ, là đôi mắt long lanh này.

Giống như , cái tiểu điều nhi nào đó mà hắn từng ái. . .

Nếu bây giờ, đổi lại nếu là con tiểu điều nhi kia, hắn khẳng định sẽ không để ý mà ôm nó, an ủi nó thật tốt. . .

Tiểu điều nhi. . .

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương còn không đợi suy nghĩ nhiều đến cái khác, cánh tay đã duỗi ra, liền đem Đồng Nhạc Nhạc mặt mày thương cảm đứng ở trước mặt hắn, mà ôm vào trong lòng. . .

Đối với hành động bất ngờ của Huyền Lăng Thương, mọi người bốn phía đều sợ ngây người.

Dù sao, ở trong mắt mọi người, Đồng Nhạc Nhạc chẳng qua chỉ là một tiểu thái giám nho nhỏ thôi.

Nhưng tiểu thái giám này, lại nhiều lần khiến cho ...để vương lạnh lùng ít nói này phá lệ.

Lần đầu tiên khâm điểm một cái tiểu thái giám làm thái giám bên mình, lần đầu tiên, kéo một tiểu thái giám ôm ghì vào trong lòng. . .

Đối với chuyện này, tất cả mọi người sợ ngây người.

Kỳ thật, không chỉ tất cả mọi người hoảng sợ, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cũng đâu phải không kinh hoảng!
?

Mới vừa rồi, nàng đang lúc trong lòng thật thấm thương, còn muốn khóc lên. Nhưng mà, nàng vẫn cố nén nước mắt nơi vành mắt của mình, định khẽ cắn môi, nhẫn nhịn chờ qua đi .

Nhưng một khắc sau, để vương trẻ tuổi này, lại một tay ôm lấy nàng vào lòng . . .

Cảm giác được cánh tay ở trên vai, đầy mạnh mẽ sức lực như vậy, còn có chóp mũi đều ngửi thấy được, có một mùi Long Tiên Hương nhàn nhạt thuộc về trên người nam nhân, ngửi dễ chịu như vậy. . .

Còn có trong lòng nam nhân, cảm giác ấm áp rộng rãi kia, từng thứ, đều làm cho người khác ỷ lại như thế. . .

Thật sự rất nhớ, rất nhớ đã được nam nhân ôm vào trong ngực thật thích, được sủng ái. . .

Nghĩ tới đây, trong mũi Đồng Nhạc Nhạc cay cay, nước mắt một mực kiềm chế, rốt cục không nhịn được tuôn rơi.

Cái miệng nhỏ nhắn mở ra, Đồng Nhạc Nhạc bây giờ cái gì cũng đều không quản được, oa một tiếng, liền ào ào khóc lớn lên .

Đồng Nhạc Nhạc khóc thê thảm như thế, giống như một tiểu hài tử bị nhận hết vô số uất ức, tiếng khóc thê thảm kia, gần như làm cho người nghe rơi lệ .

Nghe vậy, hàng mi thanh tú ngời ngời kia của Huyền Lăng Thương không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái, trong mắt lại xẹt qua vài phần đau lòng và thương tiếc mà chính mình cũng không nhận ra. . .

Chỉ là giờ khắc này, Huyền Lăng Thương cái gì cũng không nói, chỉ nhẹ nhàng, đưa tay từ từ vuốt bả vai Đồng Nhạc Nhạc, một lần, lại một lần. . .

. . .

Hôm sau, lúc Đồng Nhạc Nhạc yếu ớt hết sức tỉnh dậy, mở mắt ra. Khi nhìn thấy doanh trưởng xa lạ này, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ngây ra, trong lúc nhất thời vẫn chưa hồi phục tinh thần.

Mắt đẹp nhẹ nhàng chuyển động, nhìn thấy doanh trưởng này không lớn không nhỏ, chỉ đơn giản cái bàn, cái ghế, trên mặt đất được trải một tấm thảm màu đỏ, mép giường đang đặt một cái bình phong đơn giản, phía dưới bình phong là một cái bồn tắm nho nhỏ. . .

Đây, đây là doanh trưởng mà nàng ở lúc trước . . .

Nhưng, tối hôm qua rốt cuộc nàng trở về khi nào! ?

266. Chương 270: Chương 137-3 : Ý Muốn Bảo Hộ

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhíu mi lại, không ngừng hồi tưởng lại.

Tối hôm qua, nàng hình như ở trong lòng Huyền Lăng Thương không ngừng khóc, khóc không biết trời đất, thật muốn chính mình khóc để trút ra hết tất cả ủy khuất đến không còn một mảnh.

Sau đó rốt cuộc phát sinh chuyện gì ? ! Như thế nào nàng một điểm cũng không nhớ ! ?

Còn nữa, nàng tối hôm qua rốt cuộc trở về như thế nào! ?

Đồng Nhạc Nhạc không ngừng cố gắng nhớ lại , đột nhiên, một bóng dáng quen thuộc mang theo âm thanh lo lắng, phút chốc từ doanh trưởng bên ngoài truyền đến

“Tiểu Nhạc, người tỉnh sao! ?”

Cùng với bóng hình quen thuộc đó tiếng nói vang lên, một bóng dáng màu lam cao to , liền xốc màn che tiến vào.

Người chưa tới, giọng nói đã tới trước, Đồng Nhạc Nhạc chưa nhìn thấy người, cũng biết là người nào tới đây .

Dù sao, người không chào hỏi lấy một tiếng giống như vậy, liền nhảy vào phòng người khác , ngoại trừ Huyền Lăng Phong ra, còn người phương nào nữa! ?

Trong lòng nhớ lại, Đồng Nhạc Nhạc ngược đôi mắt xinh đẹp lên, ánh mắt liền nhẹ nhàng rơi trên người Huyền Lăng Phong đã chạy vội tới trước mặt mình .

Chỉ thấy hôm nay Huyền Lăng Phong, trên người mặc một bộ cẩm bào xanh lam dùng Thiên Tầm Ti chế tạo ra .

Ở ống tay áo và cổ áo dùng kim tuyến thêu thành những đóa hoa mẫu đơn tinh xảo, đai lưng dùng ngọc bích Yêu Đái, giày thêu hoa mẫu đơn trắng.

Một mái tóc dài đen nhánh như thác nước dùng cái mũ ngọc chế tạo rất tinh xảo đội lên vừa khít, khiến cho gương mặt tuần tú kia càng có vẻ phơi phới, phong thái thanh nhã nhanh nhẹn.

Chói mắt nhất, có lẽ là đôi mắt thiếu niên tràn ngập kích động ,sóng mắt long lanh, phảng phất như mã não đen tuyền được ánh mặt trời chiếu rọi xuống , rạng rỡ ngời ngời!

Nhìn thấy người trước mắt trang phục phong nhã, như rồng như phượng, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sửng sốt.

Dù sao, cũng quen Huyền Lăng Phong lời thôi bừa bộn, mà giờ, Huyền Lăng Phong lại thanh nhã đến vậy, Đồng Nhạc Nhạc quả là có hơi nhìn không quen .

Trong lúc khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Nhạc Nhạc hơi ngậy ra , vừa lúc Huyền Lăng Phong bước vào. Thấy Đồng Nhạc Nhạc từ sau khi hắn đi vào, mắt nhưng xinh đẹp chỉ là một mực rơi trên người hắn, không hề chớp mắt, khuôn mặt tuần tú không khỏi nhẹ nhàng sửng sốt.

Sau một lúc, không biết như thế nào, trong lòng Huyền Lăng Phong không khỏi nảy lên vài phần căng thẳng, ánh mắt nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc , càng ngượng ngùng và quần bách.

“Người, người tại sao lại thế? ! Không phải ngủ đến dần dần ư! ?”

“A! ? Ngủ đến dần dần! ? Mới ngủ cả đêm, như thế nào dần dần đây! ?”

Nghe được lời Huyền Lăng Phong , trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức không khỏi cười nhạo nói, dường như Huyền Lăng Phong nói gì đó rất buồn cười .

Tuy nhiên, khi tiếp theo nghe Huyền Lăng Phong nói những lời này, khuôn mặt Đồng Nhạc Nhạc lập tức giật mình một cái.

“Cái gì! ? Người nói, ta ngủ thời gian dài bao lâu! ?”

“Người đã ngủ hai ngày hai đêm ! Cho nên Bốn vương mới nói người ngủ đến dần dần nha!”

Nghe được lời Huyền Lăng Phong nói, Đồng Nhạc Nhạc hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Trời ạ!

Nàng thật đúng là có thể ngủ a, lại ngủ hai ngày hai đêm ! Không trách được mới vừa rồi khi...tỉnh lại, hẳn nàng cứ có cảm giác chính mình ngủ thời gian thật dài.

Trong lòng kinh ngạc , một lúc sau, Đồng Nhạc Nhạc đảo mắt nhìn quanh một lượt, không khỏi rơi vào trên người Huyền Lăng Phong.

“Ta ngủ hai ngày hai đêm, làm sao người biết! ?”

Theo như nàng biết, nếu Huyền Lăng Phong tỉnh lại, khẳng định trước tiên vội tới tìm nàng ! ?

Như thế nào là hai ngày sau ! ?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nghi hoặc, lại thấy Huyền Lăng Thương như là nghĩ đến cái gì , gương mặt tuần tú nhẹ nhàng buồn bực , sau đó mới mở miệng nói nhỏ.

“Bởi vì, Bốn vương cũng vừa mới tỉnh ngủ, sau đó nghe Tiểu Kính Tử nói. . .”

“Đúng, thì ra Thập Tam Gia cũng có thể ngủ như vậy a! Lại cũng có thể ngủ hai ngày hai đêm!”

Nghe được lời Huyền Lăng Phong đã nói, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi bật cười, đôi mắt đen láy xinh đẹp, giờ phút này đang cười tíu tít.

Cũng không biết, chính mình hiện tại tràn đầy vui vẻ, rơi vào trong mắt người nào đó, là cỡ nào thật xinh đẹp.

Chỉ thấy tiểu thái giám vẫn còn ngồi ở trên giường, mặc dù trên người vẫn còn mặc y phục hôm đó, tóc cũng hơi bừa bộn, vài sợi tóc mềm mại vẫn còn tùy ý vương trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng của hắn. Tuy là như thế, cũng không tổn hao thẩm mỹ một chút nào, ngược lại khiến cho tiểu thái giám này nhìn qua, càng hiện ra mảnh mai, tươi tắn quyến rũ động lòng người. . .

Làn da mịn màng tựa như sứ, mặt như tranh vẽ, đặc biệt vào thời điểm cười lộ lên.

Mặt mày rạng rỡ, ánh lên cả đôi mắt, đang cười tíu tít, như vàng trắng vàng vạc giữa trời cao, mê người như thế, đẹp mắt như thế. . .

Thấy vậy, Huyền Lăng Phong tâm ‘Keng’ một tiếng, như có vật gì hung hăng nện trong nội tâm hắn.

Ngay sau đó, tim đập dồn dập, miệng lưỡi khô rát, mơ hồ hấp hối khó khăn. . .

Hắn vẫn nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng không nháy một cái nào, trong mắt chính là sự kinh ngạc và si mê mà chính hắn chưa từng biết đến. . .

Trong khi Huyền Lăng Phong si mê và kinh ngạc, Đồng Nhạc Nhạc một điểm cũng không biết Huyền Lăng Phong có tâm tư, bởi vì nàng đang bị một vấn đề vây khốn.

Thấy Huyền Lăng Phong lần nữa, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở miệng hỏi.

“Thập Tam Gia, trước hai ngày tiến lên đây, ta, ta rốt cuộc là như thế nào quay về nơi này!?”

Mới vừa rồi tỉnh lại, nàng cho dù nghĩ như thế nào, đều không nghĩ tới hôm đó, nàng là như thế nào trở về.

Nàng chỉ nhớ rõ, chính mình khi đó hình như không ngừng khóc lớn.

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không ngừng nghi hoặc, sau khi Huyền Lăng Phong nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói, lập tức mở miệng nói.

“Chẳng lẽ ngươi không nhớ rõ! ?Người trong long hoàng huynh không ngừng khóc lớn, khóc làm tất cả mọi người đều sợ hãi người, hơn nữa, người khóc thật nhiều, thật lâu, khóc đến ta. . .”

Nói tới đây, Huyền Lăng Phong không khỏi dừng lại, nhưng những lời kế tiếp, lại không hề nói ra.

Chỉ là, ánh mắt nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc, mang theo vài phần phức tạp và mê hoặc.

Vẫn còn nhớ một ngày đó, hoàng huynh xuất hiện, nàng bị hoàng huynh gắt gao ôm vào trong ngực.

Sau đó, hoàng huynh cũng một mực ôm tiểu thái giám trước mắt mà đi.

Hắn chỉ thấy tiểu thái giám trước mắt này, bị hoàng huynh ôm vào trong ngực, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn, càng là dính sát ngực hoàng huynh. Nước mắt long lanh như chuỗi Trân Châu bị đứt, không ngừng tốc tốc rơi xuống làm y bào hoàng huynh đều dính ướt.

Khi đó, hắn đã nghĩ, tiểu thái giám này, không phải bình thường có thể khóc.

Trước kia hắn chỉ nghe nói, nữ nhân đều chính hay khóc, chính là tiểu thái giám trước mắt này, sao lại khóc như thế! ?

Hơn nữa, không biết tại sao. Thấy tiểu thái giám này ngã vào trong lòng hoàng huynh khóc, khóc thương tâm như vậy, như phải đều trút ra hết tất cả ủy khuất. Nhìn mà hắn đau lòng rất nhiều, càng là nẩy lên một cỗ chịu.

Bởi vì, hắn cũng muốn ôm tiểu thái giám này vào trong ngực, khiến cho nàng khóc ở trong lòng chính mình.

Muốn vì nàng lau nước mắt trên mặt, muốn bế nàng từ trong lòng đại hoàng huynh ra, nhẹ nhàng vượt phía sau lưng của nàng, an ủi nàng. . .

Chỉ là cuối cùng, hắn không ngừng trầm lặng nhìn ..tiểu thái giám khóc đất trời mù mịt, nhìn nàng khóc đến ngủ thiếp đi . . .

Trong lòng nhớ lại, Huyền Lăng Phong môi đỏ mọng không khỏi khẽ mấp máy một cái, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc.

Đồng Nhạc Nhạc nghe Huyền Lăng Phong nói đến một nửa, nhưng không có nói xong .

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy lòng chính mình càng là bị một hòn đá đè nặng, dù như thế nào đều không bỏ xuống được.

267. Chương 271: Chương 138-1 : Tiểu Nhạc Tử Chân Người Thật Nhỏ.

“Cuối cùng làm sao vậy! ? Ôi, Thập Tam Gia, việc này, tại sao ngươi chỉ nói một nửa ! ?” Nghe được như thế, nàng lo lắng hết mức.

Vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc như có lửa đốt , Huyền Lăng Phong chứng kiến vẻ lo âu trên mặt của Đồng Nhạc Nhạc , sau cùng chỉ mấp máy đôi môi, mở miệng nói.

“Cuối cùng, ngươi khóc đến hôn mê, sau đó, hoàng huynh bảo người ta mang ngươi trở về, cứ như vậy.”

Nghe được những lời Huyền Lăng Phong, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sững sốt, trong lòng thần phục.

Thì ra, nàng là khóc đến ngất đi, không trách được chuyện đã xảy ra sau này , nàng đều quên.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc vừa muốn nói lại như nhớ ra cái gì, lập tức căng thẳng cúi đầu nhìn xuống.

Chỉ thấy trên người mình vẫn mặc trang phục hôm đó. . .

“May là. . .”

Bằng không, thân phận của nàng sẽ bị người đoán được . . .

Ngay lúc Đồng Nhạc Nhạc thở phào nhẹ nhõm , bên này Huyền Lăng Phong, nhìn lại dáng điệu căng thẳng khẩn trương của Đồng Nhạc Nhạc như vậy, hiện tại lại thở phào nhẹ nhõm . Thấy vậy, Huyền Lăng Phong bị làm ẽ muội .

“Tiểu Nhạc Tử, ngươi làm sao vậy! ?”

“Ặc, không có, không có việc gì. . .”

Nghe Huyền Lăng Phong nói, Đồng Nhạc Nhạc lập tức lắc đầu như đảo tỏi.

Chỉ là, càng là như thế, Huyền Lăng Phong càng là mê muội.

Như thế nào trong mơ hồ, hắn phát hiện tiểu thái giám này, hình như có chuyện gì gặt hái! ?

Ngay lúc trong lòng Huyền Lăng Phong đang có nghi hoặc, đột nhiên, bên ngoài doanh trướng, truyền đến một hồi âm thanh tao nhã .

“Tiểu Nhạc Tử, ngươi tỉnh sao! ? Bổng vương có thể vào không! ?”

Nam nhân mở miệng, âm thanh mềm mỏng nho nhã, làm cho người nghe xong, lập tức cảm giác như có một trận gió xuân.

Nghe vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sững sốt, lập tức gương mặt rạng rỡ, môi đỏ cong lên một cái.

“Vương gia, nô tài đã tỉnh! Người vào đi!”

Lời Đồng Nhạc Nhạc vừa nói ra ,ở cửa màn trướng , liền bị một bàn tay to lớn nhẹ nhàng xốc lên.

Bàn tay to rộng, màu da trắng như tuyết, ngón tay thon thả, các ngón mảnh dẻ, đẹp mắt như vậy.

Không thể làm gì khác hơn là nhìn bàn tay kia, cùng ống tay áo rộng rãi trắng như tuyết .

Lại theo ống tay áo nhìn lên, là một khuôn mặt tuần tú. . .

Mặt đẹp như ngọc, lông mày đen nhánh như đang bay nghiêng đến tóc mai.

Sống mũi cao thẳng tắp, bên dưới là đôi môi đỏ hồng.

Làm ấm áp lòng người nhất, là nam nhân có đôi hắc mâu như ngọc ôn nhu.

Phảng phất thời thời khắc khắc đều mang theo một loại vui vẻ ấm lòng người, giống như một ánh mặt trời tháng ba, làm cho người ta nhìn vào, trong lòng ấm áp. . .

Lúc nam nhân đi vào, Đồng Nhạc Nhạc lập tức từ trên sàng đứng lên, lập tức, liền hướng phía trước bước ra hai bước.

Nhưng mà ngay sau đó, lại nhớ chính mình không có mang giày, Đồng Nhạc Nhạc lập tức lui trở về, tính toán nhanh chóng đi giày vào.

Tuy là như thế, nhưng mà hai người bên trong doanh trướng , chính là đều nhận thấy được điểm này .

Lại nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc lộ ra bàn chân trắng như ngọc, hai người bên trong doanh trướng, trên mặt đều sửng sốt.

Chỉ là, Lan Lăng Thiệu Giác nhanh chóng phục hồi tinh thần.

Trái lại Huyền Lăng Phong đứng gần Đồng Nhạc Nhạc nhất, nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc lộ ra bàn chân ngọc, hắc mâu đầu tiên là ngẩn ra, lập tức, hé mở làn môi , giật mình la lên thành tiếng.

“A! Tiểu Nhạc Tử, làm thế nào mà chân người bé như vậy! ? So cùng nữ hài tử chân không sai biệt lắm !”

Huyền Lăng Phong đều là nói thẳng ruột ngựa, chỉ thấy hắc vừa nói, vừa tự mình đưa ra bàn chân to, không ngừng khoa chân múa tay so sánh cùng Đồng Nhạc Nhạc .

Nghe vậy, gương mặt Đồng Nhạc Nhạc lập tức buồn bực.

Hai gò má tuyết trắng nhanh chóng hiện lên vết ửng đỏ trên mặt nàng.

Đồng Nhạc Nhạc như là nghĩ đến cái gì , lập tức ngẩng đầu, nhìn về hướng tới Lan Lăng Thiệu Giác đang đứng ở cửa doanh trướng , đôi mắt mang theo vài phần căng thẳng.

Đối với Huyền Lăng Phong là người thẳng ruột ngựa, Đồng Nhạc Nhạc là không lo lắng.

Chỉ là thông minh như Lan Lăng Thiệu Giác, cũng không biết khi hắc khi nhìn thấy bàn chân này của nàng có thể nhận thấy được cái gì hay không.

Nghĩ tới đây, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc lại căng thẳng, buồn bực.

Sau khi nhanh chóng đi giày vào, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mặt mày đỏ bừng, nhìn về phía Huyền Lăng Phong mà ảo não nói.

“Thập Tam Gia, như lời ngài nói, nô tài vốn là vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, có bàn chân nhỏ thật là bình thường! Rồi hãy nói sau, chân nô tài có như những nam nhân đã từng trải đâu! Hơn nữa, Thập Tam Gia nói lời này , chẳng lẽ là ngài thật sự tận mắt nhìn thấy các cô nương chân bó sao! ?”

Nói xong lời cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc càng làm ra vẻ mặt đầy mập mờ chế nhạo nhìn về phía Huyền Lăng Phong, trong giọng nói có vẻ trêu chọc !

Lời này Đồng Nhạc Nhạc , là muốn nói sang chuyện khác.

Ai biết, Huyền Lăng Phong nghe được lời này của nàng, cả người lập tức giống như con mèo bị người dẫm lên cái đuôi , trên gương mặt tuần tú, con người tròn tròn, mặt mày căng thẳng bối rối.

“Người, người nói bậy bạ gì đó! ? Bổng vương mới không có nhìn chân bó của các cô nương, Bổng vương là loại người không đứng đắn này sao! ?”

Huyền Lăng Phong mở miệng, trong giọng nói không khỏi che dấu nỗi căng thẳng và bối rối.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được phụt một tiếng, cười thành tiếng.

“Thập Tam Gia, nô tài chẳng qua là thuận miệng nói, nhìn ngài căng thẳng kìa, trông giống như giấu đầu lòi đuôi chưa! Chẳng lẽ, lần trước Thập Tam Gia nói, rằng đã có người trong lòng, là thật sự! ?”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, ánh mắt nhìn phía Huyền Lăng Phong, càng là lộ ra vui vẻ và trêu chọc.

Mà ngay cả Lan Lăng Thiệu Giác ở một bên nghe xong, cũng là mặt mày tò mò.

“A Phong, người thật có người trong lòng! ? Như thế nào ngay cả ta và hoàng huynh người đều dấu diếm! ? Nhưng mà, cũng khó trách, A Phong tuổi cũng không nhỏ . . .”

“Ặc, các người không nên nói vậy! Bổng vương mới, mới không có. . .”

Huyền Lăng Phong mở miệng, mặt mày quần bách, chỉ là, hắn thấy ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc mang theo vui vẻ và trêu chọc, cuối cùng như muốn nói, lại nói không được nữa.

Trong lòng lo lắng, môi đỏ hé mở, lại ảo não gầm nhẹ .

“Được rồi, Bổng vương còn có việc, không nói với các người !”

Huyền Lăng Phong vừa dứt lời, lập tức xoay người chạy ra ngoài

268. Chương 272: Chương 138-2 : Tiểu Nhạc Tử Chân Người Thật Nhỏ.

Thấy dáng vẻ chạy trốn chết của Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được bắt đầu cười ha ha.

“Huyền Lăng Phong này, thật thú vị!”

Đồng Nhạc Nhạc cười ha ha, hắc mâu tuyệt đẹp kia đang cười tít lại, rất là xinh đẹp!

Chỉ là sau khi Đồng Nhạc Nhạc đưa mắt quét một vòng, rơi vào Lan Lăng Thiệu Giác ở một bên đang hé miệng mỉm cười nhìn nàng, thì nụ cười trên mặt không khỏi khựng lại. Lập tức, dường như nàng nghĩ đến cái gì, bèn mở miệng hỏi.

“Vương gia, ngài tìm nô tài có chuyện gì sao! ?”

Nghe thấy Đồng Nhạc Nhạc hỏi, Lan Lăng Thiệu Giác lập tức mở miệng nói.

“Bổng vương chính là muốn tới thăm người một chút. Mấy ngày nay, người cùng A Phong đi trên các con đường trong vùng núi hoang dã, khẳng định đã bị không ít khổ chứ! ?”

Lan Lăng Thiệu Giác mở miệng, giọng điệu nhẹ nhàng, mang theo sự quan tâm không che dấu nổi. Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi ấm áp.

Nhìn nam nhân áo trắng trước mắt này, trong ánh mắt càng là không che dấu chút nào sự cảm động.

Từ sau khi lần đầu tiên nàng nhìn thấy nam nhân này, nam nhân này luôn chăm lo từng li từng tí đối với nàng.

Mỗi khi nàng có nguy hiểm, rốt cuộc hắn liền xuất hiện cứu nàng, quan tâm đến nàng. Hỏi làm thế nào mà nàng không cảm động đây! ?

Nhớ lại lúc ở tại thế kỷ hai mươi mốt, nàng một thân một mình, không ai thân thích. Không nghĩ tới, trời xui đất khiến mà sau khi đi tới triều đại này, nàng lại hưởng thụ những tình cảm ấm áp như thế mà trước kia không có.

Nghĩ tới đây, trong mắt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hiện lên một tầng mờ mịt, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng cảm kích nói.

“Vương gia, mấy ngày nay, để ngài lo lắng, nhìn ngài giống như đã gầy đi một vòng, khẳng định là tìm chúng ta rất khổ cực chứ! ?”

Mới rồi chưa từng chú ý, hiện nay cẩn thận nhìn một cái, Đồng Nhạc Nhạc mới phát hiện, Lan Lăng Thiệu Giác so với trước đây đã gầy không ít, hai gò má có hơi lõm xuống. Coi như là phía dưới khóe mắt, cũng xuất hiện vài phần thâm quầng, xem ra, đáng vẻ có vài phần mệt mỏi.

Nghĩ đến, mấy ngày nay nàng và Huyền Lăng Phong mất tích, Lan Lăng Thiệu Giác khẳng định là bởi vì chuyện của bọn họ mà lo lắng nhiều đây! ?

Liên vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghĩ vậy, Lan Lăng Thiệu Giác nghe vậy, chỉ là nhẹ nhàng lắc đầu, mở miệng khẽ cười một tiếng.

“Chỉ cần ngươi và A Phong không có việc gì là tốt rồi. Mấy ngày nay từ lúc các ngươi mất tích, không chỉ có Bốn vương lo lắng, Hoàng thượng ngài cũng cực kì lo lắng. Mấy ngày nay, cơ hồ là đôi mắt cũng không từng khép lại. Từ sau khi tìm thấy các ngươi, Hoàng thượng mới hơi chợp mắt một chút. Ngày hôm sau, liền dậy thật sớm phê duyệt tấu chương.”

Nghe được Lan Lăng Thiệu Giác nói lời này, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thất lại một cái. Hàng mi đẹp đẽ kia, càng là lập tức cau lại một cái. Nàng mở miệng ra, cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, liền thốt ra những lời ảo não trách móc.

“Hoàng thượng làm thế nào lại không nghỉ ngơi thật tốt một phen! ? Đại sự triều chính đâu có quan trọng, so ra cũng phải kém tầm quan trọng thân thể của ngài ư! ? Nếu như sau đó ngài bị một mõi ngã bệnh, thì làm thế nào tốt được! ? Không được, nô tài hiện tại sẽ đến đi gặp Hoàng thượng một chút mới được!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, trên mặt càng là không che dấu chút nào ảo não lo lắng và trách cứ.

Chỉ là, nàng lại hoàn toàn không biết, đáng vẻ hiện tại của mình, cũng không giống điệu bộ mà nô tài người ta nên có chút nào đáng vẻ, ngược lại như là lo lắng và trách cứ đối với thân nhân bằng hữu.

Phải biết rằng, nếu như bình thường thì người làm nô tài, lá gan cũng không có lớn như vậy, dám nói ra những lời như vậy.

Chính là hiện tại Đồng Nhạc Nhạc, chỉ vì quá sốt ruột lo lắng, hận không thể hiện tại lập tức chạy đến, nhìn một chút xem Huyền Lăng Thương thế nào.

Phải biết rằng, lúc đi cùng Huyền Lăng Phong tại các con đường núi hoang dã, người mà nàng nghĩ đến nhiều nhất, chính là Huyền Lăng Thương.

Vốn tưởng rằng, đời này nàng sẽ không còn được gặp lại Huyền Lăng Thương, khi đó, trái tim của nàng đều như vỡ tan.

Hiện nay, nghe được tình huống hiện tại của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc càng là cực kỳ sốt ruột lo lắng.

Trong lòng lo lắng, Đồng Nhạc Nhạc nhất thời muốn chạy đi, nhưng mà nghĩ đến quần áo trên người mình bẩn thỉu, bộ trang phục này cũng vài ngày chưa từng được thay thế.

Đảo mắt nhìn quanh một lượt chiếc gương đồng ở một bên, thấy trên đỉnh đầu mình có dính mấy mẩu vụn bánh ngô kê, Đồng Nhạc Nhạc lập tức đưa tay chụp vài cái, hàng mi xinh đẹp kia lập tức cau lại gắt gao.

Đôi môi đỏ mọng trề ra, tràn đầy ảo não.

“Nha nha nha, hiện tại đáng vẻ này của mình xấu đến chết, không được, ta phải đi tắm rửa mới được!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa thì thào tự nói được, vừa chỉnh đốn lại trang phục, tính toán tắm rửa thay quần áo linh tinh các loại.

Chỉ là, khi nàng muốn chạy đi xách nước nóng vào tắm rửa thay quần áo, không ngờ lại đụng vào Lan Lăng Thiệu Giác đứng ở một bên.

“Ách, Vương Gia, thật xin lỗi thật xin lỗi, nô tài không phải cố ý!”

Vào lúc Đồng Nhạc Nhạc đụng phải Lan Lăng Thiệu Giác, thân thể lão đảo một cái, cơ hồ sẽ bắn ngược té trên mặt đất. May là Lan Lăng Thiệu Giác nhanh tay lẹ mắt kịp thời đỡ.

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc vội vàng giống như con quay , hắc mâu tuyệt đẹp kia của Lan Lăng Thiệu Giác đầu tiên là nhẹ nhàng lóe ra một cái. Sau đó, môi hồng cong lên , mở miệng cười khẽ nói.

“Tiểu Nhạc Tử, ngươi không nên lo lắng, hiện tại Hoàng thượng đang bàn bạc quốc sự cùng mấy vị đại thần! Hiện tại ngươi có chạy tới thì cũng không gặp được ngài. Lúc này , ngươi cần trước hết tỉnh táo thật tốt , mọi chuyện lo từng cái một, đừng lo lắng .”

Nghe được Lan Lăng Thiệu Giác nói lời này, Đồng Nhạc Nhạc mới từ từ tỉnh táo lại .

“A, thì ra là thế, ha ha, cơ mà tính tình nô tài, vừa lo lắng, liền đều không nghĩ tới gì nữa .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ảo não tự trách cười nói.

Lan Lăng Thiệu Giác nghe vậy, cũng là khe khẽ lắc đầu, mở miệng cười nói.

“Tiểu Nhạc Tử hiện tại ngươi mà quan tâm sẽ bị loạn thôi.”

“Quan tâm sẽ bị loạn! ?”

Nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác , Đồng Nhạc Nhạc chỉ là nhẹ nhàng thì thào một tiếng, cảm giác được Lan Lăng Thiệu Giác nói chính là ý này.

Nhưng mà, đối với Huyền Lăng Thương, làm thế nào nàng có thể không quan tâm đây! ?

Huyền Lăng Thương, là mối bận tâm lớn nhất đời này của nàng .

Cũng làm nàng mạo muội nguy hiểm lớn như vậy, là nguyên nhân lớn nhất để nàng nữ đóng giả nam trang ở lại bên cạnh Huyền Lăng Thương . . .

Nàng không nỡ rời khỏi Huyền Lăng Thương.

Cũng không rời khỏi hoàng cung nổi.

Có lẽ, từ lúc nàng đi tới triều đại xa lạ này, gặp được Huyền Lăng Thương thì nàng liền không nỡ rời khỏi hắn . . .

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ, nàng cũng không biết, Lan Lăng Thiệu Giác đứng ở trước người nàng, ánh mắt một mực rơi trên người nàng.

Khi thấy Đồng Nhạc Nhạc hình như nghĩ đến cái gì , một mực ngây người ra.

Chỉ là cái bụng kia cũng không ngừng “òng ọc òng ọc” vang lên không ngớt, vậy mà nàng vẫn còn hoàn toàn không biết.

Thấy vậy, Lan Lăng Thiệu Giác hé mở làn môi hồng, không nhịn được nhắc nhở .

“Tiểu Nhạc Tử, ngươi khẳng định đói bụng lắm rồi! ? Bồn vương để người ta chuẩn bị bữa trưa cho ngươi chứ! ?”

Nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác, Đồng Nhạc Nhạc hoàn toàn thức tỉnh, mới nhận thấy được, bụng của mình thật sự đang vang lên ‘òng ọc òng ọc’ không ngớt ! Âm lượng khá lớn, làm cho Đồng Nhạc Nhạc nghe được không nhịn nổi mà đưa tay che bụng, mặt mày đỏ bừng.

Sau khi hé mở làn môi hồng, hì hì cười khúc khích một tiếng , Đồng Nhạc Nhạc mới đưa tay gãi gãi gáy, cười nói.

“Đa tạ Tạ vương gia, nô tài thật đúng là đói bụng lắm.”

“Ừ, được rồi, Bồn vương đã cho người chuẩn bị ăn rồi, ngươi trước hết từ từ tắm rửa thay quần áo, bữa trưa sẽ tới nhanh chóng.”

Chứng kiến dáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc hì hì cười khúc khích, Lan Lăng Thiệu Giác chỉ là nhẹ nhàng mấp máy đôi môi đỏ mọng, lập tức xoay người rời đi.

Cho đến sau khi Lan Lăng Thiệu Giác rời khỏi doanh trướng , Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là hít hít cái mũi, chỉ cảm thấy hình như có luồng khí hôi hôi.

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sững sốt, lập tức vươn cánh tay ngửi ngửi, mới phát hiện, cái mùi hôi này là truyền đến từ trên người mình.

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc lập tức bí xị, mặt mày bi thảm.

“Nha nha nha, không trách được Lan Lăng Thiệu Giác liền đi nhanh như vậy, chẳng lẽ là ghét bỏ ta hôi người! ?”

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc khóc không ra nước mắt.

269. Chương 273: Chương 138-3 : Tiểu Nhạc Tử Chân Người Thật Nhỏ.

Nhưng mà, điều này cũng khó trách.

Coi như nàng mỗi ngày đều nhảy xuống sông bắt cá, thuận tiện tắm rửa luôn. Chỉ là y phục trên người bẩn thỉu, vài ngày cũng không thay đổi, không thối mới là lạ! Nàng cũng không phải Hương Hương Công Chúa (xem Hoàn Châu Cách Cách) !

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức vọt ra doanh trường, trên đường gặp bọn Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử, hàn huyên một hồi, Tiểu Lô Tử và Tiểu Quế Tử liền mang nước nóng đến doanh trường của Đồng Nhạc Nhạc.

Sau khi đưa bọn họ rời đi, Đồng Nhạc Nhạc lập tức tắm rửa.

Khi cả thân thể đều ngâm trong nước nóng, cảm giác thoải mái, khiến Đồng Nhạc Nhạc không nhịn thở phào một tiếng.

“Nha, thật là thoải mái a!”

Mấy ngày nay, ban ngày nàng đều nhảy xuống sông tắm rửa, chỉ là trời đã vào thu, nước sông hơi lạnh lạnh.

Vậy mới nói, tắm nước nóng là thoải mái nhất.

Nhưng mà trong lúc Đồng Nhạc Nhạc thoải mái thở phào, đột nhiên, một âm thanh cỏi mở như ánh mặt trời, lại từ bên ngoài doanh trường truyền đến.

“Tiểu Nhạc Tử, người ở bên trong sao !?”

Người chưa tới, đã nghe tiếng trước!

Cùng với âm thanh quen thuộc này, cửa màn che liền bị xốc lên.

Một đạo bóng dáng cao to màu lam, như hỏa tiễn bay vượt trùng dương tiến vào.

Khi thấy một đạo bóng dáng màu lam xông tới, nháy mắt tim Đồng Nhạc Nhạc muốn vọt khỏi lồng ngực.

Mất nhưng nhanh chóng nhìn qua y phục giắt trên bình phong, hiện tại nếu nàng đứng lên mặc quần áo, là không có khả năng.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức đưa tay, đem khăn lông giắt trên bồn tắm trải ở trên mặt nước, mà thân thể nàng cũng nhanh chóng ngụp xuống trong bồn tắm.

Sau khi nàng làm những việc này xong, Huyền Lăng Phong liền tiến vào.

Mặc dù cả người Đồng Nhạc Nhạc đều ngụp xuống nước, chỉ là còn có thể mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, tim không khỏi treo lên cao, trong lòng vô cùng phiền toái.

Cái... tên Huyền Lăng Phong này, như thế nào luôn chạy tới chỗ của nàng !?

Hắn tới thì tới đi! Như thế nào lại không nói một tiếng liền chạy vào !? Thực sự cho nơi này là nhà hắn sao !?

Mặc dù, trong thiên hạ mọi thứ đều của Huyền gia bọn hắn...

Liền lúc Đồng Nhạc Nhạc đang oán thăm trong lòng, chỉ nghe âm thanh của Huyền Lăng Phong, phút chốc từ bên cạnh bồn tắm của nàng truyền đến.

“Tiểu Nhạc Tử, ngươi ở đâu!? Như thế nào lại khuất dạng rồi!? Mới vừa rồi Bồn vương nghe nói, Tiểu Nhạc Tử vẫn còn ở bên trong nha!”

Huyền Lăng Phong thì ào ào nói, sau đó đi quanh doanh trường một vòng. Cuối cùng, liền không có âm thanh.

Thấy bên trong doanh trường im ắng, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vừa tò mò, lại vừa khó chịu.

Dù sao, nàng đã ở trong nước trong thời gian dài, lại nín thở tiếp, nàng sẽ thiếu dưỡng mà chết.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi từ từ nhô khuôn mặt nhỏ nhắn lên, sau đó từ trong nước lộ ra một cái đầu.

Khi khuôn mặt nhỏ nhắn rốt cục đã lộ ra mặt nước, Đồng Nhạc Nhạc lập tức hô hấp.

Chỉ là, nàng cũng không dám dùng sức hô hấp, chỉ sợ sẽ khiến Huyền Lăng Phong chú ý.

Cho nên, Đồng Nhạc Nhạc từ từ mở cái miệng nhỏ nhắn ra hô hấp, hiện tại Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy chính mình, phảng phất như một con cá thiếu không khí.

Tất cả chuyện này, toàn bộ đều do Huyền Lăng Phong!

Như thế nào hiện tại không có việc gì đều chạy tới chỗ nàng!?

Trước kia, hần siêu cấp chán ghét chính mình!

Liền lúc Đồng Nhạc Nhạc oán thăm trong lòng, cái đầu nhỏ ướt sũng từ từ đưa lên, mắt nhắm vừa chuyển, liền hướng bên ngoài doanh trường nhìn lại.

Này không nhìn thì tốt, vừa nhìn, mắt Đồng Nhạc Nhạc liền trợn ngược.

Chỉ thấy giờ phút này, Huyền Lăng Phong đang ngồi ở ghế bên kia, một tay đặt ở trên bàn, đang nhẹ nhàng gõ gõ mặt bàn.

Nhìn bộ dáng kia, hần hình như tính toán chờ nàng trở lại.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi âm thầm cắn cắn đầu lưỡi, trong lòng ảo não không thôi.

Cái tên Huyền Lăng Phong này, như thế nào hôm nay cái lại có kiên nhẫn như vậy!?

Bình thường hần không phải trái ngược như thế sao!?

Hiện tại, hần không lý khai, nàng nên làm cái gì bây giờ!?

Nàng cũng không thể cả ngày đều ở trong bồn tắm!?

Hơn nữa, nàng ngâm nước thời gian dài như vậy, chỉ cảm thấy nước trong bồn tắm, bắt đầu lạnh dần.

Giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ mong, Huyền Lăng Phong rời khỏi đây nhanh một chút.

Chỉ là, không như mong muốn!

Hôm nay, cũng không biết Huyền Lăng Phong lấy đâu ra kiên nhẫn, lại chờ trong thời gian một chung trà.

Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy nước bên trong bồn tắm, toàn bộ đều lạnh.

Cuối mùa thu, trời rất lạnh!

Sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc thấy ngứa mũi, không đợi nàng kịp phản ứng, liền lập tức đánh một hắt hơi, ‘Hắt xì’ một tiếng.

Mặc dù, tại một khắc cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc lập tức đưa tay che cái mũi, chỉ là, có lẽ tiếng vang cũng không nhỏ.

Đảo mắt nhìn quanh một lượt, thấy Huyền Lăng Phong hình như cũng nghe được, lập tức hướng tới nàng bên này nhìn.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, lập tức sợ đến mức tim treo lên cao thốt không thành lời.

Đầu nhỏ lập tức ngụp xuống nước, chỉ là kia một đôi mắt nhưng trợn to, qua khe hở của khăn lông trải trên bồn tắm len lén nhìn tình huống bên ngoài.

Chỉ thấy Huyền Lăng Phong đi quanh bên cạnh bồn tắm chỗ nàng, miệng nói lảm bảm.

“Di, như thế nào mới vừa rồi Bồn vương nghe được hình như bên này có người đánh hắt xì!? Chẳng lẽ là Bồn vương nghe lầm!? Ai..., Tiểu Nhạc Tử này, cũng không biết đi đâu, Bồn vương tính giữ lại hùng chương để ăn cùng hắc đây!”

Vừa nói dứt lời, Huyền Lăng Phong lảm bảm vài tiếng, liền lập tức xoay người rời khỏi.

Đợi bên ngoài hoàn toàn không có động tĩnh gì nữa, Đồng Nhạc Nhạc mới dè dặt lộ cái đầu nhỏ ướt sũng ra mặt nước.

Nhìn thấy màn che vẫn còn hơi rung động, Đồng Nhạc Nhạc khóc không ra nước mắt.

“A a a a, thì ra Huyền Lăng Phong đến, là tìm ta để cùng ăn hùng chương (tay gấu) ! Trời ạ! Ta lớn như vậy, còn không từng được ăn một miếng hùng chương nào đây!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Nhạc Nhạc đúng là khóc không ra nước mắt.

Nghĩ đến, hùng chương kia chính là của con Đại Hắc Hùng hôm đó công kích bọn họ.

Đại Hắc Hùng lớn như vậy, hùng chương mà ăn vào khẳng định cũng không tệ, đáng tiếc...

Chỉ là, khiến cho Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc chính là, Huyền Lăng Phong hiện tại biến hoá nhanh như vậy. Đối với nàng, hình như tốt hơn rất nhiều, điểm này nàng cảm giác được.

Nghĩ đến, trải qua mấy ngày nay đêm ngày chung sống, Huyền Lăng Phong đối với nàng đã không còn chán ghét, hiện tại, lại còn muốn cùng nàng ăn chung hùng chương!

Nếu như đổi là trước kia, tuyệt đối không có khả năng!

270. Chương 274: Chương 139-1 : Ăn Tay Gấu

Đồng Nhạc Nhạc vừa nghĩ, vừa cảm giác được sự đáng tiếc hết sức.

Đã chừng này tuổi đầu như vậy, vẫn còn chưa từng ăn tay gấu đấy! Thật sự là bỏ lỡ cơ hội!

Trong lòng không ngừng ảo não, Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng đứng lên, hỏa tốc mặc y phục.

Dù sao, ở trong doanh trướng này, không hề có cửa gỗ khóa, nhưng những người khác sẽ không trực tiếp đi vào. Chỉ có Huyền Lăng Phong, hẳn là người hết sức hấp tấp, chừng chờ một lát hẳn lại xông vào nữa, khi đó sẽ không tốt!

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghĩ vậy, không được một lúc, trang phục đã mặc xong rồi.

Khi Đồng Nhạc Nhạc đứng ở gương đồng để chỉnh lý dung nhan, Lan Lăng Thiệu Giác đã cho người mang thức ăn được chuẩn bị xong đến.

Đồng Nhạc Nhạc để cho người đưa thức ăn vào, sau khi đa tạ, liền khiến cho bọn họ đi ra ngoài.

Cúi đầu nhìn một bàn đầy thức ăn, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy bụng kêu lên thật là lớn.

Cả bàn đầy thức ăn, nhưng chỉ có một canh một mặn, chỉ là, vài ngày đều ăn thịt nướng, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy cả người có chút nóng, vừa lúc có canh uống, có thể làm sạch dạ dày.

Nghĩ lại, đây chắc là chủ ý của Lan Lăng Thiệu Giác đi!?

Dù sao, từ trước đến giờ Lan Lăng Thiệu Giác đều là một người vô cùng tỉ mỉ....

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nhớ lại khoảng thời gian trước, đột nhiên, một mùi hương nồng đậm, phất chốc từ bên ngoài nhẹ nhàng bay vào.

Người thấy được mùi thơm ngào ngạt, làm cho người ta thèm nhỏ dãi, Đồng Nhạc Nhạc theo bản năng hít cái mũi, bộ dạng kia, thật giống một con cún nhỏ vô cùng dễ thương, khiến cho người ta nhịn không được bật cười.

” Ha ha ha ha ha ha, như thế nào!? Thơm quá đi!? Nhìn bộ dáng thèm ăn của người kia! ”

Nghe được tiếng cười to cỏi mở kia, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc vô cùng sững sốt, lập tức nhìn về hướng âm thanh đó phát ra.

Chỉ thấy, tại cửa doanh trường, Huyền Lăng Phong không biết từ khi nào đã xốc màn đi vào.

Hơn nữa, trên tay hắn còn cầm một cái khay nhỏ, trên cái khay vẫn còn đặt vật gì đó, mới vừa rồi, hương thơm mê người đó, chính là từ cái khay trên tay hắn bay tới.

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sững sốt, lập tức, nhanh chóng từ trên ghế đứng lên, mặt mày kinh ngạc.

” Thập Tam gia, người như thế nào lại... Ặc, đến đây!? ”

Huyền Lăng Phong vừa rồi mới rời khỏi đi, còn không đến một khắc đấy! Hắn lại đến doanh trường này nữa, cũng không biết có phải chăng là hắn quá rảnh rồi không có chuyện làm hay không.

May mà nàng sớm có phòng bị, vừa mới thật nhanh mặc trang phục xong, bằng không, còn không biết phải làm cái gì bây giờ!?

Trong lúc, lòng Đồng Nhạc Nhạc nhớ lại quá khứ, Huyền Lăng Phong đã nhanh chóng bước tới, đầu tiên là đặt nhẹ nhàng khay thức ăn cầm trên tay xuống bàn, rồi mới nhếch miệng cười nói.

” Mới vừa rồi, Bồn vương đến tìm ngươi, lại không tìm thấy. Sau khi trở về, lại người ta nói người đã quay lại, chính lúc đang dùng cơm đấy! Cho nên liền đi tới! Người nhìn, đây là cái gì!? ”

Huyền Lăng Phong vừa nói, vừa làm như đang hiến vật quý, đẩy đẩy cái khay nhỏ trên bàn đến trước mặt Đồng Nhạc Nhạc.

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, lập tức cúi đầu nhìn kỹ.

Chỉ thấy, từ trên bàn thức ăn trước mặt, đầy đủ sắc hương vị. Nhưng mà cũng không biết là thịt gì, chỉ cảm thấy hình như rất giống... Tay gấu!?

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức biết cái thứ đó rốt cuộc là gì.

Dù sao, chưa từng ăn thịt heo, cũng đã thấy heo chạy.

Hơn nữa vừa rồi Huyền Lăng Phong cũng nói qua, là tính toán muốn tìm nàng cùng ăn tay gấu! Không nghĩ tới, hắn một mực nhớ chuyện này!

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hơi kinh ngạc.

Không nghĩ tới, cái tên Huyền Lăng Phong này đối với mình tốt như vậy.

Tay gấu vô cùng trân quý, lại chia sẻ cùng một tiểu nô tài như nàng ...

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc, lại nhìn thấy khuôn mặt tuần tú tràn đầy chờ mong của Huyền Lăng Phong. Nàng hé mở môi hồng, không khỏi khẽ lắc đầu, làm ra vẻ nghi hoặc hỏi.

” Thập Tam gia, cái này rốt cuộc là vật gì vậy!? Thơm quá đây! Hình như rất ngon miệng! ”

Nghe được lời của Đồng Nhạc Nhạc, lại nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy thèm ăn của nàng, Huyền Lăng Phong lập tức chớp chớp hàng mi thanh tú ngồi ngồi, tràn đầy đắc ý cười nói.

” Cái này chính là tay gấu, không chỉ có hương, hơn nữa phi thường trân quý! ”

Thấy Huyền Lăng Phong mang bộ dáng đắc ý, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cảm thấy buồn cười.

Thật sự là tính cách tiểu hài tử, trong lòng có cái gì, đều vô cùng nhuần nhuyễn biểu lộ trên gương mặt hân. Trong lòng có cảm giác vô cùng buồn cười, Đồng Nhạc Nhạc khoe miệng cong lên một cái, làm ra dáng vẻ vô cùng kinh ngạc, hồ nhỏ.

” Thì ra là tay gấu a! Không trách được nô tài chưa từng gặp qua! ”

Thấy Đồng Nhạc Nhạc vẽ mặt giật mình, vẽ mặt tự hào của Huyền Lăng Phong càng thêm ra vẻ.

Đắc ý khá lâu, Huyền Lăng Phong mới nghĩ đến cái gì đó, lập tức mở miệng.

” Được rồi, người không phải còn chưa ăn cơm sao? Vừa lúc bữa vương cũng đói, chúng ta mau ăn một chút đi! Bằng không tay gấu lạnh rồi liền không thể ăn! ”

Huyền Lăng Phong vừa nói, một bên phối hợp vén vạt áo lên, liền ngồi đối diện Đồng Nhạc Nhạc.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, cũng không để ý.

Nghĩ đến mấy ngày nay, bọn họ mỗi ngày sớm chiều gặp mặt, lại ở cùng trong hang động, đã không có thân phận địa vị hay tôn ti khác biệt, làm chuyện gì, cũng tùy ý hơn trước.

Trong lòng nhớ lại, Đồng Nhạc Nhạc cũng không khách khí, ngồi đối diện Huyền Lăng Phong, sau đó cầm lấy đĩa, bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Tay gấu này, nàng có lẽ là lần đầu tiên được ăn.

Chỉ cảm thấy thịt rất ngon, còn lưu mùi thơm ở trong miệng, khiến cho Đồng Nhạc Nhạc ăn không ngừng được.

Huyền Lăng Phong thấy Đồng Nhạc Nhạc ăn vui vẻ, chỉ thuận miệng ăn hai miếng, còn lại, tất cả đều rơi vào bụng nhỏ của Đồng Nhạc Nhạc.

Nếu như trong dĩ vãng, Huyền Lăng Phong tuyệt đối sẽ không làm vậy.

Dù sao, thứ hân thích ăn nhất, chính là tay gấu này.

Chỉ là không biết tại sao, khi thấy tiểu thái giám trước mặt ăn nhiệt tình như vậy, hân lại cảm thấy phi thường mỹ mãn và hưởng thụ.

Đối với tâm tư của Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc không hề biết.

Giờ phút này, nàng chỉ là vô cùng đói bụng.

Miệng càng không nhàn rồi, không được bao lâu, khay thức ăn trên bàn tất cả đều nằm trong bụng nàng.

Cảm thấy được bụng của mình vô cùng tròn trịa, phẳng phất như nữ nhân mang thai ba bốn tháng, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy mỹ mãn đưa tay vuốt bụng tròn trịa, cuối cùng không nhịn được đánh ợ một cái.

Bộ dáng kia, giống như một tiểu miêu được ăn uống no đủ lại lười biếng, rất là dễ thương.

Cũng khiến cho Huyền Lăng Phong thấy, không nhịn được cười nhạo nói.

” Không nghĩ người nhỏ con, lại có thể ăn nhiều như vậy! ”

Nghe được Huyền Lăng Phong nói lời này, Đồng Nhạc Nhạc mới nghĩ đến, mới vừa rồi cơ hồ tất cả thức ăn đều bị mình ăn tươi nuốt sống, Huyền Lăng Phong chỉ ăn vài miếng đấy!

271. Chương 275: Chương 139-2 : Ăn Tay Gấu

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được le lưỡi, trên mặt có hơi ngượng ngùng

” Không, mới vừa rồi là nô tài qua đói, Thập Tam gia người cũng ăn vài miếng đó! Nếu không để nô tài đi lấy mấy món đồ ăn cho Thập Tam gia !? ”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, liền tính đi ra ngoài.

Huyền Lăng Phong thấy vậy, lập tức mở miệng nói.

” Không cần, Bốn Vương cũng không đói. Hiện tại người đã ăn no, bốn vương mang người đi một chỗ rất hay!?”

” Chỗ rất hay ”

Nghe được lời của Huyền Lăng Phong nói, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức mở miệng hỏi lại.

” Thập Tam gia, là chỗ nào hay vậy!?”

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nghi hoặc của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong cố ý úp mở, nói chuyện vô cùng thần bí.

” Không nói trước cho người, đến nơi rồi người sẽ biết, đi thôi! ”

Huyền Lăng Phong vừa nói dứt lời, liền nhanh chân xung phong đi trước.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, mặc dù một bụng nghi hoặc, vẫn nhanh nhẹn theo sát phía sau.

.....

Nửa canh giờ sau, Đồng Nhạc Nhạc đứng trên giữa sườn núi, nhìn cảnh vật trước mắt, mắt nhưng trợn lên một cái, cả người đều ngây dại.

Hé mở làn môi hồng, không nhin được giật mình la lớn.

” Oa, nơi này là... Ôn tuyền!?”

Đồng Nhạc Nhạc giật mình la lên, mắt nhưng trợn tròn cực to, chính là biểu hiện nàng vô cùng rung động Bởi vì nàng căn bản không ngờ tới, ở chỗ này sẽ có ôn tuyền (suối nước nóng).

Hơn nữa, ôn tuyền này, hoàn toàn khác với ôn tuyền bên trong hoàng cung . Nơi này toàn bộ là thiên nhiên, diện tích còn không hề nhỏ.

Đưa mắt nhìn khắp một lượt, muôn hoa tươi thắm, cổ thụ trăm năm ở xung quanh, đã bảo vệ vô cùng tốt ôn tuyền này.

Ánh mặt trời chiếu sáng, thẳng tắp rơi vào sóng nước lăn tăn, phảng phất như phủ trên ôn tuyền này một lớp hạt vàng mịn màng, rất là chói mắt.

Gió mát hiu hiu, thổi qua ngọn cây làm phát ra âm thanh sần sật, sần sật không ngừng

Thỉnh thoảng, còn mấy con chim nào đó líu ríu bay qua, mang đến vô số sức sống!

Trên bề mặt ôn tuyền, khói tỏa mê ly, khiến cho bốn phía tăng thêm vài phần kiêu diễm.

Chỗ này, thật sự rất đẹp, giống như tiên cảnh giữa chốn trần gian, làm cho người ta vừa gặp đã yêu!

Trong thời gian Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc, vui sướng nhìn ôn tuyền, càng không che dấu chút nào mà biểu lộ điều đó lên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn.

Nhìn bộ dạng Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy hoa hỉ kích động, Huyền Lăng Phong không khỏi cong môi cười sung sướng, mở miệng nói.

” Như thế nào!? Nơi này rất tuyệt đi! Hơn nữa... ôn tuyền này, bình thường ngoại trừ... bốn vương ra, không cho hoàng huynh cho phép, những người khác liền không thể tiến vào, cho nên sẽ không có người quấy rầy.”

Nghe được Huyền Lăng Phong nói, Đồng Nhạc Nhạc lập tức gật đầu đồng ý.

” Ừ, thật tốt!”

Nghĩ đến, nàng đã rất lâu không có ngâm trong ôn tuyền đấy!

Đặc biệt mấy ngày nay tại sơn động đó, nàng mệt mỏi muốn chết rồi.

Giờ phút này, thấy sóng nước ôn tuyền lặn tẩn, thật sự là hận không thể liều lĩnh nhảy vào bơi một phen, thư giãn thật tốt xua tan mệt nhọc.

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc nhớ lại, Huyền Lăng Phong đứng một bên thấy vậy, phảng phất đoán được tâm tư của Đồng Nhạc Nhạc, mở miệng nói.

” Nếu như muốn ngâm, như vậy liền đi xuống đi! Dù sao nơi này trừ bốn vương ở đây, liền không có những người khác! ”

Huyền Lăng Phong vừa nói dứt lời, cũng không chờ Đồng Nhạc Nhạc lên tiếng, phối hợp đi tới ôn tuyền, bắt đầu cởi quần áo- thất lừng.

Nhìn thấy Huyền Lăng Phong không thèm quan tâm mà cởi y phục, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi buồn bực.

Tuy nói, nàng thật nghĩ muốn ngâm ôn tuyền, chỉ là có Huyền Lăng Phong ở đây, nàng sao dám cởi quần áo mà ngâm trong ôn tuyền!?

Có lẽ, nàng sẽ chờ đến buổi tối rồi quay trở lại!?

Huyền Lăng Phong không phải đã nói rồi sao!? Nơi này trừ được Huyền Lăng Phong cho phép, những người khác đều không cho vào.

Hơn nữa sau khi nàng tới đây, cũng không thấy bên ngoài có người trông nom, nghĩ đến tất cả mọi người biết chuyện này, cũng không dám bước tới đây.

Như vậy, nàng cứ chờ tới tối rồi đến, là tuyệt nhất.

Liền trong lúc Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ, bên này Huyền Lăng Phong, đã cởi hết y phục trên người bao gồm cả quần , lộ ra dáng người cao lớn của hắn.

Ánh mặt trời sáng lạn, thẳng tắp rơi xuống, soi cả ôn tuyền sáng trưng.

Sóng nước lặn tẩn, ánh vàng lấp lánh, chỉ thấy một thiếu niên tuấn tú đứng bên bờ nước.

Ánh nắng mặt trời, dòng nước chảy không cố định, đã phác họa vô cùng nhuần nhuyễn dáng người của thiếu niên cao lớn kia .

Tóc đen mềm như thác, nước da màu đồng, lưng dài vai rộng, cơ bắp vạm vỡ, hai chân thẳng tắp....

Còn cả đôi mông rất vểnh kia nữa { mặc dù là sắc nữ nhưng mà ta, không khẳng định câu đó miêu tả đúng thứ mà ta tưởng tượng, cho nên, nàng giúp ta đi }

Không thể không nói, thiếu niên này, không chỉ lớn lên có bộ dáng đẹp mắt, coi nhưng là dáng người, đều là hình mẫu hoàn hảo, làm cho người ta nhìn đều không rời mắt nổi .

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc cảm thán, cũng không hề biết, ánh mắt của mình, vừa lúc không kiêng kỵ rơi trên người Huyền Lăng Phong.

Bên kia Huyền Lăng Phong đã cởi xong trang phục cuối cùng, đột nhiên cảm thấy phía sau có một đạo ánh mắt nóng rực rơi trên người hắn.

Nhận thấy điểm này, Huyền Lăng Phong không nhịn được quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy ánh nhìn không chớp của Đồng Nhạc Nhạc, chính xác rơi trên người hắn.

Nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp, hắc bạch phân minh kia, không hề chớp mắt nhìn thẳng vào người mình, tâm Huyền Lăng Phong lập tức ‘keng’ một tiếng, hình như trong lòng có chút bồn chồn, giống như bị người gõ vang vài tiếng.

‘ Bang bang bang ’ tiếng tim đập nhanh như vậy.

Máu trong người hắn như sôi sục, không ngừng sôi sục....

Huyền Lăng Phong không biết tại sao mình lại như vậy!? Tại sao mỗi lần đối diện với tiểu thái giám này, hắn luôn căng thẳng quá chừng!?

Hiện tại, càng có cảm giác tay chân luống cuống.

Nếu như là trước kia, hẳn tuyệt đối sẽ không như vậy, không phải sao!?

Trong lòng nghi hoặc cùng buồn bực căng thẳng, Huyền Lăng Phong nghĩ sao cũng không thấu, chỉ muốn tách rời khỏi ánh mắt nóng rực của tiểu thái giám kia. Cuối cùng, càng không hề nghĩ ngợi, liền ‘bùm’ một tiếng, nhảy vào ôn tuyền.

Nhảy vào ôn tuyền, Huyền Lăng Phong ở trong ôn tuyền càng hung hăng vùng vẫy

Bởi vì hắn cảm giác được, chỉ cần trút hết tâm sự ra ngoài, trong lòng cũng không còn suy nghĩ miên man nữa...

Đối với tâm tư của Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc một chút cũng không biết.

272. Chương 276: Chương 139-3 : Ăn Tay Gấu

Vào lúc này, sau khi nhìn thấy Huyền Lăng Phong nhảy vào trong ôn tuyền, nàng liền tìm một chỗ tương đối bằng phẳng, sau đó cởi giày, dứng bàn chân nhỏ nhắn vào trong nước.

Hiện tại, nàng không thể ngâm mình trong ôn tuyền, nhưng mà ngâm chân vẫn có thể.

Trong lòng nghĩ thế, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy nước suối ấm áp đang bao quanh bàn chân, cảm giác thật thoải mái, làm cho nàng không nhịn được mà thở phào một tiếng.

Đôi mắt híp lại, khóe miệng cười cười, từ từ nhìn cảnh sắc trên trời.

Bây giờ là cuối thu, trời âm trắng.

Bốn phía là những cây cổ thụ trăm năm cao chọc trời, lá đã dần ngả vàng.

Cách đó không xa là hàng cây phong nhuộm một màu đỏ, làn gió thu nhẹ nhàng thổi qua, phàn phất như ngọn lửa đang cháy, thật xinh đẹp.

Phong cảnh đẹp như thế, làm cho người ta muốn hưởng thụ.

Tâm tình vui vẻ, Đồng Nhạc Nhạc có chút buồn ngủ.

Nhưng vào lúc này, nàng cảm thấy chân mình giống như bị lôi kéo, ngay sau đó, cả người nàng bị kéo vào trong ôn tuyền.

Đối với chuyện bất thành linh như vậy, làm cho nàng không kịp đề phòng.

Chỉ cảm thấy thân thể rơi vào trong nước, làm cho nàng mở to mắt, không nhịn được hét lên:

“aaaa”

Đồng Nhạc Nhạc hét lên, sau đó uống vài ngụm nước ôn tuyền.

“Khụ ..khụ...khụ..”

Uống phải mấy ngụm nước khiến cho nàng không ngừng ho khan.

Nhìn quanh một lượt, nhìn thấy kẻ đầu sỏ gây nên, giờ phút này đang cười khoái chí.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc cau mày, không hề nghĩ ngợi liền mở miệng quát:

“Thập Tam gia, ngươi làm trò gì vậy?”

“Bổn vương làm gì? Bổn vương mang ngươi tới ngâm ôn tuyền, vì sao lại ngồi đây? Ngươi là muốn phụ ý tốt của Bổn vương phải không?”

“Cái này...”

Nghe Huyền Lăng Phong nói vậy, Đồng Nhạc Nhạc không biết nói gì.

Bởi vì nàng biết Huyền Lăng Phong vì muốn tốt cho nàng, mới mang nàng tới ngâm ôn tuyền, nhưng mà thân phận của nàng...

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không biết nói gì.

Đối với sự im lặng của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong thấy nàng không nói gì không khỏi khoanh tay trước ngực, nháy nháy mắt mở miệng nói:

“Không nói được sao? Như vậy, chúng ta có nên ngâm ôn tuyền một phen? Còn nữa, bộ quần áo này của người cũng cởi ra đi, dù sao cũng ướt rồi!”

Huyền Lăng Phong vừa nói vừa vươn tay hướng tới người nàng.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, liền sợ hãi.

Đôi mắt trợn lên, lập tức hét lên:

“Thập Tam gia, nô tài mới không cởi quần áo!”

“Ách ”

Nghe Đồng Nhạc Nhạc nói vậy, lại thấy nàng hay tay vòng trước ngực, đôi mắt hung trợn lên, ánh mắt nhìn về phía hắn, giống như phòng sói, Huyền Lăng Phong thấy thật chướng mắt.

Hắn hiềm khi có được ý tốt mang tiểu Thái giám tới ngâm ôn tuyền, nếu đổi thành người khác, làm gì được như vậy.

Mà tên Tiểu Thái giám này, thật không biết tốt xấu. Hắn đường đường là một vương gia có địa vị, lại cởi quần áo giúp ột người địa vị thấp, mà nàng lại làm ra bộ dạng như vậy, giống như hắn là một tên lưu manh vậy.

Thấy vậy, đôi mày Huyền Lăng Phong cau lại, có chút nổi giận.

Hơn nữa, với tính cách của Huyền Lăng Phong, nếu nàng đã không muốn hắn càng phải làm được.

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong hừ một tiếng, mở miệng nói:

“Bốn vương sẽ cởi!”

Vừa dứt lời, tay Huyền Lăng Phong đã vươn tới áo Đồng Nhạc Nhạc.

Mắt thấy y phục của mình sẽ bị Huyền Lăng Phong cởi ra, Đồng Nhạc Nhạc sợ tới mức tim muốn văng ra khỏi lồng ngực.

Đôi mắt trợn lên, đại não nhất thời trống rỗng.

Trong lòng lo lắng sợ hãi, vì không để cho Huyền Lăng Phong cởi y phục của mình, Đồng Nhạc Nhạc không hề nghĩ ngợi liền đưa tay lên, hung hăng đánh xuống.

Chỉ nghe thấy “Bốp” một tiếng, cả thế giới im lặng.

Huyền Lăng Phong trở mắt nhìn, gương mặt không dám tin, vốn gương mặt trắng như tuyết lại hiện lên dấu năm ngón tay, Đồng Nhạc Nhạc cũng sợ ngây người.

Chỉ cảm thấy bàn tay nóng rát, nhất thời không biết làm như thế nào.

Dù sao một cái tát này ngay cả nàng cũng không ngờ đến.

Nàng chỉ không muốn bị Huyền Lăng Phong cởi y phục của mình mà thôi.

Nhưng mà hiện tại, thấy vẻ mặt không dám tin của Huyền Lăng Phong, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi áy náy.

Bởi vì nàng biết Huyền Lăng Phong có ý tốt mang nàng tới đây, hơn nữa hành động vừa nãy là đang đùa giỡn với nàng.

Nhưng mà nàng lại...

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lo lắng bất an.

Ánh mắt đầy căng thẳng ảo não.

Cuối cùng mở miệng nói lời xin lỗi liền leo lên bờ, vội vàng rời khỏi đó.

Vì lúc này nàng không biết phải đối mặt như thế nào với Huyền Lăng Phong .

Đối với hành động chạy trốn chết của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong vẫn ở trong ôn tuyền, thật lâu mới hồi phục tinh thần.

Nhìn bóng dáng chạy trốn chết kia, còn cảm giác nóng rát trên má, Huyền Lăng Phong không khỏi đưa tay đụng nhẹ một cái.

Chỉ cảm thấy gương mặt như bị kim châm, đau không chịu được.

“A, đúng là đau thật!”

Huyền Lăng Phong không nhận được hô một tiếng.

Không biết tại sao, bị người khác tát một cái, nhưng hấn một chút tức giận cũng không có.

Nhớ lại lúc này xảy ra chuyện gì, đôi mày đẹp không khỏi cau lại.

Môi đỏ mở ra, thì thào nói:

“Vừa rồi chẳng lẽ Bồn vương quá phận?”

Dù sao thân thể thái giám cùng nam nhân bình thường không giống nhau.

Chẳng lẽ tên tiểu Thái giám là ngưng ngừng xấu hổ, nên mới đánh hấn?

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong không khỏi ảo não về hành động của mình.

Tại sao hấn lại quên mất điểm này.

Nếu như tiểu Thái giám giận hấn phải làm sao bây giờ?

.....

Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng chạy về doanh trướng của mình, lập tức thay trang phục ẩm ướt, sau đó nằm đơ ra trên giường.

Nghĩ tới chuyện vừa xảy ra bên trong ôn tuyền, Đồng Nhạc Nhạc không nhận được ảo não không biết làm sao.

Trời ạ!

Nàng tát Huyền Lăng Phong một cái. Dựa theo tính cách của hấn, nhất định sẽ rất tức giận.

Thật vất vả quan hệ hai người mới tốt lên một chút, giờ lại phát sinh chuyện như vậy, haiz, hiện tại nàng phải làm gì mới tốt đây?

Trong lòng không ngừng suy nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc vừa cắn góc chăn, vừa suy nghĩ rất lâu.

Cuối cùng, sau một hồi suy nghĩ, chợt cảm thấy buồn ngủ, bất tri bất giác chìm vào mộng đẹp.

273. Chương 277: Chương 140 - 1 : Ôn Tuyền Kinh Hồn

Ban đêm!

Trong lúc chưa tỉnh ngủ, Đồng Nhạc Nhạc mới biết không ngờ mình ngủ thẳng đến nửa đêm, ngay cả cơm tối cũng chưa ăn.

Vuốt vuốt đôi mắt nhập nhèm, Đồng Nhạc Nhạc nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chỉ thấy ánh trăng vàng ươm như tơ, lấp lánh ánh sao, như giao nhau với ánh lửa bên ngoài, hết sức mê người.

Ngủ cả ngày, nàng cảm thấy hơi ê ẩm.

Đột nhiên nhớ tới ôn tuyền ban ngày Huyền Lăng Phong dẫn đi, liền muốn đi ngâm ôn tuyền.

Nhớ lại ôn tuyền đó, dù sao cũng không có người tự ý đi vào, chính mình lặng lẽ đi vào, chắc sẽ không bị ai phát hiện.

Đồng Nhạc Nhạc nàng là người nghĩ gì làm vậy.

Hạ quyết tâm, Đồng Nhạc Nhạc lập tức sửa sang trang phục, liền đi theo con đường ban ngày đã đi, tới ôn tuyền giữa sườn núi.

Quả nhiên đúng như Huyền Lăng Phong nói, ôn tuyền không có ai canh gác, bốn phía hoang tàn vắng vẻ.

Giờ này đã khuya.

Trời cao trăng sáng, những ngôi sao nhạt nhòa, ánh trăng êm dịu, như tấm lụa mỏng nhẹ nhàng chiếu xuống, bao phủ cả vùng đất lớn.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, mang theo cảm giác lạnh lạnh.

Nhưng mà bên trong ôn tuyền, bốn bề ẩm áp, làm cho người ta không cảm giác được chút lạnh buốt nào.

Hơi nước lượn lờ quanh hồ, sóng nước lăn tăn, mê người như vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy hết sức đáng tiếc.

“Nơi tốt như vậy mà lại nằm ở chỗ hoang vu thế này, thật sự đáng tiếc, bất quá... hì hì...”

Đối với nàng mà nói, như vậy cũng đã tốt lắm rồi.

Nơi này không có ai, nàng không cần kiêng nể gì, muốn làm gì thì làm.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở đai lưng, cởi hết y phục.

Khi quần áo đã cởi hết, Đồng Nhạc Nhạc thở dài một hơi.

Cúi đầu nhìn ngực mình, nàng không khỏi cau mày một cái.

Đưa tay vuốt vuốt, môi đỏ mở ra, có chút bất đắc dĩ.

“Haiz, để cho các người ủy khuất như vậy, thật sự xin lỗi...”

(chết cười Nhạc Nhạc ngốc!)

Vóc người tốt như vậy, chỉ có thể giấu bên trong mảnh vải, thật sự rất ủy khuất.

Nhưng mà nàng không còn cách nào khác.

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, Đồng Nhạc Nhạc đưa tay, rút xuống dây buộc tóc.

Ngay lập tức, mái tóc ba ngàn sợi dài xuống tận hông xõa ra phía sau.

Nhẹ nhàng lắc lư mái tóc, lúc này , Đồng Nhạc Nhạc mới từ từ bước xuống ôn tuyền.

Khi cả thân thể nàng ngập sâu trong ôn tuyền, mới cảm giác được cả người như được bao quanh bởi con suối ẩm áp, thoải mái, làm cho khuôn mặt hết sức thỏa mãn, khóe miệng không khỏi cong lên một cái.

Một bên đưa tay khỏa nước, mặt nước vốn đang lăn tăn bởi vì động tác của mình mà gợn sóng, làm cho nàng không nhịn được mà cười khanh khách.

“Thật thoải mái, nếu mỗi ngày được ngâm ôn tuyền, thật tốt biết bao!”

Thật tiếc, hai ngày nữa bọn họ sẽ hồi cung.

Lần này bởi chuyện bọn họ mất tích, Huyền Lăng Thương hết sức lo lắng, vì tìm kiếm bọn họ mà mất hết tâm tư sẵn thú.

Nghĩ đến đây, bởi vì chuyện của bọn họ, chắc mọi người sẽ thất vọng với hội săn thú lần này lắm đây!

Còn cả Huyền Lăng Phong nữa...

Không biết chuyện ban ngày, có phải bây giờ hẳn đang tức giận, không để ý tới nàng nữa.

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc hết sức phiền lòng.

Dù sao, bây giờ có nghĩ gì cũng vô ích, không phải hay sao?

Đồng Nhạc Nhạc lắc đầu, quăng hết tất cả phiền não.

Trời cao trăng sáng, những ngôi sao lấp lánh, mặt nước lặn tằm, hơi nước bốc mây bốn phía, khung cảnh đẹp như vậy, cũng không nên uống phí.

Nghĩ tới chuyện này Đồng Nhạc Nhạc chính là cao thủ.

Cho nên nàng không ngừng bơi qua bơi lại giữa ôn tuyền.

Lúc bơi tự do lúc bơi ếch, Đồng Nhạc Nhạc tự do tự tại, không biết chính mình bơi bao lâu, cho đến khi tiêu hao hết sức lực mới ngừng lại, sau đó dựa vào bờ nghỉ ngơi.

Đang tính toán nghỉ ngơi một chút rồi trở về đi ngủ.

Dù sao bây giờ cũng không còn sớm.

Đột nhiên nghe thấy đằng sau có tiếng động.

Hình như có cái gì rơi xuống nước, hơn nữa còn bơi lại phía nàng.

Đồng Nhạc Nhạc sững sốt, đầy nghi hoặc.

Ban đêm khuya khoắt, trừ nàng ra, cũng không có ai khác. Vậy tiếng động vừa rồi là có chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ là rắn độc thú dữ, cũng muốn ngấm ôn tuyền.

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc tự bổ sung thêm hình ảnh minh họa.

Nếu là một con cạp hoặc một con gấu đen, đang thông dong ngấm mình trong đó, nghĩ kiểu gì cũng thấy buồn cười.

Cho nên, khỏe miệng nàng vừa kéo, lập tức lắc đầu, thật khó xảy ra.

Mình thật ngốc, những loại động vật này sao có thể đi ngấm ôn tuyền, là chính mình suy nghĩ quá nhiều.

Nếu như không phải...rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Trong lòng suy đoán, mắt nhưng không khỏi quét quanh bốn phía, nhìn nơi âm thanh phát lại.

Nhưng mà ôn tuyền tuy lớn, nhưng có nhiều chỗ có tảng đá lớn che khuất.

Nơi vừa phát ra tiếng, đang bị một tảng đá lớn che lại, làm cho nàng không nhìn được gì.

Dù hiểu kì, nhưng mà, Đồng Nhạc Nhạc lại là một người cẩn thận.

Đầu tiên bơi tới đó, từ từ ngẩng đầu, nhìn về nơi phát ra tiếng động.

Chỉ thấy tảng đá nổi trên mặt nước, có một ánh sáng chiếu đến, có thể nhìn thấy tình huống bên đó.

Rốt cuộc dưới nước có gì, thì lại không thấy được.

Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc không chịu được mới len lén nhìn phía sau tảng đá.

Nếu như là rắn độc thú dữ, nàng lập tức xoay người bỏ chạy. (Còn hơn cả độc xà mãnh thú đẩy chớ, kaka, đợi tiếp chiêu đề!!!)

Sự tò mò căng thẳng hiện lên trong mắt, gắt gao nhìn chằm chằm vào mặt nước cách đó không xa.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên nghe thấy một tiếng “Roạt”, cách đó không xa, một thân hình mạnh mẽ nổi lên khỏi mặt nước.

Ánh trăng mê người, ánh sao nhạt nhòa, cả ôn tuyến như tiêm nhiễm ánh sáng mê hoặc.

Chỉ thấy một nam nhân mạnh mẽ, giờ phút này như rồng lượn, nổi lên khỏi mặt nước.

Hơi nước mê ly, bọt nước văng khắp nơi, bao vây quanh người nam nhân.

Ánh trăng chiếu xuống, phác họa rõ ràng dáng người mạnh mẽ của nam nhân.

274. Chương 278: Chương 140-2 : Ôn Tuyền Kinh Hồn

Nước da đồng hun, lưng dài vai rộng, dáng người tam giác, cơ bắp cuộn cuộn rõ ràng, phảng phất như ẩn chứa lực lượng vô hạn...

Mái tóc dài đen nhánh kia, giờ phút này đang dán sát vào sau lưng nam nhân. Trên làn da của hắn cũng có không ít bọt nước lặn xuống, làm cho nam nhân trông càng gợi cảm ...

Nhưng mà, thu hút cái nhìn của người ta nhất, có lẽ là vẻ đẹp mê hoặc kia của nam nhân được ánh trăng phụ trợ , nên trông càng gợi cảm !

Mây kiếm xé đến tóc mai, sống mũi cao thẳng tắp giống như điêu khắc, môi mỏng nhẹ nhàng nhếch lên, khiến người ta cảm giác được một loại lạnh lùng khắc nghiệt cao ngạo.

Mê người nhất, là đôi huyết mâu kia, dưới ánh trăng càng phát ra sâu thẳm!

Phảng phất mang theo ma lực làm mê hoặc tâm trí người ta, làm cho người ta vừa nhìn, cũng không rời nổi con mắt nữa !

Mà người này, không phải ai khác, là vị đế vương cao cao tại thượng của Linh Nhạc Quốc, Huyền Lăng Thương !???

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi giật mình một cái, trợn ngược đôi mắt, tràn đầy kinh ngạc.

Trời ạ!

Như thế nào là Huyền Lăng Thương !?

Lúc này, Huyền Lăng Thương không phải hắn là đang ngủ sao !? Tại sao lúc này hắn lại ở chỗ này !?

Liền lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật mình, Huyền Lăng Thương ở bên kia, phảng phất như đã nhận ra cái gì, đột nhiên từ từ quay đầu, nhìn về hướng nàng bên này .

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến lập tức rút đầu nhỏ của mình lại, chỉ cảm thấy trái tim, cơ hồ muốn vọt ra từ trong cổ họng.

Trời ạ!

Lúc này, nàng là hoàn toàn không thể bị Huyền Lăng Thương phát hiện!

Phải biết rằng, hiện tại nàng chính là toàn thân xích lôa, nếu như bị Huyền Lăng Thương bắt gặp, hậu quả, thiết tưởng không chịu nổi...

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức trốn sau tảng đá lớn, trong lòng không ngừng chờ mong, Huyền Lăng Thương tắm ôn tuyến xong, rồi nhanh chóng trở về.

Dù sao, nàng cũng không quên, mới rồi nàng đã cởi trang phục, nhưng không phải để tại bên này !

Nếu như hiện tại nàng cầm lại y phục của mình, khẳng định sẽ kinh động đến Huyền Lăng Thương.

Cho nên hiện tại, nàng chỉ có chờ!

Chỉ hy vọng, Huyền Lăng Thương tắm ôn tuyến xong, sau đó rời khỏi.

Chỉ là, không như mong muốn!

Đồng Nhạc Nhạc càng là hy vọng Huyền Lăng Thương đi khỏi, Huyền Lăng Thương phảng phất như muốn đối phó với nàng .

Cuối cùng, hần lại tựa vào bờ nhắm mắt dưỡng thần nữa chứ.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc cơ hồ liền ngay cả ý định muốn chết cũng có...

Cái tên Huyền Lăng Thương này, làm thế nào vẫn còn không chịu đi !?

Hần không lý khai, nàng nên như thế nào rời khỏi đây !?

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đang vô cùng ảo não, đột nhiên, một mảnh lá khô bị gió thu thổi tới, lại rơi ngay trên mặt nàng.

Đối với chuyện này, Đồng Nhạc Nhạc không kịp phòng, chỉ cảm thấy bị hù dọa, không cẩn thận, liền không nhận được giật mình la lên thành tiếng...

Đến sau khi Đồng Nhạc Nhạc giật mình la lên thành tiếng , liền biết hỏng rồi!

Mặc dù, cuối cùng nàng lập tức đưa tay che miệng, cũng không còn kịp rồi, bởi vì

“Ai ở nơi này !?”

Cùng với âm thanh trầm thấp mang theo uy nghiêm của nam nhân vang lên, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thất thần một tiếng, âm thầm hô không ổn.

Trời ạ!

Không tốt! Bị Huyền Lăng Thương phát hiện!!!

Lúc này nên làm thế nào cho phải !?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lo lắng, lòng giống như bị mười lăm cái thùng đè lên, bụng dạ rối bời, thấp thỏm bất an, trong khoảnh khắc, cũng không biết nên làm thế nào mới tốt.

Cả thân thể cứng còng ở một chỗ, phảng phất như bị người điểm huyết đường như.

Kia một đôi mắt tròn cực to, con ngươi cơ hồ rơi ra từ khóe mắt nàng .

Giờ phút này, nàng không dám trả lời, chỉ là đưa tay gắt gao che miệng mình lại, trong lòng hi vọng, Huyền Lăng Thương không được nàng đáp lại, sẽ cho là mới vừa rồi giật mình la lên, chỉ là chính hần nghe lầm thôi.

Chỉ là, không như mong muốn. Cảnh giác như Huyền Lăng Thương, một khi nhận thấy được dấu vết gì, như thế nào lại bỏ qua !?

Kết quả là, Đồng Nhạc Nhạc nghe phía sau tảng đá lớn truyền đến một hồi tiếng nước, vừa nghe, Đồng Nhạc Nhạc liền biết, khẳng định là Huyền Lăng Thương không thấy đáp lại, đã bơi tới đây.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến tim trực tiếp muốn vọt khỏi lồng ngực.

Lại cúi đầu nhìn thấy chính mình giờ phút này.

Nàng bây giờ, trên người chính là một điểm quần áo cũng không có.

Nếu như Huyền Lăng Thương thật sự bơi tới, thấy được nàng, vậy phải làm thế nào !?

Không được !!!

Nàng tuyệt đối không thể bị Huyền Lăng Thương phát hiện!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc cũng không quản gì khác, lập tức xoay người, bơi về hướng bên bờ .

Bởi vì ra sức khua cả tứ chi , động tĩnh khẳng định không nhỏ.

Đồng Nhạc Nhạc biết, Huyền Lăng Thương khẳng định là sẽ thấy nàng. Quả nhiên!

“Ai! Dừng lại cho trẫm!”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu trầm thấp khàn khàn lại mang theo uy nghiêm từ lúc sinh ra, làm cho người nghe, trong lòng không khỏi muốn thần phục.

Đồng Nhạc Nhạc giờ phút này, cũng như thế!

Chỉ là, nàng bây giờ, hoàn toàn không thể dừng lại!

Đứa ngốc mới dừng lại!

Nếu như thực sự dừng lại, bị Huyền Lăng Thương phát hiện là mình, mình nên giải thích như thế nào !?

Nữ mặc giả nam trang ở bên cạnh hắn, đây chính là phạm vào tội khi quân! Đây chính là phải chém đầu!

Đồng Nhạc Nhạc thừa nhận, chính mình là người tham sống sợ chết, cho nên hiện tại, nàng tuyệt đối không thể dừng lại!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc cái gì cũng không quản, chỉ là nghĩ muốn nhanh một chút rời khỏi nơi này, tuyệt đối tuyệt đối không thể bị Huyền Lăng Thương bắt được nàng!

Vừa nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc càng là sử dụng sức lực lớn nhất của mình, cố gắng huy động tứ chi, bơi đi thật nhanh về hướng trên bờ .

Mất thấy, bờ đang cách mình càng ngày càng gần, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi vui vẻ.

Chỉ cần nàng đi lên bờ, lại nhanh chóng tìm được y phục của mình, cũng liền lập tức rời khỏi nơi này.

Liền lúc Đồng Nhạc Nhạc trong lòng nghĩ vậy, hai tay nàng đã đặt lên bờ, chỉ cần hai tay sử dụng lực, là nàng có thể bò lên trên bờ.

Tuy nhiên, vào đúng thời điểm này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy cổ chân trái mình bị một đôi tay hữu lực gắt gao túm lấy .

Cảm giác được điểm này, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến không khỏi lạnh toát xương sống mà hít một hơi thật sâu.

Lập tức, càng là theo bản năng đá chân giãy dụa.

Chỉ là, đôi tay nam nhân, mạnh mẽ như vậy , phảng phất như một cái kim sắt. Một khi bị hắn bắt được, liền thoát không ra.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc hoàn toàn luống cuống.

Không thể a!

Mất thấy chỉ cần một bước, nàng liền có thể rời khỏi nơi này, như thế nào có thể bị Huyền Lăng Thương bắt được !?

Không được!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cắn chặt răng ngọc, lập tức, càng là sử dụng toàn bộ khí lực, hai chân hung hăng đạp một cái!

Chỉ nghe một tiếng rên đau, ngay sau đó, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy gông cùm xiềng xích trên chân đã buông lỏng ra.

Cảm giác được điểm này, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vui vẻ, lập tức, càng là liều lĩnh, hai tay dùng sức, liền chống bật lên bờ.

Chỉ là, nghe được động tĩnh phía sau, Đồng Nhạc Nhạc sợ Huyền Lăng Thương sẽ gắt gao đuổi theo. Đồng Nhạc Nhạc bị hù dọa, chỉ thấy đại não trống rỗng. Cho nên, Đồng Nhạc Nhạc cũng không hề suy nghĩ mặt khác, sau khi bò lên trên bờ, liền liều lĩnh cuống cuống chạy thẳng về hướng tới chân núi .

Giờ phút này, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc, chỉ có một ý nghĩ, trốn!

Chỉ cần trốn xa nơi này, không để bị Huyền Lăng Thương để phát hiện chính mình, như vậy, tất cả đều sẽ trở lại bình thường!

Liền lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghĩ thế, lại quên một điểm quan trọng nhất, đó là ...

Cùng lúc đó, ở bên kia

Huyền Lăng Thương đi ra từ bên trong ôn tuyền khói lượn lờ , một tay bưng mắt trái của mình bị đá, chỉ cảm thấy mắt trái hiện tại đau đớn vô cùng.

Một đôi mày kiếm dễ coi, giờ phút này càng là gắt gao nhẵn thành chữ xuyên ().

Chỉ là, Huyền Lăng Thương có lẽ không cam lòng, mở to huyết mâu bên kia không bị đá, gắt gao nhìn chăm chú bóng dáng đang chạy trốn chết kia.

Mặc dù, một con mắt của hắn bị thương, chỉ là, con mắt kia của hắn vẫn còn bình thường.

Cho nên, càng là nhìn đầy đủ rõ ràng bóng dáng đang chạy trốn chết .

Chỉ thấy giờ phút này, đã là nửa đêm canh ba.

Trời cao trăng sáng ngả về tây, sao sáng lờ lờ.

Ánh trăng êm dịu kia, chiếu xuống sáng ngời, êm dịu rơi vào mặt đất.

Chỉ thấy nàng kia, vóc người xinh xắn lạnh lợi, làn da tựa như mỡ đông, vóc người mảnh khảnh, hai chân thon thả ...

Thu hút cái nhìn của người ta nhất, là eo thon nhỏ không đầy nắm tay, cực kì nhỏ...

Mặc dù chỉ là một bóng lưng vội vã, lại làm cho Huyền Lăng Thương mở to đôi mắt .

Trái tim càng là ‘Choang’ một tiếng, phẳng phất hồ nước vốn bình tĩnh như bị quăng vào một cục đá thật lớn, khơi dậy tầng tầng rung động.

275. Chương 279: Chương 140-3 : Ôn Tuyền Kinh Hồn

Bởi vì, bóng lưng này, là quen thuộc như thế đối với nàng. . .

“Tại sao lại là hắn ?”

. . .

Trốn!

Giờ phút này trong lòng Đồng Nhạc Nhạc chỉ có suy nghĩ này, không còn muốn nghĩ nhiều về những mặt khác !

Nhất định phải trốn! ! !

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không ngừng nghĩ vậy, hai chân càng là chưa từng nhàn rỗi.

Giờ phút này, cho dù chuyện gì xảy ra , nàng trước hết phải trốn xa nơi này.

Đồng Nhạc Nhạc cắn chặt răng ngọc, kiên trì chạy một đường về phía trước

Không biết chính mình rốt cuộc chạy bao nhiêu thời gian, chỉ cảm thấy cảnh vật bốn phía , không ngừng trôi qua hai bên

Cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc chạy đến phát mệt, chỉ cảm thấy một chút sức lực cuối cùng trên người cũng bị mất đi, mới không thể không dừng lại.

Thở hổn hển phì phì phò phò, Đồng Nhạc Nhạc vừa đưa tay ôm vòng ngực khá lớn đang phập phồng của mình, vừa luôn bất an ngoái nhìn lại phía sau

.

Cho đến lúc phát hiện, phía sau không ai đuổi theo, cuối cùng trái tim Đồng Nhạc Nhạc vốn đang thít lại rốt cục thả lỏng.

“Phù... may là, Huyền Lăng Thương không có đuổi theo. . .”

Bằng không, nàng cũng không biết nên làm cái gì bây giờ . . .

Hiện tại Đồng Nhạc Nhạc thở phào nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, không khỏi ngã trên mặt đất.

Nàng cơ hồ ngay cả khí lực cử động động đầu ngón tay cũng không có . Cứ để cho nàng nằm trên mặt đất nghỉ ngơi thật tốt một chút, bổ sung thêm thể lực để trở về

Hiện tại trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đang suy nghĩ , nhưng chỉ sau một khắc (15 phút), Đồng Nhạc Nhạc cảm giác được là lạ.

Như thế nào thời tiết tối nay , hình như càng lạnh thế! ?

Hơn nữa, trên mặt đất rất cuộc là cái gì, làm thế nào nàng lại thấy người khang khác a! ?

Trong lòng nghi hoặc , Đồng Nhạc Nhạc không khỏi đưa tay ra phía sau sờ lưng.

Tuy nhiên sau một khắc, khi mà hai tay Đồng Nhạc Nhạc sờ phải cái lưng mềm nhẵn phía sau của mình, dường như nàng lập tức nghĩ đến cái gì , cả người chấn động mãnh liệt.

Dưới đầu ngón tay là da thịt, là mềm mại nhẵn nhụi, ấm áp như vậy. Chỉ là, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là ...

“A a a a a a a a a a a a a a a a a . . .”

Nàng nàng nàng nàng nàng nàng nàng nàng nàng lại không có mặc trang phục! ! ! ! ! ! ! !

Trời ạ!

Đất ơi!

Giáng xuống một đạo thiên lôi, đánh chết nàng đi! ! ! !

Đồng Nhạc Nhạc lớn tiếng tru lên, khóc không ra nước mắt, hiện tại ngay cả ý định muốn chết cũng có .

Nghĩ đến mới vừa rồi chính mình cứ như vậy, để xích lõa thân thể mà điên cuồng chạy, đó là một quang cảnh như thế nào a! ?

Càng nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc quả muốn tìm một cái lỗ trên mặt đất để chui vào, vĩnh viễn cũng không muốn đi ra.

Mặc dù, nàng cùng Huyền Lăng Thương cái gì đều đã làm , chỉ là, ai. . .

Hiện tại, nàng sẽ phải làm gì đây! ?

Y phục của nàng vẫn còn ở chỗ ôn tuyền ! Cũng không biết Huyền Lăng Thương có thể thấy hay không ! ?

Tuy nói, một bộ quần áo kia, là Đồng Nhạc Nhạc nàng mới mua, hôm nay đem ra mặc lần đầu tiên . Coi như Huyền Lăng Thương phát hiện cho người đi thăm dò, phỏng đoán cũng sẽ không tra được.

Chỉ là hiện tại, trên người nàng không có mặc trang phục, nàng nên trở về như thế nào đây! ?

Phải biết rằng, ở chỗ doanh trường chính là có không ít người qua lại tuần tra. Nàng cứ như vậy trở về, khẳng định sẽ bị người thấy.

Trời ạ!

Hiện tại nàng nên làm cái gì bây giờ! ? Làm sao bây giờ! ?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc buồn bực không thôi, cuối cùng ngồi dưới đất , càng là không ngừng đưa tay vò vò mái tóc trên đầu của mình, thật sự là tự giết đứt vài dím tóc đen nhánh cực kì mềm mại của mình!

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc vắt óc suy nghĩ một lúc lâu, thật sự không nghĩ ra được một biện pháp nào .

Hơn nữa, cùng với thời gian từng phút từng giây từ từ trôi qua, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trên người càng ngày càng lạnh .

Giờ phút này đã là cuối mùa thu , mắt thấy sẽ bắt đầu mùa đông .

Hiện đứng vào lúc này, là lạnh nhất!

Gió lạnh chậm rãi thổi, làm rung rinh ngọn cây bốn phía, khiến chúng không ngừng phát ra các âm thanh sần sật

Những cơn gió lạnh không ngừng kéo tới, trực tiếp thổi lên trên người Đồng Nhạc Nhạc, làm khắp người đều nổi đầy da gà .

Hai tay gắt gao túm lấy hai vai, Đồng Nhạc Nhạc cau đôi mày lại, không ngừng cúi đầu vắt óc suy nghĩ biện pháp.

Trời ạ!

Hiện tại nàng nên làm gì! ?

Nàng, lạnh quá!

Lúc này Đồng Nhạc Nhạc lúng ta lúng túng không biết làm sao cho phải, lại hoàn toàn không hề phát hiện ra , có một đạo bóng dáng cao to đang đi về bên này, từng bước từng bước hướng về phía nàng.

Đối với điều này, Đồng Nhạc Nhạc nhất thời không hề phát hiện ra được.

Sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy cái mũi có hơi ngứa, ngay sau đó, Đồng Nhạc Nhạc liền không nhận được...

‘Hắt xì...’ !

Sau khi nhẹ nhàng đánh một hắt hơi , Đồng Nhạc Nhạc lập tức đưa tay vuốt vuốt cái mũi ngứa ngứa

Trong lòng đang định than thở. Đột nhiên, một tiếng nói quen thuộc liền vang lên cách đó không xa.

“Ai! Ai ở bên kia! ?”

276. Chương 280: Chương 141-1 : Nhất Định Phải Tìm Được Nàng

Hiện tại nội tâm Đồng Nhạc Nhạc không ngừng rít gào, khóc không ra nước mắt, Lan Lăng Thiệu Giác đứng ở bên ngoài bụi cỏ, sau khi nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc chưa đáp lại, lại nâng cước bộ, hướng tới Đồng Nhạc Nhạc đang đi về bên này .

Nam nhân mở miệng, âm thanh hơi trầm thấp, chỉ là ở thời khắc này, khi mọi âm thanh khác hoàn toàn yên tĩnh, càng rõ ràng!

Hơn nữa, âm thanh của nam nhân, lại quen thuộc như vậy !

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật mình một cái, trợn ngược đôi mắt, không khỏi ngẩng đầu, nàng xuyên thấu qua bụi cỏ trước người nhìn ra bên ngoài .

Ánh trăng thuần khiết xuyên thấu qua nhánh cây thưa thớt kia chiếu xuống êm dịu , nhẹ nhàng bao phủ trên người mới đến.

Chỉ thấy người vừa đến mặc trên người một bộ bạch y, phác họa ra dáng người mảnh dẻ của hán vô cùng tinh tế .

Một mái tóc dài đen nhánh, chỉ là dùng một đai vấn tóc trắng nhẹ nhàng buộc thành một túm nhỏ, còn lại cứ để xõa xuống phía sau, nhuộm đen hai vai.

Gió thu phe phẩy, làm vài sợi tóc đen trên trán nam nhân nhẹ nhàng thổi bay, phù hợp làm nền cho nam nhân, tăng thêm vài phần không thực .

Coi như nam nhân cứ đứng lẳng lẳng như vậy, quả nhiên cũng là một người được ánh trăng chiếu tỏ, xinh đẹp tuyệt trần, tựa trích tiên phi phàm.

Mà người này, không phải người khác, chính là Lan Lăng Thiệu Giác ! ! !

Nhìn rõ ràng bộ dáng nam nhân, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vừa sợ vừa nghi ngờ.

Tại sao lúc này, Lan Lăng Thiệu Giác lại ở đây !?

Mới vừa rồi thật vất vả né tránh Huyền Lăng Thương, hiện tại lại tới thêm một Lan Lăng Thiệu Giác. Chẳng lẽ trời muốn diệt nàng sao !?

Hiện tại nội tâm Đồng Nhạc Nhạc không ngừng gào thét, khóc không ra nước mắt, Lan Lăng Thiệu Giác đứng ở bên ngoài bụi cỏ, sau khi nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc chưa đáp lại, liền cất bước chân, đi tới chỗ Đồng Nhạc Nhạc ở bên này .

Mắt thấy Lan Lăng Thiệu Giác càng ngày càng gần, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc sợ đến trái tim cơ hồ muốn vọt ra từ trong lồng ngực.

Trời ạ!

Hiện tại nàng đang có dáng vẻ này, là hoàn toàn không thể bị Lan Lăng Thiệu Giác thấy!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc hé mở làn môi hồng, bèn tính toán nói chút gì đó.

Tuy nhiên, cũng không biết Lan Lăng Thiệu Giác bước đi quá nhanh, hù dọa Đồng Nhạc Nhạc sợ đến âm thanh từ miệng lập tức biến thành tiếng thét chói tai.

Cùng với một tiếng thét chói tai này của Đồng Nhạc Nhạc, một đạo bóng dáng cao to, liền lập tức xuất hiện ở trước mặt Đồng Nhạc Nhạc .

Đến khi thấy Lan Lăng Thiệu Giác lướt qua bụi cỏ đi tới trước mặt mình, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến thét chói tai liên tục, vừa thẹn vừa gấp. Một đôi tay nhỏ bé, cũng không biết là nên che khuất nửa người trên hay nửa người dưới của mình mới phải.

Cuối cùng, chỉ có thể ngồi chồm hổm trên mặt đất, hai tay che ngực, sau đó giấu khuôn mặt nhỏ nhắn thật sâu ở giữa đầu gối, để mắt không nhìn thấy gì là được!

Hiện tại, nàng cũng không muốn sống! ! !

Tại sao nàng hôm nay không may như vậy !? Chẳng qua là muốn ngâm người trong ôn tuyền để thoải mái một phen. Tại sao đầu tiên là gặp phải Huyền Lăng Thương, thiếu chút nữa bị Huyền Lăng Thương bắt được, hiện nay, thật vất vả bỏ rơi Huyền Lăng Thương, lại tới một Lan Lăng Thiệu Giác nữa!?

Hơn nữa, điểm chết người chính là, nàng hiện ở trên người không có mặc trang phục, cứ như vậy xích lô lộ bị người nhìn càn sạch!

Ô ô ô ô. . .

Càng nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc cảm giác được càng cảm thấy ủy khuất, cuối cùng, rốt cục không nhịn được mà phát khóc .

Đối với Đồng Nhạc Nhạc bị thảm không thôi, còn Lan Lăng Thiệu Giác thấy cảnh tượng trước mắt, cả người lập tức giống như Ngũ Lôi giáng xuống đầu, hoàn toàn xơ cứng thành hoá thạch

Mấy ngày nay vì tìm người, hắn cũng không có nghỉ ngơi đầy đủ.

Hiện nay, người muốn tìm thật vất vả đã tìm được về, hắn cũng hoàn toàn thở phào một hơi.

Đột nhiên nhớ lại bên này có một cái ôn tuyền thiên nhiên, Lan Lăng Thiệu Giác liền tính toán lại đây ngâm ôn tuyền, để thật buông lỏng một phen. Cho nên, hắn cũng không dẫn người đi theo, cũng không cần xách đèn lồng.

Dù sao tối nay ánh trăng sáng tỏ, coi như không thấp đèn, cũng có thể nhìn rõ ràng bốn phía con đường .

Tuy nhiên, khi hắn đi đến bên này, không ngờ rằng lại nghe được động tĩnh ở đây.

Xuất phát từ tò mò, Lan Lăng Thiệu Giác lập tức rảo bước chân đi tới .

Chỉ là, khi hắn mở miệng hỏi , lại không nghe được bất cứ lời đáp lại nào từ phía sau bụi cỏ .

Chỉ là, Lan Lăng Thiệu Giác biết, với thính lực của hắn, vừa rồi hắn khẳng định không có nghe sai, trong bụi cỏ, nhất định là có người!

Chỉ là hiện tại nửa đêm, tất cả mọi người đã đi ngủ. Làm sao có người bình thường nào lại nửa đêm không ngủ được đi tới chỗ không có người ở này được !?

Càng nghĩ, Lan Lăng Thiệu Giác càng cảm giác rằng người ở bên trong bụi cỏ cực kì khả nghi. Nếu như là thích khách linh tinh các loại thì sao . . .

Nghĩ tới đây, Lan Lăng Thiệu Giác lập tức sải bước chân, đi tới bụi cỏ , tính toán thăm dò rốt cuộc là người nào .

Tuy nhiên, trong thời gian hần tới gần bụi cỏ, trong bụi cỏ, lại chợt truyền đến một tiếng thét chói tai. Nghe vậy, Lan Lăng Thiệu Giác mày kiếm nhăn tít, tưởng phát sinh chuyện gì, lập tức nhanh hơn bước tiến đi vào.

Nguyên tưởng rằng, phía sau bụi cỏ là thích khách linh tinh các loại gì đó. Ai biết, đến khi thấy cảnh tượng trước mắt, Lan Lăng Thiệu Giác lại hoàn toàn kinh ngạc.

Dù sao, điều thấy trước mắt, là hần không lường trước được!

Chỉ thấy, tại phía sau bụi cỏ, hần thấy được một người thiếu nữ tuyệt sắc toàn thân xích lôa !

Ánh trắng như hoa, êm dịu trong trẻo, nhẹ nhàng bao phủ thiếu nữ tuyệt sắc trước mắt này.

Chỉ thấy làn da thiếu nữ như mỡ đông, vô cùng mịn màng ! Một mái tóc dài hơi ướt cơ bản không dùng bất cứ gì túm lại, đang tùy ý xõa ra trên người nàng, khiến cho dáng người xinh xắn đẹp đẽ của nàng được phác họa ra như ẩn như hiện.

Mặc dù, thiếu nữ giờ phút này đã giấu khuôn mặt nhỏ nhắn vào đầu gối, chỉ là mới rồi vội vã thoáng nhìn, vẫn để cho Lan Lăng Thiệu Giác nhìn rõ ràng dung mạo thiếu nữ . . .

Dù sao, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc khuynh thành như yêu như tiên kia, chỉ cần liếc mắt, liền làm cho người ta trọn đời khó quên!

Hơn nữa, hần cùng thiếu nữ trước mắt này, đâu phải là lần đầu tiên gặp mặt . . .

Lúc ban đầu, lần đầu tiên hần nhìn thấy thiếu nữ này, chính là tại bên trong hoàng cung, nàng bỗng đột ngột xuất hiện, xuất hiện ở bên trong bồn tắm của hần .

Kia giống như hoa sen mới nở, vóc người uyển chuyển chỉ cần thoáng nhìn, khiến cho hần hiện tại nhớ ra, vẫn còn tồn tại rõ ràng !

Chỉ là sau này, cho dù hần tìm kiếm thế nào, đều cũng không tìm được thiếu nữ này nữa .

Thiếu nữ này , phẳng phất một con Tiểu yêu tinh thu hút lòng người, đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên biến mất, lại làm ình đối với nàng, suốt đời khó quên!

Vốn tưởng rằng, đời này, không bao giờ gặp lại thiếu nữ tuyệt sắc này nữa. Chỉ là, thiếu nữ tuyệt sắc này, lại giống như lần đầu tiên như vậy, không nghĩ được vào đúng lúc này, đột nhiên xuất hiện ở trước mắt của mình .

Hơn nữa, mỗi một lần thiếu nữ này xuất hiện, đều là thân thể xích lôa, khiến cho Lan Lăng Thiệu Giác trong lòng hết sức kinh ngạc, chỉ cảm thấy toàn thân huyết dịch vào giờ khắc này dường như nhanh chóng bắt đầu sôi sùng sục .

Dù sao, hần cũng chẳng qua là một cái nam nhân bình thường thôi, khi gặp mỹ sắc, lại như thế nào ở trong lòng mà vẫn không loạn! ?

Khi mà Lan Lăng Thiệu Giác trong lòng thầm tự giễu , bên kia Đồng Nhạc Nhạc, đang ảo não rất lâu, hận không thể cắn lưỡi tự vận.

Len lén ngược lên mắt nhưng đây ảo não ngưỡng ngừng , nhẹ nhàng nhìn một chút Lan Lăng Thiệu Giác đứng ở trước mắt. Phát hiện Lan Lăng Thiệu Giác hiện tại lại ánh mắt lom lom nhìn mình không chớp mắt , thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được hét lên một tiếng, mở miệng tố cáo.

“A ! Người vẫn còn nhìn!”

Đồng Nhạc Nhạc hét lên một tiếng, trong lòng ảo não không thôi.

277. Chương 281: Chương 141-2 : Nhất Định Phải Tìm Được Nàng

Trước kia xem Lan Lăng Thiệu Giác là chánh nhân quân tử, như thế nào hiện tại lại nhìn chăm chú một người nữ nhân xích lỏa, ánh mắt cũng không nháy một cái!? Chẳng lẽ là, mỗi nam nhân, đều là như thế này sao !?

Hiện tại trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ảo não lại ngượng ngùng, bên kia Lan Lăng Thiệu Giác, sau khi nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói, lập tức hoàn toàn thức tỉnh.

Nghĩ đến chính mình đường đường quân tử, lại nhìn chằm chằm vào một người nữ nhân trần truồng, thật sự không phải điều quân tử nên làm!

Nghĩ tới đây, Lan Lăng Thiệu Giác sắc mặt buồn bực, lập tức nhắm mắt lại, mở miệng nói xin lỗi .

“Thật xin lỗi cô nương, Bồn vương không phải cố ý, chỉ là Bồn vương quá mức kinh ngạc, cho nên mới.. mới.... ...”

Nói xong lời cuối cùng, Lan Lăng Thiệu Giác cũng không biết nên nói như thế nào cho xong.

Dù sao chuyện này đột nhiên phát sinh, hơn nữa, chuyện như vậy, hẳn trước kia chưa từng có trải qua quá. Cho nên, coi như là từ trước tới nay có thể nói Lan Lăng Thiệu Giác mồm miệng lạnh lợi, nhưng cũng ghen lời.

Nghe được Lan Lăng Thiệu Giác nói, thấy được khuôn mặt tuần tú Lan Lăng Thiệu Giác kia tràn đầy vẻ quần bách ảo não xin lỗi , Đồng Nhạc Nhạc cũng biết, Lan Lăng Thiệu Giác không phải mới vừa cố ý .

Chỉ là vừa nghĩ tới thân thể của mình bị Lan Lăng Thiệu Giác thấy được, Đồng Nhạc Nhạc liền ảo não muốn trực tiếp đào một cái lỗ trên mặt đất để chui vào không đi ra ngoài .

Như thế nào gần đây nàng đều không may như vậy đây !? Hay là năm nay nàng phạm Thái Tuế! ? Hay do bất lợi năm xưa !?

Trong thời gian Đồng Nhạc Nhạc nhớ lại, chỉ cảm thấy những cơn gió lạnh gào thét thổi qua, cảm giác rét lạnh, trực tiếp phủ kín cả người nàng , khiến cho Đồng Nhạc Nhạc rét run.

Ngay sau đó, cái mũi bị ngứa, liền tục đánh vài hắt hơi .

‘Hắt xì, hắt xì, hắt xì. . .’

Đồng Nhạc Nhạc liền tục hắt hơi vài cái, nước mắt nước mũi đều chảy ra .

Trời ạ!

Đây là muốn lạnh muốn chết người sao! ?

Liền tại Đồng Nhạc Nhạc vừa đưa tay xoa cái mũi, vừa ảo não suy nghĩ, đột nhiên, một chiếc trường sam trắng tinh vẫn còn mang theo mùi vị ngọc lan nhạt nhòa dễ ngủ , lại xuất hiện ở trước mặt nàng

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức ngẩng đầu nhìn lại.

Đối diện, là một gò má trên gương mặt nho nhã tuần tú kia của Lan Lăng Thiệu Giác .

“Cô nương, người trước mặc trang phục này vào đi!”

Nghe được Lan Lăng Thiệu Giác nói, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là hơi ngây ra một khắc, lập tức, liền không chút do dự đưa tay tiếp nhận trường sam Lan Lăng Thiệu Giác đưa tới .

“Cám ơn, chỉ là, hiện tại của người có thể đi ra ngoài trước được không ! ?”

Dù sao, hiện tại trên người nàng cũng không có mặc một món trang phục nào, nếu như nàng đứng lên mặc quần áo, khẳng định sẽ bị Lan Lăng Thiệu Giác thấy.

Có lẽ Lan Lăng Thiệu Giác cũng nghĩ đến điểm này, khi nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói như vậy, lập tức mở miệng nói.

“Đó là tất nhiên.”

Vừa nói dứt lời, liền thấy Lan Lăng Thiệu Giác đã xoay người, đi ra bên ngoài bụi cỏ .

Có thể vì cử chỉ quân tử, Lan Lăng Thiệu Giác đi rất xa, hình như là sợ Đồng Nhạc Nhạc sẽ cảm giác được xấu hổ.

Đối với hành động như vậy của Lan Lăng Thiệu Giác, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi ảm áp.

Mặc dù đối với mới một màn vừa rồi, nàng ảo não đến chết.

Chỉ là, Lan Lăng Thiệu Giác xuất hiện, đã cứu nàng không phải sao !?

Bằng không, nàng không phải lạnh chết ở chỗ này, thì chính là bị Huyền Lăng Thương phát hiện thân phận của mình, tội khi quân, cũng là một con đường chết a!

Đối với Lan Lăng Thiệu Giác, Đồng Nhạc Nhạc là cảm kích không thôi.

Chỉ là hiện tại, nàng cũng không thể bị Lan Lăng Thiệu Giác phát hiện thân phận của mình.

Dù sao, Lan Lăng Thiệu Giác và Huyền Lăng Thương quan hệ không phải tầm thường, nàng tuyệt đối không thể mạo hiểm như vậy!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc một bên nhanh chóng mặc vào trường sam Lan Lăng Thiệu Giác đưa, một đôi mắt càng là cảnh giác nhìn Lan Lăng Thiệu Giác bên kia .

Thấy Lan Lăng Thiệu Giác giờ phút này đang đưa lưng về phía mình đứng ở cách đó không xa, cũng chưa từng quay đầu lại, thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc bây giờ là một cái thời cơ tốt, vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc không hề nghĩ ngợi, liền chạy như bay về hướng dưới chân núi.

Lần này đây, Đồng Nhạc Nhạc chính là dùng hết hơi sức cuối cùng, may là nàng nơi này cách doanh trường mình cũng không xa, cho nên, Đồng Nhạc Nhạc càng là giống như một trận gió, chạy như bay trở về bên trong doanh trường mình .

Cho đến khi nằm trên cái giường nhỏ ảm áp kia của mình, tâm Đồng Nhạc Nhạc, vẫn không nhịn được ‘Bang bang bang’ kịch liệt nhảy lên, thật lâu không cách nào bình ổn.

Trời ạ!

Mới rồi thật sự rất nguy hiểm !

Thiếu chút nữa liền bị người phát hiện thân phận của mình !

May là nàng chạy nhanh!

Bằng không, hậu quả không tưởng tượng nổi a. . .

Ngay khi trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nhớ lại, Đồng Nhạc Nhạc liền nằm ngay đơ trên giường rất lâu, cho đến thời gian không sai biệt lắm đã qua nửa nén hương, Đồng Nhạc Nhạc mới chậm rãi đứng lên.

Cúi đầu nhìn trang phục mình mặc trên người .

Bởi vì thân người Lan Lăng Thiệu Giác cao, nàng mặc y phục của hắn, quả thật rất rộng .

Hơn nữa mới vừa rồi nàng liều lĩnh điên cuồng chạy, một chiếc trường sam vốn trắng như tuyết, đã sớm trở nên bẩn thỉu.

Đáng tiếc trang phục tốt như vậy, hơn nữa, một bộ quần áo này, nàng tuyệt đối không thể lưu lại.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức đứng lên, lấy ra một bộ trang phục sạch sẽ nhanh chóng thay xong, liền cầm món trang phục kia của Lan Lăng Thiệu Giác, đi tới chậu than ở bên cạnh.

Do dự một khắc, Đồng Nhạc Nhạc vẫn ném trường sam trên tay vào bên trong chậu than. Chiếc trường sam này vừa nhìn liền biết giá trị xa xỉ, nay dần dần hóa thành tro tàn.

“Ai, đáng tiếc, trang phục này khẳng định rất đắt tiền đi !?”

Đồng Nhạc Nhạc cúi đầu, nhìn thấy trang phục đã hoàn toàn đốt thành tro bụi, lẩm nhẩm nói.

Nhưng mà, nàng cũng thật sự không có biện pháp, trang phục này, nàng hoàn toàn không thể bị phát hiện.
...

Trong lòng nhớ lại, Đồng Nhạc Nhạc từ từ đi tới trên sàng, tính toán nghỉ ngơi thật tốt một chút. Bởi vì tối nay trải qua quá mức kích thích, trái tim nhỏ nhỏ của nàng hơi có cảm giác không gánh vác nổi.

Có lẽ là vừa mới được buông lỏng , Đồng Nhạc Nhạc lại bắt đầu cảm giác được hai chân mình trở nên đau.

Mới đầu chưa cảm giác được, nhưng mà dần dần, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy hai chân bắt đầu như bị kim đâm phải, bắt đầu trở nên đau rát, hơn nữa, có dấu hiệu càng ngày càng đau !

“Tê, đây là làm sao vậy !? Làm thế nào mà chân đau như vậy !?”

Cảm giác được hai chân càng phát ra đau đớn, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhíu chặt lại hai hàng lông mày, sau đó tính ngồi dậy xem tột cùng là thế nào.

Chỉ là không nhìn còn khá, vừa nhìn, Đồng Nhạc Nhạc lập tức không nhận được lạnh toát xương sống mà hít một hơi thật sâu, mắt nhắm trợn tròn, tràn đầy không dám tin.

Chỉ thấy, hai chân mình giờ đây không chỉ có bỏng thiêu, hơn nữa, vẫn còn vết máu loang lổ!

Không trách được nàng có cảm giác được hai chân đau như vậy, hai chân nàng lại bị thương!

Nhớ lại vừa rồi chính mình không có mang giày, liền chạy như điên trên núi.

Mặc dù mặt đất trên núi không có thủy tinh vỡ linh tinh như thời hiện đại, chỉ là hòn đá nhỏ và nhánh cây thì không ít a. Dọc theo đường đi, nàng liền cứ chạy như vậy, hai chân không chảy máu mới là lạ.

Chỉ là mới rồi, bởi vì đang căng thẳng quá mức, nàng không nhận thấy được điểm này. Hiện nay chuyện đã qua, nàng mới rốt cục cảm giác được đau đớn.

278. Chương 282: Chương 141-3 : Nhất Định Phải Tìm Được Nàng

Nhìn hai chân mình thê thảm chưa từng thấy, đại mi Đồng Nhạc Nhạc chỉ còn thiếu nước không có mặt nhăn thành một cái chữ xuyên () .

Vết thương ở chân, nhất định phải xử lý thật tốt , bằng không, nhiễm trùng có lẽ không tốt lắm a!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc cắn chặt răng ngọc, cố nhịn chân đau như kim châm, từ từ mang giày mới vào.

May là khi nàng tới nơi này, cái gì đều chuẩn bị nhiều hơn một phần, bằng không, nàng cũng không biết tìm giày nơi nào để đi.

Trong lòng suy nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc mang vào giày xong, liền cầm lấy chậu nước, đi lấy chút nước ấm bên ngoài, sau đó lại đem trở về.

Xuất ra thuốc dán băng gạc linh tinh các loại đã sớm chuẩn bị tốt, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là nhẹ nhàng rửa sạch sẽ hai chân , lại từ từ bôi thuốc, rồi dùng băng gạc bó lại.

Đội làm xong những việc lật vạt này, bên ngoài đã bắt đầu lộ ra màu trắng nhờ nhờ .

...

Cùng lúc đó, bên kia

“Thiệt Giác, người tại sao lại ở chỗ này !?”

Nhìn thấy nam nhân giờ này khắc này không nên xuất hiện ở nơi này, huyết mâu của Huyền Lăng Thương có hơi trợn lên một cái, tràn đầy kinh ngạc.

Đặc biệt, nhìn thấy nam nhân trước mắt từ trước tới nay có dung nhan sạch sẽ, lúc này thân thể lại chỉ là mặc một chiếc áo đơn bạc , càng làm cho Huyền Lăng Thương cảm thấy kinh ngạc .

Dù sao, nhận thức nam nhân trước mắt này nhiều năm như vậy, Huyền Lăng Thương chưa bao giờ từng thấy bộ dáng nam nhân trước mắt không chỉnh tề như thế, này quả thực so sánh mặt trời mọc hướng tây, còn khiến cho hắn kinh ngạc hơn!

Đối với Huyền Lăng Thương tràn đầy kinh ngạc, Lan Lăng Thiệu Giác đang nhìn Huyền Lăng Thương xuất hiện ở trước mặt mình, trên mặt cũng vẽ kinh ngạc.

Đặc biệt, khi Lan Lăng Thiệu Giác thấy, vị đế vương tuần tú trước mắt này, y phục trên người bừa bộn không thôi, phẳng phất chỉ là tùy ý khoác áo vào .

Thấy vậy, trên gương mặt tuần tú kia của Lan Lăng Thiệu Giác, cũng kinh ngạc.

Phải biết rằng, nam nhân trước mắt này, cùng giống hệt chính mình, cho tới bây giờ đều là dáng vẻ sạch sẽ, chưa từng thấy giống như trước mắt vậy !?

Trong lòng kinh ngạc, ánh mắt Lan Lăng Thiệu Giác quét một vòng, không khỏi rơi vào món trang phục Huyền Lăng Thương cầm trên tay.

Chỉ thấy đây là một bộ trường sam màu đen, vải vóc vừa nhìn liền biết cực kì bình thường, tuy là như thế, nhìn màu sắc trang phục, phi thường mới tinh, chắc là quần áo mới.

Chỉ là, trang phục vải vóc bình thường như vậy, lại bị đế vương trẻ tuổi trước mắt này cầm, thật sự làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi. . .

Trong lòng nghi hoặc, hắc mâu Lan Lăng Thiệu Giác lóe ra một phen, liền nói ra mục đích mình ở chỗ này .

“Mới rồi ta đột nhiên nghĩ đến đi ngâm ở ôn tuyền, lại tới đây , còn người !?”

Nghe được Lan Lăng Thiệu Giác nói, Huyền Lăng Thương thấy Lan Lăng Thiệu Giác trên người chỉ là mặc một chiếc áo đơn bạc, trong lòng biết Lan Lăng Thiệu Giác còn có chuyện gì đang gặt hái, lập tức mở miệng hỏi.

“Thiệu Giác, áo khoác trên người của người đâu !? Người, mới rồi phải chăng là gặp phải người nào !?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, tuy là câu nghi vấn, lại nói cực kì khẳng định.

Nghe vậy, Lan Lăng Thiệu Giác trên mặt chỉ là có hơi sững sốt, lập tức, nhẹ nhàng gạt đầu, nói ra chi tiết.

“Đúng vậy, vừa rồi sau khi ta lên núi, tại bụi cỏ bên kia gặp phải một người, khụ khụ, một người thiếu nữ không có mặc trang phục, cho nên, ta liền đưa áo khoác trên người cho nàng mặc, ai biết, khi ta quay lại, thiếu nữ kia đã không thấy . . .”

Nhớ lại chuyện mới vừa rồi xảy ra, đến hiện tại, Lan Lăng Thiệu Giác vẫn còn cảm giác được không thể tưởng tượng nổi.

Dù sao, thiếu nữ kia, mỗi lần đều là tại lúc hắn không tưởng được vội vã xuất hiện, cuối cùng, lại tại lúc hắn không nghĩ tới, vội vã biến mất, quả thực là đến không bóng hình, đi không tung tích, khiến cho hắn muốn đi tìm, đều không tìm được.

Chỉ là, càng là như thế, lại càng làm cho người ta tò mò .

Rốt cuộc, thiếu nữ kia là ai! ?

Là thân phận gì! ?

Tại sao mỗi lần nhìn thấy nàng, đều là thân thể xích lỏa !?

Mỗi lần nghĩ đến thân hình trắng như tuyết kia, đều khiến cho trong lòng Lan Lăng Thiệu Giác một hồi rung động. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Lan Lăng Thiệu Giác ảo não không thôi, chính mình thật sự không phải chánh nhân quân tử a. . .

Đối với ảo não không thôi Lan Lăng Thiệu Giác, sau khi Huyền Lăng Thương tại nghe được Lan Lăng Thiệu Giác nói, trên mặt cũng là trầm xuống.

Trong lòng biết Lan Lăng Thiệu Giác mới vừa rồi gặp phải, chính cái thiếu nữ tuyệt sắc kia mới vừa rồi chính mình gặp phải bên trong ôn tuyền.

Mặc dù, thiếu nữ tuyệt sắc kia, hẳn chỉ là vội vã gặp qua vài lần, nhưng mà, hẳn không có quên, thiếu nữ kia, không, hẳn đã là nữ nhân!

Nàng, đã là nữ nhân của hắn !

Chính là, tại sao sau khi nàng trở thành nữ nhân của mình, lại đột nhiên biến mất không thấy tăm tích đâu nữa !?

Ở mấy tháng tới nay, hẳn không phải không cho người tìm kiếm qua.

Chỉ là, kết quả giống như là mò kim đáy biển, cho dù hắn phái bao nhiêu người đi tìm, đều không tìm được bóng dáng cô gái kia !

Nàng, giống như là một yêu tinh đi đêm, đột nhiên xông vào bên trong lòng người, lại ngay lúc người không kịp xoay sở, lại đột nhiên biến mất, để người muốn tìm, đều không tìm được.

Nhớ lại mới rồi tại bên trong ôn tuyền vội vã thoáng nhìn, còn nữa hẳn ở bên ôn tuyền kia nhất được trang phục.

Trang phục này, rõ ràng là một bộ nam trang không phải sao !?

Một bộ nam trang này, rốt cuộc là ai !?

Phải là nữ nhân thần bí kia sao !?

Nàng trước đây không phải chỉ xuất hiện hoàng cung sao !? Tại sao lần này lại xuất hiện ở khu vực săn bắn hoàng gia !?

Chẳng lẽ là, nàng luôn cùng ở bên cạnh hắn !?

Như vậy, nàng rốt cuộc là người phương nào !?

Ai nấy đều có nỗi băn khoăn không ngừng trào dâng trong lòng, khiến cho Huyền Lăng Thương càng nghĩ càng nghi hoặc.

Chỉ là, có một chút, Huyền Lăng Thương phi thường xác định, đó là

Hắn, nhất định phải tìm được nàng! ! !

. . .

“Mau mau nhanh lên, Hoàng thượng nói muốn tìm một nữ nhân! Phàm là cung nữ lần này đến đây, hoặc là thiên kim nhà quan, nhất định cũng phải đi tập hợp đất trống phía trước !”

“Nữ nhân gì cơ! ? Như thế nào yên lành, Hoàng thượng đột nhiên muốn tìm một nữ nhân !? Cô gái kia rốt cuộc là ai! ? Dung mạo đáng vẻ thế nào! ? Chẳng lẽ là Hoàng thượng đột nhiên coi trọng một nữ nhân đi! ?”

“Những cái này ta nào biết đâu rằng !? Lòng dạ Đế vương khó dò nhất, chúng ta nhanh lên một chút dựa theo Hoàng thượng hạ lệnh làm việc là tốt rồi, đừng nói nhảm!”

279. Chương 283: Chương 142-1 :tìm Kiếm

“Vâng vâng vâng . . .”

Cùng với bên ngoài đột nhiên có tiếng người ồn ào huyền ảo, Đồng Nhạc Nhạc vốn là mới đi vào giấc ngủ, lại lập tức bị đánh thức .

Mờ mờ ảo ảo nghe nói đến mấy cái này , trong lòng Đồng Nhạc Nhạc sợ đến cả khinh, vốn đang ngủ sâu lập tức không còn sót lại chút gì .

Cái gì! ?

Huyền Lăng Thương hấn, muốn triệu tập tất cả nữ nhân! ?

Hấn nhất định là vì tìm kiếm nàng!

Nhớ lại chuyện vừa phát sinh trong ôn tuyền lúc này, Đồng Nhạc Nhạc có động tâm.

Dù sao,nàng chợt dạ a!

Nhớ lại mới rồi nàng ở ôn tuyền , thiếu chút nữa bị Huyền Lăng Thương bắt được.

Mặc dù cuối cùng nàng may mắn đào thoát, chỉ là, nàng thế nhưng đã để lại quần áo của nàng.

Mặc dù, những quần áo này, nàng là lần đầu tiên mặc, chỉ là Đồng Nhạc Nhạc luôn tỉ mỉ vô cùng, cũng không biết, Huyền Lăng Thương có phát hiện những quần áo này hay không! ?

Phát hiện những quần áo này, Huyền Lăng Thương có thể phỏng đoán đến, thiếu nữ thần bí mà hấn luôn một mực tìm kiếm, kỳ thật luôn là nữ giả trang nam trang ở bên cạnh hấn hay không! ?

Càng nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc càng ảo não.

Tuy nhiên, vào đúng thời điểm này, bên ngoài doanh trướng, đột nhiên truyền đến tiếng kêu của Tiểu Lô Tử .

“Tiểu Nhạc Tử, người tỉnh chưa! ?”

Nghe được âm thanh của Tiểu Lư Tử, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, sau mới phản ứng lại, lập tức mở miệng đáp.

“Ừ, ta tỉnh, làm sao vậy Tiểu Lư Tử, bên ngoài như thế nào ầm ỹ như vậy ! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, làm ra vẻ nghi hoặc hỏi.

Nghe vậy, Tiểu Lô Tử lập tức mở miệng nói.

“Nghe nói Hoàng thượng là muốn tìm một nữ nhân, cho nên lần này tất cả nữ nhân đều tập hợp ở khu đất trống này , sự phụ ta bảo ta gọi Tiểu Nhạc Tử người đi cùng chờ đợi!”

Nghe được lời Tiểu Lô Tử như đã nói, Đồng Nhạc Nhạc lập tức đồng ý một tiếng, lại nhanh chóng đứng lên, chỉnh lại một chút dung nhan bản thân, thấy không có sơ hở gì, mới đẩy màn che ra, đi ra ngoài.

. . .

Khi Đồng Nhạc Nhạc và Tiểu Lô Tử đi tới sân điện bên kia , chỉ thấy nơi đó đã sớm tập hợp đông đủ nữ nhân.

Vừa là cung nữ cùng tiểu thư quan gia,đến các bác gái nấu ăn trong phòng bếp đều tìm tới.

Nghĩ đến này, Huyền Lăng Thương là quyết tâm phải tìm được nàng .

Chỉ là, Huyền Lăng Thương đâu có tìm ở trong số những thiếu nữ này như thế nào, cũng sẽ không tìm được nàng chứ! ?

Đồng Nhạc Nhạc vừa đi,mắt hạnh vừa liếc nhìn nữ nhân bốn phía.

Chỉ thấy những thiếu nữ này, sáng sớm liền phải đứng ở đây, cũng ồn ào than phiền nha.

Chỉ là những cung nữ này nói năng thận trọng, dù sao cũng là nô tài, không dám có bất cứ câu oán hận nào .

Chỉ là những Thiên Kim đại tiểu thư, từ nhỏ có thói quen ngồi mát ăn bát vàng , hiện giờ trời còn chưa sáng , liền bị gọi dậy, cũng có chút oán hận.

Sau này, khi biết là Hoàng thượng muốn tìm kiếm một nữ nhân , các thiếu nữ vừa có một chút oán giận, trên mặt lập tức biến đổi, trở nên kích động hoan hỉ .

Thỉnh thoảng,lại sửa sang nhan sắc bản thân , phô ra vẻ mặt tốt nhất của chính mình , có thể lộ ra trước mặt Huyền Lăng Thương.

Cũng có không ít nữ nhân ở đây thì thầm bàn tán.

“Các người nói, Hoàng thượng đang yên lành như thế sao lại muốn tìm một nữ nhân đây ! ? Các người nói, Hoàng thượng rốt cuộc muốn tìm nữ nhân kiểu gì! ?”

“Cái này ta làm sao biết! ? Chỉ là, ta nghe người ta nói, Hoàng thượng cho tới nay, đều thủ thân như ngọc, cũng không gần nữ sắc, như thế nào lại muốn tìm nữ nhân tới , chẳng lẽ là, Hoàng thượng đối với nữ nhân này vừa thấy đã yêu ! ?”

“Cái này khó lòng mà nói , nhưng mà, rốt cuộc là nữ nhân như thế nào, có thể khiến cho Hoàng thượng từ trước tới giờ không gần nữ sắc mà vừa thấy đã yêu đây! ? Ta thật hy vọng là ta nha. . .”

“Hừ, người nhìn lại mình đi! Chỉ bằng nhan sắc này của người , Hoàng thượng mới sẽ không thèm liếc mắt đấy!”

“Người sống cũng dễ chịu đi! Người lớn lên cũng đẹp mắt đi. . .”

Nhẹ nhàng quét mắt vì Huyền Lăng Thương mà chúng nữ tử bắt đầu ngất,véo lẫn nhau, Đồng Nhạc Nhạc vừa cắn chặt răng, vừa từ từ đi tới phía trước.

Bởi vì nàng bây giờ, hai chân thật sự rất đau.

Mỗi một bước, cảm giác như giẫm vào đinh trên sàng vậy.

Nếu có biện pháp, nàng thật sự không muốn đi.

Bất đắc dĩ, nàng bây giờ, thân là nô tài, chỉ có thể nghe theo chủ tử mà làm việc.

Nếu như nàng không ra ngoài như đã nói, có lẽ sẽ khiến cho Huyền Lăng Thương khả nghi !

Cho nên hiện tại, nàng chỉ có thể đau khổ cam chịu số mệnh, cắn chặt răng đi lên phía trước.

Cổ nhện đau ở chân, Đồng Nhạc Nhạc ở trong lòng không ngừng thôi miên bản thân.

Không đau không đau, thật sự không đau!

Tại lúc Đồng Nhạc Nhạc tự thôi miên bản thân , cũng không nhận ra mình đi có nhiều thông thả.

Ở một bên Tiểu Lô Tử thấy vậy, hàng mi không khỏi chau lại, mặt mày nghi hoặc nhìn tư thế Đồng Nhạc Nhạc bước đi .

Trầm lặng rất lâu, Tiểu Lô Tử vẫn không nhin được mở miệng hỏi.

“Tiểu Nhạc Tử, chân người là làm sao vậy! ? Như thế nào hôm nay bước đi là lạ! ?”

“Ặc, có sao! ? Ha ha, là người nhìn lầm rồi đi! ?”

Nghe được lời này của Tiểu Lô Tử , Đồng Nhạc Nhạc lập tức đành cười ha ha nói, trời biết , nàng cười có bao nhiêu gượng ép.

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc ha ha cười khan, Tiểu Lô Tử càng thêm nghi hoặc .

Chỉ là, trong lòng Tiểu Lô Tử biết Đồng Nhạc Nhạc không muốn nói, hẳn cũng không hỏi.

Thấy Tiểu Lô Tử không hề hỏi thêm nữa, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra, nàng càng phải thêm cẩn thận mới được , ngay cả Tiểu Lô Tử từ trước đến nay luôn đàn dòn đều nhìn nàng không ổn , Huyền Lăng Thương nhìn xa trông rộng, khẳng định càng dễ dàng phát hiện ra cái gì.

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đang nhớ lại, đột nhiên, một hồi tiếng nói the thé cách đó không xa phút chốc vang lên

“Hoàng thượng giá lâm!”

Cùng tiếng nói vang lên, một bóng dáng màu đen to cao, liền xuất hiện ở trước mặt mọi người .

Chỉ thấy nam nhân một thân cẩm phục màu đen , lưng thắt Kim Yêu Đái, một đầu tóc đen, dùng đai vấn tóc nam bảo thạch đen tuyền buộc lên, càng tăng thêm vẻ tuấn tú mê hoặc, lạnh lùng, mê người!

Nam nhân liền đi tới bên này, đích thực là một người uy phong凛冽, thuộc về uy nghiêm kẻ ngồi trên ới có , chỉ cần liếc mắt, liền làm cho lòng người sinh khiếp đảm.

Cùng với sự xuất hiện của nam nhân, mọi người ở bốn phía lập tức quỳ trên mặt đất.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Bình thân.”

Nghe được mọi người nói, huyết mâu của nam nhân chỉ là nhẹ nhàng liếc nhìn một lượt mọi người quỳ trên đất, lập tức lạnh giọng mở miệng.

Mọi người nghe vậy, vội vàng đứng dậy, Đồng Nhạc Nhạc cũng không ngoại lệ.

280. Chương 284: Chương 142-2 :tìm Kiếm

Edit : Cà rốt

Chỉ là, hiện tại nàng hai chân đều chịu tổn thương, cho nên coi như là đơn giản đứng dậy, nàng đều đau đến nhe răng nhếch miệng.

Hơn nữa, hiện tại Đồng Nhạc Nhạc cảm giác được, hai chân mình như dẫm trên mặt chậu than, lửa nóng đau nhức.

Dưới chân cảm giác như có điểm ẩm ướt, có lẽ, là vết thương chảy máu .

Cái gì là phúc đến thì ít, họa đến thì nhiều, chính là nàng như vậy đi! ?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc tự giấu một lúc, vẫn là không thể không nhận mệnh cố gắng từng bước từng bước đi tới phía trước.

Lúc nàng đi tới phía sau Huyền Lăng Thương , mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ hy vọng Huyền Lăng Thương sẽ không chú ý tới sự tồn tại của nàng, lại càng không phải chú ý đến những khác thường trên người nàng.

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không ngừng hết sức chờ mong ,lại không được như mong muốn.

Lúc Đồng Nhạc Nhạc chờ ở phía sau Huyền Lăng Thương , chỉ thấy Huyền Lăng Thương nguyên bản ngồi ngay ngắn phía trước nàng, đột nhiên có hơi nghiêng mặt đi đến.

Một đôi huyết mâu sâu thẳm, như nắng sớm chiếu rọi xuống, lộ ra một loại ánh sáng tuyệt đẹp, càng phát ra sắc bén .

Giống như lưỡi đao sắc bén, làm cho người ta phải lo lắng đề phòng.

“Chân người làm sao vậy! ?”

“Ặc. . .”

Nghe được lời Huyền Lăng Thương nói, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi giật mình một cái.

Mới vừa rồi nàng một mạch đi tới, đã làm cho chính mình một điểm cũng đi tự nhiên nhất , không nghĩ tới, lại bị Huyền Lăng Thương đã nhận ra.

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc từ từ điềm tĩnh, lập tức, cúi đầu xuống, nói nhỏ trả lời.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, nô tài nghe được bên ngoài có tiếng ồn ào , liền nhanh chóng rời khỏi giường muốn nhìn một chút là xảy ra chuyện gì, lại không cẩn thận ngã tẹo chân .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, trên mặt hết sức chân thành, không cho Huyền Lăng Thương phát hiện cái gì. Kỳ thật, lòng của nàng giờ phút này quá chừng căng thẳng.

Phảng phất như muốn vọt khỏi lồng ngực.

Cụp mắt xuống, không dám nhìn vào mắt Huyền Lăng Thương.

Dù sao, ánh mắt Huyền Lăng Thương thật sự quá mức sắc bén, nàng sợ một khi chống lại mắt Huyền Lăng Thương, thì sẽ không chỗ nào che giấu. . .

Đối với Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy căng thẳng, Huyền Lăng Thương nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc nói, đôi huyệt mâu sâu thẳm, lẳng lẳng rơi trên người Đồng Nhạc Nhạc, như là đang tìm tòi nghiên cứu cái gì.

Nhận thấy tầm mắt của nam nhân, một mực rơi trên người mình, khiến tâm Đồng Nhạc Nhạc, càng treo trên cao.

Có một loại người, không nói lời nào, chỉ dùng ánh mắt, đều sẽ làm người sợ hết hồn hết vía.

Không nghi ngờ, Huyền Lăng Thương liền thuộc về loại người này!

Nếu như Huyền Lăng Thương nói chuyện, lòng của nàng sẽ không để tâm thần bất định, không được phạm sai sót.

Chỉ là, Huyền Lăng Thương thuận tiện nói, chỉ nhìn nàng, khiến tim của nàng như thít lại. . .

Chột dạ a. . .

Khi Đồng Nhạc Nhạc sợ đến mồ hôi lạnh đầm đìa như tắm, ánh mắt gắt gao rơi tại trên người nàng, mới từ từ dời đi.

Nhận thấy ánh mắt nam nhân đã rời đi từ trên người mình, hòn đá đang đè lên tim Đồng Nhạc Nhạc, mới rốt cục rơi xuống.

Hy vọng, Huyền Lăng Thương sẽ không nhận ra được cái gì. . .

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vô cùng chờ mong nhanh qua, chỉ thấy nam nhân ngồi trước mặt, đột nhiên hạ lệnh Lý Tường bên cạnh, đưa những nữ nhân tập hợp ở phía trước, từng hàng từng hàng từ từ tiến lên.

Nghĩ đến, Huyền Lăng Thương là muốn tìm ra nữ nhân ở bên trong ôn tuyền đã chạy thoát. . .

Chỉ là, hắn làm thế nào biết, nữ nhân mà hắn một mực muốn tìm kiếm, cơ mà xa tận chân trời, gần ngay trước mắt đây! ?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghĩ ngợi, chỉ thấy phía dưới các thiếu nữ sắp hàng chỉnh tề, giờ phút này từng hàng từng hàng tiến lên trước, để Huyền Lăng Thương quan sát.

Những thiếu nữ này, cũng biết Huyền Lăng Thương muốn tìm tìm một nữ nhân, mọi người cũng không biết Huyền Lăng Thương rốt cuộc muốn tìm ai, chỉ là mọi người trong lòng chờ mong vài phần, cô gái kia, sẽ là chính mình.

Cho nên, những thiếu nữ này, đứng trước mặt Huyền Lăng Thương, đều là thận trọng hoặc là ngượng ngùng, hoặc phô ra vẻ đẹp nhất của chính mình, biểu lộ ở trước mặt Huyền Lăng Thương.

Nhìn thấy những thiếu nữ trước mặt làm ra vẻ thẹn thùng, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là cúi đầu không nói.

Bởi vì nàng biết, trong số những người này, không có người Huyền Lăng Thương muốn tìm.

Quả nhiên, những thiếu nữ đứng trước mặt Huyền Lăng Thương, Huyền Lăng Thương mày kiếm lập tức nhẹ nhàng cau lại một cái.

Nhéch bực môi, biểu hiện hắn không vui vẻ.

“Những nữ nhân lần này đến đây, đều ở chỗ này sao! ?”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, những nữ nhân lần này đến đây, cả cung nữ có lẫn thiên kim các đại thần, toàn bộ đều ở chỗ này .”

Lý Tường nghe vậy, lập tức có hơi khom lưng, một mực cung kính thành thật trả lời.

Huyền Lăng Thương nghe vậy, bạc môi chỉ khẽ mấp máy một cái, lập tức, bạc môi hé mở, mở miệng trầm giọng nói.

“Để cho bọn họ tản đi đi!”

“Ặc. . .”

Nghe được Huyền Lăng Thương nói, Lý Tường trên mặt đầu tiên là sửng sốt. Nghĩ đến, hắc tử nhỏ hầu hạ Huyền Lăng Thương, đối với hành động của Huyền Lăng Thương hôm nay, có điểm không hiểu gì cả.

Lý Tường nhanh chóng phục hồi lại tinh thần , lập tức cho người đưa những thiếu nữ này trở về .

Các thiếu nữ vốn vẫn còn chờ mong Huyền Lăng Thương sẽ nhìn trúng mình, lại thấy Huyền Lăng Thương sau khi nhìn bọn họ từ phía sau, liền cho người đưa bọn họ trở về, trên mặt ai nấy đều lộ ra vẻ mất mát.

Đám người mặc dù đều rời khỏi nơi này, chỉ là tất cả mọi người ba bước liền quay đầu, chờ mong Huyền Lăng Thương có thể lưu lại chính mình.

Đối với chúng nữ tử tràn đầy mất mát, Đồng Nhạc Nhạc lòng lại tràn đầy mừng thầm.

Hiện tại nàng chân đau chết đi được, sáng nay không phải nhiệm vụ của nàng, nàng hiện tại có thể trở về, nghỉ ngơi thật tốt một chút, có lẽ, khi tỉnh lại, chân sẽ không có đau đớn như vậy.

Đồng Nhạc Nhạc lòng tràn đầy chờ mong , đột nhiên, trước người nàng truyền đến một hồi tiếng nói trầm thấp khàn khàn

“Người, lưu lại!”

Nghe được lời nam nhân nói như vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, mắt hạnh không khỏi quét nhanh một lượt, liền hướng tới chỗ ngồi của Huyền Lăng Thương nhìn lại.

Chỉ thấy ánh mắt Huyền Lăng Thương hướng phía trước, một điểm cũng không có rơi trên người mình.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc còn tưởng Huyền Lăng Thương không phải gọi chính mình, vì vậy, liền tính toán xoay người đi về doanh trường của mình .

Ai biết, lúc Đồng Nhạc Nhạc mới vừa xoay người lại , giọng nói Huyền Lăng Thương lại lần nữa từ trước người nàng vang lên

“Tiểu Nhạc Tử, lưu lại.”

Lần này, Huyền Lăng Thương là chỉ đích danh , nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật mình một cái, lập tức dừng lại bước chân, mắt hạnh tràn đầy kinh ngạc và khẩn trương, gắt gao rơi trên người nam nhân.

Lúc này, nam nhân từ từ ngẩng đầu, đôi huyết mâu sâu thẳm, nhẹ nhàng rơi trên người nàng, vừa lúc chống lại ánh mắt tràn đầy căng thẳng của nàng.

Đương lúc chống lại huyết mâu sâu thẳm của nam nhân, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi chấn động mãnh liệt.

Mặc dù, ánh mắt nam nhân nhìn như không có chuyện gì xảy ra. Chỉ là, không có chuyện gì xảy ra ư, lại giống như mãnh liệt ẩn dấu, làm cho người ta không dám phớt lờ.

Hơn nữa, Huyền Lăng Thương đang yên lành, tại sao muốn gọi nàng ở lại ? Chẳng lẽ , hắc tử đã nhận ra cái gì ?

Nghĩ đến đây , Đồng Nhạc Nhạc cả người như kiến bò trên chảo nóng , hoàn toàn rối loạn .

Làm sao bây giờ ! ? Nàng tim đập loạn, thật khẩn trương a. . .

Đồng Nhạc Nhạc đang lòng dạ rối bời , khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo , cùi cúi thấp đầu, sợ hãi sẽ bị Huyền Lăng Thương nhìn thấy được nàng đang bối rối.

281. Chương 285: Chương 142-3 :tìm Kiếm

Edit : Cà rốt

Ánh mắt gắt gao cúi xuống nhìn mũi chân chính mình, vì kiềm chế chính mình không để trong lòng bối rối, Đồng Nhạc Nhạc giờ phút này không ngừng thôi miên bản thân .

“Đừng sợ đừng sợ, Huyền Lăng Thương khẳng định không biết, không phải sợ.”

Đồng Nhạc Nhạc tự thôi miên bản thân , chỉ cảm các thiếu nữ ở bốn phía, đã vội vàng rời khỏi đây. Ở chỗ này, ngoại trừ các thị vệ canh gác , cách đó không xa chỉ có Lý Tường chờ đợi và Tiểu Lô Tử .

Huyền Lăng Thương từ từ đi đến trước mặt, Đồng Nhạc Nhạc tận lực khống chế tốt âm thanh của mình, cúi đầu nhẹ nhàng nói nhỏ.

“Xin hỏi Hoàng thượng có gì cần dặn! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nhẹ nhàng hỏi nhỏ.

Nói xong câu đó , trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cổ động thêm ithub.

“Rất tốt, lời này, rất là điềm tĩnh!”

Chỉ là, không biết Huyền Lăng Thương gọi chính mình ở lại, rốt cuộc là chuyện gì .

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nghi hoặc, nam nhân ngồi trước mặt nàng, thế nhưng vẫn chưa mở miệng nói chuyện.

Đồng Nhạc Nhạc có cảm giác, đôi mắt nam nhân, giờ phút này đang gắt gao rơi trên người của nàng.

Bởi vì, đôi mắt nam nhân, nóng rực như vậy, như châm vào cả người nàng , làm cho không người nào có thể xem nhẹ. . .

Nam nhân cứ như vậy chăm chú nhìn nàng, cũng không biết qua bao lâu, Đồng Nhạc Nhạc cũng không nhìn được , chỉ cảm thấy sau lưng mồ hôi lạnh ẩm ướt đã sớm dính sát vào y phục.

Cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc không nhìn được trước ánh mắt nóng rực mà trầm lặng như vậy, mất hạnh không khỏi tràn đầy nghi hoặc và căng thẳng nhẹ nhàng ngược lên , nhìn thẳng vào nam nhân trước người.

Để rồi bỗng dưng, lại đối diện ánh mắt sau thẳm động lòng người của nam nhân.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc bị dọa đến giật mình trong lòng, lập tức sợ tới mức lại cúi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn, không dám nhìn nam nhân ở trước người .

Trong lòng không ngừng ảo não.

Huyền Lăng Thương rốt cuộc là có ý tứ gì! ?

Tìm nàng lại như thít thật chặt, cảm giác như thế, quả thực so sánh chém đầu càng khó chịu hơn.

Dù sao nếu như chém đầu, ít nhất một đao là rơi xuống, thống khoái.

Mà Huyền Lăng Thương cứ như vậy lẳng lặng nhìn chăm chú vào nàng, cũng không nói chuyện, quả thực là hành hạ không tiếng động a. . .

Đối với mặt mày khấn trương của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy tiểu thái giám trước mắt này, giờ phút này biểu tình phi thường thú vị.

Hắn chỉ là gọi nàng ở lại thôi, tại sao lại làm cho nàng căng thẳng sợ hãi như thế ! ?

Đặc biệt mới vừa rồi tiểu thái giám này khiếp đảm ngẩng đầu lên, sau khi chống lại ánh mắt của hắn, lại nhanh chóng cúi khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, dánh về kia, giống như Tiểu Điều nhát gan vậy, làm người thương tiếc.

Thấy vậy, khoe miệng Huyền Lăng Thương không khỏi nhẹ nhàng nhếch một cái, bạc môi khẽ mở, mở miệng trầm giọng hỏi.

“Sao vậy! ? Trẫm sẽ ăn thịt người sao! ?”

“A! ?”

Ăn thịt người! ?

Lời này của Huyền Lăng Thương, là có ý tứ! ?

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi hiện đầy kinh ngạc nghi hoặc. Đến khi nhìn thấy ánh mắt mang theo vài phần trêu chọc của Huyền Lăng Thương, thì lập tức rõ ràng mọi thứ. Trên mặt không khỏi buồn bực, sau đó lắc đầu như đảo tỏi mở miệng nói.

“Không không không, Hoàng thượng thật biết chê cười mà! Hoàng thượng làm sao có thể ăn thịt người!”

“Ha ha, nếu như trẫm sẽ không ăn người, như vậy người sợ hãi cái gì! ?”

Nghe được Huyền Lăng Thương trực tiếp nói như thế, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc càng thêm quẫn bách.

Thế này còn không phải chột dạ sao!

Chỉ là, hiện tại thấy trên mặt Huyền Lăng Thương mang theo vẻ trêu chọc, không phải như nhận thấy được cái gì, mới gọi nàng ở lại.

Nghĩ tới đây, trái tim Đồng Nhạc Nhạc vốn đang thít lại thật chặt, không khỏi có hơi lóng lỏng xuống.

Chỉ cần không phải bởi vì chuyện này, như vậy tất cả đều dễ bàn. . .

Tức khắc Đồng Nhạc Nhạc thở phào nhẹ nhõm, cũng không biết thần sắc trên mặt chính mình, giờ phút này vô cùng tinh tế thu vào trong huyết mâu của Huyền Lăng Thương.

Khiến cho Huyền Lăng Thương nhìn, huyết mâu sâu thẳm không khỏi chợt sáng lên một cái.

Trong lòng có chút tò mò.

Mới rồi, tiểu thái giám này hình như sợ hãi cái gì. Làm thế nào hiện tại, sau khi nghe được lời này của hắn, lại thở phào nhẹ nhõm! ?

Dánh về kia, giống như làm cái gì thẹn với lòng vậy. . .

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương đưa ánh mắt về phía Đồng Nhạc Nhạc, mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu sâu sắc.

Chỉ là, mặc kệ Huyền Lăng Thương nghĩ như thế nào, đều đoán không ra mặt khác.

Cuối cùng, ánh mắt quét một vòng, ở khuôn mặt Đồng Nhạc Nhạc liếc nhìn một phen, lại rơi vào hai chân Đồng Nhạc Nhạc trên mặt đất.

Bạc môi hé mở, mở miệng nói.

“Mấy ngày nay, vì chiếu cố A Phong, người khẳng định chịu khổ đi! ? Hiện tại chân người bị thương, liền dưỡng thương thật tốt trước đi.”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức ánh mắt vừa ngước lên, liền rơi vào người nam nhân ngồi ở trước mặt, trong lòng kinh ngạc.

Thì ra, Huyền Lăng Thương gọi nàng, là bởi vì là quan tâm trên chân nàng bị thương. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nổi lên một cơn cảm động.

Thiết tưởng, nam nhân trước mắt này, bề ngoài lạnh lùng, trên người tự mang dòng nước lạnh mạnh mẽ, đủ để đông lạnh chết một người.

Kỳ thật nội tâm, cũng là một người đàn ông phi thường tử mĩ hiểu được quan tâm người đây!

Nghĩ tới đây, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhẹ nhàng nhếch một cái, hé miệng cười một tiếng.

“Hảo, nô tài cảm ơn Hoàng thượng.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng cười nói, cũng không biết, nụ cười trên mặt chính mình, nhìn đẹp mắt đến đâu.

Chỉ thấy tiểu thái giám trước mắt, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, làn da nõn nà, gương mặt xinh xắn.

Giờ phút này, nàng đột nhiên hé miệng cười một tiếng, mặt mày rạng rỡ, mắt phượng cười cong lên, phẳng phất như ánh trăng rơi vào, trông rất đẹp mắt!

Giống như trăm hoa đua nở, xinh đẹp rực rỡ, đẹp không sao tả xiết!

Thấy vậy, tâm Huyền Lăng Thương không khỏi nhẹ nhàng nhói lên một cái, phẳng phất có một khối lá cây nhẹ nhàng, từ từ bay xuống ở hồ nước trong tim hắn, dấy lên gợn sóng lăn tăn . . .

Đôi mắt huyết sắc, nhẹ nhàng lóe ra một chút.

Liếc mắt một cái nhìn chăm chú thật sâu lúm đồng tiền của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương mới đứng lên từ chỗ ngồi, sau đó sải bước đi về doanh trường của mình.

Nhìn thấy bóng dáng Huyền Lăng Thương cao lớn lướt qua chính mình rồi từ từ rời khỏi, Đồng Nhạc Nhạc thật lâu mới thu hồi ánh mắt.

Mới đầu lo lắng mấy ngày nay Huyền Lăng Thương bận bịu thân thể không tốt, hiện tại nhìn thân thể hắn không có việc gì, như vậy, nàng liền an tâm . . .

Trong lòng suy nghĩ Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhắc chân, từ từ đi về hướng doanh trường của mình.

Chỉ cảm thấy mỗi một bước đặt xuống, giống như dẫm trên sàng kim châm, Đồng Nhạc Nhạc đau một trận nhe răng nhếch miệng.

“Chà, thật đúng là đau! Cũng không biết vết thương ở chân, đến khi nào mới hết. . .”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nhe răng nhếch miệng, vừa ảo não thì thào.

May là Huyền Lăng Thương chăm sóc, mấy ngày nay nàng thuận tiện nghỉ ngơi tốt một phen.

Dù sao mấy ngày nay ở cùng Huyền Lăng Thương chốn dã ngoại hoang vu, nàng thật sự mệt mỏi muốn chết rồi. . .

282. Chương 286: Chương 143-1 : Có Người Muốn Không May

Edit : dunghanh

Lại đi thêm hai ngày, Huyền Lăng Thương dẫn dắt đội ngũ trùng trùng điệp điệp xuất phát về phía Kinh thành.

Bởi vì vết thương ở chân, Đồng Nhạc Nhạc được nghỉ vài ngày.

Mỗi ngày, nàng đều ở bên trong doanh trường dưỡng thương thật tốt. Chỉ là đến khi Huyền Lăng Phong biết được chân nàng bị thương, liền lập tức chạy tới, còn nói muốn tìm ngự y xem cho nàng một chút, làm Đồng Nhạc Nhạc sợ đến lập tức cự tuyệt.

Dù sao, nàng cũng không quên ghi nhớ câu nói, những ngự y cổ đại này, chỉ cần bắt mạch, liền có thể biết nàng là nữ nhân, vậy chẳng phải xong đời sao?

Chỉ là Huyền Lăng Phong không yên lòng, luôn muốn tìm ngự y. Sau khi Đồng Nhạc Nhạc khuyên bảo mãi, Huyền Lăng Phong mới đáp ứng yêu cầu của Đồng Nhạc Nhạc.

Chỉ là, mỗi ngày sáng sớm chiều tà, Huyền Lăng Phong lại cho người đưa tới rất nhiều thuốc bổ. Nói là để cho nàng bồi bổ thân thể, như vậy chân mới nhanh khỏi hẳn.

Nhìn thấy thuốc bổ xếp thành núi cao, còn tưởng rằng Đồng Nhạc Nhạc nàng là đến lúc ở cữ đây!

”Huyền Lăng Phong này, có phần cũng quá khách khí đi!”

Sau khi trở lại hoàng cung, Tiểu Lô Tử bọn họ hợp lực hỗ trợ, đem về được hết chỗ thuốc bổ Huyền Lăng Phong đưa tới.

Nhìn thấy ở trên bàn đầy thuốc bổ, khóe miệng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi trễ ra.

Mặc dù nói nàng bị thương ở chân, chỉ là, Huyền Lăng Phong cũng thật sự rất là chuyện bé xé ra to đi!?

Người nào không biết còn tưởng rằng nàng bị bệnh nặng rồi đấy!

Đối với nàng cầu nhàu, Tiểu Lô Tử và Tiểu Quế Tử ở một bên nghe vậy, cũng mở miệng cười nói.

“Người thật sự là thân ở trong phúc mà không biết phúc a! Phải biết rằng, Thập Tam Gia chưa từng có đối tốt với ai như vậy đấy! Người, chính là đệ nhất nhân a!”

“Chính là chính là, Thập Tam Gia trước kia cũng là tối nhằm vào Tiểu Nhạc Tử người. Không nghĩ tới sau khi các người mất tích mấy ngày nay, Thập Tam Gia dường như tính tình thay đổi, hình như đối với người tốt như vậy. Nếu như người nào không biết, còn tưởng rằng Thập Tam Gia bị quỷ nhập vào trên người đây! Tiểu Nhạc Tử, người cùng Thập Tam Gia mất tích mấy ngày nay, rốt cuộc đều đã làm gì nha! ? Tại sao vài ngày sau, Thập Tam Gia lại đối với người tốt như vậy!”

“Chính là chính là, người mau khai ra sự thực nhanh lên một chút đi!”

Đối với Tiểu Lô Tử và Tiểu Quế Tử không ngừng hỏi tới, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là mỉm cười không nói.

Nhớ lại hôm đó bên trong ôn tuyền, nàng lỡ tay cho Huyền Lăng Phong một cái tát. Sau chuyện này, nàng vẫn còn lo lắng đề phòng, cho là từ đó về sau, Huyền Lăng Phong lại giống như trước kia không để ý tới nàng, hoặc là tức giận.

Ai lại biết được, sau khi hẳn biết chân nàng bị thương, Huyền Lăng Phong lại lập tức chạy lại đây, quan tâm đầy đủ đối với Đồng Nhạc Nhạc.

Lúc ấy, nàng cũng đã hỏi tại sao Huyền Lăng Phong, không có tức giận với nàng.

khuôn mặt tuấn mỹ của Huyền Lăng Phong hiện vẻ xấu hổ, hẳn mở miệng nói

“Hôm đó, là Bồn vương rất lỗ mãng, Bồn vương có sai trước.”

Đối với Huyền Lăng Phong lại mở miệng thừa nhận sai lầm, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy khó có thể tin nổi.

Chỉ là, nếu Huyền Lăng Phong không hề tức giận, nàng tự nhiên cũng sẽ không để ý quan tâm đến chuyện hôm đó.

Hơn nữa mấy ngày nay, Huyền Lăng Phong đối với nàng quan tâm đầy đủ, thật sự khiến cho Đồng Nhạc Nhạc cảm động.

Dù sao, nàng thật sự không tưởng lại cùng Huyền Lăng Phong quan hệ hảo hảo.

Hiện tại, thấy Huyền Lăng Phong có quan hệ như thế đối với chính mình, Đồng Nhạc Nhạc cảm động không thôi.

Chỉ là, nhìn thấy Huyền Lăng Phong xé chiều mỗi ngày lại đưa những dược liệu thuốc bổ này đến, Đồng Nhạc Nhạc lại cảm giác được có hơi bất đắc dĩ.

Dù sao, nơi này rất nhiều đồ nàng cũng là không dùng được. Vaayk mà Huyền Lăng Phong cái này cũng đưa, cái kia cũng đưa, thật sự khiến cho nàng đau đầu.

Hiện nay, nhìn thấy Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử giúp chính mình mang đồ, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là nằm ở trên bàn, có hơi ưỡn ẹo mở miệng nói.

“Ta cũng không biết là xảy ra chuyện gì. Có thể là mấy ngày kia ta hết lòng hết dạ chiều cố Thập Tam Gia, Thập Tam Gia vì cảm tạ ta, mới đổi tốt với ta như vậy đây! ?”

Nói tới đây, Đồng Nhạc Nhạc dường như lại nghĩ đến cái gì , mở miệng nói thêm.

“Đúng rồi, mấy thứ nơi này , các người cảm thấy mình thích hợp dùng được cái nào thì lấy đi ! Dù sao rất nhiều thứ ta đều không dùng được.”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói lời này, Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử lập tức cúi đầu nhìn một chút đồ trên bàn, trên mặt đều là không dám tin.

“Tiểu Nhạc Tử, người nói là sự thật sao! ? Mấy thứ này, mỗi một món đều phi thường trân quý a, người xác định muốn đưa chúng ta sao! ?”

“Chính là như thế.”

Tiểu Lô Tử phụ họa theo.

Dù sao, đồ Huyền Lăng Phong đưa, mỗi một món đều là giá trị xa xỉ, bọn họ là nô tài, bình thường cuộc sống đều là dựa vào bổng lộc. Mỗi một thứ gì đó trong số này, đều phải lấy đi bổng lộc rất nhiều năm của ọ họ đây!

Cho nên, khi nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử cũng có chút không dám xác định.

Đối với việc Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử không dám tin , Đồng Nhạc Nhạc chỉ là nhếch miệng cười nói.

“Cái gì thiệt hay giả! ? Ta còn nấu đây! Dù sao nơi này nhiều đồ như vậy, một mình ta cũng là dùng không xong. Hơn nữa, các người đều là bạn tốt của ta, có thứ tốt như thế, tự nhiên muốn cùng bạn tốt chia xẻ rồi!”

Nghe được lời này Đồng Nhạc Nhạc, trên mặt Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử lộ ra vẻ cảm kích.

“Được rồi, đừng lộ ra vẻ buồn nôn như vậy, các người nhanh lên một chút chọn đi!”

Đối với vẻ cảm kích kia của Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử, Đồng Nhạc Nhạc làm ra bộ dáng không chịu được.

Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử thấy vậy, đều bị vẻ trên mặt Đồng Nhạc Nhạc làm cho người bật cười.

Cuối cùng, Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử cũng không khách khí , bắt đầu đến lựa chọn.

Có mấy thứ, chính bọn họ không dùng được, nhưng mà người nhà có khả năng dùng được.

Dù sao, bọn họ đều cũng có gia đình, đặc biệt Tiểu Quế Tử, trong nhà cha mẹ tuổi đã không nhỏ, vẫn còn có mấy người huynh đệ tỷ muội đây! Mấy thứ này, rốt cuộc họ đều sẽ dùng được.

Cho nên sau khi Tiểu Quế Tử chọn xong những thứ mình cần , hẳn càng là cảm ơn ngàn vạn lần đối với Đồng Nhạc Nhạc.

Tiểu Lô Tử cũng như thế, chỉ là Đồng Nhạc Nhạc nghe được bọn họ cảm ơn ngàn vạn lần, chỉ cảm thấy bất đắc dĩ buồn cười.

“Được rồi hãy nói sau, các người nói cảm ơn, ta đã nhận được rồi. Không nên lại lặp lại nhiều hơn, nghe nhiều cũng bị phát chán, chúng ta là bằng hữu không phải sao! ?”

“Hi hi, ta một mực cũng biết, Tiểu Nhạc Tử là hào phóng nhất !”

“Chính là mấy thứ này, nếu như mua thì khẳng định không ít tiền đây! Hơn nữa nơi này có vài thứ, có tiền cũng là không mua được.”

Nghe được Tiểu Quế Tử bọn họ nói như vậy, Đồng Nhạc Nhạc nhìn chỗ đồ chồng chất như núi trên bàn , nghĩ đến, Huyền Lăng Phong đối với chính mình, hình như có điểm hơi quá tốt đi! ?

. . .

Trở lại hoàng cung, Đồng Nhạc Nhạc lại nghỉ ngơi thật tốt vài ngày, vết thương ở chân, cũng khỏi hẳn .

Kỳ thật Đồng Nhạc Nhạc Nghỉ ngơi nhiều ngày như vậy cũng là có cảm giác khó chịu .

Dù sao, chân nàng bị thương không thể hoạt động nhiều . Ngày ngày chính mình sống ở bên trong tiểu viện tử, nên người đều bắt đầu lười biếng.

Cho nên sau khi cuối cùng chân Đồng Nhạc Nhạc khỏi hẳn, sáng sớm Đồng Nhạc Nhạc liền dậy thật sớm, mặc xong liền vội vàng đến điện Dưỡng Tâm đi thực thi chức trách.

Lý Tường nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc, tự nhiên hỏi han ân cần một phen. Sau khi dặn dò Đồng Nhạc Nhạc sau này chú ý nhiều hơn, liền để cho Đồng Nhạc Nhạc đi làm việc.

Cuối cùng Đồng Nhạc Nhạc đi tới điện Dưỡng Tâm, nhìn thấy cung điện này bởi vì chính mình đã lâu cũng không có bước vào , trong lòng không khỏi xuất hiện vài phần căng thẳng.

283. Chương 287: Chương 143-2 : Có Người Muốn Không May

Edit : dunghanh

Đặc biệt, Đồng Nhạc Nhạc đang đi tới cửa phòng ngủ Huyền Lăng Thương, nhìn thấy cánh cửa chạm trổ long phượng đang mở này, liền biết Huyền Lăng Thương ở bên trong. Tâm tình Đồng Nhạc Nhạc, đột nhiên trở nên căng thẳng .

Tim đập càng là kích động hơn, nhịp đập ‘Bang bang bang’ bắt đầu trở nên gấp hơn.

Nhớ lại hôm đó ở bên trong ôn tuyền, nàng thiếu chút nữa liền bị Huyền Lăng Thương bắt được.

May là, nàng lập tức trốn được.

Chỉ là hiện tại nghĩ đến, nàng vẫn còn là có hơi sợ hãi.

Cho nên hiện tại, Đồng Nhạc Nhạc cũng không biết nên dùng tâm tình gì đi đối mặt Huyền Lăng Thương .

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc căng thẳng, đầu tiên là đứng ở cửa phòng ngủ, không ngừng thăm chính lý tốt tâm tình, cuối cùng hít sâu một hơi thật dài, mới từ từ đi đi vào.

Chỉ thấy giờ phút này, ở trong tấm thất, Tiểu Lô Tử đã sớm ở bên trong hầu hạ.

Sau khi nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc đi vào, đôi mắt Tiểu Lô Tử sáng ngời, lập tức gật đầu với Đồng Nhạc Nhạc , cất tiếng chào.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, chỉ là cong môi cười một tiếng với Tiểu Lô Tử , tỏ vẻ đáp lại.

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc cùng Tiểu Lô Tử nhìn nhau mỉm cười, đột nhiên nàng cảm giác được một đạo ánh mắt nóng rực đang rơi trên người mình.

Cảm giác được điều này, Đồng Nhạc Nhạc lập tức quay đầu nhìn lại, nhìn tới nơi tầm mắt phát ra.

Không ngờ liền đụng vào một đôi ánh mắt sâu thăm thẳm động lòng người .

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy tim đập hoàn toàn loạn nhịp.

Trên mặt có hơi sưng sốt, cuối cùng Đồng Nhạc Nhạc phục hồi lại tinh thần, mới cúi đầu xuống, hành lễ quì vãn an với Huyền Lăng Thương .

“Hoàng thượng vạn an.”

“Ừ, hãy bình thân.”

Đối với Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, trầm giọng nói.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức đứng lên từ trên mặt đất, sau đó tiếp nhận công việc từ Tiểu Lô Tử, bắt đầu thay quần áo rửa mặt cho Huyền Lăng Thương.

Trong khoảnh khắc, ở trong tấm thất lớn như thế này, không một ai nói gì, im lặng phảng phất âm thanh cái trâm rơi xuống đất đều có thể nghe được.

Đối với sự im lặng này, Đồng Nhạc Nhạc trong toàn bộ quá trình làm chỉ là cúi đầu xuống, mặc long bào vào cho nam nhân , lại chỉnh lý tốt vạt áo, kiểm tra hết lần này đến lần khác. Cuối cùng thấy không có chỗ nào khác không ổn, Đồng Nhạc Nhạc mới lui về phía sau một bước, làm ra bộ dáng thái giám nên có, một mực cung kính mở miệng nói.

“Hoàng thượng, đã xong.”

“Ừ.”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói, Huyền Lăng Thương chỉ là khe khẽ lên tiếng.

Lập tức, một đôi huyết mâu nhẹ nhàng rơi trên người Đồng Nhạc Nhạc.

“Vết thương ở chân, đều tốt lắm sao! ?”

“Ách . . .”

Đối với câu hỏi đột nhiên của nam nhân, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức ngược đôi mắt xinh đẹp lên, đôi đầu huyết mâu động lòng người của nam nhân kia.

Mặc dù, nam nhân vẻ mặt thản nhiên, chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc vẫn cảm giác được sự quan tâm của nam nhân này đối với nàng.

Nghe vậy, vội vàng không ngừng gật đầu, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ảm áp.

“Dạ, tạ Hoàng thượng quan tâm, chân nô tài đã không có việc gì .”

“Ừ, không có việc gì là tốt rồi, sau này chú ý một chút.”

Cuối cùng lưu lại những lời này, Huyền Lăng Thương liền quay đầu, bắt đầu nhấc chân sải bước đến cửa ra vào.

Nhìn theo bóng lưng to rộng khôi ngô cao lớn của nam nhân kia, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong lòng ảm áp. . .

. . .

Gần nhất mấy ngày nay, khí trời đột nhiên chuyển lạnh.

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc tâm tình lại phi thường kém!

Nguyên nhân là, nàng nghe được một chuyện phi thường không tốt.

Bởi vì dịp hội săn mùa thu lần trước, An Y Na vốn muốn thi triển sở trường trước mặt Huyền Lăng Thương , thu hút sự chú ý của Huyền Lăng Thương . Ai biết, bởi vì nàng và Huyền Lăng Phong đột nhiên mất tích, Huyền Lăng Thương bận việc tìm kiếm bọn họ, tất cả mọi người không còn lòng dạ với hội săn mùa thu .

An Y Na tính tình vốn cũng đã không tốt, bởi vì chuyện tính toán của nàng thất bại , nên tâm tình càng kém. Vì thế ở trong cung liền thường xuyên lấy cung nữ thái giám trút giận.

Cung nhân hầu hạ bên người An Y Na, mỗi ngày đều lo lắng đề phòng.

Để cho Đồng Nhạc Nhạc tức giận chính là, một tiểu cung nữ có quan hệ tốt với nàng lại bị An Y Na đánh. Cho nên mấy ngày nay, sắc mặt Đồng Nhạc Nhạc cũng không được tốt .

Khi Huyền Lăng Phong đi tới điện Dưỡng Tâm, tính toán tìm Đồng Nhạc Nhạc , thấy sắc mặt Đồng Nhạc Nhạc không tốt, lập tức mở miệng hỏi.

” Ngươi làm sao vậy, Tiểu Nhạc Tử!? Sắc mặt xấu như vậy, là bị người khi dễ sao!?”

Đối với Huyền Lăng Phong đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình, Đồng Nhạc Nhạc bối rối không còn kịp đề phòng , vẫn còn bị hăm dọa sợ mất mật.

Đồng Nhạc Nhạc vừa vỗ bộ ngực, vừa liếc mắt tức giận Huyền Lăng Phong.

“Thập Tam Gia, người đi đường nào cũng không có âm thanh vậy! ? Thiếu chút nữa hù dọa nô tài chết bầm !”

Đối với Đồng Nhạc Nhạc mắt trợn trắng mà ca thán, Huyền Lăng Phong chỉ là đưa tay sờ sờ mũi, sau đó mở miệng hì hì cười nói.

” Tiểu Nhạc Tử ngươi như thế nào không nói lá gan của ngươi nhỏ! ? Như vậy cũng có thể đủ bị hù dọa đến!”

Nghe được Huyền Lăng Phong nói năng vô lại như vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là bất đắc dĩ bĩu môi.

Lập tức, liền quay lại bắt tay vào làm việc .

Huyền Lăng Phong thấy Đồng Nhạc Nhạc không để ý tới chính mình, hơn nữa sắc mặt cũng không vui, không khỏi mở miệng nói.

“Thấy, ngươi hôm nay là làm sao vậy! ? Phải chăng là bị người khi dễ, ngươi nói cho Bồn vương biết, Bồn vương giúp ngươi tìm hắc tính sổ đi!”

Huyền Lăng Phong vừa nói lòng đầy căm phẫn , vừa lôi kéo Đồng Nhạc Nhạc liền tính toán đi tìm người tính sổ .

Thấy điệu bộ Huyền Lăng Phong mặt mày tức giận, người nào không biết , còn tưởng rằng là có người khi dễ hắc đây!

Nhìn thấy dáng vẻ Huyền Lăng Phong bởi vì chính mình mà nổi giận đùng đùng, tâm tình Đồng Nhạc Nhạc không khỏi có hơi tốt lên.

“Tốt lắm, không phải nô tài bị người khi dễ, là bằng hữu quen biết của nô tài bị người khi dễ, cho nên tâm tình mới kém như vậy .”

“A a, thì ra là thế.”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói, Huyền Lăng Phong vốn nổi giận đùng đùng mới yên tâm trở lại.

Chỉ cần không phải khi dễ Đồng Nhạc Nhạc , như vậy hắc an tâm.

Thấy Huyền Lăng Phong đã có vẻ bình tĩnh lại, Đồng Nhạc Nhạc lại nghĩ đến chính mình.

Huyền Lăng Phong có khả năng là chỗ dựa cho nàng. Nhưng hắc cũng không thể là chỗ dựa cho bằng hữu của nàng , nghĩ như thế mà nàng đều cảm giác phi thường bất đắc dĩ.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thở dài một hơi.

Thấy Đồng Nhạc Nhạc dáng vẻ không biết làm sao, mặt mày mất mát, hàng mi thanh tú ngời ngời kia của Huyền Lăng Phong không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái, mở miệng hỏi .

” Ngươi nói một chút cho Bồn vương xem, Rốt cuộc phát sinh chuyện gì!? Xem Bồn vương có thể hỗ trợ ngươi hay không !?”

284. Chương 288: Chương 143-3 : Có Người Muốn Không May

Huyền Lăng Phong mở miệng hỏi , bởi vì hiện tại hắc rất không thể chịu được khi nhìn thấy tiểu thái giám này có vẻ mặt mất mát.

Tiểu thái giám này, trong ấn tượng của hắc, không có lúc nào là không tràn ngập sức sống, giống như là ánh mặt trời nhỏ, có thể chiếu sáng cả người hắc!

Chỉ là hiện tại, nhìn thấy tiểu thái giám này mặt mày mất mát, hình như có cái gì phiền lòng, khiến cho hắc nhìn thấy, dường như trong lòng cũng khó chịu theo.

Đối với tâm tư Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc không biết, chỉ là hiện tại nghe được lời này của Huyền Lăng Phong, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc an ủi không ít, ngay sau đó, mở miệng nói ra chi tiết cũng không có giấu diếm.

“Cái kia, Thập Tam Gia... An Y Na ngươi hắc là biết chứ! ?”

“An Y Na! ? Ai! ?”

Nghe được lời này , khuôn mặt tuần tú của Huyền Lăng Phong sững sốt, lập tức mở miệng hỏi.

Nghe Huyền Lăng Phong nói, lại nhìn thấy dáng vẻ hần trần đầy nghi hoặc , Đồng Nhạc Nhạc mặt mày kinh ngạc.

“Thập Tam Gia, An Y Na kia, chính là nữ nhân lần trước đâm sầm vào ngài a, làm thế nào ngài quên rồi sao! ?”

“Lần trước đâm sầm vào Bốn vương ! ?”

Nghe được lời Đồng Nhạc Nhạc nói như vậy, Huyền Lăng Phong không khỏi vui đầu suy nghĩ một chút, sau một khắc, dường như là nghĩ đến cái gì, mở miệng giật mình la lên.

“A, Bốn vương nghĩ tới, chính là ... nữ nhân xấu xí kia!”

“Phì . . .”

Nghe được Huyền Lăng Phong nói như thế, Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được phì cười một tiếng.

Dù sao, nói như thế nào thì An Y Na là đệ nhất mỹ nhân Vân Quốc, nàng ta đều là có dáng vẻ xinh xắn đẹp đẽ quyến rũ. Không nghĩ tới, trong miệng Huyền Lăng Phong, lại thành một người nữ nhân xấu xí. Cũng không biết là Huyền Lăng Phong thấy mỹ nhân nhiều lắm, cho nên diện mạo An Y Na hần lại cảm nhận thành nữ nhân xấu xí .

Nếu như An Y Na nghe được Huyền Lăng Phong lời này, cũng không biết có thể thổ huyết bỏ mình hay không! ?

Vào lúc Đồng Nhạc Nhạc oán thầm trong lòng, nàng cũng không khỏi mở miệng cười nói.

“Thập Tam Gia, An Y Na chính là đệ nhất mỹ nữ Vân Quốc đây! Mà nhiều nam nhân đối với nàng thêm thường không thôi, như thế nào Thập Tam Gia ngài lại nói nàng là nữ nhân xấu xí đây! ? Nếu như An Y Na nghe được Thập Tam Gia cảm nhận là nữ nhân xấu xí, cũng không biết, Thập Tam Gia cảm thấy, như thế nào mới là mỹ nhân đây! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ánh mắt nhìn phía Huyền Lăng Phong, càng là mang theo vài phần trêu chọc.

Bởi vì lần trước từ trong miệng Huyền Lăng Phong biết được, Huyền Lăng Phong hình như đã có nữ nhân mình thích. Cũng không biết, phải chăng là nữ nhân mà Huyền Lăng Phong thích, thật sự có dung mạo rất đẹp , cho nên đến cấp mỹ nữ như An Y Na, ở trong mắt Huyền Lăng Phong mới có thể thành nữ nhân xấu xí.

Liên trong thời gian Đồng Nhạc Nhạc thầm nghĩ, Huyền Lăng Phong thấy ánh mắt của Đồng Nhạc Nhạc nhìn về phía mình, mang theo vài phần trêu chọc và mỉa mai, trên mặt lập tức buồn bực, mở miệng hỏi .

“Người, tại sao người nhìn Bốn vương như vậy! ?”

“Thập Tam Gia, cô nương mà người thích, phải chăng là dung mạo đặc biệt đẹp a! ?” Nhìn thấy Huyền Lăng Phong mặt mày bộ dáng quẫn bách, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi mở miệng cười hỏi.

Huyền Lăng Phong nghe vậy, chỉ cảm thấy sắc mặt buồn bực . Một vệt đỏ hồng lập tức hiện lên hai gò má tuần tú.

Ánh mắt nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc, càng là mang theo ngượng ngùng.

“Ặc, người rốt cuộc nói gì vậy ! ? Không phải nói chuyện bằng hữu của người sao! ? Làm thế nào nói tới chuyện này. Hơn nữa, Bốn vương mới không có cô nương mình thích!”

“Có thật không! ?”

Đồng Nhạc Nhạc rõ ràng là không tin mở miệng, trong lời nói cố ý kéo dài chữ thật, nhướn mày liếc xéo Huyền Lăng Phong một phen.

Huyền Lăng Phong thấy vậy, lập tức mở miệng khẳng định nói.

“Khăng định là thật sự, Bồn vương lừa ngươi làm cái gì? Bồn vương mới không có thích nữ nhân!”

Nói tới đây, Huyền Lăng Phong giọng điệu cực kì khăng định.

Thấy Huyền Lăng Phong dường như có hơi bị chính mình hỏi cho khẩn cấp, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở miệng nói.

“Được rồi được rồi, không có liên không có.”

Tuy chỉ là lời như thế, hiện tại dáng vẻ Huyền Lăng Phong, lại hình như giấu đầu lòi đuôi.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc cũng không tiện đào sâu về vấn đề này.

“Được rồi, trở lại chuyện chính. Gần đây nô tài sở dĩ tức giận, chính là bởi vì An Y Na kia. Chỉ hơi động một cái liên lấy nô tài chung ta đây trút giận, đặc biệt cung nhân hầu hạ nàng, không có một người nào không từng bị nàng đánh chửi. Cho nên nô tài rất tức giận, nếu như đích thực làm sai chuyện, người trách cứ là bình thường. Chỉ là tính tình Đại tiểu thư kia, phàm là không hợp tâm ý nàng, chỉ hơi động một cái liên dùng nô tài chúng ta trút giận, không hề cần lý do, cho nên tâm tình nô tài mới không tốt.”

Càng nói, Đồng Nhạc Nhạc càng là tức giận.

Dường như chỉ cảm thấy có một đám lửa không ngừng thiêu đốt trong ngực nàng.

Bởi vì tức giận, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Đồng Nhạc Nhạc, không khỏi có vài phần ửng đỏ, khiến cho nàng nhìn qua, có thêm vài phần xinh đẹp.

Cúi đầu nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc giờ phút này càng nói càng tức giận, Huyền Lăng Phong lại cảm giác được, tiểu thái giám trước mắt này, càng ngắm càng thuận mắt, càng nhìn càng dễ thương.

Đặc biệt hiện tại, nhìn thấy tiểu thái giám trước mắt này, gương mặt nhỏ nhắn kia đỏ rực, lúc đầu nhìn qua, phẳng phất như cây đào mặt vừa mới chín thâu, rất là dễ thương.

Càng nhìn, Huyền Lăng Phong bị mê hoặc.

Ở trong đầu nghĩ muốn chính là, nếu như tiểu thái giám này, thay nữ trang lên người xinh đẹp đến đâu a. .

Vào lúc trong lòng Huyền Lăng Phong đang mải nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc nói ra một loạt chuyện. Nhưng nàng lại phát hiện Huyền Lăng Phong không hề trả lời mình, trên mặt đầu tiên là sững sốt. Nhìn thấy Huyền Lăng Phong giờ phút này chỉ là ngây ngốc nhìn mình, thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc cau mày lại một cái, lập tức đưa tay tới quơ quơ trước mặt Huyền Lăng Phong.

“Thập Tam Gia, ngươi làm sao vậy!?”

Nghe được tiếng nói Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong lập tức phục hồi lại tinh thần, nghĩ đến chính mình mới vừa rồi lại đi nghĩ chuyện này, trên mặt không khỏi thoáng một tia buồn bực.

Đưa tay bịt miệng nhẹ nhàng ho khan một phen, làm ra vẻ bình tĩnh nói.

“Khụ khụ, không có việc gì, An Y Na kia thật sự đáng ghét. Hoàng huynh coi nàng là khách nhân, cho nên hiện tại để nàng ta ở bên trong hoàng cung, vậy mà lại không biết điều như vậy, ngay cả người trong hoàng cung chúng ta đều dám khinh dễ. Nàng ta đang nghĩ chính mình là làm nữ chủ nhân ở nơi này sao!?”

Huyền Lăng Phong cả giận mở miệng nói.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, lập tức hăng hái gật đầu phụ họa.

“Chính vậy, nàng ta hơi quá đáng, đặc biệt tính tình không tốt, chỉ hơi động một cái liên đánh chửi cung nhân!”

Nói đến điểm ấy, Đồng Nhạc Nhạc liền tức tối.

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc có vẻ tức tối, Huyền Lăng Phong cũng tức giận theo.

Cũng không biết tại sao, thấy tiểu thái giám này tức giận, hắn cũng tức giận theo.

Trong lòng nhớ lại, sau một khắc, Huyền Lăng Phong dường như là nghĩ đến cái gì, đôi mắt sáng ngời!

“Đã như vậy, chúng ta liền cho nàng ta biết tay một cái đi!”

Nghe được Huyền Lăng Phong nói như thế, lại thấy dáng vẻ xấu xa kia trên mặt Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhú mày.

Bởi vì nàng biết, có người phải không may rồi !

Dù sao, cái tên Hồn Thế tiểu Ma vương này, đâu phải là chỉ có mỗi hư danh! ! !

...

285. Chương 289: Chương 144-1 : Chọc Ghẹo An Y Na

Edit : dương trang

Tìm người hỏi một phen, biết được An Y Na sợ hãi nhất là rắn rết côn trùng, con kiến, con gián linh tinh các loại. Huyền Lăng Phong lập tức cho người mang đến đây rất nhiều gián, sau đó lại dẫn theo Đồng Nhạc Nhạc rời khỏi phòng, đi tìm An Y Na.

Lúc này, An Y Na đang ở bên hồ.

Cũng không biết có phải là cái kia cung nữ làm sai cái gì mà, thật xa, đã nghe thấy được âm thanh An Y Na truyền đến.

“Người tên nô tài này, thế nào mà ngu ngốc như vậy? Ta không phải đã cho người đi nghe một phen hành trình của hoàng thượng sao? Có mỗi việc nhỏ như vậy lại không làm được! Người là cố ý, muốn chọc ta tức giận sao? Thì ra là người còn có ý nghĩ không an phận à? Nhưng mà, lấy sắc đẹp của người, như thế nào so sánh cùng ta. Ta khuyên người có lẽ phần này tâm tư nên bỏ đi sớm một chút? Người cho là mỗi người cũng giống như ta, đoan trang bầm sinh như vậy sao?”

Thật xa nghe được lời An Y Na nói, khóe miệng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi giật giật.

An Y Na này, nói chuyện không chút khách khí, hơn nữa lại phi thường tự kỷ!

Một bên Đồng Nhạc Nhạc trong lòng nghĩ thế, một bên Huyền Lăng Phong hiển nhiên cũng nghe rõ lời An Y Na như đã nói, lập tức đôi môi đỏ mọng giật giật, tràn đầy khinh thường nói:

“Xi! Vẫn còn đoan trang bầm sinh! Nữ nhân tầm thường như vậy, da mặt cũng thật dày! Nàng ta thực sự cho là Hoàng thượng coi trọng mình sao? Sao không soi lại bộ dáng đức hạnh của chính mình trong nước tiểu đi!”

Nghe được lời Huyền Lăng Phong đã nói, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi che miệng cười trộm.

Bởi vì phun ra lời nói ác độc, không ai có thể so sánh với Huyền Lăng Phong !

Nhìn thấy bộ dáng Đồng Nhạc Nhạc che miệng cười trộm, lại thêm nụ cười đến tít mắt. Đôi mắt long lanh, phảng phất như một đôi thạch mã não, trông rất đẹp. khiến cho Huyền Lăng Phong không khỏi hé miệng cười một tiếng.

Trong lòng thầm nghĩ, nếu như thực sự nói đoan trang bầm sinh, thì chắc chắn là tiểu thái giám bên cạnh hần này đi.

Nhìn tiểu thái giám đang cười bên cạnh, dưới ánh mặt trời, da thịt của hần đều là trắng nõn mềm mại hiếm thấy, vô cùng mịn màng, phảng phất như da của trẻ con.

Như thế nào một cái tiểu thái giám, da thịt so sánh nữ nhân lại càng mềm mại hơn? Thật sự làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Khi trong lòng Huyền Lăng Phong đang suy nghĩ, thì thấy bên kia An Y Na, đã đi tới bọn họ.

Thấy vậy, Huyền Lăng Phong lập tức kéo Đồng Nhạc Nhạc, sau đó trực tiếp đi tới chỗ An Y Na.

Bên này An Y Na hiển nhiên vô cùng phẫn nộ, cho nên cũng không thấy Huyền Lăng Phong đang tới.

Có lẽ, nàng ta không coi ai ra gì trừ chính bản thân mình, ai cũng không thêm để ý quan tâm đến.

Cho nên, khi Đồng Nhạc Nhạc bọn họ đã đến trước mặt nàng, An Y Na còn không biết.

Nhưng điều này lại là cơ hội tốt cho Huyền Lăng Phong!

Chỉ thấy khi Huyền Lăng Phong đi đến bên cạnh An Y Na, lập tức lấy ra một cái túi nhỏ giấu ở ống tay áo, rồi ném tới chỗ An Y Na.

Cùng với hành động này của Huyền Lăng Phong, những con gián bên trong túi nhỏ hình như cũng muốn chơi khăm liền lập tức giương cánh, bay tới chỗ An Y Na.

An Y Na lúc này còn đang nổi nóng, đột nhiên xuất hiện con gián bay đến, lập tức sợ đến hai tròng mắt trợn ngược, mặt mày kinh hãi.

Phản ứng lại cuối cùng của nàng ta là há mồm hét một hồi cực kỳ bi thảm đến chói tai:

“A. . . Con gián! ! ! !”

An Y Na mở miệng kêu thảm thiết liên tục, đặc biệt khi nàng nhìn thấy lũ gián trực tiếp bay đến trên người mình. An Y Na sợ đến nỗi lập tức loạn nhảy dựng lên trên mặt đất.

Vừa nhảy dựng vẫn còn vừa đưa tay hất bỏ con gián bám ở trên người, đáng vẻ kia, thấy rất là tức cười!

Huyền Lăng Phong ở một bên nhìn thấy An Y Na chật vật như thế, lập tức không chút khách khí che miệng, bắt đầu cười ha ha.

“Ha ha ha ha ha ha, trên người của ngươi rất nhiều con gián a! Nhìn, trên vai có một con, nha, trên mặt cũng có một con đây này! Còn nữa ở trên đỉnh đầu, có hai con. . .”

Lúc này An Y Na đã sợ đến hất loạn bốn phía, sau khi nghe được lời nói của Huyền Lăng Phong, liền lập tức đưa tay đập vào bả vai, mặt và tóc.

Hơn nữa, nàng ra tay thật đúng là mạnh mẽ!

Chỉ nghe ‘Bốp’ một tiếng, một dấu ấn năm ngón tay liền hiện lên trên gương mặt trắng nõn hiếm thấy của nàng ta.

Cả mái tóc được làm khéo léo cũng bị nàng một tay phui rối loạn.

Trên đầu, đồ trang sức rơi xuống, tóc tai bù xù, bộ dạng kia, lúc đầu vừa nhìn, còn tưởng rằng là một Phong Bà Tử (đàn bà điên).

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc đứng ở một bên, không nhịn được bắt đầu cười rộ lên ha ha.

Chỉ là, nụ cười trên mặt Đồng Nhạc Nhạc vẫn còn không duy trì được một khắc (1 khắc = 15’), đã thấy bên kia An Y Na còn đang nhảy loạn, chập loạn trên mặt đất, đột nhiên chạy về hướng nàng.

Hơn nữa, trong thời gian lao lên phía trước, An Y Na hình như bị vật gì làm vấp ngã, cả thân thể càng là hung hăng lao về hướng đến Đồng Nhạc Nhạc.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc trợn ngược đôi mắt, nhưng vẫn không còn kịp phản ứng lại nữa, cả người liền bị An Y Na hất bổ nhào.

Điểm chết người chính là, ở sau lưng nàng, là hồ Bích Thủy sâu không thấy đáy. . .

“Tiểu Nhạc Tử cẩn thận. . .”

Huyền Lăng Phong ở một bên thấy vậy, lập tức giật mình la lên thành tiếng, sau đó đưa tay chụp đến.

Nhưng thật không may, mới vừa rồi Huyền Lăng Phong đứng cách Đồng Nhạc Nhạc cự ly có hơi xa, coi như hấn cổ tình muốn cứu, cũng là nước xa không cứu được lửa gần, lực bất tòng tâm.

Kết quả bị kịch xảy ra.

Chỉ nghe ‘Bùm bùm’ hai tiếng, Đồng Nhạc Nhạc và An Y Na đồng thời rơi xuống nước . . .

“Khụ khụ. . . Cứu, cứu mạng. . .”

Đồng Nhạc Nhạc sau khi rơi vào trong nước, liên tục bị uống mấy ngụm nước hồ.

Đối với bơi lội, Đồng Nhạc Nhạc là phi thường quen thuộc, chỉ là lần này đây Đồng Nhạc Nhạc đột nhiên rơi vào trong nước, không hề chuẩn bị tâm lí.

Điểm chết người chính là, sau khi rơi vào trong nước, nàng chỉ cảm thấy trên chân bắt đầu co quắp, một cơn đau dần dần lan toả ra từ dưới chân.

Cảm giác được nơi này, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thầm kêu không tốt.

Nguy rồi, nàng bị chuột rút!

Điều này khiến Đồng Nhạc Nhạc sợ hãi và vô cùng lo lắng cho bản thân, lập tức vung tay chân, tính toán bơi vào bờ. Chỉ là, chân nàng bị chuột rút, sử dụng không được như bình thường .

Chỉ cảm thấy đến thân thể của mình, đang nhanh chóng chìm nhanh xuống đáy hồ tối tăm, thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức không hề nghĩ ngợi, liền lập tức la lên.

“Cứu mạng, ta, ta bị chuột rút . . .”

Đối với Đồng Nhạc Nhạc la lên, An Y Na ở một bên, cũng là kêu thảm thiết không thôi.

“A, cứu mạng, ta không biết bơi lội a. . . Thập Tam Gia, cứu ta. . .a...”

Đối với lời Đồng Nhạc Nhạc và An Y Na đã nói, Huyền Lăng Phong đứng ở trên bờ nghe vậy, giống như là không cần suy nghĩ, liền lập tức nhảy vào trong hồ.

Mà phương hướng hấn bơi, không chút do dự chính là về phía tới Đồng Nhạc Nhạc .

Bởi vì hiện tại trong mắt hấn, trừ Đồng Nhạc Nhạc ra, liền không có những người khác.

Cho nên, Huyền Lăng Phong tự nhiên không chú ý tới, khi hấn nhảy vào trong hồ chưa đến một khắc, ngay sau đó, một đạo bóng dáng màu đen, liền theo sát mà nhảy xuống. . .

. . .

Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy thân thể của mình đang nhanh chóng chìm xuống, mất dần ý thức. Nàng trợn ngược mắt , cố nhìn cảnh vật bốn phía dưới hồ.

Chẳng lẽ, nàng sẽ chết sao?

286. Chương 290: Chương 144-2 : Chọc Gheo An Y Na

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc đang suy nghĩ, thì đột nhiên một bóng dáng mạnh mẽ đã bơi về phía nàng.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc còn tưởng rằng đó là Huyền Lăng Phong, trong lòng liền vui mừng không thôi. Nàng thầm nghĩ: Cứu ta, Thập Tam Vương gia!

Chỉ là người mới đến càng tới gần, Đồng Nhạc Nhạc mới nhìn rõ hình dáng của người này, trên mặt lập tức hiện ra vẻ sững sốt.

Bởi vì người mới đến không phải là Huyền Lăng Phong như nàng nghĩ mà là ...

Huyền Lăng Thương !!!???

Như thế nào lại là hấn?

Thấy vậy, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc nheo lại, biểu tình rất ngạc nhiên.

Chỉ một lúc sau, nàng cảm thấy cả người mình bị ai đó kéo lên phía trên .

Cũng không biết qua bao lâu, Đồng Nhạc Nhạc đã ra khỏi mặt nước.

Khi nhìn thấy những tia nắng mặt trời rực rỡ và lại được hít thở , lần đầu tiên Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy ánh mặt trời thật ấm áp, không khí thật trong lành.

Có thể hít thở được, thật là tốt!

Đang lúc suy nghĩ về chuyện vừa mới xảy ra thì cả người nàng đã bị Huyền Lăng Thương bế lên bờ.

Vì dính nước nên ngực nam nhân dường như rất lạnh.

Tuy vậy Đồng Nhạc Nhạc vẫn cảm thấy vô cùng ấm áp khi được nằm trong vòng tay của Huyền Lăng Thương.

Chỉ là, khi Đồng Nhạc Nhạc ngược đôi mắt xinh đẹp lên, liền bắt gặp đôi huyết mâu lạnh như băng, trong lòng chỉ cảm thấy “thất thần”, trong nháy mắt dường như cả người bị rơi xuống hầm băng lạnh lẽo.

Nguy rồi, Huyền Lăng Thương hắt, tức giận !

Trong khi Đồng Nhạc Nhạc nghĩ vậy, mắt nhưng không khỏi nhẹ nhàng sụp xuống, lại thấy được Huyền Lăng Phong vẫn còn ngây ngốc đứng ở giữa hồ.

Lúc này Huyền Lăng Phong mang khuôn mặt tuấn tú, ngây ngốc nhìn về hướng nàng .

Bên kia, An Y Na đã được một thị vệ kéo lên, giờ phút này đang ngồi dưới đất nức nở.

“Ô ô ô, ta còn tưởng rằng mình đã chết rồi! Hoàng thượng, ta rất sợ!”

An Y Na vừa nói vừa đứng lên từ mặt đất. Có vẻ như đang nhìn đến Huyền Lăng Thương mà cầu khẩn an ủi.

Làm như không nhìn thấy hành động của An Y Na, Huyền Lăng Thương chỉ lạnh lùng hạ lệnh:

“Người đâu, mang An tiểu thư đi.”

Khi nghe Huyền Lăng Thương hạ lệnh, cung nhân ở một bên lập tức đi tới, không tình nguyện mà mang An Y Na đi .

Đợi đến khi An Y Na rời khỏi đây, huyết mâu của Huyền Lăng Thương không khỏi nhẹ nhàng quét nhanh một lượt, rơi trên người Huyền Lăng Phong vẫn còn đang đứng trong hồ.

“Như thế nào còn chưa lên. Hồ nước không lạnh sao?”

Huyền Lăng Thương vừa nói ra lời này, Huyền Lăng Phong lập tức phục hồi tinh thần lại, cuối cùng, còn không quên hắt hơi vài tiếng thật to.

Dường như hắt hơi có thể lấy truyền, ngay khi Huyền Lăng Phong hắt hơi xong thì Đồng Nhạc Nhạc cũng cảm thấy cái mũi ngứa ngứa, liền hắt hơi không ngừng.

“Hắt xì, hắt xì...”

Đồng Nhạc Nhạc liên tục hắt hơi khiến cho Huyền Lăng Thương đang ôm nàng trong lòng không khỏi nhíu mày.

Không cần nghĩ ngợi gì, Huyền Lăng Thương lập tức ôm Đồng Nhạc Nhạc đi thẳng đến Dưỡng Tâm điện.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, lập tức cuống quýt mở miệng.

“Hoàng thượng, người để nô tài xuống là được rồi, nô tài có thể tự mình đi!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói, bởi vì mới vừa rồi nàng bị hắt bết đi, liền phát hiện đã có rất nhiều ánh mắt đang nhìn về phía nàng.

Vì lời người đời thật đáng sợ, nếu như Huyền Lăng Thương vẫn cứ trực tiếp ôm nàng trở về, cũng không biết những người khác sẽ nói như thế nào.

Phải biết rằng, hiện tại thân phận nàng chỉ là một tiểu thái giám, mà một tiểu thái giám như nàng lại được đương kim hoàng thượng ôm trở về, trong mắt người đời, đây thực sự là chuyện kinh thiên động địa.

Đang lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghĩ thế, Huyền Lăng Thương nghe được Nhạc Nhạc nói vậy thì cúi đầu liếc xéo nàng, trầm giọng hỏi:

“Người xác định có thể tự chính mình đi?”

“Ặc, cái này...”

Nghe được Huyền Lăng Thương nói vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức dừng lại.

Dù sao chân nàng vẫn còn bị chuột rút, mặc dù không quá nặng nhưng bước đi thì vẫn có phần khó khăn.

Nhìn thấy bộ dáng ảo não của Đồng Nhạc Nhạc, huyết mâu của Huyền Lăng Thương nhẹ nhàng lóe lên, lập tức ôm Nhạc Nhạc tiếp tục đi về phía trước.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc hé mở làn môi hồng, không nhin được mở miệng lần nữa.

“Chính là.... Hoàng thượng, người khác sẽ nhìn thấy...”

Chẳng lẽ hẳn không sợ người khác sẽ nói gì sao?

Dù sao, thân phận hai người bọn họ...

Đang suy nghĩ thì đột nhiên nghe thấy Huyền Lăng Thương hỏi lại:

“Người để ý?”

“À, đương nhiên không phải, nô tài chỉ là lo lắng cho Hoàng thượng...”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ăn ngay nói thật.

Dù sao, thân phận của hẳn đâu phải người bình thường, không phải sao?

Trong lúc Nhạc Nhạc suy nghĩ, lo lắng cho Huyền Lăng Thương nhưng lại không biết vì câu nói của mình mà huyết mâu của ai đó nhẹ nhàng lóe lên, sau đó môi bạc hé mở, trầm giọng nói:

“Trẫm không sợ.”

Trẫm không sợ!

Đơn giản một câu nói, giống như một viên thuốc an thần, hoàn toàn khiến cho Đồng Nhạc Nhạc an tâm .

Nếu Huyền Lăng Thương cũng không sợ, như vậy, nàng cũng không có cái gì phải băn khoăn .

Hơn nữa, kỳ thật Đồng Nhạc Nhạc vẫn còn là phi thường hưởng thụ cảm giác khi được Huyền Lăng Thương ôm trong lòng.

Không biết đã bao lâu rồi, khôn được Huyền Lăng Thương ôm như vậy?

Trước kia, khi nàng vẫn là một con tiểu điều nhi thường được Huyền Lăng Thương ôm trong ngực, chính là vị trí luôn thuộc về mình nàng.

Nàng thích nhất là làm ổ ở trong lòng Huyền Lăng Thương.

Mà ngay cả ngủ, đều là nằm ở trong lòng Huyền Lăng Thương mà ngủ.

Chỉ là khi nàng hóa thân thành người, nàng trái lại mất đi ... phúc lợi này.

Bây giờ, được Huyền Lăng Thương nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, cảm thụ được nhiệt độ ấm áp của nam nhân, cách một lớp trang phục ẩm ướt truyền tới, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy giờ phút này phẳng phất trời xuân. . .

Trong lòng liền cảm thấy ngọt ngào.

Thật hy vọng, cả đời nàng đều được Huyền Lăng Thương ôm vào lòng như thế này.

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc ngọt ngào nhớ lại, cũng không hề để ý có một ánh mắt ai oán ảo não ở phía sau bọn họ.

Huyền Lăng Thương cơ hồ chưa từng thở gấp, trực tiếp đem Đồng Nhạc Nhạc ôm trở về phòng hẩn ở trong tiểu viện .

Sau khi Huyền Lăng Thương đặt Đồng Nhạc Nhạc ở trên ghế, Đồng Nhạc Nhạc lập tức ngẩng đầu, mở miệng nói.

“Cám ơn Hoàng thượng.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói, chỉ là, nhìn thấy tóc và trang phục trên người Huyền Lăng Thương đều ướt nhẹp, toàn bộ dán ở trên người, đáng vẻ hơi nhếch nhác. Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy hơi áy náy.

Đều là bởi vì cứu nàng, bằng không, Huyền Lăng Thương cũng không đến mức ăn mặc xộc xệch như thế.

Đồng Nhạc Nhạc lập tức nhú mi nói:

“Hoàng thượng, thật xin lỗi, đã làm người lo lắng, trang phục của người vẫn còn ướt, nô tài. . .”

Đồng Nhạc Nhạc vẫn còn chưa nói hết, lại bị Huyền Lăng Thương mở miệng cắt đứt.

“Không sao.”

287. Chương 291: Chương 144-3 : Chọc Gheo An Y Na

Edit : Nhạc Vô Ưu

Nghe được lời của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhẹ nhàng mân mê đôi môi đỏ mọng .

Còn không đợi Đồng Nhạc Nhạc nói chút gì, chỉ thấy Huyền Lăng Thương hơi quay mặt sang, nhìn về chỗ Huyền Lăng Phong đang đứng .

Thấy ánh mắt Huyền Lăng Thương nhìn đến bên này, Huyền Lăng Phong lập tức cả kinh.

Ngay sau đó, phảng phất nghĩ đến cái gì đó, trên mặt lập tức lộ ra mấy phần chột dạ cùng hốt hoảng.

” Hoàng, hoàng huynh, ta . . .”

“Chuyện mới rồi, là người làm hả! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, tuy là câu nghi vấn, giọng nói lại vô cùng khẳng định.

Nghe vậy, Huyền Lăng Phong lập tức mặt cúi thấp đầu, mặt mũi chột dạ.

” Hoàng huynh, đệ, thật ra thì, ai, hoàng huynh, hết thảy đều là lỗi của đệ. Huynh muốn phạt đệ thế nào liền phạt đi! Chẳng qua là, hoàng huynh, nữ nhân kia không phải là người tốt lành gì, nàng đơn giản xem hoàng cung là nhà mình, động một chút liền trách cứ đánh chửi đối với cung nhân . Đệ là nhìn không thuận mắt mới chọc gheo nàng một chút! Huynh muốn trách cứ, liền trách cứ một mình đệ đi.”

Có lẽ là biết giấy là không gói được lửa, Huyền Lăng Phong nói ra toàn bộ tất cả mọi chuyện . Hơn nữa, cũng nhận hết tất cả trách nhiệm ở trên người mình, giống như, là sợ Huyền Lăng Thương sẽ trách cứ Đồng Nhạc Nhạc.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi dâng lên một sự cảm kích.

Chỉ cảm thấy giờ phút này Huyền Lăng Phong, hình tượng đột nhiên trở nên người lớn hơn.

Từ bao lâu, bọn họ vừa thấy mặt, đều là đầu người chết ta sống, không nghĩ tới bây giờ, Huyền Lăng Phong lại đối với mình tốt như vậy.

Lại gánh tất cả tội ở trên người mình.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở miệng nói:

” Không! Hoàng thượng, thật ra thì những thứ này đều là lỗi của nô tài. Nếu không phải nô tài nói chuyện của An tiểu thư cho Thập Tam Gia , thì Thập Tam Gia cũng sẽ không muốn giúp nô tài, mới ra tay chọc ghẹo An tiểu thư. Hoàng thượng nếu muốn trách cứ, thì trách cứ nô tài một người là tốt rồi . . .”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc lại gánh hết tội ở trên người mình, để mình thoát tội, trong lòng Huyền Lăng Phong không khỏi dâng lên một sự cảm động.

Tiếp theo mở miệng nói:

” Không! Hoàng huynh, đây hết thảy đều là lỗi của đệ, huynh ngàn vạn không nên trách cứ Tiểu Nhạc Tử, hoàng huynh . . .”

Đối với lời của Huyền Lăng Phong và Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương một mực bày tỏ trầm mặc .

Chẳng qua là, mâu quang hẹp dài kia vẫn di chuyển trên người Huyền Lăng Phong và Đồng Nhạc Nhạc .

Cũng không biết qua thời gian bao lâu, Huyền Lăng Thương bực môi hé ra, mới mở miệng quay sang hỏi Huyền Lăng Phong :

“Trước kia, không phải là đệ rất ghét Tiểu Nhạc Tử sao!? Hôm nay thế nào lại cũng gánh tội danh ở trên người mình!?”

” Ách, hoàng huynh, đó là chuyện lúc trước rồi . . .”

Nghe được Huyền Lăng Thương lại còn gợi lại chuyện lúc trước, Huyền Lăng Phong chỉ cảm thấy trên mặt buồn bực. đây về ngưỡng ngừng và khó xử.

Sau một khắc, giống như là nghĩ đến cái gì đó, gương mặt thanh tú của Huyền Lăng Phong cau lại một cái, mở miệng tò mò hỏi:

” Hoàng huynh, thật ra thì, nữ nhân kia xấu xa như vậy, tại sao huynh một mực để nàng ở lại bên trong hoàng cung. Huynh không biết nàng gieo họa cho bao nhiêu cung nhân !”

Đối với lời của Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc cũng vô cùng hiếu kỳ.

Cho nên, hiện lên đầy ánh mắt tò mò, càng là thật chặt rơi vào trên người Huyền Lăng Thương.

Đối mặt với sự tràn đầy tò mò của Đồng Nhạc Nhạc và Huyền Lăng Phong, Huyền Lăng Thương chẳng qua là nhẹ nhàng nhấp máp đôi môi mỏng, mở miệng nói:

” Bởi vì, trầm quên nàng . . .”

” Ách . . .”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc và Huyền Lăng Phong nhất thời giật giật khóe miệng .

Thì ra là, Huyền Lăng Thương sở dĩ để cho An Y Na một mực ở lại hoàng cung nguyên nhân là quên có người như vậy tồn tại . . .

Trước đây, Đồng Nhạc Nhạc vẫn không hiểu , mặc dù An Y Na là Vân Quốc đệ nhất mỹ nhân, chẳng qua là, nước Linh Nhạc cũng không thiếu mỹ nhân , thế nào Huyền Lăng Thương vẫn để cho An Y Na ở lại bên trong hoàng cung!?

Mới đầu, Đồng Nhạc Nhạc còn tưởng rằng Huyền Lăng Thương thích An Y Na , ai biết, Huyền Lăng Thương thế nhưng vẫn không để ý gì đến An Y Na .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không biết thế nào trong lòng một trận vui vẻ.

Vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vui vẻ , Huyền Lăng Phong ở một bên nghe vậy, lập tức mở miệng nói:

” Hoàng huynh, huynh cũng không biết. Nữ nhân xấu xí này, chỉ hơi động một cái liền trách cứ đánh chửi đối với cung nhân . Nữ nhân xấu xí như vậy, huynh sớm nên để cho nàng rời đi. Bằng không, nàng thật đúng là coi nơi này làm thành là nhà nàng !”

Huyền Lăng Phong mở miệng, tràn đầy lòng căm phẫn mà nói.

Dù sao, Huyền Lăng Phong rất sớm liền nhìn An Y Na không vừa mắt, trải qua chuyện mới vừa rồi, Huyền Lăng Phong đối với An Y Na đơn giản là hận thấu xương.

Vốn tưởng rằng có thể chộc ghẹo nữ nhân xấu xí đó một cái. Ai biết cái nữ nhân xấu xí đó lại là Tiểu Nhạc Tử xuống nước, bây giờ còn làm hại hắn để cho hoàng huynh trách cứ, hắn có thể nào không tức giận!?

Đang lúc Huyền Lăng Phong tức giận không thôi, Huyền Lăng Thương chẳng qua là cúi đầu trầm tư một phen .

Ngay sau đó, giống như là nghĩ đến cái gì đó, môi mỏng hé mở, mở miệng kêu:

” Người đâu !”

” Hoàng thượng, có thuộc hạ !”

Nghe được lời của Huyền Lăng Thương, một Đới Dao thị vệ lập tức vội vã đi vào.

Chỉ thấy Đới Dao thị vệ kia vừa đi vào, liền lập tức quỳ một chân trên đất, tràn đầy bộ dáng một mực cung kính, chờ đợi , Huyền Lăng Thương hạ lệnh .

Thấy thị vệ Đới Dao đi vào, Huyền Lăng Thương không hề nghĩ ngợi, liền trầm giọng nói:

” Cho người chuẩn bị ngựa xe, đưa An tiểu thư trở về Vân quốc.”

” Dạ !”

Nghe được lời của Huyền Lăng Thương , người vừa tới lập tức đáp ứng một tiếng , liền nhanh chóng xoay người rời đi.

Nhìn người mới tới rời đi, nghe thấy lời nói mới rời đi của Huyền Lăng Thương, biết được An Y Na đó rốt cục phải rời khỏi nơi này, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi tràn đầy vui vẻ.

Hắc hắc, nữ nhân kia rốt cục phải rời đi, bên trong hoàng cung khẳng định không ít người sẽ vui vẻ đến nỗi đốt pháo, đặc biệt là những ai bị An Y Na tức giận.

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc liền vui vẻ không thôi.

Vậy mà, vừa lúc đó, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy một đạo ánh mắt chợt nhìn về hướng nàng bên này .

Cảm giác được điều này , Đồng Nhạc Nhạc lập tức ngẩng đầu nhìn lại.

Khi đối diện với ánh mắt thâm thúy của Huyền Lăng Thương, nụ cười trên mặt Đồng Nhạc Nhạc lập tức cứng đờ.

Nguy rồi, mình mới rời nhìn lên , lại bị Huyền Lăng Thương phát hiện.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức cúi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, mắt nhưng liếc nhìn hai bên .

Cúi xuống nhìn tiểu thái giám trước mắt cúi đầu cụp mắt, đôi mắt kín đáo kia của Huyền Lăng Thương không khỏi xẹt qua một tia bất đắc dĩ.

Chẳng qua là vừa nghĩ tới chuyện đã xảy ra mới vừa rồi, chân mày Huyền Lăng Thương không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái.

Nhớ lại vừa rồi, khi lơ đãng đi ngang qua bên hồ, thấy ở trong hồ đúng tiểu thái giám này ngã xuống, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy tim của mình, phảng phất trong nháy mắt tựa như bị người nắm thật chặt, cơ hồ để cho hắn không thở nổi.

Sau, hắn như là không chút suy nghĩ, liền nhanh chóng chạy tới, rồi nhảy vào trong hồ . . .

288. Chương 292: Chương 145 - 1 Ta Muốn Tiểu Nhạc Tử Làm Thiếp Thân Thái Giám Của Ta

Cảm giác này vừa xa lạ vừa quen thuộc, hắn đã từng trải qua cảm giác như vậy.

Đó là lúc Tiểu Điều nhi của hắn gặp phải nguy hiểm...

Chỉ là, Tiểu Điều nhi của hắn đã không tìm được nữa...

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương thở nhẹ một hơi, ánh mắt nhìn vào đôi chân của Đồng Nhạc Nhạc.

“Chân có sao không?”

“Cảm ơn Hoàng thượng quan tâm, nô tài không có việc gì!”

Nghe được lời quan tâm của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc lập tức trả lời.

Nghe vậy, hắn chỉ nhẹ nhàng gật đầu, lập tức nghĩ đến điều gì đó, liền mở miệng nói:

“Tuy vậy, nhưng vẫn phải uống canh gừng cho ấm đi!”

“Nô tài tuân lệnh!”

Nghe hắn nói vậy, Đồng Nhạc Nhạc cười trả lời.

Nhìn thấy sự vui vẻ trên khuôn mặt của nàng, đôi mắt hắn lóe ra, ánh mắt liền rơi vào Huyền Lăng Phong.

Bộ dáng Huyền Lăng Phong đầy chặt vật ẩm ướt, đôi mày kiếm của Huyền Lăng Thương nhíu lại.

“A Phong, gần đây rất nhàn rồi?”

“... Hoàng huynh, mỗi ngày đệ đều luyện võ cùng với Hách Đức, tuyệt đối không lười biếng, thật sự, nếu không đệ luyện võ cho Hoàng huynh xem!”

Giống như sợ Huyền Lăng Thương không tin mình, hắn liền bày ra tư thế luyện võ.

Huyền Lăng Thương thấy vậy lập tức mở miệng.

“Được rồi, trước thay quần áo, mấy ngày nữa Trẫm tới kiểm tra thành tích của người!”

Nghe Huyền Lăng Thương nói vậy, Huyền Lăng Phong biết Huyền Lăng Thương không tiếp tục truy cứu chuyện cũ.

Lập tức hé miệng cười một cái.

“Hoàng huynh, tuân lệnh!”

Nghe Huyền Lăng Phong nói vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi bật cười.

Cái tên Huyền Lăng Phong này, mỗi lần nhìn thấy Huyền Lăng Thương đều như chuột thấy mèo, thật sự là thú vị.

Nghe thấy tiếng cười của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong bất đắc dĩ cười một tiếng.

Giống như muốn nói, nhìn đi, người đã hài lòng chưa?

Thấy ánh mắt Huyền Lăng Phong nhìn mình, hiểu ý tứ của hắn, Đồng Nhạc Nhạc che miệng cười cười.

Lúc An Y Na biết Huyền Lăng Thương phái người đưa nàng về nước, liền lập tức cầu kiến bên ngoài Dưỡng Tâm điện.

Hơn nữa còn khóc lóc như bão táp mưa sa, bộ dáng xinh đẹp động lòng người giờ đây làm bộ thương cảm, giống như con chó nhỏ bị vứt bỏ, hết sức tổn thương.

Nhưng mà nàng ta khóc đến cổ họng đều đau, nhưng hắn vẫn không chịu gặp nàng, mà trực tiếp cho người đưa nàng về.

Lúc An Y Na rời khỏi Hoàng cung, Đồng Nhạc Nhạc phát hiện người trong cung ai cũng vui vẻ khác thường.

Đặc biệt những nô tài đã từng hầu hạ nàng ta, nghĩ đến chuyện sau này sẽ không phải hầu hạ ... mỹ nhân rần rết kia nữa, mọi người vui đến nỗi chỉ thiếu nước đốt pháo ăn mừng.

Thời gian nháy mắt năm ngày trôi qua, hôm nay, ánh nắng rực rỡ, vạn dặm không có mây, trời đã vào đông nên thời tiết trở nên lạnh hơn, ban ngày mặt trời chiếu xuống người, chỉ cảm thấy ấm áp dễ chịu.

Huyền Lăng Phong phụng lệnh vào cung, bởi vì hôm nay Huyền Lăng Thương muốn kiểm tra võ công của hân.

Huyền Lăng Phong cùng Hách Đức tập võ đã lâu, từ lúc trước, đối với võ công của Huyền Lăng Phong, Huyền Lăng Thương cảm thấy thất vọng.

Chỉ mới ba ngày, đã nhìn với cặp mắt khác xưa.

Hôm nay, Huyền Lăng Phong võ công tịnh tiến.

Đối với phương diện cưỡi ngựa bắn cung cũng có chút tiến bộ.

Lúc hân biểu diễn bắn cung, làm cho Đồng Nhạc Nhạc ở một bên không nhìn được mà vỗ tay hét lớn.

Nghe được tiếng la hét và vỗ tay của Đồng Nhạc Nhạc, mi mắt Huyền Lăng Phong nháy nháy, ánh mắt sáng ngời, vẻ mặt đắc ý.

Khó trách hân đắc ý như vậy, dù sao võ công hiện tại của hân, so với trước đây thì tốt hơn nhiều.

Ngay cả Huyền Lăng Thương luôn trầm mặc ít nói, nhìn thấy mũi tên cuối cùng bắn trúng hồng tâm của Huyền Lăng Phong, trên mặt cũng đầy tán thưởng.

“Ừ, không sai, xem ra gần đây a Phong chăm chỉ luyện võ!”

Nghe thấy Huyền Lăng Thương tán thưởng, Huyền Lăng Phong giống như một đứa trẻ, mặt mày hớn hở.

“Cảm ơn Hoàng huynh khích lệ, thật ra Hách Đức dạy dỗ rất tốt!”

“Đúng vậy, công lao của hân Trẫm thấy rõ, tự nhiên sẽ có thưởng!”

Nghe Huyền Lăng Thương nói vậy, Huyền Lăng nghĩ tới điều gì, lập tức mở miệng nói:

“Hoàng huynh, đệ có phần thưởng không?”

Nghe Huyền Lăng đột nhiên đòi phần thưởng, Huyền Lăng nháy mắt, đôi huyết mâu lạnh như băng cũng nhiễm vài phần trêu chọc.

“Người muốn Trẫm ban thưởng cái gì?”

Nghe Huyền Lăng Thương nói vậy, Đồng Nhạc Nhạc đứng bên cạnh cũng tò mò nhìn Huyền Lăng Phong.

Dù sao cái tên này trời sinh đã có số hưởng thụ vinh hoa phú quý, thật không nghĩ tới hân muốn thứ gì.

Giờ phút này, còn mở miệng đòi phần thưởng? Nếu vậy, thứ hân muốn chắc chắn sẽ rất quý giá.

Ngay lúc Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ, đột nhiên Huyền Lăng Phong đưa mắt nhìn nàng.

Chống lại ánh mắt vui vẻ của hân, Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy sửng sốt, không biết suy nghĩ điều gì, chỉ thấy Huyền Lăng Phong hé môi, cánh tay chỉ vào nàng mà nói:

“Hoàng huynh, đệ muốn Tiểu Nhạc tử làm thiếp thân thái giám của mình!”

“...”

Hân vừa dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc hết sức ngạc nhiên, mở to mắt tràn đầy không dám tin.

Dù sao nàng cũng không ngờ, hân đòi phần thưởng lại là muốn nàng làm thiếp thân thái giám của hân.

Điều này có khả năng sao?

Mặc dù dạo này nàng và hân có quan hệ tốt, nhưng mà đi theo làm thiếp thân thái giám của hân, nàng vẫn không muốn.

Dù sao lý do duy nhất nàng ở lại đây là vì Huyền Lăng Thương...

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc ngược mắt nhìn Huyền Lăng Thương, trong lòng đầy căng thẳng.

Dù sao Huyền Lăng Thương thương nhất là đệ đệ này, chỉ cần Huyền Lăng Phong muốn, Huyền Lăng Thương đều sẽ cho.

Chỉ là muốn một mình nàng không phải sao?

Huyền Lăng Thương, hắn có đưa nàng cho Huyền Lăng Phong hay không?

Nghĩ tới đây, nàng cảm thấy căng thẳng vô cùng.

Bàn tay ở trong tay áo nắm chặt thành quyền, móng tay ấn sâu vào lòng bàn tay vẫn không cảm thấy đau.

Trong lòng không ngừng cầu xin, Huyền Lăng Thương, ngàn vạn lần không được đồng ý, nàng không muốn xa hắn...

Ngay lúc Đồng Nhạc Nhạc không ngừng khẩn cầu trong lòng, ánh mắt nàng nhìn Huyền Lăng Thương đầy vẻ cầu xin.

Đối với sự căng thẳng của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương nghe được lời này của Huyền Lăng Phong, đôi lông mày nhíu lại.

Cho tới bây giờ, đối với đệ đệ này, hắn muốn xin gì, đều được đấy, nhưng mà hiện tại, Huyền Lăng Phong lại muốn thiếp thân thái giám của hắn!

289. Chương 293: Ta Muốn Tiểu Nhạc Tử Làm Thiết Thân Thái Giám Của Mình

Edit : thuonglu

Nghĩ tới đây, huyết mâu của Huyền Lăng Thương không khỏi nhẹ nhàng quét nhanh một lượt, ánh mắt dừng lại trên người tiểu thái giám bên cạnh. Nhưng không ngờ, lại bắt gặp một ánh mắt thương cảm như vậy.

Chỉ thấy đôi mày của tiểu thái giám cau lại, nhìn về phía hắn, không che dấu chút nào sự cầu khẩn, đáng vẻ thương cảm như vậy, tựa như một chú cún nhỏ sắp bị vứt bỏ.

Thấy vậy, tâm Huyền Lăng Thương không khỏi nhẹ nhàng nhói lên một cái. . .

Đối với Huyền Lăng Thương và tâm tư của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong không biết.

Giờ phút này, hắn chỉ hi vọng được nhìn thấy hoàng huynh của mình gạt đầu đồng ý.

Trong lòng chính là nhớ lại, hoàng huynh đối với hắn vẫn luôn thương yêu hết mực, chỉ cần hắn muốn, hoàng huynh sẽ đều đáp ứng hắn.

Lại nói, hiện tại hắn chỉ là muốn một tiểu thái giám này thôi, cũng không phải đại sự gì, hoàng huynh khẳng định sẽ thỏa mãn nguyện vọng của hắn.

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong trong lòng không khỏi mừng thầm.

Nhớ lại gần đây, hắn mỗi thời mỗi khắc đều nghĩ đến tiểu thái giám này. Lần trước biết được hắn bị thương, hắn lòng như có lửa đốt, hận không thể ngày ngày chạy đến hoàng cung.

Chỉ là sợ hãi hoàng huynh biết được, lại trách hắn văn võ dốt nát, nên mới bắt đắc dĩ ở lại trong phủ luyện võ.

Chỉ cần có thời gian, hắn liền nhanh chóng chạy vào cung.

Nếu đến mà không thấy tiểu thái giám này, hắn liền cảm giác trong lòng trống rỗng, dường như thiếu mất thứ gì..

Nhìn thấy tiểu thái giám này khổ sở, hắn sẽ cảm thấy tức giận.

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười hài lòng của tiểu thái giám này, hắn lại cảm thấy mỹ mãn.

Hắn cũng không biết chính mình rốt cuộc đã làm sao, hắn chỉ biết, hắn muốn tiểu thái giám này lúc nào cũng trong tầm mắt của hắn.

Hiện tại chỉ cần hoàng huynh không cần tiểu thái giám này nữa, như vậy hắn mỗi ngày đều có thể đặt hắn trong tầm mắt . . .

Trong lúc cảm thấy mừng thầm trong lòng thì thấy bạc môi Huyền Lăng Thương hé mở, nhạ nhòa nói.

“Cái vấn đề này, người có lẽ tự mình hỏi Tiểu Nhạc Tử đi! Tiểu Nhạc Tử, người nguyện ý đi cùng A Phong sao! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, chuyển vấn đề này lại trên người Đồng Nhạc Nhạc.

Đối với đáp án của Huyền Lăng Thương, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sững sờ, nhưng cũng không có lập tức mở miệng trả lời, chỉ là trong lòng, thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất, Huyền Lăng Thương không có lập tức đồng ý, đây không phải chứng minh rồi, chuyện này, còn có thể xoay chuyển! ?

Nghĩ tới đây, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc mở ra, muốn mở lời.

Chỉ là lời của nàng còn chưa kịp ra khỏi miệng, thì người nào đó đã giành trước nàng một bước, mở miệng nói.

“Tiểu Nhạc Tử, người theo Bồn vương đi! Mặc dù người tại hoàng cung chức vị không thấp, chỉ là Bồn vương có thể cho người làm Tổng quản vương phủ, quản lý tất cả tôi tớ! Còn nữa lương tháng cũng gấp đôi so với hoàng cung, người, nguyện ý sao! ?”

Huyền Lăng Phong mở miệng, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, tràn đầy chờ mong và hi vọng.

Điều kiện đưa ra cũng rất là mê người.

Nếu như là những người khác, khẳng định sẽ không nói hai lời đáp ứng.

Dù sao, lại có thể được đường đường Vương gia tán thưởng như thế, bao nhiêu người có muốn mà cũng không được.

Chỉ là, nghe Huyền Lăng Phong nói những lời này, bộ dạng mong chờ, Đồng Nhạc Nhạc lại cảm thấy áp lực thật nặng nề.

Bởi vì nàng nhìn ra được, Huyền Lăng Phong là thật tâm thích chính mình, xem chính mình là bằng hữu.

Cho nên hắn mới có thể đưa ra những điều kiện mê người như vậy, muốn nàng theo hắn.

Chỉ là, cho dù Huyền Lăng Phong đưa ra điều kiện mê người cỡ nào, nàng cũng sẽ không theo hắn.

Trong lòng kiên quyết, Đồng Nhạc Nhạc khe khẽ lắc đầu, nhìn phía Huyền Lăng Phong ánh mắt, mang theo vẻ xin lỗi

“Thật xin lỗi, Thập Tam Gia, nô tài đành phụ lòng sự ưu ái của ngài, nô tài lựa chọn ở lại bên trong hoàng cung.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, nói rõ ý định trong lòng.

Dù sao, từ lúc nàng đi tới triều đại này, sau khi nhận biết Huyền Lăng Thương, nàng liền quyết định sẽ không tách rời hắn . . .

Huyền Lăng Phong nghe những lời Đồng Nhạc Nhạc nói, gương mặt thanh tú lập tức cau lại một cái, mở miệng hỏi.

“Tại sao! ? Chẳng lẽ Bồn vương đưa ra điều kiện không tốt! ? Hay là Bồn vương không tốt, người mới không nguyện đi cùng Bồn vương! ?”

Hiển nhiên, đối với đáp án của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong phi thường kinh ngạc và mất mát.

Vốn tưởng rằng, hắn đưa ra điều kiện như vậy, Đồng Nhạc Nhạc sẽ đồng ý ngay.

Hắn còn nghĩ rằng, về sau tiểu thái giám này theo hắn, hắn sẽ dẫn đi những nơi nào chơi đây!

Ai biết, đáp án lại là thế này.

Nghĩ tới đây, gương mặt Huyền Lăng Phong lại cau thêm, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, tràn đầy thất vọng cùng không dám tin.

Đối với Huyền Lăng Phong là mất mát, nhưng tại Huyền Lăng Thương nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, như là thở phào một hơi

May là, hắn không có đồng ý. . .

Huyền Lăng Thương cũng không biết tại sao mình lại nghĩ như vậy. Trong quá khứ cho dù là vật gì vậy, chỉ cần người đệ đệ này muốn, hắn đều tận lực để thỏa mãn hắnHuyền Lăng Phong .

Chỉ là lần này, khi biết được Huyền Lăng Phong muốn tiểu thái giám thiết thân này, trong lòng hắn lại có chút không thoải mái.

Bởi vì, hắn chưa từng nghĩ rằng tiểu thái giám này sẽ rời khỏi hắn. . .

Là bởi vì là tiểu thái giám này có cái nhìn tương tự như tiểu điều nhi trước kia của hắn, hay vẫn còn là cái gì! ?

Nguyên nhân, hắn từ đầu đến cuối đều không nghĩ ra.

Chỉ là hiện tại, thấy được ánh mắt kiên định của tiểu thái giám, Huyền Lăng Thương liền cảm thấy tâm tình của mình khá lên. . .

Đối ngược với Huyền Lăng Thương tâm tình đang tốt, Huyền Lăng Phong lại cảm thấy rất mất mát.

Dù sao, hắn đưa ra điều kiện tốt như vậy, hắn cũng không rõ, tại sao tiểu thái giám này lại cự tuyệt!

“Tiểu Nhạc Tử, nếu như ngươi còn muốn yêu cầu gì, nói ra, Bồn vương đều đồng ý ngươi, chỉ cần ngươi theo Bồn vương!”

Nghe những lời này của Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc cắn nhẹ môi dưới, không nghĩ ra nên trả lời thế nào.

Dù sao, Huyền Lăng Phong đối với chính mình thật là rất tốt.

Mượn chuyện gần đây mà nói, sau khi Huyền Lăng Phong biết được chân nàng bị thương, lập tức cho người đưa tới rất nhiều dược liệu trân quý, trong đó có những dược liệu dù nhiều tiền cũng không mua được.

Hiện nay, hắn chỉ vì muốn mình nguyện ý theo hắn lại đưa ra những điều kiện tốt như vậy.

Nhìn thấy Huyền Lăng Phong mặt mày ảo não mất mát, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy thật áy náy đối với hắn.

“Thật xin lỗi, Thập Tam Gia, nô tài đã quen ở tại bên trong hoàng cung , cho nên. . .”

Nói xong lời cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cúi gằm khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, tràn đầy áy náy.

Thấy đáng về áy náy của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong mặc dù vô cùng thất vọng đối với đáp án của hắn, nhưng cũng không muốn nhìn thấy bộ dạng hắn như vậy.

Huyền Lăng Phong không khỏi thở dài.

“Ngươi đã không muốn, việc này coi như xong.”

Cùng lắm thì sau này hắn thường xuyên vào cung gặp Đồng Nhạc Nhạc là tốt rồi. . .

Liền vào lúc trong lòng Huyền Lăng Phong nghĩ vậy, Huyền Lăng Thương, tại nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, cũng là thở phào nhẹ nhõm

“Tốt lắm, A Phong người cũng không thiếu thái giám thiết thân, trăm thấy Tiểu Kính Tử đối với người là trung thành và tận tâm.”

“Tiểu Kính Tử tuy tốt, chỉ là. . .”

Hắn lại càng muốn thái giám trước mắt này hầu hạ hắn. . .

Chỉ tiếc, Đồng Nhạc Nhạc không muốn. . .

“Tốt lắm, Bồn vương cũng không bắt buộc người, chỉ là, hoàng huynh, hôm nay là phiên chợ, đệ có thể mang Tiểu Nhạc Tử xuất cung chơi một ngày không! ?”

Nghe được lời Huyền Lăng Phong đã nói, đôi mắt của Đồng Nhạc Nhạc lập tức sáng ngời!

290. Chương 294: Chương 145-3 : Ta Muốn Tiểu Nhạc Tử Làm Thái Giám Hầu Cận Cho Ta

Edit : huyền trần 205

Dù sao bản tính của nữ nhân là thích đi dạo phố nhất !

Đặc biệt gần đây nàng bị thương ở chân, ngày ngày ngâm ngốc ở trong sân, hầu như không có ra ngoài, hôm nay có thể xuất cung đương nhiên là rất vui.

Trong lòng suy nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc ngược đôi mắt xinh đẹp lên, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, lộ rõ sự hi vọng và chờ mong.

Đối với ánh mắt đầy chờ mong của Đồng Nhạc Nhạc kia, huyết mâu của Huyền Lăng Thương không khỏi nhẹ nhàng lóe lên một cái.

Lập tức, ánh mắt sâu thẳm động lòng kia, đầu tiên là nhẹ nhàng lướt qua trên mặt Đồng Nhạc Nhạc và Huyền Lăng Phong một phen, sau đó mới khẽ hé bạc môi, mở miệng nói.

“Được rồi, nhưng mà buổi tối nhớ trở về sớm một chút.”

“Vâng, tạ hoàng huynh!”

Vừa được Huyền Lăng Thương cho phép, Huyền Lăng Phong lập tức mở miệng cười nói, sau đó lại quay đầu cười nói với Đồng Nhạc Nhạc.

“Đi! Tiểu Nhạc Tử, chúng ta xuất cung đi!”

“Ừ, được!”

. . .

Bởi vì phải xuất cung, Đồng Nhạc Nhạc cố ý trở về thay đổi thường phục.

Một thân bạch sắc, không có trang sức rườm rà, lại đơn giản, thanh lịch!

Một mái tóc dài đen nhánh, chỉ là dùng một cây đai vấn tóc màu trắng bó thành đuôi ngựa, kẹp trên đỉnh đầu, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn càng trở nên tinh xảo.

Lúc nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc đi ra với vẻ mặt phấn khởi, sạch sẽ thanh lịch như búp bê, hắc mâu của Huyền Lăng Phong lập tức sáng ngời.

“Người mặc một thân bạch y, thật là đẹp mắt!”

Huyền Lăng Phong mở miệng, nói thật lòng .

Nghe được lời này của Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở miệng cười một tiếng.

Lập tức, môi đỏ mọng hé mở, không chút nào khiêm tốn cười nói.

“Ha ha, phải không! ? Kỳ thật nô tài cũng cảm thấy như vậy!”

Nghe thấy Đồng Nhạc Nhạc xưng nô tài, Huyền Lăng Phong như là nghĩ đến cái gì đó, liền mở miệng nói.
“Tiểu Nhạc Tử, bây giờ chúng ta không phải ở trong hoàng cung, cho nên ngươi cũng không cần xưng nô tài ! Giống như lúc ở hang núi, xưng ta đi!”

Huyền Lăng Phong mở miệng nói.

Bởi vì hắn cảm thấy, nếu như Đồng Nhạc Nhạc tự xưng ta, hắn cảm giác quan hệ của hai người, không phải là quan hệ chủ tớ nữa, mà là bằng hữu. . .

Hiện tại hắn thật sự hưởng thụ thời gian được ở cùng tiểu thái giám này, khiến cho hắn rất vui.

Đối với tâm tư Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc tất nhiên không biết, lại nghe được lời này của Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ một chút, liền lập tức gật đầu nói.

“Ừ, được, ta đã biết.”

Thật ra, Đồng Nhạc Nhạc cũng không phải mệnh nô tài trời sinh, mỗi lần tự xưng nô tài, thì luôn cảm thấy thân phận của mình thấp hơn người khác một bậc vậy.

Hôm nay, Huyền Lăng Phong đã chủ động nói ra, nàng đương nhiên cũng sẽ không cự tuyệt.

Thấy Đồng Nhạc Nhạc đồng ý ngay, Huyền Lăng Phong nhếch miệng cười một tiếng.

Luôn cảm thấy tiểu thái giám trước mắt này không giống người thường, cũng không giống với những người khác.

Nếu như là bọn Tiểu Kính Tử, nhất định không dám nói như vậy.

Trong lòng thầm nghĩ, Huyền Lăng Phong đã mang theo Đồng Nhạc Nhạc hướng tới phố lớn Kinh thành.

Hôm nay là chợ phiên , cho nên trên đường cái, đâu đâu cũng là người đến người đi.

Đưa mắt nhìn khắp một vòng, mọi người đều đổ xô ra đường, người đến người đi, ngựa xe như nước, tấp nập không ngừng!

Đằng kia có cờ trà lâu tung bay, còn thanh lâu tửu quán, càng là nhiều không kể xiết.

Còn nữa đường phố lớn bên ngoài, các hàng quán nhỏ bày biện trên vỉa hè, đều hấp dẫn ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc.

Nghĩ lại, đã lâu không có đi dạo phố! Hiện tại có thể đi dạo phố, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy chính mình như là một con chim bị nhốt trong lồng được thả ra, dù là cái gì, đều cảm thấy hứng thú! !

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc giống như chú chim nhỏ vui vẻ, không ngừng bay qua bay lại, trên mặt Huyền Lăng Phong tràn đầy nụ cười.

Ánh mắt vui vẻ kia, gắt gao theo dõi Đồng Nhạc Nhạc, một chút cũng không rời.

Hơn nữa, chỉ cần Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy vật gì, sau đó Huyền Lăng Phong đều ra hiệu cho Tiểu Kính Tử đi theo phía sau mua.

Tội nghiệp cho Tiểu Kính Tử, dọc theo đường đi đều phải cầm túi lớn túi nhỏ, khổ không thể tả.

Đối với chuyện này, Đồng Nhạc Nhạc đương nhiên không biết.

Nàng đi dạo hồi lâu, rốt cuộc cũng đã mệt, lại thấy bên đường có một quán trà lâu nhìn không tệ, không có quay đầu liền mở miệng nói với Huyền Lăng Phong.

“Thập Tam Gia, nơi đó có trà lâu đây! Không bằng chúng ta qua ngồi một chút đi! ?”

Đối với đề nghị Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong tự nhiên sẽ không phản đối, lập tức gật đầu.

“Được, đi vào ngồi một chút đi! !”

Huyền Lăng Phong vừa mở miệng nói xong, liền lập tức nhắc chân hướng tới bên trong trà lâu đi vào.

Lúc này là xế chiều, người ăn cơm luôn đặc biệt nhiều hơn.

Chỉ là danh tiếng Huyền Lăng Phong, đã sớm vang vọng cả phố lớn ngõ nhỏ, cho nên khi Huyền Lăng Phong vừa đi vào, lão bản nở nụ cười nghề nghiệp, tự mình đi tới.

“Rất hân hạnh được đón tiếp Thập Tam Gia, thỉnh lên trên lầu.”

Nghe được lời lão bản nói, Huyền Lăng Phong chỉ nhẹ nhàng ‘Ừ’ một tiếng, lập tức héch cằm lên, trên mặt lộ vẻ kiêu ngạo trời sinh.

Thấy Huyền Lăng Phong bộ dáng kiêu ngạo, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là bất đắc dĩ khẽ lắc đầu, đi theo.

Tiểu lâu này hoàn cảnh không tệ, khách đến tấp nập, nhưng mà Huyền Lăng Phong là Thập Tam Gia, cho dù không có chỗ, lão bản đều sẽ tìm lấy một vị trí.

Cho nên, Đồng Nhạc Nhạc bọn họ rất nhanh đã được mang vào bên trong một cái nhà gian.

Chỉ thấy cái nhà gian này, diện tích rộng rãi, bài biện thanh lịch, từ cửa sổ nhìn xuống, có thể nhìn đầy đủ rõ ràng cả phố lớn Kinh thành.

Đứng ở bên cửa sổ, nhìn qua một lượt người đến người đi ngoài phố, cuối cùng, ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc quét một vòng, thấy một chỗ nào đó đầy người ra vào, hình như bên trong có vật gì đó rất hấp dẫn vậy, không khỏi cảm thấy hứng thú.

Vừa lúc tiểu nhị của quán bưng trà đi vào, Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được giơ tay chỉ hướng địa phương kia, mở miệng hỏi.

“Tiểu ca, nơi đó rốt cuộc là địa phương nào a! ? Hình như rất náo nhiệt thì phải! ! ?”

291. Chương 295: Chương 146-1 : Thiếu Nữ Áo Trắng

Edit : Tiêu Linh

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, tiểu nhị của quán ngẩng đầu vừa nhìn, thấy người hỏi chính là một thiếu niên diện mạo tuấn tú thì trong lòng kinh ngạc, hần lại cúi đầu nhìn theo phương hướng ngón tay Đồng Nhạc Nhạc đang chỉ.

“A, khách quan là nói nơi đó a! Nơi đó là Phỉ Thúy Các! Là thanh lâu có hơi nổi danh trong Kinh thành. Nghe nói, tối nay Phỉ Thúy Các muốn chọn hoa khôi, cho nên hấp dẫn rất nhiều người đi đến quan sát!”

“Cái gì! ? Tuyển hoa khôi! ?”

Nghe được tiểu nhị của quán nói vậy, Đồng Nhạc Nhạc mắt nhắm nhưng lập tức sáng ngời.

Trước kia trên TV, luôn thấy tuyển hoa khôi linh tinh các loại gì đó, nhưng vẫn chưa từng đích thực được xem.

Hiện nay, chính mình xuyên qua đến cổ đại, nếu như không đi xem một chút, thật đúng là đáng tiếc đây!

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghĩ vậy, Huyền Lăng Phong ở một bên nhìn thấy dáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc hai mắt sáng ngời, liền mở miệng hỏi.

“Thế nào! ? Người muốn đi xem! ?”

Huyền Lăng Phong mở miệng.

Kỳ thật, đối với những chốn như thanh lâu kia, cho tới bây giờ hắn cũng không có hứng thú.

Càng đừng nói gì đến hoa khôi linh tinh các loại. Chỉ là thấy dáng vẻ tiểu thái giám trước mắt này cảm thấy hứng thú như thế, Huyền Lăng Phong cảm giác, chỉ cần tiểu thái giám này cảm thấy hứng thú, hắn có khả năng cùng đi xem.

Nghe được lời này của Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc lập tức vội vàng không ngừng gật đầu.

“Ừ, ta quả thực muốn đi xem đây!”

Dù sao, lớn như vậy, còn không từng được xem tuyển hoa khôi mà!

Hơn nữa, khi đó nhất định có thể nhìn thấy rất nhiều mỹ nữ chứ! ?

Cũng không biết, tuyển hoa khôi thời cổ đại là như thế nào.

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ, Huyền Lăng Phong nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói lời này, lập tức mở miệng nói.

“Chúng ta đây cơm nước xong xuôi , liền đi vào trong đó nhìn một chút!”

“Ừ, hảo.”

Đồng Nhạc Nhạc nghe xong, lập tức gật đầu.

Sau đó, chỉ thấy Huyền Lăng Phong gọi tiểu nhị của quán tới, bắt đầu gọi món ăn.

Huyền Lăng Phong là cái loại đã quen trời sinh xa xỉ , cho nên sau khi tiểu nhị của quán đến , lập tức mở miệng hào phóng

“Mang lên hết thấy món ăn ngon nhất trong quán các người.”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Phong , Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở miệng nói.

“Ai..v.v..., Thập Tam Gia, chúng ta ở đây chỉ có ba người, làm thế nào ăn nhiều như vậy đây! ? Chúng ta tùy tiện gọi vài món thức ăn, đủ ăn là tốt rồi , quá lãng phí không tốt chứ! ?”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, Huyền Lăng Phong đầu tiên là sững sốt một phen, lập tức mở miệng nói.

“Ừ, hảo, đều nghe lời người.”

Vừa nói dứt lời, Huyền Lăng Phong liền quay đầu, bảo tiểu nhị của quán giới thiệu vài món thức ăn, sau đó chọn mấy món tương đối nổi danh, liền để tiểu nhị của quán đi xuống thu xếp .

Trước kia đã sống vài ngày cùng Huyền Lăng Phong trong hang núi , cho nên sau khi đi ra thì Đồng Nhạc Nhạc cũng không có khách khí với Huyền Lăng Phong, sau khi ngồi xuống, liền bắt đầu uống trà mới được mang lên .

Chỉ là Tiểu Kính Tử lại khác!

Từ nhỏ chính là thái giám hầu cận cho Huyền Lăng Phong , Tiểu Kính Tử biết thân phận của mình, tự nhiên không dám vượt qua.

Cho nên từ đầu đến cuối, Tiểu Kính Tử đều là đứng ở một bên.

Cho đến thức ăn bắt đầu đem đến , Tiểu Kính Tử cũng chỉ là đến một bên cầm lên một bát mì rồi ăn.

Đối với điều này, Huyền Lăng Phong đã sớm quen rồi.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, cũng khó lòng mà nói , dù sao Tiểu Kính Tử không phải nô tài của mình.

Sau khi ăn cơm no , sắc trời đã không còn sớm .

Đồng Nhạc Nhạc bọn họ là đi từ giữa trưa , đi dạo một hơi đến xế chiều, lại ăn cơm chiều, hiện tại thời gian đã không còn sớm gì nữa .

Chỉ thấy ở trên đường lớn, hoa đăng treo cao, liếc mắt nhìn lại, đồ rực đèn lồng các loại, đúng là đã chiếu sáng cả phố lớn .

Nhìn thấy quang cảnh phố lớn cổ kính , Đồng Nhạc Nhạc chỉ ngẩn ngơ trong chốc lát .

Nhớ lại sớm hơn mấy tháng trước đây thôi, chính mình vẫn còn sống ở trong thành thị xa lạ phồn vinh xa hoa truy lạc. Hiện tại, phẳng phất chỉ nháy mắt thôi, lại đi tới thờ cổ đại cổ kính này .

Cho nên nói, cuộc đời thật sự là khó có thể tin nổi. . .

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vừa nghĩ, vừa đi cùng Huyền Lăng Phong tới Phỉ Thúy Các . Không được một hồi, liền đi tới cửa Phỉ Thúy Các .

Chỉ thấy cửa Phỉ Thúy Các , đã sớm giăng đèn kết hoa, cửa cũng đã tụ tập không ít nam nhân đến đây quan sát tham gia náo nhiệt .

Một bên có rất nhiều nữ nhân ăn mặc hở hang, trang điểm đẹp dễ dàng không ngừng vẫy khăn tay, hơn nữa phát ra âm thanh nũng nịu để thu hút nam nhân đi ngang qua ghé vào.

Nhìn thấy tình cảnh đó giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi do dự một chút. Dù sao loại địa phương này, nàng chưa từng có đến đây!

Chỉ là nàng lại phi thường hiếu kỳ, tuyển chọn hoa khôi rốt cuộc là như thế nào.

Do dự một khắc, cuối cùng vẫn là tò mò đánh bại sợ hãi.

Cất bước đi tới, Đồng Nhạc Nhạc liền bước vào trong Phỉ Thúy Các .

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc ngẩng đầu ưỡn ngực liền đi vào, Huyền Lăng Phong có hơi ngạc nhiên.

Dù sao, hắn vẫn là lần đầu tiên thấy có thái giám cảm thấy hứng thú đối với loại địa phương này như vậy !

Quay sang nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc đang ngẩng đầu ưỡn ngực , Huyền Lăng Phong lại quay đầu nhìn thấy Tiểu Kính Tử mặt mày ghét bỏ, chỉ cảm thấy vẻ mặt hai người bọn họ , quả thực một trời một vực đây!

Chỉ là Huyền Lăng Phong chưa từng suy nghĩ nhiều cái gì, sau khi nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc đi vào, hắn lập tức đi vào theo.

. . .

Phỉ Thúy Các diện tích không nhỏ, tổng cộng có bốn tầng.

Vừa đi vào , đầu tiên là một đại sảnh diện tích không nhỏ. Ở trong đại sảnh , là một cái võ đài rất lớn.

Mà lên đến lầu ba, đều là khoảng trống, cho nên từ đại sảnh ngẩng đầu nhìn lên, có thể trực tiếp thấy lan can ở trên lầu bốn .

Giờ phút này, bên trong Phỉ Thúy Các, đã sớm đầu người nhấp nhô, tấp nập không ngừng. Âm thanh ồn ào, tiếng cười đùa âm ỉ, càng là tấp nập không ngừng.

Sau khi đi vào, Đồng Nhạc Nhạc chỉ còn thiếu nước một bị đám người bốn phía chen chúc dúi dụi .

Nàng không nghĩ tới bên trong Phỉ Thúy Các lại nhiều người như vậy, mới vừa đi vào , liền chỉ còn thiếu nước một chén ép thành nhân bánh .

Huyền Lăng Phong đi theo phía sau Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, lập tức khẽ chau gương mặt thanh tú. Hắn lập tức nhanh chân bước lên một bước, liền đi ở phía sau Đồng Nhạc Nhạc. Sau đó vươn cánh tay, vòng ra trước thân thể nhỏ nhắn xinh xắn kia của Đồng Nhạc Nhạc , bảo vệ thật tốt cho Đồng Nhạc Nhạc .

“Người không sao chứ! ? Để đó, Bốn vương che chở người đi.”

Nghe được lời Huyền Lăng Phong đã nói, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức, cũng không từng suy nghĩ nhiều mặt khác, chỉ là nhẹ nhàng gật đầu. Nàng cong môi nhẹ nhàng cười một tiếng đối với Huyền Lăng Phong.

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc cong môi cười một tiếng với chính mình, Huyền Lăng Phong chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp. Lập tức, liền che chắn thật tốt cho Đồng Nhạc Nhạc ở trước ngực, lại từng bước từng bước đi tới phía trước.

Đến khi Đồng Nhạc Nhạc bọn họ thật vất vả đi tới lầu ba , dòng người bốn phía đã tương đối ít .

Bởi vì Phỉ Thúy Các tổng cộng có bốn tầng, mỗi một tầng đều là phân cấp bậc.

Lầu ba là nơi có tầm nhìn tốt nhất , cho nên không phải tất cả mọi người có thể vào.

292. Chương 296: Chương 146-2 : Thiếu Nữ Áo Trắng

Đang lúc bọn Đồng Nhạc Nhạc vừa đi lên lầu ba, thì có người phụ nữ hơi lớn tuổi trang điểm lòe loẹt bộ dạng rất ham tiền lác lư thân hình phì mập như thùng nước đi tới. Ánh mắt nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc và Huyền Lăng Phong cơ hồ như đang phát sáng.

Lần môi được bôi đỏ choe choét nhếch lên liền cười mở miệng nói.

”Ai đó! Hai vị công tử này tướng mạo thật anh tuấn a! Là lần đầu tiên tới Phỉ Thúy Các của chúng ta sao!? Có biết cô nương nào không!? Nếu không để Hồng tử giúp các người chọn mấy cô nương xinh đẹp đến hầu hạ các người nha!?”

Chỉ thấy Hồng tử vừa nói, lại vừa vươn cánh tay trắng mập mập như heo, vươn về phía Đồng Nhạc Nhạc và Huyền Lăng Phong ở trên người bọn họ sờ sờ .

Đối với hành động của Hồng tử, gương mặt thanh tú của Huyền Lăng Phong lập tức cau lại, không hề nghĩ ngợi né tránh, đồng thời cũng che chở cho Đồng Nhạc Nhạc thoát khỏi ma trảo của Hồng Tử.

Hành động của Huyền Lăng Phong, rõ ràng lộ ý ghét bỏ.

Thấy vậy, Hồng Tử sững sốt, nhưng sau đó lại trưng ra nụ cười nghề nghiệp , cũng không động tay động chân đối với Đồng Nhạc Nhạc và Huyền Lăng Phong.

“Ha ha, hai vị công tử là then thùng quá rồi!”

Thấy Hồng tử tự tìm cách xuống nước, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở miệng nói.” Hồng tử, chúng ta là đến xem tuyển hoa khôi, phiền toái tìm cho chúng ta một gian phòng có vị trí tốt.”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói dứt lời, Huyền Lăng Phong lập tức lấy từ trong túi ra một tấm ngân phiếu, đưa cho Hồng Tử .

Thấy tờ ngân phiếu trị giá tới trăm lượng, mắt Hồng Tử gần như trở nên sang loá.

“ Ha ha, được rất tốt, Hồng Tử ta sẽ cho người dẫn các người đi ngay.”

Vừa nói dứt lời, Hồng Tử quay đầu lại, hướng phía sau hô to.

“ Tiểu Hồng Tiểu Thúy, mau tới dẫn hai vị công tử đi...”

“ Dạ, Hồng Tử ! “

Nghe thấy lời nói của Hồng Tử, hai tiểu nha đầu có dáng vẻ tựa tựa nhau, chạy tới, cung kính dẫn hai người bọn họ đi vào bên trong một Nhã gian.

Không biết đây có phải là Có Tiền Có Thể Sai Khiến Ma Quỷ, sau khi bọn họ được đưa vào gian phòng ở phía cuối, trên bàn đã được bày sẵn trà thượng hạng, với đủ loại bánh trái linh tinh.

Đồng Nhạc Nhạc không phải là người hay khách khí. Hơn nữa đã trải qua việc cùng Huyền Lăng Phong trong núi sâu vài ngày, bây giờ lại cùng hắn ở đây, Đồng Nhạc Nhạc cũng không cảm thấy có sự khác biệt về tôn ti gì đó hết.

Sau khi đi vào, Đồng Nhạc Nhạc tự chọn chỗ ngồi ình, sau đó cầm lấy bánh trái hoa quả với trà lên ăn uống.

Mắt nhìn một vòng quanh phòng, thấy vị trí này thật sự rất thuận lợi, cửa sổ ở đây, có thể giúp nhìn được toàn cảnh võ đài bên dưới.

Nghe nói khi tuyển hoa khôi, thì người dự thi sẽ phải biểu diễn tài nghệ. Nếu như thấy vị nữ nhân nào biểu diễn tốt, mọi người bốn phía sẽ ném hoa lên trên đài, người nào có nhiều hoa tươi nhất, là hoa khôi.

Cho nên khi Đồng Nhạc Nhạc đến đây, thấy trên tay mọi người nhiều nhất là hoa tươi.

Bên trong căn phòng này cũng vậy, đầy một phòng hoa.

Cầm lên một bó hoa tươi, Đồng Nhạc Nhạc đưa lên mũi ngửi ngửi, mùi hương xông vào mũi, khoé miệng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cong lên.

Lại nhìn Huyền lăng Phong đang ngồi trước mặt, Đồng Nhạc Nhạc giống như nhớ ra cái gì đó, lập tức cười rất bí hiểm.

“ Thập Tam gia ngài nói xem, tuyển hoa khôi này, có phải sẽ có rất nhiều mỹ nhân không ! ? Thập tam gia, người thích loại nào ! Nói nghe thử được không ! “

Nghe câu hỏi của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền lăng Phong không khỏi buồn bực, môi hồng khê mở, trên mặt xuất hiện ảo não cùng xấu hổ.

“ Ai nói bồn vương đến đây tìm nữ nhân !? Người đừng có ăn nói lung tung ! “

“ Thật vậy không ? Thập Tam gia hình như lần trước, nghe nói người đã có nữ nhân mình thích, chuyện đó không phải sự thật ?”

Nhìn thấy Huyền Lăng Phong tràn đầy dáng vẻ ảo não ngượng ngập, Đồng Nhạc Nhạc liền không nhịn được đùa hần.

Nhớ lại Huyền lăng Phong ngạo mạn trước đây, không nghĩ tới ngay lúc này, lại vì chuyện nam nữ, lại cứ như vậy mà ngượng ngùng ! Thật là làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Huyền Lăng Phong càng quẫn bách hơn trước những câu hỏi của Đồng Nhạc Nhạc.

Hơn nữa, không biết tại sao, hần thấy tên tiểu thái giám này đang hiểu lầm, vội vàng mở miệng giải thích.

“ Bồn vương nói như vậy lúc nào, không có! Người không được nói lung tung !”

“ Phải không!? Chỉ là Thập tam gia tuổi cũng không còn nhỏ, cũng nên nạp phi rồi ! ? không biết nữ nhân của Thập Tam gia thích là dạng nào ! “

Đồng Nhạc Nhạc vừa hếch mặt nói, vừa ngẩng đầu làm ra vẻ đang tưởng tượng.

Huyền Lăng Phong thấy vậy, càng ảo não hơn, thật là không có biện pháp nào không chế tên tiểu thái giám này, chỉ có thể làm ra vẻ tức giận quay mặt đi không thèm nhìn Đồng Nhạc Nhạc .

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, mắt nhung lóe ra một cái. Nhìn thấy Huyền Lăng Phong hình như tức giận , lập tức cúi người phảng phất đang dỗ trẻ nhỏ :

“ Được rồi được rồi, ta không nói nữa, miễn cho người tức giận “

“ Hừ, biết là tốt rồi ! “

Huyền Lăng Phong khê hừ một tiếng, thấy hần không còn giận nữa/

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, trong lòng biết Huyền Lăng Phong không có thật sự tức giận, mới nhẹ nhàng thở phào.

Vừa đứng lúc dưới lầu vang lên tiếng gõ chiêng lanh lảnh, cuộc thi hoa khôi sắp bắt đầu.

Nghe thấy tiếng chiêng, mọi sự chú ý của Đồng Nhạc Nhạc đều dồn hết xuống phía dưới lầu.

Phỉ Thúy Các lúc này ồn ào huyền ảo , sau khi nghe thấy tiếng gõ cũng đã trở nên thật im lặng như tờ.

Hồng Tĩ khi này bây giờ lại xuất hiện, lắc lư thân hình như thùng nước đi ra. Chỉ thấy đầu tiên nàng nói về quy tắc và phần thưởng... sau đó tuyên bố bắt đầu cuộc thi.

Người thứ nhất vào sân, là người cao dong dỏng, quần áo đẹp đẽ.

Nữ nhân này khoảng mười tám tuổi, lớn lên quyến rũ động lòng người, một thân trang phục bắt mắt, kỹ thuật múa điêu luyện, quả thật đã thu hút rất nhiều ánh mắt nam nhân.

Đồng Nhạc Nhạc còn thấy không ít nam nhân đang chảy máu mũi.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi líu lười lẫn buồn cười .

Không phải nói cổ đại nữ nhân đồ phi thường kín đáo sao! ? Nghĩ đến đồn đại không đúng a!

Nữ nhân này, quả thực so với nữ nhân hiện đại thì mặc càng mát mẻ hơn!

Nhưng mà, hẳn là tất cả nam nhân đều không ngăn được cảm dỗ của mỹ nữ xinh đẹp như vậy chứ! ?

Trong lòng nghĩ ngợi, Đồng Nhạc Nhạc đảo mắt nhìn xung quanh, rơi vào trên người Huyền Lăng Phong, thấy hẳn cũng chẳng có chút hứng thú, hiển nhiên không buồn nhìn rõ dáng vẻ của nữ nhân dưới đài.

Thấy vậy, Đồng nhạc Nhạc thấy rất ngạc nhiên, Huyền Lăng Phong không thích loại thân hình này của nữ nhân.

Nàng đang nghĩ vậy thì nữ nhân vóc người quyến rũ kia đã biểu diễn xong rồi, dưới đài vô số hoa được ném lên, thiếu chút chôn luôn nữ nhân kia.

Được nhiều hoa tươi như vậy, Hồng y nữ tử hiển nhiên thu hoạch được không tệ, cuối cùng sau khi đi xuống, còn không liếc mắt đưa tình với mọi người dưới đài, ngay lập tức, dưới đài lại thêm nhiều nam nhân chảy máu mũi.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được buồn cười.

Chỉ cảm thấy, nam nhân phản ứng như vậy, vừa nhìn đã nhận ra đang muốn cái gì.

Nhưng mà ham thích cái đẹp, là chuyện bình thường thôi.

Trong lòng đang nghĩ,ngay lúc đó, có một nữ nhân với diện mạo xinh đẹp tuyệt sắc bước vào sân.

Lần này mở đại hội thi tài có nhiều mỹ nữ không ít, quả thật là một mỹ nhân đẹp như mây như nước,làm cho người ta xem đến hoa cả mắt.

293. Chương 298: Chương 147-1 : Sư Tử Há Miệng Nuốt Mồi

Mặc dù, nàng cũng không biết, tại sao lần đầu tiên nhìn thấy thiếu nữ áo trắng, nàng tựa như có cảm giác tín nhiệm nàng ấy.

Chỉ là hiện tại, nàng quyết định cứu thiếu nữ áo trắng trước mắt này, bằng không, lương tâm nàng nhất định sẽ cả đời bất an!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức gắt gao bảo hộ thiếu nữ áo trắng sau lưng, hé mở làn môi hồng, mở miệng nói.

“Đừng sợ, có ta ở đây !”

Những lời Đồng Nhạc Nhạc nói mặc dù ngắn gọn, chỉ là, thiếu nữ áo trắng nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, tâm tình vốn thấp thỏm bất an rốt cục cũng dịu đi.

Cũng không biết tại sao, lúc nàng vô cùng băn khoăn thì gặp thiếu niên áo trắng này.

Hơn nữa, lần đầu tiên nhìn thấy thiếu niên áo trắng này, liền có cảm giác, thiếu niên áo trắng này sẽ cứu nàng.

Nàng cũng không biết như vậy là làm sao !?

Chỉ là hiện nay, nghe được lời nói của thiếu niên áo trắng, thiếu nữ rốt cục an tâm.

Chỉ cảm thấy, có thiếu niên áo trắng này ở đây, nàng dường như không còn lo lắng.

Ngược với việc thiếu nữ áo trắng an tâm, một số người trong phòng nghe vậy, trên mặt lập tức biến đổi.

Đặc biệt là Hồng Tĩ, lúc nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói ra lời này, trong lòng biết Đồng Nhạc Nhạc là muốn quần chuyện này, lập tức mở miệng nói.

“Vị công tử này, ta khuyên người không cần lo chuyện tình Phi Thúy Các chúng ta, nha đầu này đã bán khế ước của mình, nếu như người nghĩ muốn quần, liền chuộc thân cho nàng đi!”

“Chuộc thân !?”

Nghe được Hồng Tĩ lời này, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc mở ra, mở miệng hỏi.

“Nếu như ta giúp nàng chuộc thân, vậy bao nhiêu tiền !?”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, mặt Hồng Tĩ sững sốt.

Lập tức, đầu tiên là dùng ánh mắt đánh giá liếc mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc từ trên xuống dưới. Mặc dù, thiếu niên áo trắng này quần áo mộc mạc, chỉ là khí chất phi phàm.

Hơn nữa, nhìn thiếu niên áo lam bên cạnh hắn, cho dù quần áo hay là khí chất, vừa nhìn liền biết là cậu ấm con nhà giàu.

Nghĩ tới đây, trong mắt Hồng Tĩ lóe lên ánh tham lam, lập tức vươn một ngón tay với Đồng Nhạc Nhạc.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, trên mặt đầu tiên là sững sốt, lập tức mở miệng, chần chờ hỏi.

“Một trăm lượng !?”

Một trăm lượng đâu phải là số lượng nhỏ, mặc dù nàng hiện tại là Nhất Đẳng Thái Giám, lương tháng một tháng cũng mới một trăm lượng.

Hiện tại, nàng còn bị phạt một năm tiền lương, cho nên hiện tại một trăm lượng đối với nàng mà nói, chính là một khoảng tiền không nhỏ a.

Chỉ là, nếu như thế cứu được thiếu nữ áo trắng này, một trăm lượng, nàng khê cần môi liền như vậy đi!

Liền lúc Đồng Nhạc Nhạc nghĩ ngợi trong lòng, lại thấy Hồng Tĩ sau khi nghe được lời của nàng, đầu tiên là cười duyên một tiếng, mới mở miệng nói.

“Vị công tử này nói giỡn, lấy sắc đẹp nha đầu này, Hồng Tĩ ta dám cam đoan, qua vài năm, nhất định sẽ vang danh toàn thành, cho nên, muốn chuộc thân cho nha đầu này ,liền một ngàn lượng!”

“Cái gì! ? Một ngàn lượng !!?”

Nghe được lời này của Hồng Tĩ, Đồng Nhạc Nhạc mắt nhưng lập tức trợn lên một cái, sau đó giật mình la lên thành tiếng.

Dù sao một ngàn lượng đối với nàng bây giờ mà nói, chính là giá trên trời a!

Hồng Tĩ này, thật đúng là sư tử há miệng nuốt mồi! Đây không phải nghĩ muốn nâng giá với nàng sao !?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức cau mày lại, mở miệng nói.

“Hồng Tĩ, hiện tại ngươi là sư tử há miệng nuốt mồi sao !? Một ngàn lượng, đâu phải là con số nhỏ!”

Nghe được những lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Hồng Tĩ không khỏi mở miệng cười nói.

“Ha hã, Hồng Tĩ ta nhìn qua vô số người, sắc đẹp của nha đầu này, khẳng định sẽ là hoa khôi của Phỉ Thúy Các chúng ta, đến lúc đó, còn nhiều công tử lão bản sẽ bỏ ra ngàn lượng vàng cho nha đầu này ”

Hồng Tĩ mở miệng cười nói, trong mắt lộ vẻ tính toán.

Nghe được lời này của Hồng Tĩ, Đồng Nhạc Nhạc mày nhíu chặt hơn.

Đặc biệt, thiếu nữ áo trắng đang trốn ở sau lưng nàng, sau khi nghe được lời này của Hồng Tĩ, trên mặt lập tức lộ vẻ nổi giận.

Nghĩ đến cũng phải, ai nguyện ý trở thành hàng hóa bình thường mua bán ?! Nếu đổi lại nàng, nàng khẳng định cũng không muốn.

Chỉ là, trước mắt xem ra, Hồng Tĩ này, là muốn sư tử há miệng nuốt mồi, chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc cũng biết, ở triều đại phân biệt giai cấp rõ ràng này, người dân đều sợ quan.

Đặc biệt là Phỉ Thúy Các này, vừa nhìn liền biết...không phải là nơi đứng đắn nghiêm chỉnh, khẳng định sẽ sợ đắc tội quan viên trong triều, Huyền Lăng Phong, mặc dù không phải quan gì, cũng là so với quan quyền lợi lớn hơn!

Nghĩ tới đây, trong mắt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi xẹt qua một tia giảo hoạt, lập tức, hé mở làn môi hồng, đối với Hồng Tĩ mở miệng nói.

“Hong Tỉ, mới rồi ta và Thập Tam Gia cũng nghe được, thiếu nữ này chính miệng nói là mình bị người làm ẽ man dẫn tới nơi này. Người lại nói, nàng là bị cha mình bán tới nơi này . Chuyện này phi thường khả nghi, Thập Tam Gia, không bằng chúng ta trở về điều tra chuyện này lại một lần, nhìn một chút xem chuyện này, rốt cuộc ai nói mới là thật !?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, tuy là đúng lời thì nói với Huyền Lăng Phong , chỉ là ánh mắt mang theo vẻ giảo hoạt kia, lại gắt gao dán trên người Hồng Tỉ.

Chỉ thấy sau khi Hồng Tỉ lúc nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc , nét mặt lập tức biến đổi.

Dù sao, lẫn lộn ở kinh thành này lâu như vậy, đối với danh hiệu của Huyền Lăng Phong, ai không biết ai không hiểu !?

Cho nên, sau khi Hồng Tỉ nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, lập tức chần chờ một phen, mở miệng dè dặt hỏi.

“Thập Tam Gia !? Đây chính là Thập Tam vương gia !?”

Nghe được lời này của Hồng Tỉ, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở miệng cười nói.

“Đương nhiên!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, trên mặt mang theo vài phần đắc ý vẻ.

Dáng vẻ kia, nhìn thấy có hơi giống cáo mượn oai hùm, dẫn đến Huyền Lăng Phong ở một bên nhìn, không nhìn được cong môi cười một tiếng.

Trong lòng nhớ lại, không nghĩ tới tiểu thái giám này xảo quyết như vậy, lại đem thân phận của hắn lợi dụng.

Chỉ là kỳ quái là, hắn một điểm cũng không tức giận, ngược lại bởi vì thân phận của hắn, có thể trợ giúp tiểu thái giám này cảm thấy vui mừng và tự hào.

Đối với Huyền Lăng Phong trong lòng sung sướng, Hồng Tỉ tại nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, lập tức sợ đến mức bịch một tiếng, quỳ rạp xuống đất.

“Dân phụ không biết là Thập Tam vương gia giá lâm, không có tiếp đón từ xa, thỉnh Thập Tam Gia thứ tội!”

Hồng Tỉ mở miệng nói, trên mặt là vẻ hết sức lo lắng.

Mấy tên vạ mỡ vốn mặt mày ánh mắt hung ác ở sau lưng ả, nhìn thấy Hồng Tỉ quỳ rạp xuống đất, lập tức vội vàng quỳ xuống mở miệng cầu xin tha thứ.

Dù sao, dân không cùng quan đầu, đặc biệt là Thập Tam Gia này, ở kinh thành chính là nổi danh kiêu ngạo ương ngạnh, nếu chọc tới hắn, liền không may!

Liền lúc bọn người Hồng Tỉ trong lòng hết sức lo lắng, Huyền Lăng Phong thấy vậy, đầu tiên là ánh mắt liếc qua đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc vừa lóe ra ánh giảo hoạt , sau đó mới nặng nề lạnh nhạt hăm hừ một tiếng, mở miệng nói.

“Các người đám người này, là xem bản vương là kẻ ngu sao !? Ban ngày ban mặt, lại làm chuyện bức lương làm kĩ nữ, trong mắt các người, còn có vương pháp không !?”

Huyền Lăng Phong mở miệng, trong giọng nói lộ vẻ uy nghiêm và tức giận.

Nghe vậy, trong mắt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi xẹt qua một tia kinh ngạc.

Đảo mắt nhìn quanh một lượt, chỉ thấy giờ phút này Huyền Lăng Phong, đã không có dáng vẻ cà lơ phất phơ như ngày thường, trên gương mặt tuấn tú kia, là vẻ quan uy!

294. Chương 299: Chương 147-2 : Sư Tử Há Miệng Nuốt Mồi

Gương mặt đầy ngạo nghễ, là từ lúc sinh ra đến giờ!

Kỳ thật, Huyền Lăng Phong ở thời điểm nghiêm chỉnh, đáng vẻ xem ra, có lẽ nhìn mê người!

Trong thời gian trong lòng Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ, chỉ thấy Hồng Tĩ và mọi người nghe được lời của Huyền Lăng Phong, càng là bị dọa đến thân thể bắt đầu run lấy lấy.

“Thập Tam vương gia xin thứ cho tội a! Nha đầu này, thật sự là dân phụ mua về a. . .”

“Hừ! Mua về!? Người mua cùng người nào!? Người bán của nàng, thật sự là cha ruột nàng sao!? Nếu như thật sự là cha ruột nàng, Bồn vương là người thứ nhất không tha cho hắn! Người mà ngay cả nữ nhi cũng có thể bán, quả thực ngay cả súc sinh cũng không bằng! Nếu như người vẫn còn may mắn muốn lừa gạt Bồn vương, như vậy hôm nay Bồn vương sẽ phá hủy Phỉ Thúy Các của các ngươi!”

Huyền Lăng Phong mở miệng nói, mỗi một câu nói, đều mang đáng vẻ lòng đầy căm phẫn.

Làm cho đám người Hồng Tĩ nghe vậy, sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng .

“Thập Tam vương gia xin thứ cho tội a. Nha đầu kia, không, không phải bị cha nàng bán tới, mà là bị những người khác chuốc thuốc mê mang tới nơi này. Chỉ là người kia là ai, dân phụ cũng không biết a. . .”

Hồng Tĩ vừa nói, vừa cầm khăn tay màu đỏ không ngừng lau mồ hôi trên mặt /

Hồng Tĩ chính là trang điểm đẹp dễ, giờ phút này trên mặt bị ướt đầm mồ hôi, lại bị khăn tay lau một hồi, trang điểm đã sớm lem luốc, nàng còn không tự biết.

Thân thể mập mập, giờ phút này run run giống như lá vàng trong gió, rất là thấy tức cười.

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc thấy, cũng không cảm thấy đồng tình với nàng một chút nào.

Dù sao, Hồng Tĩ này vừa nhìn liền biết ... không phải là người tốt gì.

Thiếu nữ áo trắng này, thiết nghĩ cũng không phải người thứ nhất bị lừa bán vào. Hồng Tĩ biết rất rõ ràng những điều này, thiếu nữ đều là bị lừa gạt tới, nhưng lại cũng không hỏi cái gì, quả thực đã đánh mất đi lương tâm của mình!

Cũng không nghĩ lại, đồng dạng đều là nữ nhân, nếu như nữ nhi nàng sau này cũng bị người lừa bán, lại bị người ép lương làm kĩ nữ, trong lòng nàng cảm thụ ra sao!

Nghĩ tới đây, ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc nhìn phía Hồng Tĩ, chỉ là từ khinh thường đến khinh thường!

Đối với Đồng Nhạc Nhạc khinh thường và khinh thường, Huyền Lăng Phong là thấy ở trong mắt.

Trong lòng biết thái giám này khinh thường Hồng Tĩ đến mức này, Huyền Lăng Phong đối với Hồng Tĩ, là càng thêm không thích .

Kết quả là, hé mở làn môi hồng, mở miệng nói:

“Nói, nơi này vẫn còn có bao nhiêu người là bị người khác lừa bán tới! ? Nếu như không nói ra chi tiết, Bồn vương hôm nay không tha cho ngươi!”

Huyền Lăng Phong mở miệng, mặt mày vẻ giận dữ, khiến cho Hồng Tĩ thấy, sợ hết hồn hết vía.

Dù sao, người ta chính là đường đường Thập Tam vương gia, nàng một lão bản nho nhỏ, sao dám đối địch với người ta ! ?

Kết quả là, Hồng Tĩ không thể làm gì khác hơn là với vẻ mặt cực kì khổ khổ, sai người đưa tất cả nữ nhân bị lừa bán đến.

Vừa được nghe Huyền Lăng Phong là Thập Tam vương gia, là muốn làm chủ cho bọn họ, những nhóm thiếu nữ này vội vàng khóc ngất xuống đất, khóc lóc kể lể với Huyền Lăng Phong về việc chính mình bị bán tới nơi này như thế nào .

Nghe đến mấy nữ nhân này kể những chuyện đã trải qua, Huyền Lăng Phong thật sự nổi giận.

Kỳ thật, cho tới nay, hắn cũng biết bên ngoài có rất nhiều người bị người lừa bán, vận mệnh thê lương. Chỉ là, hắn tính tình ham chơi, cho tới bây giờ cũng không để ý quan tâm đến chuyện này, cũng không chủ động để ý tới.

Chỉ là hiện nay, nghe những thiếu nữ này thê thảm khóc lóc kể lể chuyện chính mình trải qua, Huyền Lăng Phong hoàn toàn nổi giận.

“Người thật to gan, như thế nào lại lừa bán nhiều nữ nhân như vậy! ? Bức lương làm kĩ nữ, nếu không phải hôm nay Bồn vương cải trang đi tuần như thế, khẳng định còn có thể có rất nhiều nữ nhân chịu khổ do người hại! Người đâu a!”

Huyền Lăng Phong càng nói càng tức giận, cuối cùng, quay ra bên ngoài hô to một tiếng.

Huyền Lăng Phong thân là thân vương, ra ngoài bên người mang theo rất nhiều thị vệ võ công cao cường bảo vệ.

Hiện nay, Huyền Lăng Phong hô to một tiếng, ngoài cửa lập tức vội vã đi tới rất nhiều Đới Dao thị vệ.

Trực tiếp bắt Hồng Tĩ và mấy tên đầu trâu mặt ngựa đi.

Hồng Tĩ thấy thế, lập tức khóc hô cầu xin tha thứ, chỉ là lại bị Huyền Lăng Phong mặt mày phiền chán vung tay lên.

“Đều dẫn đi!”

“Dạ!”

Nghe được Huyền Lăng Phong nói, những Đới Dao thị vệ lập tức đem đám người Hồng Tĩ đi xuống.

Cho đến khi âm thanh cầu khẩn của đám người Hồng Tĩ càng ngày càng xa, cho đến biến mất, Đồng Nhạc Nhạc đưa mắt quét khắp trong phòng nhìn những nữ nhân khác bị người lừa bán tới đây, không khỏi quay đầu, nhìn sang Huyền Lăng Phong mở miệng hỏi:

“Thập Tam Gia, như vậy những thiếu nữ này, người nên thu xếp như thế nào!?”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong mới nhớ ra trong phòng, còn có nữ nhân khác.

Thấy những thiếu nữ này, giờ phút này cũng khóc mặt mày xám ngắt, thật sự thương cảm.

Chỉ là, đối mặt loại chuyện này, hắn là lần đầu tiên thấy!

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong có hơi đau đầu.

“Tiểu Nhạc Tử, không bằng người nói xem, như thế nào thu xếp những thiếu nữ này đây! ?”

Nghe được Huyền Lăng Phong đẩy vấn đề lại trên người nàng, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hé miệng cười một tiếng, trong lòng biết Huyền Lăng Phong chưa từng xử lý quá loại chuyện này, kết quả là, liền vùi đầu suy nghĩ một chút.

“Những thiếu nữ này, đều là vô tội bị lừa tới nơi này, thật sự thương cảm. . .”

Nói tới đây, Đồng Nhạc Nhạc dường như nghĩ đến cái gì, lập tức mở miệng, đối với những thiếu nữ này hỏi.

“Các người còn có người nhà! ? Không bằng, chúng ta phái người hộ tống các người về nhà đi! ?”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc lời này, vốn các thiếu nữ vẫn còn nức nở, lập tức vội vàng gạt đầu đồng ý.

Ánh mắt nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc và Huyền Lăng Phong, là không che dấu chút nào cảm kích.

“Tạ Thập Tam vương gia và công tử làm chủ cho chúng ta, bằng không, chúng ta cũng không biết nên làm cái gì bây giờ!”

” Trước kia chỉ nghe Thập Tam vương gia kiêu ngạo ương ngạnh, thì ra đồn đại đều là giả, Thập Tam vương gia thật ra là người rất tốt, ta trở về sau này nhất định phải nói ọi người!”

” Thập Tam vương gia là người tốt a!”

Nghe đến mấy cái nữ nhân đối với chính mình khen ngợi, Huyền Lăng Phong từ lúc chào đời tới nay đỏ mặt. Trên gương mặt tuần tú kia, xuất hiện hai vệt màu hồng khả nghi, trên mặt, cũng lộ ra vài phần ngượng ngùng.

Dù sao, những thiếu nữ này sở dĩ được cứu trợ, cũng hoàn toàn không phải công lao của hắn. . .

Đối với Huyền Lăng Phong đỏ mặt ngượng ngùng, một bên Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, phì cười không thôi.

Cuối cùng, Huyền Lăng Phong cho người hộ tống tất cả nữ nhân trở về nhà, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi vươn tay nhẹ nhàng đụng bả vai Huyền Lăng Phong một phen, nháy mắt ra hiệu một hồi với Huyền Lăng Phong .

“Thập Tam vương gia, lần đầu tiên được người ta nói là người tốt thấy như thế nào! ? Tôi nói ta nghe một chút! ?”

Nghe ra ở trong giọng nói có vẻ trêu chọc của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong trên mặt không khỏi hiện ra vẻ buồn bực, lập tức đưa tay sờ mũi, mở miệng nói:

“Người đang chê cười Bồn vương à!”

Cũng chỉ có nàng dám chê cười hắn như thế!

Bất đắc dĩ, hắn chính là không có cách gì với tiểu thái giám này!

Trong lòng thầm nghĩ, Huyền Lăng Phong dường như như là nhớ đến cái gì, mở miệng nói.

“Người đấy! Thật biết cách cáo mượn quai hùm!?”

295. Chương 300: Chương 147-3 : Sư Tử Há Miệng Nuốt Mồi

Huyền Lăng Phong mở miệng, trong giọng nói không hề dấu hài hước chút nào . Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, cũng là mặt không đỏ, hơi thở không gấp, ngẩng đầu ưỡn ngực, tràn đầy đắc ý nói. “Đó là tự nhiên!”

“Không biết xấu hổ!”

“Cũng vậy!”

Hai người cười nhạo lẫn nhau một phen, cuối cùng không nhịn được phì một tiếng, đua nhau nở nụ cười. Trong thời gian Đồng Nhạc Nhạc ha hả cười duyên, đột nhiên khóe mắt quét nhanh một lượt lơ đãng thấy ngoài cửa một cái áo hồng nhạt.

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sửng sốt, mở miệng hỏi. ” Ai ở ngoài cửa! ?”

Cùng với tiếng hô nhỏ của Đồng Nhạc Nhạc , Huyền Lăng Phong trên mặt sửng sốt, lập tức nhìn ra ngoài cửa theo ánh mắt của Đồng Nhạc Nhạc .Chỉ thấy ngoài cửa rồng tuếch, lấy đầu ra có người nào đó! ?

Ngay lúc Huyền Lăng Phong trong lòng nghi hoặc trong thì đột nhiên, một bóng dáng màu trắng nhỏ nhắn liền chậm rãi đi vào từ ngoài cửa .

Chỉ thấy thiếu nữ áo trắng cúi gằm gương mặt nhỏ nhắn, có lẽ là bởi vì căng thẳng nên đôi tay nhỏ bé trắng nõn hiem thấy nắm chặt lấy nhau.

Nhìn thấy thiếu nữ áo trắng đi vào, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sửng sốt.“Là người! ? Như thế nào người còn không đi! ? Không phải thị vệ đưa người về nhà sao! ?” Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, mặt mày đầy kinh ngạc.

Bởi vì thiếu nữ áo trắng trước mắt này không phải người khác, đúng là thiếu nữ áo trắng mới vừa rồi xông tới gắt gao túm giữ nàng. Vốn tưởng rằng, thiếu nữ áo trắng đã rời khỏi đây! Hiện nay, lại núp ở ngoài cửa, Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ trăm bề cũng không giải đáp được.

Đối với Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ trăm bề cũng không giải đáp được, thiếu nữ áo trắng thấy vậy, lập tức từ từ đi lên trước, gương mặt nhỏ nhắn một mực cúi gục xuống, trên mặt mang theo vài phần ngượng ngùng .

“Ta không có đi, bởi vì, ta muốn biết, tên của công tử người, có thể chứ! ?”

Nói đến câu nói cuối cùng kia, thiếu nữ áo trắng không khỏi từ từ ngước lên khuôn mặt nhỏ nhắn to bằng bàn tay kia, ngẩng đầu nhìn Đồng Nhạc Nhạc .

Đến khi nhìn thấy thiếu nữ với khuôn mặt nhỏ nhắn từ khoảng cách gần, trong mắt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi xẹt qua vài phần kinh ngạc. Không trách được vừa rồi Hồng Tử lại như sư tử há miệng nuốt mồi. Dù sao, thiếu nữ này , dung mạo thật không tệ. Da thịt mềm mại căng mọng , phảng phất bám một cái là có thể chảy ra nước .Trên khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ to bằng bàn tay, lông mày lá lúa, cái mũi thanh tú, đôi môi như cánh hoa, một đôi mắt long lanh, hắc bạch phân minh, phảng phất hai viên mã não đen huyền , rất là xinh đẹp!

Thật sự là một tiểu mỹ nhân !Nghĩ đến, chỉ sau vài năm, định có thể vang dội chốn này, tất cả nam nhân mà thấy chắc chắn sẽ kinh ngạc vô cùng!

Vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc, thiếu nữ áo trắng nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc nhìn mình chằm chằm, trên mặt không khỏi có vài phần ngượng ngùng, lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn cúi gục xuống. Dáng vẻ kia, phảng phất thiếu nữ lần đầu nhìn thấy người chồng tương lai, xinh đẹp động lòng người! Chỉ là, đối với vẻ ngượng ngùng trên mặt thiếu nữ, lại thêm sự kinh ngạc trên mặt Đồng Nhạc Nhạc , lại làm cho Huyền Lăng Phong đứng một bên nhìn, mà trong lòng không thích thú gì.

“Ai, Tiểu Nhạc Tử, ngươi làm sao vậy!?”

Thấy Đồng Nhạc Nhạc nhìn mãi thiếu nữ trước mặt, ánh mắt cũng không chớp một cái, Huyền Lăng Phong trong lòng phảng phất như đánh đổ bình dấm chua, cực kì chua chát. Hẳn chính là không thích Đồng Nhạc Nhạc nhìn người khác, nếu muốn nhìn , cũng phải là nhìn chính mình, không phải sao! ?Liền vào lúc trong lòng Huyền Lăng Phong tức tối, Đồng Nhạc Nhạc sau khi nghe được Huyền Lăng Phong hỏi, không khỏi hoàn toàn thức tỉnh.

Không biết tâm tư của Huyền Lăng Phong , Đồng Nhạc Nhạc vẫn đưa mắt nhìn thiếu nữ thẹn thùng ở trước mặt, lập tức, môi đỏ mọng khẽ cong lên, mở miệng cười nói.“Cái đó đương nhiên có khả năng! Ta gọi là Tiểu Nhạc Tử, còn ngươi !”

“Tiểu Nhạc Tử! ?”Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, trên mặt thiếu nữ áo trắng không khỏi sững sốt. Sau đó dường như nghĩ đến cái gì, ánh mắt đầu tiên là nhìn qua trên người Huyền Lăng Phong một phen, rồi lại quay sang Đồng Nhạc Nhạc.

Thấy thiếu nữ áo trắng ánh mắt không ngừng đảo qua lại giữa chính mình và Huyền Lăng Phong , Đồng Nhạc Nhạc bỗng thấy thú vị . “Làm sao vậy! ?”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, lại thấy gương mặt tuấn tú của Đồng Nhạc Nhạc , đôi mắt long lanh của thiếu nữ áo trắng đầu tiên là khẽ lóe lên, sau đó mới mở miệng hỏi.“Ngươi là thái giám! ?”

Vừa nói dứt lời cuối cùng, thiếu nữ áo trắng như là ý thức được lời này của mình hình như phi thường vô lễ, lập tức xin lỗi nói:“Thật xin lỗi, ta, . . .”

“Ngươi không cần nói xin lỗi, ta là thái giám.”Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, nói ra chi tiết.Nàng bây giờ, đích thật là thái giám.Hơn nữa, Đồng Nhạc Nhạc cũng biết, có Huyền Lăng Phong là Vương gia ở bên người, lại thêm nàng xưng hô như thế, không khó làm cho người ta đoán ra cái gì.

Quả nhiên, thiếu nữ nghe vậy, lập tức giật mình la lên một tiếng.“Thì ra, thật sự là thái giám. . .”

Mặc dù tiếng kêu giật mình của thiếu nữ rất nhỏ, nhưng vẫn để cho Đồng Nhạc Nhạc nghe được.

Không chỉ có Đồng Nhạc Nhạc nghe được, mà ngay cả Huyền Lăng Phong ở một bên cũng nghe được. Ngay lập tức, gương mặt thanh tú của Huyền Lăng Phong cau lại một cái, trên mặt rõ ràng có ý không vui.

“Là thái giám thì đã làm sao! ? Chẳng lẽ là ngươi khinh thường thái giám sao! ?Phải biết rằng, mới rồi chính là Tiểu Nhạc Tử cứu ngươi! Ngươi liền đối xử in như vậy với ân nhân cứu mạng của mình sao! ?”

Huyền Lăng Phong mở miệng, trong giọng nói không che dấu chút nào tức giận.

Bởi vì, hấn cảm giác được vẻ mặt và giọng điệu hiện tại của thiếu nữ ,sẽ làm tổn thương đến Đồng Nhạc Nhạc.Lại quên , trước kia hấn, lại cũng khinh thường như vậy đối với việc Đồng Nhạc Nhạc là thái giám. . .

Đối với tức giận không thôi Huyền Lăng Phong, thiếu nữ tại nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói lời này, mảy liễu lập tức cau lại một cái, trên mặt cũng có vài phần tức giận .

“Ta là đang nói chuyện với Tiểu Nhạc Tử, cũng không phải đang nói với ngươi, ngươi chen miệng vào làm gì ! ? Hơn nữa, ta có nói ta khinh thường thái giám sao! ?”

Thiếu nữ áo trắng mở miệng, dáng vẻ nhanh mồm nhanh miệng , điệu bộ vừa rồi giống như thiếu nữ ngượng ngừng giờ biến đổi như thể là hai người, làm cho Đồng Nhạc Nhạc ở một bên nhìn thấy không khỏi nhướn hàng mi tuyệt đẹp.

Vốn tưởng rằng thiếu nữ này là tiểu nha đầu nhất gan ngượng ngừng , không ngờ, xét người không thể chỉ nhìn tướng mạo. Nàng hiện tại chính là một con nhím nhỏ xù lông! May là, chỗ nàng đâm tới không phải đối với Đồng Nhạc Nhạc !

Trong lòng buồn cười, dù sao, Đồng Nhạc Nhạc lần đầu tiên nhìn thấy có người lá gan lớn như vậy, dám đối đầu với Huyền Lăng Phong ! Đặc biệt, thiếu nữ trước mắt này nói thể dưới tình huống đã biết thân phận của Huyền Lăng Phong. Thiếu nữ này , rốt cuộc là có thân phận gì đây! ? Nhìn nét kiêu ngạo trên mặt nàng, và vẻ sang trọng như thể từ lúc sinh ra, phảng phất không phải người bình thường đơn giản như vậy a. . .

296. Chương 301: Chương 148-1 : Hoàng Huynh Đến Rồi, Chạy Mau

Edit : peterpan0209

Beta: Angelina Yang

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nhớ lại, lúc Huyền Lăng Phong nghe được lời của thiếu nữ kia lập tức cau gắt nổi trận lôi đình.

Dù sao, tiểu nha đầu này, lần đầu tiên hấn nhìn thấy nàng, trong tiềm thức đã không thích nàng.

Đặc biệt, khi hấn chứng kiến, thiếu nữ này xông vào trong phòng, lại tóm chặt lấy Đồng Nhạc Nhạc. Lúc đó, khiến hấn nhìn thấy vô cùng khó chịu!

Hơn nữa bây giờ, thiếu nữ này dám dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với hấn, tưởng rằng lá gan mọc lớn hay sao! ?

Trong lúc Huyền Lăng Phong nổi trận lôi đình, khóe mắt thiếu nữ áo trắng lại cũng không thêm liếc nhìn hấn một cái, mà là đôi mắt long lanh chuyển động, ánh mắt nhẹ nhàng rơi trên người Đồng Nhạc Nhạc.

Trái ngược với ánh mắt thách thức nhìn về phía Huyền Lăng Phong, ánh mắt thiếu nữ áo trắng đổ dồn trên người Đồng Nhạc Nhạc, nhưng là nhu tình như nước, ngượng ngừng đáng yêu.

“Tiểu Nhạc Tử, cảm ơn ngươi vừa rồi đã cứu ta, nếu không có ngươi, ta cũng không biết nên làm gì bây giờ ! ?”

Đối với lời cảm tạ của thiếu nữ áo trắng, Đồng Nhạc Nhạc lại khẽ cong môi cười một tiếng.

“Đây là điều ta nên làm, nàng không cần nói cảm ơn, hơn nữa, kỳ thật chuyện này cũng không phải công lao một mình ta, công lao của Thập Tam Gia là lớn nhất!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói.

Huyền Lăng Phong nghe vậy, lập tức vênh mặt, dáng điệu vẻ mặt thật ngạo mạn.

Thiếu nữ áo trắng thấy vậy, lại tràn đầy khinh thường ‘Xi’ một tiếng, tỏ vẻ khinh thường.

“Ta có mắt nhìn, ta xem ra, nếu không phải do Tiểu Nhạc Tử ngươi, hấn sẽ mắc kẹt chuyện này.”

“Này, người làm sao lại nói chuyện như vậy! ? Cho dù như thế nào, đều là Bồn vương cứu người, người cũng không nói một tiếng cảm tạ, có lẽ phép hay không hả! ?”

Nghe được lời này của thiếu nữ áo trắng, Huyền Lăng Phong lập tức phát hỏa.

Tuy rằng chuyện vừa rồi, hẳn quả thực không có bao nhiêu lưu tâm để ý tới, nhưng mà nói sao đi nữa, đều không phải là hẳn ra mặt cứu nàng sao! ? Nha đầu này, càng khiến hắn cảm thấy nhìn không vừa mắt !

Trái ngược sự tức giận của Huyền Lăng Phong, thiếu nữ áo trắng đối với Huyền Lăng Phong cũng cảm thấy khó chịu.

Đặc biệt đáng về hiện tại của hắn vênh váo tự đắc, là kiểu nàng ghét nhất!

Kết quả là, thiếu nữ áo trắng lập tức phản kích trở lại.

“Cái gì mà ta không có lẽ phép! ? Người có lẽ phép sao! ? Hơn nữa, cái gì mà gọi này chứ! ? Ta có tên, ta gọi là Đường Yên Nhi!”

Sau khi Đường Yên Nhi mở miệng vừa nói dứt lời , dường như là nghĩ đến cái gì, lập tức quay đầu. Đối diện với Đồng Nhạc Nhạc, lại là nụ cười vui vẻ, thay đổi cực nhanh, khiến Huyền Lăng Phong tức muốn thổ huyết!

Đường Yên Nhi này, lúc đối với hắn là đáng về một người đàn bà chanh chua, còn lúc đối diện với Đồng Nhạc Nhạc, lại là đáng về cực kì dịu dàng, thật sự đáng ghét!

Trong lúc Huyền Lăng Phong thổ hển hển nghĩ vậy, chỉ thấy Đường Yên Nhi hé mở làn môi hồng, mở miệng cười nói với Đồng Nhạc Nhạc.

“Tiểu Nhạc Tử, ta là Đường Yên Nhi, nhớ kỹ nha! Hôm nay cảm ơn người cứu mạng, nếu như ngày sau Tiểu Nhạc Tử có cần ta giúp đỡ, ta khẳng định không nói hai lời, giúp bạn không tiếc cả mạng sống!”

“Ha ha, vậy nhân tiện cảm ơn nhé!”

Đối với lời nói có phần giang hồ của Đường Yên Nhi, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cảm thấy buồn cười.

Chỉ cảm thấy Đường Yên Nhi là một tiểu cô nương vô cùng dễ thương thú vị, càng cảm thấy yêu mến.

Dù sao, vừa nhìn Đường Yên Nhi liền biết là tiểu nha đầu này người cõi mở và thẳng thắn, thuần khiết dễ thương như thế.

Có cái gì cứ việc nói thẳng, điểm này, quả là rất giống Huyền Lăng Phong đây!

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc nghĩ thầm như thế, Đường Yên Nhi nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, trong lòng không khỏi ngọt ngào.

Mặc dù, nàng cảm thấy thiếu niên này tuấn tú nhưng lại là một thái giám, thật sự đáng tiếc.

Nhưng mà, nàng lại vô cùng thích thiếu niên này!

Nếu không phải bị hạn chế về thời gian , nàng nhất định sẽ nói chuyện nhiều hơn cùng thiếu niên này .

Chỉ là, nhìn thấy sắc trời bên ngoài, nhớ lại bản thân đã mất tích một khoảng thời gian không ngắn, khẳng định người ở bên ngoài sốt ruột muốn chết.

Nghĩ tới đây, Đường Yên Nhi hé mở làn môi hồng, mở miệng trả lời Đồng Nhạc Nhạc.

“Tiểu Nhạc Tử, ta đi trước, nhưng mà, ta tin tưởng, chúng ta nhất định sẽ lại gặp mặt!”

“Ừ, trên đường cẩn thận, hẹn gặp lại!”

Nghe được Đường Yên Nhi nói, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở miệng trả lời.

Đường Yên Nhi nghe vậy, chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, lập tức chậm rãi xoay người rời đi.

Nhưng mà, nhìn dáng vẻ Đường Yên Nhi kia cẩn thận bước đi, dễ nhận thấy đối với Đồng Nhạc Nhạc có chút lưu luyến không rời. . .

Cho đến khi bóng dáng Đường Yên Nhi biến mất tại cửa, Đồng Nhạc Nhạc mới từ từ thu hồi ánh mắt, không ngờ được, lại đối diện khuôn mặt nhỏ nhắn của Huyền Lăng Phong tràn đầy không vui.

Chỉ thấy cái miệng nhỏ nhắn Huyền Lăng Phong bĩu cao, đáng vẻ của một tiểu hài tử tức giận, thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Thập Tam Gia, người sao thế, đã là người lớn, vẫn còn chấp nhặt cùng tiểu cô nương nhà người ta sao! ?”

“Hừ! Cái gì chấp nhặt, chỉ là xú nha đầu rất không hiểu lễ phép, Bồn vương hy vọng, đời này cũng không muốn gặp lại nàng!”

Bởi vì, hắn không chịu được ánh mắt cái tiểu nha đầu kia nhìn Đồng Nhạc Nhạc, thật sự làm cho người ta tức giận!

Đối với tâm tư của Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc không biết.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn Huyền Lăng Phong thở hổn hển, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy buồn cười, còn không chờ nàng mở miệng nói chút gì đó, lại thấy bỗng thấy Tiểu Kính Tử canh giữ ở bên ngoài, mặt mày hết sức lo lắng, đầy vẻ bối rối đột nhiên tiến vào.

Có lẽ bởi vì quá mức bối rối, thiếu chút nữa liền đụng vào Huyền Lăng Phong.

Huyền Lăng Phong vốn là vì chuyện vừa rồi đã rất tức giận, bây giờ trông thấy dáng vẻ Tiểu Kính Tử đầy vẻ bối rối, chỉ thiếu chút nữa đụng vào hắn, thấy vậy, gương mặt thanh tú của Huyền Lăng Phong cau lại một cái, mở miệng liền hét lớn một tiếng.

“Cút đi, có biết đi đứng hay không?! ? Có quý đuổi theo ở phía sau người sao! ? Làm cho Bồn vương hết sức mất mặt!”

Bị Huyền Lăng Phong mắng như tát nước vào mặt, Tiểu Kính Tử lập tức sợ đến cup đầu xuống, vẻ mặt sợ sệt.

Nhìn thấy dáng vẻ Tiểu Kính Tử khiếp đảm, khiến Huyền Lăng Phong bực bội, cuối cùng lại tức giận gào thét.

“Nói, rốt cuộc là chuyện gì! ?”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Phong, Tiểu Kính Tử mới nhớ lại sự việc, lập tức mở miệng giật mình la lên.

“Không tốt, Gia, hoàng thượng tới!”

Nghe được lời của Tiểu Kính Tử, Huyền Lăng Phong vốn mặt mày tức giận, nay khuôn mặt tuấn tú lập tức biến đổi, trên mặt, lộ vẻ hết sức lo lắng, bối rối!

“Cái gì! ? Hoàng huynh đến đây! ? Hoàng huynh làm sao đã trở về rồi! ? Hiện giờ hoàng huynh ở nơi nào! ?”

Trái ngược với sự tức giận vừa rồi, Huyền Lăng Phong hiện tại giống như là trẻ con làm sai, sợ hãi bị người lớn bắt được.

Đối với vẻ mặt bối rối của Huyền Lăng Phong, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc cũng vẻ có hoảng hốt.

Dù sao nếu như bị Huyền Lăng Thương biết, bọn họ ở cái nơi như Phi Thúy Các này, hậu quả thật khó lường!

Đặc biệt, nơi này còn do nàng gợi ý Huyền Lăng Phong tới, nếu như bị Huyền Lăng Thương biết chuyện, không biết có giận dữ, bẻ nàng ra làm đôi hay không. . .

297. Chương 302: Chương 148-2 : Hoàng Huynh Đến Đây ,chạy Mau Đi

Edit : be ngok

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi rùng mình một cái, lập tức mở miệng nói.

“Thập Tam Gia, chúng ta mau chạy đi!”

“Ừ, chạy!”

Thấy Đồng Nhạc Nhạc nói vậy, Huyền Lăng Phong cũng không có gì dị nghị. Kết quả là, Huyền Lăng Phong và Đồng Nhạc Nhạc hai người đều vội vàng vàng chạy về phía cửa sau Phỉ Thúy Các.

Bởi vì theo như họ biết, nếu Huyền Lăng Thương có đến thật đi chẳng nữa thì cũng khẳng định sẽ ở phía cửa trước.

Tuy nhiên, vì quá vội vàng nên Đồng Nhạc Nhạc và Huyền Lăng Phong lại không để ý tới Tiểu Kính Tử đang la hét phía sau

“Nha, Gia, không nên đi cửa sau. . .”

Bởi vì quá mức bối rối, Huyền Lăng phong lại nghe thành mau đi cửa sau, vì thế chạy càng nhanh hơn, cơ hồ là trong nháy mắt, hai người Đồng Nhạc Nhạc và Huyền Lăng Thương đã chạy tới cửa sau rồi.

Chỉ thấy cửa sau Phỉ Thúy Các không có một bóng người, cửa lại bị chốt ở bên trong.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc vui mừng, chỉ cần không bị Huyền Lăng Thương phát hiện, bọn họ sẽ bình yên vô sự.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức chạy nhanh phía trước, mở cửa gỗ, xông ra ngoài. . .

Tuy nhiên, Đồng Nhạc Nhạc không ngờ được là, trong lúc nàng vừa mở cửa, một bong bóng cao lớn đã đứng chắn ngay trước cửa. Bởi vì chạy quá nhanh, chân không ngừng được liên thẳng tắp xô vào ngực nam nhân trước mặt.

“ách . . . á. . .”

Khi đầu đụng vào ngực nam nhân kia, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy một trận đau nhức ở mũi nhanh chóng truyền đến, nàng lập tức bưng cái mũi. Oái... đau đến nỗi không thể chịu được Gương mặt xinh xắn lập tức toe toét máu, nước mắt cũng rùng rùng chảy xuống.

Đồng Nhạc Nhạc trong lòng tức giận không thôi, rốt cuộc là đang yên đang lành ai lại đứng ở cửa làm gì cơ chứ, làm hại nàng và phải, mũi cũng lệch mất rồi.

Tuy nhiên, ngay lúc này Đồng Nhạc Nhạc lại nghe được giọng nói trầm thấp quen thuộc trên đỉnh đầu. Chỉ cảm thấy trong lòng ‘âm’ một cái, cả người trong nháy mắt giống như đang ở trong hầm băng, bởi vì, âm thanh này, vô cùng quen thuộc ...

“Hai người các ngươi định giải thích với Trầm thế nào đây! ?”

Nam nhân mở miệng, giọng nói mặc dù trầm thấp nhưng không che dấu nổi lạnh lùng.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức ngẩng đầu.

Chỉ thấy giờ phút này mặt trời đã lặn, ánh đèn rực rỡ. Ngọn đèn màu vàng nhạt bao trùm lên bốn phía một tầng ánh sáng kiêu diễm

Nam nhân kia, hai tay chấp phía sau, tùy ý đứng trong đêm.

Một thân măng bào màu đen, lưng đeo Yêu Đái bảo thạch màu đen, lại đeo thêm một khối thượng đẳng Dương Chi Ngọc.

Mái tóc dài đen nhánh giờ phút này được một sợi dây màu đen buộc chặt thành đuôi ngựa trên đỉnh đầu.

Quả nhiên là người như rồng như phượng, tuần tú tà mị!

Quan trọng hơn là nam nhân này không phải ai khác, mà chính là người đáng lẽ ra đang phải xử lý chuyện triều chính trong cung -Huyền Lăng Thương

Nhìn thấy nam nhân trước mắt khuôn mặt đầy tức giận, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi ‘bộp’ lên một cái.

Huyền Lăng Thương sao hắn lại ở cửa sau này! ?

Hay là, hắn đã sớm đoán được bọn họ chạy trốn bằng cửa sau ! ?

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc còn đang nghi hoặc, Huyền Lăng Phong đang chạy sát phía sau cũng nhìn thấy Huyền Lăng Thương đang đứng ngoài cửa, thân thể lập tức cứng đờ, trên mặt cũng tràn đầy khiếp sợ.

Hé mở làn môi hồng, giật mình hỏi.

“Hoàng, hoàng huynh, sao huynh lại ở chỗ này! ?”

“Những lời này, chẳng phải là Trầm nên hỏi các người sao! ?”

“ách. . .”

Thấy Huyền Lăng Thương nói như vậy, Đồng Nhạc Nhạc và Huyền Lăng Phong hai người không khỏi sửng sốt, lập tức vội vàng cúi đầu, bộ dáng giống như tiểu hài tử làm sai chuyện bị người lớn bắt gặp xử phạt.

Nhìn hai người trước mặt cúi đầu chột dạ ,Huyền Lăng Thương chỉ lẳng lặng khoanh hai tay trước ngực, lạnh lùng liếc nhìn, cũng không nói nửa câu.

Chỉ là, trầm lặng như vậy, đối với hai người Đồng Nhạc Nhạc và Huyền Lăng Phong mà nói, quả thực là một loại dày vò.

Dù sao, bọn họ cũng đều biết, Huyền Lăng Thương khẳng định là vô cùng tức giận .

Dù sao, Huyền Lăng Thương từ trước tới nay ghét nhất loại địa phương này, cảm giác nó không được đứng đắn. Vậy mà hai người bọn họ lại lớn mật len lén sau lưng hắn tới chỗ như thế. . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc biết chắc lần này khó thoát, hơn nữa lần này lại do lỗi của nàng mà ra. Đang yên đang lành tự dưng lại tò mò cái gì hoa khôi nên mới gợi ý Huyền Lăng Phong đến.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc bèn mở miệng nói.

“Hoàng thượng, là nô tài. . .”

“Hoàng huynh, là như thế này, đệ và Tiểu Nhạc Tử mới vừa rời tại quán rượu nghe được Phỉ Thúy Các có hoạt động phi pháp, cho nên đệ liền cải trang đến đây thăm dò, xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Không ngờ Phỉ Thúy Các này lá gan cũng quá lớn, không coi vương pháp ra gì, bắt ép lừa bán rất nhiều thiếu nữ vô tội, mới vừa rồi, bọn đệ đã thay trời hành đạo , thu thập tú bà của Phỉ Thúy Các, còn đưa những thiếu nữ vô tội về nhà đấy!”

Huyền Lăng Phong mở miệng, mặt mày kích động khoe khoang.

Thấy Huyền Lăng Phong nói, mắt Đồng Nhạc Nhạc lập tức sáng ngời.

Nếu như lúc này mà nói thật, Huyền Lăng Thương khẳng định sẽ vô cùng tức giận. Không bằng, hùa theo Huyền Lăng Phong nói vậy

“Đúng vậy Hoàng thượng, Thập Tam Gia mới vừa rời thật rất anh dũng. Vừa biết được Phỉ Thúy Các có hoạt động phi pháp, liền lập tức mang theo nô tài cải trang tới đây. Quả nhiên, vừa đến gian phòng đầu tiên, đã có một thiếu nữ bị lừa bán cầu cứu. Thập Tam Gia không nói hai lời liền bắt giữ tú bà của Phỉ Thúy lại. còn bắt ả giao ra những thiếu nữ bị lừa khác. Người cũng không biết, họ đáng thương tới đâu . Cuối cùng cũng là Thập Tam Gia anh minh, sai người đưa bọn họ trở về , hôm nay Thập Tam Gia thật sự quá tuyệt vời!”

Câu nói cuối cùng kia, quả thực là lời nói thật lòng của Đồng Nhạc Nhạc

Huyền Lăng Phong nghe vậy, hiển nhiên là vô cùng hưởng thụ, gương mặt thanh tú tràn đầy đắc ý.

Nhìn thấy Huyền Lăng Phong kiêu ngạo giống như khổng tước xòe đuôi như vậy , trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cảm thấy buồn cười.

Cũng không biết mới vừa rồi là ai vừa thấy Huyền Lăng Thương đến sợ còn thiếu nước tiểu ra quần .

May là Huyền Lăng Phong phản ứng cũng rất nhanh, tìm được cớ này, nếu không thì.....

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc vụng trộm quay sang Huyền Lăng Phong giờ ngón tay cái.

Huyền Lăng Phong thấy vậy, lập tức hé miệng cười một tiếng, lộ vẻ đắc ý giống như đang nói 'Đó là đương nhiên

298. Chương 303: Chương 148-3 : Hoàng Huynh Đến Đây ,chạy Mau Đi

Edit : Thuc Quynh

Đối với dáng vẻ đắc ý của Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc liền cảm thấy buồn cười.

Cũng không biết rằng, có người nào đó trong lúc thấy hai người bọn họ đang nói chuyện ghi vào trong mắt hình ảnh tinh tế kia.

Hôm nay ở bên trong thư phòng, có người đang phê duyệt tấu chương, chỉ là thấy thời gian không còn sớm, nhưng mà... bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn kia cũng chưa có xuất hiện, làm trong lòng Huyền Lăng Thương không tránh khỏi cảm giác bức bối.

Vì vậy, hắn liền nổi lên ý nghĩ xuất cung.

Ai biết, vừa mới cải trang xuất cung, lại nhận được tin tức rằng, Huyền Lăng Phong và tiểu thái giám này lại đến Phỉ Thúy Các chơi.

Nghe vậy, trong lòng Huyền Lăng Thương không vui, dù sao, loại địa phương này, hắn thật không thích.

Hai người bọn họ, lá gan lại lớn như vậy, dám ở đằng sau lưng hắn mà len lén đi tới chỗ như thế ! ?

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương liền lập tức hướng tới Phỉ Thúy Các, chỉ là sau khi hắn đã tới Phỉ Thúy Các, lại nghĩ đến cái gì, liền đi vòng ra tới cửa sau của Phỉ Thúy Các .

Quả nhiên, hai tiểu tử kia thật sự lao ra khỏi cửa, trong đó có một người vẫn không ngừng bước chân, đầu đụng vào ngực của hắn.

Hiện nay, nhìn thấy hai tiểu tử trước mắt này lại dám nháy mắt ra hiệu, vẫn còn đưa ra cái cố gì ! ?

Cải trang đi tuần ! ?

Nếu như đối là người bên ngoài , hắn có lẽ sẽ tin tưởng. Chỉ là, nếu như đây là đệ đệ của hắn thì. . .

Đối với chính Huyền Lăng Thương, hắn rất hiểu rõ cá tính đệ đệ của mình. Bình thường Huyền Lăng Phong không làm việc đảng hoàng, chỉ thích sống phóng túng, bây giờ để ý đến chuyện như vậy!?

Đánh chết hắn cũng không tin!

Chỉ là, Huyền Lăng Thương mới vừa rồi cũng nhận được tin tức, Phỉ Thúy Các đích thật là bị Huyền Lăng Phong bắt bớ .. .

Nghĩ tới đây, đôi mắt của Huyền Lăng Thương lóe ra một phen, cuối cùng ánh mắt không khỏi rơi trên người đứng ở trước, bóng dáng nhỏ nhắn kia.

Chỉ thấy tiểu thái giám nho nhỏ này người mang trang phục màu trắng mộc mạc, tinh khiết, trên mặt tràn đầy sinh khí, cực kỳ chói mắt!

Có một loại người, trời sinh không cần hoa phục phụ trợ, lại chính bản thân mình toát lên vẻ sang trọng, tiểu thái giám này, chính là loại người như thế!?

Chỉ là, làm sao một tiểu thái giám bình thường như vậy mà trên người lại sinh ra một loại linh khí kia, thật sự ly kỳ, khiến Huyền Lăng Thương cũng rất tò mò.

Cũng vì vậy mà người ta cũng chú ý đến hắn như thế!?

Trong khi Huyền Lăng Thương ở trong đầu nhớ lại một vài chuyện, bên kia Huyền Lăng Phong lại thấy Huyền Lăng Thương lắng nghe lời bọn họ đã nói, hắn một mực duy trì sự im lặng, ánh mắt sâu thẳm thẳm kia làm cho người ta không đoán ra tâm tư của hắn.

Thấy vậy, trái tim Huyền Lăng Phong không còn bình tĩnh như trước.

Hắn dè dặt mở miệng nói.

“Hoàng huynh, mới vừa rồi chúng ta nói đều là sự thật, nếu như còn chưa tin, huynh có thể hỏi những người khác!”

Nghe được Huyền Lăng Phong nói, lại thấy Huyền Lăng Phong tràn đầy căng thẳng, Huyền Lăng Thương không khỏi thu hồi ánh mắt rơi trên người Đồng Nhạc Nhạc, bực môi hăn nhếch lên, mở miệng nói.

“Không cần, lúc này trên đường tới nơi này, trầm chột nghe đến những chuyện về vang này của đệ.”

Huyền Lăng Thương cuối cùng dùng một từ những chuyện về vang, khiến Huyền Lăng Phong nghe xong, trên mặt lộ vẻ hưng phấn, kích động.

Dù sao, cái này vẫn còn có nghĩa là hắn được hoàng huynh chú ý, lần đầu tiên hoàng huynh nói như thế ... cái này coi như là khen hắn đây!

Thì ra làm việc tốt là chuyện hay như vậy, hắn thật hào hứng a! Sau này, hắn phải thường xuyên làm nhiều việc tốt mới được a!

Khi mà Huyền Lăng Phong đang trong lòng nhớ lại mấy việc, thì Đồng Nhạc Nhạc đứng bên cạnh thấy dáng vẻ đặc ý của hắn lại cảm thấy buồn cười.

Huyền Lăng Phong này, trước kia chưa từng làm chuyện gì tốt, sau lại được Huyền Lăng Thương khích lệ, hắn liền như bắt được cái gì lớn lao vĩ đại lắm liền thay đổi dáng vẻ, trở nên hăng hái hơn, cố gắng làm việc tốt nhiều hơn, thật sự là một người đơn thuần, thật trẻ con a!

Khi Đồng Nhạc Nhạc hé miệng cười trộm Huyền Lăng Phong, nàng không ngờ được, bỗng nhiên cảm thấy có một đạo ánh mắt nóng rực rơi trên người của mình.

Cảm giác được ánh mắt này, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi ngược mắt lên tìm tòi, theo ánh mắt nơi phát ra kia, không ngờ được lại đối đầu với một đôi mắt lấp lánh, linh lợi!

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, chỉ cảm thấy tim đập dồn dập sai vài nhịp.

Lập tức, Đồng Nhạc Nhạc theo bản năng cúi gục đầu xuống, cật lực che giấu.

Huyền Lăng Thương này, như thế nào nhìn nàng như vậy ?

Chẳng lẽ là, hắn đã biết cái gì ?

Khi Đồng Nhạc Nhạc trong lòng đang thấp thỏm, chỉ cảm thấy ánh mắt sắc soi trên người nàng đã dời đi.

Ngay sau đó, trên đỉnh đầu truyền đến giọng nam nhân, âm thanh trầm thấp khàn khàn.

“Đêm đã khuya, trở về đi thôi!”

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhẹ nhàng gật đầu, lập tức đi theo phía sau Huyền Lăng Thương. . .

. . .

Đêm đã khuya!

Bên trong Thập Tam vương phủ, càng là sự yên lặng vô cùng.

Ánh trăng bàng bạc chiếu xuống, nhẹ nhàng bao phủ cả vương phủ.

Trên giường lớn xa hoa trong phòng, Huyền Lăng Phong đang nằm ngủ say sưa. Gió mát phe phẩy từ cửa sổ thổi vào làm màn che lay động, thỉnh thoảng bay phất lên cao.

Đột nhiên, không biết là cái gì làm hắn bừng tỉnh, Huyền Lăng Phong không khỏi có hơi mở mắt ra, nói thầm một tiếng, đang định ngủ tiếp.

Không ngờ, vào đúng thời điểm này, Huyền Lăng Phong lại cảm giác được, hình như có người bò lên trên giường mình.

Lúc này Huyền Lăng Phong thật sự bình tĩnh, dù sao, ở trong tầm thất trừ hấn ra trong thời gian này ở đây không có người nào khác, rốt cuộc là ai dám bò lên trên giường của hấn! ?

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Huyền Lăng Phong trợn lên một cái, thấy cảnh tượng trước mắt, Huyền Lăng Phong lập tức giống như sét giáng giữa trời quang, hấn rung động mãnh liệt.

Ánh trăng bàng bạc, len lỏi vào trong cửa sổ chạm khắc tinh xảo soi rọi cả phòng ngủ rõ ràng bảy tám phần.

Chỉ thấy một người vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, đang lẳng lặng ngồi ở trên giường hấn, bóng dáng được ánh trăng chiếu vào càng làm cho Huyền Lăng Phong thổn thức.

Người kia làn da tựa như mỡ đông, gương mặt thật nhỏ, mày như tranh vẽ, sống mũi dọc dừa bóng mịn như ngọc, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng, giờ phút này, đang lẳng lặng đối diện với hấn cười.

Nụ cười kia, giống như vàng trắng vàng vạc đang chiếu rọi ấy, cảnh như ảo mộng làm cho người ta rung động không thôi.

Huyền Lăng Phong thấy, cũng hoàn toàn kinh ngạc.

Hấn không dám la lớn tiếng, sợ rằng khoảnh khắc mộng lung diệu vội này sẽ tan biến đi, chỉ nhỏ giọng hô lên.

“Tiểu Nhạc Tử! Người tại sao ở trong phòng Bồn vương! ?”

Huyền Lăng Phong mở miệng, tràn đầy kinh ngạc.

Tuy nhiên, hiện tại khi nghe được lời này của hấn người kia lại không nói một lời, chỉ là nhẹ nhàng đưa khuôn mặt tinh xảo đến gần hấn, sau đó vươn cánh tay trắng mịn nhỏ bé hướng tới thắt lưng bên hông hấn tìm kiếm.

Lập tức, thắt lưng bên hông hấn liền bị Tiểu Nhạc Tử nhẹ nhàng cởi xuống, ngay sau đó, áo quần đang ở trên người của tiểu thái giám cũng lập tức rơi xuống, lộ ra bả vai thật mượt mà. . .

Lúc này, Huyền Lăng Phong chỉ cảm thấy “âm” một tiếng, mắt hấn trợn ngược lên một cái, mặt mày há hốc kinh ngạc, đối với trước mắt tất cả, càng là không dám tin, kinh ngạc liền ngay cả một câu nói cũng không nói ra được.

Huyền Lăng Phong cảm thấy thật nghẹt thở, tiếng nói không phát ra được chỉ có thể đưa mắt nhìn. Giờ phút này đang ngồi ở trên giường của hấn là Tiểu Nhạc Tử ... đang yên lặng cởi quần áo, tháo thắt lưng...

Hấn thấy tiểu thái giám đang cúi đầu, từng động tác biến hóa trôi chảy, những kiện quần áo theo những ngón tay thon nhỏ không một tiếng động lần lượt rơi xuống ... không bao lâu sau y phục trên người, liền toàn bộ được cởi bỏ, lộ ra thân hình mảnh dẻ . . .

299. Chương 304: Chương 149-1: Huyền Lăng Phong Khác Thường

Edit : Thục Quynh

Thấy vậy, Huyền Lăng Phong tràn đầy sợ hãi, mở miệng lập tức giật mình, la lên thành tiếng.

“Tiểu Nhạc Tử, người, người muốn làm gì! ?”

Nghe được lời này của hấn, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi tràn đầy ngỡ ngàng giơ tay lên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn, nhìn đối diện ánh mắt của hấn tỏ vẻ tràn đầy ngỡ ngàng và không che dấu nổi mị hoặc.

Hé mở làn môi hồng, âm thanh ôn nhu ngỡ ngàng.

“Thập Tam Gia, không phải người muốn sao! ? Người muốn nô tài, không phải sao! ?”

Vừa nói dứt lời, chỉ thấy tiểu thái giám liền từ từ hướng tới trên người hấn bò đi.

Vừa nói dứt lời, chỉ thấy tiểu thái giám liền từ từ bò tới trên người hấn .

Thấy vậy, Huyền Lăng Phong cảm thấy mình tim đập dồn dập, tiếng nói khàn khàn, khô khốc.

Toàn thân hần giờ khắc này máu huyết sôi trào, thậm chí còn có thể nghe được tiếng sôi sùng sục. Đáng lý ra hần nên hung hãn mà đẩy tên thái giám này ra mới đúng.

Chỉ là, vì sao khi hai tay của hần chạm vào làn da mềm mại, mát lạnh kia lại nhịn không được mà đưa tay kéo lấy bả vai của tiểu thái giám, mạnh mẽ đè xuống.

Hần, thật sự nghĩ hần muốn tên nô tài này...

...

“Ồ...”

Huyền Lăng Phong bình tĩnh, mở mắt ra nhìn quanh quất trong phòng mình, chỉ thấy là một sự yên lặng, cơn mộng kia hần vẫn còn chưa dứt ra được, cả người cứ ngây ngẩn.

Trong khoảnh khắc này, hần vẫn chưa nhận ra được một màn vừa rồi kia, rốt cuộc là nằm mơ, hay có lẽ đó là sự thật.

Nếu như thật sự, như vậy hiện tại, người đó đã đi nơi nào ! ?

Nếu như nằm mơ, tại sao mới vừa rồi, cảm giác khi hần chạm vào người ta lại chân thực, rõ ràng đến vậy. Da thịt non mềm, nhẵn mịn phẳng phất như trứng gà vừa mới bóc vỏ, làm cho người ta lưu luyến quên cả phản ứng...

Vừa nghĩ tới mới vừa rồi giấc mộng kia tràn ngập cảm xúc mãnh liệt bắn ra bốn phía, Huyền Lăng Phong tim đập, thật lâu đều không thể bình phục xuống.

Một tay hần từ từ vuốt trái tim đang nhảy bang bang kịch liệt trong lồng ngực, gương mặt thanh tú của Huyền Lăng Phong cau lại, tràn đầy kinh ngạc và buồn bực ảo não.

“Bốn vương rốt cuộc là làm sao chứ! ? Đang yên lành, tại sao nằm mộng như vậy! ?”

Hơn nữa, điểm chết người chính là, biết được cái này chỉ là mộng, tại sao trong lòng của hần lại nảy sinh sự mất mát không cam lòng.

Chẳng lẽ là, hần là bị bệnh sao! ?

...

Hôm sau, ánh mặt trời chiếu sáng khắp nơi, Huyền Lăng Phong mặt mày lại đỡ dần.

Bởi vì từ tối hôm qua, hần lại nằm mơ y hệt giấc mơ lần trước, lần này giấc mộng lặp lại, hần nghĩ... giấc mộng kia thật là kiểu diễm.

Hần cũng không biết chính mình rốt cuộc là làm sao nữa.

Nếu như nói là mộng xuân, cái này rất bình thường, dù sao, hần đã không phải là tiểu hài tử.

Ở vào tuổi của hần bao nhiêu nam nhân đã lấy vợ sinh con, chỉ là, tại sao mộng xuân của hần lại không phải xảy ra trên người đại mỹ nhân mà lại phát sinh đối với một tên tiểu thái giám??

Chết tiệt, hần rốt cuộc là làm sao vậy! ?

Huyền Lăng Phong trong lòng vô cùng ảo não, sau một khắc, nghe phía sau truyền đến một hồi tiếng kêu giật mình.

“Thập Tam vương Gia, cẩn thận!”

Huyền Lăng Phong đầu tiên là giật nảy lên một cái, còn không chờ phản ứng đây là xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy mu bàn tay bị một vật bén nhọn đâm vào truyền đến cảm giác đau nhói.

Ngay lập tức, Huyền Lăng Phong buông lỏng tay, vốn dĩ trên tay hần đang nắm chặt trường kiếm, giờ này “xoẹt lang” một tiếng, kiếm trên tay hần rơi xuống đất.

Nhìn thấy trường kiếm rơi trên mặt đất, Huyền Lăng Phong lại nhìn mình mu bàn tay của mình máu chảy đầm đìa, lập tức đưa tay bưng kín vết thương.

Cơn đau buốt truyền đến bất ngờ khiến Huyền Lăng Phong một hồi khó có thể chịu được. Hắn rên lên.

“Au đau”

Nghe được Huyền Lăng Phong nói, Hách Đức vốn đang đứng ở một bên thấy vậy, lập tức vội vã chạy tới.

“Thập Tam vương Gia, ngài không sao chứ! ?”

Hách Đức vừa lo lắng hỏi, vừa hướng tới phía sau hét lớn một tiếng.

“Người đâu, mau truyền ngự y!”

Nghe được Hách Đức lớn tiếng ra lệnh, thái giám ở đằng sau lập tức vội vàng chạy đi mời ngự y. Dù sao, Thập Tam vương Gia của bọn họ chính là thân phận quyền quý, nếu có cái gì xảy ra, kẻ không may lãnh hậu quả chính là bọn hắn a!

Ngay lập tức, Lý ngự y liền tới .

Huyền Lăng Phong giờ phút này, đã trở lại phòng ngủ của mình, lúc này Lý ngự y đang tự mình xử lý vết thương cho hắn.

Lý ngự y trái phải kiểm tra một hồi vết thương ở trên mu bàn tay Huyền Lăng Phong cuối cùng mới mở miệng nói.

“Thập Tam vương Gia xin yên tâm, nhất đảm này không hề gây tổn thương đến đầu khớp xương, chỉ cần băng bó và nghỉ ngơi một thời gian sẽ lành, nhưng mà trong lúc này Vương gia ngàn vạn lần không được để nước chạm vào vết thương, bằng không sẽ gây ra nhiễm trùng”

Nghe được Lý ngự y nói, Huyền Lăng Phong chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, Lý ngự y kê xong đơn thuốc, đang tính rời khỏi, thấy vậy Huyền Lăng Phong như là nghĩ đến cái gì, lập tức mở miệng hỏi.

“Ai, Lý ngự y...!”

“Xin hỏi Thập Tam vương Gia còn cần nô tài làm gì nữa không! ?”

Huyền Lăng Phong thấy vậy, trong khoảnh khắc đó, hắn cảm thấy lời ra khỏi miệng thật khó mà nói được.

Lý ngự y thấy vậy, mặt mày nghi hoặc, cũng không dám mở miệng hỏi.

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, Huyền Lăng Phong đôi môi nhúc nhích vài cái, mới mở miệng nói.

“Lý ngự y, chẳng lẽ ngươi không có kiểm tra coi Bồn vương còn có bệnh khác hay không ?”

“A! ? Bệnh khác sao! ?”

Nghe được Huyền Lăng Phong nói, Lý ngự y trên mặt đầu tiên là sửng sốt, lập tức, lại chăm chú nhìn Huyền Lăng Phong trong lòng âm thầm đánh giá, kiểm tra một phen. Lý ngự y liền bắt mạch cho Huyền Lăng Phong, rõ ràng cũng không có phát hiện điều gì khác thường.

Vì vậy, không khỏi nhíu mi hỏi.

“Thập Tam vương Gia, thần sau khi bắt mạch cho ngài không thấy ngài có mắc bệnh! Có lẽ là y thuật của thần không giỏi, nếu ngài có nơi nào không khỏe, xin nói cho thần biết để thần có thể xem qua!?”

Nghe được lời Lý ngự y, Huyền Lăng Phong đầu tiên là suy nghĩ một chút, hắn hồi tưởng lại rồi mới từ từ cắn khẽ nói.

“Bồn vương cảm giác được gần đây thân thể hình như có hơi là lạ, đột nhiên tim đập dồn dập, phảng phất máu huyết trên người có cảm giác sôi trào, hơn nữa, tối hôm qua, Bồn vương vẫn còn, vẫn còn...”

“Vương gia, ngài vẫn còn cái gì! ?”

Huyền Lăng Phong nói quanh co rất lâu thì không nói tiếp nữa, khiến Lý ngự y không khỏi mở miệng hỏi.

Lý Kiến ngự y tràn đầy ánh mắt nghi ngờ nhìn Huyền Lăng Phong, thấy hắn cắn chặt răng một phen, cuối cùng mới mở miệng nói.

“Tối hôm qua Bồn vương nằm mộng xuân, người có cảm thấy là Bồn vương mắc bệnh hay không! ?”

300. Chương 305: Chương 149-2: Huyền Lăng Phong Khác Thường

Edit : Thuc Quynh

Huyền Lăng Phong mở miệng, vừa nói dứt lời ngay lập tức hắn cảm thấy mặt mình đỏ rần rần.

Dù sao, bản thân hắn trước đây có bao nhiêu kiêu ngạo, ương bướng hắn mặc kệ sắc mặt người khác cũng không quan tâm người ta nói cái gì, bây giờ gặp phải chuyện khó nói này, thật sự hắn cảm giác rất mất mặt!

Tuy nhiên, đối với gương mặt đang ngượng ngùng xấu hổ của Huyền Lăng Phong, không chỉ có Lý ngự y buồn cười mà ngay cả một người trầm lặng ít nói như Hách Đức khi nghe Huyền Lăng Phong “tâm sự” Hách Đức cũng không nhịn được mà phụt một tiếng, rồi sau đó cười ha ha không thể nào ngừng lại được.

Nhìn thấy Lý ngự y và Hách Đức vừa mới nghe chuyện của mình liền cười không ngừng, Huyền Lăng Phong trên mặt không tránh khỏi buồn bực, vừa thẹn vừa giận.

Gương mặt vốn dĩ tuần tú, giờ phút này càng lúc càng hồng lên giống như mông khỉ, thật sự là tức cười vô cùng. Hắn không nhịn được mà nổi giận!

“Các người cười đủ chưa! ?”

Nghe Huyền Lăng Phong ngượng ngùng rống lên, Lý ngự y và Hách Đức hiểu rằng hắn là sắp nổi điên rồi, lập tức vội vàng ngừng cười, nín nhịn làm cho khuôn mặt vặn vẹo thật sự rất khổ sở.

“Thập Tam Vương gia, mới vừa rồi cụu thần nghe ngài miêu tả các biểu hiện của bệnh, thần đã biết đáp án.”

“Cái gì! ? Người biết Bồn vương rốt cuộc là bị bệnh gì! ? Nghiêm trọng sao! ? Sẽ chết sao! ?”

Huyền Lăng Phong mở miệng, thần sắc bối rối.

Dù sao, hắn chỉ là người trần mắt thịt, như thế nào không sợ chết! ?

Vừa nghĩ tới chính mình sẽ chết, Huyền Lăng Phong lòng dạ rối bời. Bởi vì, hắn nếu như đã chết, liền sẽ không còn được gặp lại người mà mình muốn gặp. . .

Đối với tâm trạng tràn đầy bối rối Huyền Lăng Phong, Lý ngự y lập tức mở miệng cười nói.

“Ha ha, Thập Tam Vương gia, ngài chớ lo lắng, ngài căn bản không phải nhiễm bệnh.”

“Cái gì! ? Bồn vương không phải nhiễm bệnh! ? Chỉ là tại sao gần đây Bồn vương cảm thấy thân thể trở nên kỳ quái như vậy! ?”

Vừa nghe đến chính mình không phải nhiễm bệnh, Huyền Lăng Phong mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ là trong lòng lại càng phát ra nghi hoặc.

Dù sao, từ nhỏ đến lớn, trên người hắn chưa bao giờ xảy ra việc như vậy, chính là gần đây hắn mới biết có việc kỳ quái như thế.

Trong lúc đang còn nghi hoặc, khi nghe Lý ngự y vừa nói câu kế tiếp, hắn có cảm giác như sét đánh giữa trời quang.

“Cái gì! ? Người, người mới vừa rồi nói với Bồn vương cái gì! ?”

“Lão thần nói, Thập Tam Gia ngài không phải nhiễm bệnh, mà là có người mình thích!”

Nhìn thấy hắn trở mặt đứng ngơ ngác, gương mặt tràn đầy ngạc nhiên, Lý ngự y không khỏi ha ha cười một tiếng, lặp lại một lần những lời mới vừa rồi nói ra.

Dù sao, cho tới nay, cái tên ... Hồn Thế tiểu Ma vương làm bao nhiêu việc xấu, tất cả mọi người là quá rõ ràng.

Nhưng mà, không nghĩ tới, Hồn Thế tiểu Ma vương này, hiện tại cũng bắt đầu có mối tình đầu đời rồi!

Cũng không biết rằng, người nào đó được một thân phận tôn quý, kiêu ngạo như Thập Tam Vương gia nhìn trúng rốt cuộc là may mắn hay bất hạnh.

Cái...này cũng không biết phải ai đều được hưởng . . .

Đối với tâm tư Lý ngự y, Huyền Lăng Phong giờ phút này, ở trong đầu hắn tự động lặp đi lặp lại lời nói của Lý ngự y.

Hắn, có người mình thích! ? Hắn có người mình thích...

Cho nên, mới có thể trở nên như vậy kỳ quái! ?

Làm sao có thể! ?

Huyền Lăng Phong trong lòng kinh ngạc, cũng thốt những lời này ra khỏi miệng.

Chứng kiến biểu hiện kinh ngạc, không thể nào tin, không chấp nhận được sự thật của Huyền Lăng Phong, Lý ngự y không thể làm gì khác hơn là giải thích cho hắn.

“Thập Tam Vương gia, vậy lão thần hỏi ngài, gần đây nhất những biểu hiện của bệnh trạng mà ngài nói chính là xảy ra đối với một người mà thôi, còn với những người khác, ngài cũng thấy thật bình thường đi!”

“Ách, hình như là . . .”

Huyền Lăng Phong nghe vậy, lập tức vui đầu suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu nói.

Lý ngự y thấy vậy, lập tức mở miệng.

“Là vậy, Thập Tam Vương gia chính là bởi vì thích người kia, cho nên, mới có thể mỗi lần nhìn thấy nàng thì tim đập dồn dập, miệng lưỡi khô ráo, tay chân luống cuống, căng thẳng không thôi. Có đôi khi muốn nói chuyện ngài cũng lắp ba lắp bắp, sợ nói sai người kia sẽ giận mình, không để ý tới chính mình. Nếu như không thấy người kia đến, sẽ mỗi ngày lẩn lộn khó ngủ, thời thời khắc khắc đều muốn nhìn thấy nàng. . .”

Lý ngự y dù sao cũng là người từng trải, cho nên liền ngay từ những việc mà bản thân mình trải qua mang ra giải thích cặn kẽ cho Huyền Lăng Phong hiểu được.

Huyền Lăng Phong nghe vậy, con ngươi lập tức trợn lên một cái.

Bởi vì, lời Lý ngự y nói chính là xảy ra trên người hắn, không sai một chút nào!

Nếu như như thế, hắn, thật sự có người mình thích ! ?

Nha..., người mình thích, người mình thích... lại là một tên. . . Tiểu thái giám! ?

. . .

Đồng Nhạc Nhạc gần đây cảm giác được phi thường kỳ quái.

Trước đây, Huyền Lăng Phong cứ hai ngày sẽ tìm đến nàng chọc ghẹo, nói qua loa vài ba câu.

Chỉ là mấy ngày này, Huyền Lăng Phong không biết có chuyện gì liền biến mất như bốc hơi, không có tìm nàng quấy phá.

Hơn nữa, kỳ quái nhất là, có nhiều lần, Đồng Nhạc Nhạc ở thật xa nhìn thấy Huyền Lăng Phong, Huyền Lăng Phong rõ ràng cũng là nhìn nàng, ngay lập tức hắn xoay người, ... đào thoát! Như ở sau lưng hắn có mãnh thú đang đuổi theo.

Lần đầu tiên, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy Huyền Lăng Phong bởi vì có thể có chuyện gì, mới hành động như thế.

Chỉ là, chuyện như vậy trải qua nhiều lần, Đồng Nhạc Nhạc liền cảm giác không đúng .

Huyền Lăng Phong này, rõ ràng là đang lẩn trốn nàng.

Chỉ là hắn đang yên đang lành, tại sao lại muốn né tránh nàng! ?

Hồi tưởng trước đây, bọn họ vẫn còn cùng nhau một chỗ tại Phỉ Thúy Các cứu những thiếu nữ vô tội, sau khi trở về cũng vui vẻ.

Chỉ là, từ sau ngày hôm kia, hắn liền bắt đầu lẩn tránh nàng.

Chẳng lẽ là vì lần trước chuyện đi Phỉ Thúy Các bị Huyền Lăng Thương biết được là do nàng gợi ý, Huyền Lăng Thương vì không muốn nàng làm hư Huyền Lăng Phong cho nên cố ý làm cho Huyền Lăng Phong tránh tiếp xúc với nàng??

Nhưng mà, không đúng nha!

Nếu như Huyền Lăng Thương đối với hắn không hài lòng như đã nói, thì Huyền Lăng Thương cũng có thể đuổi nàng đi chỗ khác cơ mà.

Nhưng, những ngày gần đây, Huyền Lăng Thương cũng không có举动 gì tới việc đó.

Như vậy ... vấn đề, cũng không phải xuất phát từ Huyền Lăng Thương mà là xảy ra trên người Huyền Lăng Phong.

Rốt cuộc, nàng đã làm chuyện gì khiến cho hắn né tránh nàng như thế!

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc không thôi, rốt cuộc, khi biết Huyền Lăng Phong hôm nay vào cung Đồng Nhạc Nhạc liền trốn ở một góc, nhất định phải nhìn thấy hắn mới được.

Cũng không biết đợi bao nhiêu thời gian, Đồng Nhạc Nhạc rốt cuộc từ xa nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Huyền Lăng Phong đang đi về phía nàng đứng .

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vui vẻ, lập tức núp vào bên cạnh núi giả bên cạnh con đường nhỏ chờ đợi. Huyền Lăng Phong rốt cuộc đi vào, Đồng Nhạc Nhạc bỗng dưng nhảy xổ ra từ sau núi giả, lập tức hô lên một tiếng thật lớn.

Đồng Nhạc Nhạc tính, hành động này của mình đơn thuần chỉ là chọc ghẹo Huyền Lăng Phong một phen, ai biết rằng nàng không nghĩ tới chính là tâm trạng Huyền Lăng Phong hôm nay đang ở cõi thần tiên nào đó, hắn không hề phản ứng lại với Đồng Nhạc Nhạc, hắn vẫn đang đứng ngơ ngác ở kia.

Trong lòng hắn lúc này phiền não, hắn biết hắn có người mình thích, nhưng mà người này không phải là một nữ nhân mà là một tiểu thái giám...

Điều này quả thật là không có khả năng đi!?

301. Chương 306: Chương 149-3: Huyền Lăng Phong Khác Thường

Mặc dù trước đây hắn rất thích những lúc ở cùng tiểu thái giám.

Thích nhìn hắn cười, rất muốn lúc nào cũng ở cùng với hắn.

Nhưng mà, hắn ... là thái giám.

Nếu để mọi người biết được, hắn đương đương là một Thập Tam vương gia, lại thích một tên tiểu thái giám, người đời sẽ nói hắn như thế nào đây?

Hơn nữa nếu để Đồng Nhạc Nhạc biết mình thích hắn, có cảm thấy chán ghét mình hay không, coi mình là một tên quái vật? Sau đó dùng ánh mắt khác thường nhìn mình.

Cho nên mấy ngày nay, Huyền Lăng Phong vì suy nghĩ chuyện tiểu thái giám mà muốn phát điên, không dám đi gặp hắn.

Bởi vì sợ chuyện mình thích tiểu thái giám bị lộ.

Nếu như vậy, tiểu thái giám nhất định chán ghét hắn.

Hắn sợ, sợ tiểu thái giám chán ghét nhìn hắn, nếu vậy, hắn sẽ cảm thấy khó chịu.

Vì vậy mấy ngày này, hấn một mực né tránh tiểu thái giám, chỉ cần từ xa nhìn thấy sẽ lập tức xoay người đi khỏi, hôm nay cũng vậy.

Nhưng mà hấn không ngờ, lúc hấn một mực né tránh tiểu thái giám thì tiểu thái giám lại đột nhiên xuất hiện trước mặt hấn.

Nhìn tiểu thái giám như trên trời rơi xuống, toàn thân Huyền Lăng Phong rung động, thân thể lão đảo một cái, liền ngã về phía sau.

Nhìn thấy Huyền Lăng Phong bị mình hù dọa, muốn ngã ra phía sau, Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy liền sợ đến mở to mắt, lập tức vươn tay muốn kéo hấn lại, tránh cho hấn ngã xuống đất.

Nhưng mà Đồng Nhạc Nhạc lại đánh giá cao sức lực của mình.

Lúc nàng kéo hấn, không những không kéo được mà còn bị hấn kéo cùng nhau ngã xuống đất...

May mà ở phía dưới có hấn làm đệm, cho nên Đồng Nhạc Nhạc ngã xuống cũng không cảm thấy đau.

Lúc phản ứng được mọi việc, nghĩ đến Huyền Lăng Phong dưới người, nàng lập tức la lên:

“Ôi, Thập Tam gia, ngài không sao chứ? Ngài có bị thương hay không? Thật xin lỗi, nô tài không phải cố ý, nô tài chỉ muốn kéo ngài thôi!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói vừa lộ vẻ mặt hối lỗi.

Đối với sự hối lỗi của nàng, Huyền Lăng Phong cảm thấy tim đập nhanh dồn dập.

Nhớ lại lúc này hai người ngã xuống, hấn chỉ cảm thấy người trong lòng mềm mại thơm ngát, ôm vào lại thoải mái như vậy.

Hơn nữa trên người tiểu thái giám luôn mang theo mùi hoa dịu dịu dễ ngủ, như hoa sen thanh nhã, tinh tế...

Giờ lại thấy khuôn mặt lo lắng của nàng, hấn chỉ cảm thấy tuyệt đẹp, không rời mắt được.

Thật hy vọng, đời này, đều có thể ôm hấn như vậy, nhìn thấy hấn như vậy, vĩnh viễn không buông tay.

Đối với Huyền Lăng Phong đang si ngốc nhìn mình, Đồng Nhạc Nhạc nhú mày.

Không biết tại sao hấn nhìn mình có chút kì lạ.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc đứng dậy, đưa tay hươu hướm hấn.

“Thập Tam gia, người không sao chứ? Thập Tam gia!”

Câu nói cuối cùng, âm lượng nâng cao.

Nghe thấy tiểu thái giám hét to, Huyền Lăng Phong bừng tỉnh, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy lo lắng, còn cả chuyện mình ngây ngô nhìn người ta nữa, không biết người ta có nhìn ra chuyện gì hay không?

Nghĩ tới đây, trong lòng hấn hết sức bối rối, vì muốn che dấu chuyện vừa rồi, đánh lấy tay che miệng ho khan một tiếng.

“Khụ Khụ, Bần, Bồn vương không có việc gì!”

Hấn vừa nói vừa đứng dậy.

Sau đó phủi cổ và bụi bặm, che dấu vẻ mặt khác thường.

Đối với vẻ cúi đầu, không ngừng phủi cổ trên người, chân mày Đồng Nhạc Nhạc chưa thả lỏng.

Mặc dù bề ngoài hấn vẫn vậy, như ánh mắt hấn luôn né tránh ánh mắt của nàng, hình như né tránh tiếp xúc với nàng.

Rốt cuộc là tại sao?

Trong lòng nghi hoặc không ngừng, thật ra chuyện này Đồng Nhạc Nhạc vẫn chôn kín trong lòng.

Nàng là người không thể che dấu tâm tư, cho nên gặp phải tình huống như vậy, rốt cuộc không nhịn được mà hỏi:

“Thập Tam gia, có phải người chán ghét nô tài?”

“Cái gì, không phải đâu!”

Hắn trả lời mà không hề suy nghĩ, lập tức nói ra.

Thần sắc vô cùng kích động.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, không khỏi sửng sốt, phản ứng của hắn có vẻ hơi quá, là nàng gặp ảo giác sao?

Tuy trong lòng vẫn còn nghi ngờ nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần hắn không ghét nàng là được rồi.

“Nếu không phải ngài ghét nô tài, vậy sao mấy ngày nay luôn né tránh nô tài? Nô tài làm sai chuyện gì làm cho ngài không vui sao?”

Nghe Đồng Nhạc Nhạc nói vậy, hơn nữa còn có vẻ nghi hoặc trên khuôn mặt nhỏ nhắn đó, ngay lúc này Huyền Lăng Phong không biết giải thích như thế nào.

Thì ra chuyện mình muốn giấu đã bị hắn nhìn ra.

Nhưng mà vì sao hắn nhìn ra được? sỡ dĩ mình né tránh hắn, không phải vì chán ghét hắn, mà là... rất thích hắn...

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong máy máy môi, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc càng thêm si mê, ảo não, bất đắc dĩ, thở dài...

Mọi vẻ mặt đều hóa thành một tiếng thở dài.

Mình thích hắn, nhưng không được đón nhận, hắn như vậy cũng không qua được cửa ải này.

Hắn không chịu được ánh mắt của người đời...

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong cup mắt, mở miệng nói:

“Bổn vương không tránh người, người suy nghĩ nhiều rồi, gần đây Bổn vương thích võ, cho nên lúc nào cũng nghĩ đến chuyện học võ, vì vậy mới không chú ý đến người! Được rồi, không nói chuyện nữa, Bổn vương muốn đi Dưỡng Tâm điện bái kiến Hoàng huynh!”

Vừa dứt lời, không đợi Đồng Nhạc Nhạc đáp lại, lập tức lướt qua nàng, đi về phía Ngự thư phòng.

Nhìn bóng dáng dứt khoát rời đi không thềm quay đầu lại của hắn, gương mặt Đồng Nhạc Nhạc nhăn lại.

Thật sự là nàng nghĩ nhiều quá hay sao?

Có lẽ, trong lòng hắn có chuyện gì muốn lừa nàng, không chịu nói.

302. Chương 307: Chương 150 - 1: Cửu Công Chúa Triệu Hi Quốc

Mấy ngày nay, Đồng Nhạc Nhạc không còn có gặp qua Huyền Lăng Phong.

Đối với sự khác thường của Huyền Lăng Phong, mọi người đều không lý giải được.

Có thể, đáp án chỉ có mình Huyền Lăng Phong, nhưng mà hắn không nói, nên cũng không ai biết được.

Cùng với thời gian một ngày rồi qua một ngày, khí trời, cũng trở nên lạnh dần.

Hiện tại, mỗi ngày đều là ngày ngắn đêm dài, phẳng phất, bầu trời liền trở nên tối đen.

Khí trời rất lạnh, làm cho người ta không muốn dậy sớm hơn chút nào.

Dù sao ở chốn thật sự rất thoải mái, Đồng Nhạc Nhạc mỗi ngày đều nằm trong ổ chăn rất lâu, mới lưu luyến rời khỏi.

Nghe nói, sắp tới tiểu công chúa Triệu Hi Quốc sẽ đến Linh Nhạc Quốc.

Về chuyện này, Đồng Nhạc Nhạc đã sớm được nghe qua, chỉ là, tiểu công chúa Triệu Hi Quốc này, rốt cuộc lúc nào thì đến, nàng cũng không được biết.

Nghe nói, tiểu công chúa Triệu Hi Quốc này là tiểu nữ nhi của Hoàng đế Triệu Hi Quốc, hơn nữa, cũng là tiểu công chúa duy nhất, cho nên đối với nàng liên đặc biệt thương yêu.

Nghe nói, mẫu phi của Huyền Lăng Phong là biểu tỷ của mẫu thân tiểu công chúa Triệu Hi Quốc, trước kia bọn họ chỉ còn là trẻ con được ôm trong ngực, đã từng cười nói với nhau, nếu như sau này bọn họ có con, nếu như có một nam một nữ, sẽ kết thành quan hệ thông gia, cũng không biết là thực sự hay là giỡn.

Chỉ là, tiểu công chúa Triệu Hi Quốc này, đã mười năm không có tới Linh Nhạc Quốc, cũng không biết lần này đây, nàng đột nhiên đến đây, là vì chuyện thông gia, hay là vì nguyên nhân nào đó, cũng không được biết.

Nhưng mà, kỳ thật tiểu công chúa Triệu Hi Quốc có tới hay không, đối với công việc hằng ngày của Đồng Nhạc Nhạc cũng không ảnh hưởng một chút nào.

Giờ phút này, nàng chỉ là đang buồn phiền vì phản ứng gần đây của Huyền Lăng Phong thôi.

Vào giữa trưa, Huyền Lăng Thương cùng các triều thần tại Ngự Thư Phòng bàn bạc chuyện quốc sự, Đồng Nhạc Nhạc lại ở bên ngoài Ngự Thư Phòng nghe lén.

Chỉ là ánh mặt trời ngày hôm nay quá mức ấm áp, chiếu vào trên người mang theo chút ấm áp, trái lại làm cho người ta có hơi buồn ngủ.

Kết quả là, sau khi Đồng Nhạc Nhạc ngồi ở bên trong đình nghỉ mát, liền bắt đầu chợp mắt.

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy ở phía sau có một hồi tiếng bước chân, đang nhanh chóng chạy tới chỗ nàng.

Nghe tiếng bước chân kia, hiển nhiên người đến là chạy về phía nàng.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi từ từ ngẩng đầu, thoáng mở ra mắt nhưng đang lim dim, đang định nhìn người mới đến,

Không ngờ được, bả vai của chính mình, lại bị người ta hung hăng vỗ một nhịp.

Ngay sau đó, một hồi tiếng cười hoan hỉ như tiếng chuông bạc, liền vang lên ở ngay bên tai nàng.

“A, Tiểu Nhạc Tử, quả thực là người!”

“Ặc!?”

Nghe được một hồi âm thanh xa lạ lại quen thuộc, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sững sốt, chờ cho đến khi nhìn rõ ràng bộ dáng của người vừa mới đến, con người lập tức trợn lên một cái.

Chỉ thấy người đến là một thiếu nữ thanh xuân khoảng chừng mười lăm, mười sáu tuổi.

Thiếu nữ cực kì xinh xắn!

Một chiếc váy tơ lụa mỏng vàng nhạt mặc trên người, bên ngoài khoác áo choàng hồ ly trắng như tuyết, làm cho thiếu nữ sang trọng vô cùng.

Một mái tóc đen nhánh dài đến tận hông, búi một búi tóc tinh xảo, trên búi tóc, được cài vài cây trâm trăn châu tinh xảo, trên trán, đeo một cái vòng có khảm một viên Hồng bảo thạch, làm cho thiếu nữ trở nên linh khí vô cùng.

Nhưng mà điều làm cho người khác chú ý, có lẽ chính là khuôn mặt tinh xảo của thiếu nữ kia, gương mặt xinh đẹp, giống như búp bê gốm sứ, da trắng như tuyết, làm cho người ta nhìn, nhìn không được muốn đưa tay véo một cái, xem có thể sẽ véo đến mức chảy ra nước hay không.

Nhìn thấy thiếu nữ trước mặt trong veo như nước, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật mình một cái, ngay lập tức, hé mở làn môi hồng, giật mình la lên một tiếng.

“A, là người! Tại sao người lại ở chỗ này!?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, lời này là cơ hồ không nghĩ ngợi, liền thốt ra khỏi miệng.

Tuy nhiên, nàng vừa nói lời này xong, một câu mang theo bất mãn cùng tức giận, vang lên ngay phía sau lưng của nàng –

“Nô tài lớn mật, đây chính là Cửu công chúa Triệu Hi Quốc, há có thể để nguoi đối đãi vô lễ như thế!?”

Nghe được lời gầm lên bất thành linh, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc liền sững sốt, lập tức, quay lại phía sau nhìn Đường Yên Nhi .

Chỉ thấy phía sau Đường Yên Nhi, có một thiếu nữ mặt mày thanh tú mặc trang phục trong cung đang đứng.

Chỉ là giá trang phục trong cung trên người thiếu nữ , lại không phải cung trang Linh Nhạc Quốc mà cung nữ ở đây nên mặc .

Giờ phút này, thiếu nữ mặc trang phục trong cung kia, mặt mày đang nén giận nhìn nàng.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức sững sốt.

Nhưng mà, còn chưa đợi Đồng Nhạc Nhạc phản ứng lại xem chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy vẻ mặt Đường Yên Nhi vốn là đang vui vẻ, sau khi nghe được lời thiếu nữ mặc trang phục trong cung nói như thế, mày liễu đẹp đẽ lập tức cau lại một cái, lập tức trên mặt có vài phần tức giận.

“A Nô, không cho người nói chuyện với Tiểu Nhạc Tử như vậy! Người cũng đã biết, ban đầu bốn cung gặp nạn, là Tiểu Nhạc Tử đã cứu bốn cung, nói cho cùng, Tiểu Nhạc Tử chính là ân nhân của bốn cung đây!”

303. Chương 308: Chương 150 - 2: Cửu Công Chúa Triệu Hi Quốc

Vừa nghe đến lời Đường Yên Nhi nói, gương mặt vốn giận dữ của A Nô lập tức biến mất không vòn chút gì, thay vào đó là sững sốt cùng cung kính hết mực.

“Thật xin lỗi Công Chúa, là nô tỳ sai lầm rồi, Tiểu Nhạc Tử, thật xin lỗi, mới vừa rồi là A Nô sai lầm, không biết người chính là vị ân nhân kia của Công chúa.”

Nhìn dáng vẻ tràn đầy xin lỗi của A Nô, Đồng Nhạc Nhạc lập tức lên tiếng nói.

“Đừng đừng đừng, nô tài biết được A Nô muội muội chỉ là sốt ruột bảo vệ chủ nhân, nô tài sẽ không để tâm.”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, A Nô mới thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn Tiểu Nhạc Tử càng là mang vài phần cảm kích.

Dù sao, nàng từ nhỏ đi theo bên người Công Chúa, chiếu cố công chúa là chức trách của nàng. Mới vừa rồi bắt gặp chỉ một tiểu thái giám lại có thái độ vô lễ đối với Công Chúa , nàng không nhịn được liền tiến lên quát. Cũng không biết rằng tiểu thái giám này chính là ân nhân của Công chúa.

Nhớ lại thái độ vừa rồi của mình thật không tốt, A Nô trong lòng cảm thấy xấu hổ.

May là, tiểu thái giám này là người rộng lượng, cũng không so đo tẹo nào. Bằng không, nàng cũng không biết nên làm thế nào mới tốt .

Tong lúc A Nô suy nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc bắt gặp dáng vẻ cảm kích của nàng cũng chỉ nhẹ nhàng cong môi cười một tiếng, cử chỉ lễ phép, lại càng khiến A Nô thêm xấu hổ.

Thấy A Nô ngưng ngưng, Đồng Nhạc Nhạc nụ cười càng thân thiết, đối với việc vừa rồi bị A Nô quát bảo ngưng lại, nàng cũng cảm thấy không có gì to tát.

Mất nhưng vừa chuyển, không khỏi rơi trên người Đường Yên Nhi.

Lúc đó tại thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Đường Yên Nhi, nàng liền cảm giác được thiếu nữ trước mắt này không phải người bình thường .

Cho dù lúc gặp Đường Yên Nhi mặt mày bối rối, thần sắc tái nhợt, nhưng trên mặt vẫn lộ rõ sự sang trọng một cách tự nhiên, không phải người bình thường có được.

Nhưng mà, Đồng Nhạc Nhạc cũng không ngờ đến nàng lại là Cửu công chúa của Triệu Hi Quốc!

Nghĩ vậy, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc mở ra, lên tiếng vấn an.

“Lúc đầu không nghĩ tới người là Công Chúa ở đây! Nô tài thỉnh an Công Chúa .”

Đồng Nhạc Nhạc nói xong, liền tính quỳ xuống đất hành lễ với Đường Yên Nhi .

Chỉ là lập tức bị Đường Yên Nhi đưa tay ngăn trở.

“Ai, Tiểu Nhạc Tử, ở chỗ này, lại không có người ngoài, ngươi không cần giữ lễ tiết cùng ta. Lại nói, trong lòng ta , ngươi không phải là thái giám mà là ân nhân đã cứu mạng ta, ta sớm đã xem ngươi là bạn tốt.”

Đường Yên Nhi lên tiếng nói, hơn nữa xưng hô cũng đổi thành ‘Ta’ .

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền hiểu ra ý tứ của Đường Yên Nhi, chỉ cảm thấy Đường Yên Nhi thật sự là một tiểu cô nương đáng yêu.

Ở Cửu công chúa của Triệu Hi Quốc không có giống như những gì mà nàng vẫn từng nghĩ . Như là người được ngàn vạn sủng ái hay bởi vì thân phận mà ngông nghênh, kiêu ngạo ngang ngược. Nếu như đúng như này, nàng cảm thấy thật đau đầu thay cho những người khác trong cung.

Chỉ là hiện tại, nhìn thấy trước mắt nụ cười ngây thơ hồn nhiên, ánh mắt chất phác của tiểu cô nương, Đồng Nhạc Nhạc liền yên tâm .

Môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, Đồng Nhạc Nhạc cũng không câu nệ cái gì.

Dù sao, nàng cũng không phải là người cổ đại, nàng có tư tưởng của người hiện đại.

Kết quả là Đồng Nhạc Nhạc lập tức gật đầu, mở miệng nói.

“Hảo, sau này ta cũng gọi ngươi Yên Nhi đi! ? Chỉ là khi không có người ngoài a!”

“Ha ha, Tiểu Nhạc Tử, ngươi quả nhiên không giống với những người khác, ta lần đầu tiên khi nhìn thấy ngươi liền đã biết.”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc đáp ứng, Đường Yên Nhi lập tức mở miệng cười nói.

Dù sao, trong hoàng gia Triệu Hi Quốc, Cửu công chúa là người ít tuổi nhất, cho nên mọi người đối với nàng là một mực cung kính, luôn sợ hãi nàng có sơ xuất nào.

Từ nhỏ, nàng áo cơm không lo, cái gì cũng không thiếu. Chỉ là, đó không phải cuộc sống nàng muốn.

Có đôi khi nàng thường xuyên nghĩ, nếu như nàng chỉ là một tiểu thư nhà giàu bình thường có lẽ sẽ tốt đẹp hơn.

Ít nhất, khi đó nàng có thể có được một người bằng hữu.

Hiện tại, mặc dù bên người nàng cũng có không ít nam nữ cùng tuổi, chỉ là nàng không nghĩ đến sẽ cùng bọn họ kết giao.

Bởi vì nàng biết, cái bọn họ coi trọng cũng chỉ là thân phận cao quý của nàng.

Trong mắt họ , nàng đầu tiên là Cửu công chúa, tiếp tới là người có thể đáp ứng cho bọn họ bất cứ điều gì...

Cho nên, nàng tình nguyện cô đơn một mình, cũng không nghĩ muốn có những bằng hữu đối trá này

Tuy nhiên, trong lúc nàng đi tới Linh Nhạc Quốc, bất hạnh thất lạc thị vệ thân cận, lại bị người hạ mê dược đưa đến Phi Thúy Các, khi đó, nàng chỉ cảm thấy cuộc đời mình đã bị hủy hoại.

Đang lúc nàng nghĩ rằng sẽ không còn lối thoát, thì thiếu niên trước mắt này, lại giống như một tia nắng sáng lan ấm áp sáng rõ, chiếu thẳng tới đáy lòng đang tối tăm tuyệt vọng của nàng,

Nàng không biết khi ấy nàng lấy đâu ra sự tin tưởng, mà tại thời điểm nhìn thấy người thiếu niên này, liền cảm thấy được hắn sẽ cứu chính mình,

Chỉ là, lúc ấy nàng cũng không thể suy xét nhiều như vậy .

Ngay lần đầu tiên nhìn thấy thiếu niên này, trong lòng nàng liền đột nhiên xuất hiện một niềm tin, thiếu niên này, là người duy nhất có thể cứu được nàng!

Kết quả là nàng liền liều mạng chạy vọt tới, giống như người sắp chết đuối trong nước bắt được khúc gỗ nổi, không thể buông tay nữa. . .

May là, nàng gặp đúng hần. . .

304. Chương 309: Chương 151-1 : Tại Sao Lại Là Người

Trong lúc Đường Yên Nhi đang mãi suy nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, gương mặt tràn đầy sửng sốt, lập tức mở miệng hỏi.

“Yên Nhi, ta thật sự rất hiếu kỳ, lúc đầu tại sao ngươi vừa nhìn thấy ta liền tin tưởng ta nhất định sẽ cứu ngươi vậy?”

Vấn đề này Đồng Nhạc Nhạc luôn thắc mắc, bây giờ có cơ hội, tất nhiên không nhịn được mà hỏi ra.

Đường Yên Nhi nghe thấy vậy, nghiêng đầu bộ dạng vô cùng khả ái, trả lời.

”Trực giác a! Kỳ thật ta cũng không biết, có lẽ lúc ấy ta quá bối rối, chỉ nghĩ làm sao có thể chạy thoát được, cho nên vừa nhìn thấy ngươi liền cảm thấy như ngươi là người có thể giúp ta.! Quả thật trực giác ta đúng! Tiểu Nhạc Tử, thật sự cảm ơn ngươi, nếu không phải ngươi, ta chỉ sợ. . .

Nói tới đây, nét mặt Đường Yên Nhi không khỏi sợ hãi. Hiển nhiên, đối với chuyện hôm đó vẫn còn lo lắng

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc biết, Đường Yên Nhi vẫn chỉ là một tiểu cô nương thôi, chưa từng trải qua chuyện mạo hiểm nào như vậy, sợ hãi là điều khó tránh khỏi.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc an ủi.

“Tốt lắm, Yên Nhi, chuyện đã qua cũng không nên suy nghĩ nhiều, hiện tại, chẳng phải không có việc gì rồi sao! ?”

“Ừ, đúng vậy, tất cả đều đã qua .”

Thấy Đồng Nhạc Nhạc lo lắng inh, Đường Yên Nhi gật đầu, nhìn Đồng Nhạc Nhạc nhẹ cười một tiếng.

“May là không có việc gì, may là gặp được ngươi, Tiểu Nhạc Tử, ngươi không biết đâu, ta trở về lúc nào cũng nghĩ khi nào có thể gặp được ngươi. Không nghĩ tới, mới vừa vào cung đã nhìn thấy ngươi ở đây này. Lúc ấy ta còn tưởng rằng mình nhìn lầm rồi, không nghĩ tới, là ngươi thật!”

Thấy Đường Yên Nhi nói vậy, Đồng Nhạc Nhạc lại nhớ đến lúc này mình trốn ở đây ngủ gật, trên mặt không khỏi ửng đỏ, lập tức đưa tay gãi gãi, cười nói.

“Ha ha, phải không! ? Mới vừa rồi ta ngủ gật ! Còn tưởng rằng là ai chạy tới gọi ta chứ . . .”

Đồng Nhạc Nhạc gãi gáy cười khan, trên mặt mang theo vài phần quần bách, thấy vậy Đường Yên Nhi không khỏi tủm tỉm cười trộm.

Nhưng Đường Yên Nhi chưa kịp nói thêm câu gì thì đột nhiên tiếng kêu kinh ngạc từ sau lưng Đồng Nhạc Nhạc vang lên .

“Sao lại là ngươi! ? Ngươi ...xú nha đầu, sao lại ở chỗ này! ?”

Chưa thấy người, đã thấy tiếng. Giọng nói quen thuộc tới nỗi Đồng Nhạc Nhạc không xoay người lại cũng biết là ai..

Mà Đường Yên Nhi, khi ánh mắt vừa nhìn về phía sau lưng nàng, gương mặt vốn đang tươi cười lập tức biến đổi..., giật mình hét lớn.

“Là ngươi! ?”

“Đương nhiên là Bổng vương, nếu không người cho là ai! ? Còn nữa, Bổng vương hỏi người, Xú nha đầu, sao người lại ở đây! ?”

Huyền Lăng Phong vừa nói vừa nhảy tót vào đình nghỉ mát, gương mặt tràn đầy tức giận . ánh mắt kia trực tiếp rơi vào người Đường Yên Nhi, không che dấu nổi sự chán ghét.

Huyền Lăng Phong là người nhớ lâu thù dai. Lần trước Đường Yên Nhi vô lễ với hắn, hiển nhiên là một mực canh cánh, ghi hận trong lòng!

Cũng giống như ban đầu, hắn đối với nàng cũng như thế, cho nên mới luôn tìm cơ hội chọc ghẹo nàng. . .

Đường Yên Nhi, vừa nghe thấy Huyền Lăng Phong gọi mình là Xú nha đầu, trên mặt tràn đầy tức giận..mày liễu cau lại,gào lớn.

“Người cứ nói ai là Xú nha đầu ! ? Người mới là tiểu tử thú!”

Đường Yên Nhi mở miệng, giống như con nhím xù lông phản kích.

Mặc dù đang mắng người, nhưng không biết tại sao nhìn thấy bộ dáng mắng chửi người của Đường Yên Nhi như vậy, nàng lại cảm thấy vô cùng dễ thương.

Thấy vậy, khoe miệng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhẹ nhàng cong lên một cái, ánh mắt nhìn Đường Yên Nhi càng ánh lên sự vui vẻ.

Cũng không biết, toàn bộ lại rơi vào trong mắt Huyền Lăng Phong .

Nhìn thấy tiểu thái giám trước mắt lại cười với một tiểu nha đầu, hơn nữa, lại là tiểu nha đầu mình ghét cay ghét đắng, trong lòng Huyền Lăng Phong cảm thấy vô cùng tức giận .

Trong đầu giống như có cái gì đang không ngừng xoay chuyển.

Tiểu thái giám này, chẳng lẽ là thích Xú nha đầu kia! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Lăng Phong không khỏi bức bối, ánh mắt nhìn về phía Đường Yên Nhi càng không thân thiện .

Gương mặt thanh tú giống như dằm phải bãi phân,cau có.

“Người... Xú nha đầu, lớn mật, biết Bổng vương là ai không ! ?”

Huyền Lăng Phong mở miệng, tính toán lợi dụng thân phận của mình dọa Đường Yên Nhi.

Chiêu này có lẽ áp dụng với người khác còn được, nhưng Đường Yên Nhi lại là trường hợp ngoại lệ!

305. Chương 310: Chương 151-2 : Tại Sao Lại Là Người

Nếu như nói Huyền Lăng Phong là ngậm chìa khóa vàng từ khi ra đời, từ nhỏ đã được ngàn vạn sủng ái, chẳng lẽ Đường Yên Nhi lại không phải! ?

Vì vậy, Đường Yên Nhi sau khi nghe thấy được Huyền Lăng Phong nói như vậy không khỏi cười nhạo một tiếng, tràn đầy khinh thường.

“Người ngay cả chính mình là ai cũng không biết,thật đáng thương!”

Đường Yên Nhi vừa nói, trên mặt lại là cố ý lộ ra một chút thương hại. Huyền Lăng Phong thấy vậy trong nháy mắt giống như nuốt phải cái đắng, giận dữ mắng lại.

Tuy nhiên, đúng vào lúc này, giọng nói trầm thấp từ bên ngoài đình nghỉ mát xuất hiện

“Các người, đang làm cái gì vậy! ?”

Nam nhân mở miệng, âm thanh mặc dù trầm thấp, nhưng lại giống như một khối tảng đá lớn, khiến mọi người không khỏi rung động.

Nghe thấy vậy, bên trong đình lập tức một mảnh lặng ngắt như tờ, giống như cây kim rơi xuống đất cũng nghe thấy được. Ánh mắt của mọi người đồng loạt rơi vào người phát ra âm thanh.

Đồng Nhạc Nhạc cũng không ngoại lệ!

Chỉ thấy, bên ngoài đình nhĩ mát, một bóng dáng cao to rắn rỏi, không biết đã đứng ở đây từ lúc nào.

Ánh mặt trời ảm áp nhẹ nhàng chiếu xuống, làm cả người nam nhân đắm chìm trong ánh vàng rực rỡ.

Hắn một thân măng bào, lưng thắt Kim Yêu Đái, còn đeo thêm được một khối ngọc màu tím thượng đẳng.

Mái tóc đen, được sợi dây buộc gọn lên càng tỏ ra tuấn mỹ mê hoặc lòng người.

Mi sắc như đao, mũi thẳng, bạc môi, đôi mắt sáng như ánh mặt trời chiếu rọi xuống giống như Hồng Bảo Thạch, rạng rỡ làm cho người ta không rời mắt nổi!

Nhưng đôi mắt ấy cũng cất dấu lưỡi dao sắc bén. . .

Người này, không phải ai khác, mà chính là người đứng đầu Linh Nhạc Quốc - Huyền Lăng Thương .

Thấy Huyền Lăng Thương đang đứng ở ngoài đình nhĩ mát , Đồng Nhạc giật mình phản ứng vội vàng hành lễ.

“Hoàng thượng vạn tuế.”

“Ừ, bình thân đi!”

Thấy Đồng Nhạc Nhạc quỳ trên mặt đất , huyết mâu của Huyền Lăng Thương bỗng lóe lên một cái, lập tức mở miệng.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức đứng lên, sau đó một mực cung kính cúi đầu , đứng ở phía sau Huyền Lăng Thương.

Thấy Đồng Nhạc Nhạc nhu thuận đứng ở phía sau mình như vậy, Huyền Lăng Thương nhẹ nhàng thu hồi ánh mắt, nhìn quanh một lượt, cuối cùng rơi vào Đường Yên Nhi.

“Người, là Yên Nhi! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, tuy là câu hỏi , nhưng lại thập phần khẳng định.

Đường Yên Nhi nghe vậy, lập tức từ từ tiến lên, đối với Huyền Lăng Thương hành lễ

“Hoàng thượng biểu ca ,ta chính là Đường Yên Nhi.”

Đường Yên Nhi mở miệng, cử chỉ tao nhã tự nhiên giống như một tiểu thư khuê các,lại mang theo mấy phần hào phóng. Trên mặt lại mang nét sang trọng quý phái làm cho người ta không rời mắt nổi.

Không hổ là hưởng qua giáo dục hoàng gia, khí chất quả nhiên không phải tiểu thư khuê các bình thường có thể có.

Trong lúc đồng Nhạc Nhạc đang mải mê suy nghĩ, bên kia Huyền Lăng Phong khi nghe được Đường Yên Nhi nói , hắc mâu lập tức trợn lên một cái, không để ý mà giơ tay chỉ.

“Người chính là Triệu Hi Quốc Cửu công chúa, Đường Yên Nhi! ?”

Huyền Lăng Phong mở miệng, trố mắt đứng nhìn, mặt mày không dám tin.

Thấy Huyền Lăng Phong giật mình kinh ngạc, Đường Yên Nhi không khỏi giơ giơ lên cằm, kiêu ngạo .

” Ta chính là Triệu Hi Quốc Cửu công chúa, Đường Yên Nhi, như thế nào! ?”

“ách. . .”

Thấy Đường Yên Nhi nói vậy, Huyền Lăng Phong không khỏi một buồn bực, trong khoảnh khắc cũng không biết nên nói cái gì cho phải .

Bởi vì, hắn căn bản chưa từng nghĩ đến, Xứ nha đầu này, chỗ nào cũng đối địch với hắn lại là Triệu Hi Quốc Cửu công chúa, là Tiểu biểu muội! ?

Trong lúc Huyền Lăng Phong mặt mày quần bách ảo não ,ở bên kia Huyền Lăng khê đảo quanh giữa hai người Huyền Lăng Phong và Đường Yên Nhi, bỗng đứng như nghĩ đến cái gì đó. huyết mâu không khỏi nhẹ nhàng lóe lên một cái.

Ánh mắt nhẹ nhàng rơi trên người Đường Yên Nhi .

“Yên Nhi, đây là tiểu biểu ca, Huyền Lăng Phong, A Phong, đây là tiểu biểu muội của đệ , các người hẳn là đã gặp mặt nhau đi! ?”

Đối với tính cách đệ đệ hần , Huyền Lăng Thương là người hiểu rõ nhất.

Đặc biệt là hiện tại, giữa hai người họ giống như có mùi thuốc súng, người sáng suốt sẽ thấy ra điểm bất thường, huống chi là Huyền Lăng Thương! ?

Thấy Huyền Lăng Thương nói, Huyền Lăng Phong không khỏi buồn bực,nhẹ nhàng gật đầu.

“Dạ, đã gặp mặt , hơn nữa, ấn tượng còn không nhạt đâu!”

Huyền Lăng Phong mở miệng, vẻ mặt ghét bỏ.

Nhìn thấy Huyền Lăng Phong tràn đầy địch ý , Huyền Lăng Thương bạc môi hé mở, lập tức mở miệng nói.

“A Phong.”

Huyền Lăng Thương mở miệng, âm lượng mặc dù nhẹ nhàng, chỉ là ở trong giọng nói không che dấu nổi nghiêm nghị và cảnh cáo.

Nghe vậy, Huyền Lăng Phong không khỏi nhẹ nhàng chu môi đỏ mọng, lập tức quay đầu lại không tình nguyện mở miệng nói.

“Tiểu. . . Biểu muội,xin chào.”

306. Chương 311: Chương 152-1 : Lựa Chọn

Nghe được lời nói của Huyền Lăng Thương, Đường Yên Nhi cười đắc ý.

Trong lòng biết rõ Huyền Lăng Phong sợ hãi Huyền Lăng Thương nên mới lễ phép với mình. Nhưng mà, nàng cũng không phải loại người không biết cấp bậc lễ nghĩa, đặc biệt còn ở trước mặt Huyền Lăng Thương.

Vì vậy, hé mở làn môi hồng, mở miệng lễ phép nói.

“Tiểu biểu ca hảo.”

Đường Yên Nhi mở miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn chứa đựng nụ cười sáng lạn, đáng vẻ kia, như một tiểu cô nương nhu thuận hiểu biết, làm người khác vô cùng yêu thích.

Chỉ là, nụ cười của Đường Yên Nhi trong mắt Huyền Lăng Phong lại cực kì chói mắt.

Xú nha đầu này, giả tạo! Huyền Lăng Phong trong lòng tràn đầy khinh thường nói, ánh mắt nhìn Đường Yên Nhi càng nhiều thêm sự khinh thường.

Đối với khinh thường của Huyền Lăng Phong, Đường Yên Nhi tuy thấy nhưng cũng không để ý tới. Bởi vì nàng có chuyện trọng yếu phải xử lý.

Nghĩ tới đây, Đường Yên Nhi từ từ đi đến trước mặt Huyền Lăng Thương, ánh mắt nhìn hần tràn đầy chờ mong.

” Hoàng đế đại biểu ca, Yên Nhi mới đến Linh Nhạc quốc, đối với cảnh vật nơi đâu phi thường thích thú, cũng muốn ở kinh thành du ngoạn một phen, chỉ là Yên Nhi đối với kinh thành vô cùng xa lạ, nếu như có người dẫn đường, Yên Nhi khẳng định sẽ rất vui vẻ.”

Nghe Đường Yên Nhi nói, Huyền Lăng Thương không khỏi hơi cong khoé môi, mở miệng cười nói.

” Chuyện này có khó khăn gì?! Trẫm sẽ cho người mang người đi du ngoạn thật tốt.”

Huyền Lăng Thương mở miệng, vẻ mặt hào phóng nói.

Nghe vậy, Đường Yên Nhi lập tức cười một tiếng, ngón tay thẳng tắp chỉ về người đang đứng sau Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc.

” Hoàng đế đại biểu ca, ca để Tiểu Nhạc Tử dẫn muội đi du ngoạn kinh thành có được không?!”

Nghe Đường Yên Nhi nói, gương mặt tuấn tú của Huyền Lăng Thương không khỏi biến sắc, huyết mâu xinh đẹp xẹt qua một tia kinh ngạc.

Ánh mắt quét một vòng, liền dừng lại trên người tiểu thái giám đứng phía sau hắn.

Trong lòng thầm nghĩ, ‘ không nghĩ đến tiểu thái giám này lại hấp dẫn như thế. ’

Trước đây đệ đệ của mình muốn hắn làm thiếp thân thái giám, hiện nay lại có người Triệu Hi quốc muốn hắn.

Nhưng mà, tiểu thái giám này, đích thực làm cho người ta thích!

Không riêng gì bề ngoài tuyệt sắc của hắn, trên người hắn lại mang theo một cỗ Linh khí.

Thuần mỹ, ngây thơ, trong sáng tuyệt hảo, phảng phất như một dòng suối sạch sẽ, mê người vô cùng...

Trong lòng nhớ lại, huyết mâu của Huyền Lăng Thương không khỏi lóe lên.

Đối với Huyền Lăng Thương tràn đầy kinh ngạc, Đồng Nhạc Nhạc khi nghe thấy lời của Đường Yên Nhi, trên mặt cũng xẹt qua một tia kinh ngạc.

Nàng không hề nghĩ tới, Đường Yên Nhi lại trực tiếp cầu Huyền Lăng Thương ban bản thân mình cho nàng ta, mang nàng ta đi du ngoạn kinh thành.

Trong lòng nghĩ vậy, Đồng Nhạc Nhạc cảm giác được ánh mắt của Huyền Lăng Thương trực tiếp rơi trên người mình.

Cảm giác được điều này, mắt nhung của Đồng Nhạc Nhạc không khỏi ngước lên, thẳng tắp đối đầu với huyết mâu sâu thẳm mê người của Huyền Lăng Thương.

Đương lúc đối đầu với huyết mâu sâu thẳm của Huyền Lăng Thương, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy một cái, phảng phất như có một tảng đá quăng vào mặt hồ yên ả, khiến nó dấy lên từng trận từng trận rung động...

Trong lòng căng thẳng, tim đập dồn dập, khiến Đồng Nhạc Nhạc ảo não vô cùng.

Tại sao nàng luôn như vậy, mỗi lần chỉ cần một ánh mắt của Huyền Lăng Thương, tim nàng luôn luôn đập không có quy luật.

Trước kia, lúc nàng còn là tiểu điều nhi, hình như cũng không tới mức như vậy nha...

Trong thời gian Đồng Nhạc Nhạc nghĩ hoặc ảo não, Huyền Lăng Phong đứng bên cạnh, đột nhiên tràn đầy kích động giật mình la lên.

” Không được! Tiểu Nhạc tử phải hầu hạ Hoàng huynh, làm sao có thể mang người đi du ngoạn kinh thành?! Hoàng huynh, huynh nói có đúng không?!”

Huyền Lăng Phong tràn đầy kích động mở miệng.

Ánh mắt nhìn qua một lượt, liền rơi trên người Huyền Lăng Thương.

Kêu tiểu Nhạc tử mang nàng ta đi du ngoạn Kinh thành?! Nàng mơ tưởng!

Phải biết rằng, hắn chỉ cần vừa nghĩ tới hai người bọn họ ở chung một chỗ vừa nói vừa cười, trong lòng liền phát hỏa, cho nên hắn nhất định phải ngăn cản hai người bọn họ ở chung một chỗ.

Kết quả là, ánh mắt Huyền Lăng Phong nhìn Huyền Lăng Thương, càng tràn đầy hi vọng.

Hơn nữa, trong lòng Huyền Lăng Phong biết Huyền Lăng Thương vô cùng hiểu mình, cho nên đối với yêu cầu của hắn, khẳng định sẽ không cự tuyệt, không phải sao?!

Trong lúc Huyền Lăng Phong nhớ lại, Huyền Lăng Thương khi nghe lời nói của hắn , không có lập tức trả lời. Mà quay đầu hướng tới người đứng sau lưng hắn, Đồng Nhạc Nhạc.

“Tiểu Nhạc Tử, ý người như thế nào”

“A! ?”

Nghe được lời Huyền Lăng Thương nói, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc lập tức sửng sốt.

Nàng thật không ngờ, Huyền Lăng Thương lại đẩy vấn đề này đến trên người nàng.

Trong lòng kinh ngạc, sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy hai đạo ánh mắt nóng rực, trực tiếp rơi thẳng trên người nàng.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy vô cùng choáng váng, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương không khỏi xẹt qua vài phần ai oán.

Huyền Lăng Thương này, lại đẩy vấn đề khó khăn này qua trên người nàng , thật sự không có nghĩa khí!

307. Chương 312: Chương 152-2 : Lựa Chọn

Trong khi trong lòng Đồng Nhạc Nhạc oán trách, nhưng không biết, tâm tư của mình, đang không che dấu chút nào lại biểu lộ trên chính khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của mình.

Thấy tiểu thái giám nhỏ nhắn xinh xắn này, lại sử dụng ánh mắt ai oán vô cùng nhìn hắn. Đáng về đó, phảng phất giống như một tiểu điều nhi không kịp ăn thịt đang lúc giận hắn, vừa là thương cảm, vừa là dễ thương.

Thấy vậy, huyết mâu động lòng người kia của Huyền Lăng Thương không khỏi xẹt qua một nụ cười thấp thoáng ...

Nhận ra sự vui vẻ dưới đáy mắt của Huyền Lăng Thương, mặc dù chỉ nhàn nhạt, nhưng vẫn bị Đồng Nhạc Nhạc thấy được.

Thấy vậy, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhẹ nhàng cong lên.

Huyền Lăng Thương này, khi chứng kiến dáng vẻ không còn biết làm sao của nàng, lại cho rằng rất nực cười sao! ?

Hiện tại trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ảo não, đột nhiên Huyền Lăng Phong kích động la lên:

“Tiểu Nhạc Tử, người chính là thái giám hầu cận của hoàng huynh, phải nhớ được chức trách của mình a!”

Huyền Lăng Phong mở miệng, rất có dáng vẻ tận tình khuyên bảo.

Trên thực tế trong lòng cũng là đang suy nghĩ. Lần trước hắn bảo hoàng huynh để Tiểu Nhạc Tử cho hắn, hoàng huynh cũng không làm. Hắn mới không cần Tiểu Nhạc Tử ở chung một chỗ cùng những người khác, đặc biệt, còn là với Xú nha đầu này vẫn luôn làm hắn khó chịu!

So với Huyền Lăng Phong thờ hờ hững, bên này Đường Yên Nhi, ngay lúc nghe được Huyền Lăng Phong nói, lập tức tiến lên. Ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, là thương cảm vô cùng, phảng phất giống như một con mèo nhỏ sợ hãi bị vứt bỏ, nhìn vô cùng tội nghiệp đau khổ.

“Tiểu Nhạc Tử. . .”

Đường Yên Nhi mặc dù không nói thêm gì, nhưng mà, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, lại bảo đáng thương tới đâu thì quả là đáng thương tới đó. Nó làm cho người ta nhìn, cũng không nhịn được sinh lòng thương tiếc.

Trong nháy mắt, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy chính mình đang chịu áp lực thật lớn a.

Một người theo mình trải qua không ít chuyện là Huyền Lăng Phong. Một người dễ thương, khơi gợi người ta phải thương xót là Đường Yên Nhi. . .

Rốt cuộc, nàng phải lựa chọn như thế nào đây!?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ảo não vô cùng. Ở một bên là ánh mắt Huyền Lăng Phong mang hi vọng tràn đầy nhìn nàng, còn bên kia là ánh mắt Đường Yên Nhi tràn đầy đáng thương nhìn nàng. Cuối cùng, ánh mắt nàng không khỏi nhìn vào Huyền Lăng Thương đứng ở một bên, hai tay khoanh trước ngực, như đang xem kịch vui.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi lại lần nữa dùng ánh mắt ai oán nhìn Huyền Lăng Thương.

Thấy ánh mắt ai oán của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương chỉ là đưa tay sờ sờ mũi, khước miệng, lại không dấu vết nhẹ nhàng cong lên một cái...

Không biết như thế nào, khi đáng vẻ thấy tiểu thái giám này ăn quả đắng, hẳn lại cảm giác được trong lòng vui vẻ vô cùng. . .

Đối với tâm tư của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc không biết.

Sau khi nàng do dự rất lâu , cuối cùng, như là đã hạ quyết tâm, khuôn mặt nhỏ nhắn chợt cúi xuống, hé mở làn môi hồng.

“Hoàng thượng, nô tài sẽ dẫn Cửu công chúa du ngoạn thật tốt ở kinh thành, mong Hoàng thượng yên tâm.”

“Ha ha, Tiểu Nhạc Tử, ta đã biết rõ ngươi tốt nhất!”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Đường Yên Nhi lập tức vui vẻ nhảy thật cao từ trên mặt đất, trên mặt đào dạt nụ cười sáng lạn vô cùng.

Sau đó, không nhịn được dùng ánh mắt đặc ý nhìn Huyền Lăng Phong .

Đối với sự đặc ý vui vẻ vô cùng của Đường Yên Nhi, một bên Huyền Lăng Phong sau khi nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói đáp án , gương mặt thanh tú lập tức cau lại một cái, trên mặt mang theo tức giận rõ ràng. Ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, là tràn đầy ai oán.

Tiểu Nhạc Tử này, hẳn lại lựa chọn Xú nha đầu này mà cũng không lựa chọn hẳn!?

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong càng nặng nề lạnh nhạt hằm hừ một tiếng, lập tức quay đi khuôn mặt tuấn tú, không hề nhìn Đồng Nhạc Nhạc nữa.

Đối với đáng vẻ Huyền Lăng Phong nổi giận đùng đùng, Đồng Nhạc Nhạc hiện rõ sự bất đắc dĩ.

Chỉ cảm thấy hiện tại chính mình, hình như Trư Bát Giới soi gương, trong ngoài đều là người có lỗi!

Cái thân nô tài này, thật sự quá cực khổ nữa rồi. . .

Hiện tại trong lòng Đồng Nhạc Nhạc bất đắc dĩ thở dài, chỉ nghe một bên Huyền Lăng Thương trầm lặng đã lâu, đột nhiên mở miệng nói:

“Yên Nhi, ngươi mới vào cung, khẳng định mệt muốn chết rồi. Để ngày mai, ngươi lại mang theo Tiểu Nhạc Tử cùng xuất cung du ngoạn đi. Hôm nay, ngươi hãy nghỉ ngơi thật tốt.”

Nghe được những lời của Huyền Lăng Thương, Đường Yên Nhi lập tức ngoan ngoãn gật đầu, đồng ý .

“Tốt, hoàng đế đại biểu ca.”

Đường Yên Nhi mở miệng, đáng vẻ vô cùng dễ bảo.

Cuối cùng, ánh mắt quét một vòng, lại rơi tại trên người Đồng Nhạc Nhạc, trong mắt lộ vẻ lộ rõ vui vẻ.

“Tiểu Nhạc Tử, ngày mai gặp lại.”

Vừa nói dứt lời, Đường Yên Nhi liền mang A Nô từ từ rời khỏi đây.

Một bên Huyền Lăng Thương, đợi một hồi, cũng đi trở về Ngự Thư Phòng.

Đồng Nhạc Nhạc thấy Huyền Lăng Thương xoay người rời khỏi, nhìn người đang đứng ở một bên, Huyền Lăng Phong tiếp tục khó chịu, cuối cùng, bất đắc dĩ thở dài một phen, lại từ từ tới gần Huyền Lăng Phong.

“Thập Tam Gia, ngài đừng nóng giận nữa. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, giọng điệu tràn đầy cầu khẩn và... dụ dỗ.

Phảng phất giống như dụ dỗ tiểu hài tử, nhưng mà, trong mắt Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong chính xác có lẽ một đứa bé a. . .

Chỉ là, thấy Đồng Nhạc Nhạc dụ dỗ, Huyền Lăng Phong nặng nề hằm hừ một cái lạnh nhạt.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi đưa tay sờ sờ cái mũi, mặt mày xấu hổ.

Chỉ cảm thấy chính mình hiện tại, giống như cầm mặt nóng đi dán cái miệng lạnh.

Nhưng mà, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng cũng biết, Huyền Lăng Phong sợ dĩ tức giận, hoàn toàn là bởi vì hắn phi thường không thích Đường Yên Nhi . Mà nàng lại ngay lúc đó, lựa chọn Đường Yên Nhi.

308. Chương 313: Chương 153-1 : Tiểu Cật Hóa

Nếu như nàng hôm nay không cố gắng đánh lừa được Huyền Lăng Phong, thì thiết nghĩ cơn giận này của Huyền Lăng Phong , cũng không biết sẽ còn kéo dài tới khi nào.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nặng nề thở dài một hơi, trên mặt càng làm ra vẻ rất bất đắc dĩ.

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc thở dài, Huyền Lăng Phong không khỏi từ từ liếc mắt nhìn trộm.

Thấy vẻ bất đắc dĩ trên mặt Đồng Nhạc Nhạc , khuôn mặt tuần tú không khỏi sững sốt, trong mắt xuất hiện sự ngạc nhiên nghi hoặc.

Hiện tại người tức giận chính là hắn không phải sao! ? Tại sao tiểu thái giám này, lại lộ ra bộ mặt so với hắn càng thêm phần bất đắc dĩ chứ! ?

Trong lòng tò mò, Huyền Lăng Phong cũng không phải người giữ được tâm sự , lần nữa nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của Đồng Nhạc Nhạc, lập tức mở miệng hỏi.

“Ai, hiện tại ngươi là cái vẻ gì ! ? Để cho người khác thấy, còn tưởng rằng Bồn vương khi dễ ngươi . . .”

Nghe được lời nói của Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc biết Huyền Lăng Phong mắc mưu, trong lòng vui vẻ, trên mặt cũng là càng phát ra vẻ mặt bất đắc dĩ, lại lần nữa thở dài.

“Ai, chỉ là nô tài cảm giác được, mệnh của nô tài thật khổ. . .a”

“Ách, mạng ngươi khổ! ?”

Nghe được lời Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong trên mặt thật buồn bực, tràn đầy vẻ không rõ là chuyện gì xảy ra.

Dù sao tên nô tài này hiện tại không phải thật tốt sao! ? Như thế nào đột nhiên cảm thán than thân đến như vậy! ?

Liền vào lúc trong lòng Huyền Lăng Phong nghi hoặc , lại thấy Đồng Nhạc Nhạc kia tràn đầy đau thương ngược đôi mắt xinh đẹp lên, nhìn ra xa, ánh mắt sáng rõ nỗi đau buồn cố nén.

Nàng hé mở làn môi hồng, nhẹ nhàng nói .

“Nô tài từ nhỏ nhà nghèo, cho nên mới bán mình vào cung, đã trúng một đao, cũng không có cái gì trông cậy vào. Chỉ nghĩ, mong muốn có thể sống yên ổn , bình an tại hoàng cung . Chỉ là thân phận nô tài, tất cả đều phải nghe chủ tử, nhưng có đôi khi, nô tài cũng rất bất đắc dĩ a, thật giống chuyện vừa rồi, Thập Tam Gia khẳng định là đang tức giận nô tài không chịu chọn lựa ngài mà chọn Cửu công chúa. Nhưng Thập Tam Gia, người thử đặt mình vào lập trường của nô tài nhìn một chút xem! ? Cửu công chúa dù sao cũng là vị khách của Linh Nhạc Quốc chúng ta , nếu như nô tài lựa chọn ngài mà không lựa chọn Cửu công chúa, không phải biểu trưng cho việc Linh Nhạc Quốc mất lễ đãi khách sao! ? Không may, chuyện này lại làm cho Thập Tam Gia tức giận . . .”

Nói xong lời cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc mắt nhắm nhưng cụp xuống, nhểm lệ, một bộ dáng nước mắt lã chã, như chực khóc .

Thấy vậy, trong lòng Huyền Lăng Phong không lý do một hồi bối rối, dù sao, hắn rất không muốn thấy tiểu thái giám này khổ sở.

Thấy Đồng Nhạc Nhạc khổ sở, hắn chỉ cảm thấy trong lòng càng thêm khó chịu .

Cho nên, Huyền Lăng Phong hé mở làn môi hồng, lập tức mở miệng nói.

“Tốt lắm, Bồn vương đã biết, là Bồn vương không đúng, không biết nhìn xa trông rộng. Tiểu Nhạc Tử, người không nên khổ sở, Bồn vương không tức giận là được. . .”

Huyền Lăng Phong mở miệng, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, lộ rõ căng thẳng và cầu khẩn.

Nghe được Huyền Lăng Phong lời này, lại thấy trên mặt hắn hiện rõ vẻ xin lỗi, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lập tức âm thầm làm một cái động tác tay chữ “V”.

Hì hì, nàng đã biết rõ Huyền Lăng Phong dù tính tình ở mặt ngoài không tốt, kỳ thật, bên trong tâm địa vẫn còn phi thường lương thiện, chính là nhận không ra người giả thương tâm khổ sở.

Trong lòng đắc ý, Đồng Nhạc Nhạc lại như nghĩ đến cái gì , mở miệng hỏi.

“Vậy Thập Tam Gia, ngài còn có cái gì giấu nò tài sao! ?”

“Ách . . .”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc hỏi như vậy, trên mặt Huyền Lăng Phong đầu tiên là sửng sốt.

Mấy ngày gần nhất, tâm trạng mình buồn bực.

Vì không cho tiểu thái giám này biết tâm tư của mình đối với hắn, Huyền Lăng Phong một mực né tránh .

Không nghĩ tới, tiểu thái giám này cũng biết.

Hiện nay, bí mật đã nói ra, hắn che giấu cũng không có ý nghĩa .

Hơn nữa, có một số việc, coi như né tránh, có lẽ cũng không có tác dụng.

Nghĩ lại càng thêm buồn bực, cố gắng kiềm chế chính mình để không đi tìm tiểu thái giám này, nhưng càng như thế, hắn lại càng tưởng nhớ đối với tiểu thái giám này .

Mỗi lần đều là ngày nhớ đêm mong, lẫn lộn khó ngủ.

Nếu có một số việc tránh không thoát, tại sao hắn lại không thuận theo tự nhiên! ?

Cuối cùng nghĩ thông suốt điểm này, Huyền Lăng Phong chỉ cảm thấy một tảng đá lớn trong lòng hoàn toàn rơi xuống.

Làn môi nhẹ nhàng hé mở nói.

“Sau này, Bồn vương sẽ không bao giờ ... né tránh người . . .”

Coi như người né tránh, tâm, cũng là không tránh thoát. . .

. . .

Hôm sau, Đồng Nhạc Nhạc liền dậy thật sớm , khi ăn xong điểm tâm sáng , liền đi đến chỗ Đường Yên Nhi, hiện đang ở điện Đường Tâm .

Lúc này, Đường Yên Nhi vẫn còn tại giường ngủ của nàng, say giấc.

Chỉ là, khi A Nô đi vào bẩm báo, nguyên Đường Yên Nhi vẫn còn trên giường vừa nghe, lập tức liền vọt dậy từ giường .

Đối với chủ tử của chính hắn, A Nô hết sức rõ ràng, coi như là hoàng thượng bọn họ đến đây, thì chủ nhân nhà bọn họ cũng không muốn ngồi dậy .

Không nghĩ tới, tiểu thái giám nhỏ này có thể như thế lợi hại. Chẳng lẽ là, tiểu thái giám này ở trong cảm nhận chủ tử của bọn họ , so với Hoàng thượng càng quan trọng hơn sao! ?

A Nô trong lòng nghi hoặc, đương nhiên, có một số việc, hấn mặc dù nghi hoặc, cũng không dám mở miệng hỏi ra.

Đồng Nhạc Nhạc chờ ước chừng nửa canh giờ ở bên ngoài điện Đường Tâm , liền nhìn thấy một xinh đẹp bóng dáng, vội vã đi tới chỗ nàng

“Tiểu Nhạc Tử, người dậy thật là sớm a! Để người đợi lâu!”

Người chưa tới, tiếng tới trước, điểm này đúng là có tương đồng với Huyền Lăng Phong nha!

309. Chương 314: Chương 153-2 : Tiểu Cật Hóa

Edit : Cà rốt

Tay xách lấy làn váy, Đường Yên Nhi vội vã chạy đến chỗ mình, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghĩ như thế.

Ánh mắt quét qua một vòng, thuận tiện rơi trên người Đường Yên Nhi.

Không hổ là Tiểu công chúa Triệu Hi Quốc được hoàng thượng sủng ái nhất, quần áo cùng đồ trang sức trên người Đường Yên Nhi , đều là dày công mà làm ra!

Mặc trên người một thân màu vàng phấn kết hợp với váy lụa Bách Diệp, lưng đeo Lưu Tô Yêu Đái, lộ vẻ cao quý.

Cổ áo cùng ống tay áo,thêu da cáo màu trắng, càng làm nổi bật làn da tuyết trắng của nàng!

Trên đầu là một kiểu tóc tinh xảo, một nửa tóc phía trên nhẹ nhàng vắn lên, nửa còn lại thì tùy ý xoa phía sau .

Trên đầu không có trang sức dư thừa, chỉ có trên trán là một viên Hồng Bảo Thạch tinh xảo, nàng trang điểm vừa cao sang lại tươi vui.

Đường Yên Nhi vừa quý khí vừa tươi vui đi tới chỗ mình, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời.

Dù sao, sáng sớm nhìn thấy một tiểu mỹ nhân nũng nịu như vậy, tâm tình cũng sung sướng không ít.

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đang nghĩ, thì Đường Yên Nhi đã đến gần,. Nàng thấy Đồng Nhạc Nhạc chỉ hé miệng mỉm cười, ánh mắt lom lom nhìn mình một phen không chớp mắt, trên mặt không khỏi có vài phần nghi hoặc, lập tức đôi mắt xinh đẹp long lanh chớp một chút, mở miệng hỏi.

“Tiểu Nhạc Tử, người như thế nào lại nhìn ta như vậy! ?”

Nghe được lời này của Đường Yên Nhi , Đồng Nhạc Nhạc hoàn toàn thức tỉnh, lập tức, hé mở làn môi đỏ, mở miệng cười nói.

“Cửu công chúa lớn lên thật sự mê người, làm ta không nhịn được nhìn đến mê muội , không biết lúc ngài đi ra ngoài, phong thái của Cửu Công chúa, sẽ làm điên đảo mọi nam nhân.”

Đồng Nhạc Nhạc ăn ngay nói thật, ánh mắt nhìn về phía Đường Yên Nhi, lại mang theo vài phần trêu chọc cùng trêu ghẹo.

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc nói, lại thấy trên mặt nàng là trêu chọc, làm cho gương mặt Đường Yên Nhi không khỏi điểm chút hồng.

Trên mặt, lộ vẻ ngượng ngùng.

Những lời khen tặng này từ nhỏ nàng đều nghe thấy .

Chỉ là, lời này xuất từ miệng người thái giám trước mặt, làm cho trong lòng nàng có một chút ngọt.

“Tiểu Nhạc Tử, như thế nào người cùng những người khác đều thế, hết sức nói tốt với ta! ?”

Đường Yên Nhi trong miệng tuy là nói như thế, chỉ là trên mặt sung sướng cùng ngượng ngùng, đều tiết lộ ra hết tâm tư của nàng.

Thấy vậy, nụ cười trong mắt Đồng Nhạc Nhạc càng thân thiết .

“Ha hã, ta chỉ là ăn ngay nói thật thôi! ? Chẳng lẽ nói thật, cũng phạm pháp! ?”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, một bên bắt đầu khoát tay áo, làm Đường Yên Nhi cũng hết cách.

Trong lòng biết Đồng Nhạc Nhạc là cố ý, nhưng lại làm Đường Yên Nhi bật cười, trong mắt có một chút vui vẻ.

“Ha hã, Tiểu Nhạc Tử, ta nói đúng là nhưng mà người, tốt lắm, chúng ta đi trước ăn điểm tâm đi! Ăn xong điểm tâm, chúng ta ra ngoài cùng chơi!”

Nghe được Đường Yên Nhi nói như thế, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở miệng nói.

“Mới vừa rồi ta đã sớm ăn xong điểm tâm . Rồi hãy nói sau, ở trong hoàng cung, người là Công Chúa, ta chỉ là nô tài, nô tài là không thể cùng ăn cơm với Công Chúa, đây là đi quá giới hạn, nếu như bị người biết, khẳng định sẽ đi nói xấu.”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc , Đường Yên Nhi ngẫm lại, cũng hiểu sự việc như vậy.

Kỳ thật, đối với những việc này, nàng không so đo, hơn nữa, nàng thật tâm coi Đồng Nhạc Nhạc là người bạn tốt mà đối đãi.

Chỉ là, Đường Yên Nhi cũng biết, lời người đời đáng sợ, nàng coi như không suy nghĩ cho chính mình, nhưng cũng phải suy nghĩ cho Đồng Nhạc Nhạc.

Nghĩ tới đây, Đường Yên Nhi lập tức mở miệng nói.

“Tốt lắm, chúng ta trước xuất cung, sau đó ở bên ngoài tìm đồ ăn! Trước khi ta tới nơi này, từng nghe nói, Linh Nhạc Quốc có rất nhiều đồ ăn, ta cần phải thưởng thức thật tốt một chút!”

Đường Yên Nhi vừa nói, vừa liếm liếm cái miệng nhỏ nhắn phấn nộm, làm vẻ mặt thêm nhỏ dãi , giống như một con Tiểu Miêu thèm ăn, Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được bật cười.

“Thì ra Yên nhi là một người thích đồ ăn vặt nha!”

“Ăn vặt! ? Đó là cái đồ gì! ?”

Nghe được trong miệng Đồng Nhạc Nhạc nói ra một từ mới , Đường Yên Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn sưng sốt, tràn đầy nghi hoặc hỏi.

Trong lòng biết Đường Yên Nhi không biết từ ngữ hiện đại, Đồng Nhạc Nhạc lập tức nghiêng đầu suy nghĩ , sau đó mở miệng giải thích.

“Ăn vặt là những đồ ăn mà mọi người thường thích ăn!”

“Ha hã, ta đây thật đúng là một người thích ăn vặt! Phải biết rằng, Triệu Hi Quốc chúng ta, toàn bộ đồ ăn ta đều đã ăn qua.”

Đường Yên Nhi mở miệng, trên mặt lộ vẻ cao hứng.

Nhìn thấy dáng vẻ Đường Yên Nhi đắc chí dễ thương , Đồng Nhạc Nhạc không khỏi chế nhạo nói.

“Có phải Yên Nhi là bởi vì đã nếm hết đồ ăn Triệu Hi Quốc , mới đến Linh Nhạc Quốc chúng ta, tiếp tục tìm những đồ ăn vặt mới!”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc , Đường Yên Nhi phảng phất như bị người nói trúng tâm sự , không khỏi đưa tay gãi gãi sau gáy, hì hì cười không ngừng.

“Người nói đúng!”

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hé miệng cười một tiếng.

“Tốt lắm, bụng người cũng đã đói, chúng ta nhanh lên một chút xuất cung đi!”

310. Chương 315: Chương 154 - 1 : Hãy Đợi Bốn Vương

Edit : Dung Cảnh

Nhìn thấy Đường Yên Nhi còn chưa ăn, Đồng Nhạc Nhạc lập tức thúc giục.

Nghe vậy, nàng ta cũng không có ý kiến gì, cuối cùng ba người Đồng Nhạc Nhạc cùng Đường Yên Nhi và a Nô cùng ra cung.

Ngoài cung, xe ngựa đã được chuẩn bị.

Đồng Nhạc Nhạc dẫn đầu, nhảy lên xe ngựa, sau đó đưa tay đỡ Đường Yên Nhi lên xe, cuối cùng là a Nô.

Nhưng lúc bọn họ chuẩn bị lên đường, đột nhiên bên ngoài xe ngựa vang lên tiếng kêu nóng nảy :

“Ai cha, chờ Bốn vương ...”

Khi nhìn ra lại thấy một bóng dáng áo xanh, vội vã chạy về phía bọn họ.

“Phù phù, may mà Bốn vương nhanh nhẹn, nếu không các người đi mất!”

Huyền Lăng Phong vừa nói, vừa nhảy lên xe ngựa.

Từ khi hắn nhảy vào, xe ngựa rộng lớn lập tức chật hẹp.

Nhìn Huyền Lăng Phong đột nhiên nhảy vào xe, mọi người trong xe đều kinh ngạc.

“Thập Tam gia, tại sao ngài lại ở đây?”

Đột nhiên xuất hiện còn nhảy lên xe như vậy, Đồng Nhạc Nhạc sửng sốt sau đó nhìn trời.

Không lẽ hôm nay mặt trời mọc ở đằng Tây?

Phải biết rằng, xưa nay Huyền Lăng Phong luôn dựa vào thân phận của mình, mỗi lần đều buổi trưa mới vào cung, hôm nay mới sáng sớm, hắn đã tới Hoàng cung, thật kỳ lạ.

Lúc Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc hết sức, mà Đường Yên Nhi nhìn thấy Huyền Lăng Phong xuất hiện, đôi mày chau lại một chỗ.

“Tại sao người lại ở đây? Ai cho phép người lên xe?”

Đường Yên Nhi mở miệng, nói chuyện không quanh co chút nào.

Hôm qua đứng trước mặt Huyền Lăng Thương, nàng mới không thể không biểu lộ sắc mặt tốt với Huyền Lăng Phong, nhưng mà hiện tại, chỉ có mấy người bọn họ, nàng cũng không che giấu sự không thích của mình với Huyền Lăng Phong.

Đặc biệt lúc này, hắn không mời mà tới, nàng nhìn thấy thật tức giận.

Đối mặt với sự tức giận của Đường Yên Nhi, Huyền Lăng Phong cũng bướng bỉnh không chịu khuất phục, nháy nháy mắt, cong môi cười khinh một tiếng.

“Sao? Đây là Linh Nhạc quốc, không phải Triệu Hi quốc của người, cho nên Bốn vương thích đi đâu thì đi, không liên quan đến người!”

Huyền Lăng Phong mở miệng phản kích, Đường Yên Nhi nghe xong liền buồn bực, trên mặt càng biểu hiện sự tức giận.

Định mở miệng nói gì đó.

Nhưng mà Đồng Nhạc Nhạc bên cạnh thấy vậy lập tức mở miệng.

“Được rồi Yên Nhi, hai người đừng cãi nhau nữa. Cả hai cứ cãi nhau như vậy đến tối chúng ta cũng không ra khỏi cung được!”

Đường Yên Nhi hầm hừ một tiếng.

Huyền Lăng Phong nghe vậy cười thật đắc ý, lập tức quay đầu cười một nụ cười sáng lạn với Đồng Nhạc Nhạc.

“Ha ha, đánh xe đi!”

Hắn hô to một tiếng, phu xe bên ngoài lập tức vung roi, giục ngựa ra khỏi cung.

Dù Sao Đường Yên Nhi vẫn là đứa trẻ, tức giận không được bao lâu.

Từ lúc xe ngựa chuyển bánh, khuôn mặt đầy hứng thú liền quay về hướng tới Đồng Nhạc Nhạc.

“Tiểu Nhạc tử, kinh thành có trò chơi gì thú vị? Chúng ta chơi một lần đi? Còn nữa, nhất định người biết ở kinh thành nơi nào có đồ ăn ngon, chúng ta phải đi nếm thử mới được!”

Đường Yên Nhi mở miệng, giống như con chim mới sổ chuồng, lú ra lú rú nói không ngừng.

Trên mặt đều hưng phấn và kích động.

Nhìn dáng vẻ đó của nàng ta, khóe miệng Đồng Nhạc Nhạc mỉm cười, mở miệng nói:

“Haha, Yên Nhi, kinh thành rất lớn, cái gì cũng có, nhất định sẽ để cho người chơi đùa thoải mái, ăn uống thỏa mãn!”

Nghe vậy, Đường Yên Nhi tươi cười gật đầu, đầy chờ mong.

Nhưng mà Huyền Lăng Phong ở bên cạnh nghe xưng hô của Đồng Nhạc Nhạc với Đường Yên Nhi, trong lòng cảm thấy không thoải mái.

Như thế nào mà mới một ngày, quan hệ hai người họ lại tốt đến nỗi gọi thẳng tên.

Hơn nữa, gọi như vậy có thể kéo gần mối quan hệ giữa bọn họ, làm sao giống hắn?

Nghĩ tới đây, gương mặt hắn cau lại, mặt mày không vui.

Chỉ là hắn không vui đến nhanh cũng đi rất nhanh, sau một khắc, giống như nghĩ tới điều gì, lập tức quay đầu về phía Đồng Nhạc Nhạc mở miệng:

“Tiểu Nhạc Tử!”

“Có nô tài!”

Đồng Nhạc Nhạc lập tức trả lời

Nghe cách gọi của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong liền mở miệng.

311. Chương 316: Chương 154-2 : Hãy Đợi Bốn Vương

Edit : Yumme21

“Sau này, những lúc chỉ có hai người chúng ta, người có thể tự xưng là ta, giống như lần trước, lúc ở trong hang động.”

“Hà?”

Nghe được những gì do Huyền Lăng Phong nói, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc hiện lên sửng sốt.

Dù sao, nàng cũng thật sự không ngờ tới, Huyền Lăng Phong lại đột nhiên nói những lời như vậy.

Hơn nữa, lại thấy trên khuôn mặt tuấn tú của Huyền Lăng Phong lại mang theo cảm giác cực kỳ chua chát, ủ dột, chẳng lẽ là, Huyền Lăng Phong đây là đang ghen?

Nghỉ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hé miệng cười một tiếng.

Nhưng mà, Đồng Nhạc Nhạc lại không nghĩ ghen tuông trên mặt của Huyền Lăng Phong liên quan đến tình yêu nam nữ.

Bởi vì, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vẫn xem Huyền Lăng Phong là một đứa trẻ!

Cho nên, khi nghe Huyền Lăng Phong nói, Đồng Nhạc Nhạc cũng không cự tuyệt, nhẹ nhàng gật đầu, mở miệng cười nói.

“Được, Thập Tam Gia.”

“À, còn nữa, người cũng đừng gọi ta là Thập Tam Gia nữa, gọi ta là...”

Nói tới đây, Huyền Lăng Phong nghiêng đầu suy nghĩ một chút, liền mở miệng nói.

“Người cứ gọi ta là A Phong đi! Hoàng huynh và mẫu phi đều gọi ta như vậy!”

Hơn nữa, chỉ có người đặc biệt gần gũi, mới có thể gọi hần như vậy.

Trong khi Huyền Lăng Phong đang ngồi hồi tưởng, Đường Yên Nhi đang ngồi một bên, nghe đến những lời nói cuối cùng của Huyền Lăng Phong, trên mặt xẹt qua một tia kinh ngạc.

Dù sao, trong ấn tượng của nàng, Huyền Lăng Phong chính là người ỷ vào thân phận của mình mà kiêu ngạo, ương ngạnh, không đem mọi người vào mắt, ăn chơi trác táng.

Không nghĩ đến, hần đối với tiểu thái giám trước mắt này lại là ngoại lệ...

Nhưng mà, cũng không thể trách hần được.

Dù sao, tiểu thái giám trước mắt này, thật sự rất đặc biệt...

Từ nhỏ lớn lên trong hoàng cung, có vô số cung nhân hầu hạ hần, mỗi một cung nhân, người nào đối với hần lại dám không cung kính chứ?

Tuy nhiên, tiểu thái giám trước mắt này lại khác.

Hần tuy là thái giám, cũng không vì vậy mà giống với những cung nhân khác, một mực cung kính, tự biết thân phận mình, càng tỏ ra vẻ bản thân hèn mọn.

Hần là người thẳng thắn, đối với người khác rất chân thành, hơn nữa trong lòng lại vô cùng lương thiện, giàu tính chính nghĩa, tại lúc lần đầu họ gặp nhau, hần cũng bất chấp tất cả để cứu mình...

Nghĩ đến đây, Đường Yên Nhi cảm thấy bản thân rất may mắn, gặp được một người bằng hữu đặc biệt như vậy.

Nàng thật sự hy vọng rằng sau này có thể luôn luôn làm bạn cùng vị bằng hữu này...

Đối với tâm tư Đường Như Yên, Đồng Nhạc Nhạc không hề hay biết, giờ phút này, sau khi nàng được Huyền Lăng Phong nói hết, trên mặt nàng đầy sững sốt.

Cho dù, nàng thừa biết rằng Huyền Lăng Phong đối xử với nàng rất tốt, chỉ là, nàng thật sự không ngờ, Huyền Lăng Phong lại cho phép mình gọi tên hần.

Chuyện này thật sự làm cho người khác không khỏi bất ngờ...

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc còn đang kinh ngạc trong lòng, Huyền Lăng Phong lại nhìn thấy nàng nhìn hần không hề chớp mắt, cũng không nói chuyện, trên mặt lúc đầu là buồn bực, lập tức ảo não mở miệng hỏi.

“Tại sao người lại nhìn ta? Lời nói của ta có chỗ nào kỳ quái sao? Hơn nữa, người gọi hần, cũng không phải trực tiếp gọi tên sao?”

Huyền Lăng Phong mở miệng, bởi vì quần bách ngự ngửng ngửng, trên mặt không khỏi chuyển sang màu hồng.

Nhìn thấy Huyền Lăng Phong không tự nhiên lại có dáng vẻ quần bách, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy đáng yêu vô cùng.

Đường Yên Nhi một bên nghe vậy, cũng hé lần môi hồng, mở miệng nói.

“Chuyện này sao có thể giống nhau được? Ta xem Tiểu Nhạc Tử như là bằng hữu, cho nên sẽ tự nhiên mà gọi bằng tên! Hơn nữa, sau này Tiểu Nhạc Tử gặp ta cũng không cần hành lễ!”

“Ta và Tiểu Nhạc Tử cũng có thể như vậy! Đúng không, Tiểu nhạc Tử?”

Nghe được lời nói của Đường Yên Nhi nói, Huyền Lăng Phong lập tức quay đầu nói với Đồng Nhạc Nhạc.

Hơn nữa, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, cũng mang theo hi vọng với vẻ cầu khẩn, đáng vẻ đó, giống như là một chú cún con dễ thương vậy, làm cho người khác rất thương tiếc.

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, chỉ cảm thấy, Huyền Lăng Phong hiện tại hình như hơi là lạ, hình như là đang rất căng thẳng vậy...

Nhưng mà, Đồng Nhạc Nhạc đối với dáng vẻ hiện tại của Huyền Lăng Phong, chỉ cảm giác được, bên người Huyền Lăng Phong vốn dĩ không có bạn bè gì, nên mới trở thành bằng hữu của hắn.

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhếch miệng cười, gật gật đầu với Huyền Lăng Phong.

“Ha ha, đúng vậy, về sau ta sẽ không khách khí nữa, trực tiếp gọi ngươi là A Phong. ”

Nghe được những lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong lập tức hé miệng cười một tiếng,

Dù cho là như vậy, cảm giác được trong mối quan hệ của bọn họ càng được kéo lại gần nhau.

...

Kinh thành cùng hoàng cung còn cách không bao xa, ngồi trên xe ngựa, không đến một canh giờ sẽ tới.

Tuy đã bước vào mùa đông, nhưng trên đường cái kinh thành, vẫn đông người đi lại như trước.

Đưa mắt nhìn một vòng, mọi người đều đổ xô ra đường, xe ngựa như nước, tấp nập không ngừng.

Kinh thành phố lớn, cửa hàng san sát, có trà lâu tửu quán, có phường tơ lụa,... nhiều không kể xiết.

Còn có nhiều quầy hàng rong nhỏ hai bên phố lớn, ông chủ giờ này không ngừng hét to rao bán đối với người qua lại...

Cuộc sống xa hoa, ngựa xe như nước, phồn thịnh hiện ra rõ rệt dưới chân thiên tử...

312. Chương 317: Chương 155 __1: Huyền Lăng Thương Không Vui

Edit : Tiêu Linh

Bọn người Đồng Nhạc Nhạc đi tới kinh thành liền bỏ xe ngựa qua một bên bắt đầu đi bộ.

Đường Yên Nhi không phải là người Linh Nhạc Quốc, cho nên, khi tới kinh thành, nhìn thấy chuyện gì cũng cảm thấy thật mới mẻ.

Nhìn thấy Đường Yên Nhi nơi này nhìn một phen, chỗ kia lại liếc mắt một cái, bộ dạng cực kỳ thích thú kia khiến Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhớ lại chính mình ngày đó.

Chính là khi nàng vừa mới tới triều đại này không phải đã chạy khắp nơi giống như Đường Yên Nhi hiện tại sao?!

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nhớ lại, cuối cùng, cũng không nhịn được đi theo Đường Yên Nhi khắp nơi nhìn một chút.

Dù sao, đi dạo phố cũng là một sở thích của nữ nhân, một lát sau, bọn người Đồng Nhạc Nhạc đã thu được rất nhiều chiến lợi phẩm.

Trái lại Huyền Lăng Phong, dọc theo đường đi cũng chỉ là đuổi theo phía sau bọn họ.

Dù sao, hẳn cũng ở kinh thành lâu như vậy, đối với những thứ này đã sớm không còn hứng thú.

Nếu không phải vì muốn đi cùng Đồng Nhạc Nhạc, hẳn mới không thèm theo đến đây.

Đám người Đồng Nhạc Nhạc đi dạo một cả buổi sáng, liền tìm một cái khách sạn ngồi xuống.

“Yên Nhi, khách sạn này nổi danh nhất chính là sơn thủy đậu hũ, sen gà chiên, bánh ú lá sen, vịt quay chua ngọt, những món này đều ăn rất ngon.”

Sau khi ngồi xuống, Đồng Nhạc Nhạc lập tức giới thiệu những món ăn nổi danh của khách sạn cho Đường Yên Nhi.

Đường Yên Nhi vốn rất thích ăn, vừa nghe đến lời Đồng Nhạc Nhạc nói, liền cảm thấy nước miếng không ngừng tràn ra .

“Hi hi, có Tiểu Nhạc Tử dẫn đường, thì ta có thể thưởng thức tất cả đồ ăn ngon tại kinh thành , ngấm lại thật rất là hạnh phúc a.”

Đường Yên Nhi vừa nói, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc càng tràn đầy vui vẻ.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, lập tức hé miệng cười một tiếng.

“Ha ha, Yên Nhi thật sự là một người hay ăn nha, nhưng mà, có thể cùng với các người xuất cung đi dạo một lát , ăn một chút đồ ăn đối với ta mà nói, đều là một chuyện rất hạnh phúc a.”

Dù sao, thân là thái giám, mặc dù hiện tại nàng bên trong hoàng cung chức vị không thấp, nhưng mà cả ngày chỉ có thể bên trong đó, rất nhàm chán.

Có thể thường xuyên xuất cung đi chơi, đối với Đồng Nhạc Nhạc mà nói, đương nhiên là chuyện tốt nhất trên đời rồi.

Trong khi Đồng Nhạc Nhạc còn đang suy nghĩ, Huyền Lăng Phong sau khi nghe lời của nàng lập tức mở miệng nói.

“Người muốn xuất cung du ngoạn kinh thành , ta liền thường xuyên mang người đi là tốt rồi, người cũng thiệt là, lần trước ta bảo để người theo ta, như vậy sau này ta liền có thể mang người đi chơi ở rất nhiều địa phương , người muốn ăn cái gì liền ăn cái đó, là chính người muốn ở lại hoàng cung.”

Trong lời nói của Huyền Lăng Phong vẫn còn mang theo ai oán nhẹ nhẹ .

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, lại thấy Huyền Lăng Phong mang theo ánh mắt oán giận nhìn mình, không nhận được le lưỡi, mặt mày xin lỗi lại bất đắc dĩ.

Cũng không biết, đáng về le lưỡi của mình, trong mắt Huyền Lăng Phong có bao nhiêu dễ thương.

Khiến tim Huyền Lăng Phong không tránh khỏi ‘Bính’ một tiếng, tựa như một tảng đá, hung hăng ném xuống mặt hồ trong lòng hắn làm từng đợt rung động. . .

Tim đập nhanh không thôi, làm Huyền Lăng Phong ngây dại trong chốc lát...

Đối với tâm tư của Huyền Lăng Phong , Đồng Nhạc Nhạc không biết.

Bởi vì giờ phút này, thức ăn đã lần lượt được đặt lên bàn .

Nhìn thấy trên bàn các loại thức ăn tinh xảo đẹp đẽ , Đồng Nhạc Nhạc xem thấy, nước miếng như muốn oa oa chảy ra.

Đường Yên Nhi bên kia cũng không ngoại lệ, hơn nữa, nàng cũng không khách khí, lập tức cầm lấy đôi đũa, gắp một miếng thức ăn lên, ngẫu nhiên cắn.

“Ừ, cái món này thật không sai, Tiểu Nhạc Tử, người cũng ăn đi nha!”

“Được!”

Nghe được những lời Đường Yên Nhi nói, Đồng Nhạc Nhạc lập tức hé miệng cười một tiếng, theo nàng mà ngấu nghiến cắn một miếng thức ăn.

Sau bữa cơm, ba người ăn tròn cả bụng .

“Oa, ta rất no rồi, không chống đỡ nổi nữa, nhưng là những món này làm thật không sai, mỗi cái có đặc sắc,ta ăn như không thể dừng lại được . . .”

Đường Yên Nhi vừa nuốt cái bụng đã muốn tròn trịa cảm thấy mỹ mãn, vừa mở miệng cười nói.

Mà bên này Đồng Nhạc Nhạc cũng không ngoại lệ.

Vuốt cái bụng tròn trịa của chính mình, có cảm giác mình giống như người đàn bà đã có chứa bốn, năm tháng, nhưng mà, cảm giác được ăn no, chính là rất mỹ mãn.

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc bỗng nhớ lại, mắt nhưng chợt quét nhanh một lượt về phía Huyền Lăng Phong, chỉ thấy Huyền Lăng Phong đang nhìn chăm chăm vào mình, ánh mắt cũng không rời đi một chút.

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc lập tức sưng sốt, nghiêng nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương , mở miệng hỏi.

“A Phong, người làm sao vậy! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng hỏi, bộ dạng tràn đầy nghi hoặc.

Gần đây, nàng cảm thấy Huyền Lăng Phong có gì đó là lạ.

Đặc biệt trong ánh mắt nhìn nàng, luôn không đúng. . .

Rất cuộc là là lạ ở chỗ nào, trong chốc lát nàng cũng không thể nói lên được.

Trong khi Đồng Nhạc Nhạc còn đang nghi hoặc, Huyền Lăng Phong nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc nói lập tức thức tỉnh. Gương mặt tuấn tú có chút buồn bực trên hai gò má trắng nõn nhanh chóng khẽ đỏ hồng lên.

“Khụ khụ, không có việc gì, đã ăn no rồi, tốt lắm chúng ta đi ra ngoài một chút đi! ?”

Để che dấu sự luống cuống vừa rồi, Huyền Lăng Phong nhanh chóng đổi đề tài đi.

313. Chương 318: Chương 155-2 : Huyền Lăng Thương Không Vui 1

Edit : yume chan

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy cũng không hề suy nghĩ gì nhiều, chỉ là để tiểu nhị của quán đến thanh toán, sau đó ba người xuống lầu tiếp tục đi dạo phố.

Hôm nay Đồng Nhạc Nhạc bọn họ đùa tạt tình.

Cả ngày đi dạo, Đồng Nhạc Nhạc và Đường Yên Nhi mua được không ít chiến lợi phẩm, may là phía sau có thị vệ đi theo, hiện tại những người thị vệ này đều trở thành phu khuân vác, chỉ mang đồ cho bọn họ.

Đi trên đường cái náo nhiệt, Đồng Nhạc Nhạc và Đường Yên Nhi đều là trái xem phải nhìn, phát hiện cái gì thú vị liền chạy đến tham gia náo nhiệt, thật giống như bây giờ.

Chỉ thấy khách sạn cách đó không xa, phía dưới có rất nhiều người, tất cả mọi người ồn ào sôi nổi bàn luận, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn lên ban công lầu hai của khách sạn , không biết là có chuyện gì.

Thấy có náo nhiệt, Đồng Nhạc Nhạc và Đường Yên Nhi lập tức đi tới, hỏi người khác một phen mới biết được, thì ra là thiên kim của viên ngoại thành tây hôm nay tung tú cầu kén rể!

Vừa nghe là tung tú cầu kén rể, Đồng Nhạc Nhạc lập tức cảm thấy rất phấn khích, dù sao tung tú cầu kén rể nàng chỉ thấy trên TV, thực tế là nàng chưa bao giờ thấy qua. Hôm nay khó có dịp được chứng kiến, tự nhiên muốn tham gia náo nhiệt.

Vì vậy Đồng Nhạc Nhạc lập tức đề nghị đi qua đó xem một chút, Đường Yên Nhi và Huyền Lăng Phong thì không có ý kiến gì.

Kết quả là ba người bọn họ liền nhanh chóng bước tới khách sạn cách đó không xa đi tới.

Tuy nhiên, ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc hứng thú hừng hực rơi vào lầu hai của khách sạn mà không hề chú ý tới, cách đó không xa, đang có một chiếc xe ngựa nhanh chóng chạy tới chỗ nàng .

Đồng Nhạc nhạc giờ phút này chỉ chú ý đến lầu hai của khách sạn , đột nhiên nghe được bên tai truyền đến tràng tiếng vỗ ngựa và tiếng kêu giật mình, nghe vậy trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, lập tức quay đầu lại nhìn.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn, Đồng Nhạc Nhạc lập tức sợ đến đôi mắt mở to.

Chỉ thấy một chiếc xe ngựa đã chạy thẳng tới chỗ nàng .

Nhìn thấy con ngựa to lớn, nửa thân trước giơ lên thật cao, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy cả người như tiến vào hầm băng lạnh lẽo, trái tim trong nháy mắt muốn vọt ra khỏi lồng ngực.

Nàng muốn chạy trốn, chỉ là hai chân nàng như chôn chặt vào trong đất không có cách nào hoạt động được.

Chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, Đồng Nhạc Nhạc chỉ nghe được phía sau truyền đến âm thanh tuyệt vọng của Huyền Lăng Phong còn lại thì không nghe được.

Chuyện xảy ra bất ngờ, nguy hiểm vạn phần, Đồng Nhạc Nhạc cho là chính mình sắp sửa bị ngựa đạp chết, tuy nhiên trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy vòng eo thon nhỏ của mình bị một bàn tay mạnh mẽ tràn đầy sức lực ôm chặt lấy.

Sau một giây, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy một hồi trời đất nghiêng ngả, đầu óc nàng không suy nghĩ được gì.

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy như đã qua một thế kỷ, đột nhiên một giọng nói trầm thấp quen thuộc liền vang lên bên tai nàng.

“Người không sao chứ!?”

Nam nhân mở miệng, tiếng nói trầm thấp đầy cảm tính.

Nghe được âm thanh vô cùng quen thuộc, Đồng Nhạc Nhạc vốn bị hù dọa không khỏi từ từ hồi phục lại tinh thần.

Mất nhưng vốn nhìn vô định, từ từ quay về nơi phát ra âm thanh .

Đôi mắt của Đồng Nhạc Nhạc đối đầu với đôi huyết mâu sâu thẳm hút hồn động lòng người, trong lòng liền giật nảy lên một cái.

Chỉ thấy nam nhân có hàng mi sắc như đao, mũi thẳng tào nhĩ, bạc môi nhếch lên. Thu hút cái nhìn của người khác nhất chính là một đôi huyết mâu sâu thẳm, động lòng , mê người, độc nhất vô nhị như thế.

Nhìn người này, không phải là người khác, chính là Huyền Lăng Thương hiện tại không phải nên ở trong hoàng cung sao.

Nhìn thấy người đột nhiên xuất hiện trước mặt mình chính là Huyền Lăng Thương, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, hé mở làn môi hồng, không nhận được giạt mình la lên thành tiếng.

“Hoàng Thương?!, sao người lại ở chỗ này!?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, mặt mày kinh ngạc.

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc nói, Huyền Lăng Thương cũng không có lập tức trả lời.

Đôi huyết mâu động lòng người, chỉ lẳng lặng rơi tại người trong lòng mình.

Nhìn thấy người trong lòng mình lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch không có một chút máu nào, chân mày Huyền Lăng Thương không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái, trong mắt lộ ra vẻ lo lắng và trách cứ.

“Người bước đi mà không nhìn đường sao!?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, trong giọng nói mang theo vài phần không vui vẻ.

Nghĩ đến mới vừa rồi, con ngựa kia chạy tới sắp sửa đụng vào tiểu thái giám này, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy tâm can mình, phảng phất trong nháy mắt như bị người dùng tay hung hăng bóp nát.

Một cỗ cảm giác tên là khủng hoảng càng nhanh chóng nảy lên trong đầu của hắn.

Lúc ấy, hắn cỡ nào là sợ hãi, liền sợ hãi tiểu thái giám này có thể sẽ bị thương hoặc cũng có thể sẽ chết.

Coi như người này hiện tại ở trong lòng mình xem như đã bình yên vô sự, Huyền Lăng Thương vẫn cảm giác được trong lòng còn sợ hãi

Nếu không phải hắn mới vừa rồi kịp thời xuất hiện, hậu quả hắn cũng không dám nghĩ đến.

Đối với tâm tư của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc không hề biết.

Nghe được giọng điệu Huyền Lăng Thương có vẻ không vui, Đồng Nhạc Nhạc lập tức sợ đến mức rụt cổ xuống, cụp mắt xuống, mặt mày hối lỗi. Dáng vẻ kia phảng phất như một tiểu hài tử làm chuyện sai trái bị người khác bắt gặp được, đáng vẻ vô cùng đau khổ.

Hơn nữa mới vừa rồi bị hoảng sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Nhạc Nhạc vẫn còn trắng bệch vô cùng, làm cho người khác nhìn thấy có cảm giác vô cùng thương xót, lại vô tội.

“Thật xin lỗi Hoàng Thượng, nô...nô tài mới không phải cố ý...”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, bởi vì tinh thần căng thẳng, hai tay mảnh khảnh càng không ngừng níu chặt áo ngoài của Huyền Lăng Thương.

314. Chương 319: Chương 156-1 : Tung Tú Cầu Kén Rể

Edit : maicuc13

Khi nghe được những lời này của Đồng Nhạc Nhạc, lại nhìn thấy dáng vẻ nàng đang cúi đầu trông thật tội nghiệp. Bao nhiêu khí tức trong lòng Huyền Lăng Thương đều vô thức tan biến, không sót lại một chút gì.

Ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc càng thêm phần thương tiếc và không biết làm sao , nhưng chính mình lại không hề nhận ra.

Đối với ánh nhìn đó, Đồng Nhạc Nhạc lại không hề hay biết . Giờ phút này, trên khuôn mặt nàng chỉ là sự căng thẳng, nàng đưa tay liên tục giặt giặt áo của mình..

Phải biết rằng nàng sợ nhất là lúc Huyền Lăng Thương tức giận...

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc căng thẳng thì bên kia, Huyền Lăng Phong đã phục hồi tinh thần, nhìn thấy Huyền Lăng Thương vẫn đang tức giận, liền lập tức chạy đến.

“Hoàng huynh, Tiểu Nhạc Tử hắn đã... đã bị hoảng sợ không nhỏ , huynh cũng không nên trách cứ hắn.”

Huyền Lăng Phong mở miệng, muốn nói đỡ cho Đồng Nhạc Nhạc.

Hơn nữa, hồi tưởng chuyện vừa mới xảy ra, trong lòng Huyền Lăng Phong đến bây giờ vẫn còn sợ hãi!

Nhớ lại mới vừa rồi nhiều người, hắn bị đám người chen chúc đẩy đến phía sau Đồng Nhạc Nhạc, cho nên, khi cỗ xe ngựa kia phi đến, trực tiếp vọt tới phía Đồng Nhạc, hắn lại không thể tiến lên phía trước để che chở cho hắn.

Khi thấy tiểu thái giám này sắp chết, Huyền Lăng Phong chỉ cảm thấy trái tim mình như bị ai đó bóp chặt. May là, hiện tại hắn không có việc gì . . .

Chỉ cần hồi tưởng lại một màn nguy hiểm kia, cũng đủ làm cho trong lòng Huyền Lăng Phong vừa sợ hãi lại vừa trách cứ.

Hắn là phải bắt hắn theo sát mình, không rời nửa bước, nếu như hắn có chuyện gì xảy ra, mình nên làm thế nào cho phải?

Trong lòng Huyền Lăng Phong tự trách không thôi, đặc biệt, hắn thấy Đồng Nhạc Nhạc bởi vì chuyện lúc nãy mà bị hoảng sợ, khuôn mặt trắng bệch, trong lòng càng thêm áy náy và thương tiếc .

Nghe Huyền Lăng Phong như nói vậy, chỉ là Huyền Lăng Thương nhìn Đồng Nhạc Nhạc một lúc rồi lập tức mở miệng nói.

“Thôi, sau này nhớ chú ý.”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, trái tim Đồng Nhạc Nhạc vốn đang thít lại, mới rốt cuộc thả ra, nàng thấy nhẹ nhõm hẳn liền hé mở làn môi hồng, mở miệng nói.

“Vâng, nô tài đã hiểu .”

Đồng Nhạc Nhạc vừa mở miệng nói, một bên Huyền Lăng Phong lại thấy Huyền Lăng Thương không có trách cứ Đồng Nhạc Nhạc, thì cũng thở phào nhẹ nhõm, sau một khắc, dường như nghĩ đến điều gì, mở miệng hỏi.

“Hoàng huynh, tại sao huynh lại ở chỗ này?”

“Trong lúc rảnh rỗi, Trẫm định xuất cung đi dạo một chút, trong lòng nghĩ các người ở nơi này nên ta liền tới đây.”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, trên mặt Huyền Lăng Phong lập tức sững sốt, liền hỏi.

“Vậy hoàng huynh làm sao biết chúng ta lại ở chỗ này?”

Đối với lời này của Huyền Lăng Phong, Huyền Lăng Thương chỉ nhẹ nhàng mỉm cười, mở miệng nói.

“Nơi nào có náo nhiệt, thì chẳng phải người sẽ tới sao ?”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, Huyền Lăng Phong trên mặt đầu tiên là sững sốt, lập tức, không khỏi đưa tay sờ sờ phía sau gáy, hé miệng cười.

“Ha ha, người hiểu ta, chỉ có mình hoàng huynh.”

Trong lúc hai người Huyền Lăng Phong và Huyền Lăng Thương trò chuyện, chỉ thấy phía trước , mọi người người đột nhiên im bật và vẻ mặt đầy ngạc nhiên.

Nghe vậy, cả bọn Đồng Nhạc Nhạc không khỏi vội vàng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy, tại ban công lầu hai của khách điểm phía trước, có vài người đang đi lên.

Ngoài một nam nhân mặc quần áo hoa phục, tuổi chừng năm mươi , còn có một nữ nhân dung mạo xinh đẹp vóc dáng thướt tha đáng yêu. Nàng đang được một người tiểu nha đầu dìu đi chậm rãi xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người.

Chỉ thấy nữ nhân này, tuổi ước chừng mười tám mười chín tuổi, gương mặt cân đối, lông mày lá liễu, đôi môi chúm chím tao nhã, làn môi mịn màng, một đôi mắt trong veo như nước mùa thu, làm ọi người khi nhìn thấy đều cảm thấy thương tiếc. Đúng là tiêu chuẩn mỹ nhân trong tương lai!

Cũng khó trách sự xuất hiện của nữ nhân làm mọi người phía dưới bùng nổ .

Dù sao, nữ nhân xinh đẹp như vậy, nếu là nam nhân ai mà không thích.

Trong khi Nhạc Nhạc đang mải suy nghĩ, chỉ thấy nam nhân trung niên, sau khi đi tới ban công, đầu tiên là chấp tay đối với mọi người ở bên dưới, rồi mới tự giới thiệu.

“Chào mọi người, tại hạ họ Viên, tên một chữ Thành. Trong nhà làm nghề dệt lụa, tuy rằng không phải người đại phú nhưng cũng không kém cõi cho lắm. Vị này là con gái duy nhất của tại hạ, Viên Ý, năm nay mười chín tuổi. Không phải tại hạ khoe khoang, Viên Ý là một người thồn minh, lanh lợi, tinh thông mọi thứ cầm kì thi họa, ca múa thi từ. Hôm nay, tại hạ lại một lần nữa tổ chức ném tú cầu kén rể cho nữ tử Viên Ý, chỉ cần là người nhận được tú cầu thì có thể trở thành vị hôn phu của nàng. Đương nhiên, lần ném tú cầu này, tại hạ có một vài điều kiện.”

Nói tới đây, Viên Thành dừng một chút, tiếp theo mở miệng nói.

“Phàm là nam nhân tham gia trận đấu ném tú cầu, nhất định phải thân thể khỏe mạnh, quan trọng nhất là chưa có lấy vợ và ly dị. Hơn nữa, nam nhân nào nhận được cầu thêu hoa, nhất định phải ở rể trong Viên phủ chúng ta. Phù hợp những điều kiện này, mới có thể tham gia trận đấu ném tú cầu.”

Sau khi nghe được Viên Thành nói, mọi người bên dưới đều bàn luận một cách sôi nổi, ồn ào.

Một khắc cuối cùng, Viên Thành liền ngoắc gọi người, một tiểu nha đầu liền nâng một cái khay chứa cầu thêu hoa.

Chỉ thấy Viên Ý sau lúc cầm lấy cầu thêu hoa kia, nhưng không có lập tức ném xuống mà là không ngừng đưa cặp mắt long lanh nhìn về đám người ở bên dưới.

Hình như đang tập trung suy nghĩ mục tiêu mình muốn. Cuối cùng, chỉ thấy ánh mắt Viên Ý quét một vòng, liền rơi trên người Huyền Lăng Thương đang đứng bên cạnh Đồng Nhạc Nhạc.

Ánh mắt của Đồng Nhạc Nhạc, một mực theo dõi Viên Ý, cho nên, khi ánh mắt Viên Ý rơi tại trên người Huyền Lăng Thương liền lập tức nhận ra.

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, ánh mắt quét một vòng, liền rơi trên người bên cạnh.

Chỉ thấy hôm nay, Huyền Lăng Thương mặc một chiếc măng bào bó sát người, lộ ra dáng vẻ rắn rỏi, cao lớn.

Mặc dù, Huyền Lăng Thương chỉ lẳng lặng tùy ý đứng ở nơi này, nhưng luôn mang khí phách cao quý kia, có lẽ đã có từ khi vừa sinh ra.

Coi như trong biển người mệnh mông vô tận, vẫn là hạc trong bầy gà, không người nào lại không chú ý đến!

315. Chương 320: Chương 156-2 : Tung Tú Cầu Kén Rể

Edit : Tiểu Thư Xà

Người xuất chúng như thế, khó trách sẽ được Viên Ý trên lầu coi trọng. . .

Lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đang suy nghĩ, như nhận ra ánh mắt của Đồng Nhạc Nhạc, vốn Huyền Lăng Thương đang nhìn về phía trước, huyết mâu không khỏi nhẹ nhàng quét qua một lượt, rồi dừng lại trên người Đồng Nhạc Nhạc.

Lúc cảm nhận được ánh mắt của nam nhân chiếu đến, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, sau đó, mới phả lên, nhếch miệng cười một tiếng.

“Hoàng thượng, cô nương trên lầu đang nhìn ngài đấy! Ngài nhìn một cái, cô nương kia dung mạo không phải rất đẹp hay sao! ?”

Nghe được lời nói của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương chỉ chậm rãi thu hồi ánh mắt đang dừng trên người nàng, mới nhàn nhạt nhìn về phía trên lầu.

Thấy ánh mắt của Huyền Lăng Thương đang hướng tới mình, Viên Ý đứng ở trên lầu, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức ngượng ngùng cúi xuống, trên mặt lộ vẻ kích động khuôn trương xen lẫn niềm vui.

Dù sao, nam nhân xuất chúng như thế, nàng ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, mắt liền không thể dời đi chỗ khác.

Hiện tại, nam nhân kia cũng đang nhìn mình, chẳng lẽ là, hắn cùng mình giống nhau, cũng như nàng vừa gặp đã yêu sao! ?

Lúc trong lòng Viên Ý đang hoan hỉ, trên mặt lại không thể che dấu nổi kích động, ánh mắt xấu hổ mang ý trách móc kia, lại không ngừng nhìn về hướng Huyền Lăng Thương.

Chỉ tiếc, sau cái nhìn kia, Huyền Lăng Thương liền thu hồi ánh mắt, thấy vậy, trong lòng Viên Ý không khỏi nảy lên tia mất mát nhàn nhạt, ánh mắt nhìn về Huyền Lăng Thương, lại càng lo được lo mất.

Thấy Viên Ý ở trên lầu, ánh mắt kia không ngừng chiếu tới chỗ Huyền Lăng Thương, mà Huyền Lăng Thương vẫn không hề di chuyển, vẫn bộ dáng đăm đăm, vẻ mặt lạnh như băng.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lại có một hồi vui mừng không lí do.

Nhưng ngoài miệng, lại không ngừng trêu chọc nói.

“Hoàng thượng, người mau nhìn, cô nương kia lại đang nhìn ngài đấy ! ? Ngài nói, cô nương kia có phải là đã nhìn trúng ngài, chỉ là , cô nương kia dung mạo thật là quá đẹp mà! Thập Tam Vương Gia, ngài nói đúng hay không! ?”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, trên mặt Huyền Lăng Phong đầu tiên là sửng sốt, lập tức ánh mắt nhàn nhạt nhìn qua một lượt lên lầu Viên Ý, rồi đôi môi đỏ mọng nhếch một cái, mở miệng nói.

“Cũng chỉ đến thế.”

Vừa dứt lời, ánh mắt Huyền Lăng Phong không khỏi đảo qua, dừng trên người Đồng Nhạc Nhạc đang đứng cạnh mình.

Chỉ thấy lúc này, ánh mắt trời nhẹ nhàng chiếu xuống, phủ lên trên người nhân nhi bên cạnh, chiếu da thịt trắng ngần của nàng như trong suốt, tựa ngọc Dương Chi thượng đẳng, không có chút tỳ vết nào.

Còn trên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn kia, lại mang theo ý cười trêu chọc, nhìn thế nào, thì cũng đáng yêu như thế, làm cho người khác nhìn càng mê muội. . .

Thấy vậy, Huyền Lăng Phong mở môi đỏ mọng, không khỏi cảm lòng cúi đầu lẩm bẩm.

“Ừ thì đẹp, nhưng mà người nào đó đẹp. . .”

Nghe được tiếng thì thầm bên tai, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi quay đầu nhìn lại.

Lại thấy ánh mắt Huyền Lăng Phong đang nhìn về phía trước, hình như lời nói vừa rồi, chỉ là ảo giác của nàng thôi.

Có lẽ là nàng nghe lầm! ?

Lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đang nghi hoặc, chỉ nghe thấy một hồi tiếng gõ chiêng lanh lảnh vang lên phía trên lầu, hoàn toàn thu hút sự chú ý của Đồng Nhạc Nhạc.

Chỉ thấy, cùng với một tiếng chiêng lanh lảnh, một quả cầu thêu, liền thẳng tắp ném xuống dưới lầu, hơn nữa lại lao thẳng về hướng tới Huyền Lăng Thương .

Nhìn người Huyền Lăng Thương khôi ngô cao lớn như vậy, nếu như không có chuyện ngoài ý muốn, thì chỉ cần hắn vừa đưa tay ra với, liền có thể lấy được quả cầu thêu hoa kia.

Cho nên, mọi người vừa thấy, lập tức giạt mình la lên thành tiếng, vốn tưởng rằng, Huyền Lăng Thương sẽ lấy được cầu thêu.

Viên Ý ở trên lầu , cũng nghĩ như thế.

Tuy nhiên, lúc trong lòng Viên Ý đang hết sức vui mừng, đã thấy Huyền Lăng Thương vươn cánh tay thon thả kia, sau đó với tới cầu thân thêu hoa kia. . .

Nhìn Huyền Lăng Thương giơ cánh tay lên, Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, mắt đẹp lập tức trợn lên một cái.

Không phải Huyền Lăng Thương không thích Viên Ý này sao, nhưng hiện tại, là vì cái gì ?

Chẳng lẽ, Huyền Lăng Thương thích nữ nhân này! ?

Nghĩ đến đây, tâm Đồng Nhạc Nhạc, như bị nhéo một cái, sau đó, như bị một bình dấm chua đổ ra, cực kì chua chát.

Nhưng, ngay lúc Đồng Nhạc Nhạc cho là Huyền Lăng Thương sẽ bắt được quả cầu thêu hoa kia, đã thấy Huyền Lăng Thương vung bàn tay to lên.

Quả cầu thêu hoa vốn chuẩn bị dừng lại trên người hắn, nhưng tay to vung lên, ngay lập tức bay ra ngoài.
...

Thấy vậy, trong đám người liền oa oa đứng lên.

Dù sao, cũng không ai nghĩ đến, Huyền Lăng Thương sẽ vứt quả cầu thêu hoa ra.

Mà ngay cả khi Viên Ý trên lầu thấy được, trên mặt cũng ngậy ra một hồi, sau đó, mày liễu cau lại một cái, mặt mày thất vọng cùng lo lắng

316. Chương 321: Chương 157-1 : Người Nói Ai Không Phải Là Nam Nhân?

Chỉ khi Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

May là Huyền Lăng Thương không tiếp được quả cầu thêu hoa kia. . .

Lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thở phào nhẹ nhõm, chỉ thấy quả cầu thêu hoa kia, không ngừng bị người khác cướp đoạt.

Nói đến cũng buồn cười, quả cầu thêu hoa kia, cũng không biết là vì cái gì, mỗi lần bị người khác muốn cướp lấy, lại luôn tránh.

Khi thì quả cầu thêu hoa bị đẩy đến bên kia, lúc khác lại bị người khác đẩy đến bên này.

Kết quả, nam nhân vây quanh phía dưới khách điểm, ai nấy cũng đều vì tranh đoạt quả cầu thêu hoa kia, mà chen đi chen lại, cực kì náo nhiệt.

Đồng Nhạc Nhạc vốn có vóc người nhỏ, lại bị đám người này chen lui chen tới dữ dội, thiếu chút nữa chen đến ngã lộn trên đất .

Nhưng, vào đúng lúc này, một bàn tay to mạnh mẽ đầy sức lực, đột nhiên xuất hiện, kịp thời bắt được cánh tay nàng.

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức, nhìn lại bàn tay to kia.

Đối diện, là một nam nhân lạnh lùng tuấn mỹ mê hoặc.

Huyền Lăng Thương mặc dù mắt không đến nhìn nàng, nhưng mà, hắn lại gắt gao bảo vệ nàng ở bên cạnh.
...

Thấy vậy, tâm của Đồng Nhạc Nhạc, không khỏi ảm áp.

Tuy nhiên, còn không chờ Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ nhiều đến cái khác, bên tai liền truyền đến thanh âm yêu kiều của Đường Yên Nhi.

“Nha, Người nhìn ta yếu đến mức muốn ngã sắp xuống, như thế nào lại không đỡ một cái! ?”

Đường Yên Nhi mở miệng, ánh mắt nén giận kia, lại gắt gao trừng mắt nhìn về phía Huyền Lăng Phong đang đứng cạnh nàng.

Đã thấy Huyền Lăng Phong môi đỏ mọng nhếch một cái, mở miệng nói.

“Bổn vương tại sao phải đỡ lấy người! ?”

“Người!”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Phong, Đường Yên Nhi trợn ngược đôi mắt, trên mặt một trận buồn bực, trong lúc nhất thời cũng không biết phải nói cái gì mới tốt.

Thấy dáng vẻ Đường Yên Nhi như ăn phải đồ bỏ đi, trên mặt Huyền Lăng Phong có một phen đắc ý.

Thấy vậy, Đường Yên Nhi cắn răng, lập tức tức giận mắng một tiếng.

“Người không phải là nam nhân, một chút phong độ nam nhân nên có cũng không!”

“Cái gì! ? Người nói ai không phải là nam nhân ! ?”

Nghe được lời nói của Đường Yên Nhi, Huyền Lăng Phong lập tức trừng đến nỗi mắt, giống như một con mèo bị người ta giẫm phải đuôi, lông lập tức dựng ngược.

Dù sao, cũng không có một người đàn ông nào nghe được lời nói như thế, còn có thể bảo đảm đủ bình tĩnh.

Trong lúc Huyền Lăng Phong vô cùng tức giận, Đường Yên Nhi thấy dáng vẻ Huyền Lăng Phong trừng đến nỗi mắt, một lần nữa mở miệng mắng.

“Ta nói người không phải là nam nhân, thì thế nào! ? Hừ!”

Đường Yên Nhi mở miệng, mặt mày khinh thường, cuối cùng, còn vênh lên cái cằm xinh xắn, dựng lỗ mũi nhìn Huyền Lăng Phong.

Bộ mặt mày khinh thường đắc ý kia, làm Huyền Lăng Phong giận đến điên rồi.

Dù sao, hắn chưa từng nhìn thấy nữ nhân nào kiêu ngạo đắc ý đến như vậy, lá gan của nàng thật sự rất lớn.

Trong lòng tức giận, hắc mâu của Huyền Lăng Phong trợn một cái, môi đỏ hé mở, nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng nói.

“Nếu không có kẻ người là nữ nhân, ta nhất định sẽ đánh người!”

“Ừng, vậy người không cho ta là nữ nhân, dù sao ta cũng không coi người thành nam nhân, người can đảm, người liền đánh ta đi, đến đây, mặt ta ở chỗ này này!”

Đường Yên Nhi vừa nói, vừa tự động đưa mặt mình tới gần Huyền Lăng Phong.

Thấy vậy, Huyền Lăng Phong lại lập tức phát điên, vô cùng tức giận.

Nhưng, hắn cũng không giơ tay ra đánh.

Dù sao, trong lòng Huyền Lăng Phong nghĩ rằng, nam nhân đánh nữ nhân là vô cùng mất mặt.

Trong lúc Huyền Lăng Phong đang cực kì tức tối, Đồng Nhạc Nhạc đứng ở một bên nhìn hai người Huyền Lăng Phong và Đường Yên Nhi lại bắt đầu tranh cãi, liền bất đắc dĩ tiến đến khuyên nhủ.

“Được rồi, Thập Tam Vương Gia, Cửu công chúa, các ngài không nên âm ỉ , hơn nữa, nơi này cũng không phải là địa phương để cãi nhau.”

Nghe được lời nói của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong và Đường Yên Nhi đều nhất tề ‘hừ’ lạnh một tiếng, lập tức lại hung hăng trợn mắt trừng nhau.

Nhìn đối phương đang trợn mắt nhìn mình, liền hung hăng trừng trở lại.

Lúc Huyền Lăng Phong và Đường Yên Nhi đang trừng nhau chỉ còn thiếu nước lác mắt, Huyền Lăng Thương này giờ vẫn một mực im lặng không lên tiếng rốt cuộc không khỏi mở miệng .

“A Phong.”

Nam nhân mở miệng, giọng trầm nặng trĩu, lại phi thường có lực trấn áp.

Lại thấy Huyền Lăng Phong nghe được âm thanh của Huyền Lăng Thương, tức giận trên mặt lập tức hạ xuống không ít.

Cổ cũng rụt xuống, rõ ràng đối với hoàng huynh của mình, cũng có điều kiêng kỵ.
Tuy là như thế, cái miệng nhỏ nhắn của Huyền Lăng Phong lại trề ra, khó chịu rõ ràng.
Nhìn bộ dáng Huyền Lăng Phong tức giận như một tiểu hài tử, Đồng Nhạc Nhạc cũng một hồi bất đắc dĩ.
Tuy nhiên, vào đúng thời điểm này, đám người trước mặt không khỏi truyền đến một trận thanh âm oa oa .
Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi quay đầu nhìn lại.

317. Chương 322: Chương 157-2

Chỉ thấy quả cầu thêu hoa kia, đã bị người khác đoạt, cầm nó, là một nam nhân diện mạo bình thường.
Chỉ thấy nam nhân này, cả người ăn mặc mộc mạc, dáng vẻ bình thường, lúc cầm quả cầu thêu hoa kia, mặt mày ngưng ngững đỏ bừng, lại không che dấu được nỗi hoan hỉ.
Giờ phút này, nam nhân kia đang bị mọi người cười đùa không thôi đang tiến lên.
Thấy quả cầu thêu hoa đã có người đoạt, Viên Thành và Viên Ý vốn đang đứng ở trên lầu cũng nhìn xuống.
Thấy nam nhân cầm quả cầu thêu hoa, Viên Thành đầu tiên là đánh giá hắn một phen, lập tức cười ha hả nói với hắn cái gì đó.
Trái lại Viên Ý đang đi phía sau lão, mặt mày cũng thất vọng, hơn nữa, ánh mắt ai oán kia, còn thỉnh thoảng nhìn lại quay về hướng Huyền Lăng Thương, hiển nhiên, nàng chính là nhìn trúng Huyền Lăng Thương .
Hơn nữa, ánh mắt tràn đầy ai oán và khẫn cầu kia, giống như không tiếng động chờ mong cái gì đó. . .
Chỉ tiếc, cho dù nàng mỗi mắt chờ mong như thế nào nhìn Huyền Lăng Thương, Huyền Lăng Thương một cái liếc mắt cũng không dừng lại trên người nàng. . .
“Được rồi, trận đấu quả cầu thêu hoa cũng đã kết thúc, chúng ta hồi cung thôi!”
Nghe được lời nói của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc liền ngẩng đầu nhìn sắc trời.
Chỉ cảm thấy hôm nay thời gian trôi qua thật mau, nháy mắt, đã tới lúc mặt trời lặn.
Huyền Lăng Phong bên kia, lúc nghe được lời nói của Huyền Lăng Thương, đương nhiên không phản đối.
. . .
Hiện tại mỗi ngày, lúc Đồng Nhạc Nhạc ngủ dậy, đều đi đến điện Đường Tâm tìm Đường Yên Nhi.
Đường Yên Nhi giống như một mặt trời nhỏ, sức sống mỗi ngày vô tận.
Đi cùng Đường Yên Nhi trong kinh thành du sơn ngoạn thủy, Đồng Nhạc Nhạc vô cùng vui vẻ.
Ngoài Đường Yên Nhi ra, Huyền Lăng Phong lúc rảnh rỗi, cũng đột nhiên xuất hiện, sau đó giống như cái bã kẹo cao su dính người mà đi theo.
Mỗi một lần, Đường Yên Nhi cũng đều cùng Huyền Lăng Phong đấu võ mồm, hai người giống như kiếp trước có thù, kiếp này mới thành oan gia.
Hai người mỗi lần gặp mặt liền cùng đấu võ mồm, không ai nhường ai, nếu không thì chính là hai người hung hăng trợn mắt nhìn đối phương, cũng chỉ còn thiếu trừng đến lác mắt thôi.
Nhưng mà, mỗi lần thấy dáng vẻ hai người Đường Yên Nhi và Huyền Lăng Phong đấu võ mồm, Đồng Nhạc Nhạc lại vừa bất đắc dĩ, lại cảm thấy buồn cười.
Thời gian nháy mắt qua đi, vài ngày sau, là đến lúc Huyền Lăng Thương kiểm tra võ công của Huyền Lăng Phong.

Lần này, Huyền Lăng Thương không phải cho Huyền Lăng Phong luyện tập cưỡi ngựa bắn cung, mà là quần đấu.

Dù sao, mặc dù sinh ra tại Hoàng gia, được hưởng vinh hoa phú quý vĩnh viễn, nhưng cũng lại có nguy hiểm khôn cùng.

Coi như thường xuyên được thị vệ bảo vệ, nhưng nếu có tình hình đột xuất phát sinh, tất cả vẫn chỉ có thể dựa vào chính mình.

Kết quả, hôm nay, Huyền Lăng Thương kiểm tra võ công của Huyền Lăng Phong, cho hắn cùng năm thị vệ có võ công bình thường tỉ thí.

Đối với điều này, Huyền Lăng Phong tỏ vẻ phi thường kích động cùng hưng phấn.

Dù sao, Huyền Lăng Phong trước kia cũng không hề thích võ chút nào, nhưng hiện tại, hắn có hứng đối với võ công .

Bởi vì bây giờ, trong lòng Huyền Lăng Phong, có một lòng tin.

Chỉ cần võ công của mình tốt hơn, không chỉ có thể bảo vệ được chính mình, hơn nữa, còn có thể che chở người mình muốn bảo vệ.

Kết quả, giữa trưa hôm nay, ở trên Luyện võ tràng, đã thấy Huyền Lăng Phong mặc một áo lam bó sát người, hiên ngang oai hùng đứng đó, trên gương mặt trẻ tuổi kia, hiện lên vẻ kích động cùng hưng phấn.

Một bên, vài tên thị vệ đã sớm được điểm danh .

Hôm nay, Huyền Lăng Thương cũng cố ý sắp xếp một chút thời gian trong trăm công nghìn việc, ngồi ở nơi này, chờ kết quả kiểm nghiệm võ công của Huyền Lăng Phong.

Chỉ thấy Huyền Lăng Thương bây giờ, đã sớm thay chiếc long bào vàng sáng, trên người mặc một chiếc măng bào hoa văn màu đen, lưng thắt Yếu Đái nam bảo thạch màu đen có treo một khối ngọc Dương Chi tím. Một mái tóc dài đen nhánh, chỉ dùng một sợi đai gấm màu đen buộc lại, quả nhiên vẫn là dáng người như rồng như phượng, uy nghiêm vô hạn.

Chỉ thấy Huyền Lăng Thương ngồi ở nơi này, đôi huyết mâu kia dưới ánh mặt trời lóe lên sắc đỏ, giờ phút này đang lẳng lặng nhìn Huyền Lăng Phong đứng cách hắn không xa.

Bị Huyền Lăng Thương cứ lẳng lặng như vậy mà nhìn, Huyền Lăng Phong vừa căng thẳng, lại kích động.

Nhưng mà, ánh mắt lộ vẻ kích động hưng phấn kia, lại chăm chú nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc đang lẳng lặng hầu hạ phía sau Huyền Lăng Phong.

Đối với ánh mắt Huyền Lăng Phong đang nhìn đến, Đồng Nhạc Nhạc chỉ hé miệng cười một tiếng, sau đó mở cánh môi đỏ, mấp máy âm thầm cổ vũ một tiếng ‘Cố gắng lên’ .

Mặc dù Đồng Nhạc Nhạc không hề nói ra lời này , nhưng Huyền Lăng Phong cũng từ vẻ mặt cùng khẩu hình Đồng Nhạc Nhạc mà biết ý tứ của nàng, lập tức toét miệng cười một cái, lộ ra hàm răng trắng lóa.

Nhưng, nụ cười trên mặt Huyền Lăng Phong, duy trì không được một khắc, chỉ thấy ngồi một bên, rõ ràng là Đường Yên Nhi tới xem náo nhiệt, môi đỏ hé mở, liền mở miệng cười nói.

“Ha ha, Bốn công chúa phải chờ cho được người nào đó bị đánh cho bẹp xuống, khẳng định rất vui vẻ!”

Đường Yên Nhi mở miệng, âm lượng không lớn, lại vừa vặn để ọi người ở chỗ này nghe thấy.

Nghe vậy, Huyền Lăng Phong lập tức hung hăng trừng Đường Yên Nhi. Đối với chuyện này, Đường Yên Nhi chỉ nhếch miệng cười hắn một tiếng, nụ cười trên mặt sáng lạn vô cùng.

Với hành động kia, Huyền Lăng Phong điên cuồng tức giận, lại ngại Huyền Lăng Thương đang ở đây, không thể nổi cáu.

Nhưng, còn không chờ Huyền Lăng Phong suy nghĩ nhiều đến thứ khác, chỉ thấy Huyền Lăng Thương ngồi ở đây vốn im lặng không nói, đột nhiên môi mỏng lại mở, nhàn nhạt nói.

“Được rồi, bắt đầu đi.”

Nghe được lời nói của Huyền Lăng Thương, Huyền Lăng Phong rùng mình, lập tức, liền nhanh chóng chạy tới Luyện võ trường.

Cùng với ánh mắt ra hiệu của Huyền Lăng Thương, đám thị vệ vô danh sớm đứng một bên, liền lập tức đi tới Huyền Lăng Phong .

Mấy thị vệ này, Huyền Lăng Thương đều đã tỉ mỉ chọn qua. Võ công trong hoàng cung mặc dù không phải là giỏi nhất, nhưng thân thủ cũng nhanh nhẹn. Hôm nay, Huyền Lăng Thương kiểm tra thân thủ của Huyền Lăng Phong!

Luận võ, đã chính thức bắt đầu rồi.

318. Chương 323: Chương 158-1 : Thân Thể Không Khỏe

Một bên múa trống khua chiêng vang trời, chỉ thấy mấy tên thị vệ Vô Danh kia, nhất tề phát ra công kích về hướng tới Huyền Lăng Phong.

Đối mặt với tình huống địch nhiều ta ít, chỉ thấy trên mặt Huyền Lăng Phong lại tỏ ra không sợ hãi chút nào. Dáng người cao, gầy, không ngừng né tránh công kích của thị vệ Vô Danh, giống như một con cá chạch xảo quyệt, thành thạo.

Thấy Huyền Lăng Phong trong trận chiến ứng phó có thừa, thân thủ phi phàm, đứng ở phía sau Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc không nhìn được nhướn nhướn mày.

Đối với tình huống hiện tại của huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc chỉ dùng một câu nói chính xác để hình dung ‘Không gặp ba ngày, nhìn với cặp mắt khác xưa’.

Chỉ thấy thiếu niên trang phục màu lam ở trên sân, vóc người cao gầy, một bộ cẩm bào màu lam bó sát người, càng làm nổi bật khí thể hiên ngang oai hùng.

Còn trên gương mặt tuần tú, lúc ban đầu là màu da trắng nõn hiếm thấy, nay biến thành màu nâu sẫm khỏe mạnh.

Thiếu đi vài phần mùi vị quần áo lụa là, có thêm vài phần khí khái nam nhân.

Đặc biệt hiện tại, lúc Huyền Lăng Phong chăm chú nhíu mi ứng chiến, dáng vẻ lại rất mê người như thế.

Không nghĩ tới, mới ngắn ngủi mấy ngày, Huyền Lăng Phong lại thay đổi lớn như vậy, trước đây, nàng tại sao chưa từng nhận thấy được đây!?

Đối với Đồng Nhạc Nhạc thán phục, Đường Yên Nhi vốn dĩ định xem kịch vui, khi nhìn Huyền Lăng Phong đang ứng chiến với thị vệ Vô Danh, lúc đầu trên mặt là hài hước, dần dần thành kinh ngạc.

Hé mở làn môi hồng, không khỏi thì thào tự nói:

“Không nghĩ tới cái tiểu tử thú vị này, thân thủ thật là tốt mà. . .”

Đường Yên Nhi nói rất nhỏ nhưng vẫn bị Đồng Nhạc Nhạc nghe được.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hé miệng cười một tiếng.

Lập tức, ánh mắt quét một vòng, không khỏi dừng lại trên người Huyền Lăng Thương.

Nàng từ góc độ này, vừa lúc có khả năng thấy gương mặt tuần tú của Huyền Lăng Thương.

Mặc dù, Huyền Lăng Thương thần sắc trước sau lạnh lùng, nhưng mà, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Phong tràn đầy tán thưởng, nhìn liền biết Huyền Lăng Thương có tâm tình không tệ.

Nghĩ đến, hiện tại Huyền Lăng Phong thay đổi, Huyền Lăng Thương vui vẻ vô cùng.

Thấy vậy, nụ cười trên mặt Đồng Nhạc Nhạc càng thân thiết.

. . .

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, qua ước chừng một canh giờ, Huyền Lăng Phong vẫn bị thất bại .

Huyền Lăng Phong bị đánh nằm trên mặt đất, cả người bám đầy đất.

Trên mặt cũng dính bụi đất, dáng vẻ chật vật không thôi.

Đám Vô Danh thị vệ đã yên lặng lui xuống.

Thấy mình bại trận Huyền Lăng Phong ảo não vô cùng.

Lại thấy Huyền Lăng Thương chậm rãi đứng lên từ chỗ ngồi , sau đó đi tới đứng trước mặt Huyền Lăng Phong.

Khi Huyền Lăng Phong đang ảo não, nhìn thấy hai chân xuất hiện trước tầm mắt mình, trên mặt sững sốt, lập tức, ngẩng đầu nhìn lên.

Khi đối diện với gương mặt tuần tú lạnh như băng của Huyền Lăng Thương, trên gương mặt tuần tú, không khỏi xuất hiện vài phần áy náy và tự trách.

Hé mở môi mỏng, ảo não nói:

“Hoàng huynh, thật xin lỗi, đệ lại để huynh thất vọng rồi.”

Huyền Lăng Phong vừa nói dứt lời liền cúi mặt xuống, dáng vẻ kia, như hận không thể vùi mặt mình vào trong đất.

Tuy nhiên, Huyền Lăng Phong tự trách, lại thấy Huyền Lăng Thương vươn một cánh tay thon thả về hướng hắn .

Thấy vậy, Huyền Lăng Phong trên mặt đầu tiên là sững sốt, lập tức mặt mày kinh ngạc nhìn về phía Huyền Lăng Thương.

Lại thấy gương mặt lạnh nhạt của Huyền Lăng Thương, đột nhiên hé miệng cười một tiếng với hắn.

“Đứng lên đi!”

Huyền Lăng Thương mở miệng, giọng điệu mặc dù nhạt nhòa, chỉ là, lại nhìn ra tâm tình của hắn rất tốt.

Nghe vậy, trên mặt Huyền Lăng Phong ngây ra, yên lặng đưa ra tay mình, giao cho Huyền Lăng Thương.

Chỉ thấy Huyền Lăng Thương trên tay dùng sức, liền đem Huyền Lăng Phong từ trên mặt đất đứng lên.

Huyền Lăng Phong đứng lên, thấy trên mặt Huyền Lăng Thương hiện ra nụ cười, trong lòng kinh ngạc.

Vốn Huyền Lăng Phong cũng không phải loại người biết dấu diếm, lập tức mở miệng hỏi.

“Hoàng huynh, chẳng lẽ huynh không tức giận sao!?”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Phong, Huyền Lăng Thương lập tức hỏi ngược lại.

“Hoàng huynh tại sao phải tức giận!?”

“Ách, bởi vì đệ lại thua. . .”

Nói lên điều đó, trên mặt Huyền Lăng Phong xấu hổ một hồi.

Vốn tưởng rằng, bản thân đã cố gắng học võ công rất nhiều, không nghĩ tới lần kiểm nghiệm này của hoàng huynh, hắn lại khiến hoàng huynh thất vọng rồi.

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong không khỏi từ từ cúi thấp mặt xuống.

Tuy nhiên, còn không chờ Huyền Lăng Phong suy nghĩ nhiều mặt khác, bên tai liền truyền đến âm thanh trầm thấp khàn khàn của Huyền Lăng Thương.

“Sự thật lần này đây, trăm rất vui mừng, mặc dù, người bị bại trận, chỉ là, người lại có thể kiên trì hơn một canh giờ, biểu hiện này của người, đã vượt xa ngoài dự toán của trăm.”

“Cái gì!?”

319. Chương 324: Chương 158-2 : Thân Thể Không Khỏe

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương nói, Huyền Lăng Phong lập tức ngẩng mặt lên.

Trên gương mặt tuấn tú, lộ vẻ kinh ngạc.

Trợn tròn mắt , tràn đầy vẻ không dám tin.

Đối với vẻ mặt không dám tin của Huyền Lăng Phong, Huyền Lăng Thương chỉ nhẹ nhàng cong môi cười một tiếng, lại thấy đáng vẻ Huyền Lăng Phong người đầy bụi đất , không khỏi mở miệng cười nói.

“Đi xuống rửa mặt thật tốt đi!”

Huyền Lăng Thương vừa nói dứt lời liền lập tức xoay người rời khỏi.

Một bên Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, tự nhiên đi theo.

Tuy nhiên, đúng vào lúc này, Huyền Lăng Phong lại phục hồi tinh thần , như là nghĩ đến cái gì, gọi Đồng Nhạc Nhạc một tiếng.

“Tiểu Nhạc Tử!”

“Có nô tài.”

Nghe Huyền Lăng Phong gọi, Đồng Nhạc Nhạc lập tức dừng bước chân lại, xoay người trả lời.

Lại thấy Huyền Lăng Phong chỉ đứng ở nơi đó lẳng lặng nhìn nàng, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc có hơi sững sốt, quay sang nhìn Huyền Lăng Thương đi ở đằng trước, nhân nhặt liếc nhìn mắt nàng , lại không có dừng bước, nhanh chân rời khỏi, cũng là ngầm đồng ý nàng ở lại.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền đi tới trước mặt Huyền Lăng Phong, im lặng nhìn thiếu niên mặt và cổ đầy bụi đất và mồ hôi.

Nhìn đến Huyền Lăng Phong ở trước mặt, Đồng Nhạc Nhạc mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, thì ra, bất tri bất giác, Huyền Lăng Phong lại cao lớn hơn.

Hắn hiện tại, dáng người tối thiểu một thước tám, nàng đứng ở trước mặt hắn, chỉ cùng lăm ngang ngực hắn.

Giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc đứng ở trước mặt Huyền Lăng Phong , còn phải ngẩng đầu, mới có thể nhìn vào đôi mắt Huyền Lăng Phong.

“Thập Tam Gia, ngài còn có việc!?”

Nghe được lời Đồng Nhạc Nhạc hỏi, Huyền Lăng Phong từ từ phục hồi tinh thần lại, nhớ lại mới vừa rồi Huyền Lăng Thương tán thưởng hắn, Huyền Lăng Phong hưng phấn và vô cùng kích động.

“Ha hã, vừa rồi hoàng huynh khen ta đấy! Ta thật là cao hứng!”

Huyền Lăng Phong mở miệng vừa nói, trên mặt lộ vẻ kích động và hưng phấn, dáng vẻ kia, phảng phất giống một tiểu hài tử.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc phì cười không thôi.

Lại thấy trên mặt trên đầu Huyền Lăng Phong toàn là đất, sau một khắc, như nghĩ đến cái gì, Đồng Nhạc Nhạc móc ra một cái khăn tay từ ống tay áo , sau đó đưa cho Huyền Lăng Phong.

“Đây, Thập Tam Gia, lau mồ hôi trên mặt đi!”

Nghe Đồng Nhạc Nhạc nói, lại thấy Đồng Nhạc Nhạc đưa tới khăn tay trắng tinh, Huyền Lăng Phong trên mặt đầu tiên là sửng sốt, sau đó, lập tức đưa tay tiếp nhận.

“Tốt lắm, Thập Tam Gia, nếu như không có chuyện gì khác, nô tài liền lui xuống trước.”

Nghĩ đến Huyền Lăng Thương đã đi xa, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở miệng nói.

Huyền Lăng Phong nghe vậy, nhẹ nhàng gạt đầu, lại thấy tiểu thái giám trước mặt mỉm cười nhìn một chút hắn, mới lại xoay người rời khỏi.

Thấy vậy, lòng Huyền Lăng Phong, chỉ cảm thấy ảm áp.

Lập tức cúi đầu nhìn khăn trong tay.

Chỉ thấy khăn tay, sạch sẽ trắng tinh, dưới góc trái còn thêu một đóa hoa lài, thanh nhã như thế.

Điều khiến Huyền Lăng Phong kinh ngạc chính là khăn tay này vẫn còn mang theo một mùi hương hoa lài nhàn nhạt. . .

Cúi đầu ngửi mùi hoa lài nhàn nhạt trên chiếc khăn, trong mắt Huyền Lăng Phong không khỏi xẹt qua một phần say mê. . .

. . .

Hôm nay, Đồng Nhạc Nhạc luôn cảm giác được bụng vô cùng không thoải mái, hơn nữa còn có cảm giác đau nhức.

Thật ra từ tối qua nàng bắt đầu cảm thấy đau rồi, vì thế tối qua nàng tỉnh dậy rất nhiều lần, làm cho hôm nay khi tỉnh lại, thời gian đã không còn sớm.

Nhìn thấy bên ngoài mặt trời đã mọc, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến trong lòng giật mình. Sau đó, như thể một con cá chép bật khỏi mặt nước, lập tức liền từ trên giường nhảy dựng lên.

Mấy ngày nay, Đường Yên Nhi nói là thân thể không khỏe, cho nên liền không có tâm tình xuất cung.

Cho nên mấy ngày nay, Đồng Nhạc Nhạc đã lại lần nữa quay về hầu hạ Huyền Lăng Thương.

Chỉ là hôm nay, Đồng Nhạc Nhạc luôn cảm giác được thân thể không khỏe, hình như toàn thân đều nặng nề.

Qua loa rửa mặt một phen, Đồng Nhạc Nhạc liền mặc xong trang phục, đứng lên đi đến điện Dưỡng Tâm hầu hạ Huyền Lăng Thương.

Khi Đồng Nhạc Nhạc đi tới điện Dưỡng Tâm, chỉ thấy Huyền Lăng Thương đã thức dậy, giờ phút này, Tiểu Lô Tử đang theo một tiểu thái giám khác hầu hạ Huyền Lăng Thương rửa mặt.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, lập tức, liền vội vàng vàng đi tới, đầu tiên là cúi đầu xuống, hành lễ đối với Huyền Lăng Thương, mới đứng lên, tiếp quản công tác của Tiểu Lô Tử.

Đối với việc Đồng Nhạc Nhạc tới muộn, Huyền Lăng Thương chỉ là nhẹ nhàng liếc mắt nhìn nàng, không lên tiếng.

Cho đến khi Huyền Lăng Thương mặc xong triều phục, Đồng Nhạc Nhạc mới rót cuộc thỏ phào nhẹ nhõm.

Một bên Tiểu Lô Tử thấy vậy, không khỏi tò mò hỏi.

“Tiểu Nhạc Tử, như thế nào người tối nay trễ như vậy mới đến!? May là Hoàng thượng không có trách tội!”

Nghe lời này của Tiểu Lô Tử, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là le lưỡi, mặt mày ảo não.

“Hôm nay cả người không biết như thế nào, thân thể luôn không thoải mái, tối hôm qua còn không ngừng tỉnh lại, ai, cũng không biết ra sao phải chăng là cảm lạnh.”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Tiểu Lô Tử lập tức lo lắng hỏi.

” Tiểu Nhạc Tử người nhanh chóng đi tìm ngự y xem bệnh đi!!? Gần nhất khí trời chuyển lạnh, cẩn thận bị trúng gió rét.”

Trong lòng biết Tiểu Lô Tử lo lắng cho chính mình, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cảm kích. Nhưng mà, Đồng Nhạc Nhạc là sẽ không đi tìm ngự y, nếu như tìm ngự y nhìn một cái, thân phận của nàng không phải bị vạch trần sao!?

Rồi hãy nói, một chút khó chịu trên người , Đồng Nhạc Nhạc có thể gượng qua được . Chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt một phen, khẳng định không có việc gì, Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ như thế .

320. Chương 325: Đại Di Mục Giá Lâm

Edit : thuonglu

Đồng Nhạc Nhạc vốn tưởng rằng, thân thể của mình không khỏe, là bởi vì là thời tiết chuyển lạnh nên cảm mạo. Hơn nữa dạo gần đây nàng không ngừng cùng Đường Yên Nhi đi ra ngoại thành chơi nên hơi mệt nhọc cũng không để ý đến điểm khác thường.

Ai biết, là bởi vì...cái này. Bị kịch a.

Hiện tại là lúc giữa trưa, Đồng Nhạc Nhạc đang đang trực bên ngoài Ngự Thư Phòng . Liên cảm thấy bụng quặn đau không thôi, ngay sau đó là một cỗ nhiệt không ngừng tuôn ra từ dưới thân.

Cảm giác được dưới thân khác thường, Đồng Nhạc Nhạc lập tức tỉnh ngộ, ngay sau đó cả ý định chết cũng có .

Khó trách tối qua nàng liên cảm giác được không đúng, eo lưng luôn ê ẩm, bụng cũng là không đúng, ngay cả đi cả cũng đến muộn ! ! !

Phải biết rằng, trước đây Đồng Nhạc Nhạc là một cao thủ viết lách trên mạng, lịch làm việc và nghỉ ngơi hằng ngày của Đồng Nhạc Nhạc, đều khác hẳn người bình thường, đêm ngày đảo lộn. Ban ngày của nàng là dùng để ngủ, chỉ có buổi tối mới có đứng lên, sau đó ngồi trước máy tính làm việc.

Cũng bởi vì buổi tối im lặng mới lợi cho viết văn.

Tuy nhiên bởi vậy, dì cả của Đồng Nhạc Nhạc luôn không đều.

Nhiều khi hơn nửa năm mới đến một lần, Đồng Nhạc Nhạc cũng đã quen . Hơn nữa, đối với phương diện này nàng cũng không để tâm.

Cho nên, tại đi tới triều đại này, Đồng Nhạc Nhạc đối với sự bất thường của dì cả cũng không chú ý.

Ai biết, dì cả nhiều tháng không có tới lại đột nhiên giá lâm, kiến Đồng Nhạc Nhạc trở tay không kịp!

Cảm giác được dưới thân khác thường, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến mồ hôi đầm đìa tuôn như mưa.

Hơn nữa, bụng nàng đau quá, như có một cái máy trộn bê-tông không ngừng khuấy trong bụng nàng.

Bụng đau càng lợi hại, dưới thân nhiệt lưu càng ngày càng nhiều, làm cho Đồng Nhạc Nhạc căng thẳng không thôi, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo dần dần hiện ra vẻ thống khổ.

Trong lòng biết chính mình tiếp tục như vậy không phải là biện pháp tốt, nếu như bị người nhận thấy, Đồng Nhạc Nhạc không dám nghĩ tiếp tục . . .

Thừa dịp bây giờ chưa có ai phát hiện nàng khác thường, Đồng Nhạc Nhạc lập tức quay trở về về mặt diêm tĩnh, tiến đến nhờ Tiểu Lô Tử đứng bên ngoài hầu hạ, sau đó tính toán vội vàng trở về tiểu viện của mình, lại thay một bộ đồ sạch sẽ, cùng với băng vệ sinh linh tinh các loại.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lại cảm thấy đau đớn khác thường , có trời mới ở triều đại này đây là lần đầu dì cả ghé thăm nàng, mà nàng cũng không biết nữ nhân nơi này sử dụng cái gì thay băng vệ sinh.

Càng nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc lại càng đau đầu.

Nhưng đúng lúc này, cửa lớn Ngự Thư Phòng đột nhiên mở ra từ bên trong, mấy đại thần mới vừa cùng Huyền Lăng Thương bàn bạc quốc sự đã từ từ đi tới .

Tiếp đó, một âm thanh trầm thấp khàn khàn của Huyền Lăng Thương truyền đến từ bên trong Ngự Thư Phòng.

“Tiểu Nhạc Tử!”

Nghe Huyền Lăng Thương gọi, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, không khỏi run rẩy một chút .

Huyền Lăng Thương gọi nàng lúc nào không gọi, lại gọi lúc này.

Chết tiệt!

Trong lòng ảo não không thôi, Đồng Nhạc Nhạc cũng chỉ có thể nhận lệnh xoay người về hướng Ngự Thư Phòng bên trong đi tới.

Nhưng là mỗi một bước đi, lại cảm thấy dưới thân lưu lượng càng mãnh liệt thêm một phân.

Tuy nói hiện tại đã là trời đông, y phục trên người ăn mặc thuộc loại dày.

Màu sắc trên y phục nàng cùng màu nâu đỏ kia một loại, coi như bị huyết đánh vào cũng thấy không rõ ràng, chỉ là, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vẫn sợ hãi a.

Càng là sợ hãi, Đồng Nhạc Nhạc càng phát ra căng thẳng, mà ngay cả bước đi, cũng giống như người máy.

Đồng Nhạc Nhạc thật vất vả mới đi vào tới Ngự Thư Phòng lúc này chỉ thấy Huyền Lăng Thương đang ngồi ngay ngắn ở thư án phía sau, tay cầm bút lông, tại chăm chú phê duyệt Chiết Tử.

Lúc nàng tiến vào, Huyền Lăng Thương cũng không quay đầu lại, chỉ là bạc môi hé mở, nhợt nhòa nói.

“Mài mực.”

Nghe được lời Huyền Lăng Thương nói, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là hít một hơi thật sâu, sau đó mới tự làm chính mình điềm tĩnh lại, mở miệng nói.

“Vâng ”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, vừa bước tới thư án bên kia.

Nhưng mà, nói là đi, kỳ thật bảo xê dịch vẫn còn không sai biệt lắm.

Bởi vì hiện tại, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy bắp đùi mình bên trong đã toàn bộ ướt nhẹp, có trời mới biết nàng hiện tại có bao nhiêu căng thẳng.

Nếu như bị Huyền Lăng Thương phát hiện thì phải làm sao mới tốt bây giờ.

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thấp thỏm không thôi, mắt nhung nhẹ nhàng hướng tới Huyền Lăng Thương bên kia nhìn lại.

Vốn đang tập trung phê duyệt tấu chương, Huyền Lăng Thương cảm nhận được ánh mắt của nàng, tầm mắt ngược lên, ánh mắt sâu thăm thẳm, tuần mỷ mê hoặc động lòng người hướng tới bên người Đồng Nhạc Nhạc đang mong chờ.

Đối diện với ánh mắt sâu thăm thẳm của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong lòng kinh hãi không thôi, tim đập nhanh ‘Bang bang bang’ như muốn thoát khỏi lòng ngực của nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đi, càng không che nổi sự căng thẳng trong lòng.

Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng cúi gằm khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, làm ra vẻ điềm tĩnh đứng ở thư án bên cạnh, đưa tay cầm lấy nghiên, từ từ mài.

Thế nhưng Đồng Nhạc Nhạc vẫn cảm nhận được ánh mắt nóng rực đang gắt gao nhìn nàng.

Cảm giác được điều này, lòng dạ Đồng Nhạc Nhạc lại càng rối bời , chẳng lẽ là, Huyền Lăng Thương cảm nhận được sự khác thường hay sao!

321. Chương 326: Chương 159-2 : Đại Di Mụ Giá Lâm

Edit : thuonglu

Trời ạ, nàng nên làm cái gì bây giờ! ?

Trong lúc lòng dạ Đồng Nhạc Nhạc đang rối bời, đột nhiên, bên tai truyền đến tiếng nói trầm thấp khàn khàn, mang theo nghi hoặc của nam nhân kia

“Như thế nào nơi đây lại có mùi huyết! ?”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu nhạt nhòa, nhưng vẫn không che dấu nỗi uy nghiêm.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái.

Trong lòng liền hiểu rõ Huyền Lăng Thương là người tập võ, mọi giác quan đều rất nhạy bén.

Hơn nữa dưới thân nàng đã sớm ướt rườn rượt, với năng lực của Huyền Lăng Thương khẳng định đã nhận thấy được điều gì đó.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy tim đập dồn dập, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn tái nhợt ngay tức khắc trở nên toàn bộ trắng.

Bàn tay nhỏ nhắn đang nắm nghiền mực lại càng tỏ ra căng thẳng.

Lạy trời!

Hiện tại nàng rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ! ?

Bản thân cũng không biết nên trả lời như thế nào mới ổn! ?

Tuy nhiên, Huyền Lăng Thương hẳn đã biết mùi máu tươi là từ trên người nàng truyền đến.

“Nếu như chính hắn ta bị thương, vậy bản thân hắn không có lý do gì không biết”.

Đồng Nhạc Nhạc lúc này vẫn còn đang rối rắm mắt nhưng tràn đầy căng thẳng, không khỏi len lén ngược lên, nhìn tới Huyền Lăng Thương .

Không ngờ lại đối đầu với ánh mắt sắc bén đầy vẻ nghi hoặc của nam nhân kia

Đôi mắt kia sâu thẳm hút hồn, huyết sắc trong đôi mắt ngày càng không che dấu nỗi sắc bén. Hiện tại đang gắt gao rơi trên người nàng, phảng phất đang tìm tòi nghiền cứu đánh giá cái gì.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến lập tức cup đôi mắt xuống, sợ hết hồn hết vía, đại não càng thêm trống rỗng.

Đối ngược với bộ dạng rối bời, mất bình tĩnh của Đồng Nhạc Nhạc. Huyền Lăng Thương giờ phút này, đang lẳng lặng nhìn người tiểu thái giám trước mặt này.

Chỉ thấy người này vẻ mặt cắt không còn hột máu, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn vô cùng tái nhợt, phảng phất chút chột dạ dường như đang che dấu điều gì đó.

Dáng vẻ kia, giống như là làm chuyện đáng hổ thẹn, sợ hãi bị người phát hiện. . .

Nghĩ tới đây, huyết mâu của Huyền Lăng Thương không khỏi có hơi nhíu lại, cũng không phê duyệt tấu chương nữa, chỉ là lẳng lặng chăm chú nhìn người tiểu thái giám này.

Thấy Huyền Lăng Thương có dáng vẻ này, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc liền rõ, nếu như không để cho Huyền Lăng Thương có một đáp án, Huyền Lăng Thương nhất định sẽ không để yên.

Trong lòng lo lắng, sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc như là nghĩ đến cái gì, tay cầm nghiên mực lập tức lặng yên để xuống, sau đó hai tay liền đưa nhanh lại phía sau, lại dùng chính móng tay mình hung hăng cắt một cái bên tay trái..

Ngay sau đó liền truyền đến một cơn đau bén nhọn làm Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhíu mày, nhưng mà nhanh chóng liền khôi phục như thường, lập tức, cúi đầu xuống, đưa cánh tay mới bị chính mình làm bị thương đến trước mặt Huyền Lăng Thương.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, là nô tài mới vừa rồi không cẩn thận, bị nhánh cây hoa rơi vào tay làm bị thương.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói nhưng đôi mắt vẫn như cũ cúi gục xuống, không dám nhìn tới ánh mắt của Huyền Lăng Thương.

Bởi vì, ánh mắt của Huyền Lăng Thương rất sắc bén, phảng phất như có thể nhìn thấu lòng người dường, thật sự làm nàng sợ hãi.

Trong lúc lòng dạ Đồng Nhạc Nhạc vẫn đang rối bời, tầm mắt Huyền Lăng Thương chuyển sang nhìn cánh tay trái Đồng Nhạc Nhạc vừa vươn ra. Khi thấy trên cổ tay có vài đạo vết thương, đôi mày tuấn tú không khỏi nhẹ nhàng nhíu lại, bạc môi lập tức hé mở, mở miệng hỏi.

“Như thế nào bị thương, cũng không bôi thuốc! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, ở trong giọng nói có nhạt nhòa ý tự trách .

Nhớ lại tiểu thái giám trước mắt này, bình thường làm việc rất cẩn thận, tại sao lại đổi chuyện của mình lại không để tâm! ?

Trong lòng Huyền Lăng Thương không khỏi ảo não một lúc, cũng không hề nhận ra ánh mắt chính mình nhìn Đồng Nhạc Nhạc có thêm vài phần lo lắng, mà chính mình cũng không phát giác.

Đối với việc Huyền Lăng Thương có ý lo lắng cho chính mình, Đồng Nhạc Nhạc cũng chưa từng nhận thấy được.

Nghe thấy những lời này của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc lập tức cúi đầu xuống, mở miệng nói.

“Mới vừa rồi nô tài muốn đi bôi thuốc, Hoàng thượng lại đột nhiên gọi nô tài đi vào, cho nên. . .”

Sự việc tiếp theo Đồng Nhạc Nhạc cũng không nói ra trong lòng mỗi người đều rõ...

Nghe vậy, môi bạc của Huyền Lăng Thương khẽ mấp máy một cái, lại nghĩ đến cái gì, tay liền hướng về ngăn kéo, từ bên trong lấy ra một vật

Sau đó, bạc môi hé mở, nhạt nhòa nói.

“Tay, đưa qua đến.”

“Ách. . .”

Nghe được những lời của Huyền Lăng Thương, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là giật nảy lên một cái, lập tức gơ đôi mắt lên tràn đầy nghi hoặc hướng nam nhân kia nhìn tới.

Chỉ thấy trên tay Huyền Lăng Thương cầm một bình thuốc dán, đáng vẻ kia, hiển nhiên là tính toán tự mình bôi thuốc cho nàng.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc trợn ngược đôi mắt, lập tức hé mở làn môi hồng, mở miệng cuống quýt nói.

“Hoàng thượng, thân phận nô tài. . .”

Đồng Nhạc Nhạc lời còn chưa nói hết, lại thấy nam nhân nhíu chân mày lại, trầm giọng cắt đứt .

“Bàn tay, lại đây.”

Nam nhân mở miệng, âm thanh mặc dù nhẹ nhàng nhưng ở trong giọng nói lại mang theo vẻ uy nghiêm không che dấu được, không cho bất cứ người nào cự tuyệt.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ nhẹ nhàng mấp máy đôi môi, lập tức, mang cánh tay vừa bị chính mình làm thương hướng Huyền Lăng Thương đi tới

322. Chương 327: Chương 160 – 1 : Thân Phận Nữ Nhân Bị Đoán Được

Edit : Dung Cảnh

Ánh mặt trời mùa đông thật rực rỡ và ấm áp.

Nắng xuyên qua khung cửa sổ rộng mở nhẹ nhàng chiếu xuống, bao phủ cả nam nhân trong phòng.

Nam nhân mặc một chiếc long bào vàng sáng, khiến cho hắn trở nên sang trọng vô cùng.

Dù hắn không nói lời nào nhưng trên người cũng lộ ra khí chất để vương hết sức tôn quý.

Nhưng mà hiện tại, nhìn động tác của hắn hết sức nhẹ nhàng, nhẹ đến mức làm cho lòng Đồng Nhạc Nhạc nhói lên.

Ánh mắt tràn đầy si mê, nhìn chăm chăm vào mặt nam nhân.

Chỉ thấy hắn đang dùng thuốc mỡ, nhẹ nhàng bôi lên vết thương trên cổ tay của nàng, sau đó dùng vải nhẹ nhàng băng bó.

Toàn bộ quá trình, hắn không nói một lời, chỉ có động tác nhẹ nhàng, gương mặt chăm chú làm cho người ta si mê, đủ cho nữ nhân thiên hạ điên cuồng...

Đồng Nhạc Nhạc nàng cũng thế.

Giờ khắc này, trong mắt nàng, trong lòng nàng, ngoại trừ... nam nhân trước mặt này ra, cũng không chứa được người khác.

Hơn nữa hiện tại, trong lòng nàng hy vọng giờ khắc này có thể kéo dài...

Ngay khi nàng đang hy vọng thì bên tai truyền đến giọng nói khàn khàn trầm thấp.

“Được rồi, người còn bị thương, mấy ngày tới chú ý một chút, không nên để nước chạm vào vết thương!”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu nhẹ nhàng, làm cho Đồng Nhạc Nhạc lấy lại tinh thần.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc thu hồi ánh mắt đang nhìn nam nhân, lập tức mở miệng, một mực cung kính:

“Vâng, nô tài hiểu, nô tài cảm ơn Hoàng thượng!”

Nghe thấy Đồng Nhạc Nhạc nói vậy, hắn cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Dù sao, bôi thuốc cho thái giám, đây là lần đầu tiên hắn làm.

Nếu là người khác, hắn sẽ không để ý tới, ngược lại đối với tiểu thái giám trước mặt này, luôn làm hắn phải phá lệ...

Có lẽ tiểu thái giám này đối với hắn mà nói, không giống như người khác.

Có lẽ trên người tiểu thái giám này làm cho hắn có cảm giác quen thuộc....

Biết mình bị thương, Huyền Lăng Thương cho phép nàng lui xuống.

Được lệnh, nàng nhanh chóng rời khỏi Ngự thư phòng, quay về tiểu viện của mình.

Dù sao hiện tại mình như vậy, nếu để người khác phát hiện, hậu quả không thể tưởng tượng.

Ngay lúc nàng đang lo lắng, đột nhiên ở chỗ rẽ, không ngờ bị đụng vào lồng ngực ấm áp.

Ngay lập tức nàng thấy cái mũi của mình đau nhức, ngay sau đó bởi vì theo quán tính, nàng ngã ra đằng sau.

Cảm giác mình sắp ngã xuống, sợ đến mức hét lên.

Trái tim vọt ra khỏi lồng ngực.

Vốn tưởng rằng mình sắp ngã xuống đất, ai biết ngay thời khắc cuối cùng nàng cảm thấy bên hông căng lên.

Ngay sau đó, giọng nói ầm ập từ đỉnh đầu truyền xuống.

“Tiểu Nhạc tử, người không sao chứ?”

Nam nhân mở miệng, giọng nói ầm ập vô cùng, giữa trời đông giá rét, lại giống như những tia nắng rực rỡ, ầm ập, chiếu vào người.

Nghe vậy, trái tim Đồng Nhạc Nhạc nhảy lên một cái, lập tức ngẩng đầu nhìn lên.

Vừa nhìn, lại thấy một gương mặt khôi ngô tuấn tú.

Chiếc mũi cao thẳng, đôi môi hồng, tóc mai vén qua tai.

Làm cho lòng người ầm ập nhất là đôi mắt đen tràn đầy quan tâm.

Người này không phải ai khác mà là Lan Lăng vương, Lan Lăng Thiệu Giác.

Lần này gặp lại hắn, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sửng sốt.

Nghĩ đến đây, nhiều ngày nàng chưa gặp hắn.

Không biết dạo bày hắn đang bận cái gì.

Giờ đột nhiên gặp lại, trong lòng nàng hết sức kinh ngạc.

Đối với sự kinh ngạc của Đồng Nhạc Nhạc, Lan Lăng Thiệu Giác chỉ cúi đầu nhìn người đang được mình đỡ lấy.

Chỉ cảm thấy nhiều ngày không gặp, nàng giống như gãy đi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, làm cho người ta nhìn thấy đều cảm thấy lo lắng.

Nghĩ tới đây, hắn cau mày, mở miệng nói:

“Tiểu Nhạc tử, sao sắc mặt ngươi tái nhợt như vậy, ngươi bị bệnh sao?”

—>

323. Chương 328: Chương 160-2 : Thân Phận Nữ Nhân Bị Đoán Được

Edit : Nhạc Vô Ưu

Nam nhân mở miệng, trong giọng nói không dấu nổi lo lắng.

Sau đó, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy trên trán mình có một bàn tay ầm ập đặt lên .

Thấy Lan Lăng Thiệu Giác đang thăm dò nhiệt độ của mình, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức nhớ lại tình huống hiện tại của bản thân.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc cũng không rảnh hàn huyên gì gì đó với Lan Lăng Thiệu Giác, hé mở làn môi hồng cuồng quít nói:

“Vương gia, nô tài không sao, nô tài nhớ còn có chút việc gấp, nếu như Vương gia không có căn dặn chuyện gì nữa, nô tài xin được cáo lui trước.”

Vừa nói dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc không đợi Lan Lăng Thiệu Giác trả lời, lập tức xoay người về phía tiểu viện tử của mình vội vã rời khỏi đó.

Nhìn bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn của Đồng Nhạc Nhạc, vội vã biến mất trong tầm mắt chính mình, đáng vẻ đó, giống như phía sau có quỷ đuổi theo.

Thấy vậy, Lan Lăng Thiệu Giác nhíu mày, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

“Tiểu Nhạc Tử này, hôm nay rốt cuộc bị sao vậy! ? Vội vội vàng vàng . . .”

Lan Lăng Thiệu Giác trong lòng nghi hoặc, sau một khắc, khóe mắt quét nhanh một lượt, lại thấy trong lòng bàn tay có một chấm đỏ tươi hăm, mắt đen lập tức trợn lên một cái. . .

“Trên tay ta làm sao lại có máu! ?”

Chẳng lẽ là. . .

. . .

Sau khi trở lại tiểu viện tử của mình, Đồng Nhạc Nhạc trong hai ba cái chớp mắt liền lại thay một cái quần sạch sẽ.

Chỉ thấy đáy quần vừa rời của mình đã sớm ướt rườn rướt.

May là nàng mặc quần màu đen, nếu không, khẳng định sẽ bị người phát hiện.

Trong lòng mừng thầm, Đồng Nhạc Nhạc lại cầm lấy một y phục sạch sẽ, sau đó cầm kéo cầm quần áo cắt thành những mảnh vụn, rồi đặt vào trong quần, coi như băng vệ sinh tạm thời.

Nàng cũng thật sự không có biện pháp, dù sao tại triều đại này, không giống như hiện đại, phổ lớn cũng có băng vệ sinh dùng, nàng không thể làm gì khác hơn, sau này mỗi tháng kinh nguyệt đến dùng vải bố làm băng vệ sinh, dùng xong thì đem đi đốt.

Sau khi chuẩn bị xong những chuyện lặt vặt này, Đồng Nhạc Nhạc lại cảm giác bắp đùi đậm mùi máu tươi, sẽ bị Huyền Lăng Thương nhận ra, liền đến phòng bếp nhỏ nấu một nồi nước nóng. Rồi mang vào trong phòng, bắt đầu tắm rửa.

Tuy nhiên, trong khi Đồng Nhạc Nhạc cởi quần áo tắm rửa, hoàn toàn không hề phát hiện ra, một bóng dáng cao to, đang từ từ xuất hiện ở bên ngoài gian phòng của nàng. . .

. . .

Bởi vì vết máu trên tay, khiến Lan Lăng Thiệu Giác nghi hoặc và lo lắng, hỏi han một phen, biết được Tiểu Nhạc Tử ở nơi này, liền vội vàng chạy tới, tuy nhiên, Lan Lăng Thiệu Giác thật không ngờ, hần tới nơi này xuyên thấu qua cánh cửa chạm trổ khép hờ kia, lại thấy hình ảnh như vậy.

Chỉ thấy trong phòng, một tiểu thái giám vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, đang cởi quần áo, tháo thắt lưng.

Y phục tiểu thái giám toàn bộ cởi hết, xuất hiện một thân hìnhkhôỉ vải hỗn độn trắng như tuyết trong tầm mắt Lan Lăng Thiệu Giác.

Làn da trắng như tuyết, tứ chi thon thả, vóc người mảnh khảnh, vòng eo thon nhỏ không đủ một chét tay. . .

Coi như trên người tiểu thái giám quấn một lớp vải bố thật dày, chỉ là, trước ngực mơ hồ có thứ tượng trưng cho nữ nhân. . .

Thấy vậy, Lan Lăng Thiệu Giác chỉ cảm thấy ở trong đầu “âm” một tiếng, cả người kinh ngạc, thật lâu mới phục hồi lại tinh thần.

Mắt đen trợn to, không che giấu rung động.

Mặc dù hần cảm thấy tiểu thái giám này dung mạo thật tinh xảo, nữ nhân cũng khó bằng....

Chỉ là, hắn lại hoàn toàn chưa từng nghĩ tới, tiểu thái giám này, lại là một. . . Nữ nhân! ?

. . .

Bởi vì kinh nguyệt đến, Đồng Nhạc Nhạc đau bụng đến không muốn sống, cho nên khi rửa mặt xong, thì trở lại điện Dưỡng Tâm, xin Lý Tường cho nghỉ, còn mình lần nữa trở lại tiểu viện tử nghỉ ngơi.

Khi Đồng Nhạc Nhạc trở về viện của mình, thì lập tức nằm nằm ngay đơ trên giường.

Cho dù như thế, bụng nàng vẫn quặn đau vô cùng.

Hiện tại trong bụng, như có một cái máy trộn bê - tông, không ngừng khuấy trong bụng nàng, cảm giác đó, quả thực thống khổ.

Còn nữa, tay nàng chân nàng, giờ phút này lạnh như băng.

Cho dù trên người đắp chăn bông thật dày, nhưng Đồng Nhạc Nhạc vẫn cảm thấy rất lạnh.

Trời đông lạnh giá rét, lại bị kinh nguyệt tới, Đồng Nhạc Nhạc bị đau đến hết hơi, cũng không còn sức để nói chuyện nữa .

Điểm chết người chính là, bụng nàng bắt đầu đói.

Có trời mới biết, cơm trưa nàng vẫn chưa ăn, hiện tại nhìn sắc trời một chút, đã là vào lúc sẩm tối.

Cũng không biết thể chất khối thân thể này như thế nào, nhưng mà dùng đầu ngón chân nghĩ, cũng biết thân thể này không khác mấy so với thân thể kiếp trước của mình .

Tại sao làm nữ nhân thì mệnh khổ như vậy!? Không chỉ sinh trẻ con, còn phải chịu cái loại đau đớn vì kinh nguyệt mỗi tháng đến thế này!?

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc vừa cắn chặt góc chăn, cố nhịn đau đớn, vừa suy nghĩ số phận khổ cực của nữ nhân, đột nhiên, một có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, cách cửa gỗ truyền vào đến.

Ngay sau đó, một tiếng nói quen thuộc vang lên:

“Tiểu Nhạc Tử, người ở bên trong sao!?”

Nghe âm thanh từ ngoài cửa truyền vào, Đồng Nhạc Nhạc vốn đang cố nhịn đau đớn, nét mặt không khỏi sưng sốt.

Bởi vì, nghe âm thanh này, Đồng Nhạc Nhạc liền biết người nào tới đây.

Là Lan Lăng Thiệu Giác!!!!?

Chính là, hắn yên lành, như thế nào lại đến nơi này của nàng! ?

->

324. Chương 329: Chương 161-1 : Đưa Bánh Bao

Edit : Angelina Yang

Vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đang kinh ngạc , Lan Lăng Thiệu Giác ở ngoài cửa , có lẽ do không nhận được câu trả lời của Đồng Nhạc Nhạc , lập tức mở miệng hỏi lần nữa .

“Tiểu Nhạc Tử, người ở bên trong sao! ?”

Lần này đây, âm lượng của nam nhân đã cao hơn , nếu như cẩn thận nghe, còn có thể nhận ra sự sốt ruột và lo lắng trong giọng nói của nam nhân .

Chỉ tiếc, hiện tại Đồng Nhạc Nhạc, bụng đã sớm đau đến mức nguy hiểm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt kia, giờ phút này càng là bởi vì đau đớn mà xuất hiện một tầng mờ mờ lấm tấm, cho nên làm sao nghe ra sự lo lắng trong giọng nói của nam nhân .

Giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là đang tò mò nghi hoặc, dù sao, chỗ này của nàng, Lan Lăng Thiệu Giác là chưa bao giờ từng bước vào. Tại sao hôm nay, đang yên lành thì hốt nhiên đến đây! ?

Trong lòng nghi hoặc, nhưng mà, Đồng Nhạc Nhạc vẫn cố nhịn đau đớn trong bụng, từ từ xuống giường, sau đó đi tới cửa.

Sau khi chậm rãi mở cánh cửa chạm trổ kia ra, Đồng Nhạc Nhạc ngược đôi mắt xinh đẹp lên, liền nhìn về phía cửa.

Chỉ thấy ngay trước mắt, là bóng dáng cao to kia của Lan Lăng Thiệu Giác .

Giờ phút này đã là vào lúc sớm tối, vào mùa đông đều là ngày ngắn đêm dài, cho nên hiện tại sắc trời bên ngoài đã sớm hoàn toàn tối đen .

Đèn đuốc treo cao, những ngọn đèn mờ nhạt kia tỏa ra ánh sáng êm dịu khắp bốn phía, hắt ra cái bóng Lan Lăng Thiệu Giác trở nên thật dài.

Chỉ là bởi vì gian phòng không có đốt đèn , Đồng Nhạc Nhạc chưa từng nhìn rõ ràng nét mặt của Lan Lăng Thiệu Giác .

Bằng không, Đồng Nhạc Nhạc nhất định có thể thấy, khi Lan Lăng Thiệu Giác vừa mới nhìn nàng một cái, hàng mi thanh tú ngời ngời kia lập tức gập gao cau chặt lại.

Cúi đầu nhìn xuống tiểu thái giám trước mắt này, hàng mi của Lan Lăng Thiệu Giác cau lại.

Chỉ thấy, người nhỏ bé đứng ở trước mặt hắn , trên mặt không chỉ có trắng bệch như tờ giấy, mà ở trên trán đang có một tầng mờ mờ lấm tấm.

Coi như nàng đã cực lực cố nhịn , nhưng mà, trên mặt nàng vẫn lộ ra vài phần đáng vẻ đau đớn.

Thấy vậy, trong mắt Lan Lăng Thiệu Giác không khỏi xẹt qua một vẻ đau lòng.

Hé mở làn môi hồng, hắn mở miệng lo lắng hỏi.

“Tiểu Nhạc Tử, tại sao sắc mặt ngươi lại tái nhợt như vậy! ? Phải chăng là ngã bệnh ! ?”

Lan Lăng Thiệu Giác mở miệng, ở trong giọng nói không che dấu sự lo lắng chút nào .

Nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc biết sắc mặt hiện tại của mình khẳng định rất kém cỏi, cho nên, nàng liền nhẹ nhàng gập đầu, lập tức mở miệng nói.

“Vâng, có thể là tối hôm qua đá làm rơi chân, cho nên cảm lạnh . Nhưng mà, nô tài không có gì đáng ngại, chỉ cần nằm thật tốt một hồi là tốt rồi.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, làm ra vẻ chỉ nói qua loa hời hợt.

Lan Lăng Thiệu Giác nghe vậy, hắc mâu đen tuyền kia không khỏi chột sáng lên một cái, lập tức, hé mở làn môi hồng, nhẹ nhàng gập đầu.

“Như thế là tốt rồi, ngươi đã ngã bệnh , đi vào nằm nhanh lên một chút chứ! ?”

Nghe được lời Lan Lăng Thiệu Giác đã nói, Đồng Nhạc Nhạc cũng không hề cự tuyệt.

Dù sao hiện tại nàng đau bụng đến chết, thật sự không thể đứng lâu .

Vì vậy, nàng liền từ từ đến bên giường, lại từ từ ngồi xuống.

Sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc dường như lại nghĩ đến cái gì , lập tức ngẩng đầu, mở miệng hỏi.

“Đúng rồi, Vương gia, hôm nay làm thế nào ngài lại đến chỗ nô tài ! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ở trong giọng nói không che dấu chút nào nghi hoặc.

Dù sao, Lan Lăng Thiệu Giác trong đoạn thời gian trước cũng không biết đi nơi nào , chỉ đến hôm nay mới nhìn thấy hấn.

Chỉ là hiện tại, đang yên lành, làm thế nào hấn lại xuất hiện tại chỗ nàng! ? Quả thực làm cho người ta nghi hoặc.

Tong lúc Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc không giải thích được, có lẽ Lan Lăng Thiệu Giác cũng nhìn ra Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, liền giơ lên bọc giấy dầu trên tay , ra hiệu một cái trước mặt Đồng Nhạc Nhạc.

“Bổn vương là cố ý đưa cái này tới cho người!”

“A! ? Cái này á, là vật gì vậy! ?”

Nghe được Lan Lăng Thiệu Giác nói thế, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sửng sốt, lập tức tò mò hỏi.

Nhưng mà, mặc dù Đồng Nhạc Nhạc không biết bên trong bọc giấy dầu là vật gì vậy, chỉ là, từ bên trong bọc giấy dầu này truyền đến mùi thơm, hình như là đồ ăn.

Vừa ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy càng đói bụng.

Bụng lập tức không chút khách khí bắt đầu lên tiếng, âm thanh ‘Òng ọc òng ọc’ không ngừng truyền ra từ trong bụng nàng. Âm lượng khá lớn, làm cho Đồng Nhạc Nhạc không khỏi xấu hổ đỏ mặt.

Nhìn thấy người bé nhỏ trước mắt này tràn đầy ngưỡng ngừng, trong mắt Lan Lăng Thiệu Giác không khỏi xẹt qua một sự rung động và nụ cười thấp thoáng.

Mới rồi vừa nhìn thoáng qua người nhỏ nhắn này, quả thực hấn bị sắc mặt tái nhợt của người nhỏ nhắn này làm khiếp sợ.

Nhưng mà hiện tại, dưới ánh trăng nhạt nhòa, nhìn thấy gương mặt đỏ bừng của người nhỏ nhắn trước mắt này, Lan Lăng Thiệu Giác chỉ cảm thấy mê người .

Trong lòng càng là ảo não vô cùng.

Người bé nhỏ tuyệt sắc như thế, làm thế nào trước đây hấn chưa từng phát hiện, ‘Hấn’ không ngờ lại là nàng đây! ?

Trong lòng ảo não , Lan Lăng Thiệu Giác biết Đồng Nhạc Nhạc đói bụng, lập tức đưa gói giấy dầu trên tay cho Đồng Nhạc Nhạc, sau đó mở miệng nói.

“Kính thành vừa mới khai trương một quán bánh bao , nghe nói bánh bao ở đó cực kì ngon, vừa rồi Bổn vương ăn thì cũng thấy không tệ, cho nên liền cho người mang đến . Người nếm thử , xem có được hay không! ?”

Nghe được lời Lan Lăng Thiệu Giác đã nói, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở gói giấy dầu ra. Ngay lập tức, một mùi thịt thơm ngào ngạt liền xông vào mũi.

Ngửi thấy mùi bánh bao thơm ngào ngạt này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy nước bọt trong miệng không ngừng tràn ra .

“Oa, thơm quá ! Vậy nô tài liền không khách khí .”

Nhìn thấy chiếc bánh bao thịt thơm ngào ngạt này, Đồng Nhạc Nhạc vốn đang đói bụng lắm, nên cũng không hề khách khí với Lan Lăng Thiệu Giác. Vì vậy, liền cầm lấy một cái bánh bao thịt, bắt đầu ăn từng miếng từng miếng .

->

325. Chương 330: Chương 161-2 : Đưa Bánh Bao

Edit : Angelina Yang

Lan Lăng Thiệu Giác nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc ăn ngon lành, khoe miệng không khỏi nhẹ nhàng cong lên một cái. Sau đó hắn nhận ra trong phòng không có thấp đèn, liền từ từ đứng dậy, đi tới trước bàn, cầm lấy hộp quẹt, rồi đốt đèn lên.

Ngay lập tức, gian phòng vốn đang tối om, liền trở nên hoàn toàn sáng ngời .

Mà giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc chính là đang sung sướng ăn .

Chỉ là, không biết là bởi vì là ăn quá nhanh, hay trong miệng vốn quá khô, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi bị nghẹn .

Ngay lập tức, Đồng Nhạc Nhạc trợn ngược đôi mắt, không ngừng lấy tay vỗ ngực.

Lan Lăng Thiệu Giác đứng một bên thấy vậy, lập tức đi tới trước bàn, rót một ly trà cho Đồng Nhạc Nhạc, rồi liền nhanh chóng đưa tới.

“Đây, Tiểu Nhạc Tử, trước uống miếng nước.”

Nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác, Đồng Nhạc Nhạc lập tức cầm lấy ly trà Lan Lăng Thiệu Giác đưa tới, rồi từng ngụm từng ngụm uống sạch ly trà .

Lúc này mới cảm giác được cổ họng thoải mái hơn không ít.

“Phù phù, vừa rồi bị nghẹn suýt chết, bởi vì ăn bánh bao nghẹn mà chết, thật sự là mất mặt.”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc lúc này, vẫn còn mang việc của chính mình ra nói giỡn, Lan Lăng Thiệu Giác chỉ là bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

“Người nha , cũng không có ai tranh giành ăn bánh bao với người, sao phải ăn vội vàng như vậy ! ?”

Lan Lăng Thiệu Giác mở miệng, giọng điệu nhẹ nhàng, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là có thêm vài phần sủng ái mà chính hắn cũng không biết .

Đối với điều này, Đồng Nhạc Nhạc không thể hiểu hết.

Nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác, nàng tự thấy mất mặt, không khỏi le lưỡi, đưa tay sờ sờ sau gáy, vẻ mặt tràn đầy ngượng ngùng xấu hổ.

“Hi hi, nô tài là quá đói . Nhưng mà Vương gia, tại sao nô tài ăn cái bánh bao thịt này, ném đi ném lại, vẫn cảm giác được cái bánh bao thịt này hình như có một mùi vị được liệu! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, mặt mày nghi hoặc.

Dù sao, nàng vẫn là lần đầu tiên ăn loại bánh bao thịt mang theo mùi vị được liệu mà! Thật sự là kỳ quái.

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, lại thấy mắt nhung của Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy nghi hoặc , hắc mâu của Lan Lăng Thiệu Giác đầu tiên là nhẹ nhàng lóe ra một phen, lập tức, mới mở miệng nói.

“Cái bánh bao thịt này, hẳn là có thành phần được liệu ở bên trong, nghe nói ăn vào, cũng có công dụng khá tốt đối với thân thể đó!”

“Hắc hắc hắc, thì ra là thế. Nhưng mà, nhà bánh bao thịt này mở ở nơi nào! ? Nô tài mấy ngày hôm trước đều ra ngoài ở kinh thành , tại sao chưa từng nghe nói qua! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, tràn đầy nghi hoặc.

Dù sao, mấy ngày hôm trước nàng luôn đi ra ngoài cùng du ngoạn cùng Đường Yên Nhi , nhưng chưa từng nghe nói có quán bánh bao thịt mới khai trương a! ?

Hơn nữa, bên trong chiếc bánh bao thịt này còn nữa thành phần được liệu, cũng không từng nghe người ta nói tới, thật sự kỳ quái.

Đối với nghi hoặc của Đồng Nhạc Nhạc , hắc mâu của Lan Lăng Thiệu Giác chỉ là nhẹ nhàng lóe ra một phen, lập tức liền khẽ cong đôi môi đỏ mọng, mở miệng nói.

“Quán bánh bao thịt này khai tại một chỗ tương đối hẻo lánh , người không biết cũng là chuyện thường tình.”

“A a, hẳn là như vậy đi. . .”

Đối với điều này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là nhẹ nhàng gật đầu.

Nhìn thấy dáng vẻ ngoan ngoãn kia của Đồng Nhạc Nhạc , hắc mâu của Lan Lăng Thiệu Giác nhẹ nhàng lóe ra một phen, sau đó, dường như nghĩ đến cái gì nên mở miệng nói.

“Thân thể người đã không khỏe, Bồn vương cũng không quấy rầy người , người trước nghỉ ngơi thật tốt đi!”

“Vâng, đa tạ Tạ vương gia cho bánh bao thịt, thật sự ăn quá ngon .”

Nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác, Đồng Nhạc Nhạc lập tức hé miệng cười một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Lan Lăng Thiệu Giác , càng là không che dấu chút nào sự cảm kích.

Dù sao, nàng cảm giác được Lan Lăng Thiệu Giác này giống như là một cơn mưa đúng lúc, mỗi khi nàng gặp phải phiền toái hoặc là có điều cần thiết, thì hẳn luôn sẽ xuất hiện.

Vừa rồi là nàng đói bụng lắm, nhưng không cách nào đi ra ngoài tìm đồ ăn, nàng vẫn còn tính toán cố nhịn qua đêm.

Ai biết Lan Lăng Thiệu Giác lại đến đây, hơn nữa lại vẫn còn trùng hợp như vậy , đưa tới bánh bao thịt cho nàng .

Nàng chỉ cảm thấy sau khi ăn xong cái bánh bao thịt này, nàng cũng không còn đói bụng nữa.

Hơn nữa nàng vừa lúc đến đại di mục, lại đụng tới bụng, cho nên bụng mới đau như vậy .

Hiện tại bụng ăn no , nàng lại cảm giác được, cơn đau đớn ở bụng cũng dần dần đỡ đi không ít, thật sự quá thần kỳ.

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thán phục , Lan Lăng Thiệu Giác chỉ là nhẹ nhàng cười một tiếng đối với nàng, lập tức dẫn dò nàng nghỉ ngơi thật tốt rồi liền xoay người rời khỏi, thuận tiện cẩn thận đóng lại cánh cửa chạm trổ.

Nhìn thấy Lan Lăng Thiệu Giác rời khỏi, Đồng Nhạc Nhạc mới từ từ thu hồi ánh mắt.

Lập tức, chỉ cảm thấy một cơn mệt mỏi từ từ kéo tới.

Sau khi đưa tay ngáp một cái , Đồng Nhạc Nhạc không chống lại cơn mệt mỏi , lại lần nữa nằm lên giường .

Không được bao lâu, Đồng Nhạc Nhạc liền từ từ chìm vào trong mộng đẹp . . .

326. Chương 331: Chương 162-1 :giải Câu Đố

Những trận tuyết rơi đầu tiên của mùa đông rốt cuộc đã tới .

Đến lúc Đồng Nhạc Nhạc sáng sớm tỉnh lại, đẩy cánh cửa chạm trổ ra đã thấy, khắp nơi chính là thế giới trắng xóa.

Trời trắng xoá, cung điện vốn xanh vàng rực rỡ đã được phủ lên một lớp tuyết trắng thật dày . Nó che hết những mái cung điện vốn xanh vàng rực rỡ , lại tăng thêm vài phần khí thế nguy nga .

Thấy trận tuyết lớn trắng xoá này, Đồng Nhạc Nhạc chính là cực kì vui vẻ .

Dù sao, nàng ra đời tại phía nam , cho tới bây giờ còn chưa từng nhìn thấy tuyết.

Trước kia, nàng có một giấc mộng đẹp, chính là kiếm được tiền liền đến phương bắc đi chơi một phen, nhìn một chút xem tuyết rơi rốt cuộc là như thế nào, rốt cuộc có đẹp hay không.

Dù sao thấy hình ảnh trên mạng , so với chính mình thấy tận mắt , hoàn toàn là hai thế giới.

Cho nên giờ phút này, khi Đồng Nhạc Nhạc thấy thế giới tuyết phủ trắng xóa như vậy, càng là cười không thấy mắt đâu nữa.

Sau khi đi đến điện Đường Tâm , nụ cười trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không giảm.

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc mặt mày tươi cười, Đường Yên Nhi sau khi hồi kị , mới biết được Đồng Nhạc Nhạc thích ngắm tuyết. Nàng liền đưa ra ý kiến buổi tối ra ngoài cung đi dạo một chút vậy.

Nghe nói, hàng năm vào dịp trận tuyết đầu mùa đến, Kinh thành đều sẽ tổ chức một hoạt động đèn đỏ chữ.

Nghe thấy Đường Yên Nhi đề nghị như thế, Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên sẽ không phản đối.

Vừa lúc Huyền Lăng Phong đến đây, biết được Đồng Nhạc Nhạc bọn họ muốn ra ngoài cung xem đèn đỏ chữ, đương nhiên là sẽ không bỏ qua lần nào nhiệt này.

Đối với chuyện Huyền Lăng Phong đòi đi cùng, Đồng Nhạc Nhạc bọn họ đã sớm quen rồi .

Nhưng mà, vào lúc Đồng Nhạc Nhạc bọn họ xuất cung , không ngờ lại gặp phải Lan Lăng Thiệu Giác và Huyền Lăng Thương.

Chỉ thấy bọn họ hình như đang bàn bạc cái gì, sau khi nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc bọn họ , chỉ thấy dung nhan tuấn mỹ mê hoặc kia của Huyền Lăng Thương sững sốt, lập tức khẽ mở bạc môi, mở miệng hỏi.

“Hôm nay, các người lại tính toán đi đâu chẳng! ?”

Đối với câu hỏi của Huyền Lăng Thương , Huyền Lăng Phong đã sớm mặt mày kích động sung sướng mở miệng nói.

“Hoàng huynh, hôm nay là dịp vui chơi đèn đỏ chữ mỗi năm một lần , chúng ta đang định đi ra ngoài tham gia nào nhiệt đây! Hoàng huynh, huynh có đi theo cùng không! ?”

Nghe được Huyền Lăng Phong nói lời này, Đồng Nhạc Nhạc đứng ở một bên , trong lòng càng là tràn ngập hi vọng, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương càng là tràn đầy sự chờ mong .

Dù sao, nàng thật sự hy vọng Huyền Lăng Thương có thể đi cùng bọn họ ra ngoài cung , rồi du ngoạn thật tốt một phen.

Huyền Lăng Thương mặc dù thân là vị đế vương cao cao tại thượng, chỉ là mỗi ngày đều phải xử lý quốc gia đại sự, nếu không lại chính là bàn bạc quốc sự tại Ngự Thư Phòng, phê duyệt tấu chương.

Trừ cái đó ra, Huyền Lăng Thương đều không có gì giải trí.

Nhìn thấy Huyền Lăng Thương cả ngày bởi vì những chuyện quốc gia đại sự này mà bận rộn không thôi, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy đau lòng cho hắn.

Ở trong mắt người khác, có lẽ làm hoàng đế, có thể có được quyền lực chí cao vô thượng , hô phong hoán vũ, muốn cái gì sẽ có cái đó.

Chỉ là, ai có thể biết, làm hoàng đế thì lòng chưa xót ra sao! ?

Vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc suy ngẫm, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là không che dấu chút nào hi vọng và chờ mong.

Đối với Đồng Nhạc Nhạc chờ mong không thôi, Huyền Lăng Thương sau khi nghe được những lời Huyền Lăng Phong đã nói , đang định mở miệng cự tuyệt.

Tuy nhiên, sau một khắc, Huyền Lăng Thương nhận thấy có một ánh mắt nóng rực đang nhìn chằm chằm vào trên người mình.

Đôi huyết mâu động lòng người kia không khỏi nhẹ nhàng quét nhanh một lượt, liền rơi tại viên tiểu thái giám đứng ở một bên .

Đối diện hẳn là một đôi mắt tràn đầy hi vọng của tiểu thái giám kia .

Chỉ thấy một đôi mắt nhưng này, hắc bạch phân minh, vẻ trong veo vời vợi vô cùng dưới đáy mắt, nỗi niềm hi vọng trong mắt đều hiện ra không che dấu chút nào .

Hắn là đang hy vọng, mình cũng đi theo cùng ra ngoài cung sao! ? Truyện này do diễn đàn Lê Quý Đôn edit. các bạn đọc ở nơi nào ghi “cứ việc lấy truyện từ diễn đàn Lê Quý Đôn mà ko cần xin phép” là ủng hộ đám bắt lịch sử, là tự hạ thấp mình. Quyết định còn lại do các bạn.

Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Lăng Thương không khỏi khẽ nhói lên một cái.

Đối với tâm tư của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc không biết.

Giờ phút này, nàng chỉ thấy Huyền Lăng Thương một mực trầm lặng, nên niềm hi vọng trong lòng dần dần biến thành mất mát.

Người giống như Huyền Lăng Thương luôn bận rộn như vậy , làm như thế nào lại đi theo bọn họ cùng ra ngoài cung! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thở dài một tiếng.

Chính lúc nàng đang thấy mất mát , bỗng nhiên, vào đúng thời điểm này, từ trước người đột nhiên truyền đến giọng nói trầm thấp khàn khàn của nam nhân kia .

“Hảo.”

Nam nhân mở miệng, lời ít mà ý nhiều, lại giống như một hòn đá nhỏ, mạnh mẽ đi vào trong lòng mọi người .

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là tràn đầy vẻ kinh ngạc. Truyện này do diễn đàn Lê Quý Đôn edit. các bạn đọc ở nơi nào ghi “cứ việc lấy truyện từ diễn đàn Lê Quý Đôn mà ko cần xin phép” là ủng hộ đám bắt lịch sử, là tự hạ thấp mình. Quyết định còn lại do các bạn.

So với sự tràn đầy kinh ngạc của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong ở một bên cũng kinh ngạc vô cùng.

Dù sao, vừa rồi hẳn chỉ là thuận miệng mà nói, theo sự hiểu biết của hắn đối với cá tính hoàng huynh mình, còn tưởng rằng hoàng huynh hẳn sẽ không đi theo được ra ngoài đây!

Chỉ là hiện tại, hoàng huynh hẳn lại đáp ứng rồi! ?

Chẳng lẽ là, hôm nay mặt trời mọc lên từ phía tây ! ?

. . .

Vốn chỉ có ba người đi, bởi vì lại thêm Huyền Lăng Thương và Lan Lăng Thiệu Giác, liền trở nên náo nhiệt vô cùng. Truyện này do diễn đàn Lê Quý Đôn edit. các bạn đọc ở nơi nào ghi “cứ việc lấy truyện từ diễn đàn Lê Quý Đôn mà ko cần xin phép” là ủng hộ đám bắt lịch sử, là tự hạ thấp mình. Quyết định còn lại do các bạn.

Đến khi đoàn người Đồng Nhạc Nhạc bọn họ ngồi xe ngựa đi ra từ hoàng cung tới Kinh thành , xuống xe ngựa nhìn một cái, chỉ thấy hôm nay phố lớn Kinh thành vẫn là người đến người đi, ngựa xe như nước, cũng không hề có tình trạng vết chân rất thưa thớt bởi vì tuyết rơi .

Cách đó không xa, cũng có không ít đứa trẻ, đang truy đuổi chơi trò ném tuyết. Tiếng cười đùa ầm ĩ như chuông bạc kia, phảng phất những nốt nhạc liên tiếp động lòng người , làm cho người ta nghe mà tâm tình không khỏi bắt đầu sung sướng.

Nhìn thấy cảnh phố lớn náo nhiệt thế này, tâm tình Đồng Nhạc Nhạc sung sướng vô cùng.

327. Chương 332: Chương 162-2 :giải Câu Đố

Edit : Angelina Yang

Mặc dù hiện tại khí trời tương đối lạnh, lại cũng không hề dập tắt tâm tình sung sướng của nàng.

Hôm nay, đại hội đèn đố chữ thật sự tổ chức ở bên hồ Thái Tử , cho nên Đồng Nhạc Nhạc bọn họ sau khi đi tới phố lớn Kinh thành, liền chạy về hướng tới hồ Thái Tử .

Đến lúc mấy người Đồng Nhạc Nhạc bọn họ đi tới hồ Thái Tử , đưa mắt nhìn khắp một vòng, chỉ thấy trên mặt hồ Thái Tử, đã sớm là cảnh mọi người đều đổ xô ra đường, đầu người nhấp nhô, náo nhiệt vô cùng.

Mà trên mặt hồ Thái Tử cũng treo đầy hoa đăng, những chiếc hoa đăng đỏ rực kia được thế giới tuyết phủ trắng xóa làm tăng thêm không khí vui mừng.

Đồng Nhạc Nhạc đã sớm nghe người ta nói , hàng năm Kinh thành sau trận tuyết đầu mùa đều sẽ tổ chức cuộc thi đèn đố chữ. Ai đoán ra được nhiều câu đố nhất, có thể thu được phần thưởng hậu hĩnh , cho nên mới hấp dẫn không ít người tới tham gia.

Trong lòng vừa nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc cũng vừa thưởng thức cảnh đẹp của hồ Thái Tử.

Hồ Thái Tử là một trong số địa điểm nổi danh nhất Kinh thành .

Bởi vì hồ Thái Tử có diện tích lớn như thế, hơn nữa nước hồ rất trong suốt.

Bên bờ càng là mọc đủ loại hàng liễu cổ thụ. Mỗi khi xuân hạ , hồ Thái Tử có liễu xanh đù đưa, lại thêm cầu đá Bạch Ngọc, đình nghỉ mát bát giác trông tuyệt đẹp phẳng phất dường như cõi tiên.

Vào lúc trời thu , hồ Thái Tử trăm hoa đua nở, mỗi khi trời chiều đã ngả chênh chếch về tây, ánh chiều tà màu da cam chiếu xuống trên mặt hồ Thái Tử, vẻ đẹp quả thực làm cho người ta không rời mắt nổi.

Coi như là giờ phút này, hồ Thái Tử cũng không có bởi vậy mà thất sắc!

Khí trời rét lạnh vào đông , vốn sóng nước lăn tăn trên mặt hồ Thái Tử, nay đã kết thành một tầng băng hơi mỏng .

Bốn phía tuyết trắng mênh mông, những chiếc đèn lồng màu đỏ có thêm những tấm lụa đỏ treo kèm phụ trợ , một đỏ một trắng, càng làm nổi bật quanh cảnh tuyệt đẹp kỳ lạ .

Giờ phút này, trên mặt hồ Thái Tử, càng là đầu người nhấp nhô. Tất cả mọi người ngẩng đầu, nhìn lên những câu đố trên mặt đèn lồng, ai nấy đều đang rĩ tai thì thầm, sôi nổi bàn luận ồn ào suy đoán đáp án.

Đồng Nhạc Nhạc cũng không ngoại lệ! Dù sao, nàng thích nhất, chính là chơi đoán chữ .

Trong lòng đang nghĩ ngợi, chỉ thấy Huyền Lăng Phong đứng ở bên cạnh nàng, đang ngẩng đầu nhìn một đề ra bí ẩn , rồi mở miệng đọc.

“Bất lộng minh bạch bất bãi hựu, sai nhất động vật danh! ? (Không nghĩ ra được không bỏ qua, là tên của một động vật) ! ? Cái này rốt cuộc là cái gì nha! ?”

Huyền Lăng Phong mở miệng, gương mặt thanh tú nhú lại, tràn đầy nghi hoặc.

Nghe được lời này của Huyền Lăng Phong, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sững sốt, lập tức cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó dường như nghĩ đến cái gì, hé miệng cười một tiếng.

“Ha ha, Thập Tam Gia, cái...này rất đơn giản nha!”

“Thế nào! ? Tiểu Nhạc Tử ngươi biết đáp án! ?”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, không chỉ có là Huyền Lăng Phong tràn đầy kinh ngạc, mà ngay cả Huyền Lăng Thương đứng ở một bên cũng có hơi nghiêng gương mặt, nhìn về hướng Đồng Nhạc Nhạc .

Nhìn thấy ánh mắt Huyền Lăng Thương ngó tới, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc có hơi thốt lên một cái, lập tức từ từ cup mắt xuống.

Trên mặt, càng là lộ ra vài phần vẻ ngượng ngùng mà chính mình cũng không từng nhận thấy được .

Mặc dù Đồng Nhạc Nhạc chưa từng nhận thấy được điểm này, nhưng lại làm cho nam nhân áo trắng nào đó đứng ở bên cạnh nàng thu vào trong mắt vô cùng tinh tế .

Nhìn thấy người nhỏ bé xinh xắn trước mắt này, trên mặt đột nhiên toát ra vẻ ngượng ngùng , không phải chính là đáng vẻ thiếu nữ nhớ nhung sao! ?

Nghĩ tới đây, Lan Lăng Thiệu Giác trong lòng giật nảy lên một cái, lập tức, liền nhìn theo hướng ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc vừa mới nhìn.

Đến sau khi nhìn thấy nam nhân cao lớn cường tráng đứng ở bên cạnh hắn , đồng mẫu Lan Lăng Thiệu Giác không khỏi nhẹ nhàng trợn lên một cái, trong mắt càng là xẹt qua một vẻ kinh ngạc. . .

Chẳng lẽ là. . .

Đối với tâm tư của Lan Lăng Thiệu Giác, Đồng Nhạc Nhạc không biết. Giờ phút này, sau khi nghe được Huyền Lăng Phong ở bên cạnh thúc giục, nàng lập tức thu hồi tâm thần, sau đó mở miệng cười nói.

“Cái...này kỳ thật rất đơn giản, không phải là con ve sầu sao!”

“Cái gì! ? Ve sầu! ?”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc lời này, trên mặt Huyền Lăng Phong đầu tiên là sửng sốt/ Sau đó, dường như nghĩ đến cái gì, lập tức vỗ tay cười nói.

“Ha hã, thì ra là ve sầu, làm thế nào Bồn vương cũng không từng nghĩ đến đây! ?”

* Không nghĩ ra được không bỏ qua cũng còn cách hiểu khác ” không thoải thật sung sướng không chịu ngừng” . Nói về ve kêu .

Huyền Lăng Phong mở miệng cười nói, lập tức, lại quay đầu, chỉ vào câu đó khác, mở miệng cười nói.

“Vậy còn một câu này! ? Người đoán sao! ?”

Nghe được những lời Huyền Lăng Phong đã nói, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhìn theo phương hướng ngón tay của Huyền Lăng Phong .

“Lỗ tai dài, cái đuôi ngắn, chỉ ăn rau, không ăn cơm.”

Đồng Nhạc Nhạc nhẹ nhàng lẩm nhẩm câu đó, sau một khắc, dường như nghĩ đến cái gì , mở miệng cười nói.

“Đáp án là con thỏ!”

“Ha hã, hã hã hã, ! Không nghĩ tới Tiểu Nhạc Tử lợi hại như vậy, vậy thì cái tiếp theo !”

Đối với việc Đồng Nhạc Nhạc có thể đoán ra đáp án nhanh như vậy , làm cho Huyền Lăng Phong hoan hỉ quá chừng.

Đường Yên Nhi ở một bên tự nhiên cũng là như thế, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là có thêm vài phần như fan cuồng nhìn thấy thần tượng sùng bái.

“Tiểu Nhạc Tử, người thật lợi hại!”

“Ha hã, nào có lợi hại, chỉ là vừa vặn nghĩ đến thôi.”

Đối với ánh mắt sùng bái của Đường Yên Nhi , khiến cho trên mặt Đồng Nhạc Nhạc hơi xấu hổ, lập tức đưa tay gãi gãi gáy đầy vẻ ngượng ngùng mà hì hì cười không ngừng.

Cũng không biết, đang có một đạo ánh mắt nóng rực, cũng gắt gao rơi trên người của nàng

328. Chương 333: Chương 162-2 :giải Câu Đố

Edit : Angelina Yang

Mặc dù hiện tại khí trời tương đối lạnh, lại cũng không hề dập tắt tâm tình sung sướng của nàng.

Hôm nay, đại hội đèn đố chữ thật sự tổ chức ở bên hồ Thái Tử , cho nên Đồng Nhạc Nhạc bọn họ sau khi đi tới phố lớn Kinh thành, liền chạy về hướng tới hồ Thái Tử .

Đến lúc mấy người Đồng Nhạc Nhạc bọn họ đi tới hồ Thái Tử , đưa mắt nhìn khắp một vòng, chỉ thấy trên mặt hồ Thái Tử, đã sớm là cảnh mọi người đều đổ xô ra đường, đầu người nhấp nhô, náo nhiệt vô cùng.

Mà trên mặt hồ Thái Tử cũng treo đầy hoa đăng, những chiếc hoa đăng đỏ rực kia được thế giới tuyết phủ trắng xóa làm tăng thêm không khí vui mừng.

Đồng Nhạc Nhạc đã sớm nghe người ta nói , hàng năm Kinh thành sau trận tuyết đầu mùa đều sẽ tổ chức cuộc thi đèn đố chữ. Ai đoán ra được nhiều câu đố nhất, có thể thu được phần thưởng hậu hĩnh , cho nên mới hấp dẫn không ít người tới tham gia.

Trong lòng vừa nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc cũng vừa thưởng thức cảnh đẹp của hồ Thái Tử.

Hồ Thái Tử là một trong số địa điểm nổi danh nhất Kinh thành .

Bởi vì hồ Thái Tử có diện tích lớn như thế, hơn nữa nước hồ rất trong suốt.

Bên bờ càng là mọc đủ loại hàng liễu cổ thụ. Mỗi khi xuân hạ , hồ Thái Tử có liễu xanh đu đưa, lại thêm cầu đá Bạch Ngọc, đình nghỉ mát bát giác trông tuyệt đẹp phẳng phất dường như cõi tiên.

Vào lúc trời thu , hồ Thái Tử trăm hoa đua nở, mỗi khi trời chiều đã ngả chênh chếch về tây, ánh chiều tà màu da cam chiếu xuống trên mặt hồ Thái Tử, vẻ đẹp quả thực làm cho người ta không rời mắt nổi.

Coi như là giờ phút này, hồ Thái Tử cũng không có bởi vậy mà thất sắc!

Khí trời rét lạnh vào đông , vốn sóng nước lăn tăn trên mặt hồ Thái Tử, nay đã kết thành một tầng băng hơi mỏng .

Bốn phía tuyết trắng mênh mông, những chiếc đèn lồng màu đỏ có thêm những tấm lụa đỏ treo kèm phụ trợ , một đỏ một trắng, càng làm nổi bật quanh cảnh tuyệt đẹp kỳ lạ .

Giờ phút này, trên mặt hồ Thái Tử, càng là đầu người nhấp nhô. Tất cả mọi người ngẩng đầu, nhìn lên những câu đố trên mặt đèn lồng, ai nấy đều đang rĩ tai thì thầm, sôi nổi bàn luận ồn ào suy đoán đáp án.

Đồng Nhạc Nhạc cũng không ngoại lệ! Dù sao, nàng thích nhất, chính là chơi đoán chữ .

Trong lòng đang nghĩ ngợi, chỉ thấy Huyền Lăng Phong đứng ở bên cạnh nàng, đang ngẩng đầu nhìn một đề ra bí ẩn , rồi mở miệng đọc.

“Bất lộng minh bạch bất bãi hựu, sai nhất động vật danh! ? (Không nghĩ ra được không bỏ qua, là tên của một động vật) ! ? Cái này rốt cuộc là cái gì nha! ?”

Huyền Lăng Phong mở miệng, gương mặt thanh tú nhú lại, tràn đầy nghi hoặc.

Nghe được lời này của Huyền Lăng Phong, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sững sờ, lập tức cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó dường như nghĩ đến cái gì, hé miệng cười một tiếng.

“Ha ha, Thập Tam Gia, cái...này rất đơn giản nha!”

“Thế nào! ? Tiểu Nhạc Tử ngươi biết đáp án! ?”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, không chỉ có là Huyền Lăng Phong tràn đầy kinh ngạc, mà ngay cả Huyền Lăng Thương đứng ở một bên cũng có hơi nghiêng gương mặt, nhìn về hướng Đồng Nhạc Nhạc .

Nhìn thấy ánh mắt Huyền Lăng Thương ngó tới, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc có hơi thốt lên một cái, lập tức từ từ cup mắt xuống.

Trên mặt, càng là lộ ra vài phần vẻ ngượng ngùng mà chính mình cũng không từng nhận thấy được .

Mặc dù Đồng Nhạc Nhạc chưa từng nhận thấy được điểm này, nhưng lại làm cho nam nhân áo trắng nào đó đứng ở bên cạnh nàng thu vào trong mắt vô cùng tinh tế .

Nhìn thấy người nhỏ bé xinh xắn trước mắt này, trên mặt đột nhiên toát ra vẻ ngượng ngùng , không phải chính là đáng vẻ thiếu nữ nhớ nhung sao! ?

Nghĩ tới đây, Lan Lăng Thiệu Giác trong lòng giật nảy lên một cái, lập tức, liền nhìn theo hướng ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc vừa mới nhìn.

Đến sau khi nhìn thấy nam nhân cao lớn cường tráng đứng ở bên cạnh hắn , đồng mẫu Lan Lăng Thiệu Giác không khỏi nhẹ nhàng trợn lên một cái, trong mắt càng là xẹt qua một vẻ kinh ngạc. . .

Chẳng lẽ là. . .

Đối với tâm tư của Lan Lăng Thiệu Giác, Đồng Nhạc Nhạc không biết. Giờ phút này, sau khi nghe được Huyền Lăng Phong ở bên cạnh thúc giục, nàng lập tức thu hồi tâm thần, sau đó mở miệng cười nói.

“Cái...này kỳ thật rất đơn giản, không phải là con ve sầu sao!”

“Cái gì! ? Ve sầu! ?”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc lời này, trên mặt Huyền Lăng Phong đầu tiên là sửng sốt/ Sau đó, dường như nghĩ đến cái gì, lập tức vỗ tay cười nói.

“Ha hã, thì ra là ve sầu, làm thế nào Bồn vương cũng không từng nghĩ đến đây! ?”

* Không nghĩ ra được không bỏ qua cũng còn cách hiểu khác ” không thoải thật sung sướng không chịu ngừng” . Nói về ve kêu .

Huyền Lăng Phong mở miệng cười nói, lập tức, lại quay đầu, chỉ vào câu đó khác, mở miệng cười nói.

“Vậy còn một câu này! ? Người đoán sao! ?”

Nghe được những lời Huyền Lăng Phong đã nói, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhìn theo phương hướng ngón tay của Huyền Lăng Phong .

“Lỗ tai dài, cái đuôi ngắn, chỉ ăn rau, không ăn cơm.”

Đồng Nhạc Nhạc nhẹ nhàng lẩm nhẩm câu đó, sau một khắc, dường như nghĩ đến cái gì , mở miệng cười nói.

“Đáp án là con thỏ!”

“Ha hã, hã hã hã, ! Không nghĩ tới Tiểu Nhạc Tử lợi hại như vậy, vậy thì cái tiếp theo !”

Đối với việc Đồng Nhạc Nhạc có thể đoán ra đáp án nhanh như vậy , làm cho Huyền Lăng Phong hoan hỉ quá chừng.

Đường Yên Nhi ở một bên tự nhiên cũng là như thế, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là có thêm vài phần như fan cuồng nhìn thấy thần tượng sùng bái.

“Tiểu Nhạc Tử, người thật lợi hại!”

“Ha hã, nào có lợi hại, chỉ là vừa vặn nghĩ đến thôi.”

Đối với ánh mắt sùng bái của Đường Yên Nhi , khiến cho trên mặt Đồng Nhạc Nhạc hơi xấu hổ, lập tức đưa tay gãi gãi gáy đầy vẻ ngượng ngùng mà hì hì cười không ngừng.

Cũng không biết, đang có một đạo ánh mắt nóng rực, cũng gắt gao rơi trên người của nàng

329. Chương 334: Chương 163-1 : Giải Câu Đố 2

Edit : Angelina Yang

Cho tới nay, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy tiểu thái giám này, đáng vẻ cũng rất hiểu biết, lại không nghĩ tới, hắn còn có vài phần thông minh như vậy .

Đặc biệt hiện tại, lại được người khác khích lệ, tiểu thái giám này, lại không hề kiêu ngạo tự phụ, thật sự hiếm có . . .

Trong lòng nhớ lại, ánh mắt của Huyền Lăng Thương nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là có thêm vài phần tán thưởng.

Đối với tâm tư của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc không biết. Giờ phút này, nàng chỉ là chăm chú nhìn câu đố giắt trên đèn lồng , sau đó cùng nhau phán đoán với Huyền Lăng Phong bọn họ.

”Nhất tinh tinh, nhất điểm điểm, tẩu đại lộ, toàn tiểu động.(Những chấm nhỏ, bé tí xú, đi đường lớn, đục lỗ nhỏ.)

“Đáp án là con kiến!”

“Tiểu cô nương, dạ nạp lương, đãi đăng lung, thiểm thiểm lượng.” (Tiểu cô nương, đêm hóng mát, mang đèn lồng, lập lòe sáng).

“Ừ, đó là con đom đóm!”

“Tứ quý thường thanh bất phạm hạn, thần tiên thủ chương trường mẫn thứ.” (Bốn mùa xanh tươi không sợ hạn, bàn tay Thần Tiên vươn lên trời).

“Tiên Nhân Chương!” (Một loại cây xương rồng to, có khi cao đến chục mét)

“Mông tại bị tử lý văn xú thí.”(Trùm kín trong chăn ngủ rầm thối.)

“Tự làm tự chịu.” (thì đúng là tự ngủ mà =)))))))

“Tri chu tinh chúc vông.” (con nhện nhả tơ đan lưới)

“Tự tư tự lợi!” (“Vì tư lợi!” - Câu đố phân tích: con nhện tinh nhả ra chính là tơ (tơ), chính mình phun tơ đan mạng nhện cho chính mình , chính là muốn bắt được đồ ăn ngon lành, tất cả đều là vì lợi ích bản thân .“Tì” cùng “Tư” có cách phát âm giống nhau nên đáp án: Tự tư tự lợi (vì tư lợi).

Cùng với Đồng Nhạc Nhạc từ từ mở ra các câu đố hết cái nọ đến cái kia, dần dần , càng là hấp dẫn không ít già trẻ nam nữ đến đây giải câu đố .

Mọi người chứng kiến Đồng Nhạc Nhạc lại lợi hại như vậy, không cần bao lâu liền có thể đoán được đáp án, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là từ kinh ngạc đến tán thưởng khen ngợi.

Ngay lập tức, trên mặt hồ Thái Tử, tiếng hét to , tiếng vỗ tay càng là liên tiếp không ngừng, rất náo nhiệt.

Mà Đồng Nhạc Nhạc trở thành tiêu điểm của mọi người . Cuối cùng nàng cảm thấy gì đó, mới phát hiện tất cả mọi người đang xúm xít vây quanh ở bên người nàng, trong ánh mắt nhìn nàng, càng là không che dấu chút nào sự tán thưởng.

Ngay lập tức, trên mặt không khỏi ngượng ngập, rõ ràng là có hơi xấu hổ.

Từ nhỏ, nàng liền thích xem bộ sách về câu đố linh tinh các loại, sau đó lại sử dụng đầu óc đoán được. Cho nên những câu đố này đối với nàng mà nói, căn bản là một chuyện cón con mà thôi.

Chỉ là hiện tại, nhìn mình trở thành tiêu điểm của mọi người, trong ánh mắt mọi người nhìn nàng lại có sự ham thích, tán thưởng như thế, khiến trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vừa là ngượng ngùng, vừa là tự hào.

Sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc đảo mắt nhìn quanh một lượt, không khỏi rơi vào trên người Huyền Lăng Thương đang đứng ở trước người nàng.

Không ngờ được, lại đối diện với một đôi huyết mâu sâu thẳm hút hồn.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nhói lên một cái.

Không biết từ khi nào, ánh mắt của nam nhân trước mắt này liền rơi trên người của nàng.

Nhận thấy trong ánh mắt nam nhân nhìn nàng đang thấp thoáng lộ ra nụ cười và sự tán thưởng, khiến trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cảm thấy ngọt ngào.

Cảm giác đó, thật giống như là đứa bé có được thành tích tốt, chiếm được sự tán thưởng khen ngợi của người lớn . . .

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc mừng thầm, đột nhiên, một đạo âm thanh hơi già nua, liền vang lên giữa những tiếng thét to và những tràng vỗ tay.

“Không nghĩ tới vị Tiểu công tử này, tuổi còn trẻ, lại thông minh như thế , đã đoán được những câu đố mà lão phu phải suy nghĩ rất lâu mới nghĩ ra. Mọi người hiện tại cũng thấy được, đại hội câu đố lần này đây , người đoán ra nhiều nhất chính là vị Tiểu công tử trước mắt này. Cho nên, người đoạt giải đại hội câu đố lần này đây, chính là vị Tiểu công tử này!”

Người đang nói chuyện, chính là một ông lão tuổi quá lục tuần. Nghe ông lão nói, Đồng Nhạc Nhạc mới biết được, lần đại hội đèn đố chữ chính là do ông lão này tổ chức.

Trong lòng đang kinh ngạc , nàng liền thấy mọi người bốn phía, sau khi nghe được lời ông lão nói, lại lần nữa ra sức vỗ tay.

Lại thấy ông lão này, sau khi nói xong những lời thế này lại vỗ vỗ tay. Tức thì có một nam nhân mặc trang phục gia nhân liền nâng một khay phủ vải đỏ đi ra.

Lập tức, ở trong đám người không khỏi bắt đầu ồn ào kích động.

Bởi vì, bên trên cái khay này, đang đặt, chính là mười thỏi bạc trắng bóng.

Mỗi một thỏi bạc đều là mười lượng, nên mười thỏi bạc này tổng cộng là một trăm lượng bạc!

“Vị Tiểu công tử nếu đoán ra nhiều câu đố nhất của lão phu , như vậy, một trăm lượng bạc này chính là lão phu thưởng Tiểu công tử , mong rằng Tiểu công tử cười cười nhận lấy!”

Nghe được lời ông lão nói, Đồng Nhạc Nhạc mở to đôi mắt, không khỏi lạnh toát xương sống mà hít một hơi thật sâu, trên mặt đều là dáng vẻ không dám tin.

Dù sao, tuy nói nàng biết lần đại hội giải câu đố này, người đoạt giải sẽ có phần thưởng hậu hĩnh. Nhưng không nghĩ tới, lại là một trăm lượng bạc trắng bóng a!

Nghĩ đến, nàng hiện tại tuy là Nhất Đẳng Thái Giám, mỗi tháng bổng lộc cũng là một trăm lượng, nhưng bởi vì chuyện lần trước đánh Huyền Lăng Phong làm bị phạt một năm. Cho nên, trên người nàng, ngoại trừ lần trước Huyền Lăng Thương thưởng một trăm lượng bạc ra thì không có khoản nào khác.

Hiện nay, nhìn thấy một trăm lượng bạc trắng bóng này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy như của kiếm được từ trên trời rơi xuống. Ngay lập tức, nàng có hơi không phản ứng kịp.

Sững sốt rất lâu, Đồng Nhạc Nhạc mới phục hồi tinh thần lại, hé mở làn môi hồng, mở miệng hỏi.

“Lão gia gia, cái...này, thật sự là cho ta sao! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, giọng điệu tràn đầy vẻ không dám tin.

Có lẽ là nghe được cách xưng hô của Đồng Nhạc Nhạc đối với chính mình , gương mặt ông lão liền rạng rỡ, tràn đầy hoan hỉ.

Lão vừa vuốt cái cằm nhẵn nhụi, vừa mở miệng cười nói.

“Ha hã, đó là tự nhiên. Lão phu hàng năm đều tổ chức đại hội giải câu đố ở hồ Thái Tử , lại chưa từng có người giống như Tiểu công tử ngươi vậy, giải đúng nhiều như vậy. Tiểu công tử thông minh, thật sự khiến lão phu kính nể a!”

Nghe được ông lão khen không dứt miệng đối với chính mình , Đồng Nhạc Nhạc vừa là ngượng ngùng, vừa là xấu hổ.

Dù sao, ở trước mắt bao người, được người như thế tán dương, vẫn là lần đầu tiên đây!

330. Chương 335: Chương 163-2 : Giải Câu Đố 2

Edit : Angelina Yang

Kết quả là, trên hai gò má trắng nõn hiếm thấy kia của Đồng Nhạc Nhạc , không khỏi xuất hiện màu đỏ bừng thẹn thùng. Ngay lập tức, khiến cho nàng nhìn qua, tăng thêm nhan sắc.

Cũng khiến ọi người xung quanh nhìn , thì ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là kinh ngạc không thôi.

Thỉnh thoảng, còn nữa rất nhiều tiểu cô nương chưa lập gia đình liền len lén nhìn Đồng Nhạc Nhạc, sau đó rĩ tai thì thầm, thẹn thùng liên tục.

Người nào lớn mật một chút, càng là thỉnh thoảng liếc mắt đưa tình đối với Đồng Nhạc Nhạc!

Đối với việc mọi người bốn phía có được vẻ kinh ngạc như thế, dùng ánh mắt mạnh dạn nhìn Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong ở một bên thấy thế thì trong lòng vừa là tự hào, lại có điểm không thích thú gì.

Tự hào chính là, tiểu thái giám này, tuyệt sắc như thế , lại thật thông minh, mới đáng giá để hấn thích.

Chỉ là, nhìn thấy những người khác lại dùng ánh mắt lớn mật như thế để nhìn tiểu thái giám này, Huyền Lăng Phong cuối cùng cảm giác không thích thú gì, hình như điều đó có hại cho chính mình.

Khiến hấn có loại ý nghĩ muốn đem giấu tiểu thái giám này đi!

Đối với việc Huyền Lăng Phong không thích thú gì, thì Lan Lăng Thiệu Giác ở một bên , ánh mắt của hấn cũng một mực gắt gao rơi trên người Đồng Nhạc Nhạc.

Ở trong hắc mâu hình lá răm kia, ngoại trừ nụ cười thấp thoáng ra thì còn có thêm sự tán thưởng nữa.

Không nghĩ tới, tiểu nữ tử này, lại thông minh như thế. Chỉ là, tại sao nàng lại nữ giả trang nam để lẫn vào bên trong hoàng cung đây! ?

Nếu như những người khác như thế, hấn khẳng định sẽ hoài nghi người này có mục đích khác. Trà trộn vào hoàng cung, khẳng định là có ý đồ bất lợi đối với Hoàng thượng.

Chỉ là. . .

Nhìn thấy người nhỏ bé trước mắt này tràn ngập linh khí .

Coi như trên người nàng chỉ là mặc một chiếc cẩm bào trắng thanh lịch, lại vẫn không che dấu nổi sự đoan trang bẩm sinh của nàng.

Một đôi mắt to hắc bạch phân minh kia, càng là trong suốt vô cùng.

Nàng đơn thuần, ngây thơ như thế, mê người như thế, thử hỏi làm thế nào lại là người có mưu mô trong lòng! ?

Chỉ là, tại sao nàng như một nữ nhân đơn thuần nhu nhược, lại dám nữ giả trang nam trang trà trộn vào hoàng cung, thật sự khiến cho người ta tò mò.

Chỉ là, càng là như thế, Lan Lăng Thiệu Giác liền cảm giác được, tiểu nữ tử này càng là thần bí, trên người nàng che giấu những bí mật, khiến hấn càng có ý nghĩ muốn khai quật . . .

Đối với tâm tư của Huyền Lăng Phong và Lan Lăng Thiệu Giác, Đồng Nhạc Nhạc không hề biết. Giờ phút này, nhìn thấy trước mắt một trăm lượng bạc trắng bóng, trong lòng vô cùng kinh ngạc, càng là mừng thầm không thôi.

Một trăm lượng bạc a! Nhiều tiền như vậy, trời ạ, hiện tại nàng thật sự quá hạnh phúc !

Nghĩ tới đây, một đôi mắt to hắc bạch phân minh kia của Đồng Nhạc Nhạc , lập tức cười đến tít lại. Rồi sau đó đảo mắt nhìn quanh một lượt, liền nhìn sang Huyền Lăng Thương đứng ở bên cạnh.

Không biết tại sao, giờ phút này nàng có tâm tình hoan hỉ , thì đầu tiên là muốn chia xẻ với Huyền Lăng Thương .

Không biết, hắn thấy nàng được nhiều bạc như vậy, thì có thể cũng cảm thấy vui mừng với nàng hay không đây! ?

Trong lòng nghĩ thế, đến lúc Đồng Nhạc Nhạc quay đầu, vừa đối diện huyết mâu sâu thẳm hút hồn kia của Huyền Lăng Thương, nhìn thấy trong mắt nam nhân lóe ra niềm vui thấp thoáng, trong lòng không khỏi rung lên một cái.

Huyền Lăng Thương hắn, hiện tại là đang cười sao! ?

Hắn, cũng là đang cảm thấy tự hào, và vui mừng vì chính mình sao! ?

Nghĩ tới đây, khóe miệng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cong lên một cái. Nụ cười kia, phẳng phất như ánh sáng mặt trời soi xuống Tuyết Sơn, đẹp đến làm cho người ta không rời mắt nổi. . .

Nhìn thấy người nhỏ bé trước mắt , nụ cười lấp lánh trên mặt kia, khiến Huyền Lăng Thương nhìn mà ở trong huyết mâu động lòng người, không khỏi xẹt qua một vẻ kinh ngạc lộ rõ.

Trước kia, khi lần đầu tiên nhìn thấy người nhỏ nhắn này, hắn chỉ cảm thấy người nhỏ nhắn này có được một đôi mắt giống như ánh mắt của con tiểu điều nhi kia.

Lại thêm bản thân thường xuyên hiện ra khí chất giống như con tiểu điều nhi của hắn. Cho nên, hắn phong cho Đồng Nhạc Nhạc làm Nhất Đẳng Thái Giám, hầu hạ ở bên cạnh mình.

Chỉ là, càng là tiếp xúc với tiểu thái giám này , hắn càng thấy được cảm giác tiểu thái giám này không giống người thường!

Tiểu thái giám này, không có kiểu nịnh bợ như những người khác trong cung, lục đục với nhau, đầy bụng tâm cơ.

Tiểu thái giám này, giống như là một tờ giấy trắng đơn thuần.

Cười chính là cười, tức giận chính là tức giận.

Có đôi khi lại mang theo một chút nghịch ngợm và xảo quyệt, đặc biệt là vào lúc chọc ghẹo người khác, giống như là con tiểu điều nhi dễ thương ngày trước.

Mỗi lần thấy hắn đơn thuần trong suốt như thế , Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy, tất cả phiền não quốc gia đại sự, đều sẽ tan đi dường như mây khói. Tâm tình, cũng bị bắt đầu sung sướng theo.

Cho dù là, cả ngày, hắn cũng không có nói một câu nào với tiểu thái giám này , chỉ là một cái ngoái đầu nhìn lại, thấy tiểu thái giám này đứng ở phía sau hắn, hắn liền cảm giác được trong lòng bình an. . .

Đây là một loại cảm giác phi thường kỳ quái.

Sống hai mươi lăm năm, Huyền Lăng Thương có lẽ lần đầu tiên gặp phải.

Chỉ cần tiểu thái giám này ở bên cạnh hắn, hắn liền cảm giác được trong lòng ấm áp.

Tiểu thái giám này, giống như là một luồng ánh mặt trời ấm áp, êm dịu chiếu vào trong đầu của hắn.

Trước kia, hắn chỉ cảm thấy tiểu thái giám này linh khí bức người. Giờ phút này, hắn mới phát hiện, tiểu thái giám này, thì ra là thông minh như thế , thật sự làm cho người ta kinh ngạc

331. Chương 336: Chương 164-1 : Mời Khách

Đối với tâm tư của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc không biết. Giờ phút này, được chứng kiến ánh mắt Huyền Lăng Thương đang nhìn nàng, được thấy nụ cười thấp thoáng kia là đã đủ để cho nàng cảm thấy mỹ mãn .

Tiếp nhận số bạc ông lão đưa tới, Đồng Nhạc Nhạc sau khi nói cảm ơn vạn phần liền cất số bạc trắng bóng vào trong lòng, đôi mắt nhưng hắc bạch phân minh kia đang cười tít lại.

Một bên Đường Yên Nhi thấy vậy, lập tức mở miệng cười nói.

“Tiểu Nhạc Tử, chúc mừng ngươi, ngươi thật lợi hại!”

“Đúng vậy, Tiểu Nhạc Tử, không nghĩ tới ngươi đối giải câu đố lợi hại như vậy, hiện tại lại được một trăm lượng bạc, phải chăng là nên mời khách ! ?”

Huyền Lăng Phong vừa mở miệng, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là không che dấu chút nào vẻ trêu chọc.

Nghe được những lời Huyền Lăng Phong đã nói, Đồng Nhạc Nhạc gần như bị nước bọt của chính mình làm nghẹn họng , ánh mắt nhìn về phía Huyền Lăng Phong càng là lộ rõ vẻ ai oán.

Không phải nàng hẹp hòi, chỉ là nàng vừa mới có được một trăm lượng bạc. Một trăm lượng bạc này đối với nàng mà nói, đâu phải là số lượng nhỏ a!

Nhưng mà, trong mắt mấy vị Gia ở chỗ này, đó lại chỉ là khoản tiền ột bữa cơm.

Nếu như thật sự mời bọn họ ăn cơm, nàng khẳng định sẽ xuất huyết nhiều.

Nghĩ đến số bạc trắng bóng chính mình vừa mới nhận được, lại sẽ theo dòng nước chảy về hướng đông ra tận biển, khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười rạng rỡ kia của Đồng Nhạc Nhạc lập tức biến thành đáng vẻ cực kì khốn khổ.

Chứng kiến vẻ mặt đau lòng của Đồng Nhạc Nhạc, Lan Lăng Thiệu Giác ở một bên không khỏi phì cười không thôi.

“A Phong, ngươi đừng có trêu chọc hần.”

Lan Lăng Thiệu Giác mở miệng, giọng điệu mang theo nụ cười thấp thoáng, lại rõ ràng là muốn giúp đỡ Đồng Nhạc Nhạc.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức ngẩng đầu, nhìn Lan Lăng Thiệu Giác với một ánh mắt cảm kích.

Đây mới là người tốt a ! !

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghĩ vậy, Huyền Lăng Phong ở một bên , vừa nghe được lời Lan Lăng Thiệu Giác đã nói, lại thấy Đồng Nhạc Nhạc nhìn Lan Lăng Thiệu Giác với ánh mắt cảm kích kia, đôi môi đỏ mọng không khỏi bĩu ra, mở miệng nói.

“Quý keo kiệt!”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Phong, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi liền buồn bực.

Mất nhưng không khỏi nhẹ nhàng quét sang Huyền Lăng Thương ở một bên. Nàng cũng không biết, Huyền Lăng Thương có thể cũng giống như Huyền Lăng Phong hay không, cảm giác được chính mình là quý keo kiệt đây! ?

Nghĩ tới đây, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Nhạc Nhạc chợt buồn bực. Sau đó, dường như nghĩ đến cái gì , liền mở miệng nói.

“Thập Tam Gia, nô tài mời các vị Gia ăn cơm là có khả năng. Nhưng mà, nô tài trong túi thật ngưng ngừng. Cho nên, chỗ mời khách có khả năng để cho nô tài đi chọn được không! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, có lẽ là cảm giác được lời này của mình rất thể nào đó, không khỏi ngưng ngừng cúi gằm khuôn mặt nhỏ nhắn xuống.

Nhìn thấy dáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy ngượng ngập quẩn bách, khiến cho Huyền Lăng Thương bọn họ ở đây , đưa nhau phì cười không thôi.

“Ha hã, nếu Tiểu Nhạc Tử người mời khách, muốn đi đâu, đương nhiên là chuyện của người!”

Đường Yên Nhi ở một bên không đành lòng cho Huyền Lăng Phong bắt nạt Đồng Nhạc Nhạc, lập tức mở miệng hỗ trợ.

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, lập tức quay đầu nhìn về phía Đường Yên Nhi.

Đây cũng là người tốt a!

Cũng chỉ có Huyền Lăng Phong thật xấu!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hung hăng trợn mắt lườm Huyền Lăng Phong.

Tiếp xúc với ánh mắt ai oán của Đồng Nhạc Nhạc, khuôn mặt tuần tú của Huyền Lăng Phong không khỏi nhẹ nhàng buồn bực, lập tức đưa tay sờ sờ cái mũi.

Kỳ thật vừa rồi muốn Đồng Nhạc Nhạc mời khách, chỉ là hẩn thuận miệng mà nói thôi.

Chỉ là, lại thấy tiểu thái giám này nhìn về phía Lan Lăng Thiệu Giác với ánh mắt cảm kích, khiến hẩn không thích thú gì, liền nghĩ phải trêu chọc Đồng Nhạc Nhạc một phen!

Tiểu thái giám này, làm thế nào có khả năng nhìn nam nhân khác ở bên ngoài đây! ?

Cho nên, hẩn mới cố ý làm khó khăn Đồng Nhạc Nhạc một phen.

Chỉ là hiện tại, thấy tiểu thái giám ở trước mắt đang nhìn mình với ánh mắt ai oán, Huyền Lăng Phong có một chút hối hận .

Hẩn mới rồi, phải chăng là không nên như vậy! ?

Đối với Huyền Lăng Phong ảo não, Đồng Nhạc Nhạc không biết.

Giờ phút này, nàng đang nghĩ ngợi, nên dẫn Huyền Lăng Thương bọn họ tới chỗ nào ăn cơm đây! ?

Chỉ thấy hiện tại, đã là lúc xế chiều , chỉ sau một lát nữa là tất cả khách sạn đều sẽ đầy ắp người.

Cho nên hiện tại tìm khách sạn ăn cơm, là thích hợp nhất trên đời .

Trong lòng suy nghĩ một chút, Đồng Nhạc Nhạc nghĩ tới điều gì, lập tức mở miệng cười nói.

“Ha hã, Hoàng thượng, Thập Tam Gia, nô tài đã nghĩ ra chúng ta nên đi nơi nào ăn cơm!”

. . .

Đối với một kẻ phàm ăn mà nói, chỉ cần là vừa ra đường phố, đều sẽ ném thử toàn bộ đồ ăn một lần!

Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên cũng không ngoại lệ!

Cho nên, chỉ ngần ngừ mấy tháng nàng đi tới triều đại này, liền vợ vét đồ ăn khắp các phố lớn cả trong lẫn ngoài Kinh thành một lượt.

Giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc mang theo Huyền Lăng Thương bọn họ, cứ quen đường cũ đi tới một khách sạn trước mặt hồ .

Chỉ thấy khách sạn này, được xây trước mặt hồ, tổng cộng có hai tầng.

Trước kia ngồi ở chỗ này, có thể tán thưởng khen ngợi cảnh đẹp trên hồ ở bên ngoài.

Giờ phút này, mặc dù đã là vào đông, trên hồ đã đóng một lớp băng thật dày, nhưng bên ngoài lại tăng thêm vài phần vẻ đẹp thuần khiết của lớp tuyết trắng vào đông.

332. Chương 337: Chương 164-2 : Mời Khách

Đến sau khi Đồng Nhạc Nhạc bọn họ đi vào khách sạn này, liền cảm thấy một luồng khí nóng phả vào mặt. Ngoài luồng khí nóng kia, nó vẫn còn mang theo được một mùi thơm của cá làm cho người ta thêm nhỏ dãi.

Đồng Nhạc Nhạc đi theo Huyền Lăng Thương bọn họ suốt một ngày, giờ phút này đã sớm đói đến da bụng dán sát vào lưng .

Giờ phút này, lại nghĩ thấy được từng đợt mùi vị cá thơm như vậy , nước bọt trong miệng lập tức ứa ra .

Đầu tiên là ra sức hít hít một hồi mùi cá thơm ngào ngạt, Đồng Nhạc Nhạc mới quay đầu, giới thiệu với Huyền Lăng Thương bọn họ.

“Hoàng thượng, các ngài đừng xem khách sạn này đơn sơ. Nơi này nổi danh nhất chính là món canh cá! Cho dù là cá hấp cá kho, nơi này hết thấy cũng có. Hơn nữa cá ở nơi này cũng là tươi roi rói, cam đoan khiến ọi người nhắm nháp qua, cũng phải khen không dứt miệng!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa giới thiệu, đối với đồ ăn của khách sạn này lại càng là khen không dứt miệng. Nếu như ai không biết, còn tưởng rằng khách sạn này là do Đồng Nhạc Nhạc mở đây!

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong trái lại đã thấy đầy hứng thú .

“Ha hử, cũng không biết phải chăng là ngon miệng đúng như Tiểu Nhạc Tử người nói , Bồn vương nên nhắm nháp thật tốt một phen !”

Cùng với Huyền Lăng Phong nói lời này, một bên đột nhiên có nam nhân mặc trang phục chương quỹ đi tới chào đón.

Chỉ thấy nam nhân này vừa nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc bọn họ đi tới, trên mặt đầu tiên là sửng sốt, lập tức trong mắt càng là xẹt qua một vẻ kinh ngạc.

Dù sao, mấy người nam nữ vừa tới nơi này, nam càng là mỗi người mỗi vẻ, cực kì xuất chúng, nữ chính là xinh đẹp dễ thương. Hơn nữa cứ nhìn quần áo của mọi người, liền cũng biết, đều là những vị không phú thì quý!

Nhìn thấy mấy người này đến đây , chương quỹ lập tức cười đến chỉ thấy răng không thấy mắt, nụ cười trên mặt càng tỏ ra nhiệt tình.

“Ha hử, các vị khách quý, đã đặt chỗ rồi sao! ?”

“Chương quỹ, chúng ta không có đặt chỗ, có khả năng tìm một Nhã Gian tương đối yên tĩnh cho chúng ta không! ?”

Nghe được chương quỹ nói vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở miệng hỏi.

Trong lòng biết Huyền Lăng Thương bọn họ mỗi người thân phận đều đặc thù như thế, khẳng định không muốn lúc đang dùng cơm thì bị người đến quấy rầy.

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, chương quỹ lập tức mở miệng nói.

“Có có có, mời các vị khách quan đi theo tiểu nhân!”

Chương quỹ vừa nói dứt lời, lập tức xoay người, mang theo đoàn người Đồng Nhạc Nhạc bọn họ đi lên lầu hai.

Chỉ thấy khách sạn này, tổng cộng có hai lầu, lầu một là đại sảnh, lầu hai chính là những gian Nhã Gian.

Mặc dù trang hoàng không thể sánh với các khách sạn xa hoa khác, nhưng lại có thêm vài phần thanh nhã.

Sau khi đi tới bên trong Nhã Gian, Đồng Nhạc Nhạc lập tức giống như mọi ngày, lẳng lặng đứng ở phía sau Huyền Lăng Thương, làm một thái giám an phận thủ thường.

Cho đến lúc tiểu nhị của quán đưa nước trà lên, Đồng Nhạc Nhạc lại làm hết phận sự châm trà rót nước cho Huyền Lăng Thương bọn họ.

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc một mực trầm lặng bận rộn, Huyền Lăng Phong ở một bên thấy vậy, chân mày không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái, mở miệng nói.

“Tiểu Nhạc Tử, người cũng mệt mỏi suốt ngày, cũng nên ngồi xuống theo chúng ta đi!”

Khi Huyền Lăng Phong nói lời này, cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, liền thốt ra.

Kể từ sau khi trải qua vài ngày tại hang núi kia Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong liền đã không hề đối đãi với Đồng Nhạc Nhạc như nô tài vào thuở ban đầu nữa.

Hơn nữa mấy ngày gần đây, Đồng Nhạc Nhạc theo chân bọn họ ra ngoài đi du ngoạn, đều là đi theo bọn họ cùng nhau vui chơi giải trí. Nếu như nói là nô tài, còn không bằng nói là bằng hữu.

Chỉ là, sau khi Đồng Nhạc Nhạc nghe được Huyền Lăng Phong nói lời này, trên mặt cũng là giật nảy lên một cái, lập tức đảo mắt nhìn quanh một lượt, liền rơi vào trên người Huyền Lăng Thương.

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc biết, Huyền Lăng Phong có cá tính tùy tiện, không quan tâm gì đến tôn ti trật tự. Chỉ là, ở chỗ này, vẫn còn Huyền Lăng Thương vị Gia này ở đây!

Cho nên, Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên không dám vượt qua.

Nghĩ tới đây, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc mở ra, đang định nói cái gì. Tuy nhiên, nàng còn chưa nói lời nào, thì Đường Yên Nhi ở một bên đã mở miệng nói chuyện theo.

“Đúng vậy, bữa tiệc này nếu là Tiểu Nhạc Tử mời khách, không có lý do khiến Tiểu Nhạc Tử đứng ở nơi đó hầu hạ chúng ta sao!?”

Đường Yên Nhi mở miệng phụ họa, dù sao, Đường Yên Nhi cho tới nay, cũng không có coi Đồng Nhạc Nhạc là nô tài mà đối đãi, nên hiện tại tự nhiên cũng giống vậy!

Nghe được lời Đường Yên Nhi nói, Huyền Lăng Phong không khỏi tràn đầy kinh ngạc nhưn nhưn hàng mi thanh tú ngồi ngồi.

Dù sao, hai người bọn họ mỗi lần gặp mặt, cũng giống như là kẻ thù đời trước, oan gia đời này mới gặp lại, đấu nhau liên tu bất tận.

Cho nên hiện tại, nhìn thấy Đường Yên Nhi lại nói chuyện giúp đỡ, thật sự khiến cho Huyền Lăng Phong kinh ngạc.

Có lẽ là nhận thấy được ánh mắt kinh ngạc của Huyền Lăng Phong, Đường Yên Nhi chỉ là nhưn mày liếc xéo hắn, lập tức tại lạnh nhạt hằm hừ một tiếng, rồi quay mặt đi.

Mặc dù Đường Yên Nhi không nói gì, dáng vẻ trên mặt đã nói rõ tất cả.

Nếu không phải bởi vì Tiểu Nhạc Tử, nàng sẽ không phụ họa lời của hắn!

Nhìn thấy Đường Yên Nhi lại quay mặt đi, Huyền Lăng Phong tức tối đến nghiến răng kèn kẹt.

Chỉ là, sau một khắc, Huyền Lăng Phong vẫn xiết chặt song quyền mà nín nhịn.

Dù sao hiện tại, còn một việc khác muốn làm đây!

Trong lòng nghĩ thế, Huyền Lăng Phong hé mở làn môi hồng, đang định mở miệng nói cái gì đó, Đồng Nhạc Nhạc ở một bên thấy thế, lập tức vội vàng không ngừng mở miệng nói.

“Điều này sao có khả năng! ? Coi như Thập Tam Gia và Cửu công chúa thương hại nô tài, chỉ là nô tài không dám vượt qua!”

333. Chương 338: Chương 165-1 : Tiểu Khất Cái

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng cuống quýt nói, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là mang theo vài phần thấp thỏm và dè dặt.

Tuy là, trước kia nàng với Huyền Lăng Thương là cùng ăn cùng ngủ cùng tắm rửa. Chỉ là, cái đó là chuyện đã qua .

Hiện nay, nàng chỉ là một tiểu thái giám thân phận hèn mọn , không phải sao! ?

Lại sao dám xa xỉ có thể ngồi cùng một chỗ với hắn! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc, không khỏi xuất hiện một cảm giác mất mát lộ rõ . . .

Trước kia, một mực chỉ có thuần túy hi vọng, chỉ cần có thể một mực ở bên cạnh hắn, lẳng lặng chờ đợi hắn, coi như chỉ là một tiểu thái giám yên lặng vô danh, là nàng sẽ cảm thấy mỹ mãn .

Chỉ là hiện tại, Đồng Nhạc Nhạc mới biết được, như vậy còn chưa đủ.

Nàng muốn trở lại như trước đây!

Giống như trước vậy, có thể nằm ở trong lòng hắn làm nũng. Khi chính mình gây họa, hắn vì chính mình mà thu dọn cục diện rối rắm, lại còn cùng ăn cùng ngủ cùng tắm rửa với hắn.

Thời gian như vậy , là tốt đẹp cỡ nào a!

Chỉ là hiện tại, ở giữa bọn họ là quan niệm giai cấp, tôn ti rõ ràng. Giữa nàng và hắn, đã không thể quay về cái loại quan hệ như trước đây . . .

Nghĩ tới đây, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhuốm vài phần mất mát.

Có đôi khi suy nghĩ một chút, nàng trái lại tình nguyện làm một con tiểu điều nhi . . .

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lặng lẽ thở dài, từ trước người lại truyền đến giọng nói trầm thấp khàn khàn của nam nhân.

“Đã như vậy, Tiểu Nhạc Tử liền ngồi xuống đi!”

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, Đồng Nhạc Nhạc vốn đang cảm thấy mất mát, mất nhưng lập tức ngược nhanh một cái, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là không dám tin.

Hé mở làn môi hồng, nàng giật mình la lên thành tiếng.

“Hoàng thượng, vừa rồi ngài nói cái gì! ?”

Huyền Lăng Thương nói, để cho nàng cũng cùng ngồi xuống! ?

Chính là, nàng chỉ là một tiểu thái giám thân phận hèn mọn , không phải sao! ?

Cho dù là người triều đại nào, cũng không có một thái giám dám vượt qua qui củ như thế. Cũng không có một vị đế vương nào lại dung túng một nô tài như thế.

Là Huyền Lăng Thương có chỗ không giống với các đế vương khác, hay còn là nguyên nhân gì đó! ?

Chỉ là, còn không chờ Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ nhiều đến mặt khác, Đường Yên Nhi ở một bên Huyền Lăng Thương , sau khi nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, lập tức vui mừng đến kêu thành tiếng. Lập tức, hai người càng là nhất tề vẫy tay nói với Đồng Nhạc Nhạc.

“Tiểu Nhạc Tử, người ngồi bên cạnh ta đây!”

“Tiểu Nhạc Tử, người sang chỗ Bồn vương bên này!”

Đường Yên Nhi và Huyền Lăng Thương đồng thanh lên tiếng mở miệng nói, vừa nói dứt lời, lại lập tức hung hăng trừng mắt nhìn đối phương.

Dáng vẻ kia, thật giống như hai tiểu hài tử tranh đoạt món đồ chơi, làm cho người ta phì cười không thôi.

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc bị kẹt ở chính giữa, cũng là không cười nổi .

Một người là Huyền Lăng Phong, một người là Đường Yên Nhi, là ai thì nàng cũng không dám đắc tội a!

Cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc không thể làm gì khác hơn là yên lặng đi tới ngồi ở giữa Huyền Lăng Phong và Đường Yên Nhi.

“Nô tài ngồi ở đây là tốt.”

Thấy Đồng Nhạc Nhạc ngồi ở bên cạnh mình, cả Huyền Lăng Phong và Đường Yên Nhi cũng không lại có ý kiến .

“Tiểu Nhạc Tử, ngươi đã từng tới nơi này, khẳng định biết nơi này có cái gì ngon miệng. Ngươi gọi món ăn gì nhanh lên một chút đi! Bụng ta thật đói đây!”

Nghe được lời Đường Yên Nhi nói, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở miệng nói.

“Nơi này nổi danh nhất chính là canh cá , còn nữa cá lư hấp, cá kho mực. Cho dù là cá hấp hay kho hay om, chỉ cần ngươi nói là cũng có, hơn nữa mùi vị vẫn còn phi thường ngon lành!”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong bọn họ đã sớm trưng ra vẻ mặt thèm ăn.

Cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc liền nín cười gọi tiểu nhị của quán, chọn một bàn món ăn để biểu hiện chính mình đâu phải là người nhỏ mọn.

Sau khi thức ăn lần lượt bưng lên bàn, Huyền Lăng Phong bọn họ đã sớm không nhin được cầm lấy đôi đũa, bắt đầu sung sướng ăn.

“Ừ, Tiểu Nhạc Tử ngươi giới thiệu quả thực không có sai, những món cá này, thật sự là tươi!”

Huyền Lăng Phong vừa ăn, vừa khen không dứt miệng, chỉ còn thiếu nước một giọt ngón tay cái lên.

Đường Yên Nhi ở một bên cũng như thế, ăn đến mồm mép bóng nhờn, vừa nhìn liền biết là một tiểu cật hóa (kẻ háu ăn), cực kì dễ thương.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở miệng cười nói.

“Ha hã, các ngươi thích ăn là tốt rồi.”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói dứt lời, mắt nhưng không khỏi nhẹ nhàng vừa ngước lên, liền rơi trên người Huyền Lăng Thương ngồi ở phía đối diện nàng.

Thấy Huyền Lăng Thương giờ phút này chính lúc đang cầm trà thơm ở nơi này nhắm nháp, trên mặt đầu tiên là sững sốt, lập tức mở miệng nói.

“Hoàng thượng, ngài cũng nếm thử thức ăn nơi này đi! Phi thường ngon đó!”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, lại thấy ánh mắt tràn đầy hi vọng của Đồng Nhạc Nhạc , huyết mâu của Huyền Lăng Thương chỉ là nhẹ nhàng lóe ra một phen, liền gạt đầu, lên tiếng.

Lập tức, hắn liền cầm lấy đôi đũa từ từ bắt đầu ăn.

Nhìn thấy Huyền Lăng Thương cầm đôi đũa, im lặng ăn.

Tuy là đơn giản một động tác, cũng là tao nhã tự nhiên, đẹp mắt làm cho người ta không rời mắt nổi!

Nam nhân này, thật đúng là gặp may mắn, không chỉ có có được dung mạo mê người như thế, lại còn địa vị quyền lực cao cao tại thượng . Coi như là khí chất, cũng là sang trọng phi phàm, khoan thai đài các.

Nam nhân như thế, thể gian hiếm có !

Vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thán phục, nàng cũng không biết ánh mắt của chính mình nhìn Huyền Lăng Thương, càng có thêm vài phần si mê . . .

Đối với vẻ si mê trong mắt Đồng Nhạc Nhạc, lại làm cho Lan Lăng Thiệu Giác ngồi ở bên cạnh Huyền Lăng Thương trông thấy. Hàng mi thanh tú ngồi ngồi kia, cũng là không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái. . .

Trong mắt mịt mờ không rõ. . .

334. Chương 339: Chương 165-2 : Tiểu Khất Cái

Sau khi ăn cơm no, Đồng Nhạc Nhạc muốn đi về sinh liền nói một tiếng với Huyền Lăng Thương bọn họ, rồi lui xuống.

Khách sạn này Đồng Nhạc Nhạc trước đây đã đến một lần, cho nên nhanh chóng liền tìm được nhà xí.

Giải quyết xong, Đồng Nhạc Nhạc liền đi ra từ trong nhà xí, tính toán trở về.

Ai biết, vào đúng thời điểm này, phía trước cách đó không xa, lại đột nhiên truyền đến tiếng trẻ con ồn ào.

“Đánh chết hần, xú khất cái này, lại dám ăn vụng bánh bao nhà ta!”

“Đánh đánh đánh!”

Nghe được âm thanh những đứa trẻ này, Đồng Nhạc Nhạc chân mày cau lại một cái. Xuất phát từ tò mò, nàng liền vội vàng đi tới.

Chỉ thấy, cách đó không xa trước người nàng, đang có năm sáu đứa trẻ, chúng vây quanh một kẻ ăn mày.

Những đứa trẻ này, đứa bé bảy tám tuổi, đứa lớn mười hai mười ba tuổi. Giờ phút này, đứa trẻ mười hai mười ba tuổi kia, đối diện gã khất cái trên mặt đất đang tung quyền đâm cước đá.

Trong miệng càng là nói lảm bảm, khiến Đồng Nhạc Nhạc mơ hồ rõ ràng, là vì vậy khất cái ăn vụng bánh bao nhà hần, liền bị bọn họ quyền đâm cước đá.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không nhìn nổi.

Dù sao, nếu không phải cùng đường, ai nguyện ý trộm bánh bao ăn! ?

Thật giống như ngày đó, nàng không hiểu ra sao cả đi tới triều đại này. Nếu không phải trời xui đất khiến cứu Huyền Lăng Thương, cũng sẽ không được Huyền Lăng Thương mang về hoàng cung, được ăn ngủ rất tốt.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức tiến lên, sau đó hai tay chống nạnh, liền hô to một tiếng đối với đứa trẻ trước mặt.

“Các người rốt cuộc đang làm cái gì vậy! ?”

Cùng với Đồng Nhạc Nhạc hô to, hém nhỏ vốn đang náo nhiệt không thôi, lập tức trở nên lặng ngắt như tờ.

Đám trẻ con vốn đang vây quanh gã khất cái trên mặt đất, lập tức vội vàng quay đầu lại nhìn.

Đến khi thấy dáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc làm bộ mặt mày hung ác, lập tức sợ đến bỏ chạy tứ tán.

Nhìn thấy những đứa trẻ này sợ đến vội vàng chạy thoát, Đồng Nhạc Nhạc mới thu lại vẻ mặt hung ác, sau đó đảo mắt nhìn quanh một lượt, nhìn vào trên mặt khất cái đang cong người trên mặt đất.

Mới rồi chưa từng chú ý xem, hiện tại cẩn thận nhìn một cái, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thất kinh.

Chỉ thấy tiểu khất cái này, đầy người bẩn thỉu, mặc trên người là một bộ trang phục rách rưới màu đen.

Chỉ là bộ trang phục này đã sớm dính đầy cỏ vụn bùn đất. Hơn nữa từ trên người hần, vẫn còn tản mát ra những trận tanh tưởi, làm cho người ta không dám tới gần!

Vì vậy tiểu khất cái đầu tóc bù xù, cho nên làm cho người ta không thấy rõ lắm dáng vẻ của hần.

Chỉ là, nhìn thân hình, hần là một nam nhân.

Mà trên tay tiểu khất cái này, đang xiết chặt một cái bánh bao nho nhỏ.

Giờ phút này, cái bánh bao đã bắn thủng, lại vẫn bị hấn xiết chặt trên tay, làm cho người ta nhìn thấy, mà trong lòng không khỏi đau xót.

Đồng Nhạc Nhạc mặc dù keo kiệt, cũng là một người phi thường có lòng đồng cảm!

Nay gặp tiểu khát cái đầy người bắn thủng, lại đáng thương vô cùng, trên mặt không khỏi hiện lên vài phần vẻ thương hại.

Lập tức, nàng hé mở làn môi hồng, liền dè dặt, mở miệng hỏi.

“Người, không có việc gì chứ!?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, giọng điệu nhẹ nhàng, phảng phất sợ hãi mình sẽ hù dọa tiểu khát cái này.

Bởi vì, mặc dù nàng không thấy rõ nét mặt tiểu khát cái này, lại cảm giác được, cùng với nàng tới gần, thân thể tiểu khát cái này không khỏi cứng đờ.

Phảng phất một chú nai con bị làm kinh động, thật sự đáng thương.

Chỉ là, vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đồng cảm, tiểu khát cái này dường như nghe được lời của nàng, lại không nói một lời.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là cho là, tiểu khát cái này là một người câm điếc.

Làm khát cái đã rất đáng thương, lại còn là một người câm điếc, vậy phải để cho hấn sống thế nào a!

Chỉ tiếc, nàng năng lực có hạn, coi như lại đồng cảm với hấn, cũng không cách nào giúp hấn làm được cái gì.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là thở dài một hơi, lập tức, dường như nghĩ đến cái gì, liền đưa tay vào trong lòng ngực, móc ra số bạc sau khi thanh toán, còn lại bốn mươi lượng bạc.

Sau đó, liền nhẹ nhàng đưa tới tên tiểu khát cái kia.

“Trên người của ta chỉ có số tiền như vậy, người cầm lấy mua đồ ăn, thuận tiện đi khám đại phu đi! Còn nhiều hơn, ta cũng không có.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói, chỉ là tiểu khát cái kia, lại vẫn không có động tĩnh chút nào.

Nếu như không nhìn kỹ, còn tưởng rằng đó chỉ là một đồng trống giẻ rách rơi rụng trên mặt đất đây!

Tuy là như thế, Đồng Nhạc Nhạc vẫn cảm giác được, dưới mái tóc rối bời kia, ánh mắt của tiểu khát cái này đang gắt gao rơi trên người nàng.

Thấy vậy, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là khẽ mấp máy một cái, lập tức lại không nói thêm cái gì, chỉ là đặt số bạc trên tay ở trước mặt tiểu khát cái, sau đó xoay người rời khỏi.

Mặc dù bốn mươi lượng bạc này, đối với nàng mà nói, là một khoản tiền không nhỏ.

Chỉ là, những thỏi bạc trắng này, nếu như tiêu vào những chuyện mà nàng cho rằng đáng giá, thì nàng cũng không cho là cái gì.

Trong lòng nghĩ vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền sải bước, rời khỏi hẻm nhỏ.

Lại không hề phát hiện ra được, sau khi nàng xoay người rời khỏi, tiểu khát cái nằm trên mặt đất liền nhẹ nhàng đưa tay, rẽ mái tóc rối bời đang rủ xuống trên trán.

Một đôi mắt màu hổ phách kia, đang gắt gao nhìn vào nàng.

335. Chương 340: Chương 166-1 : Đường Yên Nhi Sinh Nhật

Cùng với thời gian trôi qua từng ngày từng ngày, sinh nhật của Đường Yên Nhi cũng đã đến .

Đây là lần sinh nhật thứ nhất của Đường Yên Nhi tại Linh Nhạc Quốc , vì để cho Đường Yên Nhi vui mừng, Đồng Nhạc Nhạc càng là nghĩ đủ các biện pháp.

Ngày hôm đó, Đồng Nhạc Nhạc thức dậy thật sớm. Sau khi rửa mặt qua loa, nàng liền chui vào trong phòng bếp, bắt đầu ra tay làm bánh ga tô sinh nhật.

Đối với nàng mà nói, sinh nhật tự nhiên phải có chuyện ăn bánh ga tô sinh nhật.

Tuy nói triều đại này so cùng cuộc sống thế kỷ hai mươi một của mình trước đây thì không giống, nhưng mà trong lòng nàng biết Đường Yên Nhi thích cái mới mẻ.

Nếu như vì Đường Yên Nhi mà nàng luộc trứng gà lòng đào, nấu mì trường thọ linh tinh các loại thì luôn với thành ý.

Trong lòng thì nghĩ, còn tay chân Đồng Nhạc Nhạc cũng không có nhàn rỗi chút nào.

Nguyên liệu làm bánh ga tô sinh nhật , từ mấy ngày trước đây nàng đã chuẩn bị tốt .

May là triều đại này, mặc dù không giống với thời hiện đại , thế nhưng nàng vẫn có thể bù đắp được đầy đủ tất cả nguyên liệu.

Có trứng gà, bột mì tiểu mạch, dầu thực vật tinh chế cao cấp, kem sữa bò, đường trắng, giấm trắng, muối ăn .v.v....

Đồng Nhạc Nhạc trước hết tách ra năm cái lòng đỏ trứng gà. Nàng lại lấy một ít đường trắng, dầu thực vật tinh chế cao cấp, sữa bò, trộn lẫn với nhau. Sau đó trút vào chỗ bột mì, không ngừng khuấy đều.

Chỗ lòng trắng năm quả trứng gà, nàng nhỏ vào vài giọt giấm trắng và ột ít muối, đánh cho sủi bọt thành bông, lại bỏ đường trắng vào . . .

Sau khi chuẩn bị tốt tất cả công việc, Đồng Nhạc Nhạc liền bỏ bánh ga tô vào trong một cái chậu đồng, lại để bên trong chảo nóng to, rồi bắt đầu chưng lên.

Đợi sau một lúc lâu, Đồng Nhạc Nhạc tính toán kĩ thời gian, liền lấy ra bánh ga tô đã làm xong. Nàng lại phát huy sức tưởng tượng của chính mình , cầm lấy kem sữa bắt đầu vẽ loạn trên mặt bánh ga tô.

Sau khi đã vẽ trang trí cả chiếc bánh ga tô xong, Đồng Nhạc Nhạc lại lấy ra một chút trái cây đã cắt tỉa tốt, từ tốn làm đẹp trên mặt bánh ga tô.

Đến khi rốt cuộc đại công cáo thành, Đồng Nhạc Nhạc nhìn thấy bánh ga tô sinh nhật thật vất vả làm tốt , mà trên mặt đều là vẻ tự hào.

Không nghĩ tới, chính mình lần đầu tiên làm bánh ga tô sinh nhật, lại thành công như vậy.

Sau này, coi như nàng ở bên ngoài cung, cũng có thể bán bánh ga tô sinh nhật nuôi sống chính mình.

Trong lòng đắc ý nghĩ vậy, ở bên ngoài tiểu viện tử, không ngờ vang lên âm thanh của A Nô.

“Tiểu Nhạc Tử, người ở bên trong sao! ?”

Nghe được là giọng nói của cung nữ hầu cận A Nô bên cạnh Đường Yên Nhi, Đồng Nhạc Nhạc lập tức đi ra từ trong phòng bếp.

“A Nô, ta ở chỗ này đây!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, người đã đi ra khỏi gian phòng bếp nhỏ.

Đến khi A Nô thấy Đồng Nhạc Nhạc đầy người lẫn mặt mày là bột mì , trên mặt không khỏi sửng sốt, lập tức mở miệng hỏi.

“Tiểu Nhạc Tử, người đang làm gì trong bếp vậy! ? Làm thế nào để cho đầy mặt và đầu cổ đều là bột mì! ?”

Thấy dáng vẻ tràn đầy nghi hoặc của A Nô , Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là cúi đầu đánh giá chính mình một phen.

Chỉ thấy hiện tại chính mình, trên người bần thủ, trên mặt khẳng định cũng không có khá hơn.

Nhưng mà, cũng không có biện pháp, làm bánh ga tô sinh nhật tự nhiên sẽ làm cho trên người bảm đầy bột.

Trong lòng nghĩ thế, Đồng Nhạc Nhạc cũng không từng giải thích nhiều hơn, chỉ là bảo A Nô chờ mình một lát. Còn bản thân liền trở về gian phòng của mình, thay một bộ trang phục sạch sẽ, liền cầm lấy chiếc bánh ga tô sinh nhật chính mình vừa mới làm xong, đi theo A Nô tới điện Đường Tâm.

...

Vào lúc Đồng Nhạc Nhạc đi tới điện Đường Tâm, chỉ thấy Đường Yên Nhi đã sớm ngồi ở đại điện chờ nàng.

Chỉ thấy hôm nay Đường Yên Nhi, rõ ràng là đã trải qua một hồi trang điểm tỉ mỉ.

Nàng mặc trên người, chính là váy dài Bách Diệp (trăm tầng) thịnh hành nhất đương thời, trên váy thêu nhiều đóa hoa mẫu đơn tinh xảo, khiến cho nàng tăng thêm sức sống và vẻ sang trọng.

Một mái tóc dài đen nhánh, đã được tết thành một búi tóc tinh xảo. Ở trên búi tóc có cắm thoa đỏ xung quanh. Bên trái búi tóc còn cắm thêm một cái Kim Bộ Diêu Hồ Diệp Phỉ Thúy. Cùng với nhất cử nhất động của Đường Yên Nhi , chiếc Kim Bộ Diêu (trâm vàng có tua rua) kia càng là rung rinh chập chờn, tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn vốn là xinh đẹp kia, làm tăng thêm vài phần quyến rũ bất tận!

Nhìn thấy Đường Yên Nhi hôm nay tỉ mỉ trang điểm như vậy, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sáng ngời, lập tức hé mở làn môi hồng, mở miệng cười nói.

“Yên Nhi hôm nay thật là xinh đẹp!”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, Đường Yên Nhi vốn đã chờ lâu nghe vậy, trên mặt lập tức có hơi ngượng ngập.

Ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là có vẻ trách móc che đi sự xấu hổ.

“Tiểu Nhạc Tử, người nói như vậy, là nói ta mọi khi cũng không xinh đẹp sao! ?”

Đường Yên Nhi mở miệng, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, mang theo vài phần ảo não, phảng phất đang trách cứ Đồng Nhạc Nhạc đã đến muộn.

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, đầu tiên là đưa tay sờ sờ cái mũi, lập tức, mới mở miệng cười nói.

“Ha hã, Yên Nhi nói thế sai rồi, mọi khi Yên Nhi, không tô son mà đã xinh đẹp hơn người. Hôm nay tỉ mỉ trang điểm một phen , càng là khiến vẻ đẹp của người nổi trội hơn. Tựa như giai nhân thế này , nếu như đi ra Kinh thành, khẳng định làm điên đảo tất cả nam nhân!”

336. Chương 341: Chương 166-2 : Đường Yên Nhi Sinh Nhật

Edit : Angelina Yang

Đồng Nhạc Nhạc thốt lên như vậy, nếu như nói ra từ trong miệng những người khác thì chính là nịnh nọt. Chỉ là nói ra từ trong miệng Đồng Nhạc Nhạc, hơn nữa vẻ mặt nàng cố ý làm ra dáng vẻ phụ nữ đài hoàng đóng vai công tử quần áo lụa là , thật sự làm cho Đường Yên Nhi phải bật cười .

“Ha hã, nhìn cái miệng người, thật sự là kẻ chết cũng bị người nói sống lại!”

Nghe được Đường Yên Nhi nói lời này, Đồng Nhạc Nhạc lập tức đưa tay sờ sờ cằm, làm ra vẻ trầm tư..

“Nói như thế, ta thật sự có khả năng mở y quán , như vậy, ta nhất định có thể mỗi ngày kiếm đấu vàng!”

Nhìn Đồng Nhạc Nhạc đúng là đáng vẽ đặc ý của một người có chút bột màu trong tay liền mở phở nhuộm, Đường Yên Nhi càng là cười đến rung hết cả người.

“Ha ha, Tiểu Nhạc Tử, nhìn đáng vẽ đặc ý của người, thật buồn cười!”

“Ha ha, chỉ cần Yên Nhi vui mừng là tốt rồi.”

Nhìn thấy Đường Yên Nhi cười đến không ngừng lấy tay dụi khóe mắt, đáng vẽ hài lòng kia khiến khóe miệng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cong lên một cái.

Vào lúc Đồng Nhạc Nhạc và Đường Yên Nhi đang cười đùa, đột nhiên, một đạo âm thanh quen thuộc, liền vang lên từ phía sau bọn họ.

“Các người đang nói cái gì đây! ? Sao lại cười cao hứng như vậy! ?”

Người chưa tới, tiếng đã tới trước!

Nghe thấy âm thanh này, coi như không quay đầu ngó, cũng biết người phương nào tới đây.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy, tại cửa đại điện, Huyền Lăng Phong không biết đã đứng ở nơi đó từ khi nào.

Chỉ thấy hôm nay Huyền Lăng Phong, mặc trên người một bộ cẩm bào màu lam, bên ngoài choàng chiếc áo lông chồn thêu bằng tơ vàng chỉ bạc.

Một mái tóc đen đội chiếc mũ vàng, quả nhiên là một bậc như rồng như phượng, tuấn tú mê người!

Nhìn thấy Huyền Lăng Phong đột nhiên xuất hiện, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc chỉ là có hơi sững sốt, lập tức mở miệng hỏi.

“Người đã tới rồi! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, đối với việc Huyền Lăng Phong đột nhiên đến, đã sớm lấy làm bình thường .

Chỉ là Đường Yên Nhi ở một bên thấy vậy, cũng là khe chau đôi mi thanh tú, môi đỏ mọng hơi trề ra, rõ ràng có hơi không vui .

“Người tới chỗ ta đây làm cái gì! ?”

Đường Yên Nhi mở miệng, rõ ràng là như hơi có lệnh đuổi khách.

Chỉ là, Huyền Lăng Phong da mặt dày, làm ra vẻ không nghe được.

Lập tức, càng là ngênh ngang đi đến .

“Tiểu Nhạc Tử, trên tay người cầm là vật gì vậy! ?”

Không thèm nhìn vẻ không vui của Đường Yên Nhi, ánh mắt Huyền Lăng Phong quét một vòng, liền nhìn vào cái hộp cầm trên tay Đồng Nhạc Nhạc.

Nghe được những lời Huyền Lăng Phong đã nói, Đồng Nhạc Nhạc mới nhớ tới món đồ chính mình cầm trên tay.

Sau đó, lập tức đặt chiếc bánh ga tô sinh nhật ở trên tay lên cái bàn bên cạnh, mở miệng cười nói với Đường Yên Nhi .

“Yên Nhi, hôm nay chính là ngày sinh của người, ta không có thứ gì có khả năng đưa cho người. Cái ...này, là bánh ga tô sinh nhật ta mới rồi tự tay làm , hy vọng người không nên ghét bỏ.”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, trên mặt Đường Yên Nhi và Huyền Lăng Phong đều là vẻ nghi hoặc.

“Bánh ga tô sinh nhật! ? Đó là cái thứ gì! ?”

Nhìn thấy Đường Yên Nhi và Huyền Lăng Phong đồng thanh lên tiếng hỏi, trên mặt đều là vẻ nghi hoặc, Đồng Nhạc Nhạc cũng không hề nhiều lời, chỉ là đưa tay, mở ra cái hộp chính mình tự tay làm.

Lập tức, một cái bánh ga tô trái cây tinh xảo , liền xuất hiện ở trong tầm mắt của Đường Yên Nhi và Huyền Lăng Phong bọn họ.

Nhìn thấy bánh ga tô sinh nhật tinh xảo dễ thương như thế , hai người Đường Yên Nhi và Huyền Lăng Phong , trên mặt đầu tiên là sửng sốt, lập tức nhanh chóng lộ ra vẻ hoan hỉ.

“Oa, cái bánh ga tô sinh nhật này thật tinh xảo, thật đáng yêu, ta còn là lần đầu tiên nhìn thấy đây!”

Đường Yên Nhi mở miệng cười nói, một đôi mắt xinh đẹp, đang cười tít lại.

Trên mặt, càng là không che dấu chút nào vẻ hoan hỉ đối với cái bánh ga tô sinh nhật này.

Nhìn thấy Đường Yên Nhi khen không dứt miệng đối với bánh ga tô sinh nhật chính mình làm ra, Đồng Nhạc Nhạc có vài phần ngượng ngùng.

Đưa tay gãi gãi sau gáy, khóe mắt quét nhanh một lượt, liền nhìn vào đồng hồ lễ vật cao như núi ở bên cạnh.

Đường Yên Nhi là Công Chúa, sinh nhật nàng, người đến đây nịnh bợ tặng lễ tự nhiên nhiều không kể xiết.

Chỉ là Đường Yên Nhi cũng không thích náo nhiệt, cũng không có tổ chức thọ yến linh tinh các loại.

Cho nên những người đến đây nịnh bợ, chỉ là đưa tới quà cáp biểu thị thành tâm thôi.

Giờ phút này, nhìn chiếc bánh ga tô sinh nhật mình tự mình làm ra, so với những món quà cáp giá trị liên thành mà người khác đưa tới, thật đúng là không có ý nghĩa a!

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghĩ vậy, Đường Yên Nhi ở một bên, thấy nét mặt Đồng Nhạc Nhạc liền đã biết tâm tư của nàng.

Mất nhưng nhẹ nhàng nhìn qua một lượt chỗ thọ lễ cao thành núi kia, đôi môi đỏ mọng cũng là bĩu ra.

“Những người đó đưa tới thọ lễ mặc dù đều là giá trị liên thành, chỉ là, ta vẫn cứ thích nhất cái bánh ga tô sinh nhật Tiểu Nhạc Tử người đưa tới. Cái này vẫn là ta lần đầu tiên nhận được bánh ga tô sinh nhật đây! Thật sự là tinh xảo, hơn nữa, cái bánh ga tô sinh nhật này, là đưa đây ăn sao! ? Nhìn thấy liền có vẻ phi thường ngon lành!”

Đường Yên Nhi vừa nói, vừa càng là thè đầu lưỡi mềm mại, liếm liếm khóe miệng.

Nhìn thấy dáng vẻ thèm ăn kia, càng là khiến cho Đồng Nhạc Nhạc ha hả cười một tiếng.

Huyền Lăng Phong ở một bên thấy vậy, cũng là im lặng đảo cặp mắt nhìn khinh thường, hé mở làn môi hồng, mở miệng chê bai.

“Cật hóa (tham ăn)! ”

Huyền Lăng Phong mở miệng, đúng là sử dụng loại từ vừa mới học được.

Đường Yên Nhi nghe vậy, cũng là nhẹ nhàng hừ một cái, đảo cặp mắt nhìn khinh thường với hắn .

“Ai cần ngươi lo!”

Chứng kiến Đường Yên Nhi và Huyền Lăng Phong như một đôi oan gia này lại muốn bắt đầu tranh cãi, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở miệng nói.

“Ai, tất cả mọi người không nên ồn ào, A Phong, hôm nay là sinh nhật của Yên Nhi , ngươi cũng nên nhường nhịn cho nàng đi!”

337. Chương 342: Chương 167-1 : Nụ Hôn Nhẹ Nhàng

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, Huyền Lăng Phong môi đỏ mọng vừa bĩu, lập tức mở miệng nói.

“Hào, nể mặt Tiểu Nhạc Tử người, hôm nay ta cũng không so đo với nàng ấy!”

“Hừ! Hôm nay là sinh nhật của ta, ta cũng không muốn ồn ào với người!”

Thấy Huyền Lăng Phong nhượng bộ, Đường Yên Nhi cũng không phải không thấy được cái lớn.

Chủ yếu nhất là, hôm nay là ngày sinh nhật của nàng, nàng cũng muốn mọi người thật vui vẻ.

Chứng kiến Đường Yên Nhi và Huyền Lăng Phong hai người cũng không lại ồn ào, Đồng Nhạc Nhạc lập tức hé miệng cười một tiếng, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Cũng không biết hai người này phải chăng là đời trước còn có cừu oán, đời này mới thành oan gia!

Mỗi lần gặp mặt, đều cãi nhau, hình như không ồn ào liền không thoải mái!

Trong lòng bất đắc dĩ nghĩ thế, sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc dường như là nghĩ đến cái gì, sau đó lấy ra chỗ nền nhỏ, bắt đầu cắm chúng trên mặt chiếc bánh ga tô.

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc cắm những cây nến trên mặt bánh ga tô, Đường Yên Nhi và Huyền Lăng Phong đều nhìn mà mặt mày nghi hoặc.

“Tiểu Nhạc Tử, tại sao người lại cắm những cây nến trên mặt bánh ga tô a!?”

Trong lòng biết Đường Yên Nhi bọn họ không hiểu những điều này, Đồng Nhạc Nhạc lập tức cười giải thích.

“Tại quê quán của ta, mỗi người đến sinh nhật đều sẽ ăn bánh ga tô sinh nhật. Mà người đón sinh nhật bao nhiêu tuổi, liền cắm trên mặt bánh ga tô từng đó cây nến, sau đó lại cầu nguyện đối với cây nến, cuối cùng, lại thổi tắt cây nến.”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Đường Yên Nhi đôi mắt lập tức sáng ngời, trên mặt đều là vẻ kích động hưng phấn.

“Ha ha, Tiểu Nhạc Tử, phong tục quê hương người thật kỳ quái, nhưng mà, rất đặc biệt, ta thật thích đây!”

Đường Yên Nhi mở miệng cười nói, nụ cười trên mặt, càng là giống như trăm hoa đua nở, lóng lánh vô cùng.

Đối với Đường Yên Nhi hưng phấn mừng rỡ không thôi, Huyền Lăng Phong cũng là môi đỏ mọng hơi trề ra, mặt mày bất mãn than thở.

“Tiểu Nhạc Tử, người làm thế nào mà biết nhiều như vậy, tiếp theo đến sinh nhật của ta, người nhất định cũng phải làm cho ta cái bánh ga tô sinh nhật này!”

Huyền Lăng Phong mở miệng, vẻ ghen tị trên mặt không che dấu chút nào.

Đồng Nhạc Nhạc lại coi hấn là tiểu hài tử ghen thôi, chưa từng để bụng.

Đợi sau khi cắm xong mười bảy cây nến trên mặt bánh ga tô, Đồng Nhạc Nhạc vừa khe khẽ vỗ tay, vừa quay sang Đường Yên Nhi mà mở miệng hát bài ca chúc mừng sinh nhật.

“Chúc người sinh nhật sung sướng, chúc người sinh nhật sung sướng, chúc người sinh nhật sung sướng, chúc người sinh nhật sung sướng. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ngữ điệu mềm mại lại không mất vẻ thoải mái, âm điệu vui tươi kia, hát lên bài ca sinh nhật khiến Huyền Lăng Phong và Đường Yên Nhi nghe mà như si như mê.

“Tiểu Nhạc Tử, người bài gì đó! ? Thật là dễ nghe!”

Nghe người nhỏ bé trước mắt vừa vỗ bàn tay, vừa hát ca khúc động lòng người như thế, Huyền Lăng Phong chỉ cảm thấy tâm can mình, đều phải say.

Đường Yên Nhi ở một bên , khi nghe được tiếng ca của Đồng Nhạc Nhạc, cũng là mặt mày vừa nghi hoặc vừa vui sướng.

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, lập tức mở miệng giải thích.

“Đây là bài ca sinh nhật, khụ khụ, Tiểu Nhạc Tử tự nghĩ ra!”

Đồng Nhạc Nhạc không biết xấu hổ nói thế.

Nghe vậy, Đường Yên Nhi lập tức khóe mắt đỏ hoe .

“Tiểu Nhạc Tử, người thật tốt, ở trên thế giới này, trừ phụ hoàng mẫu hậu và các ca ca, liền chỉ có người đối với ta là thật tâm. Ta, thật sự rất là cao hứng. . .”

Đường Yên Nhi mở miệng, chân thành nói.

Mặc dù sinh tại Hoàng đế gia, hưởng vô cùng vinh hoa phú quý hơn người. Thế nhưng cũng chứng kiến nhiều hơn những kẻ a dua nịnh nọt, lại trong ngoài không đồng nhất.

Giờ phút này, Đường Yên Nhi chỉ cảm thấy, quyết định của mình đi tới Linh Nhạc Quốc này là đúng.

Bởi vì, ở chỗ này, nàng rất may mắn gặp được tiểu thái giám trước mắt này.

Mặc dù, hẳn chỉ là một tiểu thái giám, lại làm cho nàng thực lòng . . . Thích. . .

Nghĩ tới đây, ánh mắt Đường Yên Nhi nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là có thêm sự si mê mà chính mình cũng không từng nhận thấy được.

Đối với việc Đường Yên Nhi có ý si mê, Đồng Nhạc Nhạc hoàn toàn không biết.

Nhìn thấy Đường Yên Nhi bởi vì chính mình làm những chuyện như vậy mà khóe mắt đỏ hoe, Đồng Nhạc Nhạc lập tức cuống quýt nói.

“Yên Nhi, người ngàn vạn lần không nên như vậy. Làm như vậy cho người , ta cảm giác được phi thường đáng giá, chúng ta thật sự là bằng hữu tốt, không phải sao! ? Đúng rồi, người cứ nói những điều này, Yên Nhi, người mau cầu nguyện đi, lại thổi tắt cây nến đi! Nghe nói, sinh nhật hàng năm , ước nguyện đối với cây nến sinh nhật, như vậy nguyện vọng của người cũng rất có khả năng thực hiện đây!”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Đường Yên Nhi trong lòng kinh ngạc, đôi mắt sáng ngời.

“Có thật không! ? Đối với cây nến mà đưa ra ước nguyện, nguyện vọng cũng rất có khả năng thực hiện! ?”

Nhìn thấy dáng vẻ Đường Yên Nhi rất tin không nghi ngờ, Đồng Nhạc Nhạc không đành lòng dập tắt hy vọng của nàng, lập tức gật đầu nói.

“Ừ, tất cả mọi người nói như thế.”

“Ha hã, hã, ta đây liền ước nguyện!”

Đường Yên Nhi mở miệng cười nói, lập tức, liền lập tức hai tay chấp lại, mắt nhắm vừa nhắm, tràn đầy thành kính ngoan đạo ước nguyện đối với cây nến.

Sau một khắc, liền thấy mắt nhắm Đường Yên Nhi có hơi mở ra, lại hé đôi môi đỏ mọng, thổi tắt tắt cả cây nến.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức vỗ tay thật to, sau đó nổi cơn tò mò, mở miệng hỏi.

“Yên Nhi, người mới rồi ước nguyện cái gì a! ?”

Đối với sự hiếu kỳ của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong ở một bên , cũng tò mò quá chừng.

Sau đó, hai người Đồng Nhạc Nhạc và Huyền Lăng Phong lập tức vội vàng quay đầu, nhìn Đường Yên Nhi

338. Chương 343: Chương 167-2 : Nụ Hôn Nhẹ Nhàng

Đôi đầu mắt nhung tràn đầy nghi hoặc của Đồng Nhạc Nhạc , gương mặt Đường Yên Nhi cũng hiện vẻ xấu hổ.

Lập tức, khuôn mặt nhỏ nhắn chợt cúi xuống, hai tay trắng như tuyết kia càng là bởi vì căng thẳng mà không ngừng xoắn lấy vạt áo của chính mình.

Mặc dù, Đường Yên Nhi không nói gì, chỉ là, hành động của nàng cũng đã nói rõ tất cả.

Thấy Đường Yên Nhi đỏ mặt tràn đầy dáng vẻ ngượng ngập, chân mày Đồng Nhạc Nhạc lập tức nhướn lên một cái, sau đó mở miệng, cười nói về trần đầy trêu chọc.

“A, ta đã biết, Yên Nhi khẳng định là ước nguyện, muốn tìm được một lang quân như ý !”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, nói ra suy đoán trong lòng.

Không ngờ, Đường Yên Nhi nghe vậy, lập tức giống như chú mèo con bị dẫm lên cái đuôi, lập tức ngẩng đầu, lại hung hăng dậm chân, tràn đầy dáng vẻ vì xấu hổ mà thành giận.

“Tiểu Nhạc Tử không cho người nói bậy, ta, ta, ta mới không có đây!”

“Ha ha, thật sự không có sao! ?”

Thấy Đường Yên Nhi dáng vẻ thẹn thùng, quả thực là giấu đầu lòi đuôi!

Thấy vậy, không chỉ Đồng Nhạc Nhạc cười, mà ngay cả Huyền Lăng Phong vốn một mực không hợp với Đường Yên Nhi cũng cười .

Hơn nữa, Huyền Lăng Phong không chỉ cười ngặt nghẽo, mà còn không quên chế nhạo một phen.

“Ô, không nghĩ tới mặt người thật đúng là dày, cũng không biết sau này ai dám lấy người, hẳn khẳng định là ba đời bất hạnh!”

“Người! Hồn dân!”

Nghe được những lời Huyền Lăng Phong đã nói, Đường Yên Nhi lập tức nổi giận dậm chân, sau đó liền giơ lên đôi bàn tay trắng như phấn, nhằm hướng Huyền Lăng Phong truy đánh.

Ngay lập tức, bên trong điện Đường Tâm vang lên tiếng cười đùa ầm ĩ.

Cuối cùng, Đường Yên Nhi là đuối phát mệt, mới ngừng lại được.

Đồng Nhạc Nhạc chính là nhìn thấy trong số những thọ lễ của Đường Yên Nhi, có một bình rượu hoa quế, thì thềm đến chảy nước miếng.

Lần trước trong lúc vô tình đã uống qua một ly rượu hoa quế, đến nay ký ức của nàng hãy còn mới mẻ đây!

Thấy dáng vẻ thèm ăn của Đồng Nhạc Nhạc , Đường Yên Nhi cũng không phải hẹp hòi, lập tức sai A Nô lấy ra ba cái ly rượu, sau đó ba người bọn họ liền ngồi trong vườn hoa mà cùng uống rượu.

Huyền Lăng Phong đã mười tám tuổi , đã sớm uống qua không ít rượu.

Đường Yên Nhi bình thường, cũng đã từng uống mấy chén.

Vì vậy, ba người Đồng Nhạc Nhạc liền cùng nhau oản tù tì, thắng thua uống rượu.

Ngay lập tức, bên trong vườn hoa, tiếng cười vui rộn rã.

Đồng Nhạc Nhạc là người mê rượu, chỉ cảm thấy loại hoa quế tửu này cực kỳ dễ uống. Cho nên, liền một chén tiếp theo một chén, uống đến đầu óc choáng váng hôn lúc sau này, Đồng Nhạc Nhạc trực tiếp phục ở trên mặt bàn mà ngủ khì khì .

Đường Yên Nhi giờ phút này, cũng là uống đến hai gò má ửng đỏ, A Nô ở một bên thấy vậy, lập tức làm hết phận sự đỡ Đường Yên Nhi quay về đi nghỉ ngơi.

Trong khoảnh khắc, bên trong đình nghỉ mát, chỉ còn lại có Đồng Nhạc Nhạc uống rượu, với lại Huyền Lăng Phong ở bên trong .

Giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc đã sớm say đến ngủ khì khì.

Cho nên không biết, giờ phút này liền có một đạo ánh mắt men say mông lung lại vô cùng nóng bỏng , đang gắt gao nhìn nàng chăm chăm. . .

Vào đông thời tiết rét lạnh, chỉ là bên trong đình ngắm cảnh, lại đang đặt mấy cái hỏa lò. Khiến cho bên trong đình ngắm cảnh phẳng phất ấm áp như ngày xuân bình thường.

Ánh mắt Huyền Lăng Phong giờ phút này , đang gắt gao nhìn vào người nhỏ bé trước mặt, tất cả bốn phía ở trong mắt hắn, đều phẳng phất giống như Hư Vô.

Cúi đầu nhìn người nhỏ bé đang phục ở trên bàn, ngủ khì khì.

Huyền Lăng Phong nhìn như si như mê.

Chỉ thấy người trước mắt, gương mặt xinh xắn, mặt như tranh vẽ, mũi ngọc thanh tú môi đỏ mọng, mỗi một chỗ, đều hoàn mỹ không chê vào đâu được.

Lại nhìn da thịt trắng hơn Bạch Tuyết kia, trắng trẻo hồng hào, làm cho người ta không nhận được mà muốn đưa tay kiểm tra.

Trong lòng Huyền Lăng Phong nghĩ vậy, bàn tay hắn dường như càng là tự có ý thức, từ từ vươn tới trên mặt người nhỏ bé ở trước mắt mà tìm kiếm.

Khi mà đầu ngón tay hắn rơi trên khuôn mặt xinh xắn mềm mại kia của người nhỏ bé, trái tim không khỏi nhảy lên một cái.

Chỉ cảm thấy, làn da thịt đầu ngón tay, ấm áp như vậy, mềm nhẵn, phẳng phất loại lụa thượng đẳng nhất, làm cho người ta lưu luyến quên thu về.

Lại phẳng phất mang theo những dòng điện, không ngừng truyền lại từ đầu ngón tay hắn đến tứ chi bách huyết của hắn, rồi hợp với tâm hắn, khiến đều tê dại . . .

Tim đập nhanh không thôi, tim đập dồn dập, dần dần, Huyền Lăng Phong chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, dưới đáy lòng hình như có một đám lửa, đang không ngừng rực rạch bùng lên

Đặc biệt, khi mà ánh mắt của hắn, nhìn vào cái miệng đỏ hồng mịn màng , thì đồng mâu không khỏi tối sầm lại. . .

Không biết, đôi môi xinh xắn này, nếu được ném thử tư vị, rốt cuộc là như thế nào! ?

Nhớ lại lần trước, khi mà hắn làm bộ chết đuối, người nhỏ nhắn này đã dùng miệng mình để hô hấp nhân tạo cho chính mình, xúc cảm mềm mại kia, hiện tại nhớ lại thì ký ức đó như thể hãy còn mới mẻ. . .

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong cũng không nhận được nữa.

Từ từ để cho thân thể của mình, nghiêng tới gần người nhỏ bé.

Cùng với hắn tới gần từng chút từng chút, một mùi hương hoa quế nhạt nhòa, hỗn hợp với mùi hương hoa lài thoang thoảng từ người nhỏ nhắn này, càng là xông vào mũi, khiến Huyền Lăng Phong vô cùng động tâm . . .

Đặc biệt, khi đôi môi hắn rốt cuộc chạm lên một đôi môi mềm mại kia, mềm mại xúc cảm đó khiến trong lòng Huyền Lăng Phong chợt nhói lên một cái.

Cảm giác đó, phẳng phất một tảng đá thật lớn, hung hăng quăng vào tim hắn vốn như mặt hồ yên tĩnh

Cũng khiến Huyền Lăng Phong quên tất cả, quên tất cả, chỉ nghĩ thời gian có thể vĩnh viễn dừng lại vào giờ khắc này, vĩnh viễn không nên tách ra.

Cũng không biết, chính lúc hần đang đắm chìm mê muội trên đôi môi mềm mại này, thì một đạo bóng dáng cao to, không biết từ khi nào, đã xuất hiện cách đó không xa ở phía sau hần . . .

339. Chương 344: Chương 168-1 : Tuyệt Thực Phản Đối

Trong lòng biết Huyền Lăng Phong hiện tại tâm tình rất kém cỏi, Đồng Nhạc Nhạc mở miệng làm ra vẻ trêu chọc, tính toán làm sinh động bầu không khí một phen .

Lại thấy Huyền Lăng Phong sau khi nghe được lời này của nàng, chỉ là sải bước đi vào gian phòng của nàng, sau đó vừa vén vạt áo, ngồi xuống.

Trên gương mặt tuần tú kia, càng là không che dấu chút nào sự bức bối và bất đắc dĩ.

Hai tay đầu tiên là bưng bát trên mặt xoa nhẹ một phen. Sau đó, Huyền Lăng Phong vừa ngước mắt lên, liền đối diện với Đồng Nhạc Nhạc, tràn đầy phiền não mà nói.

“Tiểu Nhạc Tử, ta hiện tại thật buồn phiền a!”

Nghe được những lời Huyền Lăng Phong đã nói, Đồng Nhạc Nhạc không có lập tức trả lời, chỉ là từ tốn cầm lấy bình trà trên bàn, rót một chén nước trà cho Huyền Lăng Phong, sau đó lại rót ỉnh một chén.

Hai tay ôm ly trà thơm vẫn còn tỏa ra hơi nóng, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hớp một cái, đợi sau khi làm trơn cổ họng, Đồng Nhạc Nhạc mới mở miệng nói.

“Người là đang buồn phiền chuyện hôm nay Hoàng thượng phái người đi biên cảnh sao! ?”

Tuy là câu nghi vấn, chỉ là Đồng Nhạc Nhạc lại nói rất khẳng định.

Nghe vậy, Huyền Lăng Phong vốn đang tràn đầy bức bối , trên mặt đầu tiên là xẹt qua một vẻ kinh ngạc, lập tức mở miệng hỏi.

“Người biết nữa rồi! ?”

Nhìn thấy dáng vẻ tràn đầy kinh ngạc của Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là khước miệng cong lên một cái, nhẹ nhàng cười một tiếng.

“Ha ha, ở bên trong hoàng cung này, lấy đâu ra có bí mật gì! ?”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong trên mặt ngẩn ra, mới nhẹ nhàng gật đầu.

“Đúng vậy, chính là thế. Tiểu Nhạc Tử, ta thật sự không hiểu, tại sao đang yên lành, hoàng huynh đột nhiên muốn cho ta đi biên cảnh, đi theo Hộ Quốc Đại Tướng quân để học tập. Hiện tại hoàng huynh đối với ta, không phải là phi thường vừa lòng sao! ? Tại sao còn muốn khiến ta rời khỏi Kinh thành! ? Tiểu Nhạc Tử, ta thật sự buồn phiền, ta thật sự không muốn rời khỏi nơi này, không muốn rời đi. . .”

Những lời cuối cùng thì Huyền Lăng Phong đã nói không hề mở miệng, chỉ là kia mang theo ánh mắt phức tạp và không đành lòng, lại gắt gao nhìn chăm chăm vào Đồng Nhạc Nhạc.

Đối với ánh mắt tràn đầy sự không đành lòng của Huyền Lăng Phong, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sững sờ.

Trong lòng biết câu nói cuối cùng kia của Huyền Lăng Phong, là không muốn rời khỏi nàng. Truyện này do diễn đàn Lê Quý Đôn edit. các bạn đọc ở nơi nào ghi “cứ việc lấy truyện từ diễn đàn Lê Quý Đôn mà ko cần xin phép” là ủng hộ đám bất lịch sự, là tự hạ thấp mình. Quyết định còn lại do các bạn.

Nhưng mà, nàng cũng không hề muốn thâm nhập nhiều hơn, chỉ cho là, Huyền Lăng Phong hiện tại đã coi nàng trở thành bạn tốt , bọn họ thực lòng vui đùa với nhau, cho nên Huyền Lăng Phong mới không muốn rời khỏi Kinh thành, rời khỏi nàng thôi.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc cũng là lặng lẽ thở dài một hơi, mở miệng nói.

“Chính là, coi như ngươi lại phiền não, cũng lại vô dụng, quyền quyết định là do Hoàng thượng. Hoàng thượng đã nói, ai dám không nghe lệnh! ?”

Trong lòng biết Đồng Nhạc Nhạc nói chuyện có lý, chỉ là Huyền Lăng Phong nghe vậy, trên mặt lại hiện lên một vẻ ảo não và quật cường. Hắn hé mở làn môi hồng, mở miệng tràn đầy kiêu ngạo nói.

“Cho dù hoàng huynh yêu cầu ta làm cái gì, ta đều sẽ nghe theo. Chỉ là lần này đây, ta là tuyệt đối sẽ không khuất phục, ta không nên đi biên cảnh gì cả, ta muốn ở lại chỗ này. Ta sẽ cầu khẩn hoàng huynh, nếu như hoàng huynh không chịu, ta, ta, mặc kệ. Chà, tóm lại, cho dù muốn dùng đến biện pháp gì với ta, ta đều sẽ không khuất phục!”

Huyền Lăng Phong tràn đầy chán nản tức giận nói vậy. Nói xong lời cuối cùng, như thể là miệng khô, chỉ tập một cái liền uống hết chén nước trà trước mặt.

Nhìn thấy dáng vẻ Huyền Lăng Phong tràn đầy phiền não, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cũng hiện lên sự bất đắc dĩ.

Dù sao, có lẽ là lần đầu tiên, nàng nhìn thấy Huyền Lăng Phong phiền não bất đắc dĩ như thế.

Nhưng mà, rốt cuộc là tại sao, Huyền Lăng Thương lại có chủ ý này! ?

. . .

Từ hôm đó, sau khi Huyền Lăng Phong khắc khẩu với Huyền Lăng Thương, Huyền Lăng Phong liền tới cầu kiến Huyền Lăng Thương nhiều lần, tính toán làm cho Huyền Lăng Thương thay đổi thái độ, lại nhiều lần bị Huyền Lăng Thương cự tuyệt.

Lâm vào cảnh không biết làm sao, Huyền Lăng Phong sau khi trở lại vương phủ, liền bắt đầu dùng chiêu tuyệt thực phản đối.

Đối với điều này, chính là làm mẫu phi Đức Thái Phi của Huyền Lăng Phong vô cùng phiền lòng.

Phải biết rằng, Đức Thái Phi tuy nói không phải mẫu phi để ra Huyền Lăng Phong, thế nhưng, Huyền Lăng Phong là từ nhỏ liền nuôi ở bên người bà.

Đức Thái Phi dưới gối không có con cái, đã sớm coi Huyền Lăng Phong trở thành con ruột của chính mình, mấy năm nay, đối với Huyền Lăng Phong, càng là sủng ái có thừa.

Hiện nay, nhìn thấy Huyền Lăng Phong lại tuyệt thực, Đức Thái Phi sốt ruột lập tức đi vào hoàng cung, tính toán để cho Huyền Lăng Thương thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

Phải biết rằng, khiến Huyền Lăng Phong rời xa chính mình, đi đến nơi xa xôi hẻo lánh gì đó, chính Đức Thái Phi cũng là đau lòng quá chừng. Truyện này do diễn đàn Lê Quý Đôn edit. các bạn đọc ở nơi nào ghi “cứ việc lấy truyện từ diễn đàn Lê Quý Đôn mà ko cần xin phép” là ủng hộ đám bắt lịch sự, là tự hạ thấp mình. Quyết định còn lại do các bạn.

Dù sao, Huyền Lăng Phong chính là bảo bối tâm can của bà a.

Tuy nhiên, cho dù là Đức Thái Phi ra mặt, Huyền Lăng Thương lần này đây, cũng vẫn là quyết tâm. Bất đắc dĩ, Đức Thái Phi không thể làm gì khác hơn là mỗi ngày tại điện Dưỡng Tâm trình diễn một lần các tuyệt chiêu một khóc hai gào ba thất cổ.

Huyền Lăng Thương lại lấy một câu ‘Vua không nói chơi’, làm cho Đức Thái Phi bị ghen hờn không còn lời nào để nói.

Chuyện này, càng là huyền ảo, mọi người bên trong hoàng cung đều biết. Mọi người hiện tại mỗi ngày đều sôi nổi bàn luận ồn ào về chuyện này.

Chỉ là Đường Yên Nhi sau khi biết được Huyền Lăng Thương muốn phái Huyền Lăng Phong đến biên cảnh, cũng là vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

“Ha ha, tiểu tử thú vị kia nên sớm đi biên cảnh học hỏi kinh nghiệm một phen. Mỗi ngày đều xuất hiện ở trước mặt ta lúc ẩn lúc hiện, đều làm phiền đến chết. Hắn phải đi biên cảnh, ta là giờ tay tán thành!”

Đường Yên Nhi mở miệng, cười toe vô tâm vô phể.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là bất đắc dĩ lắc đầu. Truyện này do diễn đàn Lê Quý Đôn edit. các bạn đọc ở nơi nào ghi “cứ việc lấy truyện từ diễn đàn Lê Quý Đôn mà ko cần xin phép” là ủng hộ đám bất lịch sự, là tự hạ thấp mình. Quyết định còn lại do các bạn.

Trong lòng biết hai người Đường Yên Nhi và Huyền Lăng Phong một mực không hợp, có lẽ, Huyền Lăng Phong bị Huyền Lăng Thương phái đi biên cảnh, cũng chỉ có một mình Đường Yên Nhi là người vui mừng .

Vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ngẫm nghĩ, đột nhiên, một âm thanh nổi giận đùng đùng, liền phút chốc vang lên từ phía sau bọn họ.

340. Chương 345: Chương 168-2 : Tuyệt Thực Phản Đối

“Hay cho Xú nha đầu nhà ngươi, chẳng lẽ ta rời khỏi nơi này, ngươi liền cao hứng như vậy! ?”

Người mới đến mở miệng, ở trong giọng nói, không che dấu chút nào nổi tức giận.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc và Đường Yên Nhi tức thì sửng sốt, lập tức, nhất tề quay đầu, nhìn tới nơi phát ra âm thanh kia.

Chỉ thấy không biết từ khi nào, bóng dáng của Huyền Lăng Phong, đã xuất hiện ở cửa đại điện .

Giờ phút này, trên mặt Huyền Lăng Phong càng là đầy vẻ giận dữ, hắc mâu đang cố nén giận kia, giờ phút này càng là hung hăng trừng lên về phía Đường Yên Nhi.

Đường Yên Nhi sau khi nhìn thấy Huyền Lăng Phong đột nhiên xông vào, trên mặt đầu tiên là sửng sốt, nhưng mà, nhanh chóng liền phục hồi tinh thần lại.

Mặt vừa héch lên, liền lạnh nhạt hằm hừ một tiếng đối với Huyền Lăng Phong, trên mặt, tràn đầy khinh thường.

“Hừ, ta chính là vui mừng đấy, ngươi quản được sao! ?”

“Ngươi!”

Nghe được lời này của Đường Yên Nhi, Huyền Lăng Phong lập tức giận dữ trợn trừng đến nỗi mắt, một tay chỉ về phía Đường Yên Nhi, liền tính toán định ngang ngược găm lên một trận.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức tiến lên, lựa lời khuyên bảo.

“Được rồi A Phong, ngươi không nên tức giận nữa. Tính tình của Yên Nhi là như vậy, ngươi cũng không phải không biết.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng khuyên nhủ, mắt nhưng lại gắt gao đánh giá Huyền Lăng Phong đã nhiều ngày không thấy.

Không nhìn còn khá, vừa nhìn một cái, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mặt mày nhăn tít.

Chỉ thấy mới gần gũi vài ngày không thấy, cả người Huyền Lăng Phong ước chừng gầy một vòng lớn.

Hai gò má tuần tú kia, giờ phút này đúng là có hơi lõm xuống.

Bên dưới khóe mắt, cũng rõ ràng nhìn ra vết thâm quầng.

Một đôi hắc mâu, càng là tràn đầy tơ máu. Dáng vẻ này, lúc đầu vừa nhìn qua, rất là làm cho người ta sợ hãi!

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, lập tức mở miệng giạt mình la lên.

“Nha, A Phong, vài ngày không thấy, làm thế nào người gầy thành dáng vẻ này ! ? Người quả nhiên là tuyệt thực ! ?”

Đến giờ phút này nhìn thấy Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy kinh ngạc.

Mà ngay cả Đường Yên Nhi ở một bên vẫn còn tính toán chằm chọc Huyền Lăng Phong vài câu , nay chứng kiến dáng vẻ tiêu tụy kia của Huyền Lăng Phong, cũng là lấy làm kinh hãi.

Lập tức, hé mở làn môi hồng, chặc chặc lấy làm kỳ.

“Chặc chặc chặc, ban đầu ta nghe nói người ẩm ỉ tuyệt thực phản đối, còn tưởng rằng là giả đây! Làm thế nào người thật đúng là tuyệt thực a!”

Không trách Đường Yên Nhi giật mình. Dù sao, trong lúc bình thường, Huyền Lăng Phong cũng giống như nàng, đều là hai kẻ tham ăn. Mỗi lần đi ra ngoài, hai người bọn họ đều là ăn nhiều nhất.

Hiện nay, chứng kiến Huyền Lăng Phong gầy gò tiêu tụy thành dáng vẻ này, Đường Yên Nhi quả là giật mình .

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc và Đường Yên Nhi nhất tề dùng ánh mắt tràn đầy kinh ngạc nhìn mình, Huyền Lăng Phong chỉ là cười khổ một phen, lập tức tràn đầy bất đắc dĩ mở miệng.

“Không có biện pháp, lần này đây hoàng huynh là quyết tâm muốn ta đi biên cảnh, nếu như ta không làm như vậy, cũng không biết nên làm cái gì bây giờ ! ?”

Nói tới đây, Huyền Lăng Phong không khỏi tràn đầy bức bối đưa tay giật giật tóc, tràn đầy bất đắc dĩ và ảo não.

Nhìn thấy dáng vẻ Huyền Lăng Phong tràn đầy ảo não bất đắc dĩ, Đồng Nhạc Nhạc cũng không biết nên làm cái gì bây giờ .

Dù sao, thân phận nàng hèn mọn, chuyện mà ngay cả Huyền Lăng Phong đều không thể tránh được , thì nàng có thể làm sao bây giờ ! ?

Nghĩ tới đây, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc hé ra, lập tức, mở miệng nói.

“Được rồi, chúng ta không nên suy nghĩ nhiều quá, hiện tại người đã phiền não như vậy, ta liền liệu mình giúp quân tử, cùng người say sưa một trận đi!”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, Đường Yên Nhi ở một bên nghe vậy, cũng tràn đầy nghĩa khí mở miệng nói.

“Đừng nói ta không đủ nghĩa khí, ta cũng cùng người say sưa một trận, vứt hết tất cả chuyện không thoải mái lại đằng sau đi!”

Nhìn thấy Đường Yên Nhi vỗ ngực, dáng vẻ hào hùng nghĩa khí , Huyền Lăng Phong đầu tiên là sửng sốt, ánh mắt nhìn Đường Yên Nhi, càng là có thêm vài phần nhận xét với cặp mắt khác xưa.

Dù sao, cho tới nay, hắn chỉ nghĩ rằng Xú nha đầu này không thích hắn, không nghĩ tới, nàng cũng có lúc giống như trượng nghĩa thế này.

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong cổ họng như nghẹn lại một cái, cuối cùng, không nói thêm gì, chỉ là sai người đưa đây loại rượu tốt nhất.

Vì một chén giải ngàn sầu, hôm nay, để cho hắn say sưa một chầu thật đã, quẳng hết tất cả phiền não ra khỏi đầu đi!

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong liền vừa vén vạt áo, ngồi cùng một chỗ với Đồng Nhạc Nhạc bọn họ. Lập tức ba người bọn họ, càng là giờ ly rượu, tiếp theo bắt đầu uống từng chén từng chén.

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, số bình rượu trên bàn đúng là hết cái nọ lại có cái kia.

Đồng Nhạc Nhạc cũng không biết chính mình rốt cuộc uống bao nhiêu rượu , chỉ cảm thấy bụng trương trương.

Có nước tiểu, Đồng Nhạc Nhạc liền lập tức lui ra, đi về hướng nhà xí.

Đến khi nàng giải quyết xong, mới bước đi xiêu vẹo lắc la lắc lư, tính toán tiếp theo quay về lại uống một bữa.

Ai biết, vào đúng thời điểm này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, một đôi chân thon thả liền xuất hiện ở trong tầm mắt nàng.

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, còn không chờ suy nghĩ nhiều cái gì, chỉ cảm thấy thân thể mềm nhũn, cả người liền cứ thế đâm sầm về hướng người đi tới trước mặt . . .

341. Chương 346: Chương 169-1 : Tâm Đế Vương, Sâu Không Lường Được

“Ách, mũi của ta . . .”

Cả người đâm sầm thẳng vào, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy cái mũi của mình đau nhức, sau đó, lập tức đưa tay bưng kín mũi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo kia, cũng bởi vì bị đau mà làm ặt đầy nếp nhăn.

Chỉ là, đến lúc Đồng Nhạc Nhạc bưng cái mũi, ngẩng đầu nhìn một cái, khi nhìn thấy rõ ràng nam nhân đứng ở trước mặt nàng thì cả người sửng sốt đứng ngây ra ngay tại chỗ.

Nam nhân này mặc trên người cẩm bào màu đen thêu hình rồng quần quít, lưng thắt Kim Yêu Đái, đầu đội mũ nam châu báu, mặt đẹp như ngọc.

Khí phách vương giả từ lúc sinh ra, càng là tự nhiên lộ rõ!

Mà người này không phải ai khác, đúng là Huyền Lăng Thương!

Thấy Huyền Lăng Thương đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là nhướn lên một cái, lập tức, dường như mới nghĩ đến cái gì, cuống quýt quỳ rạp xuống đất, hé mở làn môi hồng, mở miệng nói.

“Hoàng thượng thứ tội, nô tài là không có lòng dạ!”

Nghĩ đến người mà mình vừa rồi đụng vào chính là Huyền Lăng Thương, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc liền một hồi căng thẳng ảo não.

Phải biết rằng, Huyền Lăng Thương chính là đương kim hoàng thượng. Mới rồi chính mình cứ như vậy đâm thẳng vào, chính là phạm vào tội lớn, nếu như Huyền Lăng Thương trách tội xuống

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc lòng dạ rối bời, nam nhân trước người, lại chỉ là im lặng đứng ở nơi đó, không nói một lời.

Đối với nam nhân tỏ ra trầm lặng ít nói, càng khiến cho Đồng Nhạc Nhạc lòng dạ rối bời .

Chỉ cảm thấy tâm can mình, giờ phút này phảng phất bị mười lăm cái thùng đè lên, tâm thần bất định, thấp thỏm bất an.

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, Đồng Nhạc Nhạc rốt cuộc không nhịn được sự im lặng như thế, không khỏi ngẩng đầu nhìn một cái, trộm ngó nam nhân trước người.

Đầu đầu, cũng là một đôi huyết mâu neho lại sâu xa khó lường .

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, lập tức lập tức cuống quýt cụp đôi mắt xuống, trong lòng nghi hoặc lại căng thẳng.

Lại thế nữa!

Gần đây, nàng luôn cảm giác cái nhìn của Huyền Lăng Thương hình như trở nên là lạ.

Nàng luôn tại lúc lơ đãng phát hiện, ánh mắt của Huyền Lăng Thương , luôn nhìn nàng chăm chăm.

Hơn nữa, ánh mắt của hắn nhìn về phía nàng cũng cực kì kì dị cổ quái.

Hình như, đang tìm tòi nghiên cứu cái gì, lại nghĩ ngợi đến cái gì, cực kì phức tạp.

Mỗi lần bị Huyền Lăng Thương dùng ánh mắt sâu xa khó lường như thế để nhìn mình , rốt cuộc chỉ khiến trong lòng Đồng Nhạc Nhạc một hồi lòng dạ rối bời.

Trước đây, nàng luôn sợ hãi lo lắng, phải chăng là thân phận của mình bị Huyền Lăng Thương đoán được , Huyền Lăng Thương mới có thể nhìn chính mình như thế.

Chỉ là sau này suy nghĩ một chút, hắn là không đúng a!

Nếu như Huyền Lăng Thương thật sự biết nàng là nữ nhân, thì có thể nào không nói một lời, cũng không xử trí nàng đây! ?

Chỉ là, nếu không phải hắn đoán được chính mình là thân phận như thế , tại sao mấy ngày gần đây, ánh mắt của hắn nhìn nàng luôn kỳ quái như vậy! ?

Chỉ là, cho dù Đồng Nhạc Nhạc nghĩ đến vỡ đầu, đều không nghĩ ra nguyên nhân trong đó.

Giờ phút này, nhìn thấy Huyền Lăng Thương lại dùng ánh mắt sâu xa khó lường như vậy nhìn mình, Đồng Nhạc Nhạc chỉ có cúi đầu xuống, âm thầm căng thẳng.

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy mồ hôi làm y phục ẩm ướt, đầu gối, cũng vì quỳ lâu mà có hơi ngứa ngáy .

Vào đúng thời điểm này, nam nhân đứng ở trước mặt nàng rốt cuộc mở miệng nói chuyện .

“Hãy bình thân!”

Nam nhân mở miệng, giọng nặng trịch khàn khàn.

Vào lúc tháng chạp trời đông giá rét thế này, mặt đất càng tỏ ra lạnh như băng .

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là có hơi sững sốt, lại tạ ơn đứng lên.

Chỉ là, sau khi Đồng Nhạc Nhạc đứng lên, cũng không dám ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của Huyền Lăng Thương.

Dù sao, ánh mắt của Huyền Lăng Thương, quá mức sắc bén, nàng sợ hãi, nếu nhìn lâu, tâm tư của mình, sẽ bị Huyền Lăng Thương xem thấu.

Trong lòng đang nghĩ ngợi, trên đỉnh đầu, lại lần nữa truyền đến giọng nói khàn khàn của nam nhân.

“Người uống rượu ! ?”

Tuy là câu nghi vấn, nam nhân lại nói phi thường khẳng định.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc không dám giấu diếm.

Dù sao, coi như nàng có muốn giấu diếm, cũng không giấu được.

Chỉ là đáng vẻ say xỉn hiện tại của nàng, lại thêm mùi rượu trên người, là không lừa được những kẻ khác. Huống chi là người khôn khéo như Huyền Lăng Thương! ?

Nghĩ tới đây, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc mở ra, lập tức nói ra chi tiết.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, đúng vậy, hôm nay Thập Tam Gia tâm tình không tốt, nô tài liền cùng Thập Tam Gia uống chút rượu, không ngờ lại luống cuống trước mặt hoàng thượng.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, giọng điệu dè dặt.

Nhưng mà, lại cố ý nói ra chuyện Huyền Lăng Phong có tâm tình không tốt .

Dù sao, nàng thật sự không nghĩ ra nguyên nhân, tại sao đang yên lành, Huyền Lăng Thương từ trước tới nay thương yêu Huyền Lăng Phong , sẽ đẩy hắn đến biên cảnh rèn luyện đây! ?

Với cá tính của Huyền Lăng Thương, khẳng định chuyện xảy ra có nguyên nhân!

Cho dù là đối với bằng hữu hay là do quan hệ khác, Đồng Nhạc Nhạc đều muốn biết nguyên nhân.

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc so đo, lại thấy nam nhân trước người, sau khi nghe được lời này của nàng, huyết mâu không khỏi nhẹ nhàng lóe ra một phen, bạc môi hé mở, nhẹ nhàng nói.

“A Phong hẳn hôm nay vào cung ? !”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, đúng vậy, giờ phút này Thập Tam Gia đang ở bên trong điện Đường Tâm!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, nói ra chi tiết.

Nói xong lời cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc dường như lại nghĩ đến cái gì, hé mở làn môi hồng, mở miệng nói lần nữa.

“Hoàng thượng, Thập Tam Gia thật sự không muốn rời khỏi hoàng cung, Hoàng thượng, tại sao ngài phải đưa Thập Tam Gia đến biên cảnh đây! ? Người cũng đã biết, Thập Tam Gia hôm nay, phi thường không cao hứng, cả người đều gầy đi một vòng!”

Đối với Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc một mực coi hắn trở thành bạn tốt để đối đãi

342. Chương 347: Chương 169-2 : Tâm Đế Vương, Sâu Không Lường Được

Edit : Angelina Yang

Cho nên hiện tại nhìn thấy Huyền Lăng Phong thất vọng tiêu tụy như thế , tâm tình Đồng Nhạc Nhạc cũng không tốt.

Cho nên, mới có một lời này.

Tuy nhiên, sau khi nàng nói xong những lời này, liền phát hiện, đôi huyết mâu sâu thẳm kia của Huyền Lăng Thương , liền nhìn chằm chằm vào trên người của nàng.

Cảm giác được ánh mắt nóng rực kia của Huyền Lăng Thương k, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái.

Nhĩ đến mới vừa rồi những lời này, đối với những người khác mà nói, thì không có gì. Chỉ là vị trước mắt này, chính là đương kim thiên tử a!

Nếu như Thiên Tử giận dữ, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!

Nhĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc bối rối, lập tức, hé mở làn môi hồng, sau đó căng thẳng nói.

“Thỉnh Hoàng thượng tha tội, nô tài mới vừa rồi phạm thượng, chỉ là, nô tài chỉ là. . .”

Nói xong lời cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Chính lúc lo lắng , trên đỉnh đầu, chợt truyền đến giọng nói khàn khàn kia của Huyền Lăng Thương.

“Người, rất quan tâm A Phong! ?”

Nam nhân mở miệng, tuy là câu nghi vấn, lại nói rất khẳng định.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc mắt nhắm đầu tiên là ngẩn ra, lập tức, lại nhìn vào huyết mâu sâu thẳm kia của Huyền Lăng Thương , hé mở làn môi hồng, gật đầu, mở miệng nói.

“Đúng vậy, Thập Tam Gia là bằng hữu của nô tài, nô tài cũng như thế. Cho nên, mới không đành lòng nhìn thấy Thập Tam Gia mất mát khổ sở.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, nói ra chi tiết.

Tuy nhiên, nam nhân trước người, sau khi nghe được lời này của nàng, huyết mâu cũng là lóe ra một phen, lập tức, trong ánh mắt nhìn nàng, càng là như có điều suy nghĩ.

“Thật sự, chỉ là bằng hữu sao! ?”

“A! ?”

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc sững sờ.

Nàng ngược đôi mắt xinh đẹp lên, liền đối diện với huyết mâu sâu xa khó lường kia của Huyền Lăng Thương.

Bởi vì, không biết tại sao, nàng vẫn cảm giác được hiện tại Huyền Lăng Thương, cho dù là giọng điệu, hay là trong ánh mắt nhìn nàng, luôn có gì đó là lạ.

Chỉ là, rốt cuộc nơi nào kỳ quái, trong khoảnh khắc, nàng lại không thể chỉ ra.

Trong lòng nghi hoặc, thế nhưng Đồng Nhạc Nhạc không dám suy nghĩ nhiều mặt khác, chỉ là cúi đầu xuống, nói ra chi tiết.

“Đúng vậy, cho dù Hoàng thượng cảm giác được, nô tài là bầu vú Thập Tam Gia, nhưng mà trong cảm nhận của nô tài, Thập Tam Gia là bằng hữu của nô tài.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, giọng điệu kiên định vô cùng.

Đối với Đồng Nhạc Nhạc mặt mày kiên định, Huyền Lăng Thương sau khi nghe được lời này của nàng, một đôi huyết mâu động lòng người kia chỉ là lẳng lặng nhìn chăm chăm vào người nhỏ bé trước mặt.

Chỉ thấy tiểu thái giám trước mắt, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, gương mặt xinh xắn.

Giờ phút này, trên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn kia, lộ ra vô tận lo lắng.

Trong mắt, cũng là kiên định vô cùng, tịnh không có giả dối.

Thấy vậy, huyết mâu của Huyền Lăng Thương không khỏi nhẹ nhàng lóe ra một phen.

Trầm lặng một khắc, Huyền Lăng Thương mới từ từ thu hồi ánh mắt, bạc môi hé ra, mở miệng nói.

“Chỉ là trầm tâm ý đã quyết.”

Huyền Lăng Thương mở miệng, ở trong giọng nói, là sự uy nghiêm không cho người khác kháng cự.

Dù sao, hắn là Thiên Tử, Thiên Tử nhất ngôn cửu đỉnh.

Hướng chi, kể từ hôm đó đã thấy một màn kia, khiến Huyền Lăng Thương không thể không đi đến quyết định này.

Cho tới nay, hắn đều phát hiện, chính đệ đệ ruột thịt duy nhất của hắn, đối với tiểu thái giám trước mắt này, là đặc biệt.

Mới đầu, hắn chỉ là cảm giác được, tiểu thái giám trước mắt này, có gì đó không giống với các tiểu thái giám khác.

Hắn khi thì xảo quyết, khi thì dễ thương, khi thì mơ hồ, lại mang theo một chút thông minh.

Ở trên người hắn, luôn lộ ra một loại trong suốt dễ nhận và linh khí, cho nên, mới có thể hấp dẫn ánh mắt người ta như thế, làm cho người ta dần dần thích hắn.

Chỉ là, hắn chưa từng nghĩ đến, đệ đệ ruột thịt mà chính mình một mực thương yêu, lại đi hôn tiểu thái giám này. . .

Sự việc kinh động lòng người như thế, là người trong thế gian đều không thể đón nhận.

Hắn cũng như thế!

Ngày đó, sau khi hắn chứng kiến một màn kia, trong lòng càng là rung động vô cùng.

Cũng nghĩ rất nhiều.

Nếu như những người khác, hẳn khẳng định không thêm để ý tới.

Chỉ là, ở đây lại là đệ đệ ruột thịt của hắn , hắn không cho phép đệ đệ của chính mình lại phạm phải sai lầm như vậy.

Cho nên, hắn nghĩ tới mấy biện pháp.

Cái thứ nhất, chính là giết tiểu thái giám trước mắt này!

Tuy nhiên, suy nghĩ này, hắn chỉ là chợt lóe rồi biến mất thôi.

Dù sao, nếu như thay đổi người bên ngoài, hẳn tuyệt đối không nương tay chút nào.

Chính là. . .

Nhìn thấy tiểu thái giám xinh đẹp như hoa như ngọc, linh khí bức người trước mắt này, hắn thật sự không xuống tay được. . .

Cho nên, hắn không thể làm gì khác hơn là để cho hai người bọn họ hoàn toàn tách ra. Chỉ cần hai người bọn họ cách xa, thì mọi chuyện, đều sẽ cùng với cự ly và sự kiện, từ từ chìm xuống .

Chỉ là, hắn lại đánh giá thấp chính đệ đệ của mình lại đắm chìm mê muội và thích đối với tiểu thái giám này.

Cái này vẫn còn là lần đầu tiên đệ đệ dám ngược ý tứ của hắn, lại chỉ bởi vì tiểu thái giám trước mắt này. .

Từ xưa hồng nhan họa thủy, không nghĩ tới, những lời này, rơi vào trên người tiểu thái giám trước mắt này , cũng như thế. . .

Chỉ là, cho dù như thế nào, hắn nhất định không thể để cho đệ đệ ruột thịt của chính mình đi vào sai lầm.

Nghĩ tới đây, huyết mâu của Huyền Lăng Thương chợt sáng lên một cái, lập tức, bạc môi vừa hé, cũng không nói thêm gì.

Chỉ là nhìn chăm chú thật sâu vào Đồng Nhạc Nhạc, rồi mới xoay người theo hướng tới điện Đường Tâm.

Nhận thấy được Huyền Lăng Thương trước khi xoay người liếc mắt nhìn thật kĩ, khiến Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ trăm bề cũng không giải đáp được.

Không trách được người khác thường nói, lòng dạ Hoàng đế, sâu xa khó lường!

343. Chương 348: Chương 170 -1 : Ái Tửu Hậu Loạn

Edit : Angelina Yang

Đối với tâm tư của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc luôn không đoán ra.

Giờ phút này, lại thấy Huyền Lăng Thương đang bước đi bình thản về hướng tới điện Đường Tâm, Đồng Nhạc Nhạc không thể làm gì khác hơn là đi theo tới đó.

Vừa rồi , lúc cùng Huyền Lăng Phong bọn họ uống rượu , để uống cho cao hứng mà Đường Yên Nhi đã sớm đuổi đám cung nhân lui xuống.

Cho nên đám cung nhân chỉ là đứng tại cửa đại điện chờ đợi được thôi.

Giờ phút này, nhìn thấy Huyền Lăng Thương đến, đám cung nhân lập tức quỳ trên mặt đất, hành lễ quì lạy.

Huyền Lăng Thương thấy vậy, cũng không hề để ý tới, chỉ là sải bước đi về hướng đại điện.

Cùng với bọn họ đi vào bên trong đại điện, một luồng mùi rượu đậm đặc, liền lập tức xông vào mũi .

Người thấy thế, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy đầu càng choáng váng.

Nghĩ đến, mới rồi chính nàng cũng là uống không ít rượu, giờ phút này, lại bị mùi rượu đậm đặc này xộc vào, chỉ cảm thấy cơn say càng sâu .

Hiện tại Đồng Nhạc Nhạc, thật muốn cũng không quản gì hết, trực tiếp ngã đầu liền ngủ.

Tuy nhiên, có người này ở trước mắt, thì mong muốn của nàng chỉ là hy vọng xa vời thôi.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc càng là lặng lẽ thở dài một tiếng.

Ai kêu nàng là nô tài đây! Nhận mệnh đi!

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghĩ thế, mắt nhắm càng quét nhanh một lượt bên trong đại điện.

Chỉ thấy bên trong đại điện, trừ vò rượu trên bàn ra, thì Huyền Lăng Phong và Đường Yên Nhi vốn ngồi ở nơi này uống rượu, đã sớm không thấy bóng dáng.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc mắt nhắm ngẩn ra, tràn đầy nghi hoặc.

Dù sao, mới rồi Huyền Lăng Phong và Đường Yên Nhi là uống rượu ở chỗ này nha, bọn họ hiện tại rốt cuộc đi nơi nào ! ?

Vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, liền thấy Huyền Lăng Thương đứng ở trước người nàng , dường như đã có nghi hoặc.

Một đôi huyết mâu đầu tiên là nhẹ nhàng liếc nhìn đại điện một vòng, lập tức, ánh mắt liền nhìn chăm chăm vào nàng.

Thấy trong mắt Huyền Lăng Thương có ý dò hỏi, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở miệng nói.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, vừa rồi lúc nô tài đi ra ngoài, Thập Tam Gia và Cửu công chúa rõ ràng ở chỗ này uống rượu. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng giải thích, chỉ là nàng còn chưa nói hết câu, đột nhiên nghe được ở trong phòng của đại điện truyền đến những tiếng động.

Nghe vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc sửng sốt.

Dù sao mới rồi vì uống cực kì cao hứng, Đường Yên Nhi thật sớm đã để cho đám cung nhân ra bên ngoài hầu hạ, không cho quấy rầy bọn họ.

Chỉ là bên trong nội thất, chính là phòng ngủ của Đường Yên Nhi. Chẳng lẽ là, Đường Yên Nhi là uống một mình, liền tính toán trở về đi ngủ đây! ?

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, nàng không khỏi ngẩn đầu, nhìn thẳng vào mắt Huyền Lăng Thương một phen.

Khi Huyền Lăng Thương chứng kiến vẻ nghi hoặc trong mắt nàng, lập tức, hần liền nhấc chân bước , đi về hướng tới bên trong tấm thất.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không thể làm gì khác hơn là đi theo phía sau Huyền Lăng Thương, đi vào trong tấm thất.

Tuy nhiên, khi Đồng Nhạc Nhạc đi theo phía sau Huyền Lăng Thương vào phòng ngủ, thấy tất cả mọi thứ phát sinh ở trong tấm thất , cả người lập tức giống như Ngũ Lôi giáng xuống đầu, “âm” một tiếng, hoàn toàn rung động, bởi vì

Chỉ thấy ở trong tấm thất lớn như thế , rèm lụa mỏng hạ xuống, bức rèm che chập chờn.

Một bên lò sưởi, khói xanh lượn lờ, thêm một bên đàn hương, khiến cho cả phòng ngủ, thật là ấm áp.

Tuy nhiên, bề mặt tấm thảm mềm mại phủ lên trên mặt đất kia, cũng là có trang phục rơi đầy đất.

Hơn nữa, những trang phục này là quen thuộc như vậy , không phải chính là những thứ mà hôm nay Huyền Lăng Phong và Đường Yên Nhi mặc sao! ?

Trong lòng kinh ngạc, Đồng Nhạc Nhạc lại theo rời mắt theo đám trang phục rơi đầy đất kia.

Chỉ thấy, ở trên chiếc giường gỗ lê lớn như thế, có một đôi nam nữ toàn thân xích lôa, đang dây dưa quấn chặt lấy nhau . . .

Nữ nhân thở gấp, khiến nàng nghe cũng không tránh khỏi đỏ mặt, hòa theo những trận nam nhân thở hồng hộc. . .

Coi như màn che rơi xuống, đã che dấu đi một nửa quanh cảnh bên trong, nhưng lại vẫn để cho Đồng Nhạc Nhạc nhìn rõ ràng dáng vẻ hai người bên trong.

Đó không phải đúng là hai người Huyền Lăng Phong và Đường Yên Nhi vừa rồi vẫn còn uống rượu chung một chỗ sao! ?

Vừa mới trở về, không thấy hai người bọn họ, không ngờ, hai người bọn họ, giờ phút này đang làm chuyện như thế , khiến cho người ta đỏ mặt tim đập dồn!

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ngoài rung động, thì sau một khắc, một vẻ ngượng ngùng, càng là giống như núi lửa phun trào, từ đáy lòng bốc thẳng tắp lên tận đỉnh đầu .

Chỉ cảm thấy hai gò má hầm hập nóng bỏng, ánh mắt của Đồng Nhạc Nhạc, càng là không kìm hãm được nhìn vào nam nhân cao lớn đứng ở trước người nàng.

Mặc dù, nàng đã trải qua quá chuyện nam nữ. Nhưng mà một lần kia, nàng chỉ là mơ mơ màng màng mang lần đầu tiên của chính mình cho nam nhân này. Sau chuyện đó, nàng càng là sợ đến chạy trốn chết, không dám suy nghĩ nhiều.

Hiện nay, nhìn thấy quang cảnh phía sau màn trướng, khiến cho Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhớ lại buổi tối hôm đó. Nàng bởi vì tham ăn nên đã uống món canh Đôn Thang mà An Y Na bỏ thêm nguyên liệu, làm ẽ mất tình ái.

Cuối cùng, càng là mơ mơ màng màng hóa thân là người, cùng với nam nhân trước mắt. . .

Càng nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy càng thẹn thùng .

Hai gò má hầm hập nóng bỏng, coi như không đi soi gương, Đồng Nhạc Nhạc cũng biết, chính mình khẳng định đỏ mặt.

Trời ạ!

Hiện tại đang là lúc nào , mà nàng vẫn còn nghĩ đến tất cả những thứ này.

Vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ảo não, nam nhân đứng ở trước mặt nàng phảng phất nhận thấy được ánh mắt nóng rực phía sau kia. Lập tức, hơi hơi liếc xéo, nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc.

Đến lúc nhìn thẳng vào ánh mắt sâu thẳm động lòng người của nam nhân kia, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong lòng giật mình, theo đó hô hấp đều lập tức đình chỉ một khắc.

Tim đập dồn dập, tâm loạn như ma, Đồng Nhạc Nhạc cũng không biết, giờ phút này gương mặt mình, là đặc sắc cỡ nào!

Huyền Lăng Thương vốn đang kinh ngạc với cảnh tượng trước mắt, dần dần nhận thấy được phía sau khác thường, không khỏi quay đầu nhìn lại. Đối diện, cũng là một gương mặt nhỏ nhắn đỏ rực!

Chỉ thấy phía sau tiểu thái giám, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn trắng không kém gì tuyết, giờ phút này đã sớm hoàn toàn đỏ bừng, phảng phất hồng mai vào đông vừa mới nở rộ đầu cành , kiều diễm ướt át như thế.

Thu hút cái nhìn của người ta nhất, là vẻ vừa lúng túng vừa ngượng ngập kia trên mặt tiểu thái giám. Phảng phất cô dâu ngượng ngùng khi đối mặt chồng trong đêm tân hôn, là sự thẹn thùng vô cùng ngượng ngùng.

Nhất cử nhất động, quyến rũ tự nhiên, tuyệt sắc như thế , thế gian ít có!

Thấy vậy, trái tim Huyền Lăng Thương phảng phất bị một tảng đá thật lớn quăng trúng, chợt nhói lên một cái. . .

Trước kia, Huyền Lăng Thương đã biết tiểu thái giám trước mắt có dung mạo tuyệt sắc, nhưng chưa từng nghĩ, khi hắn ngưng ngừng lại có thể xinh đẹp như thế! !

Cũng khó trách, đệ đệ của chính mình từ trước tới nay vốn bướng bỉnh không chịu khuất phục, lại sinh ra ý nghĩ không nên có đối với hắn . . .

Nghĩ tới đây, huyết mâu của Huyền Lăng Thương không khỏi lóe ra một phen, lập tức, lại không hề nói thêm gì nữa, chỉ là xoay người, sải bước rời khỏi phòng ngủ.

Nhìn thấy Huyền Lăng Thương xoay người rời đi, thần sắc trong mắt sâu xa khó dò, Đồng Nhạc Nhạc không thể làm gì khác hơn là cảm như hèn, không dám lên tiếng, theo sát phía sau Huyền Lăng Thương, rời khỏi phòng ngủ.

Chỉ là, lúc rời khỏi phòng ngủ, Đồng Nhạc Nhạc vẫn không nhịn được xoay người nhìn vào bên trong điện một cái, gương mặt xinh đẹp kia không khỏi nhẹ nhàng cau lại, tràn đầy nghi hoặc.

Huyền Lăng Phong và Đường Yên Nhi, không phải là đối đầu đến chết sao! ? Mỗi lần bọn họ vừa thấy mặt nhau, đều sẽ tranh cãi liên tu bất tận, làm thế nào lúc này lại. . .

Chẳng lẽ, đây chính là câu chuyện đánh là tình, mắng là yêu trong truyền thuyết sao! ?

. . .

Cùng lúc đó, bên trong giường lớn.

Giờ phút này đối với Huyền Lăng Phong mà nói, là hạnh phúc nhất.

Cúi đầu nhìn thấy thân hình đang ở dưới người hắn, uyển chuyển chịu ơn, khuôn mặt nhỏ nhắn kia đỏ bừng, mặt như tranh vẽ, mũi ngọc thanh tú môi anh đào, không phải đúng là người mà hắn tưởng nhớ ao ước nồng cuồng đã lâu sao! ?

344. Chương 349: Chương 170 -2 : Ái Tửu Hậ Loạn

Edit : Angelina Yang

Hơn nữa, điều để cho Huyền Lăng Phong kinh ngạc hoan hỉ cũng là, người nhỏ nhắn bên dưới này, lại là một . . . nữ nhân! ?

Nhìn thấy dáng người bên dưới, làn da tựa như mỡ đông, vóc người mảnh khảnh, bộ ngực xinh xắn kia rất tròn, và vòng eo thon nhỏ nhắn mềm mại quyến rũ kia đều khiến hắn phải điên cuồng không thôi. . .

Giờ phút này, hắn mặc kệ là chính mình uống rượu đang nằm mơ, hay là do mặt khác, hắn chỉ muốn hưởng thụ thật tốt giờ này khắc này.

Có lẽ, đây là một lần tốt đẹp nhất đời này của hắn . . .

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong tâm tư rối loạn, đặc biệt, nghe được người kia dưới thân đang nũng nịu thở gấp, khiến Huyền Lăng Phong càng không kìm hãm được.

Môi đỏ mọng hạ xuống, hung hăng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn kiều diễm ướt át của người nhỏ bé kia, hắc mâu của Huyền Lăng Phong mê ly, trong lúc thở dốc, đôi môi hé ra, hắn mở miệng không kìm hãm được nói.

“Tiểu Nhạc Tử, ta thích ngươi. . .”

. . .

Đến lúc Đồng Nhạc Nhạc đi theo Huyền Lăng Thương trở lại Ngự Thư Phòng, liền nhìn thấy Huyền Lăng Thương một mực tùy ý đứng ở phía trước cửa sổ, ánh mắt trông về phía xa, phảng phất như đang nhìn chăm chú cái gì đó.

Chỉ là, với hiểu biết của Đồng Nhạc Nhạc đối với Huyền Lăng Thương, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc biết, Huyền Lăng Thương khẳng định là đang nghĩ ngợi cái gì đó.

Nghĩ đến chuyện mới rồi của Huyền Lăng Phong và Đường Yên Nhi, cũng không biết, Huyền Lăng Thương sẽ xử lý như thế nào.

Liên vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, lại thấy Huyền Lăng Thương vốn đưa lưng về phía nàng, sau khi nghĩ ngợi đã lâu lại chợt xoay người, lập tức đi về phía thư án.

Một tay vén lên vạt áo, Huyền Lăng Thương liền ngồi ở trên ghế, sau đó cầm lấy bút lông, rồi bắt đầu hạ bút lên một bản thánh chỉ để trống.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, không khỏi len lén nhìn lại.

Đến khi thấy nội dung trong thánh chỉ mà Huyền Lăng Thương vừa mới viết, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc lập tức trợn lên một cái.

Bởi vì, ở trong bản thánh chỉ này, không viết cái gì khác, chỉ là yêu cầu hôn nhân giữa Đường Yên Nhi và Huyền Lăng Phong!

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc.

Chỉ là sau khi lại suy nghĩ một chút, nếu Huyền Lăng Phong và Đường Yên Nhi đã làm loại chuyện đó, cho dù là uống rượu hay là vì thật tâm thích đối phương mới có thể như thế, nhưng Đường Yên Nhi chính là công chúa của một nước, Huyền Lăng Thương tự nhiên sẽ không làm qua loa.

Hôn nhân của hai người Đường Yên Nhi và Huyền Lăng Phong, trở thành kết cục đã định !

...

Cùng lúc đó, bên kia

“Nữ nhân nhà ngươi này, tại sao đã man thô lỗ như vậy! ? Ngươi không nên lại cầm đồ mà ném vào Bồn vương , bằng không, Bồn vương cũng là có thể nổi cáu!”

Tránh thoát một cái gối thêu hoa bay tới suýt đập vào mặt, Huyền Lăng Phong trợn trừng đến nỗi mắt, trên mặt, càng là các loại ảo não tức giận bất đắc dĩ lo lắng.

Nhớ lại mới rồi tỉnh rượu, hai tay chính lúc đang ôm thật chặt giai nhân trong lòng, tính toán hưởng thụ thật tốt giờ phút này. Ai biết, gương mặt liền ‘Bốp’ một tiếng, sau đó hai tai ong ong.

Còn không chờ hấn phản ứng lại đây là xảy ra chuyện gì, liền thấy nữ nhân trên giường giống như con mụ điên, nhằm vào hấn vừa đánh vừa đá vừa mắng.

Mới đầu, hấn vẫn còn buồn bực, làm thế nào Tiểu Nhạc Tử đột nhiên trở nên hung ác như vậy ! ? Đường như đã trở thành người đàn bà chanh chua.

Chỉ là sau một khắc, khi hấn nhìn rõ ràng gương mặt của nữ nhân trước mắt, cả người Huyền Lăng Phong lập tức giống như sét giáng giữa trời quang, chấn động ngay ra ngay tại chỗ.

Bởi vì, nữ nhân trước mắt này giống như người đàn bà chanh chua, nhằm vào hấn vừa đánh vừa mắng , đầu phải là tiểu thái giám mà hấn ngày ngày tưởng nhớ! ?

Mà là Đường Yên Nhi hấn một mực chán ghét trong thời gian qua!

Thấy vậy, Huyền Lăng Phong chỉ cảm thấy trong lòng ‘Lộp bộp’ một tiếng, sau một khắc, phảng phất dường như cả người rơi vào hầm băng, sợ hết hồn hết vía, không dám tin.

Một khắc trước, hấn vẫn còn giống như đang ở trên thiên đường, trong lòng ngọt ngào sung sướng. Sau một khắc, lại phảng phất rơi xuống vực sâu vạn trượng, kinh ngạc không thôi.

Nói cho cùng, làm thế nào hấn có thể nghĩ đến, người vừa mới cuồng nhiệt say sưa cùng với hấn, lại chính là nàng này! ?

Người đó, lại là nữ nhân mà hấn một mực ghét nhất! !!! ? ? ?

Trong lòng đang lúc kinh ngạc, Huyền Lăng Phong thật sự vô phương đón nhận.

Sau một khắc, hắn còn không kịp suy nghĩ nhiều, liền bị chiếc giấy theo bay tới nện trúng vào mắt.

Con mắt lập tức đau xót, đau đến Huyền Lăng Phong nhe răng há miệng. Một luồng ảo não hối hận bất đắc dĩ, càng là biến đổi thành lửa giận hừng hực!

Đặc biệt, nghe nữ nhân trước mắt này, đối với hắn vừa khóc lại âm ỉ, giống hệt người đàn bà chanh chua, trong miệng đều là những lời ô uế, Huyền Lăng Phong cũng là có tính nóng, lập tức liền phát hỏa.

“Xú nữ nhân nhà ngươi này, làm thế nào giống như mù đàn bà chanh chua vậy!”

“Ta là người đàn bà chanh chua! ? Người lại làm ra chuyện như vậy đối với ta xong, còn dám nói ta là mù đàn bà chanh chua! ? Huyền Lăng Phong, người rốt cuộc là nam nhân hay không! ? Người hỗn đản, người Vương bát đản, người không phải như bất luận kẻ nào, người cút đi, người còn không lăn đi à!”

Đường Yên Nhi mở miệng, nhằm vào Huyền Lăng Phong chính là một hồi ngang ngược gầm lên như đang bị lâm vào trạng thái kích động khác thường .

Dù sao, đối mặt với tình huống hiện tại, Đường Yên Nhi chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, cái gì đều không nghĩ tới .

Chỉ là trong lòng cảm giác sự tức giận khổ sở và uất ức.

Dù sao, dầu thế nào nàng đều thật không ngờ, chính mình sau khi tỉnh lại , thì phải đương đầu với cục diện là như thế này!

Khắp mặt đất là trang phục rải rác, cả giường bừa bộn, lại thêm điều quan trọng nhất là, người nằm ở bên người nàng chính là nam nhân mà nàng một mực ghét ghét nhất!

Thấy tình huống trước mắt, Đường Yên Nhi quả thực ngay cả ý định muốn chết đều có.

Phải biết rằng, nàng tuy là kim chi ngọc diệp, nhưng so với nữ nhân bình thường khác thì giống nhau, đều suy nghĩ sau này có thể gả ột nam nhân mà chính mình thích, cùng nhau đầu bạc răng long. Sau đó lần đầu tiên quý giá của mình, dâng lên vào đêm tân hôn.

Tuy nhiên hiện tại, thấy nam nhân trước mắt này, Đường Yên Nhi khóc.

Dù sao, dầu như thế nào thì nàng đều thật không ngờ, lần đầu tiên của chính mình lại sẽ ở tình huống như vậy, lại dành cho nam nhân chính mình ghét nhất .

Càng nghĩ, Đường Yên Nhi càng ngày càng thương tâm, càng nghĩ càng tức giận, mà trong cơn tức giận, Đường Yên Nhi càng là không nhịn được bắt đầu vừa đánh vừa mắng đối nam nhân trước mắt này .

Cái này vẫn còn là lần đầu tiên, lần đầu tiên nàng không hề giữ hình tượng như thế, đối với một nam nhân vừa đánh vừa mắng, vừa nói những lời ô uế chính mình cho tới bây giờ cũng không có nói qua .

Chỉ là, chính Đường Yên Nhi cũng không muốn a, nàng bây giờ, cũng không biết nên làm gì.

Đặc biệt, khi nàng nhìn thấy nam nhân trước mắt này, bắt đầu trợn trừng đến nỗi mắt đối với nàng, thì Đường Yên Nhi thật sự không muốn gặp lại nam nhân này một khắc nào.

Trong lòng nghĩ vậy, Đường Yên Nhi gơ một ngón tay, liền chỉ về phía cửa chính , mở miệng thút thít.

“Người cút! Bốn công chúa đời này cũng không muốn gặp lại người!”

Nhìn thấy Đường Yên Nhi trên mặt vừa là nước mắt, vừa là tức giận, đối với chính mình, là mắng không thôi.

Thấy vậy, Huyền Lăng Phong càng là hung hăng hừ một tiếng, mở miệng vặc lại.

“Đi thì đi! Người cho là Bốn vương yêu thích ở với người nơi này sao! ? Bốn vương đời này, cũng không muốn gặp lại người!”

Huyền Lăng Phong vừa tức giận lên tiếng, lập tức, liền khom lưng nhặt lên trang phục rơi trên mặt đất, bắt đầu nhanh chóng mặc vào.

Đến khi mặc xong, Huyền Lăng Phong cũng không quay đầu lại xoay người rời đi.

Nhìn thấy Huyền Lăng Phong rút cuộc rời khỏi tầm mắt của mình, Đường Yên Nhi cả người đều sụp đổ .

Hai tay che mặt ngồi ở trên giường, Đường Yên Nhi khóc giống như đứa trẻ bất lực.

“Trời ạ, ta nên làm cái gì bây giờ! ? Ta nên làm cái gì bây giờ. . .”

. . .

Lúc Đồng Nhạc Nhạc đi ra từ Ngự Thư Phòng, khi nàng tính toán lại thay một ly trà thơm cho Huyền Lăng Thương, từ thật xa liền nhìn thấy bóng dáng Huyền Lăng Phong đang đi qua trước mắt mình.

Chỉ thấy Huyền Lăng Phong hiện tại, trên gương mặt tuần tú kia cũng là ảo não vô cùng.

Hơn nữa, Huyền Lăng Phong hình như bị đắm chìm trong chuyện phiền lòng gì đó, lại đắm sầm vào một tiểu thái giám đi ngược lại.

Ngay lập tức, tiểu thái giám kia ngã lún trên mặt đất, những thứ cầm trên tay vương vãi rơi đầy đất.

Nhưng thấy người đắm sầm vào hẳn chính là Huyền Lăng Phong, tiểu thái giám kia sợ đến hai chân mềm nhũn, liền quỳ rạp xuống đất không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ đối với Huyền Lăng Phong.

“Thập Tam Gia thứ tội a, Thập Tam Gia thứ tội! Nô tài không phải vừa cố ý, xin Thập Tam Gia thứ tội a!”

Tiểu thái giám khốn khổ cầu khẩn , gương mặt tái nhợt, không che dấu chút nào sự kinh hoàng.

Về sợ hãi đáng thương như thế, coi như là Đồng Nhạc Nhạc nhìn mà cũng không đành lòng.

Lại thấy Huyền Lăng Phong vốn là mặt mày bức bối , sau khi bị tiểu thái giám này va chạm, nét tức giận trên mặt càng rõ hơn.

Mở miệng ra, chính là một cơn gầm lên ngang ngược.

“Cái tên nô tài chết tiệt nhà ngươi này, đôi mắt mù sao! ? Ngươi là đi đường nào vậy! ? Ngươi cho là làm chuyện sai , cầu xin tha thứ nói xin lỗi có tác dụng sao! ? Ngươi làm chuyện sai chính là làm chuyện sai, coi như là nói xin lỗi, thì chuyện ngươi làm lỗi, là có thể coi như cũng không có cái gì phát sinh sao! ?”

Huyền Lăng Phong mở miệng, càng mắng càng hăng say.

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc từ thật xa nghe, lại cảm giác được câu nói của Huyền Lăng Phong có hàm ý khác.

Dù sao, trước kia Huyền Lăng Phong, là một người thẳng tính, trong lòng có cái gì, liền nói cái đó.

Chính là hẳn hiện tại, so với trước đây lại không giống nữa, mà ngay cả dáng vẻ giọng điệu mắng chửi người này, đều thay đổi mùi vị.

Trong lòng nghi hoặc, Đồng Nhạc Nhạc lại thấy tiểu thái giám kia dập đầu đến chỉ còn thiếu nước rách trán, trong bụng không đành lòng, liền nhanh chóng tiến lên.

“Thập Tam Gia, thái giám này là mới tiến cung, vẫn còn không hiểu chuyện, cầu xin ngài đại nhân có đại lượng, tha hẳn lần này đi! ?”

Nhìn thấy người mở miệng chính là Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Phong chính lúc trợn trừng đến lời mất , thì trên mặt đầu tiên là sững sốt, sau một khắc, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là xẹt qua vài phần bối rối chột dạ.

Đối với nét mặt quái lạ của Huyền Lăng Phong , trên mặt Đồng Nhạc Nhạc sững sốt, sinh lòng nghi hoặc.

Nhưng mà, Đồng Nhạc Nhạc chưa từng suy nghĩ nhiều mặt khác, chỉ thấy tiểu thái giám quỳ trên mặt đất, giờ phút này đang dùng ánh mắt đăm đăm đáng yêu để nhìn nàng, chờ nàng cứu hắn đây!

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức khẽ mở đôi môi, mở miệng nói với Huyền Lăng Phong.

“Thập Tam Gia, ngài liền đại nhân có đại lượng, tha tiểu thái giám này đi! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ánh mắt nhìn về phía Huyền Lăng Phong, càng là vẻ cầu khẩn.

Nghe vậy, Huyền Lăng Phong phục hồi tinh thần lại, lập tức thu hồi ánh mắt tràn đầy bối rối chợt dạ kia, lập tức thay đổi nét mặt, mở miệng nói.

“Người đã cầu cạnh, ta tạm tha hẩn đi!”

Nghe được Huyền Lăng Phong nói lời này, tiểu thái giám quỳ trên mặt đất lập tức thở phào một hơi, đầu tiên là dập đầu tạ ơn đối với Huyền Lăng Phong, còn đối với Đồng Nhạc Nhạc lại cảm kích nói cảm ơn.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, chỉ là cong môi nhẹ nhàng cười một tiếng, mở miệng nói với tiểu thái giám trên mặt đất.

“Được rồi, đừng quì ở chỗ này , dọn dẹp qua nơi này nhanh lên một chút, sau lúc trở về đừng quên bôi thuốc. Chỗ trán bị rách rồi, nếu như không bôi ít thuốc, nó loét ra thì biết làm sao! ?”

Nghe ra Đồng Nhạc Nhạc có vẻ lo lắng đối với chính mình, tiểu thái giám sinh lòng cảm kích, sau khi liên tục nói cảm ơn liền nhanh chóng thu nhặt các thứ vương vãi, cuống quýt lui xuống.

Nhìn thấy tiểu thái giám kia rút cuộc rời đi, Đồng Nhạc Nhạc mới từ từ thu hồi ánh mắt.

Không ngờ được, lại đối diện ánh mắt tràn đầy phức tạp kia của Huyền Lăng Phong.

Nhìn thấy thiếu niên ở trước mặt, giờ phút này đang dùng ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn mình, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, sinh lòng nghi hoặc.

Bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng xoa khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết của mình, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc hé ra, mở miệng hỏi.

“A Phong tại sao người nhìn ta như vậy! ? Là trên mặt ta có vết bẩn sao! ?”

345. Chương 350: Chương 170 -3 : Ái Tửu Hậu Loạn

Edit : Angelina Yang

Đối với Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy nghi hoặc, Huyền Lăng Phong giờ phút này trong lòng, quả thực giống như kẻ câm điếc ăn phải hoàng liên, có nổi khổ mà nói không ra lời.

Tiểu thái giám trước mắt này, chính là người mà hẩn thích đã lâu.

Mặc dù, Huyền Lăng Phong cũng biết chính mình không nên thích hẩn, dù sao, hẩn là một người đàn ông, hơn nữa, vẫn còn đường đường là Thập Tam Gia của Linh Nhạc Quốc, có thể nào lại đi thích một tiểu thái giám đây! ?

Nếu như chuyện này bị người trong thế gian biết, người trong thế gian sẽ nhìn vào như thế nào! ?

Cho nên, hẩn chỉ có thể chôn thật sâu ở trong lòng nỗi ưa thích đối với tiểu thái giám trước mắt này.

Nhưng mà chuyện đã xảy ra hôm nay , là điều Huyền Lăng Phong dẫu như thế nào đều không nghĩ tới.

Nghĩ đến người mới vừa rồi triền miên cùng hẩn, lại là nữ nhân mà hẩn một mực ghét nhất.

Lần đầu tiên của hẩn, lại để ột nữ nhân mà chính mình ghét nhất.

Hẩn liền hối hận quá chừng.

Giờ phút này, nhìn tiểu thái giám trước mắt này, trong lòng Huyền Lăng Phong lại sinh ra vài phần áy náy.

Hẩn cảm giác được, thật xin lỗi tiểu thái giám trước mắt này.

Làm ô uế chính mình như thế, làm thế nào xứng để thích hẩn! ?

Hơn nữa, tiểu thái giám này, là đơn thuần, tốt đẹp như vậy .

Mới rồi thấy hần đối với tiểu thái giám mới tới mà lại quan tâm như thế. Người lương thiện như vậy , thật sự là khiến hần vừa là yêu mến, vừa là áy náy. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Lăng Phong không khỏi sinh ra một loại cay đắng.

Ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là không che dấu chút nào đau đớn. . .

Có lẽ, hần nên rời khỏi đây . . .

Đối với tâm tư của Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc không biết.

Nay lại nhìn thấy trong ánh mắt của Huyền Lăng Phong nhìn nàng, dần dần biến thành đau đớn.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, chính là bắt đầu sợ hãi.

“Nha, A Phong, người ổn chứ, đây là làm sao vậy! ? Người đừng làm ta sợ a, có việc gì thì người cứ nói đi!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, mặt mày bối rối.

Dù sao, từ khi nàng biết thiếu niên trước mắt này, thiếu niên này, một mực đều là bướng bỉnh không chịu khuất phục, vô tâm vô phế, nhìn mọi thứ đều đơn giản.

Giờ phút này hần tràn đầy đau đớn ảo não, thật sự làm cho người ta lo lắng a!

Trong lòng chính lúc đang lo lắng, lại thấy Huyền Lăng Phong nhẹ nhàng cong làn môi đỏ mọng lên một cái, chỉ là nụ cười trên mặt, so với khóc càng khó coi hơn.

Hơn nữa, những lời nói ra, lại làm cho Đồng Nhạc Nhạc giống như sét giáng giữa trời quang, thật sự chấn động

“Tiểu Nhạc Tử, ta đồng ý quyết định của hoàng huynh, rời khỏi Kinh thành.”

Người rời đi. . .

Đối với nỗi đau khổ của Huyền Lăng Phong, Đồng Nhạc Nhạc không biết.

Giờ phút này, khi nàng nghe được Huyền Lăng Phong nói lời này, chính là kinh ngạc ngây ra.

Dù sao, trước đây Huyền Lăng Phong chính là không muốn đi biên cảnh, vì điều này, vẫn còn cãi cọ ồn ào một trận thật to với Huyền Lăng Thương, sau đó vẫn còn âm ỉ giở trò tuyệt thực.

Làm thế nào hiện nay, lại đột nhiên nguyện ý đi biên cảnh ! ?

Còn nữa, nếu như Huyền Lăng Phong đi biên cảnh, Đường Yên Nhi nên làm cái gì bây giờ! ?

Hai người bọn họ, chính là đã có chuyện như vợ chồng nha!

Mới rồi Huyền Lăng Thương vẫn còn viết thánh chỉ, tính toán để hai nước thông gia đây!

Vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc không giải thích được, nhưng thấy Huyền Lăng Phong đã sải bước đi vào bên trong Ngự Thư Phòng.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, do dự một khắc, cuối cùng có lẽ lui xuống trước.

Chuyện gì phải đến, thì trước sau rồi cũng sẽ đến. . .

. . .

Đến lúc Đồng Nhạc Nhạc bưng nước trà đi vào Ngự Thư Phòng, chỉ thấy Huyền Lăng Phong cả người ngây ra như phỗng đứng ở nơi đó, trên mặt, đều là không dám tin.

Hắc mâu tròn xoe, nhìn thẳng vào Huyền Lăng Thương ngồi ở nơi này.

“Hoàng, hoàng huynh, huynh, huynh nói cái gì! ? Huynh muốn đệ lập nữ nhân kia là phi! ?”

Huyền Lăng Phong mở miệng, trên mặt đều là không dám tin.

Đối với Huyền Lăng Phong tràn đầy kinh ngạc, Huyền Lăng Thương sau khi nghe được Huyền Lăng Phong nói lời này , cũng là mày kiếm cau lại, trong mắt xẹt qua vài phần không vui.

“Cái gì mà nữ nhân kia! ? A Phong, chú ý lời nói và việc làm của đệ! Rồi hãy nói sau, với quan hệ hiện nay của hai người, chẳng lẽ ngươi không nên cho Đường Yên Nhi một danh phận sao! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, câu nói có hàm ý khác.

Nghe vậy, Huyền Lăng Phong như là nghĩ đến cái gì, chỉ cảm thấy ở trong đầu “âm” một tiếng, đôi mắt mở to.

“Hoàng, hoàng huynh, huynh, huynh cũng biết! ?”

Huyền Lăng Phong mở miệng, tràn đầy không thể tin được mà hỏi lại.

Huyền Lăng Thương nghe vậy, không có lập tức trả lời, chỉ là, vẻ bình tĩnh trên mặt đã biểu lộ tất cả.

Thấy vậy, Huyền Lăng Phong phảng phất không chịu đựng được sự thực này, thân thể không khỏi lảo đảo một bước, gần như té ngã trên đất.

Đồng Nhạc Nhạc ở một bên thấy vậy, lập tức tiến lên, tính toán đỡ lấy Huyền Lăng Phong, lại thấy Huyền Lăng Phong đã ổn định thân thể.

Chỉ là, trên gương mặt tuần tú kia, cũng là tràn đầy đau đớn bất đắc dĩ lẫn hối hận lo lắng.

“Hoàng huynh, chuyện của đệ với nàng ta, đều không phải tự nguyện! Chúng ta, chúng ta căn bản đều không thích đối phương, coi như, coi như làm chuyện này, cũng là không có lòng dạ, cho nên. . .”

Huyền Lăng Phong lời còn chưa nói hết, lại thấy Huyền Lăng Thương bạc môi mở ra, lớn tiếng quát.

“Làm liều! A Phong, đệ cũng đã biết, đệ đang nói đến cái gì! ? Cái gì mà các người đều là không phải tự nguyện! ? Chuyện đã phát triển đến nước này, coi như đệ có thích nàng hay không, đều phải lập nàng là phi, cho nàng một cái công đạo. Phải biết rằng, hai nước chúng ta một mực giao hảo, nếu như chuyện này của các người truyền đi ra ngoài, khiến cho hai nước giao chiến, kết quả này, đệ gánh chịu được sao! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, mày kiếm nhăn tít, ánh mắt nhìn về phía Huyền Lăng Phong, càng là nghiêm nghị uy nghiêm.

Khí phách vương giả từ lúc sinh ra kia, càng là làm cho lòng người phải thần phục.

Coi như Huyền Lăng Phong còn muốn nói cái gì, lại vẫn bị sự nghiêm nghị uy nghiêm trên người Huyền Lăng Thương phát tán ra ngoài làm kinh động sợ hãi.

Chỉ là, trong lòng Huyền Lăng Phong không cam lòng a.

“Hoàng huynh, đệ biết, lời nói của đệ phi thường không có trách nhiệm. Chính là, đệ thật sự không thích nữ nhân kia, nữ nhân kia, cũng không thích đệ. Huynh miễn cưỡng phải đặt hai người chúng ta vào chung một chỗ, nhưng có nghĩ tới chúng ta sẽ tiếp thu! ? Tại sao huynh muốn đệ lấy một nữ nhân mà đệ không thích đây! ?”

Trong lòng Huyền Lăng Phong đối với Huyền Lăng Thương tuy có sợ hãi, nhưng lại vì hạnh phúc của chính mình, hẳn vẫn còn phải phí sức đánh cược một lần.

Tuy nhiên, Huyền Lăng Thương sau khi nghe được lời này của hắn, cũng là sa sầm khuôn mặt tuần tú, lạnh giọng nói.

“Nếu đệ không thích nàng, vì sao làm loại chuyện đó cùng nàng! ? Đệ cứ nói ta không muốn đệ tiếp thu, chính là, đệ cũng đã biết, sự trong sạch của một nữ nhân quan trọng đến đâu! ? Hơn nữa, nàng còn không phải nữ nhân bình thường. Chuyện của các người, chính là quan hệ đến hòa bình giữa hai nước. Nếu như đệ là một nam nhân có tha thứ, thì sẽ vì việc mình làm những chuyện như vậy hôm nay, mà tình nguyện gánh trách nhiệm!”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, Huyền Lăng Phong cổ họng như nghẹn lại một cái, trong khoảnh khắc, cũng không biết nên đáp lại như thế nào.

Dù sao, trong lòng hắn biết hoàng huynh của mình nói có lý.

Thân phận của hai người bọn họ không bình thường, hôm nay, hai người bọn họ đã làm ra chuyện như vậy, trong lòng hẳn cũng biết có loại kết quả này. Chính là, hẳn không cam lòng a. . .

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong trên mặt đều là hối hận khổ sở mất mát.

Khóe mắt cũng đỏ.

Ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là vô cùng bất đắc dĩ đáng thương.

“Chính là hoàng huynh, đệ, người mà đệ thích không phải nàng ấy . . .”

Huyền Lăng Phong mở miệng, vẫn là như kẻ giấy dựa sắp chết.

Huyền Lăng Thương nghe vậy, huyết mâu động lòng người kia không khỏi lóe ra một phen, lập tức, bạc môi hé ra, mở miệng lạnh giọng hỏi.

“Đệ cứ nói, người mình thích không phải nàng. Vậy đệ nói người mình thích, là ai! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng vừa nói, kia ánh mắt lấp lánh linh lợi, càng là giống như một lưỡi dao sắc bén , lao thẳng về hướng Huyền Lăng Phong.

Tiếp xúc ánh mắt sắc bén như dao kia của Huyền Lăng Thương , trong lòng Huyền Lăng Phong không khỏi giật nảy lên một cái.

Bởi vì, đôi mắt nam nhân trước mắt, sắc bén như thế, phảng phất, có thể mở ra tâm của hắn ra, nhìn thấu tâm tư của hắn.

Chẳng lẽ là, hoàng huynh hắn đã biết cái gì! ?

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong trong lòng giật mình, dường như chợt nghĩ đến cái gì, đôi mắt mở to. . .

Hồi tưởng hôm đó uống rượu, lúc tại đình ngắm cảnh hắn trộm hôn tiểu thái giám bên cạnh, lại phát hiện phía sau phảng phất có một đạo ánh mắt nóng rực chiếu đến.

Lúc ấy hắn giật mình xoay người, xoay người lại vừa nhìn, thì không hề nhìn thấy phía sau có người.

Lúc ấy, hắn chỉ tưởng chính mình phát hiện nhầm thôi.

Hiện nay, đối đầu một đôi huyết mâu phảng phất có thể hiểu rõ nhân tính, Huyền Lăng Phong đột nhiên sáng tỏ . . .

Như vậy ánh mắt sắc bén nóng rực quen thuộc như thế, thì ra, một đạo ánh mắt nóng rực kia vào ngày đó , đúng là hoàng huynh của hắn! ?

346. Chương 351: Chương 171-1 : Tiểu Nhạc Tử, Ta Thích Người

Edit : congchuacamchung

Không thể trách được, hoàng huynh hắn đột nhiên phái hắn đi biên cảnh rèn luyện, nghĩ đến như thế, thì ra là thế. . .

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Phong sợ hết hồn hết vía, trong khoảnh khắc, đại não trống rỗng, cái gì cũng không nghĩ tới .

Trong thời gian Huyền Lăng Phong đang kinh ngạc , Huyền LăngThương bạc môi hé mở, giải quyết dứt khoát.

“Người đã không nói lời nào, như vậy, hôn sự của các người, cứ như vậy cứ quyết định!” . .

Hôn sự của Huyền Lăng Phong và Đường Yên Nhi cứ như vậy được quyết định, không ai có thể thay đổi. Tốc độ của Huyền Lăng Thương, cũng là mạnh như sấm sét.

Đầu tiên là phái người hộ tống Đường Yên Nhi trở về nước, lo liệu việc đón dâu thật tốt, về phương diện khác, giao cho Bộ Lễ thật lo liệu thật tốt.

Bởi vì quan hệ đến hai nước, cho nên Huyện Lãng Thương càng cho nhiều người nhanh chóng lo liệu chuyện này, đề phòng ủy khuất Đường Yên Nhi, cũng là giữ mặt mũi cho hai nước.

Hôn sự của Đường Yên Nhi và Huyện Lãng Phong, cũng chắc chắn vào tháng sau.

Hình như Huyện Lãng Thương sợ hãi, Huyện Lãng Phong sẽ làm ra cái gì khác người ảnh hưởng đến chính sự.

Bởi vì thời gian gấp rút cho nên tất cả mọi người đều rất vội vàng.

Tuy nhiên, tại lúc mọi người vì hôn sự của Huyện Lãng Phong và Đường Yên Nhi vội vàng chỉ còn thiếu nước không phát điên, thì đương sự Huyện Lãng Phong lại trở nên trầm lặng.

Từ hôm Huyện Lãng Thương tuyên bố hôn sự, trong lòng Huyện Lãng Phong biết chính mình vô lực xoay chuyển trời đất

Sau lúc hồi phủ tự thấy thương tâm mất mát, liền một mực ở trong phủ, cả ngày làm bạn cùng rượu.

Nghe nói, rượu trong vương phủ, cơ hồ bị hẩn uống sạch.

Từ miệng Tiểu Kính Tử biết được tâm tình gần đây của Huyện Lãng Phong, Đồng Nhạc Nhạc lo lắng trùng trùng.

Hơn nữa, trong lòng kỳ thật đối với Huyện Lãng Phong và Đường Yên Nhi, cũng là tâm sinh áy náy.

Nếu không có ngày đó, nhìn thấy Huyện Lãng Phong tâm tình không tốt, đưa ra ý kiến uống rượu, nói câu “mượn say giải sầu”, thì có lẽ cũng sẽ không phát sinh chuyện như vậy.

Nếu như Huyện Lãng Phong và Đường Yên Nhi thật tâm yêu nhau vẫn còn khá hơn một chút, chỉ là mất nhìn Huyện Lãng Phong cả ngày mượn rượu tiêu sầu, ngày đó Đường Yên Nhi cũng là đầy bụng tâm sự khóc lóc rời khỏi đây.

Vừa nhìn liền biết hai người này, đều là không tự nguyện.

Vì thế, Đồng Nhạc Nhạc luôn bất an áy náy.

Hôm nay, là ngày nàng nghỉ ngơi, nàng liền dậy thật sớm, sau đó, liền đi Thập Tam vương phủ, tính toán nhìn Huyện Lãng Phong một cái.

Tuy nhiên, khi nàng đi tới Lãng Phong Các chỗ Huyện Lãng Phong ở, từ thật xa cũng liền ngửi thấy được một mùi rượu nồng nặc.

Ngửi thấy như vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cau mày lại một cái. Mắt nhưng lại liếc nhìn một vòng Lãng Phong Các.

Chỉ thấy Lãng Phong Các bên trong, cho dù là trên mặt đất có lẽ trên mặt bàn, đều bày đầy bình rượu.

Chỉ thấy bên trong Lãng Phong Các, cho dù là trên mặt đất hay trên mặt bàn, đều bày đầy bình rượu.

Hơn nữa với số lượng kinh người, làm cho người ta nhìn mà lú lẫm không thôi.

Tiểu Kính Tử dẫn đường ở một bên, tại thời điểm nhìn thấy dáng vẻ tràn đầy kinh ngạc của Đồng Nhạc Nhạc, không khỏi bất đắc dĩ thở dài một hơi, lập tức mở miệng nói.

“Tiểu Nhạc Tử, Gia với ngài quan hệ không tồi, có lẽ ngài nên đi vào khuyên nhủ đi! ? Gần đây Gia cả ngày mượn rượu tiêu sầu, làm Thái Phi cực kỳ sầu lo! Hơn nữa Gia tâm tình không tốt, cũng không vào cung bái kiến, chỉ để ý uống rượu, ngài liền tạm thời thử đi vào khuyên nhủ Gia đi! ?”

Nghe được Tiểu Kính Tử nói, lại thấy Tiểu Kính Tử dáng vẻ tràn đầy lo lắng, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, mở miệng nói.

“Ừ, ta đã biết, người đi xuống trước đi!”

“VẬY làm phiền ngài .”

Nghe vậy, Tiểu Kính Tử cảm kích lập tức nói, thở dài một hơi, liền lui xuống.

Đội Tiểu Kính Tử rời khỏi, Đồng Nhạc Nhạc mới từ từ tiến vào, đi vào bên trong Lăng Phong Các.

Càng đi vào bên trong ,mùi rượu càng rõ, chỉ còn thiếu nước hun người ta ngất đi.

Người thấy được những mùi này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ còn thiếu nướccau này thành một vệt trắng. (hay dùng cụm “lông mày nhăn tít”

“Trời ạ! Huyền Lăng Phong, rốt cuộc người uống bao nhiêu rượu a!?”

Đồng Nhạc Nhạc thì thào tự nói,lập tức, đảo mắt nhìn quanh một lượt, liền nhìn thấy người thiếu niên đang nằm sóng soài trên ghế quý phi .

Chỉ thấy thiếu niên giờ phút nàychính là say đến bất tỉnh , trong lòng, lại vẫn ôm một bình rượu không rời.

Khuôn mặt vốn là tuấn tú,mà giờ phút này mọc đầy râu ria lởm chởm, dưới khóe mắt cũng là thâmquầng một mảnh.

Chỉ là, coi như là say đến bất tỉnh , thiếu niên này, cũng là vẫn mặt mày nhăn nhúm.

Coi như trước khi đến đây Đồng Nhạc Nhạc đã có chuẩn bị tâm lý .

Nhưng giờ phút này, nhìn thấy Huyền Lăng Phong tiêu tụy thì trànđầy thất vọng , có lẽ đã bị hãm dọa sợ mất mật rồi.

Như thế nào mới vài ngày ngắn ngủi, Huyền Lăng Phong lại tiêu tụy như vậy ! ?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nhớ lại, nhìn Huyền Lăng Phong bây giờ, cũng là cảm thấy không đành lòng.

Dù sao, sau khi nàng đi tới triềuđại này, bằng hữu vốn cũng không có nhiều.

Mặc dù trước đây, Huyền Lăng Phong với chính mình không hợp, chỉ là hiện tại, Huyền Lăng Phong đối xử với nàng là vô cùng tốt.

Hiện nay, mắt thấy Huyền Lăng Phong rơi vào tiêu tụy như thế này, tâm của nàng cũng không đành lòng a.

Trong lòng nhớ lại, Đồng Nhạc Nhạc liền từ từ đi lên trước, tính toán đoạt lại bầu rượu từ Huyền Lăng Phong, tính toán đánh thức hắn, cho dù thế nào cũng phải khuyên một lời.

Dù sao, hôn sự của Huyền Lăng Phong và Đường Yên Nhi, đã không có cách gì thay đổi .

Tại triều đại này, sự thuần khiết của nữ nhân, so với tính mạng lại còn quan trọng hơn

347. Chương 352: Chương 171-2 : Tiểu Nhạc Tử, Ta Thích Người

Edit : huyền trần 205

Hơn nữa, thân phận của Đường Yên Nhi không phải là nữ nhân bình thường, cho nên bây giờ dù Huyền Lăng Phong không muốn, cũng không thể không cưới Đường Yên Nhi.

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thương cảm.

Chỉ cảm thấy chuyện đời đúng là khó lường, tạo hóa trêu người.

Trong lòng đang nghĩ ngợi, Đồng Nhạc Nhạc đuổi tay ra, cầm bầu rượu lên, tính toán mở ra.

Nào ngờ, Huyền Lăng Phong đang ngủ mê man, lúc này lại đột nhiên tỉnh dậy, tay đuổi ra nắm thật chặt cổ tay Đồng Nhạc Nhạc.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, giật mình một cái.

Nhưng thấy lúc này, Huyền Lăng Phong đang gắt gao nắm tay chính mình không buông, sức lực lại lớn, giống như người sắp chết đuối, bắt được khúc gỗ nổi trong nước cứu mạng, liền không muốn buông tay.

Nhưng cũng làm đau nàng. . .

Cảm giác cánh tay hơi đau, Đồng Nhạc Nhạc nhú mày lại, không khỏi giật mình hé môi la lên.

“A Phong, người mau tỉnh lại đi, người đang làm đau ta. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, muốn gọi Huyền Lăng Phong tỉnh lại, nếu không cứ bị Huyền Lăng Phong nắm như vậy, cổ tay của nàng nhất định sẽ bầm tím.

Ngay tại lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ảo não, tuy nhiên, Huyền Lăng Phong đang trong giấc mộng lại như tự có ý thức, thật sự nắm cổ tay nàng không tha.

Hơn nữa, sau khi bắt được cổ tay của nàng, liền kéo tay nàng tới trong ngực mình.

Cho đến khi cánh tay nhỏ bé của nàng dán tại ngực hần, hần mới cảm thấy thỏa mãn.

Môi đỏ mọng hé mở, thì ào ào lẩm bẩm nói.

“Tiểu Nhạc Tử, Tiểu Nhạc Tử. . .”

Nghe được lời Huyền Lăng Phong thì ào ào nói, về mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sửng sốt.

Dù sao, nàng thật không ngờ trong lúc Huyền Lăng Phong mê man, lại vẫn một mực nhớ tới tên mình. . .

Điều này, thật sự rất kỳ quái. . .

Lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đang sinh nghi ngờ, lại nghe được những lời kế tiếp của Huyền Lăng Phong, lập tức cả người giống như bị sét đánh giữa trời quang, đóng băng ngay tại chỗ, bởi vì

“Tiểu Nhạc Tử, tại sao, tại sao không phải là ngươi, tại sao người hôm đó ở cùng ta, không phải ngươi! ? Người cũng biết, ta thích ngươi rất rất lâu. Nhưng mà ta sợ, sợ sẽ bị ngươi biết ta thích ngươi, cho nên vẫn dấu kín tâm ý với ngươi. Ta cũng sợ sẽ bị người trong thiên hạ biết ta thích ngươi, ta thật sự hèn nhát, vô dụng, tại sao thích ngươi, lại không dám nói ra khỏi miệng, Tiểu Nhạc Tử, ta rất thích ở chung một chỗ với ngươi, Tiểu Nhạc Tử, ta thật sự rất thích ngươi. . .”

Nghe từ trong miệng Huyền Lăng Phong nói ra tâm ý của hần đối với chính mình, mặc dù, biết rõ Huyền Lăng Phong đang không tỉnh táo, mới nói ra những lời như vậy.

Chỉ là lời nói khi say rượu, nhưng cũng khiến Đồng Nhạc Nhạc rất khiếp sợ, Huyền Lăng Phong không nói dối.

Chính là bởi vì biết Huyền Lăng Phong nói thật, mới khiến Đồng Nhạc Nhạc rung động không thôi.

Ngay lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn, càng là kinh ngạc trở mất đứng nhìn, trợn mắt há hốc mồm, ánh mắt nhìn về phía Huyền Lăng Phong, là không dám tin.

Dù sao, cho tới nay, nàng luôn cảm thấy Huyền Lăng Phong đối với mình rất tốt.

Trước đây, nàng nghĩ Huyền Lăng Phong đối với chính mình tốt, là bởi vì coi nàng thành bạn tốt mà đối đãi.

Ai biết, hóa ra, chân tướng của sự tình là như thế. . .

Huyền Lăng Phong hần, lại thích chính mình ! ? ? ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy đầu óc “ầm” một tiếng, liền lập tức trống rỗng, cái gì cũng không nghĩ được.

Thật vất vả phục hồi tinh thần, lại thấy Huyền Lăng Phong đang gắt gao nắm tay của mình, hết hôn lại hít, về mặt không đành lòng và si mê, làm Đồng Nhạc Nhạc sợ đến lòng dạ rối bời, lập tức, dốc hết sức lực của mình, cố gắng giật mạnh một cái.

Khi Đồng Nhạc Nhạc rút cuộc đã thoát khỏi bàn tay Huyền Lăng Phong, thì lập tức lui về phía sau vài bước, giống như Huyền Lăng Phong là độc xà mãnh thú nên không dám tới gần.

Dù sao, đối với chuyện Huyền Lăng Phong thích mình, làm cho Đồng Nhạc Nhạc khó có thể tiêu hóa.

Giờ phút này, lòng của nàng rất hoảng loạn, cái gì cũng không nghĩ.

Hiện tại, nàng phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, rời khỏi Huyền Lăng Phong. . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức xoay người, không quay đầu lại liền chạy trốn chết. . .

. . .

Từ sau hôm uống rượu với Huyền Lăng Phong, dưới tình huống tinh thần không ổn định, đối với chính mình thổ lộ tâm ý, Đồng Nhạc Nhạc liền bị chấn động sâu sắc.

Sau đó liên tục mất ngủ mấy đêm.

Dù sao, từ trước tới nay, nàng luôn coi Huyền Lăng Phong là bạn tốt mà đối đãi.

Cũng không nghĩ đến, Huyền Lăng Phong đối với chính mình, lại là tâm ý như thế. . .

Nhưng mà, Huyền Lăng Phong lại không biết chính mình là nữ nhân a, không biết nàng là nữ nhân còn thích nàng, thật sự là không người nào có thể tiếp nhận a. . .

Bởi vậy, Đồng Nhạc Nhạc liên tục mất ngủ vài đêm, dẫn đến ban ngày tinh thần hoảng hốt, nhiều lần như đi vào cõi thần tiên, giống như giờ phút này vậy.

Khi Huyền Lăng Thương một tay cầm bút lông, phê duyệt tấu chương, một bên mở miệng gọi tên tiểu thái giám bên cạnh lần thứ hai, cũng không thấy nàng đáp lại.

Thấy vậy, động tác trên tay Huyền Lăng Thương hơi chậm lại, lập tức, gương mặt tuần tú ngược lên, một đôi mắt huyết mâu sâu thẳm hút hồn, nhẹ nhàng nhìn tiểu thái giám đứng ở trước người hắn.

348. Chương 353: Chương 172-1 : Đường Yên Nhi Đào Hôn

Edit : Gió Lốc

Chỉ thấy tên tiểu thái giám đứng ở trước mặt, giờ phút này đang một tay cầm nghiên, chỉ là, nhưng không có động tác mài mực, mà là cả người phẳng phất dường như bị người điểm huyết, cứ ngã ra ở nơi này.

Trên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn kia, khi thì lộ ra vẻ ảo não, khi thì lộ ra thái độ bất đắc dĩ, một bộ dáng vẻ không yên lòng .

Thấy vậy, huyết mâu của Huyền Lăng Thương không khỏi nhẹ nhàng lóe ra một phen.

Chỉ cảm thấy tiểu thái giám trước mắt mấy ngày gần nhất, cực kì kì dị cổ quái.

Trước kia tiểu thái giám này làm việc, luôn có được tinh thần phấn chấn, vạn phần cẩn thận, tuyệt đối sẽ không giống hiện tại như vậy, không yên lòng, ngay cả hắn gọi hắn hai lần, hắn cũng không từng phản ứng lại đây.

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương dường như nghĩ đến cái gì, bạc môi hé mở, mở miệng nói.

“Tiểu Nhạc Tử.”

Lần này đây, Huyền Lăng Thương cố ý đề cao âm lượng.

Vốn chính là vì những lời Huyền Lăng Phong đã nói ngày đó, mà Đồng Nhạc Nhạc buồn bực đến nay. Lúc này lại nghe được tiếng gọi bất thành lời, nên sợ đến trong lòng giật nảy lên một cái, nghiên mực cầm trên tay, lại ‘Bộp’ một tiếng rơi xuống.

Nhìn thấy nghiên rơi rụng ở trên bàn, và nét mực bắn tung tóe ở trên bàn, Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, đồng mâu lập tức trợn lên một cái, lập tức, đảo mắt nhìn quanh một lượt.

Lại thấy Huyền Lăng Thương vốn là đang lúc chăm chú phê duyệt tấu chương, giờ phút này huyết mâu lấp lánh linh lợi kia, đang gắt gao rơi trên người mình.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, lập tức hai chân mềm nhũn, liền ‘Bùm’ một tiếng, quì ở trên mặt đất .

“Hoàng thượng xin thứ tội cho, nô tài không phải cố ý, xin Hoàng thượng thứ tội!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đúng là một vẻ hoàn toàn bối rối.

Trong lòng càng ảo não vô cùng.

Đều do lời nói Huyền Lăng Phong đã nói hôm đó, khiến cho nàng mấy ngày nay cho dù là ngủ hay là đã tỉnh, đều suy nghĩ. Làm cho hiện tại hầu hạ bên cạnh Huyền Lăng Thương, đều không yên lòng, ngay cả đến lúc nào Huyền Lăng Thương gọi nàng, nàng cũng không biết.

Cũng không biết, Huyền Lăng Thương có thể hay không bởi vậy mà mặt rồng giận dữ !?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc sợ hết hồn hết vía, khuôn mặt nhỏ nhắn kia tràn đầy bối rối, càng cúi gục xuống, một mực không dám ngẩng đầu, đi dõng mặt nam nhân trước người.

Liền trong thời gian Đồng Nhạc Nhạc lòng dạ rối bời, lại thấy nam nhân ngồi ở trước mặt nàng, một mực yên lặng không lên tiếng.

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc vẫn cảm giác được, tầm mắt nam nhân kia nóng rực, đang gắt gao rơi tại trên người của nàng, phảng phất dường như đang đánh giá tìm tòi nghiên cứu những thứ gì.

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, trên đỉnh đầu, mới truyền đến giọng nói nam nhân trầm thấp khàn khàn.

“Như thế nào người mấy ngày nay đều không yên lòng, là có tâm sự! ?”

Nam nhân mở miệng, tuy là câu nghi vấn, giọng điệu lại cực kì khẳng định.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là giật nảy lên một cái.

Dù sao, Đồng Nhạc Nhạc là biết nam nhân trước mắt này.

Nam nhân trước mắt, thông minh nhìn xa trông rộng, chuyện gì, đều không thể gạt được hắn.

Đặc biệt hiện tại, một đôi huyết mâu kia của hắn phảng phất có thể nhìn thấu lòng người đang hướng xuống, càng khiến cho nàng cảm thấy xấu hổ . . .

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc không biết Huyền Lăng Thương rốt cuộc đã biết cái gì, giờ phút này, sau khi nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc mặc dù bối rối, cũng không dám tự loạn đầu trận tuyến.

Chỉ là môi đỏ mọng hé mở, mở miệng nói.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, chỉ là nô tài mấy ngày nay thân thể không khỏe, ban đêm luôn mất ngủ, mới đưa đến ban ngày tinh thần hoảng hốt, thỉnh Hoàng thượng thứ tội!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, qua loa tìm một cái lý do, tính toán lừa dối qua được.

Tuy nhiên, khi nam nhân nghe được lời này của nàng, cuối cùng cũng là trầm lặng một khắc, lập tức, bạc môi hé mở, mới nhạt nhòa nói.

“Phải không !?”

Nam nhân mở miệng, lời ít mà ý nhiều, chỉ là, không biết sao, Đồng Nhạc Nhạc tại nghe được lời nam nhân này, trong lòng luôn có loại cảm giác sợ hết hồn hết vía .

Tư vị kia, phảng phất con tiểu bạch thỏ đi lại ở bên trong rừng sâu, dường như đang bị một sói xám lớn nhìn chăm chăm, mà nàng, chính là con tiểu bạch thỏ kia. . .

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc chính là thấp thỏm bất an, trên đỉnh đầu, lại lần nữa truyền đến giọng nói trầm thấp khàn khàn nam nhân kia.

“Nghe nói, mấy ngày trước đây, người đến Thập Tam vương phủ thăm A Phong.”

Nghe được lời nam nhân nói như vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái.

Dù sao, nàng hôm đó đi xem Huyền Lăng Phong, không có nói cho những người khác, như thế nào Huyền Lăng Thương lại biết !?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc, nhưng mà sau khi lại suy nghĩ một chút, lấy cá tính bùa bãi kia của Huyền Lăng Phong , có đôi khi, giống như là một con bò, chuyện gì mà hắn không muốn, hàng chục người đều không lôi kéo được.

Chỉ sợ là Huyền Lăng Thương lo lắng biết hắn làm ra chuyện khác người, cho nên đã cho người trông coi ở đó!?

Cho nên, Huyền Lăng Thương mới biết được chuyện mấy ngày trước đây nàng đi đến Thập Tam vương phủ, thăm Huyền Lăng Phong .

Chỉ là, liền không biết, Huyền Lăng Thương vẫn còn biết bao nhiêu.

Hơn nữa, lời nói Huyền Lăng Phong đã nói với mình hôm đó, Huyền Lăng Thương hẳn có biết không! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, cả người, phảng phất dường như đi ở trên mặt vách đá, hơi có vô ý, chính là vạn kiếp bất phục!

Lòng dạ rối bời, Đồng Nhạc Nhạc trầm lặng một khắc, mới mở miệng, dè dặt nói.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, đúng vậy, mấy ngày trước đây, nô tài biết được Thập Tam Gia tâm tình không tốt, liền đến đó thăm hỏi .”

349. Chương 354: Chương 172-2 : Đường Yên Nhi Đào Hôn (tiếp)

Edit : Gió Lốc

Đồng Nhạc Nhạc không biết Huyền Lăng Thương rốt cuộc biết bao nhiêu, cho nên trong lòng tự trấn tĩnh lại, trên mặt càng không dám biểu lộ ra ngoài.

Chỉ là, có trời mới biết, giờ phút này nàng là căng thẳng cỡ nào.

Dù sao, việc bôi xấu hoàng gia đến mức này, nếu như bị Huyền Lăng Thương biết chuyện, chỉ sợ Huyền Lăng Thương sẽ bởi vì che dấu chuyện này, mà đem nàng giết . . .

Nghĩ tới đây, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc càng trắng xanh bồng chốc trắng toàn bộ.

Chết, nàng sợ.

Chỉ là, nàng càng sợ hơn, là Huyền Lăng Thương sẽ tuyệt tình và nhẫn tâm đối với mình . . .

Liền tại trong lòng Đồng Nhạc Nhạc hết sức sợ hãi khủng hoảng, mắt nhắm không khỏi nhẹ nhàng vừa nhấc, dè dặt nhìn về hướng tới nam nhân trước người.

Nhưng thấy nam nhân đang nghe được lời của nàng xong, trên gương mặt tuấn tú kia, thần sắc vẫn lạnh như băng, huyết mâu động lòng người kia, lộ ra chính là sự kín đáo khó lường làm cho người ta không nhìn thấu, làm cho người ta phỏng đoán không ra tâm tư của hắn. . .

Chỉ là, càng là như thế, mới khiến cho Đồng Nhạc Nhạc khủng hoảng.

Sợ hết hồn hết vía, nam nhân phảng phất nhận thấy được ánh mắt của nàng, huyết mâu không khỏi nhẹ nhàng quét nhanh một lượt, liền thẳng tắp nhìn nhau trên đôi mắt tràn đầy bối rối của nàng.

Tiếp xúc đến ánh mắt sắc bén nheo lại của nam nhân kia, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái. Sau đó, dường như giống tiểu điều chân kinh, lập tức cúi gằm khuôn mặt nhỏ nhắn xuống.

Đối với việc Đồng Nhạc Nhạc lòng dạ rối bời, Huyền Lăng Thương cũng là thần sắc bình tĩnh.

Cúi đầu nhìn thấy tiểu thái giám quỳ rạp xuống đất, chỉ thấy tiểu thái giám trước mắt, mặt mày bối rối, hơn nữa, trên mặt, càng lộ ra vài phần sợ hãi chột dạ bối rối, thật sự làm cho người ta hoài nghi. . .

Chẳng lẽ là, hắn đã biết cái gì!? Có lẽ, hắn sợ hãi cái gì!?

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương bạc môi hé mở, mở miệng lần nữa nói.

“Người đã đi gặp A Phong, như vậy, A Phong hiện nay như thế nào!? Còn nữa, hắn đối với người nói chuyện gì đó!?”

Nam nhân mở miệng, nói đến câu nói cuối cùng kia, giọng điệu càng là như có điều suy nghĩ, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là thâm cao khó lường.

Nghe được lời nam nhân đã nói như vậy, lại thấy ánh mắt nam nhân rơi tại trên người mình, càng phát ra sắc bén .

Phảng phất một tay đang gí chiếc chủy thủ vô hình vào trên cổ của nàng.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến tim đập dồn dập, một hơi chỉ còn thiếu nước một thở gấp không nổi.

Mồ hôi trên trán, càng là từ từ trượt xuống. . .

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc cũng cố không chui, mà là hung hăng áp chế được bối rối trong lòng, mở miệng tự làm ra vẻ điềm tĩnh nói.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Thập Tam Gia hiện nay cả ngày mượn rượu tiêu sầu, người cũng gầy gò một vòng lớn. Hôm đó nô tài đi đến thăm, Thập Tam Gia vẫn còn trong cơn say rượu mê man, nô tài thấy vậy, liền cũng đã trở về.”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, ánh mắt sắc bén nam nhân kia, liếc mắt lại gắt gao quét mắt Đồng Nhạc Nhạc, lập tức, mới thu hồi ánh mắt.

Bạc môi hé mở, nhàn nhạt nói.

“Như thế, thì tùy hắn đi. . .”

Vừa nói dứt lời, Huyền Lăng Thương liền lại lần nữa cầm lấy bút lông, bắt đầu chăm chú phê duyệt tấu chương.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc mắt nhắm không khỏi nhẹ nhàng vừa nhấc, liếc mắt nhìn nam nhân trước người một cái.

Chỉ thấy nam nhân đã thu hồi ánh mắt, phảng phất, dường như chưa từng nhận thấy được cái gì.

Thấy vậy, trái tim Đồng Nhạc Nhạc vốn đang thít lại thật chặt, mới rốt cuộc thả lỏng.

Đưa tay dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau lau mồ hôi trên trán xong, Đồng Nhạc Nhạc mới từ từ đứng lên, sau đó vươn ống tay áo, trực tiếp lau chỗ mực bắn tung trên thư án, lại cầm lấy nghiên mực mà mài tiếp.

Lần này đây, Đồng Nhạc Nhạc không dám lại hôn vía để ở đâu đâu .

Dù sao, nàng rất sợ hãi .

Nam nhân trước mắt này, ánh mắt sắc bén như thế, phảng phất dường như có thể hiểu rõ nhân tính, nàng rất sợ hãi, chính mình hơi có vô ý, đây chính là chuyện tình rơi đầu . . .

. . .

Liên tục trong thời gian Đồng Nhạc Nhạc sợ hết hồn hết vía, cũng không hề nhận thấy được, Huyền Lăng Thương vốn là đang chăm chú phê duyệt tấu chương, đôi mắt đang nhẹ nhàng quét nhanh một lượt, lặng lẽ liếc mắt không một tiếng động quét mắt nàng .

Trong mắt thần sắc, sâu xa khó dò. . .

. . .

Cùng với đám cưới Huyền Lăng Phong và Đường Yên Nhi gần ngay trước mắt, một tin tức tính bùng nổ lại xảy ra.

Đó chính là

Đường Yên Nhi đào hôn ! ! ! !

Vừa mới nhận được tin tức Đồng Nhạc Nhạc còn không có lấy lại hồn đây! Huyền Lăng Phong vốn là cả ngày mượn rượu tiêu sầu tại vương phủ , lại phảng phất dường như máu gà chọi, dường như một cơn lốc xoáy , vèo một cái lập tức liền xông vào bên trong Ngự Thư Phòng.

Cùng với hấn đột nhiên xông vào, một mùi rượu thoắt lộ rõ liền đến theo, chỉ còn thiếu nước hun cho Đồng Nhạc Nhạc ngất đi thôi, khiến gương mặt cau lại một cái.

Không chỉ có Đồng Nhạc Nhạc liền nhăn mày, mà ngay cả Huyền Lăng Thương đang ngồi ở bên trong Ngự Thư Phòng, cũng lập tức liền nhăn mày kiếm, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Phong, càng là không che dấu chút nào không vui.

Không trách Huyền Lăng Thương không vui.

Dù sao Huyền Lăng Thương là chú trọng nhất dáng vẻ người, nhưng thấy giờ phút này Huyền Lăng Phong.

Tóc bừa bộn không thôi, trang phục cũng là nhăn nhúm nhàu nhia, phảng phất dường như ướp dưa muối rất lâu .

Còn nữa trên gương mặt gầy gò kia, càng là mặt mày râu ria lởm chởm, hai mắt thâm quầng, hiện ra mắt tơ máu, lúc đầu vừa nhìn, rất là dọa người!

Chỉ là hiện tại, đôi mắt Huyền Lăng Phong, lại rạng rỡ ngời ngời, phảng phất dường như đang phát sáng, không che dấu chút nào vẻ hoan hỉ.

“Ha ha ha ha ha ha, hoàng huynh, chuyện có phải thật vậy hay không!? Cái nữ nhân xấu xí kia, lại đào hôn !?”

350. Chương 355: Chương 173-1: Phép Khích Tướng

Edit : dunghanh

Đối với Huyền Lăng Phong tràn đầy kích động hưng phấn, chỉ còn thiếu nước đốt pháo chào mừng, thấy vậy Huyền Lăng Thương, cũng là thần sắc lạnh lùng, bạc môi hé mở, mở miệng hỏi.

“Đường Yên Nhi đào hôn, người thật cao hứng! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, ở trong giọng nói thanh âm nhẹ nhàng, lại không che dấu chút nào uy nghiêm và không vui.

Tuy nhiên giờ phút này, Huyền Lăng Phong đã sớm sững đến phát điên rồi, nơi nào vẫn còn chú ý tới những lời này.

Nghe vậy, Huyền Lăng Phong lập tức gạt đầu như đảo tỏi, mở miệng nói.

“Đó là tự nhiên, nữ nhân kia nếu đào hôn , đệ đây cũng không cần lấy nàng, đệ đương nhiên vui mừng!”

Huyền Lăng Phong mở miệng, nụ cười trên mặt , càng là kích động lông lánh vô cùng.

Tuy nhiên, đối với Huyền Lăng Phong tràn đầy kích động hưng phấn, Huyền Lăng Thương sau khi nghe được lời của hắn, khuôn mặt tuần tú cũng là trầm xuống, lập tức, bạc môi hé mở, lạnh giọng nói.

“Không trách được nàng nói người không hề có chí lớn, không hề có ý thức trách nhiệm. Nam nhân không chịu trách nhiệm giống như người vậy, nàng không gả cho người, hắn là đúng!”

Huyền Lăng Thương vừa lạnh giọng nói, trên mặt lộ vẻ âm u không vui vẻ.

Huyền Lăng Phong trong lòng biết Huyền Lăng Thương giờ phút này không vui. Thấy vậy, lập tức thu hồi nụ cười trên mặt.

Dù sao, từ nhỏ, hắn hết sức kính trọng đối với hoàng huynh.

Giờ phút này, thấy Huyền Lăng Thương sắc mặt âm u, Huyền Lăng Phong trong lòng sinh vài phần khiếp đảm, lại nghe lời nói mới vừa rồi của Huyền Lăng Thương, gương mặt thanh tú không khỏi cau lại một cái, mở miệng hỏi.

“Hoàng huynh, những lời này, đều là nữ nhân kia nói! ? Nàng nói đệ cái gì! ? Không hề có chí lớn! ? Không hề ý thức trách nhiệm! ?”

Càng nói, Huyền Lăng Phong mày nhíu chặt hơn.

Dù sao, hắn ghét nhất nữ nhân kia, giờ phút này lại biết được nữ nhân kia dĩ nhiên nói hắn như thế, trong lòng càng thêm không cao hứng.

Nhìn thấy Huyền Lăng Phong nhíu mày đáng vẻ không vui, Huyền Lăng Thương tay dài duỗi ra, liền cầm lấy trên bàn một phong thư, ném về hướng Huyền Lăng Phong.

“Tự mình người đọc!”

Nhìn thấy một phong thư rất dày này, Huyền Lăng Phong vừa mở ra, trên mặt lập tức tối sầm.

Đứng ở một bên cạnh Huyền Lăng Phong, thấy vậy Đồng Nhạc Nhạc, mắt nhắm không khỏi quét nhanh một lượt, cũng không biết là nên bắt đắc dĩ hay là nên buồn cười mới phải.

Đường Yên Nhi này thật đúng là không phải nữ nhân bình thường, đang lẩn trốn hôn, nhưng vẫn còn lưu loát để lại một lá thư dài như vậy, hơn nữa, trong nội dung thư, đều là mắng mỏ Huyền Lăng Phong.

Buồn cười nhất chính là những gì Đường Yên Nhi miêu tả đều là sự thật!

Nghĩ đến, Huyền Lăng Phong trong khoảng thời gian ở chung này, Đường Yên Nhi thật sự là hiểu rõ thấu đáo đối với tính tình của hắn a!

Liền trong lúc Đồng Nhạc Nhạc bắt đắc dĩ lắc đầu buồn cười, sắc mặt của Huyền Lăng Phong cũng là càng phát ra khó coi.

Sau khi hắn đọc một mạch, xem xong lá thư dài hơn mười trang, thân thể càng là kích động bắt đầu run rẩy.

Nhìn ra được, Huyền Lăng Phong là bị tức giận thành như vậy!

Cuối cùng, lại thấy Huyền Lăng Phong hai tay dùng một lực, ‘xoạt’ một tiếng, lá thư trên tay, toàn bộ bị hắn xé thành những mảnh nhỏ.

Trên gương mặt tuần tú kia, càng là sự phẫn nộ không che dấu chút nào.

“Nữ nhân xấu xí chết tiệt này, lại nói ta không chịu được như thế! Mặt khác cũng được, nàng lại còn nói ta không phải là nam nhân! ? Chết tiệt! Ta có phải là nam nhân hay không, chẳng lẽ nàng còn không biết sao! ?”

Huyền Lăng Phong mở miệng, trên mặt tràn đầy vẻ giận dữ.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc hiểu rõ.

Nếu như chỉ nói Huyền Lăng Phong làm xằng làm bậy, ngang ngược kiêu ngạo, có lẽ hắn vẫn còn vênh váo đắc ý đây!

Chỉ là, Đường Yên Nhi giờ phút này lại nói, hắn không phải là nam nhân, cũng là đánh trúng tất cả tử huyệt của nam nhân !

Phải biết rằng, trừ phi không phải là nam nhân, bằng không, bị người khác nói chính mình như thế, đều sẽ tức giận. Kẻ kêu ngạo như Huyền Lăng Phong, tự nhiên cũng không ngoại lệ!

Liên trong thời gian Đồng Nhạc Nhạc nghĩ thế, Huyền Lăng Thương ngồi ở nơi này, lại thấy Huyền Lăng Phong tức đến phát điên, huyết mâu cũng là lóe ra một phen, lập tức mở miệng nói:

“Trẫm cảm giác được nàng nói nhất điểm cũng không sai, nếu là sự thật, ngươi vì sao tức giận như thế! ? Một người đàn ông dám làm dám chịu, mới là đại trượng phu nên có, hiện tại ngươi làm sai chuyện, cũng không chịu phụ trách, như vậy là nam nhân sao! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, những câu nói đánh trúng chỗ hiểm Huyền Lăng Phong, nghe được mà hai gò má trắng như tuyết kia, càng là một hồi đỏ, một hồi xanh.

Trên gương mặt, lộ vẻ ảo não cùng ngượng ngùng, một câu nói cũng là phản bác không được.

Dù sao, Huyền Lăng Thương nói, là sự thật. . .

Chỉ là, Huyền Lăng Phong vẫn cứ tức giận a!

Huyền Lăng Phong nghĩ tới đây, mở miệng ra cũng là nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Chính là hoàng huynh, điều phụ này, có thể nhục mạ đệ như thế, huynh còn muốn muốn đệ lấy nàng sao! ?”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Phong, Huyền Lăng Thương cũng là một khắc trầm lặng, lập tức, mới nghĩ đến cái gì, mở miệng nói.

“Nếu như Đường Yên Nhi nói đúng, đệ không phải một người nam nhân biết phụ trách, như vậy, đệ không cưới nàng cũng được. Thì ra, nàng biết đệ như thế, thật không là một người đàn ông. . .”

Câu nói cuối cùng kia, giọng điệu Huyền Lăng Thương nhẹ nhàng, âm lượng kia như là tự nhiên tự nói, lại vừa vụn vụn vào trong tai Huyền Lăng Phong.

Nghe vậy, Huyền Lăng Phong trên mặt lập tức xuất hiện một tia buồn bực, cả người phảng phất như chú mèo hoang nhỏ bị dẫm lên cái đuôi, trực tiếp nhảy dựng lên.

“Hoàng huynh, làm thế nào huynh lại nói như vậy với đệ! ? Hảo, tất cả hợp lại nói ta không phải là nam nhân, như vậy, hiện tại ta liền chứng minh ọi người thấy, ta là một nam nhân biết phụ trách thật là tốt, là đàn ông đích thực! ! !”

Huyền Lăng Phong mở miệng, giọng nói hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang.

Huyền Lăng Thương thấy vậy, huyết mâu động lòng người kia hạ xuống, một tia sáng tinh quái chợt lóe rồi biến mất, lại để cho Đồng Nhạc Nhạc đứng ở một bên nhìn thấy .

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, lập tức, dường như nghĩ đến cái gì, không khỏi hé miệng cười trộm.

Nàng đã nói, hôm nay Huyền Lăng Thương, như thế nào là lạ. Thì ra, hắn hiện tại là đang sử dụng phép kích tướng đối với Huyền Lăng Phong đây!

Đối với Huyền Lăng Phong, hiểu rõ nhất vẫn là Huyền Lăng Thương, nếu như trực tiếp mạnh mẽ yêu cầu hắn cưới Đường Yên Nhi, Huyền Lăng Phong đánh chết cũng không chịu.

Hiện nay, không thể làm gì khác hơn là dùng phép kích tướng, Huyền Lăng Thương quả nhiên gian trá a!

Liên tại trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đang cười trộm, không ngờ, một đạo ánh mắt nóng rực, lại rơi trên người của nàng .

Cảm giác được điều này, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng nghi hoặc, ngược đôi mắt xinh đẹp lên, liền theo ánh mắt nóng rực kia nhìn lại, đối đầu, cũng là ánh mắt sâu thẳm thẳm động lòng người của Huyền Lăng Thương .

Đôi mắt nam nhân đó, lúc đầu vừa nhìn, phảng phất như hồ nước cực kì bình thản, bên trong, lại dấu điếm tinh quang, làm cho người ta không dám xem nhẹ.

Hơn nữa, để cho Đồng Nhạc Nhạc kinh hãi, cũng là đôi mắt nam nhân lại sắc bén như thế, phảng phất dường như có thể nhìn thấu lòng người.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, lập tức liền cúi gằm khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, trên mặt không dám lại làm ra vẻ nhìn lại hắn . . .

Đối với ánh mắt của Huyền Lăng Thương và Đồng Nhạc Nhạc giao tiếp, Huyền Lăng Phong không biết. Giờ phút này, hắn chính là đang đắm chìm trong phần nộ, hiện nay, lại nghe được lời này của Hoàng huynh, hắn lập tức vỗ ngực, mở miệng nói.

“Nếu mà điều phụ kia nói đệ không phải là nam nhân, như vậy, đệ đi tìm nàng. Để cho nàng thấy sức quyền rũ của một nam nhân! Hừ!”

351. Chương 356: Chương 173-1: Phép Khích Tướng.

Edit : dunghanh

Đối với Huyền Lăng Phong tràn đầy kích động hưng phấn, chỉ còn thiếu nước đốt pháo chào mừng, thấy vậy Huyền Lăng Thương, cũng là thần sắc lạnh lùng, bạc môi hé mở, mở miệng hỏi.

“Đường Yên Nhi đào hôn, người, thật cao hứng! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, ở trong giọng nói thanh âm nhẹ nhàng, lại không che dấu chút nào uy nghiêm và không vui.

Tuy nhiên giờ phút này, Huyền Lăng Phong đã sớm sượng đến phát điên rồi, nơi nào vẫn còn chú ý tới những lời này.

Nghe vậy, Huyền Lăng Phong lập tức gạt đầu như đảo tỏi, mở miệng nói.

“Đó là tự nhiên, nữ nhân kia nếu đào hôn , đệ đây cũng không cần lấy nàng, đệ đương nhiên vui mừng!”

Huyền Lăng Phong mở miệng, nụ cười trên mặt , càng là kích động lông lánh vô cùng.

Tuy nhiên, đối với Huyền Lăng Phong tràn đầy kích động hưng phấn, Huyền Lăng Thương sau khi nghe được lời của hắn, khuôn mặt tuần tú cũng là trầm xuống, lập tức, bạc môi hé mở, lạnh giọng nói.

“Không trách được nàng nói người không hề có chí lớn, không hề có ý thức trách nhiệm. Nam nhân không chịu trách nhiệm giống như người vậy , nàng không gả cho người, hắn là đúng!”

Huyền Lăng Thương vừa lạnh giọng nói, trên mặt lộ vẻ âm u không vui vẻ.

Huyền Lăng Phong trong lòng biết Huyền Lăng Thương giờ phút này không vui. Thấy vậy, lập tức thu hồi nụ cười trên mặt.

Dù sao, từ nhỏ, hắn hết sức kính trọng đối với hoàng huynh.

Giờ phút này, thấy Huyền Lăng Thương sắc mặt âm u, Huyền Lăng Phong trong lòng sinh vài phần khiếp đảm, lại nghe lời nói mới vừa rồi của Huyền Lăng Thương, gương mặt thanh tú không khỏi cau lại một cái, mở miệng hỏi.

“Hoàng huynh, những lời này, đều là nữ nhân kia nói! ? Nàng nói đệ cái gì! ? Không hề có chí lớn! ? Không hề ý thức trách nhiệm! ?”

Càng nói, Huyền Lăng Phong mày nhíu chặt hơn.

Dù sao, hắn ghét nhất nữ nhân kia, giờ phút này lại biết được nữ nhân kia dĩ nhiên nói hắn như thế, trong lòng càng thêm không cao hứng .

Nhìn thấy Huyền Lăng Phong nhú mi đáng vẻ không vui, Huyền Lăng Thương tay dài duỗi ra, liền cầm lấy trên bàn một phong thư, ném về hướng Huyền Lăng Phong.

“Tự mình người đọc!”

Nhìn thấy một phong thư rất dày này, Huyền Lăng Phong vừa mở ra, trên mặt lập tức tối sầm.

Đứng ở một bên cạnh Huyền Lăng Phong, thấy vậy Đồng Nhạc Nhạc, mắt nhưng không khỏi quét nhanh một lượt, cũng không biết là nên bắt đắc dĩ hay là nên buồn cười mới phải.

Đường Yên Nhi này thật đúng là không phải nữ nhân bình thường, đang lẩn trốn hôn, nhưng vẫn còn lưu loát để lại một lá thư dài như vậy, hơn nữa, trong nội dung thư, đều là mắng mỏ Huyền Lăng Phong.

Buồn cười nhất chính là những gì Đường Yên Nhi miêu tả đều là sự thật!

Nghĩ đến, Huyền Lăng Phong trong khoảng thời gian ở chung này, Đường Yên Nhi thật sự là hiểu rõ thấu đáo đối với tính tình của hắn a!

Liền trong lúc Đồng Nhạc Nhạc bắt đắc dĩ lắc đầu buồn cười, sắc mặt của Huyền Lăng Phong cũng là càng phát ra khó coi.

Sau khi hắn đọc một mạch, xem xong lá thư dài hơn mười trang, thân thể càng là kích động bắt đầu run rẩy .

Nhìn ra được, Huyền Lăng Phong là bị tức giận thành như vậy!

Cuối cùng, lại thấy Huyền Lăng Phong hai tay dùng một lực, ‘xoạt’ một tiếng, lá thư trên tay, toàn bộ bị hắn xé thành những mảnh nhỏ.

Trên gương mặt tuấn tú kia, càng là sự phẫn nộ không che dấu chút nào.

“Nữ nhân xấu xí chết tiệt này, lại nói ta không chịu được như thế! Mặt khác cũng được , nàng lại còn nói ta không phải là nam nhân! ? Chết tiệt! Ta có phải là nam nhân hay không, chẳng lẽ nàng còn không biết sao! ?”

Huyền Lăng Phong mở miệng, trên mặt tràn đầy vẻ giận dữ.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc hiểu rõ.

Nếu như chỉ nói Huyền Lăng Phong làm xằng làm bậy, ngang ngược kiêu ngạo, có lẽ hắn vẫn còn vênh váo đắc ý đấy!

Chỉ là, Đường Yên Nhi giờ phút này lại nói, hắn không phải là nam nhân, cũng là đánh trúng tất cả tử huyệt của nam nhân !

Phải biết rằng, trừ phi không phải là nam nhân, bằng không, bị người khác nói chính mình như thế, đều sẽ tức giận. Kể kêu ngạo như Huyền Lăng Phong, tự nhiên cũng không ngoại lệ!

Liền trong thời gian Đồng Nhạc Nhạc nghĩ thế, Huyền Lăng Thương ngồi ở nơi này, lại thấy Huyền Lăng Phong tức đến phát điên, huyết mâu cũng là lóe ra một phen, lập tức mở miệng nói:

“Trầm cảm giác được nàng nói nhất điểm cũng không sai, nếu là sự thật, người vì sao tức giận như thế! ? Một người đàn ông dám làm dám chịu, mới là đại trượng phu nên có, hiện tại người làm sai chuyện, cũng không chịu phụ trách, như vậy là nam nhân sao! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, những câu nói đánh trúng chỗ hiểm Huyền Lăng Phong, nghe được mà hai gò má trắng như tuyết kia, càng là một hồi đỏ, một hồi xanh.

Trên gương mặt, lộ vẻ ảo não cùng ngượng ngùng, một câu nói cũng là phản bác không được.

Dù sao, Huyền Lăng Thương nói, là sự thật. . .

Chỉ là, Huyền Lăng Phong vẫn cứ tức giận a!

Huyền Lăng Phong nghĩ tới đây, mở miệng ra cũng là nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Chính là hoàng huynh, điều phụ này, có thể nhục mạ đệ như thế, huynh còn muốn muốn đệ lấy nàng sao!?”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Phong, Huyền Lăng Thương cũng là một khắc trầm lặng, lập tức, mới nghĩ đến cái gì, mở miệng nói.

“Nếu như Đường Yên Nhi nói đúng, đệ không phải một người nam nhân biết phụ trách, như vậy, đệ không cưới nàng cũng được. Thì ra, nàng biết đệ như thế, thật không là một người đàn ông. . .”

Câu nói cuối cùng kia, giọng điệu Huyền Lăng Thương nhẹ nhàng, âm lượng kia như là tự nhiên tự nói, lại vừa vụn truyên vào trong tai Huyền Lăng Phong.

Nghe vậy, Huyền Lăng Phong trên mặt lập tức xuất hiện một tia buồn bực, cả người phảng phất như chú mèo hoang nhỏ bị dẫm lên cái đuôi, trực tiếp nhảy dựng lên.

“Hoàng huynh, làm thế nào huynh lại nói như vậy với đệ! ? Hảo, tất cả hợp lại nói ta không phải là nam nhân, như vậy, hiện tại ta liền chứng minh ọi người thấy, ta là một nam nhân biết phụ trách thật là tốt, là đàn ông đích thực! ! !”

Huyền Lăng Phong mở miệng,giọng nói hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang.

Huyền Lăng Thương thấy vậy, huyết mâu động lòng người kia hạ xuống, một tia sáng tinh quái chợt lóe rồi biến mất, lại để cho Đồng Nhạc Nhạc đứng ở một bên nhìn thấy .

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, lập tức, dường như nghĩ đến cái gì, không khỏi hé miệng cười trộm.

Nàng đã nói, hôm nay Huyền Lăng Thương, như thế nào là lạ. Thì ra, hắn hiện tại là đang sử dụng phép khích tướng đối với Huyền Lăng Phong đây!

Đối với Huyền Lăng Phong, hiểu rõ nhất vẫn là Huyền Lăng Thương, nếu như trực tiếp mạnh mẽ yêu cầu hắn cưới Đường Yên Nhi, Huyền Lăng Phong đánh chết cũng không chịu.

Hiện nay, không thể làm gì khác hơn là dùng phép khích tướng, Huyền Lăng Thương quả nhiên gian trá a!

Liền tại trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đang cười trộm, không ngờ, một đạo ánh mắt nóng rực, lại rơi trên người của nàng .

Cảm giác được điều này, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng nghi hoặc, ngược đôi mắt xinh đẹp lên, liền theo ánh mắt nóng rực kia nhìn lại, đối đầu, cũng là ánh mắt sâu thẳm thẳm động lòng người của Huyền Lăng Thương .

Đôi mắt nam nhân đó, lúc đầu vừa nhìn, phảng phất như hồ nước cực kì bình thản, bên trong, lại dấu diếm tinh quang, làm cho người ta không dám xem nhẹ.

Hơn nữa, để cho Đồng Nhạc Nhạc kinh hãi, cũng là đôi mắt nam nhân lại sắc bén như thế, phảng phất dường như có thể nhìn thấu lòng người.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, lập tức liền cúi gằm khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, trên mặt không dám lại làm ra vẻ nhìn lại hắn . . .

Đối với ánh mắt của Huyền Lăng Thương và Đồng Nhạc Nhạc giao tiếp, Huyền Lăng Phong không biết. Giờ phút này, hắn chính là đang đắm chìm trong phần nộ, hiện nay, lại nghe được lời này của Hoàng huynh, hắn lập tức vỗ ngực, mở miệng nói.

“Nếu mà điều phụ kia nói đệ không phải là nam nhân, như vậy, đệ đi tìm nàng. Để cho nàng thấy sức quyến rũ của một nam nhân! Hừ!”

352. Chương 357: Chương 173-2: Phép Khích Tướng

Edit : dunghanh

Huyền Lăng Phong mở miệng, cuối cùng, còn lạnh nhạt hung hăng hằm hừ một tiếng. Tổ về khinh thường đối với Đường Yên Nhi.

Nghe vậy, huyết mâu của Huyền Lăng Thương không khỏi có hơi nheo lại, hàng lông mi thật dày lại dài kia đã che chắn thật tốt ánh sáng trong đôi mắt kia.

Chỉ thấy Huyền Lăng Thương nhẹ nhàng gật đầu, mở miệng nói.

“Lời này là một mình người nói, lần này, chớ để cho hoàng huynh thất vọng.”

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, Huyền Lăng Phong lập tức gật đầu.

Hiện tại sau khi Huyền Lăng Phong đáp ứng chuyện này, Huyền Lăng Thương liền để hần lui xuống.

Nhìn thấy Huyền Lăng Phong kiêu ngạo lộ rõ ý chí , phảng phất dáng vẻ như một con Khổng Tước ngạo nghễ mà rời khỏi đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi khe khẽ lắc đầu, bất đắc dĩ cười một tiếng.

Huyền Lăng Phong này, thật đúng là đơn thuần có thừa a!

Giờ phút này, hần bị Huyền Lăng Thương tính kế, lại còn không biết đây!

Liền trong lúc Đồng Nhạc Nhạc buồn cười, trước người, không khỏi truyền đến thanh âm trầm thấp khàn khàn của Huyền Lăng Thương.

“Tiểu Nhạc Tử. . .”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu lạnh lùng như băng, ở bên trong Ngự Thư Phòng lớn như thế này, lại càng rõ ràng, đầy gợi cảm.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức thu hồi tâm trạng, bước nhanh đi lên trước.

Cúi đầu xuống, còn làm ra tư thế thái giám nên có, mở miệng dè dặt nói.

“Có nô tài.”

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc cúi đầu xuống, dáng vẻ dè dặt, huyết mâu của Huyền Lăng Thương chỉ là nhẹ nhàng lóe ra một phen, lập tức, đôi môi nhẹ nhàng cong lên một cái.

“Mài mực!”

. . .

Tính tình của Huyền Lăng Phong dường như thời tiết, một hồi nổi gió, một hồi sa mưa.

Hôm sau, Huyền Lăng Phong liền hoá tốc rời khỏi Kinh thành, đi tìm Đường Yên Nhi.

Đối với điều này, Huyền Lăng Thương hiển nhiên tâm tình phi thường tốt.

Chuyện của Huyền Lăng Phong khiến cho Huyền Lăng Thương suốt đoạn thời gian trước cả ngày cau mày. Hiện nay, hần đi tìm Đường Yên Nhi, mặc dù không biết kết quả của bọn họ sẽ như thế nào, tâm tình Huyền Lăng Thương cuối cùng cũng hơi tốt hơn một chút.

Đối với điều này, tâm tình Đồng Nhạc Nhạc cũng không sai.

Chỉ là, hiện tại trong cung Đường Yên Nhi và Huyền Lăng Phong đều vắng mặt, Đồng Nhạc Nhạc cảm giác được thiếu hụt vài phần niềm vui thú.

Nhớ lại đoạn thời gian trước Đường Yên Nhi ở chỗ này, ba người bọn họ cơ hồ mỗi ngày đều tìm niềm vui rong chơi, hiện tại hai người dờ hơi đều vắng mặt , nàng cảm giác được thời gian có điểm nhàm chán.

Cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc liền tính toán tìm chuyện làm.

Vì vậy, hôm nay sau giờ Ngọ, đã dùng qua Ngọ thiện, Đồng Nhạc Nhạc liền đến Ngự Thiện Phòng, tính toán tự mình làm vài món sủi cảo linh tinh các loại, để Huyền Lăng Thương ném thử.

Nghĩ đến liền làm, vì vậy, sau khi Đồng Nhạc Nhạc tìm nguyên liệu xong, liền bắt đầu chế biến thức ăn.

Làm một người tham ăn như nàng, đối với chế biến thức ăn, thì tự nhiên không cần phải nói.

Giờ phút này, nàng cuối cùng nhào bột mì xong xuôi, liền bắt đầu đi làm nhân sủi cảo, trong lòng biết Huyền Lăng Thương là không thích ăn hành, Đồng Nhạc Nhạc không dám cho hành, mà là chọn loại tôm sông tươi rói. Nàng nấu chín lột vỏ, sau đó lại băm nhừ một miếng thịt heo, và cắt thái lá mã đề trộn chung một chỗ.

Cuối cùng làm tốt những thứ này, Đồng Nhạc Nhạc lại hái được một chút rau dưa, đợi tất cả chuẩn bị xong, liền bắt đầu nhóm lửa chế biến thức ăn.

Giờ phút này, Ngự Thiện Phòng tuy lớn, chỉ là tất cả mọi người đã ăn xong bữa trưa, đến lúc bữa tối thì thời gian còn sớm, cho nên Ngự Thiện Phòng lớn như thế, chỉ có một mình Đồng Nhạc Nhạc.

Đồng Nhạc Nhạc thấy, mới rồi Huyền Lăng Thương bàn bạc quốc sự cùng đại thần trong triều, chỉ là tùy ý ăn hai miếng. Vì lo hấn đói bụng, mới tính toán làm sủi cảo cho Huyền Lăng Thương ăn.

Nhưng mà, Đồng Nhạc Nhạc là kẻ tham ăn, đương nhiên là sẽ không bạc đãi chính mình.

Cho nên một phần sủi cảo này, nàng là làm một bát to, tính toán để ỉnh làm xong xuôi liền gọi Tiểu Lô Tử và Tiểu Quế Tử cũng lại đây ném thử.

Dù sao, có thứ tốt, tự nhiên phải chia cho huynh đệ!

Đồng Nhạc Nhạc trong lòng vui sướng hài lòng nghĩ vậy, vừa nhóm lửa, vừa bắt đầu chế biến thức ăn đứng lên.

Chỉ là giờ phút này chính là vào đông, củi có hơi ướt át, Đồng Nhạc Nhạc chính mình mới rất lâu, bếp lò mới bén lửa như vậy, mà lửa cũng không lớn.

Nhìn thấy ngọn lửa nhỏ như vậy, cũng không biết đun tới khi nào, nước mới có thể sôi sùng sục.

Vì điều này, Đồng Nhạc Nhạc vô cùng ảo não, chỉ là sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc dường như là nghĩ đến cái gì, lập tức xoay người tìm dầu hỏa, tính toán đổ một chút đi xuống bếp lò, để lửa to lên.

Ai biết, đương Đồng Nhạc Nhạc rất nhanh tìm tới dầu hỏa, tính toán hướng bếp lò phía dưới mở ra đổ xuống.

Có lẽ là bởi vì nơi này là phòng bếp, bình thường lúc sau này người ta xào rau, không khỏi trên mặt có hơi dùng đến dầu hỏa, cho nên, Đồng Nhạc Nhạc vừa mới nghiêng bình dầu hỏa, trên tay cũng là trượt một cái, cầm trên tay được bình dầu hỏa, liền đánh rơi trên bếp lò.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, còn không chờ phản ứng lại, chỉ thấy ‘Oanh’ một tiếng, bếp lò vốn chỉ là cháy lom đom, lập tức bốc lửa phùng phùng!

Thấy vậy, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc trợn lên một cái, sợ đến ngây ra như phỗng.

Cuối cùng phản ứng lại, Đồng Nhạc Nhạc lập tức cuống quýt đứng lên, tiểu não không ngừng tả hữu liếc nhìn một phen, thấy bên kia có một cái thùng nước, bên trong còn có nước, thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vui vẻ, liền tính toán xách nước đem đổ lên trên bếp lò đang phát hỏa.

Ai biết, bởi vì quá mức bối rối, Đồng Nhạc Nhạc lại là một cái người không cẩn thận, liền đụng vào một bên bàn gỗ.

Ngay lập tức, đầu gối Đồng Nhạc Nhạc đau nhói, cả người lập tức té ngã trên đất.

Vì họa vô đơn chí, sau khi Đồng Nhạc Nhạc té ngã trên đất, chỉ cảm thấy chân phải truyền đến một tiếng ‘Răng rắc’, coi như không nhìn xuống, Đồng Nhạc Nhạc cũng biết, chính mình khẳng định là bị trật.

Ngay lập tức, một cơn đau nhói dữ dội lập tức cơn đau từ cổ chân phải kéo tới, Đồng Nhạc Nhạc một hồi khó có thể chịu được thống khổ như vậy.

“A, đau quá. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng giật mình la lên, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn kia, chỉ còn thiếu nước nhú lại thành một đám.

Chỉ là, đau đớn trên chân đối với Đồng Nhạc Nhạc mà nói, vẫn là thứ yếu.

Nhưng thấy giờ phút này, trước bếp lò, bởi vì có dầu hỏa , ngọn lửa càng phát ra to hơn .

Dầu hỏa chảy ra, càng là khiến củi khô và bàn gỗ linh tinh các loại bên ngoài bếp lò cùng bốc cháy lên .

Nhìn thấy trước mắt có đám lửa lớn nhanh chóng thiêu cháy , Đồng Nhạc Nhạc càng là sợ choáng váng.

Đồng mâu phút chốc trợn lên một cái, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, chỉ cảm thấy một hồi sóng nhiệt thổi tới, Đồng Nhạc Nhạc mới hoàn toàn thức tỉnh.

Hé mở làn môi hồng, càng là từ Đồng Nhạc Nhạc trong miệng phút chốc tràn ra thê thảm hô to,

“Người đâu a! Đi lấy nước cháy rồi!”

. . .

Cùng lúc đó, bên trong Ngự Thư Phòng

“Nghe nói, hắc ngã bệnh , hơn nữa bệnh không nhẹ, hiện nay phủ đệ của hắc, mỗi ngày đều có không ít đại phu ra vào! ?”

Trong Ngự Thư Phòng, đàn hương lượn lờ, rèm lụa mỏng hạ xuống.

Một bên lò sưởi, càng là khói xanh lượn lờ, coi như là tháng chạp trời đông giá rét, bên trong Ngự Thư Phòng, vẫn phẳng phất trời xuân.

Nhưng thấy giờ phút này, bên trong Ngự Thư Phòng, hai người nam nhân tuấn tú, chính lúc ngồi ở nơi này, đang bàn bạc cái gì đó

353. Chương 358: Chương 173-3: Phép Khích Tướng.

Edit : Ph Trúc

Nghe thấy nam nhân trước mặt nói vậy, nam nhân áo trắng ngồi ở một bên , đầu tiên là nhẹ nhàng cầm tách trà gửi một cái, mới mở miệng nói.

“Không sai, như lời thám tử hồi báo, Đôn Thân Vương mấy năm nay thân thể không tốt, quanh năm nằm giường, cả ngày uống thuốc không ngừng, chắc là bệnh không nhẹ. Nhưng mà, đồn đại chỉ là đồn đại, hồi đó Đôn Thân Vương thân thể cường tráng, hiện nay lại suy sụp như thế, Hoàng thượng, ngài có hoài nghi. . .”

Lan Lăng Thiệu Giác mở miệng vừa nói, hắc mâu nhẹ nhàng quét nhanh một lượt, dừng lại trên người Huyền Lăng Thương ngồi ở trước mặt.

Câu nói kế tiếp, hắc mặc dù không hề nói rõ, chỉ là hai người ở đây, trong lòng đều biết rõ.

Nghe vậy, Huyền Lăng Thương trầm lặng một khắc, lập tức, dường như nghĩ đến cái gì , bực môi hé ra, mở miệng nói.

“Cho nên, trăm kêu người tự mình đi Sùng Châu, thăm dò đến tột cùng, trăm cảm giác được, bệnh của hắc có điều kì quái.”

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, Lan Lăng Thiệu Giác hắc mâu nhẹ nhàng nhắm lại, như có điều suy nghĩ gập đầu, lập tức đồng ý.

“Ừ, ta cũng muốn, như vậy ngày mai, ta liền lập tức đi đến Sùng Châu, âm thầm dò xét một phen.”

Nghe thấy Lan Lăng Thiệu Giác nói như vậy, Huyền Lăng Thương mới nhẹ nhàng gập đầu.

“Như thế là tốt rồi, có người tự mình đi một chuyến, trầm mới có thể yên tâm.”

Huyền Lăng Thương mở miệng vừa nói, Lan Lăng Thiệu Giác nghe vậy, chỉ là nhẹ nhàng gập đầu.

Lập tức, liền tính toán đứng dậy rời khỏi.

Ai biết, vào đúng thời điểm này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một hồi âm ỹ .

Nghe vậy, Huyền Lăng Thương và Lan Lăng Thiệu Giác trên mặt đầu tiên là sửng sốt, lập tức hai mặt nhìn nhau , trên mặt đều là vẻ nghi hoặc.

Sau một khắc, một thái giám thần sắc bối rối , đã vội vội vàng vàng chạy vào trong Ngự Thư Phòng .

Quỳ một gối xuống, liền thấy tiểu thái giám mở miệng ra, bối rối bẩm báo.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, không tốt , Ngự Thiện Phòng cháy !”

Nghe được người mới tới bẩm báo, Huyền Lăng Thương đầu tiên là nhẹ nhàng cau lại một cái, lập tức, trên mặt liền khôi phục dĩ vãng lạnh lùng lạnh nhạt.

Bạc môi hé mở, nhạ nhòa nói.

“Cháy liền cháy, để cho người ta dập tắt lửa thật tốt.”

Huyền Lăng Thương nói xong câu này, liền tính toán bảo người mới tới lui ra.

Dù sao, chỉ là Ngự Thiện Phòng cháy, đối với hắn mà nói, chỉ là việc nhỏ.

Tuy nhiên, khi hắn nghe được những lời kế tiếp của người đó, sắc mặt lập tức đại biến

“Người nói cái gì! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, đôi mắt mở to, tràn đầy không dám tin.

Người mới tới thấy vậy, lập tức mở miệng, lại nói.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Ngự Thiện Phòng cháy, Nhạc công công cũng ở bên trong đây!”

Người mới đến mở miệng, trên mặt hoàn toàn lo lắng.

Dù sao, tất cả bên trong hoàng cung, ai không biết ai không hiểu, Nhạc công công chính là người tâm phúc của vị Hoàng thượng trước mặt ! ?

Liền vào lúc người mới đến thăm nghĩ trong lòng, lại thấy nam nhân ngồi ở nơi này vốn vẫn còn vẻ mặt bình tĩnh, thân hình chợt lóe, tựa như cơn lốc, nhanh như chớp giạt rời khỏi Ngự Thư Phòng.

Không chỉ có như thế, nam nhân áo trắng tao nhã tự nhiên đang ngồi ở một bên, cũng theo sát mà chợt lóe rồi biến mất. Tốc độ cực nhanh, làm cho người ta không kịp nhìn thấy . . .

Nhìn thấy nháy mắt liền biến mất không thấy tăm tích đâu nữa hai người, người đầu lập tức trợn mắt há hốc mồm, thật lâu vô phương hoàn hồn. . .

Nhìn thấy hai người nháy mắt liền biến mất không thấy tăm tích đâu nữa , người mới tới lập tức trợn mắt há hốc mồm, thật lâu vô phương hoàn hồn. . .

. . .

Cùng lúc đó, bên kia

Nhìn thấy ngọn lửa trước mắt càng lúc càng lớn, bên tai nghe được, là bên ngoài xa xôi có âm thanh ồn ào không rõ ràng, giờ phút này, suy nghĩ của Đồng Nhạc Nhạc đã bắt đầu có hơi không mạch lạc nữa.

Giờ phút này nàng chỉ cảm thấy nóng quá, nóng quá.

Trước mắt từng cơn chóng mặt ập tới, làm nàng sắp không chống đỡ nổi nữa.

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc biết, giờ phút nàynàng không thể cứ như vậy nhắm mắt lại, bởi vì, chỉ cần nàng nhắm mắt lại, chỉ sợ nàng ngủ cũng không tỉnh lại .

Nàng sắp chết sao! ?

Có lẽ là như vậy! ?

Dù sao, ngọn lửa lớn như vậy , coi như bên ngoài có người cứu hoả, chỉ sợ, cũng không cứu được nàng đi! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi một hồi tê lương và bất đắc dĩ.

Như thế nào yên lành, chỉ là tính toán nấu nướng gì đó một phen , mà sẽ lấy mạng của nàng đây! ?

Chẳng lẽ là, trời xanh không thương nàng! ?

Chết, nàng sợ hãi, chỉ là, nàng càng thêm sợ hãi, sẽ không còn được gặp lại Huyền Lăng Thương . . .

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong lòng ê ẩm, sau một khắc, trước mắt hoàn toàn mờ mịt, hai dòng lệ trong veo, liền tốc tốc trượt xuống hai gò má.

Nhớ lại, nàng sau khi sanh, chính là một đứa cô nhi, cả đời cô đơn, bằng hữu cũng không có được bao nhiêu .

Cuối cùng tại đi tới triều đại này , gặp được Huyền Lăng Thương, nàng chỉ cảm thấy chính mình cảm thấy niềm vui chưa từng có.

Huyền Lăng Thương đối với nàng thật là tốt, làm nàng suốt đời khó quên.

Trên mặt hần ngẫu nhiên lộ ra tới ôn nhu, càng là làm nàng si mê không thôi.

Cho nên sau này, nàng hóa thân thành người, vô phương lại biến trở về tiểu điều nhi sủng ái của hần , nàng cũng mạo hiểm đâm đầu vào nguy hiểm, hóa thân tiểu thái giám, một mực yên lặng mặc chờ đợi bên cạnh hần. Chỉ là nàng nghĩ, chỉ cần như vậy, sống ở bên cạnh hần, năm tháng yên bình vui vẻ. . .

Cũng không nghĩ, nàng cùng hần duyên phận đúng là ngắn ngủi, hiện nay, nàng sắp chết , sau này, sẽ không còn được gặp lại Huyền Lăng Thương . . .

Nghĩ đến đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng phát ra thương thân khó nhin, phảng phất nỗi đau vạn tiền xuyên tâm, khiến Đồng Nhạc Nhạc cơ hồ không thở nổi .

Huyền Lăng Thương, làm sao bây giờ! ? Nàng, nhớ hần. . .

Cho dù là trước khi chết, lại được gặp mặt hần một lần, chỉ cần một lần . . .

Thì nàng cũng đã cảm thấy mỹ mãn . . .

Nghĩ tới đây, mắt nhắm không khỏi chớp chớp , cuối cùng có lẽ không nhin được cơn chóng mặt, hai mắt nhắm nghiền . . .

. . .

Cùng lúc đó,bên ngoài Ngự Thiện Phòng

“Tiểu Nhạc Tử người khác ở nơi nào? ! Hần bị cứu ra đến không có! ?”

“Tiểu Nhạc Tử hần đang ở nơi nào? ! Hần đã được cứu ra chưa ?”

Lúc Huyền Lăng Thương không ngừng lao đến, nhanh như chớp giật chạy tới Ngự Thiện Phòng , nhìn thấy Ngự Thiện Phòng đã thành biển lửa , trong lòng đầu tiên là giật nảy lên một cái. Sau đó, tay vượn duỗi ra, bắt được một người cung nhân đang cầm thùng nước, tính toán cứu hoả mà mở miệng hỏi.

cung nhân bị Huyền Lăng Thương đưa tay bắt được, sau khi nhìn thấy người tóm mình chính là đương kim Thánh thượng, trong lòng đầu tiên là giật nảy lên một cái, lập tức nói ra chi tiết.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Nhạc công công hần hiện nay vẫn còn ở bên trong đây! Chỉ sợ. . .”
Những lời cuối cùng thì cung nhân cũng không nói ra, đáp án cũng không cần nghĩ là biết.

354. Chương 359: Chương 174-1 : Hoàng Thượng , Thật Sự Là Ngài Sao

Edit : peterpan0209

Beta: Angelina Yang

Nghe vậy, đôi mắt Huyền Lăng Thương mở to, sau đó thân thể không khỏi lão đảo lui về phía sau một bước.
Mặc dù trước đây hắn đã nghĩ đến điểm này, chỉ là, từ trong miệng cung nhân biết được đáp án, vẫn khiến hắn không cách nào chấp nhận được.

Nhìn thấy trước mắt lửa lớn hùng hực, Huyền Lăng Thương chỉ cần nghĩ đến, tiểu thái giám nhỏ nhắn xinh xắn mềm yếu, ở bên trong, có lẽ đang ở đau khổ giày dụa sắp chết, Huyền Lăng Thương cảm thấy trái tim như bị khoét ra!

Cảm giác như thế, xa lạ như thế, lại mang theo quen thuộc.

Nhớ ngày đó, tiểu điều nhi lâm vào tình trạng rất nguy hiểm, tâm hắn, cũng giống như vậy. . .

Vừa nghĩ tới hắn cùng tiểu điều nhi có tính cách giống nhau, đôi mắt và dáng người nhỏ nhắn, Huyền Lăng Thương lòng đau như cắt.

Trên gương mặt tuần tú kia, mày kiếm nhăn tít, trên mặt không chút nào che dấu vẻ lo lắng.

Sau một khắc, Huyền Lăng Thương dường như hạ quyết tâm, huyết mâu quét nhanh một lượt vừa lúc cung nhân mang theo thùng nước vội vã đi phía trước.

Tay duỗi ra, liền lập tức giành lấy thùng nước trên tay cung nhân, đổ trên đầu xuống.

Cũng với ‘ào’ một tiếng, mọi người bốn phía đều kinh ngạc, Lan Lăng Thiệu Giác cũng không ngoại lệ!

Nhìn thấy nam nhân tuần tú ở trước, đột nhiên hành động như thế, trong lòng Lan Lăng Thiệu Giác đầu tiên là giật mình, sau đó, dường như đã hiểu ra cái gì, hé mở làn môi hồng, mở miệng lo lắng nói.

“Hoàng thượng, không thể!”

Lan Lăng Thiệu Giác mở miệng, trên mặt lộ vẻ lo lắng bối rối và rung động.

Dù sao, ban nãy khi biết được tiểu nữ tử kia ở bên trong biển lửa, lòng hắn cũng như lửa đốt, chỉ là hiện tại, nhìn thấy đế vương trẻ tuổi trước mắt này, lại không để ý tính mạng của mình, muốn xông vào trong lửa lớn hùng hực, thấy vậy, trong lòng Lan Lăng Thiệu Giác vô cùng khiếp sợ.

Dù sao, hắn biết nam nhân này hơn hai mươi năm, chưa bao giờ từng nhìn thấy nam nhân trước mắt vì ai làm ra chuyện mạo hiểm như thế.

Hơn nữa, nam nhân này cũng không biết thân phận thật của tiểu thái giám ở bên trong lửa lớn, lại vẫn đối với nàng như thế. . .

Mới đầu, Lan Lăng Thiệu Giác biết nam nhân trước mắt, đối xử đặc biệt với tiểu nữ tử.

Cũng không biết, tiểu nữ tử này ở trong suy nghĩ đế vương lại có trọng lượng nặng như vậy. . .

Quan trọng đến nỗi khiến hắn không để ý đến bản thân, mạo hiểm xông vào trong lửa lớn. . .

Chẳng lẽ, vị đế vương trẻ tuổi này đối với tiểu nữ tử kia. . .

Nghĩ tới đây, hắc mâu của Lan Lăng Thiệu Giác lập tức trợn lên một cái. . .

Huyền Lăng Thương không biết suy nghĩ của Lan Lăng Thiệu Giác

Ngay lúc này, hắn chỉ là một lòng lo lắng tình huống tiểu thái giám ở bên trong.

Nhớ lại, lúc này tiểu thái giám kia đang ở trong nguy hiểm, có lẽ, hắn đã. . .

Chỉ là, bây giờ, hắn chưa nhìn thấy thi thể, thì còn một phần vận cơ hội hắn còn sống.

Cho dù là một phần vận cơ hội, Huyền Lăng Thương cũng muốn cứu hắn. . .

Nghĩ tới đây, bực môi Huyền Lăng Thương mím lại, trong mắt lộ vẻ kiên định.

” Tâm ý trăm đã quyết!”

Vừa nói dứt lời, Huyền Lăng Thương liền hất bàn tay Lan Lăng Thiệu Giác ra, thân hình chợt lóe, liền xông vào trong đám lửa lớn hùng hực .

Nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Huyền Lăng Thương biến mất trong nháy mắt đang ở bên trong lửa lớn hùng hực, cả người Lan Lăng Thiệu Giác đều ngẩn ra.

Cái gọi là người trong cuộc u mê không biết, ngoài cuộc tỉnh táo sáng suốt, xem ra, hắn suy đoán không sai. . .

. . .

Cùng lúc đó, bên kia

Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy vô cùng nóng, cả người giống như lợn sữa nướng, gần như bị nướng chín.

Rất nóng, không ngừng hít phải khói đen dày đặc, nàng không ngừng ho khan.

Mùi vị khó chịu đau đớn, quả thực là sống không bằng chết.

Nàng tình nguyện bản thân sớm bị đốt chết, tránh cho lại chịu tội như vậy.

Nhưng mà, chỉ cần vừa nghĩ tới bản thân đã chết, sẽ không còn được gặp lại Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc không ngừng cắn chặt hàm răng, ép buộc chính mình không được ngất xỉu.

Bởi vì, nàng hy vọng trước khi chết, được gặp mặt Huyền Lăng Thương một lần, cho dù chỉ là một giây. . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong lòng chua xót không thôi, trước mắt hoàn toàn mờ lung, chỉ cảm thấy lửa lớn chói mắt, khiến nàng không nhìn rõ cảnh vật trước mắt.

Hay là, nàng sắp chết! ?

Nghĩ tới đây, mắt nhắm Đồng Nhạc Nhạc có hơi khép lại, trong lòng như bị ai cắt đi một mảnh. . .

Tuy nhiên, trong lúc lòng Đồng Nhạc Nhạc vô cùng tuyệt vọng, một hình dáng quen thuộc mang theo giọng nói vô cùng lo lắng, lại cách trước người nàng không xa vang lên

“Tiểu Nhạc Tử, người ở nơi nào! ? Tiểu Nhạc Tử. . .”

Nghe giọng nói vô cùng quen thuộc, trong lúc Đồng Nhạc Nhạc lâm vào bóng tối, trong lòng không khỏi giật nảy lên một cái.

Giọng nói này rất quen thuộc, hình như là Huyền Lăng Thương. . .

Nhưng mà, điều này làm sao có thể chứ! ?

Bây giờ cả Ngự Thiện Phòng đều trở thành biển lửa, dưới tình huống như vậy chỉ có kẻ ngu mới có thể xông vào, đây không phải là đi tìm đường chết sao! ?

355. Chương 360: Chương 174-2 : Hoàng Thượng , Thật Sự Là Ngài Sao

Edit : maicuc13

Beta: Angelina Yang

Ngay khi Đồng Nhạc Nhạc đang tự giấu chính mình thì đột nhiên, có một bóng dáng màu đen cao lớn xuất hiện trong tầm mắt nàng.

Thấy đó là một bóng dáng vô cùng quen thuộc, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc nhưng cũng không thể xác định đó là ai.

Nàng không ngừng dụi đi những giọt nước nơi khóe mắt, khi nhìn rõ ràng sự xuất hiện của bóng dáng quen thuộc đó, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lập tức “ầm” một tiếng, hoàn toàn bị kích động.

Chỉ thấy nam nhân toàn thân ướt sũng, ngày thường đầu tóc chỉnh tề, nhưng giờ phút này lại hơi bừa bộn, những lọn tóc vẫn còn nhỏ giọt nước.

Mảng bào màu đen trên mặt cũng hoàn toàn ướt át , ở vài chỗ còn có một chút cháy xém.

Nhìn thấy bộ dáng chật vật của nam nhân trước mắt này, đôi mắt của Nhạc Nhạc cũng tròn tròn lộ vẻ kinh ngạc không dám tin.

Giờ khắc này, là có thật không?

Huyền Lăng Thương hần, thật sự xuất hiện ở trước mặt nàng?

Chính là, điều này làm sao có thể đây?

Hần chính là một vị vua cao cao tại thượng của một nước, thân phận quá tôn quý.

Hơn nữa hiện tại tình huống nguy hiểm, cũng không biết khi nào Ngự Thiện Phòng sẽ sụp đổ. Nguy hiểm như thế, hần, làm thế nào lại xuất hiện ở đây?

Có lẽ nào nàng sắp chết, cho nên mới xuất hiện ảo giác?

Trong khi Đồng Nhạc Nhạc đang không ngừng kích động, không dám tin vào điều này thì nam nhân cao lớn kia đã vội vàng chạy đến.

Nhìn thấy nam nhân này gần ngay gang tấc, Đồng Nhạc Nhạc rốt cuộc cũng có thể khẳng định, tất cả điều này không phải ảo giác, mà là thật sự!

Huyền Lăng Thương hần, thật sự xuất hiện, thật sự, tới cứu nàng!

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng không ngừng nảy sinh ra sự cảm kích với hần.

Liền hé mở làn môi hồng nhưng không thể nào thốt nên lời, những giọt nước mắt lại tuôn rơi, lăn dài trên hai gò má nàng.

“Hoàng thượng, thật sự, là ngài sao! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ở trong giọng nói lộ vẻ không dám tin.

Nước mắt kia, càng giống như chuỗi hạt Trân Châu bị cắt đứt không ngừng rơi xuống.

Khi Huyền Lăng Thương cúi đầu, nhìn thấy tên thái giám trước mắt không ngừng khóc, khuôn mặt dính đầy nước. Hần chỉ cảm thấy trái tim mình như thể bị một bàn tay chèn ép nặng nề, đau quá!

Chẳng bao lâu sau, tiểu thái giám này lại lặng lẽ không một tiếng động nép ở trong lòng hần.

Giờ phút này, khi nhìn những giọt nước mắt của tiểu thái giám, Huyền Lăng Thương chỉ nghĩ muốn đưa tay lau đi những giọt nước mắt kia.

Bởi vì, thấy tiểu thái giám này khóc thương tâm, ủy khuất như thế, làm trái tim hần cũng đau đớn theo.

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương bực môi hơi hé mở, nhưng chưa từng nói cái gì, chỉ là vươn tay ra, ôm tiểu thái giám nhu nhược như không có xương đứng lên từ mặt đất.

Trong lòng chỉ cảm thấy thân thể tiểu thái giám vẫn như thường nhưng dường như lại nhẹ tựa lông chim, không hề sức nặng.

Tuy nhiên, ôm tiểu thái giám nhỏ nhắn xinh xắn vào trong lòng, Huyền Lăng Thương lại cảm giác được, trái tim ban đầu hoảng loạn cũng dần dần lắng xuống.

Có trời mới biết, khi hắn biết tiểu thái giám này đang ở trong đám cháy lớn kia, không biết sống chết ra sao, tâm hắn vô cùng kích động.

Như thế, những thứ quý giá quan trọng nhất thuộc về hắn, dường như sẽ bị mất đi.

Đối với loại cảm giác như vậy, làm cho hắn vô cùng khó chịu.

Cuối cùng, đại não nóng lên, liền làm ra loại hành động mà hắn mà chính hắn cũng không thể ngờ tới.

Hắn đoạt lấy thùng nước trên tay cung nhân rồi đổ lên người, lúc đó Huyền Lăng Thương chính mình đang kích động cực độ.

Dù sao, cho tới nay, hắn luôn có thái độ lạnh lùng với người ngoài. Trừ người thân của mình ra, cũng chưa từng có bất cứ người nào mà hắn để tâm đến.

Tuy nhiên, tiểu thái giám này chỉ mới hầu hạ hắn mấy tháng ngắn ngủi, trong lúc không đề phòng ánh mắt hắn đã luôn hướng về tên tiểu thái này rồi.

Ở cùng nhau mấy tháng nhưng tiểu thái giám này đã chiếm một vị trí quan trọng trong lòng hắn.

Hắn không biết đối với tiểu thái giám này thì mình có cảm giác gì.

Là bởi vì là trên người tiểu thái giám này, mang lại cho hắn một cảm giác cảm giác phi thường quen thuộc.

Hình như hắn đã quen biết từ rất lâu rồi.

Có lẽ, tiểu thái giám này trên người có linh khí, và không giống người bình thường khác, làm cho hắn động tâm.

Đối với điều này, Huyền Lăng Thương không thể nào biết được. Chỉ biết lúc này hắn đang ôm tiểu thái giám trong lòng, trái tim lo lắng bồn chồn của hắn rốt cuộc cũng yên ổn lại.

Như thể trái tim ban đầu thiếu mất một góc, cuối cùng đã được lấp đầy ...

Trong lòng không ngừng rung động , Huyền Lăng Thương cũng không hề suy nghĩ gì nhiều, chỉ là ôm thật chặt tiểu thái giám trong lòng, phẳng phất như đang ôm kho báu của mình.

Bước một bước lớn, Hắn tính toán xoay người lao khỏi Ngự Thiện Phòng.

Tuy nhiên, vào đúng thời điểm này, chỉ nghe “ầm” một tiếng, những xà gỗ nhà phía trên rốt cuộc không chống đỡ nổi đồng loạt đổ xuống.

May là Huyền Lăng Thương phản ứng kịp thời, xoay người một cái mới không bị xà gỗ kia rơi trúng.

Đối với điều này, Đồng Nhạc Nhạc đang khóc cũng lập tức bị dọa đến mức quên cả khóc.

Mất nhưng trọn tròn, nhìn thấy xà gỗ rơi trước mặt bọn họ, thật lâu sau Đồng Nhạc Nhạc mới phục hồi tinh thần lại.

Mặc dù, xà gỗ không rơi trúng bọn họ, chỉ là, làm cho lối thoát duy nhất của bọn họ bị chặn lại.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vô cùng hoảng sợ, khuôn mặt đầy hoảng loạn lo lắng.

“Hoàng thượng, lối thoát đã không còn, phải làm sao bây giờ! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, trong giọng nói lộ vẻ kích động cùng lo lắng.

356. Chương 361: Chương 175-1 : Người Đâu, Truyền Ngự Y

Edit : Hạ San

Dù sao hiện tại cả Ngự Thiện Phòng đều là đại hỏa hừng hực, trước mắt bọn hắn là lối thoát duy nhất, tuy nhiên lại bị thanh mộc xà bốc cháy làm gãy đổ chắn lối đi, bọn họ muốn ra ngoài cũng không được.

Chẳng lẽ hôm nay cả hai phải táng thân ở chỗ này sao! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi xuất hiện một nỗi lo lắng bất an và áy náy.

Ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mắt lúc này đang ôm nàng thật chặt.

Nam nhân mặt mũi lạnh lùng, coi như bị vây trong nguy hiểm nhưng vẫn ung dung bình tĩnh.

Dung mạo tuấn tú kia, thế gian hiếm có!

Còn cả khí chất cao quý từ lúc sinh ra, chỉ kẻ ngồi trên ới có!

Tuy nhiên, nam nhân trước mắt cứ như vậy cực kỳ xuất chúng, hiện giờ lại phải chết cùng nàng ở chỗ này. .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc chỉ thấy trong lòng lộ rõ một cổ tự trách áy náy, đang nhanh chóng trào dâng trong lòng.

Môi đỏ mọng hé mở, mở miệng nói.

“Hoàng thượng, thật xin lỗi, đều là lỗi của nô tài, nếu không phải người nghĩ muốn cứu nô tài, cũng không đến mức cùng nô tài bị vây khốn ở chỗ này. .”

Càng nói, Đồng Nhạc Nhạc càng phát ra áy náy tự trách, khóe mắt bên trong lại lần nữa xuất hiện một tầng hơi nước mờ mờ.

Hơi nước ngưng kết thành lệ, tốc tốc hạ xuống, phủ kín khuôn mặt nhỏ nhắn.

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc nói, Huyền Lăng Thương lại thấy bão táp mưa sa trong lòng người đáng vẻ nhỏ nhắn kia, trái tim hắn nhẹ nhàng nhói lên một cái, kỳ quái chính là một ý hối hận cũng không có.

Đối với điều này, Huyền Lăng Thương chính mình cũng cảm giác được kỳ quái, suy nghĩ trăm bề cũng không giải đáp được.

Từ khi ra đời tại Hoàng đế gia, Huyền Lăng Thương liền biết chính mình trên vai gánh vác đại trách nhiệm.

Mẫu phi chết sớm, lưu lại hắn và thân đệ đệ duy nhất, vì phải bảo vệ thân nhân, Huyền Lăng Thương khiến chính mình trở nên lạnh lùng ít nói, vô tình quyết đoán.

Bởi vì chỉ cần vô tâm, kẻ địch liền không có gì để uy hiếp chính mình.

Tuy nhiên hiện tại, hắn lại vì tiểu thái giám trước mắt này mà thay đổi. . .

Hơn nữa, coi như giờ phút này, biết rõ bọn họ sẽ chết ở chỗ này, trong lòng Huyền Lăng Thương lại cũng không có một điểm hối hận.

Ngược lại cảm giác được, hắn làm như vậy là đúng. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Lăng Thương nghi hoặc lại không giải thích được, huyết mâu cúi xuống, nhìn ánh mắt tiểu thái giám trong lòng càng là mang theo tìm tòi nghiên cứu và phức tạp. . .

Đối với tâm tư của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc không biết.

Giờ phút này nàng chỉ là cảm giác được chính mình thật có lỗi với Huyền Lăng Thương, càng muốn càng phát ra khổ sở, càng là khổ sở nước mắt càng là liên tu bất tận.

Có lẽ là nhìn không được nàng khóc thê thảm, nam nhân bạc môi hé mở, mở miệng nói.

“Được rồi, đừng khóc.”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu mặc dù nhạt nhòa, cẩn thận nghe, lại có thể nghe ra ý an ủi.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy nồng đậm một cỗ ủy khuất, nhanh chóng nổi lên trong lòng.

Từ nhỏ đến lớn nàng đều là cô nhi, cho tới bây giờ cũng không có người giống Huyền Lăng Thương, tốt như vậy đối với chính mình.

Giống như hiện tại, nàng làm liên lụy hắn, hắn lại đối với chính mình không hề một câu oán hận. . .

Nam nhân tốt như vậy đối với chính mình, nàng như thế nào dám không động! ?

Trong lòng cảm động, Đồng Nhạc Nhạc nước mắt khóc càng nhiều hơn.

“Hoàng thượng, nô tài thân phận hèn mọn, tại sao người đối với nô tài tốt như vậy! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, trong lòng lại là cảm động, lại là nghi hoặc.

Dù sao nàng đối với Huyền Lăng Thương mà nói, chẳng qua là một cái người nhận thức mới gần gũi mấy tháng không phải sao? !

Huyền Lăng Thương chính là vua của một nước cao cao tại thượng, tại sao hắn lại tỏ ra nguy hiểm, nhảy vào biển lửa cứu nàng, thân phận thái giám hèn mọn! ?

Hắn làm như vậy đáng giá sao ?

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, Huyền Lăng Thương nghe được lời trong lòng tiểu thái giám, lại chỉ là dùng huyết mâu phức tạp, gắt gao chăm chú nhìn vào nàng.

Dù sao vấn đề này đối với Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương chính mình cũng không biết.

Bởi vì đương lúc tiểu thái giám này gặp nguy hiểm hắn chỉ nghĩ, sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể.

Hơn nữa, vừa nghĩ tới, có lẽ hắn còn sống, chẳng sợ chỉ là một phần vạn tỷ lệ, hắn cũng muốn thử một chút.

Vì vậy, cái gì cũng không nghĩ tới, trực tiếp tiến vào.

Nghĩ tới đây, huyết mâu của Huyền Lăng Thương nhẹ nhàng lóe lên, bạc môi nhếch, lại một câu nói cũng không có nói.

Mặc dù, Huyền Lăng Thương không nói gì, ôm Đồng Nhạc Nhạc cánh tay, lại chặt hơn.

Cảm giác được khí lực nam nhân ôm chính mình, tựa phải đem chính mình tiến vào bên trong thân thể của hắn.

Coi như, Đồng Nhạc Nhạc cảm giác được các đầu khớp xương đều bị nam nhân ôm cứng nhưng trong lòng lại cực kỳ ngọt ngào. . .

Nghĩ tới đây, khóe miệng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cong lên một cái, trên mặt, càng là nở rộ xuất một nụ cười mỹ mãn .

Nhìn thấy cười trên mặt tiểu thái giám, huyết mâu của Huyền Lăng Thương ngẩn ra, trong lòng lại hung hăng nhói lên một cái.

Giờ phút này bốn phía không ngừng hùng hực đại hỏa thiêu đốt, khiến cho bốn phía hoàn toàn đỏ bừng.

Nhiệt độ khắp nơi không ngừng bay lên.

Tuy nhiên, trong tình huống như vậy, trong lòng người nhỏ nhắn lại cười.

Hơn nữa, nụ cười lại đẹp như vậy.

Mặt mày giãn ra, trong mắt lẹ lóng lánh, cười rộ lên, lại lấp lánh vô cùng.

Nụ cười trên mặt, cứ như thế cảm thấy mỹ mãn, phảng phất, hắn không phải đặt mình trong nguy hiểm, mà là đặt mình ở trước hạnh phúc.

Hắn hiện tại, thật sự như vậy hạnh phúc sao! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Lăng Thương nghi hoặc, bực môi hé mở, không nịn được đem trong lòng nghi hoặc hỏi ra.

“Người, hiện tại không sợ sao! ?”

Nghe được lời Huyền Lăng Thương nói, lại thấy dáng vẻ Huyền Lăng Thương nghi hoặc, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là khe khẽ lắc đầu, nụ cười trên mặt không giảm.

“Không sợ, bởi vì có Hoàng thượng ở đây, nô tài cảm giác thật hạnh phúc. . .”

Coi như hiện tại chết đi, chỉ cần Huyền Lăng Thương ở bên người nàng, nàng cái gì cũng không sợ . . .

Nghe được lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, trong lòng Huyền Lăng Thương không khỏi nhói lên một cái, hai tay ôm Đồng Nhạc Nhạc càng dùng sức .

Bởi vì nghe được người nhỏ nhắn trong lòng nói, Huyền Lăng Thương càng là cảm động không thôi.

Đây là lần đầu tiên, có người đối với hắn nói ra những lời như vậy. . .

Trong lúc Huyền Lăng Thương kích động, Đồng Nhạc Nhạc bị Huyền Lăng Thương dùng sức ôm, cảm nhận được Huyền Lăng Thương kia đang là kích động tim đập, không khỏi đem khuôn mặt nhỏ nhắn thật sâu chôn ở trong lòng hắn.

Đời này nàng thiếu Huyền Lăng Thương, kiếp sau nàng nhất định phải trả hắn.

Liên tại trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nhớ lại, cũng là cùng đợi cái chết đến.

357. Chương 362: Chương 175-2 : Người Đâu, Truyền Ngự Y

Edit : dương trang

Tuy nhiên, vào đúng thời điểm này, một giọng nói tràn đầy lo lắng từ bên ngoài phút chốc vang lên.

“Người đâu mau tới dập lửa! Hoàng thượng đang bên trong này!”

Bất thành lình nghe được âm thanh, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở trong lòng Huyền Lăng Thương , nhanh chóng ngẩng lên, lập tức nhìn phía vừa phát ra âm thanh.

Chỉ thấy, bóng dáng Lan Lăng Triệu Giác, nhanh như chớp giật tiến vào.

Đám cung nhân đi theo phía sau hắn, không ngừng mang theo thùng nước, vội vàng vào bên trong dập lửa .

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, còn không chờ nàng phản ứng lại, đã thấy Lan Lăng Triệu Giác cho người hắt nước vào ngọn lửa phía trước, sau đó vọt tới bên bọn họ.

Khi Lan Lăng Triệu Giác vọt tới trước mặt Đồng Nhạc Nhạc, nhìn thấy hai người gắt gao ôm chung một chỗ, khuôn mặt tuấn tú đang tràn đầy lo lắng lập tức sửng sốt, hắc mâu một phen lóe ra ánh sáng.

Nhưng mà sau một khắc, Lan Lăng Triệu Giác nhanh chóng phục hồi lại tinh thần. Làn môi hồng khẽ hé, mở miệng nói.

“Hoàng thượng, nơi đây không nên ở lâu, chúng ta nhanh chóng đi ra ngoài đi! ?”

Nghe được lời nói của Lan Lăng Triệu Giác, Huyền Lăng Thương chỉ nhẹ nhàng gật đầu, lập tức nhanh chóng đứng dậy, sau đó vung tay lên một cái, liền ôm Đồng Nhạc Nhạc vào trong ngực.

Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, cái gì cũng không nhìn được.

Sau đó, thấy cả người mình được Huyền Lăng Thương ôm, nhanh chóng xông ra ngoài.

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, Đồng Nhạc Nhạc chỉ nghe một tiếng “ầm” truyền đến từ phía sau , mọi người bốn phía sợ hãi lo lắng, có người còn bị tiếng kêu rung động làm giật mình.

Nghe được, Đồng Nhạc Nhạc lập tức vươn bàn tay nhỏ bé, kéo ống tay áo trước mắt xuống một chút, khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, lập tức bị kinh sợ .

Chỉ thấy, bọn họ vừa mới chạy ra khỏi biển lửa, Ngự Thiện Phòng phía sau liền sụp đổ.

Ngay lập tức, ngọn lửa văng khắp nơi, khói đen bốc lên, càng nhuộm cảnh vật xung quanh trong một màu u tối .

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Đồng Nhạc Nhạc sợ hết hồn hết vía.

Coi như hiện tại, bọn họ đã bình yên vô sự, thì trong lòng nàng vẫn còn sợ hãi như trước.

Nghĩ đến, nếu không phải mới vừa rồi Huyền Lăng Thương xông tới cứu, nàng bây giờ, khẳng định đã chôn thân nơi biển lửa đi! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được rung mình một cái dữ dội.

Nhận thấy được sự khác thường trong lòng tiểu thái giám, bạc môi Huyền Lăng Thương không khỏi khẽ mấp máy, lập tức hé mở nói.

“Người đâu, truyền ngự y!”

“Dạ!”

Nghe được những lời nói của Huyền Lăng Thương, cung nhân phía sau lập tức vội vã xoay người rời khỏi.

Tuy nhiên, Đồng Nhạc Nhạc đang ở trong lòng Huyền Lăng Thương, khi nghe được lời này, cũng là sợ đến hoàn toàn thức tỉnh, hé mở làn môi hồng, không hề nghĩ ngợi lập tức giật mình, mở miệng la lên thành tiếng.

“Không nên truyền ngự y!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, lời này, có lẽ là thét đến chói tai.

Cùng với lời này của Đồng Nhạc Nhạc, mọi người bốn phía lập tức sửng sốt, ánh mắt càng là không dám tin và kinh ngạc nhìn nàng.

Mới đầu, khi mọi người nhìn thấy Hoàng thượng không để ý bản thân lao vào biển lửa đã kinh ngạc không thôi.

Nay lại thấy đương kim Thánh thượng ôm trong ngực một tiểu thái giám lao ra, thì đã kinh ngạc đến mức cảm đều sắp rớt xuống.

Dù sao, bên trong hoàng cung không người nào là không biết, không người nào là không hiểu, đương kim Thánh thượng tính tình lạnh lùng cao ngạo, trừ thân đệ của mình ra, cũng không để ý quan tâm đến bất luận kẻ nào.

Bây giờ, đương kim Thánh thượng lại phá lệ vì một tiểu thái giám nhảy vào biển lửa. . .

Vì điều này, trong lòng mọi người đã phỏng đoán không thôi, giờ nghe được một tiếng thét kinh hãi này của Đồng Nhạc Nhạc , trong lòng mọi người vội giật nảy lên một cái.

Có lẽ nhận thấy được mọi người bốn phía khác thường, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, đôi mắt xinh đẹp ngược lên, nhìn lên mặt nam nhân trước người.

Chỉ thấy giờ phút này nam nhân đang cúi đầu xuống, lẳng lặng nhìn chăm chú vào nàng, giống như bởi vì mới vừa rồi nàng giật mình la lên khiến hắn nghi hoặc kinh ngạc.

Thấy thế, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vô cùng bối rối, khoảnh khắc đó, cũng không biết phải giải thích như thế nào.

Dù sao, thân phận của nàng không thể bị những người khác biết đến, đặc biệt là nam nhân trước mắt này. . .

Chỉ là, nếu như hắn thật sự truyền ngự y đến, ngự y nhìn một cái, như vậy thân phận của nàng không phải bị vạch trần sao! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lòng như lửa đốt.

Đang lo lắng, lại thấy đôi mắt nam nhân, gắt gao rơi tại trên người của mình, Đồng Nhạc Nhạc cắn chặt răng ngọc một phen, lập tức mở miệng nói.

“Không, Hoàng thượng, nô tài, nô tài quả thật một chút việc cũng không có, cho nên không cần mời ngự y . . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng giải thích, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là bối rối cầu khẩn.

Trời ạ!

Chỉ hy vọng Huyền Lăng Thương có thể nghe theo lời của nàng, ngàn vạn lần không nên truyền ngự y, bằng không. . .

Lòng Đồng Nhạc Nhạc cầu thần bái phật trong thời gian, nam nhân sau khi nghe được lời của nàng, bạc môi cũng hé mở.

“Người như vậy còn nói không có việc gì sao! ?”

Nam nhân mở miệng, ánh mắt quét một vòng, lập tức nhìn một nấc ống quần lộ ra cổ chân phải của Đồng Nhạc Nhạc.

Chỉ thấy, cổ chân phải Đồng Nhạc Nhạc, giờ phút này quả thực to như chân voi!

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, lại theo ánh mắt Huyền Lăng Thương nhìn một cái, Đồng Nhạc Nhạc thấy chân mình sưng phồng tựa chân voi, trong lòng đầu tiên là giật nảy lên một cái, môi đỏ mọng lập tức hé mở, muốn nói cái gì đó.

Đã thấy Huyền Lăng Thương không hề để ý tới nữa, mà hạ lệnh cho cung nhân nhanh chóng mời ngự y lại đây.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc muốn ngăn cản đã không còn kịp rồi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bầm đầy tro, càng thêm lo lắng tuyệt vọng.

Đối với thần sắc trên mặt Đồng Nhạc Nhạc, mày kiếm dễ coi của Huyền Lăng Thương không khỏi nhẹ nhàng chau lại.

Dù sao, hấn cảm giác được thần sắc trong lòng tiểu thái giám thật sự kì dị cổ quái.

Hình như hấn sợ truyền ngự y! ?

Chẳng lẽ là, có chuyện gì lén giấu hấn sao! ?

Đối với nghi hoặc trong lòng Huyền Lăng Thương, Lan Lăng Triệu Giác tâm tình nguội lạnh ở một bên nhìn dáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc, hắc mâu hình lá rầm không khỏi lóe ra một phen, lập tức lặng lẽ sai cung nhân đi ngự y viện, làn môi hồng khê hé, mở miệng nói.

“Lý ngự y hôm nay không có ca trực, đi tìm Lâu ngự y mới tiến cung đến.”

Nghe được lời nói của Lan Lăng Triệu Giác, cung nhân trên mặt đầu tiên là sửng sốt, liền lập tức gật đầu, xoay người rời khỏi.

Sau khi cung nhân kia vội vã rời khỏi, Lan Lăng Triệu Giác đảo mắt nhìn nhanh một lượt, không khỏi rơi trên người nhỏ nhắn còn bị Huyền Lăng Thương ôm vào trong ngực, môi đỏ mọng hé mở, thì thào.

“Tiểu Nhạc Tử, ta chỉ có thể giúp ngươi đến mức này . . .”

Người trong thế gian có nói, hấn là quân tử.

Kỳ thật, quân tử cũng có tư lợi, không phải sao! ?

. . .

Dọc theo đường đi, Đồng Nhạc Nhạc đều là bị Huyền Lăng Thương ôm trở về.

Nhìn thấy mọi người nhìn về phía mình dọc theo đường đi, ánh mắt kinh ngạc hoặc rung động, Đồng Nhạc Nhạc chỉ còn thiếu nước trực tiếp đào một cái hố trên mặt đất rồi chui vào.

358. Chương 363: Chương 175-3 : Người Đâu, Truyền Ngự Y

Edit : Canh Hoa Anh Dao

Mặc dù, không phải lần đầu tiên, chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc vẫn cảm thấy vô cùng quẫn bách, ngượng ngùng.

Phải biết rằng, Huyền Lăng Thương chính là đương kim Thánh thượng, vậy mà hết lần này đến lần khác ngài lại tự hạ thấp địa vị trước một tiểu thái giám như nàng. Nếu truyền ra ngoài, thật sự là...

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi ngẩng đầu, nhìn về phía nam nhân đang ôm nàng, mấp máy môi, mở miệng nói chuyện.

“Hoàng thượng, người đặt nô tài xuống đi!? Nô tài có thể tự mình đi được...”

Nghe được lời của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, mở miệng nói.

“Người xác định người có thể tự đi được !?”

Nghe được lời nói của Huyền Lăng Thương, mặt Đồng Nhạc Nhạc hoàn toàn buồn bực.

Dù sao hiện tại chân của nàng sưng như chân heo thế này, thật sự là không thể tự đi được, nhưng...

“Hoàng thượng, lời người đời đáng sợ a, ngài chính là đương kim Thánh thượng, nô tài chỉ là...”

Đồng Nhạc Nhạc còn chưa nói hết, đã bị nam nhân cắt đứt.

“Trẫm không sợ lời đồn đại!”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu lạnh lùng, nhưng thái độ kiên định cùng không cho cự tuyệt.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc ghen một hơi, rốt cuộc nói không ra lời.

Dù sao, Huyền Lăng Thương đã nói như thế, nàng còn có thể nói cái gì đây !?

Hơn nữa hiện tại, cái khiến nàng lo lắng lo lắng, không phải là ... những lời đồn đại đi !?

Nghĩ đến Huyền Lăng Thương đã cho người truyền ngự y đến đây, tim Đồng Nhạc Nhạc liền thít lại.

Vừa nghĩ tới sau khi cho ngự y bắt mạch, ngự y khẳng định biết nàng là nữ, như vậy đến lúc đó, thân phận của nàng, sẽ bị vạch trần...

Nghĩ tới đây, mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nặng trĩu.

Gần vua như gần cọp, Huyền Lăng Thương mặc dù vì nàng, không tiếc bản thân nhảy vào biển lửa, chỉ là, nếu như hần biết nàng là gạ hần, hần khẳng định hội rất tức giận đi !?

Làm sao bây giờ !?

Nàng nên làm cái gì bây giờ ?

Chết, nàng sợ!

Chỉ là, nàng càng sợ hãi khi thấy ánh mắt tuyệt vọng cùng phẫn nộ của Huyền Lăng Thương nhìn phía nàng, cái đó khẳng định so với chết càng khó chịu hơn ...

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi lạnh sống lưng rung mình kịch liệt, trong lòng tuyệt vọng vô cùng.

Cảm giác được nhân nhi trong lòng khác thường, Huyền Lăng Thương huyết mâu không khỏi có hơi hơi nhìn xuống.

Chỉ thấy tiểu thái giám trong lòng, sắc mặt nặng trĩu, phẳng phất như có tâm sự nặng nề. Thấy vậy, Huyền Lăng Thương huyết mâu không khỏi lóe lên một cái, trong lòng nghi hoặc không thôi.

Tại sao mới vừa rồi, tiểu thái giám này trở nên kì dị cổ quái như thế !?

Hắn hình như là tại sợ hãi cái gì.

Chỉ là, hắn rốt cuộc đang sợ hãi cái gì đây !?

Trong lòng Huyền Lăng Thương nghi hoặc không thôi, chỉ là, hắn nghĩ mãi, cũng không nghĩ ra đáp án.

Chỉ là, đã đến điện Dưỡng Tâm, Huyền Lăng Thương cũng không suy nghĩ nhiều.

Sải bước đi tới điện Dưỡng Tâm, đặt Đồng Nhạc Nhạc trên ghế quý phi, Huyền Lăng Thương lập tức quay đầu, hỏi cung nhân đứng phía sau.

“Ngự y đâu !? Như thế nào còn không có đến !?”

Nghe được Huyền Lăng Thương nói, cung nhân định nói thêm cái gì, vừa đúng lúc này, một đạo bóng dáng cao gầy, liền vội vã đi đến.

Chỉ thấy người đó sau khi đi vào điện Dưỡng Tâm, lập tức quỳ trên mặt đất.

“Thần Lâu Vô Tâm khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Nghe thấy giọng nói trầm thấp, khiến cho trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nảy lên cảm giác kỳ quái, lập tức, mắt nhắm vừa chuyển, liền nhìn xuống nam tử đang quỳ gối trước mặt Huyền Lăng Thương.

Chỉ thấy nam nhân trên người mặc trang phục ngự y, giờ phút này đang một mực cung kính quỳ gối trước mặt Huyền Lăng Thương.

Bởi vì nam nhân đang cúi đầu quỳ, khiến Đồng Nhạc Nhạc không thấy rõ dáng vẻ của hắn, chỉ là, hai tay nam nhân ra ngoài ống tay áo, lại lập tức khiến Đồng Nhạc Nhạc chú ý.

Hai tay thật trắng thật thon dài!

Chỉ thấy hai tay nam nhân da tựa như mỡ đông, mười ngón tay thon thon, mà ngay cả móng tay, đều cắt tỉa gọn gàng, nhìn rất đẹp mắt.

Bàn tay đẹp như vậy, cho dù là tay nữ nhân cũng so ra kém đi !?

Lại có một nam nhân mà hình thức hai tay lại xinh đẹp như vậy, thật sự kì quái đây!

Càng khiến Đồng Nhạc Nhạc tò mò, là diện mạo của nam nhân này.

Có thể có hay bàn tay đẹp như vậy, nam nhân này diện mạo khẳng định cũng không kém đi !?

Liền lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc tò mò, giọng nói của Huyền Lăng Thương, liền từ bên cạnh vang lên.

“Hãy bình thân!”

Nghe được lời Huyền Lăng Thương nói, nam nhân lập tức đáp ‘Tạ ơn’ một tiếng, lập tức, liền từ từ đứng lên từ trên mặt đất.

Nam nhân từ từ đứng lên, dáng vẻ của hắn, cũng vô cùng rõ ràng rơi vào trong tầm mắt Đồng Nhạc Nhạc.

Khi nhìn rõ ràng dáng vẻ nam nhân, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc trợn lên một cái, chỉ còn thiếu nước một giọt mình la lên thành tiếng

Chỉ thấy nam nhân mặt đẹp như ngọc, da như mỡ đông, hai hàng lông mày như vẽ, toát lên chánh khí.

Một đôi mắt đa tình, khóe mắt có hơi cong, nhất cử nhất động, nét mặt sinh động có thần.

Đôi môi chúm chím, đỏ mọng, làn môi mềm mại, đường nét hoàn mỹ, phẳng phất cánh hoa...

Mặc dù nam nhân một thân nam trang, trước ngực bằng phẳng, chỉ là, từ cái nhìn đầu tiên, Đồng Nhạc Nhạc liền nhìn ra, ‘Nam nhân’ trước mắt này là một nữ nhân!

Phải biết rằng, nàng cũng là nữ giả trang nam trang, như thế nào không nhìn ra điểm này! ?

Mặc dù, nàng đã cực lực che dấu chỗ thiếu hụt của nữ nhân, chỉ là, nếu như nhìn kỹ, còn có thể nhìn ra sơ hở.

Ví dụ như, nữ nhân cũng có lỗ khuyên tai, còn nữa nữ nhân không có yết hầu.

Đồng Nhạc Nhạc cẩn thận nhìn ... ‘Nam nhân’ trước mắt này, phát hiện ... ‘Nam nhân’ này cũng giống như chính mình, đều cũng có chỗ khác biệt

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng liền biết rõ ràng, ‘Nam nhân’ trước mắt này, giống chính mình, đều là nữ giả trang nam trang...

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là kinh ngạc, sau đó liền nảy lên một cỗ hy vọng...

Có lẽ lần này đây, nàng được cứu rồi...

Liền lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đang hi vọng, một bên, Huyền Lăng Thương nhìn đến nam tử xuất hiện ở trước mặt mình, mày kiếm không khỏi nhẹ nhàng cau lại, lập tức mở miệng hỏi.

“Như thế nào không phải Lý ngự y !?”

Nghe được lời Huyền Lăng Thương nói, Lâu Vô Tâm lập tức cúi đầu, trầm giọng nói.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Lý ngự y hôm nay không có ca trực, cho nên thần đến đây.”

Nghe được Lâu Vô Tâm nói, Huyền Lăng Thương chỉ là im lặng không nói, lập tức mở miệng nói.

“Cũng được, người tới nhìn Tiểu Nhạc Tử một cái đi!”

Nghe lời Huyền Lăng Thương nói, Lâu Vô Tâm chỉ một mực cung kính gật đầu, lập tức, liền đi về hướng Đồng Nhạc Nhạc bên này.

“Nhạc công công, xin cho thần bắt mạch hộ ngài đi!”

Lâu Vô Tâm mở miệng, âm thanh làm ra vẻ khàn khàn, thái độ lễ phép.

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, ánh mắt đầu tiên là rơi ở trên người Huyền Lăng Thương.

Tuy nói trong lòng nàng biết Lâu Vô Tâm là nữ nhân, chính là, có Huyền Lăng Thương ở chỗ này, nàng sẽ luôn sợ hãi a...

Liền lúc Đồng Nhạc Nhạc lo lắng trong lòng, đúng lúc này, một thị vệ từ bên ngoài vội vã đi tới, chỉ thấy thị vệ đến đây, thần sắc vội vã, phảng phất có chuyện gì muốn nói.

359. Chương 364: Chương 176-1 : Sao Có Thể Là Nữ Nhân.

Edit : thuonglu

Huyền Lăng Thương thấy vậy, đầu tiên là ngăn người, sau đó liền lập tức ra ngoài.

Đồng dạng Lan Lăng Thiệu Giác ở một bên cũng vậy, đầu tiên là thật sâu liếc mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc một chút, lại theo sát mà đi ra ngoài.

Trong chốc lát, bên trong Dưỡng Tâm điện, chỉ còn lại có hai người Đồng Nhạc Nhạc và Lâu Vô Tâm.

Thấy những người khác đều đã rời khỏi, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc liền vui vẻ.

Thật sự là trời cũng giúp nàng a!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc đảo mắt nhìn quanh một lượt, liền gắt gao rơi trên người ‘nam nhân’ đang ngồi ở trước mặt nàng.

Đối với ánh mắt thẳng tắp của Đồng Nhạc Nhạc, Lâu Vô Tâm liền cảm thấy sững sốt, ánh mắt nhìn lại Đồng Nhạc Nhạc, tràn đầy nghi hoặc.

Chỉ thấy tiểu thái giám trước mắt, y phục trên người bị đốt trọi nhiều chỗ, tóc tai cũng bừa bộn không thôi, chớ nói chi khuôn mặt nhỏ nhắn đã bị tro bám đầy không thấy rõ đường nét.

Lâu Vô Tâm từ sau khi vào cung, liền nghe nói qua không ít sự tích về tiểu thái giám này.

Trong lòng cũng rõ tiểu thái giám này, chính là tâm phúc bên cạnh Hoàng thượng.

Hoàng thượng đối xử với hắn thật không giống với bình thường!

Đặc biệt là hôm nay, Hoàng thượng lại không để ý đến bản thân mà nhảy vào đám cháy để cứu tiểu thái giám này ra ngoài. Chuyện này đã sớm bị truyền khắp hoàng cung.

Mới vừa rồi, trước khi tới nơi này, nàng đối với nhân vật trong truyền thuyết này liền tò mò không thôi. Cũng không ngờ rằng, tiểu thái giám trước mắt này, lại dùng ánh mắt kỳ quái như thế nhìn mình.

Trong lòng Lâu Vô Tâm vẫn còn đang nghi hoặc, lại thấy tiểu thái giám mở miệng ra nói trước.

“Lâu ngự y, ta không thích quanh co lòng vòng, như vậy ta liền ăn ngay nói thật.”

“A! ? Nhạc công công, lời này của người là có ý tứ gì! ?”

Lời Đồng Nhạc Nhạc nói ra làm Lâu Vô Tâm cảm thấy nghi hoặc không thôi, đáng vẻ tràn đầy ngạc nhiên cùng thắc mắc.

Thấy vậy, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc liền mở ra trực tiếp nói.

“Ta biết người là nữ nhân!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng gần lên từng tiếng. Hơn nữa lúc nàng nói, ánh mắt gắt gao rơi trên người Lâu Vô Tâm.

Chỉ thấy người ‘nam nhân’ trước mắt khi nghe được những lời cuối cùng của nàng thì thân thể chấn động mãnh liệt, đôi mắt mở to, trong mắt lộ rõ đáng vẻ rung động.

Nhìn thấy thần sắc của ‘nam nhân’ trước mắt như thế, coi như ‘hắn’ không nói lời nào, Đồng Nhạc Nhạc cũng hiểu rõ phỏng đoán của mình là không sai. Lâu Vô Tâm, thật sự là một nữ nhân!

Trong khi Đồng Nhạc Nhạc chìm trong suy nghĩ, Lâu Vô Tâm sau một khắc rung động, liền nhanh chóng phục hồi tinh thần, trên mặt làm ra vẻ điềm tĩnh.

Mây khê chau mày, môi hồng hé mở, làm ra vẻ không giải thích được.

“Nhạc công công, ta không biết người đang nói cái gì! Ta đường đường là nam tử hán, như thế nào lại là nữ nhân! ?”

Lâu Vô Tâm mở miệng, trên mặt làm ra vẻ giận dữ.

Chỉ là, trên trán nàng nhanh chóng lấm tấm không ít mồ hôi, bán đứng tâm tình đang bối rối của nàng.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc biết rõ nàng ấy chỉ là cố làm ra vẻ thôi, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên một cái, lập tức mở miệng cười nói.

“Lâu ngự y chớ căng thẳng, thân phận của người, ta sẽ không nói với những người khác.”

Nghe được những lời này, Lâu Vô Tâm lập tức sững sốt, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, có tìm tòi nghiên cứu, đánh giá, không giải thích được, và cả sự cảnh giác.

Thấy Lâu Vô Tâm phòng mình như phòng lang, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc liền biết nàng ấy là đang bắn khoăn nghi hoặc.

Dù sao, bên trong hoàng cung này người lòng không thể không phòng được.

Lại nói Lâu Vô Tâm nữ giả nam trang lẫn vào cung đình làm ngự y, như vậy thân phận của nàng khẳng định là không thể để người khác biết tới.

Bằng không, đây chính là phạm vào tội khi quân!

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc liền hiểu rõ.

Lâu Vô Tâm trầm lặng trong khoảng khắc liền lập tức mở miệng hỏi.

“Người, rốt cuộc là người phương nào! ?”

Lâu Vô Tâm mở miệng, âm thanh véo von, không khàn khàn giống mới vừa rồi.

Trong lòng biết đây mới là âm thanh đích thực của Lâu Vô Tâm, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc cong lên một cái, mở miệng cười nói.

“Kỳ thật, ta với người đồng dạng!”

“Cùng ta đồng dạng! ?”

Nghe được những lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Lâu Vô Tâm trên mặt sững sốt, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc, hiển nhiên vẫn còn suy nghĩ cẩn thận.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không thể làm gì khác là đưa cánh tay nhỏ bé đến trước mặt Lâu Vô Tâm.

“Vậy người xem mạch tượng của ta liền biết được đáp án thôi.”

Lời nói vừa dứt liền thấy cổ tay nhỏ bé Đồng Nhạc Nhạc đưa tới, Lâu Vô Tâm trong lòng vừa nghi hoặc lại bất an, nhưng mà, vẫn không nhìn được tò mò, đưa tay đến mạch Đồng Nhạc Nhạc .

Thấy dáng vẻ tràn đầy cảnh giác của Lâu Vô Tâm, Đồng Nhạc Nhạc cũng chỉ là mỉm cười nhìn nàng tiếp tục bắt mạch ỳnh.

Sau một khắc, liền thấy Lâu Vô Tâm thu tay lại, mắt nhìn nàng tràn đầy kinh ngạc.

Dừng lại một chút, tựa như chưa xác định chính xác, Lâu Vô Tâm lại lần nữa đưa tay ra, đặt lên mạch trên cổ tay nàng.

Chỉ thấy trên gương mặt tinh xảo của Lâu Vô Tâm, đầu tiên là đầy vẻ kinh ngạc, sau lại là hiểu rõ, cuối cùng, ánh mắt ngược lên nhìn Đồng Nhạc Nhạc, giật mình la lên.

“Vậy thì ra, người cũng là nữ nhân! ?”

Đối với bộ dạng kinh ngạc của Lâu Vô Tâm, Đồng Nhạc Nhạc cũng chỉ là nhẹ nhàng gạt đầu, lập tức mở miệng nói.

“Đúng vậy, cho nên Lâu ngự y không cần lo lắng ta sẽ nói ra bí mật của người , đương nhiên điều kiện kiên quyết là người cũng phải giữ bí mật cho ta! Hiện nay chúng ta đã là người cùng hội cùng thuyền, một người có việc, thì người kia tuyệt đối cũng sẽ không chút dễ chịu.”

Câu nói cuối cùng kia, giọng điệu Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy nghiêm túc.

Dù sao, nàng với Lâu Vô Tâm cũng chỉ là lần đầu gặp mặt, cũng không rõ Lâu Vô Tâm này tính tình như thế nào. Nàng không thể không đề phòng.

Lâu Vô Tâm nghe vậy, trên mặt đầu tiên là ngậm chặt miệng không nói một khắc, sau đó hiểu rõ mới trở lại bình thường, mở miệng nói.

“Hảo, ta thề, tuyệt đối sẽ không đem bí mật của người nói ra, người cũng không thể đem chuyện của ta cho những người khác biết!”

Nghe được lời Lâu Vô Tâm nói, Đồng Nhạc Nhạc lập tức hé miệng cười một tiếng, dù sao nàng cũng chỉ cần những lời này của Lâu Vô Tâm.

“Hảo, một lời đã định!”

. . .

Sau khi cùng Đồng Nhạc Nhạc tuyên thệ, tuyệt đối không được đem thân phận đối phương cho bất kỳ ai biết cho đến, Lâu Vô Tâm liền chăm chú kiểm tra cho Đồng Nhạc Nhạc một phen, sau đó băng bó tốt cho vết thương trên cổ chân của nàng.

Không thể không công nhận, y thuật của Lâu Vô Tâm xác thực không tồi.

Quan trọng nhất là được nàng đưa tới, không giống ngự y phòng khác kê thật đáng a.

Hơn nữa vết sưng đỏ trên cổ chân, sau khi được nàng cấp dược chỉ cảm thấy lành lạnh, phẳng phất như được một khối băng chụp lên, không bao lâu, chỗ sưng đỏ trên chân liền tiêu tan đi phân nửa .

Đối với điều này, Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên cực kỳ vui mừng.

“Ha hã, không nghĩ tới y thuật của người tốt như vậy, nhưng mà, người tại sao đang yên lành lại nữ giả nam trang đến hoàng cung làm ngự y đây! ?”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nhìn vết thương chính mình mà Lâu Vô Tâm còn chưa kịp băng bó, trong lòng vừa nghi hoặc không thôi, liền không hề nghĩ ngợi mà mở miệng ra hỏi.

Chỉ là, khi nghe thấy Đồng Nhạc Nhạc nói ra những lời này, môi đỏ Lâu Vô Tâm mím chặt lại, như là không muốn nói ra.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở miệng nói.

“Thật xin lỗi, mấy vấn đề này ta không nên hỏi đến, nếu người không muốn nói thì cũng đừng miễn cưỡng nói.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, trong lòng có vài phần ảo não.

Dù sao, tất cả mọi người đều có bí mật không muốn nói ra, nàng thật sự là lẩm miệng a.

Trong khi Đồng Nhạc Nhạc đang ảo não không thôi, lại thấy Lâu Vô Tâm nâng đôi mắt long lanh lên, hé mở làn môi hồng, mở miệng nói.

“Không có gì không muốn nói, ta sở dĩ vào cung, chỉ là bởi vì một người.”

Nghe được lời này của Lâu Vô Tâm, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc sưng sốt, lập tức mở miệng bật thốt ra.

“Một người! ?”

“Đúng vậy, là một người đối với ta mà nói phi thường quan trọng. . .”

Lâu Vô Tâm mở miệng, ánh mắt hơi ngẩn ra, phẳng phất nghĩ đến cái gì đó, trên mặt xẹt qua một tia si mê. . .

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc sưng sốt, lập tức như là nghĩ đến cái gì, liền mở miệng hỏi.

“Người kia, đối với người mà nói phi thường quan trọng, chẳng lẽ là người người thích! ?”

Lời này của Đồng Nhạc Nhạc cũng chỉ là nàng thuận miệng nói ra thôi.

Không nghĩ đến, Lâu Vô Tâm vốn đang ngẩn người nghe những lời này của nàng lại tựa con mèo bị người khác dẫm lên đuôi cả người liền từ chỗ đang ngồi nhảy dựng lên .

Trên gương mặt xinh đẹp, nhanh chóng hiện lên vài phần ngưng ngùng, tức giận cùng bối rối.

“Người, người nói bậy bạ gì đó! ? Mới, mới không phải!”

Lâu Vô Tâm mở miệng, giọng điệu bối rối.

Chỉ là, khuôn mặt nhỏ nhắn kia tràn đầy ửng đỏ, đôi mắt long lanh vẫn còn lóe ra một tia ngưng ngùng cùng bối rối, rõ ràng là bộ dạng đầu đuôi lộn ngược.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi bật cười.

“Phải không! ? Nhìn lại bộ dáng của người xem, có chỗ nào không giống như đang nói đến người trong lòng hay không. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ánh mắt nhìn phía Lâu Vô Tâm không chút nào che dấu vẻ chế nhạo.

360. Chương 365: Chương 176-2 : Sao Có Thể Là Nữ Nhân.

Edit : thuonglu

Nghe vậy, hai gò má Lâu Vô Tâm lại càng đỏ hơn.

Cuối cùng thu thập xong đồ của mình Lâu Vô Tâm liền nhanh chóng đứng lên, mở miệng nói.

“Tốt lắm, ta đi về trước không thềm nghe người nói nữa.”

Lâu Vô Tâm vừa nói dứt lời liền xoay người rời khỏi.

Nhìn thấy dáng vẻ nàng ấy cuống quýt mà chạy, Đồng Nhạc Nhạc liền không nhịn được liền bật cười.

Thật sự là một tiểu cô nương da mặt mỏng, nàng mới chọc nhẹ một câu như vậy, nàng ấy liền đã đỏ mặt thành bộ dáng này.

Hiện tại lại còn bị dọa chạy!

Nhưng mà, thấy dáng vẻ bối rối ngượng ngập của Lâu Vô Tâm, Đồng Nhạc Nhạc trái lại có chút tò mò .

Mặc dù mới ở chung với Lâu Vô Tâm có hơn một canh giờ ngắn ngủi, nhưng Đồng Nhạc Nhạc phát hiện ra, Lâu Vô Tâm cũng không phải là người xấu gì.

Chỉ cần nhìn cách nàng ấy dụng tâm đối y thuật, cùng với dáng vẻ ngượng ngập không biết làm sao của nàng ấy, Đồng Nhạc Nhạc liền cảm nhận được, nàng cùng Lâu Vô Tâm có thể trở thành bạn tốt.

Chỉ là hiện tại, nàng thật hiếu kỳ, người mà Lâu Vô Tâm thích, rốt cuộc là ai đây! ?

. . .

Bởi vì trên người có vết thương, Đồng Nhạc Nhạc liền ở tại tiểu viện của mình tu dưỡng một thời gian.

Mỗi ngày, Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử sẽ tự mình đưa đồ ăn đến cho nàng

Còn Lâu Vô Tâm mỗi ngày đều đúng giờ đến giúp nàng thay đổi được.

Thường xuyên qua lại, Đồng Nhạc Nhạc cùng Lâu Vô Tâm trái lại trở nên rất quen thuộc.

Có lẽ cả hai đều không sai biệt lắm về độ tuổi, hơn nữa trên người cũng có bí mật giống nhau, Đồng Nhạc Nhạc cùng Lâu Vô Tâm ở chung vô cùng tốt.

Từ sau khi Đường Yên Nhi và Huyền Lăng Phong rời khỏi hoàng cung Đồng Nhạc Nhạc vẫn luôn muộn phiền, hiện nay, có thể nhận thức được bằng hữu mới, đương nhiên là vui mừng.

Hơn nữa, bên trong hoàng cung này, cũng không có các loại giải trí linh tinh, cho nên đám cung nhân đều muốn đem thú bất quái trở thành một trò tiêu khiển.

Cho nên, coi như Đồng Nhạc Nhạc mỗi ngày chỉ sống ở trong tiểu viện của mình, vẫn có thể biết được những chuyện xảy ra trong cung.

Giống như thời điểm hiện tại.

“Tiểu Nhạc Tử người biết không! ? Nghe nói Hoàng thượng gần đây thu nhận một lượng lớn thị vệ, hơn nữa, còn tính toán tự mình chọn lựa một nhóm thị vệ. Mấy ngày nữa, Hoàng thượng còn chuẩn bị một hồi tranh luận võ tài, chọn những thị vệ luận võ, võ công tốt, sẽ phong làm Nhất Đẳng Thị Vệ, trực tiếp được phụng vụ Hoàng thượng đấy!”

Vào lúc giữa trưa, Tiểu Quế Tử mang đến bữa trưa cho Đồng Nhạc Nhạc, thuận tiện đem chuyện bất quái vừa mới biết được nói cho Đồng Nhạc Nhạc.

Nghe vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sững sờ, lập tức mở miệng hỏi.

“Thu nhận thị vệ! ? Như thế nào đang yên đang lành Hoàng thượng đột nhiên lại thu nhận thêm thị vệ đến đây! ?”

Phải biết rằng, bên trong hoàng cung này cung nhân đông đảo, thị vệ lại càng là nhiều không kể xiết.

Hơn nữa gần nhất, hoàng cung cũng đang yên bình, Huyền Lăng Thương đột nhiên lại tuyển thêm nhân lực, thật sự làm cho người ta tò mò.

Trong khi Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc trong lòng, Tiểu Quế Tử nghe được lời của nàng cũng là lắc lắc đầu, mở miệng nói.

“Cái này ta cũng đâu biết đâu! ? Đây chính là ý tứ của hoàng thượng, Hoàng thượng làm như vậy, tự ngài có an bài.”

Nghe được Tiểu Quế Tử nói, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là nhẹ nhàng gật đầu.

“Ừ, chỉ biết vậy thôi.”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói dứt lời, liền không nói thêm gì.

Cuối cùng nhìn thấy hôm nay thức ăn đều là thức ăn nàng thích, liền quăng những chuyện khác vứt bỏ tận chín tầng mây.

Thấy bộ dạng thèm ăn kia của Đồng Nhạc Nhạc, Tiểu Quế Tử không khỏi lắc đầu cười không ngừng.

“Người nha, người thật sự là thèm ăn!”

“Hi hi, ăn chính là yêu thích lớn nhất của ta a, không có biện pháp, ai kêu những đồ ăn này hấp dẫn đến như thế! ?”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, cũng không khách khí cùng Tiểu Quế Tử, cầm lấy đôi đũa, liền đem một miếng nâng lên ngón ngấu cắn.

Thấy Đồng Nhạc Nhạc ăn nhiệt tình như vậy, Tiểu Quế Tử chỉ là hé miệng mỉm cười.

Sau một khắc, như là nghĩ đến cái phiền não nào lại nhẹ nhàng cau mày lại một cái.

Ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, như có điều suy nghĩ muốn nói lại thôi.

Thấy thần sắc Tiểu Quế Tử như thế, tay Đồng Nhạc Nhạc dừng lại, trong lòng nghi hoặc, môi đỏ mọng hé mở, liền mở miệng hỏi.

“Tiểu Quế Tử, ngươi có gì muốn nói sao! ?”

Cùng Tiểu Quế Tử ở chung cũng không phải trong thời gian ngắn, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc biết Tiểu Quế Tử là người tâm tư đơn thuần, trong lòng có cái gì, liền không thể giấu được.

Giờ phút này, thấy Tiểu Quế Tử một bộ dạng muốn nói lại thôi, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc mở ra, trực tiếp hỏi.

Nghe được những lời của Đồng Nhạc Nhạc, trên mặt Tiểu Quế Tử đầu tiên là sững sờ, sau khi do dự một phen, mới mở miệng hỏi.

“Tiểu Nhạc Tử, trước đây vài hôm lúc ngươi chìm trong biển lửa, là Hoàng thượng không để ý đến bản thân vọt vào cứu ngươi ra. Chuyện này bên trong hoàng cung đã sớm truyền khắp nơi, mọi người đều đang bàn tán sôi nổi, hơn nữa, trên tiền triều cũng có không ít đại thần nói về chuyện này, còn có người nói, người là. . .”

Nói đến lời cuối cùng, trên mặt Tiểu Quế Tử càng lộ ra vẻ khó khăn.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc trầm xuống.

Kỳ thật, nàng sớm đã biết sẽ có chuyện như vậy xảy ra.

Dù sao, Huyền Lăng Thương chính là đương kim Thánh thượng, thân thể của hắn, chính là quan hệ đến cả Linh Nhạc Quốc.

Thế mà mấy ngày trước, hắn lại bởi vì mình, mà liều lĩnh lọt vào đám cháy cứu ra, chuyện này đối với mọi người mà nói, đều rất kinh động lòng người .

Mọi người bàn luận sôi nổi, nàng cũng không cảm thấy quá làm kỳ lạ .

Nghĩ tới đây, lại thấy dáng vẻ khó mở miệng của Tiểu Quế Tử , đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc cong lên một cái, mở miệng cười nói.

“Tất cả mọi người nói cái gì! ? Nói ta là yêu nghiệt mê hoặc hoàng thượng! ?”

Nghe những lời nói của Đồng Nhạc Nhạc, Tiểu Quế Tử trên mặt lập tức liền buồn bực.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc cũng rõ mình đã nói trúng .

Lại nhớ, trong mắt mọi người, nàng chẳng qua chỉ là một hoạn quan.

Thân phận thái giám hèn mọn, lại có thể được đương kim hoàng thượng không để ý bản thân đi cứu, nếu như đổi lại là nàng, nàng khẳng định cũng xem là mơ mộng viễn vông.

Đối với lời đồn đại của mọi người, kỳ thật Đồng Nhạc Nhạc một điểm cũng không để ý, nàng chỉ quan tâm đến cái nhìn của Huyền Lăng Thương đối sự việc lần này.

Hơn nữa, đối với tâm tư của Huyền Lăng Thương, nàng cũng không rõ.

Thường ngày đối mặt, Huyền Lăng Thương vẫn luôn là bộ mặt lạnh lùng kín đáo, chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc lại biết, kỳ thật đó chỉ là bề mặt của Huyền Lăng Thương.

Trong tâm Huyền Lăng Thương, lại là một người đàn ông vô cùng dịu dàng lại chu đáo.

Chỉ là, nàng không biết, trong cảm nhận của Huyền Lăng Thương nàng rốt cuộc là như thế nào! ?

Nàng chẳng qua chỉ là một thái giám thân phận hèn mọn thôi, tại sao hôm đó Huyền Lăng Thương lại liều lĩnh vọt vào đám cháy để cứu nàng ra đây! ?

Rốt cuộc là tại sao! ?

. . .

Sau khi tịnh dưỡng thời gian, vết thương trên người Đồng Nhạc Nhạc cuối cùng cũng đã khỏi hẳn .

Đồng Nhạc Nhạc là người hiếu động, sau khi phải nằm tại chỗ mấy ngày, đầu xương khớp gối đều đã trở nên cứng ngắc .

Đến khi Lạc Vô Tâm lên tiếng, nói thân thể nàng cuối cùng đã không có việc gì, Đồng Nhạc Nhạc cũng không chịu ngồi yên nữa .

Nhanh chóng đứng dậy, rửa mặt xong xuôi, ăn mặc chỉnh tề, Đồng Nhạc Nhạc liền tính toán đi ra ngoài một chút.

Chỉ thấy hôm nay, khí trời quả là không tệ.

Mặc dù còn có chút lạnh lùng, nhưng tuyết ngừng từ sớm.

Cách đó không xa, thấy không ít người đang dọn tuyết trắng trên đường.

Mặc dù hiện tại là vào đông, trăm hoa điêu linh, hoa mai lại nở rộ vào lúc này .

Nhìn chán cảnh tuyết phủ trắng xóa kia , những bông mai đỏ đang đua nhau nở rộ, liền có vẻ cực kì vui mắt.

361. Chương 366: Chương 176-3 : Sao Có Thể Là Nữ Nhân.

Edit : Yumme21

Vừa lúc hôm nay rảnh rồi, Đồng Nhạc Nhạc lại nổi hứng muốn ngắm hoa mai.

Liền một mạch đi đến vườn mai, chỉ thấy bên trong vườn, hoa mai vừa mới nở.

Màu sắc hoa mai mềm mại, nào là trắng hơn tuyết, nào là hồng phấn xinh đẹp, nào là đỏ như lửa, đan xen lẫn nhau, đẹp không sao tả xiết.

Nàng cảm nhận được từng trận hương hoa thanh nhã, thấm vào tận ruột gan!

Cũng chính lúc cơn gió nhẹ thổi qua, từng cánh hoa bay xuống mặt đất, lúc đầu vừa nhìn thấy, phảng phất như lạc vào cõi tiên, hoa mỹ tựa như trong tranh vẽ.

Nhìn thấy cảnh đẹp trước mắt, tâm tình Đồng Nhạc Nhạc vô cùng vui sướng.

Khóe miệng hơi cong lên, mắt nhưng cười tít lại.

Đang định mở miệng khen ngợi cảnh đẹp trước mắt, không ngờ, lại có một tiếng hét kinh hãi đột nhiên phát ra từ cách đó không xa, làm cho Đồng Nhạc Nhạc phải chú ý.

Nghe vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức, tìm theo hướng có tiếng người, từ từ đi tới.

Chỉ thấy, ở sâu trong vườn mai, có hai tiểu cung nữ mặc trang phục hồng nhạt, đang đứng nói gì đó với nhau dưới một gốc cây mai to.

Trong đó có một tiểu cung nữ, trên mặt tràn đầy lo lắng, như muốn chực khóc.

Tiểu cung nữ còn lại ở bên cạnh đang an ủi nàng.

“Người đừng khóc, chỉ là một chiếc khăn tay nhỏ thôi, hiện tại nó bị thổi tới trên ngọn cây, thật sự chúng ta có muốn cũng không thể với tới được, chuyện này hãy để sau đi, Tổng cô cô vẫn còn chờ chúng ta ở tiền đình! Nếu chúng ta đến trễ, chắc chắn sẽ bị Tổng cô cô xử phạt!”

“Nhưng mà, khăn tay này, là lúc ta vào cung, mẫu thân tự tay khâu cho ta, mỗi lần ta nhớ mẫu thân, đều cầm lấy nó để tưởng nhớ, bây giờ khăn tay đã bị thổi lên trên cây, ta... ta...”

Nói xong lời cuối cùng, tiểu cung nữ kia chợt khóc òa lên.

Nghe xong lời đối thoại của hai tiểu cung nữ kia, Đồng Nhạc Nhạc ngược đôi mắt xinh đẹp nhìn lên ngọn cây mai trên đầu bọn họ.

Chỉ thấy cây mai này, không giống với những cây mai khác, nó sinh trưởng ở nơi tương đối cao, giờ phút này, tại trên đỉnh cây mai, một chiếc khăn tay nhỏ, bị mắc lại trên một cành cây.

Nghĩ đến, khăn tay này, là của tiểu cung nữ này.

Lại nhìn thấy, tiểu cung nữ này khóc như bão táp mưa sa, rất thương tâm.

Thấy vậy, làm cho Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sinh tâm không đành lòng.

Nhớ lại chính mình từ nhỏ bơ vơ không nơi nương tựa, loại cảm giác này, nàng hiểu rất rõ.

Nhìn đến y phục của hai tiểu cung nữ, hiển nhiên là cung nữ vừa mới vào cung, hơn nữa tuổi cũng không lớn, bộ dáng chỉ mới mười bốn mười lăm.

Trẻ tuổi như vậy, nếu như ở hiện đại, có lẽ chỉ mới là học sinh trung học cơ sở!

Đúng là còn rất nhỏ, lại phải vào hoàng cung này làm người hầu, thật là đáng thương.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc liền đi tới chỗ bọn họ, hé mở làn môi hồng, mở miệng nói.

“Người đừng khóc, khăn tay này, ta có thể lấy xuống giúp người.”

Đồng Nhạc Nhạc vừa mới nói xong, hai tiểu cung nữ dưới gốc cây mai ngậy ngẩn cả người.

Hai người cùng nhìn về nơi âm thanh phát ra, trong tầm mắt của họ xuất hiện một thiếu niên, hai tiểu cung nữ vội vàng kinh ngạc.

Chỉ thấy, dọc con đường hoa mai đang nở, những cánh hoa mai theo gió mát thổi mà chậm chậm rơi xuống.

Một khuôn mặt thiếu niên đẹp như ngọc, vững vàng bước đi dưới trời đầy hoa đến chỗ các nàng.

Thiếu niên toàn thân một bộ y phục màu trắng, làm tôn lên làn da nõn nà bên trong.

Mái tóc dài đen nhánh, chỉ dùng một dây cột tóc màu đen nhẹ nhàng buộc một phần ở phía sau, còn lại toàn bộ buông xõa, làm khuôn mặt vốn nhỏ nhắn bằng bàn tay lại càng tinh xảo.

Mặt như trong tranh vẽ, đôi môi chúm chím đỏ mọng, mỗi một chỗ, cũng đều tinh tế, phối hợp hoàn mỹ, tổ hợp như vậy tạo thành một khuôn mặt xinh đẹp như hoa như ngọc.

Nhìn thấy... thiếu niên phảng phất như tranh họa đang đi tới, hai tiểu cung nữ vô cùng kinh ngạc.

Đồng Nhạc Nhạc đã đến gần, bọn họ còn chưa khôi phục lại tinh thần.

Nhìn lại hai tiểu cung nữ, chính là ánh mắt họ đầy kinh diễm nhìn nàng, trên mặt dờ dẩn ra, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cười một tiếng.

“Ha ha, các người đều làm sao vậy?”

Nghe được những lời của Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, hai tiểu cung nữ kia vội vàng hồi phục lại tinh thần.

Nghĩ đến vừa rồi lại ngẩn người vì dung mạo tuyệt sắc của thiếu niên này, trên mặt hai tiểu cung nữ nhanh chóng đỏ hồng, trên mặt lộ ra vẻ ngượng ngùng ảo não.

Chỉ là sau một khắc, sau khi một tiểu cung nữ hồi phục lại tinh thần, lập tức ngẩng đầu, nhìn Đồng Nhạc Nhạc đột nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ, dè dặt mở miệng hỏi.

“Người là ai?”

Tiểu cung nữ mở miệng hỏi, ánh mắt nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc, lại mang theo tò mò cùng hiếu kỳ.

Trong lòng biết rõ các nàng vừa mới tiến cung, không biết đến nàng cũng là chuyện bình thường, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc nhếch mép một cái, tự giới thiệu bản thân.

“Ta là người hầu hạ bên cạnh hoàng thượng, các người có thể gọi ta là Nhạc công công, hoặc cũng có thể gọi là Tiểu Nhạc Tử.”

Nghe được những lời này của Đồng Nhạc Nhạc, hai tiểu cung nữ kia, dường như nghĩ đến điều gì, mở to đôi mắt, lập tức nhìn nhau một phen, trên mặt đều là vẻ kinh ngạc.

“Thì ra người chính là Tiểu Nhạc Tử.”

Tiểu cung nữ vừa mới khóc như bão táp mưa sa, khi nghe những lời của Đồng Nhạc Nhạc, không khỏi gạt mình la lên thành tiếng.

Nhìn thấy vẻ ngạc nhiên trên mặt tiểu cung nữ, Đồng Nhạc Nhạc nhú nhú chân mày xinh xắn.

Thấy vậy, tiểu cung nữ kia nhớ đến điều gì đó, lôi kéo tiểu cung nữ còn lại, sau đó hai người lại nhìn nhau một chút.

Tiểu cung nữ kia lập tức rõ ràng hiểu ra, lúc này mới cúi đầu xuống, tràn đầy sợ hãi.

Nhìn thấy hai tiểu cung nữ trước mắt trao đổi ánh mắt với nhau, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên sửng sốt, sau đó lại hiểu được hành động của họ.

Nàng nhịn không được đưa tay sờ sờ cái mũi, trên mặt hiện ra vẻ bất đắc dĩ.

Nghĩ lại bản thân trong hoàng cung này cũng là một nhân vật có thể làm mưa làm gió, đi tới chỗ nào cũng có người nhận ra nàng.

Xem biểu tình trên mặt của hai tiểu cung nữ này, Đồng Nhạc Nhạc liền hiểu, lời đồn trong cung có sự lợi hại đến cỡ nào.

Nhưng mà, đối với những lời đồn nhảm này, Đồng Nhạc Nhạc cũng không để tâm đến chúng.

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc cũng không quan tâm đến thái độ của hai tiểu cung nữ này đối với nàng, nàng nhún mũi chân một cái, liền nhảy lên bắt được nhánh cây mai, sau đó đưa tay, dùng sức lắc lư thân cây.

Thân cây cứng cáp, mặc kệ nàng lay động cỡ nào, cũng chỉ có thể làm rụng một ít cánh hoa, còn chiếc khăn tay trên cành kia, một chút cũng không động dấy.

Thấy vậy, hai tiểu cung nữ kia đều nhăn mặt chạy đến.

“Làm sao bây giờ? Vẫn là không lấy được khăn tay của ta rồi...”

Tiểu cung nữ kia vừa nói xong nước mắt lại muốn chảy ra, Đồng Nhạc Nhạc có chút luống cuống.

Mới vừa rồi, bản thân rất tự tin hứa với người ta, nói phải giúp nàng lấy chiếc khăn tay xuống, bây giờ, chính nàng cũng không làm được.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc vô cùng buồn bực, tự thấy có hơi mất mặt.

Lập tức, lại ngẩng đầu nhìn đánh giá độ cao cây mai, nàng tính toán với vóc dáng hiện tại của mình, nếu như trèo lên cây, rồi dùng tay với lấy cái khăn, nghĩ đến cũng có khả năng.

Suy tính trong lòng, Đồng Nhạc Nhạc lại quay đầu, nói với tiểu cung nữ khóc mưa kia.

“Người đừng khóc, ta sẽ trèo lên cây, lấy cái khăn xuống cho người.”

Nghe được những lời này của Đồng Nhạc Nhạc, tiểu cung nữ vô cùng kinh ngạc, lập tức mở miệng nói.

“Nhưng mà, chuyện này lại rất nguy hiểm...”

362. Chương 367: Chương 176-4 : Như Thế Nào Lại Là Nữ Nhân

Edit : yume chan

Nghe được tiểu cung nữ kia nói vậy, lại thấy trên mặt nàng thấp thoáng vẻ lo lắng Đồng Nhạc Nhạc cũng không thêm để ý chút nào, hé miệng cười một tiếng.

“Ha hã, chút độ cao ấy đối với ta mà nói không tính là gì, người cứ hãy đợi đó đi!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói.

Hơn nữa, nàng chính là nói thật, nhớ lại lúc còn nhỏ nàng rất thích trèo cây, cây nàng trèo rất cao, nàng không có nói quá đâu.

Trong lòng nhớ lại, Đồng Nhạc Nhạc trước đưa hai tay ma sát một phen, lập tức hít một hơi thật sâu, mới dè dặt bám vào cây mai từ từ trèo lên .

Thấy Đồng Nhạc Nhạc dè dặt hướng tới ngọn cây mai mà trèo lên, hai tiểu cung nữ như muốn ngừng thở nhìn lên ngọn cây.

Ánh mắt tràn đầy căng thẳng, càng gắt gao nhìn vào Đồng Nhạc Nhạc.

Chỉ thấy trên cây, thiếu niên bây giờ giống như con khỉ nhỏ trèo từ gốc cây mai, hai bàn tay nhỏ bé, thon thả trắng như tuyết càng không ngừng hướng tới chiếc khăn tay vướng trên ngọn cây.

Trong chốc lát, chiếc khăn tay vướng trên cây, liền bị thiếu niên dùng một tay kéo xuống.

Thấy vậy, trên mặt hai cung nữ đều hiện lên sự vui vẻ, Đồng Nhạc Nhạc cũng không ngoại lệ.

Trên tay nắm thật chặt chiếc khăn tay, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng vui vẻ, đôi môi đỏ mọng không ngừng cong lên, ánh mắt đầy ý cười, lập tức trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầy vui mừng.

“Ha ha, ta đã nói, ta có thể giúp các người lấy lại chiếc khăn mà!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng cười nói, trên mặt không che dấu nổi vẻ đắc ý.

Dáng vẻ kia giống như một con tiểu điêu nhi đắc ý dào dạt trông rất dễ thương.

Tuy nhiên sự vui vẻ trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không duy trì được lâu.

Trong chốc lát, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy trên chân vừa trượt, ngay lập tức cả thân thể liền nhanh chóng rơi xuống đất.

Chuyện xảy ra rất bất ngờ, Đồng Nhạc Nhạc nhất thời không có chuẩn bị tâm lý.

Cảm giác được thân thể của mình đang nhanh chóng rơi tự do, đầu óc trống rỗng, Đồng Nhạc Nhạc cảm giác tim mình giống như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Hé mở làn môi hồng, không nhin được giạt mình la lên thành tiếng.

Mất thấy chính mình sẽ rơi xuống đất, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến mức nhắm chặt mắt lại, sợ hết hồn vía.

Cứ tưởng rằng chính mình khẳng định khó tránh khỏi ngã trên mặt đất, dù không chết nhưng khẳng định là vết thương đầy mình.

Ai biết sau một phút, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy chính mình rơi vào một vòng tay ôn hòa và ấm áp.

Cảm nhận được cái ôm này thuộc về một nam nhân có hơi thở xa lạ, lại không có làm cho người khác chán ghét chút nào.

Nghe vậy trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, lập tức mắt nhắm nhưng có hơi mở ra, hướng tới trước mắt nhìn lại.

Chỉ thấy trước mắt, một hình dáng cương nghị rõ ràng, gương mặt tuấn tú.

Nam nhân ước chừng hai mươi tuổi, nước da đồng hun, hàng mi sẫm như đao, cái mũi thẳng thắn, phảng phất như đao tước, đôi môi bạc mỏng.

Thu hút cái nhìn người ta nhất chính là hấn có một đôi mắt màu hổ phách.

Thấy vậy trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sửng sốt.

Dù sao tại Linh Nhạc Quốc, trừ Huyền Lăng Thương có một đôi mắt khác hẳn với người bình thường, đôi mắt những người khác đều là màu đen.

Tuy nhiên nam nhân trước mắt này, đôi mắt là màu hổ phách, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, càng thấy hết vẻ đặc biệt, dường như rất giống đôi mắt mèo.

Còn nữa hình dáng hấn cũng tương đối lớn, có phong cách của người dị quốc, cũng là cực kì khôi ngô tuấn tú.

Dù sao nàng cũng là người đến từ thế kỉ hai mươi mốt, kiểu nam nhân nào nàng cũng đã nhìn thấy, cho nên Đồng Nhạc Nhạc lần tiên gặp mặt cũng chỉ sửng sốt một chút liền nhanh chóng hồi phục lại tinh thần.

Nghĩ đến chính mình còn bị nam nhân ôm vào trong ngực, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi buồn bực, hai má nàng không khỏi hiện lên hai rặng mây hồng,

“Ách, cái...kia, người có thể trước hết thả ta xuống hay không a?!”

Đồng Nhạc mở miệng, đôi mắt nhìn về phía nam nhân, mang theo vài phần ngượng ngùng cùng quẫn bách.

Cũng không hề biết, hiện tại chính mình trong mắt nam nhân, lại đẹp cỡ nào!

Cúi đầu nhìn vào thiếu niên trong lòng, chỉ thấy thiếu niên có đường nét thanh tú, điều làm cho người khác động lòng nhất chính là trên gương mặt kia có sự thẹn thùng, phảng phất như thảng chập trời đông giá rét phủ lên cành hoa mai, làm cho người ta thương tiếc.

Nhưng mà điều làm cho hấn kinh ngạc chính là, thái độ của thiếu niên đối với chính mình.

Mỗi người nhìn thấy đôi mắt hấn, đầu tiên nhìn đều sẽ lộ ra vẻ kinh ngạc cùng rung động.

Tuy nhiên thiếu niên này, lại chỉ là có hơi sững sốt , trên mặt không hề có vẻ kinh ngạc, phẳng phất như đôi mắt hấn căn bản không khác với mọi người, đối với hấn mà nói căn bản không tính là gì.

Thấy vậy, nam nhân trong lòng kinh ngạc, nhưng mà hấn vẫn nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, lập tức từ từ để thiếu niên trong lòng xuống đất.

Khi hai chân đứng trên mặt đất, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là chỉnh lý dung nhan một chút, không có phát hiện có gì không thích hợp, cuối cùng mới ngẩng đầu lên, nhìn vào nam nhân phía trước .

Mới vừa rồi bị nam nhân ôm chưa từng chú ý, hiện nay nhìn một cái, chỉ thấy nam nhân mặc chính là trang phục của thị vệ.

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sững sốt.

Dù sao, nàng vào cung thời gian dài như vậy, chưa từng gặp qua thị vệ này.

Chính là, tại sao nam nhân này lại cho nàng cảm giác quen thuộc đến vậy, dường như ở nơi nào đó bọn họ đã từng gặp nhau.

Nghĩ tới đây, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc mở ra, cơ hồ không hề nghĩ ngợi liền mở miệng hỏi.

“Chúng ta phải chăng đã gặp nhau ở một nơi nào đó?!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, đôi mắt nhìn về phía nam nhân, càng là mang theo vài phần nghi hoặc.

Đối với đôi mắt tràn đầy nghi hoặc của Đồng Nhạc Nhạc, nam nhân sau khi nghe được lời nói của nàng, đôi mắt màu hổ phách kia đầu tiên như nhớ ra chuyện gì lóe lên một phen, lập tức bạc môi hé mở như muốn nói ra điều gì đó.

Tuy nhiên, vào đúng thời điểm này, một đạo âm thanh trầm thấp khàn khàn, từ phía sau Đồng Nhạc Nhạc vang lên.

“Các người đang làm cái gì vậy?!”

Nghe được âm thanh bất thành linh, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sững sốt, lập tức xoay người lại nhìn.

Chỉ thấy tại bên cạnh cây hoa mai lúc này, một bóng dáng cao lớn màu vàng sáng, không biết khi nào xuất hiện ở nơi đó.

Nam nhân hai tay để phía sau, mặt mũi lạnh lùng, vóc người rắn rỏi, coi như chỉ là tùy ý đứng ở nơi này, quả nhiên cũng là một người sang trọng bức người, toàn thân khí phách vương giả, vô cùng tinh tế.

Là Huyền Lăng Thương?!

Hấn lúc này, như thế nào sẽ xuất hiện ở đây?!

Tuy trong lòng nghi hoặc, nhưng thấy hấn đứng bên cạnh hai tiểu cung nữ, lại gặp Huyền Lăng Thương đột nhiên xuất hiện, lập tức vội vàng quỳ rạp xuống đất, một mực cung kính nói.

“Nô tì khấu kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Nghe được hai tiểu cung nữ kia thỉnh an, Đồng Nhạc Nhạc lập tức hồi phục lại tinh thần, lập tức quỳ rạp xuống đất, lập tức khởi lễ.

“Hoàng Thượng vạn phúc.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng vừa nói dứt lời, lại thấy nam nhân đứng bên cạnh nàng, vẫn đứng nơi đó, cúi đầu xuống, cũng không biết là đang sợ hãi hoặc có lẽ là đang suy nghĩ gì đó.

Nhưng mà Đồng Nhạc Nhạc lại nghĩ, rất nhiều người mới gặp thánh nhan, khó tránh khỏi tâm sinh căn thẳng khiếp đảm, sợ hãi bị hù dọa cũng nên.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc sợ hãi Huyền Lăng Thương sẽ trách tội, lập tức lôi kéo thị vệ bên cạnh, quỳ rạp xuống đất.

Cũng không hề chú ý tới, lúc nam nhân quỳ rạp xuống đất, đôi mắt màu hổ phách kia chợt lóe, trong ánh mắt phức tạp...

363. Chương 368: Chương 177-1 : Huyền Lăng Thương Đến Đây Đi

Edit : M.A

Đối với sự khác thường của nam nhân , Đồng Nhạc Nhạc chưa từng biết.

Giờ phút này, nàng quỳ trên mặt đất, cúi đầu xuống, cho nên không thấy rõ lắm thần sắc trong mắt hắn.

Cho nên, lại càng không từng chú ý tới, Huyền Lăng Thương đứng ở trước mặt nàng, vào lúc nhìn thấy nàng lôi kéo tên thị vệ kia, trong huyết mâu nhanh chóng xẹt qua tia không vui. . .

Đồng Nhạc Nhạc một mực quỳ trên mặt đất, cũng không thấy Huyền Lăng Thương mở miệng nói chuyện, trong lòng nổi lên nghi hoặc.

Hơn nữa, hiện nay chính là tháng chạp trời đông giá rét, trên mặt đất lạnh như băng, giờ phút này nàng quỳ trên mặt đất, không được bao lâu, chỉ cảm thấy đầu gối tê dại hết.

Một cơn ớn lạnh như băng, không ngừng từ đầu gối nàng nhanh chóng lan tràn.

Nếu như tiếp tục như vậy, không bao lâu nữa, khẳng định nàng sẽ bị đông lạnh thành người băng đi!?

Lúc này trong lòng Đồng Nhạc Nhạc khổ không thể tả, đối với Huyền Lăng Thương hôm nay, trong lòng cũng nghi hoặc không thôi.

Huyền Lăng Thương bây giờ, hình như là lạ, hắn, hình như là đang tức giận!

Chính là, rốt cuộc là ai đã dẫn đến sự không vui của hắn !? Chẳng lẽ là đại sự trong triều khiến tâm tình của hắn không tốt sao!?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc hiện tại nghi ngờ không thôi, lúc này nam nhân vốn không nói một lời mới rốt cuộc mở miệng nói chuyện.

“Bình thân cả đi!”

Nghe được những lời nói của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao, nàng mà vẫn còn quỳ xuống như vậy, khẳng định sẽ bị lạnh chết đi được.

Trong lòng nghĩ thế, Đồng Nhạc Nhạc liền từ từ đứng lên từ trên mặt đất.

Không ngờ, lại bởi vì quỳ trong một thời gian quá lâu, khí lạnh xâm nhập vào cơ thể, làm cho đầu gối nàng tê dại, Đồng Nhạc Nhạc vừa mới đứng lên, chỉ cảm thấy đầu gối mềm nhũn, mắt thấy, cả thân thể sẽ ngã về phía trước, trong lòng đột nhiên lo lắng.

Tuy nhiên, sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy bên hông bỗng nhiên căng thẳng, một bàn tay mạnh mẽ tràn trề sức lực liền đã gắt gao nắm ở chiếc eo thon nhỏ của nàng, khiến nàng may mắn không bị té ngã trên đất.

Đối với điều này, Đồng Nhạc Nhạc thở phào nhẹ nhõm, đồng thời không khỏi quay đầu, nhìn sang nam nhân trước người cảm kích cười một tiếng.

Nghĩ đến, nam nhân này thật đúng là phúc tinh của nàng a!

Hắn hôm nay đã cứu nàng hai lần!

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc liền cảm động, đột nhiên, chỉ cảm thấy đến một ánh mắt sắc bén, chính trực hướng tới trên người nàng.

Cảm giác được nơi này, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi theo bản năng quay đầu, nhìn tới nơi ánh mắt phát ra, không ngờ được, đối đầu, cũng là một đôi huyết mâu sắc bén như đao!

Trời!

Đây rốt cuộc là một đôi huyết mâu như thế nào!?

Hai tròng mắt nheo lại, trong mắt càng lúc càng lóe ra những tia lạnh lẽo.

Ánh mắt nam nhân này sắc bén như thế, phảng phất một lưỡi dao vô hình, phóng thẳng hướng tới nàng.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái.

Lấy hiểu biết của nàng đối với Huyền Lăng Thương, vừa nhìn ánh mắt giết người của Huyền Lăng Thương, trong lòng liền biết Huyền Lăng Thương hiện tại khẳng định vô cùng không vui.

Mặc dù, nàng cũng không biết, Huyền Lăng Thương rốt cuộc không vui vì cái gì, chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc lại theo bản năng mở rộng ra một đoạn cự ly với nam nhân bên cạnh.

Nàng chính là sợ hãi, Huyền Lăng Thương tức giận, sẽ gây ra họa như cá trong chậu, nam nhân này vô tội đến đâu a. . .

Đồng Nhạc Nhạc liền nhớ lại trong lòng, cũng không hề nhận thấy được nam nhân đứng ở bên cạnh nàng, vì nàng theo bản năng mở ra một khoảng cách với hắn, may mắn không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái.

Chỉ là, sự không vui vẻ của hắn chợt lóe rồi biến mất, nhanh đến mức không người nào có thể nắm bắt được.

Cho nên, Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên không hề phát hiện ra được.

Giờ phút này, nàng chỉ là cúi đầu xuống, nhìn chằm chằm chân của chính mình, chờ đợi Huyền Lăng Thương hạ lệnh.

Mặc dù, nàng không có nhìn vào ánh mắt của Huyền Lăng Thương, chỉ là, vẫn như trước cảm giác được ánh mắt hắn đang gắt gao rơi vào trên người của nàng.

Cảm giác được như thế, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc khổ không thể tả.

Trước kia thường nghe người ta nói, ánh mắt có khả năng giết người, lúc đó chỉ là nghe nói. Còn hiện nay, nàng chính là tự trải nghiệm.

Vị Huyền Đại Soái ca này, ánh mắt thật sự rất có lực sát thương!

Còn nữa, khí lạnh trên người hắn không ngừng phát tán ra ngoài, quả thực ngay cả tháng chạp trời đông giá rét cũng không theo kịp.

Chỉ là, Huyền Lăng Thương hôm nay rốt cuộc là làm sao vậy!?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc không giải thích được, trước người liền truyền đến giọng nói trầm thấp lạnh như băng của nam nhân.

“Vết thương trên người ngươi đã tốt hơn chưa?”*

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức, hé mở làn môi hồng, mở miệng nói.

“Tạ Hoàng thượng quan tâm, vết thương trên người nô tài đã khỏi hẳn.”

Biết Huyền Lăng Thương quan tâm chính mình, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi ảm áp.

Trên mặt, càng là không khỏi nhuốm thêm vài phần cảm động.

Tuy nhiên, nghe được những lời kế tiếp của Huyền Lăng Thương, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sửng sốt.

Chỉ thấy nam nhân này nghe được lời của nàng, chỉ là lạnh nhạt hằm hừ một tiếng, lập tức mở miệng nói.
“Người thật sự là đã quên đi cơn đau ở vết thương, thân thể vừa khôi phục, lá gan liền lớn như vậy, dám trèo lên trên cây. Nếu như xảy chân té xuống như thế, thân thể người vẫn còn có lành lặn được không a!”

364. Chương 369: Chương 177-2 : Huyền Lăng Thương Đến Đây Đi

Edit : ngavo

Nam nhân mở miệng, giọng điệu lạnh như băng, hơn nữa có vẻ cực kì không vui.

Nghe vậy trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái.

Không nghĩ tới chuyện vừa rồi, đều bị Huyền Lăng Thương thấy được toàn bộ.

Cho nên, Huyền Lăng Thương mới có thể tức giận như vậy sao!?

Nhớ lại mấy ngày trước đây, Huyền Lăng Thương tỏ ra không lo lắng về tính mạng, xông vào đám cháy cứu nàng. Hiện nay, nàng cũng không yêu thương tính mạng của chính mình, trèo lên trên cây vừa rồi còn bị té xuống.

Huyền Lăng Thương bởi vì chuyện này, mới có thể tức giận như vậy đi!?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lại cảm động và tự trách.

Cảm động chính là, Huyền Lăng Thương quan tâm đối với chính mình, tự trách là vì, chính mình hành động lỗ mãng, khiến Huyền Lăng Thương vì mình lo lắng...

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức cúi đầu xuống, mở miệng nói.

“Hoàng thượng xin thứ tội, nô tài lần sau sẽ chiếu cố tốt chính mình, mới vừa rồi, chỉ là ngoài ý muốn...”

Đồng Nhạc Nhạc còn chưa nói hết lời, lại thấy Huyền Lăng Thương hừ lạnh một tiếng, mở miệng nói.

“Ngoài ý muốn, hôm nay việc ngoài ý muốn thật là không ít đây?!”

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương vừa nói, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc hoàn toàn buồn bực.

Nghĩ đến chính mình vừa rồi hai lần té ngã trên đất, liền có chút xấu hổ không nói nên lời.

Chính mình lúc nào, thì trở nên bất cẩn như thế!? Cũng khó trách Huyền Lăng Thương lại nói như vậy.

Trong lòng biết Huyền Lăng Thương không vui, Đồng Nhạc Nhạc liền mở miệng nói.

“Thỉnh Hoàng thượng thứ tội, nô tài sau này nhất định sẽ chú ý.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, chỉ còn thiếu việc đưa ba ngón tay lên thề. Nàng nhìn Huyền Lăng Thương với ánh mắt vô cùng khẩn cầu và xin lỗi.

Đối với sự áy náy của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương đều thấy ở trong mắt.

Chỉ là mấy ngày không thấy, tiểu thái giám này dường như gầy đi không ít.

Đối với chuyện tình hôm đó, cho đến hôm nay đều khiến hắn suy nghĩ không thôi. Càng khiến hắn không nghĩ ra được nguyên nhân.

Rốt cuộc, tiểu thái giám này, tại trong lòng mình có vị trí như thế nào!? mới khiến hắn hôm đó giống như ma ám, không để ý tính mạng của mình vọt vào đám cháy, cứu hắn ra ngoài!?

Bởi vì chuyện này, mấy ngày nay đều khiến hắn lặn lội khó ngủ.

Hơn nữa, mấy ngày nay không thấy được tiểu thái giám này, càng khiến trong lòng khó chịu.

Luôn muốn đi đến tiểu viện của hắn, chính là, suy nghĩ này vừa nảy sinh, liền bị hắn chặt đứt.

Hắn chính là vua của một nước, là người có thân phận tôn quý sao có thể đầu hàng nhân nhượng trước một nô tài được.

Hơn nữa, những lời đồn đại nhắm nhí trong cung và tiền triều hắn đều biết, chỉ là không muốn để ý tới.

Cho đến hôm nay, hắn ngẫu nhiên biết được tiểu thái giám này đi đến vườn mai, hắn không tự chủ được mình cũng đi đến vườn mai nhìn.

Dường như bên trong vườn mai, có thứ gì hấp dẫn hắn.

Hắn cũng không biết, chính mình có phải chẳng bị ma ám.

Có lẽ, trùng độc của tiểu thái giám này...

Tuy nhiên, hắn vừa đi tới vườn mai, thật xa, liền nhìn thấy cái tên tiểu thái giám chết tiệt này, lại không biết để ý tới thân thể của mình như thế, trèo lên cây mai cao lớn, chỉ vì lấy một chiếc khăn tay không có ý nghĩa, khiến trong lòng hắn không vui.

Tuy nhiên, khiến hắn càng không thể chấp nhận đó là, tiểu thái giám này lại bị một người thị vệ ôm tại lúc này.

Không biết sao, khi hắn nhìn thấy tiểu thái giám này, bị nam nhân khác ôm chung một chỗ, trong lòng liền nổi lên một ngọn lửa không tên.

Phảng phất, như đồ thuộc sở hữu của mình, bị người khác cướp đi.

Cảm giác xa lạ như thế, khiến Huyền Lăng Thương bất an, lo lắng và không vui.

Chỉ là giờ phút này, lại thấy tiểu thái giám này, dùng ánh mắt cầu khẩn kia nhìn hắn, dáng vẻ tội nghiệp đau khổ, phảng phất như con tiểu điều nhi sợ hãi khi bị chủ nhân vứt bỏ, ánh mắt thương cảm như vậy, làm lòng người sinh ra cảm giác không đành lòng.

Thấy như thế, tức giận vốn có trong lòng Huyền Lăng Thương, đều tan thành mây khói.

Cúi đầu nhìn xuống trước ngực hắn, một khuôn mặt nhỏ nhắn thương cảm như vậy, Huyền Lăng Thương chỉ là nhẹ nhàng thở dài một hơi, lập tức, bạc môi hé mở, mở miệng nói.

” Lần sau không được viện cớ này nữa!”

Huyền Lăng Thương mở miệng, sau khi vừa nói dứt lời cuối cùng, khuôn mặt tuần tú không khỏi có hơi sưng sốt.

Bởi vì... câu này, quen thuộc như thế, hắn hình như cùng tiểu thái giám trước mắt này nói không thua kém ba lần...

Đối với tâm tư của huyền lăng thương, Đồng Nhạc Nhạc không hề hay biết.

Giờ phút này, khi nàng nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, liền biết Huyền Lăng Thương là hết giận và đã tha thứ cho nàng.

Nghĩ tới đây, trái tim Đồng Nhạc Nhạc vốn đang thít chặt, rốt cuộc cũng được thả lỏng.

Trong lòng thở phào nhẹ nhõm, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc, không khỏi từ từ lộ ra vẻ tươi cười.

” Nô tài khấu tạ Hoàng thượng!”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc nói, Huyền Lăng Thương bạc môi chỉ là khẽ mấp máy một cái.

Còn không chờ hắn nói thêm gì, cách đó không xa, liền có một người thị vệ vội vã hướng hắn phía bên này đi đến.

Thấy vậy, huyết mâu của Huyền Lăng Thương đầu tiên là lóe lên một phen, lập tức, mới xoay người nhanh chân rời khỏi.

Nhìn bóng dáng Huyền lăng Thương, hoàn toàn biến mất tại trong tầm mắt của mình, Đồng Nhạc Nhạc mới lưu luyến không rời thu hồi ánh mắt.

Một bên hai tiểu cung nữ, sau khi nhìn thấy Huyền Lăng Thương rời khỏi, trái tim vốn đang thít lại thật chặt, mới rốt cuộc thả lỏng.

365. Chương 370: Chương 178-1 : Bạch Thập Nhị

Thở phào nhẹ nhõm, trên mặt hai tiểu cung nữ kia càng lộ rõ vẻ sợ hãi, nhưng đáng vẻ lại kích động vô cùng.

“Trời ạ! Không nghĩ tới chúng ta mới vào cung lại có thể nhìn thấy đương kim Thánh thượng, chúng ta thật là quá may mắn!”

“Chính là a, ta nghe tỉ tỉ nói, nàng vào cung hơn năm năm, cũng chưa từng được nhìn thấy dung nhan thánh thượng, mỗi lần nói lên, tỉ đều tràn đầy tiếc nuối. . .”

“Ha hã, để cho chúng ta trở về nhất định phải nói cho mọi người một chút, khẳng định sẽ được bọn họ hâm mộ!”

“Đặc biệt dung mạo đương kim Thánh thượng thật sự là anh tuấn phi phàm, làm tim ta cứ nhảy loạn thành thịch...”

“Nhìn người quả thực không có tiền đồ, mới vừa rồi vẫn còn đáng vẻ sợ hãi mà!”

“Hi hi, chẳng nhẽ người không phải như thế sao!?”

Nghe hai tiểu cung nữ nói chuyện, một bộ dáng bất ngờ cùng vui vẻ như fans ngẫu nhiên nhìn thấy thần tượng, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hé miệng cười trộm.

Sau một khắc, hai tiểu cung nữ kia phảng phất nhận thấy được ánh mắt của Đồng Nhạc Nhạc, trên mặt hai người hiện ra tia vội vàng cùng sửng sốt, lập tức lộ ra thái độ ngưng ngừng.

“Mới vừa rồi thật sự là ngại quá Nhạc công công.”

“Ha hã, việc rất nhỏ, này, khăn tay của người, lần sau ngàn vạn lần không nên làm mất.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, thuận tiện đưa khăn tay trên tay cho tiểu cung nữ kia.

Tiểu cung nữ vươn tay tiếp nhận, hết lần này đến lần khác cảm kích, lập tức, hai người liền vội vã rời khỏi vườn mai.

Trong khoảnh khắc, bên trong cả vườn mai, chỉ còn lại có Đồng Nhạc Nhạc và thị vệ bên cạnh...

Nhìn thấy nam nhân tùy ý đứng ở bên cạnh trầm mặc không lên tiếng, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, sau đó dường như nghĩ đến cái gì, lập tức mở miệng nói.

“Chuyện vừa rồi, thật sự là cảm ơn người, nếu không phải người, ta khẳng định sẽ ngã xuống.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, tràn đầy cảm kích nói.

Nghe vậy, đôi mắt màu hổ phách của nam nhân kia chỉ hơi lóe lên, lập tức, bạc môi hé mở, mở miệng nói.

“Chỉ là việc nhỏ, không đáng nhắc đến.”

Nam nhân mở miệng, giọng nói phảng phất mang theo nam châm, rất là cảm tính.

Hơn nữa, nam nhân này không nói nhiều lắm, lời ít mà ý nhiều, điểm này có hơi giống với Huyền Lăng Thương.

Nhưng mà, nam nhân này cương nghị khôi ngô tuấn tú, đầy vẻ dị quốc phong tình.

Đặc biệt là đôi mắt màu hổ phách kia làm cho người ta không khỏi liên tưởng đến sóng nước lăn tăn trên hồ nước, vô cùng xinh đẹp.

Huyền Lăng Thương lạnh lùng mê người, ở trên người hắn, luôn tỏa ra một loại khí chất cao quý chỉ vương giả mới có, làm cho lòng người sinh ra kính nể.

Chỉ là, nghĩ đến mới vừa rồi Huyền Lăng Thương quan tâm với chính mình, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vô cùng ấm áp.

Nội tâm rung động, trong đầu Đồng Nhạc Nhạc không khỏi đắm chìm trong sự quan tâm của Huyền Lăng Thương, cho đến không biết qua bao nhiêu thời gian, Đồng Nhạc Nhạc phục hồi tinh thần lại, liền đối đầu với đôi mắt lá răm sâu thẳm màu hổ phách, trên mặt lập tức hiện lên một tia một buồn bực, một dáng vẻ ảo não ngượng ngùng, không khỏi nhanh chóng trào dâng trong lòng.

Chết tiệt, vì sao đang yên đang lành nàng lại nhớ đến Huyền Lăng Thương!?

Hơn nữa, lại còn cứ si mê như thế, có lẽ việc đối mặt với nam nhân trước mắt này thật sự không nên a!

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đang ảo não lại lập tức trở nên ngượng ngùng, vì che dấu chút luống cuống mới vừa rồi, Đồng Nhạc Nhạc lập tức đưa tay bịt lấy miệng, nhẹ nhàng ho khan một phen.

Lập tức, mắt nàng đầu tiên là nhẹ nhàng nhìn qua một lượt quần áo trên người nam nhân trước mắt, dường như nghĩ đến cái gì, lập tức mở miệng hỏi.

“Nhìn người lạ mặt như thế, lại mặc trang phục của thị vệ, chẳng lẽ là người là thị vệ mới tiến cung!?”

Nghĩ đến mấy ngày hôm trước nghe được ở chỗ Tiểu Quế Tử, Huyền Lăng Thương đang quan sát đám thị vệ mới thu nhận, nhưng mấy ngày nay lại tính toán mở một trận đấu cho các thị vệ, tự mình chọn lựa một chút nhân tài có võ công cao cường rồi đưa vào đội Ngự Tiền Thị Vệ!

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc so đo, nam nhân kia nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, trầm lặng một khắc, lập tức, mới nhẹ nhàng gật đầu.

“Ừ, ta mới vào cung.”

“Ha hã, không trách được ta nhìn thấy người, cảm giác được người lạ mặt đây! Chỉ là thật là kỳ quái, trước kia chúng ta hình như chưa từng gặp qua mặt đi!? Vì sao ta cảm giác người hình như có chút quen thuộc!? Nhưng mà, nếu như trước kia ta đã thấy người, khẳng định sẽ còn nhớ người, ha hã, có lẽ là ta suy nghĩ nhiều quá, a, đúng rồi, ta còn không biết tên của người đây! Ta tự giới thiệu trước! Ta gọi là Tiểu Nhạc Tử, đang trực ở điện Dưỡng Tâm, còn người!?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, liền nói rào rào.

Không biết tại sao, nàng cảm giác được nam nhân này có hơi quen thuộc, hình như bọn họ trước đây đã gặp mặt ở nơi nào.

Chính là không phải chứ!?

Dung mạo của nam nhân trước mắt quả thực làm cho người ta đã gặp qua là không thể quên được, nếu như trước kia nàng thật sự gặp qua hắn, khẳng định sẽ không quên mới đúng, không phải sao!?

Hiện tại trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc không giải thích được, nam nhân sau khi nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, đôi mắt màu hổ phách, đầu tiên là có hơi lóe ra một phen, lập tức, bực tức hể hể, mang theo giọng nói tràn đầy từ tính.

“Bạch Thập Nhị.”

“Cái gì!? Bạch Thập Nhị! ?”

Nghe được lời nói của hắn như vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc liền sững sốt, dường như nghĩ đến một cái gì đó, lập tức mở miệng cười nói.

“Ha hã, trong nhà của người khẳng định rất nhiều huynh đệ, người không phải là xếp hạng mười hai, cho nên mới gọi kêu Thập Nhị đi! ?”

Nghe được tên của nam nhân, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cảm thấy buồn cười

366. Chương 371: Chương 178-2

Edit : Thuý Nhi

Hơn nữa, lời này của nàng cũng chỉ là thuận miệng nói thôi, nào ngờ nam nhân này nghe thấy cũng lập tức gật đầu.

“Ừ, đúng vậy, ta đứng thứ 12”

” Ách...”

Nghe hắn nói như vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức im lặng. Chỉ cảm thấy phụ mẫu của tên nam nhân này, đặt tên cho con cái, cũng quá tùy tiện đi.

Nếu đứng hàng đầu tiên, chẳng phải là Bạch Nhất, Bạch Nhị, Bạch Tam sao?!

Trong lòng tuy thắc mắc, nhưng Đồng Nhạc Nhạc không có biểu lộ ra ngoài, đó là không lịch sự nha!

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc nghĩ lại, không chờ nàng nói gì thêm, cách đó không xa, có tên thị vệ vẫy tay với bọn họ.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, sau đó thấy Bạch Thập Nhị nhìn thị vệ, nhẹ nhàng cùng người mới gật đầu.

Lập tức, đôi mắt màu hổ phách nhẹ nhàng nhìn Đồng Nhạc Nhạc, bạc môi hé mở, mở miệng nói.

“Ta có việc, đi trước.”

” Ừ, tốt, vậy người đi trước đi! A, đúng rồi, hôm nay cảm ơn người đã cứu ta, sau này nếu như người có việc gì cần hỗ trợ, cứ đến tìm ta!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, nói với vẻ tràn đầy trượng nghĩa.

Dù sao, nàng hiện tại cũng là Nhất đẳng thái giám bên cạnh Huyền Lăng Thương, mọi người đều tôn kính nàng, nàng chưa từng chịu qua uy khuất.

Chỉ là nàng cũng biết, ở trong Hoàng cung rộng lớn này, người người đều phức tạp không thôi.

Người mới đến thấp kém như Bạch Thập Nhị này, khẳng định sẽ bị người khi dễ.

Chỉ là với tính cách của Bạch Thập Nhị, chắc không chịu để cho người khi dễ đâu?!

Đối với loại ý nghĩ này, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Dù sao, nàng và tên...Bạch Thập Nhị này, không phải là lần đầu tiên gặp mặt sao!?

Sao lại hiểu rõ hắn như vậy?!

Trong lúc suy nghĩ, mắt nhung của Đồng Nhạc Nhạc không khỏi từ từ nhìn lại bóng dáng cao lớn đã đi xa kia.

Chỉ thấy nam nhân đó đưa lưng về phía nàng, một thân trang phục thị vệ.

Chỉ là, y phục bình thường như vậy mặc ở trên người hắn, lại khiến hắn thêm Tuấn tú phi phàm...

Có một loại người, quyến rũ bẩm sinh khó lòng không để ý tới, có lẽ, Bạch Thập Nhị chính là loại người đó đi!?

Hôm nay, chính là ngày đẹp trời vạn dặm không mây.

Tuy là vào đông, lại lộ ra ánh mặt trời.

Ánh nắng dịu dịu, lười biếng chiếu trên mặt đất, khiến cho thế giới lạnh lẽo băng giá, có thể thêm vài phần ấm áp.

Khó có được một ngày đẹp trời, sau giờ Ngọ, Huyền Lăng Thương cho người triệu tập tất cả thị vệ mới vào cung đến Luyện võ trường, tính toán hôm nay tự mình chọn một đội thị vệ thân cận.

Làm thị vệ hầu cận Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên phải theo sau.

Chỉ thấy tuyết lớn trên Võ trường, đã bị dọn dẹp sạch sẽ.

Trừ một ít tuyết trắng vẫn còn đọng trên cây ở bên ngoài, trên Luyện võ trường là một khoảng không bao la rộng lớn.

Giờ phút này, với sự chỉ huy của thị vệ trưởng, trên luyện võ trường, hàng loạt tân binh nhanh chóng tập hợp.

Nhìn khắp một vòng, có thể đếm được thị vệ trên luyện võ trường đã vượt qua ba trăm người.

Đồng Nhạc Nhạc nhìn thị vệ tập hợp trên luyện võ trường, đảo mắt qua một lượt, không ngờ lại nhìn thấy một tên thị vệ.

Chỉ thấy tên thị vệ này vóc người rắn rỏi, tứ chi cường tráng, mặc dù cùng mặc trang phục thị vệ bình thường giống người khác, chỉ là... ở bên trong biển người mênh mông vô tận này, hắn giống như hạc trong bầy gà, làm cho người ta vừa nhìn đã thấy!

Người này không ai khác chính là người hôm trước đã cứu Đồng Nhạc Nhạc - Bạch Thập Nhị.

Nhìn thấy Bạch Thập Nhị đứng trong đội ngũ tân binh, Đồng Nhạc Nhạc sửng sốt.

Có lẽ nhận ra ánh mắt của Đồng Nhạc Nhạc, Bạch Thập Nhị vốn đứng trong đội ngũ, đôi mắt nheo lại nhẹ nhàng ngước lên, ánh mắt rơi trên người Đồng Nhạc Nhạc.

Ngay lập tức, bốn mắt nhìn nhau.

Thấy ánh mắt Bạch Thập Nhị nhìn mình, Đồng Nhạc Nhạc lập tức cong một nhỏ nhắn, cười một tiếng với Bạch Thập Nhị.

Bạch Thập Nhị thấy vậy, đôi mắt màu hổ phách loé lên, sau đó nhẹ nhàng gật đầu với Đồng Nhạc Nhạc, xem như chào hỏi.

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc nhìn Bạch Thập Nhị, nàng không hề chú ý tới, nam tử đứng ở phía trước nàng, huyết mâu động lòng người của hắn đang gắt gao nhìn nàng.

Nhìn thấy ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc nhìn Bạch Thập Nhị, gương mặt tuấn tú lập tức trầm xuống.

Bạc môi khẽ nhếch, biểu hiện nam nhân này không vui vẻ. . .

Cuối cùng, ánh mắt nam nhân đó quét một vòng, theo ánh mắt của Đồng Nhạc Nhạc, nhìn thấy Bạch Thập Nhị ở trong biển người.

Có lẽ là ánh mắt của nam nhân kia quá sắc bén, Bạch Thập Nhị vốn đang nhìn Đồng Nhạc Nhạc, đôi mắt màu hổ phách liền chuyển, liền rơi trên người Huyền Lăng Thương.

Trong khoảnh khắc, bốn mắt nhìn nhau.

Huyết mâu nhìn mắt hổ phách, ngay lập tức cả hai cùng sửng sốt, cũng không hề dời ánh mắt đi...

367. Chương 372: Chương 179-1 : Chọn Lựa Thị Vệ

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, dần dần, Đồng Nhạc Nhạc nhận thấy được điều gì đó, mắt nhưng không khỏi nhìn sang bóng dáng mặc hoàng bào ở bên cạnh.

Chỉ thấy ánh mắt Huyền Lăng Thương, giờ phút này đang gắt gao nhìn vào Bạch Thập Nhị ở trong đội ngũ kia.

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, sau đó dù có suy nghĩ thế nào cũng không giải đáp được.

Đang yên đang lành, làm thế nào mà Huyền Lăng Thương lại luôn nhìn về phía Bạch Thập Nhị ở bên kia ! ?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nổi lên một nỗi nghi hoặc, lại thấy Huyền Lăng Thương đã thu hồi ánh mắt. Sau đó, vươn cánh tay thon thả ra, nhẹ nhàng ra hiệu một cái. Lập tức một người cung nhân đứng bên cạnh, tay cầm đồng la, khẽ liếc nhìn lại .

Cùng với tiếng gõ chiêng lanh lảnh vang lên, trong đội ngũ đối diện, từ từ phân ra thành ba nhóm, chỉ thấy một phần ba thị vệ đầu tiên là đứng ở trên luyện võ trường, còn lại hai phần ba, lùi lại một bên chờ đợi.

Một lần nữa chiêng đồng vang lên, hàng ngũ hơn một trăm người đã sắp xếp chỉnh tề lập tức bắt đầu đấu với nhau.

Huyền Lăng Thương lần này đến đây chủ yếu là chọn lựa thị vệ, chính là phải chọn lựa nhiều vòng.

Trận đấu thứ nhất, là quần đấu, thời gian là một nén nhang.

Nếu như tại vòng thứ nhất, người nào không bị đánh gục xuống, liền có thể đi vào trận đấu thứ hai.

Chỉ thấy cùng với tiếng chiêng vang lên, hàng ngũ thị vệ đang thẳng tắp, ngay lập tức giống như kiến bò trên chảo nóng, đánh cho gió cuốn triều lên, người chết ta sống.

Mọi người chính là lấy tất cả sức lực của mình để đánh, phải biết rằng, ở bên trong hoàng cung, tất cả mọi người muốn nổi bật lên.

Trong đám thị vệ , cũng là phân chia thành các cấp nhất nhị tam đẳng thị vệ.

Mỗi một cấp thị vệ khác nhau thì bổng lộc đều khác nhau.

Ai không muốn đạt tới cấp Tam Đẳng Thị Vệ, liền không phải là một thị vệ tốt.

Đặc biệt lần này đây, đích thân Huyền Lăng Thương tự mình chọn lựa thị vệ, thế nên đây chính là cơ hội ngàn năm có một, mọi người tự nhiên đều muốn được vẻ vang hơn ở trước mặt đương kim Thánh thượng.

Kết quả là, trên võ trường, ai nấy đều bỗng nhiên thi đấu như bão táp , không ít người bị đánh cho gục xuống, đến khi cháy hết một nén nhang , ước chừng có một hơn phân nửa số người là sợ không đánh nổi.

Luận võ kết thúc, một đám người rời cuộc sau khi bị đánh tới tấp .

Số còn lại thì đứng ở một bên nghỉ ngơi.

Xong một trận đấu, trong tất cả hơn ba trăm người, cuối cùng chỉ còn lại có hơn một trăm người.

Trong đó, Bạch Thập Nhị cũng lọt vào đám một trăm người kia.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc mừng thầm.

Dù sao ban đầu Bạch Thập Nhị đã cứu chính mình, nàng tự nhiên cũng muốn Bạch Thập Nhị có thể chiến thắng.

Giờ phút này, nhìn thấy Bạch Thập Nhị đã ở trong đội ngũ hơn một trăm người thắng kia, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vô cùng mừng thầm.

Đặc biệt, tại trận đấu thứ nhất, mọi người hoặc nhiều hoặc ít cũng bị thương, đáng vẻ có hơi chật vật.

Tuy nhiên, Bạch Thập Nhị cả người lại bình yên vô sự, một vết thương nhỏ cũng không có.

Giờ phút này, hắn liền thẳng tắp đứng ở nơi đó, thần sắc lạnh lùng, coi như trên người hắn mặc trang phục thị vệ như những người khác, lại có vẻ giống hạc trong bầy gà, làm cho người ta liếc mắt liền có thể chú ý tới sự hiện hữu của hắn.

Hơn nữa, trên người nam nhân này lại tỏa ra một loại khí chất kín đáo, điềm tĩnh, tựa như một con sư tử oai hùng đang ngủ say, làm cho người ta không dám xem nhẹ. . .

Nhìn thấy hần như thế, một nam nhân tuấn tú mê người, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi dâng lên một cảm xúc kì lạ.

Dù sao, dáng vẻ hay khí chất trên mặt của Bạch Thập Nhị thì cũng không giống như người thường...

Liên tục trong lòng Đồng Nhạc Nhạc bình phẩm trong thời gian, cũng không hề chú ý tới. Nam nhân ngồi ở trước mặt nàng, ánh mắt sâu thẳm hút hồn của hắn, đang nhìn chăm chú vào nàng.

Thấy Đồng Nhạc Nhạc đang chăm chú nhìn người nào đó trong đội thị vệ, nam nhân với hàng mi thanh tú ngồi ngồi kia không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái.

Bạc môi khẽ mím lại, biểu hiện rõ chủ nhân không vui vẻ. . .

Tuy nhiên, Đồng Nhạc Nhạc lại không hề phát hiện ra được đến điểm ấy.

Giờ phút này, chỉ khi nghe thấy một hồi tiếng gõ chiêng lanh lảnh vang lên, lại lần nữa thu hút sự chú ý của Đồng Nhạc Nhạc.

Trận đấu thứ hai bắt đầu, là trận đấu cưỡi ngựa bắn cung.

Phải biết rằng, nếu muốn đi theo bên cạnh Huyền Lăng Thương, võ công cưỡi ngựa bắn cung đều phải cao siêu.

Những thị vệ này, ngồi ở trên lưng ngựa, sau đó vừa giục ngựa thi chạy, vừa bắn trúng tấm bia cách đó không xa.

Trận đấu lần này, không riêng gì tài bắn cung xuất chúng mà những người có thân thủ với tài cưỡi ngựa cao đều có thể tham gia.

Cho nên khó khăn phi thường cao!

Nhưng mà, Huyền Lăng Thương chính là vua của một nước, tính mạng hần gắn liền cả thân dân Linh Nhạc Quốc như cùng một nhịp thở, tự nhiên thân thể cần phải có người tốt nhất bảo vệ.

Đồng Nhạc Nhạc khẽ suy nghĩ chốc lát, đã thấy, mười tên thị vệ đã lập tức nhảy lên, cùng với một hồi thanh la ngân vang, những thị vệ này vội vàng vung lên roi ngựa, không ngừng giục ngựa chạy nhanh.

Từng tiếng vó ngựa vang lên, tiếng binh khí va chạm vào nhau tạo nên từng đợt âm thanh ‘Vèo vèo vèo’. Bên cạnh đó, tấm bia cách đó không xa, đã rơi rất nhiều mũi tên.

Có mũi tên bắn trượt, có mũi tên mặc dù bắn trúng tấm bia nhưng lại chỉ là bắn vào rìa ngoài, không ai có thể bắn trúng hồng tâm của tấm bia.

Có người, mặc dù đã vượt qua vòng thứ nhất, chỉ là đợt thứ hai lại bởi vì ham phi nhanh, liền rút xuống trên lưng ngựa .

Điều này làm cho Đồng Nhạc Nhạc đứng ở một bên nhìn thấy, không khỏi kinh ngạc liên tục.

Nghĩ đến, chỉ vì để được Huyền Lăng Thương ưu ái, mọi người chính là liều mạng phục tùng mệnh lệnh . . .

Ngay lập tức, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc liên kinh hãi, một thị vệ bị té ngựa nhưng may mắn là không nguy hiểm về tính mạng, biết vậy trong lòng Đồng Nhạc Nhạc hơi dễ chịu một chút.

Cuối cùng, sau khi những đôi thị vệ lần lượt cưỡi ngựa bắn cung xong, bóng dáng Bạch Thập Nhị cũng chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt Đồng Nhạc Nhạc .

Chỉ thấy nam nhân này nhún chân một cái, liền nhảy lên ngựa, động tác tiêu sái lưu loát.

Nam nhân lúc này đã ngồi ở trên lưng ngựa, càng là thể hiện lên tư thế hiên ngang oai hùng.

Mặt khác khí chất điềm tĩnh từ lúc sinh ra khiến cho hắn không giống so với những thị vệ khác, không ai có thể sánh bằng.

Nhìn thấy ngồi ở trên lưng ngựa, là một nam nhân uy phong, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc sáng ngời.

Có lẽ, là nhận thấy được Đồng Nhạc Nhạc chú ý, đôi mắt màu hổ phách không khỏi nhẹ nhàng quét nhanh một lượt, liền nhanh chóng chuẩn xác rơi tại trên người Đồng Nhạc Nhạc.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, liền dùng tay ra hiệu cho hắn rằng “Cố gắng lên!”

Nam nhân thấy vậy, gương mặt tuần tú đầu tiên là có hơi sững sốt, lập tức bạc môi có hơi cong lên một cái, liền mỉm cười.

Nhìn thấy trên mặt nam nhân nở ra nụ cười, khoe miệng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thấp thoáng nụ cười.

Sau một khắc, cùng với tiếng báo hiệu vang lên, chỉ thấy đã bọn thị vệ đã chuẩn bị kỹ càng, lập tức vung lên roi ngựa, giục ngựa chạy như bay.

Ngay lập tức, tiếng vó ngựa với âm thanh ‘Vèo vèo vèo’ lại tiếp tục vang lên.

368. Chương 373: Chương 179-2 : Chọn Lựa Thị Vệ

Chỉ thấy, trên mặt tấm bia cách đó không xa, có không ít mũi tên cắm vào tạo nên âm thanh “Rẹt rẹt rẹt”.

Trong đó, điều khiến cho mọi người kích động nhất chính là, một mũi tên nhọn nằm ngay giữa hồng tâm tấm bia. Còn người bắn ra mũi tên đó, không phải ai khác, chính là Bạch Thập Nhị!

Mới đầu, khi nhìn thấy thân hình cao lớn, vô cùng khôi ngô tuần tú của Bạch Thập Nhị, không ít cung nữ đứng hầu hạ một bên sớm chú ý đến.

Thường ngày trong cung rất nhàm chán, nên việc làm yêu thích nhất của mọi người ở đây là nói chuyện, tán gẫu với nhau.

Coi như người cổ đại không thể so với hiện người về sự cởi mở, chỉ là ở bên trong hoàng cung rộng lớn như thế này, thì sao lại thiếu những thiếu nữ mơ mộng đây?!

Cho nên những thị vệ vừa mới tới này, liền trở thành đối tượng được không ít các cung nữ bàn tán đến.

Mà chàng trai được các cung nữ bàn luận nhiều nhất gần đây, chính là người mới tiến cung - Bạch Thập Nhị.

Dù sao, Bạch Thập Nhị vừa có dung mạo xuất sắc, dáng người cũng rắn rỏi, coi như là ở vào thời hiện đại, siêu sao cấp bậc Thiên vương cũng là kém hơn hắn.

Tuy nói hắn chỉ là một thị vệ mới tiến cung, lại có không ít các cung nữ đã thầm thương trộm nhớ, muốn trao trái tim của mình cho hắn.

Hiện nay, lại thấy Bạch Thập Nhị trên lưng ngựa với tư thế oai hùng, thì không ít các cung nữ hầu hạ ở một bên chỉ còn thiếu nước kích động hét rầm lên.

Đồng Nhạc Nhạc thấy, tự nhiên cũng không ngoại lệ!

Mở to đôi mắt, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Không nghĩ tới, Bạch Thập Nhị này, không chỉ có dung mạo phi phàm, mà còn là người nổi bật trong đám thị vệ cưỡi ngựa bắn cung!

Nghĩ đến sau này, với thân thủ Bạch Thập Nhị tốt như vậy, chắc hẳn sẽ có một triển vọng lớn!

Trong khoảng thời gian Đồng Nhạc Nhạc đưa ra kết luận, trận đấu thứ hai đã kết thúc.

Trận đấu gồm hai đợt, không chỉ có người thi đấu mệt mỏi, mà người xem cũng rã rời.

Làm thái giám bên cạnh Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên phải có trách nhiệm tận tâm tận lực lúc nào cũng biết được điều mà chủ nhân phân phó.

Nhìn thấy tách trà trước mặt Huyền Lăng Thương đã cạn, Đồng Nhạc Nhạc lập tức xoay người pha thêm một tách nữa, đưa tới trước mặt Huyền Lăng Thương.

“Hoàng thượng mời uống trà!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, cúi đầu xuống nói.

Tuy nhiên, khi nghe tới lời nói của nàng, nam nhân kia cũng là im miệng không nói một lời.

Thấy vậy, vẻ mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức, mắt nhắm nhẹ nhàng quét nhanh một lượt, không ngờ được, lại đối đầu một đôi mắt sắc lạnh lay động lòng người.

Chỉ thấy đôi mắt nam nhân, đang gắt gao rơi trên người của nàng.

Đôi mắt băng giá, cho dù là cái lạnh thảng chập trời đông hiện tại, nếu mang ra so thì vẫn kém hẳn sự lạnh lùng trong đôi mắt kia . . .

Bị nam nhân với ánh mắt lạnh nhạt kia nhìn vào, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh kinh hoàng, đang từ dưới chân mình, từng tắc từng tắc một nhanh chóng bốc lên tới trên đỉnh đầu .

Lạnh sống lưng rùng mình kịch liệt, Đồng Nhạc Nhạc sợ hết hồn hết vía, không khỏi suy nghĩ nhiều lần cũng không sao giải đáp được.

Dù sao, mới rồi nam nhân trước mắt này không phải vẫn hoàn hảo sao! ?

Như thế nào hiện tại, lại giống như trời chuyển nhiều mây, hơn nữa, đã có dấu hiệu bắt đầu của sấm chớp mưa bão! ?

Là trong khoảng thời gian nàng rời đi, chuyện gì đã xảy ra sao!?

Trong lòng nghi hoặc, nhìn thấy nam nhân sắc mặt lạnh đậm, trên người còn không ngừng toát ra khí lạnh tới kinh hoàng, đủ để đông lạnh chết một người.

Sợ hết hồn hết vía, Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng cúi đầu xuống, sau khi để tách trà thơm trong tay xuống, nàng liền từ từ lùi lại một bên, đi tới Tiểu Lô Tử bên cạnh.

Bống chốc đã đụng đến bả vai của Tiểu Lô Tử, Đồng Nhạc Nhạc liền đè thấp âm lượng, mở miệng hỏi.

“Tiểu Lô Tử, Hoàng thượng đây là làm sao vậy! ? Là ai khiến hần tức giận sao! ?”

Nghe được lời Đồng Nhạc Nhạc nói, Tiểu Lô Tử đầu tiên là khe khẽ lắc đầu, lập tức đè thấp âm lượng, mở miệng dè dặt nói.

“Không có a, Hoàng thượng một mực ngồi im ở chỗ này, chỉ là không biết như thế nào, Hoàng thượng hình như là tức giận . . .”

Nhìn Tiểu Lô Tử cũng là một dáng vẻ suy nghĩ hoài nhưng không ra đáp án, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là nhẹ nhàng cau lại hàng mi xinh đẹp, trong lòng tràn đầy buồn bực.

Huyền Lăng Thương này, đang yên đang lành, tại sao lại tức giận! ?

Không trách được người ta thường nói, lòng dạ Đế vương, thì sâu không thể nào đoán được a. . .

Vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc suy đoán, vòng chung kết cuối cùng đã bắt đầu rồi.

Mới vừa rồi so đấu, là mọi người cưỡi ngựa bắn cung, lần này đây, cũng là một chọi một!

Ba mươi thị vệ chiến thắng ở vòng cuối cùng, sẽ lập tức được phong làm Nhất Đẳng Thị Vệ.

Vinh dự như thế, chính là điều mọi người luôn chờ mong.

Cũng là dịp ngàn năm có một!

Dù sao, trước kia những thị vệ này, mỗi một người đều là Hách Đức tự mình chọn lựa. Tuy nhiên lần này đây, chính là do đương kim hoàng thượng tự mình chọn lựa a.

Lên làm Nhất Đẳng Thị Vệ, không chỉ có bổng lộc vô cùng to lớn, nhắc đến, cũng là có mặt có mũi !

Cho nên khi tiến vào trận chung kết cuối cùng, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ kích động.

So sánh với dáng vẻ mọi người bóp tay răng rắc đầy kích động chờ mong , dáng vẻ lạnh lùng kia của Bạch Thập Nhị đang đứng xen lẫn ở bên trong , trái lại có vẻ cực kì quái dị.

Dù sao, mọi người chính là muốn hoàng thượng để mắt đến, đều là dốc toàn bộ sức lực của mình để hoàn thành tốt.

Giờ phút này, mọi người tiến vào trận chung kết, trong lòng vô cùng kích động không thôi, chỉ có Bạch Thập Nhị, chính là vẫn một dáng vẻ lạnh lùng, dường như những việc nhỏ bé như thế này có vẻ không liên quan gì đến chính mình

Tuy nhiên, Bạch Thập Nhị càng trưng ra dáng vẻ lạnh lùng, mặt khác, càng khiến cho các cung nữ chú ý đến.

“Oa, thị vệ kia tên gọi là gì! ? Dung mạo không chỉ có khôi ngô tuấn tú, hơn nữa còn làm cho người ta có cảm giác hiem thấy, quả thật quá thật mê người. . .”

“Hi hi, người đứng là Tiểu Hoa si (háo sắc), nhìn người thật chẳng có tiền đồ. Nhưng mà, ta sớm nghe ngóng được, thị vệ này tên gọi Bạch Thập Nhị, là một trong những thị vệ mới tiến cung, là nhân tài tuyệt đỉnh . . .”

“Ha hã, người còn nói ta Tiểu Hoa si, người hay a~! Nhanh như vậy ngay cả tên của người ta cũng đã biết được.”

“Thôi đi, cái này có gì đâu! ? Những người khác còn biết sớm hơn ta, ta chỉ là nghe nói. Nhưng mà, Bạch Thập Nhị này, ta xem ra nhất định đủ sức vượt qua vòng đấu cuối cùng . Người nhìn khí chất của người ta đi, cho dù cái gì cũng không biết, chỉ cần là đứng ở nơi đó, thì đã nổi trội hơn một cái đầu so với những người khác . . .”

“Ha hã, nhưng mà, ta còn là cảm giác được chúng ta Hoàng thượng lớn lên đẹp mắt nhất!”

“Ha hã, nhưng mà, ta vẫn là cảm giác được Hoàng thượng của chúng ta có dung mạo đẹp mắt nhất!”

“Cái đó thì khẳng định rồi. Hoàng thượng của chúng ta không chỉ có là đương kim Thánh thượng, hơn nữa dáng vẻ chính là đẹp mắt nhất toàn bộ Linh Nhạc Quốc. Chỉ là a, Hoàng thượng giống trăng sáng giữa trời cao vậy, chỉ có thể nhìn từ xa, không thể đến gần. Cho nên, chúng ta chỉ có thể thực tế hơn một chút, chọn lựa lang quân như ý mà còn đáng tin nhất cho chính mình trong số những thị vệ này . . .”

“Ha hã, cái đó thì đúng rồi, Hoàng thượng cao cao tại thượng, cho dù là tốt nhất, lại là chúng ta không thể với tới được. . .”

Nghe thấy mấy cung nữ này nhỏ giọng nói chuyện, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hé miệng mỉm cười, bắt đầu dĩ lắc lắc đầu.

Những cung nữ này tuổi rất nhỏ, rất yêu thích bắt quái đến ham mê thì đơn giản được coi là điều bình thường.

Chỉ là, nghe tới những lời nói này của bọn họ, ánh mắt của Đồng Nhạc Nhạc, không khỏi rơi trên người nam nhân tuấn tú ngồi trước mặt.

Ánh mặt trời ấm áp, êm dịu chiếu xuống, khiến cho cả mặt đất, đều hiện lên một mảnh ấm áp hoà thuận vui vẻ.

Chỉ thấy nam nhân đương ngồi ở nơi này, dưới ánh nắng ấm áp kia, càng là khiến long bào vàng chói trên người hắt ra những tia rạng rỡ ngời ngời.

Khiến cho nam nhân vừa nhìn qua, càng tỏa ra sự cao quý, khí phách!

Mặt mũi lạnh lùng và khí chất cao quý kia, lại thêm đôi mắt màu đỏ độc nhất vô nhị, cũng không ngoại lệ hấp dẫn nàng chú ý đến. . .

369. Chương 374: Chương 179-3 : Chọn Lựa Thị Vệ

Nam nhân kia chỉ là im lặng ngồi ở nơi này, vạn vật trên thế gian, dường như chỉ là cảnh nền cho hắn. . .

Đồng Nhạc Nhạc lẳng lặng ngắm nhìn nam nhân trước mắt, dần dần, đôi mắt trở nên ngây dại. . .

Cho nên, nàng tự nhiên đã không thấy được, cách đó không xa, một ánh mắt sâu thăm thẳm, đang gắt gao rơi trên người của nàng.

Phát hiện được ánh mắt của nàng đang si mê nhìn người nam nhân kia, đôi mắt màu hổ phách, không khỏi lóe lên. . .

. . .

Vòng thứ ba của trận đấu, khi mọi người tham gia rút thăm, cuối cùng cũng bắt đầu.

Đây là phần quyết đấu một chọi một, nếu thắng được, liền có thể trực tiếp thăng chức lên làm Nhất Đẳng Thái Giám.

Trận đấu lần này đây, càng là khiến cho mọi người kích động, để cho mọi người dõi mắt nhìn theo.

Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên cũng không ngoại lệ!

Ánh mắt chăm chú theo dõi trận đấu võ trên thao trường.

Có thể tiến vào vòng đấu cuối cùng này, chắc hẳn võ công sẽ rất xuất sắc.

Trong đó, cũng sẽ không thiếu những người võ công cao cường.

Đồng Nhạc Nhạc vừa nhiệt tình theo dõi trận đấu, ánh mắt thỉnh thoảng lại chú ý đến từng hành động của nam nhân trước mặt.

Chỉ thấy nam nhân sắc mặt lạnh lùng, không giống như những người khác, thấy đặc sắc sẽ kích động thét gào.

Nhưng mà trái lại, nếu so sánh với võ công của Huyền Lăng Thương, đương nhiên sẽ không đáng để trong mắt võ công những thị vệ này.

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc trầm suy nghĩ, bóng dáng Bạch Thập Nhị, đã xuất hiện ở trung tâm sân luận võ.

Chỉ thấy, cùng đấu võ với Bạch Thập Nhị, chính là một người với thân hình cao khoảng hai thước, vóc người vạm vỡ, khổng lồ như gấu. (Ặc, cái ni ta không biết a~, hùng là gấu mà =||)

Chỉ cần nhìn thấy một thân hình cho dù trang phục cũng không che đậy nổi vóc dáng to lớn kia, cùng với khí thế cường đại, người bình thường chắc chắn sẽ sợ hết hồn hết vía.

Tuy vậy, Bạch Thập Nhị đứng cùng đại hán kia, trên mặt một điểm sợ hãi cũng không có.

Cùng với một hồi chiêng vang lên, hai người đã bắt đầu đấu!

Chỉ thấy tên võ giả kia, vóc người lực lưỡng, cao lớn cường tráng, mỗi một đấm tung ra, đều mạnh mẽ đầy uy lực.

Giống như một con gấu đen to lớn uy phong mạnh mẽ, thật là khiến cho mọi người đều kinh sợ, cũng làm cho Đồng Nhạc Nhạc nhăn mày lại, bắt đầu trở nên lo lắng cho Bạch Thập Nhị.

Tuy nói đấu võ chắc chắn sẽ có người bị thương, chỉ là, nàng quả thật không muốn phải nhìn thấy Bạch Thập Nhị bị thương a. . .

Tuy nhiên, cùng với thời gian từng giây từng phút trôi qua, Đồng Nhạc Nhạc phát hiện chính mình lo lắng dư thừa.

Chỉ thấy Bạch Thập Nhị thân thủ nhanh nhẹn, ra chiêu nhanh chuẩn đến kỳ lạ. Không được bao lâu, đôi phương vốn là một võ giả sức lực mạnh mẽ, bắt đầu thở hổn hển liên tục, không có hơi chống đỡ được nữa.

Giờ phút này, hần ngay cả vạt áo của Bạch Thập Nhị hần cũng không có cơ hội chạm tới. . .

Thấy vậy, những người khác ở đây đều cổ vũ rất nhiệt tình, có số thậm chí còn gào to muốn Bạch Thập Nhị mạnh tay hơn nữa.

Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên cũng không ngoại lệ!

Tuy nói nơi này là hoàng cung, nhưng cũng không thể nào kiềm chế được thất tình lục dục căn bản của mọi người.

Thấy điều gì kích động, không ít người liền quên đến việc cẩn thận trọng trong lời nói và việc làm, chớ nói gì đến là để ý đến việc có vị để vương cao cao tại thượng Huyền Lăng còn ngồi tại đây.

Đồng Nhạc Nhạc nhìn thấy Bạch Thập Nhị di chuyển nhanh nhẹn, không nhịn được nhảy dựng lên, hai tay đặt gần miệng làm thành hình cái loa, mở miệng bắt đầu hét to.

“Thập Nhị cố gắng lên, Thập Nhị cố gắng lên!”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc mở miệng la to cổ vũ, Bạch Thập Nhị đang trên sân đấu, đôi mắt màu hổ phách kia, đầu tiên là nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc, ngay lập tức, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên một cái. . .

Bạch Thập Nhị chỉ là cong môi nhẹ nhàng cười một tiếng, nụ cười kia, nhạt nhòa, nhưng mà, cũng là khôi ngô tuấn tú cực kỳ mê người, ngay lập tức, liền làm điên đảo không ít cung nữ bốn phía. . .

“Oa, hần đang cười, không nghĩ tới một người lạnh lùng như vậy, cười rộ lên lại đẹp như vậy a. . .”

“Ha hã, mới vừa rồi, hần là chắc cười với ta đi! ? Chẳng lẽ là, hần coi trọng ta. . .”

“Thôi đi, người lại tự kiêu nữa rồi! Chỉ bằng người! ? Hần khẳng định là đang nhìn ta đây!”

Đối với các cung nữ nhỏ giọng nói chuyện ở phía dưới kia, Đồng Nhạc Nhạc chưa từng để ý tới, bởi vì ánh mắt của nàng, đã bị thân hình mạnh mẽ kia hấp dẫn lấy.

Chỉ thấy thân thủ Bạch Thập Nhị thật nhanh nhẹn, tựa như một con báo sức mạnh tràn trề, từng hành động một, nhanh như chớp giật, lại nói vô cùng hiên ngang oai hùng!

Cũng khó trách, dung mạo khôi ngô tuấn tú như thế, lưu loát ra tay, có thể nào không khiến ai động tâm đây! ?

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc trầm suy nghĩ, chỉ thấy Bạch Thập Nhị nhẹ nhàng nhảy lên, mũi chân lại đá một cái, vốc người đại hán cao lớn, liền bị hung hăng đá bay .

Cuối cùng đại hán kia bị té trên mặt đất, giãy dụa vài cái, liền ngất đi.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc trợn ngược đôi mắt, vẻ mặt hoảng hốt.

Dù sao, mới vừa rồi chỉ nhìn Bạch Thập Nhị một lát, dường như chỉ tùy ý đá một cái, lại không nghĩ tới sức lực lại lớn như vậy!

Người kia vốc dáng to lớn đến thế, chỉ bị Bạch Thập Nhị đá vào, đã ngất đi rồi.

Trong lòng kinh ngạc, một hồi tiếng gõ chiêng lanh lảnh liền vang lên, tuyên bố người thắng cuộc chính là Bạch Thập Nhị.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc cũng giống như những người khác, đưa tay ra với Bạch Thập Nhị.

“Tốt, Thập Nhị thật giỏi!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng cười nói, căn bản quên, nơi này chính là hoàng cung đầy quy củ nghiêm ngặt.

Cho đến khi Đồng Nhạc Nhạc cảm nhận được một ánh mắt nóng rực, đột nhiên trên người của nàng hướng tới, đảo mắt nhìn quanh một lượt, liền nhìn vào bóng dáng màu vàng tươi đang ngồi ở trước mặt.

Đối đầu với nàng, là một đôi mắt đỏ sắc bén độc nhất vô nhị.

Thấy nam nhân đang gắt gao nhìn nàng, ánh mắt lạnh như băng, lạnh lùng, lại giống như một lưỡi dao sắc bén, thẳng tắp phóng tới hướng nàng.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái.

Ách, đôi mắt của nam nhân này... làm thế nào lại lạnh như vậy! ?

Tựa như, mới vừa rồi người khiến hấn tức giận chính là nàng?

Nhưng là nàng không nhớ, mình đã đắc tội hấn cái gì nha! ?

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, lại thấy nam nhân kia đã từ từ thu hồi lại ánh mắt sắc bén.

Cảm giác được nam nhân đã dời mắt đi, trái tim Đồng Nhạc Nhạc vốn đang thít lại thật chặt rốt cuộc cũng thả lỏng.

Đang định thở phào nhẹ nhõm, ở trên sân đã tuyên bố trận đấu lần này đến đây đã kết thúc.

Lưu lại ba mươi tên thị vệ, ngay lập tức Thị Vệ Trưởng ra lệnh một tiếng, nhanh chóng đi lên trước, sắp xếp hàng ngũ chỉnh tề.

Nhìn thấy lúc này, sau khi trải qua các vòng thi đấu, đã chọn ra ba mươi người, chỉ thấy Huyền Lăng Thương đầu tiên là liếc nhìn bọn họ một phen, ánh mắt sắc bén kia, dường như có sức mạnh, đều khiến cho mọi người trong lòng sinh ra sợ hãi.

Cuối cùng, Huyền Lăng Thương đưa mắt quét một vòng, không khỏi rơi trên người Bạch Thập Nhị, bạc môi hé mở, lạnh giọng hỏi:

“Người, tên gọi là gì!?”

370. Chương 375: Chương 180-1 : Hoàng Thượng Nói Tới Ai

Nam nhân mở miệng, giọng nói kia, trầm thấp mà khàn khàn, lại vô cùng uy nghiêm.

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương nói, Bạch Thập Nhị vốn đang đứng trong đội ngũ, đầu tiên gương mặt khô ngô tuần tú kia có hơi sững sốt, sau đó lập tức bước lên, đôi môi hé mở, trầm giọng nói.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, thuộc hạ tên là Bạch Thập Nhị!”

Nam nhân mở miệng, giọng nói như mang theo từ tính, vô cùng mê người.

Hơn nữa, đối mặt với bậc đế vương đầy cao quý uy nghiêm, trên mặt mọi người không thể không một mực cung kính. Tuy nhiên nam nhân trước mắt này, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh.

Thấy vậy, huyết mâu của Huyền Lăng Thương đầu tiên là hơi lóe ra một cái, con ngươi sâu xa khó dò. . .

Trong nhất thời, ai nấy đều không nói gì, bầu không khí trở nên hơi căng thẳng.

Bởi vì Huyền Lăng Thương im lặng, mọi người xung quanh cũng không lên tiếng, không ai dám nói.

Đồng Nhạc Nhạc đứng ở một bên, thấy Huyền Lăng Thương chỉ nhìn chăm chú vào Bạch Thập Nhị, ánh mắt sâu xa khó dò, gương mặt tuần tú kia cũng lạnh như băng, không biết hấn rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

Nhưng mà Đồng Nhạc Nhạc nhìn ra được, Huyền Lăng Thương đang tức giận.

Bởi vì, trên người hắn phát tán hơi thở lạnh lẽo, không người nào có thể bỏ qua.

Lúc này, thấy Huyền Lăng Thương cứ nhìn thẳng vào Bạch Thập Nhị, Đồng Nhạc Nhạc bắt đầu lo lắng cho Bạch Thập Nhị.

Nàng sợ Huyền Lăng Thương tức giận, thì Bạch Thập Nhị sẽ bị vạ lây như cá trong chậu, hắn rất oan uổng a. . .

Nghĩ tới đây, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc mở ra, mở miệng khẽ gọi một tiếng.

“Hoàng thượng. . .”

Cùng với tiếng Đồng Nhạc Nhạc nhẹ nhàng khẽ gọi, vốn ánh mắt Huyền Lăng Thương đang gắt gao nhìn Bạch Thập Nhị, huyết mâu liền lóe lên một cái, lập tức rơi vào Đồng Nhạc Nhạc.

Nhận thấy được vẻ lo lắng trên mặt Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương như nghĩ đến cái gì đó, lông mày không khỏi nhíu lại một cái.

Đôi môi mỏng khẽ mấp máy một cái, biểu hiện chủ nhân của nó đang không vui.

Cảm thấy Huyền Lăng Thương không vui, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, không đợi nàng nói thêm cái gì, thì thấy Huyền Lăng Thương chợt đứng lên từ chỗ ngồi, sau đó bỗng vẫy vẫy ống tay áo liền nghênh ngang rời đi.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, trên mặt khẽ sửng sốt, vẻ mặt không giải thích được.

Rốt cuộc lúc này Huyền Lăng Thương có ý gì! ?

Trong lòng nghi hoặc không thôi, thấy Huyền Lăng Thương đi xa, cuối cùng Đồng Nhạc Nhạc cũng phục hồi tinh thần lại, lập tức nhấc chân đuổi theo.

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc mới bước hai bước thì nghĩ đến cái gì đó, lập tức xoay người cong môi cười một tiếng với Bạch Thập Nhị.

“Chúc mừng người, Thập Nhị, ta đi trước đây!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói xong liền lập tức rảo bước đi nhanh, hướng tới phía Huyền Lăng Thương.

Cũng không biết, lúc nàng bất ngờ quay đầu lại cười rực rỡ một tiếng, rơi vào trong mắt người nào đó, xinh đẹp biết bao.

Giống như trăm hoa đua nở, xinh đẹp rực rỡ, vẻ đẹp khiến nam nhân ngẩn ra. . .

. . .

Những thị vệ mới tiến cung, qua nhiều lần tuyển chọn, cuối cùng được Huyền Lăng Thương giữ lại có ba mươi người.

Mà ba mươi người này, bởi vì phải đích thân hầu hạ Huyền Lăng Thương, cho nên nơi bọn họ ở là bên trong Dưỡng Tâm điện, cũng tức là nơi ở của Đồng Nhạc Nhạc.

Trùng hợp nhất chính là, khu nhà của Bạch Thập Nhị ở là bên cạnh nhà Đồng Nhạc Nhạc.

Đối với điều này, Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc vô cùng.

Đặc biệt, buổi sáng khi nàng thức dậy, vừa ra khỏi tiểu viện của mình, thì nhìn thấy Bạch Thập Nhị từ sát vách phòng nàng đi ra, trên mặt không khỏi sửng sốt và đầy kinh ngạc.

“A, Bạch Thập Nhị, tại sao ngươi lại ở chỗ này! ?”

Nhìn thấy vừa mới Bạch Thập Nhị đi ra, Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy kinh ngạc.

Đối với vẻ mặt kinh ngạc của Đồng Nhạc Nhạc, Bạch Thập Nhị chỉ hơi cong khóe môi, rồi hé miệng cười một tiếng.

“Bởi vì ta ở chỗ này a.”

“A! ? Thì ra người ở cạnh nhà ta, thật khéo a!”

Nghe được lời Bạch Thập Nhị nói, đầu tiên Đồng Nhạc Nhạc giật mình la lên một tiếng, sau một lúc, hình như lại nghĩ đến cái gì đó, hé miệng cười.

“Ha hã, người ở cạnh nhà ta cũng tốt, sau này nếu như người cần gì cứ nói cho ta biết một tiếng là được rồi, hoặc là nếu buổi tối đói bụng, ta cũng có thể nấu cho người chút gì đó để ăn, ta biết người bên kia chỉ có một phòng, không có phòng bếp phải không! ?”

Đồng Nhạc Nhạc vừa mới mở miệng là tuôn ra rào rào không ngừng nghỉ.

Bởi vì nàng cảm thấy, chính mình và Bạch Thập Nhị này thật sự hữu duyên.

Không chỉ vì lần trước hần đã cứu mình, bây giờ lại là Nhất Đăng Thị Vệ được Huyền Lăng Thương chọn, càng trùng hợp nhất chính là hần lại có thể ở ngay bên cạnh nhà của mình, duyên phận như vậy đâu phải lúc nào cũng có.

Lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đang suy nghĩ, Bạch Thập Nhị nghe thấy những lời Đồng Nhạc Nhạc nói, môi đỏ mọng lập tức nhếch lên lộ ra một hàm răng trắng lóa.

“Ừ, được, vậy cảm ơn Tiểu Nhạc Tử người trước.”

“Ha hã, người khách khí với ta làm gì! ? Được rồi, ta phải đến Dưỡng Tâm điện hầu hạ Hoàng thượng, hôm khác rồi nói tiếp!”

Mắt thấy sắc trời không còn sớm, Đồng Nhạc Nhạc lập tức vẫy tay nói tạm biệt với Bạch Thập Nhị, sau đó liền nhấc chân chạy vội về phía Dưỡng Tâm điện.

Sau khi Đồng Nhạc Nhạc đi tới Dưỡng Tâm điện, thì lập tức đi vào trong tấm thất Huyền Lăng Thương ở, giống như mọi ngày bình thường, cẩn thận hầu hạ Huyền Lăng Thương thay quần áo.

Tuy nhiên, hôm nay khác với mọi khi, lúc Đồng Nhạc Nhạc đi vào Dưỡng Tâm điện, luôn cảm giác bầu không khí trong điện Dưỡng Tâm hôm nay có hơi khác thường.

Thời tiết gần đây rõ ràng đã bắt đầu chuyển ấm, tại sao bên trong Dưỡng Tâm điện lại càng lạnh hơn so với ngày thường! ?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc buồn bực cực kỳ, nhưng khi ánh mắt của nàng rơi vào trên người nam nhân tuần tú này, rốt cuộc đã biết đáp án.

Chỉ thấy nam nhân này vẻ mặt lạnh lùng, thần sắc lạnh như băng, từ trên người hần phát ra một loại hàn khí mãnh liệt, khiến cho nhiệt độ cả phòng ngủ lạnh hơn bên ngoài vài độ.

Nghĩ lại bắt đầu từ tối hôm qua, tâm trạng Huyền Lăng Thương đã không được tốt, làm cho người trong Dưỡng Tâm điện, ai nấy đều phải chấn chỉnh tinh thần, sợ hãi không cẩn thận chọc giận long nhan sẽ rơi đầu.

Đương nhiên Đồng Nhạc Nhạc cũng không ngoại lệ!

371. Chương 376: Chương 180-2 : Hoàng Thượng Nói Tới Ai

Chỉ là, cho dù nàng suy đoán như thế nào, cũng không đoán được rốt cuộc Huyền Lăng Thương đang tức giận cái gì, tức giận ai.

Không thể làm gì khác hơn là câm như hến, cẩn thận hầu hạ Huyền Lăng Thương thay y phục.

Cũng không biết qua bao nhiêu lâu, Đồng Nhạc Nhạc cảm nhận được một ánh mắt nóng rực, đang chiếu vào trên người của nàng.

Ánh mắt nóng rực này rất quen thuộc, nên Đồng Nhạc Nhạc không cần ngẩng đầu cũng biết là ai.

Nhưng mà, nàng chỉ làm ra vẻ không biết, không biết qua lâu, bỗng vang lên giọng nói trầm thấp khàn khàn của nam nhân kia từ trên đỉnh đầu nàng.

Phòng ngủ lớn như thế, bốn phía đều có người, nhưng tất cả mọi người câm như hến, cho nên lúc người nam nhân mở miệng nói chuyện, âm thanh của hắn vô cùng rõ ràng.

“Người và hắn, hình như quan hệ không tệ.”

Nam nhân mở miệng, tiếng nói nhẹ nhàng, chỉ là ở trong giọng nói kia lại mang theo vài phần uy nghiêm và phần nộ.

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương nói, đầu tiên Đồng Nhạc Nhạc sửng sốt, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào cái khuôn mặt tuấn mỹ mê hoặc kia.

Đối diện gương mặt tuấn tú lạnh như băng của nam nhân kia một lúc, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc hơi ngây ra, không hiểu vì sao.

“A! ? Hoàng thượng nói tới ai! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc không giải thích được.

Cúi đầu nhìn thấy trước mắt là một khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, trên mặt còn mang theo nghi hoặc, đôi môi mỏng của Huyền Lăng Thương đầu tiên là khẽ mấp máy một cái, lập tức đôi môi mở miệng lạnh giọng nói.

“Bạch Thập Nhị.”

Nghe thấy tên Bạch Thập Nhị từ trong miệng Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc hơi ngây ra, lập tức không suy nghĩ nhiều nói sự thực.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, nô tài và Bạch Thập Nhị chưa tới mức quan hệ tốt, chỉ là hôm đó Bạch Thập Nhị cứu nô tài, với nô tài có ân.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói, vẻ mặt nghiêm túc.

Phải biết rằng, nàng là một người tri ân báo đáp, người khác đối tốt với nàng, nàng liền đối với hắn tốt.

Lại nói, nàng cũng nhìn ra được Bạch Thập Nhị này là người rất ngay thẳng. . .

Lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ, cũng không chú ý tới khi Huyền Lăng Thương nghe được lời cuối cùng của nàng, bộ dáng nguyên bản đang lạnh lùng dần dịu lại.

“Thật sự chỉ là như vậy sao! ?”

“A! ?”

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, Đồng Nhạc Nhạc sửng sốt, đầu tiên là dễ thương nghiêng nghiêng đầu, ngẩng mặt nhìn nam nhân trước người.

Chỉ cảm thấy nam nhân trước mắt, lời này nói tùy ý, nhưng trong ánh mắt nhìn nàng hình như mang theo vài phần quan tâm.

Là ảo giác của nàng sao, có lẽ vậy! ?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, nhưng mà cũng nói thật.

“Nô tài không dám lừa gạt Hoàng thượng.”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, lại thấy bộ dáng nàng ngoan ngoãn, huyết mâu Huyền Lăng Thương khẽ nheo lại, đầu tiên là nhẹ nhàng lóe lên một cái, nguyên bốn mày cau lại từ từ giãn ra.

Thấy vẻ mặt Huyền Lăng Thương thay đổi, Đồng Nhạc Nhạc thấy kinh ngạc.

Nàng rốt cuộc đã nói gì mà làm Huyền Lăng Thương cao hứng như thế! ?

Lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đang buồn bực, lại thấy Huyền Lăng Thương chỉ nhẹ nhàng liếc mắt nhìn nàng một cái, cũng không nói thêm gì, chỉ bình thản bước đi vào triều.

Nhìn thấy bóng dáng Huyền Lăng Thương từ từ rời khỏi tầm mắt của mình, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi đưa tay gãi gãi sau gáy, tràn đầy nghi hoặc.

“Huyền Lăng Thương này, rốt cuộc là làm sao vậy! ?”

. . .

Thời gian mỗi một ngày trôi qua, trừ tịch sắp đến.

Trừ tịch dần dần đến, ai nấy đều tất bật vội vàng, Đồng Nhạc Nhạc đương nhiên không ngoại lệ.

Hơn nữa, đây là lần đầu tiên nàng đón năm mới ở Linh Nhạc Quốc, cho nên đối với năm mới này, Đồng Nhạc Nhạc rất chờ mong.

Còn nữa, lễ mừng năm mới, đối với bằng hữu chính mình, Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên không thể keo kiệt.

Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền hẹn bọn Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử, dự định đến bên ngoài Kinh thành mua thật nhiều, nhìn một chút có cái gì cần phải thì mua về, còn muốn mua tặng mỗi người một chút.

Sáng sớm sau khi mặc y phục xong, Đồng Nhạc Nhạc vừa ra khỏi tiểu viện của mình, không ngờ lại gặp được Bạch Thập Nhị đi tới.

Hôm nay Bạch Thập Nhị mặc trên người một thân trường sam màu xám, lưng đeo Yêu Đái màu đen. Khiến cho cả người nhìn qua hiên ngang oai hùng, sạch sẽ lưu loát.

Một mái tóc dài đen nhánh, chỉ dùng một cây đai vấn tóc màu xám gắt gao buộc thành một cái đuôi ngựa, bó lên đỉnh đầu, tôn lên toàn bộ khuôn mặt, hình dáng rõ ràng, khôi ngô tuấn tú vô cùng.

Nhìn thấy một thân thường phục của Bạch Thập Nhị, đầu tiên Đồng Nhạc Nhạc có hơi sửng sốt, lập tức mở miệng hỏi.

“Thập Nhị, hôm nay ngươi không cần trực sao! ?”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc nói, Bạch Thập Nhị chỉ nhẹ nhàng gật đầu, mở miệng nói.

“Hôm nay ta được nghỉ.”

“Ha ha, vừa khéo a, hôm nay ta cũng được nghỉ, cho nên hẹn bọn Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử đi ra ngoài Kinh thành mua hàng tết, đúng rồi, sắp đến năm mới, ngươi có vật gì muốn mua không! ? Không bằng cùng ra bên ngoài đi dạo một chút! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng đề nghị.

Bạch Thập Nhị nghe vậy, đầu tiên là nghĩ ngợi một phen, không mở miệng nói chuyện.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, sửng sốt một phen, lập tức, nghĩ đến cái gì đó, mở miệng nói.

“A, chẳng lẽ ngươi còn có chuyện khác, như vậy. . .”

“Không, ta có thời gian.”

372. Chương 377: Chương 180-3 : Hoàng Thượng Nói Tới Ai

Đồng Nhạc Nhạc còn chưa nói xong, Bạch Thập Nhị đã mở miệng cắt ngang.

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn tình xảo hơi sửng sốt, lập tức môi đỏ mọng nhếch lên, mở miệng cười nói.

” Ha ha, thật sự quá tốt, ta vẫn cảm thấy đi dạo phố nhiều người mới náo nhiệt đây! Đã như vậy, chúng ta đi tìm đám người Tiểu Quế Tử đi! Điểm tâm sáng có thể mua ở ngoài về nha! ”

Nghe những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, Bạch Thập Nhị chỉ là nhẹ nhàng gật đầu.

Nhìn tiểu thái giám chỉ đứng đến ngực hần, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng đóng mở, giống như một chú chim nhỏ líu ríu.

Âm thanh trong vạt kia, lại dễ nghe vô cùng

Còn khuôn mặt tươi cười rạng rỡ kia, đã rực rỡ lại càng thêm sáng lạn.

Thấy vậy, đôi mắt hổ phách của nam nhân kia không khỏi loé lên một chút.

...

Bởi vì đến dịp cuối năm, dòng người trong kinh thành so với ngày thường đông đúc hơn rất nhiều

Hơn nữa hiện tại tuyết đã ngừng rơi, mặt trời hiếm thấy lộ ra trên bầu trời

Ánh vàng sáng rỡ kia, êm dịu chiếu vào cả đường lớn của kinh thành, soi bốn phía sáng trưng rực rỡ vô cùng.

Đưa mắt nhìn khắp một vòng, tại con đường lớn nhất kinh thành này, bốn phương thông suốt, đầu người nhấp nhô, ngựa xe như nước, tấp nập không ngừng.

Hai bên cửa hàng san sát, khách điểm tửu quán, càng là nhiều không kể xiết.

Hai bên đường đầy quán lớn quán nhỏ, thương phẩm đông đảo, làm cho người ta xem hoa cả mắt.

Có hàng bán trái cây, có quán bán điểm tâm, có nơi bán tranh tết.

Các chủ quán biết nắm bắt thời cơ, không ngừng hét to, mong hấp dẫn người qua đường.

Tiếng hét to, tiếng vó ngựa, tiếng nói chuyện không ngừng đan vào nhau, tạo thành một bức tranh thịnh vượng sung túc....

Mấy người Bạch Thập Nhị, Tiểu Quế Tử chen chúc trên đường lớn náo nhiệt, lúc này tâm tình của Đồng Nhạc Nhạc phải nói là vô cùng sung sướng.

Gặp cái gì thú vị mới lạ, lập tức kích động vọt lên phía trước, sau đó cầm lấy vật kia cẩn thận quan sát.

Nếu như thấy thích, tất sẽ mua lấy, nhưng điều kiện tiên quyết là muốn cùng lão bản gian hàng cò kè mặc cả một phen.

Bình thường nhìn Tiểu Quế Tử là người thật thà thành thật, nhưng với phương diện này, lại có thiên phú tốt bẩm sinh.

Lão bản đưa ra giá tiền, hần đều có thể hạ xuống phân nửa, làm lão bản tức đến dậm chân.

Có Tiểu Quế Tử là cao thủ mặc cả, Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên không cần lo lắng cho túi tiền của mình.

Kết quả là, đám người Đồng Nhạc Nhạc cũng mua được một đồng đồ lớn.

Nhìn chiến lợi phẩm ở trên tay, tâm tình Đồng Nhạc Nhạc vô cùng sung sướng, bụng cũng bắt đầu kêu lên.

Thấy ở bên hồ phía trước có một cái tửu lâu, Đồng Nhạc Nhạc lập tức đưa tay chỉ về hướng khách sạn đó, mớ miệng nói với đám Bạch Thập Nhị.

” Không bằng chúng ta đến bên kia ăn cơm đi!”

“Ừ, hảo, ta sắp chết đói rồi!”

” Đúng rồi a, hôm nay mua nhiều đồ như vậy, ta mệt muốn chết rồi đây!”

Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử nghe được lời Đồng Nhạc Nhạc nói, tự nhiên gật đầu tán thành.

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, cũng là gật đầu, mở miệng phụ họa.

” Đúng vậy , đi dạo thời gian dài như vậy, chân ta cũng đau rồi đây!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói, so với Tiểu Quế Tử bọn họ, nàng tốt hơn nhiều .

Bởi vì dọc đường đi, tất cả đồ nàng mua, Bạch Thập Nhị đều chủ động xách giúp, không giống với Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử, bọn họ là tự mua tự cầm.

Đối với điều này, Đồng Nhạc Nhạc rất là ngại, nhưng mà Bạch Thập Nhị lại có một dáng vẻ không sao cả.

Hơn nữa, lo lắng hắt xách nhiều đồ như vậy sẽ mệt, nhưng hắt lại có bộ dáng dễ dàng.

Nghĩ đến vóc người cường tráng của Bạch Thập Nhị, chút đồ đó đối với hắt mà nói, thật không thấm vào đâu.

Chỉ là Đồng Nhạc Nhạc cũng hiểu được, cho nên liền tính toán mời Bạch Thập Nhị ăn bữa cơm, xem như đáp tạ hắt.

Trong lòng nghĩ thế, Đồng Nhạc Nhạc đã đi tới cửa tửu lâu .

Giờ phút này đã qua giờ Ngọ, người tới dùng cơm là không ít.

Đưa mắt nhìn khắp một vòng, chỉ thấy đại sảnh của tửu lâu đã sớm kín người hết chỗ .

Kết quả là, Đồng Nhạc Nhạc liền mang theo đám Bạch Thập Nhị hướng tới lầu hai.

Phi thường may mắn, lúc đám Đồng Nhạc Nhạc mới đi lên lầu hai, vừa lúc có người tính tiền rời đi.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, lập tức nhanh tay lẹ mắt chạy vội lên trên giành chỗ, rồi vẫy tay gọi đám Bạch Thập Nhị lại.

Đám Bạch Thập Nhị đi tới vội vàng ngồi xuống, Đồng Nhạc Nhạc liền gọi tiểu nhị dọn dẹp sạch sẽ, mang lên vài món thức ăn và một bình trà thơm.

Bởi vì giờ này là lúc tửu lâu đông khách nhất, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc biết thức ăn không có nhanh như vậy, liền vừa nhắm nháp nước trà, vừa cùng đám Tiểu Quế Tử cười cười nói nói.

Qua một lúc lâu, thức ăn cũng được dọn lên.

Nhìn thức ăn ở trên bàn tản ra mùi thơm làm người ta thèm nhỏ dãi, trong miệng Đồng Nhạc Nhạc, nước bọt sớm đã tràn ra.

Cuối cùng, cũng không khách khí với đám Tiểu Quế Tử nữa, cầm lấy đôi đũa gấp một miếng lớn ngón vào miệng.

“Ừ, thức ăn nơi này đúng là khá ngon!”

Một miệng đầy thức ăn, Đồng Nhạc Nhạc không nhin được giơ ngón tay cái lên, tán thưởng không dứt.

Một bên Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử, cũng là ăn đến mồm mép bóng nhờn.

“Đúng vậy, đã đói bụng , ăn cái gì đều đặc biệt ngon!”

” Đúng vậy, đúng vậy ...!”

Nghe Tiểu Quế Tử nói, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cười thành tiếng.

Sau một khắc, ánh mắt nhìn quanh, liền rơi trên người Bạch Thập Nhị đang ngồi cạnh nàng.

Chỉ thấy, so với tướng ăn không hề nhã nhặn, giống như vừa bị thả ra sau khi lao dịch của bọn họ, Bạch Thập Nhị lại ăn vô cùng nhã nhặn.

Bạch Thập Nhị một tay cầm chén sứ, một tay cầm đôi đũa từ từ ăn.

Nhất cử nhất động, tao nhã tự nhiên!

373. Chương 378: Chương 181 -1 : Ngã Xuống Hồ

Mặc dù nam nhân này ăn mặc hết sức đơn giản nhưng trên người hắn lộ ra khí chất hết sức tao nhã, làm cho người khác không thể nào bỏ qua.

Nhìn nam nhân ăn mặc như vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi ngơ ngẩn, đôi mắt nhìn về phía nam nhân càng thêm nghi ngờ.

Hắn chỉ là một thị vệ bình thường thôi sao?

Lúc nàng đang nghi hoặc, Bạch Thập Nhị đang ăn cơm cũng cảm nhận được ánh mắt của nàng.

Gương mặt khôi ngô tuấn tú ngẩng lên, đôi mắt màu hổ phách xinh đẹp nhìn nàng.

Cảm nhận được ánh mắt của Đồng Nhạc Nhạc đang nhìn hắn, Bạch Thập Nhị sửng sốt, sau đó mở miệng cười hỏi:

“Người làm sao vậy?”

Nghe được câu hỏi của Bạch Thập Nhị, Đồng Nhạc Nhạc sửng sốt, sau khi hồi phục tinh thần mới nghĩ đến chuyện mình nhìn hắn đến thất thần, trong lòng hết sức buồn bực.

Vì che dấu sự luống cuống của mình, Đồng Nhạc Nhạc đưa tay gãi gãi sau gáy, cười ha ha một tiếng:

“Ha ha, không có gì, chỉ cảm thấy động tác ăn cơm của người hết sức tao nhã, một chút cũng không giống với chúng ta, giống như mới được ra khỏi nhà tù...”

Đồng Nhạc Nhạc nói vậy, Tiểu Quế tử và Tiểu Lô tử không đồng ý.

Hai người ngược đôi mắt đầy ai oán, trừng mắt với Đồng Nhạc Nhạc.

“Tiểu Nhạc tử, sao người lại nói như vậy, chúng ta sao có thể kém như vậy? Mặc dù chúng ta ăn cơm không được đẹp mắt nhưng cũng không nghiêm trọng như người nói a!”

“Đúng vậy, đúng vậy, cái gì mà như mới được thả từ trong tù ra, nói thật khó nghe...”

Tiểu Quế tử ai oán vừa mới dứt lời liền hớp một chén canh lớn.

Cùng với động tác của hắn, thỉnh thoảng còn phát ra mấy tiếng tộp tộp tộp, nếu không biết còn tưởng là heo ăn.

Nghe vậy khoe miệng Đồng Nhạc Nhạc nhếch lên.

Lúc này còn giận nàng đấy! Lời nói của nàng lúc này còn nhẹ nhàng chán.

Chỉ là nhìn thấy Tiểu Lô tử đang trừng mắt nhìn mình, Đồng Nhạc Nhạc không thể làm gì hơn là cười ha ha nhận lỗi.

“Ha ha ha, ta chỉ nói giỡn thôi, các người cần gì phải để ý như vậy? Được rồi, vì nhận lỗi, bữa tiệc này ta mời, được chưa?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, vỗ vỗ ngực tràn đầy hào khí.

Nghe vậy, Tiểu Lô Tử và Tiểu Quế Tử mới thu hồi ánh mắt ai oán, tiếp tục ăn ngấu nghiến.

Nhìn động tác không hề tao nhã của Tiểu Quế Tử, Đồng Nhạc Nhạc chỉ biết lắc đầu, hết sức buồn cười.

Cuối cùng ánh mắt nhìn vào Bạch Thập Nhị.

Thấy hắn đã để bát đĩa xuống, đang nhìn mình chằm chằm.

Đôi mắt màu hổ phách nhìn mình, Đồng Nhạc Nhạc sửng sốt, lập tức nghĩ tới điều gì, mở miệng hỏi:

“A, đúng rồi, Thập Nhị, nhìn dáng vẻ của người hình như không phải là người ở đây, người là người ở đâu?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng hỏi.

Dù sao nàng nhìn nam nhân trước mắt này, vẫn cảm thấy hắn không giống người kinh thành, vì vậy đành tò mò hỏi.

Tuy nhiên hắn nghe được câu hỏi của nàng, miệng chỉ mấp máy, không muốn trả lời vấn đề này.

Thấy vậy, trong lòng nàng vô cùng ảo não.

Lập tức mở miệng hỏi:

“Người không muốn nói cũng không sao”

Đồng Nhạc Nhạc cuống quýt nói.

Bởi vì nàng biết mỗi người đều có chuyện riêng của mình, nàng cũng vậy.

Nếu người khác hỏi nàng đến từ nơi nào, nàng không biết phải nói như thế nào.

Phải biết rằng nàng là một u hồn từ thế kỷ hai mươi mốt, chuyện như vậy nói ra ai cũng không tin tưởng.

Nam nhân trước mắt này, trên người hắn nhất định có bí mật, không muốn nói nàng sẽ không hỏi.

Mặc dù nàng tò mò nhưng mà chuyện riêng tư của người khác, nếu không muốn nói nàng cũng không tò mò.

Lúc nàng đang nghĩ như vậy, nam nhân bên cạnh cười ha ha một tiếng, lộ ra hàm răng trắng bóc.

Khóe miệng mở ra:

“Không phải không muốn nói, mà quê hương của ta rất xa, nói ra người cũng không biết được!”

“A a a, thì ra là thế”

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc nhẹ nhàng gật đầu, cũng không hỏi thêm nữa.

Nàng cầm lấy đôi đũa gấp thức ăn ngẫu nhiên.

Dù sao ăn cơm còn có bọn Tiểu Quế Tử, nàng phải ăn nhanh, nếu không thức ăn sẽ bị bọn họ ăn hết.

Trong lòng nghĩ vậy, nàng cầm đũa bắt đầu tranh đoạt thức ăn cùng bọn họ.

Một bữa cơm ăn hết sức vui vẻ.

Sau khi ăn xong, Đồng Nhạc Nhạc vừa uống trà, vừa xoa xoa chiếc bụng tròn trịa, mặt mày hạnh phúc.

“Ha ha, ăn thật no!”

Nghe nàng nói vậy, Bạch Thập Nhị nhìn mọi người, sau đó ánh mắt dừng trên người nàng.

Chỉ thấy người bên cạnh hôm nay mặc bộ quần áo màu trắng, cổ tay áo và cổ áo thêu hoa lan tinh xảo, nhìn qua càng thêm thanh lịch.

Khuôn mặt xinh đẹp rạng rỡ, đôi môi vểnh lên, cảm thấy mỹ mãn, nhìn qua như con mèo nhỏ dễ thương, làm cho người ta thương tiếc.

Trong mắt Bạch Thập Nhị nhuốm phần nhu hòa chưa từng có.

Đối với ánh mắt của Bạch Thập Nhị, Đồng Nhạc Nhạc không thể biết được.

Đợi bọn họ nói chuyện xong, liền tiếp tục đi mua sắm.

Phải biết rằng bản tính nữ nhân là mua sắm, khó khăn lắm mới được ra khỏi cung, tự nhiên sẽ phải chơi vui vẻ một phen.

Đối với điều này, bọn Tiểu Quế Tử không có dị nghị.

Nhưng mà trước khi rời đi khách sạn, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy uống quá nhiều nước, nên để cho bọn họ chờ một lát, nàng phải đi giải quyết đã.

Ở khách sạn có một cái hồ, xây nhà hai tầng, chỗ nhà xí ở phía sau rất dễ tìm.

Nàng đi đến đó, giải quyết xong, rửa tay, đi về chỗ cũ.
Vừa đi vừa thưởng thức phong cảnh.
Không thể không nói phong cảnh cổ đại rất xinh đẹp.
Cho dù bây giờ là trời đông giá rét, trên hồ kết một tầng băng mỏng, nhìn qua thật đẹp.
Nàng vừa cảm thán chỉ thấy trước mắt nàng có một nam nhân vôi vàng chạy tới.
Nhìn nam nhân không ngừng ôm lấy hạ thân, mặt mày khổ sở liền biết là đang phải cố nhịn rồi.

374. Chương 379: Chương 181-2 : Ngã Xuống Hồ

Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền tính toán nhường đường cho nam nhân này, bằng không, hẳn khó chịu đến chết đi thì phải làm sao bây giờ!?

Tuy nhiên, nam nhân kia, không biết là do khó chịu đến chết đi hay là như thế nào, Đồng Nhạc Nhạc đã tránh hẳn sang một bên, mà hẳn lại vấp va thẳng vào người Đồng Nhạc Nhạc.

Bị nam nhân bất chợt va chạm như vậy, thân thể Đồng Nhạc Nhạc lập tức lui về phía sau vài bước. Nhưng lại quên, sau lưng nàng là hồ nước đã đóng băng.

Kết quả là, bị kịch xảy ra.

Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy thân thể của mình, vào lúc không phòng bị liền đổ về phía sau, ngay sau đó thân thể của mình, liền bổng ngã vào khối băng lạnh lẽo trên mặt hồ.

Phía sau lưng lập tức chỉ thấy đau đớn, cái gáy cũng là ” Bang ” một tiếng, khiến Đồng Nhạc Nhạc đau đớn nhúu chặt mày.

Nhưng mà, đó không phải là điều quan trọng nhất.

Còn không chờ Đồng Nhạc Nhạc cảm thụ được một phần đau đớn, chỉ nghe phía sau ” Răng rắc ” một tiếng, phẳng phất như có vật gì vậy bất đầu nứt ra rồi...

Nghe âm thanh băng nứt như thế, mắt nhưng Đồng Nhạc Nhạc lập tức trợn lên một cái, trái tim, càng là trong nháy mắt muốn vọt ra khỏi lồng ngực.

Nếu như nàng nhớ không lầm, ở sau lưng nàng, đó là hồ nước đã đóng băng...

Giờ phút này tuy là tháng chạp trời đông giá rét, hồ nước đã đóng băng. Chỉ là khối băng kia cũng không phải rất dày, mới vừa rồi nàng từ trên bờ hung hăng té xuống, nên ở trên mặt khối băng, nên khối băng kia thật sự nứt ra rồi...

Nghĩ đến điều này, Đồng Nhạc Nhạc ngay cả ý định muốn chết cũng có.

Nàng chẳng qua là đứng trước nhà xí, tại sao lại không may như vậy đây!?

Trời ạ!

Hiện tại ai có thể cứu nàng!?

Liền trong thời gian Đồng Nhạc Nhạc khóc không ra nước mắt, một đạo bóng dáng quen thuộc, xuất hiện trong tầm mắt của nàng.

” Tiểu Nhạc Tử, người đừng sợ, đưa tay cho ta!”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu mặc dù trầm thấp, nhưng không che dấu nổi căng thẳng.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, đảo mắt quanh một lượt, liền dừng lại ở trên bờ, vừa vặn có một nam nhân đang vươn tay về phía nàng.

Chỉ thấy trên khuôn mặt sắc cạnh của nam nhân kia, mày rậm cau lại, ở trong đôi mắt màu hổ phách càng là không che dấu chút nào sự nặng nề và căng thẳng.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc, không khỏi nẩy lên một sự cảm động.

Đặc biệt đúng vào lúc này, Đồng Nhạc Nhạc liền cảm giác được càng phát ra uất ức và sợ hãi.

Hốc mắt hơi đỏ, nước mắt kia, phảng phất dường như sợi dây trăn châu bị chặt đứt, liền tốc tốc rơi xuống.

Bởi vì hiện tại, nàng sợ a !

Nếu như khối băng phía sau nàng thật sự vỡ, nàng khẳng định sẽ té xuống.

Hiện tại chính là tháng chạp trời đông giá rét, hồ nước lạnh băng như thế, không khiến nàng đông lạnh mới là việc lạ đây!

Liền tại lúc Đồng Nhạc Nhạc sợ hết hồn hết vía không thôi, nam nhân dường như biết tâm tư của nàng, bực môi hé mở, mở miệng ôn nhu nói.

” Tiểu Nhạc Tử, đừng khóc, có ta ở đây, không có việc gì, đến, đưa tay cho ta!”

Nghe được lời nam nhân đã nói như vậy, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là nhẹ nhàng gạt đầu, rưng rưng đầm lệ nói.

” Được”

Vừa nói dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc liền từ từ, vươn bàn tay nhỏ bé của mình về hướng nam nhân.

Nhìn tay nhỏ bé của mình, bị bàn tay rộng rãi của nam nhân kia cầm thật chặt. Từ trên tay nam nhân ấm áp, còn hơi hơi có mồ hôi ẩm ướt, không khỏi truyền tới.

Cảm giác được mồ hôi ẩm ướt trên tay nam nhân, Đồng Nhạc Nhạc nghĩ hẳn là hẳn cũng phi thường căng thẳng đi!?

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghĩ vậy, đột nhiên, nàng chỉ nghe phía sau ” Răng rắc” một tiếng. Đó là âm thanh khối băng vỡ vụn, khiến tim Đồng Nhạc Nhạc cũng muốn vỡ vụn theo.

Mất nhưng trọn tròn, trên mặt đều là vẻ hoảng sợ.

Tuy nhiên, liền ở...lúc ngàn cân treo sợi tóc, Đồng Nhạc Nhạc cánh tay đó giật mạnh một cái,. Ngay sau đó, nàng liền cảm thấy nàng cả người đều bị nam nhân mạnh mẽ kéo lên rồi.

Thân thể nhanh chóng bị kéo về phía trước, ngay sau đó, đầu Đồng Nhạc Nhạc liền đụng vào lòng ngực rắn chắc ấm áp.

Chun mũi, cảm thấy được, mùi hương dễ ngửi của người nam nhân này.

Bên tai, nghe được, cũng là tiếng tim đập loạn xạ của người nam nhân này...

Nghe nhịp tim kích động nhảy loạn của nam nhân, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi giật mạnh một cái.

Trong lòng mới biết một màn vừa rồi, không chỉ mình nàng sợ hãi, nam nhân này cũng đã sợ hãi ư!?

Trong lòng nghĩ ngợi, bên tai, truyền đến giọng nói trầm thấp tình cảm của nam nhân kia.

” Tiểu Nhạc Tử, ngươi không sao chứ!?”

Nghe được nam nhân đã nói như vậy, Đồng Nhạc Nhạc hoàn toàn thức tỉnh, phát hiện chính mình còn đang trong ngực nam nhân, Đồng Nhạc Nhạc lập tức lui ra, sau đó rời khỏi vòng ôm trong ngực nam nhân, mở miệng nói.

” Cảm ơn ngươi, Thập Nhị, ta, không có việc gì.”

Đồng Nhạc Nhạc vừa mở miệng nói, chỉ là, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo kia, cũng là hoàn toàn tái nhợt.

Đặc biệt, phía sau nàng là hồ nước băng đã vỡ lộ ra.

Nghĩ đến nếu như không phải vừa rồi Bạch Thập nhị chạy đến cứu nàng, nàng bây giờ, đã rơi vào trong hồ đông lạnh đi!?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lòng vẫn còn sợ hãi, không khỏi rùng mình dữ dội một cái.

Phảng phất nhận thấy được Đồng Nhạc Nhạc khác thường, Bạch Thập Nhị bực môi khễ nâng, mở miệng nói.

” Quần áo của người đều đã ướt, không bằng chúng ta trước tìm một chỗ, người trước tiên thay quần áo kia đi!? Nếu là bị đông lạnh liền nguy rồi.”

Nghe được lời nói của Bạch Thập Nhị, Đồng Nhạc Nhạc cúi đầu nhìn một cái, mới phát hiện, quần áo sau lưng chính mình toàn bộ đều ướt.

Nghĩ tới vừa rồi Bạch Thập nhị kịp thời kéo nàng lên, chỉ là quần áo phía sau của nàng, có lẽ là dính vào hồ nước.

Trải qua Bạch Thập Nhị nhắc tới như vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền cảm thấy lạnh, lúc này từ sau lưng không ngừng truyền khắp toàn thân.

Vừa run lên vì lạnh, Đồng Nhạc Nhạc vừa vội vàng gật đầu nói.

” Ừ, bên trong khách điểm hẳn là có gian phòng, chúng ta nhanh lên một chút trở về đi thôi!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, một bên hướng bên trong khách điểm đi tới.

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, vừa đi về hướng bên trong khách điểm.

Sau khi lại nghĩ đến cái gì, đảo mắt nhìn quanh một lượt bốn phía.

Chỉ thấy chỗ này, trừ mình và Bạch Thập Nhị ra, sớm đã không thấy người nam nhân mới vừa rồi dựa vào nàng.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc lông mày không khỏi nhíu lại.

Chỉ cảm thấy, trên thế giới này, người thất đức như thế nào nhiều như vậy.

Làm cho nàng rơi xuống hồ, lại nháy mắt liền không thấy, thật sự là thiếu trách nhiệm!

Chỉ là hiện tại, nàng suy nghĩ những việc này đã không còn tác dụng.

Hiện tại quan trọng nhất là, thay quần áo ướt trên người ra!

Đồng Nhạc Nhạc và Bạch Thập Nhị ở lại khách điểm, Bạch Thập Nhị liền kêu tiểu nhị của quán chuẩn bị phòng và nước nóng.

Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử thấy Đồng Nhạc Nhạc cả người ướt sũng trở về, hơn nữa thần sắc tái nhợt, liền mở miệng hỏi.

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc biết họ lo lắng, liền đơn giản thuật lại.

Nghe vậy, Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử tức giận muốn nổ phổi nói.

” Người kia làm sao lại như vậy!? Thật là thất đức, dựa vào người lập tức chạy, nếu không phải Thập Nhị kịp thời đến đây, Tiểu Nhạc Tử người khẳng định đã rơi xuống hồ!”

375. Chương 380: Chương 182-1 : Băng Ngược Bị Rơi

- Đúng vậy đúng vậy, ngàn vạn lần đừng nên để ta nhìn thấy đến người kia, bằng không, ta nhất định phải đánh hắn một trận!

Xem Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử vì chuyện của mình, trên gương mặt tràn đầy vẻ tức giận, Đồng Nhạc Nhạc vừa là cảm động, lại là uất ức.

Dù sao, Tiểu Quế Tử bọn họ, là thật sự quan tâm chính mình đây!

Ngay tại lúc Đồng Nhạc Nhạc nhớ lại trong lòng, chỉ cảm thấy cái mũi chột ngứa, liền hung hăng đánh hắt hơi một cái.

Bạch Thập Nhị đứng một bên thấy vậy, mày rậm lập tức cau lại một cái, môi mỏng khẽ động, mở miệng nói:

- Tốt lắm, các người trước mua một bộ y phục đến đây cho Tiểu Nhạc Tử đi, Tiểu Nhạc Tử, nước nóng được rồi, người trước tắm rửa một cái xua lạnh đi!

Nghe được lời nói của Bạch Thập Nhị, Đồng Nhạc Nhạc lập tức gật đầu.

Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử đứng một bên thấy vậy, cũng nhanh chóng xoay người đi mua y phục.

Phút chốc, trong phòng, chỉ còn lại Bạch Thập Nhị và Đồng Nhạc Nhạc.

Nhìn thấy bồn tắm tỏa khí nóng trong phòng kia, Đồng Nhạc Nhạc lại liếc nhìn Bạch Thập Nhị đứng bên cạnh, môi hồng hé mở, muốn nói lại thôi.

Dù sao, nàng cũng là nữ nhân, làm thế nào có thể cởi hết y phục trước mặt nam nhân!?

Liền tại lúc Đồng Nhạc Nhạc do dự nên mở miệng như thế nào khiến Bạch Thập Nhị đi ra ngoài, Bạch Thập Nhị phảng phất dường như cảm thấy được cái gì, môi mỏng khẽ động, mở miệng nói:

- Người tắm rửa trước đi, ta ở bên ngoài chờ đợi.

Nghe được lời nói của Bạch Thập Nhị, Đồng Nhạc Nhạc lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhếch miệng cười nói:

- Ủ, vậy cảm ơn người.

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng cười nói, chờ sau khi Bạch Thập Nhị rời khỏi gian phòng, lại đóng cửa phòng lại, Đồng Nhạc Nhạc mới lập tức vội vàng chạy tới phía sau bình phong, cởi bỏ hết y phục trên người bao gồm khăn choàng .

Chờ y phục trên người cởi hết toàn bộ, Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng nhúng cả người đều chìm vào bên trong nước nóng ấm áp kia.

Lúc này thời gian bị lạnh dài như vậy, giờ khắc này, lúc cả thân thể lạnh lẽo kia đều chìm vào bên trong nước, cảm giác thoải mái đó, khiến gương mặt Đồng Nhạc Nhạc rạng rỡ, không khỏi thở dài thành tiếng.

- A, thật là thoải mái...

Đồng Nhạc Nhạc cong môi cười một tiếng, sau đó dựa lưng vào bồn tắm, khép hờ mắt lại, tính ngâm vài phút đồng hồ rồi đứng lên mặc quần áo.

Dù sao thì Bạch Thập Nhị cũng đang chờ ở ngoài cửa, nàng thật không muốn để cho người ta chờ nàng trong một thời gian lâu như vậy.

Trong lúc đang suy nghĩ, đột nhiên Đồng Nhạc Nhạc nghe được vài tiếng “chít chít chít”

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc trong lòng, lập tức mở mắt ra, nhìn về hướng tới nơi phát ra tiếng động.

Giá như không nhìn thì còn tốt, nhưng vừa nhìn, Đồng Nhạc Nhạc liền sợ đến mức trợn tròn mắt, hé mở môi đỏ, phút chốc tiếng thét chói tai cực kì bị thẩm tràn ra từ miệng nàng.

- A con chuột a!!!!

Đồng Nhạc Nhạc giật mình mở miệng, không kèm được la to lên.

Phải biết rằng, nàng sợ nhất chính là con chuột! Mỗi lần nhìn thấy con chuột, đều sẽ bị dọa đến mức sắp chết!

Thật giống như là bây giờ!

Vừa nhìn thấy con chuột cách nàng không xa kia, Đồng Nhạc Nhạc liền sợ đến mức đầu óc trống rỗng, chỉ nhớ rõ phải hét to lên.

Cùng với tiếng thét chói tai cực kì bi thảm của nàng, cánh cửa chạm trổ tinh xảo nguyên bản chỉ khép hờ, liền lập tức bị người bên ngoài đẩy ra.

Ngay sau đó, bóng dáng cao to của Bạch Thập Nhị nhanh chóng xuất hiện ở trước mắt Đồng Nhạc Nhạc.

Chỉ thấy rõ ràng là Bạch Thập Nhị nghe được tiếng hét thảm kia của Đồng Nhạc Nhạc mới xông tới, mày rậm trên gương mặt tuấn tú nhíu lại, toàn là vẻ lo lắng.

- Tiểu Nhạc Tử, người bị sao vậy?!

Hắn mở miệng, giọng nói lo lắng vô cùng.

Đồng Nhạc Nhạc nguyên bản bị con chuột dọa sợ hãi, tại lúc nghe được lời nói của Bạch Thập Nhị, lập tức không hề nghĩ nhiều, vươn ra ngón tay tinh tế, chỉ về phía chỗ mới nhìn thấy con chuột.

- Thập Nhị, chỗ đó có con chuột, thật là đáng sợ!

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, nhíu mày lại, trên mặt toàn là vẻ sợ hãi.

Tuy nhiên, nghe được câu nói này của Đồng Nhạc Nhạc, nguyên bản trong lòng Bạch Thập Nhị tràn đầy lo lắng cũng phải sững sờ.

Hắn thật không ngờ, sở dĩ Đồng Nhạc Nhạc phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết như thế, là bởi vì một con chuột.

Chỉ là, Bạch Thập Nhị nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, hướng tới chỗ ngón tay Đồng Nhạc Nhạc chỉ nhìn lại.

Chỉ là ở đó đã sớm trống tuếch, làm sao còn bóng dáng của con chuột nào!?

Bạch Thập Nhị thấy vậy, nhíu mày lại, lập tức dùng đôi mắt màu hổ phách tràn đầy khó hiểu nhìn về hướng Đồng Nhạc Nhạc.

Vừa lúc thấy được thân thể nhỏ bé của nàng vẫn còn vẫn còn bên trong bồn tắm, Bạch Thập Nhị không khỏi ngẩn người ra.

Nguyên bản đôi mắt tràn đầy khó hiểu, lập tức bị kinh ngạc thay thế được.

Chỉ thấy giờ phút này, bức rèm lụa mỏng trong phòng rủ xuống bay phấp phới.

Một thiếu niên tuấn tú ngâm mình bên trong bồn tắm.

Làn khói xanh mờ ảo khiến thiếu niên trước mắt càng trông tựa như mộng lại có phần chân thật

Mặt như tranh vẽ, làn da trong suốt như ngọc, mũi nhỏ cao cao, môi anh đào thanh tú, mỗi một chỗ, đều phối hợp rất hoàn mỹ.

Thu hút lòng người nhất, là thái độ đau khổ tội nghiệp trên mặt thiếu niên, mang theo vài phần bối rối, sợ hãi, tươi tắn quyến rũ động lòng người như thế.

Phảng phất vẻ bối rối chẳng biết làm sao, lại làm cho người ta thương tiếc.

Thấy vậy, tim của Bạch Thập Nhị, không khỏi hung hăng nhói đau một cái.

Giống như, có người hung hăng đâm vào tim hắn một đao.

Ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng có thêm vài phần si mê mà chính hắn cũng không biết....

Nguyên bản Đồng Nhạc Nhạc đang bối rối luống cuống, dần dần, dường như cảm thấy được cái gì, đảo mắt nhìn xung quanh một lượt.

Nhìn thấy ánh mắt của Bạch Thập Nhị, đang gắt gao nhìn chăm chăm mình.

Nhớ lại giờ phút này chính mình đang không có mặc quần áo, trong lòng hoảng hốt, lập tức ngâm thân thể của chính mình chìm ngập trong nước, chỉ lộ ra cái đầu nhỏ.

- Ách, Thập, Thập Nhị, nếu, nếu không có chuyện gì, người có thể ra ngoài trước được không!?

Bởi vì đang căng thẳng, nên Đồng Nhạc Nhạc nói chuyện toàn là lắp ba lắp bắp.

Mắt đẹp nhìn về phía Bạch Thập Nhị, lại càng hàm chứa vài phần ngượng ngùng, xấu hổ.

Cũng không biết được, chính mình giờ phút này là mê người cỡ nào.

376. Chương 381: Chương: 182-2 : Băng Ngực Bị Rơi

Nhìn thấy thiếu niên trước mắt, bởi vì ngượng ngùng mà gương mặt nhỏ nhắn vốn trắng nõn hiếm thấy, không khỏi hiện lên hai vầng đỏ bừng, khiến cho hắn nhìn qua, phẳng phất búp hoa sen trong ngày mùa hè đợi nở, rõ ràng vô cùng khơi gợi người ta phải thương xót.

Thấy vậy, Bạch Thập Nhị chỉ cảm thấy tim đập dồn dập, cổ họng khô khốc, một nỗi xa lạ khác thường, càng là nhanh chóng trào dâng trong lòng.

Chỉ là, Bạch Thập Nhị không hề suy nghĩ nhiều mặt khác, sau khi nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, liền nhẹ nhàng gạt đầu, lập tức muốn xoay người rời đi.

Tuy nhiên, khi ánh mắt hắn quét một vòng, nhìn vào một miếng vải thật dài rơi rụng dưới bình phong, trên mặt đầu tiên là sững sờ.

Lập tức, liền tiến một bước đi tới chỗ bình phong.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, sợ đến trái tim đều phải bỗng nhiên như muốn vọt ra từ trong cổ họng.

Nàng mở to đôi mắt, tràn đầy vẻ kinh hoàng.

Cái tên Bạch Thập Nhị này, rốt cuộc muốn làm cái gì! ?

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc lòng dạ rối bời, lại thấy Bạch Thập Nhị sau khi đi tới bình phong, liền ngừng lại, không có đi về phía trước.

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sững sờ, có hơi suy nghĩ trăm bề cũng không giải đáp được.

Tuy nhiên, đến lúc thấy Bạch Thập Nhị khom lưng nhặt dài vải dài bị rơi trên mặt đất không biết từ khi nào, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy đầu óc “âm” một tiếng, đại não trống rỗng.

Ngay sau đó, một luồng khí khô nóng, liền nhanh chóng bốc thẳng lên tới đỉnh đầu.

Bởi vì, thứ mà Bạch Thập Nhị nhặt lên, không phải cái gì khác, mà là dài vải bó ngực của nàng.... .

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc khóc không ra nước mắt, vừa thẹn vừa gấp, chỉ còn thiếu nước dìm cả người vào trong nước, không muốn mạo hiểm.

Trời ạ!

Thật sự rất mất mặt !

Cái tên Bạch Thập Nhị này, đang yên lành tại sao lại nhặt lên dài vải bó ngực của nàng, chết tiệt!

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc tức giận ngượng ngùng, chỉ thấy Bạch Thập Nhị sau khi nhặt lên dài vải bó ngực rơi trên mặt đất, đầu tiên là cầm ở trên tay từ từ quan sát một phen, lập tức, bạc môi hé ra, mở miệng hỏi.

“Tiểu Nhạc Tử, đây là cái gì! ?”

Bạch Thập Nhị vừa nói, vừa cầm băng vải cuốn ngực kia lên rồi kéo dài ra ở trước mắt, hình như là đang nghiên cứu cách sử dụng đai vải dài này.

Nhìn thấy Bạch Thập Nhị không ngừng cầm miếng vải bó ngực của chính mình rồi kéo ra nghiên cứu, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy hai gò má của mình càng tỏa ra nóng bỏng .

Ánh mắt nhìn Bạch Thập Nhị càng là ngượng ngùng muốn chết.

Dù sao, cái này vẫn còn là lần đầu tiên, có một người đàn ông cầm món đồ riêng tư bó sát người của chính mình, lại ở chỗ này nghiên cứu ngấm ngấm. . .

Nghĩ tới đây, gương mặt Đồng Nhạc Nhạc vừa buồn bực, đầu tiên là cắn chặt môi dưới một phen , sau đó mới mặt mày đỏ bừng, mở miệng nói.

“Không có gì, ta, ta gần đây đang giảm béo, cho nên, cho nên dùng miếng vải dài này quấn quanh bụng của mình, làm như vậy, liền không có đai bụng .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, tìm một cái cớ lung tung.

Sau khi vừa nói dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc cũng hiểu được chính mình thật sự rất có cơ ứng biến.

Tuy nhiên, sau khi Bạch Thập Nhị nghe được lời này của nàng, chỉ là nhẹ nhàng nhú mày, lập tức ánh mắt quét một vòng, liền rơi trên người Đồng Nhạc Nhạc chỉ lộ ra một cái đầu.

Bạc môi hé mở, hiển nhiên có hơi không ủng hộ nói.

“Giảm béo! ? Tiểu Nhạc Tử, người gầy như vậy, còn cần giảm béo sao! ?”

“Ách, khụ khụ, Thập Nhị, kỳ thật á, người nhìn ta là gầy teo nhẹ nhàng, kỳ thật ta bình thường ăn rất nhiều. Lúc vừa rồi ăn cơm , người cũng đã thấy, cho nên, bụng ta rất lớn, vì đẹp mắt hơn một chút, ta tự nhiên phải đeo đai bụng để giảm vòng bụng đi!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, một bộ dáng vẽ dân nghiệp dư.

Bạch Thập Nhị nghe vậy, khuôn mặt tuần tú đầu tiên là có hơi sững sốt, lập tức đôi mắt màu hổ phách kia, đầu tiên là lẳng lặng quét mắt về phía đai vải quấn ngực, sau đó bạc môi hé ra, mở miệng nói.

“Được rồi, chỉ là, ta cảm giác được người như bây giờ cũng rất tốt, nếu như mỗi ngày phải dùng vật này bó buộc bụng, thì khó chịu rất nhiều.”

Bạch Thập Nhị vừa nói, vừa giắt đai vải quấn ngực trên tay lên cái bình phong.

Nhìn thấy Bạch Thập Nhị hình như là tin tưởng lời của mình , Đồng Nhạc Nhạc vốn đang thấp thỏm rất cuộc cũng thả lỏng, trên mặt, cũng là có dáng vẽ thở phào nhẹ nhõm.

Cũng không biết, dáng vẽ trên mặt của chính mình giờ phút này, đang rơi vào trong mắt người nào đó vô cùng tinh tế . . .

Đợi sau khi Bạch Thập Nhị xoay người rồi đi, Tiểu Quế Tử bọn họ cũng đã trở về.

Sau khi bảo Tiểu Quế Tử để mấy món trang phục mới mua xuống, Đồng Nhạc Nhạc liền nhanh chóng đi ra từ bồn tắm, lập tức vội vội vàng vàng khăn thiết lau khô nước ở trên người, lại nhanh chóng thay bộ trang phục mới mua kia.

Tiểu Quế Tử ở chung với chính mình thời gian dài, nên mua trang phục vẫn còn rất vừa người.

Một bộ trường sam màu xanh nhạt, đã tôn dáng người mảnh mai của nàng.

Chỉ là băng vải quấn ngực vừa rồi bị ướt, hiện tại đều còn chưa khô.

Nhưng mà hiện tại đi ra khỏi nhà, cũng thật sự không có cách nào .

Đồng Nhạc Nhạc chỉ là nghĩ thế, nên sau đó cứ mặc cả vào, để cho nhiệt độ cơ thể làm việc sấy khô đi! ?

Trong lòng thầm nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc đứng tại trước gương, sau khi kiểm tra hết lần này đến lần khác, liền đẩy cửa đi ra ngoài.

Bạch Thập Nhị bọn họ, đã sớm ở ngoài cửa chờ nàng .

Bởi vì chuyện mới rồi bị ngã xuống hồ, mặc dù hiện tại đã không có việc gì , nhưng mà Tiểu Quế Tử bọn họ vẫn còn là phi thường lo lắng cho Đồng Nhạc Nhạc.

Cho nên, liền đề xuất nên sớm hồi cung một chút, đối với điều này, Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên giờ cao hai tay tán thành.

Kết quả là, vốn tính toán hành trình đi chơi một ngày liền kết thúc thật sớm , đẹp đường hồi cung.

. . .

Ban đêm!

Mọi âm thanh hoàn toàn yên tĩnh, trăng sáng giữa trời, ánh trăng trong trẻo kia, êm dịu chiếu vào khắp trên mặt đất , khiến cho cả mặt đất đều tăng thêm vài phần vô cùng thần bí!

Ở lúc vạn vật im ắng, nửa đêm canh ba này, cả bên trong hoàng cung, cũng vô cùng im lặng.

Trừ đám thị vệ đang trực ra, mọi người đã ngủ say.

Đồng Nhạc Nhạc cũng không ngoại lệ, giờ phút này, nàng đang nằm trong ổ chăn ấm áp dễ chịu của mình, ngủ thật say sưa. Cho nên, nàng hoàn toàn chưa từng nhận thấy, một đạo bóng dáng cao to, đang lặng lẽ không một tiếng động lẻn vào trong phòng của nàng, từ từ tùy ý đứng bên giường nàng. . .

Cảnh đêm dịu dịu, xuyên thấu qua cửa sổ chạm trổ có hơi rộng mở kia mà chiếu vào êm dịu, làm cho bóng dáng người mới đến bị kéo ra thật dài.

Nam nhân mặc trên mình một bộ hắc y bó sát người, tóc đen buộc lên, làm cho hình dáng rõ ràng gương mặt kia được tôn lên càng tỏ ra thần bí, và gợi cảm.

Nam nhân liền lẳng lặng tùy ý đứng tại bên giường, không hề lên tiếng. Nếu như không nhìn kỹ, cơ hồ muốn hòa tan vào làm một thể cùng cảnh đêm.

Chỉ có một đôi mắt màu hổ phách kia, ở trong cảnh đêm, có vẻ đặc biệt sâu lắng, lấp lánh linh lợi.

377. Chương 382: Chương 182-3 : Băng Ngực Bị Rơi

Giống như một con báo Châu Phi đi săn mồi vào ban đêm, vô cùng nguy hiểm, thần bí, lại vô cùng tao nhã. . .

Chỉ thấy nam nhân lẳng lặng đứng trước giường môyk tiểu nhân nhi đang ngủ say, cuối cùng, không khỏi vươn bàn tay tràn đầy sức mạnh , từ từ hướng tới giường lần lượt tìm kiếm từ bắp vai.

Theo bắp vai mịn màng kia, đến kia xương quai xanh gợi cảm , cuối cùng, rơi vào trên bộ ngực bằng phẳng. . .

Cùng lúc bàn tay hần rơi trên bộ ngực tiểu nhân nhi thì , đôi mắt màu hổ phách lập tức mở to.

Mặc dù, bộ ngực tiểu nhân nhi trên giường nhìn như bằng phẳng nhưng chỉ cần cẩn thận nhìn liền thấy có chỗ khác thường,

Cảm giác được đầu ngón tay khác thường, nam nhân trong lòng kinh ngạc không thôi.

Hồi tưởng lại tất cả các sự việc phát sinh vào ban ngày bên trong khách sạn, lúc ấy hần liền cảm giác được tiểu nhân nhi trước mặt có điểm quái dị.

Đặc biệt, lúc thấy hần nhặt lên mảnh vải dài , hần liền phát hiện tiểu nhân nhi này có vẻ đặc biệt căng thẳng, ngưng ngừng, phảng phất sợ hãi hần biết được điều gì

Lúc ấy, hần an binh bất động, nhưng trong lòng lại nổi lên nghi ngờ.

Đến sau khi hồi cung, hấn cẩn thận phỏng đoán một phen, trong lòng, liền có một ý nghĩa phi thường điên cuồng

Vì chứng minh phỏng đoán của mình , hấn liền một mình trong đêm khuya yên tĩnh đến đây tìm đáp án

Không nghĩ tới, kết quả lại như hấn dự liệu! ! !

Nghĩ tới đây, đôi mắt màu hổ phách của nam nhân , không khỏi hiện lên vẻ rung động, kích động, và hoan hỉ.

Bạc môi hé mở, thì thào than nhẹ một tiếng.

“Thì ra, đây thật sự là nữ nhân nha. . .”

. . .

Đêm trừ tịch - đêm 30, khi mọi người còn đang bận rộn, nháy mắt đã đến .

Hoàng cung đêm trừ tịch, phá lệ náo nhiệt.

Đưa mắt nhìn khắp một vòng, cung điện đã được quét dọn hoàn toàn sạch sẽ, giăng đèn kết hoa, khung cảnh tràn đầy náo nhiệt!

Sáng sớm, Đồng Nhạc Nhạc liền hầu hạ Huyền Lăng Thương rửa mặt, sau đó đi theo Huyền Lăng Thương đến đại điện.

Giờ phút này, các quan đại thần đã chờ tại đại điện

Huyền Lăng Thương ngồi thẳng trên ngai vàng, đón nhận màn quỳ lạy của các quan đại thần , sau đó cũng ban thưởng cho các đại thần

Như vậy một hồi , liền đến buổi tối .

Buổi tối hoàng cung có thiết yến hội, các quan đại thần mang theo gia quyến đến đây.

Đưa mắt nhìn khắp một vòng, chỉ thấy bên trong đại điện, chật kín người, náo nhiệt vô cùng.

Các thiên kim tiểu thư trang phục đẹp đẽ, trang điểm tinh xảo đứng chung một chỗ nói cười vui vẻ.

Các quan đại thần tụ họp một chỗ bàn chuyện quốc gia kết thân xã giao với nhau

Các thiếu gia nhà quan đứng chung với nhau nói chuyện gì đó

Còn các phu nhân nhà quan đứng chung nói chuyện so sánh với nhau đủ thứ...

Ngay lập tức, cả đại điện rực rỡ, náo nhiệt vô cùng.

Đồng Nhạc Nhạc hầu hạ tại phía sau Huyền Lăng Thương, nhìn thấy một màn náo nhiệt phía dưới

Thỉnh thoảng, ánh mắt rơi trên người Huyền Lăng Thương.

Chỉ thấy Huyền Lăng Thương ngồi ngay ngắn ở trên ngai vàng, long bào lấp lánh mặc trên người hấn khiến hấn uy nghiêm vô hạn.

Gương mặt tuấn tú kia, mặc dù thần sắc lạnh lùng nhưng lại vẫn mê người như vậy

Nhưng giờ phút này, Huyền Lăng Thương đang miên cưỡng ngồi ở nơi này, một tay chống đỡ tay vịn , một tay cầm ly rượu Bạch Ngọc đang tinh tế nhấp nháp

Gương mặt mê người, động tác tao nhã kia, giống như một bức tranh của tạo hóa khiến cho người ta không rời mắt nổi.

Mỹ nam tử tuyệt sắc như thế, lại là vua của một nước cao cao tại thượng , tự nhiên hấp dẫn không ít ánh mắt của nữ nhân.

Đồng Nhạc Nhạc hầu hạ phía sau Huyền Lăng Thương, sớm liền chú ý đến, phía dưới không ít ánh mắt của các thiên kim tiểu thư, không ngừng hướng tới Huyền Lăng Thương

Một số người nhát gan, chỉ dám e ấp ngượng ngùng nhìn lên về hướng Huyền Lăng Thương.

Nhưng cũng có người lớn mật , ánh mắt không ngừng hướng tới Huyền Lăng Thương

Có điều, cho dù phía dưới các thiên kim tiểu thư, xuất ra hết các chiêu trò nhưng nam nhân trên ngai vàng vẫn không hề quan tâm.

Thấy vậy, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cong lên , đôi mắt nhìn về phía nam nhân, càng ngày càng vừa lòng không thôi.

Dù sao, ở nơi này mỹ nữ như mây, có đôi mắt của nam nhân nào không đuổi theo nhóm các cô nương xinh đẹp! ?

Dù sao, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu!

Tuy nhiên, nam nhân trước mắt này, cho dù những mỹ nhân xinh đẹp như thế nào đối với chính mình liếc mắt đưa tình hoặc là bày tỏ thương mến đều không hề quan tâm

Làm đế vương, thật sự hiếm thấy!

Chỉ là, nam nhân trước mắt càng đối với nữ nhân khác biểu hiện lạnh nhạt, tâm của Đồng Nhạc Nhạc, lại phảng phất như được tưới thêm mật , cực kì ngọt ngào.

Có lẽ là nhận thấy được ánh mắt của Đồng Nhạc Nhạc trên người mình, nguyên bản nam nhân đang miễn cưỡng thưởng thức rượu ngon kia đôi huyết mâu động lòng người không khỏi nhẹ nhàng quét nhanh một lượt, liền rơi trên người Đồng Nhạc Nhạc.

Nhận thấy được ánh mắt của nam nhân kia Đồng Nhạc Nhạc không khỏi giật mình

Chỉ thấy, đôi mắt nam nhân, lạnh lùng, nhưng lại mang theo vài phần lười biếng.

Phảng phất như một con báo lười biếng , toàn thân tản ra khí chất cao quý khiến cho người khác không thể nào bỏ qua

Bị ánh mắt tà mị của nam nhân đó nhìn , Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy tim mình đập nhanh , phảng phất như sai một vài nhịp.

Sau một khắc, một luồng khí nóng , nhanh chóng bốc lên tận đỉnh đầu.

Hai gò má nóng hầm hập, coi như không soi gương, Đồng Nhạc Nhạc cũng biết, mặt mình hiện tại đang đỏ bừng lên.

Trong lòng lại càng ảo não.

Chết tiệt, chẳng qua là một ánh mắt của Huyền Lăng Thương, chính mình liền đỏ mặt, thật đúng là không có tiền đồ a!

Đối với sự ảo não của Đồng Nhạc Nhạc, sau khi Huyền Lăng Thương nhận thấy được trên mặt Đồng Nhạc Nhạc khác thường, đôi huyết mâu động lòng người kia không khỏi nhẹ nhàng lóe ra một phen.

Chỉ là, Huyền Lăng Thương lại không hề mở miệng nói câu gì, bàn tay đưa lên tào nhĩ , uống cạn rượu ngon trên tay.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, lập tức phục hồi lại tinh thần, sau đó làm hết phận sự bưng rượu lên nhẹ nhàng rót rượu vào ly cho Huyền Lăng Thương , liền lui về phía sau một bước, đứng ở vị trí lúc đầu.

Dọc theo đường đi, Đồng Nhạc Nhạc đều là cúi đầu xuống, tuy là như thế, nhưng vẫn cảm thụ được , ánh mắt nóng rực của nam nhân kia , đang gắt gao rơi trên người của nàng, vẫn chưa từng rời đi.

Cảm giác được điều này, khiến tim của Đồng Nhạc Nhạc ngày càng đập mạnh, trên mặt càng ngày càng nóng

Trong lòng vô cùng ảo não, đột nhiên, phía dưới vang lên tiếng đàn véo von tào nhĩ. Ngay khi tiếng đàn cất lên liền , lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Nguyên bản nam nhân trước mặt, ngay khi nghe thấy tiếng đàn liền không khỏi thu hồi ánh mắt, nhìn về phía trước đại điện.

Cảm giác được ánh mắt nóng rực của nam nhân kia đã rời đi, Đồng Nhạc Nhạc mới thở phào một hơi, lập tức, ngược đôi mắt xinh đẹp lên, liền tựa như cùng mọi người, nhìn về hướng tới chính giữa đại điện

378. Chương 383: Chương 182-4 : Băng Ngực Bị Rơi

Vừa nhìn một cái, Đồng Nhạc Nhạc thấy trước mắt lập tức sáng ngời!

Chỉ thấy, ở chính giữa đại điện có mấy nữ nhân trẻ tuổi mặt che lụa mỏng, đang tung tăng nhảy múa.

Chỉ thấy mấy nữ nhân, mặc trên người váy tơ lụa mỏng màu xanh nõn chuối, trên mặt che tấm lụa mỏng màu xanh nõn chuối, chỉ để lộ ra nửa gương mặt.

Tuy là như thế, lại càng làm cho người ta đua nhau mơ mộng.

Nhưng mà, điều làm người khác chú ý nhất, không phải mấy nữ nhân áo xanh này, mà chính là Hồng Y nữ tử được các nữ nhân áo xanh vây vào giữa.

Chỉ thấy nữ nhân này, mặc trên người một chiếc váy tơ lụa mỏng màu đỏ, chiếc váy lụa này được chế tạo tinh tế.

Ở chỗ vùng rốn, có rất nhiều mảng trống, nó để lộ ra vô cùng tinh tế làn da thịt trắng như tuyết, lại thêm vòng eo thon nhỏ không đủ một chét tay nắm của nữ nhân kia.

Mà phía dưới chiếc váy lụa mỏng manh kia, từ phía bên cạnh có rất nhiều chỗ xẻ tà, cùng với những bước đi nhẹ nhàng của nữ nhân, trong nhất cử nhất động, bắp đùi thon thả trắng như tuyết kia, càng là như ẩn như hiện, thu hút tất cả sự chú ý của nam nhân ở đây.

Theo dáng người thướt tha nhiều vẻ của nữ nhân kia mà nhìn đi lên, chỉ thấy nữ nhân này, cũng giống như các nữ nhân áo xanh khác, trên mặt có che lụa mỏng.

Mặc dù không thấy được gương mặt thực sự của nữ nhân, chỉ là, một đôi mắt to quyến rũ được khắc họa bởi nét kẻ thanh mảnh, cũng là đủ thu hút lòng người!

Chỉ cần nữ nhân nhẹ nhàng quét nhanh một lượt, không ít nam nhân càng là nhìn đến thần hồn điên đảo, quả thực không nhớ rõ tối nay là tối nào!

Mỹ nữ thướt tha đáng yêu như thế, bước múa uyển chuyển, khiến cho nam nhân khác ở đây nhìn mà kinh ngạc không thôi. Còn các cô nương khác, đương nhiên là đủ các loại ghen ghét hâm mộ lẫn hận!

Nhưng mà cũng khó trách!

Kẻ địch của mỹ nữ chính là người nào so với nàng đẹp hơn! Đó cũng là điều thường tình của người ta!

Nhìn thấy Hồng Y nữ tử tung tăng nhảy múa giữa đại điện, Đồng Nhạc Nhạc cũng là nhìn mà liên tục kinh ngạc.

Mặc dù nàng không phải nam nhân, đối với nữ nhân không có hứng thú, chỉ là thích làm đẹp thì mọi người đều có. Nay nhìn thấy Hồng Y nữ tử này nhanh nhẹn nhảy múa, nàng trái lại tò mò, thật muốn xóc cái khăn che mặt của Hồng Y nữ tử này, nhìn một chút gương mặt thật của nàng.

Phải chăng là tuyệt sắc, xinh đẹp giống như chính mình suy nghĩ! ?

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc tò mò, đang Hồng Y nữ tử nhanh nhẹn nhảy múa ở nơi này, chợt nhẹ nhàng bước liên tục, vừa múa vừa chuyển về hướng tới chỗ Huyền Lăng Thương.

Phải chăng nói vóc người dáng điệu uyển chuyển mềm mại, đường cong thân thể tựa rồng lượn, chính là giống như nữ nhân trước mắt như vậy! ?

Nhìn Hồng Y nữ tử trước mắt đang quay chung quanh Huyền Lăng Thương mà tung tăng múa lượn , trong lòng Đồng Nhạc Nhạc chợt nghĩ như thế.

Chỉ thấy nữ nhân trước mặt, dáng người thướt tha đáng yêu, kỹ thuật múa khuynh thành, mang theo những làn hương thơm cuốn hút mê người kia, đủ để cho nam nhân trong thiên hạ phải điên cuồng.

Chỉ là hiện nay, thấy nữ nhân trước mắt, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc chợt xuất hiện một cảm giác không vui vẻ.

Đặc biệt, nhìn thấy Hồng Y nữ tử này, tay ngọc mũm mĩm nhẹ nhàng kia rơi trên người Huyền Lăng Thương, không ngừng làm các loại hành động mê người, để cho nàng nhìn mà trong lòng sinh ra một ngọn lửa vô danh không sao diễn tả nổi.

Hơn nữa cũng có một nỗi xúc động, thật muốn đá bay Hồng Y nữ tử trước mắt chỉ còn thiếu nước chưa dấn vào trên người Huyền Lăng Thương.

Huyền Lăng Thương là nàng có thể tùy ý sờ loạn đụng loạn sao! ?

Đồng Nhạc Nhạc thở hổn hển mà nghĩ, cũng không biết, tâm tư của mình, giờ phút này đang biểu hiện vô cùng tinh tế trên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn kia.

Huyết mâu nhẹ nhàng quét nhanh một lượt, đến khi ánh mắt của Huyền Lăng Thương nhìn vào tiểu thái giám bên cạnh, thì huyết mâu động lòng người kia không khỏi nao nao, trong mắt xẹt qua vài phần vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy tiểu thái giám bên cạnh, trên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn kia, chính là đang trợn trừng đến lời mất, tràn đầy không vui.

Đôi mắt xinh đẹp kia, phảng phất có hai luồng lửa, không ngừng đang thiêu đốt mà toát ra.

Lại thêm cái miệng nhỏ nhắn đỏ bừng kia, càng là mím chặt thành vệt thẳng tắp, biểu hiện ra chủ nhân của nó không vui vẻ.

Mà nguyên nhân khiến tiểu thái giám này không vui, chính là Hồng Y nữ tử giờ phút này đang không ngừng quay chung quanh hắn, nhảy những lần điệu với kỹ thuật múa mê người . . .

Sinh ra trong Hoàng đế gia, từ nhỏ thân phận cao quý, đối với nữ nhân tự rúc đầu vào ngực mình, đương nhiên nhiều không kể xiết.

Huyền Lăng Thương cũng đã sớm tập mãi thành thói quen, không thêm để ý tới.

Nếu như tại dĩ vãng, đối với loại nữ nhân này, Huyền Lăng Thương thật sớm liền cự tuyệt.

Tuy nhiên, khi hắn nhìn thấy tiểu thái giám bên cạnh thể hiện trên mặt không vui vẻ, trong lòng không khỏi sinh ra vài phần vẻ nghi hoặc.

Bởi vì, hắn không biết tiểu thái giám này, tại sao lại đột nhiên tức giận như thế.

Là bởi vì Hồng Y nữ tử này trước người hắn! ?

Chính là, coi như Hồng Y nữ tử này, làm ra loại tư thế mê người nào đối với hắn , tiểu thái giám này, lại vì sao tức giận như thế đây! ?

Cho dù Huyền Lăng Thương có nghĩ như thế nào, đều không nghĩ ra một nguyên nhân.

Tuy nhiên, có một chút, Huyền Lăng Thương lại biết.

Vậy chính là, thấy tiểu thái giám này giờ phút này tràn đầy dáng vẻ không vui , tâm tình của hắn, lại bắt đầu trở nên dễ dãi hơn.

Đối với những yến hội hoàng cung, ăn uống linh đình này, Huyền Lăng Thương luôn không có hứng thú.

Dù sao yến hội hàng năm như thế, cũng không có cái gì mới mẻ.

Chỉ là, hắn thân ngồi ở địa vị cao, những yến hội này là nhất định phải có hắn ở đây.

Hắn không thể làm gì khác hơn là chịu đựng phiền chán, ngồi ở chỗ này, nhìn đủ loại sắc thái phía dưới.

Vậy mà bây giờ, nhìn thấy tiểu thái giám bên cạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn kia tràn đầy nét không vui, phảng phất một con ghen tiểu điều nhi đang ghen, rất là dễ thương!

Cũng khiến hắn không nhịn được nổi lên tâm tình muốn đùa hắn một phen!

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương liền từ bỏ ý định đẩy Hồng Y nữ tử này ra, trên mặt, càng là làm ra một dáng vẻ cảm thấy hứng thú, lẳng lặng nhìn Hồng Y nữ tử trước người.

Tuy nhiên, một đôi huyết mâu động lòng người kia, lại cũng là nhìn một cái để đánh giá tiểu thái giám bên cạnh.

Chỉ thấy tiểu thái giám này, khi nhìn thấy hắn làm bộ cảm thấy hứng thú đối với Hồng Y nữ tử này, trên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn kia, lông mày kẻ đen chỉ còn thiếu nước không cau lại thành một cụm.

Cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng kia, cũng là trề ra cao cao.

Ánh mắt nhìn hắn, càng là các loại chán nản tức giận không vui lẫn khổ sở.

Phảng phất một con tiểu điều nhi vốn đang được sủng, đột nhiên bị biếm lãnh cung. Dáng vẻ kia, vừa là dễ thương, vừa là tội nghiệp.

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương tâm tình sung sướng, khoe miệng, càng là có hơi cong lên một cái.

Nam nhân cười, mặc dù nhạt nhòa, lại phảng phất núi băng tan chảy, đẹp đến sáng lòa chói mắt.

Trong nháy mắt, càng làm kinh ngạc ánh mắt của mọi người.

Tiếp theo, tiếng hít hà kinh ngạc gấp gáp, càng là liên tiếp không ngừng.

Hồng Y nữ tử vốn đang làm ra các loại mê người kỹ thuật múa đối với Huyền Lăng Thương, nay nhìn thấy nụ cười hút hồn kia trên mặt nam nhân, càng là sinh ra thất thần trong chớp lát. . .

Tuy nhiên, đối với vẻ kinh ngạc của những người khác, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lại càng tỏ ra không thích thú gì.

Mới đầu, nàng còn tưởng rằng Huyền Lăng Thương là chánh nhân quân tử, đối mặt các loại sắc đẹp, đều sẽ không hề di chuyển. Thì ra, đều là nàng đã nghĩ sai lầm rồi.

Càng nghĩ, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng là khổ sở, chỉ cảm thấy trong lòng phảng phất đè nặng một tảng đá thật lớn, khiến tâm tình của nàng vô cùng nặng nề.

Nàng sớm hơn nên nghĩ đến sẽ có một ngày như vậy, không phải sao! ?

Coi như nàng đã là nữ nhân của Huyền Lăng Thương, chỉ là, thân phận của nàng cũng là không thể lộ ra.

Nàng chỉ có thể yên lặng đi theo bên người Huyền Lăng Thương, yên lặng. . .

Vậy mà bây giờ, thấy Huyền Lăng Thương lại bắt đầu động lòng hứng thú đối với nữ nhân khác, trái tim của nàng, thật sự thật là khổ sở, thật là khổ sở, phảng phất như bị đao cắt. . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng chua xót, một nỗi uất ức, càng là nhanh chóng trào dâng trong lòng.

Trong mũi cay cay, trước mắt càng là có tầng hơi nước dày bắt đầu từ từ dâng lên.

Sợ hãi chính mình sẽ bởi vì quá mức khổ sở mà rơi lệ, Đồng Nhạc Nhạc lập tức cụp đôi mắt xuống, hơn nữa không ngừng hít hít mũi, tận lực không suy nghĩ nhiều đến cái khác.

379. Chương 384: Chương 182-5 : Rơi Bểng Quán Ngực

Chỉ là, cho dù nàng tận lực không thêm nghĩ những việc lặt vặt này nữa, ánh mắt của Đồng Nhạc Nhạc, vẫn sẽ không kìm lòng được nhìn lại nam nhân trước mắt.

Sợ hãi chính mình còn dừng lại thêm như vậy , thì tâm tình của mình sẽ không khống chế được, Đồng Nhạc Nhạc lập tức xoay người, tính toán lui xuống , đến chỗ nào mà người trước mắt hoàn toàn không nhìn thấy!

Tuy nhiên, ngay tại lúc Đồng Nhạc Nhạc xoay người rời đi, cũng không hề chú ý tới, đôi mắt nam nhân, đang gắt gao dừng ở trên người của nàng. . .

Từ đầu đến cuối, ánh mắt của Huyền Lăng Thương, đều dừng ở trên người Đồng Nhạc Nhạc, cho nên, tự nhiên nhìn thấy dáng vẻ trên mặt Đồng Nhạc Nhạc vô cùng tỉ mỉ.

Nhìn thấy tiểu thái giám bên cạnh, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn kia, từ mới đầu tức giận, ảo não, đến cuối cùng thương tâm, khổ sở, còn nữa tràn đầy uất ức xoay người rời đi, khiến Huyền Lăng Thương nhíu mày kiểm lại, trong huyết mâu đều là vẻ nghi hoặc.

Bởi vì, hẳn tuy mừng thầm được tiểu thái giám này quan tâm dáng vẻ của hắn, chỉ là, hắn càng thêm nghi hoặc tiểu thái giám này vì sao lại có vẻ mặt như thế.

Dù sao, nếu như là thái giám bình thường, căn bản là sẽ không lưu ý một đề vương cảm thấy hứng thú đối với nữ nhân, không phải sao! ?

Ngay lúc Huyền Lăng Thương sinh lòng nghi hoặc, cũng không hề chú ý tới, hồng y nữ tử vốn đang tung tăng múa lượn đối diện hắn , vào lúc hắn xuất thần thì trong đôi mắt quyền rũ kia, chợt lóe lên sát ý rồi biến mất . . .

. . .

Đồng Nhạc Nhạc ngay lúc xoay người tính toán lui xuống đi, liền dự định căn dặn Tiểu Quế Tử ở bên hầu hạ thật tốt.

Tuy nhiên, lời của nàng vẫn còn chưa nói ra, đột nhiên, một tiếng thét chói tai cực kỳ bi thảm, phút chốc vang lên ở phía sau nàng .

Cùng với tiếng thét thê lương chói tai vang lên, phía sau bên cạnh càng trở nên hỗn loạn.

Nghe thấy được phía sau khác thường, Đồng Nhạc Nhạc lập tức xoay người nhìn lại.

Nếu không nhìn còn khá, liếc mắt, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy “ầm” một tiếng, giống như sét giáng giữa trời quang, mắt nàng trợn tròn, trong mắt đều là vẻ hoảng sợ.

Chỉ thấy, hồng y nữ tử vốn đối diện với Huyền Lăng Thương, trong tay không biết khi nào có thêm một chủy thủ sắc bén.

Giờ phút này, chủy thủ sắc bén kia, trực tiếp đâm về hướng tới trên người Huyền Lăng Thương.

Chuyện này đột ngột phát sinh, khiến tất cả mọi người ở đây trở tay không kịp.

Đồng Nhạc Nhạc cũng không ngoại lệ!

Mắt thấy chủy thủ kia, từng tắc từng tắc một định đâm tới trên người Huyền Lăng Thương , Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy đại não lập tức trống rỗng, cái gì cũng không nghĩ tới .

Mắt nàng trợn tròn cực to, nàng chu cái miệng nhỏ nhắn. Một tiếng hô to thê lương , liền thốt ra từ trong miệng nàng.

“Hoàng thượng, cẩn thận a!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa mở miệng lớn tiếng hô, hai chân, dường như đều tự có ý thức, nhanh chóng vọt tới Huyền Lăng Thương ở kia.

Giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc cái gì cũng không nghĩ tới, chỉ nhớ một việc, ngàn vạn lần, tuyệt đối không thể để cho Huyền Lăng Thương xảy ra sự việc!

Tuy nhiên, ngay lúc Đồng Nhạc Nhạc lòng dạ rối bời, cũng không hề chú ý tới bậc thang dưới chân, kết quả là, bị kịch xảy ra.

Mới đầu, Đồng Nhạc Nhạc tính toán đẩy Huyền Lăng Thương ra, ai biết, chính mình định vọt lên trước, lại bị bậc thang làm ngã.

Ngay lập tức, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy thân thể của mình, không khống chế được nhào phía trước.

Sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc liền cảm thấy thân mình hung hăng đụng vào một thứ ấm áp, ngay lập tức, một cơn đau nhức truyền đến cái mũi, làm cho Đồng Nhạc Nhạc không thể chịu được, nước mắt chỉ còn thiếu không tràn ra.

Nhưng mà, nàng cũng bất chấp cái mũi đau đớn của mình, vội vàng đứng lên từ trên mặt đất, tính toán nhìn một chút xem Huyền Lăng Thương như thế nào.

Nhưng mà, lúc vừa nhìn, Đồng Nhạc Nhạc lập tức trợn tròn mắt.

Chỉ thấy người nàng mới vừa rồi vô ý va chạm, lại húc vào hồng y nữ tử đang muốn đâm Huyền Lăng Thương, làm cho ả té trên mặt đất .

Thế nào là chó ngáp phải ruồi, chính là trước mắt như vậy chứ! ?

Nhìn thấy Huyền Lăng Thương bình yên vô sự, Đồng Nhạc Nhạc rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm .

Tuy nhiên, còn không chờ Đồng Nhạc Nhạc nén cơn giận xuống, chỉ thấy hồng y nữ tử vừa rồi bị nàng đụng vào, giờ phút này đang nhanh chóng nhảy dựng lên từ trên mặt đất. Trong ánh mắt nhìn nàng, càng giống như rắn độc, oán hận không thôi.

Bị hồng y nữ tử oán hận trừng mắt nhìn, khiến Đồng Nhạc Nhạc không khỏi lạnh sống lưng rùng mình kịch liệt.

Ách, nếu như ánh mắt có khả năng giết người, hiện tại nàng chỉ sợ đã bị băm thành muôn mảnh rồi chứ! ?

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ, chỉ thấy cả trên đại điện, giờ phút này đã sớm hoàn toàn rối loạn.

Chỉ thấy các vũ nữ áo xanh mới rồi đang múa may uyển chuyển, giờ phút này đã sớm hóa thân Tu La, gặp người liền giết.

Mọi người thấy vậy, đã sớm sợ đến thét chói tai liên tục, cuống quýt chạy trốn ra bên ngoài đại điện.

Một bên thị vệ thấy vậy, vội vàng rút kiếm ra khỏi vỏ, đánh nhau cùng với những nữ nhân áo xanh này.

Trong khoảnh khắc, cả đại điện, vô cùng rối loạn.

Tiếng thét chói tai, tiếng kêu thảm thiết, âm thanh binh khí lạnh lùng va chạm vào nhau, vang lên liên tiếp không ngừng, rất sôi nổi!

Hồng y nữ tử vừa mới bị nàng đập ngã có phản ứng cực nhanh. Sau khi nhanh chóng nhảy dựng lên , liền tiếp tục cầm Chủy Thủ ở trên tay, đâm về hướng tới Huyền Lăng Thương .

Tuy nhiên, Huyền Lăng Thương đã kịp phản ứng được, sao còn có thể cho nàng cơ hội.

Chỉ thấy Huyền Lăng Thương thân hình chợt lóe, chân dài đá một cái, liền đá bay chủy thủ trên tay hồng y nữ tử.

Ngay sau đó, bàn tay nắm thành quyền, hung hăng tấn công, hồng y nữ tử kia liền giống như như điều đứt dây, mạnh mẽ bay ra vài thước về hướng phía sau.

Làm cho hồng y nữ tử cuối cùng té trên mặt đất, lập tức phun tung tóe một ngụm máu tươi, liền hai mắt khép lại, cũng không biết là sống hay chết.

Nhìn thấy hồng y nữ tử té trên mặt đất, mặt mày đầy máu , Đồng Nhạc Nhạc quả là líu lười vô cùng.

Nhớ lại mới rồi , hồng y nữ tử này vẫn còn nhẹ nhàng uyển chuyển, đường cong thân thể tựa rồng lượn, hấp dẫn tất cả ánh mắt của mọi người. Kinh động như thế.

Giờ phút này, lại giống như búp bê không có khí tức, thật sự làm cho người ta thẩn thứ.

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghĩ, lập tức, đảo mắt nhìn quanh một lượt, liền dừng ở trên người Huyền Lăng Thương.

Hai chân một bước, liền nhanh chóng chạy vội tới.

“Hoàng thượng, người không sao chứ! ? Để nô tỳ nhìn một chút!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, vừa nói, vừa thỉnh thoảng kiểm tra thân thể Huyền Lăng Thương.

Trên mặt, đều không che dấu nỗi lo lắng và căng thẳng.

Nhận thấy được Đồng Nhạc Nhạc quan tâm chính mình, huyết mạch của Huyền Lăng Thương không khỏi lộ ra một phen.

Bạc môi hé mở, mở miệng nói.

“Trẫm không có việc gì.”

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, Đồng Nhạc Nhạc trái tim vốn đang thít lại thật chặt, rốt cuộc cũng đi xuống.

Nghĩ đến mới vừa rồi, nhìn thấy chủ tử của hồng y nữ tử kia, muốn đâm về hướng Huyền Lăng Thương , Đồng Nhạc Nhạc còn tưởng rằng, Huyền Lăng Thương sẽ. . .

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc tâm cơ hồ muốn vỡ ra.

Nàng không dám tưởng tượng , nếu như Huyền Lăng Thương thật sự bị thương, hoặc là chết đi, nàng nên làm cái gì bây giờ! ?

Mặc dù, Huyền Lăng Thương giờ phút này, đã bình yên vô sự đứng ở trước mặt nàng, nhưng Đồng Nhạc Nhạc lòng vẫn còn sợ hãi.

Trong mũi cay cay, trước mắt nhanh chóng nảy lên một tầng hơi nước.

Sau một khắc, hơi nước kia nhanh chóng hóa thành một chuỗi chuỗi trắng ngần sáng bóng , không ngừng rơi xuống từ khóe mắt nàng . . .

Khi Huyền Lăng Thương thấy tiểu thái giám trước mắt trên mặt có những chuỗi nước mắt chảy xuống, trong lòng không khỏi chấn động mãnh liệt.

380. Chương 385: Chương 183-1 : Người Khóc Thực Xấu.

Chỉ thấy tiểu thái giám trước mắt, sắc mặt tái nhợt, trên vùng trán lộ rõ vẻ hoảng sợ cùng lo lắng.

Ánh mắt nhìn về phía hắn, càng không che dấu chút nào sự quan tâm.

Những giọt lệ trong veo trắng tấp không ngừng chảy xuống trên hai gò má của hắn, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết lại càng xinh đẹp động lòng người. . .

Thấy vậy, trong lòng Huyền Lăng Thương thoáng chút rung động khó hiểu.

Không chỉ bởi vì tiểu thái giám này rơi nước mắt mà còn là do nước mắt ấy là vì hắn mà rơi. . .

Chính hắn rõ ràng nhất, từ nhỏ đã mang thân phận cao quý, ở ngoài mặt mọi người đối chuyện của hắn khắp nơi lo lắng, nhưng thật sự quan tâm hắn có được bao nhiêu người.

Nhưng hiện tại, tiểu thái giám trước mắt này, ánh mắt của hắn là chân thành như vậy, lo lắng, quan tâm, căng thẳng cùng sợ hãi.

Còn nữa từng chuỗi nước mắt trắng ngần long lanh sáng bóng kia, không chỉ lưu lại trên mặt hần, mà còn là trong đầu của hần. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Lăng Thương chợt rung động, phảng phất như có vật gì đấy, nhanh chóng mọc rễ trong lòng mình.

Chậm rãi vươn bàn tay cứng cáp thấy rõ khớp xương, nhẹ nhàng xoa trên khuôn mặt nhỏ bé kia.

Làm cho những giọt nước mắt long lanh kia chạm ngay trên đầu ngón tay của hần, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy một hạt nước mắt này nóng rực giống như một đám lửa, khiến cả người hần đều bốc cháy lên. . .

Ngay khi trong lòng Huyền Lăng Thương còn hết sức rung động, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là rưng rưng nước mắt nhìn nam nhân trước mặt, giống như liếc mắt một cái đã vạn năm.

Trong lòng vẫn còn rất sợ hãi, không khỏi cảm thấy vô cùng may mắn...may là, hần không có việc gì.

Nhưng mà, trong khi Đồng Nhạc Nhạc còn đang nhớ lại, thì hồng y nữ tử vốn đang nằm thẳng cẳng trên mặt đất không biết rõ sống chết đột nhiên bật lên một cái, liền từ trên mặt đất nhảy dựng lên. Hơn nữa còn nhặt lấy thanh Chủy Thủ trên mặt đất, đâm thẳng vào người Huyền Lăng Thương.

Chuyện đột nhiên phát sinh này, khiến mọi người trở tay không kịp.

Đồng Nhạc Nhạc càng là rung động vạn phần.

Dù sao, nàng tuyệt đối không ngờ rằng, Hồng Y nữ tử này, lại giả chết!

Giờ phút này, mắt thấy, Chủy Thủ kia được cầm trong tay Hồng Y nữ tử thẳng tắp đánh tới trên người Huyền Lăng Thương.

Trong mắt nữ nhân hiện rõ vẻ tàn nhẫn, hơn nữa là cương quyết hành động, muốn đưa Huyền Lăng Thương vào chỗ chết!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc cơ hồ là không hề nghĩ ngợi thêm được nữa, nhanh chóng bỏ nhào tới trước người Huyền Lăng Thương, dùng thân thể của mình chắn đi đường tấn công của Hồng Y nữ tử kia!

Cho dù chết, nàng cũng tuyệt đối không thể để cho Huyền Lăng Thương xảy ra việc gì!

Ngay khi trong lòng Đồng Nhạc Nhạc suy đoán, cái chết là điều không thể tránh khỏi.

Liền ngay sau đó, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy bên hông chộp căng thẳng, lập tức, cả người liền bị người khác ôm trọn.

Đồng Nhạc Nhạc chưa kịp suy nghĩ xong nàng đã cảm thấy một trận choáng váng đầu óc ngay sau đó nàng nghe thấy trên đỉnh đầu nàng truyền tới một thanh âm rên rỉ kêu đau.

Tuy rằng hần đã cố hết sức chịu đựng nhưng mà vẫn bị Đồng Nhạc Nhạc nghe được.

Nghe thấy xong Đồng Nhạc Nhạc bỗng giật mình một cái, lập tức ngược đôi mắt đẹp của mình lên nhìn về phía trên mặt của hần.

Thấy khuôn mặt tuần mi của hần giờ phút này lông mày nhíu chặt môi bạc khê nhếch, tuy đã cố che giấu nhưng trên mặt không khỏi hiện lên vài phần thống khổ.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy liền giật mình, liền theo khuôn mặt bắt đầu nhìn một lượt toàn thân của hần.

Không nhìn thì thôi vừa nhìn xong Đồng Nhạc Nhạc sợ đến mức trái tim thiếu chút nữa từ cổ họng trào ra.

Cánh tay của hần giờ phút này đã sớm nhuộm đầy máu tươi.

Màu đỏ tươi kia chắc chắn là máu, máu không ngừng theo cánh tay hần chảy ồ ồ ra đã sớm nhuộm đỏ long bào vàng óng của hần, tình huống này nhìn thấy thật kinh người!

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc mở to đôi mắt không nhìn được chu cái miệng nhỏ la lên một tiếng.

“Hoàng thượng!”

Trời ạ!

Huyền Lăng Thương hẳn, lại có thể bị thương!

Hơn nữa những vết thương trên tay của hắn, đều là bởi vì nàng. . .

Nghĩ tới đây trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vừa rung động lại vừa đau lòng.

Nàng cũng biết hiện tại không phải thời điểm để cho nàng suy nghĩ nhiều.

Trước mắt thấy hồng y nữ tử kia một đao cuối cùng đâm tới, Huyền Lăng Thương lại không có vũ khí liền bị đánh ngã thấy thể nàng ta ra sức tiến tới nghĩ muốn tấn công triệt để Huyền Lăng Thương.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc mở to đôi mắt.

Ngay tại thời điểm trái tim Đồng Nhạc Nhạc tưởng chừng như không thể thở nổi nữa, liền thấy một bóng dáng cao to giống như hổ báo nhanh như chớp chạy lại đây.

Một thân hình nam nhân chợt lóe liền đá Hồng Y nữ tử bay ra xa, Hồng Y nữ tử mới từ mặt đất ra sức nhảy lên, không đợi lâu một tay đã lấy mũi kiếm chìa thẳng vào yết hầu của nàng ta. . .

Một loạt hành động qua đi với tốc độ cực nhanh, chính là chỉ trong nháy mắt.

Thấy vậy Đồng Nhạc Nhạc ngẩn người ra, ngây ngốc một hồi lâu mới khôi phục lại tinh thần.

Mà đợi nàng hồi phục tinh thần xong đã thấy Huyền Lăng Thương đang đứng ở đại diện cho người bao vây toàn bộ thích khách.

Nhìn thấy tất cả thích khách đã bị thị vệ chế ngự sắc mặt Huyền Lăng Thương lạnh như băng.

Đôi mắt hẹp dài vốn đã lạnh lùng nay càng thêm sắc lạnh hơn quét mắt qua bốn phía, ngay lập tức ánh mắt gắt gao dừng lại trên người Hồng y nữ tử bị Bạch Thập Nhị chế ngự.

Môi bạc hé mở, mở miệng nói.

“Nói, rốt cuộc là người nào sai các người tới hành thích trẫm! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng âm thanh tuy rằng nhẹ nhàng nhưng lời nói phát ra đầy lạnh lẽo và uy nghiêm không một chút che giấu, làm cho người ta nghe không khỏi run sợ trong lòng.

381. Chương 386: Chương 183-2: Người Khóc Trông Thật Xấu

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, lại thấy ánh mắt sắc bén như đao kia của Huyền Lăng Thương, hồng y nữ tử bị chế phục trên mặt đất, chỉ cong môi khinh miệt cười lạnh một tiếng, lập tức, một câu cũng không nói, chỉ là nhếch môi đồ mọng một chút.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, đang lúc nghi hoặc buồn bực.

Sau một khắc, chỉ thấy một hàng máu tươi, từ trong miệng hồng y nữ tử nhanh chóng chảy ra.

Thấy vậy, dường như Đồng Nhạc Nhạc nghĩ đến cái gì, mắt nhắm lập tức trợn lên một cái.

“Nàng cắn lưỡi tự tử!”

Ngay lúc Đồng Nhạc Nhạc giật mình la lên thành tiếng, chỉ thấy thích khách bốn phía bị chế phục, cũng vội vàng noi theo hồng y nữ tử này, cùng nhau cắn lưỡi tự tử.

Những hành động này của bọn họ, phi thường ấn ý, nếu như muốn ngăn cản cũng đã không còn kịp rồi.

Nhìn thấy những nữ nhân té trên mặt đất, trong nháy mắt không còn hơi thở, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy kinh ngạc, và thật đáng buồn.

Mặc dù những thiếu nữ này, đều là đến hành thích Huyền Lăng Thương.

Chỉ là, ở trong mắt Đồng Nhạc Nhạc, bọn họ chỉ là những con cờ bị người lợi dụng thôi.

Đặc biệt, tuổi của bọn họ, cũng chỉ là ở mười mấy tuổi, trẻ tuổi như thế, xinh đẹp như hoa.

Nếu như ở hiện đại, có lẽ vẫn ở cấp trung học, tuổi khờ khạo hồn nhiên.

Giờ phút này, ai nấy đều đều hương tiêu ngọc vẫn . . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi khiếp sợ, lại vì bọn họ cảm thấy tiếc hận.

Trong lòng đang cảm thán, đột nhiên, bên cạnh truyền đến một tiếng kêu giạt mình.

“Hoàng thượng, ngài sao rồi! ? Người đâu, Hoàng thượng bị thương, mau truyền ngự y!”

Nghe được đám cung nhân giạt mình la lên, Đồng Nhạc Nhạc mới nhớ lại trên tay Huyền Lăng Thương đang bị thương!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức quay đầu, nhìn lại trên người Huyền Lăng Thương.

Chỉ thấy giờ phút này, Huyền Lăng Thương đang một tay gắt gao đè nặng cánh tay bị thương, trên mặt cũng là hoàn toàn lạnh lùng.

Phảng phất, người bị thương, không phải là hắn.

Chỉ là, trên y bào hắn dính máu tươi, màu vàng sáng của long bào tôn thêm, càng thấy rõ ràng cho người ta nhìn thấy ghê người!

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi lạnh toát xương sống mà hít một hơi thật sâu, hé mở làn môi hồng, mở miệng giạt mình la lên thành tiếng.

“Hoàng thượng, ngài sao rồi! ? Đều do nô tài, nếu không phải bởi vì nô tài. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ở trong giọng nói đều là bối rối và tự trách.

Tuy nhiên, nàng còn chưa nói hết, lại bị nam nhân mở miệng cắt đứt.

“Chuyện này không liên quan tới người, người đừng tự trách mình.”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu trầm thấp, cẩn thận nghe, lại có thể nhận ra, giọng điệu hắn an ủi.

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương nói, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy cổ họng như nghẹn lại, càng áy náy tự trách.

Rõ ràng Huyền Lăng Thương bị tổn thương, là do cứu nàng mới bị, giờ phút này, hắn chẳng những không có trách cứ mình, bây giờ ngược lại còn đang an ủi mình, điều này làm cho nàng có thể nào không cảm động đây! ?

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cảm động lại áy náy, Lý ngự y đã mang theo hòm thuốc, vội vã chạy tới.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức tránh ra, mở miệng nói với Lý ngự y.

“Lý ngự y, người mau tới, cánh tay Hoàng thượng bị thương, cũng không biết chủ tử kia có độc hay không! ?”

Đồng Nhạc Nhạc quan tâm nhất, chính là điểm này.

Vết thương trên cánh tay không biết ra sao, nếu như chủ tử kia trên mặt thoa độc, thật không dám tưởng tượng. . .

Càng nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc càng là sợ hết hồn hết vía, căng thẳng không thôi.

Ánh mắt kia tràn đầy bối rối căng thẳng, càng là gắt gao nhìn chăm chăm vào trên người Lý ngự y.

Chỉ thấy Lý ngự y sau khi đi tới trước mặt Huyền Lăng Thương, liền nhanh chóng bắt đầu kiểm tra cho Huyền Lăng Thương.

Cuối cùng sau một phen cẩn thận kiểm tra, gương mặt già nua nhú lại kia của Lý ngự y mới từ từ giãn ra.

“Xin Hoàng thượng yên tâm, cánh tay bị tổn thương nhìn thấy tuy nặng, nhưng không có gây tổn thương cùng đầu khớp xương, mới là bị thương ngoài da, chỉ cần đắp thuốc lên, sau ba bốn ngày sẽ tốt .”

Nghe được lời nói của Lý ngự y, trái tim Đồng Nhạc Nhạc vốn đang thít lại thật chặt, rốt cuộc mới thả lỏng.

“Cám ơn trời đất, Hoàng thượng người không có việc gì, bằng không, bằng không nô tài. . .”

Nói tới đây, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong mũi cay cay, đôi mắt nhanh chóng hiện lên một tầng sương.

Có lẽ là một khi tâm tình buông lỏng, sẽ cảm giác được nghĩ lại mà sợ, Đồng Nhạc Nhạc đúng là như vậy.

Nghĩ đến mới vừa rồi nguy hiểm vạn phần, nàng còn tưởng rằng Huyền Lăng Thương sẽ chết!

Nghĩ đến chuyện Huyền Lăng Thương sẽ chết, trong lòng nàng liền giống như vạn tiễn xuyên tâm đau đớn.

Mặc dù hiện tại, Huyền Lăng Thương chỉ là bị thương ngoài da, nhưng Đồng Nhạc Nhạc lại tình nguyện, thương thế kia, là ở trên người của nàng.

Ít nhất, nàng chỉ biết trên người đau, sẽ không giống như bây giờ, đau lòng không thôi. . .

Ngay lúc Đồng Nhạc Nhạc nghĩ mà sợ không thôi, kích động vạn phần, Huyền Lăng Thương khi nghe được lời của nàng, lại thấy trong mắt nàng nhanh chóng ngưng kết lệ quang, huyết mâu không khỏi nhẹ nhàng lóe ra một phen.

Lập tức, bạc môi hé mở, nhàn nhạt nói.

“Đừng khóc, người khóc, thực xấu. . .”

“Ách . . .”

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương nói, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc lập tức buồn bực.

Trong khoảnh khắc, cũng không biết phản ứng thế nào.

Dù sao, giờ phút này nàng chưa kịp hoàn hồn sau chuyện vừa rồi nghĩ mà sợ không thôi, đột nhiên nghe Huyền Lăng Thương nói một câu như vậy, nàng là lại quần bách, lại ảo não.

382. Chương 387: Chương 184-1 : Băng Bó Vết Thương

Ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là lộ rõ vẻ vô cùng oán giận, uất ức.

Phải biết rằng, nước mắt này, cũng không phải nàng muốn rơi. Chỉ vì nàng là quá mức kích động, nước mắt là muốn dừng lại mà đều không ngừng nổi.

Huyền Lăng Thương này ngược lại, tỏ vẻ châm chọc nàng lo lắng căng thẳng cho hần như thế, hần lại còn chê bai nàng khóc. . . xấu! ?

Thật sự. . . Đáng ghét!

Nghĩ tới đây, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc không khỏi trề ra, cũng quên khóc, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là mang theo vài phần ai oán.

Cũng không biết, chính mình hiện tại có dáng vẻ vừa buồn vừa giận, rơi vào trong mắt người nào đó, là khơi gợi người ta phải thương xót đến cỡ nào. . .

Nhìn thấy tiểu thái giám trước mặt, hai mắt đầm lệ, trên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn kia, được nước mắt phụ trợ, càng tỏ ra xinh đẹp.

Phảng phất hoa sen mới nở, quả là vô cùng tươi tắn quyến rũ động lòng người!

Tuy nhiên, thu hút cái nhìn của người ta nhất, là đôi mắt nhung hàm chứa nước mắt kia của hần!

Giống như trách móc tức giận, phảng phất một con tiểu điều nhi bị chọc tức giận lại uất ức , làm cho người ta nhìn thấy mà không nhận được muốn ôm vào trong ngực, yêu thương thật tốt . . .

Mới đầu, Huyền Lăng Thương chỉ là không đành lòng nhìn thấy tiểu thái giám trước mắt rơi lệ, thuận miệng vừa nói thôi.

Lại rước lấy ánh mắt uất ức tràn đầy ảo não của tiểu thái giám , thấy vậy, khóe miệng Huyền Lăng Thương không khỏi nhẹ nhàng cong lên một cái, một nụ cười hờn hờ, không khỏi nở rộ trên gương mặt lạnh lùng kia.

Nam nhân cười, giống như núi băng hòa tan, lộ vẻ vô cùng dịu dàng. Cũng khiến mọi người bốn phía sợ ngây người.

Dù sao, vừa rồi nơi này mới trải qua một hồi tàn sát giết chóc vô tình. Nhưng nam nhân thần sắc lạnh lùng, lại bởi vì tiểu thái giám trước mắt mà lộ ra nét tươi cười, điều này thật sự không thể không khiến cho người ta kinh ngạc.

Kết quả là, mọi người ở đây đều bắt đầu lén lút sôi nổi bàn luận ồn ào, suy đoán không thôi.

Lý ngự y đang băng bó vết thương cho Huyền Lăng Thương nhìn thấy , trong lòng càng là âm thầm phỏng đoán.

Đã sớm nghe nói đương kim hoàng thượng có thái độ khác thường với đối với tiểu thái giám hầu cận ngài, mới đầu chỉ tưởng là lời đồn đại không thể tin. Hiện nay xem ra, cũng không phải tin đồn vô căn cứ a. . .

Lý ngự y trong lòng thất kinh, trên mặt cũng không dám biểu lộ.

Dù sao, hắn chỉ là một viên ngự y, chuyện trong cung đình, là hắn không thể phạm thượng .. .

Vì vậy, Lý ngự y chỉ là làm hết phận sự băng bó vết thương cho Huyền Lăng Thương.

Đồng Nhạc Nhạc ở một bên, khi nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, ảo não rất lâu, sau đó nàng liền chu môi đồ mọng mà quay khuôn mặt nhỏ nhắn đi chỗ khác, không hề nhìn nữa.

Dù sao nam nhân này, thật sự xấu rành rành .

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ảo não nhớ lại, khóe mắt quét nhanh một lượt, rơi trên mặt một đạo bóng dáng cao to nào đó cách đây không xa, trên mặt đầu tiên là sững sờ.

Chỉ thấy Bạch Thập Nhị chính lúc đứng ở một bên rất xa, đồng mâu thâm thúy màu hổ phách kia đang gắt gao nhìn nàng chằm chằm.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sững sờ, lập tức, ánh mắt quét một vòng, đến khi nàng nhìn vào trên vai Bạch Thập Nhị , đồng mâu không khỏi trợn lên một cái.

Chỉ thấy trang phục trên vai Bạch Thập Nhị bị rách toạc ra rồi, một vết máu, làm cho trang phục trên vai hắn đều bị nhuộm đỏ , vậy mà hắn cũng không tự biết!

Nhìn thấy Bạch Thập Nhị bị thương, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái.

Lập tức, Đồng Nhạc Nhạc cũng không hề suy nghĩ nhiều mặt khác, chỉ là đến một cái hòm thuốc của ngự y khác rồi cầm lấy một bình dược trị thương, liền nhắc chân vội vã đi tới chỗ Bạch Thập Nhị.

“Bạch Thập Nhị, ngươi bị thương! Đến đây, ta bôi thuốc cho ngươi đi!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng vừa nói, chân mày kia cau lại , càng là không che dấu chút nào lo lắng.

Bạch Thập Nhị nghe vậy, đồng mâu màu hổ phách kia đầu tiên là có hơi lóe ra một phen, lập tức, bạc môi có hơi cong lên một cái, mở miệng nói.

“Ừ, hảo.”

Bạch Thập Nhị vừa nói, vừa tùy ý tìm một chỗ thoải mái liền ngồi xuống.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, lập tức liền bắt đầu kiểm tra vết thương trên vai Bạch Thập Nhị.

Chỗ này không nhìn còn khá, vừa nhìn, Đồng Nhạc Nhạc không nhận được đôi mắt mở to, lạnh toát xương sống mà hít một hơi thật sâu.

Chỉ thấy, vết thương trên vai Bạch Thập Nhị khá sâu, cơ hồ đều có thể thấy đầu khớp xương .

Chỗ máu huyết đỏ tươi kia, giờ phút này còn không ngừng ồ ồ chảy ra từ trên cánh tay bị thương của hắn.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không nhận được tràn đầy kinh ngạc, ánh mắt nhìn Bạch Thập Nhị vừa là kinh ngạc, vừa là ảo não.

“Trời ạ, vết thương của người thật sâu, làm thế nào người không cho ngự y băng bó đây! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ánh mắt nhìn Bạch Thập Nhị tràn đầy chỉ trích.

Nam nhân này, cũng không biết là cái gì làm, chẳng lẽ là, vết thương sâu như vậy, hắn cũng không biết đau sao! ?

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc tức giận, Bạch Thập Nhị nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, lại thấy nàng nhìn chính mình với ánh mắt ảo não lại lo lắng , thì bực môi hé ra, mở miệng sâu kín nói.

“Ta đang đợi người chừng nào thì phát hiện có vết thương trên người của ta.”

“Ách. . . ! ?”

Nghe được lời Bạch Thập Nhị đã nói, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức im lặng.

“Người nói gì vậy! ? Nếu như ta cả đời đều không hề phát hiện, chẳng lẽ là người cũng không để ý chính mình bị thương, máu chảy đến chết! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, giọng điệu bắt đầu có hơi nặng nề.

Bởi vì, nàng thực đang tức giận.

Nam nhân này, có thể nào lại yêu quý thân thể của mình như thế chẳng! ?

Thân thể của mình, chính mình cũng không yêu quý, vẫn còn hy vọng người khác yêu quý sao! ?

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc tức giận, không ngờ, Bạch Thập Nhị nghe được lời này của nàng, cũng là hé miệng cười một tiếng.

“Đúng vậy.”

“Ách. . .”

Nghe được Bạch Thập Nhị lại còn có thể cười thừa nhận, Đồng Nhạc Nhạc lập tức im lặng.

Cũng bắt đầu có hơi hoài nghi, một hồi tàn sát giết chóc mới rồi kia , Bạch Thập Nhị phải chăng là không cẩn thận để đụng vào đầu.

383. Chương 388: Chương 184-2 : Băng Bó Vết Thương

Trong lòng nhớ lại, Đồng Nhạc Nhạc bắt đầu đưa tay, kiểm tra phía sau gáy của Bạch Thập Nhị.

“Không hề bị thương nha...”

Để cho Đồng Nhạc Nhạc không ngừng lắc qua lắc lại cái đầu của mình, gương mặt tuấn tú của Bạch Thập Nhị đầu tiên là sửng sốt, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc càng là suy nghĩ được.

“Người nhìn cái gì?”

Nghe được lời Bạch Thập Nhị nói, lại trong mắt thấy hắn tràn đầy nghi hoặc, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc mở ra, nói rõ chi tiết.

“Ta đang kiểm tra, người mới rồi có khi bị đụng đến hư đầu rồi hay không, mới có thể nói ra lời ngốc nghếch như vậy!..”

“Ách...”

Nghe được lời Đồng Nhạc Nhạc nói, lần này đến phiên Bạch Thập Nhị hết chỗ nói rồi.

Chỉ là, sau một phút, Bạch Thập Nhị dường như nghĩ đến chuyện gì, hé miệng cười một tiếng.

“Ha ha, mới vừa rồi là ta nói đùa với người thôi, người cũng tin sao?”

Nghe được lời Bạch Thập Nhị nói, trên mặt hắn cũng thể hiện sự trêu chọc.

Trên mặt Đồng Nhạc Nhạc lập tức buồn bực, trong lòng liền biết chính mình mới vừa rồi bị đùa giỡn, trong lòng không khỏi nảy lên một cơn tức giận.

Bạch Thập Nhị chết tiệt này, nàng mới vừa rồi khấn trương như thế lo lắng cho hắn, hắn lại đối với chính mình đùa giỡn vui vẻ đến vậy!?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được giơ tay, hung hãn đánh một phen lên cánh tay của Bạch Thập Nhị, trong khoảnh khắc lại quên, cánh tay Bạch Thập Nhị đang bị thương, nhưng vẫn chịu được cú đánh này.

Chỉ thấy, nguyên bản gương mặt đang tươi cười, chân mày trong phút chốc nhíu lại, gương mặt càng nhanh chóng hiện lên vẻ mặt bị đau.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức hoảng hốt, hàng mi cau lại, trên mặt đều là bối rối và lo lắng.

“Trời ạ! Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta không phải cố ý, ta, ta, ta quên cánh tay người bị thương, lại còn đánh lên nữa!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, bởi vì khấn trương và hoảng hốt nên nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp.

Nhìn Đồng Nhạc Nhạc vẻ mặt bối rối xin lỗi, Bạch Thập Nhị chỉ nhẹ nhàng nhíu mày, lập tức gương mặt khoan khoái, bạc môi hé mở, mở miệng nói.

“Ta không sao, người không cần xin lỗi!”

Nghe được lời Bạch Thập Nhị nói không có ý tứ trách mình, chỉ là trong lòng Đồng Nhạc Nhạc có vẻ áy náy xin lỗi không thôi.

Khiến thương thế trên tay Bạch Thập Nhị đau thêm, Đồng Nhạc Nhạc cũng không lại nói thêm cái gì, chỉ là nhanh chóng xoắn tay áo của Bạch Thập Nhị lên cao, sau đó bắt đầu thoa thuốc lên vết thương của hắn.

Đồng Nhạc Nhạc chăm chú bôi thuốc, ánh mắt chuyên chú, hơn nữa cực kỳ cẩn thận.

Dù sao nhìn thấy vết thương này cũng biết là thật sự rất đau, coi như không phải vết thương trên người nàng, nhưng nàng cũng cảm thấy thật sự ghê người.

Nếu không phải lần này số người bị thương quá nhiều, ngự y không đủ, nàng khẳng định sẽ không tự mình thoa thuốc cho Bạch Thập Nhị.

Dù sao, nàng thoa thuốc tuy cũng có kỹ thuật, nhưng không thể so sánh với những người chuyên nghiệp được.

Cho nên lần này, Đồng Nhạc Nhạc cho dù là bôi thuốc, băng bó đều rất cẩn thận, chăm chú vô cùng.

Tuy nhiên, cho dù nàng chăm chú băng bó cỡ nào, đến cuối cùng, nhìn lại vết thương được mình băng bó, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hiện lên một trận buồn bực, nhìn phía ánh mắt của Bạch Thập Nhị không có ý tứ trêu chọc.

“Ách, ha ha, ta, ta băng bó không được đẹp mắt cho lắm, nhưng mà, tình huống hiện tại như thế, cũng không quản được nhiều như vậy, chỉ cần không chảy máu là được, đợi một lát ngự y băng bó lại cho người thật tốt.”

Đồng Nhạc Nhạc vừa đưa tay gỡ găng gậy, vừa cười ha ha nói.

Thấy dáng vẻ cười khan của Đồng Nhạc Nhạc, Bạch Thập Nhị đầu tiên là cuối đầu nhìn cánh tay bị thương băng bó như bánh chưng của mình, lập tức bạc môi hé mở, mở miệng nói.

“Không cần, ta cảm được người băng bó rất tốt đấy!”

“Ách...”

.

Nghe được lời Bạch Thập Nhị nói, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sửng sốt.

Nhìn thấy ánh mắt của Bạch Thập Nhị, càng là kinh ngạc không thôi.

Dù sao, chính mình băng bó như vậy, Bạch Thập Nhị còn nói là băng bó rất tốt.

Nếu không phải hắn đang an ủi nàng, vậy thì khẩu vị của hắn rất đặc biệt...

Nhưng mà, hiện tại nàng cũng không nói thêm cái gì, chỉ cần Bạch Thập Nhị không có chuyện gì là tốt rồi.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thở phào nhẹ nhõm, không khỏi đi theo hé miệng cười một tiếng.

Nhưng nàng lại không biết, lúc nàng và Bạch Thập Nhị hai mắt nhìn nhau, đồng thời cười với nhau, một màn này vô cùng tinh tế rơi vào một đạo huyết mâu ánh mắt.

Nhìn thấy cách đó không xa, hai người ở chung một chỗ cười cười nói nói một hồi, cãi nhau ầm ĩ, bạc môi của Huyền Lăng Thương không khỏi nhếch lên.

Gương mặt tuần tú kia, càng trầm xuống.

Bạc môi mím thành một đường thẳng, gương mặt âm u, càng cho thấy nam nhân đang đứng bên bờ thịnh nộ.

Thấy trên mặt nam nhân khác thường, đám cung nhân đang hầu hạ bốn phía, vội vàng sợ hết hồn hết vía, miệng câm như hến.

Mặc dù, nam nhân một câu cũng không có nói, chỉ là, từ trên người nam nhân phát tán ra ngoài một luồng khí lạnh giá, phảng phất như từng đợt gió lạnh, thẳng tắp hướng trên người bọn họ đánh tới.

Ngay lập tức, mọi người từ bốn phía, chỉ cảm thấy những cổ khí lạnh, đang từ dưới chân mình, từng tắc lên tới đỉnh đầu, trên mặt cũng tối rồi.

Lúc này, Đồng Nhạc Nhạc một điều cũng không biết.

Giờ phút này, nàng đang băng bó vết thương cuối cùng trên người Bạch Thập Nhị, liền dặn dò hắn mấy ngày này ngàn vạn lần không cho vết thương bị đụng nước.

Bạch Thập Nhị nghe vậy, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, bạc môi cong lên một cái, mở miệng cười nói.

“Ha hử, những điều này ta đều biết, chỉ là, ta rất bất ngờ, người lại như vậy mà quan tâm đến ta.”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu tuy là dễ dàng sung sướng, chỉ là, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, cũng là vô cùng chăm chú.

Dù sao, cho tới nay, hắn đều cô đơn một mình, bên người mặc dù có không ít người ủng hộ hắn, chỉ là, bọn họ đều là mang theo quan hệ lợi ích...

Tuy nhiên, chỉ có người nhỏ nhắn trước mắt này, đối với hắn là thật tâm, thật là tốt.

Nghĩ tới đây, Bạch Thập Nhị nhìn ánh mắt của Đồng Nhạc Nhạc, không khỏi xẹt qua một ý nghĩ kiên quyết.

Đối với tâm tư của Bạch Thập Nhị, Đồng Nhạc Nhạc không hề quen biết.

Giờ phút này, tai nghe được lời nói này của Bạch Thập Nhị, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhú mày, mở miệng tức giận nói.

“Người nói cái gì vậy!? Nói giống như trước đây ta dường như không có hay quan tâm người, hơn nữa, mới vừa rồi, nếu không phải người kịp thời xuất hiện, Hoàng Thương và ta, chỉ sợ là...”

384. Chương 389: Chương 184-3 : Băng Bó Vết Thương

Nói tới đây, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là dừng một chút, lập tức, mới mở miệng nói.

“Bạch Thập Nhị, cảm ơn người.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, vẻ mặt chân thành và cảm kích.

Bạch Thập Nhị nghe vậy, đôi mắt màu hổ phách kia, đầu tiên là nhẹ nhàng lóe ra một cái, lập tức, mở miệng nói.

“Kỳ thật, người không cần cảm ơn ta, dù sao, ta nợ người nhiều hơn. . .”

Câu nói cuối cùng kia, nam nhân nói nhẹ nhàng, nghe vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc sững sốt, có phần suy nghĩ trăm bề cũng không giải đáp được.

Đầu nhỏ lệch qua một bên, tràn đầy nghi hoặc cũng không giải thích được nhìn phía Bạch Thập Nhị, mở miệng hỏi.

“Thập Nhị, lời này của người, là có ý gì a! ? Trước kia người thiếu ta cái gì nhiều hơn! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, tràn đầy nghi hoặc.

Bạch Thập Nhị nghe vậy, đầu tiên là thật sâu nhìn chăm chú Đồng Nhạc Nhạc một lát.

Nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn, tinh xảo trước mắt tràn đầy vẻ không giải thích được, Bạch Thập Nhị đầu tiên là nhẹ nhàng nhấp máy bạc môi, lập tức cong môi cười nói.

“Chúng quy có một ngày, người sẽ biết.”

“Ách. . .”

Thấy Bạch Thập Nhị chỉ nói có nửa, Đồng Nhạc Nhạc lập tức im lặng.

Chỉ là hiện tại, nếu Bạch Thập Nhị không muốn nói, nàng coi như tỏ mò muốn chết, cũng không định ép buộc hắn.

Trong lòng đang nghĩ ngợi, đột nhiên, một hồi nặng nề tiếng hừ lạnh, phút chốc từ phía sau nàng cách đó không xa truyền đến .

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sững sốt, trong lòng nghi hoặc, lập tức, không nhin được xoay người nhìn lại.

Đối diện, là một gương mặt lạnh lùng như băng sương.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi giật nảy lên một cái.

Đặc biệt thời điểm nàng đối đầu một đôi mắt neho lại mà lạnh như băng của nam nhân kia , chỉ cảm thấy một cơn gió lạnh, ập thẳng tấp tới chỗ nàng.

Ngay sau đó, thân hình không khỏi rùng mình kịch liệt, chỉ cảm thấy da đầu run lên, phía sau lưng lạnh cả người.

Đây rốt cuộc là một đôi mắt như thế nào!?

Đôi mắt màu đỏ tươi, trong mắt lóe lên, là những ánh sắc bén như đao, lại lạnh như băng sương lạnh lẽo..

Chỉ cần liếc mắt, đủ để lấy mạng người!

Còn có từ trên người nam nhân không ngừng phát tán ra hàn khí mãnh liệt, ước chừng khiến cho nhiệt độ bốn phía, giảm bớt vài độ.

Cảm thấy được điểm này, Đồng Nhạc Nhạc sợ hết hồn hết vía, rồi lại nghi hoặc không thôi.

Huyền Lăng Thương này, đang yên lành, như thế nào lại tức giận!?

Chẳng lẽ là bởi vì chuyện thích khách mới vừa rồi, cho nên tức giận !?

Chỉ là hấn tức giận cứ tức giận, như thế nào lại hung hăng trừng mắt nhìn nàng! ?

Giống như, đầu sỏ khiến hấn tức giận là nàng! ?

Ngay tại Đồng Nhạc Nhạc trong lòng nghi hoặc, đột nhiên, cổ tay nàng căng thẳng.

Bên tai, không khỏi truyền đến thanh âm suy yếu của Bạch Thập Nhị.

“Tiểu Nhạc Tử, ta đột nhiên cảm thấy đầu có hơi choáng váng, ngươi có thể hay không trước đỡ ta về! ?”

Nghe nam nhân nói vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sững sốt, lập tức nhanh chóng quay đầu, nhìn sang Bạch Thập Nhị.

Chỉ thấy trên gương mặt tuần tú của Bạch Thập Nhị, mày rậm nhíu lại, trên mặt, lộ ra vài phần khó chịu.

Âm thanh, so với vừa rồi đã suy yếu không ít.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc.

Bạch Thập Nhị này như thế nào mới vừa rồi vẫn còn yên lành, hiện tại trong nháy mắt, liền trở nên yếu ớt như thế! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vừa nghi hoặc lại lo lắng.

“Thập Nhị, không bằng hiện tại ta mang ngươi tới ngự y để nhìn một cái! ? Nhìn ngươi bộ dáng dường như rất khổ sở!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa dứt lời, liền tính toán tìm ngự y xem tới Bạch Thập Nhị.

Dù sao cánh tay Bạch Thập Nhị bị thương không nhẹ đâu!

Ngay lúc Đồng Nhạc Nhạc trong lòng nghĩ, song, Bạch Thập Nhị lại xiết chặt cổ tay của nàng không tha.

Bạc môi hé ra, mở miệng nói.

“Không cần phiền toái như vậy , ta đây chẳng qua là bị thương ngoài da, chắc là mới vừa rồi mất máu quá nhiều, làm cho có hơi choáng váng đầu, chỉ cần ta trở về nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.”

Bạch Thập Nhị mở miệng, giọng điệu mang theo suy yếu, lại hàm chứa kiên trì không chút nào che giấu.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc cau mày, mặc dù vô cùng lo lắng, nhưng cũng không thể làm gì khác hơn là đáp ứng yêu cầu của Bạch Thập Nhị.

“Vậy được rồi, ta trước đỡ ngươi trở về. Đến, cẩn thận một chút!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa lo lắng nói, vừa cẩn thận đỡ Bạch Thập Nhị, sau đó đi tới điện Dưỡng Tâm .

Cũng không hề chú ý tới, một đạo bóng dáng màu vàng cách đó không xa , khi nhìn thấy nàng đỡ Bạch Thập Nhị rời đi, trên gương mặt tuần mỹ mê hoặc kia, lộ ra một ánh lạnh lẽo.

Mà nàng, lại càng không từng chú ý tới, nam nhân bị nàng cẩn thận đỡ, mới vừa rồi vẫn còn vô cùng suy yếu, khóe miệng lộ vẻ đắc ý. . .

. . .

Mắt lạnh nhìn tiểu thái giám kia, không ngờ cẩn thận đỡ nam nhân khác rời khỏi tầm mắt mình, Huyền Lăng Thương huyết mâu không khỏi hơi nhíu lại.

Hai tay trong ống tay áo, từ từ xiết thành quyền, móng tay bấm vào thịt, cũng không biết đau!

Tiểu thái giám chết tiệt!

Hấn tại sao lại đỡ nam nhân khác rời đi! ?

Hấn như thế nào có thể! ?

Càng nghĩ càng giận, cuối cùng, Huyền Lăng Thương một quyền hung hăng nện xuống chiếc bàn gỗ lim ở một bên.

Dưới một quyền của nam nhân, chiếc bàn gỗ lim vốn được chạm trổ tinh xảo hoàn hảo vô khuyết, lập tức bị đánh thành từng mảnh.

Cung nhân hầu hạ bốn phía, đều bị dọa sợ ngây người...

Chỉ cảm thấy, mặt rồng giận dữ, hậu quả không thể tưởng tượng nổi. . .

Mà thái giám nào đó khiến hấn tức giận, lại cũng không biết một chút xú nào . . .

385. Chương 390: Chương 185-1 :người Tới Chà Lưng Cho Trầm

Sau khi Từ Bạch Thập Nhị bị thương, công việc của Đồng Nhạc Nhạc bắt đầu trở nên bận rộn.

Bởi vì mỗi một ngày, nàng đều phải giúp Bạch Thập Nhị thay đổi được.

Hơn nữa, nghĩ đến ngày ấy Bạch Thập Nhị bị thương, mất máu quá nhiều, vì giúp Bạch Thập Nhị bồi bổ máu, Đồng Nhạc Nhạc cơ hồ mỗi ngày đều sẽ hầm một chút nước canh bổ máu linh tinh các loại cho Bạch Thập Nhị ăn.

Trực tiếp bồi bổ Bạch Thập Nhị ước chừng lên vài cân, Đồng Nhạc Nhạc mới cảm thấy mỹ mãn.

Tuy nhiên, nhìn mình đứng là béo lên mấy cân thịt, Bạch Thập Nhị ánh mắt ai oán nhìn Đồng Nhạc Nhạc, lại là bất đắc dĩ.

“Tiểu Nhạc Tử, ngươi không cần đến bồi bổ cho ta a, ta là nam nhân, thân thể cường tráng, cho nên cần phải bồi bổ, cũng là ngươi nên tự mình bổ dưỡng đi, dù sao ngươi. . .”

Nói xong lời cuối cùng, Bạch Thập Nhị dường như nghĩ đến cái gì, lập tức ngừng lại, không có nói thêm gì nữa .

Đứng ở một bên, chính lúc Đồng Nhạc Nhạc mang canh Đôn Thang vừa mới nấu xong đặt lên bàn, đang nghe được Bạch Thập Nhị nói đến một nửa, liền dừng lại .

Trên gương mặt tuấn tú kia, thần sắc cũng mang theo vài phần kì dị cổ quái.

Thấy vậy, gương mặt tươi cười của Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, mắt nhắm nháy một phen, môi mỏng hé mở, mở miệng hỏi.

“Dù sao cái gì! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ánh mắt nhìn về phía Bạch Thập Nhị, càng là nghi hoặc không thôi.

Bạch Thập Nhị nghe vậy, lại thấy bộ dáng Đồng Nhạc Nhạc mang vẻ mặt tò mò kia, đầu tiên là nhẹ nhàng nhấp máy bạc môi, chính là ngay sau đó, môi đỏ mọng liền cong lên một cái, mở miệng cười nói.

“Ý của ta là, ngươi rất gầy, nếu phải bồi bổ, cũng là ngươi bồi bổ!”

Nghe được lời nói Bạch Thập Nhị, Đồng Nhạc Nhạc lại cúi đầu nhìn một chút thân thể của mình.

Chỉ thấy thân thể của mình lúc đầu nhìn qua, có lẽ rất gầy.

Chỉ là, chỉ có chính nàng biết, ở dưới bộ trang phục này, rốt cuộc là một dáng người thướt tha đáng yêu, lời lơ khê gợi ma quỷ như thế nào!

Nàng cảm giác được chính mình vóc dáng này đã phi thường tiêu chuẩn , nếu như lại bồi bổ như thế, béo lên thực không tốt.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức lắc đầu cười nói.

“Ta đây là dáng người tiêu chuẩn, cũng không thể lại béo, béo quá, liền không đẹp mắt .”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc nói, lại thấy nàng mang dáng vẻ đùa giỡn, Bạch Thập Nhị trong mắt chỉ là thấp thoáng hiện lên nụ cười.

“Ta như thế nào cảm giác được, người béo mới khả ái! ?”

“Ách . . .”

Nghe được lời nói Bạch Thập Nhị, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt.

Đảo mắt nhìn quanh một lượt, lại dừng trên đôi mắt hàm chứa lộ rõ vui vẻ và trêu chọc của Bạch Thập Nhị kia, trong lòng không khỏi cả kinh.

Chỉ thấy nam tử con người mang ý cười vui vẻ, chính là, nàng không biết tại sao, bị nam nhân như vậy nhìn, lại cảm thấy quái lạ.

Hình như, trong mắt nam tử kia, trừ bỏ vui vẻ lộ rõ ở ngoài, có thêm vài phần mùi vị không biết tên . . .

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thu hồi ánh mắt, làm ra dáng vẻ thu thập hộp đựng thức ăn.

Đợi nàng ngừng đầu lần nữa, chỉ thấy nam nhân đang bưng bát sứ, ở nơi này uống canh Đôn Thang .

Phảng phất, vừa rồi tất cả, chỉ là ảo giác của nàng. . .

Có thể là chính mình suy nghĩ nhiều đi !?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đợi sau khi Bạch Thập Nhị uống xong canh Đôn Thang, liền thu thập xong bát đĩa, sau đó đi tới tiểu viện tử chỗ mình ở.

Cho nên, Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên chưa từng nhìn thấy lúc nàng xoay người, một đôi mắt màu hổ phách của nam nhân kia, lại cứ dừng ở trên người nàng.

Nhìn thấy một đạo bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn kia từ từ biến mất trong tầm mắt chính mình, Bạch Thập Nhị môi mỏng hé mở, thì thào thở dài nói:

“Ta còn là rất nóng lòng sao! ?”

Nghĩ tới đây, Bạch Thập Nhị không khỏi cười khổ một tiếng, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Nghĩ lại, cho tới nay, hẳn am hiểu nhất là che giấu tâm tư của mình, không cho người nào có thể bắt giữ suy nghĩ vui buồn của chính mình.

Tuy nhiên, đối với tiểu nữ tử trước mắt này, lại luôn khiến hẳn mất đi sự kiên nhẫn của dĩ vãng. . .

Hắn, muốn có được nàng. . .

. . .

Đem canh Đôn Thang cho Bạch Thập Nhị uống xong, sau đó Đồng Nhạc Nhạc liền vội vã trở lại Dưỡng Tâm điện hầu hạ .

Gần nhất, nàng cảm giác được Huyền Lăng Thương tâm tình khi dễ không thôi.

Nhất thời gió êm sóng lặng, lúc thì lại chuyển nhiều mây.

Mà gần đây nhất, cũng có nhiều dấu hiệu mây chuyển thành sấm chớp mưa bão.

Bởi vì Huyền Lăng Thương tâm tình lên xuống bất định, đám cung nhân hầu hạ ở Dưỡng Tâm điện, đều là khổ không thể nói được.

Ai nấy đều trải qua cuộc sống lo lắng quá mức đề phòng!

Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên cũng không ngoại lệ!

Dù sao, tuy rằng thời gian hầu hạ bên cạnh Huyền Lăng Thương không ngắn, cũng biết hẳn không phải là bạo quân.

Chỉ là trên người Huyền Lăng Thương khí lưu lạnh lẽo quá mãnh liệt, thật sự làm cho người ta có chút ăn không tiêu.

Đặc biệt, Đồng Nhạc Nhạc thường xuyên còn có thể nhận thấy được, một đạo ánh mắt sắc bén luôn rơi tại trên người mình, để cho nàng có loại cảm giác như có dao kề vào lưng.

Thật giống như như bây giờ!

Làm cho nàng cảm giác được một đạo ánh mắt sắc bén vô cùng quen thuộc rơi tại trên người mình lúc này, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, lập tức, ngược đôi mắt xinh đẹp lên, liền hướng tới nơi tâm mắt phát ra nhìn lại.

Liền đối đầu, với một đôi huyết mâu sâu thẳm hút hồn kia!

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc sững sốt, trong lòng giật mình.

Lại mang theo một chút nghi ngờ cùng ảo não.

Lại tới nữa, lại tới nữa!

Huyền Lăng Thương này, gần đây như thế nào luôn quái lạ như vậy!

386. Chương 391: Chương 185-2 :người Tới Chà Lưng Cho Trầm

Gần đây, hẳn luôn dùng ánh mắt kỳ quái như vậy nhìn mình.

Cảm giác như thế, giống như tiểu bạch thỏ được liệt báo nhớ thương, mà nàng phi thường bất hạnh chính là con tiểu bạch thỏ đó.

Bất kì lúc nào, cũng có thể bị con liệt báo nguy hiểm này bỏ nhào ăn sống nuốt tươi!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc cũng không nhịn được lạnh sống lưng rùng mình kịch liệt.

Đồng Nhạc Nhạc không biết có phải chính mình đã làm sai cái gì, nam nhân này vừa mới dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng như vậy.

Chỉ là, nếu như nàng thực sự làm sai cái gì, hẳn muốn đánh phải không nàng sẽ cam tâm tình nguyện.

Chẳng qua, hẳn chỉ là dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng, càng làm cho nàng lo lắng đề phòng.

Trong lòng thấp thỏm bất an, ánh mắt nam nhân sắc bén như dao kề cận không ngừng, da đầu tê dại Đồng Nhạc Nhạc không thể làm gì khác hơn từ từ tiến lên, đưa tay lấy trà thơm trước mặt nam nhân, cúi đầu xuống mở miệng nói.

“Hoàng thượng, trà đã nguội để nô tài thay chén khác cho ngài.”

Dứt lời Đồng Nhạc Nhạc không đợi nam nhân mở miệng nói cái gì đã nhanh chóng lui xuống.

Dù sao, bầu không khí bên trong dưỡng tâm điện quá mức kiềm chế, lại tiếp tục nán lại không đi xuống, nàng sẽ điên mất.

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghĩ như vậy liền nhanh chóng thoát ly khỏi điện Dưỡng Tâm.

Huyền Lăng Thương đối với Đồng Nhạc Nhạc sợ hết hồn hết vía, chỉ thấy được huyết mâu động lòng người kia lẳng lặng nhìn đáng người nhỏ bé chạy trốn chết này, huyết mâu có hơi nhú lại. . .

. . .

Không muốn trở về, Đồng Nhạc Nhạc để Tiểu Lô Tử đưa trà đến điện Dưỡng Tâm, chính mình ở bên ngoài đi dạo, xem như hóng mát một chút.

Đợi Đồng Nhạc Nhạc ở ngoài Dưỡng Tâm điện đi bộ liên tục tới thời điểm mới bước vào bên trong.

Mà giờ phút này, đã sớm không thấy bóng dáng Huyền Lăng Thương bên trong Ngự Thư Phòng, mà là tới phòng tắm bên kia tắm rửa.

Mà mỗi lần Huyền Lăng Thương tắm rửa, đều không cho phép có người ở bên trong.

Biết được Huyền Lăng Thương tắm rửa bên trong, Đồng Nhạc Nhạc liền tính toán ở bên ngoài đợi hầu, chờ tới lúc thay ca có thể tan việc, chính mình liền trở về tiểu viện nghỉ ngơi rồi.

Tuy nhiên, trong lúc Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ đột nhiên thấy Tiểu Lô Tử vội vã đi về phía nàng.

“Tiểu Nhạc Tử, thì ra ngươi ở chỗ này, khiến ta đi tìm một phen.”

Thấy Tiểu Lô Tử vẻ mặt bối rối, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức mở miệng hỏi.

“Làm sao vậy!? Ngươi tìm ta có việc!?”

“Không phải ta tìm ngươi, mà là Hoàng thượng tìm ngươi!”

Trông thấy dáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy nghi hoặc, Tiểu Lô Tử lập tức mở miệng nói.

Nghe vậy Đồng Nhạc Nhạc sửng sốt, lập tức nhíu mày, mở miệng hỏi.

“Thế nhưng, Hoàng thượng không phải đang tắm sao!?”

Huyền Lăng Thương mỗi lần tắm rửa, cũng không cho phép có người quấy rầy, như thế nào hiện tại lại tìm nàng đây!?

Ngay lúc Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ trăm bề cũng không giải đáp được, Tiểu Lô Tử trong lòng cũng nghi hoặc không thôi.

Nhưng mà Tiểu Lô Tử không hề suy nghĩ nhiều, chỉ là mở miệng thúc giục.

“Ai biết tâm tư Hoàng thượng!? Bất quá ta tìm ngươi một hồi lâu, Tiểu Nhạc Tử ngươi mau mau đi thôi! Bằng không Hoàng thượng tức giận sẽ không tốt.”

Tiểu Lô Tử mở miệng, tràn đầy lo lắng căng thẳng.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng hiểu rõ tâm tư Tiểu Lô Tử.

Gần đây, tâm tình Huyền Lăng Thương hết lần này tới lần khác bất định, mọi người đều lo lắng dè dặt hầu hạ, Huyền Lăng Thương mà giận dữ, hỏa ương cùng thành trì.

Nghĩ tới đây Đồng Nhạc Nhạc lập tức gạt đầu, mở miệng nói.

“Được, ta đây liền đi ngay.”

Vừa nói dứt lời Đồng Nhạc Nhạc lập tức xoay người, hướng tới bể tắm nước nóng bên kia đi tới.

. . .

Huyền Lăng Thương mỗi ngày nhật lý vạn kỷ*, cho nên mỗi một lần tắm rửa hẳn đều là một mình.

*chỉ một khoảng thời gian.

Trước kia Đồng Nhạc Nhạc vẫn còn là tiểu điều nhi cùng Huyền Lăng Thương tắm rửa chung, đều thấy Huyền Lăng Thương tựa vào bể bên cạnh nhắm mắt dưỡng thần, toàn thân buông lỏng.

Có lẽ, lúc tắm rửa sau này Huyền Lăng Thương mới có thể buông lỏng tâm can mình, cho nên mỗi lần tắm rửa, cũng không cho phép có người bên ngoài vào quấy rầy hẳn.

Chính là hôm nay, hẳn cư nhiên không theo lệ cũ cho phép một người cung nhân đi vào hầu hạ hẳn, đây quả thực không thể tưởng tượng nổi chuyện tình.

Trong lòng nghi hoặc, chỉ có điều Đồng Nhạc Nhạc vẫn là nhanh chóng tiến vào bên trong.

Hiển nhiên bước vào bể tắm nước nóng, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy từng đợt hơi ấm chạm mặt đánh tới.

Tại đây thời tiết lạnh càng thoải mái!

Đảo mắt nhìn quanh một lượt bốn phía, chỉ thấy bốn phía hoa mai mở đường, trên mặt đất phủ lên đều là muôn vàn đá thạch chọn lựa kỹ, đặc biệt trơn bóng.

Tới bên trong, chính là ôn tuyền lớn như thế!

Nước suối nơi này, đều là do bên ngoài dẫn vào.

Đưa mắt nhìn một vòng, khói xanh lơ sóng nước lăn tăn, kèm theo từng đợt Mai Hương, lúc đầu nhìn qua, còn tưởng rằng là cõi tiên đây!

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nhớ lại, đảo mắt nhìn quanh bốn phía, nhưng không thấy bóng dáng Huyền Lăng Thương đâu.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nghi hoặc.

Mới vừa rồi không phải nói, Huyền Lăng Thương ở bên trong sao!?

Như thế nào bây giờ không thấy người đâu!?

Trong lòng còn đang nghi hoặc, ngay sau đó nguyên bốn sóng nước lăn tăn bên trong ôn tuyền, chợt truyền đến ‘ào’ một tiếng.

Ngay lúc đó, một thân hình mạnh mẽ, từ bên trong ôn tuyền tách khỏi mặt nước.

Thấy vậy Đồng Nhạc Nhạc sợ đến sững sốt, trong mắt đúng là vẻ kinh ngạc!

Chỉ thấy nam nhân nước da đồng hun, vóc người cường tráng!

Kia đổ tam giác trên người, cơ bắp cuộn cuộn rõ ràng dường như phẳng phất ẩn chứa vô tận lực lượng.

Một đầu đen nhánh tóc dài ẩm ướt, giờ phút này bị nam nhân hai tay nhẹ nhàng kéo ra sau đầu.

Mặc dù chỉ là nhẹ nhàng hành động, lại lộ ra vô tận tao nhã, cảm tính, mỉa hoặc. . .

387. Chương 392: Chương 185-3 :người Tới Chà Lưng Cho Trầm

Bọt nước long lanh trong suốt, không ngừng chuyển động trên người nam nhân, dường như chảy theo đường nét, phác họa nam nhân vô cùng tinh tế.

Hàng mi sắc như đao, mũi cao thẳng tắp, cánh mũi cân đối, miệng hình trái tim.

Một đôi huyết mâu hình lá rằm, màu mắt rực rỡ, dường như chất chứa ma lực vô tận. . .

Tuấn tú và đầy gợi cảm mỉa hoặc!

Nam nhân tuyệt sắc như thế, khiến Đồng Nhạc Nhạc một hồi trở mắt nhìn, trợn mắt há hốc mồm.

Trái tim nhỏ bé, không chịu nổi tuyệt sắc mỉa hoặc như vậy, không ngừng đập mạnh ‘bịch bịch’ .

Hơn nữa, lúc này, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc có một cơn xúc động, chính là muốn mạnh mẽ xông tới, chà đạp tuyệt sắc nam nhân một phen!

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ phóng túng, tuyệt sắc nam nhân ở bên trong ôn tuyền, hình như nhận thấy cái gì đó, huyết mâu nhẹ nhàng quét nhanh một lượt, rơi trên người Đồng Nhạc Nhạc đứng ở trên bờ.

Khi chứng kiến vẻ mặt ngây ra như phỗng, nhìn thấy ánh mắt thèm nhỏ dãi của Đồng Nhạc Nhạc, huyết mâu động lòng người Huyền Lăng Thương nhẹ nhàng lóe lên một cái.

Lập tức, không nói gì, chỉ là từ từ bơi tới bên bờ, sau đó đưa lưng về phía Đồng Nhạc Nhạc.

“Người tới chà lưng cho trầm!”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu trầm thấp mang theo vài phần khàn khàn.

Khói xanh lượn lờ, quả là kiều diễm, đặc biệt gợi cảm!

Nghe vậy, sau khi Đồng Nhạc Nhạc phục hồi tinh thần, trong lòng không khỏi nhói lên một cái.

Ánh mắt nhẹ nhàng buông xuống, liền rơi trên tấm lưng rộng rãi của nam nhân kia.

Mặc dù, nam nhân đang đưa lưng về phía nàng, nhưng không ngờ phía sau lưng lại đẹp như vậy.

Nhưng mà Huyền Lăng Thương lại để cho nàng chà lưng cho hắn!? Từ trước tới nay cũng chưa từng có .

Ngày hôm nay Huyền Lăng Thương rốt cuộc làm sao vậy! ?

Trong lòng nghi hoặc, phía trước, bỗng truyền đến giọng nói trầm thấp của nam nhân.

“Còn không đến sao! ?”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu trầm thấp, mang theo vài phần không kiên nhẫn.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng phục hồi tinh thần, vút đi trong lòng nghi hoặc, nhanh chóng mở miệng nói.

“Dạ!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng đồng ý, mắt nhắm quết nhanh một lượt trên mặt đất.

Thấy ở trên bờ, trừ để trang phục của Huyền Lăng Thương, còn có một khăn nhỏ sạch sẽ.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng tới gần, sau đó khom lưng cầm lấy chiếc khăn sạch kia, đi tới phía sau Huyền Lăng Thương.

Chậm rãi ngồi xổm người xuống, Đồng Nhạc Nhạc trước hít một hơi thật sâu, điều chỉnh sự kinh hoàng trong lòng, cầm trong tay khăn đặt vào bên trong ôn tuyền thấm ướt, bắt đầu chà phía sau lưng Huyền Lăng Thương.

Đối với việc bưng trà nước linh tinh, Đồng Nhạc Nhạc đã sớm thành thói quen .

Trái lại việc chà lưng, Đồng Nhạc Nhạc như là đại cô nương bước lên kiệu hoa, là lần đầu tiên đây!

Cho nên, Đồng Nhạc Nhạc có phần hơi khấn trương.

Sợ mình dùng sức lớn, khiến Huyền Lăng Thương đau, nên chà cực kì nhẹ nhàng, chăm chú.

Tuy nhiên, trong lúc Đồng Nhạc Nhạc chăm chú chà lưng, Huyền Lăng Thương giờ cảm thấy bức bối không thôi.

Từ hôm giao thừa, thích khách đột nhiên tập kích, mặc dù vết thương nhẹ, chẳng qua vết thương này đối với hắn mà nói căn bản không đáng nhắc tới.

Chỉ là, điều khiến Huyền Lăng Thương hắn khó chịu chính là, tiểu thái giám này, từ sau ngày đó, không chỉ mỗi ngày đến trong phòng tên thị vệ kia, tự mình thay được cho hắn.

Hơn nữa mỗi ngày còn hầm canh đưa đến chỗ thị vệ kia.

Hắn cùng thị vệ kia quan hệ thật không bình thường!

Chỉ cần nghĩ đến đây, trong lòng Huyền Lăng Thương, giống như có một quả núi lửa, không ngừng bùng nổ.

Tuy nhiên, hắn tức giận chính là.

Bây giờ kẻ khiến hắn tức giận, đó là tiểu thái giám này, lại hoàn toàn không biết.

Mỗi ngày tiếp tục cùng thị vệ kia ở chung một chỗ.

Chẳng lẽ trong suy nghĩ của hân thị vệ kia quan trọng như thế sao! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Lăng Thương tức giận không thôi.

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương không nhịn được, bực môi hé mở, mở miệng nói.

“Gần đây người với Bạch Thập Nhị thị vệ hay đi cùng nhau, hình như quan hệ của hai người rất tốt! ?”

Nam nhân mở miệng, giống như thuận miệng hỏi, âm thanh nhẹ nhàng.

Chỉ là, trên gương mặt tuần tú kia, một mảnh âm u.

Tuy nhiên, Đồng Nhạc Nhạc đưa lưng về phía Huyền Lăng Thương, chưa nhận thấy khác thường trên mặt nam nhân.

Khi nàng nghe được những lời nói của Huyền Lăng Thương, gương mặt có hơi sững sờ, trong lòng kinh ngạc.

Làm sao Huyền Lăng Thương đối với chuyện của mình lại biết rõ như vậy! ?

Mà ngay cả nàng gần đây đi cùng với Bạch Thập Nhị, hân cũng biết.

Đối với tính cách của Huyền Lăng Thương từ trước tới nay không quan tâm đến chuyện riêng của đám cung nhân, không phải sao! ?

Trong lòng nghi hoặc, nhưng mà, Đồng Nhạc Nhạc phút chốc trầm lặng nói ra chi tiết.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, lần trước Thập Nhị đã cứu nô tài, nô tài vì tạ ơn hân, mỗi ngày tự mình chăm sóc hân.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói, hơn nữa, lời nàng nói cũng là thật, không nghĩ tới cái khác.

Tuy nhiên, nàng cũng không biết, lời của nàng, rơi vào trong lòng Huyền Lăng Thương, lại làm cho lửa giận trong lòng hân, xoẹt một tiếng bốc cháy phừng phừng.

Trên gương mặt tuần tú kia, thần sắc càng phát ra âm u .

“A, hân đã cứu người, cho nên mỗi ngày người tự mình hầm canh cho hân uống, mỗi ngày thay được cho hân! ? Đây là cách người báo đáp ân nhân cứu mạng, vậy thì của trẫm đâu! ?”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu trầm thấp, Đồng Nhạc Nhạc càng nghe, càng cảm giác được nam nhân nén giận trong câu nói.

Nhất là, mặc dù nam nhân đưa lưng về phía nàng, nhưng từ trên người nam nhân phát ra khí lạnh kinh hoàng, làm cho người ta không thể khinh thường!

Cảm giác được nam nhân tức giận, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vừa kinh ngạc, vừa nghi hoặc.

Làm sao Huyền Lăng Thương đối với chuyện của mình cùng Bạch Thập Nhị lại biết rõ như vậy! ? Ngay cả việc nàng mỗi ngày giúp Bạch Thập Nhị thay đổi được, hầm canh cho Bạch Thập Nhị uống, đều hiểu rõ như vậy! ?

388. Chương 393: Chương 186-1 : Đồng Nhạc Nhạc Khóc

Lại thêm những lời lúc này của Huyền Lăng Thương, hân hình như là đang tức giận, hân là trách nàng sao! ?

Trong lòng nghi hoặc, sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc hình như là nghĩ đến cái gì, mở to đôi mắt, lập tức nhanh chóng quỳ trên mặt đất, dập đầu nói.

“Hoàng thượng có ân cứu mạng nô tài, nô tài suốt đời khó quên. Chỉ có tận tâm hầu hạ Hoàng thượng, họa may mới có thể báo đáp.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, cố gắng nói ra những lời dễ nghe.

Dù sao thiên xuyên vạn xuyên mã thí bất xuyên* (ý là có thể bóc trần mọi thứ, chỉ nhìn nọt thì không nổi lặt tảy).

Hiện tại Huyền Lăng Thương giống như là một tiểu hài tử đang ghen.

Nhớ ngày đó, Bạch Thập Nhị tất nhiên cứu bọn họ, chỉ là, hôm đó Huyền Lăng Thương cũng cứu nàng.

Nghĩ đến, hình như Huyền Lăng Thương là bởi vì chuyện này mà tức giận .

Thì ra là do bản thân mình sơ ý.

Ngày đó Huyền Lăng Thương đã cứu chính mình, mặc dù là cảm động, có điều thân thể Huyền Lăng Thương là ngàn vàng, bên người luôn có ngự y kỹ thuật cao siêu chăm sóc.

Mà Bạch Thập Nhị, lại chỉ có một mình, vì vậy, nàng liền hết sức báo đáp Bạch Thập Nhị, cũng xem nhẹ cảm nhận của Huyền Lăng Thương.

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ảo não vô cùng.

Nghĩ lại cũng thấy chính mình hơi quá đáng, nói như thế nào, Huyền Lăng Thương hôm đó, cũng là liều mạng cứu mình, sau cùng lại còn bị thương nữa!

Ngay tại lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ảo não hết sức, nam nhân lại nghe được những lời này của nàng, mắt đỏ chỉ lạnh lùng quét qua nàng một chút, lập tức, cái mũi hừ một tiếng.

“Vuốt mông ngựa bằng lời nói, ai mà chẳng nói được ? Nói được mà làm được thì có bao nhiêu người chứ.”

“Ồ . . .”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc lập tức nổi lên buồn bực.

Dù sao, lấy hiểu biết đối với Huyền Lăng Thương, Huyền Lăng Thương không phải hạng người sẽ đòi trả ơn, làm thế nào hôm nay lại không chịu buông tha đối với hắn như vậy! ?

Trong lòng nghi hoặc, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc mở ra, lập tức mở miệng nói.

“Chỉ cần là Hoàng thượng nói, nô tài nhất định hết sức làm được!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, mặt mày đầy chăm chú, chỉ còn thiếu nước chỉ tay thề với trời .

Nghe được lời nói của tiểu thái giám ở phía sau , lại thêm khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đang chăm chú nhìn mình, Huyền Lăng Thương thấy vậy, mới cảm thấy hơi vừa lòng.

Lập tức, bạc môi hé mở, mở miệng lạnh nhạt nói.

“Trầm tạm thời tin người! Tốt lắm, bây giờ tiếp tục chà lưng cho trầm đi!”

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương nói, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Lập tức nhanh chóng đứng lên, tiếp tục giúp Huyền Lăng Thương tắm rửa.

Bởi vì mới vừa rồi cam đoan với Huyền Lăng Thương, sẽ hết lòng hết dạ báo đáp hắn, cho nên lần này đây, Đồng Nhạc Nhạc vì hắn chà lưng, làm rất cẩn thận, ôn nhu.

Lại hoàn toàn không biết, sức lực của mình, đối với nam nhân mà nói, quả thực là một loại dày vò, càng nhẹ nhàng hành hạ thân thể hắn!

Cho tới nay, trên vai Huyền Lăng Thương đều gánh vác nhiều trách nhiệm, cho nên một khắc cũng không thể khiến chính mình buông lỏng.

Nhưng mà, hắn cũng là người, cũng bị mệt.

Lần tắm rửa này , chính là hắn cho mình xa xỉ, buông lỏng lúc này.

Cho nên trong ngày thường , hần tắm rửa cũng không cho người bên ngoài ở đây.

Tuy nhiên ngày gần đây, tâm tình của hần bức bối, ở trong đầu, luôn không tự chủ được nghĩ đến tiểu thái giám này.

Nghĩ đến tiểu thái giám này đối mặt nam nhân khác thật là tốt, lại đối với chính mình khúm núm, hình như chính mình là một cái con cạp háu ăn, khiến trong lòng hần bức bối.

Chẳng lẽ là, khiến tiểu thái giám này cam tâm tình nguyện đến bên cạnh hần, thật có như vậy khó khăn sao! ?

Cho nên, hần liền sai hần hầu hạ chính mình chà lưng.

Chỉ là hiện tại, Huyền Lăng Thương lại phát hiện, chính mình là tự mình chuốc lấy cực khổ!

Chỉ cảm thấy từ phía sau đang có một cái tay nhỏ bé, ôn nhu cầm khăn lông vì hần chà lưng ở phía sau.

Sức lực tiểu thái giám dịu dàng như vậy.

Nói là chà lưng, nhưng lại như là đang sờ hần. . .

Ngay lập tức, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy phía sau lưng từ từ truyền đến một loại cảm giác tê tê đại đại.

Phảng phất một dòng điện tê dại , chậm rãi từ khăn lông ẩm ướt, truyền đến khắp tứ chi của hần. . .

Rung động ở trong lòng, khiến thân thể Huyền Lăng Thương dần dần xảy ra biến hóa.

Chỉ cảm thấy, những cỗ nhiệt lưu, đang không ngừng từ trên người hần nhanh chóng tụ lại ở dưới thân.

Cảm giác tê dại kia, rung động khác thường, lại quen thuộc như vậy. . .

Dù sao, hần cũng là một người nam nhân bình thường, cũng có được ham muốn bình thường.

Chỉ là, hần lại không thích những nữ nhân làm ra vẻ thận trọng, nữ nhân tầm thường. Cho nên sống hai mươi mấy năm, bên người ngay cả một nữ nhân cũng không có.

Nhưng mà, lần trước ... đột nhiên xuất hiện thiếu nữ thần bí, cũng đã là một lần ngoại lệ. . .

Chỉ là hiện tại, trừ người kia có thể mang đến cho hần rung động rất lớn ra, lại là có thêm một người. . .

Nhưng người này, cũng là một . . . Tiểu thái giám! ? ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Lăng Thương kinh ngạc không thôi.

Đôi mắt mở to, trong mắt đều là vẻ khiếp sợ.

Dù sao, hần hiện tại lại nổi lên ý nghĩ không nên có đối với một tiểu thái giám, thật sự là. . .

Chết tiệt!

Hần bị điên rồi sao! ?

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương bực môi mở ra, lập tức, cơ hồ không hề nghĩ ngợi, liền mở miệng nói.

“Đi ra ngoài!”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu mang theo cấp tốc và sâu não.

Chính lúc đang còn cẩn thận chà lưng cho Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, trên mặt không khỏi sững sờ.

Dù sao, mới vừa rồi Huyền Lăng Thương vẫn còn yên lành,đột nhiên nói ra những lời như vậy, thật sự khiến cho Đồng Nhạc Nhạc có hơi không phản ứng kịp.

Ghi chú:

* thiên xuyên vạn xuyên mã thí bất xuyên

Tư Đồ Quý Hồn bị dẫn tới âm phủ, ở nơi này có rất nhiều Quý Hồn đang tố cáo hần. Thì ra, Tư Đồ lúc ở tại dương gian, nịnh nọt cấp trên, ức hiếp dân chúng, không biết đã làm chết bao nhiêu người. Diêm vương bình sinh hận nhất chính là người như thế này, lúc đang muốn trị tội Tư Đồ thì đột nhiên thả một cái rắm vừa to vừa thối.

Công đường thật là chốn ghê tởm, tương đương với là Kim Loan Bảo Điện trên, Diêm vương mặc dù là quan to nhất nơi này, nhưng làm ra chuyện chướng tai gai mắt như vậy, dù sao khiến mặt mũi ngàu thật khó coi. Vào lúc này chỉ thấy Tư Đồ đang phủ phục ở trên mặt đất, lấy tay khum khum mũi, vẫn còn hít thật sâu một cái, cười ha hả nói với Diêm vương: “Chúc mừng đại Vương, mừng cao tôn quý, phun ngang rắm quý. Mơ hồ như âm thanh đàn sáo, rộn rã dễ nghe; phẳng phát giống như mùi đốt xạ hương, khỏe người sáng mắt. Ngân nga ba ngày không dứt, tại hạ cực kì hứng thú.”

Diêm vương sau khi nghe xong, cười ha ha, liền vui mừng thả Tư Đồ ra. Tư Đồ trong lòng không khỏi đắc ý mà nói: “Thiên xuyên vạn xuyên, mã thí bất xuyên(biết hết mọi thứ, nịnh nọt cho qua), coi như là Diêm vương gia cũng không thể vạch trần cái rắm.”

389. Chương 394: Chương 186-2 : Đồng Nhạc Nhạc Khóc

Edit : Thuc Quynh

Sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc dường như nghĩ tới cái gì liền hé mở làn môi hồng, mở miệng xin lỗi nói.

“Hoàng thượng, là nô tài chà không tốt sao! ? Có thể nào sức lực chưa đủ ! ?”

Chính là, hần cũng không biết rằng, nàng vẫn là lần đầu tiên đi chà lưng cho người ta. Nếu như chà không tốt Huyền Lăng Thương không thích, nàng cũng không có biện pháp.

Ngay khi trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ảo não, cũng không chú ý tới đôi mắt thâm trầm của Huyền Lăng Thương đang chìm trong dự vọng...

Nghe lời nói của nàng, hần bất đắc dĩ ảo não không thôi. Dù sao, sự khác thường trên người hần cũng làm cho hần kinh ngạc tột độ. Cho nên xuất phát từ tia lý trí cuối cùng, hần mới có thể khiến tiểu thái giám sau lưng rời đi.

Chính là, trong người Huyền Lăng Thương lại nóng lên, cơn nóng không ngừng thiêu đốt, hừng hực hừng hực khiến hần khó mà nhịn được.

Trong đầu hần lúc này, chính là có ý nghĩ điên cuồng, hần muốn... bỏ nhào vào tên tiểu thái giám sau lưng mà hung hăng, hung hăng ...

Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Lăng Thương giật nảy lên một cái, lập tức, bạc môi mở ra, lần này hần ra sức quát lên.

“Đi ra ngoài!”

Âm lượng thật lớn khiến cho Đồng Nhạc Nhạc đang ngồi xổm sau lưng hần sợ đến nỗi cả người run run, té lăn trên đất.

Đôi mắt tròn tròn, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là kinh ngạc không thôi. Đang yên đang lành, thật sự Đồng Nhạc Nhạc không biết Huyền Lăng Thương như thế nào lại nổi điên lên.

Trước kia tính tình Huyền Lăng Thương, cũng không giống như vậy, không phải sao! ?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc một phen, cuối cùng, khi nhìn thấy bóng lưng của nam nhân kia quay đi, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nổi lên uất ức, sống mũi cay cay, trước mắt đã có làn nước mỏng che phủ cặp mắt trong suốt kia.

Cắn chặt môi, Đồng Nhạc Nhạc vừa chua xót mở miệng nói

” Hoàng thượng, nô tài xin cáo lui trước.”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói dứt lời, liền nhanh chóng đứng lên từ trên mặt đất, sau đó xoay người rời đi.

Vì xoay người lại nên nàng không biết rằng ngay thời khắc ấy Huyền Lăng Thương ngược đôi mắt ảo não vẫn còn nhuộm màu tình ý lên gần chặt vào trên người nàng.

Nhìn thấy kia bóng dáng bé nhỏ, xinh nhanh chóng rời đi tầm mắt của mình, Huyền Lăng Thương nhếch môi.

“Chết tiệt, trăm rớt cuộc là làm sao vậy! ?”

Một cỗ rung động tràn ngập trong lòng hắn, mặc dù tiểu thái giám đã rời đi nhưng mà... nhìn lại tiểu hoàng đệ của mình đang đứng thẳng cao cao biểu lộ phản ứng hưng phấn hắn chỉ còn biết ảo não thở dài.

Hắn biết chính mình là một nam nhân bình thường, chính là, hắn lại không muốn phát tiết trên người nữ nhân mà hắn không có cảm giác.

Vì vậy, Huyền Lăng Thương chỉ có thể cười khổ một tiếng.

Xem ra, hôm nay hắn phải tự nhờ chính bàn tay mình động thủ một phen . . .

. . .

Đồng Nhạc Nhạc sau khi rời khỏi suối nước nóng liền đi về tiểu viện của mình.

Giờ phút này nàng cảm thấy rất khó chịu, không có ai an ủi, không có ai quan tâm, Đồng Nhạc Nhạc chẳng biết chia sẻ điều ấm ức này với ai, chỉ muốn tìm một chỗ thật tốt để ẩn núp.

Tuy nhiên, khi Đồng Nhạc Nhạc vừa mới tới tiểu viện tử của mình, một đạo bóng dáng màu đen, không biết khi nào liền xuất hiện ở trước mặt nàng.

Đồng Nhạc Nhạc chỉ lo được khổ sở thương tâm, không chú ý, liền một đầu hung hăng đụng phải người đang đi tới.

Cùng với ‘Bịch’ một tiếng, ngay lập tức, một hồi đau đớn từ trên trán truyền đến.

Cảm giác được trên trán đau đớn, gương mặt Đồng Nhạc Nhạc vặn vẹo, không nhận được phải bưng cái trán kêu nhỏ thành tiếng.

“Ách, cái trán của ta. . .”

Tuy nhiên khi nàng nói xong, âm thanh lo lắng trên đỉnh đầu nàng vang lên.

“Tiểu Nhạc Tử, người sao vậy! ? Là phát sinh chuyện gì sao! ? Làm thế nào cũng không nhìn đường mà đi nhanh vậy! ?”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu đều là nghi hoặc lo lắng và nhẹ nhẹ trách cứ.

Nghe được âm thanh quen thuộc kia, lại thêm ở trong giọng nói của hắn hiện rõ lo lắng, nguyên dạng tâm tình Đồng Nhạc Nhạc lúc này không tốt nghe xong chỉ cảm thấy trong lòng càng phát ra uất ức .

Đồng Nhạc Nhạc vẫn cố nén được nước mắt, rớt cuộc không nhận được nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Ô ô, Thập Nhị. . .”

Thấy trước mắt là hình ảnh quen thuộc, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy như nhìn người thân của mình, có thể an ủi, dỗ dành mình, Đồng Nhạc Nhạc nhận cũng không nhận được nữa, ‘Oa’ một tiếng, khóc càng ngày càng lớn.

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc đột nhiên gào khóc như tiểu hài tử, Bạch Thập Nhị mày rậm cau lại một cái, lập tức liền luống cuống.

“Tiểu Nhạc Tử, người như thế nào lại khóc! ? Là có ai khi dễ người sao! ? Nói cho ta biết!”

Bạch Thập Nhị mở miệng, trong mắt một cái sát ý chợt lóe rồi biến mất.

Dù sao, ai dám khi dễ tiểu nữ tử này, hắn tuyệt đối không tha cho hắn!

Một bên là Bạch Thập Nhị trong lòng lửa giận ngút trời luống cuống hỏi han, một bên là Đồng Nhạc Nhạc chỉ biết khóc thật thương tâm, bao nhiêu uất ức theo dòng nước mắt lăn dài trên má phúng phính mà thoát ra ngoài.

Bởi vì, ở trên thế giới này, người nàng quan tâm nhất là Huyền Lăng Thương, nhưng mà cũng chính hắn mới vừa rồi lại đối với nàng nặng lời như vậy, hiện tại Đồng Nhạc Nhạc vẫn còn sợ hãi.

Đồng Nhạc Nhạc uất ức chính là rốt cuộc không biết mình làm sai cái gì, sai ở đâu cũng không biết. Càng không biết càng ra sức khóc, từng giọt nước mắt như trân châu rơi vỡ, một giọt này rơi xuống một giọt khác rơi theo làm cho Bạch Thập Nhị cảm thấy tâm can của mình hung hăng va đập, ra sức an ủi.

“Tốt lắm, người đừng khóc có được hay không. . .”

Bạch Thập Nhị mở miệng, giọng điệu ôn nhu an ủi.

Có trời mới biết, đây là lần đầu tiên hắn đối với một người mà dịu dàng như thế, giọng điệu nhẹ nhàng, nâng niu vỗ về.

Nếu như để thuộc hạ của hắn thấy được khẳng định cho là nhìn thấy quỷ . . .

390. Chương 395: Chương186-3 : Đồng Nhạc Nhạc Khóc

Edit : akira liz

Nhưng mà hiện tại, chỉ cần tiểu nữ tử này đừng khóc, có kêu hắn làm cái gì, hắn đều nguyện ý. . .

Bạch Thập Nhị trong lòng trầm nghĩ, nhìn tiểu nữ tử trước mắt khóc mà mũi cứ sụt sịt sụt sịt, dường như phảng phất sắp sửa không thở nổi.

Một nỗi thương tiếc không khỏi trào dâng trong lòng.

Lập tức hắn vươn bàn tay, nhẹ nhàng vuốt bả vai Đồng Nhạc Nhạc.

Đồng Nhạc Nhạc chỉ là để cho Bạch Thập Nhị vỗ lưng phía sau mà an ủi, cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, Đồng Nhạc Nhạc mới ngừng nước mắt, điều chỉnh tốt tâm tình tan nát của chính mình.

Nhớ lại mới vừa rồi đáng vẻ tan nát của chính mình, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là đưa tay sờ sờ nước mắt, ngược đời mắt xinh đẹp lên, ánh mắt nhìn về phía Bạch Thập Nhị mà quả là bắt đầu có hơi ngượng ngùng.

“Thật xin lỗi, Thập Nhị, để người chê cười.” Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói.

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, hắn nhìn nàng làm đáng vẻ cố gắng cười vui, hắn cũng không biết nụ cười hiện tại trên mặt của nàng là bao nhiêu cay đắng.

Khẽ thở dài, trong lòng chấn động, một nỗi thương tiếc không khỏi trào dâng trong lòng.

Giờ phút này, hắn hy vọng cỡ nào có thể thay nàng lau đi nước mắt trên mặt, chính là hắn lại sợ hãi, tự mình đi quá xa sẽ làm nàng nhận thấy được điều gì đó. . .

Nghĩ tới đây, Bạch Thập Nhị chỉ là nhẹ nhàng mấp máy bạc môi, mở miệng nói.

“Hiện tại, có thể nói cho ta biết, có chuyện gì phát sinh sao!?”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu nhẹ nhàng chậm chạp, lại không che dấu nỗi lo lắng.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cảm động.

Đồng Nhạc Nhạc chỉ khe khẽ lắc đầu.

Sau một khắc, dường như là nghĩ đến cái gì, Đồng Nhạc Nhạc cong môi cười một tiếng, rồi cười nói với Bạch Thập Nhị.

“Thập Nhị, có rượu không!? Theo ta uống chút rượu đi!”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, khuôn mặt tuần tú của Bạch Thập Nhị đầu tiên là sững sốt. Trong lòng biết Đồng Nhạc Nhạc không muốn nói, hẳn cũng không có hỏi được bao nhiêu, chỉ là gọi lên bạc môi, mở miệng cười nói.

“Ha ha, rượu ta tự nhiên có, đến đây, chúng ta cùng uống rượu đi!”

. . .

“Ha ha ha ha ha ha. . . Hôm nay có rượu thì hôm nay say, say rồi không phải sầu lo! Đến đây, chúng ta lại uống!”

Đồng Nhạc Nhạc một tay giơ ly rượu, ngẩng đầu nhìn trời cao trăng sáng, mắt mang men say, trên mặt là vui vẻ nở rộ nụ cười.

Chỉ là thân thể nhỏ kia, lại bởi vì uống quá nhiều rượu, đứng lên cũng là lắc la lắc lư, đứng không... vững chắc lắm.

Nhìn thấy tiểu nữ tử đã uống rượu đứng ở trước mắt.

Ánh trăng say lòng người nhẹ nhàng chiếu xuống, mềm mại bao phủ lên người tiểu nữ tử trước mắt.

Chỉ thấy tiểu nữ tử mắt lộ men say, hai gò má xinh đẹp kia càng đỏ bừng, dường như phảng phất cây đào mặt vừa mới chín, rất là dễ thương!

Thấy vậy, Bạch Thập Nhị khóe miệng không khỏi mỉm cười, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng mang theo sủng nịch, ôn nhu, ngay cả chính hắn cũng không biết.

“Tiểu Nhạc Tử, người uống say rồi.”

Nghe được lời nói Bạch Thập Nhị, Đồng Nhạc Nhạc lập tức gắng sức lắc lư gương mặt nhỏ nhắn đỏ rực của chính mình, cau đôi mày lại, tràn đầy ảo não không công nhận mà nói.

“Không, ta mới không có uống say đâu! Người nhìn, ta bước đi còn thẳng lắm a!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, vừa đi tới phía trước.

Tuy nhiên, ở trong mắt nàng xem ra là thẳng, tại trong mắt người khác nhìn thì cũng là lắc la lắc lư, dường như là con lật đật, thấy rất tức cười.

Thấy vậy, Bạch Thập Nhị khóe miệng không khỏi cong lên, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng hiện ra ôn nhu cùng sủng nịch.

“Còn nói người không uống say, người nhìn người bước đi đều là xiên xiên vẹo vẹo.”

“Không! Là người uống say hả? Ta bước đi không biết thẳng đến đâu! Nha. . .”

Những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, vẫn chưa nói xong, dưới chân đột nhiên hẫng một cái, lập tức, cả người liền chột đổ nhào về hướng phía trước.

Mà ở trước người nàng, chính là cầu thang chênh chếch. . .

Mắt thấy, chính mình sẽ rơi xuống thang lầu, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc trợn lên một cái, không khỏi giật mình la lên thành tiếng.

Tuy nhiên, còn không chờ nàng kịp suy nghĩ đến chuyện khác, chỉ cảm thấy một hồi trời đất ngã nghiêng.

Cả người, đã bị ôm vào một lồng ngực cường tráng.

Chun mũi ngửi thấy được mùi vị là trên người nam nhân như ánh mặt trời kia.

Ngửi thấy được mùi này, mặc dù dễ ngửi, lại làm cho Đồng Nhạc Nhạc không khỏi chau chau hàng mi.

Bởi vì, cái... mùi vị này của hân, không phải là Long Tiên Hương nhạt nhòa mà nàng yêu tha thiết . . .

Lúc Đồng Nhạc Nhạc ở trong lòng kêu lên, không hề biết giờ phút này chính mình rốt cuộc mê người tới đâu.

Cúi đầu nhìn thấy tiểu nữ tử nhỏ nhắn xinh xắn trong lòng.

Chỉ thấy trên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn của tiểu nữ tử đã sớm uống say kia, nhắm tịt mắt lại, hai gò má đỏ bừng, phảng phất dường như mới tô son, trông vô cùng quyến rũ, mê người.

Cuối cùng, Bạch Thập Nhị quét ánh mắt một vòng, không khỏi từ gương mặt xinh đẹp kia của Đồng Nhạc Nhạc, rồi đến cái mũi đẹp đẽ kia, lại tới cái miệng nhỏ nhắn đỏ bừng . . .

Chỉ thấy, cái miệng nhỏ nhắn kiều diễm ướt át kia giờ phút này có hơi mở ra, lộ ra hàm răng trắng nõn bên trong.

Dáng vẻ kia, phảng phất như ân huệ vua ban . . .

Thấy vậy, Bạch Thập Nhị trong lòng vừa động một cái, đôi mắt màu hổ phách không khỏi tối sầm lại.

Lập tức, cũng không nhận được nữa, chỉ thấy nam nhân chậm rãi cúi lưng, từ từ hướng tới cái miệng nhỏ nhắn kiều diễm không ngừng hấp dẫn hân kia . . .

Tuy nhiên, ngay lúc bạc môi của nam nhân sắp sửa áp vào cái miệng nhỏ nhắn trên mặt đỏ bừng kia của người nhỏ bé trong lòng, lại thấy đôi môi tiểu nữ tử hé mở, mang theo âm thanh quyến luyến liền chậm rãi thốt ra từ miệng nàng.

“Huyền. . . Lăng Thương. . .”

Nữ nhân mở miệng, thì thào khẽ gọi, âm thanh nhẹ nhàng, tuy nhiên, rơi vào trong tai nam nhân dường như Ngũ Lô giáng xuống đầu!

391. Chương 396: Chương 187-1 : Trầm Chỉ Hôn Người

“âm” một tiếng, nam nhân mở to đôi mắt, thân thể bỗng nhiên cứng đờ!

Cứ coi như là uống say đi, chẳng lẽ trong lòng của nàng chỉ có nam nhân kia sao! ?

Hay là, nàng đối với nam nhân kia. . .

Nghĩ tới đây, lông mày của Bạch Thập Nhị cau lại, bạc môi khẽ nhếch.

Thấy tiểu nữ tử đang được mình ôm trong ngực, trong miệng lại gọi tên nam nhân khác, sắc mặt hân bỗng chốc trầm xuống.

Cũng không biết qua bao nhiêu lâu, hân chỉ nhẹ nhàng thở dài một hơi rồi lập tức khom lưng ôm lấy tiểu nữ tử trở lại trong phòng, nhẹ nhàng đặt nàng ở trên giường, tỉ mỉ đắp chăn lên rồi mới xoay người rời đi.

. . .

Đêm đã khuya .

Đồng Nhạc Nhạc không biết ngủ bao nhiêu lâu nhưng buồn đi vệ sinh quá mà tỉnh lại...

Thấy trong bụng căng trướng , Đồng Nhạc Nhạc vội bò dậy, híp con mắt nhấp nhem đứng lên, đi tới nhà xí.

Sau khi giải quyết xong, Đồng Nhạc Nhạc lại vẫn mắt nhắm mắt mở mà đi về phía trước.

Cũng không biết là đi mất bao nhiêu lâu, khi nàng cảm thấy quá mệt rồi, mới thấy hình như trước mặt có một cái giường mềm mại, liền lập tức ngã nhào xuống, ngủ khì.

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc còn đang cùng Chu công đánh cờ, đột nhiên không biết từ khi nào, một bóng dáng cao to từ từ bước về phía này. . .

Cúi đầu nhìn thấy tiểu thái giám ngã trên cỏ mà còn ngủ được, mắt Huyền Lăng Thương xẹt qua một tia kinh ngạc.

Lại ngồi trên người tiểu thái giám này còn có mùi rượu nhàn nhạt, may kiếm hần không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái, trong mắt không khỏi xẹt qua một tia không vui.

Trải qua việc ở bể tắm nước nóng, tâm trạng Huyền Lăng quả thực là vô cùng bức bối. Sau khi nằm ở trên giường, lại một mực trần trọc, không ngủ được.

Cuối cùng, Huyền Lăng Thương thở dài một hơi, liền đứng dậy tính ra ngoài đi dạo một chút, định là đi một liên buồn ngủ , ai biết được hần bất tri bất giác liền đi tới chỗ ở của cung nhân.

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương đầu tiên là sửng sốt, đang định xoay người rời đi thì đúng vào lúc này từ xa hần lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang đi về bên này, ngay sau đó liền đổ rầm trên mặt đất.

Mới đầu, hần còn tưởng rằng là chính mình nhìn lầm rồi, dù sao bây giờ cũng là canh ba nửa đêm, thời tiết rét buốt, giường ấm áp không ngủ mà ngủ trên bãi cỏ lạnh lẽo làm gì! ?

Trong lòng tuy nghĩ thế , nhưng hai chân hần vẫn không tự chủ được mà đi về phía bên này.

Mà vừa đến liền thấy người đang nằm ngủ trên cỏ kia, trong lòng Huyền Lăng Thương không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Chỉ thấy, tối nay trăng tỏa ánh sáng bàng bạc, êm dịu bao trùm trên mặt đất.

Mặc dù hiện tại đông đã qua, nhưng nhiệt độ buổi tối vẫn có chút lạnh.

Mà tiểu thái giám bé nhỏ này lại đang ngủ trên mặt đất , co rúc ngủ say, hoàn toàn chưa biết được rằng mình đang ở đâu.

Nhìn thấy tiểu thái giám ngã trên cỏ lạnh lẽo mà vẫn say sưa ngủ , Huyền Lăng Thương cảm thấy trong lòng tràn đầy tức giận.

Tiểu thái giám này, rốt cuộc uống bao nhiêu rượu! ?

Lại chẳng biết yêu quý thân thể của mình như vậy, nếu không phải hần đến đây, chẳng phải sẽ nằm ngủ ở đây một đêm tới sáng sao, ngày mai khẳng định mắc bệnh cho mà xem!

Trong lòng tức giận , nhưng Huyền Lăng Thương vẫn bình thản tiến lên đánh thức tiểu thái giám.

Tuy nhiên, khi hần có hơi khom lưng, đưa tay hướng định vỗ nhẹ lên bả vai bả vai tiểu thái giám kia, bỗng nhiên môi hần đột nhiên nỉ non mang theo ý khóc .

“Bại hoại! Lại dám hung ác với ta ! Người hỗn đản. . .”

Nghe được câu nói này, Huyền Lăng Thương sửng sốt, không biết hần đang nói cái gì. Chẳng lẽ có người bắt nạt hần khiến hần tức giận, cho nên, hần mới uống nhiều rượu như vậy?

Nghĩ đến đây, trong mắt Huyền Lăng Thương không khỏi lóe ra một tia tức giận.

Lại có người dám khi dễ hần, nếu như bị hần biết là ai, tuyệt đối không tha !

Trong lúc Huyền Lăng Thương vẫn còn mãi tức giận , tiểu thái giám té trên mặt đất bỗng đứng lại mở làn môi đỏ mọng một lần nữa, giống như đang nói cái gì.

Hần nói rất nhẹ ,rất nhẹ, khiến người khác nghe không rõ

Tò mò, Huyền Lăng Thương hơi khom lưng, để lộ tai gần miệng tiểu thái giám ,nghe xem rốt cuộc là hần muốn nói cái gì.

Lần này, rốt cục Huyền Lăng Thương hần cũng nghe rõ tiểu thái giám này đang lẩm bẩm gì đó, tuy nhiên, nhớ lại những lời vừa rồi, khóe miệng Huyền Lăng Thương không khỏi co quắp, bởi vì, tiểu thái giám này, mới vừa rồi trong miệng không ngừng mắng hần hỗn đản là hần đấy! ? ?

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương cũng không biết nói sao.
Ấy vậy mà ,giờ phút này Đồng Nhạc Nhạc lại hoàn toàn không biết gì hết.
Giờ phút này, nàng đang nằm mơ thấy mình đang ở ôn tuyền.
Trên tay, cầm một chiếc khăn ướt....

392. Chương 397: Chương 187-2 : Trầm Chỉ Hôn Người

Edit : be ngok

Huyền Lăng Thương đứng ngay trước mặt ,nhưng lại đưa lưng về phía nàng, đột nhiên gằm lên đuổi nàng đi.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy kinh ngạc, uất ức, cả người ngây ngốc không nhấc nổi bước chân.

Nam nhân vẫn thấy nàng đứng đó, lại lần nữa lớn tiếng quát.

Mặc dù hắn đưa lưng về phía nàng, nhưng nàng vẫn cảm nhận thấy, hắn hẳn là đang tức giận.

Cảm giác được điều này, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc uất ức khó chịu, cuối cùng, cắn chặt răng ngọc, nổi giận một tay ném thẳng khăn lông lên đỉnh đầu Huyền Lăng Thương.

Hai tay chống nạnh, hé mở làn môi hồng, Đồng Nhạc Nhạc mở miệng quát.

“Hỗn đản, Người lại dám mắng ta! Bại hoại!”

Đồng Nhạc Nhạc ra sức mở miệng mắng.

Nàng cũng không phải dễ bắt nạt đâu!

Nam nhân này, hắn gọi nàng chà lưng, nàng chà, thế mà lại mắng nàng. Hắn cho rằng nàng dễ bắt nạt lắm phải không! ?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không ngừng tức giận, cái miệng nhỏ nhắn mắng người xối xả.

Cuối cùng, nam nhân hình như bị nàng mắng sợ, xoay người lại, gương mặt tuần tú làm ra vẻ tội nghiệp đau khổ, nhìn Đồng Nhạc Nhạc thỉnh cầu.

” Nhạc Nhạc thân ái, người không nên tức giận, là trầm sai lầm rồi, trầm hiện tại liền xin lỗi người, có được hay không! ?”

Nam nhân mở miệng tràn đầy thương cảm .

Mà giọng điệu này lại hèn mọn vô cùng.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc khoanh hai tay trước ngực, cầm hất cao, vẻ mặt tràn đầy tức giận.

“Hừ! Nhận lỗi, có nói cũng vô dụng, người định lấy gì nhận lỗi đây!?”

Thấy nàng nói vậy, nam nhân cúi đầu suy nghĩ một chút, liền mở miệng nói.

“Nếu không, trầm ban cho người ngàn lượng hoàng kim! ?”

Nghe Huyền Lăng Thương nói, Đồng Nhạc Nhạc hai tròng mắt lập tức sáng lên.

Ngàn lượng hoàng kim đấy,không phải con số nhỏ đâu!

Chỉ là, nghĩ đến mới vừa rồi nam nhân này lại dám dùng giọng điệu hung ác mắng nàng, nếu cứ như vậy mà tha thứ cho hắn, chẳng phải nàng sẽ mất hết mặt mũi hay sao ?

Nghe tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi lạnh nhạt hằm hừ một tiếng, làm ra vẻ khinh thường.

“Hừ! Chẳng phải cũng chỉ có bạc thôi sao! ?”

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc hình như không vừa lòng, nam nhân là nhẹ nhàng chau mày, tràn đầy buồn bực.

Rốt cuộc là hắn muốn cái gì ???

Bỗng dưng bạc môi không khỏi nhẹ nhàng nhếch lên một cái, cười tà mị, gương mặt bỗng dưng nở rộ .

Nam nhân bước từng bước, từ từ đi tới ôn tồn .

Dáng người cao lớn kia dần dần bại lộ rơi vào tầm mắt Đồng Nhạc Nhạc .

Màu da khỏe mạnh màu nâu sẫm lấp ló sau làn khói càng thêm phần gợi cảm .

Bọt nước trắng ngần long lanh từ trên người nam nhân rơi xuống khắc họa điều luyện từng đường nét cơ thể nam nhân ,khiến dáng người hoàn mỹ của giống như vị thần của hắn hoàn toàn phô diễn.

Lưng dài vai rộng, cơ bắp cuộn cuộn, tiêu chuẩn cơ bụng tám múi lộ ra vô cùng quyến rũ!

Mà cơ bụng kia, một vết điểm sẹo cũng không có, mà ngay cả rốn cũng tràn đầy gợi cảm. . .

Xuống chút nữa, chính là. . .

“Nha! Người đang làm cái gì vậy!”

Nhìn thấy nam nhân lại lớn mật như vậy, không mặc quần áo mà dám đứng trước mặt nàng, cũng không sợ bị nhìn thấy sao.

Đồng Nhạc Nhạc lập tức hai tay bưng kín mắt, chỉ cảm thấy hai gò má hằm hập nóng bỏng.

Nam nhân sau khi nghe thấy nàng nói vậy, chỉ nhẹ giọng nở nụ cười.

“Tiểu Nhạc Tử, người đang xấu hổ cái gì!? Cơ thể Trẫm chẳng phải người sớm đã nhìn thấy rồi sao! ?”

Nam nhân vừa nói, vừa đưa tay kéo bàn tay nhỏ bé đang cố che hai gò má của Đồng Nhạc Nhạc xuống.

Khi tay nhỏ bé bị kéo xuống, gương mặt tà mị của nam nhân liền xuất hiện ở trước mặt nàng.

Giờ phút này nam nhân, đã không còn lạnh băng như xưa nữa.

Bạc môi khẽ nhếch, khoe miệng hiện ra một nụ cười xấu xa càng khiến cho tim người ta đập nhanh hơn.

Còn nữa, một đôi huyết mâu tà mị kia mang theo vô tận ma lực khiến người khác cam tâm tình nguyện dâng lên linh hồn của chính mình. . .

Bị đôi huyết mâu kia nhìn chằm chằm, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trên mặt nóng lên, tim đập dồn dập, trong lòng bỗng thấy ngượng ngùng.

Đôi mắt nam nhân giống như một đốm lửa, muốn đốt cháy cả người nàng.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức thôi đỏ mặt, mở miệng tức giận nói.

“Không cho người nhìn ta như vậy !!!”

Tuy nhiên, nam nhân nghe thấy vậy, chỉ ha hả cười một tiếng.

Lập tức, một tay nhẹ nhàng nhấc cằm của nàng, mở miệng cười nói.

“Được, trẫm không nhìn người, trẫm chỉ hôn người. . .”

393. Chương 398: Chương 188-1 : Trầm Chỉ Cần Người

Edit : Ngavo

Nam nhân vừa nói dứt lời, gương mặt tuần tú kia, liền từ từ bao trùm xuống phía nàng . . .

Nhìn thấy gương mặt tuần tú trước mắt càng lúc càng gần , trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ngượng ngùng thẹn thùng , hơn nữa còn là hoan hỉ và chờ mong.

Cuối cùng, mắt nàng vừa nhắm lại, cái miệng nhỏ nhắn càng là từ từ chu lên, chờ đợi nụ hôn của nam nhân. . .

. . .

Cúi đầu nhìn tiểu thái giám trước mắt này, hai tròng mắt nhắm tịt, cũng không ngừng chu cái miệng nhỏ nhắn hướng tới chính mình, gương mặt tuần tú của Huyền Lăng Thương không khỏi có hơi sững sốt.

Mới rồi, hắn chỉ là muốn cố gắng nghe cho rõ tiểu thái giám này rốt cuộc đang nói cái gì. Không ngờ, tiểu thái giám này càng nói, âm thanh càng nhỏ, cũng không biết là đang nói cái gì.

Cuối cùng, càng là không khỏi chu lên cái miệng nhỏ nhắn về hướng tới chính mình , chẳng lẽ là, hắn là đang có xuân mộng kiểu diễm gì đó sao! ?

Chính là, hắn đã là một hoạn quan rồi, tại sao còn có thể làm được những giấc xuân mộng không đứng đắn này đây! ?

Trong lòng Huyền Lăng Thương nghi hoặc không giải thích được, liền tính toán đánh thức người nhỏ bé trên mặt đất.

Tuy nhiên, khi mà bàn tay với khớp xương cứng cáp kia của hắn vừa mới tóm lấy bả vai người nhỏ bé, lại thấy người nhỏ nhắn này, hai tay bỗng nhiên duỗi ra, liền gắt gao túm lấy thật chặt bàn tay hắn, sau đó ra sức kéo lại.

Đối với hành động của tiểu thái giám phía dưới, Huyền Lăng Thương vừa bối rối không còn kịp đề phòng nữa, cả người liền bị tác động ngã thẳng lên người tiểu thái giám nằm trên mặt đất.

Nhưng mà, tuy là như thế, Huyền Lăng Thương tại một khắc cuối cùng, có lẽ do có phần lo lắng, sợ hãi chính mình sẽ đè lên tiểu thái giám này. Dù sao, tiểu thái giám này, thân thể là mảnh mai như vậy, nếu như bị toàn bộ sức nặng của hắn đè xuống, rồi bị chấn thương, thì nên làm cái gì bây giờ! ?

Cho nên một khắc cuối cùng, Huyền Lăng Thương vẫn kịp thời chống một tay xuống đất. Nhưng mà lòng ngực hắn và hạ thân thì vẫn gắt gao dán cùng một chỗ với tiểu thái giám trên mặt đất.

Cảm giác được tư thế giữa hai người bọn họ giờ phút này, là ám muội như thế , khiến trong lòng Huyền Lăng Thương không khỏi rung lên một cái.

Chỉ cảm thấy, người nhỏ bé dưới thân, thân thể lại là nhỏ nhắn xinh xắn như thế .

Lại thêm làn da trắng như tuyết kia, dưới ánh trăng bao phủ, trông càng trắng ngần sáng bóng.

Đường nét thanh tú, hàng mi cong vút, mũi ngọc thanh tú, môi anh đào, mỗi một chỗ, đều phối hợp hoàn mỹ. . .

Hơn nữa từ trên người tiểu thái giám này tỏa ra mùi rượu nhạt nhòa, hỗn hợp với mùi thơm đặc biệt kia trên người hắn, phảng phất một loại hương vị kì lạ thu hút lòng người, người thấy mà khiến trái tim hắn, lại bắt đầu đập dồn dập không quy luật lần nữa.

‘Bang bang bang’ tiếng tim đập, cứ nhanh như vậy.

Phảng phất như vạn mã phi nhanh . . .

Hơn nữa, huyết dịch dưới người hắn, phảng phất vào giờ khắc này, cũng bắt đầu sôi sùng sục theo.

Cúi đầu nhìn thấy tiểu thái giám bị chính mình đè tại dưới thân , tâm tư Huyền Lăng Thương bắt đầu trở nên không còn thuộc chính mình .

Huyết mâu động lòng người kia từ từ tối sầm lại, trong mắt quay cuồng ham muốn.

Hắn vươn cánh tay thon thả kia, nhẹ nhàng chạm lên gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng kia của tiểu thái giám.

Chỉ cảm thấy, làn da thịt ở dưới đầu ngón tay là nhẵn nhụi, tinh tế như vậy, phẳng phất như da thịt đứa bé mới sinh, làm cho người ta yêu thích không buông tay!

Vừa đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa làn da thịt mềm mại mà mịn màng kia, trong mắt Huyền Lăng Thương, càng là từ từ hiện lên một phần đắm chìm mê muội, và quyến luyến.

Trong lòng càng là thán phục không thôi.

Một người tuyệt sắc như thế, vì sao không phải một nữ nhân đây! ?

Trong lòng Huyền Lăng Thương thán phục lại tiếc rẻ, ngón tay thon dài kia, càng là chậm rãi vuốt ve cái trán trắng như tuyết kia từ trên xuống dưới, như muốn phác họa được hàng mi cong cong kia của hắn.

Cuối cùng, lại men theo cái mũi xinh đẹp, trượt xuống đến cái miệng nhỏ nhắn hồng hào đầy đặn kia . . .

Cái miệng nhỏ nhắn này, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy là đẹp mắt nhất mà chính mình từng nhìn thấy!

Bờ môi tuyệt đẹp, đầy đặn lại tươi tắn.

Màu môi càng là mịn màng vô cùng, phẳng phất bóng hồng mai đầu cành vừa mới nở rộ giữa tháng chạp trời đông giá rét, kiều diễm ướt át. . .

Ngón tay hết lần nọ tới lần kia nhẹ nhàng vuốt ve cái miệng nhỏ nhắn khiến hắn mê mẩn, trong mắt Huyền Lăng Thương, càng là từ từ tối sầm lại. . .

Trong lòng, càng là có một ý nghĩ điên cuồng, bắt đầu nảy sinh ra.

Không biết, một cái cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp như thế, nếu như là hôn thì rốt cuộc là có cảm giác gì! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Lăng Thương rung động.

Huyết mâu động lòng người càng là hiện ra dục vọng và si mê mà ngay cả chính hắn cũng không biết.

Cuối cùng, khuôn mặt tuấn tú từ từ hạ thấp, liền chậm rãi hướng tới gần người nhỏ bé ở phía dưới.

Cùng với môi của hai người từng tắc từng tắc tiếp cận, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy trống ngực của mình, càng là đập nhanh như vậy chưa từng có . . .

Mắt thấy, bạc môi của hắn, sắp sửa trùm lên cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng kia của người nhỏ bé bên dưới, thì cách đó không xa đột nhiên truyền đến ‘rắc’ một tiếng, phẳng phất có người dẫm lên nhánh cây, làm phát ra âm thanh . . .

Nghe vậy, trong lòng Huyền Lăng Thương giật nảy lên một cái, kèm theo đó, huyết mâu tràn đầy tình dục, càng là chợt tỉnh táo lại.

Khuôn mặt tuấn tú nhanh chóng nhấc lên, ánh mắt sắc bén như đao kia, càng là phi thường chuẩn xác quay nhìn về hướng vừa rồi phát ra âm thanh.

Nhưng mà, ở bên kia, chỉ có vài cây đại thụ tươi tốt, cũng là không có một bóng người. . .

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương mày kiếm không khỏi có hơi cau lại một cái, trong mắt xẹt qua vài phần nghi hoặc.

Chẳng lẽ, mới rồi là hắn nghe lầm! ?

Trong lòng còn đang nghi hoặc, đột nhiên, cổ Huyền Lăng Thương bỗng nhiên bị một đôi tay nhỏ bé mềm mại vô tội gât gao ôm chặt.

Bên tai, càng là truyền đến tiếng thì thầm bắt mắt của người nhỏ bé kia.

“Không cho người đi! Người đã nói người chỉ hôn ta!”

Cùng với lời này của người nhỏ bé bên dưới, Huyền Lăng Thương còn không kịp phục hồi tinh thần lại, lập tức, một cái cái miệng nhỏ nhắn mềm mại liền đã chụp lên môi của hắn. . .

Cảm giác được trên làn môi thơm ngát kia mang theo mùi rượu thoang thoảng, lại thêm khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn gần trong gang tấc , Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy “âm” một tiếng, đại não chỉ chốc lát đã trống rỗng, huyết mạch cũng trợn lên một cái. . .

Dù sao, hắn mới rời mặc dù từng xúc động mà có ý nghĩ điên cuồng hôn tiểu thái giám này , chỉ là hiện nay, thật sự hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đó , thì cũng để cho hắn kinh ngạc không thôi.

Quan trọng nhất là, lần này đây, do tiểu thái giám này chủ động. . .

Mặc dù, Huyền Lăng Thương biết, cũng rõ ràng, tiểu thái giám này, giờ phút này là uống say rồi, cho nên, hắn căn bản không biết chính mình đang làm những gì.

Theo lý thuyết, cho dù xuất phát từ lập trường gì, hắn đều phải lập tức đẩy tiểu thái giám này ra.

Dù sao, hắn không chỉ có là vị đế vương cao cao tại thượng của Linh Nhạc Quốc, hắn vẫn còn là một nam nhân bình thường!

Cho nên, hắn lại có thể nào bị một tiểu thái giám hôn! ?

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương không khỏi vươn bàn tay, vươn tới trên thân người nhỏ bé.

Tuy nhiên, khi mà bàn tay của Huyền Lăng Thương trong nháy mắt chạm vào người nhỏ bé , thì thân thể của hắn, phảng phất tự không chế lý trí của mình.

Hành động vốn là đẩy ra, thay vào đó lại là nhẹ nhàng nâng lên cái cằm thon thả của người nhỏ bé kia, tiến tới càng gia tăng nụ hôn này. . .

Giờ phút này, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy chính mình là điên rồi.

Cái gì lý trí, thân phận gì, đều quên cả rồi.

Giờ này khắc này, hắn chỉ là muốn hảo hảo mà nhắm nháp cái miệng nhỏ nhắn mềm mại này . . .

394. Chương 399: Chương 188 - 2 : Trẫm Chỉ Cần Người

Edit : Dung Cảnh

Đối mặt với Huyền Lăng Thương đang đắm chìm trong suy tư, giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy mình như con thuyền đơn độc trên biển, trôi nổi không ngừng.

Tùy ý để gió biển thổi đi bất cứ nơi nào.

Dần dần, nàng cảm thấy không thể thở nổi.

Đôi mắt mở to, đôi môi hồng khê mở, không nhin được mà phát ra tiếng ưm, giọng điệu đầy bất mãn.

Nhưng nàng không biết tiếng ưm mình vừa phát ra, truyền vào tai nam nhân lại như một liều thuốc kích thích.

Mới vừa rồi, Huyền Lăng Thương bị đôi môi thơm ngát kia làm cho mất đi lý trí.

Giờ phút này, lại vô thức nghe được tiếng ưm như vậy, chỉ cảm thấy trong lòng nhói đau.

Cả thân thể như muốn bốc cháy.

Đối với cảm giác này, hắn không thể nào hiểu nổi.

Hắn muốn tiểu thái giám này?

Ý thức được chuyện này, trong lòng hắn mâu thuẫn không thôi.

Dù sao hắn là nam nhân, làm sao có thể...

Nhưng mà tiểu tử này hết sức mê người.

Cái miệng nhỏ nhắn mềm mại, dung mạo xinh đẹp, giọng nói nũng nịu, không có nam nhân nào không bị mê hoặc, may mắn hắn còn giữ được một chút lý trí.

Chuyện sau này không cần nghĩ tới, chỉ cần làm theo tâm ý của mình, hưởng thụ tất cả...

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương không thèm để ý tới điều khác.

Bàn tay nóng bỏng từ từ rơi xuống, mở ra thất lưng trên chiếc eo nhỏ bé của tiểu thái giám.

Nhưng vào lúc này, tiểu thái giám kia hết sức thống khổ cau mày, không hề nghĩ ngợi vươn hai tay đẩy hắn ra.

Lúc này Huyền Lăng Thương đã mất đi lý trí làm sao để ý đến chuyện này.

Đôi môi bạc mở ra, thở hổn hển.

“Tiểu Nhạc tử, Trẫm muốn người!”

Nam nhân mở miệng, giọng nói khàn khàn...

Dứt lời, nam nhân đưa tay nắm cầm nàng, nhấp nhấp hương vị nơi chiếc miệng nhỏ làm cho hắn thần hồn điên đảo...

Tuy nhiên một khắc sau, thân hình nhỏ bé phía dưới cau mày, lập tức chu môi:

“Ừ!”

Cùng với tiếng nôn mửa vang lên, cả người Huyền Lăng Thương cảm thấy nóng lên.

Ngay sau đó, một mùi chua nồng nặc xông lên mũi.

Dù không cúi đầu nhìn hắn cũng biết người mình bị phun.

Nghĩ tới đây, thân hình hắn cứng đờ, cả người ngây ngốc tại chỗ.

Dục hỏa lúc này lập tức bị hành động của tiểu thái giám dập tắt.

Dù sao cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng nghĩ đến, vào lúc này tiểu thái giám này lại ói ra...

Nghĩ tới đây khóe miệng hắn nhếch lên, gương mặt đen lại, giống như giẫm phải bãi phân trâu.

Nhìn tiểu thái giám càng ảo não, tức giận, cuối cùng chỉ biết thở dài.

Tiểu thái giám vẫn nôn không ngừng, hắn không để ý tới ô uế trên người mình, dè dặt đỡ tiểu thái giám lên, sau đó giúp nàng nôn hết ra.

Đợi tiểu thái giám nôn xong, Huyền Lăng Thương mới lấy chiếc khăn sạch, lau sạch sẽ cho tiểu thái giám.

Làm xong những việc lật vật này, trăng đã ngả về phía tây.

Nửa đêm canh ba, cả Hoàng cung chìm trong yên tĩnh.

Không muốn kinh động tới bất cứ kẻ nào, hắn không thể làm gì hơn đành thở dài một hơi sau đó ôm lấy tiểu thái giám đang ngã trên mặt đất.

Bởi vì kịp thời đỡ lên, đợi tiểu thái giám nôn xong, cho nên trên người tiểu thái giám không có chỗ bẩn nào.

Trái lại hắn lại không may như vậy.

Giờ phút này hắn chỉ muốn nhanh chóng ôm tiểu thái giám trở về sau đó ngâm mình trong bồn tắm.

Mùi vị này thật làm người ta không chịu nổi.

Nếu là người khác, hắn sẽ không nói hai lời mà đem giết.

Nhưng mà...

Cúi đầu nhìn người mình đang ôm trong ngực, tiểu thái giám đang ngủ ngon lành, hắn thật không biết làm gì.

Bạc môi mở ra, không khỏi cười giễu một tiếng.

“Không lẽ kiếp trước Trầm nợ người?”

.....

Vừa dứt lời, hắn cười khở một tiếng, lập tức ôm tiểu thái giám về gian phòng trọ.

Nhưng mà hắn không biết, lúc hắn xoay người, ...

Đêm đã khuya, một bóng dáng đứng sau cây đại thụ, thật lâu mới xoay người đi.

.....

Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy mình như đang nằm mơ một giấc mơ dài, trong đầu cảm thấy trống rỗng.

Giống như có ngàn vạn chiếc búa không ngừng đánh vào đầu nàng, cảm giác đó thật đau khổ.

Trong lúc nàng đang chịu đựng dự thống khổ vì say rượu, đột nhiên bên tai truyền đến giọng nói quen thuộc.

“Tiểu Nhạc tử, người đã tỉnh chưa?”

Nam nhân mở miệng, giọng nói hết sức quen thuộc, nàng nghe xong cảm thấy sửng sốt, đôi mắt mở to nhìn về phía phát ra âm thanh.

Bây giờ, mặt trời đã lên cao.

Ánh mặt trời xuyên qua khung cửa sổ chiếu sáng cả căn phòng.

Ánh mặt trời chói mắt làm cho nàng chưa kịp thích ứng, lập tức vươn tay che chắn trước mặt.

Đợi đến lúc thích ứng, nàng để bàn tay xuống, nhìn về phía nam nhân.

Chỉ thấy hắn đang mặc trường sam màu vàng, buộc chặt thân thể lộ ra vóc người gầy gầy.

Mái tóc dài đen nhánh, vắn thành hình đuôi ngựa, túm lại đằng sau đầu, làm cho gương mặt càng thêm rõ ràng.

Mày rậm mắt sáng, mũi thẳng môi bạc, phối hợp hết sức hoàn mỹ, làm cho gương mặt hết sức khôi ngô tuấn tú.

Gương mặt này đủ cho nữ nhân khắp thiên hạ phải điên cuồng.

Còn nữa, trên người hắn phát ra khí tức diễm tĩnh kín đáo, quyến rũ vô cùng.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc sửng sốt, đôi môi mở ra.

“Thập Nhị, tại sao người lại ở đây?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng tràn đầy nghi hoặc.

395. Chương 400: Chương 188-3 : Trầm Chỉ Cần Người

Edit : Bạch_Ngọc_Tuyết

Tuy nhiên, sau một khắc, dường như lại nhớ đến cái gì, Đồng Nhạc Nhạc lập tức bật dậy từ trên giường , về mặt căng thẳng nhìn xuống thân thể của chính mình.

Khi nhìn thấy cơ thể mình vẫn còn mặt y phục tối hôm qua, không có dấu vết bị người chạm vào, trái tim vốn đang thít chặt của Đồng Nhạc Nhạc rốt cuộc cũng thả lỏng ra.

Vù vù, may là, vẫn còn mặc trang phục tối hôm qua, bằng không, nàng thật sự sợ hãi, tối hôm qua chính mình uống say như vậy, nếu như bị người khác nhìn ra được thân phận của mình....

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vẫn còn sợ hãi.

Sau này, có lẽ nên uống ít rượu hơn mới tốt...

Tại lúc Đồng Nhạc Nhạc còn đang suy nghĩ, Bạch Thập Nhị ngồi ở bên cạnh thấy dáng vẻ cực kì kinh hãi của nàng, phảng phất giống như rất nghi hoặc, môi mỏng chột hế, mở miệng hỏi:

- Tiểu Nhạc Tử, ngươi làm sao vậy?!

Nghe được lời nói của Bạch Thập Nhị, nghĩ đến dáng vẻ căng thẳng vừa rồi của mình bị hấn nhìn thấy.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức gượng gạo, cười khan nói:

- Không, ha ha, không có gì, chỉ là tò mò, sao đang yên đang lành ngươi lại ở trong phòng của ta?!

Đồng Nhạc Nhạc vừa mở miệng, lập tức đổi đề tài.

Lại không biết được rằng, sau khi Bạch Thập Nhị nghe được lời nói của nàng, đôi mắt màu hổ phách lóe lên một cái.

Lập tức hé mở môi mỏng nói:

- Không, chỉ là nghĩ đến hôm qua ngươi uống rượu, liền đi qua xem ngươi có sao không.

Nghe được lời này của Bạch Thập Nhị, Đồng Nhạc Nhạc mới nhớ lại, tối hôm qua nàng đã uống rượu, sau khi uống rượu nàng liền say, cho nên, sau đó xảy ra chuyện gì nàng cũng không biết.

Nghĩ tới đây, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc khê hé, mở miệng hỏi:

- Đúng rồi, Thập Nhị, tối hôm qua ta uống rượu, sau đó xảy ra chuyện gì, ta cũng không nhớ rõ, còn nữa, sao ta lại trở về được?!

Nói tới đây, Đồng Nhạc Nhạc bắt đầu có chút khẩn trương.

Dù sao, thân phận của nàng, là không thể để cho người ta phát hiện nhất...

Liền tại lúc Đồng Nhạc Nhạc đang suy nghĩ trong lòng, Bạch Thập Nhị chỉ là cúi đầu lẳng lặng nhìn tiểu nữ tử trước mắt này.

Chỉ thấy trong mắt tiểu nữ tử này toàn là vẻ căng thẳng, trong lòng biết rõ rốt cuộc nàng là đang khẩn trương cái gì, Bạch Thập Nhị chỉ là nhẹ nhàng giương môi mỏng lên, mở miệng cười nói:

- Tối hôm qua ngươi uống say, sau đó ta liền ôm ngươi trở về phòng ngủ, sở dĩ ta ở tại chỗ này, là bởi vì hôm nay ta được nghỉ ngơi, nghĩ đến tối hôm qua ngươi uống rượu, sau khi tỉnh lại nhất định sẽ bị đau đầu, cho nên liền mang theo cháo và một ít thức ăn nhẹ, hiện tại ngươi đứng lên rửa mặt trước, rồi ăn một ít gì đi!

Nghe được lời nói của Bạch Thập Nhị, lại thấy trên mặt hấn không có vẻ gì khác thường, hòn đá nặng trĩu đè trong lòng Đồng Nhạc Nhạc rốt cuộc cũng rơi xuống.

- Ủ, vậy cảm ơn ngươi trước, đúng lúc ta cũng đang đói bụng đây!

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, vừa từ trên giường đứng lên, chỉ là, vào đúng thời điểm này, Đồng Nhạc Nhạc lại ngửi thấy một mùi chua chua khó ngửi.

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sững sốt, sau đó, liền cố sức ngửi lại một lần, trên mặt lập tức hiện lên một chút buồn bực.

Bởi vì, mùi vị chua chua khó ngửi này, không phải chỗ khác, mà đúng là từ trên người nàng tản ra ngoài....

Nhận thấy được điểm này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ thấy “âm” một tiếng, một cảm giác khô nóng từ đáy lòng bốc lên tận trên đỉnh đầu.

Lại nhìn Bạch Thập Nhị ngồi bên cạnh, chỉ thấy trên mặt Bạch Thập Nhị cũng không có một điểm khác thường nào, phẳng phất giống như không có nhận thấy mùi vị khó ngửi trên người nàng vậy.

Cũng không biết hẳn là không ngửi thấy được, hay là cố ý giả vờ không biết, hay là như thế nào, nhưng đúng là Đồng Nhạc Nhạc lại có vẻ vô cùng xấu hổ.

Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc hé mở làn môi hồng, tràn đầy xấu hổ nói:

- Ách, Thập Nhị, người có thể đi ra ngoài trước được không?! Tối hôm qua ta uống nhiều lắm, trên người chua chua khó ngửi...

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, bởi vì đang xấu hổ, cho nên hai gò má nguyên bản trắng như tuyết kia, lại càng nhanh chóng nhuộm lên hai tầng hồng nhạt.

Nhìn dáng vẻ tiểu nữ tử trước người tràn đầy xấu hổ thẹn thùng kia, cực kì dễ thương.

Bạch Thập Nhị thấy vậy, khóe miệng không khỏi cong lên một cái:

- Ha ha, tốt, nước nóng ta đã chuẩn bị tốt, người chờ một chút, ta giúp người mang vào.

Bạch Thập Nhị vừa nói dứt lời, không đợi Đồng Nhạc Nhạc nói thêm cái gì, liền đứng lên, sau đó cất bước đi ra bên ngoài.

Không được bao lâu, liền thấy hai tay Bạch Thập Nhị mang theo hai thùng nước nóng tiến vào.

Vóc người Bạch Thập Nhị cường tráng, không hổ là người luyện võ, mang theo hai thùng nước nóng, cũng là bước đi như bay.

Không được bao lâu, đã giúp nàng đổ đầy bồn tắm.

Thấy vậy, tại lúc Đồng Nhạc Nhạc hâm mộ thán phục trong lòng, đối với Bạch Thập Nhị, cũng là cảm kích vô cùng.

- Thập Nhị, thật sự là rất làm phiền người.

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ánh mắt nhìn về phía Bạch Thập Nhị, toàn là cảm kích không thể che giấu.

Dù sao, nam nhân trước mắt này, không những là dáng người cao to tuấn mỹ mê người, hơn nữa làm người nhiệt tình, lại phi thường quan tâm nàng.

Trong lòng biết tối hôm qua nàng uống quá nhiều, sáng sớm hôm nay liền qua đây chuẩn bị thức ăn cùng nước tắm cho nàng.

Như thế nào có thể không làm nàng cảm động đây?!

Ngay tại lúc Đồng Nhạc Nhạc đang suy nghĩ, Bạch Thập Nhị đã nghe được những lời nàng nói, lại thấy vẻ cảm kích trên mặt Đồng Nhạc Nhạc, môi mỏng nhẹ nhàng cong lên một cái, mở miệng cười nói.

- Chỉ là việc nhỏ, không phiền toái, hơn nữa, lúc trước ta bị thương, là Tiểu Nhạc Tử người không ngại cực khổ băng bó vết thương cho ta mỗi ngày, còn nấu thuốc cho ta uống, thân thể của ta mới có thể khôi phục nhanh như vậy.

Bạch Thập Nhị vừa nói dứt lời, dừng một chút, liền nói tiếp:

- Tốt lắm, nhất định người đã rất đói bụng, không nói nhiều như vậy nữa, người tắm rửa nhanh lên, lại ăn một chút gì đi, ta đi về trước, có việc gì thì tìm ta, à, còn nữa, nghỉ ngơi cho sớm, ta đã xin phép thay cho người rồi, cho nên người chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt là được, không cần trở về Dưỡng Tâm điện hầu hạ hoàng thượng.

Nghe được lời này của Bạch Thập Nhị, đầu tiên trên mặt Đồng Nhạc Nhạc là sững sốt, sau đó, mới nhẹ nhàng gật đầu.

- Ủ, tốt, cảm ơn người.

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, trong lòng tràn đầy cảm kích.

Dù sao, với tình trạng thân thể của nàng hiện tại, là phi thường không thích hợp đi trực. Bây giờ Bạch Thập Nhị đã xin phép thay cho nàng, là tốt nhất trên đời.

Ngay lúc Đồng Nhạc Nhạc đang suy nghĩ, Bạch Thập Nhị nghe được lời này của nàng, chỉ cười nhạt một tiếng, sau đó lập tức xoay người đi.

Cuối cùng, vẫn tỉ mỉ đóng cửa phòng giúp nàng.

Nhìn thấy Bạch Thập Nhị rời khỏi, Đồng nhạc Nhạc thở phào nhẹ nhõm, liền đóng cửa sổ lại, sau đó đi tới phía sau bình phong.

Chỉ thấy bên trong bồn tắm, có chứa đầy tám phần nước nóng.

Khói xanh lượn lơ, làm cả phòng ấm áp.

Nhìn thấy nước nóng hổi, Đồng Nhạc Nhạc cũng có chút mệt mỏi.

Lập tức cởi y phục trên người xuống, sau đó liền chìm cả người vào bên trong bồn tắm.

Sau khi ngâm người vào nước nóng một lần cuối cùng, Đồng nhạc Nhạc chỉ cảm thấy sáng khoái toàn thân.

Đầu không đau đớn, thân thể cũng không nhức mỏi.

Sau khi chà lau tóc cho tốt, thay đổi y phục, Đồng Nhạc Nhạc liền đi tới trước bàn, bắt đầu ăn cháo và thức ăn nhẹ mà Bạch Thập Nhị mang tới.

Tối hôm qua uống nhiều rượu như vậy, cho dù là thịt rồng, cũng không bằng món cháo hoa và thức ăn nhẹ trước mắt này.

Đồng Nhạc Nhạc vừa ăn vừa kêu lên:

- Bạch Thập Nhị thật là một người tỉ mỉ hiếm có đây!

... ..

Cùng lúc đó, trong Ngự Thư Phòng.

396. Chương 401: Chương 188-4 : Trầm Chỉ Cần Người

Edit : Bạch_Ngọc_Tuyết

Ánh mặt trời quyen rũ kia, xuyên thấu qua khe hở cửa sổ, nhẹ nhàng rơi vào, chiếu sáng cả Ngự Thư Phòng.

Chỉ thấy, phía sau đồng tấu chương cao thành núi kia, một nam nhân tuấn tú, mặc dù cầm bút lông trong tay, nhưng lại chậm chạp không có viết.

Trên gương mặt tuấn tú kia, đôi mày nhăn lại, vẻ mặt đầy khó chịu.

Đôi mắt động lòng người kia, thỉnh thoảng lại nhìn về phía cửa Ngự Thư Phòng, phảng phất giống như đang chờ đợi người nào.

Mặt trời đã lên cao, như thế nào còn không thấy tiểu thái giám kia?

Chẳng lẽ là, hần say rượu còn chưa tỉnh sao?

Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Lăng Thương không khỏi dâng lên một cảm giác khó chịu.

Nhớ lại chuyện xảy ra hôm qua, trong lòng Huyền Lăng Thương giống như đánh đổ bình ngũ vị, các loại tư vị đều dâng lên từ đáy lòng.

Hần biết rất rõ ràng, chuyện đã xảy ra tối hôm qua, phi thường điên cuồng.

Hơn nữa, lúc ấy tiểu thái kia là uống rượu, căn bản liền ngay cả chính mình đang làm cái gì cũng không biết.

Chỉ là, hần ngay lúc đó, là tỉnh táo, nhưng bởi vì tỉnh táo, mới khiến trong lòng Huyền Lăng Thương ảo não vô cùng. Mỗi lần nghĩ đến chuyện lúc đó, Huyền Lăng Thương liền bắt đầu khó chịu.

Bởi vì, hần chính là đế vương cao cao tại thượng của Linh Nhạc quốc, mỗi lời nói cử động của hần, đều quan hệ đến vận mệnh của cả quốc gia.

Cho nên, chuyện tối ngày hôm qua, làm cho hần thật rối rắm, sau này, hần không bao giờ... cho phép chuyện như vậy xảy ra nữa.

Hơn nữa, đối với tiểu thái giám kia, lý trí của Huyền Lăng Thương nói cho hần, tuyệt đối phải ngăn cách!

Tốt nhất là điều tiểu thái kia đến chỗ mà mình không thấy được đi!

Bởi vì, tiểu thái giám kia, giống như là viên độc được trí mạng. Sẽ làm người nghiện...

Cho nên, hần tuyệt đối không thể lại tiếp xúc với tiểu thái giám kia.

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương không khỏi cười khổ một phen.

Nghĩ đến trước kia, lúc hần biết được thân đệ đệ của chính mình động tâm tư không nên có đối với tiểu thái giám này, lúc ấy, hần liền lập tức đưa thân đệ đệ của chính mình rời đi kinh thành, tuyệt đối, thân đệ đệ của chính mình động tâm với một thái giám, đó là một chuyện điên cuồng cỡ nào.

Hiện nay, không nghĩ tới chính mình cũng sẽ có một ngày như vậy...

Tiểu thái giám kia, thật là một tồn tại nguy hiểm...

Huyền Lăng Thương, sau này không bao giờ... muốn thấy hần nữa...

Chỉ là, vừa nghĩ tới sau này không còn được gặp tiểu thái giám kia nữa, trong lòng Huyền Lăng Thương liền thất lại một cái, cực kỳ khó chịu.

Thật giống như giờ phút này, mới một đêm ngắn ngủi không thấy tiểu thái giám kia, trong lòng của hần, dường như có một con mèo đang gãi ngứa.

Ánh mắt nhìn về phía cửa, càng giống như là đang mỗi mắt chờ mong...

Ý thức được mình khác thường, trong lòng Huyền Lăng Thương âm thầm tự giễu một phen.

Định lực của chính mình, khi nào lại thấp như vậy ?!

Hơn nữa, mỗi mắt chờ mong cái gì?! Đó là từ dùng để hình dung nữ nhân hy vọng phu quân về!

Trong lòng đang ảo não, một khắc sau, cửa ra vào đột nhiên xuất hiện một bóng dáng gầy.

Thấy vậy, đột nhiên trong lòng Huyền Lăng Thương giật nảy lên một cái, ánh mắt sáng ngời!

Tuy nhiên, khi hần nhìn rõ hình dáng của người kia, lại không phải là người mình một mực chờ mong, trên gương mặt tuấn mỹ, không khỏi nhuộm vài phần mất mát.

Không phải hần...

Liền ngay tại lúc Huyền Lăng Thương mất mát trong lòng, Tiểu Lô Tử đang bưng trà thơm từ từ đi vào, thấy trên mặt đế vương khác thường, không khỏi có chút sửng sốt, trong mắt đều là vẻ nghi hoặc.

Hôm nay, hần cảm giác được... đế vương tuần tú trước mắt này có chút lạ.

Trước kia, mỗi ngày sau khi đế vương này hạ triều, liền đi tới Ngự Thư Phòng chăm chú phê duyệt tấu chương, vẻ mặt lạnh lùng, uy nghiêm.

Nhưng mà hôm nay, vị ... đế vương tuần tú này, phảng phất giống như luôn không có tinh thần.

Đôi mắt mang theo chờ mong kia, luôn nhìn ra bên ngoài không ngừng, giống như, đang chờ mong người nào vậy.

Thấy vậy, trong lòng Tiểu Lô Tử càng tràn đầy kỳ quái.

Chẳng lẽ hôm nay mặt trời mọc lên từ phía Tây?

Nếu không, tại sao.... để vương tuần tú này trước mắt hắn này, sẽ có vẻ mặt như thế?!

Liền tại lúc Tiểu Lô Tử nghi hoặc trong lòng, Huyền Lăng Thương giống như nhận thấy cái gì, đôi mắt nhẹ nhàng quét nhanh qua một lượt.

Đang lúc nhận thấy đôi mắt động lòng người của đế vương tuần tú kia rơi tại trên người mình, Tiểu Lô Tử giật mình trong lòng, không dám suy nghĩ gì nhiều, chỉ là cúi đầu xuống, từ từ đi lên phía trước, sao đó để trà thơm trên tay đặt lên bàn, lại lui về phía sau vài bước, muốn xoay người rời đi.

Tuy nhiên, vào đúng lúc này, trước mặt, đột nhiên truyền đến một giọng nói trầm thấp khàn khàn của nam nhân kia.

” Hôm nay, sao Tiểu Nhạc Tử lại không có ở đây?!”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu trầm thấp, giống như chỉ là thuận miệng hỏi.

Nghe vậy, trên mặt Tiểu Lô Tử đầu tiên là sửng sốt, lập tức nói ra chi tiết.

” Khởi bẩm hoàng thượng, hôm nay thân thể Tiểu Nhạc Tử không khỏe, cho nên xin phép nghỉ.”

” Cái gì? Thân thể của hắn không được khỏe? Có thỉnh thái y chưa?”

Nghe được lời nói của Tiểu Lô Tử, môi mỏng Huyền Lăng Thương hé mở, cơ hồ là không nghĩ ngợi gì, liền mở miệng hỏi.

Trên gương mặt tuần tú kia, đôi mày kiếm càng nhăn lại, trong mắt đều là vẻ căng thẳng.

Tiểu Lô Tử nhìn đế vương tràn đầy căng thẳng trước mắt, trong lòng kinh ngạc.

Trước đây, trong cung đã có lời đồn đại, vị đế vương tuần tú này đối với Tiểu Nhạc Tử không bình thường, chỉ là, hắn tin tưởng cách làm người của Tiểu Nhạc Tử, tuyệt đối không có cái gì với đế vương này.

Nhưng mà bây giờ, thấy đế vương trước mắt tràn đầy vẻ căng thẳng, trong lòng Tiểu Lô Tử không khỏi giật nảy lên một cái...

Xem ra, cho dù Tiểu Nhạc Tử không có tâm tư gì đối với đế vương trước mắt này, nhưng không đảm bảo được đế vương này đối với Tiểu Nhạc Tử không có gì...

Liền tại lúc trong lòng Tiểu Lô Tử không ngừng phỏng đoán, Huyền Lăng Thương nhìn dáng vẻ tiểu thái giám trước mắt tràn đầy kinh ngạc, gương mặt tuần tú đầu tiên là sửng sốt.

Giống như ý thức được, vẻ mặt của chính mình vừa rồi có chút căng thẳng quá đáng.

Nghĩ tới đây, Trên gương mặt tuần tú của Huyền Lăng Thương đầu tiên là buồn bực, chỉ là nhanh chóng liền khôi phục vẻ lạnh lùng uy nghiêm lúc trước.

Ánh mắt nhìn về phía Tiểu Lô Tử, càng là sắc bén như dao.

Tiểu Lô Tử chỉ cảm thấy một cỗ áp lực kéo tới, liền nhanh chóng phục hồi tinh thần lại.

Mở miệng ra, vẫn một mực cung kính nói:

” Khởi bẩm hoàng thượng, Tiểu Nhạc Tử không có gì đáng ngại, chỉ là đêm qua uống nhiều rượu quá, bây giờ còn chưa có tỉnh thôi.”

Nghe được lời nói của Tiểu Lô Tử, Huyền Lăng Thương mới thở phào nhẹ nhõm.

” Ừ, trăm đã biết, người lui xuống đi.”

Nghe được lời nói của Huyền Lăng Thương, Tiểu Lô Tử không dám suy nghĩ chuyện gì nhiều, chỉ là cúi đầu, vẫn một mực cung kính lui xuống.

Chờ cuối cùng trong Ngự Thư Phòng chỉ còn lại một người mình, Huyền Lăng Thương không khỏi để... bút lông trong tay xuống, đầu tiên là đưa tay che mặt, sau đó, cúi đầu nhìn xuống tấu chương chất thành đống, bất đắc dĩ thở dài.

Bởi vì, cái này vẫn là cái đầu tiên mình xem, lần đầu tiên đối với đống tấu chương lớn, lại không có lòng dạ phê duyệt..

397. Chương 402: Chương 188 - 5 : Trầm Chỉ Cần Người

Edit : X Trang Moon

Mà cái người đầu sỏ gây nên, giờ phút này hẳn là vẫn còn ở trong phòng, ngủ khì khì đi! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Lăng Thương không khỏi nảy lên vài phần ảo não.

Nghĩ đến chuyện tối ngày hôm qua, khiến hắn một mực lẫn lộn khó ngủ, ảo não bức bối cả một đêm.

Tiểu thái giám kia khiến hắn bức bối như vậy, giờ phút này lại hoàn toàn không biết, vui sướng thoải mái với giấc ngủ của hắn!

Càng nghĩ Huyền Lăng Thương càng ảo não.

Có phải hay không do mình quá mức sủng ái tiểu thái giám kia?

Thế cho nên, hắn trở nên ngày càng cần rở! ?

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương lập tức từ chỗ ngồi đứng lên. Liền sai bước, đi ra bên ngoài.

Nếu, hắn là không có lòng dạ phê duyệt tấu chương, không bằng đi nhìn tiểu thái giám kia một cái!

. . .

Ăn uống no đủ xong, lại tắm rửa qua, Đồng Nhạc Nhạc cũng không ngủ được .

Chỉ cảm thấy tinh thần sáng láng, hơn nữa tiết trời hôm nay không sai, vạn dặm không mây, nếu như chỉ là giấc ở bên trong phòng , thật sự đáng tiếc .

Vừa hay hôm nay, Bạch Thập Nhị cũng được nghỉ ngơi, Đồng Nhạc Nhạc liền tìm Bạch Thập Nhị, hơn nữa đề nghị xuất cung đi một chút.

Đối với đề nghị của Đồng Nhạc Nhạc, Bạch Thập Nhị đương nhiên là không có dị nghị.

Kết quả là, hai người Đồng Nhạc Nhạc và Bạch Thập Nhị, đi ra bên ngoài cung.

. . .

Sau một canh giờ, Đồng Nhạc Nhạc cùng Bạch Thập Nhị liền đi tới đường cái của Kinh thành .

Nhớ lại chuyện đã xảy ra tối hôm qua, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy tâm tình khó chịu.

Cho nên hôm nay, liền tính toán thật tốt chơi đùa một phen, giải tỏa khó chịu trong lòng.

Kết quả là, dọc theo đường đi, Tiểu Nhạc Tử nhìn thấy trò gì thú vị, đều mua hết toàn bộ.

Không được bao lâu, trên tay Bạch Thập Nhị, liền mang theo gói lớn gói nhỏ .

Đồng Nhạc Nhạc điên cuồng mua một phen xong, cuối cùng cũng cảm giác được tâm tình khoan khoái không ít .

Chỉ cảm thấy, thì ra tâm tình có chuyện không tốt, mãi mua đồ, có khả năng trút ra một phen đây!

Chỉ là, trút ra hậu quả chính là, túi tiền của nàng đã muốn xuất huyết rồi !

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc vừa nắn nắn túi tiền, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn, càng là cực kì khốn khổ.

Cúi đầu nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy đau lòng nhìn ví tiền, Bạch Thập Nhị trong mắt đều lộ rõ vui vẻ và sủng nịch.

Chỉ cảm thấy, từ khi cùng tiểu nữ tử này tiếp xúc, càng cảm giác được tiểu nữ tử này dễ thương.

Trước kia, nữ nhân vờn quanh ở bên cạnh hắn, nhiều không kể xiết.

Tuy nhiên, những nữ nhân này, đều có mục đích tính tiếp cận hắn.

Đằng sau lớp trang điểm đẹp đẽ giả dối của bọn họ, cũng là ô uế không chịu nổi.

Nơi nào giống như tiểu nữ tử trước mắt này.

Nàng giống như là một tờ giấy trắng thuần khiết, trong lòng có cái gì, sẽ biểu lộ vô cùng tinh tế tại khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn kia.

Hơn nữa, nàng tâm địa lương thiện như vậy, đối người xa lạ, đều sẽ ra tay cứu giúp. . .

Nghĩ tới đây, đồng mâu lá răm của Bạch Thập Nhị không khỏi lóe nên một phen, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng quyết tâm!

Chỉ cần hắn có thể bình yên vô sự đi lên cái vị trí kia, có được tất cả quyền lợi, như vậy, hắn nhất định phải có được nữ nhân này! Để cho nàng thành nữ nhân hạnh phúc nhất trên thế giới này!

Trong lúc Bạch Thập Nhị đang tâm niệm, Đồng Nhạc Nhạc lại không biết suy nghĩ ở trong lòng Bạch Thập Nhị.

Giờ phút này, nàng đi dạo phố dạo chơi một mình, hơn nữa hiện tại vừa khát vừa đói.

Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc mắt nhắm không ngừng liếc nhìn bốn phía, cuối cùng, ánh mắt quét một vòng, liền rơi tại một gian khách sạn cách đó không xa.

Chỉ thấy khách sạn kia, mặc dù so ra kém đại tửu lâu, cũng là trang trí rất thanh nhã.

Cùng với bọn họ từ từ đi tới, từng đợt hương thơm thứ căn làm cho người ta thêm nhỏ dãi thật xa liền bay tới, khiến con sâu tham ăn trong bụng nàng trỗi dậy.

Nước bọt tràn ra, Đồng Nhạc Nhạc vừa hít hít chỉ còn thiếu điều chảy ra chảy nước miếng, vừa đưa tay chỉ về hướng khách sạn kia, quay đầu đối với Bạch Thập Nhị liền mở miệng nói.

“Thập Nhị, trước mặt có khách sạn, không bằng chúng ta trước đến đây ăn cơm đi!”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, lại thấy dáng vẻ nàng tràn đầy thèm ăn, đồng mâu màu hổ phách của Bạch Thập Nhị đầu tiên là nhẹ nhàng lóe ra một phen, lập tức gạt đầu đồng ý.

“Ừ, hảo.”

Nghe được lời nói của Bạch Thập Nhị, Đồng Nhạc Nhạc lập tức sai bước đi tới, dù sao nàng bây giờ, đã sớm đói đến da bụng dán sát vào lưng.

. . .

Đồng Nhạc Nhạc bọn họ vừa bước vào khách sạn xong, một tiểu nhị vai vắt cái khăn đầy mồ hôi của quán liền nhanh chóng ra đón.

Đang nhìn đến Đồng Nhạc Nhạc và Bạch Thập Nhị, tiểu nhị kia trên mặt đầu tiên là giật nảy lên một cái, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

Lập tức, mở miệng nhiệt tình hỏi.

“Hai vị công tử, đã đặt chỗ chưa?”

“Không có, tìm một bàn có vị trí cạnh bên cửa sổ cho chúng ta là tốt rồi.”

Đồng Nhạc Nhạc nói.

Tiểu nhị của quán nghe vậy, lập tức mở miệng nói.

“Hảo hảo, hai vị công tử, mời qua bên này !”

Tiểu nhị của quán dẫn đường, Đồng Nhạc Nhạc và Bạch Thập Nhị liền tới đến một cái bàn bên cạnh cửa sổ ngồi xuống .

Đợi sau khi ngồi xuống, Đồng Nhạc Nhạc đảo mắt nhìn quanh một lượt.

Chỉ thấy khách sạn này, vị trí tương đối xa phố lớn của Kinh thành.

Chỉ là bên ngoài bóng cây râm mát, phong cảnh trái lại thanh nhã.

Nhanh chóng, nước trà được mang lên.

Đồng Nhạc Nhạc chọn mấy món thức ăn thích ăn, liền khiến tiểu nhị của quán đi xuống thu xếp .

Nhanh chóng, thức ăn liền đưa lên .

Nhìn thấy trên bàn thức ăn kia đầy đủ về màu sắc cùng hương vị, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thán phục.

Chỉ cảm thấy, tiểu điểm này hiệu suất, thật sự có nhanh chút đi! ? Nếu như bình thường, chỗ thức ăn này nhất định phải thời gian thật dài mới có thể đủ làm tốt đây!

Nhưng mà cũng tốt, hiện tại nàng đã sớm đói da bụng dán sát vào lưng .

Trong lòng nhớ lại, Đồng Nhạc Nhạc liền cầm lấy đôi đũa, tính toán bắt đầu cắn ngón ngấu. Hiện đang nhìn thức ăn nhanh như vậy bày ở trước mặt, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong miệng nước miếng đều nhanh chảy ra , chỉ muốn nhanh chóng nhắm nháp những thức ăn này.

Lại thấy Bạch Thập Nhị ngồi ở trước mặt nàng, vào lúc gấp một khối thịt gà lên, mày rậm cau lại, trên mặt biến đổi!

“Tiểu Nhạc Tử, không nên ăn, thức ăn này có độc!”

398. Chương 403: Chương 189-1 : Thập Nhị Hoàng Tử

“Cái gì! ? thức ăn có độc! ?”

Nghe được Bạch Thập Nhị nói, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, mở to đôi mắt, tràn đầy kinh ngạc.

Nhưng mà, còn không chờ nàng suy nghĩ nhiều mặt khác, chỉ thấy từ bốn phía khách sạn, đột nhiên mười mấy đại hán cầm trong tay vũ khí sắc bén xông vào.

Cùng với những món vũ khí cầm trong tay, các đại hán này mắt lộ ra ánh hung ác xông tới, khiến cho dân chúng vốn đang ăn cơm trưa ở khách sạn ,lập tức sợ đến giống như chim sợ cành cong,thoát đi khắp nơi.

Ngay lập tức, tiếng thét chói tai, tiếng kêu thảm thiết, âm thanh vật thể rơi xuống đất, liên tiếp không ngừng, rất ồn ã!

Nhìn thấy bốn phía mọi người không ngừng thoát đi, lại thêm hơn mười người đại hán hung thần ác sát kia,Đồng Nhạc Nhạc càng là bị hù dọa sợ mất mật, gương mặt xoẹt một cái trắng bệch.

Dù sao, những đại hán cầm trong tay vũ khí này, rõ ràng là xông về phía bọn họ.

Chỉ là, không biết vì Bạch Thập Nhị mà tới, hay là. . . nàng! ?

Không nên a, dù sao, nàng từ khi đi tới triều đại này, cho tới bây giờ cũng không có đắc tội qua bất luận kẻ nào, hẳn là không có người muốn giết nàng.

Nếu không phải đến tìm nàng, chẳng lẽ, là Bạch Thập Nhị! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc mắt nhắm đầy nghi hoặc và căng thẳng, càng là nhanh chóng nhìn Bạch Thập Nhị đang bảo vệ nàng đứng phía sau.

Chỉ thấy Bạch Thập Nhị giờ phút này, sắc mặt dè chừng, mày rậm nhíu lại, bạc môi nhếch lên, thần sắc lạnh như băng.

Trong đôi mắt màu hổ phách kia, đều là lộ rõ sát ý!

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái.

Dù sao, nàng là lần đầu tiên thấy thần sắc Bạch Thập Nhị như vậy .

Cùng Bạch Thập Nhị mặc dù không phải nhận thức trong thời gian dài, chỉ là, trong khoảng thời gian nhận thức hần này ,Bạch Thập Nhị trong cảm nhận của Đồng Nhạc Nhạc là mạnh mẽ, có khí chất,tuần tú, không câu chấp.

Nhưng hiện tại, nam nhân trước mắt này, sắc mặt lạnh như băng, trong mắt, sát khí lộ rõ làm cho người ta không rét mà run .

Bạch Thập Nhị như vậy,thật xa lạ!

Trước kia, nàng chưa bao giờ từng thấy Bạch Thập Nhị bàyradáng vẻ này, có lẽ, đây mới là bộ mặt chân thật của Bạch Thập Nhị! ?

Liền tại trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nhớ lại , chỉ thấy đôi mắt màu hổ phách kia của Bạch Thập Nhị đầu tiên là lạnh lùng lạnh lẽo quét mắt về những đại hán, lập tức, bạc môi hé mở, lạnh giọng nói.

“Chỉ bằng các người, đã muốn giết ta! ?”

Nghe được Bạch Thập Nhị lời nói, võ giả cầm đầu chỉ là cong môi khinh miệt một tiếng, lập tức mở miệng nói.

“Hừ! Thập Nhị hoàng tử, coi như võ công của người cao cường, cũng là hai tay nan địch tứ quyền.”

Đại hán mở miệng, giọng điệu tràn đầy đắc ý khinh thường.

Đối với đại hán tràn đầy khinh thường cùng đắc ý , Đồng Nhạc Nhạc nghe lời nói của đại hán , cả người lập tức giống như Ngũ Lôi giáng xuống đầu đường như, “ầm” một tiếng, đại não lập tức trống rỗng.

Ánh mắt nhìn phía Bạch Thập Nhị, càng là trợn lên một cái, mặt mày rung động!

Dù sao, trước đây nàng cũng từng hoài nghi qua, người giống như Bạch Thập Nhị cực kì xuất chúng, như thế nào là một người bình thường! ?

Chính là, nàng tuyệt đối không ngờ rằng chính là, Bạch Thập Nhị lại là một Hoàng tử! ?

Bạch Thập Nhị, thêm vào nữa, không phải chỉ là một chữ hoàng sao! ?

Liền trong thời gian Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc , còn không chờ nàng suy nghĩ nhiều mặt khác, chỉ thấy võ giả cầm đầu đột nhiên hét lớn một tiếng.

“Người đâu, nếu như ai chém rụng thủ cấp Thập Nhị hoàng tử, chủ tử thưởng bạc trắng một ngàn lượng! Giết a!”

Cùng với lời nói của võ giả cầm đầu , mười mấy đại hán kia cầm trong tay vũ khí ,nhanh chóng xông tới chỗ Đồng Nhạc Nhạc bọn họ.

Ngay lập tức, âm thanh binh khí va chạm vào nhau, liên tiếp không ngừng.

Giờ phút này, ở bên trong khách sạn lớn như thế, trừ nhóm người đứng ở ngoài cửa, liền không còn những người khác .

Chỉ thấy Bạch Thập Nhị, vừa gắt gao bảo vệ Đồng Nhạc Nhạc ở phía sau, vừa cầm trong tay trường kiếm, không ngừng đánh nhau với bọn Hắc y nhân bao vây xung quanh.

Mặc dù, những hắc y nhân này nhân số đông đảo, chỉ là, Bạch Thập Nhị lại thân thủ phi phàm.

Coi như giờ phút này, là tình huống địch nhiều ta ít, gương mặt Bạch Thập Nhị vẫn lạnh lùng, cũng không có một tia bối rối nào.

Đồng Nhạc Nhạc bị Bạch Thập Nhị thật tốt bảo vệ ở phía sau, căn bản không bị gây tổn thương chút nào.

Chỉ là, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lo lắng sợ hãi nha!

Dù sao đao kiếm không có mắt, nếu như Bạch Thập Nhị bị thương làm sao bây giờ! ?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lo lắng trùng trùng , chỉ thấy Bạch Thập Nhị thân hình như kiếm, giơ tay chém xuống, một tính mạng đối phương bị mất ở trên tay hắn.

Nhìn thấy đại hán không ngừng chết dưới kiếm của Bạch Thập Nhị, Đồng Nhạc Nhạc sợ hết hồn hết vía.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia,giờ phút này càng là mặt cắt không còn hột máu, trắng bệch như tờ giấy.

Đối với sợ hết hồn hết vía Đồng Nhạc Nhạc,người cầm đầu nhóm đại hán, mắt nhìn thấy thuộc hạ của mình ai nấy đều chết thảm dưới kiếm Bạch Thập Nhị, trên mặt không khỏi nhuộm lên vài phần bức bối và lo lắng.

Trái với Đồng Nhạc Nhạc sợ hết hồn hết vía, người cầm đầu nhóm đại hán, mắt nhìn thấy thuộc hạ của mình lần lượt chết thảm dưới kiếm Bạch Thập Nhị, trên mặt không khỏi hiện lên vài phần bức bối và lo lắng.

Vốn tưởng rằng, chính mình mang những người này, đều là kiếm khách tốt nhất Thương Lang Quốc , không nghĩ tới,ở trước mặt Thập Nhị hoàng tử đại danh鼎鼎, lại không chịu được một kích.

Tiếp tục thế này,hắn sẽ thất bại không nghi ngờ!

399. Chương 404: Chương 189-2 : Thập Nhị Hoàng Tử

Edit : deptrainhatnha

Ngay vào lúc võ giả cầm đầu đang cực kì lo lắng , đột nhiên, ánh mắt của hắn quét một vòng liền rơi tại người thiếu niên đang được Bạch Thập Nhị gắt gao bảo hộ ở phía sau. Hai mắt hắn sáng ngời, lập tức có chủ ý!

Dù sao, tại Thương Lang Quốc không ai không biết, Thập Nhị hoàng tử cao ngạo lạnh lùng, chưa từng có người có thể lọt vào tầm mắt của hắn.

Tuy nhiên giờ phút này, hắn lại ra sức bảo vệ đối với một thiếu niên, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Điều đó cũng khiến võ giả nghĩ ra một kế.

Lập tức, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là xẹt qua một tia tàn nhẫn.

Đồng Nhạc Nhạc được Bạch Thập Nhị chú ý bảo vệ ở phía sau, đột nhiên cảm nhận được một hồi lạnh buốt từ đáy lòng dâng lên, khiến cho nàng không nhận được sống lưng rung mình kịch liệt.

Cảm giác được một ánh mắt tàn nhẫn rơi thẳng trên người của nàng, Đồng Nhạc Nhạc đảo mắt nhìn quanh một lượt, đối diện, là một đôi mắt hắc mâu giống như độc xà ác độc nham hiểm.

Dù sao, ánh mắt võ giả nhìn nàng, âm u tàn nhẫn, bị hắn nhìn chăm chú như vậy giống như phảng phất bị một con độc xà quấn quanh.

Ngay lập tức, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm giác được tóc gáy dựng ngược, phía sau lưng một hồi lạnh cả người.
. .

Trong lòng đang sợ hãi, chỉ thấy võ giả kia , đột nhiên giơ lên tay phải của hắn đối diện với nàng.

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc còn đang nghi hoặc, tuy nhiên, sau một khắc, một ánh đao lạnh lẽo từ ống tay phải của võ giả xuất hiện nhanh chóng được bắn ra.

Thấy vậy, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc trợn lên một cái, mới biết, thì ra võ giả lại sử dụng ám khí đối với nàng!

Nghĩ tới đây, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc mở ra, không khỏi giật mình la lên thành tiếng.

Hai chân càng là lui về phía sau, tính toán né tránh ám khí mà võ giả phóng tới.

Tuy nhiên, lại quên, ở sau lưng nàng là một cái bàn gỗ tròn . . .

Phía sau không có đường lui, trước người ánh sáng lành lạnh phóng tới, trái tim Đồng Nhạc Nhạc đập càng nhanh hơn.

Tuy nhiên khi ở hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên, trước người nàng bỗng tối sầm lại.

Bạch Thập Nhị lại không để ý tánh mạng của mình chắn trước người của nàng.

Sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc chỉ nghe đến trước người truyền đến một tiếng kêu rên của Bạch Thập Nhị.

Liền nhìn thấy một tay của Bạch Thập Nhị đang bưng kín bả vai trái của chính mình đang bị một cái đoản tiễn cắm lên, về mặt đầu đau đớn.

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh hãi, hé mở làn môi hồng, mở miệng giật mình la lên .

“Thập Nhị!”

“Tiểu Nhạc Tử, ta trước tiên ở chỗ này chống đỡ, ngươi đi trước đi !”

Đại hán thấy bả vai của Bạch Thập Nhị bị thương, lập tức đạp chân xông lên, không ngừng đánh tới Bạch Thập Nhị.

Do Bạch Thập Nhị bị thương nên hành động rõ ràng không thể nhanh nhẹn như trước.

Có lẽ trong lòng biết chính mình giờ phút này đang đứng ở thế hạ phong, sợ sẽ gây tổn thương đến Đồng Nhạc Nhạc.

Trong lúc Bạch Thập Nhị đang không ngừng đánh nhau với những võ giả này, lại vẫn không quên Đồng Nhạc Nhạc.

Bạc môi mở ra, liền mở miệng khê hô với Đồng Nhạc Nhạc.

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, trong lòng biết tâm tư của Bạch Thập Nhị.

Chính là hiện tại tình huống như vậy nàng có thể nào vứt bỏ Bạch Thập Nhị mà không để ý ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lắc đầu quầy quậy, mở miệng kiên định nói.

“Ta không đi!”

Nếu như hiện tại nàng thật sự đi, Bạch Thập Nhị khẳng định sẽ phải chết.

Bạch Thập Nhị khi nghe được những lời này từ Đồng Nhạc Nhạc thì mày rậm cau lại tràn đầy ảo não.

“Chạy mau, người bọn họ muốn giết là ta, nếu như ngươi không đi, khẳng định sẽ chết!”

“Không! Cho dù chết, cùng lắm thì chúng ta chết chung!”

Nghe được lời nói của Bạch Thập Nhị, Đồng Nhạc Nhạc không hề nghĩ ngợi lập tức liền mở miệng nói.

Dù sao, xuất phát từ đạo nghĩa, nàng tuyệt đối không thể bỏ mặc Bạch Thập Nhị.

Bằng không, lương tâm của nàng sẽ không thể bình yên.

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng kiên định .

Nhưng nàng cũng không biết câu nói đó khi rơi vào tai Bạch Thập Nhị lại làm cho đôi mắt của hắn mở to.

Trái tim, càng là chấn động mãnh liệt!

Phảng phất, có một cây búa thật lớn hung hăng đánh vào ngực hắn.

Dù sao, đã sống nhiều năm như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên có người nói với hắn như vậy. Lần đầu tiên, có người không phải xuất phát từ lợi ích cá nhân, mới vĩnh viễn ở bên cạnh đối với hắn! (ạch, cả rễ khoai bỏ nha)

Như cô gái này, khiến hắn, có thể nào phụ lòng! ?

Nghĩ tới đây, tim Bạch Thập Nhị đập nhanh không thôi. . .

Đối với tâm tư của Bạch Thập Nhị, Đồng Nhạc Nhạc đương nhiên không biết.

Giờ phút này trông lòng nàng chỉ biết bọn họ đang trong tình huống nguy hiểm, rất có khả năng sẽ chết.

Mới vừa rồi, nàng bởi vì sợ hãi, một mực trốn phía sau Bạch Thập Nhị, để cho Bạch Thập Nhị đi bảo vệ nàng.

Chỉ là hiện tại, Bạch Thập Nhị vì cứu nàng mà bị thương, nếu như nàng lại mềm yếu trốn phía sau Bạch Thập Nhị mà không hành động, khẳng định chết là không thể nghi ngờ.

Nếu chẳng nào cũng chết, cùng lắm thì nàng cũng không đếm xỉa gì nữa!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức cắn chặt hàm răng ngọc, lập tức, cầm lấy tất cả các vật có thể sử dụng ở bên cạnh, liền ném về hướng tới vị võ giả muốn ám sát Bạch Thập Nhị.

Vô công thì nàng không có, chính là, ném đồ thì nàng có thể làm được!

Vừa nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc liền lấy ly trà, bát đĩa, đôi đũa hay những thứ linh tinh khác trên bàn, chỉ cần là những thứ chính mình có thể cầm được đều lấy hết, liền hướng tới vị đại hán kia ném đi.

Vừa nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc liền lấy ly trà, bát đĩa, đôi đũa hay những thứ linh tinh khác trên bàn, chỉ cần là những thứ chính mình có thể cầm được đều lấy hết, liền ném vào vị võ giả kia.

400. Chương 405: Chương 190-1 : Cao Ngạo Phong

Edit : Nhan Như Song

Những võ giả này vốn chỉ là chuyên tâm đối phó Bạch Thập Nhị, tuy nhiên hiện tại, nhìn thấy đám ly trà bát đĩa đôi đũa kia không ngừng bay tới trước mặt, trái lại khiến bọn họ có chút ứng phó không nổi.

Mà Bạch Thập Nhị thấy vậy, trong lòng biết giờ phút này chính là cơ hội.

Sau khi sử dụng một hư chiêu , liền nhanh chóng ôm chặt Đồng Nhạc Nhạc, nhảy ra bên ngoài .

Mà ở chỗ bên ngoài khách sạn, chính là một mặt hồ sóng nước lăn tăn. . .

. . .

Đồng Nhạc Nhạc vốn đang lúc ném đồ bất kể trời đất, đột nhiên chỉ cảm thấy bên hông bị ôm chặt, ngay sau đó bỗng trời đất ngã nghiêng.

Còn không chờ nàng phản ứng lại đang xảy ra chuyện gì, cả người mình đã bị Bạch Thập Nhị ôm nhảy vào trong hồ nước . . .

Hồ nước đầu mùa xuân, mặc dù đã sớm tan băng, lại vẫn lạnh giá vô cùng.

Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy cả người dường như đặt mình ở trong hầm băng, cảm giác đó, quả thực thống khổ.

Tuy nhiên, muốn sống phải có ý chí, làm cho nàng nhanh chóng phản ứng.

Dù sao, đối với bơi lội, nàng rất thành thạo.

Cùng lắm thì coi như là bơi mùa đông thôi, trước kia, nàng cũng muốn thử nghiệm bơi mùa đông mà!

Trong lòng sau khi khổ quá có vui một phen, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy bên hông buồng lỏng, đảo mắt nhìn quanh một lượt, trong lòng kinh hãi.

Chỉ thấy, Bạch Thập Nhị vốn ôm nàng, giờ phút này cả người trực tiếp chìm xuống đáy hồ .

Nghĩ đến mới vừa rồi trải qua một phen đánh nhau kia, hơn nữa trên vai đã bị thương, Bạch Thập Nhị đã sớm không chống đỡ nổi!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng chuyển động cơ thể, bơi về hướng tới Bạch Thập Nhị.

Nhanh chóng kéo cổ tay Bạch Thập Nhị, Đồng Nhạc Nhạc liền không ngừng đập đập hai chân, lôi kéo Bạch Thập Nhị về hướng trên bờ.

Cũng không biết bơi bao nhiêu thời gian, Đồng Nhạc Nhạc mới lôi kéo Bạch Thập Nhị lên khỏi mặt nước.

Cùng với một tiếng ‘Rào’, sau khi Đồng Nhạc Nhạc thoát ra khỏi mặt nước, liền lập tức giống như cá mắc cạn, từng hơi từng hơi liên tục thở phì phò.

Vừa thở hổn hển, Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng quét mắt nhưng quanh khắp bốn phía.

Chỉ thấy nơi này cây xanh bao quanh, dấu chân rất thưa thớt, cũng không biết là chỗ nào.

Nhưng, vô cùng may mắn chính là, không có đám người vừa rồi ám sát bọn họ.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Lập tức, liền lôi kéo cổ tay của Bạch Thập Nhị, nhanh chóng bơi lên bờ.

Giờ phút này Bạch Thập Nhị, đã sớm bị rơi vào trạng thái nửa hôn mê.

Đồng Nhạc Nhạc dùng sức của chín trâu hai hổ, rốt cuộc mới kéo được Bạch Thập Nhị lên bờ.

Nhìn thấy Bạch Thập Nhị hôn mê nằm trên mặt đất, cũng không nhúc nhích một chút nào , Đồng Nhạc Nhạc sợ đến lòng dạ rối bời.

Đưa tay không ngừng lắc lắc bả vai Bạch Thập Nhị, Đồng Nhạc Nhạc mở miệng gọi.

“Thập Nhị, người tỉnh lại đi, không nên ngủ a, Thập Nhị, người mau tỉnh lại, không nên làm ta sợ a. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, âm thanh vô cùng bối rối.

Dù sao, giờ phút này Bạch Thập Nhị, mặt cắt không còn giọt máu, đôi môi lại trắng bệch như tờ giấy.

Lúc đầu vừa nhìn, còn tưởng rằng là một người chết đây!

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi căng thẳng.

Chẳng lẽ là, Bạch Thập Nhị hấn. . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức vươn tay nhỏ bé, hướng tới mũi Bạch Thập Nhị.

Sau khi cảm giác được Bạch Thập Nhị còn có hô hấp, Đồng Nhạc Nhạc mới thở phào một hơi.

“May là, còn có hơi. . .”

Nghĩ đến Bạch Thập Nhị chỉ là bị thương nên hôn mê .

Như vậy hiện tại, nàng nhất định phải tìm một chỗ thu xếp tốt cho Bạch Thập Nhị mới được!

Dù sao cũng không biết những người đó đến lúc nào đuổi kịp đến nơi, sau này nói, Bạch Thập Nhị hiện tại bị đả thương, nhất định phải trước băng bó tốt vết thương, còn nữa làm khô người hấn.

Bằng không, hấn không có bị người giết chết, cũng bị đông lạnh!

Trong lòng nghĩ vậy, Đồng Nhạc Nhạc đưa mắt nhanh chóng liếc nhìn một vòng bốn phía.

Cuối cùng, ánh mắt quét một vòng, liền dừng ở cách đó không xa.

Chỉ thấy cách đó không xa, đang có một cái hang động.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vui vẻ, lập tức, liền lại lần nữa dùng sức của chín trâu hai hổ, công Bạch Thập Nhị đi về hướng hang núi bên kia.

Cũng không biết đi bao nhiêu thời gian, khi Đồng Nhạc Nhạc công Bạch Thập Nhị đi tới trong hang núi này, đã sớm thở liên tục, đầu đầy mồ hôi .

Giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trên người mình sức lực, đã đến cực độ.

Dù sao, Bạch Thập Nhị vóc dáng cao lớn cường tráng, thể trọng tối thiểu cũng có một trăm bốn mươi cân!

Sức nặng như thế đè ở trên người, Đồng Nhạc Nhạc chỉ còn thiếu nước ngất.

Chỉ là, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc biết, hiện tại không phải thời điểm mình ngã xuống.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc cắn chặt răng ngọc một phen, lập tức, liền dè dặt Bạch Thập Nhị trên mặt đất.

Nhìn thấy đoản tiễn cắm ở trên vai của Bạch Thập Nhị, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy sợ hết hồn hết vía.

Nghĩ đến vừa rồi, đoản tiễn là phóng tới hướng chính mình. Nếu không phải Bạch Thập Nhị đỡ cho mình, nàng hẳn là đã chết đi! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lòng vẫn còn sợ hãi, lập tức, không nhin được lạnh sống lưng rùng mình kịch liệt.

Ánh mắt nhìn về phía Bạch Thập Nhị, càng là cảm kích không thôi.

Mặc dù, những võ giả kia, là nhằm vào Bạch Thập Nhị. Nhưng mà Bạch Thập Nhị vì nàng, ngay cả tính mạng cũng không đếm xỉa đến, nam nhân trọng tình trọng nghĩa như thế, nàng tuyệt đối không thể để cho hắn chết đi như vậy.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức lấy ra một cây chủy thủ tinh xảo từ bên hông.

Nghĩ đến, một cây chủy thủ này, là do giữa trưa lúc nàng cùng Bạch Thập Nhị mua.

Mới đầu, nàng chỉ cảm thấy chủy thủ này được làm tinh xảo.

Sau đó Bạch Thập Nhị còn nói, nàng có thể mua để phòng thân.

Vì vậy, nàng liền mua cây chủy thủ này về.

401. Chương 406: Chương 190-2 : Độc Cô Ngạo Phong

Không nghĩ tới, cây chủy thủ này, nhanh như vậy liền có công dụng.

Trong lòng nghĩ vậy, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là nhẹ nhàng gỡ bỏ đai lưng Bạch Thập Nhị, cởi ra toàn bộ y phục trên người hắn.

Vì sợ hãi chạm tới vết thương của Bạch Thập Nhị, tất cả động tác Đồng Nhạc Nhạc đều làm thật cẩn thận.

Sau khi giúp Bạch Thập Nhị cởi y phục trên người ra, Đồng Nhạc Nhạc đưa mắt quét một vòng. Đến lúc nhìn vào vai trái của Bạch Thập Nhị, không nhin được lạnh toát sống lưng mà hít một hơi thật sâu.

Nàng mặc dù biết Bạch Thập Nhị trúng đoản tiễn, cũng không nghĩ rằng cây đoản tiễn này lại cắm sâu như vậy. Cơ hồ hai phần ba đều cắm ở trên vai Bạch Thập Nhị. Nếu như nàng muốn lấy ra đoản tiễn này, trước hết rạch bỏ vai bị thương của Bạch Thập Nhị, lại đưa tay vào trong rút ra.

Suy nghĩ chuyện này một chút, Đồng Nhạc Nhạc đều căng thẳng quá chừng.

Dù sao, loại chuyện này, nàng cho tới bây giờ cũng không có làm qua.

Hiện tại mới chỉ là suy nghĩ một chút, nàng đã sợ hết hồn hết vía.

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghĩ, Bạch Thập Nhị vốn đang hôn mê, mí mắt đầu tiên là nhẹ nhàng run rẩy một phen, liền từ từ mở đôi mắt ra.

Sau khi phát hiện Bạch Thập Nhị tỉnh lại, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là vui vẻ, lập tức mở miệng hô nhỏ.

“Thập Nhị, ngươi rốt cuộc tỉnh! ?”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, Bạch Thập Nhị đầu tiên là chuyển động đồng mâu một chút, sau khi nhìn một phen bốn phía xung quanh, mới nhúc nhích đôi môi, mở miệng hỏi.

“Nơi này là! ?”

“Nơi này là hang động ta tìm được, trên vai ngươi bị thương, nhất định phải rút đoản tiễn này ra, bằng không, thời gian dài quá, sẽ mưng mủ thối rữa.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, tràn đầy lo lắng.

Dù sao, tại triều đại này, y học không phát triển, nếu như đoản tiễn trên vai Bạch Thập Nhị không lấy ra được, nhanh chóng sẽ phát mủ thối rữa, đến lúc đó, hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi.

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghĩ, sau khi Bạch Thập Nhị nghe được lời của nàng, đầu tiên là cúi đầu nhìn một chút thương thế trên vai mình, lập tức, bạc môi khẽ mím, mở miệng nói.

“Ngươi yên tâm rút đi!”

Bạch Thập Nhị mở miệng, giọng điệu nhẹ nhàng hồ hững, phẳng phất như đang nói chuyện hôm nay thời tiết thế nào.

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc nghe được lời này của hắn, cũng cắn chặt môi dưới một phen, gương mặt cau lại, tràn đầy chần chờ.

“Chính là, Thập Nhị, loại chuyện này, ta chưa từng làm qua, ta sợ. . .”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, lại thấy dáng vẻ nàng tràn đầy căng thẳng lo lắng, dường như Bạch Thập Nhị phẳng phất biết cái gì, đồng mâu màu hổ phách đầu tiên là nhẹ nhàng lóe ra một phen, lập tức, bạc môi có hơi cong lên một cái, mở miệng cười nói.

“Đừng sợ, yên tâm dũng cảm làm đi, ta tin ngươi.”

Bạch Thập Nhị mở miệng, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là toàn tâm tin cậy.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thoáng giật một cái, một nỗi cảm động hiện lên, không khỏi trào dâng trong lòng.

Dù sao, loại chuyện này, ngay cả chính nàng cũng không có nắm chắc. Nam nhân này, lại tin cậy chính mình như thế, cả tánh mạng của mình, đều giao trong tay nàng. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc căng thẳng, trong mũi cay cay, một tầng sương, liền nhanh chóng nẩy lên khóe mắt nàng.

“Thập Nhị. . .”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, lại thấy nàng mặt mày cảm động, Bạch Thập Nhị chỉ là có hơi cong môi.

“Bắt đầu đi!”

Nghe được lời nói của Bạch Thập Nhị, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là nhẹ nhàng gạt đầu, sau một khắc, lại dường như nhớ đến cái gì, nhanh chóng chạy ra ngoài, nhặt một ít củi khô đem về.

Trước dùng lửa đốt củi, lập tức, lại dùng chủy thủ, tương tự xé bên trong lớp áo của mình thành một mảnh dài hẹp, để cho Bạch Thập Nhị băng bó.

Điều Đồng Nhạc Nhạc may mắn chính là, ở bên ngoài hang núi, lại có thảo dược lần trước nàng gặp qua.

Những thảo dược này, nàng lần trước đưa Huyền Lăng Phong dùng qua, cho nên còn nhớ.

Những thảo dược này, cầm máu tiêu mủ là tốt nhất trên đời.

Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền ngắt lấy rất nhiều đem về.

Trước đem thảo dược làm nát, lại cầm cây chủy thủ kia, ở trên lửa trừ độc một phen.

Sau khi đã làm tốt những việc này, Đồng Nhạc Nhạc cầm chủy thủ đã tiêu độc, cắn chặt môi dưới, nhìn về phía Bạch Thập Nhị.

Giờ phút này Bạch Thập Nhị, đã sớm suy yếu không chịu nổi. Chỉ là, do nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc lòng tràn đầy lo lắng, vẫn là cố nhin bạc môi nhếch lên, mở miệng làm ra vẻ dễ dàng nói.

“Không có việc gì, người bắt đầu đi!”

Nghe được lời nói của Bạch Thập Nhị, Đồng Nhạc Nhạc nhẹ nhàng gật đầu.

Lập tức, lại hít thật sâu một hơi dài, từ từ đè nén xuống tâm tình căng thẳng của mình.

Trong lòng càng không ngừng cố gắng trấn tĩnh.

Đồng Nhạc Nhạc, người làm được! Người nhất định có khả năng!

Sau khi không ngừng động viên chính mình cố gắng lên, Đồng Nhạc Nhạc mới gơ chủy thủ lên, mở miệng nói với Bạch Thập Nhị.

“Thập Nhị, giờ ta bắt đầu, người ngàn vạn lần phải cố chịu.”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc nói, lại thấy dáng vẻ nàng ngưng trọng tràn đầy chăm chú, Bạch Thập Nhị chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền nhếch lên môi đỏ mọng, sau đó cầm lấy chủy thủ, hướng tới vết thương Bạch Thập Nhị cắt. . .

Theo hành động trên tay, sau một khắc Đồng Nhạc Nhạc, chỉ nghe ‘Phù phù...’ một tiếng, lập tức, chỉ cảm thấy mu bàn tay nóng lên.

Cảm giác được trên mu bàn tay ấm áp, còn có màu đỏ tươi trước mắt, một khắc thân thể Đồng Nhạc Nhạc sợ đến run run.

Chỉ là, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc biết, hiện tại không phải là lúc nàng sợ hãi căng thẳng.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc nhếch đôi môi tái nhợt, lập tức, lại đưa tay mở ra vết thương bên trong, cầm lấy đoạn tiền kia, liền dùng sức hung hăng rút một cái. . .

Cùng với một âm thanh kêu rên kiềm chế truyền đến, Đồng Nhạc Nhạc nhìn đoạn tiền ở trên tay đã rút ra, đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm.

Lại thấy Bạch Thập Nhị đầu đầy mồ hôi, mặt mày thống khổ, đôi mày cau lại, tràn đầy lo lắng.

“Thập Nhị. . .”

“Ta không sao, người yên tâm. . .”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc nói, Bạch Thập Nhị có hơi mở ra đôi môi tái nhợt, cười một tiếng an ủi Đồng Nhạc Nhạc.

“Ta sẽ không chết. . .”

Vì nàng, hẳn tuyệt đối sẽ không chết đi như vậy. . .

402. Chương 407: Chương 190-3 : Phong Thái Cao Ngạo

Nghe được lời Bạch Thập Nhị nói, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là nhếch đôi môi một phen, lập tức, liền lấy thảo dược vừa rồi ngắt được đem nghiền nát, nhanh chóng xoa lên trên vết thương của Bạch Thập Nhị.

Sau khi lại đắp lên những thảo dược này, Đồng Nhạc Nhạc lại nhanh chóng cầm lấy dải vải vừa rồi đã xé ra, bắt đầu băng bó vết thương cho Bạch Thập Nhị.

Trải qua lúc trước nhiều lần luyện tập, Đồng Nhạc Nhạc đối với chuyện băng bó bôi thuốc, đã sớm cực kì thuần thục.

Giờ phút này, sau khi Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng băng bó tốt vết thương cho Bạch Thập Nhị, nàng mới cầm lấy một chiếc khăn tay sạch sẽ, nhẹ nhàng lau trên trán Bạch Thập Nhị.

Nhìn thấy dáng vẻ Bạch Thập Nhị mặt mày tái nhợt rất vô lực, Đồng Nhạc Nhạc vừa là lo lắng, vừa là áy náy.

“Thật xin lỗi, Thập Nhị, nếu không phải bởi vì cứu ta, người cũng sẽ không bị gây tổn thương nghiêm trọng như thế. May là mũi đoản tiễn này không có độc, nếu như nói rằng có độc, ta cũng không biết nên làm cái gì bây giờ!?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, cau đôi mày lại, nói đi nói lại, không khỏi nghĩ đến tình huống mới rồi.

Nhớ lại tình cảnh vừa rồi mạo hiểm vạn phần, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vẫn còn sợ hãi.

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc vừa là lo lắng vừa là sợ hãi, lại thấy dáng vẻ áy náy của nàng, Bạch Thập Nhị chỉ là có hơi mở miệng nói.

“Chuyện này, vốn là ta làm phiền hà người, cho nên, người không nên tự trách.”

Nghe được lời Bạch Thập Nhị nói, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là trầm lặng một khắc.

Sau khi dường như lại nghĩ đến cái gì, ánh mắt nhìn Bạch Thập Nhị, có vẻ muốn nói lại thôi.

Nhớ lại chuyện đã xảy ra mới rồi, lại thêm vô giả kia xưng hô với Bạch Thập Nhị.

Thập Nhị hoàng tử?!

Bạch Thập Nhị, thì ra hắn là một hoàng tử, chính là, tại sao vô duyên vô cớ mà một hoàng tử lại bị người ám sát?!

Hơn nữa, hắn lại là hoàng tử của quốc gia nào đây?!

Trước đây, Đồng Nhạc Nhạc nhìn thấy khí chất của Bạch Thập Nhị, vốn là cảm giác được hắn không giống với người bình thường. Nhưng không nghĩ tới, thân phận lại là hiển hách thế này.

Chỉ là hiện nay, hắn lại bị người ám sát, thật sự làm cho người ta vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ.

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc trầm nghĩ, Bạch Thập Nhị lại thấy ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc nhìn hắn như muốn nói lại thôi. Liền trong lòng biết Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ cái gì.

Dù sao, thiếu nữ trước mắt này, vốn là cũng không hiểu được làm thế nào để che giấu tâm tư của mình.

Trong lòng rớt cuộc suy nghĩ cái gì, đều sẽ vô cùng tinh tế biểu lộ ra trên mặt nàng, thật giống như giờ phút này!

Nghĩ tới đây, Bạch Thập Nhị bực môi hé ra, mở miệng nói.

“Tiểu Nhạc Tử, người có chuyện muốn hỏi ta!?”

“Ách, ta...”

Nghe được lời Bạch Thập Nhị nói, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, tràn đầy kinh ngạc.

Không nghĩ tới, nam nhân trước mắt này, năng lực quan sát lại mạnh mẽ như thế. Nàng còn không hề mở miệng nói chuyện, hắn liền biết rõ nàng có chuyện muốn hỏi.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là kinh ngạc một phen, lập tức, cũng không từng giấu diếm.

Nhẹ nhàng gạt đầu, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc hé ra, mở miệng hỏi rõ nghi hoặc trong lòng.

“Thập Nhị, những võ giả này là ai! ? Bọn họ tại sao muốn ám sát ngươi! ? Còn nữa, bọn họ nói, ngươi là Thập Nhị hoàng tử! ? Ngươi rốt cuộc có chuyện gì mà giấu diếm ta! ?”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, Bạch Thập Nhị chỉ là nhẹ nhàng nhấp máy bạc môi, mở miệng nói.

“Tiểu Nhạc Tử, kỳ thật ta cũng không phải cố ý giấu diếm ngươi, hiện tại, ngươi đã muốn biết, như vậy, ta liền nói cho ngươi đi!”

Nói tới đây, Bạch Thập Nhị dừng một chút, tiếp theo mở miệng nói.

“Kỳ thật, ta là Thập Nhị hoàng tử Thương Lang Quốc, tên gọi Độc Cô Ngạo Phong. Mới rồi những võ giả này, là Bát hoàng huynh của ta phái người ám sát ta.”

“Cái gì! ? Là Bát hoàng huynh ngươi phái người tới giết ngươi! ? Tại sao! ?”

Nghe được lời Bạch Thập Nhị nói, Đồng Nhạc Nhạc mở to đôi mắt, tràn đầy kinh ngạc.

Dù sao, nàng dầu thế nào đều không nghĩ tới, mới vừa rồi những kẻ muốn đẩy Bạch Thập Nhị vào chỗ chết, lại chính là người do huynh đệ ruột thịt của Bạch Thập Nhị phái tới!

Hơn nữa, Thương Lang Quốc, quốc gia này, nàng cũng từng nghe nói qua.

Thương Lang Quốc, là nước láng giềng của Linh Nhạc Quốc.

Cực kì rộng lớn, hơn nữa người Thương Lang Quốc, người cũng như tên, ai nấy đều có bản tính ngang tàng, dũng mãnh thiện chiến!

Hơn nữa, gần đây, nàng vẫn còn nghe nói , hoàng đế Thương Lang Quốc lên ngôi đã lâu năm, nhưng vẫn không có xác lập Thái Tử.

Nghe nói, Thương Lang Quốc một mực vẫn là như thế. Bởi vì người Thương Lang Quốc , trong thân thể đều có nhân tố khát máu hiếu chiến, cho nên các đời tới nay, mỗi hoàng tử đều sẽ vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, càng đấu đến người chết ta sống.

Chỉ cần không làm hại quốc gia xã tắc, những việc lật vạt này, hoàng đế Thương Lang Quốc, đều là ngầm thừa nhận.

Bởi vì, trong tâm tình người Thương Lang Quốc bọn họ, chỉ có cường giả, mới có thể làm cho cả quốc gia trở nên càng cường đại hơn.

Trước kia, khi nàng nghe được nghe nói về những việc lật vạt này của Thương Lang Quốc, đều cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Dù sao, đều là con cháu ruột thịt, có người cha nào lại nguyện ý thấy con ruột của chính mình đấu nhau đến người chết ta sống! ?

Lại không nghĩ tới, Bạch Thập Nhị chính là Thập Nhị hoàng tử của Thương Lang Quốc . . .

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc, Bạch Thập Nhị nghe được lời của nàng, chỉ là nhẹ nhàng gợi lên bạc môi, mở miệng cười lạnh một tiếng.

“Từ xưa tới nay, thắng làm vua thua làm giặc, các hoàng tử vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, đều là càng đấu người chết ta sống. Chỉ có cường giả, mới có thể đi lên ngai vàng cao nhất kia, trở thành vương giả tôn quý nhất Thương Lang Quốc!”

Bạch Thập Nhị mở miệng nói, trên mặt, đều là không che dấu nổi vẻ kiêu ngạo.

Cho dù giờ phút này, trên mặt hấn tái nhợt, vai thì bị trọng thương, đều không tổn hao gì ý chí chiến đấu của hấn.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, trong lòng không khỏi rung lên một cái.

Chỉ cảm thấy, hiện tại Bạch Thập Nhị, mới thật sự là hần!

top

Chương 190-1 : Phong thái cao ngạo

Edit :

Nghe được lời Bạch Thập Nhị nói, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là nhếch đôi môi một phen, lập tức, liền lấy thảo dược vừa rồi ngắt được nghiền nát, nhanh chóng xoa lên vết thương trên mặt Bạch Thập Nhị.

Sau khi lại đắp lên những thảo dược này, Đồng Nhạc Nhạc lại nhanh chóng cầm lấy dải vải vừa rồi đã xé ra, bắt đầu băng bó vết thương cho Bạch Thập Nhị.

Trải qua lúc trước nhiều lần luyện tập, Đồng Nhạc Nhạc đối với chuyện băng bó bôi thuốc, đã sớm cực kỳ thuần thục.

Giờ phút này, sau khi Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng băng bó tốt vết thương cho Bạch Thập Nhị, nàng mới cầm lấy một chiếc khăn tay sạch sẽ, nhẹ nhàng lau trên trán Bạch Thập Nhị.

Nhìn thấy dáng vẻ Bạch Thập Nhị mặt mày tái nhợt rất vô lực, Đồng Nhạc Nhạc vừa là lo lắng, vừa là áy náy.

“Thật xin lỗi, Thập Nhị, nếu không phải bởi vì cứu ta, người cũng sẽ không bị gây tổn thương nghiêm trọng như thế. May là mũi đoản tiễn này không có độc, nếu như nói rằng có độc, ta cũng không biết nên làm cái gì bây giờ!?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, cau đôi mày lại, nói đi nói lại, không khỏi nghĩ đến tình huống mới rồi.

Nhớ lại tình cảnh vừa rồi mạo hiểm vạn phần, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vẫn còn sợ hãi.

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc vừa là lo lắng vừa là sợ hãi, lại thấy dáng vẻ áy náy của nàng, Bạch Thập Nhị chỉ là có hơi mở miệng nói.

“Chuyện này, vốn là ta làm phiền hà người, cho nên, người không nên tự trách.”

Nghe được lời Bạch Thập Nhị nói, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là trầm lặng một khắc.

Sau khi dường như lại nghĩ đến cái gì, ánh mắt nhìn Bạch Thập Nhị, có vẻ muốn nói lại thôi.

Nhớ lại chuyện đã xảy ra mới rồi, lại thêm vô gia cư xưng hô với Bạch Thập Nhị.

Thập Nhị hoàng tử? ?

Bạch Thập Nhị, thì ra hần là một hoàng tử, chính là, tại sao vô duyên vô cớ mà một hoàng tử lại bị người ám sát! ?

Hơn nữa, hần lại là hoàng tử của quốc gia nào đây! ?

Trước đây, Đồng Nhạc Nhạc nhìn thấy khí chất của Bạch Thập Nhị, vốn là cảm giác được hần không giống với người bình thường. Nhưng không nghĩ tới, thân phận lại là hiền hách thế này.

Chỉ là hiện nay, hần lại bị người ám sát, thật sự làm cho người ta vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ.

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc trầm nghĩ, Bạch Thập Nhị lại thấy ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc nhìn hần như muốn nói lại thôi. Liền trong lòng biết Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ cái gì.

Dù sao, thiếu nữ trước mắt này, vốn là cũng không hiểu được làm thế nào để che giấu tâm tư của mình.

Trong lòng rốt cuộc suy nghĩ cái gì, đều sẽ vô cùng tinh tế biểu lộ ra trên mặt nàng, thật giống như giờ phút này!

Nghĩ tới đây, Bạch Thập Nhị bực môi hé ra, mở miệng nói.

“Tiểu Nhạc Tử, người có chuyện muốn hỏi ta!?”

“Ách, ta. . .”

Nghe được lời Bạch Thập Nhị nói, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, tràn đầy kinh ngạc.

Không nghĩ tới, nam nhân trước mắt này, năng lực quan sát lại mạnh mẽ như thế. Nàng còn không hề mở miệng nói chuyện, hắn liền biết rõ nàng có chuyện muốn hỏi.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là kinh ngạc một phen, lập tức, cũng không từng giấu diếm.

Nhẹ nhàng gạt đầu, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc hé ra, mở miệng hỏi rõ nghi hoặc trong lòng.

“Thập Nhị, những võ giả này là ai! ? Bọn họ tại sao muốn ám sát ngươi! ? Còn nữa, bọn họ nói, ngươi là Thập Nhị hoàng tử! ? Ngươi rốt cuộc có chuyện gì mà giấu diếm ta! ?”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, Bạch Thập Nhị chỉ là nhẹ nhàng mấp máy bạc môi, mở miệng nói.

“Tiểu Nhạc Tử, kỳ thật ta cũng không phải cố ý giấu diếm ngươi, hiện tại, ngươi đã muốn biết, như vậy, ta liền nói cho ngươi đi!”

Nói tới đây, Bạch Thập Nhị dừng một chút, tiếp theo mở miệng nói.

“Kỳ thật, ta là Thập Nhị hoàng tử Thương Lang Quốc, tên gọi Độc Cô Ngạo Phong. Mới rồi những võ giả này, là Bát hoàng huynh của ta phái người ám sát ta.”

“Cái gì! ? Là Bát hoàng huynh ngươi phái người tới giết ngươi! ? Tại sao! ?”

Nghe được lời Bạch Thập Nhị nói, Đồng Nhạc Nhạc mở to đôi mắt, tràn đầy kinh ngạc.

Dù sao, nàng đâu thể nào đều không nghĩ tới, mới vừa rồi những kẻ muốn đẩy Bạch Thập Nhị vào chỗ chết, lại chính là người do huynh đệ ruột thịt của Bạch Thập Nhị phái tới!

Hơn nữa, Thương Lang Quốc, quốc gia này, nàng cũng từng nghe nói qua.

Thương Lang Quốc, là nước láng giềng của Linh Nhạc Quốc.

Cực kì rộng lớn, hơn nữa người Thương Lang Quốc, người cũng như tên, ai nấy đều có bản tính ngang tàng, dũng mãnh thiện chiến!

Hơn nữa, gần đây, nàng vẫn còn nghe nói , hoàng đế Thương Lang Quốc lên ngôi đã lâu năm, nhưng vẫn không có xác lập Thái Tử.

Nghe nói, Thương Lang Quốc một mực vẫn là như thế. Bởi vì người Thương Lang Quốc , trong thân thể đều có nhân tố khát máu hiếu chiến, cho nên các đời tới nay, mỗi hoàng tử đều sẽ vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, càng đấu đến người chết ta sống.

Chỉ cần không làm hại quốc gia xã tắc, những việc lặt vặt này, hoàng đế Thương Lang Quốc, đều là ngầm thừa nhận.

Bởi vì, trong tâm tình người Thương Lang Quốc bọn họ, chỉ có cường giả, mới có thể làm cho cả quốc gia trở nên càng cường đại hơn.

Trước kia, khi nàng nghe được nghe nói về những việc lặt vặt này của Thương Lang Quốc, đều cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Dù sao, đều là con cháu ruột thịt, có người cha nào lại nguyện ý thấy con ruột của chính mình đấu nhau đến người chết ta sống! ?

Lại không nghĩ tới, Bạch Thập Nhị chính là Thập Nhị hoàng tử của Thương Lang Quốc . . .

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc, Bạch Thập Nhị nghe được lời của nàng, chỉ là nhẹ nhàng gọi lên bạc môi, mở miệng cười lạnh một tiếng.

“Từ xưa tới nay, thắng làm vua thua làm giặc, các hoàng tử vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, đều là càng đấu người chết ta sống. Chỉ có cường giả, mới có thể đi lên ngai vàng cao nhất kia, trở thành vương giả tôn quý nhất Thương Lang Quốc!”

Bạch Thập Nhị mở miệng nói, trên mặt, đều là không che dấu nổi vẻ kiêu ngạo.

Cho dù giờ phút này, trên mặt hần tái nhợt, vai thì bị trọng thương, đều không tổn hao gì ý chí chiến đấu của hần.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, trong lòng không khỏi rung lên một cái.

Chỉ cảm thấy, hiện tại Bạch Thập Nhị, mới thật sự là hần!

403. Chương 408: Chương 191-1 : Đối Với Ta Mà Nói, Người Rất Quan Trọng

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng định cự tuyệt.

Dù sao, nàng đối với Độc Cô Ngạo Phong vốn không có ý, cũng không muốn hần càng lún sâu thêm nữa, trong lòng nàng đã sớm có một người chiếm lấy toàn bộ .

Tuy nhiên, Đồng Nhạc Nhạc vẫn chưa nói xong thì đột nhiên, bên ngoài hang núi, truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Lúc này tiếng bước chân lộn xộn, chứng tỏ đến không ít người!

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ngạc nhiên, lập tức nhanh chóng xoay người, ánh mắt nhìn chăm chú bên ngoài hang núi.

Trong lòng nghi hoặc cùng căng thẳng, chẳng lẽ là những đại hán(*) kia đuổi tới! ?

(*): người đàn ông vạm vỡ

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc vô cùng sợ hãi.

Dù sao bây giờ Độc Cô Ngạo Phong đã bị thương, còn nàng một chút võ công cũng không có. Nếu thật sự những đại hán đuổi đến đây, bọn họ chỉ có con đường chết!

Nghĩ tới đây, tim Đồng Nhạc Nhạc bắt đầu đập mạnh lên ‘Bịch bịch’.

Có lẽ, nhận thấy được Đồng Nhạc Nhạc sợ hãi, Độc Cô Ngạo Phong nhanh chóng từ trên mặt đất nhảy lên trước, cầm trường kiếm trong tay, bảo vệ chặt chẽ Đồng Nhạc Nhạc ở phía sau.

Bạc môi hé mở, trầm giọng nói.

“Tiểu Nhạc Tử, người đừng lo lắng, ta tuyệt đối không sẽ để người xảy ra chuyện gì, trừ khi ta chết!”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, giọng điệu vô cùng kiên định.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc chấn động.

Ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mặt đang bảo vệ nàng chặt chẽ.

Chỉ thấy trên người nam nhân quần nhiều lớp vải, vai bị thương nặng, trên gương mặt tuần tú bởi vì mất máu quá nhiều mà hoàn toàn tái nhợt.

Đồng Nhạc Nhạc nhận thấy, lúc này Độc Cô Ngạo Phong vô cùng suy yếu, hần chỉ cố gắng chống đỡ mà thôi.

Tuy nhiên, cho dù như thế, hần lại nhảy ra bảo vệ nàng. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nói không có cảm động là giả.

Dù sao, có được nam nhân che chở yêu thương như thế, là mơ ước của mỗi nữ nhân .

Chỉ tiếc, kiếp này lòng của nàng đã dành cho người khác, đối với Độc Cô Ngạo Phong, chỉ có tiếc nuối.

Nhưng mà, bây giờ không phải là lúc nàng suy nghĩ những điều này.

Có lẽ, nàng sống không quá hôm nay . . .

Nghĩ tới đây, trong đầu Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng xuất hiện khuôn mặt tuần tú bóng dáng cao lớn của Huyền Lăng Thương. . .

Huyền Lăng Thương, người rút cuộc ở nơi nào! ?

Bây giờ, nàng nhớ đến hắn. . .

Trong lúc lòng Đồng Nhạc Nhạc vừa căng thẳng sợ hãi vừa bi thương, ánh mắt nhìn phía cửa hang động, không che dấu sự căng thẳng lo lắng.

Trong lúc lòng Đồng Nhạc Nhạc hốt hoảng lo sợ, vài đại hán đi vào bên trong hang núi.

Bởi vì đưa lưng về phía ánh sáng, Đồng Nhạc Nhạc không thấy rõ dáng vẻ những người này, chỉ là thấy đối phương cầm đao, trong lòng cảm thấy kinh hoàng .

Tuy nhiên, sau một khắc, nghe thấy đại hán đến đây, nhìn Độc Cô Ngạo Phong, vội vàng quỳ một gối xuống, tràn đầy một mực cung kính mở miệng nói.

“Mặt tướng tới trễ, thỉnh Thập Nhị hoàng tử thứ tội!”

Chỉ thấy mấy đại hán kia đồng thanh lên tiếng mở miệng, âm lượng không lớn, nhưng đủ để nhìn ra vô công thâm tàng bất lộ.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, mở to đôi mắt, tràn đầy kinh ngạc nghi hoặc.

Độc Cô Ngạo Phong nghe được những lời người mới đến nói, cơ thể vốn đang căng thẳng, không khỏi buông lỏng, bạc môi hé mở, mở miệng nói.

” Bình thân!”

“Tạ Thập Nhị hoàng tử!”

Nghe được lời của Độc Cô Ngạo Phong, họ nhanh chóng mở miệng nói, sau đó vội vàng đứng lên .

Nghe Độc Cô Ngạo Phong và mấy người này nói chuyện, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc biết, vài đại hán này là thuộc hạ của Độc Cô Ngạo Phong, vốn trái tim đang thất lại thật chặt, rốt cuộc cũng buông lỏng.

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc thở phào nhẹ nhõm, có lẽ Độc Cô Ngạo Phong nhận thấy được cái gì, khuôn mặt tuần tú hơi thay đổi, cười một tiếng an ủi Đồng Nhạc Nhạc.

“Người yên tâm được rồi, những người này đều là tâm phúc của ta.”

“Ừ.”

Nghe được lời nói của Độc Cô Ngạo Phong, Đồng Nhạc Nhạc nhẹ nhàng gật đầu.

Vị đại hán đứng đầu nhìn thấy vết thương trên người Độc Cô Ngạo Phong, lập tức liền nhăn chân mày, mở miệng lo lắng nói.

“Thập Nhị hoàng tử, ngài bị thương! ?”

Nghe được lời nói của đại hán, Độc Cô Ngạo Phong nhẹ nhàng nâng tay lên, ra hiệu hắn đừng căng thẳng, lập tức, bạc môi hé mở, mở miệng nói.

“Chỉ là vết thương nhỏ thôi, mới vừa rồi tại nhà trọ bị người của Bát hoàng đảng ám sát, bây giờ đã không sao.”

Tuy là Độc Cô Ngạo Phong nói như thế, vị đại hán nhanh chóng từ trong ngực móc ra một bình thuốc mỡ, lập tức đối mới thuốc băng bó cho Độc Cô Ngạo Phong.

Độc Cô Ngạo Phong thấy vậy, cũng không có ngăn cản hắn.

Sau khi chờ đợi đại hán giúp hắn băng bó xong, chỉ thấy bên ngoài, đại hán đeo đao không nhìn được đi vào.

Lúc đại hán nhìn thấy Độc Cô Ngạo Phong, đầu tiên là quỳ một gối xuống, hành lễ, cuối cùng, mới mở miệng nói với Độc Cô Ngạo Phong.

“Khởi bẩm Thập Nhị hoàng tử, vừa rồi thuộc hạ gặp phải sát thủ của Bát hoàng đảng, toàn bộ sát thủ đã bị thuộc hạ giải quyết.”

“Ừ, như thế rất tốt.”

Độc Cô Ngạo Phong nghe vậy, đầu tiên là gật đầu, sau đó cùng vài đại hán bàn bạc kế sách gì đó.

404. Chương 409: Chương 191-2 : Đối Với Ta Mà Nói, Người Rất Quan Trọng

Mấy vị võ giả này tại Thương Lang Quốc có địa vị không thấp, đều cũng là tâm phúc của Độc Cô Ngạo Phong. Những gì bọn họ đề cập tới, đều là quốc gia đại sự. Đồng Nhạc Nhạc nghe mấy câu liền cảm thấy chính mình không tiện ở lại chỗ này, vì vậy liền nghĩ cách rời khỏi hang núi.

Tuy nhiên, đúng lúc này vị võ giả cầm đầu, làm như thể vừa mới thấy được Đồng Nhạc Nhạc, hai hàng mi chợt cau lại một cái, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc đầy nghi ngờ.

“Thập nhị hoàng tử, người này là ai?”

Nghe được câu hỏi của vị võ giả, Nhạc Đồng Đồng vốn đang định đi ra ngoài, trên gương mặt thoáng vẻ sửng sốt, lập tức ngược đôi mắt xinh đẹp kia nhìn về hướng đến Độc Cô Ngạo Phong.

Vừa lúc ấy, Độc Cô Ngạo Phong nghe được câu hỏi của vị võ giả, ánh mắt cũng hướng đến Đồng Nhạc Nhạc. Nhất thời, bốn mắt nhìn nhau.

Độc Cô Ngạo Phong có hơi ngạc nhiên, đôi mắt màu hổ phách kia lập tức loé lên, môi hé mở liền mở miệng nói.

“Hắn là Tiểu Nhạc Tử, đối với ta mà nói hắn là người rất quan trọng.”

Độc Cô Ngạo gần từng tiếng, chăm chú nói.

Nghe vậy, không chỉ có Đồng Nhạc Nhạc mà những người khác cũng sợ ngây ngẩn.

Nhìn về phía Độc Cô Ngạo Phong đều là ánh mắt không dám tin.

Dù sao, ở Thương Lang Quốc ai mà không biết Thập Nhị hoàng tử nổi tiếng là lạnh lùng khắc nghiệt vô cùng.

Cho tới bây giờ, không ai có thể đủ nhập...hắn tâm.

Tuy nhiên giờ phút này, hắn lại chính miệng nói thiếu niên này là người quan trọng nhất của mình?

Nghe vậy, mọi người ai cũng cùng đều ngạc nhiên, rồi đưa mắt nhìn quanh một vòng nhìn Đồng Nhạc từ đầu đến chân, hiện rõ vẻ kinh ngạc và không dám tin.

Thấy mọi người đều nhìn mình như người ngoài hành tinh, Đồng Nhạc Nhạc liền trở nên buồn bực, lập tức trốn mắt liếc nhìn Độc Cô Ngạo.

Bốn mắt nhìn nhau, Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy vẻ dò hỏi ngạc nhiên, Độc Cô Ngạo Phong chỉ cong môi cười, trên mặt còn có chút khoái chí.

Lúc này mặt Đồng Nhạc Nhạc chợt hiện vẻ xấu hổ, lại không có cách nào bắt bí Độc Cô Ngạo Phong.

Không biết phải giải thích như thế nào, nàng không thể làm gì khác hơn đành nhỏ giọng nói một câu.

“Ta đi ra ngoài trước”

Vừa dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc liền bước nhanh chân chạy ra khỏi hang núi.

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng rời đi, ánh mắt Độc Cô Ngạo Phong loé ra một lúc.

Hắn hé môi, mở miệng nói

“Ta đi ra ngoài một lúc, đợi lát nữa tất cả cũng liền rời khỏi nơi này.”

“Dạ!”

...

Đồng Nhạc Nhạc đi lung tung quanh hang núi một lúc liền nhìn thấy được bên ngoài.

Ở đây là một rừng cây tươi tốt.

Trong rừng có những cây cổ thụ trăm năm vươn tít lên trời cao, cành lá tươi tốt.

Phía trước là hồ nước trong suốt nhìn thấy đáy, sóng nước lăn tăn trên mặt hồ.

Cách đó không xa là một dãy núi cao liên miên chập chùng vô cùng đẹp.

Nhìn thấy cảnh trước mắt như ở chốn thần tiên, Đồng Nhạc Nhạc thở phào nhẹ nhõm.

Tưởng rằng nàng sẽ không bao giờ có thể nhìn thấy khung cảnh xinh đẹp như vậy nữa.

May là hiện tại nàng còn sống...

Vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đang suy tư, đột nhiên phía sau lưng có tiếng bước chân đang đến rất gần nàng.

Đồng Nhạc Nhạc lập tức quay đầu lại.

Chỉ thấy Độc Cô Ngạo Phong giờ phút này đã mặc xong.

Mặc dù trên người lúc này vẫn có chút chật vật, nhưng lại không giảm đi phần nào sự khôi ngô, tuấn tú trên gương mặt mê người, còn không cưỡng lại được sự sang trọng của con người kia.

Hơn nữa, bây giờ Độc Cô Ngạo Phong đã khôi phục được sắc mặt hồng hào.

Thiết nghĩ đến, loại thuốc mỡ mới rồi vị võ giả kia đưa cho Độc Cô Ngạo Phong bôi, hẳn là vô cùng tốt!

Trong lòng đang nghĩ ngợi, Độc Cô Ngạo Phong đã đi tới trước mặt .

“Tiểu Nhạc Tử, ngươi nhìn cái gì vậy?”

Nam nhân mở miệng, âm thanh rõ ràng, điềm tĩnh đầy gợi cảm.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc khẽ lắc đầu, mở miệng nói.

“Chỉ là tại cảnh trước mặt đẹp quá nên ta cảm thấy mình vô cùng may mắn.”

Nghe được những lời của Đồng Nhạc Nhạc có ý tứ như thở phào nhẹ nhõm.

Độc Cô Ngạo Phong khẽ mấp má môi một cái rồi lập tức mở miệng nói.

“Xin lỗi, vừa rồi đã liên lụy đến ngươi”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu mang theo ý xin lỗi.

Đồng Nhạc Nhạc liền lắc đầu nói.

“Ta không có trách ngươi, người cũng không cần xin lỗi. Người còn năm lần bảy lượt cứu ta, ta nên cảm ơn người mới phải.”

Đồng Nhạc Nhạc chân thành nói.

Cúi đầu, nhìn thấy ánh mắt tràn đầy chân thành của tiểu nữ, đôi mắt Độc Cô Ngạo Phong liền tối sầm lại như là nhớ cái gì đó, hắn hé miệng, trầm giọng nói.

“Còn nhớ lần đầu tiên ta nhìn thấy ngươi, lúc này ta suy sụp nhất. Khi ấy, ta bị người của Bát hoàng đảng mưu ám sát, người bị thương nặng, lại còn mất đi liên lạc cùng thuộc hạ , khi ta đó ta tưởng mình rằng mình sắp chết...”

Nghe Độc Cô Ngạo Phong nói vậy, Đồng Nhạc Nhạc chợt sững sốt, hai hàng mi lập tức cau chặt, không biết phải giải thích như thế nào.

“Không phải lần đầu tiên chúng ta gặp mặt là tại hoàng cung sao!?”

Dù sao nàng còn nhớ lúc ấy là tại nàng trèo cây lấy khăn tay trên cây hoa đào , chợt bị trượt chân rơi xuống, Độc Cô Ngạo Phong bỗng xuất hiện, cứu nàng.

Chẳng lẽ nàng nhớ nhầm sao?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc chợt đầy nghi hoặc, lại thấy Độc Cô Ngạo Phong khẽ lắc đầu, mở miệng nói.

“ Không phải, đó là lần gặp thứ hai. Lần đầu tiên chúng ta gặp mặt chính là ở trên con ngõ nhỏ trong kinh thành. Người còn nhớ rõ, lúc ấy có một người khát cái đầu tóc rối bù bị một đám trẻ con bắt nạt không?”

Nghe Độc Cô Phong nói vậy, Đồng Nhạc Nhạc cúi đầu suy nghĩ. Một lúc sau, như nghĩ ra điều gì đó, hai mắt Đồng Nhạc Nhạc chợt mở to.

“Nga, thì ra khát cái bị đám trẻ kia khi dễ là người sao?”

405. Chương 410: Chương 192-1: Tiểu Nhạc Tử , Đi Theo Ta !

Edit : Hoa Như Tỷ Tỷ

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc.

Hồi tưởng lúc ấy, tên tiểu khát cái kia bị đám trẻ con bắt nạt, nàng vẫn còn hơi ấn tượng.

Chỉ là lúc ấy, tên tiểu khát cái đó đầu tóc rối bù, nàng không thấy được dáng vẻ của hắn. Cho nên, không biết là Độc Cô Ngạo Phong.

Giờ phút này, nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong , Đồng Nhạc Nhạc mới bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Không trách được trước đây, nàng cảm giác được chính mình hình như đã gặp qua hắn ở đâu rồi .

Hiện tại trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đang nhớ lại , Độc Cô Ngạo Phong nghe được lời của nàng, lại thấy dáng vẻ của hắn tràn đầy kinh ngạc và rung động, chỉ là bực tức có hơi cong lên một cái, mở miệng nói.

“Rất bất ngờ đúng không! ? Kỳ thật ban đầu gặp người, đối với ta mà nói cũng là một bất ngờ! Khi đó ta nghèo túng bất lực và tuyệt vọng . Ta còn tưởng rằng lúc đó ta liền như vậy mà chết đi. Không nghĩ tới, người lại xuất hiện . . .”

Nói tới đây, Độc Cô Ngạo Phong dừng lại, ánh mắt nóng rực chăm chú nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng mang theo sự say mê không che dấu chút nào .

Đối với ánh mắt đầy nóng rực của Độc Cô Ngạo Phong , khiến Đồng Nhạc Nhạc có hơi không chịu nổi, muốn chạy trốn .

Dù sao, hiện tại nàng biết tâm tư của Độc Cô Ngạo Phong đối với mình , mà nàng trong lòng đã có người khác .

Nếu, nàng không cho được Độc Cô Ngạo Phong điều mà hắn muốn, thì nàng liền sớm một chút nói ra với hắn.

Bằng không, Độc Cô Ngạo Phong sau này càng lún sâu vào hơn.

Nghĩ tới đây, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc mở ra, lập tức mở miệng nói.

“Thập Nhị, thật xin lỗi, ta...ta trong lòng đã có người mình thích , cho nên, cảm ơn người đã thích ta.. ta chỉ có thể nói thật xin lỗi. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, một hơi nói ra những lời này .

Bởi vì, hiện tại nàng sợ hãi chính mình nếu không nói ra, sau này đối với tất cả mọi người đều không tốt.

Sau khi Đồng Nhạc Nhạc nói xong những lời này, trong lòng không khỏi khản trương lên .

Trái tim, trong nháy mắt như thít lại, ánh mắt tràn đầy căng thẳng, càng gắt gao nhìn chăm chăm trên người Độc Cô Ngạo Phong .

Chỉ thấy Độc Cô Ngạo Phong sau khi nghe được lời này của nàng , đầu tiên là trầm lặng một khắc, mày rậm đẹp dễ nhẹ nhàng cau lại một cái.

Sau một khắc, dường như là nghĩ đến cái gì, bạc môi hé mở, mở miệng nói.

“Trong lòng ngươi thích chính là Huyền Lăng Thương sao! ?”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, giọng điệu tuy là câu nghi vấn, lại nói phi thường khẳng định.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, ánh mắt nhìn về phía Độc Cô Ngạo Phong, càng không dám tin và kinh ngạc.

“Người...người như thế nào biết! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc.

Nhìn thấy dáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc đầy kinh ngạc và không dám tin, Độc Cô Ngạo Phong khoe miệng không khỏi cong lên một cái. Tuy nhiên, khoe miệng lại có thêm vài phần cay đắng.

“Sau khi ta biết được ngươi là nữ nhân, ta liền phát giác, ánh mắt của ngươi nhìn hắn, càng không giống với những người khác. Có lẽ ngươi không biết, chỉ cần là có hắn ở đâu, ánh mắt của ngươi, luôn không tự chủ được rơi trên người hắn. Còn nữa, trong mắt ngươi đối với hắn đầy si mê, làm cho không người nào có thể bỏ qua. . .”

Điểm này, cũng là khiến hắn không muốn . . .

Vào lúc Độc Cô Ngạo Phong trong lòng nhớ lại, Đồng Nhạc Nhạc nghe được lời này của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn có hơi sững sốt.

Là tâm tư chính mình đối với Huyền Lăng Thương quá mức rõ ràng sao! ? Hay là Độc Cô Ngạo Phong có năng lực quan sát quá mạnh mẽ ! ?

Nếu là như thế, sau này, nàng nhất định phải chú ý thật tốt , ngàn vạn lần không nên quá mức bại lộ tâm tư của chính mình đối với Huyền Lăng Thương . . .

Bởi vì, nàng khẩn cầu một điều rất đơn giản, chỉ cần có thể đủ nhạt nhẽo tầm thường vô vị sống ở bên cạnh Huyền Lăng Thương, nàng liền cảm thấy mỹ mãn . . .

Vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ, Độc Cô Ngạo Phong đang nhìn tiểu nữ tử trước mắt .

Chỉ thấy tiểu nữ tử này, cặp mắt xuống, hình như đang suy nghĩ cái gì.

Ánh nắng ấm áp, xuyên thấu qua lá cây xanh biếc, từ từ êm dịu rơi xuống, bao trùm ở trên người nữ nhân này , nhìn qua khiến cho nữ nhân này đáng yêu đến như thế.

Hắn, thật sự rất muốn rất muốn, giữ nữ nhân trước mắt này vĩnh viễn ở lại bên cạnh mình. . .

Nghĩ tới đây, đồng mâu màu hổ phách của Độc Cô Ngạo Phong đầu tiên là nhẹ nhàng lóe ra một cái, như là đang hạ quyết định cái gì đó.

Bạc môi hé mở, mở miệng nói.

“Tiểu Nhạc Tử, ngươi có thể cho ta một lần cơ hội được không , ta nhất định có thể cho ngươi hạnh phúc, ngươi liền cùng ta trở về Thương Lang Quốc đi! ? Có được hay không! ?”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, giọng điệu kiên định khẩn cầu .

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, trong lòng giật mình.

Dù sao, nàng cho là tự mình nói rõ ràng, không nghĩ tới Độc Cô Ngạo Phong khẳng khái một mực!

Nghĩ tới đây, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc hé mở, muốn mở miệng nói cái gì.

Tuy nhiên, lời của nàng vẫn còn chưa nói ra, một đạo giọng nói khàn khàn trầm thấp, lại từ phía sau bọn họ phút chốc vang lên

“Hắn sẽ không theo ngươi về Thương Lang Quốc!”

Cùng với một đạo giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, lập tức, đảo mắt nhìn quanh một lượt, liền nhanh chóng hướng tới nơi phát ra âm thanh kia.

Chỉ thấy, từ giữa đám cây cổ thụ chọc trời trăm năm, một đạo bóng dáng cao to lực lưỡng từ từ đi tới.

Ánh mặt trời êm dịu, xuyên thấu qua lá cây từ từ êm dịu rơi tại trên người nam nhân.

Nam nhân mặc trên người một bộ măng bào màu đỏ sẫm, lưng thắt Kim Yêu Đái, đầu đội mũ ngọc, quả nhiên là một người như rồng như phượng, điềm tĩnh khí phách!

Nam nhân này không phải ai khác chính là Huyền Lăng Thương!

Nhìn thấy sự xuất hiện đột nhiên của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc còn tưởng rằng chính mình nhìn lầm rồi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ngậy ra một lát, sau khi phục hồi lại tinh thần, môi đỏ mọng hé mở, không khỏi giật mình la lên thành tiếng.

“Hoàng thượng, người tại sao lại ở chỗ này!?”

Trời ạ!

Thật sự là Huyền Lăng Thương!

Chính là, tại sao hắn lại xuất hiện ở chỗ này!?

Đối với mặt mày kinh ngạc của Đồng Nhạc Nhạc, sắc mặt của Huyền Lăng Thương càng âm u.

Mây kiếm nhú lại, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng mang theo vài phần ảo não và tức giận.

Bạc môi hé mở, mở miệng lạnh giọng nói.

“Trẫm trở về sẽ tìm người tính sổ.”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu mặc dù nhẹ nhàng, chỉ là, trong đó tức giận, lại làm cho trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái.

Dù sao, Đồng Nhạc Nhạc nhìn ra được, Huyền Lăng Thương là đang tức giận, hơn nữa có lẽ đang giận nàng.

Chỉ là, nàng không biết, chính mình rốt cuộc nơi nào lại đắc tội hắn.

Hồi tưởng đêm qua, hắn đột nhiên triệu kiến nàng, khiến nàng chà lưng cho hắn. Ai biết, sau này hắn lại không hiểu sao lại bảo nàng rời đi.

Lúc ấy, nàng suy nghĩ trăm bề cũng không giải đáp được, cảm thấy oan ức.

Lúc này, Huyền Lăng Thương còn giống như đang tức giận chính mình, cái miệng nhỏ nhắn của Đồng Nhạc Nhạc không khỏi chu lên.

Ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng tỏ ra oan ức không che dấu chút nào.

Quả thật là lòng dạ Đế vương, khó khăn nhất là suy đoán, nói chính là Huyền Lăng Thương đi!?

Hiện tại trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kêu lên, cũng không biết, Độc Cô Ngạo Phong vẫn đứng bên cạnh nàng, sau khi nhìn thấy Huyền Lăng Thương xuất hiện, đôi mắt màu hổ phách kia không khỏi có hơi nhú lại, thần sắc trong nháy mắt nguội lạnh đi.

406. Chương 411: Chương 192-2: Tiểu Nhạc Tử , Đi Theo Ta !

Edit : Nhan Như Song

Đối với ánh mắt lạnh lẽo kia của Độc Cô Ngạo Phong, Huyền Lăng Thương phẳng phất coi như không nhìn thấy.

Sau khi đi tới trước mặt Đồng Nhạc Nhạc, chỉ là bạc môi hé mở, lạnh nhạt nói.

“Tiểu Nhạc Tử, lại đây!”

Huyền Lăng Thương mở miệng, giọng điệu lạnh nhạt, lại không che dấu chút nào thái độ ra lệnh.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức phục hồi tinh thần lại, lập tức, hé mở làn môi hồng.

“Dạ, Hoàng thượng.”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói dứt lời, liền lập tức bắt đầu cất bước, đi tới chỗ Huyền Lăng Thương.

Huyền Lăng Thương thấy vậy, gương mặt vốn lạnh như băng không khỏi hòa hoãn, rõ ràng đối với hành động của Đồng Nhạc Nhạc rất là vừa lòng.

Tuy nhiên, Đồng Nhạc Nhạc mới đi tới chỗ Huyền Lăng Thương một bước, sau một khắc, tay nhỏ bé của nàng đã bị một bàn tay khớp xương cứng cáp cầm thật chắc.

Cảm giác được tay nhỏ bé của mình bị người cầm chặt, khiến trên mặt Đồng Nhạc Nhạc sững sốt, lập tức, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa chuyển, liền nhìn tới chỗ Độc Cô Ngạo Phong.

Nhìn phía ánh mắt Độc Cô Ngạo Phong, càng là mang theo kinh ngạc và nghi hoặc.

“Thập Nhị. . . ! ?”

“Đừng đi, Tiểu Nhạc Tử, cùng ta trở về Thương Lang Quốc đi!”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng vừa nói, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là mang theo vài phần cầu khẩn và căng thẳng.

Nắm bàn tay Đồng Nhạc Nhạc, càng là gắt gao.

Bởi vì, hấn sợ hãi.

Tiểu nữ tử này, trong lòng đã có nam nhân này.

Hấn sợ hãi, chính mình buông tay như vậy, sẽ là vĩnh viễn mất đi tiểu nữ tử này . . .

Ngay lúc trong lòng Độc Cô Ngạo Phong nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc khi nghe được Độc Cô Ngạo Phong nói, lại thấy hấn nhìn phía ánh mắt của mình, tràn đầy ý cầu khẩn.

Thấy vậy, trong lòng chợt thấy không ổn.

Dù sao, Độc Cô Ngạo Phong cho tới nay, đối với chính mình đều là cực kì che chở, từng li từng tí.

Nàng một mực đều muốn hấn coi là bằng hữu.

Hiện nay, nhìn thấy dáng vẻ Độc Cô Ngạo Phong khổ sở cầu khẩn như vậy, trong lòng nàng cũng chịu khổ sở a.

Chính là, ở trong lòng nàng, sớm đã có nam nhân khác, đối với Độc Cô Ngạo Phong, chỉ có thể xin lỗi.

Nghĩ tới đây, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc hé mở, muốn mở miệng nói chút gì đó.

Tuy nhiên, còn không chờ nàng mở miệng nói cái gì, chỉ cảm thấy cổ tay kia của mình căng thẳng.

Âm thanh Huyền Lăng Thương trầm thấp lại mang theo ngang ngược, liền vang lên trong phút chốc

“Thập Nhị hoàng tử, mời người chú ý thân phận của người! Còn nữa, Tiểu Nhạc Tử là người của trẫm, có trẫm ở đây, người cảm giác được người có khả năng mang hắn đi sao! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, giọng điệu kiên định vô cùng.

Cầm bàn tay Đồng Nhạc Nhạc, càng là giống như kim sắt, gắt gao, không buông tay.

Nhìn phía ánh mắt Độc Cô Ngạo Phong, càng là sắc bén như đao.

Gương mặt kia lạnh như băng, ánh mắt sắc bén, nếu như đổi lại là những người khác, đã sớm sợ đến hết hồn hết vía.

Tuy nhiên, Độc Cô Ngạo Phong khi đương đầu với đôi mắt tràn đầy uy nghiêm sắc bén của Huyền Lăng Thương, trên mặt cũng hoàn toàn lạnh như băng, trên mặt một tia sợ hãi cũng không có.

Đôi mắt màu hổ phách kia, càng là gắt gao nhìn thẳng vào mắt của Huyền Lăng Thương.

Ngay lúc Huyền Lăng Thương và Độc Cô Ngạo Phong đều cầm thù không ai nhường ai.

Bị hai người này mỗi người mỗi vẻ, hai nam nhân vô cùng hào hoa một tả một hữu lôi kéo, đối với Đồng Nhạc Nhạc mà nói, chỉ có phần thống khổ!

Dù sao, hai người nam nhân này, một người là bằng hữu của nàng, một người là nam nhân chính mình thích. Mu bàn tay hay lòng bàn tay đều là thịt a. . .

Hơn nữa, điểm chết người chính là, hai nam nhân, đều không cần phải chú ý lực đạo của mình một chút sao! ?

Nàng không phải khúc gỗ, không hiểu được đau đớn.

Cảm giác được một cơn đau nhói truyền đến hai tay của mình, khiến Đồng Nhạc Nhạc cau đôi mày lại, trên mặt, đều là vẻ bị đau.

Môi đỏ mọng hé mở, không nhịn được kêu nhỏ thành tiếng.

“Ô, đau. . .”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương và Độc Cô Ngạo Phong vốn chính lúc cầm thù không ai nhường ai, lập tức vội vàng buông lỏng tay.

Mới vừa rồi bị hai người này gắt gao lôi kéo, hiện nay, bọn họ lại đồng thời buông lỏng tay, Đồng Nhạc Nhạc bối rối không còn kịp đề phòng nữa, sau đó lập tức té xuống.

Mất thấy, chính mình sẽ té trên mặt đất.

Đồng Nhạc Nhạc sợ đến đôi mắt mở to, không nhịn được giật mình la lên thành tiếng.

Tuy nhiên, sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trước mặt hai bóng người lao tới, còn không chờ nàng phản ứng lại đây, chỉ cảm thấy bên hông căng thẳng, chính mình cả người, đã bị đưa vào một lồng ngực rộng rãi

Cái ôm trong ngực này, rắn chắc to lớn khoan hậu ấm áp, chớp mũi còn nghe thấy được, là vị Long Tiên Hương nhàn nhạt chính mình quen thuộc nhất, dễ ngủ. . .

Ngửi mùi Long Tiên Hương nhàn nhạt này, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sinh ra một cỗ ý muốn dựa vào.

Thật sự nhớ, cứ như vậy nhớ, lại ở trong ngực của hắn. . .

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghĩ, phía sau, lại truyền đến âm thanh Độc Cô Ngạo Phong tràn đầy ảo não thống khổ.

“Tiểu Nhạc Tử. . .”

Nghe được Độc Cô Ngạo Phong thấp giọng gọi, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, lập tức nhanh chóng phục hồi tinh thần lại.

Nhớ lại chính mình vẫn còn trong lòng Huyền Lăng Thương, nội tâm giật nảy lên một cái, liền nhanh chóng từ trong lòng Huyền Lăng Thương rời đi.

Dù sao nàng bây giờ, chính là một tiểu thái giám đấy. . .

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghĩ, cũng không hề chú ý tới, sau khi nàng rời đi từ trong lòng Huyền Lăng Thương, trong mắt Huyền Lăng Thương nhanh chóng xẹt qua tia không vui vẻ.

Chỉ là, tia không vui vẻ này của Huyền Lăng Thương, chợt lóe rồi biến mất, lập tức, bạc môi hé mở, lạnh giọng nói.

“Thỉnh Thập Nhị hoàng tử chú ý thân phận của mình, người cứ nói người muốn dẫn Tiểu Nhạc Tử đi, Tiểu Nhạc Tử là người của trẫm, không nói điểm ấy trước, Thập Nhị hoàng tử người cho là, lấy tình cảnh của người hiện tại, Tiểu Nhạc Tử thật sự rời đi với người, người thật có thể bảo vệ hần an toàn! ? Nếu như tin tức của trẫm không lầm, mới vừa rồi, Thập Nhị hoàng tử mới trải qua một hồi ám sát đi! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, giọng điệu nhẹ nhàng, phảng phất đang nói chuyện tiết trời hôm nay như thế nào.

Tuy nhiên, nghe tới lời này của Huyền Lăng Thương, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi chấn động.

Huyền Lăng Thương tin tức cũng quá nhanh nhẹn đi! ? Mới vừa rồi chuyện bọn họ bị người ám sát, hần lại biết được! ?

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc, Độc Cô Ngạo Phong đứng ở trước mặt nàng, đồng mâu cũng trợn lên một cái.

Quay mắt về phía đôi mắt tràn đầy kinh ngạc của Độc Cô Ngạo Phong, bạc môi Huyền Lăng Thương cũng có hơi cong lên một cái.

“Cho nên, Thập Nhị hoàng tử, người hiện nay đang nghĩ chuyện gì, không phải mang Tiểu Nhạc Tử trở về Thương Lang Quốc, mà là suy nghĩ một chút về tình cảnh hiện nay của người đi! ? Trẫm mới vừa lấy được tin tức, hoàng đế Thương Lang Quốc, đã bệnh nguy kịch, mà Bát hoàng tử giờ phút này, đang ở kinh đô đây!”

Huyền Lăng Thương mở miệng, lời nói tới đây, cũng không nói thêm gì đi nữa.

Chỉ là, cho dù như thế, trong lòng mọi người cũng biết rõ ràng.

Khi Độc Cô Ngạo Phong nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, hàng mi xinh xắn kia đầu tiên là nhẹ nhàng cau lại một cái, như là đang nghĩ ngợi cái gì.

Chỉ sau một khắc, dường như Độc Cô Ngạo Phong phảng phất đã có quyết định.

Đồng mâu vừa nhấc, liền gắt gao nhìn chăm chăm vào trên người Đồng Nhạc Nhạc.

Bạc môi hé mở, mở miệng nói.

“Tiểu Nhạc Tử, ta đi về Thương Lang Quốc trước, người, nhớ phải chờ ta.”

407. Chương 412: Chương 192-3: Tiểu Nhạc Tử , Đi Theo Ta !

Edit : Tử Ngân

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, giọng điệu mang theo vài phần cầu khẩn.

Bởi vì, tình cảnh hiện tại, chính hần rõ ràng.

Hiện nay, hần lâm vào trong nguy hiểm, sinh tử của mình , hần có thể không để ý.

Chỉ là, riêng với tiểu nữ tử trước mắt này, hắn không muốn để cho nàng đi theo mình lâm vào trong nguy hiểm.

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Độc Cô Ngạo Phong nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là có thêm ẩn nhẫn, cầu khẩn.

Nghe được Độc Cô Ngạo Phong nói lời này, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc chỉ là nhẹ nhàng sửng sốt, trong lòng biết Độc Cô Ngạo Phong phải đi về Thương Lang Quốc, tranh đoạt ngôi vị hoàng đế.

Tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, nguy hiểm rất lớn, thắng, tất nhiên lại được quyền lợi, địa vị cao cao tại thượng kia.

Chính là, nếu như bại, cũng là tánh mạng của mình. . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi bắt đầu lo lắng cho Độc Cô Ngạo Phong.

Dù sao, Độc Cô Ngạo Phong là bằng hữu của mình, nên tự nhiên nàng không muốn thấy hắn xảy ra sự việc.

Chỉ là, hắn nàng cũng biết, Độc Cô Ngạo Phong không phải tình nguyện giống người bình thường , hắn có tham vọng !

Ngôi vị hoàng đế kia cao cao tại thượng , chính là mục tiêu của cả đời hắn !

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thở dài một hơi, lập tức, môi đỏ mọng hé mở, mở miệng nói.

“Thập Nhị, mọi sự cẩn thận.”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Độc Cô Ngạo Phong trong lòng không khỏi chấn động mãnh liệt.

Mặc dù, tiểu nữ tử này chỉ là đơn giản một câu nói, chỉ là, hắn nhìn ra được, nàng đang lo lắng cho mình.

Nghĩ tới đây, Độc Cô Ngạo Phong trong lòng phẳng phất như lại có được hy vọng, đồng mâu lập tức sáng ngời.

“Ta hiểu!”

Vì ngươi! Ta sẽ bảo toàn chính mình!

Ta, nhất định sẽ trở về!

Độc Cô Ngạo Phong trong lòng kiên định nghĩ vậy, lập tức, lại thật sâu liếc mắt nhìn chăm chú Đồng Nhạc Nhạc , liền xoay người sải bước rời đi.

Nhìn thấy bóng dáng cao to tuyệt đối kia của Độc Cô Ngạo Phong đang nhanh chóng rời xa tầm mắt của mình.

Tâm tình Đồng Nhạc Nhạc phức tạp vô cùng.

Bởi vì,nàng không biết, chính mình hiện tại, phải chăng là một lần cuối cùng nhìn thấy Độc Cô Ngạo Phong . . .

Giờ phút này,nàng chỉ có là khẩn cầu Độc Cô Ngạo Phong .

Hy vọng hắn tất cả bình an. . .

. . .

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc khẩn cầu cho Độc Cô Ngạo Phong , nhưng không biết, một đạo ánh mắt nóng rực, đang gắt gao nhìn nàng chăm chăm.

Nhìn thấy ánh mắt của tên tiểu thái giám ở bên cạnh này, hơn nữa hắn là đang lo lắng cho người khác , Huyền Lăng Thương thấy thế , liền cảm giác được sao mà chướng mắt.

Từ tối hôm qua chuyện đã xảy ra tại bể tắm nước nóng, liền khiến tâm tình của hắn bức bối.

Tối hôm qua một cả đêm, hắn đều lăn lộn khó ngủ, chỉ cần hắn một nhắm đôi mắt lại, nghĩ đến, chính là tiểu thái giám trước mắt này.

Hắn cảm giác được, chính mình sắp điên mất rồi.

Tiểu thái giám này, giống như là sẽ làm người như nghiện thuốc phiện, hẳn phải tránh né, chỉ là, lại không không chế được tâm hần .

Cuối cùng, hẳn ngay cả Chiết Tử đều không phê duyệt được , không thể làm gì khác hơn là thuận theo tâm ý của mình, tính toán đi tìm tiểu thái giám này.

Ai biết, khi hẳn đi đến chỗ ở của tiểu thái giám này, mới biết được, tiểu thái giám này lại cùng thị vệ kia đi ra cung .

Biết được chuyện này, khiến hẳn nổi cơn giận dữ.

Vì vậy, hẳn liền ngựa không ngừng vó câu đuổi theo ra khỏi cung.

Nào ngờ, hẳn vừa rời khỏi hoàng cung, lại nhận được tin tức của thám tử, mới biết được thân phận chân thật của thị vệ này.

Kỳ thật, từ lúc lần đầu tiên nhìn thấy thị vệ này, hẳn liền cảm giác được thị vệ này có thân phận khả nghi.

Vì vậy, hẳn liền lập tức cho người ta điều tra.

Không nghĩ tới, thị vệ này, lại là Thập Nhị hoàng tử của Thương Lang Quốc.

Đồn đại, Thập Nhị hoàng tử của Thương Lang Quốc, trời sanh tính tàn khốc bất nhân, khát máu vô tình.

Tuy nhiên, cái tên Thập Nhị hoàng tử cũng không để ý quan tâm đến bất luận kẻ nào , lại quan tâm đặc biệt như thế đối với tiểu thái giám trước mắt này . .

Nghĩ tới đây, ánh mắt Huyền Lăng Thương quét một vòng, liền gắt gao nhìn chăm chăm vào tiểu thái giám này.

Chỉ thấy, tiểu thái giám này, giờ phút này cả người chặt vật.

Trang phục vật áo cũng bị xé rách rưới.

Trên người cũng có không ít bùn đất cỏ vụn.

Trang phục nhăn nhúm nhàu nhia, tóc cũng bừa bộn không thôi.

Lúc đầu vừa nhìn qua, còn tưởng rằng là một tên tiểu khát cái*(* ăn mày) đây!

Tuy là như thế, lại đều không tổn hao chút nào đến vẻ đẹp !

Trái lại khiến cho hẳn nhìn qua, có thêm vài phần bừa bộn tốt đẹp. . .

Con người tuyệt sắc mà thông minh như thế , không trách được lại làm Thập Nhị hoàng tử khát máu tàn khốc kia có vài phần kính trọng, coi như là hẳn. . .

Nghĩ tới đây, mày kiếm của Huyền Lăng Thương không khỏi có hơi cau lại một cái, trong mắt xẹt qua vài phần ảo não.

Lại thấy ánh mắt của Đồng Nhạc Nhạc, vẫn gắt gao nhìn chăm chăm vào cách đó không xa.

Đối với nam nhân kia không che dấu chút nào vẻ lo lắng, khiến trong lòng Huyền Lăng Thương ‘Xoẹt’ một tiếng, liền nhanh chóng nảy lên một đám ngọn lửa.

Bạc môi hé mở, giọng điệu càng là không tốt .

“Như thế nào! ? Người liền như vậy lo lắng hẳn! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, âm thanh lạnh lẽo vô cùng.

Nghe tới lời này của Huyền Lăng Thương, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức, lại phục hồi tinh thần lại.

Ngước đôi mắt xinh đẹp lên, đến khi rơi trên người nam nhân bên cạnh , trong lòng không khỏi giật nảy lên một cái.

Chỉ thấy nam nhân mày kiếm nhíu lại, bạc môi nhếch lên, trong ánh mắt nhìn nàng, càng là sắc bén lạnh lẽo, vừa nhìn liền biết rõ nam nhân này, đang đứng ở bên bờ thịnh nộ.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc sinh lòng khiếp đảm, nhanh chóng cúi gằm khuôn mặt nhỏ nhắn xuống.

Chứng kiến dáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc khiếp đảm y hệt chuột thấy mèo, khiến lửa giận trong lòng Huyền Lăng Thương bốc cháy càng thêm tmãnh liệt.

“Như thế nào! ? Trẫm là con cọp ăn thịt người sao! ? Để người sợ hãi trẫm như thế! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, lời này, cơ hồ phun ra từ giữa kẽ răng tới.

Nhìn tiểu thái giám trước mắt sợ hãi mình như vậy, Huyền Lăng Thương thật muốn vặn đứt cổ hắn.

Bởi vì, Huyền Lăng Thương phát hiện, tiểu thái giám này, cho dù là đối với ai thì đều có thể thổ lộ tình cảm, duy độc đối với hắn, lại luôn như thể chuột thấy mèo.

Nói không chừng, mình thật sự khiến hắn sợ hãi như thế! ?

Tuy nói, hắn là vua của một nước, mọi người kính hắn, sợ hắn, hắn cảm giác được đương nhiên.

Duy độc đối với tiểu thái giám trước mắt này, hắn không muốn bị như thế. . .

Hắn muốn Đồng Nhạc Nhạc, có thể giống như thái độ của nàng đối với những người khác, nguyện ý tới gần mình, thổ lộ tình cảm với mình. . .

Liền vào lúc trong lòng Huyền Lăng Thương nghĩ vậy, Đồng Nhạc Nhạc không biết tâm tư của Huyền Lăng Thương.

Giờ phút này, khi nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc hé ra, lập tức mở miệng nói.

“Không, nô tài làm thế nào mà sợ hãi Hoàng thượng đây! Nô tài chỉ là đang lo lắng Thập Nhị thôi. . .”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương đồng mâu không khỏi có hơi nhíu lại, ánh lạnh lẽo trong mắt càng là lóe ra không thôi.

408. Chương 413: Chương 193 - 1 : Hắn Không Phải Vật Trong Ao

Edit : Dung Cảnh

Nhìn thấy ánh mắt của nam tử sau khi nghe được lời này của mình thì càng tức giận hơn.

Ánh mắt lạnh lẽo như dao, giống như muốn lăng trì xử tử mình.

Thấy vậy, gương mặt Đồng Nhạc Nhạc cứng đờ, khóc không ra nước mắt.

Trời ạ! Nàng nói sai cái gì chứ?

Ánh mắt của hắn thật có lực sát thương, nàng sắp không đỡ nổi rồi.

Ngay lúc Đồng Nhạc Nhạc choáng ngợp, Huyền Lăng Thương chỉ trừng mắt nhìn nàng.

Trùng đến nỗi mồ hôi Đồng Nhạc Nhạc chảy ròng ròng, tóc gáy dựng đứng cả lên.

Nàng cảm thấy giờ này sống một ngày mà như một năm vậy.

Không biết trải qua bao lâu, ánh mắt sắc bén mới dời đi.

Ngay sau đó, giọng nói khàn khàn của nam nhân mới cất lên, từ trên đỉnh đầu nàng truyền xuống.

“Hắn không phải vật trong ao (tức người có khát vọng làm đại sự), người không cần phải lo lắng cho hắn!”

Nam nhân dứt lời lập tức xoay người, đi về phía trước.

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, đầu tiên là sửng sốt, còn chưa phục hồi tinh thần đã thấy nam nhân cất bước.

Thấy vậy Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng đuổi theo.

Vốn nàng còn lo lắng cho Độc Cô Ngạo Phong, nhưng nghe được Huyền Lăng Thương nói vậy, lòng nàng cũng được buông lỏng.

Nếu hắn đã nói như vậy chứng minh Độc Cô Ngạo Phong không có chuyện gì.

Nghĩ vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền yên tâm.

.....

Từ khi Độc Cô Ngạo Phong rời đi, Đồng Nhạc Nhạc lại bình tĩnh trở lại.

Mỗi ngày nàng đều ngủ muộn dậy sớm, hầu hạ bên cạnh Huyền Lăng Thương, như hình với bóng.

Cuộc sống đơn giản như vậy nàng rất muốn.

Năm tháng bình yên vui vẻ chỉ cần như vậy là đủ rồi.

Giống như hiện tại

Bên trong Ngự thư phòng hết sức yên tĩnh, tựa như một cái kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy được.

Chỉ thấy nam nhân tuần tú cầm bút lông trên tay, ngồi trên ghế phê duyệt tấu chương.

Nam nhân khi thì cau mày phiền chán, khi thì nén giận, khi thì nhíu mày..

Cho dù hắn như thế nào vẫn cứ tuần tú như vậy.

Gương mặt nhìn quanh ba trăm sáu mươi độ nhìn như thế nào vẫn đẹp.

Đồng Nhạc Nhạc đứng một bên nhìn nam nhân phê duyệt tấu chương, vừa bưng trà thơm mới pha tới, đem ly trà đã nguội đổ đi.

Sau khi đốt nhang hương an thần, Đồng Nhạc Nhạc tự giác đi tới bên cạnh bàn đọc sách, cầm nghiên mực từ từ mài mực.

Chuyện như vậy mỗi ngày nàng đều làm, nhưng một chút cũng không cảm thấy chán.

Mặc dù có đôi khi cả hai người im lặng không nói gì, nhưng cảm giác như vậy cũng làm cho nàng cảm thấy ấm áp vô cùng.

Thật muốn có một cuộc sống như vậy, cứ như vậy mà trôi đi...

Ngay khi nàng đang đắm chìm trong kí ức ngọt ngào, đột nhiên nàng cảm thấy đau bụng.

Mới đầu không cảm thấy gì, nhưng mà dần dần cảm thấy bụng càng ngày càng đau, hơn nữa còn đau đến bên hông.

Cuối cùng, nàng mới phát giác đại di mệnh của mình đã đến.

Nói đến đây, không biết thân thể này có vấn đề gì, mỗi tháng kinh nguyệt vẫn không chính xác.

Cho dù nàng có tính toán thời gian, không sớm thì muộn, làm cho nàng thật khó phòng bị, giống như bây giờ vậy.

Cảm giác bụng đau đớn, dưới hạ thân không ngừng nóng lên, làm cho nàng bắt đầu khẩn trương.

Liếc mắt nhìn nam nhân một cái, chỉ thấy hắn đang tập trung vào tấu chương, không chú ý đến sự khác thường của nàng, Đồng Nhạc Nhạc tính toán, thừa dịp rời đi, đợi xử lý tốt chuyện của mình rồi quay trở lại.

Ai biết ngay lúc nàng đang cúi xuống, nam nhân vốn đang phê duyệt tấu chương chợt ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ đờ người, nhìn chăm chăm vào nàng.

Trong khoảnh khắc đó, bốn mắt nhìn nhau, làm cho lòng nàng nhảy lên một cái, ánh mắt nam nhân cũng xẹt qua sự kinh ngạc.

Nhưng nam nhân nhanh chóng khôi phục như cũ, lập tức mở miệng nói:

“Tiểu Nhạc tử!”

“Có nô tài!”

Nghe nam nhân gọi mình, Đồng Nhạc Nhạc cố gắng kiềm chế sự căng thẳng trong lòng, trên mặt bảo trì sự bình tĩnh, cung kính mở miệng.

Mặc dù nàng đã cố gắng giữ vững bình tĩnh, nhưng có lẽ sự kiềm chế đã bị nam nhân nhìn ra.

Thấy vậy đôi mắt đỏ của nam nhân xẹt qua sự nghi ngờ.

Ngẩng đầu chăm chú nhìn tiểu thái giám trước mặt này.

Chỉ thấy khuôn mặt cúi xuống, đôi mắt hung cụp xuống.

Hàng mi dài cong vút, che dấu thần sắc nơi đáy mắt của nàng.

Tuy nhiên, có lẽ Huyền Lăng Thương đã nhận ra, tiểu thái giám này đang khẩn trương.

409. Chương 414: Chương 193 - 2 : Hắc Không Phải Vật Trong Áo

Dường như có chút cảm giác bối rối

Chính là, đang yên lành, sao hắc lại cảm thấy căng thẳng đây! ?

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương suy nghĩ mãi cũng không giải đáp được.

Cuối cùng, chỉ là im lặng nhìn chăm chú tiểu thái giám trước mặt, lập tức, bạc môi hé mở, nhàn nhạt nói: “Trẫm có hơi đói bụng, người mau chuẩn bị điểm tâm đi!”

Nam nhân mở miệng, giọng nói trầm thấp khàn khàn.

Đang lúc Đồng Nhạc Nhạc, căng thẳng không thôi, nghe vậy, lập tức gạt đầu không ngừng mở miệng nói: “Vâng, nô tài lập tức đi ngay”

Vừa nói dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc cơ hồ là lao đi, hai chân như có bôi dầu nhanh chóng xoay người

Dù sao, điều nàng muốn nhất bây giờ, chính là rời đi nơi này

Mới rồi, nàng tính toán sẽ lặng lẽ rời đi, lúc này lại nhân dịp Huyền Lăng Thương mở miệng, vừa lúc để cho nàng có cơ hội rời đi!

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc còn đang suy nghĩ nên hoàn toàn không chú ý tới, một đôi huyết mâu nheo sắc bên kia, đang gắt gao nhìn nàng chằm chằm.

Nhìn thấy tiểu thái giám cơ hồ là bước đi như gió nhanh chóng rời khỏi đây, trên gương mặt thanh tú của Huyền Lăng Thương nhẹ nhàng cau lại một cái, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc:

“Tiểu Nhạc Tử này, rốt cuộc là làm sao vậy! ?”. . .

Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy bụng càng ngày càng đau, hơn nữa lưu lượng dưới thân càng lúc càng mãnh liệt.

May là nàng trên người mặc quần dài cảm bào màu đỏ sậm, không dễ dàng bị người phát hiện.

Chỉ là hiện tại, nàng đau bụng đến chết, nàng phải nhanh chóng trở về sắc thuốc uống mới được.

May mắn hồi đó nàng được Lâu Vô Tâm để lại dược giảm đau, hơn nữa hiệu quả cũng không tệ lắm.

Hiện tại quan trọng nhất là nàng phải trở về, sắc thuốc uống vào, thay ra bộ quần áo dính đầy vết máu mới được! Nếu không, bị người phát hiện liền nguy to!

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc còn đang suy nghĩ, ai biết, tại chỗ ngoặt, đột nhiên đi tới một tiểu thái giám.

Đồng Nhạc Nhạc mới rồi chỉ lo chuyện của mình, tâm tình bối rối, cũng không có chú ý việc khác

Cho nên, cứ như thế đâm sầm vào tiểu thái giám đi tới từ phía đối diện.

Cùng với ‘Ồ!’ hai tiếng, Đồng Nhạc Nhạc và tiểu thái giám đều té lăn ra trên mặt đất .

Hôm nay Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy mình đặc biệt không may.

Vừa rồi đại di mục đột nhiên giá lâm, làm nàng trở tay không kịp.

Bụng lúc này rất đau ! Chỉ là nàng gắt gao cố nhịn thôi.

Ai biết, ở chỗ này lại đâm sầm vào người khác.

Ngay lập tức, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy cái trán một hồi đau đớn kịch liệt

Bởi vì người đi tới bị đụng phải bắn ngược lại, còn Đồng Nhạc Nhạc lão đảo hai bước liểng lắt trên đất .

Ngay lập tức, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trên trán truyền đến một cơn đau nhức , cơn đau kia, cơ hồ lấy mạng nhỏ của Nàng

Cái trán đau, cái trán đau, bụng càng đau hơn, giờ khắc này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy mình dường như sắp chết.

Chính lúc bị đau , từ phía trước lại truyền đến tiếng kêu giật mình của tiểu thái giám kia

“A! Nhạc công công, nô tài không phải cố ý, thỉnh Nhạc công công thứ tội !”

Tiểu thái giám mở miệng, trong giọng nói đều lộ vẻ bối rối

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc cố nhịn các loại đau đớn trên người, đôi mắt xinh đẹp ngược lên, liền nhìn về phía trước.

Chỉ thấy, tiểu thái giám vừa đâm sầm vào nàng, đường nét dung mạo không phải tầm thường, tuổi còn khá nhỏ, vừa nhìn liền biết là tiểu thái giám mới vào cung không lâu.

Tiểu thái giám kia có vẻ bối rối, sắc mặt tái nhợt, rõ ràng là khiếp sợ.

Giờ phút này, tiểu thái giám chính là quỳ trên mặt đất, dập đầu không ngừng cầu xin nàng tha thứ.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, cũng không làm khó dễ hắn . Đôi môi hé ra, lập tức mở miệng nói.

“Ta không sao, ngươi cũng không phải cố ý. Được rồi, ngươi cứ đi trước đi!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, vừa đứng lên từ trên mặt đất.

Vừa mới hưng hăng va chạm như vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy bụng càng thêm đau đớn.

Hơn nữa lưu lượng dưới thân càng thêm mãnh liệt.

Hiện tại nàng hận trên vai mình không thể mọc một đôi cánh, để có thể bay trở về tiểu viện tử của nàng

Hiện tại, Đồng Nhạc Nhạc không có nhiều lời , nhanh chóng đứng lên , cũng không quản tiểu thái giám này , lập tức nhấc chân, đi thẳng về tiểu viện tử của mình.

Cho nên, Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên không chú ý tới, sau khi nàng rời đi, một dáng người cao to mặc bộ đồ màu vàng tươi, đột nhiên xuất hiện ở nơi nàng vừa mới ngã xuống. . . .

Cúi đầu nhìn thấy trên mặt đất một vết màu đỏ tươi , Huyền Lăng Thương mày kiếm nhẹ nhàng cau lại một cái. Lập tức, trong đôi mắt lạnh lẽo, ánh mắt nhìn về phía tiểu thái giám bên cạnh, sắc bén như đao, cực kỳ giá lạnh.

“Chỗ huyết này, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!? Người làm tổn thương hắn ! ?”

Nam nhân mở miệng, âm thanh nhẹ nhàng, nhưng trong giọng nói lạnh như băng và tức giận, giống như lưỡi đao sắc bén trên tay đâm thẳng tấp lên ngực tiểu thái giám .

Mới rồi bị một phen hoảng sợ, còn chưa hoàn hồn , giờ phút này, lại tiếp xúc đến ánh mắt sắc bén như đao kia, tiểu thái giám sợ đến hai chân đều mềm nhũn, bùm một tiếng, liền quỳ rạp trên đất .

Trên gương mặt thanh tú kia, giờ phút này sọt một cái, mặt cắt không còn giọt máu.

410. Chương 415: Chương 194-1 : Thiếu Nữ Thần Bí Lại Phải Gọi Là

Tiểu thái giám kinh ngạc nhìn Huyền Lăng Thương, lại thêm khí thế tỏa ra từ người hắn, bất giác càng thêm sợ hãi

Dù sao, nam nhân trước mắt này, ánh mắt sắc như đao, sắc mặt âm u, từ trên người hắn phát ra ngoài một luồng khí lạnh đến kinh hoàng, khiến cho tiểu thái giám tưởng mình vừa mới đi xuống mười tám tầng địa ngục, sợ tới mức hết hồn hết vía!

Vừa mới được gặp gỡ thánh nhân, đáng ra nên cảm thấy vinh hạnh. Nhưng trong hoàn cảnh này, tiểu thái giám chỉ hận sao mình không biến thành trong suốt luôn đi.

Dù sao, để vương trước mắt này, ánh mắt thật sự thật là rất đáng sợ, giống như muốn lôi hắn ra mà lăng trì xử tử.

Nghĩ tới đây, tiểu thái giám thần sắc bối rối, hết sức lo sợ, lập tức quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu cầu xin Huyền Lăng Thương tha thứ.

“Hoàng thượng thứ tội a! Hoàng thượng thứ tội! Hoàng thượng. . .”

Nhìn thấy tiểu thái giám đang không ngừng dập đầu cầu xin mình tha thứ, Huyền Lăng Thương môi mỏng nhếch lên, ánh mắt tuần mỹ mê hoặc kia xẹt qua người tiểu thái giám, càng làm cho không khí thêm bức bối.

“Đủ rồi, trăm hỏi người, người đã làm gì khiến hắn bị thương?”

Nhìn vết máu màu đỏ tươi trên mặt đất, Huyền Lăng Thương cảm thấy ghê người.

Mới vừa rồi trong Ngự Thư Phòng, thấy Đồng Nhạc Nhạc thần sắc bối rối, phảng phất đang khẩn trương sợ hãi cái gì.

Lúc lui khỏi Ngự Thư Phòng, có chút khẩn trương, cử chỉ vội vàng, thật sự khả nghi.

Trong lòng Huyền Lăng Thương nổi cơn tò mò, liền đuổi theo hắn

Nhưng thấy tiểu thái giám kia, từ khi rời khỏi Ngự Thư Phòng, không phải tới chỗ Ngự Thiện Phòng mà hướng tới chỗ tiểu viện tử mà chạy đi

Đến khúc rẽ, lại không cẩn thận đâm sầm vào một tiểu thái giám khác, thế là ngã lăn xuống đất

Lúc này đây, Huyền Lăng Thương lại thấy trên mặt đất một vết máu đỏ tươi, càng khiến Huyền Lăng Thương kinh ngạc không thôi.

Tiểu thái giám kia thực sự yếu ớt đến vậy sao?

Cả hai người cùng va vào nhau, vì sao tiểu thái giám này không có việc gì, hắn lại bị thương!?

Nổi nghi hoặc trong lòng Huyền Lăng Thương càng tăng lên

“Tiểu thái giám kia thực sự rất khả nghi” hắn nhủ thầm

Nghĩ thế nên hắn càng thêm hứng thú, chuyện này thật quái lạ.

Trong lúc Huyền Lăng Thương còn đang nghi hoặc, tiểu thái giám quỳ trên mặt đất, sau khi nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, vô cùng hoảng hốt, không dám giấu giếm, liền nói ra toàn bộ chuyện vừa rồi.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, nô tài không phải cố ý, mới vừa nãy nô tài không cẩn thận đụng phải Nhạc công công, khiến Nhạc công công bị ngã. Nô tài cũng không ngờ đã làm Nhạc công công bị thương nghiêm trọng. Nô tài thật sự không dám cố ý làm vậy...”

Tiểu thái giám mở miệng, khuôn mặt co rúm lại, tràn đầy bối rối cùng căng thẳng

Giờ phút này, hấn sợ tới mức ngay cả ý định muốn chết cũng có

Trong hoàng cung, ai mà không biết, trong lòng Hoàng thượng, Nhạc công công có địa vị quan trọng tới mức nào!

Giờ phút này, hấn lại va trúng sừng thần của Hoàng thượng đến mức bị thương, nếu như Hoàng thượng giận dữ, mạng nhỏ của hấn khẳng định khó giữ được a!

Nghĩ tới đây, tiểu thái giám sợ đến cả người run rẩy không thôi, quỳ trên mặt đất, càng không ngừng dùng sức dập đầu cầu xin tha thứ.

Âm thanh dập đầu cứ “Bang bang bang bang” mãi, cơ hồ muốn làm mặt đất rung chuyển

Nhưng lúc này, Huyền Lăng Thương đâu còn tâm tình để ý tới hấn, liền lạnh nhạt hừ một tiếng, hung hăng quơ quơ ống tay áo, rồi chạy về phía tiểu viện tử của Đồng Nhạc Nhạc.

Hấn vô cùng lo lắng tới vết thương trên người tiểu thái giám kia!

Không đi tìm một phen, hấn không thể an lòng...

. . .

Cùng lúc đó, bên kia

Đồng Nhạc Nhạc chạy như bay về tiểu viện tử của mình, mồ hôi đổ xuống như mưa.

Khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn khế cau lại, hoàn toàn tái nhợt, lộ rõ vẻ đau đớn.

Một tay gắt gao ôm bụng, Đồng Nhạc Nhạc rên lên, thiếu chút nữa là chết.

Chỉ là, nàng biết mình không bị thương lúc bị ngã.

Quần trong đều đã ướt sũng, máu dính không ít trên y phục.

Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng thay trang phục, lại nhanh chóng đi tới phòng bếp, nhảy tới trước chỗ để thuốc giảm đau mà Lâu Vô Tâm lần trước đã đưa cho mình, cho vào nồi rồi bắt đầu nấu thuốc.

Đồng Nhạc Nhạc vừa nấu thuốc giảm đau, vừa đun nước nóng, dự định tắm rửa.

Dù sao, vừa rồi nàng đã thay đổi quần áo dính đầy vết máu, nhưng vẫn có thể ngủ được thoang thoang mùi máu tanh.

Nếu như khi trở lại, bị Huyền Lăng Thương phát hiện thì nguy to.

Vừa nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc vừa lấy thêm củi ném vào bếp lò

Cũng không biết đã qua bao nhiêu thời gian, Nhạc Nhạc thấy nước đã nóng lên, vì vậy, liền dùng một ít nước để nấu thuốc.

Tính toán sau khi tắm rửa xong thì những chén thuốc này cũng có thể uống.

Làm hết những việc này, Đồng Nhạc Nhạc vội vàng mang nước nóng đến phòng tắm.

Nàng dùng hết sức lực yếu ớt của mình mới có thể làm cho bồn tắm đầy nước.

Giờ phút này, nàng ôm bụng thở hổn hển, thật là đau muốn chết a!

Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng cởi y phục trên người ra, lại dùng gáo múc nước nóng xối lên trên cơ thể mình.

Được một lúc sau, cơn đau bụng liền chấm dứt, nước nóng quả là tốt nhất trên đời.

Sau khi Đồng Nhạc Nhạc lại dùng nước nóng rửa sạch sẽ thân thể của mình thì cảm thấy thật là sảng khoái.

Bỗng nàng nhớ lại, Huyền Lăng Thương muốn nàng chuẩn bị điểm tâm, liền không dám chậm trễ, tắm xong, nhanh chóng mặc trang phục, đi làm việc.

411. Chương 416: Chương 194-2 : Thiếu Nữ Thần Bí Lại Phải Gọi Là

Edit : yume chan

Tuy nhiên, trong lúc Đồng Nhạc Nhạc đang thay quần áo, cũng không hề chú ý tới, một đạo bóng dáng cao to, đang lặng lẽ đứng bên cửa sổ nhìn nàng.

Nhìn thấy một màn trong phòng, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy cả người giống bị sét đánh vào người, “ầm” một tiếng, đầu óc không suy nghĩ được gì.

Huyết mâu trợn lên một cái, trong mắt đều là không dám tin và rung động!

Mới rồi nhận thấy tiểu thái giám này khác thường, khiến hắn nghi hoặc không thôi.

Lại đến khi phát hiện tiểu thái giám này trên người bị thương, làm cho hắn cảm thấy rất lo lắng.

Ai biết, khi hắn chạy đến nơi này, một mùi thuốc không rõ, liền xông vào mũi.

Ngửi được mùi thuốc này, khiến Huyền Lăng Thương mày kiếm nhăn tít, trong mắt lo lắng càng tăng lên.

Chỉ là, hắn không phải là người hành động lỗ mãng, mặt dù lo lắng cho thân thể tiểu thái giám kia, chỉ có điều, nhiều hơn là nghi hoặc.

Bởi vì, tiểu thái giám này vừa rồi bị người đụng ngã bị thương, lại không có một lời trách cứ nào với người đánh ngã hắn, ngược lại giống như nhanh chóng tránh né người kia, giống như trên người hắn có bí mật gì đó mà không muốn ai biết được.

Lúc hắn trở về phòng, trừ sắc thuốc ra, thì cứ gắt gao trốn trong phòng không ra ngoài.

Đối với điều này, Huyền Lăng Thương càng phát ra tò mò, vì vậy liền nhẹ nhàng đi đến phía trước cửa sổ, tính toán muốn biết sự thật.

Có trời mới biết, làm chuyện tình lén lút như thế, có lẽ là lần đầu tiên hắn làm đó.

Muốn hắn đường đường là vua của một nước, lại nhìn lén phòng của người khác, nói ra, thật sự rất mất mặt.

Tuy nhiên, chỉ cần liên quan đến tiểu thái giám này, hắn cũng không quản được nhiều như vậy.

Bởi vì, hắn thực tò mò, vì sao tiểu thái giám này, hôm nay hành vi vì sao lại kỳ quái như thế?

Tuy nhiên, nhìn thấy một màn này trong phòng, Huyền Lăng Thương hoàn toàn rung động.

Dù sao, làm thế nào hắn đều thật không ngờ, cái người một mực hầu hạ bên cạnh hắn, tiểu thái giám lại chính là...

Một cô gái!???

Chỉ thấy cô gái mặt đẹp như ngọc, làn da trắng tựa như tuyết (yume chan: để mờ đông thì thấy hơi kỳ nên đổi..ha ha...), hàng mi cong vút, mũi dọc dừa môi hồng, mỗi một chỗ đều phối hợp hoàn mỹ!

Theo khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn kia đi xuống, chỉ thấy chiếc cổ mảnh khảnh, xương quai xanh gợi cảm...

Vóc người nhỏ nhắn, tứ chi thon thả, vòng eo tinh tế, thu hút ánh nhìn của người ta nhất, chính là đôi gò bồng đảo trắng như tuyết...

Lúc nhìn thấy đôi gò bồng trắng như tuyết kia, trong cùng một thời gian Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy “âm” một tiếng, đầu óc lập tức trống rỗng.

Dù sao, cho tới bây giờ hắn cũng không biết, trong thân thể nhỏ bé kia, lại che giấu được một khối lõi lôm khiêu gợi, dáng người ma quỷ như vậy. (yume chan: anh Thương thật háo sắc ah)

Dung nhan tuyệt sắc, dáng người trước nhô sau vênh, đủ để cho nam nhân trong hiên hạ điền cuồng si mê. Ngay cả hắn cũng không ngoại lệ!

Nhưng mà điều khiến cho Huyền Lăng Thương rung động chính là, nữ nhân này không phải ai khác, đúng là người khiến hắn một mực điều động nhiều người và tiền bạc tìm kiếm bấy lâu, thiếu nữ thần bí!!!!

Từ lần đầu tiên nhìn thấy thiếu nữ thần bí này, hắn liền một mực muốn bắt được nàng, để biết nàng là ai.

Tuy nhiên, người thiếu nữ này, giống như đột nhiên xuất hiện nhưng cũng rất nhanh mất tích.

Mỗi một lần, đều là nhân lúc hắn không đề phòng thì xuất hiện, đợi lúc hồi phục lại tinh thần, nghĩ muốn bắt nàng lại, nàng giống như một con cá trạch, “Vèo” một cái lập tức liền không thấy bóng dáng.

Tuy nhiên càng là như thế, càng khiến hắn muốn biết người thiếu nữ thần bí này là ai.

Đặc biệt, người thiếu nữ này, đã trở thành nữ nhân của hắn.

Nhưng điều làm cho hắn tức giận chính là, thiếu nữ này đã trở thành nữ nhân của hắn mà lại dám chơi trò mất tích.

Cho dù hắn phái bao nhiêu người đi tìm, nữ nhân này liền phẳng phất như chưa bao giờ xuất hiện trên thế giới này.

Cho đến, hắn muốn đổi phương thức tìm kiếm, thiếu nữ thần bí này sẽ mất phòng vệ và lần nữa nàng sẽ xuất hiện, hơn nữa là lấy một loại phương thức cực kỳ đặc biệt mà xuất hiện. Nhìn vào trong phòng thấy nàng đang mặc trang phục dành cho thiếu nữ.

Thấy nàng từ một thiếu nữ tuyệt sắc, lại biến thành một tiểu thái giám hắn quen thuộc, trong lòng Huyền Lăng Thương cảm thấy kinh ngạc, có tức giận nhưng cũng xen lẫn với nghi hoặc, đồng thời lại cảm thấy mừng rỡ.

Hắn kinh ngạc nhất là, người thiếu nữ hắn một mực tìm kiếm, xa cuối chân trời lại gần ngay trước mắt. Mỗi ngày đều cùng hắn ở bên nhau, hắn đều không thể hiểu hết.

Hắn tức giận là vì, người thiếu nữ này đã trở thành nữ nhân của hắn, nhưng vẫn giấu diếm thân phận, mà vẫn còn thân mật với nam nhân khác như thế, nàng không biết thế nào là tam tòng tứ đức sao!?

Hắn nghi hoặc cũng là, nữ nhân này, trước đây vì sao lại đột nhiên xuất hiện trong phòng ngủ của hắn!?

Mới đầu, hắn những nghĩ nữ nhân này là muốn bò lên long sán của hắn, sau này lại cho là thích khách ám sát hắn. Chỉ có điều sau này, hắn biết được nữ nhân này không hề biết võ công, lại có thể tránh né bên ngoài nhiều thị vệ tuần tra như thế, xuất hiện ở phòng ngủ của hắn, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Nếu như không phải có người cùng nàng trong ngoài phối hợp, vậy liền là, nàng là bỗng nhiên đột ngột xuất hiện!

Người hắn cử đi đều đã tra qua, những người này đều là thân tín của hắn, không có người bán đứng hắn.

Chính là, tiểu nữ tử này không biết võ công, lại có thể xuất hiện ở tẩm cung của hắn, thật sự khó có thể tin nổi!

Tiểu nữ tử này, rốt cuộc có thân phận là gì?

Đối với điểm này, Huyền Lăng Thương thật sự phi thường hiếu kỳ!

Chỉ là, cho dù như thế nào, hiện tại biết được tiểu thái giám này, là một nữ nhân, mà lại còn là nữ tử thần bí hắn một mực tìm kiếm bấy lâu nay.

Huyền Lăng Thương biết được chuyện này, trong lòng mặc dù rung động, nhưng vẫn ảo não, có nghi hoặc cùng tức giận, nhiều hơn chính là mừng rỡ.

Tự trước đó vài ngày, gặp tiểu nữ tử này trong lúc đang say rượu lại hôn hân, cuối cùng hân liền cảm giác được thân thể của mình bắt đầu có hơi không bình thường.

Cuối cùng, liền trong bể tắm nước nóng, bị tiểu nữ tử này đẩy lên một cổ dục hỏa khó nhịn, càng làm cho hân ảo não do dự đến nay.

Dù sao hân chính là Hoàng Đế của Linh Nhạc Quốc cao cao tại thượng, nhất cử nhất động đều liên quan đến cả Linh Nhạc Quốc.

Nếu bị mọi người phát hiện, hân đối với một tiểu thái giám có phản ứng...

Chính là hiện tại liền biết được, tiểu thái giám nho nhỏ này, cuối cùng lại là một nữ tử, Huyền Lăng Thương rất cực quên được.

Ít nhất hân cũng biết được, chính mình là một nam nhân bình thường!

Chỉ là hân cũng biết, hân cũng có tình cảm với nữ tử này.

Dù sao, hân sợ dĩ biến thành như vậy, đều là do nàng!

Nhưng nàng lại dấu diếm thân phận của mình cho đến nay, chưa từng nói cho hân.

Nàng rốt cuộc là có thân phận gì!?. Vì sao phải nữ giả nam trang sống ở bên cạnh hân!?

412. Chương 417: Chương 194-3 : Thiếu Nữ Thần Bí Lại Phải Gọi Là

Đối với một đồng vấn đề đang xảy ra, khiến Huyền Lăng Thương suy nghĩ cả trăm bề cũng không tài nào giải thích được.

Xem ra, những chuyện này phải hảo hảo điều ra lại một lần...

Nghĩ tới đây, ánh mắt Huyền Lăng Thương nhìn Đồng Nhạc Nhạc càng âm u không rõ...

. . .

Tắm rửa xong, sau khi lại uống bát thuốc Lâu Vô Tâm nấu cho, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy bụng đã bớt đau hơn rất nhiều.

Mặc dù còn hơi đau, nhưng đã không còn đáng ngại nữa.

Cảm giác được sự chuyển biến tốt đẹp của thân thể, khiến Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Môi hồng cong lên, không khỏi khe khẽ cảm thán.

” Lâu Vô Tâm thật sự là y thuật cao siêu, coi như thuốc Tây và Đông y của hiện đại, cũng không lợi hại bằng một góc thuốc do hân kê đơn a! ”

Dù sao, lúc trước khi ‘bà di hai’ của Đồng Nhạc Nhạc đến, bụng cũng thường xuyên quặn đau, cho dù uống bao nhiêu thuốc, cũng chỉ giảm được một chút đau đớn thôi.

Đối với Đồng Nhạc Nhạc mà nói, đơn thuốc Lâu Vô Tâm viết, quả thực rất thần kỳ.

Trong lòng kêu lên, Đồng Nhạc Nhạc lại ngẩng đầu nhìn sắc trời.

Đột nhiên, dường như nhớ được cái gì đó, thần sắc đột ngột đại biến.

” Nguy rồi, quên chuẩn bị điểm tâm cho Huyền Lăng Thương ăn! ”

Đồng Nhạc Nhạc giật mình la lên.

Nhớ lại vừa rồi vì ‘đi hai’ của mình đến nên vội vàng trở về tiểu viện tắm rửa thay quần áo, uống thuốc, lại cố làm xong những việc lặt vặt, thời gian đã qua khoảng một canh giờ.

Cũng không biết mình biến mất thời gian dài như vậy, Huyền Lăng có không vui hay không?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc liền vội vàng vàng chạy nhanh đến Ngự thiện phòng, bảo Ngự trù chuẩn bị vài món điểm tâm, cuối cùng liền hỏa tốc mang đến Ngự thư phòng.

Lúc Đồng Nhạc Nhạc đến Ngự thư phòng, chỉ thấy bên trong vô cùng yên ắng, tựa như cây kim rơi xuống cũng có thể nghe tiếng.

Mà ở phía sau chồng tấu chương cao như núi kia, Huyền Lăng Thương vẫn duy trì tư thế giống như trước khi nàng rời đi, tay cầm bút lông, chăm chú phê duyệt tấu chương.

Trên gương mặt tuần tú kia, khi thì khê chau mày, khi thì ảo não, giống như một chút cũng không phát hiện sự tồn tại của nàng.

Thấy vậy, trái tim Đồng Nhạc Nhạc càng lên cao, tâm thần bất định, phảng phất như bị mười lăm cái thùng đè lên.

Bởi vì, nàng không biết rõ là Huyền Lăng Thương có chú ý đến khoảng thời gian nàng rời đi hay không, có tức giận hay không?

Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc từ từ đi qua, đến thở cũng không dám thở một cái.

Sau khi đi đến thư án, Đồng Nhạc Nhạc chuyển tấu chương đặt qua một bên, đến khi còn một chỗ trống mới đem thức ăn trong hộp bày ra bên ngoài.

Chuẩn bị tốt mọi thứ, ... này, Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, dè dặt nói.

” Hoàng thượng, điểm tâm đã chuẩn bị xong, người mau dùng đi ”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói dứt lời, mắt nhìn tràn đầy căng thẳng, gắt gao nhìn chăm chăm Huyền Lăng Thương.

Chỉ thấy sau khi nghe được lời của nàng, gương mặt tuần tú có hơi sững sốt, lập tức đặt bút lông trên tay xuống bàn.

Chắc do phê duyệt một lượng lớn tấu chương khiến cả người mệt mỏi, hấn dụi dụi mắt xong, mới quay đầu nhìn sang.

Huyết mâu động lòng người nhẹ nhàng quét qua Đồng Nhạc Nhạc, cuối cùng, lại nhìn đến phần điểm tâm trên thư án.

Thấy thần sắc trên mặt Huyền Lăng Thương, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng thêm thấp thỏm bất an.

Tuy nhiên, hấn chỉ liếc nhẹ nàng một cái, rồi nhìn đi nơi khác, trên mặt cũng không có tức giận.... chút nào.

Chỉ đơn giản là cầm lấy đôi đũa, ăn điểm tâm trên thư án.

Thấy vậy, tâm tình vốn đang treo cao của Đồng Nhạc Nhạc cũng từ từ rơi xuống.

May mà, Huyền Lăng Thương không phát hiện được gì.

Có lẽ, do hấn phê duyệt tấu chương quá mức chăm chú, cho nên chưa từng nhận ra nàng đã từng rời khỏi Ngự thư phòng hơn một canh giờ.

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng không hề nhận ra, huyết mâu tuyệt sắc kia, nhẹ nhàng nhìn nàng chăm chăm, đem tất cả thần sắc trên gương mặt nàng, vô cùng tinh tế thu vào trong mắt...

Đối với thần sắc trên mặt tiểu thái giám này, Huyền Lăng Thương không phải không biết.

Biết được suy nghĩ trong lòng nàng, Huyền Lăng Thương lại tính toán án binh bất động.

Mặc dù, hẳn thật sự rất muốn biết, xuất phát từ nguyên nhân gì mà có thể khiến tiểu nữ tử này giả nam trang ở lại bên cạnh hắn.

Có lẽ, nàng ở lại bên cạnh hắn, là có mục đích khác...

Nghĩ đến đây, huyết mâu của Huyền Lăng Thương lóe lên, trong mắt âm u không rõ...

Chỉ là nhìn tiểu thái giám này, tựa như một trang giấy trắng tinh khôi...

Huyền Lăng Thương thật sự không dám tưởng tượng, tiểu nữ nhân này vì mục đích nào đó mới tiếp cận mình...

Nếu như, nàng thật sự vì mục đích mới tiếp cận hắn...

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương khẽ cau mày kiếm.

Đối với tâm tư của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc không biết.

Nàng chỉ cảm giác được, nam nhân trước mắt này, dường như đang có điều phiền não.

Trên gương mặt tuần tú kia, chân mày đang cau lại.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc khẽ cau mi, bắt đầu vì nam nhân này mà cảm thấy đau lòng.

Trong mắt người khác, Hoàng đế là người có quyền lợi lớn nhất, thân phận cao nhất thế giới này.

Chỉ là, ai biết được trong lòng hoàng đế cũng đau xót!?

Huyền Lăng Thương tuần tú như vậy, là nam nhân nhìn xa trông rộng, anh minh thần võ, lại vì quốc gia đại sự mà phiền não.

Chắc hẳn ngày nào hắn cũng nghĩ, giá như có thể làm việc mà chính mình cảm thấy thích!?

Nếu như có khả năng, nàng thực muốn hắn có thể tự do tự tại, vui vẻ sung sướng.

Chỉ tiếc, thân phận của hắn, đã định rằng cả đời này của hắn không thể làm được điều mình muốn rồi...

413. Chương 418: Chương 195-1 : Từ Trước Tới Nay, Nàng Cũng Là Nhớ Tôi Ta

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc còn đang đau bụng, huyết mâu của Huyền Lăng Thương lại nhẹ nhàng quét nhanh một lượt.

Khi nhìn thấy khuôn mặt Đồng Nhạc Nhạc hơi tái nhợt, hắn giống như nghĩ đến cái gì đó, huyết mâu chợt lóe lên một cái, bạc môi mở miệng nói.

“Trẫm chút nữa còn phải bàn quốc sự với các đại thần, ngươi cứ lui xuống trước đi! Hôm nay để Lý Tường hầu hạ trẫm là được rồi.”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu nhạt nhòa. Vừa dứt lời liền để đôi đũa xuống, tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, đầu tiên là sửng sốt, trong lòng lại xẹt qua vài phần nghi hoặc.

Dù sao, trước đây khi Huyền Lăng Thương bàn bạc quốc sự, nàng cũng chỉ là hầu hạ ở bên ngoài.

Hôm nay tại sao Huyền Lăng Thương lại đột nhiên yêu cầu Lý Tường hầu hạ hắn đây!?

Trong lòng nghi hoặc, nhưng Đồng Nhạc Nhạc lại cảm thấy vô cùng mừng rỡ.

Dù sao hiện tại nàng thực sự là cảm thấy không khỏe.

Tuy nói đã uống thuốc, không còn đau đớn như trước kia nữa, nhưng bây giờ nàng cần phải nghỉ ngơi thật tốt.

Cho nên hiện tại, những lời này của Huyền Lăng Thương đối với nàng mà nói, là tốt không còn gì bằng.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức cung kính đáp ‘ạ’ một tiếng rồi nhanh chóng thu dọn điểm tâm trên bàn, sau đó xoay người rời khỏi.

Cho nên, Đồng Nhạc Nhạc đương nhiên không thấy được, sau khi nàng xoay người rời đi, huyết mâu sâu thẳm kia liền gắt gao nhìn chăm chăm vào nàng, thâm thúy, âm u không rõ. . .

. . .

Đại di mục đã đến đã ba ngày, rốt cuộc cũng kết thúc. Đồng Nhạc Nhạc liền thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao, mỗi lần đại di mục đến, cũng chính là lúc nàng căng thẳng, phiền não, sợ hãi nhất.

Mỗi lần phải thay ‘Băng vệ sinh’ nàng đặc chế, đều phải nhanh nhanh chóng chóng trở về tiểu viện để tránh bị người khác phát hiện.

Lo lắng, sợ hãi như vậy, Đồng Nhạc Nhạc nhiều lúc quả thực cũng thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Chỉ là, nàng cũng biết, muốn ở lại bên cạnh Huyền Lăng Thương, nhất định phải trả giá...

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc còn đang mải mê suy nghĩ, trà trên tay cũng đã chuẩn bị xong.

Đang định đưa cho Huyền Lăng Thương, bỗng dưng Tiểu Lô Tử và Tiểu Quế Tử từ bên ngoài đi vào.

Sau nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc, nhóm người Tiểu Lô Tử liền trưng ra vẻ mặt quái dị, mở miệng nói.

“Ai, Tiểu Nhạc Tử, người biết chưa!? Thiên kim của Lý đại nhân hôm qua bị hái hoa tặc làm bẩn đấy!”

“Cái gì!? Thiên kim của Lý đại nhân ?”

Thấy Tiểu Lô Tử nói vậy, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức nghĩ đến cái gì đó, mở miệng hỏi.

“Ta nghe nói, thiên kim của Lý đại nhân dung mạo như hoa như ngọc, Lý đại nhân vô cùng sửng ái....nàng đối với vị hôn phu tương lai càng kén chọn, làm sao có thể phát sinh chuyện như vậy được cơ chứ ! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, cau đôi mày lại, hiển nhiên là có chút tiếc hận đối với vị thiên kim này.

Dù sao, ở triều đại này, sự trong sạch của nữ nhân là vô cùng quan trọng. Một khi chưa lập gia đình mà bị người khác làm bẩn, không thể tránh được việc bị người khác dè bĩu, thêm mắm dặm muối. Nếu là người nhu nhược chịu không nổi, thậm chí sẽ làm ra việc đại dột nữa đấy.

Khi Đồng Nhạc Nhạc còn đang mải mê suy nghĩ, Tiểu Quế Tử thấy bộ dáng đầy kinh ngạc của Đồng Nhạc Nhạc liền lập tức mở miệng.

“Đúng vậy a, mỗi lần Lý đại nhân nói đến ái nữ của hắn đều là bộ dáng tự đắc, nhưng hôm qua nàng lại bị hái hoa tặc làm bẩn, ta còn nghe nói, hôm qua thiên kim của Lý gia còn đòi sống đòi chết thất cổ tự tử nữa đấy, Lý đại nhân hôm nay cũng không có vào triều đâu!”

“Trừ thiên kim của Lý đại nhân ra, ta còn nghe nói, gần đây trong Kinh thành không ít cô nương chưa xuất giá xinh đẹp cũng bị hái hoa tặc này làm bẩn. Hái hoa tặc này nghe nói võ công cao cường, lại biết khinh công, đến không bóng hình, vô tung vô tích, cho dù phái đi bao nhiêu người đi bắt hắn cũng đều tay không quay về. Ai, nếu như vẫn không bắt được hái hoa tặc này, cũng không biết có bao nhiêu cô nương trong sạch bị hắn làm bẩn . . .”

Nói đến đây, nét mặt Tiểu Quế Tử không khỏi có hơi khiếp đảm.

Dù sao, trong nhà hắn cũng có vài muội muội. Nếu như bị hái hoa tặc kia biết đến thì phải làm thế nào đây! ?

Nghe Tiểu Quế Tử nói, Đồng Nhạc Nhạc đầy bất đắc dĩ, đối với hái hoa tặc kia lại càng hận đến nỗi nghiền răng kèn kẹt.

Chỉ là, nàng thân ở trong cung, lại một chút võ công cũng sẽ không có , hiện tại trừ phi ở ngoài cung cũng không làm được cái gì .

Đồng Nhạc Nhạc lại nhìn một chút sắc trời bên ngoài, nghĩ đến mới vừa rồi cùng Tiểu Quế Tử tán gẫu quên đi giờ giấc, đáng nhẽ ra lúc này Huyền Lăng Thương đều phải uống một tách trà thơm.

Nghĩ tới đây, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc hoảng hốt, lập tức mở miệng nói.

“Nha, không nói chuyện với các người nữa, ta đi đưa trà cho Hoàng thượng!”

Vừa dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc cũng không nói thêm câu nào liền lập tức vội vàng chạy về phía Ngự Thư Phòng.

Nghĩ đến Huyền Lăng Thương đang ở trong đó, mới vừa rồi lại cùng Tiểu Lô Tử bọn họ nói chuyện phiếm làm chậm trễ không ít thời gian, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi bước nhanh hơn.

Không ngờ, trong lúc Đồng Nhạc Nhạc mãi nóng lòng chạy, lại đâm sầm vào một bóng dáng cao to ở lối ngoặt.

414. Chương 419: Chương 195-2 : Từ Trước Tối Nay, Nàng Cũng Là Nhớ Tối Ta

“Nha. . .”

Đối với sự việc bất ngờ xảy ra này, Đồng Nhạc Nhạc không phòng bị trước liền trở tay không kịp, khay trà thơm trên tay lập tức bị đụng rơi. Mắt thấy đồ trên tay sắp rơi xuống mặt đất, Đồng Nhạc Nhạc trợn mắt lên một cái, giật mình kêu lên thành tiếng.

Tuy nhiên, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này, thì lại thấy một cánh tay thon thả nhanh chóng duỗi ra đỡ cái khay đang sắp rơi xuống trên mặt đất.

Ngoài ra, trà thơm trên khay cũng không bị văng ra ngoài một giọt nào.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc sau khi thở phào nhẹ nhõm, không khỏi từ từ ngẩng đầu nhìn người nam nhân đang đứng trước mặt mình.

Trên người mặc một bộ cẩm bào trắng như tuyết, đai lưng là Yêu Đái màu trắng, đeo thêm một khối Dương Chi Ngọc thượng đẳng, càng tôn lên vóc người cao gầy của hắn.

Lần theo dáng người cao gầy nhìn lên, lại là một cái gương mặt tuấn tú như ngọc.

Hàng mi cong dài, đôi mắt đen láy, mũi thẳng tiao nhả, bạc môi hồng nhuận.

Hơn nữa trên mặt nam nhân hiện đang cười, lại càng giống như trăm hoa đua nở, xinh đẹp rực rỡ, đẹp đến nỗi người khác không thể rời mắt được.

Mà người này không phải người khác, chính là Lan Lăng Thiệu Giác đã mấy tháng không thấy!

Với sự xuất hiện đột xuất của Lan Lăng Thiệu Giác, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sững sốt, nhưng ngay sau đó khóe miệng lập tức cong lên, niềm vui đến bất ngờ như vậy lại càng khiến gương mặt thêm nở rộ.

“Nha! Vương Gia, ngài trở về từ lúc nào vậy! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ở trong giọng nói không che dấu nổi sự kích động cùng niềm vui bất ngờ.

Đối với vẻ hoan hỉ kích động của Đồng Nhạc Nhạc, Lan Lăng Thiệu Giác cúi đầu nhìn người nhỏ nhắn trước mắt.

Chỉ thấy người trước mắt, gương mặt nhỏ nhắn trắng tựa như ngọc, mặt mày hơn hớn, đôi mắt tươi cười, nụ cười nở rộ trên khóe miệng lại càng xinh đẹp hơn khiến người khác không thể rời mắt!

Quả thật là trời sinh đã quyền rũ, cho dù trên người nàng chưa thoa son phấn, cũng đã xinh đẹp không gì sánh được.

Lại nghĩ đến vẻ hoan hỉ cùng nụ cười kích động kia là vì chính mình mà nở rộ, Lan Lăng Thiệu Giác chỉ cảm thấy tim đập dồn dập.

Lập tức, môi hồng cong lên cười, trong mắt nụ cười càng thêm thân thiết .

“Ha ha, hôm nay vừa trở về, tính đi Ngự Thư Phòng, không ngờ lại gặp phải người ở chỗ này.”

“Ha hã, thật sự thật là khéo đây! Mấy ngày nay nô tài vẫn luôn buồn bực, không biết Vương Gia ngài rốt cuộc là đi nơi nào, đến lúc nào mới trở về đây! Không nghĩ tới hôm nay, ngài đã trở về rồi.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng cười nói.

Cũng không biết lời của mình, vào tai của Lan Lăng Thiệu Giác lại làm cho lòng hắn chấn động.

Chỉ thấy trên gương mặt tuần tú của Lan Lăng Thiệu Giác đầu tiên là có hơi sững sốt, ngay sau đó trong ánh mắt toát lên vẻ vui mừng cùng ấm áp, ngoài ra còn có chút kinh ngạc và mừng rỡ.

“Tiểu Nhạc Tử, người gần đây có suy nghĩ đến ta! ?”

Lan Lăng Thiệu Giác mở miệng, trong giọng nói không che dấu nỗi kinh ngạc.

Ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng không kiềm chế nỗi hoan hỉ.

Dù sao, rời khỏi Kinh thành mấy tháng, người khiến hắn tưởng nhớ bận lòng nhiều nhất, chính là người nhỏ nhắn trước mắt này .

Cho dù là người này cười một tiếng, hay giận dữ một chút, cũng không ngừng lập đi lập lại trong đầu hắn.

Nếu không phải trên người có chuyện quan trọng cần phải xử lý, hắn quả thật sẽ thúc ngựa mau chóng chạy về đây.

Hiện nay, công việc rất cuộc cũng đã xử lý xong, liền đêm ngày cấp tốc đi trở về.

Cho dù một thân mệt mỏi hắn cũng không để ý.

Trong mắt người khác, hắn là vì muốn mau báo cáo công việc với Hoàng thượng, chứ không ai nghĩ đến hắn chỉ là vì muốn mau nhìn thấy người bé nhỏ trước mắt thôi. . .

Trong khi trong lòng Lan Lăng Thiệu Giác còn đang kích động mà nhớ lại, thì Đồng Nhạc Nhạc nơi này lại không hề hay biết tâm tư của Lan Lăng Thiệu Giác.

Hiện tại lại thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lan Lăng Thiệu Giác, đầu tiên cũng là có chút sững sốt, nhưng ngay lập tức liền mở miệng cười nói như chưa có gì xảy ra.

“Ha ha, đúng vậy, dù sao Vương Gia đi đã lâu, nô tài là rất nhớ ngài.”

Đồng Nhạc Nhạc lên tiếng cũng không cảm thấy lời của mình có gì bất ổn.

Dù sao, từ khi quen biết Lan Lăng Thiệu Giác đến nay, hắn luôn đối đãi với mình rất là tốt.

Thật giống như một người đại ca, có thể ra tay giúp đỡ khi nàng gặp vấn đề khó khăn.

Nam nhân tốt tuần tú như vậy nhưng lại đối xử với mình rất tốt, nàng đương nhiên cũng có bận lòng.

Trong khi Đồng Nhạc Nhạc đang suy nghĩ, nhưng sau một khắc đột nhiên nhớ lại cái gì, đôi mắt mở to, giật mình la lên.

“Nha, chỉ lo nói chuyện với ngài, đều quên mang trà thơm cho Hoàng thượng, Vương Gia, nếu như không còn chuyện gì, nô tài đi trước đây!”

Thấy dáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy bối rối, Lan Lăng Thiệu Giác lập tức gạt đầu.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, liền đem khay ở trên tay, vội vàng vàng chạy về Ngự Thư Phòng.

Cũng không biết, ở sau lưng nàng, đôi mắt đen dài của Lan Lăng Thiệu Giác đang gắt gao nhìn nàng chăm chăm.

Trên gương mặt tuần tú kia càng không che dấu nổi hoan hỉ.

“Thì ra, nàng cũng nhớ tới ta. . .”

Vốn tưởng rằng, chỉ có mình hắn là đối với nàng ngày nhớ đêm mong.

Bây giờ nhìn lại, có lẽ trong lòng của nàng, hắn cũng có phân lượng. . .

Nghĩ tới đây, trong mắt Lan Lăng Thiệu Giác không khỏi hiện lên một chút hy vọng.

415. Chương 420: Chương 196-1 : Tiểu Nhạc Tử Hiến Kế

Một lúc sau Đồng Nhạc Nhạc vội vội vàng vàng quay trở lại Ngự Thư Phòng, liền nhanh chóng đem khay trà thơm đặt ở trước bàn.

Huyền Lăng Thương vốn đang lúc chăm chú phê duyệt tấu chương thấy vậy, thuận tay cầm lấy trà thơm ở trên bàn , đầu tiên là nhẹ nhàng uống một hớp, lập tức, bạc môi hé mở, nhật nhòa nói.

“Tại sao đi thời gian dài như vậy! ?”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức không dám giấu diếm, mở miệng nói.

“Mới vừa rồi ở trên đường trở về nô tài có gặp phải Lan Lăng Vương, cho nên trì hoãn một phen, xin Hoàng thượng thứ tội.”

Nghe được những lời nói của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương sửng sốt, lập tức, huyết mâu động lòng người mới từ từ ngược lên, lẳng lặng rơi trên người Đồng Nhạc Nhạc.

Tiếp xúc với đôi mắt sâu thẳm động lòng người của nam nhân kia, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc sửng sốt, chỉ cảm thấy ánh mắt kì dị cổ quái của nam nhân trước mặt, hình như là đang tìm tòi nghiên cứu cái gì đó.

Chỉ là sau một khắc, không chờ nàng phục hồi lại tinh thần, bên ngoài một tiểu thái giám liền vội vã đi vào, sau khi tiểu thái giám đi vào, lập tức quỳ một gối xuống nói.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Lan Lăng Vương cầu kiến.”

“Ừ,cho hắn vào đây đi!”

Huyền Lăng Thương nghe vậy, chỉ là nhàn nhạt nói, lập tức, cầm lấy trà thơm trong tay, tiếp tục nhấp nháp .

Huyền Lăng Thương thần sắc như thường, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc tuy cảm giác được nơi nào là lạ, lại không hề suy nghĩ nhiều mặt khác, vì Lan Lăng Thiệu Giác đã tiến vào.

Lại thấy sau khi Lan Lăng Thiệu Giác đi vào, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là đối với Lan Lăng Thiệu Giác nhẹ nhàng gật đầu, lập tức, liền nhanh chóng đi ra ngoài chuẩn bị trà.

Đợi đến lúc trở về, chỉ thấy Lan Lăng Thiệu Giác đã ngồi xuống , cùng Huyền Lăng Thương bàn bạc cái gì đó.

“Hoàng thượng bảo thần đi xử lý chuyện kia, hiện tại đã làm tốt , chuyện đích xác như Hoàng thượng dự liệu.”

Nghe được lời nói của Lan Lăng Thiệu Giác, Huyền Lăng Thương đầu tiên là cong môi cười lạnh một tiếng, cảm giác trong mắt lóe ra vài phần lạnh buốt.

“Quả thật như thế, nếu hấn muốn quay về kinh, như vậy, trăm liền tùy hấn tâm nguyện! Trăm muốn nhìn một chút, hấn còn có thể mang cái gì đặc biệt đến!”

Huyền Lăng Thương mở miệng, giọng điệu lạnh như băng, trong mắt tức giận cùng khinh thường, càng là không che dấu chút nào.

Đồng Nhạc Nhạc vừa mới đi vào dâng trà thấy vậy, trong lòng trái lại nghi hoặc .

Dù sao, nàng là lần đầu tiên nhìn thấy thần sắc của Huyền Lăng Thương như thế.

Bọn họ rốt cuộc đang nói về ai! ? Tại sao Huyền Lăng Thương một bộ dáng vẻ khinh thường chán ghét ! ?

Trong lòng nghi hoặc, Đồng Nhạc Nhạc vừa cầm trong tay trà thơm nhẹ nhàng đưa tới tay Lan Lăng Thiệu Giác.

Lan Lăng Thiệu Giác thấy vậy, nhẹ nhàng tiếp nhận, lại từ từ nhắm nháp một chút.

Lập tức, khuôn mặt tuấn tú vừa nhấc, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là lộ rõ vui vẻ.

“Ừ, Trà Tiểu Nhạc Tử pha , là càng ngày càng thơm đây!”

Nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức, khóe miệng cong lên một cái..

“Ha ha, Vương Gia quá khen.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng cười nói, dù sao, được người khen ngợi như thế, đều sẽ làm cho lòng người sung sướng.

Đang trong lúc tâm tình Đồng Nhạc Nhạc sung sướng, cũng không hề nhận thấy được, ở sau lưng nàng, một đạo ánh mắt nóng rực, chính lúc gắt gao nhìn nàng chăm chăm.

Ngẩng đầu nhìn tiểu thái giám đứng trước , giờ phút này đang mặt mày chum chim đối với nam nhân khác, khiến Huyền Lăng Thương mày kiếm đầu tiên là có hơi cau lại một cái, giữa huyết mâu động lòng người kia, càng là xẹt qua một phần không vui vẻ.

Tiểu nữ tử chết tiệt này , nàng thật không nhớ rõ chính mình là thân phận gì sao! ?

Nàng đã là nữ nhân của hấn , còn dám cười với nam nhân khác! ? Hơn nữa, lại là ở trước mặt hấn!

Lá gan thật là rất lớn!

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương bực môi khê nhếch, đồng mâu nhìn phía Đồng Nhạc Nhạc, càng là có hơi nhíu lại.

Đồng Nhạc Nhạc vốn đang lúc cùng với Lan Lăng Thiệu Giác mỉm cười, đột nhiên nhận thấy, một đạo ánh mắt nóng rực, chính lúc gắt gao nhìn nàng chăm chăm.

Cảm giác được điều này, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhìn lại theo đạo ánh mắt nóng rực kia, đối đầu, là Huyền Lăng Thương cùng một đôi mắt sâu thẳm hút hồn mà sắc bén .

Chỉ thấy nam nhân đồng mâu có hơi híp, trong ánh mắt nhìn nàng, sắc bén mà nóng rực.

Bị hấn nhìn chăm chú như thế, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy cả người từ đầu tới chân cứng đờ, khổ không thể tả.

Lại thế nữa rồi!

Huyền Lăng Thương này, gần đây không biết như thế nào, luôn trở nên trái lại.

Mỗi lần nàng cùng những người khác nói chuyện, hấn luôn dùng ánh mắt như vậy nhìn chăm chú chính mình, phẳng phất như phải đem cả người nàng nuốt vào bụng .

Lại phẳng phất, dường như rất tức giận.

Chỉ là, nàng rốt cuộc nơi nào làm không đúng, hấn phải nói nha!

Mỗi một lần đều dùng ánh mắt như vậy nhìn chăm chú chính mình, khiến Đồng Nhạc Nhạc cảm giác được, chính mình giống như là một con mồi bị mãnh thú nhìn chăm chú , suy nghĩ một chút, hoàn toàn choáng ngợp a!

Liền tại lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc khóc không ra nước mắt, Lan Lăng Thiệu Giác phảng phất nhận thấy được cái gì, hắc mâu đẹp mắt kia , nhẹ nhàng nhìn vào Đồng Nhạc Nhạc ở trước người.

Lại nhìn thấy trên khuôn mặt nhỏ bé kia của người trước mắt tràn đầy vẻ khốn khổ ,lập tức sững sốt .

416. Chương 421: Chương 196-2 : Tiểu Nhạc Tử Hiện Kế

Lập tức, liền theo ánh mắt của Đồng Nhạc Nhạc nhìn lại.

Liền thấy gương mặt âm u không vui của nam nhân đó, hắc mâu đẹp kia không khỏi lóe một phen.

Mấy tháng không thấy, Huyền Lăng Thương hình như trở nên có hơi không giống trước nữa. . .

Đặc biệt đối thoại ở giữa hai người, hình như nơi nào là lạ.

Chẳng lẽ là, trong khoảng thời gian hần rời đi này, xảy ra chuyện gì,mà hần không biết sao! ?

Tại lúc Lan Lăng Thiệu Giác thầm nghĩ trong lòng, Huyền Lăng Thương vốn không chớp mắt nhìn chăm chú Đồng Nhạc Nhạc, dường như phảng phất đã nhận ra cái gì, huyết mâu nhẹ nhàng quét nhanh một lượt.

Nhận thấy được ánh mắt Lan Lăng Thiệu Giác mang theo tìm tòi nghiên cứu, đang gắt gao nhìn chăm chăm vào hai người bọn họ, khuôn mặt tuần tú đầu tiên là có hơi sững sốt, lập tức, liền khôi phục vẻ lạnh lùng trong dĩ vãng.

Đồng thời, cũng thu hồi lại ánh mắt rơi tại trên người Đồng Nhạc Nhạc

Đến lúc nhận thấy được, ánh mắt sắc bén kia của Huyền Lăng Thương cuối cùng đã dời đi, trái tim Đồng Nhạc Nhạc vốn đang thít lại thật chặt, rốt cuộc thả lỏng.

Sau khi thở phào nhẹ nhõm một hơi, Đồng Nhạc Nhạc liền yên lặng đứng ở phía sau Huyền Lăng Thương.

Khi Đồng Nhạc Nhạc cúi đầu xuống tùy ý đứng tại phía sau mình, Huyền Lăng Thương nhẹ nhàng mấp máy bạc môi, lại không nói thêm gì nữa.

Trái lại Lan Lăng Thiệu Giác, như là nghĩ đến cái gì, hé ra làn môi hồng, mở miệng nói.

“Đúng rồi, thần vừa mới trở về, nghe nói về chuyện tình của nhà Lý đại nhân, Kinh thành gần đây xuất hiện một tên dâm tặc, võ công cao cường, khinh công tốt, đã có không ít nữ nhân xinh đẹp bị hần phá hủy trong sạch . Mà ngay cả thiên kim của nhà Lý đại nhân, hôm qua cũng lọt vào bất hạnh.”

Nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác, Huyền Lăng Thương bạc môi đang mấp máy, lập tức mở miệng nói.

“Đúng vậy, chuyện này ở kinh thành đã sớm âm ỉ làm lòng người hoảng sợ, nghe nói, dâm tặc này, không chỉ có gây án ở trong kinh thành, tại địa phương khác hần cũng phá hủy trong sạch của không ít cô nương trẻ trung xinh đẹp ,chỉ tiếc, hần khinh công giỏi, luôn đến không bóng hình, đi không tung tích, cho dù phải đi bao nhiêu người, đều không bắt được hần , thật sự đáng ghét!”

Nói những lời này, Huyền Lăng Thương sắc mặt âm u, rõ ràng phi thường không vui.

Dù sao, người này tại ngay trước mắt hần làm ra chuyện như vậy, hiển nhiên là khiêu chiến uy nghiêm của hoàng gia!

Hần đường đường là vua của một nước, sao có thể để một tên côn đồ làm xằng làm bậy như thế ! ?

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương bạc môi hé mở, mở miệng nói.

“Vừa lúc người đã trở về, chuyện này liền giao cho người tới xử lý đi! Người cảm thấy , chuyện này nên giải quyết như thế nào.”

Nghe được những lời nói của Huyền Lăng Thương, Lan Lăng Thiệu Giác đầu tiên cúi đầu trầm tư một khắc, lập tức, hé mở làn môi hồng, mở miệng nói.

“Người này võ công cao cường, khinh công lại giỏi, nếu như người bình thường, khẳng định là đánh không lại hắn, lại nói , người này đến không bóng hình, đi không tung tích, muốn bắt hắn, thật dễ vậy sao! ?”

Nhìn dáng vẻ Lan Lăng Thiệu Giác tràn đầy buồn bực, Đồng Nhạc Nhạc nguyên bản tùy ý đứng ở một bên, nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác, dường như đột nhiên nghĩ đến cái gì, mắt nhắm lập tức sáng ngời.

Chỉ là, ngại với Huyền Lăng Thương ở chỗ này, không biết có nên hay không nói.

Trong khi Đồng Nhạc Nhạc đang do dự , cũng không biết, Huyền Lăng Thương ngồi ở trước người nàng, kỳ thật luôn thỉnh thoảng chú ý nhìn nàng chằm chằm.

Giờ phút này, lại thấy người nhỏ bé phía sau, một bộ nghĩ đến cái gì, dáng vẻ muốn nói lại thôi.

Huyết mâu đầu tiên là nhẹ nhàng lóe ra một phen, lập tức, bạc môi hé mở, nhạt nhòa nói.

“Tiểu Nhạc Tử, người là nghĩ đến cái gì ? !”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu tuy là câu nghi vấn, lại nói cực kỳ khẳng định.

Nghe vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sửng sốt, trong lòng giật mình.

Nam nhân này chẳng lẽ là mất mọc ở sau đầu hay sao! ?

Bằng không, hắn cũng không có quay đầu đến, làm sao biết tâm tư của nàng! ?

Liền trong thời gian Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc, Lan Lăng Thiệu Giác ngồi ở đây , nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, hắc mâu đẹp mắt kia , cũng rơi tại trên người Đồng Nhạc Nhạc.

“Tiểu Nhạc Tử, người là nghĩ đến biện pháp gì ! ?”

Nghe được lời nói của Lan Lăng Thiệu Giác, lại thấy ánh mắt của Huyền Lăng Thương và Lan Lăng Thiệu Giác vội vàng rơi tại trên người mình.

Trên mặt Đồng Nhạc Nhạc lập tức buồn bực, nhưng mà, vẫn mở miệng nói ra chi tiết.

“Nô tài nghĩ tới một biện pháp, chỉ là không biết có được hay không.”

Nghe được những lời của Đồng Nhạc Nhạc, lại thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy quẫn bách của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương bạc môi có hơi cong lên một cái, mở miệng nói.

“Nói thử nghe một chút.”

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương nói, Đồng Nhạc Nhạc cũng không hề do dự nữa, mở miệng nói ra suy nghĩ trong lòng của chính mình .

“Kỳ thật, nô tài cũng nghe nói chuyện tình thâm tặc này, thâm tặc này, võ công cũng được, chỉ là khinh công phi thường tốt, mỗi lần gây án, đều giống như cá chạch bỏ trốn mất dạng, cho nên mới làm người bắt không được hắn! Đã như vậy, chúng ta không bằng căn cứ theo xu hướng phạm tội của hắn, lập ra cái bẫy khiến hắn lâm vào cảnh xin mời vào rọ!”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, dường như Lan Lăng Thiệu Giác nghĩ đến cái gì, hắc mâu lập tức sáng ngời.

“Tiểu Nhạc Tử ý của người, là tính toán tìm một mỹ nữ, dẫn động thâm tặc này xuất hiện! ?”

Nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác, Đồng Nhạc Nhạc lập tức gật đầu cười nói.

“Vương Gia nói không sai! Chỉ cần chúng ta tìm một người tuyệt thế đại mỹ nữ, dẫn thâm tặc kia ra, lại thiết kế tiếp Thiên La Địa Vồng, còn sợ bắt không được thâm tặc kia sao! ?”

417. Chương 422: Chương 197-1: Thay Nữ Trang

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, đôi mắt của Huyền Lăng Thương và Lan Lăng Thiệu Giác lập tức sáng ngời, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là mang theo sự tán thưởng lộ rõ.

“Ha ha, Tiểu Nhạc Tử, biện pháp của ngươi không tồi, ngươi liền đi làm đi ! Nếu như thật có thể bắt được tên dân tộc này, ngươi chính là sẽ được ghi nhớ và lập được công đây !”

Nghe được lời nói tán thưởng của Lan Lăng Thiệu Giác, Đồng Nhạc Nhạc có hơi ngượng ngùng.

Đưa tay gãi gãi sau gáy, mở miệng cười ha ha nói.

“Ha ha, cái gì mà ghi nhớ với không ghi nhớ, lập được công hay không đều không sao cả . Chỉ cần có thể bắt được cái tên dân tộc đáng ghét kia, tiểu nhân liền cảm thấy mỹ mãn rồi!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng cười nói.

Dù sao, nàng cũng là thân là nữ nhân, không thể nhìn tên côn đồ khi dễ nữ nhi trong Kinh thành như thế !

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đang suy nghĩ, mặc dù Huyền Lăng Thương ngồi một bên không lên tiếng, nhưng tai vẫn nghe được lời này của nàng, như là nghĩ đến cái gì đó, huyết mâu động lòng người, đột nhiên lóe ra một cái.

Lập tức, bạc môi nhếch lên, mở miệng trầm giọng nói.

“Biện pháp của Tiểu Nhạc Tử không tệ, nhưng mà trăm cảm giác được, nếu như chỉ là tìm một người nữ nhân xinh đẹp, không phải kẻ sách vụn toàn. Nếu như xảy ra bất ngờ, khẳng định cô gái kia như vậy không còn trong sạch. Không bằng, chúng ta tìm một người, tướng mạo tương đối giống như nữ nhân, nam trang giả nữ trang, như thế coi như khỏi có cái gì bất ngờ. Như vậy hắn cũng không tổn thất cái gì, các người cảm thấy thế nào ! ?”

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương nói, Đồng Nhạc Nhạc cảm giác được hữu lý, không khỏi gật đầu, mở miệng nói.

“Cái đó thì đúng rồi, mọi việc không tuyệt đối, nếu như có thể tìm được một nam trang giả thành một cô nương xinh đẹp làm mỗi câu, có thể dụ hắn ra rồi .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, tỏ vẻ đồng ý.

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, huyết mâu của Huyền Lăng Thương không khỏi lóe ra một cái, lập tức, bạc môi hé mở, mở miệng nói.

“Như vậy, Tiểu Nhạc Tử, ngươi thấy ai thích hợp nhất đây! ?”

“A! ? Cái...này, nô tài cũng không rõ ràng lắm a!”

Hiện tại Huyền Lăng Thương đột nhiên chuyển vấn đề này đến trên người mình, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức mở miệng nói.

Dù sao, nàng chỉ là nghĩ tới biện pháp, lại thật không ngờ, bây giờ tìm ai để nam trang giả nữ trang làm mỗi câu đây a.

Tuy nhiên, liền tại lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đang nghi hoặc, lại thấy Huyền Lăng Thương trong ánh mắt nhìn nàng, mang theo nụ cười như có như không.

Bị ánh mắt của Huyền Lăng Thương cười như có như không, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy dựng ngược tóc gáy, một cổ cảm xúc lại lần nữa trào dâng trong lòng.

Trong lòng chính lúc đang bất an, kế tiếp, lại nghe được lời nam nhân đã nói như vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy giống như Ngũ Lôi giáng xuống đầu, “ầm” một tiếng, hoàn toàn rung động.

Đôi mắt mở to, chu cái miệng nhỏ, lập tức giật mình la lên thành tiếng

“Cái gì! ?”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc giật mình la lên, lại thấy nàng tràn đầy đáng vẻ không dám tin đáng, Huyền Lăng Thương cũng là khoe miệng cong lên một cái, chậm rãi mở miệng nói.

“Trẫm cảm giác được, ngươi là lựa chọn thích hợp nhất !”

Huyền Lăng Thương mở miệng, gần từng tiếng, lặp lại lời nói mới vừa rồi .

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc rung động .

Dù sao, nàng căn bản chưa từng nghĩ đến, Huyền Lăng Thương sẽ kêu nàng đi làm ...mồi câu.

Phải biết rằng, nàng vốn là chính là nữ trang giả nam trang làm thái giám, nếu như nàng quay về giả nữ trang , nếu như bị Huyền Lăng Thương phát hiện làm sao bây giờ! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc sau khi phục hồi tinh thần lại , lập tức lắc đầu như sóng vỗ bờ, cuống quýt nói.

“Hoàng thượng, nô tài ngu dốt, chỉ sợ phụ lòng hoàng thượng kỳ vọng cao.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, mặt mày bối rối.

Thật muốn vậy, nàng là tuyệt đối, tuyệt đối không thể đồng ý!

Hiện tại lòng dạ Đồng Nhạc Nhạc rối bời, mất bình tĩnh , Lan Lăng Thiệu Giác ngồi ở một bên , sau khi tai nghe được lời của Huyền Lăng Thương, trên mặt cũng kinh ngạc không thôi.

Dù sao, thân phận của tiểu thái giám trước mắt này, hẳn chính là biết đến.

Nếu như nàng thật sự quay về mặc nữ trang, bị Huyền Lăng Thương phát hiện. . .

Tuy nói, hẳn và Huyền Lăng Thương từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tuy nhiên, hẳn lại ích kỷ che giấu thân phận của nữ nhân này. . .

Đơn giản là, hẳn tư lợi. . .

Giờ phút này, lại nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, Lan Lăng Thiệu Giác trong lòng rung động rất nhiều, hơn nữa là nghi hoặc và kinh ngạc.

Dù sao, hẳn đối với cá tính của Huyền Lăng Thương , hẳn tuyệt không nói ra những lời như vậy.

Chẳng lẽ là, Huyền Lăng Thương hẳn, cũng biết cái gì sao! ?

Nghĩ tới đây, chân mày Lan Lăng Thiệu Giác không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái, trong mắt đều là trầm tư. . .

Đối với Lan Lăng Thiệu Giác là trầm tư không thôi, Đồng Nhạc Nhạc giờ phút này ngay cả ý định muốn chết cũng có .

Ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là khẩn trương hốt hoảng không thôi.

Giờ phút này, nàng chỉ là khẩn cầu, Huyền Lăng Thương có thể thay đổi chủ ý.

Tuy nói, nàng trước đây là tiểu điều , mỗi lần hóa thân thành người, đều là vào buổi tối đen thui , chỉ là, nàng vẫn sợ hãi, Huyền Lăng Thương sẽ nhận ra nàng a. . .

Hiện tại Đồng Nhạc Nhạc sợ hết hồn hết vía , Huyền Lăng Thương cũng là bạc môi mở ra, nhặt nhòa nói.

“Ngươi như thế nào là ngu dốt đây! ? Mới vừa rồi ngươi nếu có thể nghĩ đến biện pháp tốt như vậy , liền chứng minh Tiểu Nhạc Tử ngươi thật sự cơ trí hơn người , dung mạo của ngươi nếu như giả nữ trang, coi như là hoàn thành nữ nhân, tuyệt đối sẽ không để cho người ta phát giác, cho nên trẫm tuyệt đối, ngươi là thích hợp nhất .”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc cau đôi mày lại, liền ngay cả ý định muốn chết cũng có .

Hé mở làn môi hồng, lại lần nữa làm giấy dựa sắp chết.

“Chính là Hoàng thượng, nô tài. . .”

Đồng Nhạc Nhạc vẫn còn tính toán nói cái gì, để khiến Huyền Lăng Thương thay đổi chủ ý.

Lại thấy Huyền Lăng Thương bạc môi hé mở, nhạt nhòa nói.

“Trẫm, tâm ý đã quyết.”

Nam nhân mở miệng, giải quyết dứt khoát.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy cả thế giới đều ở trước mặt nàng sụp đổ .

Trời ạ!

Giết nàng đi! ! !

. . .

Huyền Lăng Thương làm việc mạnh như sấm sét, hôm qua dứt khoát giải quyết đến cùng, liền không có cơ hội...khiến Đồng Nhạc Nhạc cự tuyệt .

Hôm sau, thật sớm, một bộ nữ trang, liền xuất hiện ở trước mặt Đồng Nhạc Nhạc .

Chỉ thấy trước mắt là một bộ nữ trang màu hồng nhạt, Đồng Nhạc Nhạc lập tức trợn tròn mắt.

Đối với vẻ kinh ngạc sững sờ của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương tùy ý đứng tại trước mặt nàng , chỉ là bạc môi có hơi mở ra, nhạt nhòa nói.

“Thay nó!”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu mặc dù nhạt nhòa, chỉ là bên trong lại hàm chứa uy nghiêm không để bất cứ ai cự tuyệt .

Nghe được lời này của nam nhân ,nhìn thấy vẻ mặt tuần tú uy nghiêm của nam nhân kia, Đồng Nhạc Nhạc mi tâm lập tức cau lại một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn cau có , một bộ dáng vẻ cực kì khó khăn , mở miệng nói.

“Hoàng thượng, thật sự nô tài phải mặc cái...này sao! ? Chính là, nô tài là thái giám a. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, vẻ mặt khóc lóc .

Dù sao , nếu như nàng thay bộ màu hồng này , nếu như bị Huyền Lăng Thương phát hiện. . .

418. Chương 423: Chương 197-2 : Thay Nữ Trang

Edit: Hoa Như Tỷ Tỷ

Hậu quả thiệt tưởng tượng không nổi a!

Hiện tại trong lòng Đồng Nhạc Nhạc khổ không thể tả , Huyền Lăng Thương nghe được những lời của Đồng Nhạc Nhạc , lại thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cực kì khó khăn, gương mặt tuần tú kia , cũng là hoàn toàn lạnh lùng.

Một đôi huyết mâu sâu thẳm hút hồn, liền như vậy không chớp mắt rơi tại trên người Đồng Nhạc Nhạc, làm Đồng Nhạc Nhạc dựng ngược tóc gáy, khổ không thể tả.

Bởi vì vị nam nhân này một mực trầm lặng ít nói, cả người lại tản ra một loại khí phách vương giả từ lúc sinh ra .

Mỗi một lần, bị hấn lẳng lẳng nhìn như thế, Đồng Nhạc Nhạc lại rung lên , có cảm giác như bị hấn nhìn thấu.

Cho nên mỗi một lần, Đồng Nhạc Nhạc sợ hãi nhất, chính là Huyền Lăng Thương lại nhìn nàng như vậy.

Hấn nếu như nói đúng cái gì , khiến lòng của nàng, đều giống như mười lăm cái thùng đè lên người, tâm thần bất định.

Hiện tại Đồng Nhạc Nhạc bị Huyền Lăng Thương nhìn đến dựng ngược tóc gáy , nam nhân này sau khi trầm lặng rất lâu, lập tức, bạc môi hé mở, nhặt nhòa nói.

“Lấy dung mạo của người , một thân giả nữ trang, ai biết người không phải nữ nhân! ? Vậy mà, Tiểu Nhạc Tử người vẫn còn hậm hực khi mặc bộ đồ giả nữ trang này như thế! ?”

Nam nhân mở miệng, lời nói kia, như là vô tâm không có lòng dạ, mà cũng là cố ý. Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy , khiến tâm Đồng Nhạc Nhạc không khỏi giật nảy lên một cái.

Không biết là làm tắc luôn chốt dạ như vậy, hay do câu nói của Huyền Lăng Thương có hàm ý khác, khiến Đồng Nhạc Nhạc sợ hết hồn hết vía.

Hiện tại trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vô cùng thấp thỏm , lại thấy Huyền Lăng Thương đã xoay người, ngồi ở một bên.

Lập tức, đưa tay cầm lên ly trà thêm đã sớm để ở đây, tinh tế nhấp nháp thưởng thức .

Dáng vẻ này của Huyền Lăng Thương , hiển nhiên là không thể thương lượng .

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc tuy là bất đắc dĩ, nhưng cũng là không có biện pháp khác .

Không thể làm gì khác hơn là cầm lấy bộ quần áo và trang sức đang ở trước mặt mình, đến nội thất thay đổi đi.

Nói cho cùng, sau khi Đồng Nhạc Nhạc đi tới triều đại này , cho tới bây giờ vẫn còn không có thay nữ trang .

Giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc mặc quần áo xong, nhìn thấy chính mình trong gương đồng , cả người đều sợ ngây ra.

Chỉ thấy, nữ trang tinh xảo, váy lụa mặc trên người , chính là loại Bách Diệp thịnh hành nhất lúc này.

Cổ áo có rất nhiều chỗ hé ra , lộ ra bộ ngực kia một mảnh da thịt trắng như tuyết, còn nữa xương quai xanh quyen rũ kia .

Ở chính giữa ngực thêu cảnh một đóa hoa mẫu đơn tinh xảo , trông rất sống động, trông rất đẹp mắt!

Càng hiện ra kia eo thon nhỏ không đủ một tay nắm, phẳng phất cảnh liễu mảnh mai trong gió.

Đồng Nhạc Nhạc một mực cũng biết, khối thân thể này là xinh đẹp.

Tuy nhiên, đến nàng cũng không biết, chính mình thay nữ trang , lại xinh đẹp như vậy!

Quả thật là quyen rũ bẩm sinh, quốc sắc thiên hương!

Hiện tại trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc kêu lên , bên ngoài, chợt truyền đến giọng nói trầm thấp khàn khàn của nam nhân .

“Xong cả chưa! ?”

Nghe được lời nam nhân nói như vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức phục hồi tinh thần lại.

Nhìn trên đầu vẫn còn đang đội cái mũ thái giám , không thể làm gì khác hơn là từ từ bỏ xuống.

Đối với búi tóc nữ nhân , Đồng Nhạc Nhạc là không biết.

Cho nên, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là tùy ý đơn giản vấn một lọn tóc rồi búi vào. Còn lại, chính là toàn bộ xoa xuống phía sau.

May là khối thân thể này bản thân quyến rũ bẩm sinh, coi như nàng tùy ý búi tóc đơn giản , càng hiện ra vẻ thanh nhã thoát tục.

Hiện tại Đồng Nhạc Nhạc đứng trước gương đồng tự kỷ một phen, nhớ lại Huyền Lăng Thương vẫn còn ở bên ngoài chờ đợi ! Trong lòng không khỏi nảy lên một cổ bất đắc dĩ và thấp thỏm.

Mặc dù, nàng phi thường tự hào hiện tại chính mình có một thân hoàn mỹ dung mạo và dáng người đủ để cho nam nhân trong thiên hạ theo điên cuồng .

Nhưng mà, giờ phút này nàng càng sợ hãi chính là đối diện với Huyền Lăng Thương. . .

Không biết, Huyền Lăng Thương thấy nàng như thế này , sẽ phản ứng thế nào a ! ?

Trong lòng thấp thỏm bất an , Đồng Nhạc Nhạc cả người ngáy ra .

Trong lòng nàng biết , cũng không thể né tránh được , mới hít sâu một hơi thật dài, sau đó đẩy ra cánh cửa chạm trổ, từ từ đi đi ra ngoài.

Bởi vì trong lòng căng thẳng , Đồng Nhạc Nhạc một mực cúi đầu xuống, không dám ngẩng đầu đi nhìn nam nhân trước mình .

Sau khi đi tới đại điện , Đồng Nhạc Nhạc cúi đầu xuống, một mực cung kính mở miệng nói.

“Hoàng thượng, nô tài đã thay xong.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, âm thanh nhẹ nhàng, bởi vì căng thẳng , hai tay càng là không ngừng thu vào vạt áo, cũng không biết, giờ phút này chính mình, rơi vào ánh mắt của nam nhân, là cỡ nào kinh ngạc!

Mặc dù, Huyền Lăng Thương đã sớm biết rõ , tiểu thái giám trước mắt này, là một nữ tử, cũng biết rõ vẻ đẹp của nàng.

Cũng không dự đoán, nàng mặc nữ trang vào , lại có thể khuynh thành tuyệt sắc như thế!

Chỉ thấy nữ nhân trước mắt, mái tóc dài đen mượt, tùy ý xõa xuống phía sau, càng tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào như cánh hoa sen, càng tỏ ra tinh xảo .

Làn da tựa như mỡ đông, hàng mi cong vút, đôi môi chúm chím đỏ mọng, tuy là chưa thoa son phấn, cũng đã xinh đẹp động lòng người!

Một thân váy dài màu hồng nhạt mặc trên người, càng làm nổi bật dáng người mảnh mai của nàng tựa như liễu mềm trong gió.

Vóc người mảnh khảnh, cổ trắng mảnh dẻ, xương quai xanh lõm sâu kia, càng là cực kỳ gợi cảm.

Nhìn xuống chút nữa, là vòng eo thon nhỏ không đủ một chét tay nắm . . .

Nhìn thấy nữ nhân trước mắt phảng phất hai người khác nhau, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy trong lòng oán hận chấn động, tựa như có một cây búa thật lớn, dường như không ngừng nện vào tim hắn.

Ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là rung động và kinh ngạc!

Đặc biệt, thấy tiểu nữ tử trước mắt , đôi mắt kia có hơi sụp xuống , rơi vào trong mắt hắn, càng tỏ ra xinh đẹp động lòng người.

Nữ nhân này tươi tắn quyến rũ xinh đẹp động lòng người , đủ để cho nam nhân trong thiên hạ điên cuồng. . .

Lại nhớ lại , ngày đó buổi tối, hắn và tiểu nữ tử này đã triền miên . . .

Càng muốn, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy tâm tư rối loạn, khiến cho huyết dịch phảng phất đều phải bắt đầu sôi sùng sục . . .

Dưới thân, càng là dựng ngược . . .

Ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là tối sầm lại. . .

Đối với tâm tình kích động của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc giờ phút này cũng là căng thẳng hơi thở cũng không dám thở gấp một cái .

Dù sao, Huyền Lăng Thương là người nhìn xa trông rộng như thế nào . Trước đây nàng một mực nữ giả trang nam trang ở bên cạnh hắn, hắn có lẽ chưa từng nhận thấy được cái gì.

Chỉ là hiện tại, nàng một thân nữ trang trang phục, cũng không biết, Huyền Lăng Thương khẳng định là nhìn ra cái gì chứ! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc càng tỏ ra căng thẳng, hai tay càng là gắt gao xiết chặt ở trong tay áo .

Đối với Đồng Nhạc Nhạc đang căng thẳng , Huyền Lăng Thương vô cùng tinh tế thu vào trong mắt.

Huyền Lăng Thương thâm biết Đồng Nhạc Nhạc trong lòng đang suy nghĩ cái gì , huyết mâu đầu tiên là có hơi lóe ra một cái, lập tức, bạc môi hé mở, mở miệng nói.

“Tiểu Nhạc Tử, ngừng đầu lên .”

Nam nhân mở miệng, giọng nói trầm thấp, tại giờ này khắc này, càng tỏ ra gợi cảm và khàn khàn.

Dường như phẳng phát dấu điểm kiềm chế cái gì. . .

Chỉ tiếc , Đồng Nhạc Nhạc đang khấn trương muốn chết , tự nhiên sẽ không nhận thấy được.

Khi nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy chính mình giống như là phạm nhân phải lên pháp trường, tim đập, càng là kịch liệt nhảy lên một cái.

‘Bang bang bang’ tiếng tim đập, đập nhanh như vậy , y như tim nàng muốn rơi khỏi lồng ngực .

Trong lòng căng thẳng không thôi, Đồng Nhạc Nhạc cắn chặt răng ngọc một cái , cuối cùng, mới từ từ ngừng khuôn mặt nhỏ nhắn lên

419. Chương 424: Chương 197-3 : Thay Nữ Trang

Nhìn thấy tiểu nữ tử trước mắt căng thẳng , trong mắt Huyền Lăng Thương không khỏi xẹt qua một nụ cười vui vẻ.

Chỉ là sự vui vẻ này, chợt lóe rồi biến mất.

Nhìn thấy tiểu nữ tử trước mắt tràn đầy căng thẳng , Huyền Lăng Thương đầu tiên là lẳng lặng trên dưới đánh giá nàng một phen, lập tức, bạc môi hé mở, làm ra vẻ nghi hoặc nói.

“Tiểu Nhạc Tử, ngươi mặc bộ trang phục này, làm thế nào khiến trẫm cảm giác được giống như đã từng quen biết đây! ?”

Nam nhân mở miệng, vẻ mặt vẻ nghi hoặc.

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, chỉ cảm thấy dựng ngược tóc gáy, phía sau lưng căng thẳng.

Dù sao, nàng sợ hãi nhất, chính là bị Huyền Lăng Thương phát hiện cái gì đó .

Trong lòng căng thẳng , Đồng Nhạc Nhạc hơi thở cũng không dám thở gấp một phen, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là gắt gao.

Đối với Đồng Nhạc Nhạc mặt mày căng thẳng , Huyền Lăng Thương đột nhiên nhỏ giọng cười một tiếng, như là đang tự nói một mình .

“Ha ha, ngươi như thế nào lại là nàng đây! ?”

Vừa nói dứt lời, Huyền Lăng Thương liền thu hồi tầm mắt.

Thấy vậy, trái tim Đồng Nhạc Nhạc vốn đang thất lại thật chặt, rốt cuộc từ từ thả lỏng.

Nàng tưởng rằng, thông minh như Huyền Lăng Thương, khẳng định trước tiên nhận thấy được cái gì, may là, nhìn thần sắc hiện tại của hắn , chỉ là nghi hoặc một khắc mà thôi .

Nghĩ tới đây, trái tim nàng vốn đang thắt lại thật chặt, rốt cuộc rơi xuống.

Đang định thở phào nhẹ nhõm, Tiểu Lô Tử đột nhiên từ bên ngoài nhanh chóng đi đến.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Lan Lăng Vương đang ở bên ngoài cầu kiến.”

Nghe được lời Tiểu Lô Tử nói, Huyền Lăng Thương chân mày đầu tiên là nhẹ nhàng cau lại một cái.

Sau một lúc, bạc môi hé mở, nhạt nhòa nói.

“Truyền.”

“Dạ hoàng thượng !”

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, Tiểu Lô Tử lập tức đứng dậy muốn lui ra.

Tuy nhiên, khóe mắt đột nhiên nhìn quanh một lượt , lại dừng trên người Đồng Nhạc Nhạc , lập tức kinh ngạc không thôi .

Đôi mắt mở to, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là trở mắt đứng nhìn, trợn mắt há hốc mồm.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, chỉ là nhếch miệng cười khan một tiếng, không nói gì.

Dù sao, nàng cũng sớm đoán được Tiểu Lô Tử bọn họ hiện tại nhìn thấy chính mình mặc nữ trang , lại là đáng vẻ này.

Hiện tại trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đang suy nghĩ, Huyền Lăng Thương tùy ý đứng ở nơi này , dường như là nhận thấy được cái gì , huyết mâu nhẹ nhàng quét nhanh một lượt, liền rơi tại trên người Tiểu Lô Tử.

Vốn Tiểu Lô Tử đang bị đáng vẻ này của Đồng Nhạc Nhạc làm kinh ngạc , lại đột nhiên nhận thấy được một đạo ánh mắt sắc bén gắt gao nhìn chăm chăm vào trên người của hắn.

Trên mặt đầu tiên là sửng sốt, lập tức quay đầu nhìn lại.

Lại chạm phải hắc mâu lạnh lùng chứa đầy hàm ý không vui kia của Huyền Lăng Thương , Tiểu Lô Tử sợ đến trong lòng chấn động.

Dù sao, trước mắt đôi mắt của nam nhân này , thật sự đáng sợ .

Phảng phất như đi tới tầng thứ mười tám Địa Ngục Tu La , tiểu quỷ hắn sao dám đối kháng ! ?

Sợ hết hồn hết vía , Tiểu Lô Tử nhanh chóng cúi đầu xuống, lập tức vội vã xoay người lui ra.

Không được bao lâu, một đạo bóng dáng cao to, liền từ cửa đại điện đi đến.

Chỉ thấy nam nhân một thân trường sam màu xanh nhạt mặc trên người, mái tóc dài đen nhánh, chỉ là dùng một cái đai màu xanh nhạt nhẹ nhàng buộc lên , mặt khác toàn bộ xõa xuống phía sau .

Càng tôn lên nét hiền hòa nghiêm nghị trên gương mặt kia.

Nam nhân thông thả tao nhã bước tiến từ từ đi vào, ánh mắt trời chiếu trên người hắn, phảng phất tầng ánh vàng rực rỡ, càng có vẻ như nam nhân này trích tiên phi phàm.

Thấy được nam nhân tao nhã thông thả bước tiến đi vào , trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức, liền lập tức hướng tới nam nhân đi hành lễ.

“Vương Gia cát tường.”

Nghe được lời nói của Đồng Nhạc Nhạc , nam nhân đang tiến vào đại điện nghe vậy, hắc mâu đẹp mắt kia , đầu tiên là nhẹ nhàng vừa quay sang, liền rơi trên người Đồng Nhạc Nhạc.

Chỉ thấy Đồng Nhạc Nhạc đang mặc một bộ nữ trang , đồng mâu lập tức tròn xoe.

Trong mắt, vẻ kinh ngạc , càng là lóe ra không thôi.

Nhìn thấy trước mắt là nữ nhân với một bộ trang phục vẻ đẹp rạng ngời .

Chỉ thấy nữ nhân vóc người xinh xắn lạnh lợi, một bộ váy dài màu hồng nhạt , càng tôn lên làn da trắng như tuyết của nàng .

Một mái tóc dài đen nhánh, chỉ là đơn giản búi lên , không có bất cứ trang sức gì , lại càng có vẻ thanh lịch tinh tế, xinh đẹp không gì sánh được.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào như cánh hoa sen kia, là đường nét như tranh vẽ. Gương mặt xinh xắn, lúc đầu nhìn qua, giống như tiên nữ giáng trần không dính khói bụi thế gian . . .

Thấy vậy, Lan Lăng Thiệu Giác chỉ cảm thấy chính mình như người mất hồn , phảng phất như bị người ta quăng một khối đá to lên trên người , nhắc lên từng đợt rung động. . .

Sớm biết rằng, nữ nhân này là tuyệt sắc.

Lại không nghĩ tới, nàng thay một bộ nữ trang , lại xinh đẹp như thế , không gì sánh bằng !

Mà đáng tiếc lúc này, mới thật sự là nàng. . .

Trong lòng kinh ngạc kêu lên , ánh mắt Lan Lăng Thiệu Giác càng gắt gao nhìn chằm chằm Đồng Nhạc Nhạc , thật lâu không hề phục hồi tinh thần lại.

Nhìn thấy ánh mắt rung động đầy kinh ngạc của Lan Lăng Thiệu Giác nhìn mình, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi vui vẻ.

Nói không có hư vinh đó là giả!

Dù sao, nữ nhân nào , bị ánh mắt kinh ngạc như thế nhìn mình , trong lòng không có...chút nào cảm giác hư vinh! ?

Hơn nữa, Lan Lăng Thiệu Giác đối với nàng mà nói, một mực được coi là Đại ca ca.

Giờ phút này, hiện tại khiến Lan Lăng Thiệu Giác nhìn mình đến ngây ra , Đồng Nhạc Nhạc không khỏi bật cười.

Cũng không biết, chính mình hiện tại cười, rốt cuộc xinh đẹp đến đâu.

Nhìn thấy trước mắt tiểu nữ tử này, mặt mày rạng rỡ, đôi mắt kia đang cười tít lại, càng là lộ ra vài phần giảo hoạt, vài phần đắc ý, vài phần nghịch ngợm, vài phần dễ thương, đẹp mắt đến mức làm cho người ta không nỡ dời mắt rời đi . . .

Hiện tại Lan Lăng Thiệu Giác trong lòng kinh ngạc không thôi , thì người nào đó đứng kế bên, trên mặt lập tức trầm xuống. (dấm chua...có mùi dấm chua a)

Ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng lộ ra vài phần nghiêng răng nghiêng lợi .

Nữ nhân chết tiệt này!

Chẳng lẽ nàng cũng không biết cái gì là tam tòng tứ đức sao! ? Nàng hiện tại đã là nữ nhân của hắn, lại còn dám cười với nam nhân khác. ()

Hơn nữa, còn cười rạng rỡ như vậy! Chết tiệt!

Lại thấy Lan Lăng Thiệu Giác giờ phút này, chính lúc nhìn chằm chằm vào Đồng Nhạc Nhạc đến ngây dại, Huyền Lăng Thương sắc mặt càng phát ra âm u .

Tuy nói, nam nhân trước mắt này , là bạn tốt tri kỷ cùng nhau lớn lên .

Chính là, đối với Huyền Lăng Thương mà nói, cái gì đều có thể chia xẻ cùng bạn tốt tri kỷ , chỉ duy nhất người còn gái trước mắt này ! Tuyệt đối không thể!

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương không khỏi nặng nề ho khan một tiếng.

Cùng với tiếng ho khan nặng nề của Huyền Lăng Thương vang lên.

Vốn chính lúc này Lan Lăng Thiệu Giác đang ngây ra, lập tức hoàn toàn thức tỉnh.

420. Chương 425: Chương 198-1: Canh Hai

Khuôn mặt tuần tú hơi hơi thay đổi, nhìn thấy sắc mặt âm u của Huyền Lăng Thương, đôi mắt hắc mâu xinh đẹp không khỏi ngẩn ra.

Nhớ lại vừa rồi, chính mình lại nhìn Đồng Nhạc Nhạc đến ngây ngẩn cả người, khuôn mặt tuần tú của Lan Lăng Thiệu Giác lập tức buồn bực.

Vì che dấu sự luống cuống vừa rồi nên không khỏi đưa tay bịt lấy miệng, nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

Đôi môi đỏ mọng hé mở mà nói.

“Tiểu Nhạc Tử, người mặc đồ của nữ nhân nhìn thật đẹp!”

“Ha hã, phải không! ? Hi hi, thật ra, ta cũng cảm thấy như vậy.”

Nghe được lời nói của Lan Lăng Thiệu Giác, Đồng Nhạc Nhạc lập tức cười ha hã nói.

Trong đầu, lại càng ngọt ngào.

Dù sao, ai cũng thích làm đẹp, nàng cũng không ngoại lệ!

Nàng để ý, lời này của mình - một tiểu thái giám, có bao nhiêu kì lạ.

Tuy nhiên, Đồng Nhạc Nhạc cũng không biết, thân phận của mình, đã sớm bị hai người trước mặt đoán được. . .

Lúc nghe được những lời của Đồng Nhạc Nhạc, lại thấy Đồng Nhạc Nhạc cười vui vẻ với Lan Lăng Thiệu Giác, sắc mặt Huyền Lăng Thương càng thêm âm u.

Cuối cùng, hé mở bạc môi, lạnh giọng nói.

“Được rồi, không nói nhiều nữa, đừng quên nhiệm vụ của người.”

Nghe được lời nói của Huyền Lăng Thương, mặt Đồng Nhạc Nhạc sững sốt.

Lại thấy vẻ mặt lạnh lùng của Huyền Lăng Thương, trong lòng giật mình, nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ, làm ra bộ dáng cung kính.

“Vâng, Hoàng thượng.”

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc vẻ mặt nhu thuận, đáng vẻ nghe lời, Huyền Lăng Thương nhẹ nhàng mấp máy bạc môi, mở miệng nói.

“Trẫm đã tạo cho người một thân phận mới, hiện tại người là bà con xa của Lục Thượng Thư, đến Kinh thành thăm người thân, nhiệm vụ của người cũng rất đơn giản. Chính là ở trong kinh thành dốc hết khả năng đến những nơi có nhiều người, như vậy mới có thể hấp dẫn dân tộc kia! Trẫm đã bí mật phái người bảo vệ người, cho nên người có thể yên tâm.”

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc lập tức gật đầu nói.

“Vâng, nô tài đã hiểu.”

Nghe được những lời của Đồng Nhạc Nhạc, bạc môi của Huyền Lăng Thương khẽ mấp máy một cái, ánh mắt quét một vòng, liền rơi trên người Lan Lăng Thiệu Giác.

“Chuyện này giao do người đi xử lý, nhớ kỹ, lần này nhất định phải bắt được tên dân tộc kia!”

“Vâng, Hoàng thượng.”

Lan Lăng Thiệu Giác chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Sau khi Huyền Lăng Thương thông báo xong nhiệm vụ, Đồng Nhạc Nhạc liền đi theo Lan Lăng Thiệu Giác cùng nhau đến Kinh thành.

Bởi vì thân phận hiện tại là một thiên kim tiểu thư, cho nên, phía sau Đồng Nhạc Nhạc luôn có hai tiểu nha đầu hầu hạ.

Lan Lăng Thiệu Giác, chính là đi theo đằng sau nàng rất xa, để âm thầm bảo vệ an nguy của nàng.

Mặc dù biết có rất nhiều người bí mật bảo vệ mình nhưng trong lòng Đồng Nhạc Nhạc khó tránh khỏi căng thẳng.

Dù sao, trong mắt mọi người, nàng chỉ là một tiểu thái giám, nếu như thật sự gặp phải dâm tặc, cũng sẽ không có nguy hiểm gì.

Nhưng chỉ có trời mới biết, nàng là nữ nhân hàng thật giá thật!

Nếu như xuất hiện tình huống bất ngờ thì nên làm cái gì bây giờ! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi có chút lo lắng.

Chỉ là hiện tại, nàng đã không có lựa chọn nào khác .

...

Đã là đầu mùa xuân, trên đường cái ở Kinh thành, khắp nơi là những cảnh thịnh vượng phát đạt.

Xe ngựa đi như nước, dòng người cuộn cuộn, tấp nập không ngừng.

Ở trên đường cái lớn như thế trong Kinh thành , bốn phía thông suốt, cửa hàng san sát, đủ loại phấn son bột nước trang điểm, lăng la tơ lụa, khách sạn tửu quán, nhiều không kể xiết.

Những người bán hàng rong trên đường không muốn để mất cơ hội, ra sức hét to. . .

Nhìn cảnh tượng bốn phía nhộn nhịp, đôi mắt xinh đẹp của Đồng Nhạc Nhạc càng không ngừng ngó tới ngó lui.

Nghĩ đến, có lẽ ở trong bóng tối, dâm tặc kia đang âm thầm quan sát chính mình, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc liền căng thẳng quá chừng.

Dù sao, dâm tặc kia, đều là đến không bóng hình, đi không tung tích, cho nên không ai biết rốt cuộc dung mạo hán như thế nào.

Giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc nhìn thấy ai đó có diện mạo khó ưa, thì đều mặt mày đề phòng, để ngừa dâm tặc kia.

Trái tim, càng là một mực căng thẳng. cũng không dám thở gấp.

Chỉ là, nàng đi dạo cả một buổi sáng, cũng không hề phát sinh chuyện gì.

Trái lại dân chúng bốn phía, cho dù già trẻ nam nữ đều bày ra bộ mặt kinh ngạc ,không khỏi đua nhau liếc mắt về phía nàng.

Lần đầu tiên được mặc nữ trang, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc biết chính mình xinh đẹp, chỉ là, bị người ta nhìn với ánh mắt kinh ngạc như thế, nàng cũng có hơi cảm giác tự hào.

Dần dần , trong lòng sự căng thẳng đã vơi đi bớt.

Sau khi đi dạo một buổi sáng, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy mệt mỏi nên tìm một cái khách sạn ăn cơm.

Bởi vì...lần này làm việc cho Huyền Lăng Thương nên tất cả đều quy vào chi phí chung để tính toán.

Đồng Nhạc Nhạc đương nhiên sẽ không bạc đãi chính mình.

Sau khi vào khách sạn, nàng lập tức gọi những thức ăn mình thích.

Khi chờ thức ăn đến, ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi liếc nhìn bốn phía một phen.

Chỉ thấy khách sạn này, là khách sạn số một số hai của Kinh thành,gồm hai tầng, lúc này trong quán đã đông nghẹt người. Bởi vì nàng xuất hiện, không ít người nhìn nàng chần chẫn, có kinh ngạc, hâm mộ, cũng có ghen ghét.

Liếc nhìn khuôn mặt mọi người một vòng, không phát hiện kẻ khả nghi, Đồng Nhạc Nhạc cũng lười nhìn tiếp.

Dù sao cả ngày chính mình căng thẳng, nàng thật sự mệt muốn chết rồi.

Vừa đúng lúc này đồ ăn đã đến, Đồng Nhạc Nhạc liền cầm lấy đôi đũa, bắt đầu ăn.

Đương nhiên, nhớ lại nhiệm vụ của mình, Đồng Nhạc Nhạc dốc hết sức khiến mọi hành động đều tao nhã, thể hiện dáng vẻ của tiểu thư khuê các.

Có trời mới biết, ăn cơm như vậy đối với Đồng Nhạc Nhạc mà nói, quả thực là một loại dày vò.

Dù sao, trước đây nàng ăn cơm, đều là cắn ngón ngấu, không hề để ý hình tượng, hiện tại muốn cho nàng làm ra tư thế nhã nhặn, chỉ còn thiếu lấy mạng của nàng!

Đồng Nhạc Nhạc vừa nghĩ, vừa chậm rãi ăn thức ăn trên bàn.

Tuy nhiên, khi khước mắt Đồng Nhạc Nhạc quét nhanh một lượt, thì thấy trước cửa khách sạn đang có một tiểu cô nương mang theo lẵng hoa đi vào.

Chỉ thấy tiểu cô nương này, khoảng bảy tám tuổi, mái tóc tết thành hai bím thật dài.

Thân thể gầy nhỏ nhắn xinh xắn, y phục trên người cũng đã vá không ít miếng, vừa nhìn liền biết gia cảnh không tốt.

421. Chương 426: Chương 198-2 : Canh Hai

Từ nhỏ thân là cô nhi, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc biết cảnh chịu đói qua ngày là như thế nào.

Nghĩ đến, tiểu cô nương này, tuổi nhỏ như vậy phải tự thân bán hoa kiếm tiền, vừa nhìn quần áo trên người liền biết cuộc sống quá khổ.

Vì vậy, lúc tiểu cô nương kia mang theo lẵng hoa chậm rãi đi tới, Đồng Nhạc Nhạc lập tức vẫy vẫy tay ra hiệu gọi tiểu cô nương kia.

Dù sao, mới rồi cô bé ở dưới lầu một mực bán hoa cũng không người nào mua giúp. Hiện tại nhìn thấy có người vẫy vẫy tay đối với mình, hơn nữa là một nữ nhân trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp như thế, khiến tiểu cô nương trên mặt đầu tiên là sửng sốt, sau khi phục hồi tinh thần lập chạy về phía Đồng Nhạc Nhạc.

“Vị tỷ tỷ này, người cần phải mua hoa sao? Ta nói hoa này đều là vừa mới hái xuống, rất thơm lại rất đẹp đây! Tỷ tỷ người liền mua giúp ta vài bông chứ!”

Tiểu cô nương mở miệng, nói năng dè dặt, âm thanh nhẹ nhàng, ánh mắt nhìn như vậy càng làm Đồng Nhạc Nhạc thương cảm. Khiến Đồng Nhạc Nhạc thấy lập tức sinh lòng thương tiếc.

Hé lán môi hồng, Đồng Nhạc Nhạc vẻ mặt sáng khoái mở miệng nói

“Chỗ này bao nhiêu tiền, ta mua toàn bộ cho người”

Tiểu cô nương nghe vậy, trên mặt lập tức sửng sốt, hiển nhiên chưa từng nghĩ đến Đồng Nhạc Nhạc hào phóng như thế.

Đôi mắt tròn lên một cái, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc càng là không dám tin và kinh ngạc

“Tỷ tỷ người thật sự mua giúp ta toàn bộ chỗ hoa này?”

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, lập tức gật đầu, mở miệng cười nói

“Ha ha, chẳng lẽ còn giả bộ sao!? Hoa này ta đều phi thường thích! Cho nên ta mua toàn bộ, đây tiền này đủ không!? ”

Đồng Nhạc Nhạc nói, vừa móc ra năm mươi lượng bạc từ trong lòng ngực rồi đưa cho tiểu cô nương.

Tiểu cô nương thấy vậy, đồng mâu lại lần nữa trợn lên một cái, con ngươi chỉ còn thiếu nước từ trong khóe mắt rơi rụng ra ngoài.

“Nha, tỷ tỷ tiền này nhiều lắm...”

Trông thấy dáng vẻ tràn đầy rung động của tiểu cô nương, Đồng Nhạc Nhạc môi hồng cong lên một cái, mở miệng nói

“Tiền này là tỷ tỷ đưa cho ngươi, ngươi nhận đi! Là tiền ta mua hoa của ngươi đấy”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, vừa nhét số bạc trên tay vào trong lòng tiểu cô nương, lại nhắc lẳng hoa vào tay mình.

Đưa tay nhẹ nhàng vuốt những bông hoa bên trong lẳng hoa. Chỉ thấy hoa này, đều không phải đóa hoa quý báu gì, nhiều nhất là một chút hoa dại thôi.

Chỉ là hoa này được tết thành vòng hoa, nhìn qua trông rất đẹp mắt.

Đồng Nhạc Nhạc vừa đánh giá chỗ hoa này, trong lòng chợt nảy một ý đùa nghịch, liền đội vòng hoa này trên đầu của mình.

Dù sao trên đầu chính mình không có trang sức gì, mang vòng hoa này vừa khéo.

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc mãi nghĩ, cũng không hề chú ý tới ánh mắt của mọi người bên trong khách sạn, giờ phút này đang gắt gao nhìn nàng chăm chăm.

Lan Lăng Thiệu Giác đang im lặng ngồi ở cách đó không xa, cũng không ngoại lệ.

Ở trong kinh thành, người mua giúp tiểu cô nương không ít, mọi người thấy bình thường không ai để ý đến.

Tuy nhiên tiểu nữ tử này lại mua toàn bộ hoa của tiểu cô nương, hơn nữa còn trả nhiều như vậy.

Hoa này căn bản rẻ mạt, chỉ là Lan Lăng Thiệu Giác biết, đây là tâm ý của tiểu nữ tử.

Thấy vậy, trong lòng Lan Lăng Thiệu Giác không khỏi thán phục.

Thật sự là một tiểu nữ tử tâm ý lương thiện.

Lại thấy nữ tử này sau khi mua hoa xong liền nghịch ngợm đội vòng hoa kia ở trên đầu.

Hôm nay nàng mặc một chiếc váy dài màu hồng nhạt, trên đầu lại không có món trang sức nào cũng toát lên vẻ thanh nhã thoát tục.

Hiện nay, những bông hoa tươi nồn nà đủ loại màu sắc kia, khi đội trên đầu khiến cho nàng nhìn qua càng xinh đẹp hơn người, không gì sánh được.

Thấy vậy trong lòng Lan Lăng Thiệu Giác không khỏi nhói lên một cái, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc càng là có thêm phần si mê mà chính mình không nhận thấy.

Đối với tâm tư của Lan Lăng Thiệu Giác, Đồng Nhạc Nhạc không biết.

Giờ phút này, nàng vừa ngắm nghía hoa tươi bên trong lẳng hoa, lại thấy tiểu cô nương này vẫn còn ngơ ngác đứng ở nơi đó, không khỏi cười để cho nó trở về.

Tiểu cô nương mới đầu là không dám tin, nhưng mà, lại thấy dáng vẻ hiền lành của Đồng Nhạc Nhạc, thì trong lòng biết chính mình hôm nay gặp được quý nhân, liền cũng không có từ chối.

Cầm lấy năm mươi lượng bạc kia, liền nhanh chóng rời đi.

Sau khi thấy tiểu cô nương kia rời khỏi Đồng Nhạc Nhạc chỉ là cong môi nhẹ nhàng cười một tiếng.

Chỉ cảm thấy, tự mình làm một chuyện tốt, tâm tình đặc biệt sung sướng.

Liền ngắm nghía chỗ hoa ở trên tay, Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được chun mũi nhẹ nhàng ngửi một cái.

Chỉ cảm thấy chỗ hoa tươi này, mùi hoa thoảng vào mũi, sao mà dễ ngửi.

Vì vậy, không khỏi khiến Đồng Nhạc Nhạc nghĩ rất lâu, đều không nở buông...ra.

Tuy nhiên, không biết qua bao nhiêu thời gian, Đồng Nhạc Nhạc đột nhiên cảm giác được đầu hình như có hơi choáng váng.

Cảm giác được thân thể không khỏe, Đồng Nhạc Nhạc đại mi không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái, trong lòng nghi hoặc không thôi.

Như thế nào mới vừa rồi vẫn còn yên lành, hiện tại, lại đột nhiên choáng váng đầu đây! ?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, phía sau Đồng Nhạc Nhạc hai cái tiểu nha đầu hầu hạ, có lẽ cũng là nhận thấy được trên mặt Đồng Nhạc Nhạc khác thường.

Lập tức vội vàng tiến lên, mở miệng lo lắng hỏi. “Nhạc tiểu thư, người làm sao vậy! ?”

“Đúng vậy, người phải chăng là thân thể không khỏe a! ? Nếu không, chúng ta điều người đi khám đại phu! ?”

Nghe lời nói hai tiểu nha đầu, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là nhẹ nhàng cong lên một cái, mở miệng nói.

“Ta không sao, được rồi, chúng ta đi ra ngoài đi!” Nhớ lại nhiệm vụ hôm nay, Đồng Nhạc Nhạc lập tức kiểm chế sự khó ở trong người.

Chậm rãi đứng lên từ chỗ ngồi, Đồng Nhạc Nhạc muốn xoay người xuống lầu, không ngờ, lại bị tiểu nhị của quán đâm thẳng vào.

Trên tay tiểu nhị kia, chính lúc cầm một cái đĩa thức ăn, giờ phút này, toàn bộ đổ vào trên người Đồng Nhạc Nhạc.

Đối với chuyện này, Đồng Nhạc Nhạc trở tay không kịp, muốn tránh nhưng đã là không còn kịp rồi.

Cùng với ‘loảng xoảng’ một tiếng, trang phục trên người Đồng Nhạc Nhạc, đã bị thức ăn bám đầy người.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được giật mình la lên một tiếng, mở to đôi mắt, tràn đầy kinh ngạc nhiên.

Hai tiểu nha đầu ở sau lưng nàng thấy vậy, lập tức vội vàng tiến lên, cuống quýt căng thẳng hỏi. “Nhạc tiểu thư, người làm sao vậy! ? Người không sao chứ! ?”

“Người đi đường nào vậy! ? Đang yên lành, lại đụng vào tiểu thư nhà chúng ta!”

Trong đó tiểu nha đầu, thấy Đồng Nhạc Nhạc cả người đầy mỡ, không khỏi quay đầu, mở miệng chất vấn/ tiểu nhị kia của quán.

422. Chương 427: Chương 199-1: Hải Hoa Tặc Tới

Tiểu nhị kia thấy vậy cũng khiếp sợ không thôi.

Dù sao, Đồng Nhạc Nhạc mặc bộ trang phục sang trọng, còn có dung mạo tuyệt sắc, liền biết không phải là tiểu thư nhà bình thường.

Nghĩ tới đây, sắc mặt tiểu nhị kia thoáng cái trắng bệch.

Lập tức run rẩy bầy nói:

” Xin lỗi, tiểu nhân, tiểu nhân không phải cố ý... ”

“Một câu cố ý của người xem như xong sao ? ”

Nghe vậy, Tiểu nhị kia định nói gì đó, lại bị Đồng Nhạc Nhạc một lời cắt đứt.

“Được rồi, hần không phải cố ý, ta không sao, chỉ thay một bộ quần áo là được rồi ”

Đồng Nhạc Nhạc không đành lòng làm khó tiểu nhị kia, lập tức mở miệng nói.

” Được rồi, vị... tiểu ca này, xin hỏi các người nơi này có gian phòng sao!? Ta muốn tắm rửa thay y phục, thay ra bộ quần áo dơ.”

Thấy Đồng Nhạc Nhạc một chút cũng không gì vậy tức giận, còn nói tốt, tiểu nhị kia cảm kích vô cùng.

Mặc dù, hần phi thường nghi hoặc, vừa rồi hần đi đằng hoàng mà, thế nào trên tay bỗng nhiên tê rần, toàn bộ thức ăn trên tay liền đổ ụp thẳng lên trên người tiểu thư này

Nếu không, hần tuyệt đối sẽ không đụng vào tiểu thư này...

Đang lúc, trong lòng tiểu nhị còn nghi ngờ,Đồng Nhạc Nhạc thấy tiểu nhị vẻ mặt phiền não nghi ngờ, trên mặt không khỏi sưng sốt, mở miệng hỏi.

” Vị tiểu ca này!?”

Nghe được, Đồng Nhạc Nhạc nói tiểu nhị lập tức phục hồi tinh thần lại, liền vội vàng gật đầu nói.

” Vị tiểu thư này, khách sạn chúng ta có gian phòng, hiện tại tiểu nhân liền mang người đi. ”

“Ừ, vậy làm phiền”

Nghe vậy Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là lễ phép gật đầu, dường như nhớ tới cái gì, lập tức quay đầu nói với nha đầu ở phía sau.

” Người giúp ta chuẩn bị một bộ quần áo sạch đến đây đi! ”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, dù , trên người nàng này một bộ quần áo, bị thức ăn chứa nhiều dầu làm cho bẩn thỉu, nghĩ đến, y phục này cho dù giặt sạch, cũng tắm không sạch sẽ.

Nghĩ lại, thực đáng tiếc a....

Vào lúc trong lòng, Đồng Nhạc Nhạc tiếc hận, một tiểu nha đầu ở đó nghe vậy , lập tức gật đầu xoay người ly khai , chuẩn bị quần áo mới cho Đồng Nhạc Nhạc.

Lưu lại một tiểu nha đầu, liền đi theo phía sau Đồng Nhạc Nhạc, ở dưới sự dẫn dắt của tiểu nhị, đi tới một gian phòng bên trong.

Bởi vì vừa rồi ở đại sảnh có chuyện, kinh động đến lão bản khách sạn, lão bản kia để tỏ lòng áy náy,chi phí ở phòng Đồng Nhạc Nhạc , đều hết thủy tính cho hần.

Đồng thời rất nhanh, đã chuẩn bị xong nước nóng cho Đồng Nhạc Nhạc,để Đồng Nhạc Nhạc tắm rửa thay y phục.

Thấy thùng nước ở bên trong gian phòng, đã đựng nước nóng,phía trên còn rải lên không ít hoa tươi, mùi hoa thơm xông vào mũi Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy mùi hương dễ chịu cực kì.

Nghĩ đến thân phận của mình, Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng để cho tiểu nha đầu kia đi ra ngoài coi chừng,

Mà chính nàng, lại cấp tốc thay một thân y phục bẩn thỉu, nhanh chóng ngâm nước nóng tẩy đi trên người đầy dầu mỡ.

Nếu không,dầu mỡ dính trên người, luôn luôn thấy không thoải mái.

Đương nhiên, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc biết hiện tại trong người có nhiệm vụ, tự nhiên không dám tắm lâu, may là,Huyền Lăng Thương phái người tới , chỉ là rất xa ngâm bảo hộ nàng , bằng không , nàng đâu còn dám tắm ! ?

Trong đầu đang nghĩ ngợi, Đồng Nhạc Nhạc đi tới phía sau tắm bình phong, dự định cởi thắt lưng áo ngoài.

Nhưng mà, trước mắt mùi hoa thơm xông vào mũi,dần dần, Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy cảm giác hôn mê không ngừng kéo tới , làm thân thể Đồng Nhạc Nhạc lảo đảo một cái. Thiếu chút nữa liền té lăn trên đất.

Đưa tay túm chặt lấy thùng nước tắm ở bên cạnh, Đồng Nhạc Nhạc vừa đưa tay để ở trên trán, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, đôi mày cau lại, tràn đầy thống khổ và nghi hoặc .

Dù sao, cơ thể nàng vẫn luôn tốt, thế nhưng mới bắt đầu, nàng liền cảm giác choáng váng đầu, vừa rồi nàng còn có thể cắn răng cố gắng.

Chỉ là cho tới bây giờ,mũi người được mùi hoa, nàng chỉ cảm thấy trên người mình sức lực,dường như dần dần bị rút ra.

” Ngày hôm nay,ta rốt cuộc là bị sao vậy!?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng , tràn đầy nghi ngờ tự mình lẩm bẩm.

Ban đầu, nàng là muốn tắm rửa thay y phục, chỉ là hiện tại, nàng chỉ cảm thấy choáng váng, thực sự không chịu nổi.

Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền chậm rãi , dự định tới cái giường bên kia nằm một chút ,khi khôi phục, liền đứng lên.

Nhưng mà, nàng vừa mới xoay người, chẳng biết lúc nào, sau lưng mình xuất hiện một nam nhân, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc chấn động,trợn trừng mắt, vẻ mặt khiếp sợ.

Nam nhân này chừng ba mươi tuổi, mặc một bộ trường sam đen, có vẻ hơi gầy.

Gương mặt này, da thịt ngăm đen, đường nét bình thường, là loại đi ở trên đường cái cũng sẽ không làm cho người chú ý tới

Chỉ thấy lúc này nam nhân đó đang gắt gao nhìn nàng, trong ánh mắt nhìn nàng càng là đáng vẻ lưu manh, cực kì bỉ ổi.

Vừa nhìn đó là cái loại tiêu chuẩn sắc lang, khi nhìn đến mỹ nữ liền toát ra đáng vẻ bỉ ổi,làm người ta nhìn thấy không được tự nhiên và chán ghét vô cùng,

Chỉ là, để cho đồng Nhạc Nhạc khiếp sợ chính là nam nhân này rốt cuộc là ai?Làm thế nào vào đây? Nàng vừa rồi rõ ràng đã đóng cửa gỗ,không phải sao?

Ngay trong lòng đồng Nhạc Nhạc nghi ngờ, môi đỏ mọng mở ra liền tính toán nói gì?

Nhưng mà, lời của nàng còn không có nói ra, chỉ cảm thấy thân thể mềm nhũn, cả người dường như không có xương thẳng tắp hướng phía trước người đánh tới.

Mất thấy,mình sẽ ngã nhào xuống đất.

Giờ phút này,thân thể nàng vô lực,ngay cả sức lực giờ tay cũng không có.

423. Chương 428: Chương 199-2: Hái Hoa Tặc Tới

Nếu cứ ngã thẳng xuống đất như vậy , mặt của nàng khẳng định sẽ hung hăng nện ở trên mặt đất. Đến lúc đó đau đớn là nhỏ, nếu làhủy dung nên làm cái gì bây giờ?

Ngay tại thời gian này, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến kinh hồn bạt vía, môi đỏ mọng hé ra, tính toán muốn mở miệng kinh hô.

Nhưng mà hiện tại, cả người nàng vô lực, đến ngay cả tiếng kinh hô cũng không phát ra được.

Giống như trong cổ họng,có nhét một cục bông, làm cho nàng không phát ra âm thanh.

Mất thấy mình sẽ ngã trên mặt đất,tuy nhiên, vừa lúc đó, trước người Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy có bóng đen chợt lóe, cả người liền bị ôm chặt lấy.

Còn không đợi Đồng Nhạc Nhạc kịp phản ứng, trên đỉnh đầu liền truyền đến một hồi âm thanh đáng vẻ lưu manh,

“Ha ha... Tiểu mỹ nhân của ta, thực mềm mại, thật là thơm a...”

Nghe thấy âm thanh cực kì bỉ ổi này, Đồng Nhạc Nhạc ngay cả ý muốn chết đều có.

Nghĩ đến hiện tại bản thân, không ngờ bị nam nhân này ôm vào trong ngực, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy dạ dày nhộn nhạo một trận.

Đặc biệt, trên người nam nhân này, có một loại hương vị son phấn khiến người ta nghĩ đến làm điều ác. Cũng không biết rốt cuộc ở nơi nào lấy dính đến khiến Đồng Nhạc Nhạc nghe trong dạ dày quay cuồng càng thêm lợi hại.

Nếu như có khả năng, Đồng Nhạc Nhạc tình nguyện bản thân té lăn trên đất hủy dung liền hủy dung, dù sao vẫn dễ chịu hơn bị... Nam nhân khiến cho người ta chán ghét này ôm.

Hơn nữa vừa rồi Đồng Nhạc Nhạc nhìn thấy nam nhân này, trong lúc nhất thời không có phản ứng kịp.

Hiện giờ, nghe được lời nói của nam nhân này, lại thêm mùi vị trên người hắn khiến người ta chán ghét, Đồng Nhạc Nhạc lập tức biết thân phận của người này.

Nghĩ đến nếu như nàng không có đoán sai, nam nhân này chính là dâm tặc mà bọn họ muốn bắt.

Nghĩ đến đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vừa căng thẳng, vừa sợ hãi, lại là kinh ngạc.

Giờ phút này, nàng muốn hét chói tai, lớn tiếng kêu gào, như vậy người canh giữ ở bên ngoài khẳng định sẽ nghe được, liền vào cứu nàng.

Chính là, hiện tại cả người nàng một chút khí lực cũng không có, muốn lớn tiếng gọi, lại gọi không được.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc sốt ruột đến muốn khóc.

Ngay vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nóng như lửa đốt, nàng chỉ cảm thấy cả thân thể mình đều bị người ôm lấy.

Đôi mắt đẹp đảo qua, chỉ thấy dâm tặc này, đang ôm nàng đi thẳng về phía cái giường.

Thấy vậy, trái tim Đồng Nhạc Nhạc muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đôi môi không ngừng đóng mở, muốn mở miệng la lên.

Hai tay, càng không ngừng giơ lên nghĩ muốn đẩy nam nhân này ra, nhưng mà ngay cả sức lực cử động đầu ngón tay cũng không có.

Có lẽ, nhận thấy được vẻ mặt Đồng Nhạc Nhạc, đôi môi dâm tặc kia cong lên, lộ ra một cái tươi cười ngả ngớn.

Ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc càng mang theo vẻ cân nhắc, thô tục bỉ ổi, kinh ngạc.

Phảng phất như chú mèo bắt được một chuột, nó sẽ không cắn chết con chuột ngay, mà là chậm rãi hưởng thụ cảm giác con chuột ở trước mặt mình giãy dụa vùng vẫy đến chết.

“Chắc chắn, thật sự là một tuyệt sắc mỹ nhân hiếm thấy trên thế gian, vừa rồi xa xa thấy người ta liền bị người làm kinh ngạc sâu sắc. Ta thấy mỹ nhân rất nhiều, quyến rũ đoan trang nóng bỏng, trong sáng thuần khiết chưa một loại không có nhăm nháp qua, nhưng hết lần này tới lần khác không có gặp được mỹ nữ Thiên Tiên như người vậy. Chắc chắn, nhìn dung mạo người, da thịt trắng như tuyết, còn có đáng vẻ mê người dường này.”

Chỉ thấy, dâm tặc kia vừa nói, vừa vươn tay, từ từ lướt trên gương mặt xinh xắn của Đồng Nhạc Nhạc.

Cảm giác được, tay của tên dâm tặc kia, đang di chuyển trên mặt mình, khiến trong lòng Đồng Nhạc Nhạc căng thẳng, chỉ cảm thấy vô cùng chán ghét.

Cũng không biết, tay tên dâm tặc này rốt cuộc chạm qua bao nhiêu nữ nhân.

Còn ánh mắt thô tục của hắn nhìn về phía mình, khiến Đồng Nhạc Nhạc sợ hết hồn hết vía, ngay cả ý định muốn chết cũng có .

Hiện tại, nàng không thể nhúc nhích, lại nói không ra lời, gọi người ở bên ngoài cũng không được.

Nếu như, hôm nay, nàng thật sự bị dâm tặc này . .

Nghĩ đến đây , sống mũi Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy cay cay, khóe mắt nóng lên, một làn hơi mù mịt liền nhanh chóng hiện lên nơi khóe mắt .

Trong thời gian Đồng Nhạc Nhạc lã chã - chực khóc ,nên không biết, hiện tại dáng vẻ lúc này của mình rơi vào mắt dâm tặc này ,càng xinh đẹp .

“Chắc chắc chắc, mỹ nhân quả thật là mỹ nhân, mà ngay cả dáng vẻ khóc như mưa này, đều đẹp đến động lòng người.”

Dâm tặc vừa chắc chắc thán phục, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là si mê kinh ngạc.

Lập tức, khóe môi cong lên một cái, bỗng nhiên cười một tiếng.

“Ha ha, không nghĩ tới, từ lúc ta chào đời tới nay, có thể gặp được Đại mỹ nhân như vậy, cuộc đời này của ta cũng đủ rồi, ha haha ha ha ha. . .”

Dâm tặc vừa nhỏ giọng cười, âm lượng đè thấp, phảng phất sẽ sợ hãi kinh động những người khác. Sau đó, mở miệng ra, nói.

“Mỹ nhân, người đừng sợ, hôm nay, ta sẽ yêu thương người thật tốt a. . .”

Dâm tặc vừa nói, vừa từ từ đưa tay về phía bên hông Đồng Nhạc Nhạc tìm kiếm.

Mắt thấy, dâm tặc kia muốn cởi bỏ đai lưng của mình, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc mở ra, không tiếng động giật mình la lên

“Không ”

Giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc tuyệt vọng, kinh hãi như thế.

Vừa nghĩ tới mình sẽ bị dâm tặc này xúc phạm, nàng tình nguyện chết đi.

Hiện tại, rốt cuộc ai có thể cứu nàng!?

Huyền Lăng Thương!

Người tốt cuộc ở nơi nào! ?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không ngừng la lên , những giọt nước ăng ặng xoay quanh khóe mắt, rốt cuộc hóa thành một chuỗi nước mắt rơi xuống, chảy dọc hai bên gò má. .

.Đôi mắt tràn đầy nước mắt kia, tuyệt vọng nhắm lại .

Tuy nhiên, liền tại lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc tuyệt vọng , đột nhiên, chỉ nghe ‘Choang’ một tiếng,cánh cửa chạm trở đang được đóng chặt, liền bị người từ bên ngoài đá bay.

Cùng với thật lớn tiếng vang kia ,trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái,mở to đôi mắt, lập tức, liền nhìn về phía phát ra âm thanh.

Cùng với tiếng vang thật lớn kia ,trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái,mở to đôi mắt. Nàng lập tức liền nhìn về phía phát ra âm thanh.

Chỉ thấy, một bóng dáng cao to màu đen, giờ phút này đang đứng ở trước cửa.

Nam nhân trên người mặc một bộ măng bào có thêu hoa văn chìm màu đen , lưng thắt Kim Yếu Đái.Đầu đội mũ ngọc,lúc này vẻ mặt càng thêm lạnh lùng

424. Chương 429: Chương 199-3: Hái Hoa Tặc Tới

Giờ phút này, điều làm cho lòng người kinh hãi nhất, chính là một đôi huyết mâu động lòng người của nam nhân kia.

Chỉ thấy huyết mâu của nam nhân có hơi híp lại, hào quang trong mắt lạnh lùng lóe ra không thôi.

Nó giống như ngàn vạn máu huyết ngưng tụ lại thành huyết mâu, giờ phút này lạnh lùng như thế, mang theo sát khí lộ rõ.

Giống như Tu La tới từ Địa Ngục, làm cho người ta không rét mà run!

Tuy nhiên, khi nhìn thấy nam nhân sát ý đầy người này, Đồng Nhạc Nhạc lại giống như thấy cứu tinh, đôi mắt sáng ngời, ban đầu trái tim vốn đang thít lại thật chặt, rốt cuộc được nói lỏng.

Là hần!

Huyền Lăng Thương!

Hần thật sự tới cứu nàng! ! !

Chẳng lẽ là, là trời cao nghe được nàng la lên, phái Huyền Lăng Thương tới cứu nàng sao! ?

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc hoan hỉ, dâm tặc ngồi ở nàng bên cạnh, đang kinh hãi động tĩnh ngoài cửa, lập tức quay đầu nhìn lại.

Nhìn thấy Huyền Lăng Thương sát khí đầy người đứng ở trước cửa, trên mặt hần đầu tiên là sửng sốt, trong mắt càng là xẹt qua một tia sợ hãi kinh ngạc.

Dù sao, nữ nhân qua tay dâm tặc này vô số, nên hần cũng hiểu được nắm bắt tâm tư.

Trông thấy nam nhân ngoài cửa, tản ra một loại khí phách vương giả mà kẻ ngồi trên cao mới có, lại thêm sát khí kinh hoàng kia trên người, làm cho người ta không rét mà run.

Chỉ cần liếc mắt, trong lòng dâm tặc kia liền biết ngoài cửa là người hần không đối phó được.

Vì vậy, dưới chân động một cái, liền tính toán ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng kế!

Nghĩ tới đây, dâm tặc liền nhanh chóng hướng tới cửa sổ bên kia phóng đi, tính toán nhảy cửa sổ mà chạy.

Tuy nhiên, còn không chờ hần vọt tới cửa sổ, liền nhìn thấy vài đạo bóng dáng mạnh mẽ, đã từ ngoài cửa sổ nhanh chóng nhảy vào.

Chỉ thấy người mới tới thân thủ nhanh nhẹn, vừa nhìn liền biết là người võ công cao cường.

Dâm tặc kia vừa thấy, liền biết tình huống không ổn.

Chỉ là nam nhân đứng ở cửa ra vào, liền không phải dễ đối phó, hiện nay, tất cả lối thoát, đều bị phong tỏa, hần quả thực là con rùa trong chum, muốn chạy trốn, cũng là không trốn thoát.

Nghĩ tới đây, trên mặt dâm tặc kia không khỏi nổi lên vẻ nặng trĩu

Giờ phút này, người đứng ở cửa ra vào Lan Lăng Thiệu Giác, đầu tiên là nhìn một chút Đồng Nhạc Nhạc bị đặt trên giường, chân mày cau lại một cái, trong mắt cũng nhuộm lên vài phần sát ý lộ rõ.

Hé mở làn môi hồng, đối với thị vệ khác, liền lạnh giọng nói.

“Người đâu, bắt hần!”

Thị vệ khác được lệnh, lập tức phóng tới dâm tặc kia.

Tuy nhiên, dâm tặc kia lại tinh vô cùng, trong lòng biết chính mình là không trốn thoát, những người này, mỗi người võ công đều giỏi hơn hần.

Nghĩ tới đây, dâm tặc kia xoay người một cái, lại vọt tới Đồng Nhạc Nhạc bên kia.

Lập tức, bàn tay duỗi ra, liền ôm chặt Đồng Nhạc Nhạc trên giường, sau đó một tay lại thành trảo hình, gắt gao bóp chặt phía trên cổ họng của Đồng Nhạc Nhạc.

“Các người đừng xằng bậy, nếu dám xằng bậy, Đại mỹ nhân này sẽ hương tiêu ngọc vãn.”

Cùng với hành động này của dâm tặc kia, mọi người lập tức không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Dù sao, ‘Nữ nhân’ trước mắt này, thân phận cũng không bình thường!

Nếu như ra cái gì ngoài ý muốn, mọi người tính mạng đều không giữ được.

Mọi người trong lòng vội vàng nghĩ lại, lập tức, ánh mắt càng là không nhìn được nhìn tới Huyền Lăng Thương bên kia.

Nhưng thấy giờ phút này, lúc Huyền Lăng Thương nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc bị kèm hai bên, trên gương mặt tuần tú kia, càng là giống như phân bố một tầng băng sương.

Mây kiếm nhần lại, bạc môi nhếch, biểu hiện ra chủ nhân không vui vẻ.

Ánh mắt nhìn phía dâm tặc kia, càng là sắc bén như đao.

Nếu như ánh mắt có khả năng giết người, chỉ sợ dâm tặc này đã sớm bị lăng trì.

Bị Huyền Lăng Thương dụng sắc bén như thể lạnh lẽo ánh mắt nhìn thấy, kia dâm tặc thân thể không khỏi run bắn lên.

Trên mặt, cũng là mang theo vài phần vẻ tái nhợt.

Tuy nhiên, hần gặp lại vẻ mặt người bốn phía, cũng có vài phần hiểu rõ.

Trong lòng biết trên tay hần nếu có nữ nhân này làm bia đỡ đạn, tất cả mọi người không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nghĩ tới đây, dâm tặc kia trong lòng vốn căng thẳng, rốt cuộc buông lỏng vài phần, trên mặt, càng là nhuộm lên vài phần vẻ đắc ý.

“Ha ha, như thế nào! ? Các người trái lại tới bắt ta nha! ? Nhưng mà, các người nếu dám tiến lên một bước, ta chết không quan hệ, có Đại mỹ nhân tuyệt sắc như thế cùng đi, ta cũng là không cô đơn, ha ha ha ha ha ha. . .”

Dâm tặc mở miệng cười nói, trên mặt càng là đắc ý cười to.

Nghe được lời này của dâm tặc, Huyền Lăng Thương sắc mặt càng thêm âm u.

Bạc môi hé mở, âm thanh kia, cơ hồ phun ra từ giữa kẽ răng.

“Nếu như người dám dẫm thương nàng, trăm tuyệt đối sẽ để người trải qua so với chết càng thêm khó chịu!”

Huyền Lăng Thương mở miệng, giọng điệu lạnh như băng.

Từ trên người hần phát tán ra ngoài khí lạnh kinh hoàng, khiến cho nhiệt độ bốn phía, đều vì vậy mà giảm bớt không ít.

Dâm tặc kia nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, đồng mâu lập tức trợn lên một cái.

“Cái gì! ? Trăm! ? Người, người là Hoàng thượng! ?”

Dâm tặc mở miệng, tràn đầy không dám tin.

Dù sao, thiên hạ này, dám tự xưng trăm, trừ đương kim Thánh thượng ra, còn có thể là ai! ?

425. Chương 430: Chương 200-1: Ngàn Vạn Lần Không Nên Làm Bị Thương Nàng

Nhìn vẻ mặt chấn động của tên dân tộc, Huyền Lăng Thương lại nghe được lời này của hắn, lại thấy tên dân tộc kia tràn đầy đáng vẻ kinh ngạc, môi mỏng hơi mở ra, lạnh giọng nói.

“Cho nên, người tốt nhất thả nàng, bằng không, trăm nhất định làm cho người chết rất thê thảm”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu lạnh như băng, sắc mặt âm u, giống như Diêm La Vương, chỉ muốn kết thúc tính mạng con người, làm cho người ta rất sợ hãi.

Tên dân tộc kia nghe vậy, trên mặt liền xẹt qua vài phần do dự và sợ hãi.

Dù sao, hắn không dự tính trước, lại chưa bao giờ ra mắt Hoàng thượng, giờ phút này, đương kim Thánh thượng lại xuất hiện. Giờ nói như vậy, nhất định sẽ đưa hắn vào chỗ chết!

Nghĩ tới đây, tên dân tộc kia lập tức phục hồi tinh thần, như là không thèm đếm xỉa, mở miệng ra, nói.

“Nếu như ta thả nàng thật, ta chết càng khó coi hơn! Cho nên, trừ phi hôm nay ta có thể sống sót rời đi. Nếu không, tiểu mỹ nhân sẽ phải chết cùng ta!”

Dân tộc vừa nói xong, sức lực trên tay lại tăng thêm một phần.

Bị dân tộc kèm chặt hai bên, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy một cổ căng thẳng cùng cảm giác đau đớn, đau đến mức cả khuôn mặt nhú chặt.

Nước mắt của nàng giống như chiếc vòng Trân Châu bị đứt, tuôn rơi lã chã.

“Ô ô, Hoàng thượng, cứu nô tài. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, khóc như mưa sa bão táp.

Phải biết rằng, hiện tại cả người nàng không còn một chút sức lực, còn bị tên dân tộc này kèm được hai bên, trên cổ bỗng thì bị gông cùm xiềng xích, vô cùng đau đớn.

Hơn nữa, nàng còn không biết, mình có thể tiếp tục sống sót hay không đây!

Nếu như tên dân tộc này, nổi lên ý nghĩ đồng quy vu tận(cùng nhau chết ấy, ta thấy dễ từ này hay hơn), thì nàng nên làm cái gì bây giờ!?

Đồng Nhạc Nhạc nàng sợ nhất là cái chết .

Trong lúc nàng sợ hết hồn hết vía, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, lại càng thêm thương cảm, tràn đầy cầu khẩn cùng hi vọng.

Dù sao, lúc này, chỉ có Huyền Lăng Thương có thể cứu nàng .

Nàng không thể chết, ô ô ô. . .

Nhìn Đồng Nhạc Nhạc sợ hãi không thôi, trên gương mặt tuấn tú của Huyền Lăng Thương, càng thêm âm u.

Huyết mâu xinh đẹp nhìn nàng, xẹt qua vài tia lo lắng.

Chỉ thấy trước mắt tiểu nữ tử, giữa lúc nguy hiểm này, lại nhìn về phía mắt hắn, ánh mắt lấp lánh, vô cùng điềm đạm đáng yêu.

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương cảm thấy đáy lòng mình, không khỏi thất lại một cái, rất đau.

Hơn nữa, giờ phút này, chính mình bị người khác uy hiếp mà cảm thấy tức giận, ảo não.

Có trời mới biết, nếu như có thể thay đổi những người khác, hắn đã sớm không nói hai lời, lập tức giết tên dân tộc này.

Tuy nhiên, người bị uy hiếp, lại là nàng...

Nghĩ đến tính mạng tiểu nữ tử này đang bị uy hiếp, Huyền Lăng Thương không khỏi bắt đầu hối hận.

Ban đầu, hẳn thật sự không nên để cho nàng làm loại chuyện nguy hiểm này.

Lúc đầu tưởng rằng, có hẳn ở đây, sẽ không có gì sai sót, không ngờ, lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn...

Nếu như tiểu nữ tử này xảy ra chuyện gì thì sao đây?

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương trong lòng căng thẳng, môi mím nhếch lên.

Sau khi do dự một khắc, Huyền Lăng Thương lạnh giọng nói với tên dâm tặc.

“Hảo, chỉ cần người thả nàng, trăm liền đảm bảo người sẽ được bình yên vô sự rời đi!”

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là cảm động không thôi.

Tuy nhiên, tên dâm tặc kia nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, trên mặt lộ vẻ suy nghĩ, sau một khắc, mở miệng nói.

“Ta không có gốc như vậy, nếu như ta thả nàng, các người nhất định sẽ đến bắt ta, nếu người thật sự muốn thả ta đi, thì lập tức chuẩn bị một cỗ xe ngựa, chờ ta sau khi tới nơi an toàn, ta tự nhiên sẽ thả nàng! Bằng không...”

Dâm tặc nói tới đây, lại càng thêm thị uy, cổ tay nắm gông cùm xiềng xích trên cổ Đồng Nhạc Nhạc, lại tăng thêm một phần sức lực.

Cảm giác được trên cổ sức lực tăng thêm, Đồng Nhạc Nhạc thiếu chút nữa không thở nổi, khuôn mặt thoáng chốc trắng bệch.

Thấy Đồng Nhạc Nhạc đau đớn như vậy, đứng ở phía sau Huyền Lăng Thương, Lan Lăng Thiệu Giác hé mở làn môi hồng, lập tức mở miệng nói.

” Người ngàn vạn lần không được làm nàng bị thương!”

Lan Lăng Thiệu Giác mở miệng, không che giấu nổi sự lo lắng trong giọng nói.

Nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác, lại thấy vẻ mặt Lan Lăng Thiệu Giác tràn đầy lo lắng, trong mắt dâm tặc kia không khỏi xẹt qua một tia kinh ngạc .

Dù sao, đây là lần đầu tiên hắn gặp mặt Hoàng thượng, còn Lan Lăng Vương, hắn cũng đã từng tiếp xúc.

Giờ phút này, nữ nhân có thể làm cho đương kim Hoàng thượng và Lan Lăng Vương đều căng thẳng như thế, nhất định thân phận không tầm thường!

Trong lòng tính toán, tên dâm tặc liền cúi đầu nhìn thiếu nữ xinh đẹp đang bị kèm trong hai tay hắn.

Nhìn thấy dung mạo nữ nhân này nghiêng nước nghiêng thành, trong lòng không khỏi kêu lên.

Nữ nhân tuyệt sắc như thế, cho dù hắn từng trải qua vô số nữ nhân, cũng không khỏi kinh ngạc.

Cũng khó trách đương kim Thánh thượng và Lan Lăng Vương đều căng thẳng như thế!

Nhưng mà, càng là như thế, với hắn mà nói càng là có lợi!

Nghĩ tới đây, đôi môi tên dâm tặc cong lên một cái, đắc ý cười một cái.

“Được, ta không gây tổn thương nàng, nữ nhân tuyệt sắc thế này, ta đau lòng còn không kịp!Bây giờ, các người mau chuẩn bị xe ngựa cho ra! Nhanh lên một chút!”

Nghe được lời nói của tên dâm tặc, Lan Lăng Thiệu Giác đầu tiên là nhếch môi đỏ mọng lên, lập tức, ánh mắt không khỏi nhìn vào người đứng trước hắn, Huyền Lăng Thương, trầm mặc không nói.

Giờ phút này, chỉ thấy Huyền Lăng Thương, dùng ánh mắt lạnh như băng, xiết chặt nắm tay nhìn chăm chăm tên dâm tặc kia, cuối cùng, môi mím khe hở, lạnh giọng nói.

426. Chương 431: Chương 200-2 : Ngàn Vạn Lần Không Nên Làm Bị Thương Nàng

“Người đâu, chuẩn bị xe ngựa!”

Nghe thấy lời Huyền Lăng Thương nói, lập tức có người đi chuẩn bị xe ngựa.

Không bao lâu, một thị vệ vội vã đi tới, cung kính mở miệng nói với Huyền Lăng Thương.

“Hoàng thượng, xe ngựa đã chuẩn bị xong.”

Nghe được lời của thị vệ, Huyền Lăng Thương nhẹ nhàng gật đầu, cuối cùng, ánh mắt quét một vòng, liền ra hiệu cho đám thị vệ đang bao vây tên dân tộc vội vàng lui về phía sau, mở ra con đường.

Tên dân tộc kia thấy vậy, cười đắc ý, lập tức, một mặt kèm chặt hai bên Đồng Nhạc Nhạc, một mặt cảnh giác đi về phía trước.

Lúc này, cả người Đồng Nhạc Nhạc vô lực, bị tên dân tộc kia ôm đi.

Cổ bị một bàn tay khóa chặt, hiện tại, toàn thân nàng, trừ đôi mắt có thể nhìn, toàn bộ đều mềm nhũn.

Cùng với dân tộc dẫn đầu đi ra ngoài, Đồng Nhạc Nhạc đảo mắt một lượt nhìn quanh bốn phía.

Chỉ thấy, khách sạn vốn huyền ảo, lúc này trở nên không còn gì.

Cho nên tên dân tộc nhanh chóng ôm nàng đến lầu một.

Xe ngựa để ở phía sau khách sạn, sau khi tên dân tộc mang theo Đồng Nhạc Nhạc đi tới cửa sau, liền nhanh chóng thả Đồng Nhạc Nhạc lên trên xe ngựa.

Sau khi ngồi ở trên xe ngựa, không chờ Đồng Nhạc Nhạc phản ứng, lại trông thấy tên dân tộc kia đã nhảy lên xe ngựa, sau đó lập tức vùng vằng tiên* lên, thúc giục con ngựa chạy về phía trước.

*:roi

Ngay lập tức, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy thân thể lắc lư, sau đó, cả người ngã vào bên trong xe ngựa.

Cảm giác được, chính mình đang bị mang chạy về phía trước, Đồng Nhạc Nhạc không biết dân tộc này mang mình tới đâu, cũng không biết, Huyền Lăng Thương có thể cứu được nàng không.

Bây giờ, nàng chỉ cảm thấy cả người giống như đi trên vách đá, chỉ cần sơ suất, sẽ vạn kiếp bất phục.

Càng nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc càng là sợ hãi.

Chỉ là, nghĩ đến nếu mình chết, sẽ không thấy được Huyền Lăng Thương, tim Đồng Nhạc Nhạc liền đau.

Có lẽ, khi đang ở trong nguy hiểm, họ đều sẽ tự mình cố gắng!

Lúc này, Đồng Nhạc Nhạc không cam lòng cứ vậy mà chết đi.

Thế là, Đồng Nhạc Nhạc liền cắn chặt được môi dưới, lợi dụng đau đớn để kích thích chính mình.

Có lẽ có chút công hiệu, trong lúc Đồng Nhạc Nhạc cắn chặt môi dưới, chỉ cảm thấy môi dưới đau xót, ngay sau đó, hai tay bắt đầu có hơi sức lực.

Cảm thấy được điều này, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi mừng thầm, lập tức, không ngừng sử dụng sức lực toàn thân, chậm rãi từ trong xe đứng lên.

Đồng Nhạc Nhạc từ từ bò lên, ánh mắt tràn đầy cảnh giác, nhìn chằm chằm vào trên người dân tộc đang ngồi đánh xe ở phía trước.

Giờ phút này, trong lòng nàng biết Huyền Lăng Thương bọn họ nhất định ở phía sau, cho nên, nàng chỉ cần từ trên xe ngựa nhảy xuống, như vậy nhất định nàng sẽ được cứu.

Kế hoạch trong lòng Đồng Nhạc Nhạc, cũng không dám suy nghĩ, nếu như sau khi chính mình nhảy xuống, có thể thiếu mất tay chân hay không, chỉ cần có thể sống, là tốt rồi!

Bằng không nàng sẽ liều chết còn hơn là bị tên dâm tặc này làm bẩn!

Trong lòng thầm nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc tổn rất nhiều sức lực, rốt cuộc cũng từ thùng xe đứng lên được.

Mất nhưng nhìn qua cửa sổ thùng xe, chỉ thấy thật xa, Huyền Lăng Thương cùng mọi người đang cưỡi ngựa đuổi theo ở phía sau.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vui vẻ, lập tức, đảo mắt nhìn quanh một lượt, đổ dồn không ngừng vào phía sau đang lui trên đường.

Lúc này, tên dâm tặc đang chạy trốn, cho nên xe ngựa vốn nhanh, lại chạy nhanh hơn nhiều.

Lấy tốc độ xe hần như vậy, nếu như nàng thật sự nhảy xuống.

Ai, không nghĩ nhiều làm gì! Hiện tại quan trọng nhất là nàng phải nhảy xuống!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc hít sâu một hơi thật dài để kiềm chế sự sợ hãi của bản thân.

Lập tức, lấy hết dung khí, dự định đi đến bên ngoài thùng xe nhảy xuống.

Kế hoạch của Đồng Nhạc Nhạc tất cả đều tốt.

Chỉ cần nàng có thể nhảy xuống. . .

Tuy nhiên, ngay lúc Đồng Nhạc Nhạc chuẩn bị vịn toàn, nhưng chưa từng nghĩ đến, kế hoạch không kịp biến hóa!

Trong lúc nàng cẩn thận, dự tính đi tới sau thùng xe nhảy xuống đi, không ngờ, vào đúng thời điểm này, trong bụi cỏ trên đường, chợt một con rắn màu đen chạy ra.

Con ngựa nhìn thấy con rắn màu đen, lập tức bị hoảng sợ.

Ngay lập tức, chỉ thấy con ngựa hí dài một tiếng, vó ngựa giơ cao, sau một khắc, giống như bị điên, chạy về phía trước. . .

Đối với chuyện này, tất cả mọi người đều không nghĩ tới.

Tên dâm tặc kia cũng không ngoại lệ!

Mới vừa rồi, hần không ngừng vung trường tiên, giục ngựa chạy nhanh, ai ngờ, nửa đường lại xuất hiện một con rắn đen!

Con ngựa hoảng sợ, lập tức chân trước giơ cao, hất tên dâm tặc ngã xuống.

Thấy tên dâm tặc kia bị con ngựa hất xuống, rơi trên mặt đất, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không kịp xuất hiện vui mừng.

Khi thấy cảnh tượng trước mắt, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở to, trong nháy mắt trái tim muốn vọt ra khỏi lồng ngực.

Chỉ thấy, con ngựa hoảng sợ, không ngừng điên cuồng chạy về phía trước.

Tuy nhiên, phía trước cách bọn họ không xa, lại là một vực thẳm. . .

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến mức toàn bộ khuôn mặt nhanh chóng trắng bệch, đôi mắt tròn to, hé mở làn môi hồng, không nhận được giạt mình la lên thành tiếng.

“A, Hoàng thượng, cứu mạng. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng giạt mình la lên, cũng không hề phát hiện ra, bản thân có thể nói chuyện.

Giờ phút này, nàng bị hù dọa, chỉ cảm thấy gương mặt cứng đờ, đại não trong chốc lát trống rỗng.

Nếu như con ngựa không dừng lại, thì chờ đợi nàng chính là tan xương nát thịt. . .

Chẳng lẽ là, hôm nay chính là ngày chết của nàng sao! ?

Trong lúc lòng Đồng Nhạc Nhạc tuyệt vọng, đột nhiên bên cạnh nàng, một giọng nói tràn đầy căng thẳng lo lắng, bỗng chốc vang lên

“Tiểu Nhạc Tử, đưa tay cho trẫm!”

Nam nhân mở miệng, không che dấu căng thẳng cùng lo lắng.

Chợt nghe thấy âm thanh quen thuộc, vốn khuôn mặt Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy bối rối, lập tức phục hồi tinh thần, mắt nhưng nhanh chóng quét nhanh một lượt.

Chỉ thấy bên cạnh nàng, Huyền Lăng Thương đang cười ngửa tới gần nàng.

Trên gương mặt tuần tú, là một bộ dạng nghiêm nghị.

Mày kiếm nhần tít, môi mỏng mím lại, trong ánh mắt nhìn nàng, không che dấu chút nào sự lo lắng và. . . sợ hãi! ?

427. Chương 432: Chương 200-3 : Ngàn Vạn Lần Không Nên Làm Nàng Bị Thương

Huyền Lăng Thương hấn tại sao phải sợ hãi chứ?

Là bởi vì lo lắng cho nàng sao?

Nghĩ tới đây, vẻ mặt của Đồng Nhạc Nhạc bỗng sững sốt, trong mắt thoáng qua tia kinh ngạc.

Chợt trong lòng tràn đầy vui vẻ, một niềm hạnh phúc liên trào dâng.

Hơn nữa, lần cuối cùng gặp lại Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc dường như thoáng qua sự tin tưởng hấn, không còn sợ hãi nữa.

Bởi vì nàng biết chỉ cần có Huyền Lăng Thương ở đây, hấn tuyệt đối sẽ không để nàng xảy ra bất cứ chuyện gì!

Quyết tâm nhớ lại, Đồng Nhạc Nhạc dần dần vui đi nỗi sợ hãi trong lòng.

Chợt có niềm hy vọng khiến Đồng Nhạc Nhạc cắn chặt răng ngọc, sau đó chậm rãi từ trong xe đứng lên, vươn bàn tay bé nhỏ đến Huyền Lăng Thương bên kia.

Lúc này xe ngựa không ngừng chao đảo, ngựa kéo không ngừng điên cuồng lao về phía trước, cảnh vật bốn phía lúc này càng mờ ảo.

Phía trước bọn họ chính là vực thẳm, không thể quay đầu.

Tuy nhiên, lúc này Đồng Nhạc Nhạc không để ý đến vực thẳm, trong mắt chỉ có nam nhân trước mặt.

Nhìn nam nhân tuần tú, dáng vẻ kiên nghị, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy chính mình không còn sợ hãi nữa.

Trong lòng chợt nhớ lại, Đồng Nhạc Nhạc từ từ đưa bàn tay run rẩy đến phía nam nhân đó.

Mà ở phía trước nàng chính là vực thẳm không lối thoát, ai ai cũng khiếp sợ.

Thấy nàng và ngựa dường như sắp ngã xuống vực thẳm.

Lúc này chợt có một bàn tay rắn chắc nắm thật chặt tay nàng.

Lúc này, nàng chỉ cảm thấy đôi bàn tay của nam nhân này rất ấm áp, thoải mái, mặc dù lòng bàn tay rất ướt nhưng lại khiến Đồng Nhạc Nhạc có một cảm giác an toàn khó tả.

Nàng nghĩ, chỉ cần có nam nhân này ở đây, cái gì nàng cũng không sợ!

Trong lòng vẫn còn chìm đắm trong suy nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc chợt thấy tay bị kéo căng, ngay sau đó, cả thân thể nàng lập tức bị nam nhân kia kéo qua.

Thân thể bỗng bị nhấc lên, nàng chưa kịp phản ứng thì một bàn tay đã vùi nàng vào lồng ngực.

Chun mũi, nhận thấy được, là mùi Long Tiên Hương thoang thoảng dễ ngủ quen thuộc.

Thân thể dựa vào lồng ngực rộng rãi, ấm áp trước mặt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Nhạc Nhạc áp sát vào ngực nam nhân, một lúc sau nghe được tiếng tim đập từ lồng ngực nam nhân này.

‘Thình thịch thịch’ tiếng tim đập nhanh như vậy, mạnh mẽ như vậy, phảng phất, trái tim muốn vọt ra từ trong lồng ngực nam nhân.

Tuy nhiên, nghĩ tới tiếng tim đập dồn dập mạnh mẽ, tràn đầy sức lực đường này của nam nhân, Đồng Nhạc Nhạc chợt cảm thấy cảm động, hạnh phúc.

Bởi vì nàng biết, nam nhân này đang căng thẳng, hần căng thẳng như vậy là tại nàng...

Nghĩ tới đây, khoé miệng Đồng Nhạc Nhạc khẽ cong lên, nàng nhẹ nhàng cười rất hạnh phúc.

Không những thế, đôi mắt xinh đẹp kia của nàng cũng lộ rõ sự vui mừng...

Tuy nhiên khác với nét mặt vui vẻ của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương siết chặt dây cương điều khiển con ngựa dừng lại, sắc mặt lúc này âm u, vô cùng nặng nề.

Nhìn thấy cỗ xe ngựa bên cạnh chính lúc này liền ngay cả ngựa cả xe lao xuống vách đá, trong lòng Huyền Lăng thương không khỏi thở mạnh một cái.

Vừa nghĩ tới, nếu như vừa rồi hần không kịp cứu nàng thì chắc bây giờ tiểu nữ trong ngực hần đã bỏ mạng ở nơi hoang vắng này.

Càng nghĩ, trong lòng Huyền Thăng Thương càng thất lại.

Lòng căng thẳng, bàn tay ôm càng càng siết chặt để cảm nhận được nàng vẫn còn tồn tại.

Tuy nhiên, hiện tại Huyền Lăng Thương vẫn còn rất sợ hãi, huyết mâu không khỏi quét nhanh một lượt.

Đang định an ủi tiểu nữ trong lòng đã bị hù dọa sợ hãi.

Thật bất ngờ khi thấy được nàng đang mỉm cười ngọt ngào.

Nụ cười rất đẹp!

Dù là vậy nhưng vì chuyện vừa rồi, sắc mặt nữ nhân này vẫn rất nhợt nhạt.

Tuy nhiên, tại thời điểm này, đuôi mày, khoé mặt khoé miệng đều lộ rõ sự vui vẻ.

Thấy vậy, khuôn mặt tuấn tú của Huyền Lăng Thương không khỏi ngạc nhiên.

Dù sao, với những người bình thường như nàng, khi phải đối mặt với sự sống và cái chết đều sẽ rất sợ hãi.

Hần cũng không ngoại lệ!

Vậy mà tiểu nữ trong lòng hần lại cười hơn nữa còn cười rất hạnh phúc.

Chẳng lẽ nàng đã bị hù dọa đến mức có vấn đề rồi sao!?

Nghĩ tới đây, lông mày Huyền Lăng Thương cau chặt, ánh mắt lo lắng nhìn Đồng Nhạc Nhạc.

“Tiểu Nhạc Tử, nàng không sao chứ? Tiểu Nhạc Tử!”

Huyền Lăng Thương mở miệng kêu, giọng điệu hoảng loạn và căng thẳng.

Nàng đang đắm chìm trong hạnh phúc, đột nhiên nghe được Huyền Lăng Thương căng thẳng gọi, nàng dần dần phục hồi lại tinh thần.

Mi mắt nhẹ nhàng ngược lên, trước mắt là nam nhân đang lo lắng, căng thẳng nhưng cũng không giảm bớt được sự tuần mi đầy mê hoặc.

Trải qua chuyện vừa rồi, trên mặt hắn có phần nhợt nhạt, ánh mắt hắn nhìn nàng càng lộ rõ vẻ lo lắng.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc chợt thấy ấm áp, đôi môi hồng quyến rũ kia liền hé mở, thấp giọng gọi.

“Hoàng thượng...”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc đang gọi mình, trong mắt nàng ẩn chứa sự vui vẻ, thanh minh, không chút nào sợ hãi, Huyền Lăng Thương vốn lòng đang thít chặt lại nhưng cũng dần buông lỏng.

May mắn là nàng vẫn ổn...

428. Chương 433: Chương 201-1 : Thiên Hắc

Liền vào lúc Huyền Lăng Thương thở phào nhẹ nhõm, lại thấy đôi mắt ươn ướt sũng của Đồng Nhạc Nhạc, giờ phút này gât gao nhìn chăm chăm trên người hắn.

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương không khỏi nhớ lại nụ cười vừa rồi trên mặt Đồng Nhạc Nhạc, mở miệng hỏi.

“Người không sợ hãi sao!? Lại còn có thể cười được!?”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc lập tức không hề nghi ngại, liền mở miệng nói.

“Nô tài sợ a, chính là, nô tài đã hiểu, Hoàng thượng nhất định sẽ cứu nô tài.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, tràn đầy khẳng định.

Ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là không che dấu chút nào tin cậy và kiên định.

Nàng cũng không biết, lời này của mình, rơi trong tai Huyền Lăng Thương, lại làm cho trong lòng Huyền Lăng Thương chấn động mãnh liệt!

Cúi đầu nhìn người nhỏ bé xinh xắn kia trong lòng, chỉ thấy hai gò má người nhỏ nhắn vẫn tái nhợt, môi sắc cũng bạc đi vài phần, tuy nhiên, đôi mắt ươn ướt sũng kia, lại có vẻ đẹp rạng ngời khác thường!

Chợt lóe nháy nháy, phảng phất Miêu Nhân Thạch chói mắt nhất lúc này, xinh đẹp như vậy.

Để cho Huyền Lăng Thương động tâm, là ánh mắt của người nhỏ nhắn này nhìn phía mình kiên định, tin cậy như thế.

Phảng phất, hắn là ông trời của nàng, tất cả của nàng, tín ngưỡng của nàng...

Trong lòng, như có vật gì rục rịch vậy...

Đối với tim Huyền Lăng Thương đập nhanh, Đồng Nhạc Nhạc không biết tâm tư của Huyền Lăng Thương.

Giờ phút này, lại thấy Huyền Lăng Thương không hề chớp mắt nhìn mình, trong lòng nghi hoặc, hé mở làn môi hồng.

“Hoàng thượng, người làm sao vậy!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng tràn đầy nghi hoặc.

Cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nghi hoặc trong lòng, Huyền Lăng Thương đầu tiên là nhìn chăm chú thật sâu một phen, lập tức, bạc môi hé ra, mở miệng nói.

“Người thật sự là một đứa ngốc.”

Tuy nhiên, một đứa ngốc như vậy, lại làm cho hấn động tâm không thôi..

Cũng muốn bảo vệ nàng thật tốt, không cho nàng lại gặp bất cứ nguy hiểm gì.

Để chính mình có thể che chở cho nàng vui vẻ sung sướng, tự do tự tại, vĩnh viễn hạnh phúc..

Đối với loại ý nghĩ của chính mình, Huyện Lăng Thương đều cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

Dù sao, cái này vẫn là lần đầu tiên hấn muốn đi bảo vệ một nữ nhân.

Lần đầu tiên muốn đi quý trọng một nữ nhân...

Chỉ tiếc, thân phận nữ nhân này đến nay có lẽ là một điều bí ẩn...

Nàng rốt cuộc lai lịch như thế nào, vì sao phải giả trang thành một tiểu thái giám sống bên cạnh hấn.

Còn nữa, trước kia vì sao nàng luôn xích lõa cơ thể, có thị vệ canh gác dày đặc, mà còn có thể đi vào phòng ngủ của hấn!?

Tất cả điều này, đều khiến hấn suy nghĩ trăm bề cũng không giải thích được.

Nhưng mà hiện tại, hấn sẽ không trực tiếp hỏi nàng, hấn muốn nàng cam tâm tình nguyện nói cho hấn tất cả.

Chỉ mong, nàng có ở bên cạnh hấn, trong lòng không phải có mục đích bất lợi khác đối với hấn ...

Bằng không...

Nghĩ đến đây, ánh mắt Huyện Lăng Phong nhìn Đồng Nhạc Nhạc không khỏi xẹt qua một phần phức tạp.

Đối với tâm tư của Huyện Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc không biết.

Giờ phút này, nàng nghe được lời này của Huyện Lăng Thương, gương mặt không khỏi sưng sốt.

Dù sao, có lẽ lần đầu tiên Huyện Lăng Thương nói nàng như vậy.

Tuy nhiên, nghe được lời này của Huyện Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc lại cảm giác bất đắc dĩ và uất ức.

Bởi vì, nàng không cảm thấy nơi nào chính mình dần dần, như thế nào Huyện Lăng Thương đang yên lành lại nói nàng là một đứa ngốc đây!

Trong lòng nghi hoặc, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc chu lên, ánh mắt nhìn Huyện Lăng Thương càng là ai oán.

Cúi đầu nhìn vẻ mặt hờn tủi của tiểu nữ tử kia, bạc môi Huyện Lăng Thương không khỏi nhẹ nhàng cong lên một cái.

Cũng rõ ràng suy nghĩ trong lòng tiểu nữ tử.

Dù sao, tiểu nữ này, tâm tư đơn thuần, lương thiện, trong lòng có chuyện gì, đều sẽ biểu lộ vô cùng tinh tế trên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn kia.

Nữ nhân đơn thuần thẳng thắn như thế, như thế nào phải là người gian trá!?

Còn nữa, nhớ lại vừa rồi tiểu cô nương này đối với mình toàn tâm toàn ý tin cậy, khiến tâm tình Huyện Lăng Thương không khỏi khôi phục vài phần sung sướng.

Tuy nhiên, khóe miệng vui vẻ của Huyện Lăng Thương duy trì không được một khắc, chỉ thấy bóng dáng Lan Lăng Thiệu Giác đã nhanh chóng chạy tới.

“Hoàng thượng, Tiểu Nhạc Tử, các người cũng đều không có việc gì đi!”

Lan Lăng Thiệu Giác mở miệng, trên gương mặt ôn văn nho nhã kia, đều là vẻ lo lắng.

Nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác, Đồng Nhạc Nhạc vẫn còn oa tại trong lòng Huyện Lăng Thương, gương mặt rạng rỡ, lập tức mở miệng nói.

“Vương gia, nô tài không có việc gì.”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, lại thấy dáng vẻ nàng bình yên vô sự, chân mày vốn cau lại, rốt cuộc giãn ra.

“Các người không có việc gì là tốt rồi.”

Lan Lăng Thiệu Giác mở miệng, kêu lên vừa lòng.

Có trời mới biết, mới vừa rồi nhìn thấy tiểu nữ tử này bị kèm hai bên, tâm của hắn còn sợ hãi đến đâu.

429. Chương 434: Chương 201-2 : Thiển Hẩn

Đến sau đó, nhìn thấy con ngựa bị sợ hãi không ngừng phóng điên cuồng học tốc. Mà cách đó không xa, chính là vực sâu không thấy đáy kia, Lan Lăng Thiệu Giác thấy vậy, sợ đến chỉ còn thiếu nước hôn cũng không có.

Còn tưởng rằng, thiếu nữ này sẽ như vậy mà hương tiêu ngọc vãn. May là, nàng không có việc gì. . .

Nghĩ tới đây, Lan Lăng Thiệu Giác không khỏi thở phào một hơi.

Sau một khắc, dường như lại nghĩ đến cái gì, Lan Lăng Thiệu Giác hé môi, liền mở miệng nói với Huyền Lăng Thương .

“Hoàng thượng, đã bắt được dân tộc kia.”

Nghe được lời Lan Lăng Thiệu Giác đã nói, Huyền Lăng Thương bạc môi không khỏi nhếch lên một cái. Trên gương mặt tuấn mỹ mê hoặc kia, càng là hoàn toàn lạnh như băng.

Mà ngay cả trên người hắn, cũng dường như nhanh chóng bao trùm thượng một tầng sương lạnh.

Cảm giác được sự thay đổi của nam nhân ở phía sau, khiến trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái.

Cho dù nàng không ngẩng đầu lên nhìn thì cũng biết, nam nhân hiện tại tức giận phi thường.

Hơn nữa, Thiên Tử giận dữ, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!

Chỉ là, cứ nghĩ tới chuyện vừa rồi, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi lòng vẫn còn sợ hãi.

May là, Huyền Lăng Thương kịp thời đến cứu, bằng không, nàng khẳng định đã bị dân tộc kia làm hoen ố .

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc liền cảm giác được nghĩ mà sợ không thôi, lập tức, không khỏi rung mình dữ dội một cái.

Có lẽ, là nhận thấy được thiếu nữ trong lòng khác thường, Huyền Lăng Thương đầu tiên là cúi đầu nhẹ nhàng quét mắt liếc nhìn Đồng Nhạc Nhạc

. Lập tức, ôm lấy cánh tay của Đồng Nhạc Nhạc đang căng thẳng theo bản năng.

Như là muốn an ủi . . .

Cảm giác được hành động của nam nhân, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi ảm áp.

Sau một khắc, liền nhìn thấy nam nhân bạc môi mở ra, trầm giọng nói.

“Đến đây.”

Nam nhân mở miệng, âm thanh cơ hồ là vọng ra từ trong hầm băng.

Có thể nghĩ, nam nhân giờ phút này tức giận ra sao.

Nghe vậy, Lan Lăng Thiệu Giác trên mặt đầu tiên là có hơi sửng sốt, lập tức đưa tay ra hiệu.

Sau một khắc, chỉ thấy hai tên thị vệ, đã áp giải dân tộc kia đi tới .

Đến khi thấy dáng vẻ hiện tại của dân tộc kia, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi giật nảy lên một cái.

Chỉ thấy dân tộc này, giờ phút này đầy người bùn đất. Trên mặt, càng là xưng phù tím tái, khóe miệng vẫn còn chảy huyết, cũng không biết là bị đánh, hay là mới rồi ngã xuống xe ngựa, va đập thành dáng vẻ này.

Giờ phút này, dân tộc kia phảng phất trong lòng biết chính mình sẽ gặp tai ương, trong mắt đều là vẻ kinh hoàng sợ hãi.

Sau khi bị áp giải đến, càng là không ngừng quỳ xuống đất cầu xin tha thứ với Huyền Lăng Thương.

“Hoàng thượng xin tha mạng a, Hoàng thượng xin tha mạng a. . .”

Nhìn thấy dân tộc đang quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, lấy đầu ra vẻ kiêu ngạo đắc ý vừa rồi! ?

Nghĩ đến chính mình mới rồi đã bị dân tộc này hết ôm lại sờ, Đồng Nhạc Nhạc càng là cực kì tức tối!

Có lẽ là nhận thấy được Đồng Nhạc Nhạc tức giận, huyết mâu của Huyền Lăng Thương đầu tiên là nhẹ nhàng lóe ra một phen, lập tức, bạc môi hơi hé ra, mở miệng hỏi.

“Tiểu Nhạc Tử, ngươi cảm giác được, trăm nên trừng phạt hãn như thế nào! ?

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, Đồng Nhạc Nhạc vốn đang lúc tức giận không thôi, trên mặt đầu tiên là sững sờ.

Dù sao, nàng căn bản thật không ngờ, Huyền Lăng Thương lại sẽ hỏi như thế nàng.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức ngây ngẩn cả người.

Dân tộc đang lúc quỳ trên mặt đất rõ ràng cũng nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, lập tức chuyển ánh mắt sang trên người Đồng Nhạc Nhạc. Dáng vẻ trên mặt, dường như đáng thương đến đâu.

“Vị tiên nữ này, van cầu người đại nhân có đại lượng, tha thứ ta lần này đây đi! Ta sau này cũng không dám nữa, van cầu người. . .”

Nghe được dân tộc kia không ngừng khổ khổ cầu khẩn với chính mình, Đồng Nhạc Nhạc lại cũng không có một chút đồng tình nào với hãn.

Dù sao, hồi tưởng mới rồi, dân tộc này dùng ánh mắt đáng ghét như thế nhìn nàng, hiện tại suy nghĩ một chút, nàng đều vẫn còn cả người không được tự nhiên.

Lại nghĩ tiếp, không ít nữ nhân vô tội trong sạch đều hủy ở trên tay hãn. Mà tại triều đại này, một nữ nhân trong sạch quan trọng thế nào, thì nàng là biết rõ.

Chính là, muốn nàng giết dân tộc này, Đồng Nhạc Nhạc cũng không xuống tay được.

Dù sao, người này mặc dù tội đáng chết vạn lần, nàng không phải là người nhẫn tâm. . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc đều ảo não, cũng không biết, nên trừng trị dân tộc này như thế nào mới phải. Dù sao, chuyện trừng phạt người thế này, nàng không có kinh nghiệm!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc cau đôi mày lại, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn kia, càng là tràn đầy ảo não.

Cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc không thể làm gì khác hơn là ngược khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo buồn bực kia, mở miệng nói với Huyền Lăng Thương.

“Hoàng thượng, dân tộc này, là tội ác ngập trời, hãn làm hại nhiều nữ nhân vô tội như vậy. Chính là, nó tài trong khoảnh khắc cũng không biết nên trừng phạt hãn như thế nào đây!”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, lại thấy dáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy buồn bực, huyết mâu của Huyền Lăng Thương đầu tiên là nhẹ nhàng lóe ra một phen, nhưng cũng không hề hỏi tiếp gì nữa.

Chỉ là bạc môi hơi hé mở, lạnh nhạt nói.

“Nếu như hãn thích làm thương tổn nữ nhân vô tội, như vậy, liền đem thiên hãn đi, lại khiến hãn dạo phố thị chúng. Có hãn làm gương, xem ai còn dám làm ác.”

Huyền Lăng Thương mở miệng, giọng điệu lạnh nhạt, phảng phất là đang nói đến chuyện thời tiết hôm nay. Tuy nhiên, lời này của hắn, nghe lọt vào trong tai mọi người, khiến trong lòng mọi người không khỏi chấn động.

Đặc biệt thị vệ bốn phía, đều thân là nam nhân, trong lòng biết, nơi đó chính là sự tôn nghiêm của vận mệnh nam nhân. Hiện nay, nếu bị thiến, vậy đối với một nam nhân mà nói, quả thực so với giết hắn càng dữ dội hơn!

Đặc biệt dân tộc kia, sau khi nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, quả thực ngay cả ý định muốn chết cũng có.

Dù sao, nữ nhân qua tay hắn là vô số, hiện tại muốn thiến hắn, quả thực so với giết hắn càng tàn khốc.

430. Chương 435: Chương 202 : Người Giết Ta Đi

Nghĩ tới đây, tên dân tộc kia không ngừng giãy dụa kêu to.

“A, Hoàng thượng tha mạng a, đừng thiến ta, người giết ta đi. . .”

Đối với tên dân tộc gào thét cầu xin tha thứ kia, Huyền Lăng Thương không để ý tới.

Chỉ tùy ý ra lệnh cho hai thị vệ kéo hắn ta đi.

Cho đến khi bốn phía lại khôi phục sự im lặng lần nữa, Huyền Lăng Thương mới từ từ cúi đầu, yên lặng nhìn chăm chú vào tiểu nữ tử trong lòng.

Ánh mắt kia, thâm thúy, nóng bỏng, còn mang theo tình cảm mà Đồng Nhạc Nhạc không biết. . .

Đối với ánh mắt thâm thúy và nóng bỏng của Huyền Lăng Thương, khiến nhịp tim Đồng Nhạc Nhạc bắt đầu tăng tốc.

Một luồng khô nóng căng thẳng nhanh chóng trào dâng trong lòng.

Nghĩ đến, bây giờ chính mình đang mặc y phục nữ trang, khiến Đồng Nhạc Nhạc lòng dạ rối bời lại ngượng ngùng không thôi.

Cũng không biết, Huyền Lăng Thương nhìn thấy chính mình hiện tại, có thể nhận ra gì hay không! ?

Nghĩ tới đây, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc mở ra, nhẹ nhàng nói nhỏ.

“Hoàng thượng. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, âm thanh thưa thớt, cũng không biết đáng về hiện tại của mình, rơi tại trong mắt Huyền Lăng Thương điềm đạm đáng yêu đến cỡ nào.

Chỉ thấy tiểu nhân nhi trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn như cánh hoa sen, hai gò má nhuộm vài phần màu hồng nhạt, khiến cho nàng nhìn qua, giống như hoa sen nở rộ giữa hồ ngày mùa hè, thanh lịch tinh tế làm cho người thương tiếc.

Thứ hút hồn lòng người nhất, vẫn là một đôi mắt xinh đẹp kia!

Đôi mắt đen trắng rõ ràng, trong veo vô cùng.

Giống như lúc nước suối trong vắt nhất, làm cho người ta tâm tư rối loạn.

Nhìn thấy tiểu nữ tử điềm đạm đáng yêu trong lòng trong sáng thuần khiết, khiến người ta phải thương xót, giờ phút này trong lòng Huyền Lăng Thương chỉ có một ý nghĩ là muốn ‘vĩnh viễn giữ nàng ở lại bên cạnh mình!’

Suy nghĩ này vừa hiện lên, trong lòng Huyền Lăng Thương không khỏi vô cùng hoảng hốt.

Dù sao, đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên hắn muốn có được một người như thế!

Lúc trong lòng Huyền Lăng Thương đang kinh ngạc, Lan Lăng Thiệu Giác ở một bên đang lẳng lặng nhìn một con ngựa và hai người phía trước.

Khi hắn ta thấy Huyền Lăng Thương nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc, ánh mắt sâu thẳm mà nóng rực kia, trong lòng không khỏi nhói mạnh một cái!

Dù sao, hắn ta cũng là nam nhân, đương nhiên biết rõ tình ý trong ánh mắt này . . .

Hơn nữa, hắn ta hiểu rõ Huyền Lăng Thương như vậy, chưa từng nhìn thấy hắn lộ vẻ mặt như vậy với ai.

Nhưng lúc này, hắn lại lộ vẻ mặt như vậy đối với một tiểu thái giám.

Chẳng lẽ là, Huyền Lăng Thương thật sự động tâm với tiểu thái giám này! ?

Nhưng mà, rốt cuộc Huyền Lăng Thương có biết thân phận thật sự của nữ nhân này hay không! ?

Nghĩ tới đây, chân mày Lan Lăng Thiệu Giác không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái. Vì chuyện này mà cảm thấy ảo não.

Dù sao, hắn ta và Huyền Lăng Thương cùng nhau lớn lên từ nhỏ, bọn họ luôn cùng một chí hướng, không nghĩ tới ngay cả người mình thích cũng như nhau. . .

Trái ngược với Lan Lăng Thiệu Giác đang chán nản, Huyền Lăng Thương lại thẩn thiết nhìn chăm chú vào Đồng Nhạc Nhạc, lại thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Nhạc Nhạc xấu hổ bối rối, chỉ cảm thấy cực kỳ thú vị.

Nếu như có thể, hắn thật sự cứ muốn ôm nàng mãi như vậy.

Tuy nhiên, lúc trong lòng Huyền Lăng Thương đang suy nghĩ, đột nhiên nhận thấy được bên cạnh có một ánh mắt cứ chiếu thẳng vào bọn họ.

Cảm giác được điều này, huyết mâu của Huyền Lăng Thương không khỏi nhẹ nhàng quét nhanh một lượt, cuối cùng rơi vào người Lan Lăng Thiệu Giác bên cạnh.

Thấy ánh mắt ảo não của Lan Lăng Thiệu Giác cứ tìm tòi nghiên cứu nhìn phía bọn họ, huyết mâu của Huyền Lăng Thương đầu tiên là nhẹ nhàng lóe ra một cái, bạc môi lập tức hé mở, nhàn nhạt nói.

“Hồi cung!”

. . .

Vì chuyện tên dân tộc, Huyền Lăng Thương phê chuẩn cho Đồng Nhạc Nhạc nghỉ ngơi ba ngày thật tốt, hơn nữa còn thưởng trăm lượng bạc, xem như phần thưởng công lao cho nàng lần này.

Đối với điều này, Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên vui vô cùng.

Chỉ là, kể từ lần Tiểu Lô Tử nhìn thấy nàng mặc y phục nữ trang, liền trở về nói với Tiểu Quế Tử.

Vì thế một truyền mười, mười truyền trăm.

Mọi người đối với chuyện này, đều thảo luận say sưa, lúc rảnh rỗi lại lôi ra nói. Vì chuyện này, Đồng Nhạc Nhạc đau đầu không thôi, còn đánh cho Tiểu Lô Tử một trận, làm hắn luôn miệng kêu khổ, thề sau này sẽ không nói chuyện nàng mặc nữ trang nữa.

Nhưng mà hiện tại, coi như hắn không nói, những người khác cũng đã truyền khắp.

Đối với điều này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ có bất đắc dĩ.

Sau khi nghỉ ngơi vài ngày, thì Đồng Nhạc Nhạc trở lại điện Dưỡng Tâm hầu hạ.

Thời gian trước vẫn bình thường, tuy nhiên không biết tại sao, dần dần Huyền Lăng Thương bắt đầu trở nên không giống trước nữa.

Mỗi lần nàng ngăn người, hoặc lúc đang làm việc, luôn cảm thấy có một ánh mắt nóng rực cứ nhìn nàng chăm chăm.

Lúc nàng lơ đãng ngẩng đầu lên xem, thì đối đầu với một đôi mắt thâm thúy nóng rực.

Đôi mắt này, đương nhiên nàng quen thuộc vô cùng, chỉ là khiến nàng kinh ngạc nghi hoặc là đôi mắt đó, hình như có thêm vài phần tình cảm phức tạp nàng không hiểu. . .

Hơn nữa, mỗi khi nàng đối đầu với đôi mắt sâu thẳm mà nóng rực đó, tim của nàng đập như đang đánh trống vậy. . .

Thật giống như bây giờ.

Giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc đang cảm nghiệm, từ từ mài mực.

Đột nhiên, lại cảm giác được ánh mắt nóng rực kia nhìn nàng chằm chằm, sau khi có cảm giác này, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại.

Đúng lúc đối đầu với huyết mâu nóng bỏng của nam nhân kia.

Lúc nàng đối đầu với huyết mâu nam nhân kia, hẩn thê mà không có thu hồi ánh mắt, cứ nhìn nàng chằm chằm, làm nàng lòng dạ rối bời, tim đập dồn dập.

Một luồng khí nóng rực, nhanh chóng bốc lên tận đỉnh đầu, khiến hai gò má nàng nóng lên.

Cho dù không đi soi gương, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cũng biết, mặt chính mình khẳng định là rất đỏ.

Đối với điều này, Đồng Nhạc Nhạc vừa ngượng ngùng, vừa ảo não, chỉ cảm thấy tim đập dồn dập, lòng dạ rối bời, muốn thoát khỏi ánh mắt nóng rực của nam nhân trước mắt kia.

Nghĩ tới đây, cái miệng nhỏ nhắn của Đồng Nhạc Nhạc hé mở, khẽ nói.

“Hoàng thượng hẳn là đói bụng rồi! ? Nô tài đi chuẩn bị điểm tâm cho Hoàng thượng!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, trên mặt ửng đỏ, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương mang theo tránh né và bối rối.

Đối với thần sắc trên mặt Đồng Nhạc Nhạc, đương nhiên Huyền Lăng Thương vô cùng tinh tế thu vào trong mắt.

Thấy vậy, đầu tiên là Huyền Lăng Thương lẳng lẳng nhìn tiểu nhân nhi trước mắt, lập tức, bạc môi hé mở nhàn nhạt nói.

“Đi đi.”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng xoay người đi, không bao lâu đã rời khỏi tầm mắt Huyền Lăng Thương.

Nhìn thấy tiểu nhân nhi cơ hồ là chạy trốn chết, huyết mâu của Huyền Lăng Thương lóe ra một cái, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên. . .

. . .

Đối với ánh mắt nóng rực của Huyền Lăng Thương hôm nay, khiến Đồng Nhạc Nhạc lòng dạ rối bời.

Trong mơ hồ, nàng luôn cảm giác được hình như Huyền Lăng Thương có điều gì đó không đúng.

Nhưng mà, rốt cuộc là lạ ở chỗ nào, nàng không nói ra được.

Chỉ là ánh mắt của hắn, càng nóng bỏng hơn so với trước đây, khiến nàng có hơi hoảng loạn.

Một bên là Huyền Lăng Thương chuẩn bị được gần xong, một bên là Đồng Nhạc Nhạc luôn ảo não về chuyện Huyền Lăng Thương.

Không ngờ, tại chỗ rẽ gần như đụng vào một người.

Nhìn người mình thiếu chút nữa đã đụng vào, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến không khỏi giật mình la lên một tiếng, thân thể lão đảo một cái, cơ hồ muốn té lăn trên đất.

May là người đó nhanh tay lẹ mắt, hai tay duỗi ra nắm chặt bả vai của nàng, để nàng khỏi bị ngã sấp xuống.

“Tiểu Nhạc Tử, hôm nay ngươi làm sao vậy! ? Hình như có tâm sự! ?”

Trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói du dương của Lan Lăng Thiệu Giác mang theo nghi hoặc.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi phục hồi tinh thần lại, đầu tiên là lẳng lặng nhìn Lan Lăng Thiệu Giác một chút, sau đó mới phản ứng kịp mở miệng nói.

“A, là Vương Gia! ?”

Thấy trên mặt Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc, Lan Lăng Thiệu Giác không biết nên cảm thấy buồn cười, hay nên bất đắc dĩ.

“Mới vừa rồi từ xa, Bồn vương đã nhìn thấy ngươi, ngươi lại hình như không tập trung, rốt cuộc là làm sao vậy! ?”

Lan Lăng Thiệu Giác mở miệng, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc lo lắng không chút che giấu.

Nghe được lời Lan Lăng Thiệu Giác nói, lại thấy gương mặt tuần tú của hắn tràn đầy lo lắng, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cảm động, lập tức khẽ lắc đầu, mở miệng nói.

“Vương Gia, nô tài không có việc gì.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói.

Dù sao, chuyện nàng phiền não, nàng cũng không biết nên nói như thế nào, lại khó có thể mở miệng.

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Lan Lăng Thiệu Giác hiểu Đồng Nhạc Nhạc không muốn nói, vì vậy cũng không gượng ép.

Môi đỏ mọng hé mở, mở miệng nói.

“Nếu không có việc gì là tốt rồi, Tiểu Nhạc Tử, nếu như ngươi thực sự có chuyện gì, có thể nói cho Bồn vương, nếu như Bồn vương có khả năng giúp ngươi, nhất định sẽ giúp.”

Lan Lăng Thiệu Giác mở miệng, giọng điệu vô cùng kiên định.

Nghe vậy, gương mặt Đồng Nhạc Nhạc rạng rỡ, không khỏi hé miệng cười một tiếng.

“Ha ha, Vương Gia, nô tài đã hiểu .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng cười nói, cảm thấy trong lòng ấm áp.

Dù sao, nam nhân trước mắt này, giống như ánh mặt trời ấm áp, cho dù ngươi gặp phiền não gì, chỉ cần nhìn thấy nụ cười ấm áp của hắn, đều sẽ trôi sạch.

Lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vui vẻ suy nghĩ, lại không biết, nụ cười trên mặt mình đẹp đến thế nào.

Giống như trăm hoa đua nở, xinh đẹp rực rỡ, còn sơn ngọc nát, xinh đẹp làm cho lòng người lay động!

Thấy vậy, hắc mâu hình lá răm Lan Lăng Thiệu Giác không khỏi xẹt qua một chút kinh ngạc, trong lòng kinh thán.

Thật sự là trên thế gian hiếm có một nữ tử xinh đẹp như hoa như ngọc vậy!

Coi như hiện tại nàng không thoa son phấn, cũng đã đẹp không gì sánh được.

Nhớ lại hôm đó, nàng mặc nữ trang khuynh thành, không biết làm điên đảo bao nhiêu người, bắt bao nhiêu tâm người làm tù binh . . .

Thật hiếm thấy, là nàng có được một trái tim lương thiện trong vắt!

Thế gian có biết bao nhiêu mỹ nữ, nhưng nữ nhân tuyệt sắc lại có tâm địa lương thiện như thế, rất là khó cầu. . .

Nếu như có khả năng, hắn thật sự muốn giữ tiểu nữ tử này ở lại bên cạnh mình. . .

Lúc trong lòng Lan Lăng Thiệu Giác đang thán phục, Đồng Nhạc Nhạc không biết tâm tư Lan Lăng Thiệu Giác.

Lại thấy Lan Lăng Thiệu Giác cứ nhìn mình chăm chăm, hình như là nghĩ đến cái gì đó.

Thấy vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Nhạc Nhạc không khỏi có hơi sùng sốt, lập tức hé mở làn môi hồng, mở miệng tò mò hỏi.

“Vương Gia, sao người cứ nhìn nô tài như vậy! ?”

431. Chương 436: Chương 203 : Xoa Bóp

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, khuôn mặt tuần tú của Lan Lăng Thiệu Giác tức thì sùng sốt.

Nghĩ đến chính mình mới rồi lại đứng ngây người ra mà nhìn người nhỏ nhắn này, trên mặt không khỏi liền buồn bực.

Vì che dấu nỗi xấu hổ vừa rồi , Lan Lăng Thiệu Giác không khỏi nhẹ nhàng ho khan một cái. Sau đó, ánh mắt quét một vòng, liền rơi vào hộp đựng thức ăn trên tay Đồng Nhạc Nhạc mang theo.

“Người đây là muốn đi đưa điểm tâm cho Hoàng thượng sao! ?”

Nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác, Đồng Nhạc Nhạc dường như mới nhớ lại cái gì , một tay vỗ vỗ trán, rồi nói tràn đầy ảo não.

“Nha, chỉ lo đến nói chuyện với ngài, lại quên đưa điểm tâm cho Hoàng thượng rồi. Nếu như Hoàng thượng bị đói sẽ không tốt, Vương Gia, nô tài đi trước đây!”

“Ừ, đi thôi!”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, Lan Lăng Thiệu Giác chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, mở miệng nói.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, chỉ là mỉm cười một cái, liền lập tức xoay người, sau đó vội vã chạy đi về hướng Ngự Thư Phòng.

Nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn kia của Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng rời khỏi tầm mắt của mình, trên gương mặt tuần tú kia của Lan Lăng Thiệu Giác, không khỏi nhuốm vài phần thờ dãi và lo buồn.

“Chẳng lẽ là, nàng đối với Hoàng thượng cũng. . .”

. . .

“Vừa rồi người đi nơi nào ! ? Lâu như vậy mới trở về! ?”

Vào lúc Đồng Nhạc Nhạc vừa mới trở lại Ngự Thư Phòng, Huyền Lăng Thương vốn đang lúc cúi đầu xuống, chăm chú phê duyệt Chiết Tử, cũng không quay đầu lại mở miệng hỏi.

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, gương mặt đầu tiên là sùng sốt, lập tức, không hề nghĩ ngợi, liền nói ra chi tiết.

“Mới rồi trên đường trở về , nô tài gặp Vương Gia, liền hàn huyên vài câu. Chắc là Hoàng thượng đã đói bụng rồi! ? Xin ăn điểm tâm đi!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, vừa lấy ra toàn bộ điểm tâm bên trong hộp đựng thức ăn .

Cũng không hề chú ý tới, Huyền Lăng Thương sau khi nghe được lời này của nàng , mảy kiếm dễ coi bỗng nhiên cau lại một cái, trong mắt, cũng xẹt qua một tia ghen tức.

Nhưng mà, ánh sáng đó trong mắt Huyền Lăng Thương chợt lóe rồi biến mất, nhanh đến mức làm cho không người nào có thể phát hiện được.

Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên cũng không từng nhìn thấy.

Sau khi đặt điểm tâm lên trên bàn, Đồng Nhạc Nhạc liền một mực cung kính đứng ở một bên chờ đợi.

Đợi sau khi Huyền Lăng Thương ăn xong điểm tâm, nàng liền lập tức thu thập bát đĩa, tính toán đi lui xuống.

Nhìn sắc trời một chút, hiện tại đã là lúc xế chiều. Nàng đợi cho cơm nước xong, là có thể về nghỉ ngơi.

Suy nghĩ một chút, hiện tại thời gian trôi qua thật đúng là nhanh đây!

Phảng phất nháy mắt, một ngày liền đã qua.

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc tự nhủ, đột nhiên, liền nhìn thấy nam nhân ở trên bàn chăm chú phê duyệt tấu chương từ từ buông bút lông trên tay xuống. Sau đó, phảng phất như vẽ mặt mệt mỏi, đưa tay nắm mũi, mày kiếm nhăn tít.

Nhìn thấy điệu bộ Huyền Lăng Thương vẽ mặt mệt mỏi, Đồng Nhạc Nhạc xem qua cũng liền nhủ mày.

Nhớ lại, Huyền Lăng Thương mỗi ngày đều là dậy sớm ngủ muộn, sáng sớm phải thượng triều bàn bạc chính sự cùng các đại thần, buổi chiều phải phê duyệt tấu chương. .

Đến buổi tối, ăn cơm chiều xong, còn phải phê duyệt tấu chương đến đêm khuya, có khi lại triệu thần tử vào để bàn bạc chính sự.

Cuộc sống như vậy, buồn tẻ, áp lực lớn, hơn nữa, phi thường khổ cực.

Nhìn thấy Huyền Lăng Thương có dáng vẻ mặt mày mệt mỏi, hơn nữa cổ hần hình như có cử động hơi mất tự nhiên.

Đồng Nhạc Nhạc liền trong lòng biết, người nào ngồi trong thời gian dài, khẳng định phi thường dễ dàng bị bệnh cứng khớp cổ.

Dù sao, trước kia nàng chính là trường kỳ ngồi với computer, cuối cùng liền có nguy cơ bị bệnh cứng khớp cổ.

Có nguy cơ bị bệnh cứng khớp cổ, ngày ngày đau vùng thắt lưng không nói, cổ vẫn còn rất cứng ngắc, cực kì khổ cực, những cái này là người khác không nhận thức được.

Nghĩ tới đây, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc hé ra, cơ hồ không hề nghỉ ngơi, liền mở miệng nói.

“Hoàng thượng, không bằng nô tài mát xa cho ngài một phen đi! ?”

“Mát xa! ?”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương vốn đang lúc đưa tay nắm mũi, khuôn mặt tuần tú đầu tiên là sửng sốt, trong mắt xẹt qua vài phần vẻ nghi hoặc.

Nhìn thấy dáng vẻ Huyền Lăng Thương tràn đầy nghi hoặc, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở miệng giải thích.

“Ách, Hoàng thượng, mát xa chính là xoa bóp! Nô tài chứng kiến Hoàng thượng ngồi trong thời gian dài, khẳng định phi thường khổ cực. Hoàng thượng hiện tại không phải là ngài cảm giác được xương cổ và cổ đặc biệt cứng ngắc! ?”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, Huyền Lăng Thương đầu tiên là có hơi sửng sốt, mới nhẹ nhàng gật đầu.

“Không sai, trầm gần đây rất cuộc cảm giác được, cổ và xương cổ đặc biệt không thoải mái.”

“Ha hã, đó chính là vậy. Hoàng thượng, hiện tại là ngài có nguy cơ bị bệnh cứng khớp cổ. Bệnh cứng khớp cổ này, nhất định phải điều trị thật tốt, bằng không, sau này sẽ rất phiền toái. Nô tài vừa lúc biết một phương pháp xoa bóp chữa bệnh bệnh cứng khớp cổ, Hoàng thượng có khả năng thử một lần! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là long lanh, mang theo rất nhiều vẻ chờ mong.

Dù sao, nàng là vì muốn tốt cho Huyền Lăng Thương, lại sợ hãi, Huyền Lăng Thương sẽ cự tuyệt. . .

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc chờ mong lo lắng, Huyền Lăng Thương nhìn thấy người nhỏ bé trước mắt đang tràn đầy chờ mong nhìn mình , huyết mâu đầu tiên là nhẹ nhàng lóe ra một phen, sau đó, bạc môi hé ra, mở miệng nói.

“Hảo, người đã đều nói như thế , vậy người liền thử xem đi! Nếu như thật sự khá, trầm tự nhiên có phần thường xứng đáng.”

“Ha ha, vâng!”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mặt mày rạng rỡ, hơi nở nụ cười, ngọt ngào cười một tiếng.

Sau đó, Đồng Nhạc Nhạc liền nhanh chóng đi tới phía sau lưng Huyền Lăng Thương . Đầu tiên là đem xăn ống tay áo lên, sau đó Đồng Nhạc Nhạc mới bắt đầu xoa bóp cho Huyền Lăng Thương .

Nói cho cùng, Đồng Nhạc Nhạc trước kia trường kỳ ngồi với computer, luôn đau vùng thắt lưng.

Sau này, đau kinh khủng, liền đến những chỗ như sauna để xoa bóp một phen.

Tuy nhiên, không ngừng đi xoa bóp ở tiệm mát xa, luôn tốn không ít tiền. Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền tra tìm trên computer, càng là thử không ít biện pháp. Vì vậy, liền học xong không ít tư liệu về biện pháp trị bệnh cứng khớp cổ.

Không ngờ hiện nay, biện pháp chữa bệnh cứng khớp cổ này, lại có thể phát huy công dụng.

Hơn nữa, lại vẫn còn dùng vào trên người chính mình quan tâm nhất.

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng là vừa lòng đẹp ý.

Thiết nghĩ đến, Huyền Lăng Thương mỗi ngày đều khổ cực như vậy, nàng đương nhiên là hy vọng thân thể của hắn khỏe mạnh.

Vừa nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc càng là ra sức chăm chú bắt đầu xoa bóp cho Huyền Lăng Thương.

Chỉ cảm thấy, cổ của nam nhân trước mắt vô cùng cứng ngắc , hình như là hòn đá. Đồng Nhạc Nhạc chính là bỏ ra không ít sức lực bắt đầu xoa bóp.

Đồng Nhạc Nhạc vừa xoa bóp, không quên mở miệng hỏi.

“Hoàng thượng, sức lực như vậy là vừa chứ! ?”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, Huyền Lăng Thương chính lúc mặt mày hưởng thụ, chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, đồng ý.

Giờ phút này, đối với Huyền Lăng Thương mà nói, là hưởng thụ!

Dù sao, kể từ đăng cơ tới nay, hắn mỗi ngày đều phải xử lý rất nhiều chuyện, phê duyệt rất nhiều Chiết Tử, liền ngay cả thời gian tập võ đều bớt đi không ít.

Mỗi ngày, cho dù hắn cảm giác được thân thể biến động, lại không giành được thời gian thỏa đáng.

Dù sao, hắn cũng không có thời gian mà đi để ý tới thân thể không khỏe.

Nhưng mà bây giờ, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy, trên vai mình, có một đôi tay nhỏ nhắn xinh xắn dốc lực, đang lúc không ngừng giúp hắn xoa bóp.

Cảm giác đó, mang theo một chút đau đau mà lại thoải mái quá chừng.

Cùng với đôi tay nhỏ bé kia không ngừng dùng sức xoa bóp, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy, cần cổ của chính mình vốn cứng ngắc như hòn đá, bắt đầu thư giãn không ít.

Cảm giác thoải mái kia, quả thực khó có thể dùng bút mực hình dung.

Kết quả là, Huyền Lăng Thương liền nhẹ nhàng nhắm đôi mắt lại, từ từ hưởng thụ cảm giác thoải mái mà đôi tay nhỏ bé kia mang đến cho hắn.

Trong khoảnh khắc, cả Ngự Thư Phòng, trở nên im ắng.

Ai cũng đều không hề mở miệng nói chuyện.

Đồng Nhạc Nhạc chỉ là ra sức chăm chú xoa bóp bả vai cho Huyền Lăng Thương . Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, cho đến lúc đèn mới thấp rực rỡ, hai tay Đồng Nhạc Nhạc cũng bắt đầu mỏi nhừ. Đồng Nhạc Nhạc mới lấy một tay nhẹ nhàng chà lau mồ hôi lấm tấm trên trán, vừa khe khẽ mở miệng hỏi.

“Hoàng thượng, hiện tại ngài cảm giác khá hơn chút sao! ?”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương vốn đang lúc bế mâu chớp mắt , không khỏi từ từ mở huyết mâu ra.

Khóe mắt nhẹ nhàng quét nhanh một lượt.

Chỉ thấy, người nhỏ bé đứng ở phía sau hắn , giờ phút này đầu đầy mồ hôi lấm tấm, trên mặt cũng mang theo một vẻ mệt mỏi.

Trong lòng biết nàng vừa rồi chính là dốc hết toàn bộ sức lực xoa bóp cho mình, hiện tại khẳng định mệt mỏi muốn chết rồi.

Nghĩ tới đây, trong mắt Huyền Lăng Thương không khỏi xẹt qua một tia phiền muộn.

Hắn không nên vì chính mình hưởng thụ, mà khiến cho thiếu nữ này như thế khổ cực.

Trong lòng phiền muộn, Huyền Lăng Thương bực môi hé ra, mở miệng nói.

“Ừ, trầm chỉ cảm thấy cổ thoải mái hơn nhiều. Đây chính là công lao của Tiểu Nhạc Tử người đó! Nói đi, người muốn trầm thưởng người cái gì! ?”

Nam nhân mở miệng, không biết là do cảnh đêm mê người, hoặc là như thế nào. Nhưng Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy, giọng nói của nam nhân , tại giờ này khắc này, càng tỏ ra gọi cảm , trầm thấp, dễ nghe.

Phảng phất như mang theo từ tính, làm cho người ta nghe xong, trong lòng không khỏi rung lên một cái.

Trong lòng rung động, Đồng Nhạc Nhạc cũng là ra sức lắc lắc đầu, mở miệng nói.

“Hầu hạ Hoàng thượng, vốn là bổn phận của nô tài, nô tài sao dám khiến Hoàng thượng ban thưởng đây! ? Hơn thế nữa, thân thể của hoàng thượng, quan hệ đến muôn dân. Chỉ cần Hoàng thượng khỏe mạnh, nô tài liền cảm thấy mỹ mãn .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng vừa nói, bất giác tự mình cảm thấy lời nói, hình như có vẻ vượt mong ngửa. Nhưng mà, đó cũng là những lời thật lòng của nàng.

Chỉ cần Huyền Lăng Thương khỏe mạnh, nàng liền hài lòng.

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy mỹ mãn mà nghĩ, Huyền Lăng Thương chỉ là im lặng nhìn người nhỏ bé đứng ở phía sau mình.

Chỉ thấy người nhỏ nhắn này, trên mặt tuy mang theo vài phần mệt mỏi, thế nhưng đôi mắt kia, cũng là long lanh.

Hắc bạch phân minh, trong mắt trong xanh vờn vờn như nước, không nhìn ra một tia giả dối chút nào . .

Nhìn ra được, lời này, nàng là thật lòng thật dạ. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Lăng Thương không khỏi rung lên một cái.

Nữ nhân tuyệt sắc cẩn thận như thế , lại quan tâm đến hắn như thế , thử hỏi khiến hắn làm thế nào không động tâm! ?

Nếu như nói rằng có khả năng, hắn thật muốn ôm thật chặt nàng vào trong lòng, để cho nàng chân chân thực thực làm nữ nhân của mình!

Tuy nhiên. . .

Nàng vì sao lại nữ giả trang nam trang, giấu diếm thân phận của mình, giả trang thành một tiểu thái giám, sống ở bên cạnh hắn đây! ?

Ở trong đó, rốt cuộc che giấu bí mật gì ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Lăng Thương nghi hoặc không thôi, lại suy nghĩ trăm bề cũng không giải đáp được.

432. Chương 437: Chương 204 : Đôn Thân Vương

Edit : Nhan Như Song

Kể từ hôm đó xoa bóp cho Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc mỗi ngày đều sẽ đúng giờ, vào lúc sắp tối, Huyền Lăng Thương mệt mỏi, liền xoa bóp bả vai cho hắn.

Dần dần, Đồng Nhạc Nhạc cảm giác được, bả vai Huyền Lăng Thương vốn cứng rắn, cuối cùng trở nên buông lỏng một chút, trong lòng biết bệnh cứng khớp cổ của Huyền Lăng Thương bắt đầu chuyển biến tốt đẹp, tâm tình cũng trở nên đặc biệt vui vẻ.

Đặc biệt hiện tại, Đồng Nhạc Nhạc xoa bóp bả vai của Huyền Lăng Thương như mọi khi, Huyền Lăng Thương liền ngồi ở nơi này nhắm mắt dưỡng thần, được Đồng Nhạc Nhạc xoa bóp, phục vụ hưởng thụ thật tốt.

Trong khoảnh khắc, bên trong Ngự Thư Phòng, im lặng vô cùng, cũng không một ai nói gì.

Tuy nhiên, đối với giờ này khắc này, hai người đều cảm giác được vô cùng ấm áp thoải mái.

Giờ phút này, chính lúc Huyền Lăng Thương nhắm mắt dưỡng thần, cảm giác được, đôi tay nhỏ bé mềm mại kia, không ngừng dùng sức ấn trên vai hắn, cảm giác thoải mái kia, khiến hắn dễ chịu quá chừng.

Chỉ cảm thấy, thói quen thật sự là một thứ đáng sợ.

Trước kia, hắn không bao giờ cho phép người khác chạm vào thân thể hắn như thế, tuy nhiên, giờ này khắc này, hắn lại yêu loại cảm giác được người xoa bóp.

Có lẽ, bởi toàn bộ, vì hắn xoa bóp, là tiểu nữ tử phía sau ! ?

Nghĩ tới đây, khóe miệng Huyền Lăng Thương không khỏi nhẹ nhàng cong lên một cái.

Mặt mày rạng rỡ, trên mặt, đều là vẻ thoải mái.

Tuy nhiên, nụ cười trên khóe miệng Huyền Lăng Thương, vẫn là duy trì không đến một khắc, đột nhiên, một hồi tiếng bước chân, liền từ cửa Ngự Thư Phòng vội vã đi vào.

Tuy không có mở mắt ra, tại Huyền Lăng Thương lại nghe được có người đã đến đây rồi.

Chân mày không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái.

Dù sao, giờ này khắc này, hắn mong muốn nhất đó là, không có người đến quấy rầy bọn họ.

Trong lòng tuy không vui, nhưng Huyền Lăng Thương cũng biết, thân phận này của mình, làm sao có cái tự do gì đáng nói ! ?

Trong lòng bất đắc dĩ thở dài, người mới tới đã đi vào Ngự Thư Phòng.

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc vẫn đang xoa bóp cho Huyền Lăng Thương, trên mặt sớm đã là dáng vẻ quen rồi.

Đôi môi hé ra, mở miệng một mực cung kính nói với Huyền Lăng Thương.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Lan Lăng Vương cầu kiến.”

Nghe được những lời người mới đến đã nói, Huyền Lăng Thương chỉ là từ từ mở mắt ra, bạc môi hé ra, mở miệng nói.

“Truyền.”

“Vâng”

Người mới đến nghe vậy, nhanh chóng lui xuống.

Đồng Nhạc Nhạc thấy Lan Lăng Thiệu Giác đã đến đây rồi, trong lòng biết Lan Lăng Thiệu Giác khẳng định là muốn đến thương lượng quốc gia đại sự cùng Huyền Lăng Thương, vì vậy, liền tính toán lui xuống.

Tuy nhiên, đang lúc đôi tay nhỏ bé của Đồng Nhạc Nhạc, rời đi bả vai của Huyền Lăng Thương, thì từ trước người, liền truyền đến âm thanh trầm thấp khàn khàn của Huyền Lăng Thương.

“Tiếp tục.”

“Sao! ?”

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt.

Dù sao, trước kia mỗi khi Lan Lăng Thiệu Giác có quốc gia đại sự phải bàn bạc cùng Huyền Lăng Thương, nàng đều rời đi để tránh bị nghi ngờ.

Như thế nào lần này, Huyền Lăng Thương lại cho nàng lưu lại đây! ?

Trong lòng tuy nghi hoặc, nhưng mà, Đồng Nhạc Nhạc vẫn theo lời, tiếp tục xoa bóp bả vai của Huyền Lăng Thương.

Lúc này, tại cửa Ngự Thư Phòng, một đạo bóng dáng cao to, liền sải bước đi đến.

Chỉ thấy người đó trên người mặc một thân trường sam màu xanh nhạt, tóc đen như mun, mặt đẹp như ngọc.

Bên hông kia là Dương Chi Ngọc Bội thượng đẳng, cùng với bước đi của người mới vào đang đung đưa trái phải, càng tôn lên vẻ ngọc thụ lâm phong, tiêu sái sang trọng của người mới đến .

Khi người mới đến đi vào Ngự Thư Phòng, nhìn thấy cảnh đó bên trong Ngự Thư Phòng, gương mặt dễ nhìn kia đầu tiên là có hơi sửng sốt, trong hắc mâu càng là xẹt qua một tia kinh ngạc.

Tuy nhiên, khi tiếp xúc với một đôi ánh mắt sâu thẳm thăm thẳm động lòng người kia của Huyền Lăng Thương, vẻ kinh ngạc trên mặt nam nhân, liền nhanh chóng biến mất không thấy tăm tích đâu nữa.

Trên mặt, lại vẫn dáng vẻ tao nhã lịch sự nhẹ nhàng hờ hững.

“Hoàng thượng cát tường.”

“Ừ, Thiệu Giác, tìm thăm có chuyện gì! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, giọng điệu nhạt nhòa.

Lan Lăng Thiệu Giác nghe vậy, đầu tiên là vừa vén vạt áo ngồi ở một bên, lập tức, hé mở làn môi hồng, mở miệng nói.

“Ngày mai Đôn Thân Vương, liền từ Sùng Châu quay về kinh. Hoàng thượng đối với điều này, có đối sách gì! ?”

Nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác, bạc môi đẹp đẽ kia của Huyền Lăng Thương đầu tiên là khẽ mấp máy một cái.

Lập tức, dường như nghĩ đến cái gì, khóe miệng đột nhiên nhếch mép một cái.

Nam nhân tuy đang cười, nhưng sự vui vẻ cũng không đạt trong mắt.

Hơn nữa, từ trên người nam nhân, càng là tản mát ra một loại khí lạnh kinh hoàng.

Coi như là đứng ở phía sau Huyền Lăng Thương, không thấy được vẻ mặt của hắn, chỉ là, có lẽ Đồng Nhạc Nhạc cảm giác được, khí lạnh kinh hoàng ở trên người nam nhân.

Lấy sự hiểu rõ của nàng đối với Huyền Lăng Thương, trong lòng biết Huyền Lăng Thương là đang tức giận.

Đối với điều này, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi trào ra một cổ nghị hoặc và hiếu kỳ.

Đối với Đôn Thân Vương này, nàng là chưa từng ra mắt.

Lại nhiều lần từ trong miệng Lan Lăng Thiệu Giác và Huyền Lăng Thương nghe được.

Vì vậy, nàng liền bắt đầu tinh tế hỏi thăm Đôn Thân Vương này một chút.

Dù sao, mỗi một lần, bọn người Huyền Lăng Thương nói đến Đôn Thân Vương này, thần sắc trên mặt Huyền Lăng Thương, sẽ trở nên không giống với bình thường.

Nghĩ đến, Đôn Thân Vương này, ở trong lòng Huyền Lăng Thương, là một người phi thường khiến hấn để bụng mà cảm giận đi! ?

Nghe nói, Huyền Lăng Thương và Huyền Lăng Phong, từ nhỏ mất nương, vì vậy, liền giao Huyền Lăng Thương cho Đức Phi nương nương không có con nuôi.

Đức Phi nương nương thân thể gầy yếu, không nên sinh đẻ, đối với Huyền Lăng Phong, từ nhỏ liền thương yêu, coi như con ruột của mình.

Mà Huyền Lăng Thương chính là giao cho Thái Hậu nương nương nuôi dưỡng.

Tuy nhiên, Thái Hậu nương nương đã có một người con.

Tuy rằng, trong mắt người ngoài, Thái Hậu nương nương là từ ái.

Đối với Huyền Lăng Thương, càng là cực kì yêu quý.

Chỉ là, đó chẳng qua là lời đồn đại thôi.

Dù sao, có mẫu thân nào không phải yêu con của mình nhất! ?

Năm đó, hoàng tử vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, rất nhiều người đều bị tước chức, giam cầm.

Cuối cùng, có tư cách tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, cũng chỉ có Huyền Lăng Thương cùng Đôn Thân Vương.

Nghe nói, Đôn Thân Vương chính là con trai trưởng do thái hậu sinh, từ nhỏ lớn lên so với nữ nhân vẫn còn xinh đẹp hơn, mỗi một khi Đôn Thân Vương ra mắt người, đều là kinh ngạc như thấy người nhà trời.

Tuy nhiên, Đôn Thân Vương lại phi thường cảm giận dáng vẻ của mình.

Nghe nói, trước kia khi Đôn Thân Vương đi ở trên đường, bị người lầm tưởng rằng là nữ giả nam trang, tiến lên cột nhả, lại bị Đôn Thân Vương đánh cho tàn phế, không chỉ như vậy, còn bị thiến.

Chuyện này, mỗi khi mọi người nói đến thì vẫn còn sợ hết hồn hết vía.

Dù sao, Đôn Thân Vương kia mặc dù vóc người xinh đẹp, cũng là hung tàn thành tánh.

Có lẽ liền bởi vì như thế, cuối cùng Tiên Đế mới có thể truyền ngôi cho Huyền Lăng Thương.

Dù sao, Đôn Thân Vương kia mặc dù cùng Huyền Lăng Thương trí dũng song toàn, cá tính lại hung tàn, không nên trở thành hoàng đế.

Khi Huyền Lăng Thương cuối cùng đi lên ngôi vị hoàng đế, Đôn Thân Vương đột nhiên bệnh nặng một hồi, liền trở về nơi ở của mình.

Thái Hậu nương nương mặc dù phong làm Hoàng thái hậu, lẽ ra ở hậu cung.

Chỉ là, Thái Hậu nương nương trong lòng vẫn vương con mình bệnh, liền cũng đi theo đến chỗ đất phong.

Nhưng mà, nghe nói Thái Hậu nương nương vẫn quan tâm Hoàng thượng, không ngừng tuyển phi cho Hoàng thượng.

Chỉ là, lại nhiều lần bị Huyền Lăng Thương dùng mọi cơ cự tuyệt.

Hiện nay, Đôn Thân Vương nghe nói là bệnh nguy kịch, ở Sùng Châu, càng là tìm mọi danh y, đều điều trị không được.

Thái Hậu nường nường xót ruột cho con, liền thỉnh cầu Hoàng thượng khai ân, cho Đôn Thân Vương quay về kinh dưỡng bệnh.

Nói là Sùng Châu khí hậu không thích hợp để Đôn Thân Vương dưỡng bệnh.

Thái Hậu hạ thấp mình cầu khẩn như thế, lại làm cho Huyền Lăng Thương ngưỡng mộ, nếu như cự tuyệt, Huyền Lăng Thương khẳng định sẽ gánh tội danh bất hiếu, dao động giang sơn Linh Nhạc Quốc.

Vì vậy, Huyền Lăng Thương cũng cho Đôn Thân Vương quay về kinh.

Nhưng mà, Đồng Nhạc Nhạc nhìn ra được, Huyền Lăng Thương đối với Đôn Thân Vương này, phi thường cảm giận.

Trong đó, rốt cuộc phát sinh chuyện gì, nàng cũng không biết.

Chỉ là, nàng mặc dù không biết đã từng phát sinh chuyện gì, nhưng mà, nàng dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết.

Dù sao, mọi người đều muốn làm hoàng đế, đặc biệt là những hoàng tử này.

Vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, chuyện gì là không làm được! ?

Đôn Thân Vương này, trước kia lại là đối thủ tranh đoạt ngôi vị hoàng đế cùng Huyền Lăng Thương, cảm giận thù hận lẫn nhau, cũng là chuyện đương nhiên.

Trong lòng đang nghĩ ngợi, Đồng Nhạc Nhạc đột nhiên cảm giác được, có một đạo ánh mắt nóng rực, đang nhìn nàng chăm chăm.

Cảm giác được chuyện này, mắt nàng của Đồng Nhạc Nhạc không khỏi ngược lên, đối đầu, cũng là ánh mắt sâu thẳm thăm dò lòng người kia của Huyền Lăng Thương.

Chỉ thấy Huyền Lăng Thương giờ phút này đang lẳng lặng nhìn mình, ánh mắt nóng rực thâm thúy, giống như một lưỡi dao sắc bén, làm cho trong lòng nàng giật mình.

Hơn nữa, không chỉ có Huyền Lăng Thương nhìn nàng như vậy, mà ngay cả Lan Lăng Thiệu Giác một bên, cũng đang nhìn chăm chăm vào nàng.

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sưng sốt, trong mắt nhuộm lên vài phần nghi hoặc.

“Hoàng thượng! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, tràn đầy không giải thích được.

Nghe vậy, Huyền Lăng Thương không hề mở miệng nói chuyện, trái lại Lan Lăng Thiệu Giác ở một bên, hé mở làn môi hồng, mở miệng hỏi.

“Tiểu Nhạc Tử, ngươi suy nghĩ cái gì đây! ? Hoàng thượng đều gọi ngươi hai lần, ngươi cũng không có phục hồi tinh thần lại.”

“A! ? Hoàng thượng gọi nô tài có chuyện gì đây! ?”

Nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác, gương mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sưng sốt, lập tức vội vàng không ngừng mở miệng hỏi.

Trong lòng càng là ảo não không thôi, chính mình mới vừa rồi suy nghĩ chuyện rất mê mẩn.

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ảo não, Huyền Lăng Thương đầu tiên là liếc mắt nhìn chăm chú nàng thật sâu, lập tức, bực môi hé mở, mở miệng nhàn nhạt nói.

“Trà nguội rồi.”

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, Đồng Nhạc Nhạc lập tức phản ứng kịp, mở miệng nói.

“A a, vâng, nô tài lập tức thay đổi một ly trà thơm cho hoàng thượng.”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói dứt lời, lập tức bưng lên trà thơm để trên bàn cho Huyền Lăng Thương, sau đó vội vã đi ra bên ngoài Ngự Thư Phòng.

Cũng không biết, ánh mắt sâu thăm thẳm kia của Huyền Lăng Thương, một mực gắt gao nhìn nàng chăm chăm.

Nhìn thấy kia bóng dáng vội vã rời đi, trong huyết mâu, càng là thêm vài phần như có điều suy nghĩ. . .

Đối với Huyền Lăng Thương như có điều suy nghĩ, hắc mâu hình lá răm kia của Lan Lăng Thiệu Giác, càng là nhẹ nhàng dừng ở trên người Huyền Lăng Thương.

Nhìn thấy ánh mắt của Huyền Lăng Thương, ngay thẳng dừng ở trên người một bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn, đồng mâu đẹp đẽ kia, không khỏi chợt sáng lên một cái. . .

433. Chương 438: Chương 205: Bên Trong Ôn Tuyền

Vào đêm, hoa đăng cao treo.

Đêm đầu mùa xuân , giống như gương mặt người đẹp.

Trắng sáng giữa trời, ánh trăng mê người, những vì sao lấp lánh càng tôn lên màn đêm long lánh xinh đẹp như thế.

Gió đêm phát phơ, thổi tới trên người, mang theo cảm giác hơi lạnh lạnh.

Đồng Nhạc Nhạc đã tan việc, giờ phút này, đang theo Tiểu Lô Tử bọn họ ăn cơm.

Hiện tại, sau khi cơm nước xong xuôi , nàng liền tính toán trở về nghỉ ngơi thật tốt .

Tuy nhiên, vào đúng thời điểm này ở điện Dưỡng Tâm , Tiểu Cát Tử đột nhiên vội vàng vàng đi đến.

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sửng sốt.

“Tiểu Cát Tử, người tìm ta! ?”

“Đúng vậy, Nhạc công công, Hoàng thượng tìm ngài đây!”

Nghe được lời này của Tiểu Cát Tử, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc lại lần nữa sửng sốt.

Dù sao hiện tại nàng đã tan việc , như thế nào Huyền Lăng Thương đang yên lành lại tìm nàng đây a! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, không khỏi mở miệng hỏi.

“Vậy Tiểu Cát Tử, người cũng đã biết, Hoàng thượng tìm ta có chuyện gì! ?”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, Tiểu Cát Tử chỉ là tự nói ra những chuyện chính mình biết.

“Hoàng thượng nói, bả vai ngài có hơi đau nhức, nói Nhạc công công vào một phen.”

Vừa nghe đến lời này của Tiểu Cát Tử , Đồng Nhạc Nhạc cau đôi mày lại, trên mặt đều là vẻ lo lắng.

“Hoàng thượng khẳng định lại tái phát bệnh cứng khớp ở cổ, Hoàng thượng người hiện tại đang ở nơi nào! ?”

“Khởi bẩm Nhạc công công, Hoàng thượng hiện tại đang ở trong bể tắm nước nóng .”

Nghe Tiểu Cát Tử nói ra chi tiết , khiến dáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy lo lắng .

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, ngay cả cơm cũng không kịp ăn, liền nhanh chóng đứng lên từ chỗ ngồi, rồi vội vã chạy tới bể tắm nước nóng.

. . .

Đồng Nhạc Nhạc vội vàng vàng đi vào trong bể tắm nước nóng.

Lúc này , chỉ thấy bên trong bể tắm nước nóng , im ắng, bốn phía càng là không ai hầu hạ .

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc biết, trong lúc Huyền Lăng Thương tắm rửa , không thích có người quấy rầy, cho nên bên trong bể tắm nước nóng không có những người khác , cũng là chuyện đương nhiên.

Trong lòng nàng biết , hiện tại Huyền Lăng Thương đang bên trong bể tắm nước nóng, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhanh như chớp đi vào.

Đêm đã khuya.

Bên trong bể tắm nước nóng , khói xanh lượn lờ.

Đúng là đầu mùa xuân, trăm hoa đua nở, bốn phía bể tắm nước nóng , được đặt rất nhiều chậu hoa xinh đẹp đang nở rộ .

Mẫu Đơn ung dung, Bách Hợp tươi tắn, hoa Mai thanh nhã, hoa Sơn Trà xinh đẹp. . .

Trăm hoa đua nở, làm cho người xem hoa cả mắt.

Hơn nữa màu sắc của hoa, càng là không giống nhau chút nào.

Đỏ như lửa, hồng phấn giống như trang điểm, màu trắng thanh nhã, màu tím cao quý.

Hơn nữa bên trong bể tắm nước nóng , có đình Bạch Ngọc , hành lang Cửu Khúc quanh co, giả sơn nước chảy, mỗi một chỗ, đều là một hình ảnh. Hiện tại lại có thêm làn khói nhẹ phụ trợ , hoàn mỹ giống như cõi thần tiên .

Tuy nhiên, dấu cảnh vật có đẹp đến đâu , trước mặt nam nhân này , hết thảy đều thành bối cảnh!

Chỉ thấy ở giữa sóng nước lăn tăn kia, bên trong bể tắm nước nóng khói xanh lượn lờ, có một nam nhân đang tựa vào bờ dùng Bạch Ngọc điêu khắc thành, đang nhắm mắt dưỡng thần .

Dung mạo nam nhân cực kỳ tuấn tú!

Mày kiếm mắt sáng, mũi thẳng , môi mỏng , mỗi một chỗ đều đẹp mắt , làm cho người ta không thể rời mắt nổi.

Một mái tóc đen nhánh , giờ phút này đã bung ra toàn bộ , tùy ý xõa xuống ở phía sau, rơi xuống dưới nước, nhuộm đen ở hai bên vai, càng tôn lên gương mặt kia , càng là tuấn tú không chê vào đâu được!

Nửa người trên để trần kia, có lấm tấm phủ những bọt nước.

Dưới ánh Dạ Minh Châu chiếu rọi xuống, trông chúng phảng phất như kim cương, lóng lánh vô cùng.

Nhìn thấy hình ảnh của nam nhân tuấn tú phảng phất tựa như thiên thần này, Đồng Nhạc Nhạc không nhận được đều ngắm ngây người.

Cho dù đã không phải lần đầu tiên thấy nam nhân này, chỉ là, mỗi một lần nhìn hắn, Đồng Nhạc Nhạc đều bị kinh ngạc một phen.

Đặc biệt hiện tại!

Nam nhân mặc dù chỉ là lộ ra nửa người trên, dáng người to lớn kia, nước da màu đồng cổ, lại thêm dung mạo tuyệt sắc kia, đều đủ để tất cả nữ nhân trên thiên hạ điên cuồng, tất cả nam nhân tự động xấu hổ. . .

Hiện tại trong lúc Đồng Nhạc Nhạc đang si ngốc , nam nhân kia vốn đang nhắm mắt dưỡng thần, phảng phất nhận thấy được phía sau có người .

Cơ hồ là chưa từng mở mắt ra , nam nhân bạc môi hé ra, liền mở miệng nói.

“Lại đây.”

Nam nhân mở miệng, giọng nói trầm thấp kia được cảnh đêm phụ trợ, càng phát ra khàn khàn, gợi cảm.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong lòng nhói lên một cái.

Phảng phất, trong lòng có một sợi dây, dường như bị người nhẹ nhàng kéo lên . . .

“Vâng, Hoàng thượng.”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói nhỏ, lập tức cúi đầu xuống, đi tới chỗ nam nhân kia.

Trước đây, Đồng Nhạc Nhạc cũng đã từng kì cọ cho nam nhân này, cho nên giờ phút này, đương đầu với tầm lưng để trần của nam nhân kia , trong lòng lại lần nữa khẩn trương .

Giờ phút này, sau khi đi tới phía lưng nam nhân kia, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là nhẹ nhàng xắn ống tay áo lên , lại giống như mọi ngày bình thường, bắt đầu xoa bóp .

Đồng Nhạc Nhạc chăm chú nắn. Nhưng mà , lúc xoa bóp cho nam nhân này, nàng lại phát giác chỗ bả vai nam nhân đã không hề xơ cứng giống như trước đây nữa. Vì sao nam nhân này hôm nay đột nhiên để cho nàng tới đây xoa bóp! ?

Trong lòng tuy nghi hoặc, nhưng mà, Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên không dám mở miệng hỏi điều này, chỉ là chăm chú xoa bóp cho nam nhân.

Tuy nhiên, Đồng Nhạc Nhạc lại không biết, nam nhân đưa lưng về phía nàng đột nhiên từ từ mở ra một đôi huyết mâu động lòng người kia.

Trong mắt, càng là lóe ra sự nóng bỏng và dục vọng thâm kín mà nàng không thấy được . . .

Chỉ cảm thấy, bàn tay người nhỏ bé phía sau lưng là mềm mại như vậy.

Hắn có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể của nàng, lại thêm xúc cảm từ lòng bàn tay mềm mại của nàng truyền đến.

Mặc dù, người nhỏ nhắn này không phải lần đầu tiên xoa bóp cho mình , thế nhưng hiện tại xích lửa thân thể, mặc dù chỉ là nửa người trên, nhưng vẫn đủ để cho Huyền Lăng Thương tâm tư rối loạn. . .

Bàn tay nhỏ bé trên vai, mềm mại như vậy , làm cảm giác trên người hắn là thoải mái như vậy. Dễ chịu, hắn thật muốn một tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng . . .

Trong lòng Huyền Lăng Thương thầm nghĩ, còn bàn tay của mình, càng là theo bản năng với lên trên vai.

Đồng Nhạc Nhạc chính vì xoa bóp cho Huyền Lăng Thương, đột nhiên bối rối không còn kịp đề phòng nữa, chỉ thấy bàn tay nhỏ bé của mình liền bị một bàn tay nào đó nắm thật chặt .

Nhìn bàn tay nhỏ bé của mình, bị bàn tay khớp xương cứng cáp cầm thật chặt, Đồng Nhạc Nhạc lập tức sửng sốt.

Ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là không dám tin và kinh ngạc.

Bởi vì, nàng nắn cơ xoa bóp cho hắn thật tốt mà, nam nhân này, vì sao nắm thật chặt tay nàng! ?

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, Huyền Lăng Thương phảng phất là nhận thấy được người ở phía sau kinh ngạc, trong lòng, càng là hiện lên một nỗi phiền muộn.

Dù sao, định lực của hắn một mực rất mạnh. Tuy nhiên, trong lúc đối đầu tiểu nữ tử này, định lực mà hắn một mực vẫn cho là hơn người, lại hoàn toàn biến mất.

Có lẽ, là do tiểu nữ tử ở phía sau này, thật sự quá mức ngọt ngào . . .

Trong lòng phiền muộn, Huyền Lăng Thương không khỏi buông lỏng tay.

Vì che dấu sự luống cuống vừa rồi , Huyền Lăng Thương đầu tiên là nhẹ nhàng ho khan một cái, lập tức, bạc môi hé ra, mở miệng nói.

“Được rồi, không cần xoa bóp nữa , giúp trầm chà lưng đi!”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu trầm thấp, càng là có thêm vài phần cộc cằn không dễ phát hiện, trong mơ hồ, phảng phất dường như đang phải kiềm chế cái gì . . .

Đồng Nhạc Nhạc chưa từng nghe ra sự khác thường trong giọng điệu của nam nhân .

Bởi khi nghe được nam nhân nói lời này, lại thấy nam nhân đã buông lỏng tay ra, trong lòng mặc dù có chút kinh ngạc, thì nàng cũng không hề suy nghĩ nhiều.

Chỉ là nhẹ nhàng đồng ý một tiếng, sau đó cầm lấy khăn lông ở một bên ,bắt đầu chà lau phía sau lưng cho nam nhân.

Đồng Nhạc Nhạc lau chăm chú, nhớ lại sự vất vả gần đây của Huyền Lăng Thương, chỉ có vào lúc đang tắm mới có thể hơi buông lỏng một chút, nàng liền muốn Huyền Lăng Thương có thể thoải mái hơn ít nhiều.

Tuy nhiên, nàng lại không biết, Huyền Lăng Thương đưa lưng về phía nàng, giờ phút này kiềm chế khổ cực như thế nào.

Phía sau, đang chà lau phía sau lưng cho hắn, chính là thiếu nữ xinh xắn lạnh lùng kia.

Trước đây, hắn không biết tiểu thái giám này là thiếu nữ, cho nên một mực không dám suy nghĩ nhiều.

Nhưng mà bây giờ, giờ phút này cô nam quả nữ, hơn nữa, thiếu nữ này, là ngọt ngào cỡ nào, hắn thật sớm đã từng nhắm nháp qua.

Nghĩ tới đây, ở trong đầu Huyền Lăng Thương , liền không kìm hãm được hiện lên tình cảnh buổi tối ngày đó.

Nhớ lại, thiếu nữ này ở trên người mình, đã từng uyển chuyển như thế nào.

Đôi mắt nhắm nghiền, âm thanh nũng nịu, lại thêm dáng người tinh tế hấp dẫn kia, da thịt trắng không kém gì tuyết . . .

Đến bây giờ, Huyền Lăng Thương phảng phất còn có thể cảm giác được, da thịt trên người thiếu nữ này, là nhẵn nhụi , tinh tế cỡ nào . . .

Phảng phất như loại lụa thượng đẳng nhất, làm cho người ta lưu luyến khó quên . . .

Càng nghĩ, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy, đáy lòng phảng phất có một đám lửa, đang không ngừng thiêu đốt.

Cùng với nó, huyết dịch trên người, phảng phất đều bắt đầu sôi sùng sục .

Tâm tư rối loạn, khiến cho huyết mâu động lòng người kia của Huyền Lăng Thương , không khỏi có thêm vài phần dục vọng mờ ám mà chính hắn cũng không biết.

Kèm theo đó là hô hấp, đều bắt đầu trở thành thở hồng hộc . . .

Đồng Nhạc Nhạc vốn đang chà lau phía sau lưng cho Huyền Lăng Thương, dần dần , cảm giác được thân thể nam nhân, hình như càng ngày càng cứng ngắt.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc.

Huyền Lăng Thương này, ngày hôm nay rốt cuộc là làm sao vậy! ?

Chẳng lẽ là, thân thể không khỏe! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc vừa là nghi hoặc, vừa là lo lắng, dần dần, bàn tay nhỏ bé của nàng, càng là vô ý thức vươn tới ngực của Huyền Lăng Thương tìm kiếm, nàng vẫn còn cũng không tự biết một chút xú nào . . .

Vốn, Huyền Lăng Thương đã gắt gao kiềm chế được chính mình không nên có ý nghĩ khác.

Tuy nhiên, cảm giác được bàn tay nhỏ bé mềm mại phía sau kia, lại vươn tới hắn ngực tìm kiếm .

Ngay lập tức, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy “âm” một tiếng, đại não chỉ chốc lát liền trống rỗng.

Chỉ cảm thấy, thiếu nữ này, là đang đùa với lửa! !

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương cũng không nhịn được nữa, bỗng nhiên quay hẳn người lại.

Đồng Nhạc Nhạc vốn chưa kịp lo lắng cho thân thể Huyền Lăng Thương, đột nhiên nhìn thấy Huyền Lăng Thương xoay người lại, sợ đến đột nhiên bối rối không còn kịp đề phòng nữa, thân thể liền theo bản năng đứng lên.

Ai biết, có lẽ là hai chân tê dại, giờ phút này lập tức đứng lên, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy đôi chân mềm nhũn, lập tức, cả người liền ngã nhào thẳng xuống về phía trước.

Mà phía trước nàng, đúng là ôn tuyền kia với sóng nước lẫn tăn, khói xanh lượn lờ . . .

434. Chương 439: Chương 206 : Trầm Có Khả Năng Hôn Người Sao

Cùng với tiếng “bùm” vang lên, ngay cả thời gian kêu cứu cũng không có, cả thân thể Đồng Nhạc Nhạc hung hăng rơi vào ôn tuyền.

Ngay lập tức đại não Đồng Nhạc Nhạc cũng trống rỗng.

Phục hồi lại tinh thần, Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng theo bản năng khua tay chân, sau đó ngoi lên mặt nước.

“Khụ Khụ...”

Cuối cùng cũng ngoi hẳn lên mặt nước, bởi vì đột nhiên rơi xuống ôn tuyền, liên tục uống mấy hớp nước, giờ đây lại không ngừng ho khan.

Hiện tại cảm thấy cái mũi đau muốn chết, toàn thân ướt đẫm hết sức chật vật.

Đối với sự chật vật của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương vẫn ung dung tựa vào bờ, đôi huyết mâu rung động lòng người, lại mang theo mấy phần nghiền ngẫm, gắt gao nhìn chăm chăm vào Đồng Nhạc Nhạc.

Nhìn người nhỏ bé trước mắt mình, cả người ướt đẫm, trên người đều là bọt nước, đáng vẻ hết sức buồn cười.

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương không nhịn được, khóe miệng cong lên cười thành tiếng.

Đang lúc chật vật như vậy, Đồng Nhạc Nhạc không ngừng ho khan, lại nghe được tiếng cười khê của nam nhân, trên mặt nàng hết sức sững sốt.

Đảo mắt nhìn một lượt, nhìn thấy ánh mắt của nam nhân bộ dạng xem kịch vui, nàng nhìn thấy liền tức giận hết sức.

Giờ phút này nhìn nàng chật vật như vậy, mà nam nhân này còn giễu cợt nàng.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc càng thêm tức giận, không khỏi trợn mắt nhìn lại.

Nàng càng không thể ngờ rằng đáng vẻ lúc này của mình rơi vào trong mắt nam nhân lại càng buồn cười hơn nữa.

Thấy vậy, khóe miệng Huyền Lăng Thương nhếch lên, lúc đầu là cười khê, sau lại thành cười to.

Dù sao, hẳn cảm giác được tiểu nữ tử trước mắt này hết sức dễ thương.

Toàn thân nhếch nhác, ánh mắt tràn đầy ai oán, nhìn vừa thương cảm vừa buồn cười.

Càng nhìn hẳn càng cười sung sướng.

Đối với tiếng cười của hắn, khóe miệng Đồng Nhạc Nhạc giật giật, không biết phải nói gì.

Chỉ thấy hắn đang ngửa đầu cười ha hả.

Nụ cười đó hết sức vui vẻ.

Hơn nữa với dung mạo mê người của hắn, dù như thế nào đều đẹp mắt như vậy.

Tuy nhiên, nghĩ đến nam nhân này đang chê cười nàng, Đồng Nhạc Nhạc ai oán vô cùng.

Nhìn nàng chật vật như vậy có thể làm cho hắn vui vẻ đến thế sao?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc hít hít mũi, mở miệng tức giận:

“Hoàng thượng, nô tài về trước thay quần áo!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa dứt lời liền khua tay chân, muốn trở về thay quần áo, cũng lườm nhìn nam nhân này.

Nhưng lúc nàng bơi đến bên bờ, chưa kịp leo lên thì cánh tay đã bị một lực nắm khổng lồ nắm chặt.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc sửng sốt.

Từ cánh tay nhìn lại.

Vừa quay đầu, nhờ làn khói là là trong không khí, càng phát ra mê người.

“Hoàng thượng?”

Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy nghi hoặc.

Lại thấy nam nhân mở miệng:

“Người đã vào trong nước, không bằng tắm rửa cùng Trẫm?”

Nam nhân mở miệng, giọng nói trầm thấp đầy gợi cảm.

Nhưng Đồng Nhạc Nhạc nghe nam nhân nói vậy như bị sét đánh, chỉ cảm thấy ầm một tiếng, toàn thân rung động.

Đôi mắt trợn lên, ánh mắt không dám tin.

Dù sao đối với hiểu biết của nàng về hắc, hắc luôn một mực cẩn thận, ít nói, nghiêm túc, làm sao có thể nói ra những lời như vậy.

Tắm rửa cùng hắc?

Lời này nói ra từ trong miệng nam tử, làm cho nàng cảm thấy hết sức khoa trương.

Nhưng ánh mắt nam nhân chăm chú, giống như lời hắc vừa nói.

Đối với điều này, ngay lập tức Đồng Nhạc Nhạc không biết phản ứng như thế nào.

Chỉ thấy nam nhân trước mắt như hai người khác nhau.

Nếu không phải hắc, không phải những lời hắc đã nói.

Thì chính là có quỷ trong người hắc.

Trong lòng suy nghĩ, đôi môi Đồng Nhạc Nhạc mở ra, không hề nghĩ ngợi liền mở miệng:

“Hoàng thượng, ngài không có chuyện gì chứ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, bởi vì căng thẳng, những lời nói ra, đều lắp ba lắp bắp.

Dù sao nàng cảm thấy, hắc có gì đó không đúng.

Đối với sự căng thẳng và kinh ngạc của nàng, khóe miệng Huyền Lăng Thương cong lên, cười nhẹ một tiếng.

“Trẫm thì có chuyện gì?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, cùng với nụ cười đó, nhạt nhòa như ngọn đèn chiếu xuống, mang theo mấy phần tà khí...

Nhìn nụ cười nơi khóe miệng của nam nhân, Đồng Nhạc Nhạc ngẩn ngơ.

Chỉ cảm thấy nam nhân như hoa anh túc nở rộ vào ban đêm, như độc dược trí mạng.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc liền hồi phục tinh thần, mở miệng nói:

“Hoàng thượng, nô tài đi về trước!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa dứt lời, không đợi Huyền Lăng Thương trả lời, liền nhanh chóng lên bờ, lập tức nhấc chân chạy đi.

Nhìn dáng người nhỏ bé đang chạy trốn chết, khoe miệng Huyền Lăng Thương không khỏi cong lên.

“Cô gái nhỏ, người chạy không khỏi lòng bàn tay của Trầm...!”

.....

Đêm đã khuya.

Trăng sáng giữa bầu trời, những vì sao lấp lánh, trong đêm đen càng hết sức xinh đẹp.

Ánh trăng sáng tỏ, êm dịu bao phủ cả mặt đất, khiến cho cả vùng đất càng thêm kiều diễm, say lòng người.

Đồng Nhạc Nhạc ở trong bể nước nóng, như con cá tự do tự tại bơi lội trong nước.

Không biết bao lâu, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy phía sau dường như có động tĩnh.

Vì vậy liền dừng lại nhìn.

Chỉ thấy rào một tiếng, liền thấy một bóng người từ bên trong làn khói nơi bờ suối xông ra.

Nam nhân cực kì tuấn tú.

Đường nét thanh tú, mày kiếm, bạc môi, mỗi chỗ đều như trời vẽ, hoàn mỹ vô cùng.

Động lòng người nhất là đôi huyết mâu hút hồn đó.

Huyết mâu của nam nhân như ma lực, chỉ cần liếc mắt làm cho người ta không thể dời đi được.

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc si mê, chỉ thấy bạc môi nam tử mở ra, âm thanh gợi cảm mê người:

“Tiểu Nhạc tử, không bằng hai chúng ta cùng nhau tắm rửa?”

Nam nhân mở miệng, giọng nói hết sức mê người.

Ma xui quỷ khiến, sau khi nghe nam nhân mở miệng, Đồng Nhạc Nhạc theo bản năng gật đầu.

Lại thấy nam nhân, nhìn chăm chăm vào nàng, từ từ bơi lại, cho đến khi ôm được nàng đến gần bờ.

Sau lưng là bạch ngọc, trước người là nam nhân tuấn tú vô song, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy tim đập dồn dập, mở miệng:

“Hoàng thượng...”

“Không nên gọi Trầm là Hoàng thượng, gọi là Thương đi!”

Nam nhân mở miệng, trong giọng nói mang theo vài phần quyến rũ, dụ hoặc, lại mê người đến như vậy.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy đại não trống rỗng, không nghĩ được gì.

Trong mắt, trong lòng chỉ có nam nhân trước mắt này.

Chỉ cảm thấy liếc mắt trôi qua như vạn năm.

Thế gian như vĩnh viễn dừng lại ở khoảnh khắc này.

Không biết bao lâu sau, nam nhân mở miệng, nhỏ giọng:

“Tiểu Nhạc tử, Trầm có thể hôn ngươi không?”

Nghe nam nhân hỏi, khuôn mặt Đồng Nhạc Nhạc từ từ cúi xuống.

Tuy chưa nói chuyện nhưng giống như không cự tuyệt.

Thấy vậy, ánh mắt nam nhân tối sầm, ngón tay nâng cằm nàng lên.

Lập tức, bạc môi xinh đẹp hạ xuống....

Nhìn gương mặt tuấn tú của nam nhân, bạc môi mê người đó từ từ hạ xuống.

Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, huyết dịch sôi trào.

“Bang bang bang...” tiếng tim đập nhanh như vậy, như vạn con ngựa đang chạy kịch liệt.

Hai tay chống trước ngực nam nhân, bởi vì căng thẳng nên nắm lại một chỗ.

Mắt thấy nam nhân sắp hôn xuống, đột nhiên có tiếng âm thanh vang lên, giống như ở đâu bay tới.

“Tiểu Nhạc Tử tỉnh, tỉnh dậy!”

Nghe tiếng âm ỉ, chân mày Đồng Nhạc Nhạc chau lại.

“Không được ồn ào!”

Hiện tại nàng đang chờ nam nhân hôn nàng đấy.

Trong lúc nàng đang ảo não, âm thanh âm ỉ cũng không chịu buông tha, hơn nữa càng ngày càng gần, như ở ngay trước mặt.

“Tiểu Nhạc Tử, người không nhanh sẽ bị muộn. Nếu như muộn, Hoàng thượng sẽ trách tội!”

Tiếng âm ỉ lần nữa vang lên, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy thân thể bị rung mãnh liệt.

Một khắc sau, Đồng Nhạc Nhạc mở mắt, tỉnh lại.

Vừa mở mắt, nhìn thấy ngay ánh mặt trời chói mắt.

Ánh nắng vàng rực rỡ hết sức chói lóa, làm cho Đồng Nhạc Nhạc không kịp thích ứng, lại nhắm mắt lần nữa.

Bên tai lại truyền đến tiếng thúc giục của Tiểu Lô Tử.

“Tiểu Nhạc Tử, không nên ngủ nữa, hôm nay người phải dậy sớm đấy!”

“aaa”

Nghe thấy Tiểu Lô Tử nói, Đồng Nhạc Nhạc lập tức nhớ tới điều gì, mở to mắt, tung người như cá, bắn ra khỏi giường.

Đảo mắt một lượt, nhìn cửa sổ đã mở ra.

Chỉ thấy trời đã sáng.

Mặt trời mọc đằng đông, ánh nắng vàng rực rỡ, xuyên thấu qua tầng mây, thẳng tắp chiếu xuống đất, làm cho cả mặt đất thêm mấy phần sức sống.

Tiểu Lô Tử đứng cạnh giường, mặt mày lo lắng thúc giục nàng nhanh lên.

Thấy vậy, đại não lúc này còn đang hỗn độn, không khỏi rung động.

Nhớ lại một màn vừa rồi, chân thật như vậy, thì ra chỉ là một giấc mộng....

Nàng lại mộng xuân.

435. Chương 440: Chương 207 : Xuân Mộng

Edit : Dung Cảnh

Nghĩ đến giấc mộng rung động kia làm cho Đồng Nhạc Nhạc cảm giác tim đập tăng tốc, tràn đầy xấu hổ.

Chết tiệt, đang yên đang lành tại sao nàng lại mơ giấc mơ như vậy.

Nhất định là tối hôm qua lúc tắm trong bồn nước nóng, lại bị Huyền Lăng Thương kích động như thế, cho nên mới có giấc mơ như vậy.

Ngay lúc nàng đang ngượng ngùng, tiểu Lô tử nhìn thấy vẻ mặt Đồng Nhạc Nhạc, lúc thì ngượng ngùng xấu hổ, lúc thì ảo não, cảm thấy nghi hoặc hỏi nàng:

“Tiểu Nhạc tử, ngươi đang suy nghĩ gì vậy!”

“Sao, a, không có gì, ta dậy rồi, ngươi ra ngoài đợi ta, ta rửa mặt xong sẽ tới Dưỡng Tâm điện!”

Nghe Tiểu Lô Tử nói như vậy, Đồng Nhạc Nhạc hoàn toàn tỉnh táo, mở miệng trả lời.

Tiểu Lô Tử nghe vậy, lập tức gạt đầu, lập tức xoay người đi.

Nhìn thấy Tiểu Lô Tử đã rời đi, Đồng Nhạc Nhạc mới chạy đến gương đồng, nhìn hình ảnh mình trước gương.

Chỉ thấy dáng người nhỏ bé trước gương, khuôn mặt tức giận, gò má ửng hồng, như một cô gái đang yêu.

Thấy vậy trong đầu Đồng Nhạc Nhạc hiện lên giấc mộng vừa rồi.

Nhớ lại âm thanh gợi cảm của nam nhân, gương mặt mê người, thân hình mạnh mẽ, trong lòng nàng rối loạn.

Một luồng khô nóng xông lên tận đỉnh đầu, hai tai đều đỏ.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi che má, nói với chính mình trong gương.

“Ôi, người nữ nhân này, rốt cuộc ngươi đang nghĩ lung tung gì vậy, không được nghĩ nữa!”

Đồng Nhạc Nhạc ảo não.

Tuy nhiên, vừa dứt lời trong lòng không tránh được tiếc nuối.

Nếu Tiểu Lô Tử không đánh thức nàng sớm như vậy, có lẽ nam nhân sẽ hôn nàng, không biết, tư vị khi được nam nhân hôn như thế nào?

.....

Trong lòng rung động, Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng rửa mặt, liền đi tới Dưỡng Tâm điện.

Giờ phút này, Huyền Lăng Thương đã thức dậy, có mấy tiểu thái giám đang bưng đồ hầu hạ hai bên.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy liền nhanh chóng tiến lên giúp hắn rửa mặt thay quần áo.

Không biết có phải tối qua... liên quan tới giấc mộng kia, Đồng Nhạc Nhạc một mực cúi đầu không dám nhìn nam nhân trước mắt một lần.

Bởi vì chỉ cần ngẩng đầu nhìn nam nhân này, nàng sẽ không tránh được mà nhớ tới... giấc mộng xuân đêm qua.

Vừa mới nghĩ tới... giấc mộng xuân kia, tim nàng không thể khống chế mà đập liên hồi, miệng lưỡi khô khốc, lòng dạ rối bời.

Vì vậy, trong lúc hầu hạ Huyền Lăng Thương rửa mặt thay quần áo, cái đầu nhỏ của nàng càng ngày càng gục xuống.

Nhìn thấy người nhỏ bé đứng trước mặt mình đang giúp mình thay quần áo, chân mày Huyền Lăng Thương nhíu lên.

Từ khi tiểu thái giám này đi vào, ánh mắt hắn chưa từng dời khỏi dáng người đó, tự nhiên sẽ nhận ra sự khác thường của tiểu thái giám.

Chỉ thấy tiểu thái giám từ khi đi vào đến giờ chỉ cúi đầu, cái đầu nhỏ chỉ còn chút nữa là cúi sát ngực, không thèm nhìn hắn một cái.

Thấy vậy, đôi huyệt mâu của Huyền Lăng Thương không khỏi xẹt qua sự ngạc nhiên và nghi ngờ.

Không lẽ, hành động tối qua của hắn dọa sợ tiểu thái giám này?

Trong lúc Huyền Lăng Thương đang suy nghĩ, những người khác nhanh chóng lui ra phòng ngủ, trong khoảnh khắc đó, bên trong căn phòng lớn chỉ còn Huyền Lăng Thương và Đồng Nhạc Nhạc.

Nhìn thấy Tiểu Thái giám đang sửa cổ áo cho mình, bạc môi mở ra, nhàn nhạt nói:

“Người đang tránh né Trẫm sao?”

“Sao? Cái gì?”

Đồng Nhạc Nhạc đang mãi chỉnh sửa cổ áo cho Huyền Lăng Thương, nghe thấy lời nói của nam nhân, đầu tiên là sửng sốt, lập tức ngẩng đầu, lại nhìn thấy đôi huyết mâu động lòng người của nam nhân.

Giờ phút này nhìn thấy nam nhân đang cúi đầu nhìn chằm chằm vào mình, ánh mắt nóng rực thâm thúy, giống như giấc mộng tối qua.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy choang một tiếng, trong lòng chấn động mãnh liệt, giống như có vật gì hung hăng gõ vào lòng nàng.

Một khắc sau, theo bản năng, Đồng Nhạc Nhạc cúi đầu, không dám nhìn vào đôi huyết mâu đó.

Sợ nhìn quá lâu sẽ bị nam nhân nhìn thấu tâm tư của mình.

Lúc lòng dạ Đồng Nhạc Nhạc rối bời, Huyền Lăng Thương nhìn người nhỏ bé này, giống như sói xám lớn nhìn thấy thỏ trắng lúc này lòng dạ rối bời, sắc mặt căng thẳng, mang theo vẻ ngượng ngùng liền cảm thấy hết sức thú vị.

Cũng nổi lên ý nghĩ trêu đùa.

Nghĩ vậy, bạc môi lần nữa mở ra, nhỏ giọng nói:

“Người làm chuyện gì đáng hổ thẹn sao? Nếu không, tại sao không dám nhìn thẳng vào mắt Trẫm?”

“Nô tài, nô tài mới không làm gì phải hổ thẹn”

Nghe Huyền Lăng Thương nói vậy, đôi môi đỏ mọng mở ra, bởi vì căng thẳng mà lắp ba lắp bắp.

Vừa dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cắn răng.

Chết tiệt, tại sao khi nghe hắn nói vậy, trong đầu nàng lại nhớ tới mộng xuân đêm qua.

Lại bắt đầu nghĩ đến mộng xuân của mình.

Hơn nữa, nam nhân trong mộng, lại là người trước mắt này, khó tránh khỏi làm cho nàng căng thẳng.

Lúc Đồng Nhạc Nhạc ảo não, không biết sắc mặt bây giờ của mình lại khác sâu trong mắt nam nhân.

Lúc đầu, khi muốn trêu tiểu thái giám này, hắn cũng chỉ thuận miệng hỏi.

Cũng không đoán được tiểu thái giám này lại bày ra dáng vẻ chột dạ, giống như bị hắn đoán đúng.

Thấy vậy, huyết mâu của nam nhân lóe lên, tràn đầy tò mò.

Rốt cuộc tiểu thái giám này làm chuyện gì hổ thẹn làm cho nàng cả ngày hôm nay không dám nhìn mình.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Huyền Lăng Thương quét một vòng, cuối cùng rơi vào vết thâm quầng dưới mắt tiểu thái giám.

Thấy vậy, bạc môi mở ra liền hỏi:

“Đêm qua ngủ không ngon sao?”

“...”

Nghe nam nhân hỏi thăm, Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy sửng sốt.

Dù sao từ hôm qua đến giờ nàng cảm thấy nam nhân này không giống như lúc trước.

Trước kia hắn luôn trầm lặng ít nói, tuyệt đối sẽ không nói những lời này với nàng.

Nhưng mà nghe giọng nói nam nhân, có chút quan tâm dịu dàng, làm cho lòng nàng trở nên ấm áp.

Nghĩ đến tối hôm qua không ngừng làm mộng xuân, tự nhiên sẽ không ngủ ngon.

Buổi sáng thức dậy, đối mặt với người trong gương, nàng cũng thấy được thâm quầng dưới mắt mình.

Nghe vậy Đồng Nhạc Nhạc gật đầu, mở miệng nói:

“Vâng, tối hôm qua nô tài gặp mộng, nên không có ngủ ngon!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói hết mọi chuyện.

Vừa dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc cho rằng mình nói như vậy, Huyền Lăng Thương sẽ không hỏi nữa.

Không ngờ hôm nay hắn với dĩ vãng như hai người khác nhau.

Sau khi nghe được lời của nàng, lại có dáng vẻ suy nghĩ.

“Gặp mộng sao? Mơ thấy cái gì?”

Không phải hấn lắm chuyện, dù sao hấn cũng rất tò mò.

Không biết rốt cuộc tối qua tiểu thái giám gặp mộng gì, cả ngày không dám nhìn hấn, giống như có tật giạt mình.

Không lẽ, mộng kia có liên quan đến hấn sao?

Nghĩ tới đây, ánh mắt hấn nhìn Đồng Nhạc Nhạc càng thêm thú vị.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy càng nghi hoặc không thôi.

Tại sao hôm nay hấn lại hỏi nhiều như vậy?

Hình như gần đây đối với chuyện liên quan đến nàng, hấn luôn để bụng như vậy.

Trong lòng nàng nghi hoặc, cùng với ánh mắt hứng thú của hấn, nhất thời nàng không biết phải trả lời như thế nào mới được.

Dù sao nàng không thể nói rõ cho hấn, tối hôm qua nàng gặp mộng xuân, hơn nữa nam nhân trong mộng lại là hấn.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc liền ập a ập ứng.

“Nô tài, nô tài mơ thấy....!”

Đồng Nhạc Nhạc ập a ập ứng hồi lâu, không biết là căng thẳng hay ánh mắt nam nhân nóng rực nhìn nàng, nói quanh co hồi lâu cũng không nói nổi một câu.

Đại não loạn lên, không biết là chột dạ hay như thế nào lại nói bậy bạ một câu.

Đến cuối cùng, khuôn mặt Đồng Nhạc Nhạc đỏ lên..

Nhìn thấy người trước mặt ập ứng, mặt mày chột dạ xấu hổ, Huyền Lăng Thương vẫn ung dung, khoanh tay trước ngực, dáng vẻ chờ xem kịch vui.

Giờ phút này hấn chỉ cảm thấy tiểu thái giám này càng ngày càng dễ thương.

Hiện tại khuôn mặt đỏ bừng, như hoa sơn trà nở rộ, nhìn thật xinh đẹp.

Hút hờn, có lẽ còn đang tức giận.

Hai tròng mắt xinh đẹp, hàng mi dài, như một cây quạt, run lên, làm cho người ta cảm thấy thương tiếc.

Sắc mặt ngượng ngùng xấu hổ, nhìn qua như tiểu điều đang thẹn thùng, làm cho người ta nhìn thấy không nhịn được mà ôm trong lòng bàn tay, che chỗ thật tốt...

Thấy vậy, trong lòng Huyền Lăng Thương nhói lên, như mặt hồ đang tĩnh lặng bị ném một hòn đá, tạo nên một tầng sóng rung động.

Cuối cùng, bạc môi mở ra, khóe miệng từ từ nhếch lên, tạo thành một nụ cười xinh đẹp.

Ngay lập tức, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy tim mình đập rộn ràng, trừ người trước mắt tuần tú vô song, cũng không thấy được ai khác.

436. Chương 441: Chương 208-1 : Bách Hoa Tiết

Hiện tại lòng Đồng Nhạc Nhạc rung động, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc. Vào lúc khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ngẩng ra nhìn Huyền Lăng Thương, nàng cũng không biết, dáng vẻ hiện tại của mình, ở trong mắt Huyền Lăng Thương, là cỡ nào dễ thương, khơi gợi người ta phải thương xót.

Chỉ thấy người nhỏ bé trước mắt này có vóc người nhỏ nhắn xinh xắn. Khi hắn cùng nàng đứng chung một chỗ, nàng chỉ cao đến lồng ngực của hắn.

Nhưng mà, Huyền Lăng Thương lại biết rõ ràng, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn này, có vóc dáng mê người đến đâu . . .

Nghĩ tới đây, huyết mâu của Huyền Lăng Thương không khỏi tối sầm lại, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là có thêm vài phần tình dục mà chính hắn cũng không từng biết đến . . .

Lặng lặng nhìn nam nhân trước mắt, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy, nam nhân trước mắt có ánh mắt nhìn nàng, càng nóng rực.

Phảng phất một con mãnh thú cực kỳ đói khát, dường như chỉ muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Mà ánh mắt nam nhân như vậy, hoàn toàn chính là ánh mắt của hắn nhìn mình trong giấc mộng tối hôm qua.

Thấy vậy, lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhói lên một cái.

Chỉ cảm thấy hai gò má càng ngày càng nóng .

Vì không cho nam nhân thấy điểm khác thường của mình, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi từ từ cúi gục khuôn mặt đỏ ửng của mình xuống.

Cũng không biết, nàng nhất cử nhất động, quyến rũ bẩm sinh, đẹp đến mức khiến cho trong lòng Huyền Lăng Thương nhói lên một cái.

Chỉ cảm thấy tâm tư rối loạn, tim đập dồn dập.

Nếu như có khả năng, hắn giờ phút này đã muốn hung hăng vật ngã người nhỏ nhắn này, thật tốt nhắm nháp nàng . . .

Chỉ tiếc . . .

Nghĩ tới đây, trong huyết mâu của Huyền Lăng Thương không khỏi xẹt qua một tia tiếc nuối.

Huyết mâu vừa nhấc lên, nhìn thấy bên ngoài sắc trời đã không còn sớm, Huyền Lăng Thương cũng không lại tiếp tục trêu người nhỏ nhắn này .

Bạc môi hé mở, nhẹ nhàng nói nhỏ.

“Trẫm vào triều .”

Nam nhân mở miệng, âm thanh mặc dù nhạt nhòa, lại có thêm vài phần hiền hòa.

Nghe vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc sững sốt, trong lòng nhói lên một cái, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là mang theo vài phần vẻ kinh ngạc.

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc Đồng Nhạc Nhạc, khóe miệng Huyền Lăng Thương nhẹ nhàng cong lên một cái, lập tức, không lại nói thêm cái gì, liền xoay người rời đi.

Nhìn thấy bóng dáng cao to tiêu sái kia của Huyền Lăng Thương nhanh chóng rời khỏi tầm mắt của mình, Đồng Nhạc Nhạc thật lâu không hề phục hồi tinh thần lại.

Chỉ cảm thấy, tâm can mình, phảng phất trăm hoa đua nở , rung động vô cùng. . .

. . .

Thời điểm đầu mùa xuân, ánh nắng tươi sáng, vạn dặm không mây, thật sự là một ngày đẹp trời thích hợp để xuất hành.

Vừa lúc hôm nay, chính là Bách Hoa Tiết mỗi năm tổ chức một lần!

Nghe nói,Bách Hoa Tiết này, một năm chỉ tổ chức một lần.

Hàng năm vào lúc này, cửa ra vào từng nhà đều sẽ cắm đầy hoa tươi, khăn cầu Bách Hoa tiên tử đến .

Trong nhà có cô nương chưa xuất giá, càng là vào hôm nay, quần lụa áo là, trang điểm xinh đẹp, tay bưng hoa tươi mình tự trồng. Đến Bách Hoa Tiết , gặp người nam nhân mình ngưỡng mộ, liền sẽ tự đem hoa trong tay mình đưa cho hắn.

Nếu như nam nhân tiếp nhận hoa tươi trên tay nữ nhân đó, như vậy liền đại biểu, hắn cũng nhìn trúng vị cô nương ấy , nguyện ý lấy nàng làm vợ.

Kết quả là, một ngày Bách Hoa Tiết, cũng gọi kêu tiết nhân duyên.

Hồi đó lúc Đồng Nhạc Nhạc đi tới triều đại này, lại bị bỏ lỡ ngày hội này.

Năm nay,lễ Bách Hoa Tiết đến , liền nghe được mọi người trong cung không ngừng sôi nổi bàn luận ồn ào chuyện này, trong lòng liền hứng thú.

Vì vậy, liền tính toán rủ Tiểu Lô Tử và Tiểu Quế Tử, tại Bách Hoa Tiết hôm đó xuất cung du ngoạn.

Không ngờ, Lan Lăng Thiệu Giác lại đi trước một bước, liền mời mọc nàng xuất cung du ngoạn.

Đối với điều này, Đồng Nhạc Nhạc đương nhiên là sẽ không cự tuyệt.

Kết quả là, tại Bách Hoa Tiết hôm đó, Đồng Nhạc Nhạc liền xin nghỉ, thay y phục hàng ngày, liền tính toán đợi lúc Lan Lăng Thiệu Giác cùng Huyền Lăng Thương bàn bạc chính sự xong, liền cùng đi ra ngoài du ngoạn.

Ai biết, sau khi Đồng Nhạc Nhạc đợi một lúc, đến lúc đi tới, không chỉ có một mình Lan Lăng Thiệu Giác.

Chỉ thấy, Huyền Lăng Thương cùng Lan Lăng Thiệu Giác cùng xuất hiện ở trước mặt nàng. Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, trên mặt đầu tiên là sửng sốt, lập tức, liền cúi đầu xuống, một mực cung kính mở miệng nói với Huyền Lăng Thương.

“Hoàng thượng vạn an, Vương Gia cát tường.”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, Huyền Lăng Thương chỉ là nhẹ nhàng quét mắt liếc nhìn Đồng Nhạc Nhạc.

Sau khi nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc mặc một bộ y phục hàng ngày, huyết mâu động lòng người kia đầu tiên là lóe ra một phen, lập tức, bạc môi khẽ hé, mở miệng hỏi.

“Người muốn xuất cung! ?”

Nam nhân mở miệng, tuy là câu nghi vấn, lại nói cực kì khẳng định.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc không hề giấu diếm ý tứ chút nào, hé mở làn môi hồng, mở miệng nói.

“Đúng vậy Hoàng thượng, hôm nay là Bách Hoa Tiết, Vương Gia hẹn nô tài xuất cung đây!”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, mày kiếm dễ coi kia của Huyền Lăng Thương , càng là có hơi cau lại một cái.

Lập tức, huyết mâu động lòng người kia, không khỏi nhẹ nhàng nhìn vào Lan Lăng Thiệu Giác đứng ở một bên.

Gặp phải ánh mắt của Huyền Lăng Thương, Lan Lăng Thiệu Giác hé mở làn môi hồng, mở miệng nhẹ nhàng cười nói.

“Đúng vậy, thần biết Tiểu Nhạc Tử khẳng định thích những chỗ náo nhiệt này, liền hẹn hán cùng nhau ra đường đi dạo một chút, tham gia náo nhiệt.”

Nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hé miệng cười một tiếng.

Chỉ cảm thấy, Lan Lăng Thiệu Giác phảng phất con giun dưa ở trong bụng nàng, nàng thích cái gì, hán đều rõ ràng, hơn nữa tỉ mỉ như thế .

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghĩ vậy, nàng cũng không biết, nụ cười trên mặt của mình, rơi vào trong mắt Huyền Lăng Thương, lại làm cho mày kiếm dễ coi lần nữa nhẹ nhàng cau lại một cái, trong mắt càng là xẹt qua vài phần thể hiện hán không vui mà không dễ phát hiện ra.

Tuy không biết tâm tư của Huyền Lăng Thương, chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc vẫn cảm giác được, Huyền Lăng Thương hình như là đang tức giận .

Mặc dù, trên mặt hán đã quen lạnh lùng , sẽ không biểu lộ ra đến.

Chỉ là, ở chung cùng Huyền Lăng Thương thời gian dài như vậy, Đồng Nhạc Nhạc vẫn cảm giác được.

437. Chương 442: Chương 208-2 : Bách Hoa Tiết

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc sửng sốt, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương càng nghi hoặc không thôi.

Huyền Lăng Thương hán... đang tức giận!?

Chính là, hán giận cái gì chứ!?

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, Lan Lăng Thiệu Giác đứng một bên thấy vậy, hắc mâu xinh đẹp lóe lên, lập tức hé mở môi hồng nói với Đồng Nhạc Nhạc.

” Tiểu Nhạc tử, thời gian không còn sớm, chúng ta xuất cung đi!”

” Ừ, tốt. ”

Nghe lời Lan Lăng Thiệu Giác, Đồng Nhạc Nhạc nhẹ nhàng gật đầu đồng ý.

Sau một khắc, dường như nghĩ đến điều gì đó, quay đầu nhìn Huyền Lăng Thương đang trầm mặc.

” Nếu như Hoàng thượng không còn gì cản dận, nô tài xin phép cáo lui trước. ”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói dứt lời, liền muốn cùng rời đi với Lan Lăng Thiệu Giác.

Ai biết được trong lúc nàng xoay người, phía sau liền truyền đến giọng nói trầm khàn của nam nhân kia.

“Đợi đã !”

Nghe được lời nói của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc sửng sốt, lập tức quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy người lúc trước trầm lặng không nói- Huyền Lăng Thương bạc môi khẽ nhếch, mở miệng.

“Hôm nay quang cảnh thật đẹp, trầm, liền cùng các người xuất cung đi!”

. . .

Huyền Lăng Thương muốn theo bọn họ xuất cung, đối với Đồng Nhạc Nhạc mà nói, việc này so với mặt trời mọc hướng tây càng khiến nàng kinh ngạc hơn.

Dù sao, Huyền Lăng Thương là một kẻ cuồng công việc, thật sự hận không thể chia thời gian biểu làm hai để dùng.

Hiện tại, hẳn lại chủ động đề xuất theo bọn họ xuất cung!?

Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc ngậy ra thật lâu.

Nhưng mà, sau khi phục hồi tinh thần, thực sự vui sướng điên cuồng.

Dù sao, có thể cùng Huyền Lăng Thương xuất cung du ngoạn, nhìn một chút... hội Bách Hoa, đương nhiên là một chuyện khiến người ta sung sướng.

Kết quả là, sau khi giúp Huyền Lăng Thương thay y phục thường ngày, ba người Đồng Nhạc Nhạc liền lên xe ngựa, cùng nhau xuất cung.

Hôm nay chính là hội Bách Hoa mỗi năm một lần, lại vào ngày đầu xuân, ánh nắng tươi sáng, vạn dặm không mây, gió thoảng mát mẻ, người đi hội, tự nhiên nhiều hơn mọi ngày.

Khi xe ngựa của đám Đồng Nhạc Nhạc tới phố lớn của kinh thành, liền không thể đi vào.

Bởi vì trên đường cái, thật sự rất đông người.

Vì vậy, ba người Đồng Nhạc Nhạc không thể làm gì khác hơn là cưỡi ngựa dạo vài vòng.

Đưa mắt nhìn khắp một vòng.

Chỉ thấy cả con phố đều bị một biển hoa vây quanh.

Các cửa hàng san sát trên đường cái, cho dù là bán thứ gì đi chăng nữa, từ cửa ra vào, trong tiệm đều đầy đủ các loại hoa tươi.

Có mẫu đơn, Uất Kim Hương, thược dược, hoa mai, hoa đào, có bạch Ngọc lan, và cả Ngu mỹ nhân (hoa anh túc đỏ)...

Trăm hoa đua nở, khiến cho người ta nhìn hoa cả mắt, sắc thái vô cùng rực rỡ.

Đỏ như lửa, trắng hơn tuyết, hồng nhạt mềm mại, màu tím cao quý...

Bên trong hoàng cung có rất nhiều hoa, xếp thành từng hàng từng lối luôn rồi.

Tuy nhiên, hoa bên ngoài lại không giống như vậy.

Mặc dù hoa cỏ bên ngoài không cao quý như trong hoàng cung, nhưng lại có một phong vị khác.

Hơn nữa, khi hoa tươi tràn ngập trên đường cái, hương thơm xông vào mũi khiến người ta vui vẻ thoải mái.

Dưới chân dẫm lên là con đường rải đầy cánh hoa tươi nở rộ.

Trước mắt, chỉ thấy hoa và hoa.

Ngay cả các cô nương đi trên đường, trên tay mỗi người đều ôm một chậu hoa kiêu diễm ướt át.

Hoa tươi tràn đầy, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy chính mình đang lạc vào biển hoa, khóe miệng không khỏi cong lên nở một nụ cười hớn hở, khiến gương mặt tinh xảo của nàng càng thêm rực rỡ.

“Oa, hoàng, ách.., chủ nhân, Vương Gia, các ngài mau nhìn, rất nhiều hoa a! Thật đẹp a!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói Huyền Lăng Thương và Lan Lăng Thiệu Giác.

Biết mình lỡ lời, Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được le lưỡi, lập tức sửa lời.

Nghe được lời của Đồng Nhạc Nhạc, mặc dù không nói gì nhưng khóe miệng Huyền Lăng Thương không khỏi nhẹ nhàng cong lên một cái.

Chỉ là ánh mắt của hắn, từ đầu chí cuối đều không rời khỏi dáng người nhỏ bé kia.

Một bên Lan Lăng Thiệu Giác tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Dáng người nhỏ bé kia, như một chú chim nhỏ xỏ lồng, lú lú sung sướng vừa đi vừa nói.

Âm thanh trong vắt, tiếng cười như chuông bạc, còn cả nụ cười trên gương mặt mê người kia, đều đẹp đến mức khiến người ta không rời mắt nổi!

Thấy vậy, ánh mắt Lan Lăng Thiệu Giác nhìn Đồng Nhạc Nhạc, dịu dàng hẳn đi.

Đối với ánh mắt của Huyền Lăng Thương và Lan Lăng Thiệu Giác, Đồng Nhạc Nhạc một chút cũng không nhận ra.

Giờ phút này nàng thật sự đã hoa mắt, trừ... hoa, cũng chỉ thấy... hoa

Đang xem chăm chú thì...

Ai biết, vào thời điểm các cô nương ôm hoa trong tay, sau khi nhìn thấy Huyền Lăng Thương và Lan Lăng Thiệu Giác, liền giống như ong mật nhìn thấy hoa tươi, tất cả đều vây đến.

”Vị công tử này, ta gọi là Tử Yên, đây là hoa ta cất công chăm sóc, cũng đại biểu cho tâm ý của ta, người hãy thu nhận đi...”

“Công tử, tiểu nữ tử tên gọi Nhược Như, chậu Uất Kim Hương này đại biểu cho tâm của ta, mời người nhận lấy đi. . .”

“Công tử. . .”

Hai đại soái ca đứng tại đường lớn của kinh thành, đột nhiên bị vô số nữ nhân bao quanh, Đồng Nhạc Nhạc lập tức trợn tròn mắt.

Không phải nói người dân cổ đại rất bảo thủ sao!? Toàn là đồn đại thôi!?

Những nữ nhân như hổ đói này, một chút thận trọng cũng không có, quả thật so với sói đói còn lợi hại hơn.

Nhưng mà, cũng khó trách!

Mỗi năm một hội Bách Hoa, cũng được gọi là hội nhân duyên.

Mỗi một nữ nhân đều muốn, có một ngày mình sẽ tìm được lang quân như ý.

Hơn nữa, soái ca tuyệt vời như Huyền Lăng Thương và Lan Lăng Thiệu Giác, tự nhiên sẽ trở thành tiêu điểm.

438. Chương 443: Chương 208-3 : Bách Hoa Tiết

Chỉ thấy Huyền Lăng Thương, hôm nay trên người mặc một bộ măng bào màu tím, ở cổ áo và ống tay áo, được thêu nhiều đoá Tường Vân, thắt lưng màu đen khảm bảo thạch, vừa nhìn giá trang phục liền biết là người không phong thì quý!

Gương mặt tuần tú kia, cương nghị hoàn mỹ, mày kiếm kéo dài xéch lên, mũi cao thẳng tắp tựa như được điêu khắc, đôi môi hình trái tim, tất cả đều được phối hợp một cách hoàn mỹ!

Thu hút lòng người nhất là đôi mắt huyết sắc độc nhất vô nhị kia, chỉ cần liếc mắt, liền có thể làm người ta can tâm tình nguyện hiến dâng linh hồn của chính mình...

Mặc dù Huyền Lăng Thương thần sắc tuần tú lạnh như sương, nhưng lại khiến nhiều nữ nhân giống như thiêu thân lao đầu vào lửa chỉ vì để có được ngọn lửa này...

Đối với Huyền Lăng Thương lúc nào cũng vô cùng lạnh lùng thì Lan Lăng Thiệu Giác liền giống như một bầu trời trắng sáng bình thường.

Bạch y xuất trần, vóc người rắn rỏi, thanh cao.

Hơn nữa, gương mặt tuần tú như ngọc kia còn rất hào hoa, tao nhã, toàn thân đều toát ra một luồng khí ấm áp, lại có thể dễ dàng làm cho người ra có cảm giác động lòng.

Kết quả là, bộ đôi một nóng một lạnh này đã bị rất nhiều thiếu nữ bao quanh.

Đồng Nhạc Nhạc cuối cùng cũng có thể hiểu được các thiếu nữ trong kinh thành rất lợi hại.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc khó tránh được cảm giác buồn bực.

Dù sao dáng vẻ nàng cũng không kém, vì điều gì mà Huyền Lăng Thương và Lan Lăng Thiếu Giác đều nổi tiếng ở đây!?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc đưa tay chạm vào gương mặt trắng như tuyết của mình, trong lòng âm thầm buồn bực.

Không ngờ được, tại đúng thời điểm này, cách đó không xa, có một chiếc xe ngựa lao như điên về phía nàng.

Đồng Nhạc Nhạc nghe được tiếng động ở phía sau, không kịp được tò mò quay đầu lại.

Cũng may vừa nhìn, khi nhìn thấy, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc lập tức trợn lên, chu cái miệng nhỏ của mình, tràn đầy kinh ngạc, trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy, chiếc xe ngựa đúng lúc lao như tên bắn về phía nàng.

Tại lúc này, con đường cái trên Kinh thành đã sớm chật kín người, xe cộ không thể lưu thông.

Điều này chính là do con ngựa dường như quá sợ hãi, ngay cả phu xe cũng không kiểm soát được.

Chỉ nghe, người phu xe đang cố lái chiếc xe cách đó không xa, đồng thời không ngừng lớn tiếng la lên.

“Tránh ra, mau tránh ra a...”

Với sự điều khiển của phu xe, chiếc xe ngựa kia đến đi đến, chỗ nào cũng là người ngã ngựa đổ, gà bay chó sủa.

Tiếng hét chói tai, tiếng kêu thảm thiết, những âm thanh của mặt đất không ngừng liên tiếp, rất hỗn loạn.

Những loại trái cây, hoa quả đều bị bay tứ tung, Đồng Nhạc Nhạc lập tức hồi phục lại tinh thần.

Nhìn thấy chiếc xe ngựa kia rất gần mình, Đồng Nhạc Nhạc liền xoay người lùi về phía sau dòng người bốn phía, để đề phòng chiếc xe ngựa kia sẽ đâm mình ngã.

Ai ngờ được chuyện này lại xảy ra trên con đường vốn đông đúc, náo nhiệt này.

Mọi người nhìn thấy chiếc xe ngựa lao như điên như vậy, ai nấy đều vội vàng chạy, hét lên đến chói tai.

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc đang tránh né, không biết có ai đó bỗng đụng phải nàng một cái.

Ngay lập tức, thân thể nghiêng ngã một lúc, cuối cùng không ngừng sợ hãi, té ngã trên mặt đất.

Cái mông ê ẩm khiến Đồng Nhạc Nhạc không chịu được mảy nhíu chặt.

Nhưng, nhưng không chờ nàng kịp suy nghĩ cái khác thì từ xa, một đoàn ngựa chạy đến rất gần nàng, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến nỗi hé mở làn môi hồng, không hề nghĩ ngợi gì liền đứng lên hét lớn.

“A, hoàng thượng, cứu ta...”

Lời nói của Đồng Nhạc Nhạc là xuất phát từ tiềm thức, suy đoán.

Dù sao, mỗi lần nàng xảy ra chuyện gì thì người đầu tiên nàng nghĩ đến chính là Huyền Lăng Thương.

Hiện tại, trong thời gian này Đồng Nhạc Nhạc giật mình la lên, sau đó nàng chỉ cảm thấy trước mặt mình là một bóng dáng màu tím nhanh chóng chạy tới.

Ngay lập tức, cả người nàng liền bị ôm vào một khối lồng ngực rộng rãi, chắc chắn.

Cùng với trời đất nghiêng ngã một hồi, Đồng Nhạc Nhạc thấy đầu óc mình nhất thời có chút trống rỗng.

Không biết qua bao lâu, phẳng phất gần một thế kỷ lâu dài, Đồng Nhạc Nhạc mới từ từ hồi phục lại được tinh thần của mình.

Nàng chỉ cảm thấy, nàng được ôm trong một lồng ngực rất ấm áp.

Chun mũi ngửi thấy được, đây là mùi hương nhạt nhòa của Long Tiên Hương...

Dường như cho người ta ngửi thấy là rất uất ức...

Dần Dần, Đồng Nhạc Nhạc tâm trí đang sợ hãi, rối loạn từ từ hồi phục lại.

Vì được ôm trong lòng ngực quen thuộc cùng với mùi hương cũng rất quen thuộc, cho dù nàng không ngẩng đầu, nàng cũng người ôm nàng chính là ai, ở chỗ nào.

Chính là Huyền Lăng Thương!

Cho dù nàng ở đâu, chỉ cần nàng có chuyện gì thì hắn giống một thần linh, xuất hiện để cứu nàng trong lúc dầu sôi lửa bỏng.

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc khẽ rung lên một cái, ngay lập tức, đôi mắt nhưng nẹ nhàng mở ra, nhìn đến gương mặt tuần mi, mê hoặc của nam nhân trên đỉnh đầu kia.

Lại thấy được giờ phút này sắc mặt của nam nhân tuần mi kia đang tái nhợt, trên mặt không che dấu chút nào sự lo lắng và căng thẳng.

Liên khiến Đồng Nhạc Nhạc trong một cảm giác cảm động nhanh chóng dâng trào trong lòng.

Nam nhân này đúng là vì nàng mà căng thẳng như thế...

Hiện tại, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đang rung động.

Huyền Lăng Thương trong lúc này chỉ gắt gao, ra sức ôm chặt người nhỏ bé này vào lòng.

Nhớ lại hồi nãy vừa mạo hiểm kia, trong hắn bây giờ vẫn còn sợ hãi.

Nghĩ đến mới vừa nãy, người nhỏ nhắn này đã sắp bị con ngựa đạp, Huyền Lăng Thương chỉ thấy tâm can mình như thất lại, mơ hồ giống như bị hàng vạn cây kim đâm vào tim.

Cũng may là nàng không có chuyện gì...

Bằng không, hắn cũng không dám tưởng tượng thêm nữa, mất đi nàng, trong lòng hắn cuối cùng sẽ đau khổ như thế nào...

439. Chương 444: Chương 209-1 : Nam Nhân So Với Nữ Nhân Còn Đẹp Hơn

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương càng dùng sức ôm chặt người nhỏ bé trong lòng, dường như chỉ hận không thể nuốt cả người nhỏ bé này vào trong thân thể của hắn...

Bị Huyền Lăng Thương dùng sức ôm, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy xương khớp chính mình đều bị vỡ nát.

Thân thể, xương cốt đau đớn, khiến Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cau mày hô nhỏ một tiếng.

“Hoàng thượng, đau. . .”

Nữ nhân mở miệng, âm thanh nhẹ nhàng, dè dặt khiến người ta phải thương xót.

Nghe vậy, Huyền Lăng Thương trong lòng giật mình, lúc này mới buông lỏng tay ra, liền sợ hãi làm đau đớn giai nhân trong lòng.

“Thật xin lỗi, trăm lần đau người sao! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, giọng nói cũng không che dấu ảo não và tự trách.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là khe khẽ lắc đầu, cong môi cười một tiếng.

“Không, cảm ơn Hoàng thượng đã cứu nô tài.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương cảm kích không thôi.

Chỉ cảm thấy, Huyền Lăng Thương giống như là thần hộ mệnh của nàng.

Mỗi lần nàng gặp phải nguy hiểm, là hắn sẽ xuất hiện kịp thời cứu nàng ra khỏi nước sôi lửa bỏng.

Thật giống như mới vừa rồi, tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, người nàng nghĩ đến trước tiên, chính là nam nhân trước mắt này.

Không nghĩ tới, nàng vừa mới thét lên một tiếng kinh hãi, hần thật sự xuất hiện . . .

Thời điểm đó trong lòng Đồng Nhạc Nhạc rất cảm động, Huyền Lăng Thương tại nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, trái tim vốn đang thít lại thật chặt, mới thả lỏng, bạc môi hé ra, mở miệng nói.

“Không có việc gì là tốt rồi.”

Tại lúc Huyền Lăng Thương đang nói, thì con ngựa điên đã bị Lan Lăng Thiệu Giác khống chế .

Chỉ thấy giờ phút này, Lan Lăng Thiệu Giác đang ngồi ở trên lưng ngựa điên, hai tay nắm chặt dây cương, khống chế con ngựa đang nổi cơn điên.

Lan Lăng Thiệu Giác ra tay thuần thục lưu loát, lập tức liền khống chế con ngựa điên kia.

Tay nhanh nhẹn, khí chất tiêu sái , dung mạo tuấn tú , dẫn đến bốn phía được mọi người vỗ tay ủng hộ liên tục .

Tiếp theo, có không ít các cô nương tay bưng hoa tươi, giống như thủy triều, tất cả ủa về hướng tới Lan Lăng Thiệu Giác.

Thấy vậy, Lan Lăng Thiệu Giác chỉ là nhẹ nhàng cự tuyệt, đi về phía Đồng Nhạc Nhạc bên này.

Nhìn thấy, Đồng Nhạc Nhạc bị Huyền Lăng Thương ôm vào trong ngực, gương mặt tuấn tú của Lan Lăng Thiệu Giác đầu tiên là sững sờ.

Thấy Lan Lăng Thiệu Giác đi hướng tới bọn họ đang ở phía bên này, Đồng Nhạc Nhạc mới nhớ lại, chính mình giờ phút này vẫn còn ở trong lòng Huyền Lăng Thương !

Nghĩ tới đây, trên mặt bỗng nhiên đỏ, nhanh chóng lùi một bước, rời khỏi ngực Huyền Lăng Thương .

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp , giờ phút này càng bởi vì ngượng ngùng thẹn thùng, mà hiện lên hai rặng mây đỏ bừng.

Nó giống như dáng vẻ thẹn thùng của người ái mộ, dẫn đến trong lòng Huyền Lăng Thương nhói lên một cái, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc càng thêm tối sầm lại. . .

Đối với ánh sáng trong mắt Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc chưa từng biết, trái lại Lan Lăng Thiệu Giác đứng ở một bên, cũng là vô cùng tinh tế thu vào trong mắt .

Trong mắt đế vương tuấn tú kia nhìn về phía tiểu thái giám này nóng rực , trong mắt cực lực che dấu kiềm chế tình cảm, vẫn đã bị Lan Lăng Thiệu Giác nhìn ra.

Dù sao, Lan Lăng Thiệu Giác và Huyền Lăng Thương cùng nhau lớn lên từ nhỏ, tính tình của đối phương thế nào hần cực kì hiểu rõ.

Bởi vì quá mức quen thuộc , hiện nay thấy vậy, Lan Lăng Thiệu Giác đồng tử lập tức trợn lên một cái, trong lòng kinh ngạc không thôi.

Mới đầu, hần nghe được tin tức vị đế vương tuấn tú đối với tiểu thái giám này khác thường, lại may mắn cho là chính mình sai lầm rồi.

Hiện nay, thần sắc trong mắt vị đế vương tuấn tú này nhìn về phía tiểu thái giám, coi như hần lại...đi tìm lấy cớ, đó chỉ là lừa mình dối người thôi.

Vị đế vương tuấn tú này, quả nhiên đã động tâm đối với tiểu thái giám này . . .

Chỉ là, đế vương tuấn tú này, rốt cuộc có biết hay không, về thân phận chân thật của tiểu thái giám trước mắt này! ?

Ngay lúc Lan Lăng Thiệu Giác trong lòng kinh ngạc, hàng mi xinh xắn kia không khỏi gắt gao cau lại một cái.

Ánh mắt quét một vòng, không khỏi nhìn tới người nhỏ nhắn xinh xắn này.

Chỉ thấy dáng người nhỏ bé, xinh xắn lạnh lợi, tinh xảo giống như một cái búp bê bằng thạch anh, làm cho người khác không khỏi thương tiếc.

Cũng khó trách, vị đế vương tuần tú lạnh lùng một mực trầm lặng này, cũng động tâm đối với nàng . . .

Nhưng hẳn, cũng như thế. . .

Chính là. . .

Nghĩ tới đây, trong mắt Lan Lăng Thiệu Giác không khỏi tối sầm lại, trong lòng bất đắc dĩ thở dài một tiếng. . .

Nhưng mà mặt khác Lan Lăng Thiệu Giác chưa từng suy nghĩ nhiều, nhìn người nhỏ bé trước mắt sắc mặt hơi tái nhợt , không khỏi lo lắng hỏi.

“Tiểu Lô Tử, ngươi không sao chứ! ?”

“Dạ, nô tài không có việc gì, may là chủ tử kịp thời cứu nô tài.”

Nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác, Đồng Nhạc Nhạc lập tức lắc lắc đầu, mở miệng nói.

Sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc hình như là nghĩ đến cái gì, ánh mắt nhìn về phía Lan Lăng Thiệu Giác, càng lộ rõ vui vẻ và tán thưởng.

“Vương Gia mới vừa rồi thân thủ thật giỏi, liên không chế được con ngựa điên kia, Vương Gia thật lợi hại!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ánh mắt nhìn về phía Lan Lăng Thiệu Giác không che dấu được tán thưởng.

Nhìn thấy một đôi lông lánh ý cười kia của Đồng Nhạc Nhạc , Lan Lăng Thiệu Giác chỉ là môi hồng cong lên một cái, ha ha cười một tiếng, lại cũng không nói thêm cái gì.

Trái lại một bên, Huyền Lăng Thương nhìn dáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc nói chuyện với Lan Lăng Thiệu Giác không dứt , khuôn mặt tuần tú đẹp đẽ kia không khỏi có hơi trầm xuống, trong mắt có thêm vài phần ghen tức mà chính hắn cũng không hề phát hiện ra.

Lập tức, bạc môi hé mở, mở miệng nói.

“Tốt lắm, thời gian không còn sớm , chúng ta hồi cung đi! ?”

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương nói, Đồng Nhạc Nhạc cũng không có phản đối.

Mới vừa rồi trải qua mạo hiểm, nàng cũng không còn hứng thú tiếp tục dạo chơi đường hoa.

440. Chương 445: Chương 209-2 : Nam Nhân So Với Nữ Nhân Còn Đẹp Hơn

Nghe vậy, lập tức gật đầu, sau đó đi theo phía sau Huyền Lăng Thương bọn họ về hướng tới hoàng cung.

Tuy nhiên, trong lúc Đồng Nhạc Nhạc đi theo phía sau Huyền Lăng Thương bọn họ, đột nhiên, nàng cảm giác được một ánh mắt nóng rực đang gắt gao nhìn nàng chằm chằm.

Một đạo ánh mắt kia, nóng rực mà sắc bén, giống như một lưỡi dao bén nhọn, khiến Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy phía sau lưng chột lạnh. Lập tức, nàng không khỏi nhanh chóng quay đầu, nhìn về hướng nơi phát ra đạo ánh mắt nóng rực kia.

Chỉ thấy ở lầu hai khách sạn cách nàng không xa, có một cái cửa sổ chạm trổ hơi hơi hé mở.

Tuy nhiên, đến lúc nàng ánh mắt quét một vòng, bên trong cửa sổ lại tịnh không một người.

Thấy vậy, gương mặt xinh đẹp của Đồng Nhạc Nhạc không khỏi có hơi cau lại một cái.

Mới rồi, nàng rõ ràng cảm giác được có một ánh mắt nóng rực nhìn nàng chằm chằm.

Chính là, bên trong cửa sổ kia, lại không có một bóng người. Chẳng lẽ là, cảm giác mới rồi đó, chỉ là ảo giác của nàng sao! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc.

Huyền Lăng Thương đi i ở trước người nàng, phảng phất nhận thấy được sự khác thường của người nhỏ bé phía sau, không khỏi có hơi quay đầu.

“Làm sao vậy! ?”

Nhìn lại phía sau, thấy người nhỏ bé tràn đầy nghi hoặc, cau mày trầm tư , gương mặt tuần tú của Huyền Lăng Thương có hơi sững sốt, lập tức mở miệng trầm giọng hỏi.

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, Đồng Nhạc Nhạc bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, lập tức, lập tức không hề nghi ngại, liền lắc đầu.

“Khởi bẩm chủ nhân, nô tài không có việc gì.”

Trên mặt Đồng Nhạc Nhạc tuy là nói như thế, chỉ là, Huyền Lăng Thương hiển nhiên có hơi không tin.

Dù sao, với sự hiểu biết của hần đối người nhỏ nhắn này, thì người nhỏ nhắn này trong lòng có chuyện gì, đều sẽ vô cùng tinh tế biểu lộ ra trên mặt, giờ phút này cũng không ngoại lệ!

Chứng kiến người nhỏ nhắn này, phảng phất bị chuyện gì làm cho phức tạp, hơn nữa vừa rồi còn không ngừng nhìn lại về hướng tới khách sạn phía sau kia.

Thấy vậy, huyết mâu của Huyền Lăng Thương không khỏi nhẹ nhàng ngược lên, nhìn theo phương hướng vừa rồi Đồng Nhạc Nhạc mới ngó tới.

Chỉ thấy sau bọn họ cách đó không xa, có một cái khách sạn.

Tuy nhiên, hần đánh giá một phen, khách sạn này, tịnh không có gì không ổn.

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương không khỏi từ từ thu hồi huyết mâu, lập tức cúi đầu, quay lại người nhỏ bé phía sau mà nhẹ nhàng nói.

“Vậy liền hồi cung đi!”

“Vâng ”

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, Đồng Nhạc Nhạc không hề suy nghĩ nhiều hơn nữa mặt khác, chỉ là một mực cung kính đi theo phía sau Huyền Lăng Thương, xuất phát về hướng tới hoàng cung.

Tuy nhiên, đúng vào lúc Đồng Nhạc Nhạc xoay người rời đi, nàng cũng không hề phát hiện, ở trong cửa sổ có hơi mở ra kia, một đạo bóng dáng cao to màu đỏ, đang chậm rãi tùy ý đến đứng ở phía trước cửa sổ.

Bên ngoài là mặt trời sáng lạn, ánh nắng vàng rực rỡ kia xuyên thấu qua cánh cửa sổ chạm trổ hé mở, hắt nghiêng nghiêng vào, êm dịu chiếu trên người nam nhân.

Chỉ thấy nam nhân, mặc trên người một chiếc trường sam màu đỏ.

Màu đỏ ấy, giống như ngàn vạn máu huyết ngưng tụ mà thành, đỏ đến chói mắt như thế, tươi đẹp như thế.

Gió nhẹ nhàng thổi, hắt bay tay áo màu đỏ thẫm của nam nhân kia.

Vạt áo theo cảnh những đóa hoa anh túc kia bị chậm rãi thổi bay, càng làm tôn lên vóc người cao to, tà mị vô song của nam nhân.

Tuy nhiên, điều làm người khác chú ý nhất, có lẽ là một gương mặt xinh đẹp khó phân biệt nam nữ của nam nhân kia.

Hàng mi thật dày, vắt đến tóc mai.

Mũi cao thẳng mịn màng như ngọc, tao nhã tự nhiên.

Một đôi môi đỏ tươi, đường nét hoàn mỹ. Làn môi mấp máy mê người, giống như đóa hoa vừa mới nở rộ trong ngày xuân, trông vô cùng gợi cảm!

Thu hút lòng người ta nhất, vẫn còn là một đôi mắt phượng có hơi xếch lên!

Chỉ thấy một đôi mắt này, cực kì đẹp!

Hàng lông mi dài dày cong vút, phảng phất một đôi cánh màu đen đang rung rung, tựa như muốn giương cánh bay vút lên cao.

Nó tôn lên một đôi mắt phượng vốn đã rất đẹp, lại tăng thêm vài phần tà mị vô cùng hút hồn!

Nếu không phải nam nhân vóc người rắn rỏi cao lớn, bộ ngực bằng phẳng, lúc đầu vừa nhìn thấy gương mặt nghiêng nước nghiêng thành này, còn tưởng rằng người này là một nữ nhân đây!

Giờ phút này, nam nhân liền lẳng lặng tùy ý đứng ở phía trước cửa sổ, một đôi phượng mâu đỏ hồng thu hút lòng người kia, đang nhìn chăm chăm vào bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn càng lúc càng xa, trong mắt đều là kinh ngạc và rung động.

“Là Tử Kiêu! ? Làm thế nào nàng còn chưa chết! ?”

. . .

Đêm đã khuya .

Đồng Nhạc Nhạc hôm nay sau khi hồi cung, bởi vì chấn động nên Huyền Lăng Thương phi thường quan tâm đã để cho nàng về nghỉ ngơi.

Tuy nhiên, Đồng Nhạc Nhạc sau khi trở về, nằm ở trên giường, dường như thế nào đều không ngủ được.

Đôi mắt không hề buồn ngủ mở to, ngây người ra mà nhìn chăm chú lên nóc màn, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc có hơi mở ra, không ngừng lẩm nhẩm.

“Một ngàn một trăm con dê, một ngàn một trăm lẻ một con dê, một ngàn một trăm lẻ hai con dê. . .”

Miệng Đồng Nhạc Nhạc đều sắp sửa bị chuột rút, cuối cùng, nàng không khỏi than khóc một tiếng, sau đó, như con cá chép tung người một cái, liền ngồi dậy từ trên giường.

“Ai, không ngủ được, không ngủ nổi!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, tràn đầy phiền não lẩm bẩm.

Cũng không biết ngày hôm nay rốt cuộc là làm sao vậy. Mọi khi người nàng vừa dính vào trên giường, liền lập tức liền mọng Chu công.

Hôm nay à! Nàng đã nằm ở trên giường đến bây giờ, lại vẫn còn không có một chút xíu buồn ngủ, thật sự kỳ quái!

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ảo não, sau khi ngồi ở trên giường liền một tay chống cằm, ở trong đầu, không khỏi hồi tưởng lại chuyện đã xảy ra hôm nay tại phố lớn.

Nhớ lại, vào lúc nàng rời khỏi phố lớn Kinh thành, có một ánh mắt vô cùng nóng bỏng rơi trên người nàng.

Ban đầu, nàng chỉ cho rằng chính mình là cảm giác sai lầm rồi.

Thế nhưng, sau khi trở về, trong lòng luôn là lạ, một nỗi bất an luôn không ngừng vẫn vơ ở trong lòng.

Phảng phất, hình như có chuyện gì không tốt, sắp sửa phát sinh.

Vì điều này, mới khiến cho nàng đứng ngồi không yên, muốn ngủ đều không ngủ được.

Chính là, rốt cuộc hội có chuyện không tốt gì sẽ phát sinh đây! ?

Nghĩ lại nàng đi tới triều đại này, chuyện gì mà chưa phát sinh đây, nhưng cũng không hề giống như hôm nay vậy, làm cho nàng tâm thần không yên. . .

Chỉ là, mặc cho Đồng Nhạc Nhạc nghĩ đến nát óc, đều không nghĩ ra được.

441. Chương 446: Chương 209-3 : Nam Nhân So Với Nữ Nhân Càng Xinh Hơn

Cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc cũng lười suy nghĩ.

” Ai, không nghĩ không nghĩ nữa, phiền chết ta rồi .”

Sau một lúc, than phiền, đôi mắt đẹp của Đồng Nhạc Nhạc đảo qua cửa sổ.

Chỉ thấy trước cửa sổ, đã là nửa đêm canh ba rồi.

Trăng sáng đã ngả về phía tây, những ngôi sao lờ mờ, gió lạnh hiu hiu, cho thấy ngày mai sẽ là một ngày trời trong nắng ấm.

Hiện tại ,trong lòng Đồng Nhạc Nhạc phiền muộn, ngủ cũng không được, sẽ không phụ lòng ngày lành cảnh đẹp này rồi!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức từ trên giường đứng lên.

Nhanh chóng thay một bộ quần áo, sau khi sửa sang lại dung mạo, liền đẩy cửa gỗ chạm trổ ra, đi thẳng ra bên ngoài.

Đồng Nhạc Nhạc nghĩ rằng, dù gì hiện tại cũng ngủ không được, có lẽ đi ra ngoài một chút, đợi đi mệt rồi, sẽ buồn ngủ thôi.

Đồng Nhạc Nhạc vừa nghĩ, vừa chậm rãi đi về phía trước.

Giờ phút này, nàng cũng không có cảm đèn.

Dù sao, đêm nay ánh trăng sáng như mê như say.

Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng kia, êm dịu rơi, đều chiếu sáng toàn bộ hoàng cung, làm thấy đến rõ nét tám phần. Vì vậy cho dù không đốt đèn, cảnh vật bốn phía, nàng xem rất rõ ràng.

Hơn nữa, bên trong hoàng cung, cách mười bước đều có một ngọn đèn, cách đó không xa còn có thị vệ đứng gác, nàng nếu có chuyện gì, chỉ cần hô to lên một tiếng là được rồi.

Kết quả là, Đồng Nhạc Nhạc vừa chậm rãi đi tới, đôi mắt đẹp lại nhẹ nhàng liếc nhìn xung quanh.

Chậm rãi thưởng thức cảnh đêm trong hoàng cung.

Chỉ thấy, ban đêm trong hoàng cung, không có như ban ngày xanh vàng rực rỡ, nhưng cũng không thiếu khí thế đồ sộ.

Giống như một con hùng sư đang ngủ say, không cho phép người ta coi thường.

Một bên Đồng Nhạc Nhạc chậm rãi đi tới, cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, chỉ cảm thấy gió lạnh từ từ thổi tới, cảm giác thổi vào người hết sức thoải mái.

Bị gió lạnh từ từ thổi như vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy một cơn buồn ngủ kéo tới, làm nàng ngáp một cái.

Đồng Nhạc Nhạc vừa đưa tay che miệng ngáp, vừa lẩm bẩm tự nói.

“Đứng dậy đi một chút thật ra cũng tốt ,ít nhất hiện tại muốn đi ngủ rồi.. ”

Đồng Nhạc Nhạc nói xong lời này, liền tính lên đường trở lại phủ, đi mộng Chu công.

Ai biết, vừa lúc đó, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy, ở phía sau dường như có động tĩnh gì truyền đến.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng xoay người, nhìn lại, hé mở làn môi hồng, kêu nhỏ thành tiếng.

“Ai ở nơi nào!?”

Môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc mở ra, mở miệng quát.

Mất nhưng cũng nhanh chóng, nhìn thẳng về phía sau.

Chỉ thấy, ở sau lưng nàng, chỉ là bụi cỏ rậm rạp cùng núi giả kia.

Đêm đã khuya,ngôi sao ảm đạm, một khối mây đen, vừa vùn che đi chỗ của ánh trăng sáng .

Nhất thời,khắp nơi chỉ còn lại một mảnh u ám.

Nơi này, chính là địa phương hẻo lánh. Cho nên bốn phía nơi này, cũng không có đèn treo tường.

Đồng Nhạc Nhạc vừa rồi tùy ý đi tới, chưa từng nghĩ, sẽ đến nơi này.

Giờ phút này, tại cảm giác khác thường ở phía sau, khiến trong lòng Đồng Nhạc Nhạc, không khỏi nảy lên một nỗi bất an.

Bởi vì, nàng có cảm giác, ở chỗ tối phía núi giả kia, có một đạo ánh mắt nóng rực, đang gắt gao dừng ở trên người của nàng.

Một đạo ánh mắt nóng bỏng kia, làm cho nàng vô cùng bất an.

Phảng phất như có một mãnh thú ở nơi hắc ám kia, đang gắt gao quan sát đến con mồi của nó.

Mà nàng, lại là con mồi của con mãnh thú kia!!!

Nghĩ đến đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc rất khẩn trương,mà trái tim dường như muốn nhảy lên cổ .

Tim đập càng nhanh chóng tăng nhanh, ‘ bang bang bang’ tiếng tim đập, như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Chính là, mặc kệ nàng quan sát chỗ tối ở núi giả kia như thế nào, cũng không có ai lên tiếng,tuy nhiên , ánh mắt nóng rực kia, lại làm cho người ta không thể xem nhẹ.

Trong lòng biết nơi đó khẳng định có người, chỉ là người nọ rốt cuộc là ai!?

Vì cái gì nửa đêm canh ba không ngủ,mà đứng ở nơi đó.

Hơn nữa, nghe được lời của nàng, vì sao người nọ không đi ra !

Càng nghĩ, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng là nghi ngờ bất an.

Đôi mày của nàng cau lại, môi đỏ mọng mở ra,liền quát.

“Nếu người không đi ra, ta liền hô to đấy!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, trong giọng nói mang theo nồng đậm cảnh cáo.

Nàng làm như vậy, đơn giản là tính bức người trốn ở phía sau núi giả ra.

Dù sao, nơi này tuy tương đối hẻo lánh, nhưng là cách đó không xa cũng có thị vệ gác.

Nếu như, nàng hô to một lần nữa, thị vệ đứng gác bên kia nhất định có thể nghe được.

Nếu như người này không muốn người khác phát hiện , sau khi nghe lời nàng , khẳng định sẽ đi ra.

Ngay tại trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đắc ý,tuy nhiên, sau khi nàng nói xong lời này, người trốn ở phía sau núi giả lại như cũ vẫn không nhúc nhích.

Nếu không phải một đạo ánh mắt nóng rực kia vẫn như cũ gắt gao dừng ở trên người nàng,Đồng Nhạc Nhạc cho rằng phía sau núi giả căn bản không có người.

Nghĩ đến một chiều này,cũng không bức được người này ra,đôi mày Đồng Nhạc Nhạc cau lại, môi đỏ mọng lập tức mở ra,tính hô lên.

Nhưng mà, cái miệng nhỏ nhắn của nàng mới hơi hơi mở ra, ngay sau đó chỉ thấy ở phía sau núi giả, một đạo bóng dáng cao to hồng sắc tựa như mũi tên rời dây cung, nhanh chóng nhào tới về phía nàng.

Ánh trăng như say như mê, rốt cục theo tầng mây dời đi.

Nhất thời, ánh trăng sáng kia, lại lần nữa êm dịu rơi, chiếu toàn bộ trên mặt đất.

Cũng làm cảnh vật bốn phía, xem đầy đủ rõ ràng.

Cho nên, một đạo bóng dáng yêu dị hồng sắc kia, vọt tới phía Đồng Nhạc Nhạc ,Đồng Nhạc Nhạc sợ đến mở to mắt, chu cái miệng nhỏ, nhin không được giạt mình la thành tiếng——

“A, quý...”

442. Chương 447: Chương 210 : Lại Thật Sự Là Người

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng giật mình la lên. Tuy nhiên, tiếng kêu giật mình của nàng vừa mới lên đến cổ liền bị một cánh tay thon thả bịt lại.

Muốn hô lên thành lời, lập tức bị nghẹn mà dừng lại!

Đồng Nhạc Nhạc chỉ có thể mở to đôi mắt, nhìn chăm chăm vào trên mặt con ‘Quý’ đang bịt kín miệng nàng.

Nhưng mà, đến khi Đồng Nhạc Nhạc nhìn rõ ràng dung mạo của con ‘Quý’ này, thì lại kinh ngạc như thấy người nhà trời!

Nàng vốn sợ hãi kinh ngạc, lập tức bị nỗi kinh ngạc bao trùm. Con quý này

Làn da tựa như mỡ đông, vô cùng mịn màng.

Hàng mi thật dày, vắt đến tóc mai.

Mũi thẳng tào nhả, giống như mỹ ngọc.

Một đôi môi đỏ mọng kiêu diễm ướt át, bờ môi tuyệt đẹp, tựa như hoa mai thắm chập đầu cành vừa mới nở rộ, kiêu diễm xinh đẹp như thế!

Tuy nhiên, hấp dẫn cái nhìn của người ta nhất, vẫn là một đôi phượng mâu đỏ hồng thu hút lòng người kia!

Đồng Nhạc Nhạc đã từng nhìn thấy rất nhiều đôi mắt, lại duy độc chưa từng chứng kiến phượng mâu đỏ hồng xinh đẹp như thế!

Đây rốt cuộc là một đôi mắt như thế nào? !

Đường nét hoàn mỹ, đuôi mắt có hơi vênh lên, đầy vẻ quyến rũ tự nhiên!

Dưới ánh trăng sáng vàng vạc kia trợ giúp, một đôi phượng mâu đỏ hồng xinh đẹp này phảng phất như mang theo ma lực thu hút lòng người. Chỉ cần liếc mắt, liền đủ để hút đi ba hồn sáu phách của người ta. . .

Nhìn dung mạo xinh đẹp gần trong gang tấc ngay trước mắt này, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc, trong mắt đều là vẻ ngạc nhiên sâu sắc.

Dù sao, ở hoàng cung này, mỹ nữ như mây. Đừng nói những người khác, ngay cả chính nàng cũng là Đại mỹ nhân tuyệt thế, thế gian hiếm có.

Tuy nhiên, mỹ nhân trước mắt này, lại đẹp đến mức khiến cho nàng thân là nữ nhân, mà cũng đều phải kinh ngạc, động tâm theo!

Vẻ đẹp của nàng ta, không giống những nữ nhân tầm thường này!

Tóc dài đen mượt, lại cũng không có bất cứ thắt buộc nào, để toàn bộ xõa xuống phía sau, dài đến tận hông.

Gió mát hiu hiu, làm cho mái tóc đen cực kì mềm mại của ‘Nàng’ kia nhẹ nhàng tung lên, ở phía sau ‘Nàng’ cuộn lên thành một độ cung duyên dáng.

Một chiếc trường sam màu đỏ tuyệt đẹp, ở nơi mọi âm thanh hoàn toàn yên tĩnh này, dưới ánh trăng sáng giữa trời, càng cảm thấy yêu dị.

Nó mang theo một cảm giác quyến rũ lòng người. . .

Giống như yêu, giống như ma, lại đẹp đến làm cho lòng người kinh ngạc . . .

Chẳng lẽ là, nữ nhân này, là yêu tinh thu hút lòng người sao! ?

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc, trợn tròn cực to mắt nhưng. Vì nàng cũng không hề chớp mắt, gắt gao nhìn chăm chăm vào trên người ‘Nữ nhân’ trước mặt.

‘Nữ nhân’ thấy vậy, đầu tiên là nhẹ nhàng mấp máy đôi môi đỏ mọng kiêu diễm ướm át kia. Sau đó, môi đỏ mọng có hơi mở ra, như là thần phục, như là kinh ngạc.

“Tử Kiều, lại thật sự là người, người, vẫn chưa chết! ?”

‘Nữ nhân’ mở miệng, âm thanh hơi có vẻ khàn khàn, trầm thấp, mang theo vẻ hấp dẫn sống mái khó phân biệt.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, ánh mắt nhìn về phía người mới đến, tràn đầy kinh ngạc và nghi hoặc.

Tử Kiều! ?

‘Nữ nhân’ này, là đang gọi nàng sao! ?

Hơn nữa, lời này của ‘Nàng ta’, rốt cuộc là có ý tứ gì! ?

Nghe giọng điệu hiện tại của ‘Nàng ta’, vẻ kinh ngạc trên mặt , phảng phất, bọn họ là biết nhau! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi chấn động.

Nhớ lại, sau khi nàng đi tới triều đại này, liền hóa thân thành một con Phượng Hoàng Điêu.

Nếu như chỉ là một con Phượng Hoàng Điêu đơn thuần thì cũng thôi.

Nhưng nàng mỗi tháng đêm rằm trăng tròn, đều sẽ hóa thân là người.

Căn cứ hiểu biết của nàng đối với chuyện bản thân, thì bản thân nàng hẳn là một người, lại bị người ta hạ cổ, mới có thể hóa thân là điêu.

Mỗi tháng ngày mười lăm hóa thân thành người, sự thực này, liền cho nàng biết đáp án.

Chỉ là sau này, nàng uống nhầm Đôn Thang do An Y Na đưa cho Huyền Lăng Thương, lại cùng Huyền Lăng Thương hành lễ Chu công, nên sau này, nàng liền một mực hóa thân thành người.

Nàng trong lòng biết, cổ thuật trên người nàng đã được phá giải. Chỉ là, bản thân nàng rốt cuộc là có thân phận gì, lai lịch gì, những điều này, nàng đều không thể nào biết được.

Chỉ là trong mơ hồ cảm giác được, thân phận này của mình, hẳn là đối địch với Huyền Lăng Thương.

Chính là, nàng không muốn rời xa Huyền Lăng Thương, cho nên, liền nữ giả trang nam trang, hóa thân thái giám, hầu hạ ở bên cạnh Huyền Lăng Thương.

Cùng với thời gian mỗi một ngày trôi qua, cuộc sống của nàng cũng được gió êm sóng lặng. Từng chút một, nàng đối với chuyện thân phận của chính mình ra sao , cũng không còn ham thích như thế.

Chỉ cần có thể mỗi ngày cứ trôi qua im lặng như thế, được ở tại bên cạnh Huyền Lăng Thương, nàng liền cảm thấy mỹ mãn .

Tuy nhiên, liền vào lúc nàng cho là, có thể vĩnh viễn trôi qua trong yên tĩnh như thế , thì lại không hiểu ra sao cả mà xuất hiện ‘Nữ nhân’ này.

Hơn nữa, thần sắc giọng điệu của ‘Nữ nhân’ này đã nói cho nàng, người đó là nhận biết nàng!

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, lập tức, không khỏi đưa tay, từ từ kéo cánh tay thon thả của ‘Nữ nhân’ kia xuống, lập tức, môi đỏ mọng hơi hé ra, mở miệng tra hỏi.

“Vị cô nương này, người nhận ra ta! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, dè dặt hỏi.

Ánh mắt nhìn ‘Nữ nhân’ phía trước người, càng là mang theo nghi hoặc, tìm tòi nghiên cứu, đánh giá.

Đối với vẻ tràn đầy nghi hoặc của Đồng Nhạc Nhạc, người mới tới sau khi nghe được lời của nàng, đồng mâu cũng là nhướn lên một cái. Gương mặt xinh đẹp kia lập tức trở thành kinh ngạc trên trên không nói nên lời đến trợn mắt há hốc mồm, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, phẳng phất dường như thấy quỷ.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nghi hoặc lẫn ảo não.

Chính mình vừa rồi nói sai cái gì sao! ? Đáng giá để cho ‘Nữ nhân’ này dùng ánh mắt như thấy quỷ để nhìn nàng sao! ?

Liên vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ảo não, chỉ thấy trong phượng mâu đỏ hồng của ‘Nữ nhân’ kia xinh đẹp kia, đầu tiên là xẹt qua vẻ kinh ngạc, ngầy ra, ảo não, không vui. Cuối cùng, hóa thành một ánh mắt phức tạp . . .

Một lúc lâu sau, chỉ thấy hàng mi xinh xắn của ‘Nữ nhân’ kia không khỏi gắt gao cau lại một cái, môi đỏ mọng hơi hé ra, mở miệng nhỏ giọng tra hỏi.

“Tử Kiều, người rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ! ? Tại sao người không nhận ra Bồn vương!?”

“A! ? Bồn. . . Bồn vương! ?”

Nghe được ‘Nữ nhân’ xưng hô đối với chính mình, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc lại lần nữa sửng sốt.

Dù sao, trong thiên hạ, có thể xưng hô chính mình là Bồn vương, ngoại trừ Vương Gia ra thì không còn ai khác.

Hơn nữa, theo nàng hiểu rõ, bên trong Linh Nhạc Quốc, căn bản không có nữ nhân làm Vương Gia.

Như vậy, ‘Nữ nhân’ này, vì sao phải tự xưng chính mình là Bồn vương đây! ?

Chẳng lẽ là. . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc dường như là nghĩ đến cái gì, ánh mắt quét một vòng. Đầu tiên là nhìn tới yết hầu nhô lên của ‘Nữ nhân’ kia, rồi lại nhanh chóng ngó đến bộ ngực bằng phẳng của ‘Nữ nhân’.

Đến sau khi nhìn thấy hai thứ tượng trưng chỉ nam nhân mới có, Đồng Nhạc Nhạc liền cảm thấy dường như Ngũ Lôi giáng xuống đầu , “ầm” một tiếng, đại não lập tức trống rỗng, không còn nghĩ tới gì nữa.

Trời ạ!

Người trước mắt này có dung mạo vóc dáng xinh đẹp như thế, lại là một . . . Nam nhân! ? ?

Thế này cũng thật sự rất tức chết đi được chẳng! ?

Liên vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không biết nói sao, nam nhân kia nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, lại thấy ánh mắt của Đồng Nhạc Nhạc, đầu tiên là lướt qua yết hầu và ngực hấn, sau một khắc, dường như là nghĩ đến cái gì, trong mắt không khỏi xẹt qua một tia không vui vẻ.

Dù sao, hấn chỉ ghét nhất, chính là gương mặt này của hấn! Với lại người khác nói hấn là nữ nhân.

Nếu như đối là những người khác, hấn đã sớm không nói hai lời, diệt rồi hãy nói sau. Tuy nhiên, đối với nữ nhân trước mắt này. . .

Nghĩ tới đây, nam nhân đầu tiên là gắt gao đè nén xuống sự không vui trong lòng chính mình , ánh mắt nhìn nữ nhân trước người , càng là thoáng qua một vẻ phức tạp . . .

Đối với tâm tư của nam nhân, Đồng Nhạc Nhạc không biết.

Giờ phút này, sau khi nàng nhận rõ giới tính của người mới đến ở trước mặt, thì đầu tiên là bồng kinh ngạc một phen.

Cuối cùng, dường như lại nhớ đến cái gì, đôi mắt mở to.

Huynh đệ của Huyền Lăng Thương , vào lúc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, ai mất tước vị thì đã bị cắt tước vị, người nào phải giam cầm thì đã giam cầm, kẻ bị lưu đầy thì đã lưu đầy. Ngoại trừ đệ đệ Huyền Lăng Phong

duy nhất của Huyền Lăng Thương ra, liền chỉ có một vị Đôn Thân Vương quanh năm bị bệnh, Huyền Lăng Dạ!

Nghe nói, Đôn Thân Vương Huyền Lăng Dạ, cá tính nóng nảy, thủ đoạn hung tàn, lại có một gương mặt yêu dị so với nữ nhân càng xinh đẹp hơn.

Mà hần, bình sinh ghét nhất, chính là người khác nói hần là nữ nhân!

Nhưng hiện nay, Đôn Thân Vương Huyền Lăng Dạ, vừa mới từ đất phong Sùng Châu của hần quay về kinh để điều trị bệnh.

Hiện nay, nam nhân trước mắt này, cho dù về mặt nào, đều là phụ họa tượng trưng cho thân phận của vị Đôn Thân Vương kia.

Nhưng mà, điều duy nhất khiến Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc cũng là, Đôn Thân Vương Huyền Lăng Dạ không phải quanh năm bị bệnh, bệnh tật triền miên, nghe nói ngay cả cử động động đầu ngón tay đều phải rất phí sức sao! ?

Chính là nam nhân xinh đẹp tự xưng Bồn vương trước mắt này , lại có thân thủ nhanh nhẹn, thân thể khỏe mạnh, chẳng điểm nào mà giống như là đáng về bệnh tật triền miên. Cái này rất cuộc, là xảy ra chuyện gì! ?

Càng nghĩ, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng là nghi hoặc.

Đôi mắt nhìn nam nhân phía trước mặt, càng là mang theo vẻ nghi hoặc, tìm tòi nghiên cứu, đánh giá.

Đối với Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc không thôi, nam nhân chỉ là im lặng nhìn vào sự biến hóa trên mặt của người nhỏ bé ở trước mắt.

Chỉ cảm thấy, nữ nhân trước mắt này, so với trước đây, hình như trở nên không giống trước nữa.

Trước kia nàng, tính tình cao ngạo lạnh lùng không quan tâm điều gì, cực kỳ ít nói. Nếu có chuyện gì, đều sẽ ẩn giấu trong đầu.

Chính là thiếu nữ trước mắt này, lại giống như một tờ giấy trắng.

Trong lòng có chuyện gì, đều sẽ biểu hiện vô cùng tinh tế trên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn kia của nàng.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt tràn đầy kinh ngạc , rất sống động này, nam nhân lần đầu tiên thật sự chăm chú đánh giá gương mặt này.

Trước kia, làm thế nào cho tới bây giờ hần đều không cảm thấy, nữ nhân này có dung mạo xinh đẹp , dễ thương như thế đây! ?

Đặc biệt một đôi mắt xinh đẹp này.

Đường nét hoàn mỹ, hắc bạch phân minh, trong mắt càng là lộ ra một loại long lanh rực rỡ, một cảm giác ngây thơ trong xanh vời vợi.

Phảng phất dòng suối trong suốt nhất trên thế gian , có thể rửa tất cả ô uế chốn thế gian . . .

Đôi mắt trong veo đó, có lẽ là lần đầu tiên hần nhìn thấy.

Dù sao, từ khi hần bắt đầu biết nhớ, liền trong bụng biết lòng người hiểm ác.

Tất cả mọi người là ngoài mặt một kiểu, sau lưng cũng là một kiểu, ai cũng đều không thể tin.

Tuy nhiên, một đôi mắt trong veo này, lại làm cho hần trong lòng giật mình.

Thế nhưng, sự kinh ngạc trong lòng nam nhân chỉ là chợt lóe rồi biến mất. Lập tức, môi đỏ mọng không khỏi khẽ mấp máy một cái.

Bởi vì, hần ngoại trừ mình ra, không tin bất luận kẻ nào trên thế gian.

Cho nên, cho dù nữ nhân trước mắt này có đôi mắt trong suốt cỡ nào , ở trong mắt hần xem ra, khẳng định là đang giả vờ!

Dù sao, lòng người ác độc, hẳn đã sớm chứng kiến rất nhiều. . .

Nghĩ tới đây, ánh mắt nam nhân nhìn Đồng Nhạc Nhạc, không khỏi xẹt qua một tia cảm giác lạnh buốt. . .

443. Chương 448: Chương 211-1 : Bồn Vương Nếu Như Là Đế, Tất Lập Nàng Làm Hậu

Chỉ là, ánh mắt nam nhân bỗng dừng lạnh buốt, nhưng cũng chỉ chột lóe lên rồi biến mất, rất nhanh, không để cho người khác thấy được.

Hắn quay sang nhìn Đồng Nhạc Nhạc, ánh mắt liền khôi phục vẻ lo lắng.

“Tử Kiều, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ngày đó, Tử Ngữ rõ ràng nói, lúc người chấp hành nhiệm vụ, không cần thận rơi xuống vực bỏ mình, vì sao người còn sống!? Hơn nữa, tại sao người lại quên Bồn vương! ? Chẳng lẽ, người bị mất trí nhớ sao! ?”

Nam nhân mở miệng, hỏi liên tục rất nhiều vấn đề.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc sửng sốt, chậm rãi suy nghĩ lời của nam nhân.

“Tử Ngữ! ? Tử Ngữ là ai! ?”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, lại thấy đáng vẻ nàng tràn đầy nghi hoặc, nam nhân lập tức mở miệng nói.

“Tử Ngữ là muội muội của người. Ban đầu người cùng Tử Ngữ đi làm nhiệm vụ, sau đó, chỉ có một mình Tử Ngữ trở về, Tử Ngữ nói, người rơi xuống vực bỏ mình, không ngờ, người vẫn còn sống, thế nhưng, người lại mất trí nhớ! ? Hơn nữa, người còn có thể nữ giả nam trang, giả làm thái giám, sống ở trong Hoàng cung! ?”

Nam nhân mở miệng, nghi hoặc hỏi.

Ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc lộ rõ sự căng thẳng và lo lắng.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc vô cùng bối rối, chẳng hiểu gì cả.

Tuy trước mắt nàng là một nam nhân có vóc dáng xinh đẹp, lại vô cùng quan tâm đến mình, nhưng, nàng cũng không dám tin tưởng hoàn toàn lời nói của nam nhân này.

Hơn nữa, vẫn có nhiều điểm khiến nàng nghi hoặc.

Nàng cũng đã sớm biết, nàng nhất định không phải là Tử Kiều, người tên Tử Kiều kia đã chết thật rồi.

Hơn nữa, chuyện này, cũng là do Tử Ngữ nói cho hắn biết, Tử Kiều rơi xuống vực bỏ mình. Nếu đúng như vậy thì tại sao Tử Kiều lại trúng phải phép thuật, hóa thành điều này! ?

Trong này, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra! ?

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc không tự chủ cau mày một cái, nam tử thấy thế, mắt phượng chột lóe lên một cái.

Lập tức, môi hồng hé mở, âm thanh vừa chậm, vừa ôn nhu nói.

“Tử Kiều, do Bồn vương quá mức lo lắng, người mất đi trí nhớ, người cảnh giác đối với Bồn vương là đúng, nhưng nói cho người biết, Bồn vương tuyệt đối không có ác ý với người.”

Nam nhân mở miệng, giọng nói trầm thấp mang theo một loại hấp dẫn chết người, trong đêm tối, càng thêm động lòng người.

Nghe vậy, không biết vì sao, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nhói lên một cái, vô cùng uất ức, đau lòng.

Cảm giác này rất xa lạ.

Chẳng lẽ là, cảm giác của mình bây giờ, là bắt nguồn từ cơ thể Tử Kiều!?

Nói cách khác, nam nhân này rất quan trọng đối với Tử Kiều!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cẩn thận đánh giá nam nhân xinh đẹp trước mắt mình.

Không thể không nói, nàng sống hai đời, gặp gỡ vô số nam nhân, nhưng nam nhân này là người đẹp nhất!

Làn da kia trắng không kém gì tuyết, làm bao nhiêu nữ nhân khác cho dù trang điểm thế nào cũng không sánh được.

Còn nữa, gương mặt hoàn mỹ thế kia, làm cho không biết bao nhiêu nữ nhân hâm mộ! ?

Nếu không nhìn nam nhân kia cao gần một thước chín, ngực bằng phẳng, mà chỉ nhìn khuôn mặt xinh đẹp kia, thì chắc nàng không dám tưởng tượng, gương mặt như hoa như ngọc như vậy, lại là của một nam nhân.

Thật sự là chuyện kỳ lạ hàng năm có, năm nay đặc biệt nhiều hơn a!

Liên tục trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vô cùng kinh ngạc, lập tức, môi đỏ mọng có hơi mở ra, nhìn nam nhân, mở miệng đề đặt hỏi.

“Người có thể nói cho ta biết, người là ai! ? Còn nữa, theo như lời người nói, ta và người, rốt cuộc có quan hệ gì! ?”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, lại thấy đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc nhìn mình, mang theo cảnh giác và phòng bị, nam nhân cảm thấy rất đau lòng, hàng mi nhẹ nhàng cau lại.

Lập tức, hấn lại nhẹ nhàng thở dài một hơi, rồi mới mở miệng nói.

“Tử Kiều người mất đi trí nhớ, vậy, Bồn vương sẽ nói cho người điều người muốn biết.”

Nam nhân nói tới chỗ này, đầu tiên là dừng một chút, sau đó mới mở miệng nói.

“Bồn vương chính là Đôn Thân Vương, Huyền Lăng Dạ.”

“Cái gì! ? Người thật sự là Đôn Thân Vương Huyền Lăng Dạ! ?”

Nghe được lời như vậy của nam nhân, Đồng Nhạc Nhạc mở to đôi mắt, kêu thành tiếng.

Mới vừa rồi, chẳng qua nàng chỉ suy đoán thân phận của nam nhân trước mắt, không ngờ rằng, nàng lại đoán đúng.

Nam nhân thấy dáng vẻ của nàng tràn đầy kinh ngạc, nhẹ nhàng gật đầu, mở miệng nói.

“Đúng vậy, Bồn vương đúng là Đôn Thân Vương.”

“Chẳng phải người bệnh tật triền miên, chỉ có thể nằm một chỗ thôi sao? Tại sao người lại xuất hiện tại hoàng cung. Hơn nữa, chẳng phải bệnh của người không thể chữa được hay sao! ?”

Có một lần nàng nghe người ta nói, Đôn Thân Vương quay về Kinh thành tìm kiếm danh y để điều trị bệnh cho mình, bây giờ, nhìn Đôn Thân Vương, thân thể khỏe mạnh, không giống như là người bị bệnh lâu năm, thật sự kì lạ.

Trong lòng nhớ lại, ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc nhìn Huyền Lăng Dạ, càng thêm nghi hoặc.

Tâm tư của Đồng Nhạc Nhạc, từ đầu đến cuối đều biểu lộ hết lên khuôn mặt nhỏ nhắn kia, thấy vậy, đôi phương mâu xinh đẹp của nam nhân chợt lóe lên một cái, lập tức mở miệng, nói.

“Những việc lật vạt này, sau này Bồn vương sẽ từ từ nói với người.”

Trong giọng nói của Huyền Lăng Dạ, giống như đang giấu giếm điều gì đó.

Nghe vậy, chân mày Đồng Nhạc Nhạc, không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái, trong lòng nàng xẹt qua một tia khác thường.

Dù sao, mới vừa rồi, nam nhân này vô cùng quan tâm nàng, thế nhưng, nàng có cảm giác chuyện này không giống như trong tưởng tượng của nàng! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc bỗng nhớ lại chuyện lúc này.

”Đúng rồi, người chưa nói cho ta biết, người với ta là quan hệ gì! ?

Tuy nhiên, khi nàng nghe được những lời kế tiếp của nam nhân, giống như sét đánh giữa trời quang, nàng ngây ra tại chỗ, bởi vì, hắn nói.

“Người, là nữ nhân của Bổng vương!”

Nam nhân mở miệng, gần từng tiếng.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy “ầm” một tiếng, đại não lập tức trống rỗng.

Bởi vì, nàng không ngờ, nam nhân sẽ nói ra những lời này.

Hắn nói, nàng là nữ nhân...của hắn! ? ? ? ?

Trời ạ!

Nếu thật sự là như vậy...

Trong lòng vô cùng sợ hãi, Đồng Nhạc Nhạc không thể chịu đựng được chuyện như vậy.

Hé mở làn môi hồng, lắp ba lắp bắp mở miệng nói.

“Việc này...việc này, người...người đang nói đùa sao! ? Ha ha, chuyện này không buồn cười gì hết...”

Đồng Nhạc Nhạc cười nói ha ha, có trời mới biết, nàng cười có bao nhiêu giả dối.

Tuy nhiên, nam nhân tại nghe được lời này của nàng sau khi, cũng là hàng mi cau lại, mặt mày không vui, ảo não nói.

”Tử Kiều, ta không nói đùa! ? Người là nữ nhân của Bổng vương, đây là chuyện hoàn toàn chính xác, có lẽ, hiện tại người mất đi trí nhớ, cho nên không nhớ rõ, vậy thì Bổng vương sẽ nói toàn bộ chuyện của người cho người biết. Người là nữ nhân của ta, năm năm trước, người và Tử Ngữ - Hai tỷ muội bởi vì quê quán bị lũ lụt cuốn hết, phụ mẫu đều mất, hai người các người lang thang khắp nơi, được Bổng vương cứu, mang về phủ. Lúc ấy Bổng vương niệm tình các người tuổi còn quá nhỏ, vợ không ai nương tựa, nên quyết định cho các người lưu lại trong phủ, nhưng không ngờ, lâu ngày, Bổng vương lại nảy sinh tình cảm với người...”

Nói tới đây, ánh mắt Huyền Lăng Dạ nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng thêm nồng nàn, chân thành.

Ánh mắt kia nóng rực, làm cho người ta không tự chủ được mà chìm đắm vào trong đó...

Nam nhân xinh đẹp như thế, dáng vẻ chân thành như thế, nếu như hắn là một nữ nhân, chắc chắn nam nhân trong thiên hạ, đều không thể cưỡng lại! ?

Tuy nhiên, khi nghe nam nhân nói như vậy, lại thấy dáng vẻ thâm tình kia, Đồng Nhạc Nhạc chỉ muốn làm một chuyện, đó là chạy trốn.

Dù sao, trong lòng nàng sớm đã có Huyền Lăng Thương, hơn nữa, nàng đã là nữ nhân của Huyền Lăng Thương.

Thế nhưng bây giờ, lại đột ngột xuất hiện một người, chính là Huyền Lăng Dạ.

Huyền Lăng Dạ còn nói nàng là nữ nhân của hắn.

Hơn nữa, ánh mắt hắn nhìn nàng, giống như chuyện này chính là sự thật...

Hiện tại nàng nên làm thế nào cho phải! ?

Dù sao, nàng thật sự không phải cô nương tên Tử Kiều...

Tuy nam nhân trước mắt này rất xinh đẹp, lại thâm tình nhưng nàng đối với hắn, căn bản không hề có cái gọi là tình yêu nam nữ...

Trong lòng suy nghĩ, lại phải đối mặt với nam nhân kia, nàng rất khó xử, gương mặt nàng cứng đờ, thân thể không khỏi lão đảo hai bước, chỉ nghĩ cách thoát đi.

Tuy nhiên, nàng mới lùi về sau hai bước, thì nam nhân kia đã vươn tay ra, ngay sau đó, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy bên hông mình trở nên căng thẳng, cả người nàng nhanh chóng bị bao bọc bởi một khối ấm áp...

“Tử Kiều, người không sao chứ! ?”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu trầm thấp khàn khàn, lộ rõ vẻ lo lắng.

Hơn nữa, nam nhân dựa vào gần như thế, Đồng Nhạc Nhạc có thể ngửi thấy, trên người hắn, có một mùi hương nhàn nhạt nhưng cũng rất đặc biệt.

444. Chương 449: Chương 211-2 : Bốn Vương Nếu Như Là Đế, Tất Lập Nàng Làm Hậu

Mùi vị trên người nam nhân này, không giống như là Long Tiên Hương trên người Huyền Lăng Thương, cũng không là Ngọc Lan hương trên người Lan Lăng Thiệu Giác, lại càng không giống mùi vị nam tính trên người Bạch Thập Nhị .

Một loại mùi vị không bình thường, nàng chưa từng ngửi qua, nhưng vô cùng dễ ngửi.

Tuy nhiên, bị nam nhân này ôm, lại làm cho trong lòng của đồng Nhạc Nhạc một trận tâm hoảng ý loạn.

Chỉ cảm thấy, nam nhân này càng là gần nàng, cả người nàng liền không được tự nhiên.

Có một loại, cảm giác chính mình đang lén lút với nam nhân, phản bội chồng mình.

Nghĩ đến đây, lập tức Đồng Nhạc Nhạc không cần suy nghĩ, hai tay hung hăng đẩy nam nhân đang ôm nàng ra.

Hành động của Đồng Nhạc Nhạc là theo bản năng.

Nam nhân cũng là chưa từng nghĩ đến, kết quả liền bị đồng Nhạc Nhạc một tay đẩy ra.

Nam nhân lão đảo về phía sau một bước liền ổn định thân thể.

Tuy là như thế , đôi mắt phượng đỏ hồng của nam nhân tròn tròn thật to nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc đều là không dám tin.

Có lẽ, không nghĩ tới Đồng Nhạc Nhạc lại kháng cự hắn.

Trong lòng giật mình, sau một khắc, trong mắt nam nhân tràn đầy kinh ngạc, liền lộ vẻ đau đớn, nòng đậm khổ sở.

“Tử kiều...”

Thấy vẻ mặt không dám tin của nam nhân này, dường như bị chính mình đã kích.

Trong mắt đau buồn, làm cho gương mặt của Đồng Nhạc Nhạc cứng đờ, một cảm giác mắc nợ lập tức hiện lên trong lòng.

Nhớ lại, nam nhân này đối với Tử Kiều là thật tâm, hơn nữa, vừa rồi lời nói của hắn đối với Tử Kiều là tâm đầu ý hợp.

Hiện giờ, bị chính người mình yêu kháng cự, trong lòng khẳng định rất khó chịu!

Nghĩ đến đây, môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc mở ra, lập tức cuống quýt nói:

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi ..., ta, ta, ta vừa rồi, bởi vì ,cái... kia...”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, trong lúc nhất thời cũng không biết nên giải thích như thế nào mới tốt.

Thấy vẻ mặt Đồng Nhạc Nhạc hoang mang, mắt đáng vẻ bình tĩnh, nam nhân đang buồn rầu dường như nghĩ đến cái gì, vội vàng mở miệng an ủi.

“Tử Kiều, tâm tình hiện tại của người bốn vương hiểu rõ, người không cần bối rối, cũng không cần nói với bốn vương như vậy, giữa chúng ta không có xa lạ như thế. Bốn vương biết, hiện tại trong lòng của người nhất định là rất loạn, bốn vương sẽ cho người thời gian hiểu rõ tâm tình, chính là Tử Kiều, người nhất định phải tin tưởng, người là nữ nhân của bốn vương, tâm bốn vương, chỉ có một người là người.”

Nam nhân mở miệng, giọng nói kiên định mà thâm tình.

Bị nam nhân biểu lộ như vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy hoàn toàn choáng ngợp.

Dù sao, nam nhân trước mắt này, đối với Tử Kiều quá mức thâm tình, nóng bỏng, làm cho nàng có chút ăn không tiêu.

Nghĩ tới đây, hàng mi của Đồng Nhạc Nhạc cau lại, vẻ mặt không biết phải làm sao.

Tuy nhiên, còn không chờ Đồng Nhạc Nhạc nói thêm cái gì, liền nhìn thấy cách đó không xa có một đội thị vệ đang đi về phía bên này.

Đôi mắt nam nhân thoáng cái nhẹ nhàng lóe ra, lập tức, hé mở làn môi hồng, nói với Đồng Nhạc Nhạc:

“Tử Kiều, bốn vương đi trước, nhưng mà bốn vương sẽ đến tìm người”

Vừa nói dứt lời, không đợi Đồng Nhạc Nhạc trả lời, nam nhân liền nhún mũi chân một cái, động tác nhanh nhẹn, lập tức liền biến mất ở trong bóng đêm mê mông vô tận.

Nhìn thấy thân thủ nam nhân lưu loát nhanh nhẹn quả thực là đến không bóng hình đi không tung tích.

Vừa nhìn liền biết là cao thủ võ công, thâm tàng bất lộ.

Thấy vậy, đôi mày của Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cau lại, trong lòng nghi hoặc nặng nề

Vừa rồi nàng còn tưởng rằng Đôn Thân Vương Huyền Lăng Dạ này đã khỏi bệnh, chẳng qua là hiện tại xem ra hần căn bản không có bệnh.

Chỉ là nhìn thân thủ nhanh nhẹn này của hần, vừa thấy liền biết là người quanh năm tập võ.

Chính là, hần vì sao phải giả bộ bệnh!? Hơn nữa còn tự mình từ đất phong đi tới kinh thành!?

Mục đích của hần, rốt cuộc là gì?

Còn nữa, hần vừa rồi có nói, Tử Kiều bởi vì cùng Tử Ngữ chấp hành nhiệm vụ, nên rơi xuống vực bỏ mình.

Rốt cuộc Tử Kiều lúc đó cùng Tử Ngữ chấp hành nhiệm vụ gì!

Càng nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc càng là suy nghĩ trăm bề không giải đáp được.

Chính là, trong mơ hồ, Đồng Nhạc Nhạc cảm giác được, trong đó nhất định có bí mật không thể cho ai biết.

Mà bí mật này, một khi bị vạch trần, đó là vạn kiếp bất phục..

Nghĩ đến đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nổi lên một nỗi bất an, càng phát ra nồng đậm.

Chỉ cảm thấy, đang có một đám mây đen, cứ như thế đè nén ở trong lòng của nàng..

...

Đêm đã khuya.

Trên bầu trời, những ngôi sao ảm đạm,, bốn phía hoàn toàn đen như mực, tại đây Đồng Nhạc Nhạc mờ mịt bước đi trong cảnh đêm mê mông, không biết nên đi phương hướng nào mới tốt.

Bởi vì bốn phía tối đen như mực, một con đường đều không có, chỉ có những vì sao lơ lửng trên bầu trời kia, khiến cho toàn bộ mặt đất, hoàn toàn yên tĩnh.

Càng chạy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng hoang mang.

Bốn phía vô cùng im lặng, chỉ có thể nghe được tiếng bước chân của chính nàng mà thôi.

Nhưng mà dần dần, ở sau lưng nàng, đột nhiên vang lên một hồi tiếng bước chân.

Tiếng bước chân kia, lúc ban đầu nhẹ nhàng, đến cuối cùng càng phát ra rõ ràng, hơn nữa nghe âm thanh kia dường như càng ngày càng tới gần nàng...

Không biết làm sao, sau khi nghe tiếng bước chân này, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc bắt đầu khẩn trương hoảng loạn.

Giờ phút này, nàng duy nhất muốn làm đó là..

Chạy

Chạy càng xa càng tốt!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc liền lập tức nhấc chân lướt đi, cả người sử dụng hết sức lực, không ngừng chạy về phía trước.

Đồng Nhạc Nhạc không biết mình rốt cuộc chạy bao lâu, chạy có xa lắm không, nàng chỉ là không nghĩ tới lại nghe được một hồi tiếng bước chân kia.

Thẳng tới khi nàng chạy đến mệt rũ rời, rốt cuộc chạy không được, nàng mới tính dừng lại.

Ai biết vừa lúc đó, trước người của nàng, đột nhiên xuất hiện một ánh sáng.

Tại thời điểm nhìn thấy ánh sáng đó, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi vui vẻ, lập tức liền nhắm hướng ánh sáng mà tiếp tục chạy đi.

Cho đến khi ánh sáng kia càng lúc càng lớn. Chỉ là, tại chỗ ánh sáng kia, có một đạo bóng dáng cao to đứng đó.

Bóng dáng kia, dáng người cao to, y bào toàn thân đỏ thẫm, bị gió đêm thổi bay.

Một mái tóc dài không dùng bất luận cái gì bó buộc, tùy ý xõa xuống phía sau, cùng với gió đêm không ngừng tung bay giữa không trung.

Nam nhân dáng người uyển chuyển, mềm mại, đường cong thân thể tựa như rồng, tuy là nam nhân đang đưa lưng về phía nàng.

Chỉ là, bóng lưng của, lại đẹp mắt như thế!

Tuy nhiên, lại nhìn thấy bóng dáng này, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc chợt căng thẳng, dường như phẳng phất có người đang dùng tay hung hăng thắt lưng của nàng, đau quá!

Lập tức, trong lòng giống như quật ngã bình ngũ vị, đủ loại cảm xúc nổi lên trong lòng.

Có oan ức, có ai oán, có lưu luyến, có ái mộ...

Tuy nhiên, loại tình cảm này ở trong lòng nàng lướt qua...

Cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc chỉ muốn bỏ chạy.

Nhưng mà, ngay tại thời điểm Đồng Nhạc Nhạc muốn xoay người bỏ đi, bóng dáng áo đỏ trước mắt chợt lóe, nam nhân vốn đưa lưng về phía nàng, giống như là mũi tên rời dây cung vọt tới trước mặt nàng.

Lập tức, cánh tay dài duỗi ra, liền gắt gao ôm nàng thật chặt ở trong ngực của hắn.

Nam nhân này, sức lực thật lớn, ôm nàng thật chặt, dường như sợ hãi nàng sẽ ly khai hắn.

Tuy nhiên, nam nhân càng như thế, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng rối bời, chỉ muốn chạy trốn.

Hai tay không ngừng đánh lên ngực nam nhân này, nhưng mà, mặc kệ Đồng Nhạc Nhạc giãy dụa như thế nào, hai tay của nam nhân này, tựa như kim sắt, nhất định không buông tay.

Khuôn mặt kia so với nữ nhân còn dễ nhìn hơn, chậm rãi tới gần Đồng Nhạc Nhạc, sau đó cúi xuống ở tại vành tai của đồng Nhạc Nhạc, nhẹ giọng nói:

“Tử Kiều, bốn vương nếu là đế, nhất định lập ngươi làm hậu! ”

“Tử Kiều, bốn vương nếu là đế, nhất định lập ngươi làm hậu!”

“Tử Kiều, bốn vương nếu là đế, nhất định lập ngươi làm hậu..”

Âm thanh của nam nhân, trầm thấp khàn khàn đầy cảm tính, giống như mang theo một cỗ mê hoặc lòng người,tại trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không ngừng vọng lại, dây dưa không rõ...

Tuy nhiên, nghe được lời của nam nhân này, tiềm thức của Đồng Nhạc Nhạc cũng là kháng cự.

Môi đỏ mọng mở ra, lập tức hét lớn một tiếng.

“Không cần! Ta mới không cần làm hoàng hậu của ngươi! ”

445. Chương 450: Chương 212 : Cục U Trên Trán

“A!”

Đồng Nhạc Nhạc hét lên một tiếng, lập tức, sau một khắc, liền nghe thấy ‘bịch’ một tiếng vang thật lớn. Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy đầu đau nhói, sau đó, cả người lập tức hoàn toàn thức tỉnh.

Mở đôi mắt hơi nhập nhèm ra, từ từ nhìn thấy cảnh vật tứ phía. Trong khoảnh khắc, Đồng Nhạc Nhạc vẫn còn không phân biệt rõ hiện tại rốt cuộc là thực tế, hay là cảnh trong mơ.

Đến khi trôi qua rất rất lâu, Đồng Nhạc Nhạc mới từ từ phục hồi tinh thần lại.

Chỉ thấy giờ phút này, đúng là vào lúc sáng sớm.

Mặt trời đang chậm rãi nhô lên từ phía đông, ánh nắng màu vàng sẫm kia, đang từ từ xuyên thấu qua tầng mây, tỏa ra hào quang vạn tượng phủ khắp mặt đất.

Ánh rạng đông xuất hiện, đẩy lui hắc ám.

Trăng sao mờ đi, thay vào đó là ánh mặt trời vàng rực rỡ. Một ngày mới, đã tới.

Nhìn thấy sắc trời bên ngoài, Đồng Nhạc Nhạc vừa sờ sờ cái đầu bị đập phát đau, vừa thì thào tự nói.

“Thì ra, vừa rồi chỉ là đang nằm mơ a. . .”

Chỉ có điều là, một giấc mộng này, có phần rất chân thực! ?

Hơn nữa, nam nhân trong mộng, là Đôn Thân Vương Huyền Lăng Dạ tối hôm qua mới gặp mặt.

Lời của hắn trong mộng, giờ phút này nàng vẫn còn như đang nghe rõ ràng.

“Bốn vương nếu như là đế, tất lập nàng làm hậu!”

Nam nhân đã nói như vậy, giống như bùa ma, không ngừng lưỡng lự quanh quẩn ở bên tai nàng.

Rốt cuộc, chuyện trong mộng , chỉ là một giấc mộng, hay là trí nhớ trước kia do khối thân thể này lưu lại! ?

. . .

Bởi vì giấc mộng tối hôm qua, Đồng Nhạc Nhạc một mực tâm sự nặng nề.

Ở trong đầu, một mực hồi tưởng lại giấc mộng tối hôm qua.

Cho nên sáng sớm nay, Đồng Nhạc Nhạc đã làm sai rất nhiều chuyện.

Nếu không phải lúc đang mang nước rửa mặt đột nhiên ngã sấp xuống , thì chính là khi uống trà, không nhớ rõ đó là trà nóng, bị nóng đến phỏng đầu lưỡi.

Điểm chết người chính là, sáng sớm sau khi té xuống từ trên giường , trên trán nàng liền nổi lên một cục u.

Mới đầu, nàng chỉ cảm thấy đau đớn, lúc soi gương, cũng chỉ là có chút hơi đỏ nên chưa từng lưu tâm.

Tuy nhiên, đến sau khi tới điện Dưỡng Tâm, nhìn thấy ánh mắt của mọi người cứ chiếu vào trên đỉnh đầu nàng, Đồng Nhạc Nhạc cuối cùng mới cảm thấy, cục u trên trán mình dễ dàng nhìn thấy đến đâu.

“Nha! Tiểu Nhạc Tử, trán của ngươi là làm sao vậy! ? U lên một cục tướng a!”

Tiểu Lô Tử đã sớm chờ đợi tại cửa ra vào điện Dưỡng Tâm , sau khi nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc thong dong tới trễ thì ánh mắt quét một vòng. Lúc nhìn vào trên trán Đồng Nhạc Nhạc, lập tức trở mắt đứng nhìn, trợn mắt há hốc mồm mà giật mình la lên.

Sau khi nghe được Tiểu Lô Tử hỏi han, nhìn thấy dáng vẻ Tiểu Lô Tử tràn đầy kinh ngạc, Đồng Nhạc Nhạc từng chút một, cũng nhận thấy được cơn đau đớn trên trán càng ngày càng lớn.

Chỉ cần nàng hơi lấy tay nhẹ nhàng sờ vào một cái, liền cảm giác được một cơn đau nhói nóng rát từ trên trán chậm chạp lan tới. Ngay lập tức, cơn đau làm Đồng Nhạc Nhạc một hồi miệng méo xè xẹo.

Chỉ là, hiện tại thời gian đã không còn sớm , nàng còn phải hầu hạ Huyền Lăng Thương thay quần áo rửa mặt đây!

Cho nên, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là nói một tiếng ‘Không có việc gì’ với Tiểu Lô Tử , rồi liền cùng Tiểu Lô Tử tiến vào điện Dưỡng Tâm.

Khi mà Đồng Nhạc Nhạc tiến vào điện Dưỡng Tâm, Huyền Lăng Thương đã tỉnh giấc.

Nhìn thấy nam nhân đang lẳng lặng tùy ý đứng tại phía trước cửa sổ, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt.

Theo hiểu rõ đối với Huyền Lăng Thương , mỗi ngày vào lúc buổi sáng thức dậy , Huyền Lăng Thương vẫn hay tùy ý đứng rất lâu tại phía trước cửa sổ.

Đồng Nhạc Nhạc không biết, Huyền Lăng Thương là đang ngắm cảnh mặt trời mọc, hay là hưởng thụ cảm giác bình yên hiếm có này.

Chỉ cảm thấy, Huyền Lăng Thương tùy ý đứng dưới ánh mặt trời, là cực kỳ đẹp mắt!

Ánh mặt trời vàng rực rỡ kia, giống như những hạt cát vàng, êm dịu bao phủ ở trên người nam nhân, làm cho làn da màu đồng cổ trên người nam nhân , được tôn lên đầy gợi cảm như thế, hoàn mỹ như thế.

Phảng phất da thịt trên người hắn, đều như được rắc lên một tầng cát vàng, trông rạng rỡ ngời ngời dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống.

Một bộ nội y màu vàng tươi, chỉ là khoác lỏng lẻo ở trên người nam nhân, ở giữa hé ra, để lộ vòng ngực rắn chắc của nam nhân kia , và mông bụng cũng không có một chút sẹo lồi nào . . .

Nam nhân liền lẳng lặng tùy ý đứng ở nơi này, quả nhiên cũng là một vẻ như rồng như phượng, sang trọng bức người!

Khí phách vương giả từ lúc sinh ra kia, làm cho người ta không thể khinh thường. . .

Nam nhân như vậy, tuấn tú vô song, thế gian hiếm có!

Cho dù là đã nhìn bao nhiêu lần, Đồng Nhạc Nhạc mỗi lần đều vẫn bị dáng vẻ hiện tại của nam nhân hấp dẫn.

Có lẽ, trên người nam nhân này vốn là mang theo lực hấp dẫn như vậy , làm cho người ta gặp mặt, cũng không rời mắt nổi nữa . . .

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc tim đập nhanh.

Nam nhân vốn lẳng lẳng tùy ý đứng tại phía trước cửa sổ, phảng phất như nhận thấy được cái gì, không khỏi có hơi quay đầu lại.

Ngay lập tức!

Gương mặt tuần tú như thần kia, càng là giống như dấu ấn khó phai, điêu khắc thật sâu vào trong lòng Đồng Nhạc Nhạc.

Ngay lập tức, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy tim đập bỗng nhiên gia tốc. Tiếng tim đập ‘Bang bang bang’, đập nhanh như vậy, phảng phất như muốn thoát khỏi lồng ngực nàng.

Đối với Đồng Nhạc Nhạc tim đập dồn dập, khi mà ánh mắt của Huyền Lăng Thương nhìn vào trên trán Đồng Nhạc Nhạc, mày kiếm cũng là lập tức cau lại một cái.

“Trán của ngươi làm sao vậy! ?”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu mặc dù thản nhiên, nhưng nếu như cẩn thận nghe, liền có thể nhận ra được sự lo lắng trong giọng điệu của nam nhân.

Nghe vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức nhanh chóng phục hồi tinh thần lại.

Nhớ lại cục u trên trán kia, Đồng Nhạc Nhạc liền theo bản năng đưa tay đụng một cái.

Ai biết, khi mà tay nàng vừa mới chạm vào cục u trên đầu, một cơn đau nhói lập tức truyền đến từ trên trán.

Ngay lập tức, Đồng Nhạc Nhạc đau đến lại một hồi miệng méo xèu xẹo.

Gương mặt xinh xắn kia, càng là gắt gao cau lại đầy nếp nhăn.

“Ái, đau . . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng giật mình la lên.

Tuy nhiên, còn không chờ nàng phục hồi tinh thần lại, chỉ cảm thấy một cơn gió mát lùa tới, mang theo một mùi Long Tiên Hương nhạt nhòa dễ ngửi trên người nam nhân . . .

Ngửi thấy được mùi Long Tiên Hương dễ ngửi này, đôi mắt của Đồng Nhạc Nhạc không khỏi có hơi ngược lên. Đối diện, là một gương mặt tuần mỹ mê hoặc kia gần trong gang tấc.

Chỉ thấy nam nhân mày kiếm nhăn tít, trong ánh mắt nhìn nàng, càng là hiện rõ vẻ căng thẳng và lo lắng.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi chấn động một cái.

Huyền Lăng Thương hần, đang quan tâm chính mình đây!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong lòng ngọt ngào, lập tức hơi nở nụ cười. Một nụ cười mỉm ngọt ngào, liền lập tức nở rộ trên gương mặt nàng.

Tuy nhiên, đối với Đồng Nhạc Nhạc đang cười ngọt ngào, Huyền Lăng Thương giờ phút này cũng là cau lại mày kiếm, ánh mắt tràn đầy lo lắng căng thẳng thì gắt gao nhìn chằm chằm vào cục u trên trán Đồng Nhạc Nhạc.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của người trước mắt, làn da thì trắng như tuyết, cho nên, vết sưng đỏ kia trên trán nàng, giờ phút này xem ra càng cảm thấy rõ ràng, làm cho người ta nhìn thấy ghê người!

Nhìn thấy trên trán người nhỏ bé rõ ràng u lên vết sưng đỏ, Huyền Lăng Thương bực môi hé ra, mở miệng hỏi.

“Ngươi làm thế nào mà bị cái này! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, giọng điệu nhạt nhòa.

Chỉ là, có trời mới biết, khi nhìn thấy vết sưng đỏ trên trán người nhỏ bé trước mắt, hần chỉ cảm thấy tâm can mình hình như bị người khác hung hăng xiết lại.

Nếu như nói rằng có khả năng, hần tình nguyện gánh hộ nỗi khổ cho người nhỏ nhắn này.

Đối với tâm tư của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc không biết. Sau khi nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, Đồng Nhạc Nhạc không hề giấu diếm, chỉ là nói ra chi tiết.

“Nô tài sáng nay không cẩn thận từ trên giường lăn xuống đất, cho nên không cẩn thận bị đập đầu.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói, lại thấy Huyền Lăng Thương trên mặt lo lắng. Không muốn để cho Huyền Lăng Thương lo lắng, Đồng Nhạc Nhạc dừng một chút, lập tức mở miệng nói.

“Hoàng thượng không cần lo lắng, nô tài không có việc gì, chỉ là một vết u thôi.”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, vừa theo bản năng đưa tay ấn ấn một phen vết thương trên trán. Ai biết, chỉ vừa không chú ý dùng sức quá độ, một cơn đau thấu xương lập tức từ trên trán chậm chạp lan tới. Cái đau khiến Đồng Nhạc Nhạc lại lần nữa miệng méo xè xẹo, nước mắt chỉ còn thiếu nước tuôn ra.

“Ái, đau quá. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng giật mình la lên, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn kia, càng là gắt gao nhăn tít lại.

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, lại thấy vẻ mặt đau đớn của nàng, Huyền Lăng Thương cũng không biết nên cảm thấy tức giận hay buồn cười nhiều hơn.

Chỉ cảm thấy, người nhỏ nhắn trước mắt này, cá tính tùy tiện, trên trán có thương tích mà cũng không chú ý chút nào.

Chính là, chứng kiến dáng vẻ nàng đau đến sắp khóc, Huyền Lăng Thương liền cảm giác được đau lòng.

Lập tức, bực môi mở ra, nhanh chóng quay ra bên ngoài lạnh lùng quát một tiếng.

“Người đâu, truyền ngự y!”

“A ! ! Hoàng thượng, nô tài bị thương không có gì đáng ngại, không cần truyền ngự y !”

Khi nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc vốn đang lúc đau đến miệng méo xè xẹo, lập tức phản ứng lại. Sau đó, không hề nghĩ ngợi, liền giật mình la lên thành tiếng.

Phải biết rằng, thân phận của nàng chính là nữ nhân, nếu như truyền ngự y đến, thân phận của nàng bị đoán được thì nên làm cái gì bây giờ! ?

Nếu như Huyền Lăng Thương truyền chính là Lâu Vô Tâm kia thì còn tốt. Chỉ là gần đây, Lâu Vô Tâm không biết chuyện gì, thần thần bí bí, không ở trong cung đây!

Tuy nói, nàng bị thương trên trán, chỉ là, nếu như ngự y đến, nói phải bắt mạch cho nàng , vậy thì nên làm thế nào cho phải! ?

Cho nên, chuyện này không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc vội vàng không ngừng mở miệng giật mình la lên.

Không biết là do tâm tình của nàng quá mức kích động, hay như thế nào. Nhưng sau khi nàng vừa nói dứt lời, chỉ thấy ánh mắt của Huyền Lăng Thương đang gắt gao nhìn nàng chăm chăm.

Trong ánh mắt nhìn nàng, mang theo ngạc nhiên, kinh ngạc.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi âm thầm cắn cắn đầu lưỡi.

Thiết nghĩ đến, chính mình mới rồi tâm tình quá mức kích động, cũng không biết Huyền Lăng Thương sẽ nghĩ đến như thế nào . . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức cố chịu đựng nỗi đau trên trán, gắng gượng nhếch cái miệng nhỏ nhắn , ha ha cười khan mà nói.

“Hoàng thượng, nô tài bị chút điểm nhỏ ấy, không cần làm phiền ngự y , nô tài chỉ cần bôi chút được là tốt rồi. Thật sự, nô tài thật sự không có việc gì!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, bàn tay nhỏ bé lại bắt đầu theo bản năng đưa tới trên trán tìm kiếm.

Tuy nhiên, sau một khắc, bàn tay nhỏ bé của nàng liền lập tức bị một cánh tay thon thả cầm thật chặt.

Chỉ thấy nam nhân hàng mi cau lại, trong ánh mắt nhìn nàng, càng là mang theo vài phần bất đắc dĩ và ảo não.

“Đừng quên trên trán vẫn còn chỗ bị tổn thương đó!”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu pha có vài phần bất đắc dĩ và trách cứ.

Tuy là như thế, sau khi Đồng Nhạc Nhạc nghe được lời nam nhân đã nói như vậy, lại cảm giác được tim đập dồn dập.

Chỉ cảm thấy, hiện tại trong ánh mắt nam nhân nhìn nàng, cực kỳ sủng ái, dịu dàng . . .

446. Chương 451: Chương 213: Hiện Tại Người Xấu Chết

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc rung động.

Nhưng mà, còn không chờ nàng suy nghĩ nhiều đến mặt khác, liền nhìn thấy Huyền Lăng Thương xoay người sang chỗ khác, sau đó đi tới gần tủ bên kia.

Đồng Nhạc Nhạc không biết Huyền Lăng Thương muốn làm cái gì, ngơ ngác đứng ở nơi đó.

Chỉ thấy Huyền Lăng Thương mở ra ngăn kéo cuối cùng, sau đó liền từ bên trong ngăn kéo lấy ra một cái hộp, lập tức, liền gọi nàng đi qua.

“Lại đây.”

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương nói, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức, chưa suy nghĩ nhiều mặt khác, chính là nghe lời ngoan ngoãn đi tới.

Chỉ thấy lúc Huyền Lăng Thương nhìn thấy nàng đi tới, liền mở cái hộp cầm trong tay ra.

Ngay lập tức, một mùi thuốc dán mang theo vị bạc hà, liền nhanh chóng lan ra tràn ngập, xông vào mũi của Đồng Nhạc Nhạc.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy cái mũi thông suốt dễ chịu một hồi.

Mùi thuốc nồng đậm, vừa nhìn liền biết là giá trị liền thành!

Trong lòng đang nghĩ ngợi, liền nhìn thấy Huyền Lăng Thương đột nhiên vỗ vỗ cái ghế bên cạnh hắn, mở miệng nói với nàng.

“Qua đây ngồi.”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức, mắt nhưng tròn tròn, không hề nghĩ ngợi, liền mở miệng nói.

“Nô tài không dám!”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, chân mày Huyền Lăng Thương đầu tiên là nhẹ nhàng cau lại một cái, giống như là có hơi không vui, lập tức, bạc môi hé mở, trầm giọng nói.

“Trẫm cho ngươi ngồi, có cái gì có dám hay không, rồi hãy nói sau.”

Nói tới đây, Huyền Lăng Thương dừng một chút, tiếp theo mở miệng nói.

“Còn có chuyện gì, là Tiểu Nhạc Tử ngươi không dám làm! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, trên mặt mang theo chút vẻ hài hước.

Nghe vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi buồn bực.

Bị ánh mắt tràn đầy hài hước kia của Huyền Lăng Thương nhìn, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy đỏ mặt ngượng ngùng một hồi.

Trong lòng biết, làm một thái giám mà nói, lá gan nàng xác thật lớn hơn những người khác.

Còn việc lớn mật làm chuyện sai, có cái nào là nàng chưa từng làm! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là không được tự nhiên một khắc, lại thấy ánh mắt lấp lánh linh lợi kia của Huyền Lăng Thương, chính lúc dừng ở người nàng, làm nàng lòng dạ rối bởi một hồi.

Lập tức, đảo mắt nhìn quanh một lượt ngoài cửa sổ.

Chỉ thấy ngoài cửa sổ sắc trời đã không còn sớm, nhớ là Huyền Lăng Thương còn phải vào triều đây!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi mở miệng, thưa dạ nói.

“Hoàng thượng, nô tài tự mình bôi thuốc là được rồi, Hoàng thượng người còn phải vào triều đây. . .”

“Không có gì đáng ngại, trước bôi thuốc cho người rồi lại vào triều.”

Nam nhân mở miệng, âm thanh nhẹ nhàng, phảng phất đang nói một chuyện bình thường.

Tuy nhiên, sau khi nghe được nam nhân này nói, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cũng là chấn động mãnh liệt, đôi mắt mở to, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là một bộ dáng giống như nhìn thấy người ngoài hành tinh.

Dù sao, lấy sự hiểu biết đối với Huyền Lăng Thương, Huyền Lăng Thương phi thường chú trọng triều chánh.

Mỗi ngày, hẳn đều đứng giờ đứng lên vào triều, cho tới bây giờ cũng sẽ không muộn.

Bởi vì, chính sự đối với hắn mà nói, so với tánh mạng của mình còn quan trọng hơn.

Hiện nay, hẳn lại bởi vì thương thế nho nhỏ trên trán nàng, chính sự mà hắn một mực coi là sinh mệnh bỏ lại đằng sau, đây thật sự là. . .

Chẳng lẽ là, ở trong lòng của hắn, nàng so với triều chánh càng quan trọng hơn sao! ?

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc, chỉ thấy Huyền Lăng Thương đã bắt đầu chăm chú bôi thuốc cho Đồng Nhạc Nhạc.

Động tác của Huyền Lăng Thương, phi thường ôn nhu, cẩn thận, như sợ làm Đồng Nhạc Nhạc đau đớn, mỗi một động tác, đều mềm mại giống như lông chim đảo qua.

Đồng Nhạc Nhạc căn bản cũng không cảm giác được bất cứ đau đớn gì, chỉ cảm thấy, lúc ngón tay nhẹ nhàng của Huyền Lăng Thương đảo qua chỗ nào, lại mang đến cảm giác thoải mái lạnh lẽo một hồi.

Giống như khối băng đập lên trán nàng, ngay lập tức, nàng chỉ cảm thấy trên trán đau nhói, lập tức biến mất không ít.

Mặc dù còn có chút đau, chỉ là, lại mát mẻ vô cùng, cảm giác đó, thoải mái quá chừng.

Quả thật là để vương sở dụng thuốc dán, chính là thật tốt so với người khác!

Trong lòng nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc cảm giác được trên trán thoải mái, khiến Đồng Nhạc Nhạc gương mặt rạng rỡ, khóe miệng cong lên một cái, không khỏi nhẹ nhàng thở dài thành tiếng.

Cũng không biết, đáng vẻ chính mình hiện tại, rơi vào trong mắt nam nhân, dễ thương cỡ nào.

Cúi đầu lẳng lặng dừng ở người nhỏ bé trước mắt.

Chỉ thấy người nhỏ bé, giờ phút này mặt mày rạng rỡ, khóe miệng có hơi cong lên, đáng vẻ thoải mái kia, như một con tiểu điều nhi dễ thương lười biếng, cực kì gây cho người thương tiếc.

Thấy vậy, trong lòng Huyền Lăng Thương không khỏi nhói lên một cái, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, không khỏi dịu hân đi.

Nếu như có khả năng, hẳn hy vọng cỡ nào thời gian có thể vĩnh viễn dừng lại vào giờ khắc này. Khiến hẳn có thể thật tốt nhìn được nàng, cùng nàng. . .

Tuy nhiên, suy nghĩ này, chỉ là chợt lóe rồi biến mất.

Đổi lấy, chỉ là bất đắc dĩ thở dài.

Dù sao, thân phận của hẳn, mặc dù mang cho hẳn quyền lợi chí cao vô thượng, nhưng cũng tước đoạt rất nhiều thứ của hẳn, như là tự do chẳng hạn!

Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Lăng Thương đầu tiên là nhẹ nhàng thở dài một tiếng, lập tức, bạc môi hé mở, nhàn nhạt nói.

“Được rồi, giờ ngươi liền trở về nghỉ ngơi thật tốt đi, đợi vết thương trên trán khá hơn nhiều, mới trở về làm nhiệm vụ được!”

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương nói, Đồng Nhạc Nhạc lập tức phục hồi tinh thần lại.

Sau đó, hé mở làn môi hồng, không hề nghĩ ngợi, liền mở miệng nói.

“Hoàng thượng, nô tài đây chỉ là vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại.”

Mặc dù cảm kích sự quan tâm của Huyền Lăng Thương, chỉ là Đồng Nhạc Nhạc cũng không nguyện nghỉ ngơi.

Chỉ cảm thấy vết thương trên trán của mình, chỉ là việc nhỏ, nàng nơi nào có yếu ớt như vậy đây! ?

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghĩ, khi Huyền Lăng Thương nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, huyết mâu đầu tiên là nhẹ nhàng lóe ra một phen, lập tức, bạc môi hé mở, nhàn nhạt nói.

“Nhưng mà, hiện tại ngươi xấu chết.”

“Ách . . .”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy “âm” một tiếng, giống như sét giáng giữa trời quang, cứng đờ thành hoá thạch ngay tại chỗ.

Khóe miệng đột nhiên giật giật.

Thì ra, là nàng tự mình đa tình.

Vốn tưởng rằng Huyền Lăng Thương là quan tâm nàng, té ra, là ghét bỏ nàng xấu nha. . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi tràn đầy uất ức chu chu cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, giống như oán phụ thâm cung.

“Được rồi, nô tài cáo lui trước.”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói dứt lời, đầu tiên là thân thể chào Huyền Lăng Thương mấy lần, liền xoay người rời khỏi.

Đối với ánh mắt ai oán khi nãy của Đồng Nhạc Nhạc sắp chia tay, Huyền Lăng Thương tự nhiên nhìn thấy rất rõ.

Thấy vậy, huyết mâu động lòng người kia của Huyền Lăng Thương không khỏi nhuộm lên vài phần vui vẻ lộ rõ.

Chỉ tiếc, Đồng Nhạc Nhạc lại hoàn toàn không biết. . .

. . .

Cùng lúc đó, Đôn Vương Phủ

Bên ngoài ánh nắng tươi sáng, ánh vàng rực rỡ, chiếu thẳng đến trên mặt đất, khiến cho toàn bộ mặt đất, đều là một cảnh tượng tràn đầy sức sống.

Tuy nhiên, so sánh với ở bên ngoài trăm hoa đua nở, tràn đầy sức sống, Đôn Thân Vương ở bên trong, lại giống như tách rời thế gian.

Coi như trong phủ có gia nhân đi lại, ai nấy đều là bước đi nhẹ nhàng chậm chạp, cơ hồ làm cho người ta không nghe được tiếng bước chân.

Trong phủ Đôn Thân Vương, yên tĩnh như thế!

Tại bên trong thư phòng lớn kia, lát trên mặt đất, chính là những viên đá xanh nhẵn bóng đến soi gương được.

Trên đất trải ra một tấm thảm đỏ thật dày, làm cho người ta đi ở trên, đặt chân xuống đất mà không tiếng động.

Rường cột chạm trổ, bàn ghế bằng gỗ Tử Đàn bày thành hàng thành lối đặt song song hai bên.

Trên tường, có treo một bộ tranh sơn thủy mực mực vẽ bằng mực đen.

Bức rèm che chấp chờn, rèm lụa mỏng hạ xuống, chính giữa phòng có để một chiếc lư đồng màu vàng. Nó đang tỏa khói xanh lượn lờ, một hương vị được đậm đặc, càng là tràn ngập cả thư phòng.

Ở trước cửa sổ chạm trổ mở ra, đặt một cái ghế quý phi tinh xảo.

Trên ghế quý phi, phủ lên tấm da cáo trắng như tuyết thật dày.

Mà giờ phút này, một gã nam tử mặc bào đỏ thẫm sắc y xinh đẹp, chính lúc miễn cưỡng nằm ở trên.

Dung mạo nam nhân cực kì xinh đẹp!

Ánh mặt trời êm dịu nhẹ nhàng tỏa ra, những tia nắng vàng bao phủ cả người hắn.

Nó tôn lên làn da trắng như tuyết của nam nhân, sáng bóng mịn màng.

Một mái tóc hoàn toàn đen nhánh mềm mại, không dùng gì bó buộc, tùy ý xõa xuống phía sau.

Ngẫu nhiên có vài sợi tóc đen, nghịch ngợm lướt qua gương mặt trắng như tuyết kia của nam nhân, khiến cho gương mặt vốn tinh xảo tuần tú, thoát nhìn càng phát ra dịu dàng.

Gió mát hiu hiu thổi tới, thổi bay tay áo đỏ thẫm sắc kia của nam nhân.

Những đóa hoa anh túc tinh xảo đẹp đẽ kia, cùng với làn gió nhẹ thổi đến liền trông rất sống động.

Khiến cho nam nhân nhìn qua, càng có thêm vài phần yêu dị.

Giống như yêu tinh thu hút lòng người, mang theo lực hấp dẫn trí mạng!

Cũng khiến nữ nhân trẻ tuổi vừa mới đi vào thư phòng kinh ngạc. Chỉ có thể ngơ ngác đứng ở nơi đó, ánh mắt cũng không hề chớp một cái nhìn nam nhân xinh đẹp kia nằm ở trên ghế quý phi nhắm mắt ngủ say.

Trong đôi mắt lá răm long lanh kia, càng là không che dấu chút nào si mê. . .

Thời gian, giống như trong nháy mắt này dừng lại.

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, lâu giống như một thế kỷ.

Nam nhân vốn nhắm mắt ngủ say, dường như nhận thấy được cái gì, từ từ mở ra đôi phượng mâu đỏ hồng hình lá răm!

Nam nhân đôi mắt cực đẹp!

Lông mi vừa cong vừa vểnh, quả thực đẹp mắt đến ngay cả nữ nhân đều hâm mộ ghen ghét.

Khóe mắt có hơi xếch lên, vô cùng quyến rũ.

Tuy nhiên, đồng mâu của nam nhân, cũng là cực lạnh lùng!

Giống như băng sơn vạn năm không thay đổi, chỉ cần liếc mắt, liền đủ để đông lạnh chết một người.

Lại như, vạn vật thế gian, hẳn đều không thềm quan tâm.

Chỉ thấy nam nhân từ từ mở ra phượng mâu đỏ hồng đẹp đẽ, lập tức, ánh mắt quét một vòng, liền phi thường chuẩn xác dừng trên người nữ nhân trẻ tuổi đang đứng tại cửa thư phòng.

Trong phượng mâu đỏ hồng, vẫn là dáng vẻ lạnh nhạt, cực kì bình thản.

Tuy nhiên, khi nhận thấy được đôi mắt nam nhân dừng ở trên người mình, lại làm cho trong lòng nữ nhân trẻ tuổi đứng ở cửa ra vào giật nảy lên một cái, ngay sau đó, tim đập dồn dập, đôi mắt nhìn về phía nam nhân, càng là nhuộm lên vài phần ngượng ngùng và căng thẳng.

“Chủ tử, ngài tìm Tử Ngữ! ?”

Nữ nhân mở miệng, âm thanh dịu dàng cực kỳ.

Người ví như âm thanh!

Nữ nhân không chỉ có trẻ tuổi, hơn nữa vóc người cũng cực đẹp!

Ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn to bằng bàn tay, lông mày lá liễu, mũi ngọc thanh tú môi anh đào, một đôi mắt lá răm long lanh, sóng nước dập dờn, tỏ rõ có tình ý vô cùng thâm thiết.

Nữ nhân đẹp, nhu mì kín đáo, động lòng người.

Đủ để cho nam nhân trong thiên hạ đều quý mến!

Tuy nhiên, nữ nhân đẹp, nếu như so với nam nhân trước mắt, sẽ gặp lập tức trở nên tầm thường mà không có gì đặc sắc!

447. Chương 452: Chương 214: Tử Ngữ

Lại thấy lúc nam nhân nghe được lời nữ nhân nói, chỉ là môi đỏ mọng hé mở, mở miệng nói.

“Tử Ngữ, ban đầu, người cứ nói là Tử Kiều rơi xuống vực chết, là người tận mắt thấy sao! ?”

Nam nhân mở miệng, âm thanh mặc dù nhẹ nhàng, thế nhưng, ánh mắt nhìn về phía nữ nhân, cũng là vô cùng sắc bén.

Phảng phất một lưỡi đao sắc bén, tựa như phải đâm thủng tâm nữ nhân.

Nghe vậy, nữ nhân cười nhu mì kín đáo kia trên mặt nữ nhân, lập tức cứng đờ.

Đôi mắt long lanh nhìn về phía nam nhân, càng là trợn lên một cái.

Giống như, chưa từng nghĩ đến, nam nhân lại hỏi cái vấn đề này.

Đối với thần sắc trên mặt nữ nhân, nam nhân càng là tỉ mỉ thu vào trong mắt.

Lập tức, phượng mâu đỏ hồng hình lá răm xinh đẹp kia chợt lạnh lẽo!

Khi nhận thấy được cảm giác lạnh buốt trong mắt nam nhân, khiến nữ nhân đang ngây ra nhanh chóng phục hồi tinh thần lại.

Lập tức, trên gương mặt xinh xắn đẹp đẽ kia, lập tức làm ra dáng vẻ một bộ nghi hoặc, mở miệng nói.

“Chủ tử, đang yên lành, tại sao muốn hỏi chuyện này chứ! ?”

Đối với lời nói của nữ nhân, chỉ là môi đỏ mọng của nam nhân hé mở, lạnh giọng nói.

“Người vẫn còn chưa trả lời câu hỏi của Bồn vương.”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu nhẹ nhàng, ánh mắt nhìn về phía nữ nhân, cũng là lạnh lùng.

Nữ nhân thấy vậy, trong đôi mắt lá răm long lanh kia không khỏi xẹt qua một tia bối rối.

Tuy nhiên, ý bối rối kia, chỉ là chợt lóe rồi biến mất, thay vào đó là vẻ bi thương thống khổ.

“Ban đầu lúc tử tử cùng ta ám sát cầu hoàng đế kia, sau đó bất hạnh bị đánh rơi xuống vách núi, chuyện này mặc dù đã qua hơn một năm rồi, ta mỗi lần nhớ lại, vẫn sẽ thương tâm khổ sở, dù sao, trừ chủ tử ra, ở trên đời này tử tử là người thân nhân duy nhất của ta . . .”

Cuối cùng nói xong, Tử Ngữ không khỏi thương tâm nước mắt.

Dáng vẻ khóc như mưa kia, càng là vô cùng diễm đạm đáng yêu.

Nghe Tử Ngữ nói, lại thấy Tử Ngữ kia khóc như mưa, dáng vẻ thương tâm khổ sở, nam nhân chỉ là lẳng lặng liếc mắt nhìn nàng chăm chú, lập tức, môi đỏ mọng hé mở, mở miệng nói.

“Người không cần phải khóc, bởi vì, Tử Kiều căn bản vẫn chưa chết.”

“Cái gì! ? ? Tử tử ta vẫn chưa chết! ?”

Tử Ngữ vốn đang thương tâm khóc, sau khi nghe nam nhân nói như vậy, trên mặt đầu tiên là sửng sốt, lập tức, đôi mắt mở to, không nhận được giật mình la lên thành tiếng, trong mắt đều là không dám tin.

Tuy nhiên, sau một khắc, khi nhận thấy được ánh mắt nam nhân kia dừng ở trên người mình, sắc bén mà mang theo tìm tòi nghiên cứu, Tử Kiều trên mặt lập tức lộ ra thần sắc kích động hoan hỉ, mở miệng lo lắng hỏi.

“Chủ tử, lời ngài nói chính là sự thật! ? Tử tử nàng ấy thật sự vẫn chưa chết! ? Thật sự quá tốt! Người cũng không biết, ban đầu khi thấy tử tử rơi xuống vách núi, tâm của nô tì tan nát, vốn tưởng rằng đời này đều sẽ không thấy được tử tử, không nghĩ tới tử tử còn chưa chết! Chủ tử, tử tử hiện tại ở nơi nào! ? Nàng tốt không! ?”

Tử Kiều mở miệng, trên mặt đều là vẻ kích động hoan hỉ.

Nghe vậy, nam nhân đầu tiên là liếc mắt gắt gao nhìn nàng chăm chú, sau đó, ánh mắt mới từ từ thu hồi, hé mở lần môi hồng, mở miệng nói.

“Tử Kiều hiện nay còn sống, nhưng mà, lại mất đi trí nhớ, hiện nay, nàng đang ở bên trong hoàng cung.”

“Cái gì! ? Tử tử nàng như thế nào lại ở bên trong hoàng cung, hơn nữa, còn mất trí nhớ ! ? Chủ tử người gặp qua tử tử ! ? Tử tử nàng ấy phải chăng là ngay cả chủ tử ngài đều quên! ?”

Tử Kiều mở miệng, tràn đầy lo lắng căng thẳng.

Đôi mắt nhìn về phía nam nhân, càng là tràn đầy nghi hoặc.

Nghe vậy, nam nhân chỉ là nhẹ nhàng nhấp má môi đỏ mọng, mở miệng nói.

“Tối hôm qua chỉ là vội vã từ biệt, không nói thêm gì, cho nên, mấy ngày nay bốn vương tính toán lại vào cung lần nữa, mặc dù hiện nay Tử Kiều mất đi trí nhớ, chỉ là, vừa lúc nàng ở bên trong hoàng cung, đối với Bốn vương mà nói, là chuyện tốt.”

Nói tới đây, nam nhân dừng một chút, lập tức, phượng mâu đỏ hồng xinh đẹp kia đầu tiên là nhẹ nhàng liếc mắt nhìn nữ tử đứng trước người, nhàn nhạt nói.

“Người lui xuống trước đi! Chuyện của Tử Kiều, Bốn vương sẽ xử lý.”

Nam nhân mở miệng, rõ ràng là không muốn nhiều lời.

Tử Ngữ nghe vậy, mặc dù trong lòng có rất nhiều băn khoăn nghi hoặc, chỉ là, cuối cùng vẫn cố nhịn được.

Khóe miệng nhẹ nhàng cong lên một cái, gợi lên nụ cười nhớ mong, mở miệng nói.

“Tốt, chủ tử, khi Tử Ngữ biết được tin tức tử tử chưa chết, như vậy Tử Ngữ cũng an tâm. Tử Ngữ hiện tại lui xuống vì chủ tử chuẩn bị bữa trưa.”

Lời nói một mực cung kính vừa dứt, Tử Ngữ liền cười quay hắt người đi.

Tuy nhiên, sau khi nàng xoay người, nụ cười nhớ mong trên mặt kia lập tức biến mất không thấy tăm tích đâu nữa, không còn sót lại chút gì.

Ban đầu tình ý thấm thiết trong đôi mắt long lanh, càng là phủ lên một tầng âm u ác độc nham hiểm.

Nữ nhân kia, lại còn sống! Hồi đó, là nàng rất nhân từ ! ?

. . .

Đồng Nhạc Nhạc đang ngủ bù ở trong phòng , đột nhiên một cái chấn động lạnh lùng hung hăng đánh, lập tức, cả người liền bừng tỉnh lại.

Yếu ớt mở ra mắt nhưng lim dim, đại não Đồng Nhạc Nhạc vẫn cứ hoàn toàn hỗn loạn.

Ngơ ngác nhìn đỉnh màn che trên giường, Đồng Nhạc Nhạc hồi lâu mới tỉnh táo lại.

Nghĩ lại mới rồi được ngủ ngon, đang yên lành, liền đột nhiên bừng tỉnh ! ?

Hơn nữa, đáy lòng đột nhiên nảy lên loại bất an ớn lạnh, khiến Đồng Nhạc Nhạc sinh lòng nghi hoặc, lo lắng không yên.

Cảm giác như thế, trước kia chưa từng thử qua.

Chỉ có từ hôm qua, sau khi gặp phải Đôn Thân Vương Huyền Lăng Dạ, trong lòng của nàng một mực phi thường bất an.

Đặc biệt, Đôn Thân Vương Huyền Lăng Dạ cùng nàng nói chuyện.

Để cho nàng biết, thân phận của nàng, chính là người của Huyền Lăng Dạ.

Mà Huyền Lăng Dạ, căn bản không giống như lời người ngoài nói, ốm yếu lắm bệnh, quanh năm nằm dưỡng trên giường.

Mục đích hẩn giấu diếm người trong thế gian như vậy, rốt cuộc là muốn làm cái gì ! ?

Nàng cảm giác được, Huyền Lăng Dạ khẳng định có chuyện gì lên gạt nàng.

Rốt cuộc, Huyền Lăng Dạ che giấu nàng cái gì ! ?

Mục đích hẩn cố ý khiến người trong thế gian lầm tưởng hẩn bệnh nguy kịch lại là gì ! ?

Càng nghĩ, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng là bất an . . .

Rốt cuộc, nàng có nên hay không nói cho Huyền Lăng Thương chuyện này ! ?

Bởi vì, nàng sợ hãi, Huyền Lăng Dạ sẽ gây bất lợi cho với Huyền Lăng Thương.

Nhưng là, trong lúc nhất thời, như thế nào để cho nàng có thể nói chuyện này với Huyền Lăng Thương ! ?

Hơn nữa, nàng đối với chuyện này, cũng vẫn là chưa hiểu rõ hết.

Không biết rõ ràng chuyện trước đây, nàng vẫn là án binh bất động, chờ làm rõ ràng chuyện này rồi nói sau!

Hiện tại, chỉ có thể như vậy.

Chỉ hy vọng, sự tình không cần quá tệ mới tốt. . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi bất đắc dĩ thở dài. . .

. . .

Đêm đã khuya.

Hôm nay Huyền Lăng Thương đưa thuốc dán cho Đồng Nhạc Nhạc, sau khi Đồng Nhạc Nhạc bôi lên, cục u trên trán rốt cuộc tiêu bớt.

Đối với điều này, Đồng Nhạc Nhạc đương nhiên là hoan hỉ.

Tuy nhiên, vừa nghĩ tới chuyện của Huyền Lăng Dạ, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lại bắt đầu phiền não.

Tối hôm qua, lúc Huyền Lăng Dạ sắp chia tay đã nói, hấn vẫn còn đến tìm nàng.

Nghĩ đến đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc liền không lý do phiền chán một hồi.

Cũng không biết có phải là do ban ngày ngủ quá nhiều, hay là vì chuyện của Huyền Lăng Dạ mà phiền chán, Đồng Nhạc Nhạc lại mất ngủ.

Nằm ở trên giường, lặn qua lộn lại đều đã không biết bao nhiêu lần, Đồng Nhạc Nhạc cũng vẫn không ngủ được.

Chỉ cảm thấy trong lòng lộn xộn, làm cho lòng dạ nàng rối bời.

Cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc cũng không chịu được nữa, vừa vén chăn, cả người liền từ trên giường đứng lên, mang giày tất vào, liền đi ra bên ngoài.

Tính toán, chạy vài vòng bên ngoài cho tốt, chạy không đầu óc, cái gì cũng không muốn nghĩ, chờ mình chạy mệt mỏi, tự nhiên có thể ngủ.

Nghĩ đến liền làm, Đồng Nhạc Nhạc nhắc chân cất bước, liền ra bên ngoài chạy như điên.

Đương nhiên, vì phòng bị trước những thị vệ trực đêm này thấy, tưởng thích khách, Đồng Nhạc Nhạc liền lựa chọn chỗ ít người hấp tấp chạy.

May là hoàng cung chiếm diện tích lớn như thế, hậu cung của Huyền Lăng Thương cũng không có một phi tử nữ nhân, cho nên rất nhiều cung điện, vẫn không có một bóng người.

Đối với hoàng cung, Đồng Nhạc Nhạc đã sớm quen thuộc quá chừng, trong lòng biết nơi nào có người, nơi nào không ai, vì vậy, liền chạy tới cung điện không người kia.

Đồng Nhạc Nhạc chạy nhanh chóng, chỉ cảm thấy chạy càng nhanh, đầu óc sẽ trở nên trống rỗng, cái gì đều không nghĩ tới.

Đối với điều này, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc mừng rỡ vô cùng, lập tức, liền tiếp tục sử dụng sức lực, hấp tấp chạy.

Cũng không biết chạy bao nhiêu thời gian, chạy bao nhiêu con đường, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy chính mình hết hơi hết sức.

Mệt mỏi, một cơn buồn ngủ, cũng bắt đầu vây quanh.

Cảm giác được cơn buồn ngủ đến, đầu tiên Đồng Nhạc Nhạc đưa tay ngáp ngắn ngáp dài, lập tức, đảo mắt nhìn quanh bốn phía một lượt.

Chỉ thấy, mới vừa rồi nàng chỉ lo chạy hết sức, lại có chút bất tri bất giác, chạy đến lãnh cung này.

Đêm đã khuya.

Tối nay mây đen bịt kín.

Mây đen kia thật dày, che kín cả bầu trời.

Lãnh cung vốn không người, lại càng chưa từng đốt đèn.

Nhìn thấy lãnh cung nguy nga lại im lặng hắc ám này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong lòng sợ hãi.

Đặc biệt vừa lúc này, một trận gió lạnh đột nhiên gào thét thổi qua, ngay lập tức Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy sợ nổi da gà, dựng ngược tóc gáy.

Nhớ lại, ở nơi lớn như thế này bên trong hoàng cung, mặc dù xanh vàng rực rỡ, lại cũng từng lây máu tươi của vô số người cùng mạng người, cũng không biết có thể hay không có. . .

Nghĩ tới đây, đầu tiên Đồng Nhạc Nhạc rung mình dữ dội một cái, trong lòng niệm phật, cũng không dám tạm ở lại chỗ này.

Cước bộ vừa chuyển, liền tính toán chạy đi.

Ai biết, vào đúng thời điểm này, một đạo bóng dáng màu đen, chợt xẹt qua trước mắt nàng.

Bóng dáng kia, chợt lóe rồi biến mất, nhanh tới nỗi làm cho Đồng Nhạc Nhạc tưởng chính mình hoa mắt. Tuy nhiên, sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy phía sau có một trận tiếng bước chân truyền đến. Ngay sau đó, một đạo ánh mắt nóng rực, liền gắt gao nhìn chăm chăm vào nàng. Cảm giác được chính mình giống như đang bị người xiết chặt nhìn chăm chăm, ở nơi tối đen như mực này, càng đáng sợ. Ngay lập tức, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy dựng ngược tóc gáy, tim đập dồn dập. Giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc vốn nên lập tức rời đi cũng không quay đầu lại. Nhưng là, có đôi khi người chính là hay coi thường! Việc mà trong lòng càng là không muốn làm, thân thể của mình, lại giống như có ý thức riêng. Kết quả là, Đồng Nhạc Nhạc còn chưa suy nghĩ nhiều mặt khác, thân thể của mình, liền tự phản ứng. Từ từ nhìn lại phía sau. . .

448. Chương 453: Chương 215 : Chủ Tâm Giết Người Của Tử Ngữ

Nửa đêm canh ba, mọi âm thanh hoàn toàn yên tĩnh. Cả hoàng cung, đều bao phủ trong bóng tối yên tĩnh. Vầng trăng vắng vẻ bị che phủ bởi mây đen, khiến cho bốn phía càng thêm âm u. Bình thường bên trong lãnh cung vốn không có người tới. Đặc biệt trong hoàn cảnh mọi âm thanh đều tĩnh lặng như vậy, nơi này càng có vẻ vắng lặng. Giờ phút này trước cửa lãnh cung một nữ tử đang lẳng lặng đứng. Chỉ thấy nàng, mặc trên người một thân váy đen. Váy dài màu đen kia, khiến cho nàng cùng cảnh đêm như hòa thành một thể. Bởi vì đứng ở trong bóng tối khiến cho người ta không thấy rõ lắm dung mạo của nàng. Chỉ là, nửa đêm canh ba, ở một nơi không có người như trong lãnh cung, đột nhiên xuất hiện một hắc y nữ nhân, nhìn thế nào đều có cảm giác kì lạ. Thấy vậy, thân thể Đồng Nhạc Nhạc lập tức chấn động mãnh liệt, ngay sau đó, phía sau lưng lạnh cả người, sờn gai ốc, tóc gáy dựng ngược. Nhìn ánh mắt nữ nhân, càng kinh ngạc vạn phần. Dù sao, nửa đêm canh ba, tuyệt đối sẽ không có người tới nơi này. Còn chưa nói, lúc nàng mới tới, cũng không hề nhìn thấy nữ nhân này. Nữ nhân này, phảng phất bỗng đột ngột xuất hiện, chẳng lẽ là. . . Đây là bên trong lãnh cung, nơi đã từng có rất nhiều người chết! ? Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc sợ đến giật mình, lập tức, hé mở làn môi hồng, liền tính toán la lên thành tiếng. Tuy nhiên, nàng vẫn chưa hề nói, nữ nhân đang đứng ở trong bóng tối, lại mở miệng nói chuyện . “Tỉ tỉ, thật sự là ngươi! ? Ngươi lại còn chưa chết! ?”

Nữ nhân mở miệng, trong giọng nói mang theo sự kinh ngạc và không dám tin.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, trên mặt sững sốt, ngây ra.

Tỉ tỉ! ?

Nữ nhân này, lại gọi nàng là tỉ tỉ! ?

Mặc dù, Đồng Nhạc Nhạc không thấy rõ dung mạo nữ nhân, chỉ là nghe được sự kinh ngạc trong giọng nói của nữ nhân, thật không ngờ nữ nhân ấy lại biết nàng.

Nghĩ đến ngày hôm trước gặp Huyền Lăng Dạ, Huyền Lăng Dạ đã nói qua, nàng còn có một muội muội, gọi là Tử Ngừ.

Nghĩ tới đây, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc mở ra nhẹ nhàng hỏi nhỏ.

“Người là. . . Tử Ngừ! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ở trong giọng nói có sự không xác định.

Cùng với lời này của nàng, nữ nhân ban đầu đứng trong bóng tối đang từ từ tới chỗ nàng.

Vừa lúc này, ánh trăng bị che bởi mây đen cũng dần dần tản ra.

Ngay lập tức, ánh trăng êm dịu chiếu lên trên mặt đất.

Mặc dù không có ánh đèn, chỉ là lúc trăng sáng chiếu rọi xuống, bốn phía cảnh vật, bắt đầu rõ ràng hơn.

Cũng khiến Đồng Nhạc Nhạc nhìn rõ ràng dung mạo của nữ nhân .

Chỉ thấy dáng vẻ thiếu nữ khoảng mười lăm tuổi, phi thường trẻ tuổi.

Làn da trắng như tuyết, gương mặt như đẹp như hoa sen, lông mày lá liễu, mũi ngọc thanh tú, môi anh đào, đúng là một mỹ nhân tương lai!

Hơn nữa, đường nét thiếu nữ cùng chính mình có năm sáu phần tương tự.

Mặc dù, thiếu nữ và mình dung mạo tương đối giống nhau, tuy có hơi kém nhưng cũng là quyến rũ bẩm sinh.

Hơn nữa vóc người thiếu nữ mảnh mai, mặc dù tuổi còn trẻ, cũng đã hiện ra dáng người lồi lõm khêu gợi.

Khiến Đồng Nhạc Nhạc, không khỏi chặc chặc thán phục.

Cũng không biết cha mẹ như thế nào, mới có thể sinh ra hai tỉ muội tuyệt sắc như thế.

Cho dù là tỉ muội, đều xinh đẹp như vậy!

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nhớ lại, chỉ là sau một khắc, trong đầu, đột nhiên lại cảm giác là lạ.

Thiếu nữ đang từng bước đến trước mặt nàng, trong ánh mắt nhìn nàng, có kinh ngạc, nhưng không hề có những tia mừng rỡ. . .

Nếu như theo lời nói của Huyền Lăng Dạ, hai tỷ muội bọn họ luôn sống nương tựa lẫn nhau, giờ phút này, lần đầu muội muội gặp lại tỉ tỉ sau khi chết, không phải nên mừng rỡ như điên sao! ?

Coi như tình cảm không tốt lắm, cũng bị kích động không phải sao! ?

Tại sao thiếu nữ trước mắt này, trong ánh mắt nhìn nàng, lại không có chút nào mừng rỡ! ?

Liền tại lúc Đồng Nhạc Nhạc đang nghĩ hoặc trong lòng, chỉ thấy thiếu nữ sau khi nghe được lời của nàng, đôi mắt mở to, trên mặt nhuộm vài phần vẻ kinh ngạc.

“Tỉ tỉ, chủ tử không phải nói người mất trí nhớ sao! ? Chẳng lẽ. . .”

Nói tới đây, thiếu nữ dừng một chút, lập tức đôi mắt long lanh đẹp đẽ kia không khỏi có hơi nhú lại.

Ánh sáng cực kì lạnh lùng trong mắt lóe ra không thôi.

Nhìn thấy đôi mắt lạnh buốt của thiếu nữ, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi giật nảy lên một cái.

Dù sao, coi như hiện tại là buổi tối, nàng vẫn nhận thấy được đôi đũa mắt sát ý kia của thiếu nữ kia.

Cảm giác được điều đó, hai chân Đồng Nhạc Nhạc lập tức lùi xuống một bước.

Chỉ cảm thấy, thiếu nữ trước mắt này, là một người vô cùng nguy hiểm!

Nàng là muốn muốn giết mình sao! ?

Thế nhưng, nàng là tử tử của nàng ấy, không phải sao! ?

Liền tại lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc nghi hoặc, thiếu nữ phảng phất cảm giác được Đồng Nhạc Nhạc đối với nàng có ý cảnh giác.

Môi đỏ mọng cong lên một cái, lạnh giọng nói.

“Tử tử, ngươi không có mất trí nhớ, có đúng hay không! ?”

Thiếu nữ mở miệng, âm thanh rất lạnh.

Hơn nữa, lời này tuy là câu nghi vấn, thiếu nữ lại nói cực kì khẳng định.

Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy, thiếu nữ trước mắt này, phảng phất giống như Tu La Địa Ngục, trên người không ngừng tỏa ra một loại sát ý mãnh liệt.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc sợ hết hồn hết vía, phía sau lưng lạnh cả người.

Trong lòng biết tuyệt đối không thể lại cùng thiếu nữ này đứng ở đây được .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc liền nhanh chóng xoay người chạy đi.

Giờ phút này, ở trong lòng Đồng Nhạc Nhạc chỉ có một ý nghĩ đó là

Chạy! ! !

Nếu không chạy, nàng khẳng định sẽ chết!

Trong lúc lòng dạ Đồng Nhạc Nhạc rối bời, thiếu nữ phía sau nhìn thấy dáng vẻ xoay người rồi đi của Đồng Nhạc Nhạc, đôi môi đỏ mọng chỉ nhẹ nhàng cong lên một cái, tràn đầy khinh thường lạnh nhạt nói.

“Hừ! Tử tử, ngươi cho là ngươi thoát được sao! ? Cho dù ngươi thật sự mất trí nhớ hay là giả mất trí nhớ, hôm nay, ngươi chắc chắn phải chết!”

Nghe được lời nói của thiếu nữ phía sau, Đồng Nhạc Nhạc càng bị hù dọa đến một thân mồ hôi lạnh.

Dù sao, nàng căn bản không ngờ, thiếu nữ này thực sự lại muốn giết nàng!

Hiện tại thấy thiếu nữ này đối với nàng có sát ý, Đồng Nhạc Nhạc hận vì sao chính mình không biến thành Phượng Hoàng Điêu, như vậy không sợ thiếu nữ này giở trò quỷ!

Không nghĩ tới, thiếu nữ này dáng vẻ xinh xắn đẹp đẽ, tâm, lại độc địa như thế! Ngay cả tỷ tỷ của chính mình đều không buông tha!

Chỉ là hiện tại, đây không phải điều nàng cần nghĩ.

Giờ phút này, nàng chỉ nghĩ được làm thế nào có thể thoát ra khỏi sự truy sát của thiếu nữ!

Trong lòng thầm nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc liền dốc hết sức lực của mình để chạy nhanh về phía trước.

Trong lòng cũng vô cùng ảo não.

Mới rồi rất bình thường, tại sao lại chạy tới lãnh cung! ?

Bên trong lãnh cung không có người ở coi như hiện tại nàng la to ở chỗ này, cũng không có người nghe được.

Liền tại lúc Đồng Nhạc Nhạc ảo não, đột nhiên chỉ cảm thấy bắp đùi đau xót, phảng phất như bị vật gì đó đánh trúng.

Sau một khắc, cùng với một tiếng ‘phập’, thân thể Đồng Nhạc Nhạc ngã xuống trên mặt đất.

Phủ ở trên mặt đất chính là Thanh Thạch, vô cùng cứng rắn.

Lúc Đồng Nhạc Nhạc ngã trên mặt đất, chỉ cảm thấy khớp xương toàn thân như bị vỡ ra, đau đớn ấy càng lan ra toàn thân khiến lòng mày không khỏi nhũn nhũn.

“Au, đau quá. . .”

Cảm giác được đau đớn trên người, khiến Đồng Nhạc Nhạc giật mình la lên một tiếng.

Tuy nhiên, Đồng Nhạc Nhạc cũng không kịp để ý nhiều đến đau đớn trên người .

Nghĩ đến thiếu nữ ở phía sau, Đồng Nhạc Nhạc lập tức muốn đứng lên từ trên mặt đất.

Tuy nhiên, nàng mới vừa rồi bị gì đó đánh trúng bắp đùi, giờ phút này lại đau nhói vô cùng, dù nàng muốn đứng lên, cũng đứng không nổi .

Đưa tay sờ sờ bắp đùi đau nhói, tay Đồng Nhạc Nhạc liền chạm vào một một món gì đó bén nhọn lạnh lẽo, còn trên tay có thêm ướt ướt, âm ẩm.

Đưa tay vừa nhìn, chỉ thấy tay đầy máu , khiến đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi trợn lên một cái.

Không nghĩ tới, thiếu nữ này lòng dạ ác độc, xuất thủ vô tình!

Liền tại trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc, chỉ thấy cô gái xinh đẹp ấy, giờ phút này lại phảng phất như không có chuyện gì, thần thái tao nhã, từng bước đến chỗ nàng.

Nữ nhân thần sắc sung sướng, trong ánh mắt nhìn nàng, càng mang theo vài phần đắc ý và hài hước.

Phảng phất, một chú mèo bắt được con chuột, chính lúc hưởng thụ đáng vẻ giây dựa sắp chết của con chuột kia trong tay . . .

Thấy vậy, lòng dạ Đồng Nhạc Nhạc rối bời, thân thể càng không ngừng lui về phía sau.

Ánh mắt nhìn thiếu nữ, càng lộ rõ kinh hoảng.

“Người, người tại sao muốn giết ta! ? Ta là tỷ tỷ của người, không phải sao! ?”

“Tỉ tỉ! ? Ha ha, đúng vậy, người là tỷ tỷ của ta, là người thân duy nhất của ta trên thế giới này.”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc nói, thiếu nữ ha ha cười một tiếng, mở miệng nói.

Tuy nhiên, nói xong lời cuối cùng, thiếu nữ như nghĩ đến cái gì đó, đôi mắt long lanh chợt lạnh lẽo, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, cũng không che dấu chút nào hận ý.

“Chính là, bởi vì người là tỷ tỷ của ta, lại ngay cả nam nhân ta yêu đều cướp đi, người thử hỏi, ta có nên giết người hay không! ?”

Thiếu nữ mở miệng, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, giống như một con độc xà, ánh mắt ác độc, khiến sống lưng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi rùng mình kịch liệt.

Trong lòng sợ hãi, nhưng mà, Đồng Nhạc Nhạc càng thêm nghi hoặc lời nói của thiếu nữ.

“Cướp đi nam nhân người yêu! ? Nam nhân người yêu là ai! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, trên mặt tràn đầy nghi hoặc.

Thiếu nữ nghe vậy, lẳng lặng đánh giá Đồng Nhạc Nhạc.

Một khắc sau khi, hé mở làn môi hồng,nói.

“Thì ra, người là thật sự mất trí nhớ, nhưng mà, cho dù như thế nào, hôm nay, người chắc chắn phải chết! Tỉ tỉ, đừng trách ta, ai kêu người đoạt đi trái tim của chủ tử, chỉ cần có người cướp chủ tử từ tay ta, đều đáng chết! Người, cũng không ngoại lệ! ! !”

Dứt lời, kiến trên tay nữ nhân phảng phất như biết ma thuật, từ bên hông kéo lên, một trường kiếm dài nhỏ, liền xuất hiện ở trên tay nàng.

Chỉ thấy trường kiếm dài nhỏ kia, ở dưới ánh trăng trong trẻo, tản ra ánh sáng lạnh khiến cho người ta sờn gai ốc, tóc gáy dựng ngược, nhằm thẳng vào người Đồng Nhạc Nhạc. . .

449. Chương 454: Chương 216 :người Rốt Cuộc Là Ai?

Dưới ánh trăng bàng bạc, lưỡi kiếm sắc bén loang loáng ánh sáng lạnh lẽo tản ra hơi thở chết chóc khiến Đồng Nhạc Nhạc sợ mất hồn vía, con mắt trợn ngược, trái tim trong lồng ngực đập bình bịch chờ chờ bay vọt ra ngoài, nỗi sợ hãi làm cho cổ họng Đồng Nhạc Nhạc tắc nghẹn không thể kêu lên thành tiếng.

Giờ phút này, nàng tưởng có thể dễ dàng trốn thoát, nhưng mà cho dù thân thủ của mình có nhanh đến thế nào cũng không nhanh hơn lưỡi kiếm trên tay nàng ta.

Chớp một cái bóng thấy trường kiếm trên tay của nàng ấy vung lên lao về phía cổ họng của mình, đại não Đồng Nhạc Nhạc trống rỗng, cái gì đều không thể nghĩ tới được nữa.

Lần này, khẳng định là mình sẽ chết không nghi ngờ gì.

Ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc chỉ nghe “keng” một tiếng lúc binh khí chạm vào nhau phát ra âm thanh rợn người.

Sau đó, thân thể của nàng ta lao đảo ngã xuống, kiếm trên tay rơi xuống đất.

Trước mặt Đồng Nhạc Nhạc xuất hiện bóng dáng cao lớn giống như vị thần luôn bảo vệ an nguy cho nàng.

Dưới ánh trăng như mê như say, những vì sao lấp lánh ánh bạc, chỉ thấy một nam nhân với măng bào màu đen, tóc dài tùy ý xõa ra phía sau.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, vạt áo tung bay, tóc mun tung bay tạo ra vẻ đẹp lạnh lùng đầy bí hiểm, mị ảnh.

Hắn chỉ lẳng lặng mà tùy ý đứng trước mặt nàng nhưng lại lộ ra khí phách mạnh mẽ, đè ép tất cả xung quanh.

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nảy lên, tuy là hắn đứng quay lưng về phía nàng nhưng chỉ cần liếc mắt một cái nàng vẫn có thể nhận ra người tới là ai.

Là Huyền Lăng Thương!

Hắn đã đến đây rồi!

Mỗi một lần, khi nàng gặp nguy hiểm hắn vẫn cứ như vị thần xuất hiện kịp lúc cứu nàng, bảo vệ nàng trong phạm vi của hắn.

Nhưng mà, không phải hắn đang ở tầm thất của mình nghỉ ngơi hay sao!?

Tại sao hắn sẽ xuất hiện ở chỗ này! ?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc không thôi.

Chỉ là, sau một khắc, trái tim vốn đang căng thẳng thít lại thật chặt, rốt cuộc cũng buông xuống. Đồng Nhạc Nhạc nhẹ nhàng thở phào.

Như vậy, nàng liền an tâm, không cần sợ nữa rồi.

Bởi vì, chỉ cần có Huyền Lăng Thương ở đây vào lúc này, nàng cái gì cũng sẽ không sợ hãi.

Huyền Lăng Thương hắn sẽ bảo vệ nàng!

Đối với điểm này, Đồng Nhạc Nhạc cực kì khẳng định, cực kì tin tưởng.

Trong lòng vừa suy nghĩ, ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc nhìn Huyền Lăng Thương càng là có thêm vài phần ý lại mà ngay cả nàng cũng không hề hay biết.

Lúc Đồng Nhạc Nhạc đang còn rung động, giọng nói trầm thấp nhưng không kém phần lạnh lùng, uy nghiêm vang lên, như làn gió mang hơi thở chết chóc khiến cho người ta không rét mà run!

“Người rốt cuộc là ai! ? Lại dám động người của trẫm! ?”

Đối với sự xuất hiện của một nam nhân, Tử Ngữ trong lòng giật mình. Dù sao võ công của nàng tuy không là đệ nhất thiên hạ nhưng mà trong giang hồ cũng là thuộc hàng những người đứng đầu.

Tuy nhiên, Tử Ngữ mới vừa rồi phát hiện hóa ra mình không hề phát hiện ra sự tồn tại của người này. Chỉ đến khi thấy hấn đánh rơi kiếm của bản thân, nàng mới giật mình tỉnh táo.

Cảm giác được trên tay là sự run rẩy, khiến Tử Ngữ mở to đôi mắt, trong lòng giật mình.

Nội lực thật mạnh!

Nam nhân trước mắt này, võ công thật cao cường, nàng so với hấn hấn là không có ảnh hưởng gì!

Trong lòng vừa kinh ngạc, vừa sợ lại nghe được lời hấn nói như vậy Tử Ngữ liếc nhìn hấn. Chỉ thấy trước mắt mình là nam nhân tuấn tú vô song, dáng người rắn rỏi, toàn thân đều tản ra hơi thở mạnh mẽ làm cho người ta phải kiêng dè khí phách vương giả của hấn.

Nam nhân này, nàng biết hấn. Một năm trước đây nàng đã phụng mệnh ám sát và cùng hấn giao đấu, không ngờ thất bại mà về.

Trước đây chỉ cảm thấy nam nhân này võ công cao cường, hiện nay một năm đã qua, chỉ cảm thấy nam nhân trước mắt võ nghệ càng...hơn trước đây.

Nhưng mà đây không phải là chuyện mà Tử Ngữ nghĩ tới lúc này. Biết mình đang ở thế bất lợi, chính mình không phải là đối thủ của hấn, Tử Ngữ cơ hồ không nghĩ ngợi nhiều, lập tức xoay người muốn trốn khỏi nơi này.

Tuy nhiên, Huyền Lăng Thương như thế nào dễ dàng buông tha! ?

Nghĩ đến mới vừa rồi, chính mình đột nhiên đang ngủ bình tĩnh, đáy lòng dâng lên một cỗ bất an mãnh liệt không ngừng.

Phảng phất, có chuyện gì không tốt dường như sẽ phát sinh.

Nghĩ đến đây, trong suy nghĩ Huyền Lăng Thương lập tức xuất hiện cái kia... bóng dáng nho nhỏ, xinh xắn.

Hấn đâm ra sợ hãi, liền thi triển khinh công, lặng yên đi tới phòng nàng đang ở.

Ai biết, khi hấn mới đến, trong phòng không có một bóng người, trong lòng hấn đâm ra nghi hoặc, bất an trong lòng càng tăng lên, một cỗ mơ hồ sợ hãi dâng lên nhanh chóng.

Huyền Lăng Thương liền bắt đầu tìm kiếm, rốt cuộc ở trong lãnh cung hấn tìm thấy bóng dáng nhỏ bé ấy. Chỉ là không nghĩ tới lại chứng kiến một màn như vậy!

Mất thấy, trường kiếm sắc bén hạ xuống Huyền Lăng Thương cảm thấy tim mình thất lại một cái, cơ hồ làm hấn ngừng thở, nội tâm tê liệt.

Cũng may lúc này, người ta đã bình yên vô sự, nhưng trong lòng hấn cơ hồ sợ hãi vẫn không tiêu tan được.

Bởi vì, hấn không dám tưởng tượng, nếu như hấn mới vừa rồi tới trễ một bước, kia hậu quả. . .

Nghĩ đến đây, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy trong lòng cứng lại.

Hấn lập tức đưa mắt nhìn nữ nhân phía trước ánh mắt càng phát ra lạnh lẽo.

Cho dù là ai, có gan gây tổn thương nữ nhân của hấn, hấn tuyệt đối không tha!

Vì vậy, khi thấy nữ nhân định xoay người chạy trốn, khóe miệng Huyền Lăng Thương không khỏi cong lên, nụ cười tuấn mỹ mê hoặc nhưng lạnh lẽo như băng khiến người đối diện sợ hãi.

“Muốn chạy! ? Không dễ dàng như vậy!”

Nam nhân mở miệng khinh thường cười một tiếng, bàn tay vung lên.

Ngay lập tức, Tử Ngữ chỉ cảm thấy một cỗ cường lực khí lưu hướng mình đánh tới.

Ngay sau đó phía sau lưng đau xót, Tử Ngữ cảm thấy lực phủ ngũ tạng đều muốn vỡ ra ngoài.

Sau một khắc, cổ họng lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

Huyền Lăng Thương với tốc độ nhanh, chuẩn, ngoan độc, khiến Tử Ngữ căn bản liền ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

Sau một khắc, cả người tựa như điều đứt dây, ‘bịch’ một tiếng, té lăn trên đất .

Nhìn thấy nữ nhân kia bị Huyền Lăng Thương một chưởng đánh trúng, hung hăng té lăn trên đất, đứng ở phía sau lưng Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng chấn động, ánh mắt trừng trừng nhìn hắn không thể tưởng tượng được.

Tuy vừa rồi nàng kia định giết mình, chỉ là giờ phút này mới bị Huyền Lăng Thương đánh cho một chưởng, người đã chật vật, thổ huyết đến mức không dậy được, lại thấy Huyền Lăng Thương có ý định giết luôn Tử Ngữ, Đồng Nhạc Nhạc nội tâm không khỏi chấn động, lập tức mở miệng hướng Huyền Lăng Thương la lên.

“Hoàng thượng, không nên giết nàng!”

Lời này của Đồng Nhạc Nhạc, cơ hồ là thốt ra.

Nghe tiếng la, động tác của Huyền Lăng Thương dừng lại, hắn đưa mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, mở miệng trầm giọng nói.

“Mới vừa rồi, nữ nhân này muốn giết ngươi, chẳng lẽ là ngươi còn muốn trầm buông tha nàng! ?”

Hắn mở miệng, ở trong giọng nói tràn đầy không vui.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc biết Huyền Lăng Thương là đang lo lắng nàng, mới có thể tức giận như thế.

Chỉ là, mới vừa rồi kia là trong tiềm thức nàng mà nói ra, cũng không hề biết rằng ... Tử Ngữ là muội muội của thân thể này, mà Đồng Nhạc Nhạc hiện tại lại đang ở bên trong nàng.

Đồng Nhạc Nhạc cũng giải thích không rõ .

Nghe lời của Đồng Nhạc Nhạc, trong lòng Tử Ngữ giật mình, ánh mắt nhìn về hướng Đồng Nhạc Nhạc càng là không dám tin.

Dù sao, mình mới vừa rồi muốn giết nàng không phải sao! ?

Tại sao nữ nhân này đến bây giờ còn có thể vì mình cầu cạnh đây! ?

Tuy trong lòng kinh ngạc, Tử Ngữ dường như lóe lên suy nghĩ, ánh mắt nhíu lại, toát ra vẻ không cảm lòng.

Cho dù như thế nào, nữ nhân này chính là đoạt đi chủ tử, Tử Ngữ hận Đồng Nhạc Nhạc! Ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng không che dấu phần nộ, hướng Đồng Nhạc Nhạc gầm lên.

“Hừ! Ta không cần ngươi giả vờ tốt bụng, muốn chém muốn giết tùy ngươi!”

“Ách. . .”

Nghe được Tử Ngữ lời nói, Đồng Nhạc Nhạc lập tức im lặng.

Chỉ cảm thấy thiếu nữ này thật sự quá mức không biết tốt xấu.

Đồng Nhạc Nhạc đang tính toán thả cho nàng một cơ hội, nàng ta không biết còn nói như vậy chẳng phải tìm đường chết sao!?

Huyền Lăng Thương vừa nghe lời Tử Ngữ nói, vừa đưa mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, hắn mở miệng.

“Tốt, ngươi đã muốn chết, như vậy trầm liên cho ngươi toại nguyện!”

Dứt lời, Huyền Lăng Thương vung tay, hướng Tử Ngữ đánh đến.

Tuy nhiên, khi mà Tử Ngữ cảm giác mình sắp phải chết, cách đó không xa đột nhiên truyền đến một hồi kinh hoảng, tiếng la hét, tiếng gọi vang lên.

“Không tốt rồi, người đâu a, cháy rồi. . .”

Đồng Nhạc Nhạc và Huyền Lăng Thương trên mặt đầu tiên là sửng sốt, theo bản năng đưa mắt nhìn tới nơi phát ra âm thanh.

Chỉ thấy, cách đó không xa, ở phía chân trời, quả thật đỏ rực thành một mảnh!

Thấy vậy, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi trợn lên.

“Nha, đó là hướng điện Dưỡng Tâm!”

Đối với thái độ giật mình của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương kia mặt mũi cũng cau lại.

Khi mà Huyền Lăng Thương và Đồng Nhạc Nhạc đang bị đám cháy kia thu hút, đột nhiên một bóng dáng màu hồng nhanh như chớp xẹt qua, sau một khắc, Tử Ngữ đang ngồi dưới đất liền bị cướp đi.

450. Chương 455: Chương 217 : Hồng Y Nhân

Nhìn thấy lúc này đột nhiên xuất hiện một Hồng Y Nhân thần bí, trên mặt Huyền Lăng Thương đầu tiên là sửng sốt, lập tức, liền nhanh chóng nhấc chân cất bước đuổi theo.

Tuy nhiên một lúc sau, chỉ thấy Hồng Y Nhân kia đột nhiên ném một vật về phía Huyền Lăng Thương.

Khi vật kia rơi xuống đất, chỉ nghe đến ‘ầmChoang’ một tiếng, tia lửa bắn ra bốn phía.

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương theo bản năng dừng bước chân lại, vươn ống tay áo che gương mặt lại, tránh cho đám lửa dữ dội kia bắn đến mặt mình.

Tuy nhiên, nhân lúc dừng lại này, Hồng Y Nhân đã mang theo Tử Ngữ biến mất không thấy tăm tích đâu nữa .

Nhìn thấy bóng dáng Hồng Y Nhân dần dần mất hẳn, Huyền Lăng Thương mày kiếm không khỏi cau lại một cái.

Bạc môi nhếch, tràn đầy không vui.

Dù sao, Hồng Y Nhân ...này tới quá bất ngờ.

Hơn nữa, khinh công thực tốt, lại cùng hần không phân cao thấp. . .

Nghĩ tới đây, trên mặt Huyền Lăng Thương không khỏi trầm xuống, trong mắt âm u không thôi.

Chỉ là sau đó, dường như Huyền Lăng Thương nghĩ đến cái gì, nhanh chóng quay đầu, đi tới phía Đồng Nhạc Nhạc vẫn còn té trên mặt đất.

Sau khi hần nhìn thấy trên đùi Đồng Nhạc Nhạc vẫn còn cắm phi tiêu, mày kiếm dễ coi lập tức nhíu lại, trong mắt đều là vẻ lo lắng.

Ngay sau đó, đã thấy Huyền Lăng Thương sải bước, đi tới chỗ của Đồng Nhạc Nhạc.

Nhìn thấy Huyền Lăng Thương đang đi về phía mình bên này, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt.

Nhưng mà, không chờ nàng suy nghĩ nhiều, chỉ thấy nam nhân hơi khom lưng lại, tay lớn đuổi ra, ngay lập tức, cả người nàng liền bị ôm vào trong lồng ngực nở nang, dày rộng quen thuộc.

Bị nam nhân gắt gao ôm vào trong ngực, khiến trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sững sốt, sau khi phục hồi lại tinh thần, ngược đôi mắt xinh đẹp lên, đôi mắt nhìn về phía nam nhân, càng là vẻ kinh ngạc.

“Hoàng thượng. . .”

“Trở về rồi hãy nói sau.”

Nam nhân mở miệng, trầm giọng nói.

Vừa nói dứt lời, nam nhân liền không nói thêm lời nào nữa, chỉ là ôm Đồng Nhạc Nhạc sải bước về phía trước đi tới.

Sau khi Đồng Nhạc Nhạc được Huyền Lăng Thương ôm ra ngoài lãnh cung, chỉ thấy một người thị vệ cách đó không xa, vừa nhìn thấy Huyền Lăng Thương, lập tức vội vã chạy tới bên này.

“Hoàng thượng, ngài ở chỗ này thật sự thật tốt quá, điện Dưỡng Tâm cháy, mọi người đang nhanh chóng cứu hoả đây!”

Người mới đến mở miệng, thần sắc khẩn trương hốt hoảng.

Nghe tới những lời người này đã nói, thần sắc trên mặt Huyền Lăng Thương không thay đổi, chỉ là mở miệng, nhạt nhẽo nói.

“Ừ, trẫm đã biết.”

Nam nhân mở miệng, âm thanh lạnh nhạt, phảng phất chuyện này, dường như cũng không có một chút quan hệ nào.

Người mới đến nghe vậy, trên mặt đầu tiên là sững sốt.

Lúc sau, lại thấy huyết mâu của nam nhân lóe ra một phen, lập tức bạc môi hé mở, mở miệng nói.

“Truyền ngự y.”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái.

Trong lòng biết Huyền Lăng Thương có ý định là truyền ngự y đến để chữa thương cho chính mình. Nhưng là, không nói trước nàng là bị thương ở trên đùi.

Nếu như bị ngự y vừa bắt mạch, thân phận của nàng không phải bị đoán được sao! ?

Nghĩ tới đây, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc mở ra, đang định nói với Huyền Lăng Thương cái gì đó.

Tuy nhiên, ngay lúc đó, dường như Huyền Lăng Thương nghĩ đến cái gì, bạc môi mở ra, mở miệng lần nữa nói.

“Nhớ kỹ, tìm Lâu Vô Tâm đến.”

“Vâng!”

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, người nọ lập tức vội vã xoay người rời khỏi.

Mà sau khi Đồng Nhạc Nhạc nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, lời muốn nói ra miệng lập tức dừng lại.

Bởi vì Lâu Vô Tâm thì nàng là tin được, dù sao cả hai người đều là nữ nhân, nếu như Lâu Vô Tâm đến, nàng liền không có việc gì .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thở phào một hơi.

Tuy nhiên, trong khoảng thời gian Đồng Nhạc Nhạc thở phào nhẹ nhõm kia, cũng không hề nhận thấy được, Huyền Lăng Thương đang ôm nàng, lặng lẽ đem thần sắc trên mặt của nàng vô cùng tinh tế thu vào trong mắt. . .

. . .

Bởi vì điện Dưỡng Tâm cháy, nên chỗ ở của Đồng Nhạc Nhạc, đã trở thành bên kia điện Dưỡng Tâm.

Vì vậy, Huyền Lăng Thương liền ôm Đồng Nhạc Nhạc đến bên trong điện Thanh Lương cách điện Dưỡng Tâm không xa.

Khi Huyền Lăng Thương cẩn thận đặt Đồng Nhạc Nhạc ở trên giường lớn mềm mại, Lâu Vô Tâm cũng bị thị vệ vội vã mang đến.

Sau khi Lâu Vô Tâm đi tới điện Thanh Lương, đầu tiên là nhanh chóng hành lễ với Huyền Lăng Thương.

Huyền Lăng Thương nghe vậy, chỉ là mở miệng nhanh chóng nói.

“Trước tiên xem xét cho nàng một cái.”

“Vâng, Hoàng thượng.”

Sau khi nghe được những lời nói của Huyền Lăng Thương, Lâu Vô Tâm liền lập tức mang theo cái hòm thuốc, đi tới bên cạnh Đồng Nhạc Nhạc.

Ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là tràn đầy lo lắng.

Chỉ là, Lâu Vô Tâm không nói thêm gì, trước tiên kiểm tra cho Đồng Nhạc Nhạc một lượt, rồi bắt mạch.

Lập tức, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn là nặng nề, lập tức giãn ra.

Sau đó, đôi mắt đen láy vừa ngước lên, liền hướng tới Huyền Lăng Thương mở miệng nói:

“Khởi bẩm Hoàng thượng, phi tiêu trên đùi Nhạc công công không có độc, mặc dù vết thương có hơi thâm, nhưng là, chỉ cần lấy phi tiêu ra, lại điều dưỡng thật tốt vài ngày liền không sao cả.”

Nghe được lời này của Lâu Vô Tâm, vốn mày kiếm Huyền Lăng Thương đang cau lại, không khỏi giãn ra, thần sắc rõ ràng có điểm thở phào nhẹ nhõm.

“Tốt lắm, người là chữa thương tốt cho Tiểu Nhạc Tử đi, nhớ kỹ, cho dù muốn dùng được liệu gì, thì cứ việc dùng tới.”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, trên mặt Lâu Vô Tâm đầu tiên là sửng sốt, lập tức, làn môi hồng hé mở, gật đầu, mở miệng nói.

“Vâng, Hoàng thượng.”

Huyền Lăng Thương nghe vậy, liền lập tức xoay người rời đi.

Có lẽ, là muốn đi xử lý chuyện của điện Dưỡng Tâm.

Trong khoảnh khắc, cả căn phòng, chỉ còn lại hai người Đồng Nhạc Nhạc và Lâu Vô Tâm.

Nhìn thấy Huyền Lăng Thương rời đi, trái tim Đồng Nhạc Nhạc vốn đang thít lại thật chặt rốt cuộc buông lỏng.

Liếc mắt nhìn quanh một lượt, liền rơi trên người Lâu Vô Tâm, hé mở làn môi hồng, mở miệng nói.

“May là Hoàng thượng để người đến, bằng không, ta cũng không biết làm thế nào mới tốt, lại nói, gần đây Hoàng thượng rất coi trọng người, nếu không, cũng sẽ không chỉ rõ chính người tới đây!”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, trên mặt Lâu Vô Tâm không khỏi sửng sốt.

Dù sao, nàng đối với y thuật của chính mình cũng rất tự tin, nhưng không hề cảm giác được Hoàng thượng coi trọng nàng.

Cho nên, sau khi nàng nghe được Huyền Lăng Thương truyền nàng đến, trong lòng càng là nghi hoặc kinh ngạc.

Chỉ là hiện tại, nhìn lại trên người Đồng Nhạc Nhạc bị tổn thương, Lâu Vô Tâm cũng không nói thêm cái gì, chỉ là nhanh chóng xử lý vết thương cho Đồng Nhạc Nhạc.

Phi tiêu này, đâm vào quá sâu, cho nên, nên lúc mà Lâu Vô Tâm lấy ra, Đồng Nhạc Nhạc đau đớn đến mức tất cả nước mắt đều lấy ra.

“Au, đau quá!”

“Người trước hết chịu đựng đi, ta đây liền bó thuốc cho người.”

Lâu Vô Tâm vừa mở miệng nói, trên tay một tí cũng không dừng lại.

Lấy phi tiêu ra, đắp thuốc, băng bó, liên tục luôn tay, sạch sẽ lưu loát.

Lẳng lẳng nhìn thấy Lâu Vô Tâm xử lý vết thương của mình, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trên đùi đau đớn, nhưng sau khi Lâu Vô Tâm đắp được lên, dần dần biến mất không ít.

Đợi Lâu Vô Tâm băng bó hoàn hảo vết thương của mình lại, đôi môi Đồng Nhạc Nhạc mới mở ra, mở miệng nói.

“Cám ơn người, Vô Tâm.”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, Lâu Vô Tâm chỉ là nhẹ nhàng liếc mắt nhìn nàng, lập tức, môi đỏ mọng hé mở, mở miệng nói:

“Ta và người là bằng hữu, giữa chúng ta, còn cần nói cám ơn sao! ?”

“Hi hi. . .”

Nghe được lời này của Lâu Vô Tâm, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là cười hắc hắc.

Nhìn thấy được Đồng Nhạc Nhạc hi hi cười khúc khích, Lâu Vô Tâm chỉ là bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Lập tức, dường như là nghĩ đến cái gì, môi đỏ mọng lại hé mở, tràn đầy nghi hoặc.

“Đúng rồi, tối nay rốt cuộc phát sinh chuyện gì!? Đang yên đang lành, điện Dương Tâm như thế nào bị cháy!? Còn nữa, vết thương trên đùi người, rõ ràng là bị người có võ công cao cường người phóng trúng! Tối nay là có thích khách sao!? Người cũng không biết, sau khi ta nghe được người bị thương, thật lo lắng biết bao nhiêu a.”

Lâu Vô Tâm mở miệng, trên mặt đều là vẻ lo lắng và căng thẳng.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi ảm áp.

Trong lòng biết Lâu Vô Tâm là thật lòng là đối đãi với mình như bạn bè, nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi đưa tay nắm chặt hai tay Lâu Vô Tâm, mở miệng an ủi nói.

“Vô Tâm, người đừng lo lắng, ta hiện tại không phải không có việc gì sao!? Kỳ thật, điện Dương Tâm cháy, ta cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì. Về phần vết thương ở bắp đùi, kỳ thật, ta cũng không biết nên nói như thế nào. . .”

Vừa nghĩ tới chuyện mới vừa rồi tại lãnh cung, chính mình suýt chút nữa chết thảm dưới kiếm của Tử Ngữ, bây giờ nghĩ lại một chút, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Tâm tình, cũng là phức tạp vô cùng.

Dù sao, mấy ngày nay phát sinh quá nhiều chuyện, để cho nàng tiêu hóa không được.

Đầu tiên là Huyền Lăng Dạ đột nhiên xuất hiện, để cho nàng biết được thân phận chân chính của mình.

Sau đó lại là Tử Ngữ đột nhiên xuất hiện, quyết đưa nàng vào chỗ chết. . .

Nếu không có Huyền Lăng Thương kịp thời xuất hiện, nàng cũng không biết phải làm thế nào mới tốt. . .

Đồng Nhạc Nhạc càng suy nghĩ, trong lòng càng phiền não hơn.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia, cũng là một dáng vẻ chất chứa tâm sự nặng nề.

Lâu Vô Tâm chính là người có tâm tư thông minh tinh tế, nhìn thấy thần sắc Đồng Nhạc Nhạc như thế, trong lòng biết nhất định là có chuyện, lại không ngượng ý nói ra.

Thấy vậy, Lâu Vô Tâm hé mở làn môi hồng, mở miệng nhẹ nhàng nói nhỏ.

“Được rồi, người đã không muốn nói, vậy cũng không cần nói, chỉ là, người nhất định phải bảo vệ chính mình thật tốt, biết không! ?”

“Ừ, cảm ơn người, Vô Tâm, ta đã biết.”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Lâu Vô Tâm chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, sau đó liền đi xuống, tự mình đi sắc thuốc cho Đồng Nhạc Nhạc.

Giờ phút này Đồng Nhạc Nhạc, quả thật là đã mệt mỏi.

Tối hôm qua đến bây giờ, liên tục cũng là không ngủ được.

Hiện nay, bắp đùi vẫn còn bị thương, may là hiện tại vết thương bắp đùi đã xử lý tốt .

Lâu Vô Tâm y thuật cao siêu, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy đau đớn trên đùi dần dần giảm bớt.

Một cơn buồn ngủ, cũng nhanh chóng kéo tới .

Sau khi đưa tay che miệng ngáp ngán ngán dài, Đồng Nhạc Nhạc rốt cuộc không ngăn cản được sự buồn ngủ, từ từ nhắm mắt lại.

Không bao lâu sau, liền nặng nề tiến vào trong mộng đẹp. . .

Sau khi Huyền Lăng Thương xử lý xong chuyện điện Dưỡng Tâm, vội vã chạy tới nơi này, nhìn thấy, chính là người nằm trên giường kia, là một dáng vẻ ngủ say.

Nhìn thấy nằm ở trên giường, người nhỏ bé chìm vào giấc ngủ, đôi huyết mâu động lòng người của Huyền Lăng Thương kia, không khỏi hiện lên vài phần thương tiếc.

Đặc biệt, khi thấy dáng người nhỏ bé, bởi vì mất máu quá nhiều, nên khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tái nhợt.

Càng hiện ra vài phần diễm đạm đáng yêu, khiến cho người ta nhìn vào, càng là sinh lòng thương tiếc. .

451. Chương 456: Chương 218 : Mặt Người Bị Bắn

Thấy vậy, trong lòng Huyền Lăng Thương chợt nảy ra ý nghĩ, lập tức không nhìn được vươn ngón tay từ từ xoa trên gương mặt xinh đẹp của nữ nhân.

Chỉ cảm thấy da thịt nơi đầu ngón tay cứ như vậy mà mềm nhũn non mịn, tựa đang lướt trên loại lụa thượng đẳng nhất khiến người ta nhớ mãi không quên.

Trong lòng thầm kêu lên, ngón tay Huyền Lăng Thương càng là mân mê, phác họa theo hàng mi cong cong, mũi cao thẳng tắp, gương mặt trắng như tuyết, lại đến đôi môi đỏ mọng của nữ nhân kia.

Mặc dù, đôi môi nở nang đỏ mọng giờ phút này có vẻ tái nhợt, lại vẫn xinh đẹp như vậy.

Phảng phất được nhuộm bằng cánh hồng dưới sương làm động lòng người. . .

Thấy vậy, trong lòng Huyền Lăng Thương không khỏi nhói lên một cái, yết hầu trượt xuống, thật muốn nhắm nháp một phen, không biết đôi môi đó có mùi vị gì?

Trong lúc Huyền Lăng Thương suy nghĩ, thân thể không điều khiển từ từ hướng tới gần nữ nhân trên giường. . .

Cùng với hành động này của nam nhân, mắt thấy môi mọng sắp sửa hôn lên

Chỉ thấy, đương lúc ngủ say, lông mi đột nhiên run nhè nhẹ một phen, lập tức mở to mắt

“A... Hoàng thượng... người làm sao vậy! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là nghi hoặc không giải thích được.

Mới vừa rồi, lúc nàng còn đang ngủ đột nhiên cảm giác được trên mặt có khác thường, không khỏi tỉnh giấc mở đôi mắt ra.

Đập vào mắt là nam nhân tuấn mỹ mê hoặc

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, gương mặt sững sốt, trong mắt đều là vẻ nghi hoặc.

Đối với vẻ nghi hoặc không giải thích được của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương lại cảm thấy “âm” một tiếng tựa sét giáng giữa trời quang.

Sau một khắc, một luồng ngưng ngưng từ đáy lòng thẳng tắp nảy lên đỉnh đầu.

Nghĩ đến mới vừa rồi, chính mình không kìm hãm được muốn hôn tiểu nữ tử này, không ngờ, tiểu nữ tử này đột nhiên đã tỉnh lại.

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương trên mặt không khỏi buồn bực, thân thể cứng đờ. Từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên không biết phản ứng như thế nào mới phải.

Nhìn thấy thần sắc khác thường Huyền Lăng Thương, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc càng sâu .

Huyền Lăng Thương này, rốt cuộc là làm sao vậy! ?

Trong lòng nghi hoặc, ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc nhìn Huyền Lăng Thương, càng phát ra nghi hoặc chăm chú.

Bị tiểu nữ tử trước mắt chăm chú đánh giá, trong lòng Huyền Lăng Thương không khỏi hiện lên một chút chột dạ. Trên gương mặt tuấn tú nhuộm một màu hồng nhạt.

Hai gò má nóng ran, trong lòng biết khẳng định chính mình đang đỏ mặt.

Cảm giác được điều này khiến Huyền Lăng Thương không khỏi ảo não.

Nói đến cũng buồn cười, sống hơn hai mươi năm hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng quần bách giống như hiện tại, thậm chí còn đỏ mặt!

Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Lăng Thương ảo não không thôi.

Vì che dấu xấu hổ, Huyền Lăng Thương lập tức đưa tay bịt lấy miệng sau đó nặng nề ho khan một phen, bạc môi hé mở lạnh giọng nói.

“Mặt ngươi hơi bẩn.”

Huyền Lăng Thương mở miệng vừa nói, cuối cùng vẫn còn cố ý vươn tay thăm dò gương mặt Đồng Nhạc Nhạc một phen.

Nghe vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc bất ngờ sững sốt.

Chỉ cảm thấy đầu ngón tay nam nhân ma sát gương mặt của mình, mặc dù chỉ là nhẹ nhàng một cái, lại làm cho Đồng Nhạc Nhạc tim bỗng nhiên đập sai vài nhịp.

Bị ngón tay cứ mãi lau một điểm lại khiến cho thân thể bỗng trở nên nóng bỏng, tim đập dồn dập, lòng dạ rối bời, khiến gương mặt Đồng Nhạc Nhạc lập tức buồn bực, càng là toát ra vài phần tiểu nữ nhi thẹn thùng và ngưng ngưng.

Cũng không biết, chính đáng vẻ hiện tại rơi trong mắt nam nhân là cỡ nào mê người quyến rũ động lòng người.

Nhìn tiểu nữ tử trước mặt thẹn thùng động lòng người, nàng vừa cúi đầu ngưng ngưng, trên gương mặt xinh đẹp nhuộm một màu hồng nhạt.

Phảng phất như hoa sen nở rộ trong nước mùa hạ, quả là vô cùng tươi tắn quyến rũ động lòng người.

Thấy vậy, trong lòng Huyền Lăng Thương không khỏi nhói lên một cái.

Nếu như có khả năng hần thật muốn liều lĩnh, ôm tiểu nữ tử trước mắt này vào trong lòng, thật tốt thương tiếc.

Tuy nhiên. . .

Nghĩ tới đây, huyết mâu của Huyền Lăng Thương không khỏi lóe ra một phen, lập tức bạc môi hé mở trầm giọng hỏi.

“Tối hôm qua rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Người vì sao lại tới lãnh cung? Còn nữa kẻ muốn giết người là người phương nào?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, giọng điệu lạnh nhạt chỉ là ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc lại là vô cùng sắc bén.

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc lập tức sững sốt ngược đôi mắt xinh đẹp lên, tiếp xúc ánh mắt sâu thẳm sắc bén kia trong lòng không khỏi giật nảy lên một cái.

Bởi vì đôi mắt sắc bén đó như thể nhìn thấu lòng người, tiếp xúc đến là tâm tư ruột gan đã bị nhìn rõ.

Nghĩ tới đây trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi kinh ngạc, lòng dạ lập tức rối bời lên.

Sau một khắc, theo bản năng nàng cụp đôi mắt xuống, không dám đối mặt cùng hần.

Tuy là như thế nhưng trong mắt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi lóe ra bối rối và chột dạ, có lẽ đã bị Huyền Lăng Thương bắt lấy.

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương mày kiếm không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái.

Ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng mang theo tìm tòi nghiên cứu và phức tạp. . .

Chỉ là, Huyền Lăng Thương không có mở miệng lần nữa mà chỉ chờ đợi Đồng Nhạc Nhạc mở miệng giải thích.

Trong khoảnh khắc, cả phòng không một tiếng động.

Bốn phía im ắng, như thể âm thanh lá rụng cũng có thể nghe được.

Sự im lặng giờ phút này lại làm cho Đồng Nhạc Nhạc càng căng thẳng, lòng dạ rối như tơ vò.

Bởi vì, nàng hiện tại rốt cục đã biết thân phận chân thật của mình.

Mặc dù cảm giác được Đôn Thân Vương kia giống như còn có rất nhiều chuyện không có nói cho nàng, chỉ là có một chút nàng không có khả năng khẳng định.

Vậy Đôn Thân Vương Huyền Lăng Dạ rõ ràng không có bệnh, lại làm ra vẻ một bộ ốm yếu vô phương cứu chữa.

Hiện tại vẫn còn trở lại Kinh thành, hiển nhiên là muốn đối với Huyền Lăng Thương gây bất lợi!

Chuyện này, nàng hần là phải nói cho Huyền Lăng Thương mới đúng.

Chỉ là thân phận này của nàng, lại làm cho nàng không thể đem việc này cho Huyền Lăng Thương biết.

Nếu như Huyền Lăng Thương biết được, sẽ đối với nàng như thế nào! ?

Có thể hay không cảm giác nàng sợ hãi tiếp cận hần, là bởi vì là trong lòng đối với hần là mục đích bất lợi! ?

Đến lúc đó, nàng nên làm cái gì bây giờ! ?

Còn nữa, Tử Ngữ kia..... không phải là thân muội muội của nàng sao? !

Tại sao lại muốn ám sát nàng?..... Tử Ngữ nói nàng đoạt nam nhân nàng ta yêu mến, như vậy.....là Huyền Lăng Dạ sao?

Càng nghĩ Đồng Nhạc Nhạc càng nghi hoặc không giải thích được.

Giờ phút này, lại phải đối đầu với ánh mắt sắc bén kia càng khiến nàng rối như tơ vò.

Do dự một lúc sau, cuối cùng mới nhếch miệng khe khẽ lắc đầu, hạ giọng nói nhỏ.

“Hoàng thượng, nô tài tối hôm qua không ngủ được, liền tính toán đi ra ngoài một chút, đi tới đi lui cũng không biết tại sao lại tới lãnh cung bên kia. Về phần nữ nhân ám sát nô tài... nô tài.... cũng không biết nàng là ai. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, do dự một khắc có lẽ lựa chọn trước giấu việc này xuống.

Bởi vì, nàng vẫn chưa có xác định được chuyện này, cũng không biết giải thích như thế nào.

Giờ phút này..... chỉ có thể như thế . . .

Aizzz. . .

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc thở dài lại không hề biết Huyền Lăng Thương sau khi nghe được lời này của nàng, huyết mâu khẽ động trong lòng không khỏi xẹt qua một tia buồn bã, và mất mát.

Tiểu nữ tử này, có chuyện gì lại lên gạt hần!

Điểm này, hần cực kì khẳng định!

Bởi vì, tiểu nữ tử này, căn bản là không hiểu được như thế nào giấu diếm tâm tư của mình.

Đối với chuyện tối ngày hôm qua, mặc dù hần không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ là hần khẳng định tiểu nữ tử này nhận biết được nữ nhân muốn ám sát nàng.

Bởi vì lúc hần sắp sửa giết chết cô gái kia tiểu nữ tử này lại mở miệng vì cô gái kia mà cầu cạnh.

Vậy sao hiện tại nàng lại nói không nhận ra cô gái kia?

Rốt cuộc là tại sao! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Lăng Thương nghi hoặc nặng nề.

Chỉ là hần không muốn mở miệng vạch trần lời của nàng, mà chỉ gắt gao dừng ở trước mắt tiểu nữ tử này.

Bị Huyền Lăng Thương dùng ánh mắt sắc bén như thế lại có phần nóng rực dừng ở trên người mình khiến trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng phát ra chột dạ bối rối.

Nàng không biết, lời của mình Huyền Lăng Thương rốt cuộc có lẽ không tin.

Chỉ là hiện tại, Huyền Lăng Thương một câu cũng không nói chỉ là gắt gao nhìn chăm chú vào nàng.

Ánh mắt sắc bén đôi mắt động lòng người lộ rõ sự tìm tòi nghiên cứu, phảng phất nhìn thấu lòng của nàng.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không chỉ cảm thấy lòng dạ rối bời.

Vào giờ khắc này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ muốn chính mình có thể đột nhiên biến mất, bởi vì nàng thật sự vô phương nhìn thẳng nam nhân trước mắt này. . .

Đột nhiên, cửa gian phòng từ từ mở ra, đi vào là một đạo bóng dáng cao to.

Cùng với một cỗ hương vị được đậm đặc từ từ lan tràn, nhanh chóng tràn ngập cả gian phòng.

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc sững sốt, lập tức ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Lâu Vô Tâm từ lúc nào đã bưng chén thuốc vẫn còn tỏa khói xanh đi vào.

Cùng với lúc Lâu Vô Tâm xuất hiện, Đồng Nhạc Nhạc cũng nhận thấy nguyên bản ánh mắt nóng rực đang rơi trên người cũng nhanh chóng biến mất không thấy tăm tích đâu nữa

Huyền Lăng Thương nhẹ nhàng thu hồi ánh mắt, lập tức bạc môi hé mở lạnh nhạt nói.

“Người trước nghỉ ngơi.”

Vừa nói dứt lời, Huyền Lăng Thương không nói thêm nữa chỉ nhanh chóng xoay người, sải bước rời đi.

Nhìn thấy bóng lưng rời đi tâm tình Đồng Nhạc Nhạc phức tạp vô cùng.

Có lẽ Huyền Lăng Thương đã nhận thấy được cái gì, cho nên đối với nàng thất vọng rồi?

Có lẽ là vậy....

Huyền Lăng Thương thật xin lỗi, ta thật sự cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Nhưng mà, xin người tin tưởng ta.... cho dù ta rốt cục là ai, ta cũng tuyệt đối không sẽ làm ra chuyện thương tổn người..... tuyệt đối.....

452. Chương 457: Chương 219: Đoán Ra Thân Phận

Giờ phút này, mặt trăng đã đã ngã chênh chếch về tây, các ngôi sao mờ nhạt dần.

Phía đông đã hiện ra màu trắng bạc nhờ nhờ, những tia nắng màu da cam xuyên thấu qua tầng mây thật dày kia, tỏa ra ánh vàng rực rỡ vạn trượng khiến cho phía chân trời giống như gấm hoa màu sắc sặc sỡ, đẹp không sao tả xiết!

Trong phủ Đôn Vương —

Huyền Lăng Dạ một tay hung hăng đẩy nữ nhân ngã ở trên cái giường lớn, sau đó phẩy phẩy ống tay áo, trên gương mặt xinh đẹp là chỉ có vẻ hoàn toàn lạnh lùng.

Hàng mi cau lại, trong phượng mâu lá răm xinh đẹp màu đỏ hồng giờ phút này lộ rõ lửa giận.

Ánh mắt nhìn nữ nhân phía trên giường phảng phất hận không thể lăng trì nàng.

Đối với nam nhân tuấn mỹ sắc mặt lạnh lùng, mặt mày giận dữ, Tử Ngữ sau khi bị nam nhân hung hăng ném trên giường chỉ cảm thấy đầu khớp xương cả người phảng phất đều bị ném vỡ.

Mới vừa rồi trúng một chưởng, nội tạng đã sớm bị đảo lộn không ngừng, giờ phút này sao lại chịu được bị hung hăng ném một cái?

Vì vậy, Tử Ngữ chỉ cảm thấy cổ họng ngẹn ngọt, ngay sau đó ‘Phốc’ một tiếng, một ngụm máu tươi lại lần nữa phun ra từ trong cổ họng.

Cảm giác giờ phút này đối với Tử Ngữ mà nói quả thực là sống không bằng chết.

Tuy nhiên, Tử Ngữ lại thấy nam nhân trước người có vẻ mặt giận dữ, trong lòng bối rối, cũng không quản vết thương trên người, lập tức đứng lên từ trên giường, ngẩng đầu, căng thẳng lo lắng nói: “Chủ tử. . .”

“Hừ! Người còn nhớ được Bồn vương là chủ tử của người! ? Vậy những lời đã nói với người trước đây của bồn vương, người coi là gió bên tai? Bồn vương nói qua, không cho người tự tiện quyết định đi gặp Tử Kiêu, người tối nay vì sao xuất hiện ở bên trong hoàng cung?”

Nam nhân mở miệng, âm thanh cực kỳ lạnh lẽo, phảng phất trời đông giá rét thảng chập đột nhiên có gió lạnh thổi qua, đủ để đông cứng chết một người.

Nghe vậy, Tử Ngữ trong lòng giật mình, nghĩ đến chuyện tình vừa rồi bên trong hoàng cung, tâm tình lo lắng.

Bởi vì, nàng không biết nam nhân trước mắt này rốt cuộc thấy được bao nhiêu, đã biết bao nhiêu.

Trong lòng chính lúc thấp thỏm lại thấy vẻ mặt nam nhân giận dữ, Tử Ngữ trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nghĩ chủ tử còn chưa biết

Nghĩ tới đây, trên gương mặt bởi vì mất máu quá nhiều mà hoàn toàn tái nhợt của Tử Ngữ, mày liễu cau lại,. Trong đôi mắt xinh đẹp long lanh nhanh chóng hiện lên một tầng mịt mờ. Đáng vẻ là chậc chậc khóc cho dù thấy thế nào cũng thật đầm đìa đáng yêu.

“Chủ tử, Tử Ngữ là bởi vì là quá mức tưởng nhớ tử tử, sau khi biết được tử tử không chết, Tử Ngữ khắc chế không được tâm can mình, cho nên mới đến bên trong hoàng cung. Dụ tính tử thật xa nhìn tử tử liền cảm thấy mỹ mãn. Ai biết, lại bị cầu hoàng đế kia phát hiện, gần như chết ở trên tay hắn, may là chủ tử kịp thời xuất hiện. Bằng không, Tử Ngữ hiện nay. . .”

Nói xong lời cuối cùng, Tử Ngữ không nhịn được cúi đầu nức nở.

Nữ nhân xinh xắn đẹp dễ coi như giờ phút này mặt mày tái nhợt, khóe miệng nhuộm huyết, cả người suy yếu chật vật. Tuy nhiên, một điểm đều không tổn hao gì dung mạo xinh xắn đẹp dễ, ngược lại khiến cho nàng có thêm vài phần khơi gợi người ta phải thương xót. . .

Nếu như thay đổi là nam nhân khác thấy thế, khẳng định sẽ mềm lòng, hận không thể ôm nàng ở trong tay mà thương tiếc.

Tuy nhiên, nam nhân đứng trước mặt nữ nhân, dấu thấy Tử Ngữ khóc thật đầm đìa đáng yêu, nhưng trên gương mặt tuấn tú, thần sắc không thay đổi.

Trong phượng mâu đỏ hồng nhìn nữ nhân không có chút nào thương tiếc. Phảng phất, sinh tử của nữ nhân trước mắt này đối với hắn mà nói, căn bản không thêm để ý chút nào.

Lập tức, môi đỏ mọng hé mở, âm thanh lạnh như băng liền từ trong miệng nam nhân từ từ tràn ra

“Nếu như ngươi lần sau lại làm trái với lời nói của Bối vương, kết quả ngươi biết!” Nam nhân mở miệng, ở trong giọng nói lộ rõ cảnh cáo.

Nghe vậy, Tử Ngữ chỉ cảm thấy một luồng ớn lạnh đang từ đáy lòng hung hăng nảy lên đỉnh đầu. Trong lòng phát lạnh, không khỏi rung mình dữ dội một cái, đôi mắt nhìn về phía nam nhân mang theo vài phần bối rối và e ngại. Đôi môi tái nhợt có hơi mở ra, vội vàng mở miệng nói.

“Tử Ngữ đã biết. . .”

“Hừ!”

Nghe được nữ nhân nói thế, nam nhân chỉ là hung hăng quơ quơ ống tay áo, liền lập tức xoay người rời khỏi.

Nhìn thấy dáng vẻ nam nhân rời đi, trên mặt Tử Ngữ hoàn toàn đau đớn. Lập tức, trong đôi mắt tràn đầy nước mắt không khỏi nhuộm một sự thù hận.

Đôi môi hé ra, lời nói cơ hồ phun ra từ giữa kẽ răng tới

“Tử Kiêu, ta muốn ngươi chết!”

. . .

“Khởi bẩm Hoàng thượng, chuyện Hoàng thượng muốn thuộc hạ điều tra, thuộc hạ đã điều tra ra.”

Bên trong Ngự Thư Phòng..

Đang là lúc giữa trưa, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ, soi cả Ngự Thư Phòng sáng trưng.

Một người thị vệ mặc hắc y, bên hông đeo bội kiếm giờ phút này một mực cung kính quỳ gối trong Ngự Thư Phòng, nói với nam nhân đang ngồi ở thư án chăm chú phê duyệt Chiết Tử.

Nghe vậy, nam nhân đang cầm trong tay bút lông phê duyệt tấu chương không khỏi hơi ngẩng đầu lên, thấy dáng vẻ người kia, huyết mâu động lòng người đầu tiên là nhẹ nhàng lóe ra một phen. Lập tức, liền từ từ để xuống bút lông trong tay, hé mở bạc môi, mở miệng trầm giọng nói. “Nói.”

Nam nhân mở miệng, lời ít mà ý nhiều. Tuy là như thế, phách khí vương giả kia trên người hắn phát tán ra ngoài, lại làm cho người ta không thể xem nhẹ.

Nghe vậy, thị vệ quỳ trên mặt đất lập tức mở miệng, đem đầu đuôi gốc ngọn chuyện tình điều tra nói ra chi tiết:

“Mấy năm trước, Đôn Thân Vương đã từng thu dưỡng một đôi tỷ muội bị nạn, một người tên là Tử Kiêu, một người tên là Tử Ngữ. Tỷ muội như hoa như ngọc, một mực khiến Đôn Thân Vương tự mình dạy dỗ.

Chỉ là hơn một năm trước đây, tử tử Tử Kiều, đột nhiên biến mất không thấy, tung tích không rõ, nghe nói là đã chết.”

Sau khi nghe được những lời người mới đến đã nói, huyết mâu của Huyền Lăng Thương đầu tiên là nhẹ nhàng lóe ra một phen, lập tức, bạc môi hé mở, thì thào tự nói được: “Tử Kiều.. .”

Nam nhân mở miệng, thì thào nói, lập tức trầm lặng một khắc, như là nghĩ đến cái gì, mở miệng hỏi: “Có bức họa của nàng ?”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, đây là bức họa Tử Kiều, thỉnh Hoàng thượng xem qua.”

Nghe được lời nam nhân đã nói, hắc y thị vệ lập tức từ trong lòng ngực móc ra một bộ bức họa, lại một mực cung kính giơ lên.

Nam nhân thấy vậy, lập tức từ chỗ ngồi đứng lên, sau đó đến trước mặt thị vệ. Vươn cánh tay thon thả, từ từ tiếp nhận bức họa người, lại từ từ mở ra. . .

Cùng với kia bức họa từ từ bị mở ra, một người thiếu nữ tuyệt sắc dáng vẻ khuynh thành, vóc người thướt tha đáng yêu, liền từ từ xuất hiện ở trong tầm mắt nam nhân .

Chỉ thấy nữ nhân trong bức họa cực xinh đẹp. Tóc đen nhẹ nhàng vấn thành một búi tóc đơn giản, trên đầu không nhiều trang sức.

Một chiếc váy dài màu đen đã phác họa vô cùng tinh tế dáng người thướt tha của nữ nhân kia . Trên khuôn mặt tinh tế to bằng bàn tay, hàng mi cong vút, mũi dọc dừa, môi hồng, mỗi một chỗ đều tinh xảo quá chừng. Tuy nhiên, một đôi đồng mâu xinh đẹp cũng là cực lạnh lùng!

Tuy là như thế, khi nhìn rõ ràng người trong bức họa, coi như trong lòng Huyền Lăng Thương sớm đã có chuẩn bị tâm lý nhưng như trước chấn động mãnh liệt, đôi mắt mở to

“ . . . Thật sự là nàng. . . ”

Đêm khuya yên tĩnh, vạn vật im ắng.

Tối nay không trăng không sao, mây đen thật dày giăng kín khắp trong không trung. Theo từng trận âm thanh sấm sét xẹt qua phía chân trời, những tia chớp chợt lóe nhấp nháy, điềm báo trước một hồi mưa bão sắp sửa xảy ra.

Tuy nhiên, đối với bên ngoài sấm chớp lòe lòe, Đồng Nhạc Nhạc giờ phút này lại đang ngủ say! Cho nên, Đồng Nhạc Nhạc một điểm cũng không biết , bên giường nàng một bóng đen cao to màu đen đang lẳng lặng đứng.

Màn đêm dày đặc như mực.

Nam nhân mặc trên người hắc y bó sát, màu đen kia cơ hồ cùng cảnh đêm hòa tan vào làm một thể.

Nam nhân giờ phút này, liền lẳng lặng tùy ý đứng bên giường, huyết mâu động lòng người một lúc cũng không hề chớp mắt nhìn người nhỏ bé trên giường.

Trên giường, người nhỏ bé đang ngủ say, nghe được nhẹ nhàng tiếng ngáy, khiến cho nàng phảng phất như một con tiểu điều ngủ say dễ thương. Vô cùng dễ thương đến khơi gợi người ta phải thương xót.

Người nhỏ nhắn này, mê người như thế. Cho dù nàng làm cái gì, đều như thế hấp dẫn được ánh mắt của hắn, khiến hắn tim đập nhanh. . . Tuy nhiên, vừa nghĩ tới thân phận chân thật của nàng . . .

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương bạc môi không khỏi gắt gao mím lại, ánh mắt nhìn nữ nhân xẹt qua buồn bã, mất mát, thống khổ.

Mặc dù, khi biết được thân phận nữ nhân nhỏ nhắn, hắn liền ở trong lòng suy đoán quá rất nhiều lần, cũng nghĩ tới, nàng thân phận không rõ, có lẽ là trong lòng có mục đích tiếp cận hắn, sẽ gây bất lợi cho hắn.

Nhưng mà bây giờ, khi đã xác định thân phận chân thật của nàng, tâm Huyền Lăng Thương phảng phất bị người dùng tay xiết chặt, khiến hắn cơ hồ không thở nổi. Cảm giác như thế, xa lạ như thế, khiến tâm tình của hắn nặng nề.

Giờ phút này, hắn không biết nên giết thiếu nữ này tốt hơn, hay làm bộ như không biết chuyện này, tiếp tục để cho nàng ở lại bên cạnh hắn.

Nếu như thay đổi những người khác, hắn khẳng định không nói hai lời liền giết nàng.

Chính là. . . Nghĩ đến đây, trong huyết mâu động lòng người của Huyền Lăng Thương, không khỏi xẹt qua vài phần đau đớn.

Ở trong đầu, càng là không ngừng nhớ lại chuyện hai người bọn họ sớm chiều ở chung.

Càng nghĩ, trong lòng Huyền Lăng Thương càng là khổ sở, cũng nghi hoặc không thôi.

Mới đầu, hắn chỉ cảm thấy trước mắt người nhỏ nhắn này, tâm tư đơn thuần như tờ giấy, chuyện gì đều sẽ từ đầu chí cuối bày ở trên mặt.

Chính là hiện tại, hắn lại cảm giác được, chính mình không đoán ra tâm tư của nàng. . .

Hắn tự nhận chính mình có ánh mắt nhìn người không sai.

Giờ phút này, hắn lại bắt đầu không nhìn thấu tiểu nữ tử này.

Bởi vì, hắn cảm giác được, tiểu nữ tử này, phẳng phất một nỗi đam mê.

Ở chung cùng nàng mấy ngày này, nàng có tâm tư đơn thuần, là người lương thiện. Điểm này, là muốn làm giả cũng giả không được.

Hắn nhìn ra được, nàng lương thiện và đơn thuần, không phải giả.

Nhưng mà, nàng cũng là người của Huyền Lăng Dạ. Vừa nghĩ tới Huyền Lăng Dạ, trong mắt Huyền Lăng Thương không khỏi lạnh lẽo.

453. Chương 458: Chương 220 : Tên Ngươi Là Tử Kiều

Trời đã sinh Du, sao còn sinh Lượng.

Hắn cùng Huyền Lăng Dạ, tuy là huynh đệ ruột thịt, tuy nhiên, sinh tại Hoàng gia, bọn họ cuối cùng chỉ có quan hệ đối địch.

Như tiểu nữ tử này, cũng là do Huyền Lăng Dạ xếp vào bên cạnh hắn. . .

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương bực môi hé mở, mang theo âm thanh thở dài mất mát, không khỏi từ từ tràn ra.

“Tử Kiều, thì ra ngươi là Tử Kiều. . .”

Liền trong lúc Huyền Lăng Thương buồn bã mất mát, nữ nhân vốn nằm ở trên giường ngủ say, phẳng phất như là gặp phải ác mộng, gương mặt xinh đẹp kia không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái. Lập tức, môi đỏ mọng hé mở, không ngừng nhỏ giọng nói cái gì đó.

Cái đầu nhỏ kia, càng là không ngừng lắc lư.

“Không, không nên thương tổn hắn, không nên. . .”

Nghe được lời này của tiểu nữ tử trên giường, khuôn mặt tuấn tú của Huyền Lăng Thương đầu tiên là sửng sốt.

Hắn tuy không biết tiểu nữ tử này rốt cuộc mơ thấy cái gì, chỉ là, lại phi thường hiếu kỳ, nàng rốt cuộc gặp phải ác mộng gì, để cho nàng lo lắng như thế.

Trong lòng còn đang nghi hoặc, liền thấy tiểu nữ tử giường, phẳng phất như phi thường sốt ruột lo lắng thương tâm, môi đỏ mọng hé mở, mở miệng hô nhỏ.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng. . .”

Nghe được nữ nhân từng tiếng hô nhỏ, Huyền Lăng Thương đồng mâu không khỏi trợn lên một cái.

Dù sao, người ta lúc đang nằm mơ, là chân thật nhất.

Hiện nay, tiểu nữ tử trước mắt này, đang ngủ như thế mà vẫn lo lắng kêu tên của hắn, vậy liền chứng minh rồi, ở trong lòng nàng, là có hắn, không phải sao! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Lăng Thương không nảy lên một nỗi mừng như điên.

Mặc dù, hắn biết thân phận của nàng, biết nàng là Huyền Lăng Dạ xếp vào ở bên cạnh hắn làm con cờ.

Chỉ là hiện tại, nghe được tiểu nữ tử này trong giấc mộng kêu tên của hắn, liền chứng minh rồi, tại tiểu nữ tử này trong lòng, là có hắn.

Cho dù là chỉ có một chút, cũng là đủ rồi!

Hơn nữa, để cho Huyền Lăng Thương nghi hoặc không giải thích được chính là, tiểu nữ tử này nếu như thật sự là Huyền Lăng Dạ xếp vào ở bên cạnh hắn, muốn gây bất lợi cho hắn.

Vì sao ban đầu, hắn mấy lần bị người ám sát lúc sau này, tiểu nữ tử này lại thất kinh như thế ! ?

Còn nữa, ngày hôm trước cô gái kia, hắn chính là em ruột của nàng, tại sao em ruột lại đến giết nàng! ?

Ở trong đó, rốt cuộc có chuyện gì, là hắn không biết! ?

Càng nghĩ, trong lòng Huyền Lăng Thương nghi hoặc nặng nề, mày kiếm nhăn tít, ánh mắt nhìn về phía nữ nhân trên giường, càng là phức tạp vô cùng.

“Trẫm làm sao có thể bắt người bây giờ! ?”

. . .

Đồng Nhạc Nhạc tu dưỡng nhiều ngày, tổn thương trên đùi cũng đã khỏi hẳn .

Tại tiểu viện tử đợi thời gian dài như vậy, Đồng Nhạc Nhạc đều cảm giác được chính mình sắp mốc meo .

Kết quả là, sau khi vết thương trên đùi không có gì đáng ngại, Đồng Nhạc Nhạc liền lập tức trở về điện Dưỡng Tâm hầu hạ .

Chỉ là, không biết phải chăng là nhiều ngày chưa từng nhìn thấy Huyền Lăng Thương .

Sau khi đi tới cửa ra vào của điện Dưỡng Tâm, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi một hồi tim đập cấp tốc, có thêm một loại cảm giác lo lắng khi quay về.

Nghĩ đến, từ ngày kia về sau, Huyền Lăng Thương liền không còn có tới gặp qua nàng .

Suy nghĩ một chút, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lại mất mát.

Cũng không biết, Huyền Lăng Thương phải chăng là nhận thấy được cái gì.

Cho nên, Đồng Nhạc Nhạc đứng ở cửa ra vào do dự một hồi lâu, mới lấy hết dũng khí, từ từ đi vào bên trong điện Dưỡng Tâm.

Sau khi Đồng Nhạc Nhạc đi vào điện Dưỡng Tâm, chỉ thấy Tiểu Lô Tử và các tiểu thái giám khác chính lúc hầu hạ Huyền Lăng Thương rửa mặt thay quần áo .

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, đầu tiên là dừng một chút, lập tức, mới bắt đầu cất bước, đi tới chỗ Huyền Lăng Thương.

“Hoàng thượng vạn phúc.”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, huyết mâu của Huyền Lăng Thương chỉ là nhẹ nhàng quét nhanh một lượt, liền rơi tại trên người Đồng Nhạc Nhạc.

Nhìn thấy ánh mắt của Huyền Lăng Thương chính lúc rơi trên người mình, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi một hồi tim đập dồn dập, bắt đầu khẩn trương lên .

Kể từ sau khi biết được thân phận chân thật của mình, Đồng Nhạc Nhạc lúc đối mặt nam nhân này, trong lòng luôn có cảm giác chột dạ.

Liền trong thời gian Đồng Nhạc Nhạc chột dạ, nam nhân chỉ là nhạt nhòa liếc nhìn nàng một phen, lập tức, liền thu hồi ánh mắt, bạc môi khẽ hé, mở miệng nói.

“Vết thương trên người của người đều tốt chứ! ?”

Nghe được lời nam nhân đã nói như vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt.

Mặc dù nam nhân giọng điệu nhạt nhòa, nhưng mà, Đồng Nhạc Nhạc hay là nghe ra nam nhân đối với nàng quan tâm.

Nghe vậy, mây đen đang một mực kiểm chế trong lòng Đồng Nhạc Nhạc , lập tức biến mất không thấy tăm tích đâu nữa.

Nàng khẽ hé làn môi hồng, mở miệng nói.

“Tạ Hoàng thượng quan tâm, vết thương trên người nô tài đã khỏi hẳn .”

“Ừ, như thế là tốt rồi.”

Huyền Lăng Thương vừa nói dứt lời, liền không nói thêm cái gì nữa.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, cũng lập tức làm hết phận sự trước đây, bắt đầu hầu hạ Huyền Lăng Thương rửa mặt.

Trong khoảnh khắc, cũng không một ai nói gì.

Ở trong tấm thất im ắng, cho đến khi Đồng Nhạc Nhạc giúp Huyền Lăng Thương thay quần áo xong, Huyền Lăng Thương liền đi vào triều .

Nhìn thấy bóng lưng Huyền Lăng Thương đang sải bước rời đi, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đồng thời thở phào nhẹ nhõm, không khỏi thở dài một tiếng.

Dù sao, chỉ là không gói được lửa.

Nàng không biết, như vậy thời gian an bình ở chung cùng Huyền Lăng Thương , còn có thể có bao nhiêu. . .

. . .

Mùng hai tháng ba, Cốc Vũ.

Cốc vũ là tiết trời thứ sáu trong số hai mươi bốn , khởi nguồn từ cổ nhân có nói mưa sinh trăm loài cây cỏ.

Đồng thời cũng là thời điểm tốt nhất để gieo hạt giống đậu tốt nhất vụ mùa.

Cho nên hàng năm vào lúc này, hoàng đế Linh Nhạc Quốc, đều sẽ tự mình đến Linh Ẩn Tự dâng hương cầu phúc, cầu hàng năm ngũ cốc được mùa!

Năm nay, tự nhiên cũng không ngoại lệ!

Hôm nay chính là ngày đẹp trời, tiết trời trong xanh ẩm áp . Nhìn khắp mọi nơi , vạn dặm không mây, bầu trời cao vạn dặm, gió thoảng mát mẻ.

Đồng Nhạc Nhạc đi theo phía sau Huyền Lăng Thương, ngồi ở trên xe ngựa, một đại đội nhân mã, càng là trùng trùng điệp điệp đi về phương hướng Linh Ẩn Tự.

Linh Ẩn Tự cách hoàng cung mất một ngày thời gian, hàng năm lúc này, hoàng đế Linh Nhạc Quốc, đều sẽ tại Linh Ẩn Tự dâng hương cầu phúc, lại trai giới tắm rửa ba ngày, mới rời khỏi.

Cho nên, lúc sau này khi Đồng Nhạc Nhạc biết được muốn đi Linh Ẩn Tự , liền khiến mọi người chuẩn bị tốt tất cả những thứ cần phải chuẩn bị.

Dù sao, Linh Ẩn Tự không thể so với hoàng cung, nơi đó cũng không có cái gì, nàng làm thái giám hầu cận bên cạnh Huyền Lăng Thương, tự nhiên phải làm hết phận sự mang đủ tất cả đồ mà Huyền Lăng Thương cần.

Vội vàng chuẩn bị tốt vài ngày sau, Đồng Nhạc Nhạc bọn họ vào trước một ngày khi cốc vũ đến, trùng trùng điệp điệp đi tới Linh Ẩn Tự.

Lúc đám người Đồng Nhạc Nhạc rốt cuộc đến Linh Ẩn Tự , đã là vào lúc sẩm tối .

Mọi người đi lại cả ngày, đều là mệt muốn chết rồi.

Cho nên, sau khi đi tới Linh Ẩn Tự, mọi người trước xử lý tốt chuyện trong tay cần phải xử lý, liền đi nghỉ ngơi thật sớm.

Đồng Nhạc Nhạc cũng không ngoại lệ!

Mặc dù hôm nay nàng cả ngày đều ngồi ở trên xe ngựa, chính là, xe ngựa cổ đại coi như cho dù tốt, từ đầu đến cuối so ra kém hiện đại giao thông phát triển.

Ở trên xe ngựa xóc nảy rất lâu, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy chính mình cả người đầu khớp xương đều phải long ra.

Cho nên, sau khi đi tới Linh Ẩn Tự, Đồng Nhạc Nhạc liền thật sớm trở về phòng đã thu xếp tốt, tắm rửa thay quần áo tốt một phen, tính toán tối nay trước nghỉ ngơi thật tốt.

Dù sao ngày mai còn bận rộn hơn nữa đây!

Trong lòng nghĩ vậy, Đồng Nhạc Nhạc tắm xong , liền nằm ở trên giường nghỉ ngơi.

Tuy nhiên, đang lúc Đồng Nhạc Nhạc ngủ mơ mơ màng màng, đột nhiên bên ngoài phút chốc truyền đến một hồi tiếng kêu giạt mình.

Nghe thế tiếng kêu giạt mình ầm ĩ, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi vẫn chưa tỉnh ngủ, đại não còn hỗn loạn chốc lát nữa.

Tuy nhiên, nghe tới nội dung kế tiếp tiếng kêu giạt mình, Đồng Nhạc Nhạc cả kinh cả người phảng phất lo xo bị nén đường như, nhanh chóng chồm dậy từ trên giường, bởi vì

“Không tốt , Hoàng thượng bị đâm! ! !”

“Cái gì! ? ? ? Hoàng thượng bị đâm! ?”

Nghe tới bên ngoài người tiếng kêu giạt mình, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến trong lòng cũng giạt mình, mở to đôi mắt.

Sau một khắc, càng là nhanh chóng từ trên giường nhảy xuống, lại mặc vào giày tất, liền đi như gió hướng tới bên ngoài liền xông ra.

Giờ phút này, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lộn xộn, trái tim, càng là như thất lại.

Dù sao, Huyền Lăng Thương bị đâm, nàng không biết hẳn hiện tại tình huống như thế nào, nếu như. . .

Chuyện kế tiếp, Đồng Nhạc Nhạc thật sự không dám lại tiếp tục nghĩ .

Lòng dạ rối bời, Đồng Nhạc Nhạc càng là dốc hết sức lực bấm sinh , không ngừng chạy hộc tốc về phía trước.

Đồng Nhạc Nhạc không biết chính mình rốt cuộc chạy thật là nhanh, chỉ cảm thấy hai bên cảnh vật không ngừng lùi lại bên cạnh mình.

Cuối cùng, lúc sau khi Đồng Nhạc Nhạc đến chỗ phòng đại diện mà Huyền Lăng Thương ở, chỉ thấy bên trong đại diện, đã sớm tụ đầy không ít người, tất cả mọi người là thần sắc đáng vẻ kinh hoàng.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy ‘Lộp bộp’ một tiếng, chỉ cảm thấy cả người phảng phất như rơi vào trong hầm băng, lạnh lẽo.

Chẳng lẽ là, Huyền Lăng Thương hấn. . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy tâm can mình đều rơi rớt.

Chỉ cảm thấy đại não trống rỗng, cái gì cũng đều không nghĩ được.

Sợ hết hồn hết vía, mắt nhưng kia tràn đầy bối rối, càng là không ngừng tìm kiếm trong đám người.

Cho đến cuối cùng, ánh mắt của nàng rơi trên một đạo bóng dáng cao to màu vàng tươi đã rất quen thuộc kia.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc cái gì đều không nghĩ tới , chỉ là nhấc chân cất bước, chạy như gió hướng tới bóng dáng quen thuộc kia.

Nàng hé mở làn môi hồng, tiếng kêu giật mình lo lắng kia càng là không hề nghĩ ngợi, liền thốt ra.

“Hoàng thượng, người không sao chứ! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ở trong giọng nói đều là lộ rõ vẻ lo lắng.

Hơn nữa, âm lượng lớn, khiến cho đại diện vốn âm ỹ không thôi, lập tức trở nên hoàn toàn im lặng.

Ánh mắt mọi người, càng là vội vàng rơi tại trên người Đồng Nhạc Nhạc.

Tuy nhiên, đối với những ánh mắt của người khác, Đồng Nhạc Nhạc căn bản cũng không từng chú ý tới. Bởi vì hiện tại, ở trong mắt của nàng , ngoại trừ một nam nhân ra, liền không còn ai khác !

Trong lòng lo lắng, sau khi Đồng Nhạc Nhạc tại học tốc đứng trước mặt nam nhân, ánh mắt kia tràn đầy lo lắng, càng là không ngừng tại trên người nam nhân nhìn ... từ trên xuống dưới

Môi đỏ mọng hé mở, âm thanh lo lắng kinh hoảng, càng là không ngừng tuôn ra từ miệng nàng.

”Hoàng thượng, người không sao chứ! ? Để nô tài nhìn một cái, người có bị thương chỗ nào không ! ?

454. Chương 459: Chương 221: Thích Khách

Đối với Đồng Nhạc Nhạc mặt mày lo lắng , nam nhân sau khi nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, đồng mẫu cũng là có hơi ngược lên một cái, cũng không hề lập tức mở miệng nói chuyện, chỉ là lẳng lặng đánh giá người nhỏ bé đang lo lắng đứng trước mặt hấn.

Chỉ thấy người nhỏ bé ở trước mắt , quần áo bừa bộn, trên chân chỉ là xỏ giày, nhưng không có xuyên tất.

Một mái tóc dài đen nhánh, mặc dù bị gắt gao bó buộc ở trên đỉnh đầu, nhưng không có đội mũ thái giám.

Trên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn kia, càng là thần sắc tái nhợt, hiển nhiên, là tại sau khi biết được hấn bị đâm, liền vội vã chạy tới.

Người trước mắt thần sắc bối rối, mắt bình tĩnh, phẳng phất là người nhỏ bé tựa như con ruồi không đầu, làm trong lòng Huyền Lăng Thương không khỏi nhói lên một cái.

Bởi vì, hấn thấy rõ, người nhỏ nhắn này, giờ phút này là lo lắng hấn.

Ở trong lòng nàng, là có hấn!

Trước đây, lúc biết được nàng là người của Huyền Lăng Dạ, hấn đau lòng như cắt.

Chỉ là hiện tại, đã thấy nàng vì hấn mà sốt ruột lo lắng như thế, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp.

Trong lòng, cũng không do dự làm một quyết định!

Cho dù nàng thân phận trước đây là cái gì, rốt cuộc trong lòng có mục đích gì mà tiếp cận hấn.

Giờ phút này, nàng đã là nữ nhân của hắn !

Cho nên, chỉ cần nàng không làm ra chuyện bất lợi đối với hắn, tất cả, hắn cũng có thể không quan tâm, không so đo . . .

Đối với suy nghĩ trong lòng Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc không biết, giờ phút này, nàng đánh giá Huyền Lăng Thương từ trên xuống dưới một cái, sau khi phát hiện Huyền Lăng Thương bình yên vô sự, trái tim vốn đang thít lại thật chặt rốt cuộc thả lỏng.

Đồng thời vào lúc thở phào nhẹ nhõm, Đồng Nhạc Nhạc dần dần , nhận thấy được bốn phía khác thường.

Cảm giác được điều này, mắt nàng của Đồng Nhạc Nhạc không khỏi từ từ ngước lên.

Chỉ thấy, cả bên trong đại điện, đều trở nên lặng ngắt như tờ, mọi người giờ phút này, càng là trở mắt đứng nhìn, trợn mắt há hốc mồm nhìn thấy nàng.

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức, dường như là nghĩ đến cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trở lên buồn bực.

Nghĩ đến mới vừa rồi chính mình thật sự lo lắng quá mức cho Huyền Lăng Thương, cho nên đều quên bốn phía còn có những người khác, liền lo lắng giật mình la lên thành tiếng, cũng không biết mọi người hiện ở trong lòng là thấy nàng thế nào.

Càng nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy càng là quẫn bách, cảm thấy một luồng khô nóng, đang từ đáy lòng thẳng tắp bốc lên tận đỉnh đầu, dẫn đến hai gò má đều hầm hập nóng bỏng. Coi như không đi soi gương, Đồng Nhạc Nhạc cũng biết chính mình khẳng định đỏ mặt.

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ảo não không thôi, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn kia, càng là nhanh chóng cúi gục xuống thật thấp.

Nhưng không biết, chính mình hiện tại dáng vẻ e ấp ngượng ngùng, rơi tại trong mắt Huyền Lăng Thương, là cỡ nào mê người!

Nhìn thấy đứng ở trước mặt mình, tiểu nữ tử đang e ấp ngượng ngùng, trong lòng Huyền Lăng Thương không khỏi nhói lên một cái.

Nghĩ đến, tiểu nữ tử này đối với hắn vẻ lo lắng, càng là khiến hắn mừng thầm vô cùng.

Ít nhất, điểm này chứng minh rồi, trong lòng là có hắn!

Giờ phút này, nàng tràn đầy dáng vẻ ngượng ngập, càng là vừa đáng yêu, lại mê người.

Nếu như có khả năng nói ra, hắn thật muốn gắt gao ôm giữ nàng nhập trong lòng. . .

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là chuyên chú mà nóng rực.

Bị ánh mắt Huyền Lăng Thương gắt gao nhìn chuyên chú , khiến Đồng Nhạc Nhạc càng phát ra quẫn bách .

Trong lòng ngượng ngùng, khuôn mặt nóng lên, Đồng Nhạc Nhạc giờ phút này, chỉ nghĩ trốn xa nơi này, thoát đi ánh mắt nam nhân kia đang làm cho tim nàng đập dồn dập thôi.

Nghĩ tới đây, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc mở ra, không khỏi mở miệng ra nói nhỏ.

“Vừa hay Hoàng thượng không có việc gì, nô tài xin được cáo lui trước .”

Sau khi vội vã vừa nói dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc cũng không nhìn Huyền Lăng Thương và những người khác đang có ánh mắt khác thường nữa, nhắc chân cất bước, liền xoay người vội vã vọt ra khỏi đại điện.

Đối với Đồng Nhạc Nhạc đang ngượng ngùng vô cùng, Huyền Lăng Thương đứng ở nơi đó , khóe miệng không khỏi nhẹ nhàng cong lên một cái. . .

Ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là không che dấu nổi sự ái dục dằng . . .

Tuy nhiên, dáng vẻ sững ái diệu dàng hiện ra trong mắt Huyền Lăng Thương, chỉ là chợt lóe rồi biến mất. Như là nhận thấy được cái gì, huyết mâu của Huyền Lăng Thương nhẹ nhàng nhìn quanh bốn phía một lượt.

Lại thấy ánh mắt của mọi người bốn phía, chính lúc nhất tề rơi tại trên người của hắn.

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương sắc mặt trầm xuống, ánh mắt lạnh lẽo.

Trong nháy mắt, nhiệt độ trong đại điện, phẳng phất như trong nháy mắt giảm bớt vài độ .

Vốn bốn mọi người đang tràn đầy kinh ngạc nhìn Huyền Lăng Thương, vội vàng đánh rùng mình một cái, lập tức, liền vội vàng cúi thấp đầu xuống.

Dù sao, cái ánh mắt này của hoàng thượng thật sự rất có lực sát thương . . .

. . .

Từ bên trong đại điện vội vã vọt ra, Đồng Nhạc Nhạc lại là một trận học tốc.

Đồng Nhạc Nhạc cũng không biết chính mình chạy bao nhiêu thời gian, cho đến trên người mình sức lực đều sắp tiêu hao hết, mới từ từ ngừng lại, sau đó đứng ở tại chỗ thở hổn hển phì phà phì phò.

Chỉ là, vừa nghĩ tới mới vừa rồi tại bên trong đại điện chỗ chuyện đã xảy ra, mọi người với ánh mắt khác thường, liền khiến Đồng Nhạc Nhạc ảo não ngượng ngùng quá chừng.

Mới rồi khi biết được Huyền Lăng Thương bị đâm, nàng căng thẳng quá chừng, liền không hề nghĩ ngợi, xông vào lo lắng hô to.

Tuy là không tìm hãm được, chỉ là hiện tại suy nghĩ một chút, Đồng Nhạc Nhạc có lẽ cảm giác được quần bách vô cùng.

Đặc biệt cuối cùng, ánh mắt nóng rực kia của Huyền Lăng Thương nhìn chăm chú, phẳng phất như một đám lửa, đến chỗ nào, cơ hồ để cho nàng cả người đều bốc cháy lên chỗ đó.

Giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc vẫn còn cảm giác được tim đập dồn dập, huyết mạch sôi sùng sục.

Thì ra, ánh mắt của một người, lại có khả năng ảnh hưởng như thế tới một người khác. . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc tuy là ngượng ngùng, trong lòng lại nảy lên một cảm giác vừa lòng đẹp ý .

Một tay nhẹ nhàng xoa ngực đang kinh hoàng không thôi, khéo miệng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cong lên một cái.

Tuy nhiên, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc cười, duy trì không được một khắc, ngay sau đó, một hồi tiếng bước chân với người khác, liền vang lên cách đó không xa từ phía sau nàng.

” Báo! Thích khách kia chạy về hướng tới bên này . . . ”

Nghe được phía sau âm ỹ tiếng bước chân với người khác, khiến Đồng Nhạc Nhạc lập tức hoàn toàn thức tỉnh.

Lập tức, liền quay đầu, hướng tới nơi phát ra âm thanh nhìn lại.

Chỉ thấy cách đó không xa, có mười mấy thị vệ, chính lúc cầm trong tay cây đuốc và vũ khí, vội vã chạy về hướng tới nàng.

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sững sốt, còn không chờ nàng suy nghĩ nhiều cái gì, đột nhiên, một đạo bóng dáng to lớn màu đỏ, liền phút chốc rơi vào trong tầm mắt của nàng.

Chỉ thấy một đạo bóng dáng to lớn màu đỏ, nhanh như chớp giạt, phẳng phất như sao băng, phút chốc liền xuất hiện ở trước mặt nàng.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giạt nảy lên một cái, theo bản năng lùi lại một bước.

Tuy nhiên, sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy bên hông căng thẳng, cả người liền bị ôm vào một lồng ngực rộng rãi rắn chắc.

Một mùi vị nhạt nhòa dễ ngủ, liền phút chốc bay vào trong mũi nàng.

Chuyện này phát sinh đột nhiên, làm cho người ta không kịp đề phòng.

Đồng Nhạc Nhạc bối rối không còn kịp đề phòng nữa, liền bị người ôm vào trong lòng, thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến mất ngủ lập tức trợn lên một cái, hé mở làn môi hồng, liền tính toán giật mình la lên thành tiếng.

Tuy nhiên, sau một khắc, một cánh tay thon thả, liền gắt gao bịt kín cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

Một giọng nói quen thuộc trầm thấp lại mang theo đầy tình cảm, liền nhẹ nhàng vang lên từ bên tai nàng.

“Tử Kiều, là Bốn vương. . .”

Nam nhân mở miệng, âm lượng cố ý dè dặt.

Tuy nhiên, nghe được lời nói của nam nhân này, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là chấn động, liền biết rõ người đến là ai.

Là Đôn Thân Vương, Huyền Lăng Dạ! ! !

Hắn tại sao lại ở chỗ này! ?

Chẳng lẽ là, hắn chính là thích khách mà mọi người muốn tìm sao! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc, tuy nhiên, còn không chờ nàng suy nghĩ nhiều mặt khác.

Chỉ thấy ánh lửa cách đó không xa, từ từ tới gần.

Trong lòng biết những thị vệ này liền tại phía trước cách đó không xa, chỉ cần nàng hô to một tiếng, bọn họ liền có thể phát hiện ra nơi này. . .

Chính là. . .

Nàng hiện tại thân phận này, coi như nàng không có tâm tư hại Huyền Lăng Thương, nếu như là bị người phát hiện nàng và Huyền Lăng Dạ quan hệ. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi một hồi lòng dạ rối bời, tim đập cấp tốc.

Tuy nhiên, sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy thân thể bỗng bay lên không, chính mình liền bị nam nhân ôm cả người nhảy lên.

Nơi này chính là sân sau của Linh Ẩn Tự, bốn phía là vật linh tinh các loại không có gì che chắn, cho nên, giờ phút này nơi mà Huyền Lăng Dạ ôm nàng che giấu, chính là trên xà nhà của hành lang.

Bị Huyền Lăng Dạ ôm ẩn náu trên xà ngang hành lang, miệng bị bưng, Đồng Nhạc Nhạc giờ phút này vừa động một cái cũng không thể động, cũng không thể nói chuyện, chỉ có thể trợn to đồng mâu, nhìn chăm chăm phía dưới nàng.

Chỉ thấy những thị vệ, giờ phút này chính lúc vội vã đi tới phía dưới chỗ nàng.

“Kỳ quái, mới vừa rồi chúng ta rõ ràng thấy thích khách kia chạy về hướng tới bên này, như thế nào hiện tại lại không thấy! ?”

” Đúng vậy a, hắn mới vừa rồi rõ ràng chạy tới bên này.”

“Vậy khẳng định còn ở nơi này, chúng ta chia nhau lục soát! Ngàn vạn lần không thể buông tha một góc nhỏ!”

” Vâng!”

Cùng với thị vệ cầm đầu phân phó, mười mấy thị vệ lập tức chia làm bốn đội, chia nhau đi tìm tòi.

Nhìn thấy những người thị vệ này đều vội vã rời khỏi, tâm tình Đồng Nhạc Nhạc phức tạp vô cùng.

Dù sao hiện tại, nàng cũng không biết chính mình là đứng ở bên nào.

Nàng sẽ không làm thương tổn Huyền Lăng Thương, chính là, thân phận của nàng. . .

Huyền Lăng Dạ đã qua nói qua, nàng là nữ nhân của hắn. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi bắt đầu nặng nề, phảng phất như có một tảng đá thật lớn, hung hăng áp chế ở ngực nàng. . .

Trong lòng nặng nề, Đồng Nhạc Nhạc mất nhưng không khỏi nhẹ nhàng vừa chuyển, liền rơi tại trên mặt nam nhân đang ôm nàng.

Ánh trăng mờ mờ lung, bốn phía hoàn toàn âm u, để cho nàng không thấy rõ lắm gương mặt nam nhân.

Tuy nhiên, ánh mắt nóng rực kia của nam nhân, lại dường như một đám lửa, làm cho không người nào có thể bỏ qua.

Khi nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc đang lúc ngó hắn, chỉ thấy khóe miệng nam nhân chợt cong lên, một nụ cười mê người liền lập tức nở rộ từ trên mặt hắn.

Nam nhân cười rộ lên cực đẹp!

Phảng phất trăm hoa đua nở, xinh đẹp rực rỡ!

Đẹp đến ngay cả trăng sáng trên bầu trời, đều phải thất sắc !

Như thế nào là nghiêng nước nghiêng thành, chắc chỉ đến như vậy. . .

Trong lòng nghĩ thế, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc nhìn về phía nam nhân, càng là xẹt qua một phần kinh ngạc.

Phảng phất nhận thấy được vẻ kinh ngạc trong mắt Đồng Nhạc Nhạc, trên mặt nam nhân càng phát ra sự vui vẻ.

455. Chương 460: Chương 222-1: Người Không Tin Bồn Vương Sao

Sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bồng, chờ sau khi nàng phục hồi tinh thần lại, hai chân đã đạp trên mặt đất cực kỳ rắn chắc ở bên dưới.

“Được rồi, những người đó đều đi rồi.”

Nam nhân mở miệng, giọng nói trầm thấp mang theo sự hấp dẫn, dưới ánh trăng mờ mờ này, càng phát ra cảm giác mê người.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nhói lên một cái. Đảo mắt nhìn quanh một lượt, chỉ thấy đứng ở trước mặt nàng là một nam nhân vận một bộ hồng y, càng tôn lên dáng người cao lớn mảnh khảnh của hắn.

Gió đêm phất phơ thổi, làm y phục của nam nhân tung bay, mái tóc dài được buộc tùy hứng sau vai bay cùng với gió đêm. Chúng vẽ lên ở phía sau một độ cong duyên dáng. Càng tôn lên một gương mặt, quả thực là đẹp ma quái đến dường như giống yêu tinh.

Chắc chắn chắc, một gương mặt nghiêng nước nghiêng thành như vậy, không biết có bao nhiêu nữ nhân hâm mộ. Chỉ là, một gương mặt xinh đẹp như vậy lại hiện ra trên một người đàn ông, thật sự đáng tiếc. . .

Khó trách đồn đại Đôn Thân Vương không thích nhất chính là bị người khác nói hắn có dung mạo xinh đẹp. . .

Cùng thời gian trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thầm nghĩ, chỉ thấy nam nhân bên cạnh, đột nhiên kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, mở miệng cười nói.

“Tử Kiều, cùng Bồn vương đi thôi!”

“A! ? Đi! ? Người muốn ta đi theo người tới nơi nào! ?”

Nghe được lời này của nam nhân, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái.

Lại thấy cánh tay thon thả của nam nhân kia đang gắt gao bắt được bàn tay nhỏ bé của mình, trước tiên làm ra phản ứng, chính là muốn hất tay nam nhân ra.

Tuy nói, tay của nam nhân này, có hình thức cực kì đẹp mắt.

Da trắng như tuyết, mười ngón tay thon thả, khớp xương cứng cáp. Chính là, bị nam nhân nắm chặt bàn tay nhỏ bé của mình như vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy cả người không được tự nhiên, chỉ muốn hất tay của hắn ra. . .

Tuy nhiên, tay nam nhân, lại phẳng phất như một cái kim sắt, cho dù nàng dùng lực vùng vẫy như thế nào, đều không thể thoát ra.

Hơn nữa, đối với hành động kháng cự của nàng, nam nhân lại như hoàn toàn chưa từng phát hiện ra, đôi môi đỏ mọng xinh đẹp kia đột nhiên toét một cái, mở miệng cười nói.

“Người cùng Bồn vương đến nơi này là được.”

Nam nhân vừa nói dứt lời, còn không chờ Đồng Nhạc Nhạc nói thêm cái gì, một lần nữa ôm chặt eo thon của Đồng Nhạc Nhạc.

Sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy thân mình bay lên không .

Cảm giác đó, phẳng phất như ngồi trên nóc xe, bị nam nhân mang theo nhảy trên các mái hiên.

Cảm giác thật kích thích, quả thực khó có thể dùng bút mà tả được.

Đồng Nhạc Nhạc muốn giật mình la lên, chỉ là nam nhân như biết trước điều đó, liền đưa tay gắt gao bịt miệng của nàng lại.

Cho nên, Đồng Nhạc Nhạc chỉ có thể trừng to mắt, bị nam nhân mang theo mà nhảy về phía trước.

Giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc thật sự chú ý cảm giác được, cái gì là võ lâm cao thủ, cái gì là khinh công trong truyền thuyết !

Chỉ cảm thấy thân thể của mình, không ngừng xuyên qua không gian trên mái hiên. Ánh trăng như mê như say, cảnh sắc mê người, gió mát phe phẩy. Chỉ thấy cảnh vật tứ phía bên cạnh mình không ngừng thoái lui về phía sau.

Đồng Nhạc Nhạc không biết nàng bị Huyền Lăng Dạ mang đi nơi nào, cũng không biết qua bao nhiêu thời gian. Chỉ biết là, Huyền Lăng Dạ đem nàng rời khỏi Linh Ẩn Tự, hướng tới một chỗ khác trên ngọn núi chạy đi. Rất lâu sau đó, Huyền Lăng Dạ mới ngừng lại.

Cảm giác được hai chân mình rất cuộc có khả năng chạm đất, bàn tay bưng kín miệng mình cũng bỏ ra, Đồng Nhạc Nhạc ngay lập tức đưa tay đẩy Huyền Lăng Dạ đang ôm nàng, cau mày quát.

“Người điên rồi! ? Người đây là muốn mang ta đi đâu?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, khuôn mặt mang nét tức giận.

Dù sao, mặc dù Huyền Lăng Dạ nói nàng là nữ nhân của hắn, chính là, nàng cũng vẫn có tính cách của chính mình. Nàng không thích nhất chính là, người khác không hỏi nàng một câu, liền tự tiện quyết định vấn đề của nàng.

Thật giống như Huyền Lăng Dạ bây giờ, không hỏi qua ý kiến của nàng, liền mang nàng tới nơi này.

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nổi lên cơn giận dữ, nam nhân đứng ở trước mặt nàng, ánh mắt vẫn thẳng tắp nhìn về phía trước, lập tức, môi hồng cong lên một cái, mở miệng cười nói.

“Tử Kiều, người nhìn!”

“Nhìn cái gì! ?”

Chính mình tức giận như vậy, lại thấy Huyền Lăng Dạ không thèm quan tâm, còn bảo nàng xem phía trước, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc là vừa tức vừa nghi ngờ.

Nhưng mà, cơn tò mò nổi lên, Đồng Nhạc Nhạc vẫn theo bản năng nhìn theo đôi mắt của nam nhân, cho tới bây giờ nhìn lại.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn, đôi mắt của Đồng Nhạc Nhạc lập tức trợn lên một cái.

Ánh trăng như mê như say, những vì sao lấp lánh.

Xa xa dãy núi liên miên, chập chùng không ngừng.

Mà đẹp nhất, là ở trên bãi đất trống trước người nàng. Nơi đó chợt lóe nhấp nháy quang điện. Tại chỗ quang điện chớp động, không ngừng có những điểm sáng trong bóng đêm di động tới.

Lúc sáng lúc tối, phảng phất như những ngôi sao, cơ hồ cùng với bầu trời sao nhập làm một thể, tuy hai mà một. . .

“Oa, đẹp quá! Là Huỳnh Hỏa Trùng!”

Chợt thấy trước mắt là cảnh đẹp như họa bàn, Đồng Nhạc Nhạc mở to đôi mắt, kim lòng không được mà giật mình kinh hô.

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, lại thấy Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy dáng vẻ hoan hỉ, Huyền Lăng Dạ mắt phượng hút hồn không khỏi lóe ra một phen, lập tức, môi hồng cong lên một cái, mở miệng cười một tiếng.

“Tử Kiều, ngươi thích không! ?”

“A. . .”

Nghe được lời nói của Huyền Lăng Dạ, khuôn mặt đang vui mừng của Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sững sốt. Dù sao, mặc dù nàng từ hiện đại xuyên qua ở khối thân thể tên gọi Tử Kiều này, nhưng là nàng vẫn chính là nàng. Hiện nay, nghe người khác dùng tên của người khác gọi nàng, nàng nghe, không khỏi cảm thấy không được tự nhiên.

Sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc dường như nghĩ đến cái gì, môi đỏ hé ra, mở miệng dè dặt hỏi.

“Ngươi tới nay đến Linh Ẩn Tự, không phải là bởi vì muốn dẫn ta tới xem cái này đi?”

“Ừ, đúng vậy.”

Nghe được những lời nói của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Dạ lập tức gật đầu nói.

Thấy vậy, lông mày tô kẻ của Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cau lại một cái, tràn đầy nghi hoặc.

“Chính là, mới vừa rồi ta nghe người khác nói, Hoàng thượng bị đâm, kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! ? Ngươi ám sát Hoàng thượng sao?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, trong lòng bắt đầu khẩn trương lên .

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc nói, Huyền Lăng Dạ chỉ hơi quay đầu, nhìn lại Đồng Nhạc Nhạc. Đèn lúc nhìn thấy bộ dáng Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy vẻ khẩn trương, đôi mắt phượng của Huyền Lăng Dạ nhẹ nhàng chợt lóe, ngay sau đó môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói.

456. Chương 461: Chương 222-2 : Người Không Tin Bồn Vương Sao

“Tử Kiều, đêm nay Bồn vương chỉ là muốn mang ngươi tới nơi này, không ngờ bị Huyền Lăng Thương phát hiện, vì thế, mọi người liền coi Bồn vương trở thành thích khách. ”

” Thật sự!?” Nghe được Huyền Lăng Dạ nói, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vẫn có chút không tin, không khỏi mở miệng hỏi.

Ánh mắt nhìn về phía Huyền Lăng Dạ , lại mang theo dè dặt cùng cảnh giác.

Có lẽ là nhận ra vẻ cảnh giác trong mắt Đồng Nhạc Nhạc, trên mặt Huyền Lăng Dạ, không khỏi nhuốm vài phần đau xót. Môi đỏ mọng mở ra, liền thở dài.

” Tử kiều, Bồn vương làm sao có thể lừa ngươi chứ!? Bồn vương biết ngươi mất trí nhớ, đối với chuyện ngày trước của chúng ta ngươi cũng không biết. Nhưng mà, Bồn vương sẽ không lừa gạt ngươi, trước đây, ngươi đã từng nói qua với Bồn vương, ngươi muốn xem đom đóm. Chính là Bồn vương vẫn không thể làm được, sau này Bồn vương còn tưởng rằng ngươi đã chết. Còn hiện giờ, Bồn vương rốt cục cũng gặp được ngươi, nay Bồn vương muốn thực hiện lời hứa , mang ngươi tới nơi này xem đom đóm ”Nam nhân mở miệng, trên mặt thấp thoáng vài phần đau buồn.

Ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, chăm chú mà thâm tình.

Nam nhân xinh đẹp mà thâm tình như vậy, nếu đổi là nữ nhân khác, khẳng định sẽ động lòng.

Thế nhưng Đồng Nhạc Nhạc bị ánh mắt thâm tình của nam nhân nhìn như vậy, chỉ cảm thấy áp lực rất lớn.

Da đầu Đồng Nhạc Nhạc run lên, theo bản năng lui từng bước về phía sau.

Thấy vậy, ánh mắt Huyền Lăng Dạ nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng phát ra đau đớn.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc cũng cảm thấy, mình có phải có chút quá đáng hay không .

Nếu theo lời nói Huyền Lăng Dạ, hẳn cùng Tử Kiều đã từng thật lòng thật dạ yêu nhau.

Hôm nay, bị người trong lòng kháng cự như thế, đổi lại là ai, đều sẽ thương tâm và khổ sở.

Nhưng mà, , nàng là Đồng Nhạc Nhạc, không phải Tử Kiều.

Trong lòng nhớ lại, Đồng Nhạc Nhạc như là nghĩ đến cái gì đó, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng hỏi.

” Cho dù ngươi nói chính là sự thật, ngươi chỉ muốn mang ta tới nơi này xem đom đóm, như vậy, trước tiên ngươi có thể nói cho ta biết, vì sao ngươi muốn giả bộ bệnh!? Làm cho tất cả mọi người nghĩ lầm ngươi bị bệnh nặng!? ”Đồng Nhạc Nhạc mở miệng chất vấn.

Dù sao đối với Huyền Lăng Dạ này, nàng thật sự có nhiều nghi hoặc, cho nên, nàng thật sự không dám phớt lờ.

Ngay tại trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghĩ, Huyền Lăng Dạ nghe được câu hỏi của Đồng Nhạc Nhạc, môi đỏ mọng đầu tiên là nhẹ nhàng cong lên một cái. Chính là nụ cười này, cũng là cay đắng.

” Tử kiều, Bồn vương chưa bao giờ nghĩ tới, ngươi sẽ giống như bây giờ chất vấn Bồn vương, ngươi là không tin Bồn vương sao! ”Nam nhân mở miệng, giọng nói ghen ngào.

Trên mặt, lại một bộ dáng thương tâm gần chết, khiến người ta mềm lòng không thôi.

Nhưng là, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc quả thực có rất nhiều nghi ngờ.

Từ sau lúc nàng gặp được Huyền Lăng Dạ ,hôm đó lại nghe được lời nói của hắn,khiến cho nàng gần như ngày đêm không ngủ, thật sự là hành hạ nàng muốn chết.

Nếu nàng không biết được đáp án, nàng nhất định không an lòng.

Cho nên thừa dịp hôm nay, Đồng Nhạc Nhạc nhất định phải hỏi đến cùng.

Nghĩ đến đây, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc hé ra, mở miệng nói.

” Không phải ta không tin ngươi, mà là đối với toàn bộ chuyện trước kia của chúng ta, ta đều quên không còn một tí nào. Cho nên, ngươi đối với ta mà nói, chỉ là một người xa lạ mà thôi. Vì thể hiện tại ngươi có thể nói cho ta nghe những chuyện mà ta muốn biết hay không, được chứ.”Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, một bộ dáng truy hỏi kỹ càng sự việc.

Nam nhân nghe vậy, đầu tiên là nhẹ nhàng thở dài một tiếng, lập tức môi đỏ mọng mở ra, nói.

” Bổng vương cũng hiểu được người vì sao như thế. Dù sao, Tử Kiều ,người mất trí nhớ, cho nên quên toàn bộ sự việc, cũng quên mất quá khứ của chúng ta, điểm này Bổng vương cũng không thể trách người. Người nếu muốn biết, vì sao Bổng vương phải giả bộ bệnh, như vậy Bổng vương sẽ nói cho người biết. ”Nói tới đây, Huyền Lăng Dạ dừng một chút, liền mở miệng nói.

” Năm đó thời điểm Bổng vương vẫn còn là hoàng tử, giữa các hoàng tử, vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, đấu đến người chết ta sống, cuối cùng, có khả năng tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, cũng chỉ có Bổng vương cùng Huyền Lăng Thương.

Bổng vương cùng hần, hai người không phân được cao thấp, đồng dạng lại được phụ hoàng sủng ái.

Chính là, phụ hoàng có lẽ yêu quý Bổng vương hơn, liền viết chiếu chỉ, nhưng ngôi vị hoàng đế truyền cho Bổng vương, ai biết, hần nhưng lại sử dụng thủ đoạn hèn hạ, tự tiện sửa lại chiếu chỉ , đăng cơ hoàng đế”

” Cái gì!? Người nói hoàng thượng chính hần sửa lại chiếu chỉ!? ”Nghe được lời này của Huyền Lăng Dạ, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc mở to, trong lòng khiếp sợ.

Chỉ là, ngay sau đó, không hề nghĩ ngợi, Đồng Nhạc Nhạc liền mở miệng kinh hô.

” Không! Hoàng thượng hần tuyệt đối sẽ không làm như vậy! Tuyệt đối sẽ không!”Lời này, Đồng Nhạc Nhạc hầu như không có nghĩ ngợi, liền thốt ra.

Tuy rằng, lúc ấy nàng vừa mới đến, từng nghe nói đương kim hoàng thượng, lãnh khốc vô tình, giam lỏng thân vương, tàn khốc bất nhân.

Chính là, những chuyện kia chẳng qua là lời đồn mà thôi, đồn đại không thể tin.

Hơn nữa, nàng cùng Huyền Lăng Thương sống chung với nhau thời gian dài như vậy, tin tưởng hần không phải người như vậy.

Nàng chỉ biết là, hần là một người yêu dân như con, là một hoàng đế tốt.

Cho nên nói, Huyền Lăng Thương làm sao có thể làm ra chuyện tình dâm tiện như thế! ?

Điểm này, Đồng Nhạc Nhạc tuyệt đối sẽ không tin tưởng.!

Ngay tại trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghĩ thế, Huyền Lăng Dạ nghe được lời nàng, giọng nói của nàng rất kiên định.

Nghe vậy, gương mặt xinh đẹp kia đầu tiên là sững sờ, đôi mắt động lòng kia nhẹ nhàng lóe ra một cái.

Lập tức, đôi mày cau lại, trên mặt lần nữa nhuốm vài phần bi thương.

” Tử Kiều, thật không ngờ người bảo vệ hần như thế, thật sự khiến Bổng vương đau lòng... ”Nam nhân mở miệng, trên mặt đều là vẻ thương tâm.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc tựa như lật đổ bình ngũ vị , tư vị trong đó đều nổi lên.

.Chính là, bất kể như thế nào, nàng tuyệt đối sẽ không tin tưởng, Huyền Lăng Thương sẽ làm ra chuyện tình dâm tiện như vậy.

Có lẽ là nhận thấy được tâm tư của Đồng Nhạc Nhạc, còn có nàng đối với Huyền Lăng Thương có ý bảo vệ. Huyền Lăng Dạ đầu tiên là nhíu mày, sau một khắc, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói.

” Tử Kiều, người vì sao không tin Bổng vương chứ!? Toàn bộ những gì Bổng vương nói , đều là sự thật, bằng không, Bổng vương tuyệt đối sẽ không giả bộ bệnh lừa gạt thể nhân, kỳ thật Bổng vương sợ đi làm như vậy, chẳng qua là tự bảo vệ mình thôi. ”

” Tự bảo vệ mình!? ”Nghe được lời này của Huyền Lăng Dạ, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sững sờ, tràn đầy nghi hoặc.

Nghe vậy Huyền Lăng Dạ đầu tiên là nhẹ nhàng gật đầu, lập tức khoe miệng cong lên một cái, một nụ cười cay đắng, lần nữa hiện trên mặt hần.”

Sinh ra trong Hoàng tộc, trong mắt người trên đời là may mắn. Lại không biết, cũng có bất đắc dĩ.

Tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, chồng chất nguy hiểm, thắng đó là dưới một người trên vạn người, thua đó là tính mạng của mình

. Lần đó, hần sử dụng thủ đoạn hèn hạ đoạt đi ngôi vị hoàng đế của Bổng vương, kết cục đã định, chính là trong lòng Bổng vương biết, mặc dù Huyền Lăng Thương trở thành hoàng đế, khẳng định sẽ không bỏ qua cho Bổng vương, cho nên Bổng vương sau khi đến Sùng Châu, mới có thể cáo bệnh, làm cho hần tưởng rằng Bổng vương thật sự tình thế nguy kịch hết phương cứu vãn, bằng không, người thật cho rằng Huyền Lăng Thương sẽ dễ dàng buông tha Bổng vương sao!? "Huyền Lăng Dạ mở miệng, trên mặt bộ dáng tức giận, nghiêng rằng nghiêng lợi.

Hiển nhiên hần đối với Huyền Lăng Thương, là hận tận xương

457. Chương 462: Chương 223-1: Huyền Lăng Thương Chết Vắn

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc nghe được lời Huyền Lăng Dạ nói, trong lòng lại hoàn toàn không tin.

Bởi vì, nàng rõ ràng là người của Huyền Lăng Thương, nàng tuyệt đối không tin lời nói của Huyền Lăng Dạ.

Chỉ là, Huyền Lăng Dạ giờ phút này lại kiên định nói như thế, giống như chuyện này là thật sự. . .

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng là tâm loạn như ma, mắt bình tĩnh.

Mặc dù, nàng đã sớm biết rõ, sinh ra trong gia đình đế vương, giữa các hoàng tử vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, sẽ luôn người lừa ta gạt. Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc tin chắc, Huyền Lăng Thương tuyệt đối không phải là tiểu nhân hèn hạ như trong miệng Huyền Lăng Dạ nói!

Hiện tại, nhìn thấy Huyền Lăng Dạ một bộ lòng đầy căm phẫn, đáng vẻ lửa giận công tâm, Đồng Nhạc Nhạc chỉ trầm lặng, không nói một câu.

Huyền Lăng Dạ vốn tức giận không thôi, lại thấy đáng vẻ một mực cúi đầu trầm lặng của Đồng Nhạc Nhạc, phượng mâu đỏ hồng hình lá rầm kia đầu tiên là nhẹ nhàng lóe ra một chút, lập tức, gương mặt xinh đẹp kia đầu tiên là nhẹ nhàng tối sầm lại.

Môi đỏ mọng hé mở, khẽ thở dài một tiếng.

"Bổng vương biết, hiện tại Tử Kiều người sẽ không tin tưởng lời Bổng vương nói, dù sao, Tử Kiều người mất đi trí nhớ, quên mọi chuyện giữa chúng ta. Nhưng mà, Tử Kiều, người đừng lo lắng, Bổng vương tin tưởng, sau này người nhất định sẽ từ từ khôi phục trí nhớ. Nếu như khôi phục không được, như vậy, Bổng vương sẽ kể hết những chuyện của chúng ta cho người nghe. Có lẽ, Tử Kiều người sẽ còn nhớ chuyện của chúng ta trước kia."

Nam nhân mở miệng, lời nói thâm tình chân thành, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là tình ý thăm thiết.

Ánh mắt nam nhân thăm thiết nồng nàn, dịu dàng như thế, nếu như là nữ nhân khác, khẳng định sẽ chìm đắm vào trong đó, không thể tự kiềm chế.

Tuy nhiên, bị ánh mắt của nam nhân nhìn chăm chú thâm tình như vậy, Đồng Nhạc Nhạc lại cảm thấy bối rối không thôi, chỉ nghĩ thoát đi.

Mắt nhung lóe ra hai bên, không ngừng né tránh ánh mắt chăm chú của nam nhân kia.

Cuối cùng, dường như Đồng Nhạc Nhạc nghĩ đến cái gì, một tay chỉ về phía bầu trời đêm tối đen, mở miệng khoa trương giật mình la lên.

"Nha! Vương Gia người nhìn, những đốm nhỏ trên trời cao thật đẹp, còn có mặt trăng tỏa sáng, lại thêm đom đóm nữa, thật đẹp thật là đẹp mắt đấy! Ha ha. . ."

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng làm ra vẻ vui tươi cười nói, có trời mới biết, nàng cười có bao nhiêu giả tạo.

Tuy nhiên, lúc nam nhân nghe được lời này của nàng, ánh mắt nóng rực kia, cũng không hề rời khỏi mặt nàng.

Ánh mắt kia nhìn nàng, càng là si mê, dáng vẻ một bộ ý không ở trong lời, thì thào nói.

“Đúng vậy, thật đẹp. . .”

“Ách. . .”

Nghe được lời này của nam nhân, Đồng Nhạc Nhạc thật sự không đối phó được, lập tức bắt đầu cất bước, chạy tới đám đom đóm.

Đồng Nhạc Nhạc làm như vậy, chỉ là muốn tách rời khỏi Huyền Lăng Dạ này thôi.

Tuy nhiên, sau khi nàng chạy tới đám đom đóm, cảm giác được cả người của mình bị đom đóm bao quanh.

Tối nay ánh trăng như mê như say, bầu trời cao vạn dặm, những vì sao lấp lánh, hơn nữa bên người có nhiều đom đóm từ từ bay tới, cảm giác đó, giống như đều đặt cả người mình vào trong vũ trụ đen nhánh, cảm giác đó, vô cùng tuyệt đẹp!

Dần dần, Đồng Nhạc Nhạc quên tất cả, quên tất cả, cũng quên, còn có Huyền Lăng Dạ ở đây, chỉ là toàn tâm đều ở trong bóng đêm mê người này, không ngừng vui đùa âm ỉ cùng những con đom đóm này.

Tiếng cười trong vắt như chuông bạc kia, càng là không ngừng thốt ra từ trong miệng Đồng Nhạc Nhạc.

Cũng không biết, hiện tại chính mình, xinh đẹp đến đâu!

Lại càng không biết, nam nhân đứng cách đó không xa nàng, một đôi phượng mâu xinh đẹp đỏ hồng kia, chính lúc gắt gao nhìn nàng chăm chăm. . .

Lặng lặng nhìn nữ nhân cách đó không xa.

Ánh trăng bàng bạc, hiền hòa chiếu xuống, nhẹ nhàng bao phủ cả mặt đất, khiến cho cảnh vật bốn phía, coi như không đốt đèn, cũng có thể nhìn được rõ ràng.

Chỉ thấy nữ nhân cách đó không xa, đặt mình vào trong những đóm nhỏ kia.

Nữ nhân mặc dù người mặc nam trang, chỉ là, lại khó nén sự quyến rũ bẩm sinh của nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn giống như cánh hoa sen hé ra, mặt mày giãn ra, môi đỏ mọng nhếch lên, nụ cười kia, cực đẹp!

Thu hút cái nhìn của người ta nhất, chính là đôi mắt đang cười tít lại của nàng!

Huyền Lăng Dạ chưa bao giờ từng nhìn thấy một đôi mắt xinh đẹp như vậy!

Đôi mắt đường nét hoàn mỹ, đồng mâu hắc bạch phân minh, giống như nước suối trong suốt.

Lúc này cười rộ lên, như trăng sáng trên trời cao, uốn cong, trong mắt đều là lộ rõ vui vẻ.

Thấy vậy, gương mặt xinh đẹp kia của Huyền Lăng Dạ kia không khỏi sững sờ.

Môi đỏ mọng có hơi mở ra, thì thào tự nói.

“Nàng bây giờ, thật sự thay đổi. . .”

Dù sao, nàng trước kia, một mực đều là lạnh như băng, nơi nào cười vui vẻ giống như bây giờ vậy! ?

Nữ nhân như vậy, giống như một cái giấy trắng đơn thuần, không dính bất cứ vết bẩn nào.

Nữ nhân tuyệt sắc như thế, đủ để cho tất cả nam nhân trong thiên hạ đều phải thương tiếc. . .

Cho nên, hẳn cũng tuyệt đối không thể bỏ qua quân cờ này!

Nghĩ tới đây, đồng mâu của Huyền Lăng Dạ không khỏi lạnh lẽo!

Môi đỏ mọng hé mở, những lời nói kia, như từ hàm băng truyền ra, lạnh như băng như sương.

“Huyền Lăng Thương, người cướp đi thứ của Bốn vương, Bốn vương nhất định phải cướp về!”

. . .

Cảnh đêm như mơ, Đồng Nhạc Nhạc đang vui đùa rất lâu, cũng mệt muốn chết rồi.

Chỉ cảm thấy một cơn buồn ngủ không ngừng kéo tới, làm cho nàng không ngừng đưa tay che miệng ngáp.

Thấy Đồng Nhạc Nhạc mệt mỏi, Huyền Lăng Dạ hé mở làn môi hồng, không khỏi mở miệng nói.

“Mệt mỏi! ?”

Nghe được lời nói của Huyền Lăng Dạ, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức, không khỏi nhẹ nhàng gật đầu.

“Ừ, hiện tại sắc trời đã rất trễ, ta cần phải trở về.”

Huyền Lăng Dạ nghe vậy, không khỏi nhẹ nhàng gật đầu.

“Hảo, vậy hiện tại Bốn vương liền mang người trở về!”

Huyền Lăng Dạ vừa nói dứt lời, liền lập tức ôm lấy Đồng Nhạc Nhạc, sau đó thi triển khinh công, phóng tới Linh Ẩn Tự.

Cảm giác được cảnh vật bốn phía, không ngừng từ bên cạnh mình lui về phía sau, cảm giác đó, kích thích vô cùng.

Ngước đôi mắt xinh đẹp lên, lẳng lặng nhìn nam nhân đang ôm nàng.

Chỉ thấy dung mạo nam nhân cực kì xinh đẹp, chỉ là, nàng lại đối với hắn một chút cảm giác cũng không có.

Có lẽ, Tử Kiều trước kia, đã thật lòng yêu hắn, chính là, bây giờ trong lòng nàng chỉ có Huyền Lăng Thương.

. .

Nghĩ trong lòng, Đồng Nhạc Nhạc lại ngẩng đầu nhìn cảnh sắc trời cao.

Ngày lành cảnh đẹp như thế này, nếu như người bên cạnh nàng, là Huyền Lăng Thương, thật tốt biết bao a. . .

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc tiếc hận, nam nhân ôm nàng, như nhận thấy được điều gì, phượng mâu xinh đẹp đỏ hồng kia không khỏi chợt tắt, lập tức hé mở làn môi hồng, mở miệng hỏi.

“Hiện tại người đang suy nghĩ cái gì! ?”

“Ách, ta. . .”

Nghe được lời nói của Huyền Lăng Dạ, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là giật nảy lên một cái, trên mặt sửng sốt.

Chỉ cảm thấy, nam nhân trước mắt này, sức quan sát sắc bén như thế! Lại ngay cả trong lòng nàng đang suy nghĩ cái gì, hắn đều nhận ra sao! ?

Trong lòng kinh ngạc, chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc sao dám mở miệng nói thật, nói nàng đang nghĩ đến Huyền Lăng Thương! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc dừng một chút, như nghĩ đến cái gì, mở miệng nói.

“Ta đang suy nghĩ chuyện lần trước Tử Ngữ đến hoàng cung, người cũng biết sao! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, tràn đầy nghi hoặc.

Hồi tưởng lần trước, Tử Ngữ vào cung ám sát nàng, còn nói, là nàng đoạt đi nam nhân nàng ta yêu mến, cho nên mới nổi lên chủ tâm giết người đối với nàng.

Như vậy, lấy suy đoán, Tử Ngữ nói nam nhân nàng ta yêu mến, chính là vị trước mắt này.

Cũng không biết, rốt cuộc Huyền Lăng Dạ có biết chuyện này hay không! ?

Còn nữa lần trước chuyện hoàng cung cháy, cũng là hắn làm sao! ?

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, sau khi Huyền Lăng Dạ nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc nói, trên mặt đầu tiên là có hơi sững sốt, lập tức, môi đỏ mọng hé mở, nhẹ nhàng ‘Ừ’ một tiếng.

“Bổn vương biết.”

“Người thật sự đã biết! ?”

Nghe được nam nhân nói như vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi kêu nhỏ thành tiếng.

Nghĩ đến lần trước Tử Ngữ phải đến ám sát mình, thì ra, nam nhân này là biết đến.

Chỉ là trên mặt lại vẫn còn biểu hiện tỉnh táo như thế.

Là tâm tư của hắn không dễ biểu lộ trước người khác, hay là hắn căn bản không quan tâm mình! ?

Bằng không, người mình yêu bị ám sát, hắn lại còn có thể tỉnh táo như thế.

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, liền nghe nam nhân mở miệng, lần nữa nói.

“Chuyện của nàng ta, Bổn vương sẽ xử lý tốt, cho nên người không cần lo lắng.”

Nam nhân mở miệng, thần sắc tỉnh táo.

Nhưng mà, Đồng Nhạc Nhạc lại từ trong giọng nói của nam nhân, dò xét ra được hắn nhẹ nhẽu tức giận.

Nghe vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sững sốt, lập tức, nhẹ nhàng gật đầu.

“Ừ, vậy là tốt rồi.”

Chuyện Huyền Lăng Dạ biết Tử Ngữ muốn ám sát nàng, còn nói sẽ xử lý, nàng cũng không muốn mở miệng nói thêm cái gì.

Dù sao, hiện tại nàng cũng không rõ lắm chuyện của bọn họ lúc trước.

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc lo lắng nhất, vẫn là thái độ của Huyền Lăng Dạ đối với Huyền Lăng Thương.

Trong mơ hồ, Đồng Nhạc Nhạc có lẽ cảm giác được, Huyền Lăng Dạ đối với Huyền Lăng Thương tuyệt không phải đơn giản như trong tưởng tượng.

Nghĩ tới đây, hàng mi Đồng Nhạc Nhạc cau lại, nhìn phía ánh mắt của Huyền Lăng Dạ, càng là mang theo nghi hoặc và lo lắng.

Dáng vẻ muốn nói lại thôi kia, tự nhiên chạy không khỏi đôi mắt của Huyền Lăng Dạ.

Thấy vậy, Huyền Lăng Dạ chỉ là nhẹ nhàng quét mắt liếc Đồng Nhạc Nhạc, liền mở miệng nói.

“Tử Kiều, có chuyện gì, nói đi!”

“Ách. . .”

Nghe được lời nói của Huyền Lăng Dạ, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sững sốt.

Cũng không biết là chính mình rất không giỏi về việc che giấu tâm tư, nam nhân trước mắt này, sức quan sát quá mạnh mẽ, trong lòng có chuyện gì, đều không thể gạt được hắn.

458. Chương 463: Chương 223-2: Huyền Lăng Thương Chết Vắn

Trong lòng nghĩ vậy, Đồng Nhạc Nhạc cũng không muốn giấu diếm. Dù sao, chuyện này vẫn cứ nhen ở trong lòng nàng, nếu như nàng không hỏi, khẳng định sẽ ăn ngủ không yên.

Nghĩ tới đây, đầu tiên Đồng Nhạc Nhạc hít một hơi thật sâu, lấy hết dũng khí, mới mở miệng hỏi.

“Vương Gia, ta muốn hỏi ngài, ngài có thể gây bất lợi với Hoàng thượng hay không! ? Làm ra chuyện thương tổn hoàng thượng! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Dạ, càng là chăm chú vô cùng.

Đối với sự căng thẳng chăm chú của Đồng Nhạc Nhạc, lúc nam nhân nghe được lời của nàng, lại chỉ là nhẹ nhàng mấp máy môi đỏ mọng, không nói một lời.

Thấy vậy, trái tim Đồng Nhạc Nhạc càng muốn vọt khỏi lồng ngực, cau mày, hé mở làn môi hồng, tràn đầy lo lắng hỏi.

“Vương Gia, chẳng lẽ ngài muốn làm chuyện thương tổn hoàng thượng! ? Chuyện đó chính là đại nghịch bất đạo a!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, tràn đầy sốt ruột lo lắng.

Nhưng người nàng lo lắng, cũng là Huyền Lăng Thương.

Hiện tại nàng biết thân phận mình, nhưng nàng tuyệt đối không thể để cho người khác làm thương tổn Huyền Lăng Thương.

Mà Huyền Lăng Dạ này, rõ ràng là muốn gây bất lợi với Huyền Lăng Thương, nếu là như thế, nàng nên làm cái gì bây giờ! ?

Nàng rốt cuộc có nên hay không nói cho Huyền Lăng Thương! ?

Nhưng nếu như nói cho Huyền Lăng Thương, chẳng khác nào nói cho Huyền Lăng Thương thân phận của nàng.

Đến lúc đó, Huyền Lăng Thương sẽ đối đãi nàng như thế nào! ?

Càng nghĩ, lòng dạ Đồng Nhạc Nhạc càng rối bời, lo lắng như lửa đốt.

Đối với Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy lo lắng, Huyền Lăng Dạ thấy vậy, phượng mâu đỏ hồng hình lá răm kia đầu tiên là nhẹ nhàng lóe ra một chút, lập tức, hé mở làn môi hồng, mở miệng nói.

“Tử Kiêu, người đừng hoảng, Bốn vương tuy hận hắc cướp đi ngôi vị hoàng đế vốn thuộc về Bốn vương, chỉ là hiện tại, Bốn vương cũng không có muốn đả thương hắc.”

“Có thật không! ?”

Nghe được lời nói của Huyền Lăng Dạ, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức, hé mở làn môi hồng, dè dặt hỏi.

Nghe vậy, Huyền Lăng Dạ lập tức nhẹ nhàng gật đầu, khóe miệng cong lên một cái, mở miệng nói.

“Lúc này bốn vương muốn làm nhất, chính là có thể làm cho người khôi phục trí nhớ, mặt khác, sau này rồi nói!”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Dạ, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy tảng đá lớn vốn áp chế ở trong lòng nàng, rốt cuộc cũng nói lỏng.

Chỉ cần Huyền Lăng Dạ không làm thương tổn Huyền Lăng Thương, như vậy nàng an tâm.

Chỉ là, ban đầu Huyền Lăng Dạ nói, nàng là nữ nhân của hắc. . .

Chuyên tình giữa hai người bọn họ, nàng thủy chung vẫn muốn nói rõ ràng.

Chỉ là hiện tại, không phải là lúc thích hợp nói chuyện này.

Chuyện này, vẫn là về sau tìm được thời gian thích hợp, nàng mới nói rõ ràng với hắc đi. . .

. . .

Sau khi Đồng Nhạc Nhạc trở lại Linh Ẩn Tự, đã là lúc nửa đêm canh ba.

Chỉ thấy cả Linh Ẩn Tự, đã khôi phục im lặng lại lần nữa.

Vì sợ hãi bị người khác phát hiện, Đồng Nhạc Nhạc liền bảo Huyền Lăng Dạ rời đi, sau đó đi về gian phòng của mình.

Tối nay Đồng Nhạc Nhạc mệt muốn chết rồi, giờ phút này, nàng chỉ là muốn trở về nghỉ ngơi thật tốt, những chuyện tình khác, đợi tỉnh ngủ rồi nói sau!

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghĩ, người đã đi tới bên ngoài gian phòng của mình.

Chỉ thấy bốn phía hoàn toàn đen tối, Đồng Nhạc Nhạc theo ánh trăng lạnh lẽo, từ từ đưa tay đẩy ra một cánh cửa chạm trổ không khóa kia.

Cùng với cánh cửa chạm trổ bị mở ra kia, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi từ từ đi vào trong phòng.

Bởi vì trong phòng không có đốt đèn, cho nên bốn phía đen như mực.

Đồng Nhạc Nhạc đi dè dặt, sợ hãi đụng vào cái gì.

Giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc thật giống như một người mù, dựa vào trí nhớ của mình, tính toán tìm cây nến đốt.

Tuy nhiên, ngay lúc Đồng Nhạc Nhạc đưa tay đi phía trước từ từ thăm dò, đột nhiên, nàng hai tay đụng một khối ấm áp mà dày rộng gì đó.

Cảm giác bàn tay đụng phải cái gì, ấm áp rắn chắc, giống như thân thể người.

Cảm giác được nơi này, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến trong lòng giật mình, không nhịn được lạnh toát xương sống mà hít một hơi thật sâu, lập tức, hé mở làn môi hồng, không kìm hãm được giạt mình la lên thành tiếng

“Là ai! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng giạt mình la lên, trong lòng càng là khẩn trương hốt hoảng vô cùng.

Dù sao, nơi này chính là gian phòng của nàng, thân là thái giám hầu cận hoàng thượng, chức vị rất lớn. Cho nên không có nàng cho phép, những người khác hoàn toàn không được tiến vào gian phòng của nàng.

Chẳng lẽ là, là thích khách! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc chấn động, lập tức, hé mở làn môi hồng, liền tính toán mở miệng giạt mình la lên thành tiếng.

Tuy nhiên, nàng vẫn còn chưa mở miệng, trước người, đột nhiên vang lên giọng nói chấn động trầm thấp mà quen thuộc

“Trễ như vậy, người vừa rồi đi nơi nào! ?”

Nam nhân mở miệng, giọng nói trầm thấp khàn khàn kia, lúc này mọi âm thanh hoàn toàn yên tĩnh, càng rõ ràng.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là giật nảy lên một cái, lập tức, trên mặt sững sốt, đôi mắt mở to, không khỏi kêu nhỏ thành tiếng.

“Hoàng thượng, là ngài! ? Làm thế nào ngài lại ở trong phòng nô tài! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, tràn đầy nghi hoặc và giạt mình la lên.

Tuy nhiên, nghe được lời của nàng, nam nhân lại im miệng không nói một lời.

Trong phòng tối đen, chỉ có ánh trăng lạnh lẽo kia, từ cửa sổ chạm trổ rộng mở hắt nghiêng nghiêng vào.

Mặc dù đã sớm thích ứng đêm tối, chỉ là, gian phòng hắc ám, cho nên Đồng Nhạc Nhạc không thấy được vẻ mặt của nam nhân.

Tuy là như thế, Đồng Nhạc Nhạc lại cảm giác được, ánh mắt nam nhân kia nóng rực, đang gắt gao nhìn nàng chằm chằm.

Cảm giác được đôi mắt của nam nhân, đang gắt gao nhìn chăm chăm vào trên người mình, khiến lòng dạ Đồng Nhạc Nhạc rối bời một hồi.

Nghĩ đến chuyện nàng cùng Huyền Lăng Dạ gặp mặt vừa rồi, cũng không biết, Huyền Lăng Thương có biết hay không.

Trong lòng càng nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc càng là hoảng hốt chột dạ.

Chỉ cảm thấy, chính mình giống như nữ nhân hồng hạnh xuất tường, sợ hãi bị trượng phu bắt được.

Trong lòng chột dạ, Đồng Nhạc Nhạc vốn tính toán đốt đèn, bắt đầu không dám.

Bởi vì coi như ở trong đêm tối, nàng lại sợ hãi đôi mắt của nam nhân.

Nếu như đèn sáng, nàng sẽ cảm giác được chính mình không chỗ nào che giấu.

Tâm tư của mình, là thật không thể cất giấu, nếu như bị nam nhân phát hiện nàng khác thường, nàng nên làm cái gì bây giờ! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy tâm can mình, như bị mười lăm cái thùng đè lên, tâm thần bất định, thấp thỏm bất an.

Bởi vì quan hệ căng thẳng, hai tay Đồng Nhạc Nhạc càng là không ngừng nắm chặt vạt áo.

Cũng không biết, mặc dù là đêm tối, chỉ là, nhất cử nhất động của nàng, vô cùng tinh tế rơi vào trong huyết mâu sắc bén như ưng của nam nhân. . .

Nhìn thấy tiểu nữ tử trước người tràn đầy căng thẳng thấp thỏm, huyết mâu của Huyền Lăng Thương không khỏi có hơi nhíu lại.

Lập tức, bạc môi hé ra, mở miệng hỏi lần nữa.

“Trẫm hỏi ngươi, ngươi vẫn còn không trả lời đấy!”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu nhẹ nhàng, chỉ là, nghe được lời nam nhân nói như vậy, lòng của Đồng Nhạc Nhạc, trong nháy mắt không khỏi muốn vọt ra lồng ngực.

Một cảm giác nguy hiểm, càng là kéo tới nàng.

Sợ hết hồn hết vía, chỉ là Đồng Nhạc Nhạc biết, tối nay chuyện cùng Huyền Lăng Dạ gặp mặt, là hoàn toàn không thể để Huyền Lăng Thương phát hiện.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hung hăng kiềm chế bối rối trong lòng, lập tức, mới mở miệng, tận lực dùng giọng điệu nhẹ nhàng, mở miệng nói.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, nô tài tối nay nơi nào cũng không có đi a!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, làm ra vẻ thoải mái điềm tĩnh.

Cũng không biết, sau khi nam nhân nghe được lời này của nàng, huyết mâu không khỏi có hơi nhíu lại, bạc môi nhíu.

“Thật sự nơi nào cũng không có đi sao! ? Nhưng là, trẫm đã tạm ở trong gian phòng của ngươi một canh giờ, một canh giờ này, ngươi rốt cuộc đi nơi nào! ? Vì sao không ở trong phòng! ?”

Nam nhân mở miệng, âm thanh lạnh như băng, ở trong giọng nói, mang theo nghiêm nghị và chất vấn.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi chấn động mãnh liệt.

Dù sao, nàng không biết, Huyền Lăng Thương đã ở trong phòng nàng một canh giờ.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong lòng thất lại một cái, lập tức tim đập cấp tốc, lòng dạ rối bời.

Dù sao, nàng không am hiểu nhất chính là nói láo, hơn nữa, đối mặt nam nhân trước mắt này.

Nam nhân này, là nàng thật không muốn nói dối với người. . .

Chỉ là giờ phút này, nàng không thể không nói dối hắn.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc do dự một khắc, lập tức, như là nghĩ đến cái gì, mở miệng nói.

“A a, Hoàng thượng, nô tài mới vừa rồi đi nhà xí!”

“Đi nhà xí! ? Đi nhà xí lại đi một canh giờ! ?”

Nam nhân mở miệng, ở trong giọng nói, hiển nhiên là không tin.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là nhẹ nhàng nắm chặt tay, kiềm chế bối rối trong lòng, ngay sau đó mở miệng lần nữa nói.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, nô tài lần đầu tiên tới Linh Ẩn Tự, cho nên đối với với hoàn cảnh nơi này không quá quen thuộc, cho nên nô tài vừa rồi mới lạc đường, đi dạo vòng vòng, liền qua một canh giờ. Ha ha, nô tài thật sự quá ngu ngốc, ha ha. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng vừa nói, một bên gãi gãi gáy, ha ha cười nói.

Có trời mới biết, nàng bây giờ, cười có bao nhiêu giả tạo.

Hơn nữa, giờ phút nàng nghe được lời này của mình, chính mình đều không tin, chớ nói chi là người khôn khéo như Huyền Lăng Thương!

Chính là hiện tại, trừ bỏ lấy cái cố này ra ngoài, nàng cũng không tìm ra cái cố khác.

Nếu như Huyền Lăng Thương không tin lời nàng nói, nàng nên làm cái gì bây giờ! ?

Càng nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc càng là lòng dạ rối bời, giờ phút này, nàng chỉ cảm thấy chính mình như là kiến bò trên chảo nóng, trong lòng hoàn toàn rối loạn.

Ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là căng thẳng lại chột dạ.

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc chột dạ, cũng không hề nhận thấy được, sau khi nam nhân nghe được lời của nàng, mày kiếm dễ coi kia không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái, trong ánh mắt nhìn nàng, càng là xẹt qua vài phần mất mát và buồn bã. . .

Chỉ là sau một khắc, liền thấy nam nhân bạc môi hé mở, trầm giọng nói.

“Đã như vậy, ngươi liền nghỉ ngơi thật tốt đi.”

Vừa nói dứt lời, nam nhân liền không nói thêm chuyện khác nữa, sau khi lướt qua Đồng Nhạc Nhạc, liền sải bước rời khỏi gian phòng.

Nhìn thấy bóng dáng cao to của nam nhân, hoàn toàn biến mất trong tầm mắt của mình, Đồng Nhạc Nhạc vốn đang thấp thỏm, rốt cuộc cũng nới lỏng.

Sau khi thở phào nhẹ nhõm thật dài, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy sức lực toàn thân giống như bị biến thành không.

Thân thể mềm nhũn, cả người không khỏi ngồi xuống mặt đất.

“Phù, may là Huyền Lăng Thương tin, bằng không, cho hắn biết ta tối nay lại cùng Huyền Lăng Dạ ở chung một chỗ, hậu quả khẳng định thiết tưởng không chịu nổi. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, thì thào tự nói.

Sau một khắc, lại nghĩ đến cái gì, cau đôi mày lại, vẻ mặt nghi hoặc.

Bởi vì, mặc dù cho tới nay Huyền Lăng Dạ, ở trước mặt nàng, dáng vẻ một bộ tình thâm nhớ thương, nhưng là, không biết tại sao, nàng luôn không thể tin tưởng Huyền Lăng Dạ.

459. Chương 464: Chương 224: Âm Áp

Rốt cuộc, lời nói của Huyền Lăng Dạ, là thật hay giả! ?

Tình cảm hẳn đối với nàng, là thật sự, hay là giả! ?

Còn nữa, hẳn nói, hẳn sẽ không gây bất lợi cho Huyền Lăng Thương, lời này thật sự có thể tin sao! ?

Nếu hẳn thật sự không có ý định gây bất lợi cho Huyền Lăng Thương, vì sao giả bộ có bệnh, vì sao quay về kinh! ?

Trong đó, rốt cuộc có chuyện gì, là nàng không biết! ?

. . .

Kể từ sau ngày mà nàng gặp Huyền Lăng Dạ ở Linh Ẩn Tự, Huyền Lăng Dạ cho tới bây giờ cũng không còn xuất hiện nữa.

Mãi cho đến một tháng, Huyền Lăng Dạ cũng không có xuất hiện lại.

Thời gian, giống như khôi phục lại sự yên tĩnh lúc trước, như thế, Huyền Lăng Dạ này, từ đó tới giờ đều không hề xuất hiện. . .

Tuy nhiên, đối mặt với gió êm sóng lặng như vậy, Đồng Nhạc Nhạc lại cảm giác được, đây chỉ là bão táp đứng sau yên tĩnh, trong lòng càng phát ra loại bất an.

Chỉ là, cho dù trong lòng không yên, Huyền Lăng Dạ không xuất hiện, nàng cũng không hẳn có thể tránh được.

Nàng lại không có lý do gì tự mình đi tìm hẳn! ?

Nếu như chuyện này bị Huyền Lăng Thương phát hiện, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi. . .

Vì vậy, chuyện của Huyền Lăng Dạ, giống như một quả bom hẹn giờ, chôn ở trong lòng Đồng Nhạc Nhạc, nàng không biết đến lúc nào, thì quả bom hẹn giờ này sẽ nổ mạnh, mỗi ngày ở trong đầu, đều phiền não về chuyện này, kết quả là, trong một tháng, Đồng Nhạc Nhạc đã gầy gò giảm đi vài cân.

Đối với tình huống gần đây của Đồng Nhạc Nhạc, trong mắt bọn Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử cũng thấy được, vì điều này, đều bắt đầu lo lắng cho Đồng Nhạc Nhạc.

Đối với sự lo lắng của bọn Tiểu Quế Tử, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cảm kích, nhưng cũng không thể nói việc này cho bọn họ biết, vì thế, liền một mực nói với bọn họ, chính mình không có chuyện gì.

Chỉ là, gần đây dáng vẻ có tâm sự nặng nề của Đồng Nhạc Nhạc, vẫn làm cho bọn người Tiểu Quế Tử lo lắng thêm chứ không giảm bớt.

Kết quả là, ngày mùng tám tháng tư hôm đó, Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử hai người bọn họ, liền hẹn Đồng Nhạc Nhạc đi ra ngoài cùng.

Bởi vì hôm nay, chính là ngày hội thi đấu thuyền rồng cầu thần ở Linh Nhạc Quốc chỉ tổ chức mỗi năm một lần.

Hàng năm vào lúc này, Linh Nhạc Quốc đều sẽ tổ chức hội thi đấu rồng cầu thần một lần, khẩn cầu hà bá phù hộ, mưa thuận gió hòa.

Mà người thắng được tại hội thi đấu thuyền rồng, sẽ có thể vinh dự tự mình cúng bái hà bá.

Đối với mọi người ở Linh Nhạc Quốc mà nói, chính là một sự kiện phi thường vinh quang.

Đồng Nhạc Nhạc thích náo nhiệt nhất, chỉ là, bởi vì chuyện của Huyền Lăng Dạ, tâm sự vẫn luôn nặng nề, đứng ngồi không yên, đêm không dám ngủ.

Cho nên, sau khi nghe được bọn người Tiểu Quế Tử bàn luận ồn ào sôi nổi nhắc tới chuyện này, kỳ thật là hứng thú một chút.

Chỉ là, trong lòng nàng biết bọn người Tiểu Quế Tử lo lắng cho mình, cũng không từ chối ý tốt của bọn họ.

Vì vậy, liền đồng ý, vào ngày mùng tám tháng tư hôm đó, cùng bọn họ đi ra khỏi cung xem thi đấu thuyền rồng.

Hôm nay, chính là một ngày tiết trời trong xanh ẩm áp, ngày đẹp trời vạn dặm không mây.

Chỉ thấy bầu trời cao trong xanh, giống như được dội nước tắm rửa, xanh sạch sẽ như thế, làm cho người ta nhìn, tâm tình cũng không khỏi bắt đầu sung sướng lên.

Ánh mặt trời vàng rực rỡ kia, chiếu vào trên người, tuyệt đối không nóng, chỉ có ẩm áp nhẹ nhẹ, hơn nữa gió mát phe phẩy thổi tới, mang đến từng đợt mùi vị nhẹ nhàng khoan khoái, rất là hợp lòng người!

Vẫn luôn ở bên trong hoàng cung đợi thời gian dài như vậy, lại xuất cung lần nữa, thấy hoàn cảnh xinh đẹp như vậy, không khí trong lành, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy, tảng đá lớn vốn đè nén ở trong lòng, bắt đầu từ từ thư giãn không ít.

Nghĩ đến, gần đây nàng thật sự rất áp lực.

Luôn lo lắng đề phòng, đều bỏ qua không ít phong cảnh đẹp.

Nghĩ đến, lúc sau nàng có thể đi qua đi lại nhiều, không nên suy nghĩ bấy bọ mới được!

Dù sao, có câu, là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi, không phải sao! ?

Nàng hiện tại có phiền não hơn nữa cũng vô dụng, có lẽ thuyền đến đầu cầu tự nhiên có lối đi!

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy cả người đều buông lỏng.

Từ từ đi ở trên đường trăm hoa đua nở, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi giơ hai tay lên, đầu tiên là hít thật sâu rồi há to miệng nuốt ngụm lớn không khí trong lành.

Lập tức, gương mặt rạng rỡ, hơi nở nụ cười, không khỏi mở miệng cười nói.

“Nha, hôm nay thời tiết thật tốt! Không khí thật trong lành a! Ha hã. . .”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, lại thấy nàng mặt mày hớn hởi.

Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử đầu tiên là hai mặt nhìn nhau một phen, vội vàng thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu Nhạc Tử người tâm tình hôm nay hình như tốt rất nhiều a!”

“Chính là, sớm biết vậy chúng ta liền sớm đưa người ra khỏi cung, nhìn đáng vẻ người gần đây luôn mệt mỏi, làm cho người ta nhìn thấy cũng khó chịu.”

“Chính là, Tiểu Nhạc Tử, người có tâm sự gì, có thể nói với chúng ta, chúng ta là bằng hữu không phải sao! ? Làm bằng hữu, tự nhiên là có khó khăn cùng chịu, giúp bạn không tiếc cả mạng sống!”

Tiểu Quế Tử vỗ ngực, tràn đầy trượng nghĩa nói.

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, trong lòng ẩm áp, hơi nở nụ cười, không khỏi mở miệng cười nói.

“Ha hã, ta không cần các người giúp bạn không tiếc cả mạng sống, hiện tại bụng ta thật đói, các người mời ta ăn cái gì là tốt rồi!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, một tay vuốt vuốt bụng, nói rất không khách khí.

Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử nghe vậy, đầu tiên là ha hã cười một tiếng, lập tức hào khí nói.

“Cái này có gì khó khăn đâu! ? Chỉ là ăn cái gì thôi, nghĩ đến chúng ta sáng sớm cũng chưa ăn cái gì, ta đã sớm đói bụng lắm rồi.”

“Đúng vậy, dù sao bây giờ cách thời gian thi đấu thuyền rồng còn sớm đấy! Chúng ta trước ăn cái gì, sau đó đi xem thi đấu thuyền rồng!”

“Ừ, tốt!”

Nghe được lời bọn người Tiểu Quế Tử nói, Đồng Nhạc Nhạc đảo mắt nhìn quanh bốn phía một lượt, liền tùy ý chọn một gian khách điểm đi vào.

Ba bọn người Đồng Nhạc Nhạc, sau khi ở bên trong khách điểm ăn uống no đủ, liền lập tức đi tới địa điểm thi đấu thuyền rồng.

Hàng năm khi tới thời điểm thi đấu thuyền rồng, đều sẽ tổ chức tại Trường Hà trong thành Đông, năm nay cũng không ngoại lệ!

Sau khi ba bọn người Đồng Nhạc Nhạc đi tới bờ sông trong thành Đông, bờ sông đã sớm có ngàn vạn dân chúng đứng đầy.

Đưa mắt nhìn khắp một vòng, đầu người nhấp nhô, người ta tấp nập, mọi người đều đổ xô ra đường, mà ngay cả tìm một chỗ đứng cũng khó khăn.

Bốn phía cũng có không ít người bán hàng rong, đây là thời cơ tốt để bán hàng, mọi người đều mang quầy hàng của mình đến đây bán.

Kết quả là, âm thanh nói chuyện ở bờ sông, tiếng nói âm ỹ, tiếng hét to, càng là liên tiếp không ngừng, rất náo nhiệt!

Nhìn thấy người ta tấp nập bên bờ sông, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhón chân lên, tính toán tìm một vị trí tốt, như vậy thì sẽ không bỏ qua hình ảnh thi đấu thuyền rồng đặc sắc.

Chỉ là, nàng tìm rất lâu, đều không tìm được vị trí nào tốt.

Dù sao bên bờ người người tấp nập, mọi người từ sớm liền tới nơi này tìm vị trí tốt.

Thậm chí cây trên bờ, đều có không ít người ngồi, cực kì khoa trương!

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cau lại chân mày, tràn đầy ảo não.

“Sớm biết vậy thì sáng sớm đã tới, hiện tại muốn tìm vị trí tốt đều bị người khác lấy mất. . .”

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thở dài, Tiểu Quế Tử ở cách đó không xa, thấy vậy liền dùng sức vẫy tay gọi nàng.

“Tiểu Lô Tử, Tiểu Nhạc Tử, đến bên này đi. . .”

Nghe được lời nói của Tiểu Quế Tử, Tiểu Nhạc Tử và Tiểu Lô Tử đầu tiên là hai mặt nhìn nhau một phen, trong lòng biết Tiểu Quế Tử khẳng định tìm được một vị trí tốt, liền lập tức chen chúc đi tới phía trước.

Mặc dù bốn phía người người tấp nập, may là Đồng Nhạc Nhạc và Tiểu Lô Tử vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, cho nên nhanh chóng liền chen chúc đến chỗ của Tiểu Quế Tử.

Tiểu Quế Tử mới vừa rồi chiếm đoạt vị trí, chính là bờ sông một viên đại nham thạch.

Đứng trên mặt tảng đá, tầm nhìn cao thì đương nhiên sẽ có thể nhìn được rộng rãi.

Đưa mắt nhìn khắp một vòng, đứng ở vị trí này, có thể thu mọi cảnh vật của Trường Hà vô cùng tinh tế vào trong mắt.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc đôi mắt sáng ngời, khóe miệng cong lên một cái, không khỏi mở miệng cười nói.

“Ha ha, Tiểu Quế Tử tốt lắm, vị trí tốt như vậy cũng bị người tìm được!”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Tiểu Quế Tử lập tức đưa tay gãi gãi sau gáy, hình như có hơi không có ý tứ, ha ha cười ngây ngô.

“Ha ha, cái này có là gì đâu, chỉ là vừa vặn thấy thôi!”

Lúc bọn người Đồng Nhạc Nhạc đang nói chuyện, thì nghe được một trận tiếng cồng chiêng có nhịp mà đình tại nhức óc vang lên.

Theo nơi phát ra âm thanh nổi trống nhìn, chỉ thấy cách đó không xa có người đang bước đi, trên tay cầm chiêng trống lớn mà đánh.

Giờ phút này, người đánh trống chính đang cầm chùy gõ trong tay, không ngừng nện lên mặt trống.

‘Tùng tùng tùng’ âm thanh đánh trống, càng là có nhịp mà vang dội, thật xa đều có thể nghe được.

Cùng với tiếng chiêng trống vang lên, liền báo hiệu trận đấu thuyền rồng bắt đầu rồi.
Chỉ thấy ở bờ sông, đã sắp xếp được hơn mười thuyền hình con rồng.
Mỗi thuyền hình con rồng đều có màu sắc không đồng nhất, mỗi cái có mỗi sự đặc sắc.
Có thuyền rồng, vẽ đủ loại hoa văn.
Có thuyền, vẽ hoa văn động vật.
Có cái, chính là vẽ các loại dấu hiệu may mắn đặc biệt...
Mỗi thuyền hình con rồng, đều có nhiều đặc sắc.
Trên mặt càn là cắm đầy lá cờ thuộc về mình.
Gió mát phe phẩy, thổi trên sông Trường Hà.
Mặt sông sóng nước lăn tăn, tại ánh mặt trời vàng rực rỡ chiếu rọi xuống kia, càn là tản ra ánh sáng long lánh vô cùng.
Giống như một bức tranh, rạng rỡ ngời ngời, rất chói mắt!
Cùng với một trận đánh trống kịch liệt vang lên mới rồi, nhóm tuyển thủ trên mặt thuyền rồng, càn là chuẩn bị tốt.
Cùng với một trận tiếng gõ chiêng lanh lảnh vang lên, mọi người lập tức di chuyển, không ngừng chạy tới phía vạch xuất phát.
Nhìn thấy nhóm tuyển thủ ở trên thuyền rồng ra sức vẫy tay, các dân chúng trên bờ, càn là không nhịn được nhiệt huyết sôi sùng sục, mở miệng ra sức hét to.
Ngay lập tức, tiếng hét to, tiếng hoan hô, tiếng cổ vũ, tiếng vỗ tay, càn là liên tiếp không ngừng, rất náo nhiệt.
Đồng Nhạc Nhạc lớn như vậy, đây là lần đầu tiên được xem thi đấu thuyền rồng!
Cho nên, nhìn thấy trên sông Trường Hà, những con thuyền hình rồng màu sắc khác nhau, không ngừng trôi tới vạch xuất phát, nàng xem cũng vô cùng kích động.
Đứng ở trên tầng đá lớn, càn là bắt đầu không ngừng ra sức hét to.
“Cố gắng lên a, cố gắng lên a!”
Đồng Nhạc Nhạc mở miệng hô to, tâm tình kích động.
Tâm tình càn là vô cùng kích động, trên khuôn mặt nhỏ nhắn sáng rực kia, càn là sắc thái kích động hoan hỉ tràn đầy, chói mắt như vậy!
Ngay lúc Đồng Nhạc Nhạc cùng mọi người ra sức hét to, cũng không hề chú ý tới, cách chỗ nàng đứng không xa, một đạo bóng dáng cao to, lẳng lặng đứng ở nơi đó.
Bốn phía dân chúng, tâm tình kích động, chính lúc liên tục nhìn thấy tình huống trên sông, ra sức hét to.
Tuy nhiên, một nam nhân, đứng ở trong đám người, lại giống như tách rời thế gian.
Ánh mặt trời màu vàng, giống như bình thường, êm dịu chiếu xuống, nhẹ nhàng chiếu vào trên người nam nhân.
Chỉ thấy trên người nam nhân mặc một thân trường sam màu đỏ, ống tay áo rộng rãi, bị gió mát thổi phình lên, lại khiến cho hắn càng phát ra sự hoạt bát, yêu dị, xinh đẹp!
Giống như một đóa hoa anh túc đang nở rộ, xinh đẹp như thế!
Một mái tóc dài đen nhánh, một phần được buộc lại nhẹ nhàng bằng dải lụa, còn lại toàn bộ xoa xuống phía sau, phủ kín hai vai.

Chỉ là trên mặt nam nhân, lại mang theo một khối mặt nạ hình bán nguyệt màu bạc, làm cho người ta không thấy rõ dung mạo của hắn.

Tuy nhiên, da thịt trên đầu lộ ra, cũng là trắng không kém gì tuyết.

Còn nữa cằm trắng như tuyết kia, đường nét hoàn mỹ.

Mặc dù nam nhân đeo mặt nạ, hình dáng làm cho người ta không thể nhìn thấy.

Chỉ là, bẩm sinh khí chất cao quý xinh đẹp tà mị, lại giống như một khối nam châm, cực kì thu hút ánh mắt của mọi người.

Dân chúng đứng ở bốn phía của nam nhân, càng là thỉnh thoảng đưa ánh mắt dừng ở trên người nam nhân.

Tuy nhiên, nam nhân lại giống như hoàn toàn không phát hiện, đồng mâu nóng rực kia, chỉ là nhìn chăm chăm vào người nhỏ bé mặt mày hoan hỉ đang đứng ở trên tảng đá lớn, chính lúc không ngừng sôi nổi.

Chỉ thấy người nhỏ bé kia, một thân trường sam trắng tinh đơn giản mặc trên người, một mái tóc dài đen nhánh, chỉ là đơn giản buộc thành một cái đuôi ngựa ở sau ót.

Trên người mặc dù không hề có một đồ trang sức, lại hoàn toàn không che dấu nổi sự quyền rũ bẩm sinh của nàng.

Trên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn kia, chưa thoa son phấn, lại xinh đẹp chiếu sáng lòng người.

Đặc biệt hiện tại, người nhỏ bé mặt mày rạng rỡ, cái miệng nhỏ nhắn liên tục mấp máy, không ngừng hoan hô.

Nét tươi cười kích động hoan hỉ kia, xinh đẹp như vậy!

Giống như trăm hoa đua nở, xinh đẹp rực rỡ, xinh đẹp tới nỗi mặt trời trên cao cũng thất sắc!

Hơn nữa, nụ cười trên mặt của người nhỏ bé, giống như có sức cuốn hút, chỉ cần gặp lúm đồng tiền trên mặt nàng khi tươi cười, làm cho người ta không nhịn được trong lòng ấm áp. . .

Ấm áp! ?

Cảm giác được trong lòng khác thường, khiến nam nhân không khỏi giật nảy lên một cái, đôi mắt mở to.

Lập tức, không khỏi vươn bàn tay thon dài cao trắng như tuyết, từ từ đặt lên ngực của mình.

Cho tới nay, hắn mặc dù ra đời trong gia đình đế vương, trên vai lại gánh vác áp lực cực lớn.

Từ nhỏ, mẫu hậu hắn đã không ngừng cường điệu, khiến hắn nhất định phải đi lên địa vị đế vương, bởi vì vị trí đế vương kia, là thuộc về con trai trưởng là hắn!

Vì vậy, hắn liền nghe theo ý nguyện của mẫu hậu, luôn vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế mà cố gắng phấn đấu.

Ở trong mục tiêu cuộc đời của hắn, chỉ quay chung quanh thứ cao cao tại thượng kia, chính là ngôi vị hoàng đế cao nhất mà đi.

Ba tuổi biết chữ, năm tuổi thành thơ.

Mười tuổi cầm kỳ thi họa, cưỡi ngựa tinh thông.

Mỗi một dạng, hắn đều cực kì yêu cầu chính mình, tuyệt đối không thể thua những người khác.

Chính là, cuối cùng hắn vẫn bại bởi y. . .

Trời đã sinh Du, sao còn sinh Lượng! ?

Hắn cùng y, cuối cùng là tử địch. . .

Tại thế giới của hắn, mọi thứ đều là xám xịt, lạnh như băng, cho tới bây giờ không cảm giác được nửa phần ấm áp.

Chính là hiện tại, hắn lại cảm giác được những tia ấm áp!

460. Chương 465: Chương 225 : Dám Động Nàng, Các Người Quả Thực Là Đang Tìm Chết

Là bởi vì cô gái có lúm đồng tiền đang ngồi trên tảng đá?

Nghĩ tới đây, đôi mắt nam nhân mở to, trong lòng kinh ngạc vô cùng.

Bởi vì cảm giác ấm áp mà xa lạ đó đến bây giờ hắn chưa bao giờ được cảm nhận.

Chính là, càng xa lạ càng làm cho người ta muốn hủy diệt.

Hắn tuyệt đối không thể để cho tình cảm mê hoặc chế trụ mình.

Nghĩ tới đây, đôi mắt màu đồng nhú lại, trong mắt hiện lên sự lạnh lùng.

.....

Đồng Nhạc Nhạc đang hoan hô nhìn về phía thuyền rồng, đột nhiên cảm thấy khí lạnh kinh hoàng từ trong lòng lan đến đỉnh đầu.

Khí lạnh đó đột nhiên xuất hiện.

Giống như một khắc trước nàng còn cảm nhận được ánh mặt trời nóng bỏng, một khắc sau lại như tiến vào hầm băng.

Hơn nữa luồng khí lạnh từ đáy lòng dâng lên, nghĩ tới đó, làm cho Đồng Nhạc Nhạc bối rối không kịp đề phòng, rung mình một cái.

Đối với sự khác thường của nàng, Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử đứng bên cạnh đều nhận ra.

Đồng Nhạc Nhạc vốn đang vui vẻ, đột nhiên ngừng hoan hô, giống như bị điểm huyết, âm thanh đột nhiên ngừng lại, thật sự kỳ lạ.

Thấy vậy, Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử hai người nhìn nhau, lập tức cất lời:

“Tiểu Nhạc tử, người làm sao vậy? Người không sao chứ?”

Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử đồng thanh hỏi

Nghe được tiếng kêu, Đồng Nhạc Nhạc khôi phục lại tinh thần, đầu tiên là nhìn hai người đang lo lắng cho mình, lập tức lắc đầu.

“Không có gì!”

Tuy Đồng Nhạc Nhạc nói thế nhưng trong lòng có cảm giác bất an vô cùng.

Bởi vì nàng luôn cảm giác được hình như có ai đó nhìn nàng....

Chính là mọi người đến bờ sông, ra vào tập nập, ánh mắt đều tập trung trên sông.

Không lẽ là nàng gặp ảo giác?

.....

Mang theo tâm trạng nặng nề cho đến khi hội thuyền kết thúc, bởi vì lúc này không thoải mái, không đúng ... phải nói là từ lúc đó đến giờ, ai thắng nàng cũng chẳng quan tâm.

Đợi lúc kết thúc, đám người đứng bên bờ giống như thủy triều, nhanh chóng rút đi.

Trong khoảnh khắc đó, người đi đi lại lại không ngừng.

Không bao lâu, nàng tách ra khỏi Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử.

May mà nàng biết đường trở về, nên đã nói với Tiểu Lô Tử, để cho họ sau khi kết thúc hội thuyền thì tách ra, tụ tập tại cửa cung, rồi mới cùng nhau trở về.

Đồng Nhạc Nhạc không nóng vội, chỉ từ đám đông đi về phía trước.

Từ từ, người bên sông vốn đang tấp nập, giờ càng ngày càng ít, cuối cùng ngay cả một quán nhỏ cũng đã rời đi.

Nhìn bờ sông vốn đang náo nhiệt, lập tức yên lặng, lòng nàng không khỏi nhảy lên.

Chỉ cảm thấy, sau khi náo nhiệt liền yên tĩnh, làm cho người ta thẩn thút.

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vừa suy nghĩ, vừa đi về phía trước.

Để nhanh chóng hợp lại với đám Tiểu Quế Tử, Đồng Nhạc Nhạc tìm đường tắt, như vậy có thể nhanh chóng tới cửa cung.

Bước chân càng ngày càng nhanh, đi về phía con đường nhỏ.

Hiện tại mặt trời đã lặn.

Chắc bọn họ đã sớm về, thời gian nhanh như vậy, giống như trong nháy mắt, một ngày đã trôi qua.

Đồng Nhạc Nhạc vừa đi vừa suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy có tiếng bước chân từ phía sau truyền đến.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc tò mò, theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Không nhìn còn tốt, vừa nhìn trong lòng nàng nhảy lên.

Chỉ thấy phía sau lưng cách đó không xa là năm người như lưu manh, vừa nhìn là biết du côn, không có ý tốt gì.

Thấy vậy, trong lòng nàng thót lên, đảo mắt nhìn bốn phía.

Giờ phút này, nàng đi tới chính là hẻm nhỏ không một bóng người.

Đây là vị trí hẻo lánh, bình thường rất ít người qua đây.

Bởi vì đường này gần với Hoàng cung, hiện tại bọn họ theo sát nàng, hơn nữa nàng còn nhìn thấy ánh mắt không tốt của bọn họ, Đồng Nhạc Nhạc lo đến hoảng.

Sớm biết như vậy, nàng đi đường lớn rồi, đường lớn nhiều người qua lại, đám du côn này nhất định không dám càn rỡ như vậy.

Nhưng mà bây giờ như thế nào cũng vô dụng rồi.

Trong lòng hết sức ảo não, hiện tại không có ai giúp mình, nếu không trốn đi, nhất định sẽ là mục tiêu của đám người này.

Suy nghĩ một chút khi đó...

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc cắn chặt răng, xuất ra hết sức lực, chạy hộc hộc về phía trước.

Mấy người du côn cách nàng không xa, thấy nàng chạy về phía trước, biết nàng đã phát hiện bọn họ ở phía sau, lập tức đuổi theo.

“Mau đuổi theo, không được để mất tiểu tử thú này!”

“Được, tên tiểu tử thú này không phải là đàn bà, lớn lên đẹp như vậy, bán đến Tuấn Nam Phường rất đáng giá!”

Ở phía xa, nghe được tiếng nói của bọn họ, lại nghe tiếng bước chân vội vã, Đồng Nhạc Nhạc càng lo lắng.

Tuấn Nam Phường, cái tên này nàng đã từng nghe.

Kinh thành dưới chân thiên tử, có cái gì mà không có?

Tuấn Nam Thường, chính là Ấp Điểm (kĩ điểm nam) thời hiện đại, bên trong bán rế tiếng cười đều là nam nhân có chút diện mạo tuần tú. Phú bà hoặc những người có sở thích vui đùa với nam nhân đều đến địa phương này.

Không trách được nàng lại bị mấy tên du thủ du thực này theo dõi.

Thì ra bọn chúng coi trọng bề ngoài của nàng.

Thật sự là bầm sinh quyền rũ, làm người ta nhớ thương.

Nguy hiểm trước mắt, Đồng Nhạc Nhạc không quên tự kỉ một chút.

Nghe được tiếng bước chân càng ngày càng gần, linh hồn bé nhỏ của nàng bị dọa sợ.

Nếu bị bán đến Tuấn Nam Thường thì phải làm sao bây giờ?

Trong lúc nàng đang lo lắng, cũng không để ý hòn đá dưới chân.

Kết quả là bị kịch xảy ra.

Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy mũi chân đau nhói, lập tức mất thăng bằng, ngã về phía trước.

Phía trước chính là mặt đất cứng rắn.

Nếu thật sự ngã trên đó, nhất định sẽ rất đau đớn.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến mất ngủ nhưng trợn to, trái tim như muốn vọt ra khỏi cổ họng.

Nhưng ngay tại gần căn treo sợi tóc, nàng cảm thấy trước mắt có một bóng dáng màu đỏ chợt lóe, sau đó, cả người ngã vào lòng ngực rắn chắc.

Nam nhân ôm nàng vào ngực, vừa ấm áp, còn có mùi hương nhẹ, nàng nghĩ được liền sững sốt, sau đó biết rõ là ai.

Là người lâu ngày không gặp không phải Đôn Thân vương Huyền Lăng Dạ thì là ai!

Huyền Lăng Dạ, tại sao hắn lại ở đây?

Trong lòng kinh ngạc, lập tức ngược mắt, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, từ từ đối diện với khuôn mặt hết sức xinh đẹp.

Chỉ cảm thấy nam nhân trước mắt một thân màu đỏ, màu đỏ dị thường đáng yêu, cho dù là nữ nhân cũng khó lòng không chế.

Nhưng mà một thân áo đỏ, mặc trên người nam nhân này, lại giống như vốn tạo ra vì hắn, càng phát ra vẻ đẹp yêu mị.

Mặc dù trên khuôn mặt mang theo một chiếc mặt nạ bán nguyệt màu bạc, nhưng mà vừa nhìn nàng liền nhận ra thân phận của nam nhân này.

Chỉ là hiện tại, đang yên đang lành, tại sao hắn lại xuất hiện ở đây?

Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy nghi ngờ, nam nhân cảm nhận được ánh mắt của nàng, đôi mắt phượng màu đỏ hình lá răm hơi nhìn xuống, trong mắt đều là bộ dáng lo lắng.

“Tử Kiều, nàng không sao chứ?”

Nam nhân mở miệng, giọng nói vốn từ tính, nay lại càng dễ nghe.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc sững sốt, lập tức lắc đầu:

“Ta không sao!”

Tuy ngoài miệng nói thế nhưng mới vừa hoảng sợ, trên mặt nàng hoàn toàn tái nhợt.

Thấy vậy, hàng lông mày nhướng lên.

Một lúc sau, cổ lửa giận từ đáy lòng bốc lên đỉnh đầu.

Lập tức mở miệng, giọng nói như từ hầm băng vang lên:

“Dám động nàng, các người muốn chết!”

Nam nhân mở miệng, giọng nói cực kỳ lạnh lẽo.

Ánh mắt nhìn mấy tên du côn sắc bén như đao.

Giờ phút này hắn cũng không biết vì sao mình lại tức giận như vậy.

Chỉ là nhìn nữ nhân trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, trong lòng có thứ gì đó không nói nên lời.

Hắn chỉ muốn giết chết mấy tên du côn chết tiệt này đi.

Lửa giận ngút trời, Huyền Lăng Dạ nhìn mấy tên du côn, ánh mắt nhuộm đầy sát khí.

Bị hắn nhìn như vậy, mấy tên du côn lúc này muốn bắt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi lạnh sống lưng.

Dù không thấy rõ dung mạo nam nhân, nhưng sát khí từ trên người hắn tỏa ra hết sức đáng sợ, không tha một ai.

Rõ ràng mặt trời đang chiếu, nhưng sát khí phát ra lạnh lẽo, làm cho nhiệt độ bốn phía giảm đi không ít.

Trong lòng sợ hãi nhưng vẫn không muốn buông tha thiếu niên tuấn tú như vậy.

461. Chương 466: Chương 226: Vương Gia, Ngài Cười Rộ Lên Thật Đẹp

Vì vậy, đại hán cầm đầu trong đó không khỏi đè nén sự sợ hãi trong lòng, cố làm ra vẻ mở miệng lớn tiếng nói.

“Đâu ra tiểu tử thú vị xen vào việc của người khác! ? Người chán sống sao! ?”

Đại hán lớn tiếng vừa nói dứt lời, cuối cùng, cũng không quên ra oai tính giơ nắm đấm lên đánh Huyền Lăng Dạ.

Còn lại mấy côn đồ thấy vậy, vội vàng mở miệng phụ họa theo.

“Chính là, lại một người không sợ chết đến đây, lá gan lớn như vậy, chuyện của chúng ta cũng dám quản, quả thực là chán sống!”

“Cũng không biết đáng về của người này dưới mặt nạ ra sao, nếu như dung mạo tuấn tú, chúng ta cùng nhau bán bọn họ vào Tuần Nam Phường, còn có thể trao đổi cái giá tốt đây!”

Cái gọi là vì lợi có thể làm tất cả, mấy tên côn đồ ban đầu đều sợ hãi Huyền Lăng Dạ, vội vàng vùng mạnh quả đấm, bắt đầu tấn công Huyền Lăng Dạ.

Nếu như đối lại là những người khác, khẳng định sẽ bị hù dọa.

Tuy nhiên, Huyền Lăng Dạ đâu thấy được vóc người khôi ngô của mấy tên côn đồ, khóe miệng cũng là cong lên một cái, một nụ cười lạnh liền nở rộ ở trên mặt hắn, tuy nhiên, nụ cười cũng không hiện trong đáy mắt.

“Chỉ bằng các người! ? Quả thực là đang tìm chết!”

Nam nhân vừa mở miệng nói, lập tức, liền một tay ôm Đồng Nhạc Nhạc, một tay đối phó đại hán từ bốn phương tám hướng vây đánh hắn.

Chỉ thấy mấy côn đồ này, mặc dù đáng về lưu manh, nhưng cũng chỉ là dạng vóc người cao to tứ chi phát triển, nếu như là người bình thường, nơi nào có khả năng ứng phó! ?

Kết quả là, không được một khắc, đám côn đồ mới vừa rồi vẫn còn tràn đầy kiêu ngạo, liền bị đánh gục.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, không khỏi chặc chặc lấy làm kinh ngạc.

Mới vừa rồi nàng bị Huyền Lăng Dạ ôm, chỉ cảm thấy không ngừng hành động theo hắn, không ngừng chuyển động.

Như thế nào mới trong nháy mắt, những tên côn đồ này liền bị đánh cho gục xuống! ? Thật sự là trông được nhưng không dùng được a!

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thán phục, đột nhiên, chỉ thấy mới rồi một tên côn đồ bị đánh ngã trong đó, phút chốc từ trên mặt đất nhảy dựng lên, liền vung tay một cái vào Huyền Lăng Dạ.

Ngay lập tức, một nắm cát bụi, liền thẳng tắp bay tới phía sau Huyền Lăng Dạ.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, trong lòng giật mình, hé mở làn môi hồng, lập tức giật mình la lên thành tiếng.

“Nha, Vương Gia cẩn thận!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng giật mình la lên, cũng không biết, Huyền Lăng Dạ rất sớm đã nhận thấy được phía sau khác thường.

Cánh tay thon thả nắm thành quyền, đang định một quyền đánh tới.

Tuy nhiên, nghe thấy tiếng kinh hô lo lắng của người nhỏ bé ở trong lòng, phượng mâu đỏ hồng xinh đẹp kia đầu tiên là nhẹ nhàng chột lóe.

Lập tức, muốn hươ ra quả đấm, lại thay đổi che ở trước mặt Đồng Nhạc Nhạc.

Hành động của Huyền Lăng Dạ, là chắn đám bụi đất bay tới mặt Đồng Nhạc Nhạc.

Tuy nhiên sau một khắc, côn đồ kia lại nhân cơ hội, vung chủy thủ cầm trên tay, hung hăng đánh tới Huyền Lăng Dạ.

Huyền Lăng Dạ thấy vậy, chỉ là đồng mâu có hơi nhíu lại, nhưng không có ngăn cản nữa, chỉ là tùy ý chủy thủ trên tay tên côn đồ kia thẳng tắp đánh xuống. . .

Đồng Nhạc Nhạc bị Huyền Lăng Dạ gắt gao bảo hộ trong ngực, chỉ nghe đến một tiếng đau kiềm chế kêu rên vang lên.

Nghe vậy, trong lòng lập tức hoảng hốt.

Tuy nhiên, còn không chờ Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ nhiều mặt khác, liền thấy bàn chân của Huyền Lăng Dạ hung hăng đá một cái về phía trước.

Chỉ thấy tên côn đồ đứng ở trước mặt bọn họ, giống như điều đứt dây, hung hăng bay về phía sau, lại hung hăng đập vào tường đất ở phía sau hắn.

Một cước này của Huyền Lăng Dạ, uy lực mười phần.

Chỉ thấy tên côn đồ kia, thẳng tắp đập vào tường khoét ra một cái lỗ, lại chột ngã xuống, bất tỉnh nhân sự. Cũng không biết là sống hay chết.

Mấy tên côn đồ nằm dưới đất thấy vậy, trong lòng biết Huyền Lăng Dạ không dễ chọc, cũng không lo đồng bọn ngất đi, lập tức vội vàng giống như chim sợ cây cung, chạy đi mọi phía.

Trong khoảnh khắc, bên trong con hẻm nhỏ, trừ ra tên côn đồ đã sớm ngất đi, chỉ còn lại có Đồng Nhạc Nhạc và Huyền Lăng Dạ.

Nhìn thấy đám côn đồ nhanh chóng chạy đi, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm.

Sau một khắc, như nghĩ đến cái gì, mắt nhưng nhanh chóng quét ở trên người nam nhân trước mắt.

Không nhìn còn khá, vừa nhìn, Đồng Nhạc Nhạc mở to đôi mắt, lập tức lạnh toát xương sống mà hít một hơi thật sâu.

Chỉ thấy, ống tay áo bên trái của Huyền Lăng Dạ bị vũ khí sắc bén cắt qua, lộ ra vết máu loang lổ của hắn.

Vết thương kia rất dài rất nhỏ, máu huyết kia liền không ngừng từ miệng vết thương ồ ồ chảy ra, lúc đầu vừa nhìn, rất là ghê người.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được giật mình la lên thành tiếng.

“Nha, Vương Gia, cánh tay ngài bị thương!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa giật mình la lên, vừa đưa tay, cầm lấy cánh tay bị thương của Huyền Lăng Dạ, cẩn thận đánh giá.

Thấy vết thương trên cánh tay của Huyền Lăng Dạ còn không ngừng chảy máu, nhất định phải mau nhanh cầm máu mới được!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức không hề nghĩ ngợi, liền từ trong lòng ngực tìm kiếm, lấy ra thuốc dán nàng luôn luôn mang theo bên mình.

Nghĩ đến gần đây nàng tai nạn liên tục, không phải sức mẽ thì cũng vấp ngã, cho nên, nàng luôn mang theo những thuốc dán linh tinh này, để ngừa khi cần đến.

Không nghĩ tới, hiện tại thật sự phát huy công dụng!

Trong lòng nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc liền lập tức lấy khăn tay ra, trước tiên lau cánh tay chảy máu của Huyền Lăng Dạ, lại đắp thuốc dán lên vết thương.

Sau khi đắp thuốc dán lên vết thương kia, không được bao lâu, máu liền dừng lại, Đồng Nhạc Nhạc mới thở phào nhẹ nhõm.

May là Huyền Lăng Thương đưa nàng thuốc dán này, chính là do được liệu trân quý chế luyện mà thành, đồ của hoàng đế, đương nhiên là tốt nhất.

Cho nên mới có thể cầm máu nhanh như vậy!

Trong lòng nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc thấy máu được ngăn lại, nhưng lại không có dụng cụ để băng bó.

Mới vừa rồi khăn tay của nàng đã dùng để lau máu, hiện tại không thể dùng nữa.

Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền lập tức kéo vạt áo lên, sau đó hung hăng xé vạt áo.

Đương nhiên, lấy sức của Đồng Nhạc Nhạc, đương nhiên là xé thời gian thật dài, rốt cuộc mới xé được vạt áo.

Mặc dù vạt áo bị nàng xé rách rưới, chỉ là hiện tại, Đồng Nhạc Nhạc cũng không quan tâm.

Chỉ là nhanh chóng xé thành một dải băng, băng bó tốt cho Huyền Lăng Dạ.

Đã không phải lần đầu tiên làm loại chuyện này, cho nên đối với việc này, Đồng Nhạc Nhạc làm cũng có chút thuần thục.

Sau khi xử lý tốt vết thương trên cánh tay Huyền Lăng Dạ, Đồng Nhạc Nhạc mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

“Được rồi, Vương Gia, mặc dù ta băng bó không tốt, nhưng mà máu trên vết thương cuối cùng cũng không chảy nữa.”

Đối với Đồng Nhạc Nhạc thở phào nhẹ nhõm, nam nhân đứng ở trước mặt Đồng Nhạc Nhạc, vẫn trầm lặng không nói.

Phượng mâu đỏ hồng xinh đẹp quá đáng kia, càng là một mực gắt gao nhìn chăm chăm vào người nhỏ bé trước mặt, một chút cũng chưa từng dời đi.

Chỉ thấy người nhỏ nhắn trước mắt này, sau khi thấy hắn bị thương, gương mặt xinh đẹp kia, liền gắt gao nhíu lại.

Về lo lắng đối với hắn, không che dấu chút nào.

Nhìn dáng vẻ nàng chăm chú vô cùng vì hắn băng bó vết thương, Huyền Lăng Dạ chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp.

Cho tới nay, hắn luôn cảm thấy cô đơn.

Cho dù có bao nhiêu người ở bên mình, hắn chỉ cảm giác lạnh như băng.

Nhưng mà bây giờ, thấy người nhỏ nhắn trước mắt này, đáng vẻ vì hắn lo lắng căng thẳng, hắn cảm thấy được, cảm giác như thế, thật xa lạ, lại làm người muốn ý lại. . .

Nếu như, hắn có thể luôn được ấm áp như vậy. . .

Ngay lúc trong lòng Huyền Lăng Dạ nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc không biết tâm tư của Huyền Lăng Dạ.

Thấy Huyền Lăng Dạ vẫn luôn không mở miệng nói chuyện, trong lòng nghi hoặc, không khỏi ngẩng đầu nhìn lại.

Đôi đầu, là một đôi phượng mâu đỏ hồng hình lá răm thâm thúy!

Chỉ thấy nam nhân giờ phút này, đang lẳng lặng dừng ở trên người mình.

Trong ánh mắt nhìn nàng, thâm thúy mà phức tạp, còn có một loại dục vọng chiếm giữ để cho nàng cảm thấy hoảng hốt. . .

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc bỗng nhiên hoảng hốt, ngay sau đó tim đập dồn dập, ánh mắt nhìn phía Huyền Lăng Dạ, càng là có thêm vài phần bối rối.

“Vương Gia. . . ! ?”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc hô nhỏ, phượng mâu đỏ hồng hình lá răm của nam nhân kia đầu tiên là nhẹ nhàng lóe ra một phen, thu sự bối rối của Đồng Nhạc Nhạc vào trong mắt.

Lập tức, ánh mắt thu hồi, nhẹ nhàng dừng ở cánh tay được băng bó tốt.

Chỉ thấy trên cánh tay hắn bị băng bó rối loạn, cực kỳ khó coi.

Tuy nhiên, Huyền Lăng Dạ lại cảm giác được, băng bó như vậy, nhìn rất thuận mắt.

Thấy Huyền Lăng Dạ trầm lặng không nói, chỉ là cúi đầu nhìn chỗ bị chính mình băng bó, Đồng Nhạc Nhạc như là nghĩ đến cái gì, gương mặt bỗng nhiên bối rối một chút, đỏ bừng một chút, liền nhanh chóng bay lên hai gò má nàng.

Nhìn phía ánh mắt Huyền Lăng Dạ, càng là mang theo vài phần thẹn thùng và không có ý tứ.

“Ách, cái kia..., ta chưa từng học băng bó vết thương, cho nên băng bó rất khó nhìn. . .”

Sợ hãi Huyền Lăng Dạ sẽ ghét bỏ, Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy quẫn bách.

Tuy nhiên, nhìn thấy đáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy thẹn thùng ảo não, Huyền Lăng Dạ lại cảm giác được vô cùng khả ái.

Môi đỏ mọng không khỏi nhẹ nhàng cong lên một cái, nhỏ giọng cười một tiếng.

“Ha ha, Bốn vương cảm thấy rất tốt. . .”

Nam nhân mở miệng, nhỏ giọng cười một tiếng.

Giọng nói trầm thấp mang theo khàn khàn, rất là động lòng người.

Tuy nhiên, lại không sánh bằng lúm đồng tiền xinh đẹp cười tươi sáng kia của hắn.

Đồng Nhạc Nhạc cho tới bây giờ cũng không biết, một người đàn ông, có khả năng cười đến si mê, hút hồn như thế!

Giống như những đóa hoa đào đua nở, vô cùng quyến rũ.

Mặt mày quyến rũ chết người! Khoảnh khắc như hoa!

Một người đàn ông, đẹp được như thế, quả thực ngay cả thân nữ nhân như nàng, đều hâm mộ ghen tị a!

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thán phục kinh ngạc, đôi mắt nhìn về phía nam nhân, càng là ngây ngẩn cả người.

Thấy dáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc cứ ngây ra, môi đỏ mọng của Huyền Lăng Dạ không khỏi nhẹ nhàng cong lên một cái, mở miệng cười nói.

“Người làm sao vậy! ?”

“Vương Gia, ngài cười rộ lên thật đẹp (chân mỹ) . . .”

Đồng Nhạc Nhạc không kìm hãm được mở miệng nói.

Lời này của Đồng Nhạc Nhạc, chính là phát ra từ nội tâm.

Tuy nhiên, nam nhân nghe vậy, nụ cười trên khóe miệng, lập tức cứng đờ.

Thấy trên mặt nam nhân khác thường, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức, phục hồi tinh thần lại, như là nghĩ đến cái gì, không khỏi âm thầm ảo não.

Cái chữ “mỹ” này, là dùng để ca ngợi nữ nhân.

Trên đời này, ước chừng rất ít nam nhân nguyện ý từ trong miệng người khác nghe được, người khác nói hần “mỹ” đi! ?

462. Chương 467: Chương 227: Nàng Đang Nói Dối Canh Hai

Đặc biệt nam nhân trước mắt này, đối với dung mạo của mình, hần chán ghét nhất.

Giờ phút này, nghe được lời của nàng, trong lòng khẳng định phi thường khó chịu chẳng! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vô cùng ảo não, hé mở làn môi hồng, không khỏi mở miệng bồi rối giải thích.

“Ách, Vương Gia, ta, vừa rồi ta không có cố ý, ý của ta là . . .”

“Không cần phải nói, Bồn vương đã biết.”

Thấy dáng vẻ tràn đầy bồi rối của Đồng Nhạc Nhạc, môi đỏ mọng của Huyền Lăng Dạ hé ra, mở miệng nói.

Nghe vậy, lại thấy trên mặt Huyền Lăng Dạ không có chút nào vẻ giận dữ, trái tim của Đồng Nhạc Nhạc vốn đang thít lại thật chặt, rốt cuộc mới nói lỏng.

May mà, hần không hề tức giận!

Ngay lúc Đồng Nhạc Nhạc thở phào nhẹ nhõm, lại thấy hàng mi xinh xắn của nam nhân kia đột nhiên cau lại một cái, lập tức, ánh mắt quét một vòng, liền nhìn tới phía sau nàng.

“Có người đến! Bồn vương đi trước!”

Huyền Lăng Dạ mở miệng, sau khi nói dứt lời, liền nhanh chóng xoay người, thân hình chợt lóe, chớp mắt đã biến mất trong tầm mắt của Đồng Nhạc Nhạc.

Tốc độ cực nhanh, Đồng Nhạc Nhạc giờ còn chưa phản ứng kịp!

“Đang yên lành như thế sao hần lại đột nhiên rời đi! ? Hần không muốn người khác nhìn thấy sao! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, thì thào tự nói, trên mặt, đều là vẻ nghi hoặc.

Tuy nhiên, lúc Đồng Nhạc Nhạc quay đầu nhìn, thấy bóng dáng từ xa xa nhanh chóng đi tới, lập tức hiểu ra!

Chỉ thấy người tới mặc măng bào màu đen bó sát, eo đeo thắt lưng màu đen, trang bị một khối Dương Chi Ngọc thượng đẳng.

Đầu đội mũ đen, mặt mũi lạnh lùng.

Nam nhân điềm tĩnh bước tới, quả nhiên là một người như rồng như phượng, cực kì xuất chúng.

Mà người này, không phải ai khác, chính là vị đế vương cao cao tại thượng của Linh Nhạc Quốc Huyền Lăng Thương!

“Huyền Lăng Thương! ? Tại sao hắn lại ở chỗ này! ?”

Khó trách Huyền Lăng Dạ thấy mặt hắn, liền lập tức xoay người rời khỏi, thì ra là thế. . .

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc trầm nghĩ, Huyền Lăng Thương đã đi tới trước mặt nàng.

Nhìn thấy Huyền Lăng Thương đứng ở trước mặt, từ trên cao nhìn xuống mình, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc mở ra, không khỏi kêu nhỏ thành tiếng, trên mặt, đều là vẻ kinh ngạc.

“Hoàng thượng, tại sao ngài lại ở chỗ này! ?”

“Lời này, không phải trầm nên hỏi người sao! ? Tại sao người lại xuất hiện ở chỗ này! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, nói tới đây, đầu tiên là dừng một chút, lập tức, huyết mâu động lòng người lộ ra sắc bén kia, đầu tiên là nhẹ nhàng nhìn bốn phía chung quanh một phen.

Lại ở trên người tên côn đồ đã ngắt đi nhìn một vòng, lập tức, ánh mắt mới từ từ thu hồi, bạc môi hé mở, trầm giọng hỏi.

“Mới rồi, nơi này xảy ra chuyện gì! ?”

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, lại thấy huyết mâu kia của Huyền Lăng Thương không ngừng liếc nhìn bốn phía, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi giật nảy lên một cái.

Nghĩ đến, nam nhân trước mắt, đâu phải là người bình thường, ánh mắt sắc bén như đao.

Còn nữa quan hệ của hắn và Huyền Lăng Dạ như nước với lửa. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc biết, mới vừa rồi chuyện cùng Huyền Lăng Dạ gặp mặt, tuyệt đối không thể bị Huyền Lăng Thương biết.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là dừng một chút, nhẹ nhàng nhấp máy môi đỏ mọng, lập tức, liền kiềm chế bối rối trong lòng, mở miệng nói.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, mới vừa rồi nô tài cùng bọn Tiểu Quế Tử xem thi đấu thuyền rồng, chỉ là sau lúc tan cuộc, người nhiều lắm, tách ba người chúng ta ra, nhưng mà nô tài đã sớm hẹn rõ ràng, gặp bọn họ trước cửa hoàng cung. Vì muốn nhanh gặp bọn họ, nô tài liền đi đường nhỏ. Ai ngờ, ở chỗ này gặp phải côn đồ, côn đồ này muốn đánh cướp nô tài, may mắn có một người hảo tâm đi ngang qua, cứu nô tài. Chỉ là người hảo tâm kia vì cứu nô tài mà bị thương, cho nên mới vừa rồi nô tài liền băng bó vết thương cho người hảo tâm kia. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, nói chuyện vừa rồi ra, chỉ là, lại che giấu thân phận Huyền Lăng Dạ.

Bởi vì nàng biết, chính mình không am hiểu nhất là nói dối, cho nên những lời này, đúng là thật sự.

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, Huyền Lăng Thương đầu tiên là trầm lặng nhìn nàng một cái, lập tức, bạc môi hé ra, mở miệng nói.

“Người hảo tâm kia đâu! ? Ở nơi nào! ?”

“Ách, khởi bẩm Hoàng thượng, người hảo tâm kia sau khi cứu nô tài, liền rời đi. Sau khi người hảo tâm kia rời đi, Hoàng thượng liền xuất hiện.”

Đồng Nhạc Nhạc cúi đầu xuống, mở miệng nói.

Huyền Lăng Thương nghe vậy, đầu tiên là gắt gao nhìn Đồng Nhạc Nhạc.

Lại thấy người nhỏ bé trước mắt, cúi đầu xuống.

Trên mặt nàng mặc dù một bộ bình tĩnh, chỉ là, hai tay không ngừng nắm chặt vạt áo, lại bán đứng tâm tư của nàng.

Nàng đang khẩn trương!

Chính là, nàng rút cuộc đang khẩn trương cái gì đây! ?

Còn nữa hiện tại những lời này của nàng, hình như đang lén gạt hấn cái gì . .

Nghĩ tới đây, huyết mâu động lòng người kia của Huyền Lăng Thương đầu tiên có hơi nhú lại, lập tức, bạc môi hé mở, nhân nhặt hỏi.

“Người hảo tâm kia, dung mạo như thế nào, người, biết hấn! ?”

Nam nhân mở miệng, âm thanh nhẹ nhàng, như là thuận miệng hỏi.

Tuy nhiên, nghe tới lời này của nam nhân, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy “âm” một tiếng, đầu óc trống rỗng.

Ngay sau đó, trái tim, càng là trong nháy mắt muốn vọt khỏi lồng ngực.

Khuôn mặt nhỏ nhắn kia cúi xuống, đồng mâu càng là tròn tròn cực to, trong mắt đều là vẻ kinh ngạc bối rối.

Huyền Lăng Thương tại sao đột nhiên hỏi như vậy! ? ? Chẳng lẽ là, hấn nhận thấy được cái gì sao! ?

Nghĩ tới đây, lòng dạ của Đồng Nhạc Nhạc càng rối bời.

Tiếng tim đập kia, càng là ‘Bang bang bang’ kinh hoàng không thôi, giống như vạn ngựa phi nhanh, cơ hồ muốn từ ngực nàng nhảy ra.

Hai tay nắm chặt vạt áo, càng là bởi vì nguyên nhân căng thẳng, mà khớp xương trắng bệch.

Chỉ là, lòng dạ Đồng Nhạc Nhạc mặc dù rối bời, chỉ là trên mặt, cũng không dám biểu lộ ra.

Bởi vì Huyền Lăng Thương hỏi như vậy, có khả năng là nhận thấy được cái gì, có lẽ, hấn cũng không có nhận thấy được cái gì, chỉ là vừa thuận miệng hỏi.

Cho nên hiện tại, nàng là không thể nói bậy.

Nghĩ tới đây, đầu tiên Đồng Nhạc Nhạc gắt gao kiềm chế sự căng thẳng trong lòng, lập tức, khe khẽ lắc đầu, mở miệng nói.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, người hảo tâm kia tướng mạo cao lớn, đường nét thường thường, nô tài, chưa từng gặp qua hấn. . .”

Đồng Nhạc Nhạc vừa mở miệng nói, tuy nhiên gương mặt nhỏ nhắn kia, vẫn còn cúi xuống, thậm chí liên ngay cả liếc mắt, cũng không dám đối mặt với nam nhân trước mắt.

Bởi vì nàng sợ hãi nha!

Nam nhân trước mắt này, có được đôi mắt sắc bén như chim ưng, nàng sợ hãi, chỉ cần cùng hấn liếc nhau, sẽ bị hấn phát hiện, nàng đang nói dối.

Hơn nữa hiện tại, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng là mâu thuẫn.

Bởi vì nam nhân trước mắt này, là người quan trọng nhất đời nàng, người nàng không muốn lừa gạt nhất, chính là hấn.

Chỉ tiếc, việc đời bất đắc dĩ, hiện nay, cái gì nàng cũng không dám nói với hấn.

Bởi vì, nàng sợ hãi, một khi thân phận của mình bị vạch trần, Huyền Lăng Thương sẽ hoài nghi nàng, thậm chí, hận nàng. . .

Nghĩ đến đây, lòng của Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thất lại một cái, đau quá, thật là khổ sở.

Đối với tâm tư của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương không biết.

Giờ phút này, hấn chỉ là cúi đầu lẳng lặng dừng ở người nhỏ nhắn trước mắt này.

Chỉ thấy người nhỏ nhắn này, gương mặt nhỏ nhắn kia một mực cúi xuống, tuy là như thế, hấn vẫn nhận ra nàng giờ phút này lòng dạ rối bời và căng thẳng.

Nàng hiện tại đang nói dối!

Điểm này, hấn phi thường khẳng định rõ ràng.

Vốn là, hấn trong lòng biết hôm nay náo nhiệt, người nhỏ nhắn này khẳng định sẽ đến tham gia náo nhiệt, liền tính toán đi theo xuất cung nhìn một chút.

Chỉ là bởi vì chính vụ quần thân, khiến hấn xử lý đến bây giờ mới có thể xuất cung.

Ai biết, sau khi hấn xuất cung, thi đấu thuyền rồng đã tan cuộc, thấy vậy, hấn liền tính toán hồi cung.

Ai biết, xa xa, liền nhìn thấy bóng dáng người nhỏ nhắn này, vì vậy, liền theo đến đây.

Lại bởi vì có quá nhiều người, trong khoảnh khắc, mất đi hành tung người nhỏ nhắn này, hấn tìm rất lâu, mới rút cuộc ở hẻm nhỏ hoang vu này tìm được nàng.

Lại thấy khi đó, nàng đang theo một nam nhân áo đỏ đứng chung một chỗ.

Mặc dù, nam nhân đưa lưng về phía hấn, khiến hấn không thể nhìn thấy dung mạo của nam nhân.

Chỉ là, nhìn thấy nam nhân kia một thân hồng trang yêu dị, Huyền Lăng Thương liền biết, người này đúng là hồng y nhân thần bí hôm đó ở bên trong hoàng cung mà hấn thấy!

Trong lòng biết điểm này, hấn liền nhanh chóng đến đây, lại bị hồng y nhân kia phát hiện ra hấn, sau đó nhanh chóng rời đi.

Hiện nay, thấy người nhỏ bé trước mắt này tràn đầy bối rối, nghe được nàng nói dối, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy thất vọng cực kỳ.

Mặc dù trong mơ hồ, đã sớm biết rõ thân phận của nàng, chỉ là, thời gian dài sớm chiều ở chung như vậy, còn nữa, nàng đã là nữ nhân của mình.

Nếu như nàng một mực an phận thủ thường, không làm ra cái loại chuyện phản bội hấn, như vậy, thân phận trước đây của nàng, chuyện nàng đã gây bất lợi đối với hấn, hấn cũng có thể sẽ bỏ qua chuyện cũ.

Nhưng mà bây giờ, nàng lại cùng hồng y nhân kia ở chung một chỗ.

Hồng y nhân kia, nếu như hấn không đoán sai, hấn khẳng định chính là Đôn Thân Vương, Huyền Lăng Dạ!

Tử địch đời này của hấn!

Dù sao, một thân hồng trang xinh đẹp kia, đã tiết lộ thân phận của hấn. . .

Chính là hiện tại, để cho hấn đau lòng, là người nhỏ nhắn này giấu diếm chính mình.

Chẳng lẽ là, cho tới nay, hấn đối với nàng thật là tốt, nàng đều không phát hiện được sao! ?

Nàng thật sự quyết định, muốn phản bội hấn sao! ?

Nghĩ tới đây, ánh mắt Huyền Lăng Thương nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là nhuộm lên vài phần lộ rõ mất mát và đau lòng. . .

Đối với tâm tư của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc không biết, giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là một mực cúi đầu xuống, không dám đối mặt với nam nhân trước mắt.

Tuy là như thế, Đồng Nhạc Nhạc vẫn nhận ra, ánh mắt nóng rực kia của nam nhân, chính lúc gắt gao nhìn nàng chằm chằm, một chút cũng chưa từng dời đi.

Cảm giác được chuyện này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy chính mình hiện tại, giống như kiến bò trên chảo nóng, vô cùng bối rối.

Nàng không biết, lời của mình, Huyền Lăng Thương rốt cuộc tin hay là không tin.

Chính là hiện tại, Huyền Lăng Thương không nói gì, chỉ là nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt nóng rực kia, giống như gương có thể nhìn thấu lòng người, như muốn nhìn thấu tâm tư của nàng. . .

Lòng dạ rối bời, trong khoảnh khắc, cũng không một ai nói gì, bốn phía im ắng, âm thanh gió thổi lá rụng, cũng có thể nghe được. . .

463. Chương 468: Chương 228: Cơ Ác Mộng

“Hồi cung đi!”

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc cúi đầu xuống mà mất bình tĩnh, trên đỉnh đầu, đột nhiên truyền đến âm thanh trầm thấp của nam nhân.

Nghe vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức, càng là theo bản năng ngẩng đầu, nhìn lại nam nhân trước người.

Nhìn thấy, cũng là ánh mắt tràn đầy mát mẻ buồn bã của nam nhân kia. . .

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi chấn động mãnh liệt.

Huyền Lăng Thương hẳn, đối với chính mình là thất vọng rồi ư? ?

Chẳng lẽ là, hẳn nhận thấy được cái gì, cho nên mới thất vọng với chính mình sao! ?

Là như vậy sao! ?

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, nam nhân đã thu hồi ánh mắt, lập tức xoay người, cũng không quay đầu lại mà bước đi về phía trước.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc tuy có rất nhiều nghi hoặc, lại cũng không dám mở miệng nói thêm cái gì, chỉ là trầm tĩnh, lặng lẽ đi theo phía sau nam nhân. . .

. . .

Từ sau khi hồi cung, nam nhân cũng không hề nói một câu.

Tuy nhiên, nam nhân càng là trầm lặng không nói, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng là bất an.

Dường như trong tim, trong óc đè nặng một tảng đá lớn vô hình, cơ hồ làm cho nàng không thể thở nổi.

Ban đêm!

Tối nay không trăng không sao, trời cao mây đen phủ kín, đám mây đen ngòm kia càng là xà xuống thật thấp xoay quanh ở giữa không trung.

Kèm theo từng đợt sấm chớp sáng lòa, là điềm báo trước, một hồi mưa bão sấm chớp sắp xảy ra.

Giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc đang nằm ở trên giường ngủ say. . .

Đột nhiên, một tràng tiếng sấm vang lên, khiến Đồng Nhạc Nhạc ngủ say không khỏi bừng tỉnh.

Mở mắt ra, nhìn thấy bên ngoài đầy những tia chớp chọt lóe nhấp nháy, phảng phất phải làm cả phía chân trời đều nở hoa, rất là khủng bố.

Nhìn thấy bên ngoài sấm sét ầm ầm, những tia chớp lóe ra không thôi, nghĩ đến là có một hồi sấm chớp mưa bão sắp sửa xảy ra.

Đồng Nhạc Nhạc nghĩ đến bên ngoài vẫn còn đang phơi trang phục, đều sắp sửa khô, nếu như bị mưa to dầm ướt, sẽ không tốt.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng đứng lên, sau đó đẩy cửa gỗ ra, đi ra sân sau. Sau đó, đưa tay liền thu quần áo phơi ở trên cây sào trúc.

Tuy nhiên, liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc ôm một đám trang phục, đột nhiên, chỉ cảm thấy phía sau hình như có tiếng bước chân vang lên.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, lập tức, không khỏi quay đầu nhìn lại.

Đến khi thấy nam nhân không biết từ khi nào xuất hiện ở phía sau mình, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc lập tức nhướn lên một cái

Chỉ thấy người mới đến mặc trên người một chiếc măng bào màu đen, vóc người rắn rỏi, mặt mũi lạnh lùng.

Nam nhân chỉ là lẳng lặng đứng ở nơi đó, như thể không muốn nói, cơ hồ sắp hòa tan vào làm một thể cùng bóng đêm.

Mà người này, không phải người khác, đúng là

“Hoàng thượng! ?”

Huyền Lăng Thương, hắn tại sao lại ở chỗ này! ?

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật mình la lên, lại thấy nam nhân sau khi nghe được lời của nàng, lại vẫn không nói gì. Chỉ là, trong ánh mắt nhìn nàng kia, lại lộ ra vô cùng mất mát.

Phảng phất, dường như đang lặng lẽ lên án nàng.

Bị nam nhân dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc lại bất an.

Lại thấy nam nhân một mực trầm lặng không nói từ từ tiến lên, đi tới chỗ nàng.

Nhìn thấy nam nhân từng bước từng bước đi đến trước mặt chính mình, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn hắn.

Lại thấy nam nhân bạc môi hé mở, âm thanh kia tràn đầy đau buồn mất mát, liền chậm rãi thốt ra từ trong miệng hắn.

“Tiểu Nhạc Tử, tại sao ngươi muốn lừa gạt trẫm! ? Trẫm cái gì cũng biết, ngươi là nữ nhân của Huyền Lăng Dạ, tại sao! ? Chẳng lẽ là trẫm đối với ngươi còn chưa đủ tốt không! ? Ngươi muốn cùng Huyền Lăng Dạ đối phó trẫm, mưu hại trẫm! ?”

Nam nhân mở miệng, gần từng tiếng, tràn đầy nỗi buồn đau và lên án lộ rõ.

Nghe được lời này của nam nhân, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi chấn động mãnh liệt, trang phục ôm trên tay, cũng lập tức rơi trên mặt đất.

Huyền Lăng Thương hắn, lại cái gì cũng biết! ?

Trong lòng kinh ngạc, lại đương đầu Huyền Lăng Thương tràn đầy mất mát đang lên án, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy lòng dạ rối bời, lo lắng không thôi.

Nàng hé mở làn môi hồng, không khỏi lắc đầu giải thích.

“Hoàng thượng, nô tài không phải cố ý, nô tài cũng không muốn như vậy, nô tài là có nỗi khổ trong lòng nha. . .”

“Nỗi khổ trong lòng! ? Ngươi có nỗi khổ gì trong lòng! ? Chẳng lẽ ngươi không phải nữ nhân của Huyền Lăng Dạ! ? Chẳng lẽ ngươi không phải Tử Kiêu! ? Chẳng lẽ, ngươi không phải nữ giả trang nam trang! ? Chẳng lẽ, ngươi không phải có mục đích đi tới bên người trẫm sao! ?”

Nam nhân từng câu từng câu lên án, bước chân, càng là từng bước từng bước đi tới gần nàng.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc lòng dạ rối bời, đương đầu với nam nhân nghiêm nghị buồn đau lên án, càng là không tự chủ được từng bước lui về phía sau.

Cho đến khi, nàng bị bức đến không thể lùi nữa, Đồng Nhạc Nhạc mới ngừng lại được.

Phía sau, là bức tường lạnh lẽo kia, trước người, là nam nhân tràn đầy đau thương mất mát nhìn nàng, Đồng Nhạc Nhạc lo lắng đến sắp khóc.

“Hoàng thượng, nô tài cũng không muốn, nô tài cũng không muốn như vậy. . .”

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc không ngừng lắc đầu cau mày thì thầm , lại thấy nam nhân đứng ở trước mặt nàng đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, ngay sau đó, mày kiếm nhăn tít, mặt mày đầy vẻ thống khổ.

Trong ánh mắt nhìn nàng kia, càng là tràn đầy vẻ không dám tin. . .

Nhìn thấy thần sắc trên mặt nam nhân, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, lập tức, liền theo ánh mắt không dám tin kia của nam nhân , từ từ cúi đầu nhìn lại.

Không nhìn còn khá, vừa nhìn, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy dường như Ngũ Lôi giáng xuống đầu , cả người hoàn toàn kinh ngạc.

Chỉ thấy, ở trong ngực nam nhân, đang cắm một thanh Chủy Thủ.

Máu huyết đỏ tươi kia, càng là từ trong ngực nam nhân, ồ ồ chảy ra. Chả mấy chốc liền nhuộm khắp cả bộ trang phục . . .

Mà điểm chết người chính là, bàn tay nắm Chủy Thủ ra đòn, là của nàng!

Là nàng!

Đã cắm thanh Chủy Thủ này vào trong ngực Huyền Lăng Thương! ?

Không!

Tại sao có thể như vậy! ? Tại sao có thể như vậy! ?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc, một đôi mắt tràn đầy kinh ngạc, càng là tròn tròn cực to, đều là không dám tin.

Bên tai, truyền đến, là âm thanh không dám tin và buồn đau của nam nhân.

“Tiểu Nhạc Tử, ngươi lại muốn giết trẫm. . .”

“Không, Hoàng thượng, nô tài cũng không biết sẽ như vậy, nô tài cũng không biết tại sao lại như vậy. Nô tài thật sự không biết sẽ như vậy. . .”

Đồng Nhạc Nhạc không ngừng lắc đầu, đôi mắt kia tràn đầy kinh ngạc, lại càng là bởi vì kích động kinh ngạc khổ sở mà những giọt nước mắt trắng ngần long lanh kia, càng là giống như chuỗi Trân Châu bị đứt , cứ như thế mà tốc tốc rơi xuống.

Dù sao, nàng làm thế nào lại đã thương nam nhân trước mắt này! ?

Nàng tình nguyện chính mình chết, cũng không muốn gây thương tổn cho hần a. . .

Chính là, tại sao, nàng sẽ làm nam nhân trước mắt này bị thương đây! ? Tại sao! ?

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, ở bên cạnh nàng, đột nhiên vang lên một giọng nói tràn đầy gợi cảm và đặc ý

“Ha ha, bởi vì Tử Kiều là nữ nhân của Bổng vương . Tử Kiều, người làm rất tốt, không hổ là nữ nhân của Bổng vương, ha ha ha ha ha ha. . .”

Chợt nghe thấy âm thanh như thế, Đồng Nhạc Nhạc lập tức quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy, tại bên cạnh nàng, Huyền Lăng Dạ không biết từ khi nào đã xuất hiện ở nơi đó.

Chỉ thấy Huyền Lăng Dạ đang đứng ở nơi đó, giữa đầu đặc ý cười ha ha.

Nụ cười đặc ý càn rỡ kia, ở trong bóng đêm tối đen này, càng vọng rõ ràng.

Lọt vào trong tai Đồng Nhạc Nhạc, lại phản phát ác ma đang càn rỡ cười to . .

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc, không ngừng lắc lư đầu, không dám tin thì thào.

“Không! Ta không phải là nữ nhân của ngươi, ta không phải, a. . .”

“A. . .”

Đồng Nhạc Nhạc hét lên một tiếng, theo sau đó là ‘Bịch’ một tiếng. Ngay lập tức, nàng chỉ cảm thấy một cảm giác đau đớn ập tới, khiến gương mặt Đồng Nhạc Nhạc gất gao nhăn tít.

“Ái, đau quá. . .”

Vừa đưa tay xoa cái mông bị đau, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi từ từ mở mắt ra.

Vừa mở mắt, là cảnh vật quen thuộc kia.

Nơi này, là gian phòng của nàng!

Bên ngoài ánh mặt trời êm dịu, nó soi nghiêng nghiêng vào từ cánh cửa sổ chạm trổ rộng mở, chiếu sáng khắp cả gian phòng.

Bên ngoài con chim trên cây vẫn đang không ngừng vỗ cánh xuyên qua giữa tán lá cây, thỉnh thoảng vẫn còn phát ra từng đợt tiếng chim hót ‘Líu ríu’ thánh thót, khiến cho cả sáng sớm tăng thêm vài phần sức sống.

Nhìn thấy cảnh vật bên ngoài, lại thêm hình ảnh của một căn phòng quen thuộc, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi chớp chớp đôi mắt nhập nhèm một phen, từ từ tỉnh táo lại.

Nàng hé mở làn môi hồng, thì thào tự nói.

“Thì ra, là đang nằm mơ. . .”

May là, là đang nằm mơ. . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thở phào một hơi.

Chỉ là, hồi tưởng lại giấc mộng kia, Đồng Nhạc Nhạc hiện tại nghĩ lại mà trong lòng vẫn còn động tâm.

Bởi vì, giấc mộng kia, là chân thật như vậy.

Huyền Lăng Thương một tiếng một tiếng lên án, lại thêm Huyền Lăng Dạ đắc ý càn rỡ cười, đến nay vẫn còn như rõ ràng đang nhìn.

Hơn nữa, cảm giác trên tay nàng nắm thanh Chủy Thủ kia, là chân thật như vậy, chân thật, để cho nàng lòng dạ rối bời.

Tại sao yên lành, nàng lại có giấc mộng này đây! ?

Là ban ngày có hơi suy nghĩ tới, đêm có giấc mộng sao! ? Hay, giấc mộng này, là điềm báo trước cái gì! ?

Chẳng lẽ, một ngày nào đó, giấc mộng này, sẽ trở thành sự thật sao! ?

Nếu như thật sự là như thế, nàng nên làm cái gì bây giờ! ?

Bởi vì, Huyền Lăng Thương là người quan trọng nhất của nàng ở trên thế giới này.

Từ lúc nàng đi tới triều đại xa lạ này, Huyền Lăng Thương là người thứ nhất đối tốt với nàng.

Hắn đối với nàng thật là tốt, đối với nàng thật sủng ái, để cho nàng rút cuộc cảm nhận được, cái gì là hạnh phúc, cái gì là ấm áp.

Ấm áp như vậy, để cho nàng muốn dựa vào, ỷ lại, muốn cả đời đều có thể quấn quanh ở bên cạnh Huyền Lăng Thương, vĩnh biệt chẳng rời xa.

Chính là, không như mong muốn, thân phận của nàng, từ đầu đến cuối không thể đủ cùng Huyền Lăng Thương có được tình cảm bền lâu.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi tinh thần chán nản. . .

Chỉ cuối cùng là không giữ được lửa, chẳng lẽ, hiện tại, là nàng nên khi rời đi sao! ?

. . .

Cùng lúc đó, bên kia

Ánh mặt trời chiếu sáng khắp nơi, ánh mặt trời vàng rực rỡ kia nhẹ nhàng chiếu xuống, xuyên thấu qua khung cửa sổ chạm trở rộng mở, chiếu sáng khắp cả gian phòng.

Bức rèm che chấp chờn, rèm lụa mỏng hạ xuống, từ trong chiếc lư đồng vàng chói, khói xanh lượn lơ, mùi được thơm nhạt nhòa kia, càng là lượn lơ khắp phòng.

Chỉ thấy, một nam nhân vóc người cao to, đang lẳng lặng tùy ý đứng tại phía trước cửa sổ.

Gió mát hiu hiu, làm chiếc áo ngoài thêu cảnh những đóa hoa anh túc kia của nam nhân bị thổi tới khiến cho phình ra, khiến cho nam nhân tăng thêm vài phần vô cùng tà mị. . .

464. Chương 469: Chương 229-1 : Uyên Ương Hí Thủy

Nam nhân lẳng lặng đứng phía trước cửa sổ, ánh mắt trông về phía xa, phảng phất đang nhìn cái gì, có lẽ tại trầm tư được cái gì.

Cuối cùng, phượng mâu đỏ hồng hình lá răm của nam nhân kia đột nhiên từ từ hạ xuống, ánh mắt quét một vòng, liền nhẹ nhàng rơi tại cánh tay chính mình.

Chỉ thấy trên cánh tay được băng bó vô cùng lộn xộn, cùng thân thân phận của hắn hoàn toàn không hòa hợp.

Tuy nhiên, nhìn thấy trên cánh tay băng bó lộn xộn kia, Huyền Lăng Dạ dường như là nhớ ra cái gì, đột nhiên cong môi cười một tiếng.

Cúi đầu khê khê cười một tiếng, ngay lập tức, những đóa hoa xung quanh, phảng phất đều như làm nền cho nụ cười của hắn!

Cũng khiến nữ nhân đứng ngoài cửa, trong lòng chấn động, đôi mắt nhìn về phía nam nhân, càng là không che dấu sự kinh ngạc và si mê. . .

Chỉ thấy nam nhân trước mắt, dung mạo khuynh thành, áo đỏ xinh đẹp, vẻ đẹp ấy càng khiến mọi vật xinh quanh trở nên bình thường!

Nam nhân này, chính là người mà nàng yêu sâu sắc năm năm. . .

Một nam nhân tuyệt sắc xuất chúng như thế, khi nhìn thấy hắn lần đầu tiên, nàng liền yêu hắn.

Bao năm nay cho tới bây giờ, hắn bảo nàng làm cái gì, nàng đều sẽ dựa theo hạ lệnh của hắn mà làm, cũng chưa bao giờ làm trái lại.

Cho dù, hắn bảo nàng chết, nàng đều cam tâm tình nguyện!

Chính là, tại sao, nàng yêu thương hắn sâu sắc như thế mà trong lòng hắn lại không có vị trí của nàng.

Tại sao! ?

Nghĩ tới đây, trong mắt nữ nhân không khỏi xẹt qua một tia đau thương. . .

Nam nhân ban đầu đang đứng trước cửa sổ, phảng phất nhận thấy được phía sau khác thường, khóe mắt nhẹ nhàng quét nhanh một lượt.

Khi nhìn thấy nữ nhân quyến rũ đứng ở phía sau, nụ cười dịu dàng trên mặt, lập tức biến mất hầu như không còn.

Dung mạo xinh đẹp, đã khôi phục sự lạnh lùng lạnh nhạt ban đầu.

Nhìn thấy trên mặt nam nhân khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, trong mắt nữ nhân không khỏi xẹt qua một phần buồn bã.

Lập tức, hé mở làn môi hồng, hạ giọng nói nhỏ.

“Chủ tử. . .”

“Chuyện gì! ?”

Nam nhân mở miệng, âm thanh lạnh như băng sương.

Nghe vậy, Tử Ngữ nhẹ nhàng mấp máy môi đỏ mọng, lập tức, ánh mắt nàng rơi tại cánh tay băng bó của nam nhân, đồng mâu lập tức trợn lên một cái, hé mở làn môi hồng, lập tức giạt mình la lên thành tiếng.

“Nha! Chủ tử, ngài bị thương! Có nghiêm trọng không! ? Để Tử Ngữ nhìn một cái!”

Tử Ngữ vừa mở miệng vừa nói, một bên nhanh chóng tiến lên, đi tới trước mặt nam nhân, liền muốn cầm lấy tay của nam nhân kia.

Trên gương mặt xinh đẹp, không che dấu chút nào lo lắng căng thẳng.

Tuy nhiên, đối với sự căng thẳng lo lắng của Tử Ngữ, trên mặt nam nhân như trước đều lạnh lùng, không vì sự quan tâm của Tử Ngữ dành cho mình mà thay đổi sắc mặt.

Nhìn lại nữ nhân đang tiến lại gần tới cánh tay của mình, chân mày nam nhân nhẹ nhàng cau lại một cái, lập tức, hai chân lùi lại phía sau một bước, nhanh chóng tránh né đụng chạm của nữ nhân.

Bởi vì, hấn chán ghét có người chạm đến thân thể hấn!

Đối với hành động của nam nhân, Tử Ngữ tự nhiên nhìn thấy rất rõ.

Chứng kiến nam nhân lui về phía sau, tránh né tiếp xúc với nàng, Tử Ngữ thấy vậy, trên mặt đầu tiên là sững sờ, lập tức, trên mặt xẹt qua một tia bối rối.

“Thật xin lỗi, chủ tử, Tử Ngữ đã quá phẫn. . .”

Tử Ngữ mở miệng, tràn đầy xin lỗi nói.

Trong lòng, càng là không ngừng ảo não.

Cạnh chủ tử hơn năm năm, đối với tính tình chủ tử nàng là người hiểu rõ ràng nhất.

Chủ tử chán ghét người khác chạm đến thân thể hấn!

Chỉ tại mới vừa rồi chính mình quá mức lo lắng căng thẳng, nên đã quên điếm này. . .

Liền tại lúc trong lòng Tử Ngữ ảo não, nam nhân nghe được lời nói Tử Ngữ, lại thấy đáng vẻ tràn đầy lo lắng căng thẳng trên mặt Tử Ngữ, chỉ là hé mở môi đỏ mọng, nhạ nhòa nói.

“Bổn vương không có việc gì, nếu như không có chuyện gì, người lui xuống trước đi!”

Nam nhân mở miệng, không chút khách khí đuổi khách.

Nghe vậy, Tử Ngữ không khỏi nhẹ nhàng cắn cắn môi dưới, đôi mắt nhìn về phía nam nhân, đều là ai oán và uất ức.

Tuy nhiên, khi tiếp xúc với ánh mắt lạnh lùng của nam nhân kia, Tử Ngữ cũng chỉ có thể im lặng, cuối cùng, có lẽ không dám làm ngược lại với ý của hấn, từ từ xoay người rời khỏi.

Tuy nhiên, khi chuẩn bị bước ra khỏi cửa, nàng không kìm lòng mà quay lại nhìn nam nhân phía sau.

Chỉ thấy nam nhân giờ phút này, cúi đầu xuống, lẳng lặng ngắm cánh tay được băng bó.

Thấy vậy, Tử Ngữ không khỏi theo ánh mắt của nam nhân nhìn lại.

Chỉ thấy trên cánh tay bị thương của nam nhân, băng bó thừa thốt lệch lạc, rất xấu xí.

Thấy vậy, Tử Ngữ trong lòng nghi hoặc.

Đối với chính mình chủ tử hiểu rõ, chủ tử rất để ý đến vẻ bề ngoài của mình.

Chính là, cánh tay được băng bó của chủ tử, đáng vẻ xấu xí, vừa nhìn liền biết người băng bó, khẳng định đối với băng bó vết thương không thuần thực.

Nếu như bình thường, bản thân chủ tử khẳng định sẽ không để người như vậy vì hấn băng bó.

Chính là tại sao, bản thân chủ tử giờ phút này, lại không thèm để ý chút nào! ?

Nhìn ánh mắt phía trên cánh tay, càng là như có điều suy nghĩ, mơ hồ, càng lộ ra những tia dịu dàng . . .

Dịu dàng! ? ? ?

Thấy vậy, Tử Ngữ trong lòng chấn động, đôi mắt mở to, mặt mày kinh ngạc.

Dù sao, bản thân chủ tử một mực vô tình lạnh lùng, trên mặt cho tới bây giờ cũng sẽ không lộ ra thần sắc dịu dàng.

Nhưng mà bây giờ. . .

Chẳng lẽ là, trong lúc nàng dưỡng thương, đã có chuyện gì xảy ra mà nàng không biết! ?

Xem ra, nàng phải điều tra cẩn thận một phen . . .

Chủ tử của nàng, nàng tuyệt đối không cho phép người khác cướp đi!

. . .

Gần đây Đồng Nhạc Nhạc luôn nằm mơ, hơn nữa, còn không phải là mộng đẹp.

Làm cho Đồng Nhạc Nhạc mỗi ngày sợ hãi nhất chính là ngủ, bởi vì một khi ngủ thiếp đi, sẽ gặp ác mộng, sau khi tỉnh lại, lại tăng phiền não.

Đồng Nhạc Nhạc cảm giác được, chính mình không thể tiếp tục suy nghĩ miên man như vậy.

Bằng không, nàng sẽ điên mất thôi.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thở dài một hơi, mặt mày bất đắc dĩ.

Một bên Tiểu Lô Tử thấy vậy, không khỏi cau mày hỏi.

“Tiểu Nhạc Tử, người gần đây rốt cuộc là làm sao vậy! ? Luôn trưng ra một bộ mặt đầy tâm sự ”

“Chính là a, người hôm nay đã thở dài không dưới hơn một trăm lần, còn như vậy tiếp tục thở dài, lá cây sẽ đều bị người ngắt sạch sao.”

Một bên Tiểu Quế Tử theo sát phụ họa nói.

Nghe được lời nói hai người Tiểu Lô Tử và Tiểu Quế Tử, lại thấy trên mặt bọn họ không che dấu chút nào lo lắng, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc biết bọn họ đang lo lắng chính mình.

Chỉ là, chuyện của mình, coi như nói ra, bọn họ cũng không giúp được nàng, hơn nữa, nếu như bọn họ đã biết, có lẽ vẫn còn sẽ đưa tới họa sát thân, cho nên nàng là hoàn toàn không thể nói cho bọn họ.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là nhẹ nhàng lắc đầu nói.

“Ta không sao. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng vừa nói, lại thấy Tiểu Lô Tử bọn họ muốn nói điểm cái gì, lập tức dờ dề tài.

“Đúng rồi, Tiểu Lô Tử, các người đang theo thứ gì vậy! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, nhìn thấy Tiểu Lô Tử bọn họ cầm trên tay đồ theo liền mở miệng hỏi.

Đúng là sau giờ Ngọ là thời gian nghỉ ngơi, bọn họ vừa mới thay ca, hiện tại trong lúc rảnh rỗi, Tiểu Lô Tử và Tiểu Quế Tử liền vội vàng lấy ra đồ theo, bắt đầu theo.

Không biết phải chăng là bởi vì thái giám, cho nên cá tính bắt đầu nữ tính hóa.

Cho nên bình thường trong lúc rảnh rỗi lúc, Đồng Nhạc Nhạc lại thấy Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử cầm theo theo cái gì đó.

Nàng là người không thích thêu đồ, dù sao, nàng không hiểu thêu, cũng không thích những thứ này.

Chỉ là, nàng nhìn thấy Tiểu Lô Tử bọn họ thêu thừa, xế chiều nào cũng thêu, trái lại khiến nàng bắt đầu tò mò trong lòng.

Liên tị trong lòng Đồng Nhạc Nhạc tò mò, Tiểu Lô Tử và Tiểu Quế Tử trong lòng biết Đồng Nhạc Nhạc không muốn nói thêm cái gì, liền mở miệng cười nói.

“Ta thêu chính là hoa mẫu đơn, tính toán làm một cái túi hương để bên hông. Bên trong lại cho thêm chút hoa khô linh tinh các loại, khá thơm.”

“Ta thêu chính là một đôi chim Uyên Ương, tính toán làm thành cái khăn tay.”

Nghe được Tiểu Quế Tử bọn họ lời nói, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thăm dò, bắt đầu đánh giá hai bức thêu của bọn họ.

Trước kia chưa từng chú ý, hiện nay nhìn một cái, đôi mắt của Đồng Nhạc Nhạc lập tức sáng ngời.

“Nha! Các người thêu thật là tốt a!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ăn ngay nói thật.

Phải biết rằng, làm một người hiện đại, Đồng Nhạc Nhạc đối với thêu linh tinh các loại, là không hiểu biết.

Chỉ là khi nhìn Tiểu Quế Tử bọn họ thêu, lại cảm giác được những bức thêu ấy vô cùng đẹp!

465. Chương 470: Chương 229-2 : Uyên Ương Hí Thủy

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Tiểu Lô Tử không khỏi che miệng cười một tiếng, mở miệng nói.

“Cái này so ra có là gì đâu, chúng ta cái này chỉ là chút tài vật, kém xa so với tú nương ở phường thêu, nghe nói, bên trong phường thêu, đã có người thêu qua một bộ bách hoa đồ, đã đưa tới Hồ Điệp đây!”

“Chính là , ta cũng được nghe qua việc này! Nhưng mà , chúng ta cũng chỉ nhàn rỗi không việc mới đi thêu, làm sao so được với tú nương ở phường thêu”

Nghe được lời bọn Tiểu Quế Tử nói, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy bọn họ là quá mức khiêm tốn.

“Các người thêu rất tốt , nếu đổi lại là ta, ta cũng không biết thêu thừa.”

“Tiểu Nhạc Tử, người không biết cũng có thể học nha!”

“Chính là, gần đây người luôn phiền lòng, có lẽ rất chán , nếu như có chuyện để làm, chắc cũng sẽ không như vậy .”

Nghe được lời đề nghị của bọn Tiểu Quế Tử, đôi mắt của Đồng Nhạc Nhạc lập tức sáng ngời.

Gần đây bởi vì chuyện tình của Huyền Lăng Thương và Huyền Lăng Dạ , nàng luôn lòng dạ rối bời, có lẽ, theo lời bọn họ nói, tìm chuyện để làm, chắc sẽ không buồn phiền nữa .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức gật đầu nói.

“Tốt, vậy các người dạy ta thêu đi! Nhưng mà phải nói trước, ta cho tới bây giờ cũng không có thêu qua tranh gì, các người cũng không nên nghĩ ta ngốc nha!”

Đồng Nhạc Nhạc trước đó thanh minh . Nghe vậy, Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử đầu tiên là hai mặt nhìn nhau một phen, lập tức che miệng cười nói.

“Ha ha, Tiểu Nhạc Tử người thông minh như vậy, khẳng định sẽ nhanh chóng học xong, đến, chúng ta dạy người thêu !”

Nghe được lời Tiểu Lô Tử nói, Đồng Nhạc Nhạc lập tức gật đầu.

Trước kia, nàng chưa từng có thêu qua, bình thường, cũng chỉ là khâu kim cho bọn Tiểu Quế Tử thêu cảnh. Hiện tại chính mình học thêu , mới biết được, thì ra việc thêu này, cũng cần nhiều tri thức.

Ngay sau đó, Đồng Nhạc Nhạc liền bắt đầu kiên nhẫn học.

Hiện tại, Đồng Nhạc Nhạc thêu, là Uyên Ương hí thủy đồ, tính toán thêu thêm một cái túi hương.

Nghĩ tới, nếu như Uyên Ương hí thủy đồ thêu xong, nàng sẽ đưa cho Huyền Lăng Thương.

Nếu như, thật có một ngày nàng rời khỏi đây, nàng hy vọng, nàng lưu lại một thứ gì đó, khiến Huyền Lăng Thương thấy, sẽ nghĩ tới nàng. . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc học thêm chăm chú.

Chỉ là, cho dù nàng chăm chú học thêu như thế nào, dù sao cũng là người mới học, Đồng Nhạc Nhạc học không được bao lâu, mười ngón tay toàn bộ bị kim đâm hết chỗ này đến chỗ khác lỗ chỗ máu.

“A, đau quá. . .”

Ngón tay lại bị đâm , Đồng Nhạc Nhạc lập tức giật mình la lên một tiếng, sau đó cho ngón tay lên ngậm vào trong miệng.

Nhìn phía ánh mắt bọn Tiểu Quế Tử, sao lại thương cảm như vậy.

“Thêu thật khó. . .”

“Ha ha, mới học thêu ai cũng như vậy hết, người thêu nhiều hơn, sẽ tốt thôi.”

“Trước kia chúng ta lúc mới học thêu, mười đầu ngón tay chỗ nào không bị chọc ra máu! ?”

Nghe được lời an ủi của bọn Tiểu Quế Tử , Đồng Nhạc Nhạc lập tức có thêm động lực.

Quyết định, nhất định phải hoàn thành bộ Uyên Ương hí thủy đồ thật tốt, sau đó đưa cho Huyền Lăng Thương!

Đồng Nhạc Nhạc học chăm chú, để Tiểu Quế Tử chỉ dạy nàng thêu, việc mỗi ngày Đồng Nhạc Nhạc làm nhiều nhất, chính là thêu .

Mỗi khi không rảnh rỗi , trên tay Đồng Nhạc Nhạc nhất định sẽ cầm theo tranh thêu để thêu.

Hơn nữa, Đồng Nhạc Nhạc phát hiện,việc thêu này, cần phải chuyên tâm, tâm tư yên tĩnh thì sẽ không bị đâm vào tay.

Vì không muốn tổn thương mười đầu ngón tay, Đồng Nhạc Nhạc mỗi lần thêu đều sẽ hết sức chăm chú.

Đến cuối cùng, trái lại không có suy nghĩ miên man .

Vì lần này, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vui mừng không thôi.

Phiền não lúc trước, rốt cuộc tìm được một việc để có thể trút ra .

Vì vậy, việc mỗi ngày Đồng Nhạc Nhạc làm nhiều nhất, chính là thêu , thật giống như như bây giờ.

Thật vất vả mới rảnh rỗi , Đồng Nhạc Nhạc lập tức cầm tranh thêu đã thêu được một nửa, tiếp tục thêu.

Ở trên đầu ngón tay không biết đã đâm bao nhiêu chỗ, công phu thêu của Đồng Nhạc Nhạc , càng ngày càng tăng lên .

Nghĩ đến, không mất nhiều ngày, nàng sẽ thêu xong bức Uyên Ương hí thủy đồ thật tốt, sau đó, lại kêu bọn Tiểu Quế Tử dạy nàng làm túi hương, bên trong, thả một ít hoa khô mà Huyền Lăng Thương thích vào, thế là việc lớn đã xong!

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi vừa lòng đẹp ý.

Cũng không biết, một bóng dáng cao lớn màu trắng, đang từ từ hướng về phía nàng đi tới.

“Tiểu Nhạc Tử, người đang làm cái gì vậy! ?”

Nam nhân vừa mở miệng, giọng điệu tràn đầy tò mò.

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc đang thêu chăm chú, chợt nghe thấy âm thanh, trái lại bị hăm dọa sợ mất mặt.

Ngay sau đó, Tú Hoa Châm trên tay lại không cẩn thận đâm vào đầu ngón tay.

Ngay lập tức, một cơn đau nhói dữ dội, nhanh chóng lan lên mặt.

“A, đau quá!”

Cảm giác được trên ngón tay đau nhói, khiến Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhíu mi, không nhịn được giật mình la lên thành tiếng.

Lập tức, theo bản năng đưa ngón tay lên miệng ngậm vào.

Mang theo ánh mắt oán trách, nhìn về phía âm thanh vừa phát ra.

Tuy nhiên, khi vừa nhìn rõ người vừa tới, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức, đôi mắt sáng ngời, mở miệng giật mình la lên.

“Nha! Vương Gia, thì ra là người!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, nhìn nam nhân ở trước người giật mình la lên.

Chỉ thấy người tới mặc một bộ quần áo trắng như thiên tiên, tóc đen như mực, mặt mũi dịu dàng, không phải là Lan Lăng Vương Lan Lăng Thiệu Giác sao! ?

Khoảng thời gian trước, Lan Lăng Thiệu Giác bị Huyền Lăng Thương phái đi thực thi chính sự, cho nên cũng một khoảng thời gian dài rồi Đồng Nhạc Nhạc chưa nhìn thấy Lan Lăng Thiệu Giác.

Bây giờ Lan Lăng Thiệu Giác đột nhiên xuất hiện, trái lại khiến Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc không thôi.

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc cực kỳ, Lan Lăng Thiệu Giác đứng ở trước người nàng, ánh mắt tràn đầy lo lắng, gắt gao nhìn chăm chăm vào ngón tay trên mặt Đồng Nhạc Nhạc.

Mới vừa rồi, hắn ở xa, nhìn thấy người nhỏ nhắn này, trong lòng vui vẻ, lập tức cất bước đi nhanh tới.

Vốn là, muốn cho người một kinh hỉ, không ngờ, người lại đang thêu, hắn vừa lên tiếng, ngược lại làm người hoảng sợ, hơn nữa, vẫn còn khiến người nhỏ nhắn này không cẩn thận đâm vào ngón tay.

Nhìn thấy ngón tay Đồng Nhạc Nhạc đầy băng trắng, nhiễm thêm một chút máu, mặc dù vết thương nhỏ, nhỏ không thể nhận ra, chỉ là, lại làm cho Lan Lăng Thiệu Giác nhíu mi lại, trong lòng không khỏi nảy lên một cỗ thương tiếc.

“Tiểu Nhạc Tử, ngón tay ngươi không có việc gì đi! ? Đều do Bồn vương không tốt, là Bồn vương lên tiếng hù dọa đến ngươi, mới để ngươi sợ làm ngón tay bị thương. . .”

Lan Lăng Thiệu Giác mở miệng, trong giọng nói, không che dấu chút nào ý tự trách.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là cúi đầu nhìn vết thương trên ngón tay một chút, lập tức, môi đỏ mọng dần ra một cái, khe khẽ lắc đầu, mở miệng cười nói.

“Không có việc gì! Gần đây trên ngón tay nô tài, đã sớm có nhiều vết thương, đây cũng chỉ là vết thương nhỏ.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, trên mặt là dáng vẻ không để ý.

Hơn nữa, lời nàng nói cũng là thật, gần đây nàng học thêu, học đầu ngón tay đều là lở máu.

Mới đầu nàng còn có thể cảm giác được đau, sau này dần dần mất, trái lại thành thói quen.

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc trầm nghĩ lại, Lan Lăng Thiệu Giác nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, trên mặt chỉ là nhẹ nhàng đi một chút.

Sau một khắc, ánh mắt quét một vòng, rơi vào mặt thêu trên tay Đồng Nhạc Nhạc.

“Tiểu Nhạc Tử, ngươi thêu chính là hai con vịt sao! ? Thêu thật đúng là. . . Không sai.”

Lan Lăng Thiệu Giác mở miệng, nói xong lời cuối cùng, nhìn dáng vẻ người phía trước một chút.

Nghe vậy, gương mặt Đồng Nhạc Nhạc lập tức buồn bực, một vầng đỏ bừng, lập tức lan lên khuôn mặt trắng nõn.

Ánh mắt nhìn về phía Lan Lăng Thiệu Giác, lại càng thêm ai oán.

“Vương Gia, đây không phải con vịt, là Uyên Ương! ! !”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, hơi xấu hổ mà cao giọng lên.

Dù sao, bức tranh Uyên Ương hí thủy đồ, nàng chính là thêu cực kì khổ cực, chính là, chính mình thêu khổ cực như vậy, lại bị người nói như thế.

Con vịt! ?

Như thế nào nàng thêu Uyên Ương, có sai biệt sao! ?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ảo não , nhưng mà, bình tĩnh nhìn lại, chỗ mình thêu Uyên Ương, như thế nào càng xem, lại có điểm giống con vịt ! ?

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lại thêm ảo não, ngượng ngùng.

Cuối cùng, cảm bức thêu dấu ở phía sau, mang dáng vẻ không cần người đến gần.

Nhìn bộ dáng Đồng Nhạc Nhạc bởi vì xấu hổ thành giận , còn bắn ánh mắt về phía mình, thêm một phần ai oán, Lan Lăng Thiệu Giác thấy vậy, khuôn mặt tuần tú đầu tiên là sững sốt, lập tức, nhận thấy được mình nói sai , không khỏi mở miệng nói.

“A, là Uyên Ương, Bỗng vương nhất thời nhìn lầm rồi, Tiểu Nhạc Tử ngươi không lấy làm phiền lòng đi.”

466. Chương 471: Chương 230 - Thêu Thật Xấu

Lan Lăng Thiệu Giác ngoài miệng tuy nói như thế là được, nhưng là dưới đáy mắt lại hiện lên điểm vui vẻ.

Hình như muốn cười, nhưng lại sợ hãi chọc giận Đồng Nhạc Nhạc.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy gương mặt mình càng ngày càng nóng, nhìn ánh mắt Lan Lăng Thiệu Giác, càng hiện lên vẻ ai oán ảo não.

Môi đỏ mọng chu lên, không khỏi uất ức nói.

“Vương Gia, nô tài thêu tranh đôi Uyên Ương đùa nghịch dưới nước đã rất vất vả rồi, ngài lại còn giễu cợt nô tài, rất không tượng nghĩa đi! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, môi đỏ mọng càng trề ra, nhìn về Lan Lăng Thiệu Giác, hết sức hờn tủi.

Cũng không biết, dáng vẻ hiện tại của chính mình, lọt vào trong mắt của nam nhân, dễ thương cỡ nào.

Cúi đầu nhìn thân hình nhỏ bé trước mặt.

Mặc dù trên người mặc trang phục thái giám, trên mặt không hề trang điểm thì cũng đã xinh đẹp hơn người.

Đặc biệt hiện tại, chỉ thấy gương mặt nàng ửng đỏ, tựa như hồng mai vừa mới nở rộ vào tháng chạp, tăng thêm vài phần nữ tính yêu kiều.

Mỗi một cử chỉ hành động, dù cười hay mắng, đều xinh đẹp như vậy, quả thực khiến cho người ta không rời mắt nổi.

Thấy vậy, Lan Lăng Thiệu Giác nhìn về đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc, càng kinh ngạc và không kiềm chế được tình cảm của chính mình. . .

Đối với tâm tư của Lan Lăng Thiệu Giác, Đồng Nhạc Nhạc vẫn không hề hay biết.

Giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc thấy Lan Lăng Thiệu Giác trầm lặng không nói, chỉ là chăm chú nhìn nàng.

Hơn nữa, ánh mắt nhìn nàng, thật là kì dị cổ quái.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc sửng sốt, lập tức, hé mở làn môi hồng, mở miệng hỏi.

“Vương Gia, làm sao ngài lại nhìn nô tài như vậy!? Trên mặt nô tài có vết bẩn sao!?”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói dứt lời, theo bản năng đưa tay lên lau má.

Lại quên mất, trên đầu ngón tay mình vẫn còn dính máu.

Kết quả là, vết máu trên tay, liền bị dính vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, mà nàng, vẫn còn hồn nhiên không hay biết.

Nhìn thấy dáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc ngây thơ mơ hồ, Lan Lăng Thiệu Giác không nén nổi phì cười.

Chỉ thấy người nhỏ nhắn trước mắt này, rất dễ thương!

Môi hồng cong lên một cái, không khỏi cười nhẹ một tiếng.

“Hiện tại trên mặt người thật sự là dơ rồi.”

Nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, trong mắt hiện lên vài phần mê muội.

Một lúc sau, dường như nghĩ đến cái gì đó, không khỏi cúi đầu nhìn ngón tay của mình, ngay tức khắc bừng tỉnh hiểu ra.

“A a, nô tài đúng là ngốc mà! Quên mất là trên tay vẫn còn dính máu a!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng ảo não tự giễu.

Vừa nói dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc liền tính lấy khăn tay ra lau vết máu trên mặt.

Tuy nhiên, vào đúng thời điểm này, lại thấy nam nhân trước mặt đứng ở nàng, đột nhiên vươn cánh tay thon thả ra, đưa đến trên mặt nàng.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, trên mặt đầu tiên là sửng sốt.

Chỉ cảm thấy trên mặt mình bị nam nhân dùng ngón tay nhẹ nhàng lau.

Bàn tay nam nhân thon thả, nước da trắng nõn hiếm thấy, động tác lau lên má nàng, thật nhẹ nhàng, giống như lông chim lướt qua, rất là thoải mái.

Đối với hành động của nam nhân này, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không suy nghĩ gì cả.

Bởi vì từ trước tới nay, Đồng Nhạc Nhạc đối Lan Lăng Thiệu Giác, chỉ có tình cảm huynh muội.

Lan Lăng Thiệu Giác trong cảm nhận của nàng, tựa như một người anh trai cả vậy.

Cho nên bây giờ, Lan Lăng Thiệu Giác vì nàng mà lau vết máu trên mặt, Đồng Nhạc Nhạc cũng thấy đó là chuyện đương nhiên.

Cũng không biết, trong lòng người nào đó, không phải nghĩ như vậy.

Chỉ cảm thấy đầu ngón tay ma sát với da thịt, là mềm nhẵn, non mịn.

Tựa như đứa trẻ mới sinh ra, mịn màng khiến cho người ta không nỡ dời đi.

Nhẹ nhàng mà lau vết máu trên mặt, Lan Lăng Thiệu Giác cảm giác được tim đập nhanh không thôi.

Thật là muốn, nếu như thế gian, có thể vĩnh viễn dừng lại vào giờ khắc này, thật là tốt biết bao a. . .

Tuy nhiên, không như mong muốn.

Trong lòng Lan Lăng Thiệu Giác suy nghĩ miên man chốc lát, đột nhiên, một tiếng ho khan nặng nề, vang lên từ bên ngoài đình nghỉ mát.

Cùng lúc tiếng ho vang lên, ánh mắt Lan Lăng Thiệu Giác lập tức nhìn về nơi âm thanh phát ra, liền thấy không biết khi nào ở bên ngoài đình nghỉ mát đã xuất hiện một bóng dáng mặc hoàng bào, trên mặt đầu tiên là có hơi sưng sốt.

Lập tức, từ từ thu lại bàn tay trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Nhạc Nhạc

Môi đỏ mọng khẽ mấp máy một cái. . .

Đối với sự im lặng của Lan Lăng Thiệu Giác, sau đó Đồng Nhạc Nhạc lại nghe thấy tiếng ho khan truyền tới, trên mặt đầu tiên là sưng sốt.

Lập tức, ánh mắt quét một vòng, liền thấy nam nhân đứng ở bên ngoài đình nghỉ mát, lập tức, hé mở làn môi hồng, mở miệng hô nhỏ.

“Hoàng thượng!?”

Huyền Lăng Thương, tại sao hắn lại ở chỗ này!?

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ, bóng dáng cao lớn của Huyền Lăng Thương, đã tiến vào bên trong đình ngắm cảnh .

Thấy vậy, sau khi Đồng Nhạc Nhạc phục hồi tinh thần, lập tức một mực cung kính quỳ trên mặt đất, hành lễ với Huyền Lăng Thương, nói.

“Hoàng thượng cát tường.”

Đối với Đồng Nhạc Nhạc cúi đầu, một mực cung kính .

Huyền Lăng Thương khi nghe được những lời nói của Đồng Nhạc Nhạc, cũng là trầm lặng không nói.

Trên gương mặt tuấn tú kia, là một vẻ lạnh như băng.

Cho dù Đồng Nhạc Nhạc không có ngẩng đầu lên nhìn, mà chỉ cần cảm nhận được nhiệt độ bốn phía bỗng nhiên giảm xuống, cũng biết được, khẳng định Huyền Lăng Thương đã tức giận.

Đang yên đang lành, làm sao mà Huyền Lăng Thương lại tức giận ! ?

Chẳng lẽ, là triều chính không thuận lợi! ?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ, mắt nhắm đen lách, tràn đầy vẻ tò mò, lập tức từ từ ngẩng đầu, nhìn lên Huyền Lăng Thương.

Nhắm vào nàng, là đôi mắt động lòng vô cùng lạnh nhạt của Huyền Lăng Thương.

Trong ánh mắt sắc bén lạnh như băng của nam nhân, dường như hiện ra vẻ tức giận.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái.

Trong mơ hồ, Đồng Nhạc Nhạc cảm giác được, Huyền Lăng Thương là đang giận nàng!

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vừa sợ vừa nghi ngờ.

Đang yên đang lành, hình như nàng chưa có làm chuyện gì, khiến cho Huyền Lăng Thương tức giận đi! ?

Cho nên mới nói, lòng dạ của Hoàng đế thật là khó hiểu, tựa như bây giờ vậy! ?

Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc chốc lát, Huyền Lăng Thương đầu tiên là lẳng lặng liếc mắt nhìn nàng một cái.

Sau đó, ánh mắt quét một vòng, liền nhẹ nhàng rơi trên người Lan Lăng Thiệu Giác đứng cạnh đó.

Bạc môi hé mở, như là thuận miệng hỏi.

“Mới vừa rồi các người đang làm cái gì vậy! ?”

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương nói, Lan Lăng Thiệu Giác hé mở làn môi hồng, mở miệng nói.

“Không có gì, chỉ là nói chuyện phiếm cùng với Tiểu Nhạc Tử thôi.”

Nghe Lan Lăng Thiệu Giác trả lời, Huyền Lăng Thương chăm chú nhìn Lan Lăng Thiệu Giác.

Lập tức, ánh mắt khẽ liếc lại, nhìn thấy trên tay Đồng Nhạc Nhạc đang cầm đồ thêu.

Nhìn thấy bức tranh Đồng Nhạc Nhạc mới thêu được một nửa, huyết mâu động lòng người của Huyền Lăng Thương nhẹ nhàng lóe lên.

Theo ánh mắt của Huyền Lăng Thương, đột nhiên thấy đồ vật trên tay mình, gương mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt.

Nhớ lại mới vừa rồi Lan Lăng Thiệu Giác bình phẩm đồ thêu dệt của mình, nhất thời then thùng ngượng ngùng, lập tức đem giấu đồ thêu trên tay ra phía sau.

Dù sao, tác phẩm của mình xấu như vậy, có lẽ đừng nên lấy ra để người khác bêu xấu.

Mới đầu, nàng định thêu xong bộ Uyên Ương đùa giỡn dưới nước này, rồi lại làm một cái túi hương đưa đến cho Huyền Lăng Thương.

Chỉ là bây giờ Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy, hay là thôi đi.

Phường thêu ở Hoàng cung là tốt nhất, đồ dùng của Huyền Lăng Thương, đương nhiên phải là tốt nhất.

Nếu như nàng đem đồ xấu như vậy đưa cho hắn, hắn khẳng định sẽ không muốn chẳng!?

Đồng Nhạc Nhạc trầm suy nghĩ, lại thấy Huyền Lăng Thương giơ tay lên.

Huyết mâu chợt loé sáng, lập tức bạc môi hé mở, trầm giọng nói.

“Trên tay người cầm là vật gì vậy!? Cho trẫm nhìn một cái.”

“Ách, khởi bẩm Hoàng thượng, nô tài chỉ là nhất thời nhàm chán nên thêu khăn tay, tài may vá của nô tài không tốt, sợ làm bẩn mắt của hoàng thượng. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ngụ ý, là không dám đưa khăn tay dâng lên trước mặt mọi người.

Tuy nhiên, sau khi nghe được lời nói của nàng, Huyền Lăng Thương lại nhìn chằm chằm vào nàng.

Mặc dù, Huyền Lăng Thương không có mở miệng nói chuyện lần nữa, chỉ là phía dưới ánh mắt lấp lánh sáng ngời, Đồng Nhạc Nhạc cũng nhìn rõ ràng ý tứ của hắn.

Đầu tiên là nhẹ nhàng mấp máy môi đỏ mọng, lập tức, khăn tay được giấu phía sau được lấy ra, dâng lên cho Huyền Lăng Thương.

Nhìn thấy vẻ không tình nguyện của Đồng Nhạc Nhạc, tràn đầy xấu hổ, trong mắt Huyền Lăng Thương không khỏi xẹt qua một nụ cười thấp thoáng.

Lập tức, đưa mắt quét một vòng, nhìn lên trên tay Đồng Nhạc Nhạc đang cầm khăn.

Chỉ thấy, trên mặt khăn tay, thêu cảnh hai đứa trẻ mập mạp đang nghịch nước.

Hơn nữa, kĩ thuật thêu, thật đúng là như nàng nói, thật là xấu.

Thấy vậy, chân mày Huyền Lăng Thương nhẹ nhàng cau lại một cái, lập tức bạc môi hé mở, thản nhiên nói.

“Thêu thật là xấu đi.”

“Ách. . .”

Nghe được nam nhân dùng giọng điệu nghiêm túc như vậy để nói, gương mặt Đồng Nhạc Nhạc lập tức buồn bực.

Chỉ cảm thấy một luồng khí nóng đang từ đáy lòng đã bốc thẳng lên trên mặt rồi.

Liên quan đến hai gò má hằm hập nóng bỏng, cho dù không soi gương, Đồng Nhạc Nhạc cũng biết được chính mình đang đỏ mặt.

Mặc dù, nàng đã sớm biết rằng đồ mình thêu đặc biệt khó coi.

Chỉ là, lời này, từ trong miệng Huyền Lăng Thương nói ra, lại khiến cho Đồng Nhạc Nhạc ảo não ngượng ngùng chán nản vô cùng.

Môi đỏ mọng chu lên, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, giống như là đang lên án, trách mắng hẳn.

“Hoàng thượng, nô tài cũng biết chính mình thêu không được tốt, cho nên sau này nô tài có lẽ không nên thêu nữa, tránh cho mất mặt xấu hổ!”

Lời này của Đồng Nhạc Nhạc, có vài phần tức giận.

Phải biết rằng, sở dĩ mình đi thêu, cũng là dự định làm cho Huyền Lăng Thương một cái túi hương.

Không ngờ, túi hương còn chưa làm, đã nghe được lời bình luận như thế.

Điều này sao không khiến cho Đồng Nhạc Nhạc nản lòng thoái chí đây!?

Tuy nhiên, trong lúc Đồng Nhạc Nhạc còn đang mất mát, lại thấy bạc môi nam nhân hé mở, lần nữa nói.

“Nhưng mà, trầm hiem khi nhìn thấy đồ thêu nào xấu như vậy, sau khi người thêu xong con vịt, thì làm cho trầm cái túi hương đi!”

Nam nhân mở miệng, như là thuận miệng nói.

Tuy nhiên, khi nghe tới lời này của nam nhân, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc liền chấn động, đôi mắt mở to, tràn đầy kinh ngạc.

467. Chương 472: Chương 231 : Canh Hai Tới Rồi

“Cái gì! ? Hoàng thượng, không phải ngài chê nô tài thêu không tốt sao! ? Hơn nữa, thứ mà nô tài thêu, là Uyên Ương! Không phải con vịt!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, vừa là nghi hoặc, vừa là ảo não.

Nhìn thấy đáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc ngượng ngùng ảo não, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy tâm tình không khỏi sung sướng hơn không ít.

Hắn quả thực rất thích thú đáng vẻ vừa ngượng ngùng vừa tức giận của tiểu nữ tử này.

Trong lòng thầm nghĩ như vậy, ánh mắt Huyền Lăng Thương nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là mang theo một chút vui vẻ.

Đồng Nhạc Nhạc vốn đang lúc tức giận thấy vậy, trên mặt đầu tiên là sửng sốt.

Sau một khắc, dường như đã hiểu điều gì, gương mặt lập tức hết buồn bực, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là có thêm vài phần xấu hổ lần tức tối và thẹn thùng.

Thì ra, nam nhân này là cố ý giễu cợt nàng đây! Thật là đáng ghét nha!

Thầm nghĩ như thế, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc tức tối, không khỏi chu đôi môi đỏ mọng, mở miệng nói.

“Hoàng thượng, nô tài thêu không tốt, so ra còn kém đám thợ thêu ở phường thêu. Nghe nói, những bông hoa mà đám thợ thêu của phường thêu làm, đều có thể gọi được bướm Hồ Điệp bay tới! Hoàng thượng nếu như muốn túi hương, thì có khả năng gọi bọn họ thêu, khẳng định so với nô tài sẽ thêu khá hơn nhiều.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ở trong giọng nói càng là có thêm vài phần ghen tị mà chính mình đều không hề phát hiện ra được.

Huyền Lăng Thương nghe vậy, trong mắt không khỏi nhuốm nụ cười thấp thoáng.

Cúi đầu nhìn người nhỏ bé đang thở hổn hển trước mắt này, càng nhìn, lại càng thấy cực kỳ dễ thương.

Bạc môi hé mở, không khỏi mở miệng cười nhẹ một tiếng.

“Ha ha, người thêu mặc dù xấu, chỉ là bên người trẫm chưa từng có thứ nào thêu xấu như vậy. Nay ngẫu nhiên nhìn thấy, trái lại còn có vẻ mới lạ.”

“Ách. . .”

Nghe được Huyền Lăng Thương nói rõ ý giấu cột nàng như vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức im lặng.

Ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là tỏ ra ai oán .

Tuy nhiên, đến khi Đồng Nhạc Nhạc nhìn thấy một nụ cười mỉm nhạt nhòa nơi khóe miệng Huyền Lăng Thương , trong lòng cũng là giật nảy lên một cái, trên mặt hiện ra vẻ sững sốt, trong mắt đều là kinh ngạc.

Dù sao, Huyền Lăng Thương suốt thời gian thật dài, cũng không hề cười như vậy mà

Mấy ngày này, Huyền Lăng Thương một mực đều là trầm lặng và lạnh như băng, phảng phất tâm sự dường như rất nặng nề.

Khó có được lúc nào nhìn thấy hắn lại có nét tươi cười lần nữa , mặc dù, chỉ là cười rất nhạt nhòa, nhưng lại làm cho Đồng Nhạc Nhạc nhìn thấy mà trong lòng ấm áp.

Do đó, việc bị Huyền Lăng Thương giấu cột, thì trong lòng đều không còn tức giận nữa.

Dù sao, chỉ cần thấy hắn vui mừng, vậy liền là tốt rồi . . .

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc trầm nghĩ, cũng không biết, chính mình lộ rõ ánh mắt vui mừng hoan hỉ, rơi vào trong mắt người nào đó, khiến đồng mẫu người nào đó không khỏi tối sầm lại.

Lặng lặng nhìn thấy hai người trước mặt đang đối thoại với nhau.

Nam nhân cúi đầu dịu dàng cười một tiếng, nữ nhân kia mỉm cười mang theo mừng rỡ.

Trai xinh gái đẹp, bốn mắt nhìn nhau, tình ý triền miên.

Phảng phất, ở trong mắt bọn họ, chỉ có lẫn nhau, cũng không thấy người bên ngoài nữa . . .

Vì ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, tâm ý bọn họ đối với lẫn nhau , hẳn là người bên ngoài nhìn thấy đầy đủ rõ ràng.

Có lẽ, hẳn là không nên nhúng tay vào giữa hai người bọn họ . . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Lan Lăng Thiệu Giác không khỏi thở dài một tiếng, gương mặt tuần tú kia, đều là buồn bã. . .

. . .

Đồng ý làm cho Huyền Lăng Thương một cái túi hương, Đồng Nhạc Nhạc cả người phảng phất như được uống máu gà chọi.

Mỗi ngày vừa được rảnh rỗi, liền lập tức lấy ra đồ thêu rồi bắt đầu thêu.

Bởi vì bị Huyền Lăng Thương bọn họ giấu cột chính mình thêu Uyên Ương thành con vịt, Đồng Nhạc Nhạc vừa lại bắt đầu thêu một lần nữa, vừa thỉnh thoảng nhờ Tiểu Quế Tử bọn họ chỉ đạo chính mình.

Sau khi thêu hỏng vô số lần, Đồng Nhạc Nhạc hiện tại đã thêu được một cái mà chính mình rất cuộc là có hơi vừa lòng.

Nghĩ đến chính mình thêu cái này rất tốt, lại làm thành túi hương rồi để cho Huyền Lăng Thương mỗi ngày đều mang bên người. Chỉ suy nghĩ một chút như thế mà trong lòng Đồng Nhạc Nhạc phảng phất như được tưới mật, cả người đều thấy vừa lòng đẹp ý.

Thật giống như hiện tại.

Đồng Nhạc Nhạc vừa thêu cảnh trang trí, ở trong đầu, toàn bộ đều là bóng dáng Huyền Lăng Thương, nụ cười trên mặt, càng là ngọt ngào, một mực đều không hề dừng lại.

Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử ngồi ở một bên thấy vậy, đầu tiên là hai mặt nhìn nhau một cái, sau đó lập tức mở miệng cười nói.

“Tiểu Nhạc Tử gần đây hình như có chuyện gì vui mừng đây! Nhìn hần mấy ngày nay sung sướng thành đáng về này!”

“Đúng thế a, Tiểu Nhạc Tử người gần đây nhất định là phát sinh chuyện gì tốt sao! ? Chúng ta đã lâu cũng không có nhìn thấy người giống như bây giờ, ánh mắt khỏe miệng đều là cười đây!”

Nghe được Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử chế nhạo, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức, liền đưa tay theo bản năng vuốt vuốt mặt mình, mở miệng cười nói.

“Phải không! ? Ta thật đang cười sao! ?”

“Đúng vậy, người cười mấy ngày nay rồi, chẳng lẽ một mình người cũng không biết sao! ? Người ta thường nói, người gặp việc vui tinh thần sáng khoái, người rút cuộc có việc gì vui, nói ra chúng ta cũng vui vẻ cùng với! ?”

Tiểu Lô Tử mở miệng, tràn đầy hóng hớt tò mò hỏi.

Tiểu Quế Tử ở một bên, cũng ngược một đôi mắt đầy vẻ tò mò nhìn Đồng Nhạc Nhạc.

Bị hai người này chăm chú nhìn chằm chằm, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc liền xấu hổ, quả là bắt đầu có hơi ngượng ngùng.

“Cũng không có việc gì vui cả!”

“Tiểu Nhạc Tử, người rất không xứng bạn chí cốt, chúng ta tốt như vậy đối với người, cũng muốn làm người vui mừng. Tại sao người có chuyện gì tốt, đều dấu ở trong lòng, cũng không nói cho chúng ta biết!”

“Chính là, người rất không trọng nghĩa!”

Nhìn thấy dáng vẻ tức giận của Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử nhất tề phản đối, trong lòng biết bọn họ tuy không phải thực sự tức giận, nhưng mà, Đồng Nhạc Nhạc vẫn còn là có hơi không chịu nổi, lập tức, hé mở lần môi hồng, mở miệng bắt đầu nói.

“Được rồi được rồi, ta nói, ta nói còn không được sao! ?”

Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là chu chu đôi môi đỏ mọng, ai oán liếc mắt nhìn Tiểu Quế Tử bọn họ. Sau đó, mới hé mở lần môi hồng, mở miệng nói.

“Hoàng thượng nói, để ta làm một cái túi hương cho ngài.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, nói xong lời cuối cùng, khuôn mặt nhỏ nhắn có hơi một cú xuống, trên mặt, đều là thái độ then thùng của tiểu nữ nhi.

Nghe vậy, hai người Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử đầu tiên là hai mặt nhìn nhau một phen, lập tức, càng là trao đổi với nhau một ánh mắt mập mờ ra vẻ đều biết.

Kỳ thật, chuyện Đồng Nhạc Nhạc và hoàng thượng đã sớm lan truyền xôn xao ở bên trong hoàng cung.

Đồn đại rất nhiều kiểu, đại bộ phận đều nói, Hoàng thượng phi thường khác lạ đối với một thái giám hầu cận của ngài.

Còn có kẻ nói, Tiểu Nhạc Tử là nô tài làm âm giường cho hoàng thượng.

Lại có lời nói, Hoàng thượng có đoạn tụ chi phích (gay, xăng pha nhớt) . . .

Rất nhiều rất nhiều lời đồn đại, mới đầu Tiểu Quế Tử bọn họ là không tin, chỉ là đến cuối cùng, bọn họ cũng bắt đầu tin.

Dù sao, bọn họ một mực hầu hạ ở điện Dưỡng Tâm, nhiều lần trông thấy ánh mắt của Hoàng thượng nhìn Tiểu Nhạc Tử, cũng biết hết sức rõ ràng. Đường kim hoàng thượng của bọn họ, đối với Tiểu Nhạc Tử, quả thật là không giống với những người khác.

Tuy là như thế, bọn họ cũng không có ghen tị chán ghét linh tinh các loại.

Dù sao, Tiểu Nhạc Tử là bằng hữu tốt nhất của bọn hắn , nên tự nhiên đều muốn nhìn thấy bằng hữu của mình có hạnh phúc tốt nhất.

Đặc biệt hiện tại, thấy nụ cười hạnh phúc kia trên mặt Đồng Nhạc Nhạc , Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử trong lòng mừng rỡ, trên mặt lại thể hiện ra vẻ “thì ra là thế”, rồi bắt đầu liên tục chế nhạo cười rộ lên .

“A, không trách được đây! Thì ra là Hoàng thượng muốn Tiểu Nhạc Tử người tự mình làm túi hương cho ngài nha!”

“Chính là, thợ thêu của phường thêu bên trong hoàng cung , đã thêu thứ gì, chính là thiên hạ tốt nhất. Nếu như Hoàng thượng muốn túi hương, tốt nhất có thể để cho bọn họ thêu a. Tại sao khiến Tiểu Nhạc Tử người tới thêu đây! ?”

“Ôi, người cũng không hiểu, thợ thêu bên trong phường thêu coi như thêu thật tốt, đều so ra kém Tiểu Nhạc Tử tự mình thêu, cái đó chính là bao hàm tâm ý của Tiểu Nhạc Tử đây. . .”

Nhìn Tiểu Quế Tử bọn họ vừa nói, vẫn còn vừa nháy mắt ra hiệu, trên mặt đều là nụ cười mập mờ.

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc liền buồn bực, hai gò má lập tức hiện lên hai vệt đỏ bừng mất tự nhiên.

“Được rồi, các người không nên nói vậy! Nếu như là bị người khác nghe được sẽ không tốt!”

“Ha ha, chúng ta có nói vậy sao! ?”

“Đúng vậy, chúng ta nói rất đúng sự thật, Hoàng thượng đối với Tiểu Nhạc Tử người, là không đồng dạng như vậy!”

Nghe được Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử người một lời ta một câu mà tranh nhau nói, gương mặt Đồng Nhạc Nhạc càng tỏ ra nóng bỏng .

Trong lòng, càng là hiện lên một cảm giác đặc biệt.

Hoan hỉ, kích động, ngượng ngùng. . .

Tuy nhiên, đến cuối cùng, đều hóa thành cực kì bất đắc dĩ.

Huyền Lăng Thương đối với nàng thật là tốt, nàng chưa từng không biết ư! ?

Chỉ là, thân phận hiện tại của nàng, chính là một tiểu thái giám, Huyền Lăng Thương coi như đối với nàng có tốt, cũng không phải xuất phát từ tình yêu nam nữ.

Nếu không phải Huyền Lăng Thương có đoạn tụ chi phích, chính là hắn đối với nàng, chỉ là trước đây nàng đã cứu hắn sao! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Nghĩ đến thân phận của mình, từ đầu đến cuối là một quả bom hẹn giờ.

Thời gian yên bình giữa nàng và Huyền Lăng Thương, cũng không biết đến lúc nào sẽ biến mất.

Chỉ là hiện tại, suy nghĩ nhiều vô ích, coi như nàng ngày ngày phiền não về những việc lật vạt này, lại có ích lợi gì đây! ?

Hiện tại, nàng có lẽ thừa dịp chuyện còn chưa bị bại lộ, trong một đoạn thời gian yên ổn này, hưởng thụ thật tốt thời khắc ấm áp giữa nàng và Huyền Lăng Thương chăng!?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cầm lấy kim chỉ, lại lần nữa chăm chú từng cái kim sợi chỉ, thật sự bắt đầu chăm chú thêu.

Chỉ hy vọng, túi hương do chính mình tự tay thêu, có thể gửi đi được trước khi chuyện bị vạch trần.

Chỉ là, đến lúc đó, nếu như Huyền Lăng Thương biết chuyện của mình, thì sẽ xử trí như thế nào với cái túi hương này đây! ?

Đối với điểm này, đã không phải điều mà Đồng Nhạc Nhạc có thể nghĩ đến . . .

. . .

Ban đêm!

Đồng Nhạc Nhạc chính lúc đang ngủ say!

Tuy nhiên, liền trong thời gian Đồng Nhạc Nhạc ngủ mơ mơ màng màng , đột nhiên cảm giác được, phảng phất có người đứng ở bên cạnh mình.

Chun mũi, ngửi thấy được, là một mùi vị nhạt nhòa đặc biệt dễ ngửi.

Không phải Long Tiên Hương nhạt nhòa dễ ngửi kia trên người Huyền Lăng Thương.

Cũng không giống như mùi thơm bạch ngọc lan dễ chịu kia trên người Lan Lăng Thiệu Giác.

Mà là thuộc về người nào đó, mùi vị cũng đặc thù dễ ngửi . . .

Ngửi thấy thế, Đồng Nhạc Nhạc như là nghĩ đến cái gì, đồng mâu lập tức trợn lên một cái, cơn buồn ngủ toàn bộ không còn dấu vết.

Bởi vì, nàng rất cuộc nhớ lại, mùi vị đặc biệt này, rất cuộc thuộc về người phương nào, vậy liền là

“Vương Gia! ? Tại sao ngài lại ở chỗ này! ?”

Nhìn thấy bóng dáng cao to gầy xinh đẹp không biết từ khi nào đứng ở bên giường của mình, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc lập tức trợn lên một cái. Nàng chu cái miệng nhỏ, không khỏi giật mình la lên thành tiếng.

468. Chương 473: Chương 232 : Quan Tinh Lâu

Ánh trăng lạnh lạnh nhẹ nhàng chiếu xuống, xuyên thấu qua khung cửa sổ chạm trở rộng mở kia, hắt nghiêng nghiêng vào, chiếu sáng khắp cả gian phòng.

Chỉ thấy bên giường, không biết khi nào đã đứng một bóng dáng cao to hơi gầy.

Áo đồ diêm dúa, mái tóc dài đen mượt, tùy ý xõa ra.

Nam nhân mặc dù đưa lưng về phía ánh sáng, khiến người ta không thấy rõ lắm dung mạo của hắn. Nhưng chỉ cần một bộ Hồng Sam diêm dúa kia, lại thêm cái mùi quen thuộc nữa là đủ để cho Đồng Nhạc Nhạc liếc mắt liền biết được người đến là ai .

Trong lòng kinh ngạc, Đồng Nhạc Nhạc đưa mắt nhìn về phía nam nhân, càng là không dám tin và nghi hoặc.

Dù sao hiện tại, đã là lúc nửa đêm canh ba, Huyền Lăng Dạ hắn, làm thế nào lại xuất hiện ở chỗ này!?

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, nam nhân lại thấy vẻ nghi hoặc kinh ngạc trên mặt Đồng Nhạc Nhạc , chỉ là môi hồng cong lên một cái, mở miệng nhỏ giọng cười nói.

“Tử Kiều, không cần giật mình như vậy , Bồn vương chỉ là buổi tối không ngủ được, cho nên mới đi nhìn người một cái.”

Nam nhân mở miệng, nói nhẹ nhàng hờ hững, phảng phất như đang thảo luận thời tiết tối nay.

Tuy nhiên, Đồng Nhạc Nhạc sau khi nghe được lời nói của Huyền Lăng Dạ, khóe miệng cũng liền giật giật.

Nửa đêm canh ba xông vào phòng người khác, lại là bởi vì chính mình không ngủ được! ?

Huyền Lăng Dạ này, cũng thật sự quá mức tùy tiện đi! ?

Chẳng lẽ hắn thích làm cái gì thì làm cái đó sao! ? Cũng không hỏi một phen nàng có nguyện ý hay không.

Nàng cũng có chuyện riêng tư thầm kín chứ! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc cau đôi lông mày, lập tức hé mở làn môi hồng, mở miệng mang theo vẻ bất mãn mà nói.

“Vương Gia, phiền toái ngài lần sau đừng tùy ý xông vào phòng người ta có được hay không! ?”

“Sao vậy! ? Tử Kiều, người là đang tức với Bồn vương sao! ?”

Nghe ra sự không vui ở trong giọng nói của Đồng Nhạc Nhạc, gương mặt cực kì xinh đẹp kia của Huyền Lăng Dạ như là nhẹ nhàng ngẩng ra, đôi mắt hơi trợn lên, tràn đầy kinh ngạc.

Dù sao, trong tâm tưởng của hắn, Tử Kiều là từ trước đến nay cũng không hề tức giận đối với hắn.

Miền là hắn nói cái gì, nàng chỉ có thuận theo.

Chẳng lẽ, một người mất trí nhớ, ngay cả tính tình cũng bị thay đổi nhiều sao! ?

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Huyền Lăng Dạ nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu.

Bị Huyền Lăng Dạ dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nóng rực như thể nhìn mình, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc sững sốt, trong lòng không khỏi hiện lên một cảm giác bối rối.

Nàng hé mở làn môi hồng, không khỏi nhẹ nhàng hỏi nhỏ.

“Vương Gia, làm thế nào ngài lại nhìn ta như vậy! ?”

Nhìn thấy trên mặt Đồng Nhạc Nhạc lộ ra vài phần căng thẳng, phượng mâu đỏ hồng hình lá răm kia của Huyền Lăng Dạ đầu tiên là nhẹ nhàng lóe ra một cái.

Lập tức, môi hồng cong lên một cái, mở miệng cười nói.

“Không có gì, chỉ là cảm giác hiện tại Tử Kiều đã thay đổi rất nhiều, so cùng người trước kia , đã khác nhau rất lớn .”

“Ách. . .”

Nghe được Huyền Lăng Dạ lời nói, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi giật nảy lên một cái.

Dù sao, nàng không phải là Tử Kiều thật, nghe được Huyền Lăng Dạ nói lời này, trong lòng không khỏi bắt đầu có hơi chột dạ..

Tuy nhiên, còn không chờ Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói thêm điểm gì, liền thấy đôi môi đỏ mọng của Huyền Lăng Dạ lại nhếch lên lần nữa, lập tức mở miệng cười nói.

“Chính là, Bồn vương càng thích Tử Kiều hiện tại đây!”

Nam nhân mở miệng, lời này mang theo nụ cười thấp thoáng, cũng không biết nói thật hay giả.

Phảng phất là hắn thuận miệng nói, chỉ là, nghe vào trong tai Đồng Nhạc Nhạc, càng khiến cho nàng lòng dạ rối bời.

Dù sao, nàng đã không phải Tử Kiều trước kia . Đối với nam nhân trước mắt này, nàng căn bản liền không có nửa phần ý tứ.

Nàng cũng không muốn Huyền Lăng Dạ tiếp tục phát sinh hiểu lầm hơn nữa, có một số việc, có lẽ làm rõ ràng sớm hơn mới phải.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là nhẹ nhàng cắn cắn môi dưới, sau khi lấy hết dũng khí liền mở miệng, tính toán nói cái gì đó với Huyền Lăng Dạ.

Lại thấy Huyền Lăng Dạ đột nhiên vươn tay vươn một cái, sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy cổ tay của mình bị Huyền Lăng Dạ cầm thật chặt.

“Ách, Vương Gia! ?”

“Đi, Bồn vương mang người đi một chỗ!”

Nam nhân mở miệng nói xong, liền không đợi Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói thêm cái gì, đã lôi kéo Đồng Nhạc Nhạc, chạy vội đi ra ngoài cửa.

Đôi tay nhỏ bé bị nam nhân gắt gao lôi kéo, nhìn thấy điệu bộ nam nhân nói đi là đi, Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy lo lắng và nói không nên lời.

Làm thế nào nàng cảm giác được, nam nhân trước mắt này, lại cứ thích tùy theo ý mình như vậy a! ?

Chính mình thích như thế nào liền làm như vậy, tại sao đều không hỏi xem cảm nhận của nàng ra sao đây! ?

Chỉ là, còn không chờ Đồng Nhạc Nhạc cần nhẫn, nàng đã thấy chính mình cả người liền bị nam nhân ôm, sau đó giống như ở chốn không người, bay vọt trên cung điện tĩnh lặng kia.

Chỉ cảm thấy chính mình cả người phảng phất đang bay lên như đám vân giá vũ.

Đứng ở trên cao, liền có thể nhìn ra xa rồi.

Cảnh vật cả hoàng cung , đều rơi vào trong mắt Đồng Nhạc Nhạc vô cùng tinh tế rõ ràng.

Giờ phút này đêm đã khuya, cả bên trong hoàng cung, càng là lâm vào trạng thái hoàn toàn yên tĩnh.

Trắng sáng giữa trời cao, những vì sao lấp lánh, ánh trăng êm dịu kia, nhẹ nhàng phủ xuống, bao phủ cả hoàng cung.

Hoàng cung buổi tối, so cùng hoàng cung ban ngày thì hoàn toàn không giống.

Hoàng cung ban ngày là một cảnh xanh vàng rực rỡ, khoa trương rầm rộ.

Hoàng cung buổi tối , mặc dù thiếu đi vẻ xanh vàng rực rỡ ban ngày, lại tăng thêm vài phần vô cùng nguy nga.

Phảng phất một con rồng đang ngủ say, đang nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Gió mát hiu hiu thổi tới, làm cho những chiếc đèn lồng treo cao nhẹ nhàng đung đưa.

Nhìn thấy tình huống phía dưới, Đồng Nhạc Nhạc phát hiện có điều gì không đúng.

Làm thế nào hình như thị vệ tối nay , so với ngày thường dường như nhiều hơn vài lần! ?

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, Huyền Lăng Dạ phảng phất cũng nhận thấy được cái gì , môi đỏ mọng đầu tiên là nhẹ nhàng cong lên một cái, lạnh giọng cười nói.

“Hừ! Chỉ bằng những thị vệ này, liền làm khó Bổng vương sao! ? Hắn cũng thật sự rất xem thường Bổng vương đi! ?”

Huyền Lăng Dạ mở miệng vừa nói, thân hình bật tung lên, ở trong cảnh đêm kì quái này, càng là coi như bên cạnh không người.

Coi như hắn hiện đang ôm Đồng Nhạc Nhạc, lại đều không hề ảnh hưởng đến thân thủ của hắn một chút nào, có thể nghĩ, võ công của hắn cao cường ra sao . . .

Nghe lời nói của Huyền Lăng Dạ , lại thấy thân thủ nhanh nhẹn kia của hắn, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, rồi lập tức rõ ràng , từ ‘Hắn’ ở trong miệng Huyền Lăng Dạ rốt cuộc là người nào.

Vừa nghĩ tới Huyền Lăng Thương, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc liền hiện lên một nỗi bất an.

Nhớ lại, nàng đã là người của Huyền Lăng Thương, mặc dù, nàng là hoàn toàn chân thật là người từ thời hiện đại, chính là, kỳ thật tư tưởng của nàng vẫn còn khá bảo thủ.

Hiện tại, nàng mỗi một lần gặp mặt Huyền Lăng Dạ, rốt cuộc đều cảm giác được có lỗi với Huyền Lăng Thương.

Có lẽ, buổi tối hôm nay, nàng là muốn tìm một cơ hội, để nói rõ ràng với Huyền Lăng Dạ . . .

Áp ủ trong lòng tâm tư của mình, Đồng Nhạc Nhạc một mực trầm lặng không nói.

Tùy ý Huyền Lăng Dạ ôm, rời khỏi hoàng cung.

Đồng Nhạc Nhạc cũng không biết Huyền Lăng Dạ muốn dẫn chính mình đi nơi nào, chỉ là tùy ý hắt ôm bay vọt đi phía trước.

Cho đến, bọn họ đi tới Quan Tinh Lâu là nơi cao lớn nhất Kinh thành.

Quan Tinh Lâu , chính là địa phương cao nhất Kinh thành!

Nghe nói, đứng ở trên lầu Quan Tinh Lâu , đủ để nhìn thấy cảnh vật cả Kinh thành vô cùng tinh tế rõ ràng.

Chỉ tiếc, nàng chưa từng có lên đây.

Bởi vì Quan Tinh Lâu , chỉ dành cho hoàng thân quốc thích đến xem.

Mà trước kia, Huyền Lăng Thương bọn họ, cũng không từng mang nàng đến nơi này.

Huyền Lăng Thương là do thời gian bận quá , Huyền Lăng Phong hẳn là đã sớm đến nơi này.

Cho nên, chỗ Quan Tinh Lâu này, Đồng Nhạc Nhạc vẫn là lần đầu tiên tới đây!

Đứng ở trên Quan Tinh Lâu cao cao này, phía dưới là đèn đuốc muôn nhà. Trên trời cao trăng sáng, phẳng phát giờ tay là có thể với tới.

Lại thêm những vì sao nhấp nháy kia, phẳng phát viên kim cương bị ai đó tiện tay nghiền nát trong đêm đen . Chúng chợt lóe nhấp nháy, cơ hồ hòa tan vào làm một thể với đèn đuốc muôn nhà, tuy hai mà một.

Giờ này phút này, quả thực đẹp đến mức khó có thể dùng bút mà tả!

Nhìn cảnh đêm tuyệt đẹp trước mắt , hưởng thụ những làn gió đêm phe phẩy thổi tới, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy tâm tình sung sướng vô cùng.

Lập tức, càng là theo bản năng đưa tay ra, môi đỏ mọng khê hé, liên tiếp những tiếng cười trong vắt như chuông bạc, liên tuôn ra từ trong miệng nàng.

“Ha ha, nơi này thật là đẹp a. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ở trong giọng nói không che dấu nổi sung sướng.

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Dạ đứng ở bên cạnh nàng chỉ là có hơi ngoảnh đầu nhìn lại.

Đôi phượng mâu đỏ hồng hình lá răm kia, càng là nhìn chăm chăm vào trên người nữ nhân bên cạnh.

Chỉ thấy trên gương mặt xinh đẹp của thiếu nữ kia, giờ phút này là nụ cười rạng rỡ, khoe miệng gọi lên, trên mặt đều là niềm sung sướng và vui vẻ không che dấu nổi.

Ánh trăng bàng bạc, êm dịu chiếu vào trên người nữ nhân.

Càng tôn lên dung mạo xinh xắn đẹp đẽ của nữ nhân với làn da trắng như tuyết.

Gió mát hiu hiu, thổi một lọn tóc xanh rơi xuống gò má nữ nhân.

Chỉ thấy chỗ tóc xanh kia, chính lúc đang nghịch ngợm lướt qua trên gương mặt mịn màng của nữ nhân.

Thấy vậy, trong lòng Huyền Lăng Dạ không khỏi nhói lên một cái.

Phẳng phát chính mình vốn bình tĩnh như nước hồ thu, bị quăng vào một hòn đá nhỏ , làm khơi dậy tầng tầng rung động.

Lập tức, trong lòng vẫn chưa từng suy nghĩ nhiều cái gì, tay của hắn liền phẳng phát như có ý thức riêng của mình, đưa tới gương mặt nữ nhân mà tìm kiếm.

Cầm lấy chỗ tóc xanh lướt qua gương mặt nữ nhân , nhẹ nhàng vuốt đến sau tai.

Ngón tay búp măng kia, càng là vô ý phớt qua gương mặt mịn màng của nữ nhân kia .

Chỉ cảm thấy, làn da thịt dưới đầu ngón tay , là mịn màng mềm mại như vậy, phẳng phất như loại lụa thượng đẳng nhất, khiến trong lòng nam nhân không khỏi nhói lên một cái. . .

Ánh mắt nhìn nữ nhân, càng là có thêm vài phần si mê mà chính mình cũng không biết . . .

Đối với Huyền Lăng Dạ tim đập dồn dập, Đồng Nhạc Nhạc vốn đang tán thưởng khen ngợi cảnh đẹp, đột nhiên cảm giác được trên mặt khác thường, lập tức quay đầu nhìn lại.

Đến khi thấy nam nhân chính lúc đưa tay vén lên tóc xanh trên mặt đến tận mang tai cho mình, tuy là một hành động vô cùng đơn giản, nhưng lại làm cho trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái.

Lập tức, vẫn chưa từng suy nghĩ nhiều, hai chân liền nhanh chóng lùi một bước về phía sau.

Ánh mắt nhìn về phía Huyền Lăng Dạ , càng là tròn tròn cực to, trong mắt đều là vẻ kinh ngạc và đề phòng.

Huyền Lăng Dạ vốn tim đang đập nhanh , nhìn thấy nữ nhân trước mắt, lại bởi vì một hành động vô cùng đơn giản của mình, liền làm ra hành động như thế.

Sự đề phòng trong mắt nàng, phẳng phất như đang phòng lang sói, làm tâm hấn đau nhói sâu sắc.

Do đó, cử động của tay chợt ngưng lại, liền cứ vậy dừng ở giữa không trung.

Trong đầu, càng là hiện lên một loại cay đắng và mất mát thật sâu.

Nàng hiện tại, không ngờ lại kháng cự hấn như thế!

469. Chương 474: Chương 233 : Trong Lòng Người Người Minh Thích Là Ai

Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Lăng Dạ nhói lên một cái, lập tức, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là nhuốm vài phần buồn bã và mất mát.

“Tử Kiều, hiện nay ngươi đối với bản vương, lại xa lạ như thế sao! ?”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu khàn khàn mang theo nỗi mất mát.

Lúc ban đầu, nữ nhân trước mắt này, mặc dù hành xử đúng mực nhưng vô cùng lạnh lùng.

Tuy nhiên, đối với hấn, cũng là chiều chuộng đủ điều, cho tới bây giờ cũng không có ngõ nghịch.

Càng là sẽ không đến gần mà làm ra vẻ phản cảm như thế đối với hấn.

Vậy mà bây giờ, không ngờ nàng lại kháng cự tiếp xúc với hấn như thế! ?

Hình như, hấn là độc xà mãnh thú gì đó, để cho nàng tránh xa thì tốt hơn.

Càng nghĩ, trong lòng Huyền Lăng Dạ càng không thích thú gì.

Đối với việc Huyền Lăng Dạ sinh lòng buồn bã, Đồng Nhạc Nhạc nghe được lời này của hấn, lại thấy vẻ cô đơn trên mặt hấn, trong lòng có hơi bối rối và lúng ta lúng túng không biết làm sao nói tiếp.

Bởi vì, nam nhân này, với Tử Kiều là thật tâm yêu nhau.

Bị chính người mình yêu cự tuyệt như thế , đương nhiên là thương tâm.

Chỉ tiếc, nàng không phải Tử Kiều.

Cho nên, coi như nam nhân này bởi vì nàng kháng cự mà khổ sở, thì nàng cũng là không thể tránh được.

Hơn nữa, có một số việc, là đau dài không bằng đau ngắn.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là cúi đầu cắn cắn môi dưới, lập tức, dường như là lấy hết dũng khí , ngược đôi mắt xinh đẹp lên, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Dạ càng là mang theo sự xin lỗi và kiên định.

Hé mở làn môi hồng, nàng mở miệng nói.

“Thật xin lỗi, Vương Gia, ta đã không hề là Tử Kiều trước đây nữa, đối với chuyện lúc trước, ta đã quên toàn bộ không còn chút nào. Cho nên đối với Vương Gia ngài, ta là cũng không có một chút cảm giác nào. Hơn nữa hiện tại, trong lòng ta đã có người khác. . .”

Nói xong lời cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi từ từ cúi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn, trên mặt, có vài phần ngượng ngùng, có vài phần xin lỗi.

Mặc dù, Đồng Nhạc Nhạc thốt ra lời cuối cùng kia, nói rất nhẹ rất khẽ, tuy nhiên, ở trong buổi đêm mà mọi âm thanh hoàn toàn yên tĩnh này, thì càng rõ ràng.

Nghe vậy, Huyền Lăng Dạ chỉ cảm thấy “ầm” một tiếng, giống như sét giáng giữa trời quang!

Phượng mâu đỏ hồng quá mức xinh đẹp kia càng là trợn lên một cái, trong mắt đều là vẻ không dám tin và kinh ngạc.

Nhìn chằm chằm vào thiếu nữ trước mắt, trên mặt vẫn hàm chứa vẻ thẹn thùng nũng nịu, mà trong lòng Huyền Lăng Dạ phảng phất có ngũ vị bình bị đổ, các loại tư vị nổi lên trong lòng.

Đối với nữ nhân trước mắt này, ở chung với nàng năm năm, đối với nàng, hắn chỉ có điều là nhìn nàng như một con cờ vì hắn thôi.

Dạy dỗ nàng cầm kỳ thi họa, cưỡi ngựa bắn cung võ công, cái đó, chỉ là trợ giúp hắn hoàn thành nghiệp lớn.

Tuy nhiên, không biết bắt đầu từ lúc nào, dần dần, tiểu nữ tử này đã có vị trí thay đổi trong cảm nhận của hắn.

Trước kia nàng, luôn một bộ lạnh như băng như sương, làm cho người ta không nảy sinh một chút ý định nào.

Mặc dù thâm biết trong lòng có hắn, hắn lại coi như không nhìn thấy.

Nhưng mà bây giờ, nàng mất đi trí nhớ nàng, tính tình lại biến đổi hẳn, trở nên đơn thuần, dễ thương, thẳng thắn như thế.

Đặc biệt một đôi mắt xinh đẹp hắc bạch phân minh kia, trong mắt đều là trong xanh vời vời, rất hồn nhiên.

Phảng phất một nguồn nước trong suốt thấy đến tận đáy, có thể rửa hoàn toàn sạch sẽ tất cả ô uế trên thế gian.

Nàng như vậy, giống như là một tờ giấy trắng đơn thuần, trong lòng có cái gì, đều sẽ biểu lộ toàn bộ trên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn kia của nàng.

Sinh ra trong Hoàng đế gia, đã thấy rất nhiều kẻ trong ngoài không đồng nhất.

Cho nên, người lương thiện thuần khiết như vậy, hắn chưa bao giờ từng gặp.

Mới đầu, hắn chỉ cho là nàng đang giả vờ lương thiện thôi.

Chỉ là, sau khi tiếp xúc cùng nàng, dần dần, hắn từng bước phát hiện nàng thật là tốt.

Hơn nữa, càng ở chung cùng nàng, hắn càng phát ra thích cái loại thời gian yên bình hài lòng khi ở chung một chỗ cùng nàng này.

Không cần lại lục đục với nhau, người lừa ta gạt, chỉ có đơn thuần, hưởng thụ thật tốt loại cảm giác vui sướng thoải mái khi được ở chung một chỗ với một người khác.

Chính là hiện tại, nàng lại nói với hắn, nàng đã hoàn toàn quên chuyện lúc trước của bọn họ không còn tí gì. Hơn nữa, trong lòng lại còn có người khác nữa! ? ? ? ?

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Dạ trong lòng kinh ngạc, ngay sau đó, một luồng lửa giận, lập tức giống như núi lửa bùng phát, dường như đang nổ tung. Sau đó ‘Oanh’ một cái, từ đáy lòng bốc thẳng lên tận đỉnh đầu.

Kèm theo đó, đôi mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc phảng phất như đang phun lửa.

Hé mở làn môi hồng, những lời kia, cơ hồ là phun ra từ kẽ răng hần.

“Cái gì! ? Người nói trong lòng người đã có người khác! ? Là ai! ?”

Huyền Lăng Dạ mở miệng, ở trong giọng nói đều không che dấu nổi tức giận.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái.

Dù sao, nàng cho tới bây giờ chưa từng thấy Huyền Lăng Dạ giống như hiện tại, mặt mày đầy vẻ giận dữ.

Trước đây hần, mỗi lần đối với nàng, đều là có vẻ thâm tình chân thành.

Giống như dáng dấp hiện tại tràn đầy vẻ giận dữ, phảng phất như Tu La từ Địa Ngục đi tới. Đường như toàn thân hần đều tản ra một loại sát khí kinh hoàng.

Đồng Nhạc Nhạc dám cam đoan, nếu như Huyền Lăng Dạ biết, người mà nàng thích là tử địch Huyền Lăng Thương của hần, khẳng định sẽ nhảy vào hoàng cung làm điều bất lợi đối với Huyền Lăng Thương!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là nuốt một ngụm nước bọt, lập tức, mắt nhắm cụp xuống, không dám nhìn vào mắt Huyền Lăng Dạ.

Đối với việc Đồng Nhạc Nhạc cúi đầu xuống, Huyền Lăng Dạ giờ phút này đang ở trong cơn thịnh nộ, nhìn thấy dáng vẻ tràn đầy căng thẳng của Đồng Nhạc Nhạc, chỉ cảm thấy ngọn lửa trong lòng càng cháy càng to.

Dù sao, nữ nhân này, là của hần!

Làm thế nào hần có thể nhẫn nhịn việc trong lòng nàng có nam nhân khác! ?

Càng nghĩ, Huyền Lăng Dạ càng là tức giận.

Hai tay giấu ở bên trong ống tay áo, càng là xiết chặt thành quyền, năm ngón tay cắm vào thịt mà vẫn không biết đau.

“Tử Kiêu, người nói cho Bồn vương, người trong lòng người kia, rốt cuộc là ai! ?”

Huyền Lăng Dạ mở miệng, nghiêng răng nghiêng lợi mà hỏi.

Lập tức, hai tay duỗi ra, liền gắt gao túm chặt bả vai Đồng Nhạc Nhạc, sức lực lớn, cơ hồ muốn bóp vụn đầu khớp xương của Đồng Nhạc Nhạc.

Cảm giác được hai bờ vai truyền đến nỗi đau đớn, khiến gương mặt xinh xắn kia của Đồng Nhạc Nhạc lập tức nhú chặt, cau đôi mày lại, trên mặt, đều là dáng vẻ đau đớn.

“Vương Gia, đau. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ở trong giọng nói mang theo ý muốn cầu khẩn.

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc hô nhỏ một tiếng này, Huyền Lăng Dạ vốn là đôi mắt đỏ bừng, trong lòng đầu tiên là giật nảy lên một cái, lập tức, liền phục hồi tinh thần lại.

Đến khi nhìn thấy nét tái nhợt và vẻ đau đớn trên mặt Đồng Nhạc Nhạc, phượng mâu đỏ hồng hình lá răm kia đầu tiên là nhẹ nhàng lóe ra một phen, lập tức, một nỗi áy náy và xin lỗi liền nhanh chóng hiện lên trong mắt của hần.

Hần nhanh chóng buông lỏng gông cùm xiềng xích hai tay của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Dạ hé mở làn môi hồng, mở miệng nói xin lỗi.

“Thật xin lỗi, Tử Kiêu, Bồn vương có làm đau người sao! ? Xin lỗi, Bồn vương. . . Không phải vừa có ý, chỉ là khi Bồn vương nghe được trong lòng người có nam nhân khác, trong lòng thật sự kích động, cho nên mới. . .”

Huyền Lăng Dạ mở miệng, giọng điệu mang theo vẻ căng thẳng và bối rối.

Có trời mới biết, hần sống nhiều năm như vậy, chưa bao giờ từng khản trương hốt hoảng thế.

Đặc biệt vào lúc đối mặt một nữ nhân.

Cho tới nay, có nhiều nữ nhân tự rúc đầu vào ngực với chính mình. Tuy nhiên, hắn lại chưa từng có để ý đến bất cứ nữ nhân nào.

Nữ nhân đối với hắn mà nói, chẳng qua là công cụ để phát tiết thôi.

Vậy mà bây giờ, nữ nhân trước mắt này, lại không giống thế!

Trên người nàng mang theo một cảm giác ấm áp, chỉ cần ở chung một chỗ với nàng, hắn sẽ trở nên thật vui vẻ.

Chứng kiến hiện tại nàng tràn đầy dáng vẻ bị đau, trong lòng hắn liền trở nên khó chịu.

Chính là, hắn thật sự vô phương đón nhận, trong lòng nữ nhân này lại có nam nhân khác!

Liền vào lúc Huyền Lăng Dạ suy tính trong lòng, khi Đồng Nhạc Nhạc nghe được Huyền Lăng Dạ nói lời này, cảm nhận được hắn thật sự xin lỗi và tự trách.

Mặc dù mới rồi bả vai gần bị hắn bẻ gãy, nhưng mà kỳ thật Đồng Nhạc Nhạc cũng hiểu rõ ràng cảm nhận của Huyền Lăng Dạ.

Dù sao, Tử Kiều cùng hắn, trước kia là thật tâm yêu nhau.

Hiện nay, bị chính người mình yêu nói trong lòng có người khác, nếu đổi là nàng, nàng khẳng định cũng là vô phương đón nhận.

Nghĩ tới đây, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc hé ra, lập tức mở miệng nói.

“Vương Gia, ngài không cần tự trách, ta không sao. Hơn nữa, nói xin lỗi người, hắn phải là ta mới đúng. Thật xin lỗi, ta phụ lòng ngài, chính là, chuyện tình cảm, là vô phương khống chế. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Dạ càng là tràn đầy vẻ xin lỗi tự trách và khẩn cầu.

Nàng hy vọng, chính mình hôm nay, sẽ nói rõ ràng tất cả với Huyền Lăng Dạ.

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Dạ trầm lặng .

Chỉ là lẳng lặng, nhìn thiếu nữ trước mắt này.

Chỉ thấy thiếu nữ này, ánh mắt nhìn hắn có cầu khẩn, xin lỗi, tự trách, nhưng không có tình yêu, cho dù là một chút chút. . .

Thấy vậy, Huyền Lăng Dạ chỉ cảm thấy trong lòng thất lại một cái, một nỗi niềm cay đắng càng là nhanh chóng bao trùm trong lòng. . .

Cảm giác cay đắng như vậy, là xa lạ , khó chịu như vậy.

Nếu như có khả năng, hắn thật muốn diệt người kia trong lòng . . .

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Dạ môi đỏ mọng có hơi mở ra, trầm giọng hỏi.

“Có thể nói cho Bốn vương, người mình thích trong lòng người là ai chẳng! ?”

“Ách, cái này . . .”

Nghe được lời nói của Huyền Lăng Dạ, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc có hơi sửng sốt, lập tức, liền nhẹ nhàng cúi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn.

Dáng vẻ này của Đồng Nhạc Nhạc, hiển nhiên là không muốn nói.

Huyền Lăng Dạ thấy vậy, phượng mâu đỏ hồng hình lá răm kia đầu tiên là nhẹ nhàng lóe ra một phen, lập tức, hé mở làn môi hồng, nhẹ nhàng nói nhỏ.

“Người đã không muốn nói, Bốn vương cũng không nguyện gượng ép người. Chính là, Tử Kiều, hiện tại người một mực nữ giả trang nam trang ở bên trong hoàng cung, cũng không phải biện pháp. Nếu không, Bốn vương nghĩ biện pháp mang người ra khỏi hoàng cung! ?”

“A, không! ! Không cần!”

Nghe được lời nói của Huyền Lăng Dạ, Đồng Nhạc Nhạc cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, liền thốt ra lời này.

Đến sau khi vừa nói dứt lời, nhìn thấy dáng vẻ tràn đầy ngạc nhiên của nam nhân trước mắt, Đồng Nhạc Nhạc liền ý thức được, mới rồi điệu bộ của mình quá đáng kích động.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức dừng một chút, sau đó với vẻ mặt dịu hơn, nàng mới nhẹ nhàng mấp máy môi một cái, mở miệng nói.

“Vương Gia, ta tại hoàng cung rất tốt, cho nên không cần làm phiền Vương Gia.”

“Phải không!?”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, Huyền Lăng Dạ trên mặt đầu tiên là khựng lại một chút, lập tức, mới nhẹ nhàng nói nhỏ.

Phảng phất như chưa từng nhận thấy được vẻ kích động vừa rồi của Đồng Nhạc Nhạc.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc vốn trong lòng căng thẳng, mới từ từ thả lỏng.

Cũng không biết, nam nhân trước mắt, đã vô cùng tinh tế thu vào trong mắt thần sắc trên mặt nàng. . .

470. Chương 475: Chương 234 : Tiểu Nhạc Tử, Tại Sao Nàng Muốn Lừa Gạt Trâm?

“Tử Kiều, mặc dù Bồn vương nghe được lời này của ngươi, phi thường khổ sở, chính là, Bồn vương vẫn tôn trọng ý kiến của ngươi, có lẽ, chúng ta có duyên không phận thôi. . .”

Nói xong lời cuối cùng, hắc mâu của nam nhân có hơi sụp xuống, trên gương mặt xinh đẹp kia càng là nhuốm nỗi sầu đau và bi thương không che dấu nổi.

Nam nhân trước mắt, vốn là vóc người xinh đẹp quá đáng.

Hiện nay, dáng vẻ đau đớn khổ sở trên mặt hắn kia, khiến cho hắn trông đúng là vô cùng buồn đau và đáng thương.

Coi như là người có tâm địa sắt đá mà thấy, khảng định cũng rơi vào trạng thái tâm không đành lòng. Huống chi là Đồng Nhạc Nhạc! ?

Chiếm lấy thân thể của Tử Kiều, đối với nam nhân trước mắt này, Đồng Nhạc Nhạc vốn là mang theo ý xin lỗi. Hiện nay, lại thấy nam nhân bởi vì sự thẳng thắn của nàng mà đau đớn, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thật sự là băn khoăn.

Trong lòng tự trách khổ sở, Đồng Nhạc Nhạc cau đôi mày lại, đôi mắt nhìn về phía nam nhân, càng là thấy rõ vô cùng tự trách và áy náy.

“Vương Gia, ta. . .”

“Được rồi, Tử Kiều, ngươi cũng không cần nói cái gì, Bồn vương đã hiểu. Hiện tại sắc trời đã không còn sớm, Bồn vương đưa ngươi trở về đi thôi! ?”

Nam nhân mở miệng, hình như sợ Đồng Nhạc Nhạc sẽ áy náy, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên một cái.

Chỉ là, nụ cười trên mặt nam nhân lại không che dấu nổi nỗi cô đơn và cay đắng.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong lòng thất lại một cái, càng tỏ ra tự trách.

Chính là, chuyện tình cảm, là vô phương khống chế.

Hiện nay, trong lòng nàng đã có Huyền Lăng Thương, đó là chuyện vô phương thay đổi.

Đối với Huyền Lăng Dạ, nàng chỉ có xin lỗi.

. . .

Sau lúc Huyền Lăng Dạ đưa Đồng Nhạc Nhạc trở về, chỉ là đưa đến bên ngoài nhà Đồng Nhạc Nhạc , Đồng Nhạc Nhạc liền bảo hắn trở về.

Nhìn thấy bộ quần áo đồ quái dị kia của Huyền Lăng Dạ, giống như ma quỷ, nhanh chóng rời khỏi tầm mắt của mình, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc phảng phất đè nặng một tảng đá thật lớn.

Nặng nề thở dài một hơi, Đồng Nhạc Nhạc mặt mày buồn bã, từ từ xoay người đi tới gian phòng.

Trong lòng khó chịu, chỉ là, chuyện này, cuối cùng cũng đã nói rõ ràng với Huyền Lăng Dạ , Đồng Nhạc Nhạc cuối cùng cũng giải quyết xong chuyện lớn một mực giữ trong lòng.

Chỉ hy vọng, Huyền Lăng Dạ đã nhìn ra ít nhiều . . .

Ngay vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thở dài bất đắc dĩ, đột nhiên, một mùi rượu lộ rõ bỗng nhẹ nhàng bay ra từ trong phòng.

Người thấy được mùi rượu nồng nặc này, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, trong lòng nghi hoặc không thôi.

Làm thế nào trong phòng nàng, lại bốc ra mùi rượu! ?

Trong phòng nàng, rõ ràng không có rượu, không phải sao! ?

Trong lòng nghi hoặc, Đồng Nhạc Nhạc đã đi tới cửa gian phòng .

Nhờ ánh trăng sáng tỏ kia, lúc Đồng Nhạc Nhạc nhìn thấy cánh cửa chạm trổ có hơi hé ra, trong lòng không khỏi giật nảy lên một cái.

Nàng rõ ràng vào lúc ra ngoài, là đã khép chặt cửa, làm thế nào hiện tại cửa gỗ lại có hơi mở ra! ?

Còn mùi rượu này nữa . . .

Chẳng lẽ là, có người ở trong phòng nàng! ?

Nhưng là, canh ba nửa đêm, rốt cuộc là ai sẽ ở trong phòng nàng đây! ?

Trong lòng nghi hoặc, Đồng Nhạc Nhạc do dự rất lâu, cuối cùng, vẫn không nhận được tò mò, từ từ đưa tay, đẩy nhẹ cánh cửa chạm trổ chỉ là khép hờ kia ra.

Cùng với ‘Y nha’ một tiếng, âm thanh cửa gỗ ma sát sàn nhà, ở trong đêm khuya thanh vắng thế này, nghe càng rõ ràng.

Cùng lúc với cánh cửa chạm trổ kia bị nhẹ nhàng đẩy ra, ánh trăng sáng tỏ hắt nghiêng nghiêng vào, chiếu sáng khắp cả gian phòng.

Đồng Nhạc Nhạc liền đứng ở cửa gian phòng, ánh mắt tràn đầy tò mò và cảnh giác, nhìn nhìn một vòng khắp trong phòng.

Trong phòng, không có đốt đèn, chỉ có ánh trăng sáng tỏ kia chiếu vào êm dịu.

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc nhìn chung quanh gian phòng một vòng, đều không hề phát hiện có người nào đó.

Chẳng lẽ là, do nàng suy nghĩ quá nhiều! ?

Thế nhưng, nếu như gian phòng của nàng không có ai, như vậy mùi rượu này rốt cuộc từ đâu mà đến! ?

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, hai chân đã từ từ bước vào trong phòng .

Tuy nhiên, trong lúc Đồng Nhạc Nhạc đi vào gian phòng, tính toán đốt đèn, đột nhiên cảm thấy một cơn gió mát quái dị thổi tới.

Mang theo một mùi rượu nồng nặc.

Còn không chờ Đồng Nhạc Nhạc phục hồi tinh thần lại, chỉ cảm thấy trước mắt có bóng đen chợt lóe.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến mở to đôi mắt, hai chân càng theo bản năng lùi về phía sau.

Tuy nhiên, ở sau lưng nàng, cũng là bức tường lạnh lẽo kia.

Thân thể chợt va mạnh ở trên vách tường lạnh lẽo, Đồng Nhạc Nhạc vẫn còn không kịp kêu đau.

Thì một giọng nói trầm thấp khàn khàn mà quen thuộc, liền truyền đến từ trên đỉnh đầu nàng.

“Tối nay người đi đâu! ?”

Nam nhân mở miệng, giọng nói khàn khàn, vào thời điểm mọi âm thanh hoàn toàn yên tĩnh thế này nên càng rõ ràng.

Nghe vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc sững sốt, trong lòng giật mình.

“Hoàng thượng, tại sao ngài lại ở chỗ này! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, mặt mày nghi hoặc kinh ngạc.

Đôi mắt nhìn về phía nam nhân, càng là tròn trớn cực to, tràn đầy kinh ngạc.

Dù sao hiện tại đang là nửa đêm canh ba, nam nhân trước mắt này, lẽ ra đang nghỉ ngơi trong phòng ngủ của hắn, không phải sao! ?

Đang yên đang lành, tại sao hắn lại xuất hiện trong phòng nàng! ?

Hơn nữa, trên người nam nhân tỏa ra ngoài mùi rượu, cơ hồ đủ làm hôn mê Đồng Nhạc Nhạc.

Huyền Lăng Thương này, rốt cuộc tối nay uống bao nhiêu rượu a!

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đang nghi hoặc, nam nhân sau khi nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, lại không trả lời, mà là mở miệng hỏi lần nữa.

“Trẫm hỏi người, vừa rồi người đi đâu!?”

Nam nhân mở miệng, lần này đây, nam nhân đề cao âm lượng ở trong giọng nói, càng mang theo vài phần kiềm chế tức giận.

Nghe được lời này của nam nhân, gương mặt Đồng Nhạc Nhạc hơi ngậy ra.

Mặc dù, nam nhân đưa lưng về phía ánh sáng, làm cho người ta không nhìn ra thần sắc trên mặt hắn.

Chỉ là, từ trên người nam nhân phát tán ra ngoài sự tức giận, khiến cho người ta không thể bỏ qua.

Nhận thấy được điều này, Đồng Nhạc Nhạc sợ hết hồn hết vía.

Chỉ cảm thấy, nam nhân trước mắt này, phẳng phất như một con mãnh thú đang đứng ở bên bờ thịnh nộ, chỉ hơi không chú ý, sẽ khiến nó bổ nhào, một miếng là cắn chết!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc bị hù dọa mà toát ra mồ hôi lạnh khắp người.

Sợ hết hồn hết vía, mất bình tĩnh.

Trái tim, càng là giống như mười lăm cái thùng đè lên, tâm thần bất định, thấp thỏm bất an.

Chỉ là hiện tại, Đồng Nhạc Nhạc cũng không dám thốt ra lời nói thật.

Bằng không, nàng khẳng định chết nhanh hơn!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc do dự một khắc, lập tức, mới hơi mở ra đôi môi, dè dặt mở miệng nói.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, nô tài, nô tài mới vừa rồi chỉ là không ngủ được, đi ra ngoài đi một chút thôi. . .”

“Đi ra ngoài dạo một chút!? Người đi dạo một chút ở nơi nào!? Còn nữa, người ở cùng một chỗ với ai! ?”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, đôi môi đỏ mọng của nam nhân không khỏi cong lên một cái, chỉ là nụ cười kia, cũng không hiện trong mắt.

Những lời nói ra càng giống như phun ra băng sương, khiến trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng bối rối.

Nàng cảm giác được, nam nhân này phẳng phất không tin lời của nàng!

Nhưng là hiện nay, nàng đã là cười hổ khó xuống .

Nói không chừng, nếu nàng ăn ngay nói thật thì sao! ?

Cái đó tuyệt đối là không có khả năng.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là gắt gao cắn cắn môi dưới.

Vừa đã nói dối một câu, nay chỉ có thể tiếp tục bấu víu tiếp.

Nghĩ tới đây, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc hé ra, mở miệng nói.

“Mới rồi nô tài mới không có đi chung một chỗ với ai . . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, lời vừa nói ra, chỉ thấy nam nhân đột nhiên giơ nắm đấm vẫn xiết chặt kia, sau đó bề ngoài hung hăng đánh tới nàng!

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến mở to đôi mắt, chu cái miệng nhỏ, mặt mày kinh ngạc.

Huyền Lăng Thương hấn, muốn đánh nàng! ! ! ? ? ? ? ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến trái tim càng là trong nháy mắt muốn vọt khỏi lồng ngực.

Ngay sau đó, đôi mắt càng là gắt gao nhắm chặt, mặt mày căng thẳng sợ hãi.

Phải biết rằng, Huyền Lăng Thương chính là người tập võ, sức lực lớn tới đâu, có thể nghĩ ra.

Nói đến, hiện nay hấn đang lúc uống say, nếu như chỉ hơi không cẩn thận một cái, liền sẽ đánh chết nàng . . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến sợ hết hồn hết vía, đôi mắt nhắm tịt, như chờ cơn đau đón đến.

Tuy nhiên, nàng đợi rất lâu, cũng không có thấy được bất cứ đau đớn gì.

Trong lòng nghi hoặc, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi từ từ mở mắt ra.

Lại thấy nam nhân kia xiết chặt nắm tay thành quyền, đang ở trước mặt nàng, cự ly tới nàng chỉ có gần một thước.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến đôi mắt mở to.

Cũng không chờ Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ nhiều tới mặt khác, lại thấy quyền của nam nhân đã chuyển phương hướng , liền hung hăng đánh ở trên vách tường phía sau nàng .

Chỉ nghe đến ‘Bịch’ một tiếng vang thật lớn, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, đôi tai ù ù.

Đôi mắt nhìn về phía nam nhân, càng thêm không dám tin.

Trên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn kia, là dáng vẻ ngây ra như phỗng, trố mắt đứng nhìn.

Mặc dù, nàng không thấy được đường nét trên mặt nam nhân, chỉ là, trong ánh mắt nam nhân nhìn nàng, có cả đau buồn, mất mát, âu sầu, để cho nàng cảm giác được sâu sắc.

Huyền Lăng Thương hấn, đã thất vọng rồi đối với nàng! ?

Tại sao! ?

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ, bên tai truyền đến, là giọng nói khàn khàn kiềm chế đau buồn của nam nhân

“Tại sao! ? Tiểu Nhạc Tử, tại sao nàng muốn lừa gạt trẫm! ?”

Nam nhân mở miệng thì thâm, hơi thở tràn đầy mùi rượu kia phun trên mặt Đồng Nhạc Nhạc.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái.

Huyền Lăng Thương hấn, tại sao lại nói như vậy! ?

Chẳng lẽ là, hấn đã biết cái gì! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc chấn động, lập tức, hé mở làn môi hồng, mở miệng hô nhỏ.

“Hoàng thượng, nô tài. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, muốn giải thích cái gì.

Tuy nhiên, nam nhân lại phảng phất dường như không hề nghe được lời của nàng, một mực đắm chìm trong buồn đau của chính mình, bạc môi hé ra, mở miệng nói:

“Chẳng lẽ trẫm đối với nàng còn chưa đủ sao! ? Tại sao nàng lại muốn phản bội trẫm! ? Trẫm có thể không ngại, cũng không quan tâm đến quá khứ trước đây của nàng, thân phận của nàng, ban đầu trong lòng nàng có mục đích gì mà xuất hiện ở bên người trẫm. Chính là, hiện tại nàng đã là nữ nhân của trẫm , tại sao nàng còn muốn phản bội trẫm, gặp mặt với hắn! ? Chẳng lẽ là, ở trong lòng của nàng, trẫm thật sự cũng không có một chút trọng lượng nào sao! ? Chẳng lẽ, nàng thật sự không thích trẫm một chút nào sao! ?”

471. Chương 476: Chương 235 : Phải Xem

Nam nhân mở miệng, ở trong giọng nói, không che dấu chút nào nỗi buồn đau, thất vọng, chán nản.

Nghe được nửa câu trước của nam nhân , Đồng Nhạc Nhạc nhận ra hắn thất vọng đối với chính mình , trong lòng thất lại một cái.

Tuy nhiên, nghe tới nam nhân nói câu kế tiếp, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy dường như: “ầm” một tiếng sét giáng giữa trời quang, cả người hoàn toàn rung động.

Đại não chỉ chốc lát đã trống rỗng, đều không nghĩ tới gì nữa.

Trời ạ!

Huyền Lăng Thương hắn, vừa rồi đã nói cái gì! ?

Hắn nói, nàng đã là nữ nhân của hắn. . .

Hắn, lại đã biết nàng là thân phận nữ nhân rồi! ? ? ? ?

Hắn là từ lúc nào đã biết rõ chính mình là nữ nhân! ?

Trời ạ! Cái này thật sự là. . .

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc trở mắt đứng nhìn, trợn mắt há hốc, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là tràn đầy không dám tin và kinh ngạc.

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc kia của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương phảng phất dường như đã biết tâm sự của Đồng Nhạc Nhạc , bạc môi hé ra, mở miệng nói.

“Người là muốn hỏi, trẫm bắt đầu từ lúc nào đã biết rõ người là thân phận nữ nhân ! ?”

“Ách. . .”

Nghe được lời này của nam nhân, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là nhẹ nhàng cắn cắn môi dưới, không trả lời. Nhưng mà, đáng vẻ trên mặt nàng đã nói đáp án cho Huyền Lăng Thương.

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương bạc môi có hơi cong lên một cái, chỉ là nụ cười kia, lại tràn đầy cay đắng.

“Có lẽ là trước đây, trẫm đã nhận ra. Chỉ là, trẫm không có vạch trần thân phận của người, bởi vì trẫm không quan tâm thân phận của người. Quá khứ của người , người tới bên người trẫm thì mục đích rốt cuộc là tại sao. Chính là, người đã là nữ nhân của trẫm rồi, chỉ cần người không nên lại gặp mặt với hắn, làm ra chuyện phản bội trẫm thì cái gì trẫm cũng có thể tha thứ người, chính là. . .”

Nói tới đây, Huyền Lăng Thương dừng một chút, trên gương mặt tuần tú kia , càng là tràn đầy vẻ đau thương lộ rõ.

“Tại sao! ? Tại sao đến cuối cùng, người vẫn lựa chọn hần! ? Chẳng lẽ, trăm đối với người còn chưa đủ sao! ? Người cứ nói! Rốt cuộc là tại sao! ? ?”

Nói xong lời cuối cùng, Huyền Lăng Thương tâm tình kích động.

Cánh tay thon thả kia, càng là gắt gao nắm chặt bả vai Đồng Nhạc Nhạc, bắt đầu không ngừng lắc lắc.

Bị Huyền Lăng Thương dùng sức tóm bả vai như thế , Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy khổ không thể tả.

Mới rồi vào lúc thăng thần với Huyền Lăng Dạ, Huyền Lăng Dạ liền tâm tình kích động, phi thường dùng sức bóp bả vai của nàng.

Hiện nay, nàng lại bị Huyền Lăng Thương dùng sức đưa tay tóm như thế , Đồng Nhạc Nhạc coi như không nhìn thì cũng biết bả vai của mình khẳng định bị bầm tím.

Trên vai hoàn toàn đau đớn, khiến Đồng Nhạc Nhạc không kìm hãm được nhúu chặt mày.

Lập tức, hé mở làn môi hồng, không khỏi kêu nhỏ thành tiếng

“Hoàng thượng, đau . . .”

“Hừ! Người cũng biết sẽ đau sao! ?”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương trên mặt đầu tiên là hơi ngậy ra một phen, lập tức, lạnh nhạt hăm hừ một tiếng.

Tuy là như thế, hai tay Huyền Lăng Thương tóm bả vai Đồng Nhạc Nhạc vẫn từ từ buông lỏng ra.

Cảm giác được hai tay nam nhân đã buông ra, Đồng Nhạc Nhạc không tự chủ được đưa tay sờ sờ bả vai bị đau đớn.

Khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn kia, càng là cúi gục xuống.

Bởi vì hiện tại, nàng thật sự không biết, nên làm thế nào đối mặt nam nhân trước mắt này.

Mặc dù, nàng đã sớm biết rõ , chỉ là không giữ được lửa.

Chính là, nàng không hề nghĩ tới, một ngày kia lại tới nhanh như vậy, đột nhiên như vậy .

Nghĩ đến nam nhân trước mắt này, đã đoán được thân phận của nàng, lại vẫn làm bộ như không biết, để cho nàng một mực ở lại bên cạnh hần.

Nàng không biết, thì ra, nam nhân này, lại sẽ nói những lời như vậy.

Sau khi hần biết được thân phận của mình, lại có khả năng không ngại, cũng không quan tâm thân phận trước đây, quá khứ của chính mình . . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cảm động vô cùng.

Lập tức, ngược đôi mắt xinh đẹp lên, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là tràn đầy xin lỗi áy náy và cảm động.

“Hoàng thượng. . .”

“Người cứ nói, người cho trăm một lời giải thích! Nói đi! Tại sao người muốn phản bội trăm! ? Chẳng lẽ, trăm đối với người còn chưa đủ tốt sao! ? Tại sao!”

Nam nhân mở miệng, lời này, cơ hồ là rống to rít gào thành tiếng. Âm lượng lớn, khiến Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy hai màng tai bắt đầu kêu o o.

Cũng đủ để nhìn ra được, nam nhân giờ phút này tức giận và khổ sở.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc chấn động, trong lòng biết nam nhân khẳng định là phát sinh hiểu lầm nàng .

Nàng chỉ có đơn thuần bị Huyền Lăng Dạ kéo ra ngoài, tối nay, cũng đã thăng thần nói tất cả với Huyền Lăng Dạ.

Phải, chính là không muốn làm chuyện gây thương tổn hấn a!

Nghĩ tới đây, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc mở ra, liền muốn mở miệng giải thích cái gì.

Tuy nhiên, lời của nàng vẫn còn không hề nói ra thành lời, nàng mới hơi mở ra cái miệng nhỏ nhắn, liền bị bạc môi mảnh mai của nam nhân kia , gắt gao bao phủ lên.

Nụ hôn của nam nhân, đột nhiên như vậy , lại tự tiện ngang ngược đến thế.

Cái lưỡi dài tiến thẳng vào, tách ra cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch kia của nàng, đánh vào sào huyết.

Mặc dù, đây đã không phải lần đầu tiên bị nam nhân này hôn , nhưng mà, vẫn làm cho Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc không thôi.

Khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn kia, càng là ngây ra, đôi mắt tràn đầy kinh ngạc kia càng là tròn tròn cực to.

Tuy nhiên, dần dần , Đồng Nhạc Nhạc vốn đang ngây ra , liền bị nụ hôn cuồng nhiệt bá đạo của nam nhân từ từ chinh phục .

Mắt nhắm từ từ nhắm lại, dần dần đắm chìm trong nụ hôn cuồng nhiệt bá đạo của nam nhân , vô phương tự kiềm chế. . .

Nụ hôn này, Đồng Nhạc Nhạc không biết duy trì bao nhiêu thời gian.

Giờ phút này, nàng chỉ cảm thấy cả người phẳng phát bay lơ lửng ở giữa đám mây , bốn phía trăm hoa đua nở.

Đại não cũng là trống rỗng, cái gì đều không nghĩ tới .

Chỉ là cảm thấy được hiện tại cảm giác, quả thực là tuyệt không thể tả!

Tuy nhiên, liền tại sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trên người mình lạnh lẽo.

Cảm giác được điều này, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi từ từ mở ra đôi mắt mông lung tràn đầy ngỡ ngàng , cúi đầu nhìn một cái.

Nếu không nhìn còn khá!

Vừa nhìn, Đồng Nhạc Nhạc càng là sợ đến trong lòng giật mình, mở to đôi mắt.

Chỉ thấy, nàng không biết từ khi nào, đã bị nam nhân ôm đi tới trên giường.

Y phục trên người, cũng bị cởi bỏ toàn bộ , chỉ còn lại có đai vải gắt gao quấn chặt quanh ngực nàng.

Mà nam nhân, giờ phút này cũng là quần áo cởi ra, giờ phút này, đang gắt gao áp chế ở trên người nàng . . .

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng là vừa kinh ngạc, vừa ngỡ ngàng.

Đại não “âm” một tiếng, ngay sau đó, một cơn ngỡ ngàng khô nóng, liền từ đáy lòng thẳng tắp nảy lên đỉnh đầu .

Đi theo đó, hai gò má càng là hằm hập nóng bỏng, coi như không đi soi gương, Đồng Nhạc Nhạc cũng biết, chính mình khăng định đỏ mặt.

Dù sao, đối với loại chuyện này, cho dù đã làm rồi , nàng vẫn không quen và thẹn thùng a!

Trong lòng ngỡ ngàng căng thẳng, hai tay Đồng Nhạc Nhạc càng là theo bản năng vẫn ôm trước ngực, đôi mắt nhìn về phía nam nhân, càng là ngỡ ngàng thẹn thùng không thôi.

Cũng không biết, hiện tại chính mình, rốt cuộc xinh đẹp đến đâu. . .

Cúi đầu nhìn tiểu nữ tử ngỡ ngàng thẹn thùng trước mắt, đôi mắt Huyền Lăng Thương không khỏi tối sầm lại. . .

Chỉ thấy nữ nhân trước mắt, tóc xanh mượt mà, làn da tựa như mỡ đông, gương mặt xinh xắn, trên người, càng là tản ra một loại khí tức đặc biệt dễ ngửi, đẹp đến làm cho lòng người kinh động, lại cũng không cách nào dời đi đôi mắt.

Thu hút cái nhìn của người ta nhất, vẫn là dáng vẻ ngượng ngùng kia trên mặt nữ nhân.

Phảng phất nụ hoa đợi nở thành bông hoa, lại mang theo vẻ quyến rũ trời sinh, đủ để làm cho tất cả nam nhân trong thiên hạ phải điên cuồng, si mê. . .

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương không khỏi tâm tư rối loạn.

Cho tới nay, lực tự động kiềm chế vẫn khiến hắn lấy làm tự hào, vào giờ khắc này đã hoàn toàn tan rã .

Bạc môi hé mở, những lời nói ra, càng là tràn đầy kiềm chế mà khàn khàn

“Tiểu Nhạc Tử, ngươi là của trẫm. . .”

Dứt lời, nam nhân hôn, lại lần nữa cúi xuống. . .

Nghe âm thanh khàn khàn đầy gợi cảm của nam nhân, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy tâm đều say, đầu khớp xương đều mềm nhũn.

Vốn muốn hành động kháng cự, đều biến thành thần phục.

Vào thời khắc này, để cho nàng vui sướng mà thuận theo tâm ý của mình, cũng không nghĩ đến cái gì nữa, cứ đắm say hết mực một hồi đi. . .

. . .

Đến lúc những ánh mặt trời đầu tiên buổi sáng sớm từ từ xuyên thấu qua khung cửa sổ chạm trổ rộng mở kia, hắt nghiêng nghiêng vào trong phòng, Đồng Nhạc Nhạc mới chậm rãi tỉnh ngủ.

Chỉ cảm thấy, giờ phút này thân thể của nàng, phảng phất bị một chiếc xe tải lớn hung hăng lăn qua, toàn thân, đều hoàn toàn đau nhức.

Hơn nữa, sức lực toàn thân, phảng phất bị hút đi hết, mà ngay cả cử động đầu ngón tay đều cực kì khó khăn.

Trời ạ!

Nàng rốt cuộc là làm sao vậy! ?

Chẳng lẽ là ngã bệnh ! ?

Trong lòng nghi hoặc, đến khi Đồng Nhạc Nhạc từ từ mở mắt ra, nhìn rõ ràng tất cả trước mắt, cả người lập tức ngây ngẩn ra.

Đôi mắt nhập nhèm vốn đang tràn đầy buồn ngủ, càng là tròn tròn cực to, cơn buồn ngủ biến mất toàn bộ!

Chỉ thấy, giờ phút này đã vào lúc sáng sớm, ánh mặt trời vàng rực rõ kia, đang từ khung cửa sổ chạm trổ rộng mở hắt nghiêng nghiêng vào, chiếu sáng khắp cả gian phòng.

Ngoài cửa sổ, càng có không ít chú chim không ngừng vỗ cánh bay qua, hơn nữa phát ra âm thanh ‘Lúu rúu’, rõ ràng báo hiệu một ngày mới đã đến.

Chỉ là, đây không phải trọng điểm!

Trọng điểm là!

Huyền Lăng Thương, tại sao sẽ ở trên giường nàng! ?

Còn nữa, hai người bọn họ, tại sao lại nằm chung một chỗ! ? ? ?

Nhìn thấy nam nhân nằm ở bên cạnh mình, để trần nửa người trên, Đồng Nhạc Nhạc cả người hoàn toàn ngây ngẩn ra.

Cho đến rất rất lâu, mới từ từ phục hồi tinh thần lại.

Ngay sau đó, tất cả mọi thứ phát sinh tới hôm qua , càng là giống như bộ phim phát lại , nhanh chóng hiện lên ở trong đầu nàng

Tối hôm qua, nàng bị Huyền Lăng Dạ mang đi ra ngoài, sau lúc trở về, liền đã bị Huyền Lăng Thương chất vấn.

Lại sau đó, Huyền Lăng Thương ngang ngược hôn nàng, rồi tiếp theo . . .

Trời ơi. . .

Đất ơi!

Tối hôm qua, tối hôm qua nàng lại cùng Huyền Lăng Thương. . .

Ở trong đầu, không ngừng hiện lên cảnh tối hôm qua nàng và Huyền Lăng Thương quần quai, hơn nữa nàng tối hôm qua còn ngượng ngùng rên rỉ, thở gấp. . .

Trời ạ!

Người kia tối hôm qua , thật sự là nàng sao! ?

Thật xấu hổ muốn chết a. . .

Càng nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong lòng không ngừng nổi lên một cơn khô nóng, bốc thẳng tới đỉnh đầu.

Đi theo đó là đôi tai đều hầm hập nóng bỏng!

Đôi mắt nhìn về phía nam nhân, càng là tròn trớn cực to, tràn đầy vẻ không dám tin.

Dù sao, nàng cho tới bây giờ đều không hề nghĩ tới, sẽ có một ngày kia cùng Huyền Lăng Thương . . .

Chỉ là, không thể không thừa nhận, sáng sớm tỉnh lại, thấy nằm bên người, là nam nhân chính mình thích, loại cảm giác này, quả thực tuyệt không thể tả. . .

472. Chương 477: Chương 236 : Nô Tài Thích Hoàng Thương, Thật Thích, Thật Thích

Chỉ thấy nam nhân giờ phút này đang ngủ say sưa.

Ánh mặt trời êm dịu ngoài cửa sổ , từ từ chiếu xuống, bao phủ cả người hắn.

Nước da đồng hun, mái tóc dài đen mượt của nam nhân nhẹ nhàng rủ xuống, tôn lên vẻ đẹp toàn thân, tăng thêm vài phần dịu dàng.

Cho tới nay, Đồng Nhạc Nhạc đều quen nhìn nam nhân này với vẻ mặt lạnh lùng, nhưng mà giống như hiện tại, khi hắn ngủ say thì đúng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Chỉ thấy huyết mâu của nam nhân nhắm chặt, hơi thở điều hòa.

Gương mặt xinh xắn cương nghị kia, vào lúc ngủ say đã bớt đi vài phần lạnh như băng, có thêm vài phần dịu dàng, đẹp mắt làm cho người ta không rời mắt nổi.

Hơn nữa, Đồng Nhạc Nhạc hiện tại mới biết được, lông mi của nam nhân này lại dài như vậy!

Vừa dài vừa cong, phẳng phất một đôi cánh bướm màu đen, trông rất đẹp mắt!

Lại từ gương mặt tuấn tú kia nhìn xuống, là vòng ngực rộng rãi của nam nhân.

Lưng dài vai rộng , vạm vỡ, ở trên ngực hiện rõ cơ bắp cuộn cuộn nổi bật, phẳng phất ẩn chứa vô tận lực lượng . . .

Mà ở chỗ bả vai và lồng ngực nam nhân, có rất nhiều vết móng tay cào cào nông sâu đủ loại, càng rõ ràng.
. . .

Đến khi thấy vết móng tay cào cào trên ngực nam nhân, ở trong đầu Đồng Nhạc Nhạc, lại lần nữa hiện lên tình cảnh phát sinh tối hôm qua.

Nghĩ đến, những vết móng tay cào cào này, chính là kiệt tác của mình . . .

Càng nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy cả người đều bắt đầu nóng lên.

Hai gò má hầm hập nóng bỏng, đôi mắt nhìn về phía nam nhân, càng là ảo não ngượng ngùng vô cùng.

Trời ạ!

Không thể lại nghĩ, rồi lại tiếp tục nghĩ, nàng đều phải mắc cỡ chết được!

Nàng cho tới bây giờ cũng không biết, chính mình cũng kêu lên, hơn nữa, còn kêu nũng nịu như thế . Hiện tại chỉ là nhớ lại một chút, đều đủ để cho nàng đỏ mặt xấu hổ, tim đập dồn dập!

Tim đập dồn dập, vô cùng ngượng ngùng, nhìn dáng vẻ nam nhân ngủ say, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc biết, chính mình không thể lại tiếp tục như vậy .

Thừa dịp lúc nam nhân còn chưa tỉnh lại, nàng có lẽ chuồn trước rồi nói sau!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức xốc cái chăn mỏng ở trên người, tính toán rời giường.

Ai biết, đến khi thấy thân thể của mình, cả người lập tức “âm” một tiếng, một luồng khí khô nóng, lại lần nữa trào dâng trong lòng.

Chỉ thấy, trên da thịt vốn trắng như tuyết của mình in đầy những vết dấu môi dấu răng lớn nhỏ, nông sâu đủ loại.

Những dấu ấn này, chỉ vừa mới nhìn qua, làm cho người ta rất là sợ hãi. Hơn nữa, cho dù là bả vai hay cổ chân, chỗ nào cũng có.

Huyền Lăng Thương này, thật sự là. . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi ảo não trợn mắt liếc nhìn nam nhân vẫn còn đang ngủ say , sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ lên, nàng chậm rãi đứng lên từ trên giường.

Ai biết, nàng vừa mới đứng lên, chỉ cảm thấy bên hông có hơi căng thẳng.

Là nam nhân ôm cánh tay của nàng. . .

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, sợ hãi đánh thức nam nhân, liền dè dặt đưa tay, nhẹ nhàng dời đi bàn tay nam nhân đang ôm tại bên hông của mình.

Đến sau khi nhẹ nhàng để xuống cánh tay thon thả của nam nhân kia , Đồng Nhạc Nhạc mới thở phào nhẹ nhõm.

Hai chân chạm đất, nhìn thấy xiêm y ném vương vãi khắp mặt đất , có cái của nàng, cũng có của hắn. . .

Lại thêm cái giường bừa bộn kia, hai người xích lõa . . .

Tối hôm qua bọn họ, rốt cuộc kịch liệt đến đâu a. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vô cùng ngượng ngùng, nhưng mà, đồng thời với ngượng ngùng, một cảm giác ngọt ngào càng là trào dâng từ đáy lòng.

Cả người, phảng phất ngâm mình ở trong bình mật, cả người đều cảm thấy hạnh phúc.

Dù sao, một ngày này, nàng cũng từng mơ tưởng đến.

Dù sao, nàng cũng chẳng qua là một thiếu nữ mới mười tám tuổi, cũng có giấc mộng thuộc về nàng Công Chúa.

Nàng đã từng mơ tưởng , có thể ở chung một chỗ cùng người mình thích, kết hôn sống chết, mỗi ngày vào lúc tỉnh dậy, nhìn thấy, chính là nam nhân mình thích.

Hiện nay, nguyện vọng này của nàng, cuối cùng cũng đã thực hiện rồi.

Mặc dù, chỉ là thực hiện được một nửa, nhưng mà, đủ để cho nàng có được thời gian hạnh phúc.

Có lẽ, sau này vào lúc nàng rời khỏi Huyền Lăng Thương, thì thời khắc hiện tại này, đủ để cho nàng nhớ lại một đời. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lại vừa cảm thán, vừa mang theo nỗi cay đắng nhẹ nhàng.

Mất nhưng không khỏi có hơi nhìn xuống, ngắm nam nhân đang ngủ say.

Nhìn thấy nam nhân ngủ đến say sưa, gương mặt dịu dàng kia, hấp dẫn nàng sâu sắc.

Không nhịn được, Đồng Nhạc Nhạc từ từ vươn tay ngọc trắng xanh kia, nhẹ nhàng chạm vào mày kiếm xé lên của nam nhân.

Từ từ phác họa hàng mi xinh xắn kia của nam nhân , lại nhẹ nhàng hạ xuống, đến đôi mắt khẽ nhắm của hắn , lại đến cái mũi rắn rỏi cương nghị kia, cuối cùng, lại rơi xuống bạc môi mảnh mai kia của nam nhân . . .

Trước kia đã qua nghe người khác nói qua, người có bạc môi hay bạc tình bạc bẽo, chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc lại không cho là đúng.

Bởi vì, nam nhân trước mắt này, ở trong lòng nàng, là người dịu dàng nhất, là người tốt nhất đối với nàng. . .

Từ nhỏ chính là cô nhi, cho tới bây giờ cũng chưa được hưởng thụ cảm giác được người thương yêu.

Lại trời xui đất khiến, không hiểu ra sao cả đi tới triều đại này, gặp phải nam nhân trước mắt này.

Vô ý cứu nam nhân này, lại cảm nhận được sự ấm áp mà nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng được hưởng thụ.

Cảm giác ấm áp này, mặc dù rất ngắn ngủi, ở trong cái nhìn của nàng, chỉ là phù dung sớm nở tối tàn. Nhưng mà, nàng cũng là cảm thấy mỹ mãn .

Có lẽ hiện tại, nàng là nên rời đi . . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ề ề ảm, sau đó, trong mũi cay cay, một tầng mờ mịt liền nhanh chóng hiện lên trong đôi mắt nàng.

Trước mắt hoàn toàn mờ lung, khiến cho nàng không nhìn thấy rõ lắm dung mạo của nam nhân.

Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc nhẹ nhàng chớp chớp đôi mắt, vào lúc này, nàng muốn khắc ghi thật sâu nam nhân trước mắt này vào đáy lòng mình. . .

Còn nữa, nàng muốn lại lần nữa nhắm nháp đến nơi đến chốn một phen mùi vị trên môi nam nhân.

Có lẽ, đây là một lần cuối cùng nàng hôn hắn . . .

Bởi vì, đợi sau khi tỉnh lại , khẳng định hắn sẽ hận nàng.

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc khó chịu lại uất ức, cắn chặt làn môi đỏ mọng một cái, Đồng Nhạc Nhạc mới từ từ cúi người xuống, nhẹ nhàng ấn làn môi đỏ mọng mang theo nước mắt ướt át lên bạc môi mảnh mai của nam nhân kia . . .

Vốn là, Đồng Nhạc Nhạc chỉ tính toán nhẹ nhàng vừa hôn xong, liền rời đi .

Ai biết, nụ hôn của nàng vừa mới dứt, sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy bên hông căng thẳng, ngay sau đó, chính là một hồi trời đất ngã nghiêng.

Ngay lập tức, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến mở to đôi mắt, còn không chờ phản ứng kịp, cả người liền bị nam nhân gắt gao áp chế ở bên dưới thân.

Nhìn thấy nam nhân vốn vẫn cao cao tại thượng đang dề lên trên người nàng, một đôi huyết mâu động lòng người kia, lấy đầu ra vẻ buồn ngủ! ?

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức hiểu ra được.

Nam nhân này, kỳ thật rõ ràng đã sớm tỉnh lại, lại vẫn còn cố ý giả bộ ngủ!

Cái này, rõ ràng là định nhìn nàng lúng túng như vậy sao! ?

Nghĩ đến mới rồi, chính mình len lén làm những chuyện như vậy đối với nam nhân, liền khiến Đồng Nhạc Nhạc xấu hổ lẫn tức tối quả muốn đào một cái hố trên mặt đất , tiến vào không trở ra nữa.

Trời ạ!

Nàng thật sự rất mất mặt ! ! !

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ngượng ngùng vô cùng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết kia, càng bởi vì ngượng ngùng mà nhuộm thành đỏ bừng.

Dáng vẻ trắng trẻo hồng hào kia, khiến cho nàng nhìn qua, phảng phất trái đào mật vừa mới chín , rất là dễ thương!

Tuy nhiên, Đồng Nhạc Nhạc lại cũng không biết chút xíu nào về điểm này.

Lại thấy trong đôi mắt của nam nhân có sự tỉnh táo, sự hài hước và vui vẻ không có che dấu chút nào, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi bắt đầu vì xấu hổ mà trở thành tức giận.

Hé mở làn môi hồng, không khỏi kêu nhỏ thành tiếng.

“Hoàng thượng, mới rồi, là ngài giả bộ ngủ! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, cả người phảng phất chú mèo con bị người ta dẫm lên cái đuôi.

Cúi đầu nhìn thiếu nữ bị chính mình áp chế ở dưới thân đang tràn đầy ngượng ngùng ảo não, nụ cười trong mắt Huyền Lăng Thương càng đậm, bạc môi hé mở, chăm chú nói.

“Ừ, đúng vậy.”

Nam nhân mở miệng, không có một chút ý tứ áy náy nào.

Nghe vậy, gương mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi liền buồn bực. Lần đầu tiên, nàng muốn nện thật đau nam nhân trước mắt này!

Nghĩ đến chính mình vừa rồi hết sờ lại hôn đối với nam nhân này, không biết nam nhân này có thể cảm giác là nàng háo sắc hay không đây! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc ngay cả ý định muốn chết cũng có .

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy ngượng ngùng ảo não, nam nhân chỉ là lẳng lặng hưởng thụ dáng vẻ tức phát điên của thiếu nữ ở trong lòng mình.

Trong lòng, càng là tràn đầy cảm giác hạnh phúc.

Đặc biệt thấy, trên người nữ nhân có những dấu vết lớn nhỏ nông sâu đủ loại kia, đó là do hắn lưu lại. . .

Mà thiếu nữ này, cũng là thuộc về hắn, Huyền Lăng Thương. . .

Nghĩ tới đây, huyết mâu của Huyền Lăng Thương không khỏi nhẹ nhàng lóe ra một phen, lập tức, cánh tay thon thả kia không khỏi nhẹ nhàng chạm nhẹ vào trên gương mặt nữ nhân.

Nhẹ nhàng chạm vào một giọt nước mắt trên mặt nữ nhân.

Nhìn thấy giọt nước mắt trắng ngần long lanh kia, ở trên đầu ngón tay của mình đang tản ra ánh sáng êm dịu, trong lòng Huyền Lăng Thương không khỏi nhẹ nhàng rung lên một cái.

Mới rồi, mặc dù hắn không có mở mắt ra, chỉ là, hắn lại có thể cảm nhận thật sâu sắc, nữ nhân này đối với hắn có tình yêu và sự lưu luyến không rời.

Nữ nhân này, trong lòng là có hấn! ! !

Trong lòng thầm nghĩ, Huyền Lăng Thương bạc môi hé mở, nhẹ nhàng nói ra ý nghĩ trong lòng mình.

“Tiểu Nhạc Tử, trong lòng ngươi là có trẫm, đúng không! ?”

Nam nhân mở miệng, âm thanh nhẹ nhàng, dịu dàng như thế.

Chỉ là, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, lại tràn đầy vẻ chờ mong và căng thẳng lộ rõ.

Mặc dù, hấn nhận thấy được, nữ nhân này, trong lòng là có hấn.

Chỉ là, tại giờ này khắc này, Huyền Lăng Thương vẫn cực kì căng thẳng.

Bởi vì hấn sợ hãi, điều đó chỉ là sự tình nguyện một phía của hấn.

Hấn sợ hãi, đáp án mà thiếu nữ này nói ra, không phải điều hấn muốn. Đến lúc đó, hấn nghĩ , hấn sẽ nổi điên. . .

Liền vào lúc trong lòng Huyền Lăng Thương căng thẳng không thôi, Đồng Nhạc Nhạc nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, trên mặt lập tức ngây ngẩn cả người.

Đôi mắt tràn đầy nước mắt , càng là tròn tròn cực to, nhìn chăm chăm vào trên mặt nam nhân.

Lại thấy nam nhân chỉ là lẳng lặng nhìn nàng, thế nhưng, trong đôi mắt nhìn nàng kia, sự căng thẳng trong mắt là không che dấu chút nào.

Huyền Lăng Thương hấn, hiện tại khẳng định rất căng thẳng!

Hấn là đang sợ hãi sao! ?

Trong lòng hấn , cũng là có nàng, đúng không! ?

Nghĩ tới đây, khóe miệng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi vừa xòe ra.

“Vâng Hoàng thượng, trong lòng nô tài, là có hoàng thượng! Nô tài, thích Hoàng thượng, thật thích, thật thích!”

473. Chương 478: Chương 237 : Tiểu Nhạc Tử Biểu Lộ

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, lấy hết dũng khí, rốt cuộc tự lớn tiếng nói ra những lời tận sâu thăm thẳm trong đáy lòng mình.

” Ta thích ngươi”

- Thật sự rất thích chàng...

Bởi vì, những lời thế này, một mực cất giấu ở trong lòng nàng rất rất lâu .

Nàng không biết, bắt đầu từ lúc nào đã có nam nhân trước mắt này.

Có lẽ, là bắt đầu từ bọn họ lần đầu tiên gặp mặt . Lại có lẽ, vào lúc nàng vẫn còn là con tiểu điều, được hấn che chở sủng ái thật sâu mà hấp dẫn.

Lại có lẽ, cho tới nay, đối với hấn là lâu ngày sinh tình. . .

Tóm lại, nàng biết, đời này kiếp này, ngoại trừ hấn là một người đàn ông ra, liền lại cũng sẽ không thích nam nhân nào khác!

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kiên định nhớ lại, nam nhân nghe được lời này của nàng, chỉ cảm thấy trong lòng chấn động mãnh liệt!

Cúi đầu nhìn thấy thiếu nữ bị chính mình áp chế ở dưới thân, mặt mày ửng đỏ hoan hỉ kích động , Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy chính mình sung sướng chưa từng có.

Từ nhỏ đến lớn, hẳn một mực kiềm chế được chính mình, bởi vì gánh nặng trọng trách trên vai , khiến hẳn cho tới bây giờ cũng không có dễ dàng sung sướng.

Vốn tưởng rằng, đời này kiếp này của hẳn, đều sẽ không thích bất luận kẻ nào. Tuy nhiên, thiếu nữ trước mắt này xuất hiện, cũng là một bất ngờ!

Nàng giống như một Tiểu yêu tinh rất đáng ghét, đột nhiên liền lại xuất hiện ra trong tầm mắt của hẳn, thu hút sâu sắc ánh mắt của hẳn.

Sau này, lại đột nhiên biến mất, khiến hẳn ngày nhớ đêm mong, điên đảo mất hồn.

Mãi đến sau này, khi biết được thì ra thiếu nữ mà hẳn một mực tìm kiếm, liền ở bên cạnh hẳn, hẳn mới bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Hắn không biết, chính mình từ lúc nào, bắt đầu thích thiếu nữ này.

Thích đến mức, hẳn có khả năng không ngại thân phận của nàng, quá khứ của nàng, mục đích nàng đi tới bên cạnh hẳn.

Chỉ cần, nàng có thể sống thật tốt ở bên cạnh hẳn, như vậy, hẳn liền cảm thấy mỹ mãn .

Tuy nhiên, đến mấy lần, biết được nàng ở chung một chỗ cùng người kia, lại nghe được nàng nói dối đối với hẳn, khiến hẳn nản lòng thoái chí, tâm tình suy sụp.

Chính là hiện tại, lại nghe được thiếu nữ trước mắt nói lời này, lại thấy trên mặt nàng tràn đầy hoan hỉ kích động ngượng ngùng. Ánh mắt của nàng, chân thành như vậy , không có giả dối chút nào . Điều đó cho hẳn biết, những lời nàng nói là thật sự!

Nàng thật sự, thích hẳn!

Sau khi nhận được đáp án này, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy cả người phảng phất bay lên đám mây, nỗi niềm sung sướng mừng như điên kia, quả thực vô phương dùng bút mà hình dung!

Thiếu nữ này, trong lòng có hẳn!

Trong lòng có hẳn a. . .

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương mày kiếm giãn ra, khoe miệng, càng là chột toét ra một cái, để lộ ra hàm răng trắng lóa đều tăm tắp.

Nam nhân cười, vì sự hoan hỉ vui mừng chưa từng có.

Kèm theo đó, đôi huyết mâu tuyệt đẹp động lòng người kia, càng là tràn đầy vui vẻ.

Lại thêm tiếng cười to cởi mở sung sướng , càng là không ngừng thốt ra từ trong miệng nam nhân.

“Ha ha. . . Tiểu Nhạc Tử, lời ngươi nói chính là thật sự! ? Ngươi thật sự thích trẫm! ?”

Nam nhân mở miệng, cao giọng cười to.

Nghe được lời này của nam nhân, lại thấy nam nhân cười giống như một đứa bé bình thường, Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, trong lòng không khỏi ảm áp, gương mặt rạng rỡ, bắt đầu cười theo.

“Vâng, Hoàng thượng, nô tài thích ngài!”

Nhìn thấy dáng vẻ nam nhân cười ha ha, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng là sung sướng vô cùng.

Bởi vì, nàng cho tới bây giờ cũng không biết, rằng sau khi biết được nàng thích hẳn, điều đó sẽ làm hẳn cao hứng như thế.

Chỉ cần thấy hẳn vui mừng, quả thực so với nhặt được vàng, càng để cho nàng vui mừng hơn.

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc sung sướng suy nghĩ, lại thấy nam nhân vốn đang cao giọng cười lớn, đột nhiên hai tay duỗi ra, liền nâng mặt của nàng lên, những nụ hôn cuồng nhiệt, liên tục phủ xuống . . .

“Ách. . .”

Đôi mắt nam nhân đột nhiên hôn mình, khiến Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy đại não trống rỗng, đồng mâu càng là tròn tròn cực to, mặt mày giật mình.

Chỉ cảm thấy, đầu lưỡi nam nhân đang cố sức tách ra đôi môi đỏ mọng của nàng, tiến quân thần tốc, không ngừng truy đuổi theo cái lưỡi thơm tho của nàng . . .

Nam nhân hôn, cuồng nhiệt như vậy, khiến hai tay Đồng Nhạc Nhạc càng là không kìm hãm được xiết chặt lấy nhau, chống lên vòng ngực to lớn kia của nam nhân.

Cảm giác được sự nóng bỏng trong ngực nam nhân , phảng phất như nham thạch bùng cháy, khiến cho trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái. Còn không chờ nàng suy nghĩ nhiều đến mặt khác, bên tai, liền vang lên khàn khàn giọng nói trầm thấp của nam nhân.

“Ngoan nào, nhắm mắt lại. . .”

Nam nhân mở miệng, trong âm thanh phảng phất như kiềm chế cái gì.

Âm lượng cũng là vô cùng nhẹ nhàng, phảng phất đang dụ dỗ trẻ nhỏ.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, lập tức từ từ nghe lời, hai mắt nhắm nghiền.

Nam nhân hôn, cuồng nhiệt như vậy , kích động, khiến Đồng Nhạc Nhạc dần dần không ngăn chặn nổi nữa, từ từ đắm chìm trong đó, không thể tự thoát ra được. . .

. . .

Bên ngoài ánh mặt trời rực rỡ, mà trong phòng, nam nhân thở hồng hộc, và tiếng nữ nhân thở gấp càng là gắt gao đan xen lẫn nhau . . .

. . .

Đồng Nhạc Nhạc không biết, vào lúc buổi sớm lại liệu mình dây dưa cùng Huyền Lăng Thương bao nhiêu lần, mãi đến sau này, nàng thật sự không chống nổi được thể công của nam nhân oai phong lẫm liệt mà ngất đi.

Tận đến khi Đồng Nhạc Nhạc dần dần tỉnh dậy, mở mắt ra nhìn một cái, đã là đèn rực rỡ mới thấp.

Chỉ thấy tối nay ánh trăng như mê như say, trắng sáng giữa trời, những vì sao lấp lánh, làm bầu trời đêm càng tuyệt đẹp vô cùng.

Gió mát hiu hiu, không ngừng chậm rãi thổi vào từ ngoài cửa sổ, trong đó mang theo từng đợt mùi hoa tươi rói, đúng là thấm vào tận ruột gan!

Chỉ là, nếu như thân thể của mình, không có bị đau nhức như vậy, thì khẳng định là tốt hơn!

So sánh với lúc tỉnh dậy sáng nay, hiện tại, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy thân thể của mình như là bị đập đi rồi lại lấp ráp vào. Chỉ cần hơi chút động đậy người, thân thể liền lập tức truyền đến một trận đau nhức, khiến Đồng Nhạc Nhạc lập tức nhú chặt đôi mày, khổ không thể tả.

“Huyền Lăng Thương chết tiệt này, hần rớt cuộc là ăn được gì đây! ? Sao lại mạnh mẽ như vậy! Quả thực là muốn lấy đi cái mạng nhỏ của ta a!”

Nghĩ đến từ tối hôm qua đến sáng nay, Huyền Lăng Thương giống như là một con mãnh thú quen ăn bén mùi , không ngừng quay cuồng với nàng, quả thực muốn đều phải vắt kiệt một chút sức lực cuối cùng trên người nàng .

Hiện tại, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy thân thể đau nhức muốn chết, lại thêm cổ họng cũng khàn khàn rồi.

Nghĩ đến, những thứ xảy ra trên người này, toàn bộ đều là bởi vì cái tên nam nhân đáng ghét kia, khiến trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vừa là vô cùng ngượng ngùng, đối với Huyền Lăng Thương, càng là tức giận không thôi.

Càng làm cho Đồng Nhạc Nhạc quần bách ngượng ngùng chính là, nàng lại bị Huyền Lăng Thương hành hạ đến bất tỉnh.

Mà cái tên Huyền Lăng Thương kia, cũng không biết rời đi từ lúc nào.

Tất cả mọi người đều là người, làm sao lại không công bình như vậy đây! ?

Càng nghĩ, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng là tức giận.

Tuy nhiên, vào đúng thời điểm này, một hồi tiếng bước chân loạt xoạt quen thuộc, phút chốc truyền vào trong lỗ tai Đồng Nhạc Nhạc.

Sau khi nghe thấy một hồi tiếng bước chân điềm tĩnh này, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, nhưng liền lập tức biết rõ ràng, tiếng bước chân này là thuộc về người phương nào .

Là Huyền Lăng Thương, hắn đã đến đây rồi!

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi một hồi căng thẳng, ngay sau đó, nhịp tim bắt đầu đập thêm nhanh hơn.

Nghĩ đến, chuyện tối hôm qua và sáng sớm nay đây đưa tới bên cùng Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ một chút đều thấy ngượng ngùng, muốn trực tiếp chui vào bên trong chăn, không dám thò mặt ra.

Mặc dù, nàng hiện tại đã là người của Huyền Lăng Thương, chỉ là, nàng vẫn không biết nên đối diện với Huyền Lăng Thương như thế nào cho tốt.

Có lẽ giả bộ ngủ chẳng! ?

Đúng! Giả bộ ngủ!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không hề tức phát điên nữa, lập tức nằm ở trên giường, làm ra vẻ đang ngủ say sưa.

Chỉ nghe thấy, một hồi âm thanh ‘két kẹt’ truyền đến, biểu hiện cửa phòng bị người từ bên ngoài nhẹ nhàng đẩy ra.

Ngay sau đó, tiếng bước chân điềm tĩnh, càng là từ phía cửa ra vào, chậm rãi đi tới chỗ giường.

Cùng với tiếng bước chân điềm tĩnh càng ngày càng đến gần này, tim Đồng Nhạc Nhạc càng đập càng là nhanh hơn.

Hai tay chống trên chăn kia, càng là bởi vì căng thẳng mà gắt gao nắm chặt lại, nhưng nàng vẫn còn không hề tự biết. . .

Chỉ nghe thấy, tiếng bước chân của nam nhân, đi đến bên giường của mình thì ngừng lại.

Chỉ là, nam nhân lại không hề mở miệng nói chuyện, chỉ là gắt gao đứng nhìn.

Tuy là như thế, Đồng Nhạc Nhạc vẫn cảm giác được, ánh mắt nóng rực kia của nam nhân đang gắt gao nhìn nàng chăm chăm.

Đôi mắt nam nhân, phảng phất mang theo ngọn lửa cực nóng, nó nhìn đến chỗ nào, đều phảng phất dường như bốc cháy.

Dần dần , Đồng Nhạc Nhạc có hơi không kiên trì được , mí mắt càng là không ngừng run rẩy.

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc căng thẳng, một tràng tiếng cười khê sung sướng, phút chốc vang lên.

“Ha ha, tỉnh rồi, tại sao vẫn còn giả bộ ngủ đây! ?”

Nam nhân mở miệng, âm thanh trầm trầm, vào thời điểm mới thấp đèn rực rỡ này, nghe càng gợi cảm.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là giật nảy lên một cái.

Trong lòng biết việc chính mình giả bộ ngủ đã bị nam nhân phát hiện. Nàng không thể làm gì khác hơn là từ từ mở đôi mắt ra, ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trong phòng, không biết từ khi nào đã thấp đèn, ngọn đèn mờ nhạt kia, êm dịu chiếu vào trên người nam nhân, kéo bóng dáng nam nhân ra thật dài.

Tục ngữ nói, dưới đèn ngắm mỹ nhân, càng nhìn càng đẹp!

Lời này nói cũng không sai một chút nào!

Chỉ thấy nam nhân đắm chìm trong ánh đèn, đã bớt đi sự lạnh lùng trong dĩ vãng, lại tăng thêm vài phần tuần tú chết người, đẹp mắt đến làm cho người ta không rời mắt nổi.

Trong lòng kinh ngạc vô cùng, sau một khắc, đến khi tiếp xúc huyết mâu mang theo sự hài hước lộ rõ của nam nhân kia, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy “ồ” một tiếng, một luồng buồn bực khô nóng, càng là từ đáy lòng thẳng tắp trào dâng lên.

Trong lòng ảo não, chính mình thật sự là một sắc nữ a!

Cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy nam nhân này, bọn họ chuyện gì cũng đều đã làm rồi, nhưng nàng vẫn lại bị vẻ đẹp của hắn làm điên đảo!

Liên vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ảo não, nam nhân phảng phất nhận thấy được cái gì, bạc môi chợt cong lên một cái, mang theo tiếng cười nhẹ sung sướng liền thốt ra từ trong miệng nam nhân.

“Thế nào! ? Trăm rất đẹp chứ! ?”

“Ách. . .”

Nghe được lời nam nhân đã nói như vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc lập tức liền buồn bực.

Đối với nam nhân trước mắt đang tự kỷ, nàng cũng không biết nên phản ứng làm sao .

Đích xác, nam nhân trước mắt này, là có thực lực để mà tự kỷ.

474. Chương 479: Chương 238 : Nếu Lại Làm Tiếp Tục, Sẽ Có Tai Nạn Chết Người

Chỉ là, một mực lạnh lùng như hắn, có lẽ lần đầu tiên nói ra những lời như vậy đây!

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vừa là kinh ngạc, vừa là không nói nổi.

Cuối cùng, môi đỏ mọng bĩu ra một cái, không nén được khe khẽ hừ một tiếng, mở miệng nói nhỏ.

“Tự kỷ cuồng!”

Lời này của Đồng Nhạc Nhạc, nói rất nhẹ rất nhẹ, nhưng mà, vẫn bị nam nhân nghe được.

Nghe vậy, nam nhân chợt mỉm cười cười một tiếng.

Lập tức, càng là nhẹ lúc Đồng Nhạc Nhạc còn không có phản ứng kịp, tức thì đã đè xuống trên người Đồng Nhạc Nhạc.

Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, ngẩng đầu vừa nhìn, chỉ thấy chính mình cả người, đã bị nam nhân đè ở dưới thân .

Nhìn thấy trước mắt một gương mặt tuần mỹ mê hoặc này, lại thêm trong mắt nam nhân mang theo tình dục thấp thoáng, khiến trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi giật nảy lên một cái. . .

Không phải hần sẽ lại muốn. . .

Nghĩ tới từ tối hôm qua đến bây giờ, bọn họ đã làm nhiều lần như vậy.

Hiện tại, nàng toàn thân đều vô cùng đau nhức, cổ họng cũng khản, nếu như lại làm tiếp tục, khẳng định sẽ có tai nạn chết người! Sinh mệnh vốn đáng quý! Hãy tha thứ cho nàng, chính là hạng người ham sống sợ chết a!

Nghĩ tới đây, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc mở ra, đôi mắt nhướn lên một cái, lập tức giật mình la lên thành tiếng

“Hoàng thượng không nên, nô tài mệt mỏi quá a. Nếu lại làm tiếp tục, sẽ có tai nạn chết người! ! !”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, giật mình la lên thất thanh thành tiếng.

Ánh mắt kia nhìn Huyền Lăng Thương, càng là hết sức lo lắng, đúng vẻ dường như nhìn thấy độc xà mãnh thú , vô cùng đề phòng.

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, lại thấy ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc nhìn phía mình dường như thấy quỷ , gương mặt tuần tú kia của Huyền Lăng Thương đầu tiên là có hơi sửng sốt. Sau đó, dường như là nghĩ tới điều gì, bạc môi toét ra một cái, tiếng cười to cởi mở sung sướng , càng là thốt ra từ trong miệng nam nhân.

“Ha ha ha ha ha ha. . . Người thiếu nữ này, ở trong đầu đều suy nghĩ cái gì ? Người cho là trẫm sẽ làm cái gì với người ? Chẳng lẽ, trẫm ở trong mắt người, lại là kẻ miệt mài quá độ sao! ? Ha ha ha ha ha ha. . .”

Nhìn thấy dáng vẻ cười ha ha của Huyền Lăng Thương, khi nghe được lời này của hần, Đồng Nhạc Nhạc lập tức hiểu ra cái gì. Gương mặt kia lập tức trở nên buồn bực, một màu đỏ bừng liền nhanh chóng hiện lên trên hai gò má trắng như tuyết kia của nàng.

Trời ạ!

Lỡ nề đâu! ? Ở nơi nào! ? Nàng thật sự là không nên gặp người khác cho xong!

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vô cùng ảo não , ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là ngượng ngùng lại ảo não.

Dù sao, không phải nàng muốn hiểu sai, ai kêu nam nhân này, từ tối hôm qua đến sáng hôm nay, giống như là một con mãnh thú quen ăn bén mồi, cũng không có một chút kiềm chế nào, nàng khẳng định phải sợ sệt mà!

Nhưng mà bây giờ, nghe được lời này của hần, lại thấy vẻ trêu chọc và hài hước trên mặt hần, Đồng Nhạc Nhạc ngay cả ý định muốn chết cũng có .

Không đối phó được với nam nhân giễu cợt, Đồng Nhạc Nhạc cả mặt đỏ rần, cuối cùng, chỉ còn cách cầm lấy chăn, trực tiếp kéo lên tới đỉnh đầu che kín mặt đi.

Vốn là nàng hiện tại đều không muốn gặp ai hết á!

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc làm ra tư thế bịt tai tịt chuông, nam nhân thấy vậy, nụ cười trên mặt càng đậm đà, cuối cùng, lại cười đến ngay cả nước mắt đều trào ra.

Vươn ngón tay búp măng, nhẹ nhàng lau đi giọt lệ nơi khóe mắt, trong lòng Huyền Lăng Thương chấn động.

Nhìn thấy giọt nước mắt trắng ngần long lanh trên đầu ngón tay kia , trong mắt Huyền Lăng Thương xẹt qua một tia kinh ngạc.

Thiết nghĩ đến, hần đã sống nhiều năm như vậy, nhưng có lẽ lần đầu tiên hần cười ra nước mắt đây mà!

Giờ phút này tâm tình hoan hỉ sung sướng như thế, toàn bộ bởi vì thiếu nữ trước mắt này. . .

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Huyền Lăng Thương nhìn về phía thiếu nữ càng là dịu hần đi. . .

Thiếu nữ này, là của hần, đời này kiếp này, hần tuyệt đối sẽ không buông tay!

Liền vào lúc trong lòng Huyền Lăng Thương kiên định nghĩ vậy, lại thấy thiếu nữ này tràn đầy quần bách ngưng ngưng trốn ở bên trong chăn, sợ hãi thiếu nữ này sẽ bị ngạt thở, hần không khỏi ngưng cười, mở miệng nói.

“Được rồi, trẫm không cười ngươi nữa là được chứ gì, ngươi ra đi nhanh lên một chút! Thời tiết nóng như vậy, cũng không sợ bị ngạt thở sao.”

Nam nhân mở miệng, ở trong giọng nói, mang theo vẻ dịu dàng và sủng ái không che dấu nổi.

Tuy nhiên, nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, Đồng Nhạc Nhạc cũng là trẻ đôi môi đỏ mọng, mở miệng bất mãn than thở.

“Hừ! Chính là không ra ngoài, ai kêu ngài vừa rồi giữu cột nô tài!”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc nói lời tức tối như trẻ con vậy, trong mắt Huyền Lăng Thương lóe ra sự vui thích.

Trong lòng biết thiếu nữ này da mặt mỏng, không nhịn được người khác giữu cột. Thấy vậy, bạc môi hé ra, không khỏi mở miệng nói.

“Được rồi, vậy coi như trẫm sai lầm rồi, còn không được sao! ? Hơn nữa, trẫm đã sai người chuẩn bị tốt bữa tối, từ tối hôm qua đến bây giờ ngươi cũng chưa hề được ăn gì. Chẳng lẽ bụng không đói sao! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, vừa nói một câu như thế, Đồng Nhạc Nhạc liền cảm thấy ở trong bụng, lập tức âm ỉ kêu lên mà tố cáo sự trống rỗng.

Nghĩ đến từ tối hôm qua đến bây giờ, nàng chưa nói không ăn cái gì, mà ngay cả nước cũng không có uống qua một giọt đây!

Mới rồi Huyền Lăng Thương không nói, nàng không cảm thấy đói. Lúc này vừa nói, bụng nàng lập tức bắt đầu kêu ‘Ông ọc ông ọc’.

Có lẽ, bụng Đồng Nhạc Nhạc kêu quá lớn, nam nhân phảng phất nghe được, nụ cười huyết mâu càng thân thiết.

Lập tức, bạc môi hé mở, tiếp theo mở miệng nói.

“Trẫm sai người làm gà chiên giòn, Lý Ngư kho, sơn hào hải vị, tổ yến vây cá, lại thêm sườn xào chua ngọt, cá song hấp . . .”

Huyền Lăng Thương mở miệng, lần lượt liệt kê ra.

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy nước miếng của chính mình đều phải chảy ra.

Trời ạ!

Những món này, đều là thức ăn nàng thích ăn đây!

Huyền Lăng Thương này, tuyệt đối là có chủ tâm! ! !

Đáng ghét!

Tuy nhiên. . .

“Được rồi, nô tài đi ra đã được chưa! Hoàng thượng ngài đừng nói nữa, ngài càng nói, nô tài càng thấy đói bụng!”

Một tay xốc lên cái chăn ở trên người, Đồng Nhạc Nhạc hoàn toàn đầu hàng.

Ai kêu nam nhân này, bắt được yếu điểm của nàng!

Đối với ăn, nàng là cực không ngăn cản được!

Nhìn thấy thiếu nữ hoàn toàn đầu hàng, nụ cười trong mắt Huyền Lăng Thương càng đậm đà, khóe miệng cong lên một cái, không khỏi khẽ cười ra tiếng.

Hắn đã biết rõ, thiếu nữ này yêu thích nhất là ăn!

Thế gian làm thế nào lại có nữ nhân thích ăn như vậy ! ? Mà ngược lại, hắn liền là yêu mến điểm này của nàng!

Cởi mở và thẳng thắn, bộc trực dứt khoát dễ thương.

Nữ nhân đơn thuần như thế , thế gian hiếm có!

Cho nên, hắn chắc chắn quý trọng nàng thật tốt . . .

Liền vào lúc trong lòng Huyền Lăng Thương trầm nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc đã xóc chấn lên.

Tuy nhiên, nghĩ đến trên người mình chính là sạch bách, không mặc thứ gì, nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức kéo chắn lại, bao trùm kín cả thân thể của mình.

Ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là e ấp ngượng ngùng.

“Hoàng thượng, ngài có thể trước hết đi ra ngoài được không! ? Nô tài đầu tiên phải mặc xong quần áo. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, giọng điệu thật khê, trên mặt không che dấu nổi vẻ ngượng ngùng đáng yêu.

Huyền Lăng Thương nghe vậy, trong lòng không khỏi rung lên một cái.

Chỉ thấy nữ nhân trước mắt, mái tóc dài đen nhánh, tùy ý xõa xuống, dầu tóc hơi rối bù, nhưng lại đều không tổn hao vẻ đẹp của nàng một chút nào, ngược lại tăng thêm những nét quyến rũ.

Đặc biệt, khi thiếu nữ trước mắt này cúi đầu với dáng vẻ ngượng ngập, càng là khiến hắn nhìn mà tâm tư rối loạn.

Nếu như có khả năng, hắn thật muốn liều lĩnh bỏ nhào vào nàng, lại hung hăng muốn nàng. . .

Chính là, lại thấy thiếu nữ này cực kì mảnh mai, Huyền Lăng Thương chỉ có bất đắc dĩ thở dài.

Có lẽ trước cứ từ tốn, bằng không, sẽ gây sợ hãi cho nàng, nên làm thế nào cho phải! ?

Nghĩ tới đây, khước miệng Huyền Lăng Thương cong lên một cái, không khỏi bắt đầu tự giễu.

Thiết nghĩ Huyền Lăng Thương hắn, cho tới nay, đều là một người có lực tự động kiềm chế cực mạnh, hiểu được tiết chế!

Tuy nhiên, cũng không biết tại sao, khi đối mặt thiếu nữ trước mắt này, lực tự động kiềm chế mà hắn một mực lấy làm tự hào đã hoàn toàn tan rã .

Có lẽ, là thiếu nữ này thật sự quá mức ngọt ngào . . .

Giờ phút này, chỉ là nghĩ đến nàng ngọt ngào, hắn liền cảm giác được huyết dịch bắt đầu sôi sùng sục .

Yết hầu giật giật, huyết mâu tối sầm lại, chỉ là Huyền Lăng Thương vẫn xiết chặt nắm tay một phen, cố gắng kiềm chế rung động trong lòng, lập tức từ từ lui về phía sau một bước.

Lập tức, bạc môi hé ra, mở miệng nói.

“Hảo, biết là ngươi mệt mỏi, trẫm đã sai người chuẩn bị tốt nước tắm, ngươi cứ tắm rửa một cái, rồi liền tới điện Dương Tâm đi!”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là ngượng ngùng gật đầu, nhẹ nhàng nói nhỏ.

“Tạ Hoàng thượng.”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc rụt rè ngượng ngùng nói, Huyền Lăng Thương chỉ là nhẹ nhàng cười nhẹ một tiếng, lập tức, liền xoay người, sải bước rời đi.

Cho đến bóng dáng Huyền Lăng Thương hoàn toàn biến mất trong tầm mắt của chính mình, Đồng Nhạc Nhạc mới thu hồi ánh mắt.

Chỉ là nụ cười trên mặt, lại không cách nào che dấu.

Giờ phút này, đối với Đồng Nhạc Nhạc mà nói, là sung sướng và hạnh phúc chưa từng có.

Chỉ mong, cuộc sống sau này, đều sẽ tiếp tục như thế. . .

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ngọt ngào suy nghĩ, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một hồi tiếng đập cửa cộc cộc.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái.

“Ai! ?”

“Nhạc công công, nô tỳ phụng mệnh, đưa nước nóng cho Nhạc công công đây.”

Ngoài cửa, là âm thanh của cung nữ.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là giật nảy lên một cái.

Nghĩ đến chính mình hiện tại cởi sạch bách, không quần áo, nếu như bị người thấy, khẳng định lại sẽ trở thành đề tài để mọi người sôi nổi bàn luận ồn ào.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc chịu đựng đau nhức trên người, đứng lên dọn dẹp một lượt gian phòng, lại mặc xong quần áo, lập tức, mới để cung nữ đi vào.

Chỉ thấy, hai tên cung nữ này sau khi đi vào, đầu tiên là len lén liếc mắt nhìn một chút Đồng Nhạc Nhạc, trong mắt vội vàng là tràn đầy dáng vẻ mập mờ, khiến Đồng Nhạc Nhạc nhìn thấy mà càng là ngượng ngùng mặt mày đỏ bừng.

Đến sau khi hai tên cung nữ này chuẩn bị tốt nước nóng để tắm, Đồng Nhạc Nhạc lập tức đuổi bọn họ đi ra ngoài.

Sau khi đã gắt gao đóng chặt cánh cửa chạm trổ, Đồng Nhạc Nhạc mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Từ từ đi từng bước đến phía sau bình phong, chỉ thấy bên trong bồn tắm đã đổ đầy nước nóng, trên mặt vẫn còn rải lên rất nhiều cánh hoa.

Những cánh hoa này, rõ ràng là vừa mới hái xuống từ trên cây.

Màu sắc kiều diễm tươi tắn, mùi hương thơm xông vào mũi.

Ngửi thấy thế, làm cho tâm tình người ta không khỏi bắt đầu sung sướng.

Đưa tay nhẹ nhàng cởi Yếu Đái trên người, Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng trút bỏ quần áo trên người, liền không thể chờ đợi được nhảy vào bên trong bồn tắm .

Dù sao, năng bây giờ, là muốn tắm nước nóng thật tốt một cái, loại bỏ một phen mệt nhọc!

475. Chương 480: Chương 239 : Người Chảy Nước Bọt Kìa

Đến lúc Đồng Nhạc Nhạc đã tắm nước nóng xong xuôi một lượt, chỉ cảm thấy những chỗ đau nhức trên người đã biến mất một hơn phân nửa .

Sau khi đi ra từ bên trong bồn tắm, Đồng Nhạc Nhạc tính toán thời gian, chính mình lại đã tắm sắp đến một canh giờ, cũng không biết Huyền Lăng Thương có thể chờ đợi đến không nhận được hay không! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng đứng lên từ bên trong bồn tắm , sau đó cầm khăn lông chà lau mái tóc ướt rườn rướt.

Đứng ở phía trước gương đồng , dưới ngọn đèn chiếu rọi xuống, nhìn thấy bản thân lúc này, chính Đồng Nhạc Nhạc đều thất kinh.

Chỉ thấy trên người có những dấu ấn đo đỏ nông sâu đủ loại, so với buổi sáng thì thấy nhiều hơn .

Cũng không biết Huyền Lăng Thương là thuộc tính gì gì đó, lại thích vừa hôn vừa hít trên người nàng như vậy.

Đến ngay cả trên cổ, cũng có rất nhiều.

Làm cho trang phục với cổ áo khoét sâu, là không thể lại mặc rồi.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc vừa vuốt những dấu ấn đỏ hồng trên người mình, trên mặt dấu là tức giận, lại không che dấu nổi nét ngọt ngào.

Mắt nhắm nhắm nhìn chính mình trong gương, chỉ thấy trên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn kia của mình, đôi mắt, khóe miệng, tràn đầy đều là nụ cười ngọt ngào.

Rốt cuộc có bao nhiêu thời gian, nàng không được cười giống như bây giờ đây! ? Chính nàng cũng không biết.

Giờ phút này, cái gì nàng cũng đều không muốn nghĩ tới, chỉ là thầm nghĩ, có thể hưởng thụ hiện tại thật tốt . . .

. . .

Đến lúc Đồng Nhạc Nhạc đi tới điện Dưỡng Tâm, đêm đã khuya .

Bên ngoài đầy sao lấp lánh, trăng sáng giữa trời.

Bên trong hoàng cung, càng là đèn đuốc treo cao, chiếu sáng cả điện Dưỡng Tâm.

Tuy nhiên, bên trong điện Dưỡng Tâm, lại im ắng, không có bất luận kẻ nào ở đây.

Từ từ đi ở bên trong điện Dưỡng Tâm im lặng, Đồng Nhạc Nhạc liếc mắt nhìn một vòng chung quanh, tràn đầy nghi hoặc.

“Ồ, Huyền Lăng Thương đâu! ? Hắn không phải nói muốn ta tới nơi này sao! ? Làm thế nào hiện tại người không ở đây! ? Chẳng lẽ là vì phải đi xử lý chính sự chăng! ?”

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc liền tính toán đi tới thư phòng bên kia.

Tuy nhiên, liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc muốn xoay người, đột nhiên, một mùi thơm thức ăn làm cho người ta thèm đến nhỏ dãi, liền chậm rãi nhẹ nhàng bay ra từ bên trong điện Dưỡng Tâm.

Ngửi thấy mùi thơm toả khắp mọi nơi này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy cơn thèm ăn của mình đều bị kêu gọi hết mức.

Ở trong bụng, càng là không ngừng phát ra những tiếng ‘Ông ọc ông ọc’ rõ to.

Một tay vuốt cái bụng đã sớm đói đến da bụng dán sát vào lưng, hai chân Đồng Nhạc Nhạc, dường như càng là tự có ý thức, từ từ đi đến theo mùi hương.

Đến khi Đồng Nhạc Nhạc đi tới bên trong đại điện, nhìn thấy trên mặt bàn bày biện đầy các món ăn đẹp để tinh xảo, mắt nhắm lập tức sáng ngời!

Chỉ thấy, trên cái bàn tròn được phủ lên tấm khăn ăn màu đỏ thẫm, đã bày ra hơn mười món ăn đẹp để tinh xảo đầy đủ màu sắc hương vị.

Có cá lư kho, cá song hấp, sườn xào chua ngọt, tổ yến vây cá, sơn hào hải vị, tự nhiên không cần phải nói, lại còn các loại nước xi rô điểm tâm tráng miệng đẹp để tinh xảo đủ kiểu . . .

Nhìn thấy hơn mười món ăn đẹp để tinh xảo này trên bàn, lại ngửi thấy mùi thơm món ăn làm cho người thèm đến nhỏ dãi, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy nước miếng của chính mình đều sắp chảy ra.

Ánh mắt nhìn về phía những thức ăn này, càng là phảng phất dường như sẽ sáng bừng.

Tuy nhiên, liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc thèm ăn hết mức, đột nhiên, một giọng nói hài hước mang theo vẻ trêu chọc, phụt chốc vang lên

“Người chảy nước bọt kìa!”

“Ách, phải không! ?”

Nghe nói như thế, Đồng Nhạc Nhạc còn không chờ phản ứng kịp, liền theo bản năng đưa tay đi lau khóe miệng.

Chỉ là, đến khi Đồng Nhạc Nhạc cúi đầu nhìn một cái, trên tay lấy đâu ra nước bọt! ?

Trong lòng nghi hoặc, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc mở ra, không khỏi thì thào nói.

“Không có nước bọt nha. . .”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói ra lời này, đột nhiên, một tràng tiếng cười to vang dội , phút chốc vang lên từ phía sau nàng.

“Ha ha ha ha ha ha. . . Tiểu Nhạc Tử, người thật đáng yêu. . .”

Nghe được phía sau đột nhiên truyền đến âm thanh, Đồng Nhạc Nhạc bị hăm dọa sợ mất mật, lập tức lập tức xoay người nhìn lại.

Chỉ thấy, Huyền Lăng Thương không biết từ khi nào đã đứng ở phía sau nàng, giờ phút này đang nhìn nàng mà cười ha ha.

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi buồn bực, trong lòng biết mới rồi bị Huyền Lăng Thương trêu. Ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là đầy vẻ ai oán và ảo não.

“Hoàng thượng, tại sao ngài chọc ghẹo nô tài đây! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, bởi vì hơi có chút xấu hổ mà trở nên tức giận.

Cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng kia, càng là trề lên cao cao.

Cũng không biết, giờ phút này chính mình hoàn có dáng vẻ của một tiểu cô nương làm nũng , rơi vào trong mắt nam nhân, càng là cực kỳ mê người.

Thấy vậy, huyết mâu động lòng người kia của Huyền Lăng Thương không khỏi lóe ra một phen, trên mặt, đều là vẻ sủng ái.

Hắn vươn cánh tay thon thả kia, nhẹ nhàng nâng cái cằm thon thả kia của nữ nhân.

Bạc môi hé mở, mở miệng cười nói.

“Tiểu Nhạc Tử của trẫm, lúc bắt đầu tức giận, trông thật sự là vừa đáng yêu, lại thương cảm.”

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, lại thấy ánh mắt thâm thúy nồng nàn sủng ái kia của Huyền Lăng Thương nhìn phía nàng, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi liền xấu hổ, lập tức, liền cụp đôi mắt lại.

Nhìn thấy dáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy ngượng ngùng ảo não, khóe miệng Huyền Lăng Thương cong lên một cái, lập tức, bạc môi hơi hé ra, mở miệng cười nói.

“Được rồi, trẫm không cười người, người đã đói bụng chưa! ? Mau dùng bữa tối nhanh lên một chút đi! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, liền dẫn đầu vén vạt áo, ngồi xuống.

Nhìn thấy Huyền Lăng Thương ngồi ở bên cạnh , Đồng Nhạc Nhạc quả là bắt đầu có hơi không được tự nhiên.

Dù sao, cho tới nay, quan hệ của bọn họ, đều là quan hệ chủ tớ.

Hiện nay, mặc dù bọn họ đã làm loại chuyện đó, nhưng mà, thay đổi quá nhanh, khiến Đồng Nhạc Nhạc trong khoảnh khắc vẫn chưa thể quen đây!

Có lẽ, là nhận thấy được tâm tư của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương duỗi bàn tay ra, liền nắm chặt bàn tay mềm mại kia của Đồng Nhạc Nhạc, lại kéo Đồng Nhạc Nhạc đến vị trí bên cạnh chính mình.

“Ngồi xuống đi! Ở trẫm trước mặt, không cần câu nệ.”

“Vâng, được.”

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là ngẩng đầu, nhẹ nhàng cười một tiếng với Huyền Lăng Thương.

Sau đó nàng đảo mắt nhìn quanh một lượt các món ăn trên bàn trước mắt, liền lập tức bị thức ăn bày ra trên bàn hấp dẫn sâu sắc, con người liền không dời đi nổi nữa.

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy vừa buồn cười, lại bất đắc dĩ.

Một tay nhẹ nhàng xoa xoa một phen cái cằm trơn bóng của mình, Huyền Lăng Thương làm ra vẻ buồn bực, mở miệng nói.

“Ai, xem ra, trong mắt Tiểu Nhạc Tử, những thức ăn này so với trăm cang có lực hấp dẫn hơn đây!”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi phì một tiếng, bật cười.

“Ha ha, Hoàng thượng, hiện tại là ngài đang ghen tị với những thức ăn này sao!?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng cười nói.

Trong lòng biết Huyền Lăng Thương nói thế là cố ý, nhưng mà, điều đó vẫn làm cho nàng cảm thấy buồn cười không thôi.

Nghe vậy, Huyền Lăng Thương không khỏi nhẹ nhàng trợn mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc.

Lại thấy dáng vẻ cười tươi như hoa kia của Đồng Nhạc Nhạc, khóe miệng đang làm bộ tức giận lập tức biến mất.

Bạc môi hơi cong lên, cười nhẹ nói.

“Được rồi, đừng nói mồm mép, ăn nhanh lên một chút đi! Người rất gầy!”

Huyền Lăng Thương vừa nói, càn là vừa cầm lấy đĩa ngọc, tự mình gấp thức ăn cho Đồng Nhạc Nhạc.

Nhìn thấy Huyền Lăng Thương chăm chú gấp thức ăn cho chính mình, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ảm áp.

Chỉ cảm thấy, cảnh tượng trước mắt, vừa quen thuộc, lại cảm giác có chút xa xôi.

Lúc ban đầu, nàng chẳng hề nghĩ ngợi cứu nam nhân trước mắt này, được nam nhân này mang về hoàng cung, mọi cách che chở.

Hiện tại nghĩ lại, trong lòng không khỏi cảm khái vô cùng.

Nàng cho tới bây giờ đều thật không ngờ, còn có thể có một ngày được nam nhân này dịu dàng che chở như thế . . .

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ngọt ngào nhớ lại, Huyền Lăng Thương ngồi ở bên cạnh nàng thấy vậy, không khỏi mở miệng hỏi.

“Người đang suy nghĩ cái gì? Bụng không đói sao!?”

Nhìn thấy thiếu nữ ngồi ở bên cạnh, chỉ là ngược một đôi mắt nhưng, cũng không hề chớp mắt một phen mà nhìn mình, Huyền Lăng Thương không khỏi mở miệng cười hỏi.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hoàn toàn thức tỉnh.

Lại thấy đôi mắt nam nhân, đang nhìn nàng chằm chằm, tràn đầy nghi hoặc.

Thấy vậy, gương mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức liền lắc lắc cái đầu xinh xinh, mở miệng cười nói.

“Không có gì, chỉ là nghĩ đến một chút chuyện cũ thôi.”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói dứt lời, liền cầm lấy đôi đũa, tính toán bắt đầu ăn.

Tuy nhiên, đến khi nhìn thấy trong bát của mình, không biết khi nào chồng chất thức ăn cao như núi, đôi mắt lập tức trợn lên một cái, giật mình la lên thành tiếng.

“Nha, Hoàng thượng, nhiều như vậy, nô tài làm sao có thể ăn hết được a!?”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc giật mình la lên, lại thấy dáng vẻ nàng tràn đầy kinh ngạc, khóe miệng Huyền Lăng Thương chỉ là nhẹ nhàng cong lên một cái, mở miệng cười nói.

“Người rất gầy, nên ăn nhiều hơn một chút đi.”

Ăn nhiều hơn một chút, béo hơn một chút, thì lúc sờ mới càng cảm thấy có da có thịt, không phải sao! ?

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Huyền Lăng Thương, không khỏi từ từ rơi ở trên ngực Đồng Nhạc Nhạc kia bị băng thành bằng phẳng.

Mặc dù khối thân thể này, giờ phút này xem ra gầy vô cùng. Nhưng mà, hắn đã biết, bên dưới lớp trang phục này che khuất, là một dáng người hút hồn lồi lõm kêu gọi như thế nào.

Nghĩ đến bên dưới trang phục kia là thân thể hoàn mỹ câu hồn, huyết mâu của Huyền Lăng Thương không khỏi tối sầm lại. . .

Không biết tâm tư của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc giờ phút này, đang nhìn chỗ đồ ăn cao như núi, chỉ là nhẹ nhàng chau chau hàng mi.

Nhưng mà, vừa rồi Huyền Lăng Thương đã nói như vậy , nàng cũng không lại từ chối.

Hơn nữa, nàng cũng thấy đói bụng.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức cầm lấy đôi đũa, bắt đầu sung sướng cắn ngốn ngấu.

Đồ ăn bên trong hoàng cung, đâu phải chỉ là cực tốt, quả thực so với thức ăn trong nhà hàng cấp năm sao thời hiện đại càng ngon miệng hơn. Hơn nữa, càng có mùi vị tự nhiên, thơm ngon tươi mới vừa miệng!

Vốn tưởng rằng, chỗ đồ ăn cao như núi ở trong bát, chính mình là ăn không xong. Ai biết, Đồng Nhạc Nhạc chính mình trái lại coi thường sự hứng thú của bản thân. T

Thời gian chỉ thoáng một cái, Đồng Nhạc Nhạc liền ăn hết toàn bộ thức ăn ở trong bát của mình.

Lập tức, liền cầm lên đôi đũa, đi gấp thêm món ăn khác ở trên bàn.

Thời gian chỉ một lát, những món ăn đẹp đẽ tinh xảo đầy đủ về sắc hương vị trên bàn kia, liền giống như bị đàn châu chấu bay qua, chỉ còn lại có rau thừa canh cặn.

Bụng ăn đến căng rốn, Đồng Nhạc Nhạc phát hiện chính mình hình như ăn đến phình to như trống, nhưng mà, cảm giác này chính là thật tốt.

476. Chương 481: Chương 240 : Thằng Thẩn Giải Thích

Một tay vuốt cái bụng tròn trịa, Đồng Nhạc Nhạc vừa cảm thấy mỹ mãn mà ợ vài cái. Sau đó gương mặt rạng rỡ, vẻ mặt cảm thấy mỹ mãn cười tươi.

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc đang vuốt bụng cười sung sướng, gương mặt Huyền Lăng Thương rạng rỡ, trong huyết mâu đều là nụ cười không hề che giấu.

“Ăn no rồi sao! ?”

“Vâng, nô tài ăn no rồi, những món ăn này ngon thật đây!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng cười nói.

Nàng nghĩ thầm, nếu mà ngày ngày tiếp tục như thế, chính mình khẳng định sẽ biến thành một kẻ mập mạp ngay.

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc trầm suy tư, dường như lại nghĩ đến cái gì, mắt nhung vừa chuyển, đối diện là đôi mắt kia của Huyền Lăng Thương tràn đầy niềm vui lộ rõ.

Nghĩ đến mới rồi, chính mình chỉ lo sung sướng cắn ngón ngấu, cũng không hề nhìn xem nam nhân đã ăn một thứ gì đó.

Trong bát của nam nhân , có lẽ sạch sẽ đây!

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc liền buồn bực, một vết đỏ bừng liền nhanh chóng hiện lên trên hai gò má trắng như tuyết kia của nàng.

Hé mở làn môi hồng, nàng nói đầy vẻ ngượng ngập.

“Hoàng thượng xin thứ cho tội, nô tài đã ăn sạch sẽ toàn bộ thức ăn, hay là, bây giờ nô tài đi chuẩn bị bữa tối cho ngài nữa! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, trên mặt tràn đầy vẻ xin lỗi.

Nghe vậy, Huyền Lăng Thương chỉ là khe khẽ lắc đầu, mở miệng trầm giọng nói.

“Không ngại, trẫm không đói bụng.”

Cho dù là đói, hẳn tự nhiên sẽ tìm đồ ăn. . .

Nghĩ tới đây, ánh mắt Huyền Lăng Thương nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng tỏ ra mờ ám, trong đó, phảng phất dường như có vật gì vậy đang nhảy nhót.

Đối với ánh mắt của Huyền Lăng Thương rơi trên người mình, khiến Đồng Nhạc Nhạc càng tỏ ra bất đầu không được tự nhiên.

Ánh mắt của Huyền Lăng Thương, phảng phất như mang theo một đám lửa, để cho cả người nàng bắt đầu nóng bỏng .

Trong lòng căng thẳng, tim đập dồn dập.

Hơn nữa, do hiểu rõ đối với Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc nhìn thấy vậy thì cũng rõ ràng, Huyền Lăng Thương rốt cuộc là muốn làm cái gì .

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc bị hù dọa lòng dạ rối bời.

Sau đó, liền lập tức nhảy dựng lên từ chỗ ngồi.

Mất nhưng nhìn trời nhìn đất, chính là không dám đối đầu ánh mắt nóng rực kia của nam nhân.

Nàng hé mở làn môi hồng, lập tức liền ha ha cười nói.

“Ha ha, Hoàng thượng, hôm nay ánh trăng thật đẹp a!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời mà cười nói.

Ai ngờ, đúng vào lúc này, một đám mây đen liền che kín mặt trăng, ngay lập tức, cả bầu trời đều đen thui thui.

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi liền buồn bực.

Đặc biệt lúc đối đầu huyết mâu tràn đầy vui vẻ kia của Huyền Lăng Thương, nàng càng lộ rõ cảm giác vô cùng xấu hổ.

Nhìn thấy dáng vẻ ngượng ngập của Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy quẫn bách , Huyền Lăng Thương phảng phất đã biết tâm tư của Đồng Nhạc Nhạc, bực môi hé mở, cười nhẹ nói.

“Người yên tâm, trẫm hiểu được tiết chế.”

“Ách. . . Phải không! ?”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, trong ngữ điệu mang rõ hoài nghi.

Dù sao, từ tối hôm qua đến sáng hôm nay, nàng đâu từng nhìn thấy nam nhân này có tiết chế đây!

Nam nhân này, thân thể cũng không biết là làm từ cái gì, mà sau khi làm nhiều lần vận động kịch liệt như vậy , vẫn còn giữ được dáng vẻ tinh thần sáng láng.

Thử nhìn lại nàng xem! ?

Bị nam nhân này hành hạ đến sắp sửa không còn có nửa nhân mạng, hiện tại suy nghĩ một chút, Đồng Nhạc Nhạc đều vẫn còn nghĩ lại mà hơi sợ đây!

Nghĩ rằng, nếu quý sinh mệnh, thì nên rời xa nam nhân này mới được!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi lùi lại phía sau một bước, tính toán duy trì một khoảng cách với nam nhân này.

Ai biết, liền vào ở trong lòng nàng mới kịp nghĩ như vậy, người nào đó phảng phất như con giun dũa ở trong bụng nàng, động tác so với nàng càng là nhanh hơn một bước.

Tay vươn duỗi ra, bàn tay chụp tới, bàn tay Huyền Lăng Thương đã gắt gao nắm ở eo thon nhỏ của Đồng Nhạc Nhạc, lại dùng sức lôi kéo.

Sau một khắc, cả người Đồng Nhạc Nhạc đã lại ngồi ở trên bắp đùi của Huyền Lăng Thương rồi.

“Ách. . .”

Bị nam nhân lôi kéo ngồi ở trong ngực của hắn, khiến trên mặt Đồng Nhạc Nhạc lập tức sưng sốt, mở to đôi mắt, còn chưa phản ứng kịp!

Lại thấy khoe miệng nam nhân cong lên một cái, chợt cười một tiếng.

Lập tức, liền vươn kia ngón tay búp măng, nhẹ nhàng dí dí cái mũi nhỏ rất hếch kia của nàng, mở miệng cười nói.

“Ồngốc!”

Nam nhân mở miệng, ở trong giọng nói, không che dấu chút nào sự dịu dàng sủng ái.

Nghe được âm thanh dịu dàng trầm thấp kia của nam nhân, lại thấy ánh mắt nam nhân đang nhìn chính mình đầy tình ý thâm thiết, cơ hồ khiến Đồng Nhạc Nhạc đắm chìm trong đó, vô phương tự kiềm chế. . .

Trong lòng chấn động, hé mở làn môi hồng, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi kêu nhỏ thành tiếng.

“Hoàng thượng. . .”

“Gọi trẫm là Lăng Thương. . .”

Nam nhân mở miệng, âm thanh khàn khàn, ở trong cảnh đêm mê hoặc này, lại càng gọi cảm.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc rung lên một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa cúi xuống, lập tức, hé mở làn môi hồng, nhẹ nhàng nói nhỏ.

“Lăng Thương. . .”

Nữ nhân mở miệng, âm thanh nhẹ nhàng, mang theo một vẻ vô cùng mềm mại, khiến nam nhân nghe vậy, chỉ cảm thấy đầu khớp xương đều phải nhũn ra.

“Tiểu Nhạc Tử, người thật sự là một Tiểu yêu tinh rất đáng ghét!”

Trong lòng biết hiện tại nàng đang sợ hãi chính mình, cho nên không thể muốn nàng, bằng không sẽ gây sợ hãi cho nàng.

Chỉ là, thiếu nữ này, toàn thân, đều tản ra một luồng sức quyến rũ thu hút lòng người!

Coi như chỉ là một câu nói, đều đủ để cho huyết dịch người ta sôi sùng sục, tâm tư rối loạn. . .

Cho nên, thiếu nữ thu hút lòng người như vậy, hẳn nhất định phải giữ lại thật tốt ở bên cạnh hắn, giữ được nàng thật chặt, không cho nàng rời đi!

Bằng không, hắn sẽ phát điên mất!

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương dường như lại nghĩ đến cái gì, huyết mâu không khỏi lóe ra một phen. Sau đó, trên mặt phát lạnh, chăm chú nói với Đồng Nhạc Nhạc.

“Tiểu Nhạc Tử, không, hiện tại nên đổi lại gọi người là Tử Kiều đi! ? Người hiện nay, phải chăng là có lời gì nên nói với trẫm! ?”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu mặc dù nhẹ nhàng, chỉ là, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, lại chăm chú vô cùng.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, lập tức ngẩng đầu nhìn lại.

Đến khi nhìn thấy vẻ chăm chú trong huyết mâu sâu thẳm của nam nhân kia, nàng liền hiểu rõ ràng ý tứ trong lời nói của Huyền Lăng Thương.

Huyền Lăng Thương, là muốn nghe nàng nói ra thẳng thắn.

Nghĩ đến, sau khi Huyền Lăng Thương biết được thân phận của mình, lại không ngại, và không quan tâm, đối đãi với nàng chân thành như thế, nàng đích thật là nên giải thích rõ ràng thật tốt cùng hắn.

Chỉ là, trong khoảnh khắc, Đồng Nhạc Nhạc cũng không biết nên bắt đầu giải thích từ chỗ nào.

Nếu như nói, nàng là người từ thế kỷ hai mươi mốt xuyên qua mà đến, Huyền Lăng Thương có thể cảm giác được là nàng đang nói láo hay không, hay lại cho là nàng điên mất rồi, hay có lẽ, cho rằng nàng là yêu ma quỷ quái linh tinh các loại gì đó! ?

Trong lòng nhớ lại, truyện xưa Bạch Xà đột nhiên hiện ra trong lòng Đồng Nhạc Nhạc, khiến trong lòng Đồng Nhạc Nhạc căng thẳng.

Không thể!

Nàng tuyệt đối không thể nói ra thân phận chân thật của nàng, càng không thể nói cho hắn chuyện chính mình xuyên tới đây, lại biến thành một con tiểu điều nhi . . .

Chính là, nếu không thể nói với hắn những điều này, nàng rốt cuộc nên giải thích như thế nào rõ ràng, câu chuyện thân phận của nàng đây! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cau mày lại, tràn đầy buồn bực.

Cùng với thời gian từng phút từng phút trôi qua, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc căng thẳng.

Chỉ là, nam nhân lại không có thúc giục nàng, mà là cho nàng đủ thời gian.

Lặng lặng nhìn thấy thiếu nữ trong lòng, nhìn thấy trên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn kia của nàng, khi thì lộ ra vẻ ảo não, khi thì lộ ra dáng vẻ kinh hoàng, đúng là khiến cho trong lòng Huyền Lăng Thương nghi hoặc .

Chẳng lẽ, nàng là không muốn nói lại rõ ràng những việc lặt vặt này cùng chính mình sao! ?

Liền vào lúc trong lòng Huyền Lăng Thương trầm nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc phảng phất dường như hiểu rõ cái gì, lập tức, hé ra làn môi hồng, mở miệng nói.

“Lăng Thương, nếu như ta nói, đối với chuyện trước đây đã từng phát sanh giữa ta và Đôn Thân Vương, ta toàn bộ đều quên, người, có thể tin tưởng hay không đây! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, dè dặt hỏi.

Ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là tràn đầy sự bất an lộ rõ.

Bởi vì, nàng không thể nói ra thân phận chân thật của mình, chính là, lại cũng sợ, nếu mà mình nói như vậy, Huyền Lăng Thương sẽ không tin. Như vậy đến lúc đó, nàng cũng không biết nên làm thế nào mới tốt . . .

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc bất an, lại thấy nam nhân sau khi nghe được lời của nàng, khuôn mặt tuấn tú đầu tiên là trầm lặng một khắc, không nói gì.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trái tim của mình, đập thật nhanh như muốn vọt khỏi lồng ngực.

Trong lòng tâm thần bất định, thấp thỏm bất an.

Thời gian, từng giây từng phút trôi qua, rõ ràng, chỉ là thời gian một phút đồng hồ , mà Đồng Nhạc Nhạc lại cảm giác được, phẳng phất lâu như đã qua một thế kỷ.

Nhưng thấy nam nhân trầm lặng một khắc, đột nhiên bực môi hé ra, mở miệng nói.

“Trẫm tin người!”

Nam nhân mở miệng, lời ít mà ý nhiều.

Tuy là như thế, lời này của nam nhân, lại giống như một cây búa, hung hăng nện ở trong lòng Đồng Nhạc Nhạc , khiến trái tim Đồng Nhạc Nhạc chấn động mãnh liệt.

Đôi mắt mở to, ngược lên nhìn về phía nam nhân, càng là không dám tin và kinh ngạc.

“Tại sao! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, tràn đầy nghi hoặc kinh ngạc.

Dù sao, nếu như đối lại là nàng, nàng chưa chắc sẽ tin tưởng.

Thông minh như Huyền Lăng Thương, tại sao lại tin nhiệm nàng như thế đây! ?

Liên vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc, lại thấy Huyền Lăng Thương bực môi cong lên một cái, mở miệng cười nói.

“Trẫm tin người chính là tin người, tại sao còn muốn hỏi tại sao đây! ?”

“Lăng Thương. . .”

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, lại thấy ánh mắt kia của Huyền Lăng Thương nhìn mình, hoàn toàn toàn toàn tín nhiệm, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong mũi cay cay, hai dòng lệ trong veo, càng là tốc tốc rơi xuống từ trong khóe mắt.

Dù sao, cho tới bây giờ, cho tới bây giờ cũng không có người nào tín nhiệm nàng như thế.

Mà nàng, đối với nam nhân trước mắt này, có chỗ đề phòng giữ lại, thân phận của nàng, cùng hắn là đối lập.

Tuy nhiên, hắn lại toàn tâm toàn ý tin tưởng chính mình, điều này, lại có thể nào không cho nàng cảm động đây! ?

Liên vào lúc Đồng Nhạc Nhạc cảm động lệ nóng tuôn trào, nam nhân nhìn thấy nàng khóc, lập tức liền nhăn mày kiếm, tràn đầy vẻ đau lòng.

“Đang yên lành, làm sao lại khóc đây! ? Đừng khóc .”

Nam nhân vừa nói, vừa đưa tay, nhẹ nhàng lau đi những giọt lệ cho Đồng Nhạc Nhạc.

Nhìn thấy nam nhân dịu dàng tỉ mỉ như thế lau nước mắt cho chính mình , Đồng Nhạc Nhạc rốt cuộc không nhịn được, bổ nhào vào trong lòng nam nhân, oa một tiếng, khóc lớn lên.

“Lăng Thương, người tại sao sẽ tốt như vậy đối với ta đây! ? Tại sao! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng khóc rống mà nói.

Bởi vì, nàng cho tới bây giờ cũng không từng nghĩ tới, sẽ có một nam nhân, toàn tâm toàn ý đối đãi chính mình, tín nhiệm chính mình như thế.

Giờ phút này, được nam nhân này che chở, tín nhiệm như thế, Đồng Nhạc Nhạc cảm giác vừa hạnh phúc, vừa xấu hổ.

477. Chương 482: Chương 241 : Nàng Hiện Tại, Là Nữ Nhân Của Trẫm

Bởi vì nam nhân trước mắt này, lựa chọn toàn tâm toàn ý tin nàng, thế nhưng nàng đây! ? Lại vẫn còn có chỗ để phòng giấu diếm đối với hắn. . .

Tha thứ cho nàng vì lá gan thật sự quá nhỏ .

Nàng thực đang sợ hãi.

Nếu nói ra sự thật cho Huyền Lăng Thương, Huyền Lăng Thương sẽ coi nàng trở thành yêu ma quỷ quái mà đối đãi.

Cho nên hiện tại, đối với hắn nàng chỉ có thể có chỗ giữ lại. . .

Chính là, nhìn thấy được nam nhân trước mắt này đối với chính mình là tốt như vậy, nỗi áy náy trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng trở nên sâu sắc.

Nếu như có khả năng, nàng thật muốn liều lĩnh nói ra tất cả mọi chuyện cho hắn, chỉ tiếc. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thất lại một cái, tâm can mình, phẳng phất dường như bị một bàn tay hung hăng bóp chặt, sắp làm cho nàng không thở nổi.

Nàng thật không phải với nam nhân trước mắt này a. . .

Liên vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vô cùng áy náy, nam nhân chỉ là gắt gao ôm thiếu nữ trong lòng, huyết mâu động lòng người kia, thâm tình mà dịu dàng.

Chỉ thấy thiếu nữ trong lòng, giờ phút này đang khóc như bão táp mưa sa.

Những giọt nước mắt trắng ngần long lanh kia, phẳng phất chuỗi Trân Châu bị chặt đứt , tốc tốc rơi xuống, làm ướt đầm hai gò má mịn màng trắng như tuyết kia của nàng, khiến cho nàng tăng thêm vài phần tươi tắn quyến rũ động lòng người .

Thiếu nữ này, trong lòng là không thể giấu được tâm sự.

Giờ phút này, nàng là đang áy náy, tự trách đối với hắn, cho nên mới khóc.

Chẳng phải hắn chưa từng không biết, kỳ thật nàng đối với hắn là vẫn có chỗ giữ lại. Nhưng mà, nếu hắn đã yêu thương nàng , như vậy, nên che chở nàng thật tốt , lựa chọn tin tưởng nàng.

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương không khỏi vươn cánh tay thon thả kia, nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho thiếu nữ trong lòng.

Chỉ là, thiếu nữ này phẳng phất dường như là làm bằng nước, nước mắt dẫu lau như thế nào đều không lau hết nổi rồi.

Nhìn thấy thiếu nữ này không ngừng nức nở, khóc thương tâm, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy tâm can mình, cũng bắt đầu trở nên khó chịu theo.

“Được rồi, đừng khóc, người khóc làm tâm của trẫm đều phải nát tan . . .”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu là dịu dàng từ trước đến nay chưa từng có, hơn nữa còn ngậm mang theo vài phần bất lực.

Phải biết rằng, hắn Huyền Lăng Thương chính là vị đế vương cao cao tại thượng của Linh Nhạc Quốc , bình thường chỉ cần hắn nói một câu, cái gì là không làm được! ?

Tuy nhiên, đối với thiếu nữ trước mắt này, hắn chính là không có cách . . .

Có lẽ, thiếu nữ này, chính là khắc tinh kiếp này của hắn chăng! ?

Nghĩ tới đây, ánh mắt Huyền Lăng Thương nhìn Đồng Nhạc Nhạc, vừa là bất đắc dĩ, vừa là sùng ái.

Nghe những lời Huyền Lăng Thương đã nói, lại thấy ánh mắt của hắn nhìn mình, ảm áp như thế , khiến Đồng Nhạc Nhạc càng tỏ ra tự trách áy náy, hơn nữa, khóc cũng càng dữ dội hơn.

Nàng là không muốn khóc, chỉ là, nàng không sao dừng lại nổi.

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc khóc đến dường như sắp bất tỉnh, trong mắt Huyền Lăng Thương không khỏi xẹt qua sự đau lòng lộ rõ.

Sau một khắc, dường như là nghĩ đến cái gì, huyết mâu đột nhiên lóe ra một cái sáng ngời. Ngay sau đó, bạc môi mảnh mai kia, liền hướng tới cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng kia của Đồng Nhạc Nhạc rồi bao phủ lên . . .

Cái miệng nhỏ nhắn của nữ nhân, mang theo nước mắt sưng sưng, ẩm ướt, mần mần, lại vô cùng ngọt ngào.

Khiến Huyền Lăng Thương không nhịn được mà vươn dài lưỡi đưa thẳng vào, ra sức tách rời đôi môi mềm mại kia của nữ nhân, không ngừng truy đuổi theo cái lưỡi thơm tho, cố gắng dây dưa xoắn xít . . .

Đồng Nhạc Nhạc vốn đang khóc thương tâm, chưa từng nghĩ đến Huyền Lăng Thương sẽ xuất một chiêu như vậy.

Bị Huyền Lăng Thương hôn thật sâu, đúng là lại khiến trên mặt Đồng Nhạc Nhạc sưng sőt, cũng quên khóc.

Chỉ là tùy ý nam nhân chủ đạo, đắm chìm thật sâu vào trong nụ hôn cuồng nhiệt này . . .

Phảng phất lâu như đã qua một thế kỷ, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy, chính mình sắp sửa vô phương hô hấp, nam nhân mới từ từ ngừng lại.

Đôi môi rời đi, hai người đều bắt đầu vội vàng thở dốc.

Thở hổn hển phì phà phì phò, vầng trán rộng kia của nam nhân , càng là nhẹ nhàng dán lên cái trán của nữ nhân trắng như tuyết kia.

Đôi huyết mâu động lòng người kia, càng là gất gao chiếu thẳng vào đôi mắt xinh đẹp của nữ nhân , vô cùng tinh tế thu vào trong mắt vẻ mê ly , ngưỡng ngừng trong mắt nữ nhân . . .

Lại từ đôi mắt mê ly kia của nữ nhân nhìn xuống, khi ánh mắt của nam nhân rơi tại chỗ môi đỏ mọng nữ nhân kia bị chính mình hôn đến ướt át sưng phồng, huyết mâu không khỏi tối sầm lại.

Ngay sau đó, yết hầu quay cuồng, kèm theo hơi thở đều trở nên càng gấp gáp nóng bỏng . . .

Đương đầu với sự biến hóa trên mặt nam nhân, Đồng Nhạc Nhạc nào phải chưa từng không biết.

Thấy vậy, trong lòng giật mình, lập tức vươn bàn tay nhỏ bé non mềm kia, gất gao chống vào trên vòng ngực rộng rãi rắn chắc đang phập phồng của nam nhân kia . Nàng hé mở lần môi hồng, vội vàng không ngừng mở miệng giạt mình la lên được.

“Lăng Thương, ta còn mệt mỏi quá đây. . .”

Nữ nhân mở miệng, giọng điệu mang theo sự oán trách và nũng nịu, rơi vào trong tai nam nhân , lại tỏ ra vô cùng dễ nghe.

Nhìn thấy vẻ ngưỡng ngừng ảo não trên mặt nữ nhân, Huyền Lăng Thương môi hồng cong lên một cái, tiếng cười to cõi mở kia, càng là phút chốc tràn ra từ trong miệng nam nhân.

“Ha ha ha ha ha ha. . . đồ Tiểu yêu tinh rất đáng ghét nhà ngươi này a!”

Nam nhân cười ha ha được, lập tức, càng là không nhịn được vươn ngón tay búp măng, nhẹ nhàng búng búng cái mũi xinh xắn kia của Đồng Nhạc Nhạc.

Chỉ cảm thấy, thiếu nữ này, là đến hành hạ hấn!

Phải biết rằng, định lực của hấn từ trước tới nay là điều mà hấn lấy làm tự hào.

Tuy nhiên, tất cả định lực, khi đối mặt Tiểu yêu tinh rất đáng ghét này, liền hoàn toàn tan rã .

Ai kêu, thiếu nữ này, thật sự quá mức ngọt ngào! ?

Mỗi lần đối diện với nàng , đều sẽ khiến hấn không kìm hãm được. . .

Nếu như có khả năng, hắn thật muốn thời thời khắc khắc chiếm giữ nàng, đặt nàng tại dưới thân của chính mình , rồi uyển chuyển hầu hạ. . .

Chính là hiện tại, nhìn thấy nữ nhân nhìn mình với đôi mắt ai oán mang theo khiếp sợ kia, Huyền Lăng Thương không khỏi đưa tay sờ sờ mũi.

Có lẽ thôi vậy, bằng không, hù dọa nàng phát sợ thì biết làm sao bây giờ! ?

Thăm nghĩ như vậy, trong lòng Huyền Lăng Thương, càng là tràn đầy cảm giác hạnh phúc.

Cánh tay ôm Đồng Nhạc Nhạc càng xiết chặt hơn.

Hắn thật sự muốn nhập thiếu nữ này vào thân thể mình, như vậy, lại cũng sẽ không có người nào có thể mơ ước đến nàng. . .

Liên vào lúc trong lòng Huyền Lăng Thương thăm nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc bị Huyền Lăng Thương gắt gao ôm vào trong ngực.

Tuy không biết ý nghĩ trong lòng Huyền Lăng Thương , nhưng mà được nam nhân ôm thật chặt như vậy , khiến Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy hạnh phúc chưa từng có.

Thật hy vọng, cuộc sống sau này, đều có thể như thế. . .

Trong lòng nghĩ thế, Đồng Nhạc Nhạc vui khuôn mặt nhỏ nhắn thật sâu vào trong ngực Huyền Lăng Thương .

Đầu tiên là hít lấy thật sâu Huyền Lăng Thương mùi vị đặc biệt dễ ngủ Huyền Lăng Thương , lập tức, môi đỏ mọng mới nhẹ nhàng hé ra, mở miệng nói.

“Lăng Thương, người đối với ta thật tốt. Cám ơn người không ngại thân phận của ta, quá khứ của ta. Kỳ thật, ban đầu vào lúc ta tại biết được ta là người của Đôn Thân Vương, trong lòng là phi thường rung động. Bởi vì lúc ấy, ta căn bản không biết Đôn Thân Vương người này, cũng không biết, sẽ cùng hắn có bất cứ liên quan gì. . .”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, huyết mâu của Huyền Lăng Thương không khỏi nhẹ nhàng đưa xuống, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo mang theo nét buồn bã kia của Đồng Nhạc Nhạc , mở miệng hỏi.

“Người là mất trí nhớ sao! ? Cho nên, mới không nhớ rõ hắn! ?”

“Mất trí nhớ! ?”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức, hé mở làn môi hồng, mở miệng nói.

“Người cũng có thể nói như vậy đi! Khi ấy, vào lúc ta tỉnh dậy, đã hoàn toàn không nhớ rõ thân phận thân thể này của chính mình, những chuyện đã xảy ra trước kia, tại tình huống nào đó bức ta lâm vào cảnh không biết làm sao, ta chỉ có thể cải trang thành tiểu thái giám. Không ngờ, cũng chẳng hề nghĩ ngợi, trở thành tiểu thái giám hầu cận người . Ta vốn tưởng rằng, thời gian của ta sẽ một mực trôi qua yên tĩnh như thế. Ai biết, một ngày nào đó, Đôn Thân Vương đột nhiên xuất hiện. Hắn nói với ta, ta kỳ thật là người của hắn , ta còn có một muội muội, gọi là Tử Ngữ. Năm năm trước, chúng ta bị mất song thân, lưu lạc đầu đường, là được hắn cứu. Hắn còn nói, ta, là nữ nhân của hắn. . .”

Nói tới đây, Đồng Nhạc Nhạc chần chờ một khắc, cuối cùng, vẫn cứ nói ra những lời này.

Nàng không thể tự nói ra những chuyện chính mình là từ thế kỷ hai mươi mốt xuyên qua mà đến, cũng không thể nói ra, chính mình sau khi tới đây, đã hóa thân thành tiểu điều nhi.

Chính là, những việc lật vạt này, nàng là không muốn che giấu, bởi vì, nàng thật sự rất xin lỗi Huyền Lăng Thương .

Có điều là, nàng nói ra những lời này, Huyền Lăng Thương sẽ tức giận sao! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vô cùng căng thẳng, bàn tay nhỏ bé chống tại dưới thân, càng là gắt gao xoắn chung một chỗ. . .

Tuy nhiên, nàng đợi rất lâu, lại không đợi được bất cứ lời đáp lại nào của nam nhân.

Hắn là có tức giận sao! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc mắt nhắm không khỏi vừa ngước lên, đối đầu, cũng là huyết mâu của nam nhân kia mang theo nụ cười vui mừng.

Nhìn thấy vẻ mê hoặc trên mặt nam nhân tuần tú kia, không có xen lẫn chút nào sự hậm hực, chỉ là vui mừng ngắm nhìn nàng, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, tràn đầy nghi hoặc.

“Lăng Thương. . . ! ?”

Hắn không ngại sao! ?

Liên vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, Huyền Lăng Thương phảng phất nhìn ra ý nghĩ trong lòng Đồng Nhạc Nhạc, lập tức, vươn ngón tay búp măng kia, nhẹ nhàng búng búng cái mũi xinh đẹp kia của Đồng Nhạc Nhạc, mở miệng cười nhẹ nói.

“Ai nói trẫm không ngại! ? Chỉ là, trẫm càng thêm vui mừng chính là, ngươi có thể nói ra chuyện này cho trẫm. Hơn nữa. . .”

Nói tới đây, Huyền Lăng Thương dừng một chút, tiếp theo mở miệng cười nói.

“Ngươi hiện tại, là nữ nhân của trẫm! Hoàn toàn toàn toàn, là thuộc về của trẫm!”

Điểm này, hắn phi thường xác định!

Bởi vì, thiếu nữ trước mắt này, cho dù là thân thể, hay là trái tim của nàng, đều hoàn toàn toàn toàn thuộc về hắn. . .

Coi như, nàng từng là nữ nhân của người khác thì đã làm sao! ?

Lại có lẽ, trái tim của nàng, từng thuộc về người khác thì đã làm sao! ?

Trong lòng hắn mặc dù là có hơi không thoải mái, nhưng mà, lại chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, chính mình không thể sớm hơn quen biết nàng.

Tạo hóa trêu người, chuyện mà hắn làm sai, là thời gian.

Thế nhưng hiện tại, hắn có được, cũng là thân thể của nàng, và trái tim của nàng!

Như thế, hắn còn có cái gì để mà hậm hực! ?

Liên vào lúc trong lòng Huyền Lăng Thương trầm nghĩ , Đồng Nhạc Nhạc nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, trong lòng càng là chấn động mãnh liệt.

Lập tức, khóe mắt nóng lên, một dòng lệ trong veo, lại lần nữa tốc tốc rơi xuống từ khóe mắt.

Cuộc đời này có một người nam nhân yêu thương sâu sắc chính mình như vậy, nàng cảm giác được, trên thế giới này, chính mình là nữ nhân hạnh phúc nhất!

478. Chương 483: Chương 242 : Gia, Ta Là Bán Mình Không Bán Nụ Cười

“Được rồi, nếu người lại khóc, trẫm sẽ lại muốn hôn người!”

Thấy nước mắt Đồng Nhạc Nhạc lại lần nữa tốc tốc rơi xuống, Huyền Lăng Thương nhìn mà đau lòng, lập tức mở miệng nói.

Đồng Nhạc Nhạc vốn đang khóc kích động, gương mặt đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức ngừng nước mắt.

Ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, vừa là ngượng ngùng, vừa mang theo ảo não.

Huyền Lăng Thương này, chuyên chọn nhược điểm của nàng để hạ thủ, đáng ghét!

Nhìn thấy dáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc ngượng ngùng ảo não, khóe miệng Huyền Lăng Thương cong lên một cái, không khỏi phì cười không thôi.

Lập tức, không kìm hãm được cúi đầu, từ từ hút đi nước mắt trên mặt Đồng Nhạc Nhạc.

Bị nam nhân khê hôn nhẹ, khiến Đồng Nhạc Nhạc ngượng ngùng không thôi, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi có hơi cúi xuống.

Bàn tay nhỏ bé chống tại bụng, càng là bởi vì căng thẳng mà gắt gao xoắn chặt lấy nhau.

Sau một khắc, dường như là nghĩ đến cái gì, nàng lập tức mở miệng nói.

“Lăng Thương, tuy rằng Đôn Thân Vương nói, ta là nữ nhân của hắn. Thế nhưng, ta cùng hắn là trong sạch, hơn nữa, ta đã nói với hắn rõ ràng chuyện này. Cho nên, sau này ta cùng hắn, không có bất cứ liên quan gì nữa.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, chỉ hy vọng Huyền Lăng Thương có thể hoàn toàn quên được.

Huyền Lăng Thương nghe vậy, chỉ là có hơi trầm lặng một khắc, lập tức, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói.

“Trẫm cũng biết.”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Huyền Lăng Thương một chút, chỉ thấy Huyền Lăng Thương vẫn trầm lặng, đang nghĩ ngợi những thứ gì, lông mày kẻ đen không khỏi có hơi cau lại một cái.

Nghĩ đến, trong lòng của nàng mặc dù chỉ có một người đàn ông là Huyền Lăng Thương. Thế nhưng, nói như thế nào, khối thân thể này, đều có liên hệ cùng Đôn Thân Vương.

Hơn nữa, trước đây Tử Kiều là được Huyền Lăng Thương cứu, chính mình hiện tại nói ra tất cả câu chuyện, không biết Huyền Lăng Thương sẽ đối phó Huyền Lăng Dạ như thế nào . . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi bắt đầu có hơi lo lắng.

Dù sao, mặc dù nàng không thích Huyền Lăng Dạ, chính là, mấy lần gặp mặt ở chung cùng Huyền Lăng Dạ, chỉ cảm thấy Huyền Lăng Dạ cũng không phải người xấu gì.

Hơn nữa, đối với chính mình, cử chỉ càng là cực kì yêu quý, thâm tình chân thành.

Hai người bọn họ huynh đệ, chỉ là vấn đề lập trường thôi.

Thương cảm nàng bị kẹt giữa hai người huynh đệ bọn họ, rơi vào thế khó xử.

Bởi vì, nàng quả thật không muốn phải nhìn thấy, bất cứ một bên nào trong bọn họ có việc đây!

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lo lắng, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia cũng đầy dáng vẻ tâm sự nặng nề.

Huyền Lăng Thương cúi đầu nhìn một cái, nhìn thấy dáng vẻ tâm sự nặng nề trên nét mặt của thiếu nữ trong lòng, gương mặt đầu tiên là sững sốt, sau một khắc, liền dường như biết được cái gì, bạc môi hé ra, mở miệng nói.

“Được rồi, những việc lặt vặt này, ngươi không cần lo lắng, trẫm sẽ xử lý chuyện này. Ngươi là nữ nhân của trẫm, trẫm quả thật không muốn nữ nhân của mình không vui đây! Lại đây, cười một cái cho trẫm nào!”

Huyền Lăng Thương mở miệng, làm ra dáng vẻ xấu xa, đưa tay nhẹ nhàng nâng cằm Đồng Nhạc Nhạc lên, mở miệng nói.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là hé miệng cười một tiếng, sau đó, hé mở làn môi hồng, làm ra vẻ khí phách kiên định mà nói.

“Gia, ta là bán mình không bán nụ cười!”

Nói thế, Đồng Nhạc Nhạc đơn thuần chỉ là nói giỡn thôi.

Không ngờ, nam nhân nghe xong, trên mặt đầu tiên là sững sốt, lập tức sáng khoái cười lớn.

“Ha ha, hay cho một câu bán mình không bán nụ cười, như vậy tối nay, người liền bán mình cho trẫm đi!”

Vừa nói dứt lời, Huyền Lăng Thương liền lập tức ôm lấy Đồng Nhạc Nhạc, sau đó sải bước hướng tới long sàng.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc cả kinh đôi mắt trợn lên một cái, ảo não hận không thể cắn rơi rụng đầu lưỡi của mình.

Chính mình nói không đồng ý gì rồi, vậy mà lại còn thốt ra những lời này.

Trời ạ!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lo lắng giống như kiến bò trên chảo nóng, cau đôi mày lại, khuôn mặt nhỏ nhắn càng là cực kì khốn khổ.

“Lăng Thương, sao bảo kiềm chế mà! ?”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, lại thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ảo não cực kì khốn khổ, Huyền Lăng Thương bực môi cong lên một cái, nụ cười kia, vẻ xảo trá càng là lộ rõ ra ngoài.

“Đối với người, trẫm đâu có nói kiềm chế cái gì! ?”

Dứt lời, nụ hôn của nam nhân, lại lần nữa phủ xuống. . .

. . .

Một buổi sáng tĩnh lại, đã là lúc mặt trời lên cao.

Rất lâu rồi, nàng cũng không có dậy trễ như vậy.

Nghĩ đến chính mình kể từ sau khi giả làm tiểu thái giám, mỗi ngày đều là ngủ sớm dậy sớm, coi như là đến ngày nghỉ ngơi, đều là vào đúng thời gian kia thì sẽ tự động tỉnh lại.

Chỉ quái lạ là tối hôm qua Huyền Lăng Thương rất hưng dữ mãnh liệt, quay cuồng suốt một buổi tối với nàng, làm hại nàng ngay cả thời gian ngủ cũng không có.

Cho đến sáng sớm, Huyền Lăng Thương mới mặc quần áo đứng lên vào triều.

Nhìn thấy dáng vẻ tinh thần sáng khoái kia của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi buồn bực.

Tại sao rõ ràng hai người đều là cả đêm không ngủ, nàng đã mệt đến gục xuống, Huyền Lăng Thương lại có thể tinh thần sáng láng vào triều! ?

Trời cao quả nhiên là không công bình! Đáng ghét!

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc tức giận không thôi, lại ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời bên ngoài.

Chỉ thấy, hiện tại đã là lúc giữa trưa, bên ngoài ánh mặt trời sáng lạn, vạn dặm không mây, đúng là một ngày đẹp trời trong xanh nắng ráo.

Thấy như vậy trong xanh cuộc sống sung sướng, tâm tình đều sẽ sung sướng không ít.

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thầm nghĩ, đột nhiên, bên ngoài phòng ngủ truyền đến một giọng nữ thanh thúy.

“Xin hỏi cô nương tỉnh rồi sao! ?”

Nghe được âm thanh ngoài cửa, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sững sốt, đúng là có hơi không phản ứng kịp lại rồi.

Cô nương! ? Là đang gọi nàng sao! ?

Đúng a, nàng bây giờ, thân phận đã bị Huyền Lăng Thương biết rõ, không hề là công công gì nữa, người ở bên ngoài, gọi nàng như thế, cũng là bình thường.

Nghĩ tới đây, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc hé ra, lập tức mở miệng đáp lại.

“Ừ, ta tỉnh rồi, các người có khả năng tiến vào.”

Cùng với lời này của Đồng Nhạc Nhạc, cánh cửa chạm trổ vốn đóng chặt, liền bị người từ bên ngoài nhẹ nhàng đẩy ra.

Cùng với cánh cửa chạm trổ bị đẩy ra, hai dòng thị nữ lập tức đi vào từ bên ngoài.

Chỉ thấy hai cung nữ cầm đầu, dẫn đầu đi tới trước mặt Đồng Nhạc Nhạc, đối với Đồng Nhạc Nhạc cúi người chào mấy lần, mở miệng nói.

“Khởi bẩm cô nương, chúng ta là phụng chỉ hầu hạ cô nương tắm rửa.”

Nghe được những lời người mới đến đã nói, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là buồn bực, lập tức vội vàng không ngừng mở miệng nói.

“Ách, tự mình ta cũng xong, các người pha nước nóng xong là tốt rồi.”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, hai cung nữ cầm đầu, đầu tiên là hai mặt nhìn nhau một phen, lập tức nhất tề mở miệng nói.

“Vâng được rồi.”

Vừa nói dứt lời, hai tên cung nữ kia liền hạ lệnh các cung nữ khác chuẩn bị tốt nước nóng linh tinh các loại.

Đến khi tất cả chuẩn bị tốt, mọi người liền nối đuôi nhau lui xuống.

Cho đến lúc cả phòng ngủ, chỉ có chính mình một người, Đồng Nhạc Nhạc mới chậm rãi từ trên giường đi xuống.

Đồng Nhạc Nhạc cũng không có mang giày, chỉ là lẳng lặng đi tới bên cạnh bồn tắm.

Chỉ thấy nước tắm đã chuẩn bị tốt, trên mặt lại còn rải đầy cánh hoa.

Phía trên tấm bình phong, lại còn có vắt một bộ quần áo nữ sạch sẽ.

Đưa tay vuốt nữ trang sạch sẽ xinh đẹp này, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi kêu lên.

Đi tới triều đại này, nàng một mực đều là đóng vai tiểu thái giám. Mặc dù cũng từng mặc nữ trang, cũng không giống như hiện tại. Nàng có thể công khai mặc vào một bộ nữ trang này, công bố thân phận của nàng.

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy đủ loại cảm giác nổi lên trong lòng, có hoan hỉ, có kích động, có cảm thán.

Cuối cùng, chỉ là nhẹ nhàng thở dài một tiếng, không hề suy nghĩ nhiều hơn đến mặt khác nữa.

Mà là ngâm cả người ở trong nước nóng, bắt đầu tắm rửa thật tốt.

Có lẽ là tối hôm qua quá vất vả quá mệt mỏi, Đồng Nhạc Nhạc ngâm mình ở trong nước tắm ấm áp kia, bất tri bất giác, lại ngủ thiếp đi.

Cũng không biết chính mình ngủ bao nhiêu thời gian, cho đến, dần dần, Đồng Nhạc Nhạc phát hiện, phía sau có hành động khác thường.

Cảm giác được phía sau có người, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến lập tức bừng tỉnh, mở to đôi mắt, đang định xoay người sang chỗ khác.

Không ngờ, một hồi Long Tiên Hương nhạt nhòa quen thuộc liền bay vào trong mũi nàng.

Ngửi thấy được mùi vị quen thuộc, nàng vốn đang bất an, rốt cuộc đủ yên tâm đưa ra quyết định.

Lập tức, Đồng Nhạc Nhạc cũng không có xoay người, chỉ là lẳng lặng tựa vào bồn tắm.

Chỉ cảm thấy, người mới tới từ từ đi từng bước đến phía sau nàng, sau đó đưa cánh tay thon thả kia, chậm rãi thăm dò vào trong nước.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là giật nảy lên một cái, lập tức lạnh toát xương sống mà hít một hơi thật sâu.

Ngước đôi mắt xinh đẹp lên, liền nhanh chóng quay nhìn lại nam nhân phía sau.

Đối diện, là một đôi huyết mâu mang theo niềm vui lộ rõ của nam nhân .

“Lăng Thương. . .”

“Nước sắp sửa nguội rồi, người vẫn còn không lên, cẩn thận cảm lạnh .”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu là tràn đầy quan tâm.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cảm động, lập tức, liền nhẹ nhàng gật đầu, mở miệng nói.

“Ừ, ta là nên đứng dậy thôi.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng vừa nói, liền muốn đứng lên từ bên trong bồn tắm.

Ai biết, nam nhân phía sau, lại lẳng lặng đứng ở nơi đó, ánh mắt tươi cười động lòng người kia, càng là gắt gao nhìn chăm chăm vào trên người mình, một chút cũng không từng dời đi.

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc liền buồn bực.

“Lăng Thương, người có thể trước hết quay đầu đi hay không a! ?”

Mặc dù, ở giữa hai người bọn họ, cái gì đều đã làm rồi. Nhưng mà, nàng vẫn không quen để mình xích lõa ở trước mặt hắn.

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, lại thấy dáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy ngượng ngập, khóe miệng Huyền Lăng Thương cong lên một cái, cười nhẹ một tiếng.

“Ha ha, giữa chúng ta, cái gì đều đã làm rồi, người vẫn còn e lệ cái gì! ? Hả! ?”

“Ách. . . Tuy là như thế, chính là, chính là ta còn chưa quen mà . . .”

Nghe được lời nam nhân đã nói như vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy hai gò má hằm hập nóng bỏng.

Đặc biệt bị nam nhân mang theo ánh mắt hài hước lại nóng rực nhìn, luôn để cho nàng lòng dạ rối bời, vô cùng ngượng ngập.

Không phải nàng giả bộ, lúc ở kiếp trước, nàng cũng là một kẻ sắc nữ, cùng mấy người bằng hữu ở trong kí , có chuyện gì mà không từng thảo luận qua! ?

Chính là hiện nay, đối mặt nam nhân trước mắt này, rốt cuộc vẫn khiến cho nàng ngượng ngập căng thẳng lòng dạ rối bời.

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ngượng ngập, Huyền Lăng Thương sau khi nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, lại thấy dáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy ửng đỏ thẹn thùng, thì không nhịn được đưa tay, nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng kia của Đồng Nhạc Nhạc.

Chỉ cảm thấy, làn da thịt ở dưới đầu ngón tay , phảng phất như làm từ nước, mềm mại nhẵn nhụi, khiến hắn cơ hồ lưu luyến khó quên .

479. Chương 484: Chương 243 : Chải Tóc

” Tử Kiều của trẫm, quả thật quyến rũ bẩm sinh, da trắng hơn tuyết, khiến trẫm si mê.”

Nam nhân mở miệng, trong âm thanh khàn khàn đầy vẻ si mê.

Nghe vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sững sốt.

Trong lòng rất cuộc là có hơi không thoải mái.

Dù sao, nàng mặc dù xuyên qua ở trong khối thân thể Tử Kiều này, thế nhưng, nàng chính là nàng, Đồng Nhạc Nhạc.

Giờ phút này, từ trong miệng Huyền Lăng Thương nghe được cái tên của người khác, cuối cùng vẫn khiến trong lòng không được tự nhiên.

Phảng phất là nhận thấy được sự khác thường trên mặt Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương bạc môi hơi hé ra, mở miệng hỏi.

“Làm sao vậy! ?”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, lại thấy hần trần đầy đáng vẻ nghi hoặc , Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là nhẹ nhàng cắn cắn môi dưới, lập tức, mở miệng khe khẽ nói nhỏ.

“Lăng Thương, đối với chuyện lúc trước, ta đã hoàn toàn quên, cũng không muốn lại nhớ đến. Hiện tại ta, tương đương trọng sanh, cho nên, sau này, người có khả năng không gọi là Tử Kiều được không! ?”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương trên mặt sững sốt, lập tức, gương mặt rạng rỡ, huyết mâu lóe ra một phen.

Sau đó, bạc môi hơi cong lên, mở miệng nhỏ giọng cười một tiếng.

“Đương nhiên có khả năng, hiện tại người, đã không phải người trước kia. Hiện tại, người đã là nữ nhân của trẫm rồi, như vậy, người muốn trẫm sau này gọi người là gì! ?”

Nam nhân mở miệng, ở trong giọng nói, đều là vui mừng.

Có lẽ, là phi thường vừa lòng đối với thái độ hiện tại của Đồng Nhạc Nhạc.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là làm ra vẻ vui đầu suy nghĩ một chút, lập tức, hé mở làn môi hồng, mới mở miệng nói.

“Đồng Nhạc Nhạc, ta cảm giác được tên này không tồi, sau này cái đó liền là tên của ta.”

“Đồng Nhạc Nhạc! ?”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, Huyền Lăng Thương đầu tiên là thì thào một tiếng, lập tức, bạc môi toé toét ra một cái.

“Hảo, sau này, người chính là Nhạc nhi của trẫm.”

Nghe được Huyền Lăng Thương xưng hô chính mình như thế , khiến trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ảm áp, một cảm giác ngọt ngào, lập tức trào dâng trong lòng.

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc đáng vẻ cười tươi như hoa, Huyền Lăng Thương chỉ là cong môi cười một tiếng, trong mắt đều là không che dấu nổi sủng ái.

“Được rồi, người trước mặc trang phục, trẫm ở bên ngoài chờ người.”

“Vâng, được.”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là ngoan ngoan gật đầu. Sau khi lại thấy Huyền Lăng Thương xoay người rời đi, mới rút cuộc bước ra từ bên trong bồn tắm.

Cũng không biết vừa rồi ngủ bao nhiêu thời gian, nước đều đã nguội rồi.

May là hiện tại là ngày mùa hè, thời tiết không lạnh, bằng không, thế nào cũng phải dính cảm lạnh rồi!

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thầm nghĩ, vừa cầm lấy khăn lông sạch sẽ , chà lau kĩ thân thể.

Đến khi thân thể chà lau sạch sẽ, nàng liền cầm lên cái váy giắt ở trên bình phong , bắt đầu mặc vào.

Cái váy này, vừa nhìn liền biết là giá trị liền thành.

Chỉ cần chất vải mềm mại tinh tế, lại thêm đường thêu hoa tinh xảo kia, chỉ mới vuốt đã là một loại hưởng thụ.

Thích làm đẹp thì mọi người đều có, Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên cũng không ngoại lệ!

Dù sao, cũng chẳng qua là một thiếu nữ mười tám, mười chín tuổi đây! Tự nhiên cũng muốn mặc trang phục xinh xắn đẹp mắt trước mặt người mình thích.

Trong lòng nhớ lại, Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng thay ra chiếc váy lụa mỏng này.

Mi tóc bị ướt, cũng dùng khăn lông lau khô, lại đến bàn trang điểm, bắt đầu chậm rãi chải chuốt.

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc không hiểu được cách chải đầu tạo mẫu tóc, cho nên, chỉ là dùng lược chải đầu tốt, sau đó tùy ý cho xỏa xuống ở phía sau.

Mắt nhẹ nhàng quét nhanh một lượt, liền rơi tại gương đồng phía trước trên mặt đất ở phía trước mắt kia, lẳng lặng đánh giá nữ nhân trong gương.

Chỉ thấy nữ nhân quyến rũ bẩm sinh, làn da tựa như mỡ đông, mặt như phù dung (hoa sen), lông mày kẻ đen đôi môi chúm chím, đôi mắt long lanh môi đỏ mọng, mỗi một chỗ, đều phối hợp hoàn mỹ, tinh xảo.

Cho tới nay, Đồng Nhạc Nhạc cũng biết, khối thân thể này của mình, có dung mạo duyên dáng xinh đẹp.

Chỉ là, sau khi thay một bộ nữ trang xinh đẹp này, càng là đẹp đến không gì sánh được.

Mà ngay cả chính mình, đều bị nữ nhân trong gương làm kinh ngạc ở, thật lâu đều không thể phục hồi tinh thần lại.

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, vào lúc Đồng Nhạc Nhạc đắm chìm với nữ nhân xinh đẹp trong gương, một bóng hình cao to liền từ từ xuất hiện ở phía sau nàng.

Nam nhân vóc người khôi ngô, mặc trên người một bộ long bào màu vàng tươi, càng tôn lên sự uy nghiêm vô hạn của nam nhân.

Gương mặt tuấn tú kia, hàng mi sắc như đao, mũi thẳng bạc môi, mỗi một chỗ, đều phối hợp không chê vào đâu được!

Điều khiến Đồng Nhạc Nhạc động tâm nhất chính là, trong huyết mâu của nam nhân nhìn nàng, trong mắt đều là kinh ngạc, si mê, thâm tình chân thành.

Nhìn thấy ánh mắt thâm tình chân thành kia của nam nhân, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong lòng ngượng ngùng.

Huyết mâu sâu thẳm kia của nam nhân, phẳng phất dường như mang theo vô cùng vô tận ma lực, chỉ cần liếc mắt, liền có thể hút đi ba hồn bảy vía của người ta . . .

Nam nhân xinh đẹp tuyệt trần, tuấn tú vô song như thế, thế gian hiếm thấy, hỏi làm thế nào mà nàng không thích cho được! ?

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ngọt ngào suy tưởng, cả người nàng, liền bị nam nhân ôm vào trong ngực.

Nhẹ nhàng cúi cằm vào trong cái cổ mảnh dẻ kia của nữ nhân, khe khẽ hít lấy mùi thơm hương hoa dễ ngửi trên người nữ nhân, khiến trong lòng Huyền Lăng Thương không khỏi rung lên một cái, bạc môi hé mở, không kìm hãm được nói.

“Nhạc nhi, nàng thơm quá . . .”

Nam nhân mở miệng, âm thanh khàn khàn, trầm thấp.

Hơi thở phun ra kia, như vậy nóng rực, toàn bộ phun vào căn cổ mảnh khảnh của Đồng Nhạc Nhạc.

Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy chỗ cổ ngứa ngứa, lập tức, không khỏi bật cười, sau đó rụt cổ lại.

“Ha hã, Lăng Thương, ngứa. . .”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, lại thấy đáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc không nhin được ngựa, Huyền Lăng Thương không khỏi có cảm giác thú vị.

Lập tức, huyết mâu lóe ra một phen, một tia sáng ngời liền xẹt qua đôi mắt.

Sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy bên hông chột ngựa, không nhin được liền bắt đầu cười duyên ha ha.

“Ha ha ha ha ha ha. . . Lăng Thương, không nên, Lăng Thương. . . Ha ha ha ha ha ha. . . thật buồn, không nên. . . Người xấu lắm . . .”

Đồng Nhạc Nhạc bị Huyền Lăng Thương cù cho cười cười đến không ngậm miệng lại được, thân thể càng là né phải tránh trái, chỉ muốn rời xa khỏi hai tay phạm tội của Huyền Lăng Thương.

Chính là, Huyền Lăng Thương làm sao lại chịu buông tha nàng! ?

Nhìn thấy thiếu nữ trước mắt có đáng vẻ cười đến rung hết cả người , trong lòng hắn càng là sung sướng, càng là không muốn buông tay.

Kết quả là, một người chạy trốn, một người truy đuổi, liền ở bên trong tấm thất náo loạn hồi lâu.

Tiếng cười của nữ nhân kia trong vắt như chuông bạc, lại thêm tiếng cười to cởi mở kia của nam nhân, càng là vang vọng cả phòng ngủ. Càng làm cho đám người canh giữ ở bên ngoài phòng ngủ hai mặt nhìn nhau, trên mặt đều là lộ ra vẻ rung động.

Nói cho cùng, thời gian bọn họ hầu hạ tại điện Dưỡng Tâm đã lâu, thậm chí, vị đế vương trẻ tuổi này của Linh Nhạc Quốc vẫn một mực trầm lặng ít nói, làm sao lại giống như bây giờ, thoải mái cười to! ?

Cái này thật sự là quái lạ!

Đối với ý nghĩ của bên ngoài người , hai người ở trong tấm thất đều là không biết.

Giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc cười đến sắp không thở nổi, hai gò má mịn màng kia, càng là bởi vì cười to liên tục , mà giờ phút này đã sớm hiện lên hai mảng hồng hào, khiến cho nàng nhìn qua, phảng phất như mới được xoa loại phấn thượng đẳng, làm tăng thêm vài phần vô cùng quyến rũ, xinh tươi.

“Lăng Thương, thật sự đừng cù nữa, ta cười mệt mỏi quá . . .”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, lại thấy đáng vẻ nàng cười đến đầu đầy mồ hôi, yếu ớt thở hổn hển, Huyền Lăng Thương mới rút cuộc chịu buông tha nàng.

Nghĩ đến chuyện vừa rồi, kỳ thật Huyền Lăng Thương cũng hiểu được chính mình rất quá đáng.

Chính là, ai kêu hắn chính là rất yêu thích đáng vẻ cười rộ lên của thiếu nữ này.

Hai mắt tít lại, trong mắt tràn đầy nụ cười, môi hồng răng trắng, đáng vẻ kia, nàng cười cực kỳ đẹp mắt.

Lại phảng phất dường như người lây bệnh, khiến ai nhìn thấy, trong lòng đều ảm áp, không nhin được liền cười rộ lên theo.

Đối với suy nghĩ trong lòng Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc không biết.

Giờ phút này, nàng nhìn thấy Huyền Lăng Thương rút cuộc đồng ý buông tha nàng , liền đứng ở nơi đó, thở hổn hển phì phà phì phò.

Đến sau khi thật vất vả lấy lại hơi, Đồng Nhạc Nhạc không nhin được ngẩng đầu, hung hăng trợn mắt liếc nhìn Huyền Lăng Thương , hé mở làn môi hồng, bất mãn nói.

“Lăng Thương, người như thế nào lại quá đáng như vậy! ?”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, lại thấy trên mặt Đồng Nhạc Nhạc vẻ ảo não nũng nịu kia, trong lòng Huyền Lăng Thương vừa động một cái, lập tức, không khỏi vươn cánh tay thon thả, nhẹ nhàng nâng cái cằm xinh xắn kia của Đồng Nhạc Nhạc, si mê cười một tiếng.

“Không phải có câu nói, nam nhân không xấu, nữ nhân không thích sao! ?”

“Ách. . .”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

Bởi vì nàng phát hiện, kể từ sau khi thân phận của nàng bị vạch trần, Huyền Lăng Thương trở nên càng ngày càng không có giới hạn, hẳn kiếm chế ở đâu! ?

Thì ra, trước kia hẳn cực kỳ ít nói, trầm lặng thận trọng, đều là giả vờ! ?

Hiện tại vô sỉ chẳng hề kìm chế, mới đúng là bộ mặt thật sự của hắn sao! ?

Trong lòng im lặng, Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được đưa tay chụp lấy bàn tay Huyền Lăng Thương, lại thấy dáng vẻ của mình hiện tại tóc tai bù xù , cái miệng nhỏ nhắn không khỏi chu ra một cái, lông mày kẻ đen cau lại một cái, mặt mày ảo não bất đắc dĩ nói.

“Lăng Thương, ta là không biết chải tóc đây! Người gọi cung nữ vào giúp ta chải đầu đi! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, tràn đầy ảo não.

Nghe vậy, khuôn mặt tuần tú của Huyền Lăng Thương sững sốt, phẳng phất dường như phi thường kinh ngạc .

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc hiểu rõ.

Dù sao, ở chỗ này, nào có nữ nhân là không biết chải tóc! ?

Chính là, nàng không phải người cổ đại, không sinh ra và lớn lên ở thời kì này, đương nhiên là không biết búi tóc.

Lại thấy dáng vẻ Huyền Lăng Thương tràn đầy kinh ngạc, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là trên mặt liềm buồn bực, lập tức tràn đầy ngượng ngùng cúi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn.

Đối với Đồng Nhạc Nhạc vô cùng ngượng ngùng, Huyền Lăng Thương thấy vậy, huyết mâu chỉ là nhẹ nhàng lóe ra một phen, lập tức, bạc môi hơi hé ra, mở miệng cười nói.

“Cần gì phải người khác, trầm tới chải tóc cho người vậy!”

“Cái gì! ? Lăng Thương, người biết chải? !”

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc trợn lên một cái, cực kì giật mình.

Dù sao, ở trong mắt nàng, Huyền Lăng Thương chính là Hoàng đế cao cao tại thượng, cho tới bây giờ đều là chỉ có người khác hầu hạ hắn.

Hiện nay, hắn lại chải tóc cho nữ nhân, làm sao khiến cho nàng không kinh hãi! ?

Thấy dáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc trố mắt đứng nhìn, trợn mắt há hốc mồm , Huyền Lăng Thương không khỏi cảm giác buồn cười.

“Trầm biết búi tóc, có cần kinh ngạc như vậy sao! ?”

“Kinh ngạc! Làm thế nào mà không thấy có gì kinh ngạc quái lạ! ? Người chính là hoàng đế Linh Nhạc Quốc a!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, không cần suy nghĩ, liền giật mình la lên thành tiếng.

Nghe vậy, Huyền Lăng Thương không khỏi ha hả cười một tiếng.

“Coi như là hoàng đế, cũng là người không phải sao! ?”

Huyền Lăng Thương vừa nói dứt lời, liền kéo cánh tay mềm mại kia của Đồng Nhạc Nhạc, dẫn nàng đi tới trước bàn trang điểm rồi ngồi xuống.

“Được rồi, người ngồi đằng hoàng, trầm hiện tại chải đầu cho người.”

“Ừ, hảo, ta đây là thích thú chờ đợi, xem Lăng Thương người chải búi tóc cho ta rốt cuộc như thế nào.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, tràn đầy chờ mong.

Hơn nữa, Đồng Nhạc Nhạc cũng không tin, Huyền Lăng Thương thật sự sẽ chải được.

Chỉ là, một khắc sau, Đồng Nhạc Nhạc hoàn toàn kinh ngạc.

Chỉ thấy Huyền Lăng Thương nắm ngón tay như múa, không ngừng xuyên qua giữa mái tóc nàng.

Động tác nhẹ nhàng, cũng không mất vẻ lưu loát.

Thời gian một chung trà, một búi tóc đơn giản cũng không mất vẻ tao nhã, liền đã được vấn xong rồi.

Thấy vậy, ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc nhìn Huyền Lăng Thương, ngoài sùng bái ra, chỉ còn lại có sùng bái.

Nếu như nói, Huyền Lăng Thương võ công cao cường, năng tin tưởng.

Chính là hiện nay, Huyền Lăng Thương lại ngay cả chải và búi tóc mà cũng biết, thật sự so với sao Hỏa đâm vào Địa Cầu càng khiến cho người ta kinh ngạc hơn!

Đặc biệt, Huyền Lăng Thương chải và búi tóc giỏi như vậy, quả thực so với nàng thì giỏi hơn gấp trăm lần, ngàn lần.

Đối với việc Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc, Huyền Lăng Thương vô cùng tinh tế thu vào trong mắt.

Thế nhưng, Huyền Lăng Thương không nói gì, chỉ là lắc lắc một cái hộp gấm tinh xảo trên bàn trang điểm, từ bên trong liền rơi ra một cái trâm hoa ngọc lan làm từ bạch ngọc rất khác biệt, sau đó nhẹ nhàng cắm ở trên búi tóc của Đồng Nhạc Nhạc.

Đợi sau khi làm xong những việc lật vạt này, Huyền Lăng Thương liền bắt đầu từ từ tán thưởng khen ngợi kiệt tác dưới bàn tay của chính mình.

Phảng phất dường như phi thường vừa lòng, bên trong huyết mâu đầy vẻ mừng rỡ.

“Được rồi, chải đầu xong rồi, không biết Nhạc nhi đối với búi tóc mà trâm chải này, có vừa lòng không!?”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc mới từ từ phục hồi tinh thần lại, lập tức, quay đầu sang phía gương đồng cẩn thận nhìn.

Chỉ thấy, nữ nhân trong gương đồng, một mái tóc dài đen nhánh được chia làm hai nửa. Một nửa bên trên được vấn thành một cái búi tóc đơn giản cũng không mất vẻ tao nhã. Một nửa bên dưới, toàn bộ xoa xuống dưới thân, phủ kín hai vai, làm tăng thêm nét quyến rũ.

Ở giữa búi tóc có cài một cái trâm đơn giản hình ngọc lan làm từ bạch ngọc. Loại mặc dù đơn giản, lại khiến cho nữ nhân tăng thêm vài phần tao nhã.

Đồng Nhạc Nhạc cho tới bây giờ đều không biết, chính mình cũng lại có lúc được trang điểm kiểu tiểu nữ nhân quyến rũ, tao nhã giống như bây giờ.

Nhìn thấy chính mình trong gương đồng, Đồng Nhạc Nhạc có hơi bưng tỉnh.

Phảng phất, dường như chính mình vốn là liền thuộc về nơi này.

Trong lòng kêu lên, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi đưa tay, nhẹ nhàng sờ sờ búi tóc trên đầu, lại thêm cái trâm cài tóc tinh xảo bạch ngọc kia. Lập tức, môi đỏ mọng hé mở, không kìm hãm được mở miệng nói.

“Thật là đẹp mắt. . .”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, Huyền Lăng Thương không khỏi ha hả cười một tiếng, lập tức đưa tay búng búng cái mũi xinh xắn của Đồng Nhạc Nhạc, mở miệng cười nói.

“Không biết gương!”

Nghe vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc liền xấu hổ, ngoài miệng cũng không chịu kém người.

“Cũng thế cả thôi!”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, lại thấy vẻ ngượng ngùng trong mắt nàng có mang theo nét nghịch ngợm, Huyền Lăng Thương không khỏi ngửa đầu, bắt đầu cười ha ha.

Cuộc đời này, có thể có một thiếu nữ nghịch ngợm dễ thương như vậy ở bên cạnh mình, vậy là đủ rồi!

Liền vào lúc Huyền Lăng Thương có vẻ cười ha ha, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là mím môi cười một tiếng.

Lập tức, mắt nàng nhẹ nhàng nhìn qua một lượt trên bàn trang điểm.

Chỉ thấy, trên bàn trang điểm, có thêm một cái hộp gấm, bên trong hộp gấm, đúng là để rất nhiều châu báu trang sức, và son màu bột nước trang điểm linh tinh các loại.

Thiết nghĩ, đây là Huyền Lăng Thương cố ý chuẩn bị cho chính mình đây!

480. Chương 485: Chương 244 : Bình Dã Chua Nhỏ

Thấy vậy, khoe miệng Đồng Nhạc Nhạc cong lên một cái, ngọt ngào cười một tiếng.

Lập tức, liền cầm lấy một cái Mi Bút, tính toán kẻ mi.

Không ngờ, một bên Huyền Lăng Thương thấy thế, cũng là duỗi bàn tay ra, đoạt lấy Mi Bút trên tay nàng.

“Ách! ? Lăng Thương! ?”

Mi Bút trên tay bị đoạt, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc ngẩn ra, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, đều là nghi hoặc.

Lại thấy Huyền Lăng Thương si mê cười một tiếng, mở miệng nói.

“Để trẫm làm.”

Nam nhân mở miệng vừa nói dứt lời, liền bắt đầu chăm chú tô kẻ lông mi cho Đồng Nhạc Nhạc.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn ngồi ở nơi này, hưởng thụ mỹ nam hầu hạ.

Nghĩ đến, được Hoàng đế cao cao tại thượng của Linh Nhạc Quốc tự mình chải tóc, kẻ mi, đâu phải là người bình thường có khả năng hưởng thụ nổi đây!

Nàng đây chính là may mắn tu mấy đời mới có được đây! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy cảm giác tự kiêu sung sướng.

Mắt nàng nhẹ nhàng vừa ngước lên, lẳng lặng đánh giá nam nhân đang kẻ mi cho chính mình.

Chỉ thấy hiện tại trên gương mặt tuấn mỹ mê hoặc kia của nam nhân, đều là dáng vẻ chăm chú.

Hơn nữa, động tác của nam nhân, là dịu dàng như vậy, từ từ giúp nàng kẻ lại lông mày, từng tí lại từng tí.

Nhìn thấy vẻ mặt nam nhân chăm chú, hành động dịu dàng, lại thêm ánh mắt sâu thẳm thăm động lòng người kia, từng chút một, Đồng Nhạc Nhạc trong bất tri bất giác, liền đắm chìm vào vẻ đẹp của nam nhân, vô phương tự kiềm chế. . .

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, nam nhân mới từ từ để Mi Bút trong tay xuống, bạc môi hé mở, nhẹ nhàng cười một tiếng.

“Được rồi, tô được rồi, Nhạc nhi ngươi xem một chút có tốt không! ?”

Nghe được lời này của nam nhân, Đồng Nhạc Nhạc mới phục hồi tinh thần lại, lập tức, mắt nàng vừa nhìn, liền thấy ngay khuôn mặt thiếu nữ trong gương đồng.

Chỉ thấy lông mi thiếu nữ vốn là cong cong, hiện nay dùng Mi Bút kẻ thêm vài nét bút, càng hiện ra sức sống.

Mặt như tranh vẽ, đôi môi đỏ mọng chúm chím, mỗi một chỗ, đều hoàn mỹ tinh xảo, phẳng phất đường như tiên nữ đi ra từ trong tranh.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hé miệng cười một tiếng.

“Thật không tồi chút nào! Không nghĩ tới Lăng Thương lại biết chải tóc, búi tóc, còn có thể kẻ mi. Nếu như không biết, thật đúng là nghĩ đến người đã từng làm những việc lật vạt này cho nữ nhân nào đó đây!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, thông thả tán thưởng.

Không ngờ, Huyền Lăng Thương nghe vậy, lại mở miệng cười một tiếng.

“Những việc lật vạt này, trăm trước kia thật đúng là đã làm cho một nữ nhân đó!”

“Cái gì! ?”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc sững sốt, đôi mắt mở to, sau đó, lập tức quay đầu, quay sang Huyền Lăng Thương mở miệng hỏi.

“Người, thật sự đã làm những việc lật vạt này nữ nhân khác! ? Nữ nhân kia là ai! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, hàng mi cau lại, vẻ ghen tức trên mặt không che dấu chút nào.

Dù sao, nam nhân trước mắt này, là nam nhân quan trọng nhất mà nàng đời này thích nhất.

Từ trong miệng nam nhân chính mình yêu mến, nghe được những lời này, nếu đổi là bất cứ nữ nhân nào, đều sẽ ghen tị không vui, Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên cũng không ngoại lệ!

Nghĩ đến trước kia, đã từng có một nữ nhân, cũng được Huyền Lăng Thương chăm chú chải tóc, kẻ mi, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc, liền càng tỏ ra không thích thú gì.

Môi đỏ mọng hơi trề ra, càng là dẩu lên cao cao, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, có tức giận, ghen tức, và rõ ràng vô cùng uất ức.

Đối với Đồng Nhạc Nhạc ghen tị tức giận đan xen, Huyền Lăng Thương cúi nhìn thiếu nữ cực kì ghen tuông trước mắt, trong lòng sung sướng vô cùng.

Chỉ là trên mặt lại làm ra vẻ nghiêm túc nói.

“Là một nữ nhân đối với trăm mà nói, cực kì quan trọng.”

“Nữ nhân cực kì quan trọng! ?”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc vốn đang phần nộ không thôi, chỉ cảm thấy trong lòng ‘Xoẹt’ một tiếng, một ngọn lửa vô danh, liền bốc lên cao cao, xông thẳng lên tới đỉnh đầu.

Ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là dường như phun lửa.

Môi đỏ mọng hé ra, mở miệng cả giận nói.

“Là ai! ?”

Tại sao nàng cho tới bây giờ cũng không biết có chuyện này! ?

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc tức giận lẫn nghi hoặc, biểu hiện trên mặt nàng, phẳng phất rất làm vừa lòng Huyền Lăng Thương.

Chỉ thấy Huyền Lăng Thương đột nhiên vênh vênh tự đắc, tiếng cười to cởi mở sung sướng kia liền phút chốc tuôn ra từ trong miệng hắn.

“Ha ha ha ha ha ha. . . Nhạc nhi, hiện tại là người đang ghen phải không! ?”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, lại thấy dáng vẻ Huyền Lăng Thương sung sướng cười to như vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là liền buồn bực.

Sau đó, hàng mi liền dựng ngược, cả người liền nhảy dựng lên từ trên chỗ ngồi, hai tay xiết chặt thành quyền, liền bắt đầu đâm bình bịch lên vòng ngực rắn chắc kia của Huyền Lăng Thương.

“Lăng Thương, ngươi hỗn đản! Đúng, ta là đang lên cơn ghen tuông! Ta liền thích ăn dấm chua đó, thì tính sao! ? Ngươi mau khai ra sự thực nhanh lên một chút, nữ nhân kia rốt cuộc là ai! ?”

Tâm tư của Đồng Nhạc Nhạc, cho tới bây giờ đều là không thể giấu được.

Mặc dù thừa nhận chính mình là đang cơn ghen tuông, thì có hơi bị mất mặt mũi.

Chỉ là hiện tại, Đồng Nhạc Nhạc cũng không quản. Nàng liền muốn biết, đối với Huyền Lăng Thương mà nói, nữ nhân cực kì quan trọng, rốt cuộc là ai!

Mỗi một nữ nhân, đều không thích trong cảm nhận của nam nhân chính mình thích, lại không phải quan trọng nhất, nàng cũng không ngoại lệ!

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc lửa giận công tâm, Huyền Lăng Thương chỉ là tùy ý để cho Đồng Nhạc Nhạc vung tay đâm vào trong ngực hắn.

Hắn liền thích thấy dáng vẻ thiếu nữ này tức phát điên, đặc biệt hiện tại!

Phảng phất là một chú mèo con bị dẫm lên cái đuôi, đang giương nanh múa vuốt.

Trên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn kia, hiện rõ vẻ nén giận, hai gò má bởi vì tức giận mà đỏ rực.

Xem ra, phảng phất một quả táo chín đỏ, rất là mê người dễ thương!

Không nhịn được, Huyền Lăng Thương duỗi bàn tay ra, liền gắt gao giữ chặt đôi bàn tay nhỏ bé trắng như phấn của Đồng Nhạc Nhạc, sau đó không kìm hãm được cúi đầu thơm trộm một cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực của Đồng Nhạc Nhạc.

Lại vào lúc Đồng Nhạc Nhạc nén giận, hắn mở miệng cười nói.

“Hảo, vậy trăm nói cho ngươi, nữ nhân cực kì quan trọng đối với trăm kia, kỳ thật chính là mẫu phi của trăm.”

“A. . . mẫu phi của ngươi! ?”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc hoàn toàn sững sờ.

Mất nhưng tròn tròn cực to, trong mắt đều là vẻ ngỡ ngàng.

Dù sao, nàng ghen lâu như vậy, thì ra, là đang tị nạnh với mẫu phi của Huyền Lăng Thương đây!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy “âm” một tiếng, một luồng khí khô nóng, liền từ đáy lòng bốc thẳng tấp lên đỉnh đầu, kèm theo đó là hai tai đều đỏ.

Đặc biệt, bị ánh mắt hài hước kia của Huyền Lăng Thương nhìn nhìn, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy càng lúc càng xấu hổ vô cùng.

Trời ạ!

Lần này đây, là mất mặt đại pháp rồi ! ! !

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc vô cùng ngượng ngùng, Huyền Lăng Thương phảng phất phi thường hoan hỉ với biểu hiện trên mặt Đồng Nhạc Nhạc, nụ cười trong mắt càng rạng rỡ.

“Thế nào! ? Ngay cả mẫu phi của trăm mà ngươi cũng muốn ăn dấm chua sao! ? Hả! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, không nhịn được đưa tay, nhẹ nhàng nâng lên cái cằm xinh xắn của Đồng Nhạc Nhạc, khiến biểu hiện ngượng ngùng kia trên mặt Đồng Nhạc Nhạc, vô cùng tinh tế hiện ra ở trong mắt của hắn.

Đồng Nhạc Nhạc vốn là quần bách khoái xấu hổ vô cùng, ở dưới ánh mắt mang theo nét trêu chọc hài hước kia của Huyền Lăng Thương, càng hiện ra quần bách ngượng ngùng.

“Ách, ta, ta mới không có đây. . .”

“Người không có gì! ? Không có ăn dấm chua mẩu phi của trẫm! ? Người liền thừa nhận đi, Nhạc nhi của trẫm, người chính là một cái bình dấm chua nhỏ!”

Nam nhân mở miệng, cười nhẹ nói.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy hai gò má càng thêm nóng bỏng .

Bởi vì nàng lần này quả thực vô cùng mất mặt rồi. Đáng ghét nhất chính là, Huyền Lăng Thương hiện tại, lại vẫn còn phi thường hưởng thụ dáng vẻ quần bách mất mặt của nàng, quả thực muốn chọc giận chết nàng sao! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được, cũng là phát hỏa.

Cuối cùng, càng là không hề nghĩ ngợi, như một con sói vồ, liền đánh tới trên người Huyền Lăng Thương.

Hai tay càng là gắt gao nắm ở cổ Huyền Lăng Thương, hai chân cũng giống như bạch tuộc quấn chặt quanh eo Huyền Lăng Thương, há mồm liền nhắm tới trên vai hắn mà cắn.

“Hừ! Ai bảo người chọc ghẹo ta, ta cắn chết người! ! !”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng cả giận nói, sau đó, càng là không hề nghĩ ngợi, liền há mồm cắn bả vai Huyền Lăng Thương.

Giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc vì là ngược ngừng quần bách nên cũng không nghĩ tới gì nữa, chỉ là muốn trừng trị thật tốt một phen kẻ làm chuyện xấu chọc ghẹo nàng thôi.

Bị Đồng Nhạc Nhạc giống như Hắc Tử (con khỉ) đeo trên người mình, Huyền Lăng Thương trên mặt đầu tiên là sửng sốt.

Sau một khắc, chỉ cảm thấy bả vai đau nhói, là thiếu nữ này đang cắn hắn đây!

Đối với hành động này của thiếu nữ , nếu như thay đổi là những người khác, khẳng định là không dám.

Tuy nhiên, thiếu nữ này, chính là không giống người thường, dám làm những chuyện mà người khác không dám làm.

Nhưng điều kỳ quái nhất chính là, hắn lại cũng không có một chút tức giận nào.

Ngược lại nhìn thấy thiếu nữ này, bởi vì bị chính mình trêu chọc để từ xấu hổ thành tức giận, hắn chỉ cảm thấy cực kỳ thú vị.

Chỉ là, thiếu nữ này, nghe rằng thật đúng là dữ tợn, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy miếng thịt trên vai , hình như đều phải bị cắn rời ra rồi.

Hiển nhiên, thiếu nữ này, bị chính mình làm tức tối không nhẹ đây!

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương bực môi hé mồm, ngữ điệu mang nét hài hước mà cười nói.

“Nhạc nhi, người đây là muốn tuyên bố chủ quyền của người , nói cho những người khác, trẫm là người của người sao! ?”

“Ách. . . ! ?”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, hiển nhiên có hơi không hiểu ý.

Sau một khắc, lại thấy ánh mắt tràn đầy mập mờ kia của Huyền Lăng Thương , đang nhìn chăm chăm vào trên cổ của chính mình, lúc này hiểu được .

Lập tức, khuôn mặt đỏ lên, sau đó thở phào nhẹ nhõm.

“Hừ! Mới không phải đây!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, cả mặt đỏ rần, đôi môi đỏ mọng kia, càng là trở ra cao cao.

Nhìn thấy thiếu nữ trước mắt, làn da màu hồng nhạt, cái miệng nhỏ nhắn đang trề ra, mặt mày đầy vẻ hờn dỗi, huyết mâu của Huyền Lăng Thương không khỏi lóe ra một phen. Lập tức, không kìm hãm được, hấn liền áp tới cái miệng nhỏ nhắn đang dẩu lên cao cao kia của Đồng Nhạc Nhạc mà hôn một cái.

Bị Huyền Lăng Thương hôn trộm một cái, lại thấy hấn tràn đầy dáng vẻ si mê xấu xa, Đồng Nhạc Nhạc giờ phút này vừa là ngượng ngùng, lại không che dấu nổi ngọt ngào.

Hơi nở nụ cười, nàng liền không nhịn được vươn quyền, nhẹ nhàng đâm vào vòng ngực rắn chắc kia của Huyền Lăng Thương.

“Bại hoại!”

“Ha ha, nam nhân không xấu, nữ nhân không thích, không phải sao! ? Nhạc nhi hiện tại, phải chăng là hiện tại đang chết mê chết mệt trầm đây! ?”

Đối với lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương không hề phản bác chút nào, ngược lại dường như lấy làm tự hào.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc vừa là im lặng, vừa là buồn cười.

Tại sao trước kia, nàng cũng không biết rõ, Huyền Lăng Thương sẽ có một mặt chẳng hề kiềm chế như vậy! ? Là hấn trước đây che giấu quá kĩ sao! ?

481. Chương 486: Chương 245 : Tình Lữ

“Yêu cái đầu nhà người ý! Không biết xấu hổ!”

Đối với những lời không biết xấu hổ này của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc chỉ có thể đáp lại như thế!

Nghe vậy, Huyền Lăng Thương chỉ là hé miệng cười một tiếng.

“Cũng vậy!”

Huyền Lăng Thương mở miệng, mặt mày đắc ý.

Trên mặt, đều là không hề che giấu nét thâm tình và vui vẻ.

Nhìn thấy hiện tại, Huyền Lăng Thương mặt mày sung sướng, khiến trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vui vẻ vô cùng.

Cho tới nay, ở chung cùng Huyền Lăng Thương thời gian dài như vậy, Huyền Lăng Thương cả ngày bị quốc gia đại sự đè nặng, trên mặt, luôn cau có nhăn nhó. Khó được thấy hấn giống như bây giờ, chân mày, khóe mắt, khóe miệng đều là tươi cười.

Thật hy vọng, Huyền Lăng Thương có thể mỗi ngày nở nụ cười giống như bây giờ đây!

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cảm thán.

Huyền Lăng Thương thấy Đồng Nhạc Nhạc không nói lời nào, chỉ là lẳng lặng ngắm nhìn hấn.

Thấy vậy, bực môi hơi hé ra, mở miệng hỏi.

“Nhạc nhi, tại sao nhìn trầm như vậy! ?”

“Ha ha, không có gì, chỉ là cảm giác được, Lăng Thương cười rõ lên thật là đẹp mắt, thật hy vọng, sau này ngày ngày có thể nhìn thấy Lăng Thương cười như vậy.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng cảm thán.

Nghe vậy, gương mặt tuấn tú của Huyền Lăng Thương đầu tiên là có hơi sững sờ.

Lập tức, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, chân thành chăm chú mà kiên định.

“Sẽ thế, chỉ cần Nhạc nhi một mực ở lại bên người trẫm.”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu khàn khàn mà thâm tình.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là ngọt ngào cười một tiếng, lập tức, phi thường khẳng định gặt đầu.

“Ừ, sẽ, ta sẽ một mực ở lại bên người Lăng Thương, vĩnh viễn đều không rời đi.”

“Ha hã, hảo, một lời đã định!”

. . .

Mấy ngày gần đây, đối với Đồng Nhạc Nhạc mà nói, là thời gian vui sướng nhất cả đời này.

Bởi vì mỗi ngày, nàng đều có thể chung một chỗ cùng Huyền Lăng Thương , cùng ở cùng ăn cùng ngủ, thậm chí cùng tắm rửa. . .

Cuộc sống như vậy, khiến Đồng Nhạc Nhạc cảm giác, phẳng phất trở lại lúc chính mình vẫn là con tiểu điều nhi.

Chỉ là hiện tại, thân phận của nàng, không hề là tiểu điều nhi Huyền Lăng Thương sủng ái nhất, mà là nữ nhân hần yêu mến nhất . . .

Hiện nay, thân phận nàng là nữ nhân đã vạch trần, nàng cũng không cần lại quần vào đai vải bó ngực làm cho người ta không thể thở nổi kia, mà là thay một bộ nữ trang vẻ đẹp rạng ngời.

Nghĩ đến chính mình thay nữ trang, lúc xuất hiện ở trước mặt mọi người, làm các cung nhân kinh ngạc đến ngây người.

Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử thấy thế, càng là trở mắt đứng nhìn, trợn mắt há hốc mồm, cảm đều sắp rơi xuống.

Dáng vẻ dường như kẻ ngốc kia, khiến Đồng Nhạc Nhạc mỗi lần nhớ tới, cũng không nhịn được mà cười rộ lên phát ra từ nội tâm.

Cũng khó trách Tiểu Lô Tử bọn họ lại giật mình như thế. Dù sao, bọn họ đã ở chung thời gian dài như vậy cùng chính mình, mà cũng không biết người lúc đầu một mực theo chân bọn họ xưng huynh gọi đệ, lại là một nữ nhân. Làm sao không khiến cho người ta không kinh ngạc đây! ?

May là, Tiểu Lô Tử bọn họ cũng không có bởi vì chính mình giấu diếm mà tức giận, chỉ là nói nàng không thân thiện, che giấu bọn họ thời gian dài như vậy.

Đối với điều này, Đồng Nhạc Nhạc đương nhiên là chịu nhận lỗi.

Hiện nay, nàng mặc dù không hề là tiểu thái giám hầu cận của Huyền Lăng Thương nữa, chỉ là công việc mỗi ngày lại vẫn giống nhau.

Tuy nói, Huyền Lăng Thương không muốn nàng quá mệt mỏi, chỉ là, có thể mỗi ngày hầu hạ Huyền Lăng Thương rửa mặt thay quần áo, đối với Đồng Nhạc Nhạc mà nói, là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

Thế là, Huyền Lăng Thương cũng không lại cự tuyệt.

Kết quả là, công việc mỗi ngày của Đồng Nhạc Nhạc, chính là buổi sáng thức dậy, rửa mặt thay quần áo cho Huyền Lăng Thương, giữa trưa liền ở cùng hần tại Ngự Thư Phòng để mài mực. Có đôi khi Đồng Nhạc Nhạc mệt mỏi, sẽ ngồi ở một bên, lẳng lẳng đọc sách.

Thật giống như hiện tại.

Bên trong Tàng Thư Các của Huyền Lăng Thương , có rất nhiều bộ sách.

Đồng Nhạc Nhạc cũng là người thích đọc sách . Vào lúc nhàn rỗi nhàn chán, nàng liền cầm một quyển sách ở nơi này rồi xem, vừa đọc, chính là cả một buổi sáng .

Đến sau khi phục hồi tinh thần lại, Đồng Nhạc Nhạc mới phát hiện thời gian trôi qua nhanh như vậy, không trách được cả người đều bắt đầu cứng ngắt .

Đứng lên giãn gân cốt một phen, nhìn thấy Huyền Lăng Thương vẫn còn ngồi ở nơi này phê duyệt tấu chương.

Hàng mi xinh xắn kia, khi thì nhúu chặt chung một chỗ, khi thì lộ ra thần sắc phiền muộn, lúc thì lộ ra dáng vẻ nghĩ ngợi.

Tuy nhiên, cho dù trên mặt nam nhân lộ ra thần thái gì, đều là tuyệt đẹp như vậy, làm cho người ta mê muội.

Từng chút một, Đồng Nhạc Nhạc trong bất tri bất giác, đều nhìn đến ngây dại.

Huyền Lăng Thương vốn đang lúc chăm chú phê duyệt tấu chương, phảng phất nhận thấy được cái gì , huyết mâu không khỏi nhẹ nhàng ngước lên.

Đến khi nhìn thấy thiếu nữ ngồi ở đối diện chính mình, đang dùng ánh mắt đầy vẻ si ngốc mà ngắm nhìn hắn.

Khóe miệng bỗng nhiên cong lên một cái, bạc môi toét ra một cái.

“Thế nào, trầm dễ nhìn như vậy sao! ?”

“Ách! ?”

Đồng Nhạc Nhạc vốn đang lúc thưởng thức mỹ nam, đột nhiên nghe nói như thế, trên mặt đầu tiên là ngẩn ra.

Đến lúc đối đầu ánh mắt tràn đầy vẻ hài hước trêu chọc kia của Huyền Lăng Thương , nghĩ đến chính mình mới rồi lại đi nhìn nam nhân này, xem ra đều si mê ngây dại.

Còn bị nam nhân này vừa vặn bắt được! Nghĩ tới đây, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi liền buồn bực.

Chỉ là, lại mạnh miệng lên tiếng.

“Ta mới không có nhìn ngươi đây!”

“Trầm có nói, ngươi đang nhìn trầm sao! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, ha hả cười một tiếng.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi tức giận trề ra đôi môi đỏ mọng, khe khẽ hừ một tiếng.

Nói về tài ăn nói, nàng có làm thế nào cũng đều không thắng được nam nhân này, đáng ghét!

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc tức giận, Huyền Lăng Thương đã từ trên chỗ ngồi đứng lên, sau đó đi tới chỗ Đồng Nhạc Nhạc bên này.

Đưa tay cầm lấy quyển sách trên tay Đồng Nhạc Nhạc, cúi đầu nhìn một chút, không khỏi mở miệng cười nói.

“Không nghĩ tới Nhạc nhi thích đọc sách như vậy , mấy ngày nay, đã đọc không ít sách chứ! ? May là Tàng Thư Các rất nhiều sách, đủ ngươi nhìn.”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc liền xấu hổ. Lập tức, đôi môi đỏ mọng hơi trề ra, hai tay đặt ở dưới thân, càng là nhẹ nhàng xoắn lại.

“Ta còn không phải không có việc gì làm, nhàm chán mới đọc sách mà.”

Đồng Nhạc Nhạc ăn ngay nói thật, phải biết rằng, trước kia nàng, không thích nhất chính là đọc sách .

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, huyết mâu của Huyền Lăng Thương nhẹ nhàng lóe ra một phen.

Lập tức, liền vươn bàn tay, kéo bàn tay mịn màng trắng như tuyết kia của Đồng Nhạc Nhạc, lôi Đồng Nhạc Nhạc đứng dậy từ trên chỗ ngồi.

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sững sốt, tràn đầy nghi hoặc.

“Lăng Thương! ? Đây là muốn đi nơi nào! ?”

Nhìn thấy Huyền Lăng Thương lôi kéo nàng liền đi ra ngoài, Đồng Nhạc Nhạc mặt mày nghi hoặc hỏi.

Nghe vậy, Huyền Lăng Thương bực môi cong lên một cái, nhỏ giọng cười một tiếng.

“Người không phải nói nhảm chán sao! ? Chúng ta xuất cung đi một chút!”

“A! ? Xuất cung! ? Chính là, người không phải cần phê duyệt tấu chương sao! ?”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy kinh ngạc.

Mặc dù, nghe được Huyền Lăng Thương muốn dẫn nàng xuất cung, nàng thật là hoan hỉ.

Dù sao bên ngoài cung so với hoàng cung thì vui chơi thú vị hơn nhiều, chỉ là, Huyền Lăng Thương cứ như vậy mang nàng xuất cung, Chiết Tử không cần phê duyệt sao! ?

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy kinh ngạc, Huyền Lăng Thương chỉ là cong môi cười một tiếng, mở miệng cười nói với Đồng Nhạc Nhạc mở tròng hai mắt tràn đầy kinh ngạc .

“Hôm nay, trẫm liền vui vẻ thư giãn một ngày, coi như là hoàng đế, cũng muốn thở lấy sức, không phải sao! ?”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, lại thấy Huyền Lăng Thương lộ ra dáng vẻ tinh quái hiếm có, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi bật cười.

“Hảo, như vậy hôm nay, chúng ta coi như một đôi tình lữ bình thường, vui chơi thật tốt một ngày đi!”

“Tình lữ! ? Cái gì là tình lữ! ?”

Từ trong miệng Đồng Nhạc Nhạc nghe thấy từ ngữ mới mẻ, Huyền Lăng Thương quả là ngây ngẩn cả người.

Nhìn thấy dáng vẻ Huyền Lăng Thương mặt mày không giải thích được, Đồng Nhạc Nhạc dừng một chút, liền mở miệng giải thích.

“Tình lữ, chính là đôi nam nữ còn chưa thành thân, lại đều thích đối phương.”

“A, thì ra cái này gọi là tình lữ. Như vậy giữa tình lữ , đều nên làm những thứ gì! ?”

Nhìn thấy Huyền Lăng Thương giống như cục cưng đầy tò mò, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hé miệng cười một tiếng, lập tức nghiêng nghiêng cái đầu dễ thương nhớ lại, suy nghĩ một chút, mới mở miệng nói.

“Giữa tình lữ , chính là cùng nhau đi dạo phố ăn cơm du ngoạn sơn thủy linh tinh các loại.”

“Ha hã, như vậy không sai. Hôm nay, trẫm coi như một người bình thường, cùng với người sẽ làm một đôi tình lữ bình thường thật tốt!”

Huyền Lăng Thương mở miệng, trên mặt đều là nụ cười hớn hở.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên hoan hỉ.

Cúi đầu nhìn thấy Huyền Lăng Thương lôi kéo bàn tay của mình, rồi xiết chặt như vậy.

Trong lòng không khỏi ấm áp.

Một ngày này, nàng đợi đã lâu rồi sao! ?

Với người mình thích, cùng nhau đi dạo phố du ngoạn, đối với những người khác mà nói, có lẽ không có gì. Thế nhưng đối với nàng mà nói, cũng là chuyện hạnh phúc nhất!

...

Sau một canh giờ, Đồng Nhạc Nhạc liền cùng Huyền Lăng Thương đi tới trên đường cái Kinh thành.

Giờ phút này Huyền Lăng Thương cũng thay y phục hàng ngày.

Chỉ thấy Huyền Lăng Thương hiện mặc ở trên người, chính là một chiếc trường bào màu đen thêu cảnh hoa chìm.

Trên người mặc rất đơn giản đã làm dáng người cao lớn mảnh mai kia càng được phác họa vô cùng tinh tế.

Một mái tóc dài đen nhánh, chỉ là dùng một đai vấn tóc màu đen quấn thật chặt thành đuôi ngựa, buộc ở sau ót.

Trên người không có trang sức dư thừa, tuy là như thế, khí phách vương giả tôn quý kia lại vẫn toát ra vô cùng tinh tế.

Nhất cử nhất động, tao nhã tự nhiên, sang trọng vô cùng.

Đối nghịch với Huyền Lăng Thương mặc một bộ đồ đen nhánh, sang trọng vô cùng.

Trên người Đồng Nhạc Nhạc, mặc cũng là một chiếc váy tơ lụa mỏng màu tuyết bạch.

Đồng Nhạc Nhạc không thích trang phục phức tạp rườm rà, cho nên Huyền Lăng Thương căn cứ sở thích của nàng, mỗi một bộ trang phục đều thanh lịch mà cũng không mất đi tao nhã.

Một chiếc váy tơ lụa mỏng thuần trắng sắc mặc trên người, khiến cho dáng người lồi lõm khêu gợi kia của Đồng Nhạc Nhạc, càng được phác họa vô cùng tinh tế.

Một mái tóc dài đen nhánh, chỉ là đơn giản vấn một cái búi tóc. Ở giữa búi tóc, cắm một chiếc Kim Bộ Diêu thịnh hành nhất đương thời.

Cùng với mỗi một bước đi lại của Đồng Nhạc Nhạc, Kim Bộ Diêu lại rung rinh chập chờn, khiến cho Đồng Nhạc Nhạc tăng thêm vài phần những nét quyến rũ.

Trên gương mặt xinh xắn đẹp đẽ kia, dầu chưa thoa son phấn, cũng là da trắng hơn tuyết. Gương mặt xinh xắn, phẳng phất như nàng tiên tử trộm xuống trần gian, đẹp đến làm cho lòng người say mê . . .

Đồng Nhạc Nhạc và Huyền Lăng Thương, một đôi trai xinh gái đẹp này đi chung, vừa xuất hiện ở trên đường cái kinh thành, lập tức trở thành tiêu điểm cho mọi người.

482. Chương 487: Chương 246 : Đứa Bé

Ánh mắt của mọi người nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc bọn họ, càng là tràn đầy kinh ngạc hâm mộ ghen tị.

Đối với ánh mắt của những người khác, Đồng Nhạc Nhạc bọn họ không thèm quan tâm, chỉ là coi như bên cạnh không người, cứ tay nắm tay, đi ở trên con đường cái chật chội kia.

Kinh thành chính là dưới chân Thiên Tử, dòng người rất nhiều. Đưa mắt nhìn khắp một vòng, ngựa xe như nước, tấp nập không ngừng, khắp nơi đều biểu hiện ra một cảnh tượng thịnh vượng phát đạt.

Lo ngại Đồng Nhạc Nhạc bị đám người chen lấn, Huyền Lăng Thương càng là phi thường quan tâm, che ở trước người Đồng Nhạc Nhạc, tránh cho nàng bị người đụng vào .

Đối với sự quan tâm này của Huyền Lăng Thương, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng là phẳng phất dường như được tưới mát, ngọt ngào quá chừng.

Chỉ cảm thấy, cảm giác như thế, thật sự là hạnh phúc.

Được một nam nhân ưu tú thế này che chở chu đáo như vậy, thiết nghĩ đó là giấc mộng của tất cả nữ nhân chăng! ?

Cứ nhìn khắp những ánh mắt nhìn nàng với vẻ hâm mộ ghen tị, nàng liền biết rõ ràng!

Trong lòng ngọt ngào, Đồng Nhạc Nhạc càng là có khả năng dễ dàng đi dạo phố.

Phải biết rằng, đi dạo phố là giải trí mà nữ nhân yêu nhất.

Đồng Nhạc Nhạc vừa đi trên đường cái, thấy cái gì thú vị, thích thú, đều sẽ tiến lên ngắm nghía một phen.

Huyền Lăng Thương thấy nàng thích, tự nhiên hết thấy đều mua.

Cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc đi tới một cửa hàng vỉa hè bán đồ chơi.

Đảo mắt nhìn quanh một lượt những thứ giá trị của quán hàng trên vỉa hè này, chỉ thấy những đồ chơi này hiển nhiên đều là thợ thủ công làm, cực kì tinh xảo.

Đồng Nhạc Nhạc tiện tay liền cầm lấy một chiếc trống nhỏ, chỉ thấy xung quanh chiếc trống nhỏ này đều có quần một sợi mây, trên đó khâu chuỗi hai viên Tiểu Châu Tử.

Chỉ cần nhẹ nhàng lay động chiếc trống nhỏ cổ này, hạt châu đánh vào trên mặt trống sẽ phát ra âm thanh ‘tùng tùng’, rất là thú vị!

Nhìn thấy đáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc cầm chiếc trống nhỏ kia yêu thích không buông tay, vẻ mặt Huyền Lăng Thương dường như là nghĩ đến cái gì, huyết mâu đầu tiên là nhẹ nhàng lóe ra một phen, lập tức, bạc môi hơi cong lên, mở miệng cười nói.

“Thế nào! ? Sớm như vậy liền mua thứ tốt cho con của chúng ta chơi à! ?”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, sau đó, vẻ mặt liền xấu hổ, hung hăng trợn mắt liếc nhìn Huyền Lăng Thương, bởi vì xấu hổ thành giận mà nói.

“Người đừng nói vậy! Đứa bé! ? Ta lại chưa có mang thai!”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, lại thấy Đồng Nhạc Nhạc có vẻ tức giận xen lẫn xấu hổ, ánh mắt của Huyền Lăng Thương, không khỏi nhìn vào cái bụng Đồng Nhạc Nhạc vẫn bằng phẳng như trước, lập tức, bạc môi hé mở, như có điều suy nghĩ nói.

“Ta gần đây cố gắng như vậy, có lẽ, ở trong bụng người, đã có đứa con của ta . . .”

Nghe được Huyền Lăng Thương nói thế, Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được tức giận đưa tay nắm Huyền Lăng Thương một cái.

Nhưng mà, cẩn thận vừa nghĩ.

Huyền Lăng Thương nói thế, cũng là có đạo lý.

Huyền Lăng Thương mỗi ngày đều cố gắng như vậy, có lẽ, ở trong bụng nàng, thật sự có đứa bé của hắn . . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi một hồi ngọt ngào.

Nếu như nàng thật sự có đứa con của Huyền Lăng Thương, vậy thì thật không tồi.

Cũng không biết, sau này đứa bé sinh ra, đáng vẻ là giống như nàng chăng! ? Hay là Huyền Lăng Thương! ?

Suy đi nghĩ lại, ở trong đầu Đồng Nhạc Nhạc, không khỏi hiện ra một hình ảnh.

Ở phong cảnh như họa kia bên trong vườn ngự uyển, vài đứa bé không ngừng truy đuổi nhau vui đùa âm ỉ . Mà đứa bé kia, hồn nhiên ngây thơ đáng yêu, phẳng phất như Tiểu Thiên Sứ , sau đó không ngừng gọi nàng là mẫu thân, gọi Huyền Lăng Thương là phụ hoàng. . .

Suy nghĩ một chút, khóe miệng Đồng Nhạc Nhạc toé toét ra một cái, không khỏi ha hả ngây ngốc cười rộ lên .

Chứng kiến Đồng Nhạc Nhạc cầm cái trống nhỏ, trông có vẻ đang nghĩ đến ngây ra mà cười khúc khích, Huyền Lăng Thương thấy vậy, tuy không biết nàng đang suy nghĩ cái gì, chỉ là, nhìn thấy thiếu nữ này có dáng vẻ hạnh phúc, Huyền Lăng Thương không khỏi ngấm hiều cười theo một tiếng.

Lập tức, móc bạc ra, mua luôn chiếc trống nhỏ này.

“Được rồi, đừng cười ngây ngô, chúng ta đi thôi!”

“Ách, ha hả, hảo. . .”

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi phục hồi tinh thần lại, sau đó tùy ý để cho Huyền Lăng Thương lôi kéo tay nàng, từ từ đi tới phía trước.

Đồng Nhạc Nhạc bọn họ đi dạo chơi như vậy, chính là nửa ngày.

Dạo chơi xong phố lớn phồn vinh kia, Đồng Nhạc Nhạc bọn họ liền ra ngoài thành đi tới vùng ngoại thành .

Chỉ thấy vùng ngoại thành bên ngoài thành , tuy không thể phồn hoa so với phố lớn Kinh thành , lại có hứng thú khác!

Đưa mắt nhìn khắp một vòng, non xanh nước biếc, trời xanh mây trắng, xa xa dãy núi liên miên, cây cối tươi tốt.

Lại thêm bãi cỏ đồng ruộng rộng rãi kia.

Hiện tại là đầu mùa hè, đúng là thời điểm thật tốt để gieo hạt trồng cây. Ở cách đó không xa, có một thôn trang nhỏ, rất nhiều nông dân đang gieo cấy mạ ở trên đồng ruộng.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt quả là đẹp như tranh vẽ.

Ngoài ra chỉ cần chun mũi là ngửi thấy được, đó đều là không khí trong lành, thấm vào ruột gan.

Gió mát hiu hiu, thổi tới từng đợt mát mẻ.

Đồng Nhạc Nhạc đôi mắt tươi cười, thật tốt hưởng thụ tất cả điều này.

Môi đỏ mọng toe toét ra một cái, không kìm hãm được mà hoan hô.

“Ha ha, nơi này thật tốt! Không khí tốt, màu xanh tốt, bầu trời cũng là dễ nhìn như vậy!”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, Huyền Lăng Thương chỉ cười không nói.

Ánh mắt dịu dàng mang theo thâm tình kia, càng là lẳng lặng ngắm nhìn người nhỏ bé trước mặt.

Nhìn thấy dáng vẻ cười tươi như hoa trên mặt người nhỏ bé kia , nét dịu dàng trong mắt Huyền Lăng Thương càng đậm . . .

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc bọn họ từ từ tán thưởng khen ngợi cảnh đẹp trước mắt, đột nhiên, trên bầu trời truyền đến tiếng sấm sét đánh “ầm” một tiếng . Âm lượng lớn, làm cho Đồng Nhạc Nhạc bị hăm dọa sợ mất mật.

Chỉ là, còn không chờ Đồng Nhạc Nhạc phục hồi tinh thần lại, đột nhiên ‘Rào’ một tiếng, vốn đang trời nắng trong xanh liền trút xuống một hồi sấm sét mưa to.

Trận mưa to này, tới đột nhiên, làm cho người ta trở tay không kịp.

Nhìn thấy cơn mưa to tầm tã đã trút xuống, cảm giác được nước mưa lạnh như băng kia quất vào trên người mình, gương mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức, nàng hé mở làn môi hồng, liền oa một tiếng, kêu to lên.

“Oa, trời mưa rồi! Chạy mau nha!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, vừa đưa tay che ở trên đầu, tránh bị giọt mưa quất vào trên mặt.

Chính là nàng làm như vậy, hoàn toàn không có tác dụng.

Trời mưa lớn như vậy, há là nàng hai tay che chắn, liền có thể đủ không bị dầm ướt! ?

Huyền Lăng Thương ở một bên thấy vậy, không nói hai lời liền cởi áo khoác của mình, sau đó che ở trên đầu Đồng Nhạc Nhạc, tránh để nàng bị mưa dầm ướt.

Lập tức, hai người liền chạy về hướng tới thôn trang ở bên kia.

Bởi vì nơi này bốn phía đều là đồng ruộng, cũng chỉ có thôn trang nhỏ bên kia có khả năng tránh mưa.

Đến khi Đồng Nhạc Nhạc bọn họ thật vất vả chạy vội tới thôn trang nhỏ này, hai người đã sớm bị xối thành ướt sũng .

Giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc bọn họ đứng ở bên dưới mái hiên cổng thôn để tránh mưa. Nhìn trận mưa to tầm tã kéo dài trước mắt này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ ảo não.

“Làm thế nào trận mưa này vừa nói rơi là đã trút xuống! ? Rõ ràng trên trời cao vẫn còn mặt trời cơ mà!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ảo não mà nói.

Ngẩng đầu nhìn một cái, chỉ thấy trên bầu trời ngoại trừ vài đám mây đen sì ra, ở những nơi khác vẫn là trời xanh mây trắng, ánh mặt trời chiếu sáng khắp nơi.

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc ảo não, Huyền Lăng Thương chỉ là hé miệng cười một tiếng.

“Người lại oán trách cũng không có tác dụng , dầu thế nào cũng đã mưa rồi.”

Huyền Lăng Thương vừa nói, vừa đưa tay lau đi những giọt nước mưa trên mặt Đồng Nhạc Nhạc.

Thấy Huyền Lăng Thương tỉ mỉ lau nước mưa trên mặt mình, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cũng hết giận.

Lại nhìn kỹ nam nhân trước mắt, đột nhiên phì một tiếng, liền nở nụ cười .

Thấy thiếu nữ vừa rồi vẫn còn tức giận không thôi, lúc này lại bật cười, hai mắt tíu lại nhìn mình, gương mặt tuấn tú của Huyền Lăng Thương đầu tiên là sững sốt, lập tức không khỏi cảm giác được buồn cười lại bất đắc dĩ.

“Người mới rồi vẫn còn oán trách thời tiết thay đổi nhanh quá, hiện tại người biến hóa không phải còn nhanh hơn sao! Vừa rồi vẫn còn đang tức giận, hiện tại làm sao lại cao hứng như vậy ! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng cười nói, chỉ cảm thấy thiếu nữ trước mắt này, thật giống như thời tiết hiện tại, trong chốc lát gió, trong chốc lát mưa, có hơi làm cho người ta không nắm bắt được tâm tư của nàng .

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là chum chim nhìn nam nhân trước mắt này, mở miệng cười nói.

“Ta chỉ là cảm giác buồn cười, không nghĩ tới đường đường vua của một nước Linh Nhạc Quốc chúng ta , cũng có lúc bị biến thành ướt sũng như thế này đây!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là không che dấu chút nào vẻ trêu chọc và chế nhạo.

Phải biết rằng, Huyền Lăng Thương một mực chú trọng nhất đến dung nhan dáng vẻ của chính mình, vậy mà hiện tại, cả người hắn lại biến thành ướt sũng .

Trên đầu trên người trên mặt, không có một chỗ nào là khô!

Nhìn thấy trên đầu những giọt mưa đang không ngừng bắn xuống trên mặt , trên người của hắn, dáng vẻ kia, vô cùng chật vật.

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, lại thấy ánh mắt cười mỉm của Đồng Nhạc Nhạc , Huyền Lăng Thương liền cúi đầu nhìn một chút hiện tại chính mình, lập tức, bực môi hé mở, cười khổ một tiếng, liền lắc đầu bất đắc dĩ cười nói với Đồng Nhạc Nhạc.

“Người nha, cũng chỉ có người, mới dám giễu cợt ta!”

Huyền Lăng Thương mở miệng, ở trong giọng nói, đều là lộ rõ bất đắc dĩ và sùng ái.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hé miệng cười một tiếng.

Lập tức, cũng đưa tay bắt đầu lau sạch sẽ nước mưa trên người Huyền Lăng Thương.

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc bọn họ giúp nhau lau đi nước mưa trên người, có mấy người nông dân vừa rồi cấy mạ trong ruộng đã chạy vội tới .

Lại nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc và Huyền Lăng Thương đang đứng dưới mái hiên tránh mưa , một người phụ nữ trong đó, không khỏi mở miệng nói.

“Nhìn một đôi người ngọc này có dung mạo nhìn rất thuận mắt! Hình như đi từ trong tranh ra!”

“Chính là a, vị công tử này, tiểu thư, trận mưa này cũng không biết còn kéo dài bao nhiêu thời gian đây! Nhìn các người cả người đều ướt đầm, không bằng đến nhà ta tránh mưa, thuận tiện thay ra bộ quần áo ướt sũng này đi! ? Bằng không thời gian dài quá, chắc chắn cảm lạnh! Nhà ta liền ở phía trước đây!”

Một người trung niên to cao trong đó, không khỏi mở miệng nói.

Hiển nhiên, hẳn cùng người đàn bà kia, là vợ chồng.

Nghe thấy nói đến một đôi vợ chồng, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là cùng Huyền Lăng Thương liếc nhau, thấy Huyền Lăng Thương không hề có ý cự tuyệt , Đồng Nhạc Nhạc liền lập tức quay đầu, mở miệng cười nói với hai vợ chồng kia.

“Vậy thật là làm phiền đại thúc đại thẩm .”

“Ha hã, không có việc gì, cứ đến đây, đến nhà ta ngồi một chút đi!”

Dân quê, chính là chất phác, một chút ý đồ cũng không có, hơn nữa phi thường vui lòng trợ giúp người.

Đi theo phía sau một đôi vợ chồng này, không được một hồi, Đồng Nhạc Nhạc và Huyền Lăng Thương liền tới nhà bọn họ.

483. Chương 488: Chương 247 : Thay Quần Áo

Chỉ thấy căn phòng này diện tích không lớn, lại phi thường sạch sẽ.

Phía trước là một loạt phòng ốc, đầu nhà là một miếng đất trống, bên ngoài dùng hàng rào ngăn.

Bên trong có một miếng đất trồng rau, một bên là một cái giếng nước, và vài sào trúc để phơi mấy bộ trang phục, còn bên cạnh là phòng bếp linh tinh các loại.

Đến sau khi Đồng Nhạc Nhạc bọn họ đi vào, chỉ thấy từ trong phòng liền chạy ra năm sáu đứa trẻ.

Chỉ thấy mấy đứa bé này, tuổi lớn nhất cũng chỉ không quá mười tuổi.

Đứa nhỏ nhất, chỉ có một hai tuổi, nó vừa mới chập chững bước đi, dù đi xa hay gần thì đều là lắc la lắc lư.

Dễ thương nhất chính là, đứa bé kia té lăn trên đất mà cũng không khóc, chỉ là cười với đôi vợ chồng đang vội vàng chạy tới, quả là cực kỳ dễ thương!

“Mẹ, cha, đã về rồi. . .”

Cùng với đôi vợ chồng kia vào nhà, mấy đứa bé tất cả cùng chạy vội tới đôi vợ chồng kia.

Đứa ôm chân thì ôm chân, đứa kéo tay thì bắt tay, quang cảnh kia, cực kì ấm áp.

Nhìn thấy đám trẻ con quây chung quanh đôi vợ chồng này, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi khóe mắt nóng lên.

Mặc dù, gia đình này xem ra không giàu có, chỉ là, bên trên cha mẹ khỏe mạnh, trẻ nhỏ một đồng, anh chị em xem ra là thân mật như vậy.

Một màn này, nàng một mực trông mong đã bao nhiêu thời gian rồi?

Từ nhỏ chính là cô nhi, cho nên cho tới bây giờ cũng chưa từng được ném trải, cái gì là gia đình ấm áp.

Lúc nhỏ, mỗi lần nàng thấy đứa bé khác, cũng có cha mẹ tay nắm mang theo bên người, thì quang cảnh đó đều mỗi lần khiến cho nàng hâm mộ lại khổ sở.

Dù sao, nàng cũng muốn có một mái nhà.

Nhà của nàng, có khả năng không giàu có, chỉ cần có cha mẹ thương yêu nàng, và anh chi em thân ái, vậy liền đủ rồi . . .

Chỉ tiếc, nguyện vọng đơn giản này của nàng, lại cũng không thể thực hiện. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc mơ hồ thít lại, khóe mắt cũng hồng hồng, một tầng mờ mờ, càng là dâng lên ở khóe mắt mà nàng vẫn còn không hề tự biết.

Huyền Lăng Thương đứng ở bên cạnh Đồng Nhạc Nhạc, ánh mắt một mực nhìn vào trên người Đồng Nhạc Nhạc. Đến sau khi nhận thấy được biểu cảm trên mặt Đồng Nhạc Nhạc, chân mày đầu tiên là nhẹ nhàng cau lại một cái.

Lập tức, đôi mắt động lòng người kia, như là theo ánh mắt của Đồng Nhạc Nhạc, nhìn một chút đôi vợ chồng và đứa bé đang đối thoại, cuối cùng, phảng phất dường như là rõ ràng cái gì. Hắn không khỏi đưa tay, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Đồng Nhạc Nhạc, sau đó ôm cả người Đồng Nhạc Nhạc vào trong lòng.

“Nhạc nhi, sau này chúng ta, khẳng định cũng sẽ giống như bọn họ vậy, con cái một đồng.”

Huyền Lăng Thương mở miệng, giọng điệu khẳng định như thế.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc vốn khổ sở trong lòng, trên mặt đầu tiên là sững sờ. Lập tức, không khỏi từ từ ngẩng đầu, nhìn lại nam nhân trước người.

Đối diện, là một đôi huyết mâu thâm tình chân thành mang theo sủng ái của nam nhân.

Trong lòng biết nam nhân đã nhìn ra tâm tư của nàng, tâm tư Đồng Nhạc Nhạc không khỏi bỗng cảm động.

Nam nhân trước mắt này, lại hiểu biết nàng như thế!

Coi như nàng cũng không có nói một câu nào, mà hắn lại có thể nhìn ra tâm tư của nàng.

Nàng quá may mắn! ? Có thể gặp được một người nam nhân xuất sắc như vậy, lại cực kì che chở đối với nàng! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi đưa tay, găt gao ôm vòng eo của Huyền Lăng Thương.

Rồi vùi thật sâu cả khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp vào lồng ngực ướt át của nam nhân, ra sức hít lấy mùi hơi trên người nam nhân, sau đó hé mở làn môi hồng, khẳng định nói.

“Ừ, sẽ vậy!”

Nhất định sẽ như thế! ! !

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kiên định suy nghĩ, lúc này, đôi vợ chồng kia đã trấn tĩnh xong những đứa bé này, lập tức, liền quay đầu, nói với những đứa bé này.

“Đại Ngưu, Nhị Ngưu, Tam Ngưu, Tứ Ngưu, Ngũ Ngưu, Lục Ngưu, mau chào đi a.”

Nghe được lời phụ nhân nói, những đứa trẻ này mới vội vàng quay đầu, nhìn Đồng Nhạc Nhạc bọn họ . Sau đó đứa nào đứa nấy đều phi thường ngoan ngoãn đứng thành một hàng, bọn chúng cùng lên tiếng với Đồng Nhạc Nhạc bọn họ.

“Ca ca, tỉ tỉ hảo. . .”

Sáu đứa bé cùng mở miệng, âm lượng trong trẻo lại vang dội, cũng có dè dặt, cực kỳ dễ nghe!

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc gương mặt rạng rỡ, khóe miệng cong lên một cái, không nhịn được cong môi cười một tiếng.

“Ha ha, những đứa trẻ này thật khéo biết nghe lời đây! Đại ca đại tẩu, các người dạy thật tốt a!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng cười nói.

Phảng phất là do nụ cười trên mặt Đồng Nhạc Nhạc làm lây, những đứa bé này cũng không sợ người lạ, lập tức chạy vội tới Đồng Nhạc Nhạc.

“Nha! Tỉ tỉ này là từ trời cao xuống sao! ? Đẹp quá a!”

“Chính là a, vị tỷ tỷ này là tiên nữ sao! ? Ta cho tới bây giờ đều chưa từng gặp qua ai có dung mạo xinh đẹp như tỉ tỉ vậy . . .”

Được người tán thưởng, luôn làm cho tâm tình người ta sung sướng.

Đặc biệt, lời những đứa trẻ này nói, đều là hồn nhiên như vậy, tuyệt không có giả dối.

Nghe vậy, khỏe miệng Đồng Nhạc Nhạc chỉ còn thiếu nước một ngoác đến tận mang tai . Nụ cười trên mặt, càng là ngọt ngào.

“Ha hã, các người cũng thật đáng yêu nha! Đại tẩu, tại sao gọi bọn chúng là Đại Ngưu Nhị Ngưu! ? Đây là tên gọi lúc đầu của bọn chúng sao! ?”

Mới rồi nghe phu nhân gọi những đứa trẻ này như thế, Đồng Nhạc Nhạc đúng là đã thấy hứng thú.

Nghe vậy, phu nhân lập tức cười nói.

“Ha hã, không phải, nhưng mà trẻ con nông thôn, đặt cho nữ danh như vậy thì dễ nuôi! Ngưu là khỏe nhất!”

“Ha hã, thì ra là thế.”

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc tỏ vẻ hiểu rõ gật đầu.

Vừa đúng lúc này, phu nhân đã mang ra hai bộ quần áo, quay sang Đồng Nhạc Nhạc và Huyền Lăng Thương, liền mở miệng cười nói.

“Chúng ta trong nhà bình dân, không có trang phục gì đẹp mắt, chỉ là trên người các người đều ướt, trận mưa to này thiết nghĩ cũng còn rơi trong thời gian thật dài. Các người có lẽ thay bộ quần áo ướt sũng này đi, để tránh bị cảm lạnh . Những trang phục này, đều là của ta và chồng ta, các người ngàn vạn lần bỏ qua cho.”

Nghe được phu nhân lời nói, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở miệng nói.

“Đại tẩu người quá khách khí, đại ca đại tẩu các người là người tốt như vậy, dẫn chúng ta trở về tránh mưa, lại cho chúng ta trang phục sạch sẽ để thay đổi, chúng ta đáp tạ đều không còn kịp rồi, làm thế nào mà hơi để ý đây!”

“Ha hã, như thế là tốt rồi, vậy nhanh lên một chút thay đổi những trang phục này đi. Tuy là ngày mùa hè, nhưng đổ mưa xuống thì vẫn rất lạnh!”

Phu nhân vừa nói, vừa cười ha hã đưa hai bộ quần áo trên tay cho Đồng Nhạc Nhạc.

Đồng Nhạc Nhạc sau khi tiếp nhận nói cảm ơn, liền giao nam trang cho Huyền Lăng Thương, sau đó lại nhờ phu nhân mang theo, mỗi người một gian phòng để thay quần áo.

Trang phục trên tay Đồng Nhạc Nhạc , hẳn là những thứ phu nhân mặc lúc tuổi còn trẻ, mặc dù tương đối cũ, lại vẫn còn rất sạch sẽ.

Đến khi Đồng Nhạc Nhạc thay xong bộ trang phục sạch sẽ này, đứng ở trước gương đồng nhìn một cái, liền không nhịn được “phác xích” cười rộ lên .

Chỉ thấy nữ nhân trong gương, mặc một bộ trang phục đàn bà nông thôn, chiếc áo vải dày thô màu be xám kia mặc ở trên người, làm mình có pha vài phần mùi vị thôn nữ.

Tuy là như thế, đáng vẻ trái lại càng xinh đẹp!

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không quên tự kỷ một phen, đột nhiên nghĩ tới Huyền Lăng Thương, cũng không biết là Huyền Lăng Thương thay bộ quần áo vải gai thường, thì sẽ là đáng vẻ gì! ?

Trước kia chê bai dáng vẻ Huyền Lăng Thương mặc Hoa Y trên người . Hiện nay, dáng vẻ bộ quần áo vải gai thô tầm thường thế này, đúng là chưa từng nhìn thấy. Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc quả là tò mò .

Tức thì nàng đi ra khỏi phòng, đảo mắt nhìn quanh bốn phía một lượt. Thấy trong phòng khách , ngoại trừ đôi vợ chồng kia ra , liền chỉ có những đứa trẻ này, Huyền Lăng Thương cũng không ở đây.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là chớp mắt nhưng nghi hoặc một phen, rồi nhìn phụ nhân kia mở miệng hỏi.

“Đại tẩu, Lăng Thương hẳn còn ở trong phòng thay quần áo sao! ?”

“Đúng vậy, hẳn thay thời gian thật dài, không biết phải chăng là trang phục không hợp người. Nếu không, ta sẽ giúp hần tìm xem bộ trang phục vừa người! ?”

Phụ nhân nghe vậy, mặt mày nghi hoặc nói.

Nghe vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sững sốt, lập tức mở miệng nói.

“Không cần vội, ta hỏi hần trước.”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói dứt lời, liền đi tới bên ngoài gian phòng Huyền Lăng Thương thay quần áo , đưa tay nhẹ nhàng nhìn cửa một chút rồi mở miệng hỏi.

“Lăng Thương, người thay đổi trang phục xong chưa! ? Phải chăng là trang phục quá nhỏ! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng hỏi, tuy nhiên, trong phòng, lại thật lâu không hề có người đáp lại.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc cau lông mày tỏ vẻ lại một cái, trong lòng nghi hoặc.

Huyền Lăng Thương này, rốt cuộc ở bên trong làm cái gì! ? Cũng không trả lời! ?

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, đang định lại gõ cửa lần nữa.

Ai biết, đúng vào lúc này, cánh cửa gỗ vốn đóng chặt, liền ‘Y nha’ một tiếng, từ bên trong mở ra.

Cùng với cửa gỗ đơn sơ kia bị người từ từ mở ra từ bên trong, bóng dáng nam nhân, cũng chậm chậm xuất hiện ở trong tầm mắt Đồng Nhạc Nhạc.

Chỉ thấy mái tóc của nam nhân vốn ướt rườn rướt đã được lau khô, giờ phút này chỉ là dùng một dải đai vấn tóc màu đen , tùy ý bó lại một nửa phía trên, toàn bộ chỗ khác để xổ xuống phía sau, phủ kín hai vai.

Trên người, mặc, chính là một bộ quần áo vải gai thô bình thường màu nâu, thắt lưng cột Yếu Đái vải dày, còn giày trên chân, cũng là loại đen bạc cũ kĩ.

Liếc mắt, Đồng Nhạc Nhạc lập tức tròn trợn mắt.

Sau đó, nàng hé mở làn môi hồng, liền cũng nữa không nhịn được, phì một tiếng, bắt đầu cười ha ha .

“Ha ha ha ha. . . Lăng Thương, người bộ dáng hiện tại thật buồn cười a! Ha ha ha ha ha ha, nếu như ta có cameras ở đây, ta nhất định phải quay lại cho người, ha ha ha ha ha ha. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng cười nói, dáng vẻ khoa trương, cuối cùng, lại cười nước mắt đều rơi ra.

Không trách nàng cười rũ rượi như thế.

Dù sao, nàng cho tới bây giờ đều không hề nghĩ tới, Huyền Lăng Thương mặc vào bộ quần áo vải gai thô này, lại có dáng vẻ như vậy!

Cũng không biết, đám thần tử của hần, nếu như thấy dáng vẻ hiện tại của hần thì sẽ có ý nghĩ gì! ? Khẳng định kinh ngạc đến cảm đến muốn rớt xuống đất chẳng! ?

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc cười ha ha, Huyền Lăng Thương đứng ở cửa gian phòng , nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, lại thấy dáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc cười rũ rượi như thế, khiến cho gương mặt tuấn tú kia, càng là một hồi quần bách xấu hổ và không được tự nhiên.

Chỉ là lần đầu tiên, Huyền Lăng Thương cảm giác được cả người bắt đầu có hơi không được tự nhiên.

Dù sao, những trang phục này, hẳn có lẽ đem ra mặc lần đầu tiên đây!

Lại thấy thiếu nữ này phản ứng khoa trương như thế , gương mặt tuần tú của Huyền Lăng Thương liền buồn bực, một vết đỏ nhạt nhòa, liền nhanh chóng hiện lên trên gương mặt tuần tú kia của hắn . . .

484. Chương 489: Chương 248 : Người Cho Ta Là Heo Mẹ Sao

Đồng Nhạc Nhạc rõ ràng cũng nhận thấy được sự khác thường trên mặt Huyền Lăng Thương, trong mắt càng là xẹt qua một tia kinh ngạc.

Nàng hé mở làn môi hồng, liền đưa tay chỉ vào gương mặt ửng đỏ của Huyền Lăng Thương , mở miệng cười nói.

“Ha ha, Lăng Thương, người đỏ mặt. . . Ha ha ha ha ha ha. . .”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương vốn là cả người không được tự nhiên, càng tỏ ra có vẻ quần bách .

Ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là vô cùng ảo não.

Nếu như có khả năng, hắn thật muốn vật ngã thiếu nữ này, lại hung hăng đánh cho cái mông xinh xinh của nàng một trận!

Có thể giấu cợt hắn như thế ! Là hắn quá mức sủng ái nàng chăng! ?

Liền vào lúc trong lòng Huyền Lăng Thương tức giận, Đồng Nhạc Nhạc lại cười đến rung hết cả người, cuối cùng cười đến bụng nàng cũng đều đau đớn.

Đôi vợ chồng đứng một bên nhìn thấy vậy, cũng không khỏi hé miệng cười một tiếng.

“Được rồi, quần áo của các người, ta trước hong khô cho các người đã. Hiện tại thời gian cũng không còn sớm, bây giờ ta đi chuẩn bị cơm trưa cho mọi người đã.”

Hiện tại hắn là ba bốn khắc sau lúc giữa trưa, nghĩ đến đôi vợ chồng này mới rồi chỉ vội vàng cấy mạ, hiện tại mới nổi lửa nấu cơm trưa đây!

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc cũng không lại chế giễu Huyền Lăng Thương nữa, mà là lập tức xoay người, mở miệng cười nói với bà vợ.

“Đại tẩu, ta tới giúp người nấu cơm nhé!”

Đồng Nhạc Nhạc đi ra cửa vừa cười nói.

Dù sao người ta hảo tâm như vậy , để cho bọn họ tránh mưa tại nhà mình, lại cho bọn họ mượn quần áo để thay. Nên Đồng Nhạc Nhạc bọn họ cũng không thể giống như đại gia, chỉ ngồi mà không làm việc nhà!

Người vợ nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, liền cũng vội vàng không ngừng lắc đầu mà nói.

“Nhìn cô nương người phong thái bất phàm, đâu có giống người làm loại việc nặng này! ? Có lẽ không cần đi! ?”

“Ha ha, đại tẩu, người nói lời này sai rồi, ta có thể luộc rau nấu cơm, hơn nữa, làm được thức ăn, mùi vị cũng không tệ lắm đây! Để cho ta nhóm lửa nấu , người có thể nếm thử.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, đúng là đáng vẻ khoe khoang mình giỏi, trên mặt đều là vẻ cực kì đắc ý.

Nhìn thấy điệu bộ da mặt dày cuội kia của Đồng Nhạc Nhạc , Huyền Lăng Thương đứng ở một bên phì cười không thôi.

Nhìn thấy Huyền Lăng Thương lại giấu cợt nàng, Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được chun chun cái mũi đối với hắn , khe khẽ hừ một tiếng. Nhưng nàng lại cũng không nói gì, chỉ là đi đến làm giúp bà vợ một tay.

Thái rau vo gạo, nhóm lửa xào rau, Đồng Nhạc Nhạc bắt đầu phối hợp bận rộn, hơn nữa động tác khá thuần thục.

Bà vợ vừa rồi còn tưởng rằng lời Đồng Nhạc Nhạc nói, chỉ là lời khách sáo. Nhưng mà hiện nay nhìn một cái, cũng đã rõ ràng yên tâm hơn.

Bà liền cũng đến một bên, cầm lấy trang phục bắt đầu giặt giũ sạch sẽ.

Bà vợ ở bên ngoài giặt quần áo, còn ở trong phòng bếp cũng không phải chỉ có một mình Đồng Nhạc Nhạc.

Hai đứa con trai lớn nhất trong nhà , chính là trợ thủ nhỏ của Đồng Nhạc Nhạc . Nhóm lửa thêm củ rửa rau, bọn chúng làm cũng rất thuần thực.

Khó trách nói, trẻ con nông thôn dễ làm việc nhà!

Bởi vì không giống như là công tử tiểu thư nhà giàu quyền quý, vừa sinh ra liền được nuông chiều từ bé, cho nên những đứa trẻ này, thật sớm đã học biết làm việc nhà, nấu cơm .v..v....

Nhìn thấy hai đứa bé dễ thương này không ngừng hỗ trợ ở bên cạnh mình, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy ấm áp.

Bởi vì, cảm giác như thế, nàng vẫn là lần đầu tiên cảm nhận được đây!

Trước kia nàng cũng từng nghĩ tới, chính mình sẽ có hai đứa con trai, sau đó hỗ trợ ở bên cạnh mình làm chút việc nhỏ gì đó, đó thật sự là chuyện không thể tốt hơn.

Trong lòng đang nghĩ, bên ngoài đầu nhà bỗng nhiên truyền đến âm thanh bổ củi, hơn nữa là âm thanh đám trẻ con vỗ tay hoan hô.

Nghe vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc sững sốt, lập tức ngẩng đầu nhìn ra ngoài qua cửa sổ đang mở.

Chỉ thấy bên ngoài đầu nhà có dựng một cái lều, bên trong lều, Huyền Lăng Thương xắn ống tay áo lên, để lộ ra cánh tay rắn chắc màu đồng cổ hun.

Trên tay, hắn đang nắm một chiếc búa sắc bén.

Chỉ thấy Huyền Lăng Thương một tay cầm chiếc búa, một tay cầm vững chắc khúc gỗ mà bổ xuống.

Huyền Lăng Thương không hổ là người tập võ, người bình thường phải vài nhát mới có thể bổ được khúc gỗ ra , còn hắn một lần là có thể chẻ được.

Động tác kia, càng là gọn gàng lưu loát!

Bọn nhỏ ở một bên , càng là nhìn đến đờ đẫn, thỉnh thoảng đưa tay vỗ tay hét to.

Có lẽ là nghe được bọn nhỏ hét to, trên gương mặt tuần tú kia của Huyền Lăng Thương, càng là không khỏi lộ ra dáng vẻ hiền hòa.

Cho tới nay, trên mặt Huyền Lăng Thương đều là một dáng vẻ lạnh lùng lạnh nhạt , cho nên người bình thường thấy, đều sẽ cảm giác khó có thể ở chung với hắn.

Chính là hiện tại, những đứa trẻ này lại dường như cũng không sợ một chút nào, đứa trẻ bé nhất kia, lại còn thỉnh thoảng ôm bắp đùi Huyền Lăng Thương.

Nhìn thấy Huyền Lăng Thương bị nhiều đứa bé như vậy vây quanh, hình ảnh kia, khiến tâm tư Đồng Nhạc Nhạc vừa động một cái, trong lòng, càng là hiện lên một ý niệm trong đầu.

Sau này, nàng nhất định phải sinh cho Huyền Lăng Thương rất nhiều rất nhiều con.

. . .

Nơi này không giống hoàng cung, không có sơn hào hải vị, tổ yến vây cá linh tinh các loại gì.

Vậy là làm một kẻ tham ăn, Đồng Nhạc Nhạc cũng có một đôi tay khéo léo

Cho dù là nguyên liệu đơn sơ , nàng cũng có thể làm ra rất nhiều món ăn đa dạng khác nhau, quả là khiến bà vợ kia nhìn, cũng không tránh khỏi chặc chặc khen ngợi, tự thẹn không bằng.

“Nha nha nha, ta nói cô nương người nhìn thì như được nuông chiều từ bé, tay không dính bùn. Không nghĩ tới nha không nghĩ tới, quả thật là trông người không thể chỉ nhìn tướng mạo, nhà ta có vài thứ như vậy ,

người đều có thể làm ra nhiều món ăn đầy đủ về sắc hương vị đến thế! Chắc chắc chắc, ta nói, sau này nếu như ai cưới người, quả thật là may mắn tu mấy đời mới có a!”

Bà vợ vừa mở miệng nói, đầy vẻ tán tụng.

Lập tức, ánh mắt quét một vòng, liền rơi tại trên người Huyền Lăng Thương vừa mới đi vào phòng khách.

Vừa rồi bà vợ nói chuyện âm lượng không nhỏ, Huyền Lăng Thương tự nhiên cũng là nghe được.

Nghe vậy, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là lóe ra lộ rõ vui vẻ.

Lập tức, bạc môi hơi hé ra, mở miệng cười nói.

“Là ta có may mắn!”

Huyền Lăng Thương mở miệng, nói không chút khách khí.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức liền xấu hổ, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là có vẻ tức giận lẫn e thẹn.

“Ai nói muốn gả cho người! Không biết xấu hổ!”

Đồng Nhạc Nhạc ngoài miệng tuy nói như thế, trên mặt, lại không che dấu nổi ngọt ngào.

Nhìn thấy dáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc đỏ mặt nũng nịu, Huyền Lăng Thương chỉ cười không nói.

Một bên vợ chồng nhìn, càng là hai mặt nhìn nhau một phen, lập tức ngấm hiểu cười theo một tiếng.

“Được rồi, đều ngồi xuống ăn cơm đi! Tất cả mọi người đói bụng chưa! ?”

Bà vợ mở miệng nói, tất cả đàn con ngồi vây quanh lại đây, Đồng Nhạc Nhạc cùng Huyền Lăng Thương cũng ngồi xuống.

Tuy nói lúc giữa trưa cũng đã ăn cơm, nhưng mà vừa rồi đã đi trong thời gian dài như vậy, lại làm một số việc nên Đồng Nhạc Nhạc đã sớm đói bụng lắm.

Kết quả là, Đồng Nhạc Nhạc cũng không có khách khí gì gì đó với đôi vợ chồng, bắt đầu ăn cơm trưa.

Tuy nói, bữa cơm này, không giống như là những món sơn hào hải vị quý giá bên trong hoàng cung , lại cực kì ngon lành.

Bọn nhỏ ở một bên vừa ăn , vẫn còn vừa khen ngon miệng.

“Tỉ tỉ, sau này hai người nhớ thường xuyên tới nhà của ta, tỉ tỉ làm món ăn ngon thật đấy!”

“Hảo, sau này rảnh rồi, ta nhất định trở về, Lăng Thương, người nói đúng không! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng vừa nói dứt lời, không khỏi quay đầu, nhìn Huyền Lăng Thương cười nói.

Huyền Lăng Thương nghe vậy, khuôn mặt tuần tú đầu tiên là có hơi sững sốt, lập tức, bạc môi hơi hé ra, mở miệng cười nói.

“Ừ, đúng vậy.”

“Oa, quá tốt rồi! Sau này ca ca tỉ tỉ hai người nhớ thường xuyên đến!”

Bọn nhỏ nghe vậy, lập tức cùng kêu lên hoan hô.

Nghe được tiếng hoan hô của bọn nhỏ , lại thêm gương mặt dễ thương tươi cười kia, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy giờ này khắc này, ấm áp như thế.

Ăn uống no đủ, rửa bát đĩa xong, trận mưa to bên ngoài đã dừng lại .

Mắt thấy sắc trời đã không còn sớm , Đồng Nhạc Nhạc và Huyền Lăng Thương liền lập tức thay y phục trên người, sau đó nói lời từ biệt với đôi vợ chồng kia.

Huyền Lăng Thương vào lúc trước khi rời đi, vẫn còn để lại một trăm lượng bạc ở bên trong phòng.

Đồng Nhạc Nhạc biết được, trong lòng cũng hiểu.

Gia đình giống như vậy , nhiều con quá, muốn nuôi sống cực kì không dễ.

Huyền Lăng Thương khẳng định là sợ vợ chồng nhà này không đủ thu hoạch, liền lặng lẽ lưu lại một trăm lượng này, quả nhiên là làm chuyện tốt, không lưu danh đây!

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hé miệng cười một tiếng.

Ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là tự hào vô cùng.

Nam nhân này, là người của nàng đây!

Thấy dáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc nhìn mình cười khúc khích, gương mặt tuấn tú của Huyền Lăng Thương sừng sốt, lập tức môi hồng cong lên một cái, mở miệng cười nói.

“Người làm sao vậy! ? Trông ngốc như vậy!”

“Người mới ngốc như vậy đây!”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc lập tức cau cái mũi, trợn mắt liếc nhìn hắn.

Sau một khắc, dường như là nghĩ đến cái gì, nàng mở miệng kêu lên.

“Chỉ là cảm giác được, thời gian vừa rồi, quá thật rất hay! Lăng Thương, người nói đúng vậy không đây! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia, không che dấu chút nào hâm mộ.

Nhìn thấy thần sắc trên mặt Đồng Nhạc Nhạc , huyết mâu động lòng người kia của Huyền Lăng Thương đầu tiên là nhẹ nhàng lóe ra một phen, lập tức, không khỏi vươn kia cánh tay thon thả, gắt gao nắm ở eo thon nhỏ của Đồng Nhạc Nhạc, kéo nàng vào ngực mình.

Bạc môi hé ra, mở miệng nói.

“Người hâm mộ! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, giọng điệu tuy là câu nghi vấn, lại nói cực kì khẳng định.

Nghe vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sừng sốt, lập tức, cũng không từng giấu diếm, mà là nhẹ nhàng gật đầu, mở miệng nói.

“Đúng vậy, ta thật hâm mộ đây! Mặc dù, đại ca đại tẩu bọn họ xem ra gia đình không giàu có, chỉ là, mọi người đều rất vui vẻ! Ta cũng muốn được như bọn họ đây! Có nhiều con cái như vậy quây chung quanh chân mình, đó là chuyện hạnh phúc cỡ nào.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, mặt đầy cảm xúc.

Nghe vậy, tay Huyền Lăng Thương ôm Đồng Nhạc Nhạc càng xiết chặt hơn.

Lập tức, ôm cả người Đồng Nhạc Nhạc đến trước người, mặt đối mặt, mắt đôi mắt với Đồng Nhạc Nhạc .

Ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là kiên định, thâm tình chưa từng có .

Bạc môi hơi hé ra, mở miệng cười nói.

“Vậy sau này, chúng ta cũng sẽ lại giống như bọn họ, sinh một đồng lớn trẻ con, ba năm hai đứa, sinh mười mười hai đứa. Sau này, làm người bận rộn rồi, như vậy, người cũng không cần hâm mộ người khác.”

Lời này của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc mặc dù đã sớm nghĩ tới .

Chỉ là lời này, nói ra từ trong miệng Huyền Lăng Thương, vẫn để cho Đồng Nhạc Nhạc ngượng ngùng lại ngọt ngào một hồi.

Môi đỏ mọng hơi trề ra, giả bộ ảo não.

“Mười mười hai đứa à! ? Người cho ta là heo mẹ sao! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn phình ra, khiến cho nàng nhìn qua, gương mặt nhỏ nhắn chợt khác xa, rất là dễ thương.

485. Chương 490: Chương 249 : Người Trong Lòng

Thấy vậy, khóe miệng Huyền Lăng Thương không khỏi cong lên một cái, đưa tay vỗ vỗ lên khuôn mặt nhỏ nhắn đang phùng ra của Đồng Nhạc Nhạc, mở miệng cười một tiếng.

“Ha hã, hiện tại người chính là một con heo nhỏ nha! Chờ người sinh heo con là sẽ thành heo mẹ!”

“Ách. . .”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc lập tức im lặng.

Môi đỏ mọng chu ra một cái, lập tức nặng nề hừ một tiếng.

“Hừ! Nếu như ta là heo mẹ, người chính là một con heo bố thật bự!”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, trên mặt Huyền Lăng Thương đầu tiên là sững sốt, lập tức, không nhìn được giữa đầu bắt đầu cười ha ha.

“Ha ha, người nha người. . .”

Huyền Lăng Thương mở miệng cười nói, lập tức, càng là một tay gắt gao nắm lấy eo thon nhỏ của Đồng Nhạc Nhạc , ôm Đồng Nhạc Nhạc vào trong lòng, cuối cùng, càng là không kìm hãm được mà cúi đầu hôn hôn lên vầng trán mịn màng trắng như tuyết của Đồng Nhạc Nhạc.

Nam nhân hành động đầy tự nhiên, thân mật như thế , khiến Đồng Nhạc Nhạc cả người phảng phất dường như được ngâm vào trong hồ mật.

Khóe miệng, càng là cong lên một cái.

Nụ cười kia, là phát ra từ nội tâm. . .

Cảm giác hiện tại, thật sự là hạnh phúc. Nàng thật hy vọng , cảm giác hạnh phúc như vậy sẽ duy trì cả đời.

. . .

Kể từ hôm đó sau khi cùng Huyền Lăng Thương xuất cung, Đồng Nhạc Nhạc liền vui vẻ suốt thời gian thật dài.

Huyền Lăng Thương biết Đồng Nhạc Nhạc thích xuất cung du ngoạn, cho nên liền thường xuyên vội vàng làm cho xong chuyện, liền mang theo Đồng Nhạc Nhạc xuất cung du ngoạn.

Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy, hiện tại cảm giác giữa nàng và Huyền Lăng Thương, giống như một đôi tình lứa bình thường. Mà loại cảm giác này, một mực chính là điều nàng tha thiết ước mơ.

Có đôi khi, Đồng Nhạc Nhạc coi như buổi tối nằm mơ, đều sẽ cười mà tỉnh lại.

Đối với sự biến hóa của Đồng Nhạc Nhạc, tất cả mọi người nhìn thấy rất rõ.

Tiểu Quế Tử và Tiểu Lô Tử, kể từ sau khi biết được Đồng Nhạc Nhạc là nữ nhân, đều ngây ra kinh ngạc trong thời gian thật dài.

Nhưng mà, thấy dáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc thường ngọt ngào hạnh phúc như thế, thì cũng là cảm thấy vui mừng cho Đồng Nhạc Nhạc.

Về phần Lâu Vô Tâm, biết được Đồng Nhạc Nhạc đã nói cho Huyền Lăng Thương biết được thân phận, nhưng không có bị Huyền Lăng Thương trách tội, đương nhiên là vô cùng vui mừng.

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc cảm giác được, Lâu Vô Tâm gần đây hình như có tâm sự gì. thật giống như bây giờ.

Hôm nay Huyền Lăng Thương phải bàn bạc quốc gia đại sự cùng đại thần trong triều , Đồng Nhạc Nhạc nhàn rỗi cũng là đến phát chán, liền đến bên trong đình ngắm cảnh để thêu các món đồ.

Lâu Vô Tâm hôm nay sau khi được triệu xem mạch cho Huyền Lăng Thương xong, liền cũng là nhàn rồi nên đến bên trong đình ngắm cảnh tán gẫu với Đồng Nhạc Nhạc.

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc mặc một bộ nữ trang, đoan trang tao nhã thêu món đồ trong tay, Lâu Vô Tâm không khỏi mở miệng nói.

“Thật sự hâm mộ người đây!”

Lâu Vô Tâm mở miệng, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là hâm mộ vô cùng.

Nghe vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc sững sốt, đảo mắt nhìn quanh một lượt, lại thấy Lâu Vô Tâm ngồi ở trước mặt mình với mặt mày có vẻ lo lắng.

Chỉ thấy Lâu Vô Tâm giờ phút này đang hai tay chống cằm ngồi ở nơi này, trên gương mặt xinh xắn đẹp đẽ kia, nét mặt đều là bất đắc dĩ phiền não.

Vừa nhìn liền biết có tâm sự!

Thấy vậy, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc hé ra, không khỏi mở miệng nói.

“Vô Tâm, người phải chăng là có tâm sự gì a! ? Không ngại nói ra, có lẽ, ta có thể đến giúp người đây!”

Kể từ quen biết Lâu Vô Tâm đến hiện tại, Đồng Nhạc Nhạc cho tới lúc này đều chưa từng nhìn thấy Lâu Vô Tâm giống như bây giờ, mặt mày có vẻ lo lắng, hình như rất phiền não.

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, Lâu Vô Tâm chỉ là thở dài một tiếng, không nói gì.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, không khỏi để món đồ thêu trong tay xuống, sau đó ngồi ở nơi này, điệu bộ tính toán tinh tâm lắng nghe.

Lâu Vô Tâm thấy vậy, đầu tiên là trầm lặng một khắc, sau đó, mới mở miệng nói.

“Trước kia, người không phải từng hỏi ta, vì có gì phải nữ giả trang nam trang vào cung làm ngự y sao! ?”

“Ừ, đúng vậy.”

Nghe được lời Lâu Vô Tâm nói, Đồng Nhạc Nhạc lập tức gật đầu, mặt mày tò mò vừa nghi nghi ngờ ngờ.

Dù sao, trước đây nàng đã hỏi Lâu Vô Tâm về vấn đề này, chỉ là Lâu Vô Tâm không chịu nói, nàng cũng không tiện hỏi nữa.

Dù sao, nàng cũng là nữ giả nam trang ở bên trong hoàng cung, mỗi người, cũng có bí mật thuộc về mình.

Hiện nay, nhìn thấy Lâu Vô Tâm hình như muốn nói ra việc này, Đồng Nhạc Nhạc đúng là đã thấy có hứng thú.

Dù sao chuyện này, Lâu Vô Tâm một mực không chịu nói, hiện tại tại sao lại đồng ý nói đây! ?

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, Lâu Vô Tâm đầu tiên là nhẹ nhàng ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng, sau đó lại lần nữa thở dài một hơi, mới mở miệng nói.

“Ta sở dĩ nữ giả trang nam trang vào cung làm ngự y, là bởi vì một người. Như vậy, chỉ cần ta mỗi ngày ở bên trong hoàng cung, là có thể thường xuyên thấy người kia .”

Nghe được lời này của Lâu Vô Tâm, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc sững sốt.

“Một người! ?”

Nghe giọng điệu ai oán lại bất đắc dĩ này của Lâu Vô Tâm , Đồng Nhạc Nhạc sau một khắc dường như là nghĩ đến cái gì , mở to đôi mắt, mở miệng hô nhỏ.

“Chẳng lẽ là, là người trong lòng người sao! ?”

“A! ? Làm sao người biết! ?”

Lâu Vô Tâm voons mặt mày phiền não, sau khi nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, không khỏi giật mình la lên một tiếng, mặt mày kinh ngạc.

Nhìn thấy dáng vẻ Lâu Vô Tâm mặt mày kinh ngạc, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cũng là giật nảy lên một cái.

Dù sao, mới rồi chỉ là nàng suy đoán, không nghĩ tới, nàng lại đoán trúng!

Giờ phút này, nhìn thấy dáng vẻ Lâu Vô Tâm mặt mày giật mình, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi bật cười.

“Ha ha, ta là đoán, không nghĩ tới ta lại đoán trúng. Nhưng mà, Vô Tâm, ta rất hiếu kỳ, có thể để người dám chịu tội khi quân vào cung, chỉ vì thường xuyên có thể nhìn thấy hân. Nam nhân kia, rốt cuộc là ai! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, mặt mày tò mò.

Dù sao, nữ nhân giống như Lâu Vô Tâm vừa nhìn liền biết là tiểu thư khuê các, dáng vẻ dung mạo được, y thuật lại khôn khéo, điều kiện là phi thường tốt.

Có thể lọt vào mắt nàng, khẳng định không phải là người bình thường!

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc trầm nghĩ, lại thấy Lâu Vô Tâm sau khi nghe được lời này của nàng, nét mặt liền xấu hổ, dáng vẻ ngượng ngùng khó có thể mở miệng.

Càng là như thế, Đồng Nhạc Nhạc càng là tò mò.

“Vô Tâm, nơi này chỉ có ta hai người, người cũng mau nói ra đi! Là người mới nhậm chức trong ngự y viện, a, không, hân so với người vẫn còn vào cung muộn hơn đây! Có lẽ Thị Vệ Trưởng! ? A, cái loại tứ chi phát triển này, người hân là không thích, hay là . . . Hoàng thượng! ? Không thể nào! ?”

Đồng Nhạc Nhạc không ngừng phỏng đoán, nói xong lời cuối cùng, càng là giật mình la lên một tiếng, mở to đôi mắt, mặt mày kinh ngạc.

Dù sao, nếu như nói rằng Lâu Vô Tâm thực sự thích Huyền Lăng Thương, như vậy bọn họ không phải thành tình địch sao! ?

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc mặt mày giật mình la lên, Lâu Vô Tâm nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, không khỏi ảo não trợn mắt liếc nhìn Đồng Nhạc Nhạc, lập tức, mới tức giận mở miệng nói.

“Nhạc Nhạc, người không nên đoán nữa, đều không phải!”

Lâu Vô Tâm mở miệng, mặt mày oán giận ảo não.

Nghe được Lâu Vô Tâm nói lời này, Đồng Nhạc Nhạc mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Cho dù là ai, chỉ cần không phải Huyền Lăng Thương là tốt rồi.

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc trầm nghĩ, lập tức, liền mở miệng tính toán lại hỏi tới lần nữa.

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc có vẻ muốn truy hỏi kỹ càng sự việc, Lâu Vô Tâm lại bắt đầu bỗ lững câu chuyện.

“Hi hi, người càng muốn biết, ta càng không nói cho người!”

“A! Vô Tâm, người tại sao lại như vậy! ? Ta chuyện gì cũng cho người biết, hiện tại người lại không chịu nói cho ta biết người trong lòng người là ai, rất không công bằng!”

Nhìn thấy Lâu Vô Tâm lại bắt đầu bỗ lững câu chuyện, Đồng Nhạc Nhạc lập tức ai oán giật mình la lên một tiếng, mặt mày ảo não.

Ánh mắt nhìn Lâu Vô Tâm, càng là không che dấu nổi ai oán tức giận.

Thấy vậy, Lâu Vô Tâm không khỏi phì một tiếng, nở nụ cười.

Tuy nhiên, nụ cười này của Lâu Vô Tâm, duy trì không được một khắc. Chỉ sau một khắc, dường như là nhìn thấy cái gì, trên mặt hiện vẻ sững sốt, lập tức, cũng không rời ánh mắt đi nữa.

Nhìn thấy vẻ khác thường trên mặt Lâu Vô Tâm, gương mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sững sốt, lập tức, trong lòng nghi hoặc, liền nhìn theo ánh mắt của Lâu Vô Tâm.

Chỉ thấy, ở cửa ra vào của ngự hoa viên, không biết từ khi nào xuất hiện một bóng dáng màu trắng cao to.

Hôm nay ánh mặt trời sáng lạn, vạn dặm không mây, gió thổi phe phẩy.

Ánh mặt trời vàng rực rỡ kia, nhẹ nhàng chiếu xuống, làm người mới đến đắm chìm trong ánh vàng rực rỡ đó.

Người mới đến mặc trên mình một bộ trường sam trắng tinh, ôm lấy dáng người thon thả kia vô cùng tinh tế.

Áo khoác rộng rãi, bị gió mát hiu hiu thổi tung lên, khiến cho nam nhân càng có thêm vài phần thoải mái, hoạt bát.

Mái tóc dài đen nhánh, xõa xuống phía sau, tôn lên gương mặt kia càng là hiền hòa nghiêm nghị.

Hàng lông mày xéch lên, mũi thẳng tào nhả, môi đỏ mọng hoàn mỹ, nhưng thu hút cái nhìn của người ta nhất, chính là đôi mắt đen nhánh động lòng kia của nam nhân.

Đó là một đôi mắt như thế nào! ?

Đồng mâu đen nhánh, trong mắt lại phẳng phất có ánh mặt trời ấm áp tỏa ra, đầy vẻ hiền hòa nghiêm nghị. Nụ cười như có như không, làm cho người ta cảm thấy cực kì ấm áp!

Mà người mới đến, không phải ai khác, đúng là Lan Lăng Thiệu Giác nhiều ngày không thấy!

Nhìn thấy Lan Lăng Thiệu Giác đột nhiên xuất hiện, Đồng Nhạc Nhạc quả là sửng sốt.

Dù sao, gần đây Lan Lăng Thiệu Giác không biết lại đi đâu đó, trong một đoạn thời gian thật dài đều không gặp người. Hiện nay đột nhiên vào cung, đúng là khiến Đồng Nhạc Nhạc sửng sốt.

Nhưng mà, điều làm cho Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc chính là Lâu Vô Tâm ngồi ở bên cạnh nàng.

Từ sau khi Lan Lăng Thiệu Giác xuất hiện ở nơi này, nàng liền phát hiện, ánh mắt của Lâu Vô Tâm liền không còn có rời khỏi trên người Lan Lăng Thiệu Giác.

Hơn nữa, ánh mắt nhìn Lan Lăng Thiệu Giác càng là không che dấu chút nào sự si mê. . .

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, sau một khắc, như thể liền rõ ràng cái gì, môi hồng cong lên một cái.

“Ha hã, Vô Tâm, ta rốt cuộc biết người trong lòng ngươi là ai rồi! Thì ra là Lan Lăng Vương!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng cười nói.

Nghe vậy, Lâu Vô Tâm vốn đang lúc ngây ra, lập tức hoàn toàn thức tỉnh, đôi mắt mở to, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là kinh ngạc vô cùng.

Coi như Lâu Vô Tâm không nói gì, thế nhưng, chỉ cần dáng vẻ hiện tại của nàng, là đã đưa ra đáp án.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi ha hã nở nụ cười.

“Ha hã, ta lại đã đoán đúng, ta thật sự quá thông minh!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, trên mặt, đều là không che dấu nổi vẻ đắc ý dào dạt.

Dáng vẻ kia, phẳng phất một con Tiểu Hồ Ly mới bắt trộm được gà của lão nông, đắc ý vô cùng!

Vừa lúc, quang cảnh này, bị Lan Lăng Thiệu Giác vừa mới đi vào tới nhìn thấy.

Thấy vậy, Lan Lăng Thiệu Giác môi đỏ mọng không khỏi cong lên một cái, mở miệng cười nói.

“Tiểu Nhạc Tử, các ngươi đang nói cái gì đó! ? Sao lại cao hứng như vậy! ?”

486. Chương 491: Chương 250 : Nổi Tơ Hồng (1)

Vừa dứt lời, nam nhân đã đi đến.

Cùng với nam nhân đi tới, Đồng Nhạc Nhạc gương mặt rạng rỡ, lập tức mở miệng cười nói.

“Ha ha, không có gì, Vương Gia, ngài trở về từ lúc nào vậy! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ánh mắt nhìn Lan Lăng Thiệu Giác, càng là cười hân hoan.

Dù sao, đối với nam nhân trước mắt này, nàng một mực đều coi như là trở thành Đại ca ca nhà bên . Cảm giác ở chung một chỗ cùng hắn, càng là tự nhiên thoải mái, không gò ép chút nào.

Cũng không biết, hiện nay chính mình, đã không phải tiểu thái giám kia trước đây.

Cúi đầu nhìn thiếu nữ trước mắt mặt mày rạng rỡ, đang cười tươi như hoa , gương mặt tuấn tú như ngọc kia của Lan Lăng Thiệu Giác đầu tiên là có hơi sững sốt, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc càng là có thêm vài phần si mê cố kiềm chế.

Mặc dù, sớm biết rằng nàng là nữ nhân, chỉ là hiện nay, nhìn thấy dáng vẻ nàng trên người mặc nữ trang, thì vẫn làm hắn kinh ngạc sâu sắc, cũng khiến trái tim hắn , không nhịn được nảy lên những rung động không nên có . . .

Chỉ thấy nữ nhân trước mắt, làn da tựa như mỡ đông, môi hồng răng trắng, hàng mi cong vút xanh mờ, sống mũi dọc dừa bóng mịn như ngọc. Một đôi mắt nhưng hắc bạch phân minh trong xanh với vợ, giờ phút này đang cười tít lại, trong mắt niềm vui lóe ra vô cùng.

Mặc dù trên người nữ nhân, chỉ là mặc một váy tơ lụa mỏng màu trắng thanh lịch, một mái tóc đen nhánh, cũng chỉ là đơn giản vẫn thành một cái búi tóc. Ở giữa búi tóc trừ một cái trâm gài tóc bạch ngọc lan đơn giản ra, thì không còn gì khác .

Tuy là như thế, lại vẫn không che dấu nổi sự quyến rũ bẩm sinh của nữ nhân.

Có một số người, là cần phải vàng bạc châu báu để phụ trợ vẻ đẹp cho chính mình.

Có một số người, không cần tô son, cũng đã xinh đẹp hơn người, đẹp đến không gì sánh được.

Rõ ràng, nữ nhân trước mắt này, liền thuộc về người sau!

Nhìn thiếu nữ trước mắt này cười tươi như hoa, Lan Lăng Thiệu Giác chỉ cảm thấy rung động trong lòng.

Trong lòng càng là hiện lên một xúc động mãnh liệt!

Hắn thật muốn liều lĩnh, ôm nàng vào trong lòng, khiến nàng trở thành nữ nhân của mình, cả đời che chở nàng. . .

Chỉ tiếc, đời này kiếp này, bọn họ có duyên không phận. Nàng, hiện tại đã trở thành nữ nhân của người khác . . .

Bên trong hoàng cung, không có gì bí mật, mặc dù mấy ngày này, hắn ở bên ngoài, nhưng lại thời thời khắc khắc đều chú ý đến chuyện trong hoàng cung.

Khi biết được, thân phận của nàng bị vạch trần, giờ phút này, lại trở thành nữ nhân của Huyền Lăng Thương , trong lòng hắn kinh ngạc có thừa, càng là cay đắng vô cùng.

Dù sao, nàng là nữ nhân thứ nhất mà đời này của hắn yêu thương sâu sắc.

Chỉ tiếc, cho tới nay, tình yêu của hắn đối với nàng, đều ẩn náu trong tim.

Hiện nay, càng phải chôn thật sâu tình yêu với nàng ở trong lòng, không thể nói cho những người khác. . .

Nghĩ tới đây, Lan Lăng Thiệu Giác chỉ thấy cảm giác hiện tại, giống như là kẻ cầm điếu ăn phải hoàng liên, có khổ không thể nói ra thành lời. . .

Nổi cay đắng trong lòng, đối diện gương mặt trước mắt đang cười tươi như hoa, Lan Lăng Thiệu Giác ra sức đè nén xuống khổ sở trong lòng, hé mở làn môi hồng, một nụ cười thản nhiên, liền lập tức được trưng ra.

“Hôm nay trở về, mới rồi ta đi theo Hoàng thượng bàn bạc xong công chuyện, liền tính toán xuất cung. Không ngờ ở chỗ này lại nhìn thấy người.”

Lan Lăng Thiệu Giác mở miệng cười nói, nhưng mà chân tướng của sự tình, chỉ có chính hắn biết.

Có trời mới biết, mấy ngày này, hắn một mực ở bên ngoài. Nhưng mà, trong lòng lại tràn đầy đều là hình ảnh thiếu nữ này.

Thiếu nữ này, giống như là đã đóng dấu ở trong lòng hắn.

Cho dù lúc nào ở đâu, ban ngày hay buổi tối, mở mắt ra hoặc nhắm mắt lại, đều sẽ hiện ra bóng dáng của nàng.

Một lần nhăn mày, một tiếng cười, một câu mắng giận dữ của nàng, đều hấp dẫn được hắn như thế.

Chỉ tiếc, hiện nay lại gặp mặt lần nữa, nàng đã là nữ nhân của người khác . . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Lan Lăng Thiệu Giác lại lần nữa thở dài một tiếng.

Kiếp này, bọn họ là vô duyên . . .

Đối với Lan Lăng Thiệu Giác trong lòng cay đắng, Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên chưa từng biết.

Sau khi nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác, nàng không khỏi mở miệng cười một tiếng.

“Ha ha, đó thật sự thật trùng hợp, hôm nay Vương Gia còn có chuyện muốn làm sao! ?”

“Chuyện hôm nay đã xong xuôi, thế nào! ? Tiểu Nhạc Tử ngươi có việc! ?”

Nghe giọng điệu của Đồng Nhạc Nhạc, Lan Lăng Thiệu Giác không khỏi tò mò hỏi.

Nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác, Đồng Nhạc Nhạc mắt nhắm nhưng lập tức sáng ngời.

Đầu tiên là quay đầu nhẹ nhàng liếc mắt sang Lâu Vô Tâm. Từ sau khi Lan Lăng Thiệu Giác xuất hiện liền trầm lặng ngưng ngừng . Lập tức, trong mắt nhắm càng là xẹt qua một ánh giao hoạt.

Nàng hé mở làn môi hồng, liền mở miệng đề nghị.

“Hôm nay quang cảnh thật đẹp, vừa lúc là đi du ngoạn hồ Thái Tử ngắm cảnh. Vừa rồi ta và Vô Tâm đang định đi hồ Thái Tử đây! Nếu như Vương Gia đã nói không ngại, có khả năng cùng nhau đi sao! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng cười hỏi.

Hiển nhiên, nàng là muốn nói tơ hồng cho Lâu Vô Tâm và Lan Lăng Thiệu Giác.

487. Chương 492: Chương 250: (2)

Phải biết rằng, Lâu Vô Tâm với Lan Lăng Thiệu Giác đối với nàng mà nói, đều là bằng hữu tốt phi thường quan trọng.

Hiện nay, sau khi biết được tâm ý của Lâu Vô Tâm đối với Lan Lăng Thiệu Giác, Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên muốn giúp nàng một tay.

Hơn nữa, giờ phút này, nàng là càng nhìn Lan Lăng Thiệu Giác và Lâu Vô Tâm, càng thấy xứng đôi.

Nam nhân phong thái xuất chúng giống như Lan Lăng Thiệu Giác vậy, muốn gia thế có gia thế, cần dung mạo có dung mạo, trí dũng song toàn, xử sự với người ngoài càng là nho nhã lễ độ, thật sự là nam nhân tốt thế gian hiếm có!

Về phần Lâu Vô Tâm, càng là không cần phải nói .

Mặc dù nàng chưa từng nhìn thấy dáng vẻ Lâu Vô Tâm mặc nữ trang, nhưng lại không che dấu nỗi sợ quyền rũ bẩm sinh của nàng.

Hơn nữa, Lâu Vô Tâm làm cho người ta có loại cảm giác hiền lành tao nhã thoải mái tự nhiên, nàng với Lan Lăng Thiệu Giác đứng chung một chỗ, phỏng chừng sẽ rất hài hòa.

Nếu như có thể thúc đẩy hai người bọn họ thì thật là chuyện tốt. . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc mặt mày chợt nở ra, không khỏi che miệng cười rộ lên .

Nhìn thấy dáng vẻ gian tà của Đồng Nhạc Nhạc, Lâu Vô Tâm tự nhiên hiểu rõ ràng dụng ý của nàng. Ngay lập tức, hai gò má chợt hồng, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là mang theo vài phần ảo não và hoan hỉ nhẹ nhàng.

Bị Lâu Vô Tâm làm ra vẻ tức giận xấu hổ trừng mắt nhìn, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là cười đắc ý. Truyện này edit ở diễn đàn Lê Quý Đôn, các bạn đọc ở nơi nào ghi “cứ việc lấy truyện từ diễn đàn Lê Quý Đôn mà ko cần xin phép” là ủng hộ đám bất lịch sự, là tự hạ thấp mình. Quyết định do các bạn.

Lan Lăng Thiệu Giác ở một bên không biết tâm tư của Đồng Nhạc Nhạc, giờ phút này, lại thấy vẻ mặt Đồng Nhạc Nhạc cười gian tà, trong mắt nhưng, càng là lóng lánh, phảng phất là một con Tiểu Hồ Ly đang tính toán cái gì đó , rất là dễ thương!

Thấy vậy, Lan Lăng Thiệu Giác môi hồng cong lên một cái, không khỏi mở miệng cười nói.

“Ha hã, Tiểu Nhạc Tử, ngươi đang cười cái gì! ?”

“Ách, ta có đang cười sao! ?”

Nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức, lại đưa tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn trơn mềm của mình, sau đó cố gắng tự trấn an.

Nàng trong lòng biết chính mình không hiểu nhất là che giấu tâm sự, cho nên hiện tại, nhất định không thể để tâm sự biểu hiện ra trên mặt. Nếu như bị Lan Lăng Thiệu Giác thật sớm phát hiện, sẽ liền không dễ làm .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là hì hì cười khúc khích một phen, liền lập tức mở miệng nói.

“Được rồi, Vương Gia, ngài còn không nói, rốt cuộc ngài có muốn đi cùng chúng ta đến hồ Thái Tử ngắm phong cảnh hay không đây! Vương Gia, ngài muốn đi sao! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng hỏi, ánh mắt nhìn Lan Lăng Thiệu Giác, lại vô cùng cầu khẩn.

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Lan Lăng Thiệu Giác đầu tiên là lẳng lặng nhìn chăm chú một phen thiếu nữ trước người .

Chỉ thấy, thiếu nữ giờ phút này đang lẳng lặng nhìn hắn.

Ánh mắt nhìn hắn, càng là không che dấu chút nào sự chờ đợi. Truyện này edit ở diễn đàn Lê Quý Đôn, các bạn đọc ở nơi nào ghi “cứ việc lấy truyện từ diễn đàn Lê Quý Đôn mà ko cần xin phép” là ủng hộ đám bất lịch sự, là tự hạ thấp mình. Quyết định do các bạn.

Thấy vậy, Lan Lăng Thiệu Giác trong lòng không khỏi vừa động một cái.

Mặc dù, hắn biết, thiếu nữ này đã là nữ nhân của người khác, chính là, hắn vẫn phi thường thích cảm giác cùng nàng ở chung một chỗ .

Cho nên, làm thế nào hắn sẽ cự tuyệt yêu cầu này của nàng đây! ?

Nghĩ tới đây, môi đỏ mọng của Lan Lăng Thiệu Giác nhẹ nhàng cong lên một cái, một nụ cười hòa nhã ấm áp, liền nở rộ tại khóe miệng hắn.

“Ha hã, ngày mùa hè thì quang cảnh hồ có một cảm thụ khác, Bốn vương tự nhiên sẽ không phụ lòng.”

“Ha hã, nói như vậy , Vương Gia ngài là đồng ý rồi! Thật sự là tốt quá, như vậy, ta hiện tại phải đi chuẩn bị kĩ càng, chỉ tiếc, Hoàng thượng hôm nay có chuyện phải xử lý, không thể đi cùng chúng ta ra ngoài.”

Nói tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi có hơi mất mát.

Dù sao, chỗ nào có Huyền Lăng Thương , mới được hoàn mỹ.

Thế nhưng nổi mất mát trong lòng Đồng Nhạc Nhạc chỉ duy trì một khắc, liền biến mất hầu như không còn.

Nhìn thấy một đôi trai tài gái sắc trước mặt, Đồng Nhạc Nhạc là càng nhìn càng cảm giác bọn họ rất xứng đôi.

Hiện tại, nàng có lẽ trước cứ làm nguyệt lão một phen, nối dây tơ hồng cho bọn họ đi! ?Truyện này edit ở diễn đàn Lê Quý Đôn, các bạn đọc ở nơi nào ghi “cứ việc lấy truyện từ diễn đàn Lê Quý Đôn mà ko cần xin phép” là ủng hộ đám bắt lịch sự, là tự hạ thấp mình. Quyết định do các bạn.

...

Ngày mùa hè nóng bức, thích hợp nhất, chính là đến trên hồ ngắm cảnh.

Hồ Thái Tử diện tích lớn như thế, ở vào một chỗ phồn vinh nhất Kinh thành.

Đưa mắt nhìn khắp một vòng, sóng biếc lẫn tảo, hồ nước trong suốt thấy đến tận đáy. Thỉnh thoảng có thể thấy được bầy cá trong hồ , đang tự do tự tại bơi qua bơi lại, tự nhiên biết bao!

Lại thêm trên bờ, dương liễu rủ rủ, theo gió nhẹ nhàng đung đưa, lúc đầu vừa nhìn qua, phảng phất một nữ nhân mặc áo xanh đang nhảy những điệu múa động lòng người nhất.

Mà hồ Thái Tử, nổi danh nhất, chính là mười dặm hoa sen kia!

Đưa mắt nhìn khắp một vòng, lá sen xanh biếc, hoa sen thanh nhã xinh đẹp, gió mát hiu hiu, thổi qua làm lá sen đong đưa, hơn nữa còn có hoa sen xinh đẹp nở rộ, hoặc búp sen chờ nở, càng là có một cảm xúc khác.

Cho nên mỗi khi đến lúc này, quang cảnh tuyệt đẹp của hồ Thái Tử, càng là hấp dẫn không ít người đến đây ngắm nghía.Truyện này edit ở diễn đàn Lê Quý Đôn, các bạn đọc ở nơi nào ghi “cứ việc lấy truyện từ diễn đàn Lê Quý Đôn mà ko cần xin phép” là ủng hộ đám bắt lịch sự, là tự hạ thấp mình. Quyết định do các bạn.

Còn ở trên hồ Thái Tử , càng là có không ít thuyền hoa.

Những thuyền hoa này đúng là tinh xảo, bên ngoài trang hoàng cổ kính, bên trong càng là không kém xa hoa.

Nói cho cùng, Đồng Nhạc Nhạc có lẽ lần đầu tiên ngồi trên loại thuyền hoa này, chỉ cảm thấy cực kỳ thú vị!

Đôi mắt nhưng trong veo xinh đẹp kia, càng là thỉnh thoảng đánh giá bốn phía thuyền hoa.

Những thuyền hoa này đúng là hiểu cách kiếm tiền. Mỗi một người lên thuyền, đều thu được phí. Sau khi lên thuyền, nếu gọi nước trà điểm tâm, cũng sẽ thu hoạch phí khác.

Chỉ là, tiền phí cũng sẽ không quá cao. Truyện này edit ở diễn đàn Lê Quý Đôn, các bạn đọc ở nơi nào ghi “cứ việc lấy truyện từ diễn đàn Lê Quý Đôn mà ko cần xin phép” là ủng hộ đám bắt lịch sự, là tự hạ thấp mình. Quyết định do các bạn.

Nếu nhà giàu có tiền, e ngại người khác quấy rầy, thì sẽ thuê cho mình một con thuyền hoa du ngoạn, tán thưởng khen ngợi quang cảnh hồ Thái Tử.

Đồng Nhạc Nhạc là người thích náo nhiệt, nếu như cả chiếc thuyền chỉ có mấy người bọn họ, thì nàng vẫn còn cảm giác đơn điệu. Cho nên, nàng liền cự tuyệt đề nghị của Lan Lăng Thiệu Giác thuê cả chiếc thuyền.

Vì thế, đến lúc Đồng Nhạc Nhạc bọn họ đi lên thuyền hoa, lập tức trở thành tiêu điểm của mọi người.

Dù sao, cho dù là Đồng Nhạc Nhạc, hay Lan Lăng Thiệu Giác và Lâu Vô Tâm, mỗi một người đều là trai xinh gái đẹp, dung mạo xuất sắc, tự nhiên hấp dẫn ánh mắt của không ít người .

488. Chương 493: Chương 251 : Nữ Nhân Bốn Vương Thích

Trở thành tiêu điểm của mọi người trái lại đã trở thành thói quen của bọn họ, chỉ là tùy tiện tìm một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống.

Hôm nay quanh cảnh thật đẹp, gió nhẹ nhàng không ngừng từ cửa sổ thổi vào bên trong thuyền hoa.

Hơn nữa, vị trí bọn người Đồng Nhạc Nhạc tầm nhìn vô cùng tốt, cho nên có thể tinh tế thu vào trong tầm mắt cảnh sắc bên ngoài hồ Thái Tử.

Nhìn thấy quang cảnh phóng đại bên ngoài Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy tâm tình vô cùng sung sướng. Hơn nữa bên trong thuyền hoa tiếng đàn tao nhã say đắm lòng người cất lên nhẹ nhàng.

Nhấp một vài món điểm tâm được đưa lên trước, sau đó bọn họ liền ngồi ở nơi này bắt đầu thưởng thức trà.

Đồng Nhạc Nhạc lần này đi thuần túy là muốn vì thúc đẩy chuyện tốt của Lan Lăng Thiệu Giác và Lâu Vô Tâm.

Cho nên dọc theo đường đi, tìm khắp đề tài khiến Lan Lăng Thiệu Giác và Lâu Vô Tâm cùng tán gẫu.

Chỉ là bất đắc dĩ, hai người này dường như không nhận được tín hiệu, nói chuyện với nhau cũng không quá vài câu.

Lâu Vô Tâm là yêu mến Lan Lăng Thiệu Giác, Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên nhìn ra, mỗi lần gặp Lâu Vô Tâm đều sẽ len lén nhìn Lan Lăng Thiệu Giác.

Lại nhận được ánh mắt Lan Lăng Thiệu Giác nhìn qua, liền sợ giống như chuột thấy mèo nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

Đối với phản ứng của Lâu Vô Tâm, Đồng Nhạc Nhạc lại cảm thấy thú vị.

Chỉ là, Lan Lăng Thiệu Giác có vẻ không biết...??? chẳng lẽ là bởi vì là Lan Lăng Thiệu Giác không biết Lâu Vô Tâm là nữ nhân, nên mới không để tâm sao! ? Ừ... rất có khả năng!

Nghĩ tới đây, đương lúc Lâu Vô Tâm đi ra ngoài Đồng Nhạc Nhạc ánh mắt lập tức vô cùng ham thích, hai tay chống cằm mặt mày tỏ vẻ bất quá nhìn về phía Lan Lăng Thiệu Giác.

Môi đỏ mọng hé ra, mở miệng hỏi.

“Vương Gia, người có cảm giác được lòng dạ người này như thế nào! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn kia bởi vì hưng phấn mà mặt nhung bộc ra kích động, lóe sáng phảng phất tinh tú trời cao rất là chói mắt.

Thấy vậy, hắc mâu Lan Lăng Thiệu Giác không khỏi xẹt qua vài phần si mê, sau một khắc môi đỏ mọng hé ra mở miệng nói.

“Vì sao hỏi như thế! ?”

Lan Lăng Thiệu Giác không đáp mà hỏi ngược lại, Đồng Nhạc Nhạc trái lại sững sốt.

Nhìn thấy hiện tại nam nhân trước mặt, mặc dù trên mặt nam nhân mang theo ảm áp khi cười, chỉ là hắc mâu hình lá răm kia cũng là sáng tỏ vô cùng, phảng phất như đã hiểu rõ tất cả.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, lập tức đưa tay đánh một cái ha ha, mở miệng cười nói.

“Ha ha, không có gì, chỉ là thấy hai người các người ngồi cùng một chỗ, nhưng lại không có gì nói thì phải, ta còn tưởng rằng bản thân Vương Gia không thích người ta!”

“Không có gì để thích không thích..... cũng là không ghét thôi.”

Lan Lăng Thiệu Giác mở miệng, vẻ mặt thản nhiên.

Nghe vậy, hàng mi tô xanh của Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái.

Nghe lời này của Lan Lăng Thiệu Giác, hình như đối với Lâu Vô Tâm ấn tượng không tốt lắm đây! Phải làm cái gì bây giờ! ?

Trong lòng ảo não, sau một khắc Đồng Nhạc Nhạc dường như lại nghĩ đến cái gì mở miệng hỏi.

“Đúng rồi Vương Gia, ngài cho là mình thích nữ nhân như thế nào! ? Nói tới nghe một chút.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, vẻ mặt bất quáĩ....

Nghe vậy, Lan Lăng Thiệu Giác trên mặt đầu tiên là sững sờ, môi đỏ mọng lập tức hé ra mở miệng hỏi.

“Người như thế nào đột nhiên lại hỏi cái này?”

“Ha ha, ta không phải đang nhầm chán sao! Hơn nữa, nam nhân giống như Vương Gia ở cái tuổi đã sớm thành gia thất có tiểu hài tử, vì lẽ gì mà Vương Gia ngài lại một thân một mình, ta rất tò mò rốt cuộc một nam nhân ưu tú như Vương Gia sẽ thích nữ nhân như thế nào đây ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, tràn đầy tò mò.

Trên phương diện này là vì Lâu Vô Tâm mà suy nghĩ, nhưng thật ra nàng thật đúng là tò mò!

Với Lan Lăng Thiệu Giác nhận thức gần một năm, chính là Lan Lăng Thiệu Giác bên người chưa từng xuất hiện bóng dáng nữ nhân.

Nếu không phải hiểu rõ Lan Lăng Thiệu Giác, nàng thật đúng là cho rằng hắn không thích nữ nhân đây !

Hơn nữa, trong cung cũng có lời đồn đại nhảm, nói cái gì Lan Lăng Thiệu Giác và Huyền Lăng Thương hai người quan hệ vô cùng tốt.

Nếu không phải biết khuynh hướng tình dục của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc thật đúng là tin bọn họ là một đôi!

Thấy Đồng Nhạc Nhạc dáng vẻ tràn đầy tò mò, trong lòng vừa động một cái, lập tức hắc mâu chợt sáng lên như quyết định cái gì. Môi đỏ mọng hé ra mở miệng nói.

“Nữ nhân Bổng vương thích, là loại ngây thơ đáng yêu lương thiện, nàng có một chút nghịch ngợm bướng bỉnh, một chút tinh quái, thường xuyên thích trêu chọc người, lại làm cho người từ đáy lòng thương tiếc, nghĩ muốn muốn thật tốt bảo vệ nàng, che chở nàng cả đời. . .”

Lan Lăng Thiệu Giác mở miệng, gần từng tiếng chậm rãi nói.

Hơn nữa, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc càng là chăm chú vô cùng.

Trong hắc mâu lóe ra tình cảm được kiềm chế.

Nghe Lan Lăng Thiệu Giác nói, Đồng Nhạc Nhạc có cảm giác nơi nào lạ, bởi vì Lan Lăng Thiệu Giác ngoài miệng nói người kia hình như rất quen thuộc chỉ là trong khoảnh khắc nàng lại không nghĩ ra là người nào.

Hiện tại thấy Lan Lăng Thiệu Giác ánh mắt nhìn về phía mình, cũng là chưa từng có chăm chú, thâm thúy, hơn nữa, kia chẳng phải là kiềm chế tình cảm. Ánh mắt này quả thực kì quái.

Thật giống như. . .

Nàng chính là cô gái mà hắn thích.

Nữ nhân hắn thích là mình.....???

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng không khỏi giật mình, đôi mắt mở to nhìn phía Lan Lăng Thiệu Giác ánh mắt càng là kinh ngạc vô cùng.

Chẳng lẽ là, người hắn thích quả thực là nàng đi! ?

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc, ngồi ở đối diện Lan Lăng Thiệu Giác bất gặp vẻ mặt đột nhiên trở mặt, dáng vẻ trợn mắt há hốc mồm nhìn phía mình bày ra vẻ mặt giật mình.

Thấy vậy, trong lòng Lan Lăng Thiệu Giác vừa động một cái môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói.

“Tiểu Nhạc Tử, người phải chăng là đã biết, nữ nhân Bồn vương thích là ai ! ?”

Nam nhân mở miệng giọng điệu nhẹ nhàng chậm rãi, chỉ là rơi tại trên người Đồng Nhạc Nhạc ánh mắt lại chuyên chú vô cùng.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, bỗng nhiên tim bắt đầu gia tốc.

Lòng dạ rối bời, Đồng Nhạc Nhạc mắt nhắm không khỏi trái phải trốn tránh. Cũng không nghĩ muốn đối diện với đôi mắt nam nhân.

Trong lúc lòng dạ Đồng Nhạc Nhạc bối rối, khóe mắt không khỏi lướt qua một vòng, bắt gặp Lâu Vô Tâm không biết từ khi nào đã đứng đó.

“Vô Tâm . . .”

Lâu Vô Tâm là trở về từ lúc nào vậy! ?

Hơn nữa nàng mới vừa rồi rốt cuộc nghe được bao nhiêu! ?

Chỉ thấy Lâu Vô Tâm giờ phút này, mặt mày tái nhợt dường như bị cái gì đã kích không che dấu nổi đau thương.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái.

Nghĩ đến, Lâu Vô Tâm vừa rồi nghe được toàn bộ lời nàng cùng Lan Lăng Thiệu Giác.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức từ trên chỗ ngồi đứng lên, mở miệng nói với Lâu Vô Tâm.

“Vô Tâm , mới rồi. . .”

“Ta cảm giác được nơi này có chút ối bức, ta trước đi ra ngoài đi một chút.”

Lâu Vô Tâm vừa nói dứt lời, không đợi Đồng Nhạc Nhạc nói, liền lập tức xoay người rồi đi ra ngoài.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc cau đôi mày lại, mặt mày lo lắng bất an.

Dù sao, Lâu Vô Tâm cùng nàng là bạn tốt, nàng quả thật không muốn bởi vì chuyện hôm nay lại ảnh hưởng tới mối quan hệ tốt đẹp giữa hai người

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức quay đầu đối với Lan Lăng Thiệu Giác mở miệng nói.

“Vương Gia, không có ý tứ..... ta trước đi ra ngoài một phen.”

Vừa nói dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc lập tức xoay người, đuổi theo hướng Lâu Vô Tâm bên kia.

Nhìn thấy hai người một trước một sau rồi đi hắc mâu của Lan Lăng Thiệu Giác nhẹ nhàng lóe ra một phen nhẹ nhàng thở dài thành tiếng. . .

. . .

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lo lắng, vì vậy không ngừng tăng tốc bước đi nhanh hơn đuổi theo.

Ai biết, đương Đồng Nhạc Nhạc ra khỏi khoang thuyền sớm đã không còn bóng dáng Lâu Vô Tâm.

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc sưng sốt, mặt mày nghi hoặc.

“Như thế nào lại đi nhanh như vậy ? Nháy mắt liền không thấy ! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng thì thào tự nói.

Chỉ là, hiện tại nàng lo lắng a!

Lâu Vô Tâm là như vậy thích Lan Lăng Thiệu Giác, lại nghe những lời vừa rồi....

Đều do nàng!

Nếu không phải nhất tâm muốn làm nguyệt lão, chuyện cũng sẽ không biến thành như bây giờ!

Chính là hiện tại suy nghĩ nhiều vô ích, có lẽ trước tìm được nàng thật tốt giải thích một phen đi! Ai. . .

Trong lúc thở dài mắt nhắm không ngừng quét bốn phía, tìm kiếm bóng dáng Lâu Vô Tâm.

Cái thuyền hoa này rất lớn nếu như Lâu Vô Tâm có chủ tâm ẩn núp nàng, nàng cũng là không có cách nào.

Đồng Nhạc Nhạc đang lo lắng ảo não đột nhiên một đạo gió to kéo tới, ngay sau đó, một đạo hồng ảnh liền nhanh như chớp giạt xuất hiện trong tầm mắt nàng.

Người mới tới nhanh chóng, Đồng Nhạc Nhạc còn chưa nhìn rõ ràng dáng vẻ.

Chỉ là trong lòng giật mình liền theo bản năng lùi lại phía sau một bước.

Lại quên, phía sau nàng chính là mạn thuyền.

Ngay lập tức, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy một hồi sợ hãi kéo tới, đến mức trái tim trong nháy mắt muốn vọt khỏi lồng ngực.

Hé mở làn môi hồng, liền giật mình la lên thành tiếng.

Phải biết rằng, phía sau nàng chính hồ nước sâu không thấy đáy, nếu như té xuống....

Đồng Nhạc Nhạc đương sợ hết hồn hết vía, cả người căng thẳng ngay sau đó liền được người khác dùng sức lôi kéo đi trở về.

Tất cả điều này chỉ xảy ra trong nháy mắt, sau một khắc Đồng Nhạc Nhạc liền bị nhét vào trong lồng ngực dày rộng.

Chun mũi.... lại nhận thấy được cái loại khí tức đặc biệt nhạt nhòa dễ ngủ, riêng biệt.

489. Chương 494: Chương 252 : Tử Kiều Là Của Hắn

Nghe thấy tiếng nói này, cho dù Đồng Nhạc Nhạc không ngẩng đầu nhìn cũng biết được người này là ai.

Huyền Lăng Dạ!

Tại sao hắn lại xuất hiện ở đây?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc hết sức kinh ngạc, đôi mắt mở to, nhìn đi nhìn lại nam nhân đang mặc bộ quần áo màu đỏ, trên mặt vẫn là chiếc mặt nạ màu bạc đỏ.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật giật, mở miệng hét thành tiếng:

“Vương gia, tại sao ngài lại ở đây?”

Dù sao kể từ lần đó, sau khi nàng đã nói rõ ràng mọi chuyện với hắn, nàng cũng chưa gặp lại hắn lần nào.

Hiện tại hắn lại đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, thật sự làm cho nàng giật mình.

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc ngạc nhiên, nam nhân liền ôm lấy nàng.

Hai tay nam nhân dùng sức, giống như muốn nhét nàng vào tận xương tủy của hắn, sức lực dùng mạnh như vậy làm cho nàng cảm thấy khớp xương của mình sắp tan ra.

Thân thể đau nhức, làm cho nàng cau mày, gương mặt nhăn lại, không kìm được mà kêu thành tiếng:

“Vương gia, ngài ôm làm ta đau!”

Nam nhân nghe thấy cũng chỉ có buông lỏng tay, nhưng vẫn đặt tay lên vòng eo của nàng, như sợ nàng sẽ rời khỏi chính mình.

Đối với Huyền Lăng Dạ như vậy, đây là lần đầu tiên Đồng Nhạc Nhạc nhìn thấy.

Hiện tại hắn như một đứa trẻ không có cảm giác an toàn, làm cho người ta đau lòng.

Nhưng mà nàng đã là người của Huyền Lăng Thương, hiện tại bị nam nhân khác ôm vào lòng làm cho nàng cảm thấy không được tự nhiên, lại sợ bị người khác thấy, sẽ xảy ra chuyện hiểu nhầm.

Nghĩ tới đó, Đồng Nhạc Nhạc mở miệng:

“Vương gia, nam nữ thụ thụ bất thân, ngài có thể thả ta ra được không?”

Dù sao trên thuyền hoa nhiều người, bọn họ ở một chỗ như vậy mà ôm nhau, lúc nào cũng có thể bị người thấy.

Đối với vẻ mặt hốt hoảng của Đồng Nhạc Nhạc, thân thể nam nhân cứng đờ, ánh mắt nhìn nàng không tránh được vẻ bi thương.

“Không lẽ ngươi không thích Bồn vương sao?”

Nam nhân mở miệng, giọng nói không che dấu được sự khổ sở.

Nghe vậy, trong lòng nàng giật nảy lên, không ngừng mở miệng nói:

“Không, không phải như vậy, Vương gia, ta, chỉ là ta...”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ngay tức khắc không biết phải nói gì mới đúng.

Hơn nữa giờ đây nàng cũng hết sức ảo não.

Lần trước không phải nàng đã nói rõ ràng với hắn hay sao? Tại sao hắn còn muốn dây dưa với nàng chứ.

Hiện tại nàng không biết phải nói gì.

Dù sao hắn cũng rất yêu Tử Kiều.

Bị chính người mình yêu cự tuyệt, trong lòng tất nhiên sẽ đau khổ.

Giờ phút này, nhìn dáng vẻ đau khổ của hắn, nàng không đành lòng nói ra những lời tổn thương hắn.

Đồng Nhạc Nhạc cắn môi, tràn đầy lo lắng.

Đối với sự lo lắng của nàng, trong lòng nam nhân càng khổ sở hơn.

Mấy ngày nay, trong lòng hắn không lúc nào không nhớ tới cô gái này.

Nàng như mọc rễ trong lòng hắn.

Cho dù lúc nào, ở đâu, bóng dáng nàng cũng luôn xuất hiện trước mặt hắn, làm cho hắn như người mất hồn, nhớ đến phát cuồng.

Cuối cùng không nhịn được, biết hôm nay nàng xuất cung, liền giục ngựa không ngừng đuổi đến đây chỉ vì muốn nhìn nàng một chút.

Sau khi đến nơi lại nhìn thấy nàng cùng nam nhân khác cười nói vui vẻ.

Nhìn thấy nàng vì nam nhân khác mà cười, Huyền Lăng Dạ chỉ cảm thấy ghen tỵ đến phát điên.

Cô gái này vốn nên thuộc về hắn.

Hắn tuyệt đối không để nam nhân khác cướp nàng đi.

Hôm nay hắn sẽ mang nàng trở về.

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Dạ mở miệng, giọng nói kiên định vô cùng.

“Tử Kiều, hôm nay Bồn vương mang ngươi trở về, ngươi là nữ nhân của Bồn vương!”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu đầy kiên quyết giống như đã hạ quyết tâm.

Tuy nhiên, nghe được lời này của hắn, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy như sét đánh giữa trời quang, trong đầu ầm một tiếng, lập tức trở nên trống rỗng.

Hai mắt mở to, ánh mắt nhìn về phía Huyền Lăng Dạ càng kinh ngạc vô cùng.

“Vương gia, ngài nói gì?”

Hắn nói hắn muốn dẫn nàng trở về? Đây là ý gì?

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc và bất an, nam nhân mở miệng:

“Tử Kiều, Bồn vương muốn buông tay nhưng Bồn vương không làm được! Bồn vương thích người, người là nữ nhân của Bồn vương, cho nên Bồn vương sẽ không để nam nhân khác cướp người! Hiện tại Bồn vương mang người trở về, người vốn thuộc về Bồn vương!”

Huyền Lăng Dạ mở miệng, giọng nói không chút nào che giấu dự vọng chiếm giữ.

Nhưng mà Đồng Nhạc Nhạc nghe hắn nói vậy, chỉ cảm thấy lộ bộp một tiếng, lòng dạ cực kỳ rối bời.

Lập tức theo bản năng đẩy nam nhân ra.

Dù sao hiện tại nàng đã là nữ nhân của Huyền Lăng Thương, nàng yêu Huyền Lăng Thương sâu sắc như vậy, tuyệt đối sẽ không theo nam nhân này trở về.

“Vương gia, mời ngài buông tay! Trong lòng ta đã có nam nhân khác rồi, cho nên ta không thể theo ngài trở về!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng không quanh co chút nào.

Cũng không biết lời này của mình như một lưỡi dao sắc bén đâm thẳng trái tim nam nhân.

Trong lòng đau xót, Huyền Lăng Dạ mở to mắt, vẻ mặt cứng đờ, không che dấu chút đau đớn nào.

“Người, nói ... cái gì?”

Dù biết trong lòng nàng đã có nam nhân khác, nhưng mà trực tiếp nghe nàng cự tuyệt như vậy, làm cho trái tim hắn bị tổn thương.

Trong lòng như vạn tiễn xuyên tim.

Cảm giác đó có lẽ là lần đầu tiên thử nghiệm, hết sức khó chịu.

Ngay sau đó, một cỗ tức giận như núi lửa bạo phát, Oanh một tiếng, lửa giận hừng hực, từ đáy lòng bộc phát lên tận đỉnh đầu.

Hai tròng mắt đỏ tươi, nam nhân mím môi, âm thanh vang ra từ kẽ răng:

“Hôm nay, cho dù người có nguyện ý hay không, Bồn vương nhất định phải mang người đi!”

Bởi vì hắn đã chịu đủ ngày nhớ đêm mong, điên đảo mất hồn.

Mỗi lần nghĩ đến nàng bị nam nhân khác hôn, làm cho hắn tức giận đến điên lên.

Hắn không thể chịu nổi nữa, hôm nay nhất định phải mang nàng đi.

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Dạ duỗi tay, nắm chặt cánh tay nhỏ bé của nàng, muốn kéo nàng rời đi.

Bàn tay nhỏ bé bị nam nhân nắm như xiềng xích.

Cho dù không ngừng giãy giụa cũng không thể thoát được.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc rối bời vô cùng.

Dù sao nam nhân này làm vậy khiến cho nàng cảm thấy sợ hãi.

Hơn nữa nàng tin rằng, nếu hôm nay hắn mang nàng trở về, đời này của nàng sẽ không thể nào gặp lại Huyền Lăng Thương được nữa.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc hét lên thành tiếng:

“Không được, ngài buông ta, Hồn đản này!”

Tiếng thét chói tai của nàng làm cho Huyền Lăng Dạ chấn động mãnh liệt, đôi mắt mở to.

Dù sao cho tới bây giờ Tử Kiều cũng chưa bao giờ nói với hắn như vậy, mà giờ đây nàng gọi hắn là hồn đản?

Trong lòng kinh ngạc, Huyền Lăng Dạ mở to mắt, giống như dưới hầm băng, chưa kịp phản ứng thì một giọng nói lạnh băng mang theo lửa giận hừng hực đột nhiên vang lên sau lưng;

“Người, buông nữ nhân của Trẫm ra!”

Giọng nói lạnh băng quen thuộc như từ hầm băng truyền đến.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên, vốn đang lo lắng, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhảy lên, mắt nhắm đờ đẫn nơi âm thanh phát ra.

Chỉ thấy một chiếc thuyền hoa đẹp đẽ tinh xảo không biết từ lúc nào đến song song với thuyền bọn họ.

Bóng dáng màu đen từ từ bước lại mũi thuyền.

Chỉ thấy nam nhân mặc áo măng bào màu đen thêu hoa văn chìm, phác họa rõ nét thân hình hoàn mỹ của hắn.

Mái tóc đen nhánh, buộc thắt lại, khuôn mặt càng rõ ràng, tuấn tú kinh người.

Nhưng mà sắc mặt hắn cực kỳ lạnh lùng.

Cho dù ánh mặt trời sáng lạn, ấm áp nhưng dường như bị hàn khí lạnh lẽo trên người nam nhân ngăn lại.

Sát khí tản ra, như tu la từ mười tám tầng địa ngục, làm cho người ta sợ hãi.

Chỉ là nhìn thấy nam nhân này xuất hiện, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thở ra một hơi.

Đôi môi mở ra hét lên thành tiếng:

“Lăng Thương!”

Là hắn, hắn đã đến rồi.

Đồng Nhạc Nhạc hét lên, vốn đang lo lắng bất an, rốt cuộc cũng thả lỏng.

Bởi vì có hắn ở đây, cho dù trời có sụp, nàng cũng không cần lo lắng.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc nhìn Huyền Lăng Thương càng không che giấu sự kích động và tín nhiệm.

Cũng không biết Huyền Lăng Dạ đứng bên cạnh đã thu hết vẻ mặt của nàng vào mắt.

Nhìn người bên cạnh là người mình yêu thương, lại đối với nam nhân khác tín nhiệm và kích động, Huyền Lăng Dạ cảm thấy trong lòng thất lại, như bị dao cắt.

Không lẽ trong cảm nhận của nàng, hắn không đáng một xu như vậy sao?

Tại sao, Tử Kiều trước kia yêu hắn sâu đậm như vậy.

Chỉ tiếc lúc ấy hắn không biết quý trọng.

Hiện tại nhìn thấy trong lòng nàng có nam nhân khác, nụ cười đó, chỉ nở rộ vì nam nhân khác, làm cho lòng hắn đổ vỡ đến phát điên.

Không!

Hắn tuyệt đối không để cho nam nhân khác cướp đi nàng.

Tử Kiều là của hắn!

490. Chương 495: Chương 253 : Tử Kiều, Người Chết Đi

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Dạ môi đỏ mọng thoáng mím lại, lập tức, mũi chân nhún một cái, thân hình chợt lóe, cả người liền nhanh như chớp, ôm lấy Đồng Nhạc Nhạc chạy về phía trước.

Ngay lập tức, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy thân thể của mình bay bổng, cảnh vật bên cạnh, không ngừng lui về phía sau.

Thấy vậy, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc trợn lên một cái, trong lòng giật mình, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, vô cùng lo lắng.

“Lăng Thương, mau cứu ta. . .”

Đồng Nhạc Nhạc hoảng sợ mở miệng.

Dù sao, nàng tuyệt đối không thể để Huyền Lăng Dạ mang đi!

Trong lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lo lắng, Huyền Lăng Thương thấy vậy, bạc môi nhếch lên một cái.

“Muốn mang Nhạc Nhạc đi! ? Không dễ vậy đâu!”

Dứt lời, mũi chân Huyền Lăng Thương nhún một cái, giống như chim ưng mạnh mẽ giang cánh, bay đến phía bên Huyền Lăng Dạ.

Nhìn thấy Huyền Lăng Thương đuổi theo phía sau, vẻ mặt Huyền Lăng Dạ cứng lại.

Võ công của hai người bọn họ, năng lực như nhau khó phân thắng bại.

Lúc này, trong ngực hắn ôm Đồng Nhạc Nhạc, nếu như hắn tiếp tục chạy như vậy, khẳng định sẽ bị đuổi theo.

Chỉ là!

Cúi đầu nhìn thiếu nữ trong lòng.

Huyền Lăng Dạ mím môi đỏ mọng, trong mắt tràn đầy vẻ kiên quyết!

Cho dù như thế nào, hắn tuyệt đối sẽ không lại buông nàng ra !

Trong lòng suy nghĩ, Huyền Lăng Dạ không ngừng thi triển khinh công chạy nhanh về phía trước.

Nhưng mà bây giờ, lại đang ở trên thuyền hoa, không phải trên đất liền.

Cho nên, chả mấy chốc, Huyền Lăng Thương đã đuổi kịp .

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc bị Huyền Lăng Dạ xiết chặt ôm vào trong ngực, ánh mắt Huyền Lăng Thương nhìn Huyền Lăng Dạ, không chút nào che dấu sát ý!

Dám cùng hắn đoạt nữ nhân! Cho dù là ai, hắn tuyệt đối không tha!

Trong lòng kiên định suy nghĩ, mũi chân Huyền Lăng Thương nhún một cái, nhào tới về phía Huyền Lăng Dạ.

Lập tức, bàn tay duỗi ra, mạnh mẽ đánh xuống bả vai Huyền Lăng Dạ.

Huyền Lăng Dạ chỉ cảm thấy cánh tay bị đau, ngay sau đó trên tay buông lỏng, lập tức, nữ nhân trong lòng đã rơi vào tay kẻ khác.

“Nhạc nhi, người không sao chứ! ?”

Ôm thật chặt thiếu nữ trong lòng, Huyền Lăng Thương bạc môi khẽ mở, mở miệng hỏi.

Ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, không chút che giấu lo lắng căng thẳng.

Hôm nay, hắn đang cùng đại thần trong triều bàn bạc quốc sự, đột nhiên trong lòng có một nỗi bất an mãnh liệt trào dâng.

Cảm giác bất an, khiến lòng dạ Huyền Lăng Thương rối bời.

Lại nhớ lại cái gì, hồi thái giám bên cạnh, biết được hôm nay thiếu nữ trong lòng xuất cung, liền bỏ đại sự trong triều, đuổi theo.

Không ngờ, lúc hần tới đây, lại thấy một chuyện như vậy.

Thấy nam nhân áo đỏ, ôm thật chặt nữ nhân của hần, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy muốn giết người!

Đối với mặt mày lo lắng bất an của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc được Huyền Lăng Thương ôm vào trong ngực, lòng vốn rối loạn, cuối cùng cũng ổn định .

Hé mở làn môi hồng, không nhin được liền mở miệng nói.

“Lăng Thương, ta không sao, may là ngươi đã đến rồi, bằng không. . .”

Nói tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sợ một trận.

Mặc dù, Huyền Lăng Dạ chưa từng làm chuyện gì thương tổn đến nàng.

Nhưng mà, dáng vẻ vừa rồi của Huyền Lăng Dạ, quả thực hù dọa nàng .

Cho dù như thế nào, Huyền Lăng Dạ cũng là một người đàn ông, hơn nữa còn có dự vọng chiếm giữ mãi mãi.

Nếu như hần hôm nay thực sự bị hần mang về, cả đời này, nàng cũng đừng mong nhìn thấy Huyền Lăng Thương .

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc không nhin được rung mình một cái, trong lòng nghĩ mà sợ không thôi.

Cảm giác được trong lòng nữ nhân bất an sợ hãi, Huyền Lăng Thương không khỏi ôm thật chặt thiếu nữ trong lòng, cánh tay thon thả kia, an ủi nhẹ nhàng vượt bả vai đơn bạc của Đồng Nhạc Nhạc, mở miệng nhẹ nhàng nói nhỏ.

“Đừng sợ, có trẫm ở đây!”

“Vâng”

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương nói, Đồng Nhạc Nhạc chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Chỉ cần có Huyền Lăng Thương, nàng không cần lo lắng .

Trong lòng suy nghĩ, ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc nhìn Huyền Lăng Thương, không chút nào che dấu sự tin tưởng.

Cũng không biết, ánh mắt nàng nhìn Huyền Lăng Thương tin tưởng, khiến cho tim một người đau như bị kim châm.

Chăm chú nhìn đôi nam nữ ôm nhau phía trước, trong lòng Huyền Lăng Dạ lửa giận không ngừng sôi trào.

Đặc biệt, nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp kia, đôi mắt nhìn người nam nhân, là toàn tâm toàn ý tin tưởng, không chút nào che dấu tình yêu.

Về mặt quen thuộc.

Đã có thời gian, Tử Kiều cũng dùng ánh mắt như vậy nhìn hần. . .

Chỉ tiếc, lúc ấy hần không hiểu lòng mình, bây giờ hối hận không kịp!

Hần quả thực không cam lòng!

Tại sao, nữ nhân vốn nên thuộc về hần, bây giờ lại thành của kẻ khác! ?

Tại sao, ngôi vị hoàng đế vốn nên thuộc về hần, lại rơi vào tay kẻ khác! ?

Huyền Lăng Thương, ngươi thực sự nợ Bồn vương nhiều lắm!

Nghĩ tới đây, ánh mắt Huyền Lăng Dạ nhìn Huyền Lăng Thương, chợt lóe lộ rõ sát ý lạnh lẽo.

Cảm giác được ánh mắt nồng đậm sát ý của Huyền Lăng Dạ, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cảm thấy rùng mình lạnh sống lưng.

Trong lòng lại lần nữa trào dâng cảm giác bất an.

Có lẽ là nhận thấy được Đồng Nhạc Nhạc bất an, Huyền Lăng Thương chỉ là đưa tay nhẹ nhàng vuốt bả vai Đồng Nhạc Nhạc, an ủi nói.

“Không cần sợ, có trộm ở đây! Người ở chỗ này chờ trộm.”

Huyền Lăng Thương vừa nói dứt lời, liền buông hai tay ra, để Đồng Nhạc Nhạc đứng ở nơi đó.

Hai chân bước đi, tiến lên vài bước, dùng thân hình khôi ngô cao lớn, che đi tầm mắt của Huyền Lăng Dạ.

Hành động này của Huyền Lăng Thương, không chút nào che dấu dự vọng chiếm giữ, ngoài ra, cũng đang nói cho Huyền Lăng Dạ biết, Đồng Nhạc Nhạc là nữ nhân của hắn!

Đối với hành động của Huyền Lăng Thương, Huyền Lăng Dạ sao lại không hiểu ý của hắn! ?

Thấy vậy, ánh mắt Huyền Lăng Dạ nhìn Huyền Lăng Thương, càng lộ rõ sát ý.

Hé mở làn môi hồng, mang theo giọng nói lộ rõ sự phẫn nộ, từ bên trong miệng hắn tràn ra

“Huyền Lăng Thương, để mạng lại!”

Vừa dứt lời, cả người Huyền Lăng Dạ liền nhanh như chớp nhào về phía Huyền Lăng Thương đánh tới .

Huyền Lăng Dạ ra tay, vừa chuẩn vừa mạnh, thực sự muốn đưa Huyền Lăng Thương vào chỗ chết.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng giật mình sợ hãi, không nhận được hé mở làn môi hồng la lên thành tiếng

“Lăng Thương, cẩn thận!”

Nghe được lời nói của Đồng Nhạc Nhạc, đầu tiên bực môi của Huyền Lăng Thương là nhẹ nhàng cong lên, quay đầu đưa mắt an ủi Đồng Nhạc Nhạc, sau đó, nhìn phía Huyền Lăng Dạ, ánh mắt lạnh như băng.

Đưa mắt về phía Huyền Lăng Dạ đang ra chiêu tấn công tàn nhẫn, trên mặt Huyền Lăng Thương không có chút nào sợ hãi, ra chiêu phá đi.

Huyền Lăng Thương cùng Huyền Lăng Dạ, đều là cao thủ trong cao thủ, nhất thời, xuất chiêu một cái lập tức gió cuốn triều lên, phong vân biến sắc.

Thuyền hoa vốn hoàn hảo tinh xảo, lập tức trở thành một đồng hỗn độn.

Trên thuyền hoa vốn là người đạo hồ ngấm cảnh, đều sợ đến liên tục thét chói tai, chạy trốn khỏi hiện trường, tránh cho người vô tội gặp tai họa.

Đồng Nhạc Nhạc đứng ở nơi đó, mặt mày sốt ruột lo lắng nhìn thấy Huyền Lăng Thương và Huyền Lăng Dạ đánh nhau.

Nhất thời lo lắng cho Huyền Lăng Thương sẽ bị thương, đồng thời lại sợ Huyền Lăng Dạ bị thương.

Cho dù là người nào bị thương, nàng đều không đành lòng!

Dù sao, Huyền Lăng Dạ như vậy, tất cả đều do chính mình. . .

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc cực kỳ lo lắng, lại không hề phát hiện, một chiếc thuyền nhỏ, đang lặng lẽ không một tiếng động di chuyển về phía nàng. . .

Giờ phút này Đồng Nhạc Nhạc đều đặt toàn bộ chú ý trên người Huyền Lăng Thương và Huyền Lăng Dạ, một chút cũng không chú ý tới nguy hiểm ở gần bên cạnh.

Cho nên, khi Đồng Nhạc Nhạc cảm giác được phía sau có khác thường, tất cả đã quá muộn

“Tử Kiều, người chết đi”

Nghe được giọng nói phía sau kia tràn đầy tức giận lộ rõ sát ý cùng không cam lòng, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật mình, lập tức xoay người nhìn.

Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn, Đồng Nhạc Nhạc lập tức sợ đến lạnh toát xương sống mà hít một hơi thật sâu.

Không biết từ khi nào, một nữ nhân áo tím xuất hiện ở sau lưng nàng.

Nữ nhân dung mạo xinh xắn đẹp đẽ, chỉ là, vẻ đẹp tinh xảo trên gương mặt, lại bị phần nộ tàn nhẫn thay thế, ánh mắt tràn đầy âm u khiến cho nàng nhìn qua, giống như Mẫu Dạ Xoa, làm cho người ta vô cùng sợ hãi!

Mà nữ nhân này, không phải ai khác, là Tử Ngữ! !

Thấy vậy, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc mở ra, mặt mày kinh ngạc.

Còn không chờ kịp phản ứng, đã trông thấy hai tay Tử Ngữ tàn nhẫn đẩy phía trước ngực nàng.

Ngay lập tức, Đồng Nhạc Nhạc bối rối không kịp đề phòng, cả người liền ngã về phía sau.

Mà phía sau nàng, lại là hồ Thái Tử sâu không thấy đáy. .

“A. . .”

Cơ thể rơi xuống, cả người Đồng Nhạc Nhạc thẳng tắp ngã xuống phía dưới hồ Thái Tử.

Chỉ kịp giật mình la lên một tiếng, sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc chỉ nghe thấy một tiếng ‘Phù phù’, cả người rơi vào giữa hồ Thái Tử sâu không thấy đáy. . .

Vốn hai người đánh đến gió cuốn triều lên, tại nghe được một tiếng thét kinh hãi của Đồng Nhạc Nhạc, lập tức sững sốt, vội vàng dừng đánh nhau.

Đợi nhìn rõ ràng Đồng Nhạc Nhạc ở giữa hồ Thái Tử, trên mặt hai người đều kinh ngạc.

Huyền Lăng Thương kịp phản ứng trước, lập tức, không hề nghĩ ngợi, liền nhảy vào sóng xanh giữa hồ Thái Tử, bơi về phía Đồng Nhạc Nhạc.

Nhìn thấy hai người rơi vào hồ Thái Tử, trên mặt Huyền Lăng Dạ cứng lại, mím đôi môi đỏ mọng.

Sau đó, dường như nghĩ đến cái gì, đôi mắt phượng xinh đẹp liền thẳng tắp trợn mắt Tử Ngữ ở bên kia.

Trong mắt, không chút nào che dấu tức giận!

Bị Huyền Lăng Dạ dùng ánh mắt tàn nhẫn trừng, trong lòng Tử Ngữ giật mình, trong lòng nhanh chóng trào dâng sự bối rối.

Nhưng mà, Tử Ngữ chẳng suy nghĩ nhiều, nhanh chóng chạy vội về phía Huyền Lăng Dạ, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng lo lắng nói.

“Chủ tử, nơi đây không nên ở lâu, chúng ta nên đi trước đi! ?”

Nghe được lời nói của Tử Ngữ, Huyền Lăng Dạ mấp máy môi đỏ mọng, lập tức, ánh mắt quét một vòng, rơi trên người nữ nhân ở giữa hồ, trong mắt đều lộ rõ vẻ không cam lòng.

Tuy là như thế, nam nhân này quyết đoán xoay người, sau đó đi theo Tử Ngữ, nhảy lên thuyền nhỏ tựa vào bên cạnh thuyền hoa, nhanh chóng rời đi. . .

491. Chương 496: Chương 254 : Nhạc Nhạc Có Tin Vui

Cùng lúc đó, ở bên này ...

Vẫn biết Đồng Nhạc Nhạc bơi lội vô cùng tốt...

Chỉ có điều, mới vừa rồi bối rối không kịp đề phòng, tâm lý chưa kịp chuẩn bị liền bị người xô xuống hồ Thái Tử.

Lúc này, cảm thấy nước nhanh chóng vây quanh bản thân, khắp người nàng bao trùm một cảm giác thoải mái.

Sau khi phản ứng lại, Đồng Nhạc Nhạc liền huy động sức lực bơi bên bờ. không ngờ, vào đúng thời điểm này, chân trái nàng lại căng thẳng. Chuột rút !

Cảm giác được chân trái khác thường, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng hoảng hốt, không cẩn thận một cái liền uống ngay phải vài ngụm nước

Trong lòng nàng càng bối rối.

Mà khi Đồng Nhạc Nhạc càng bối rối, thì tứ chi lại càng không thể khống chế được.

Chỉ cảm thấy thân thể không ngừng rơi xuống đáy hồ.

Chẳng lẽ, hôm nay chính là ngày chết của nàng sao! ?

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc còn đang tuyệt vọng, đột nhiên, trên đầu truyền đến tiếng tiếng nước “bùm” một cái, rồi sau đó là một bóng dáng mạnh mẽ bơi tới chỗ nàng.

Nhìn thấy bóng người quen thuộc ấy, vốn trong lòng tràn đầy tuyệt vọng, trong lòng nàng lập tức tràn lên nỗi hy vọng được cứu thoát.

Là Huyền Lăng Thương!

Hắn đã đến đây rồi!

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vui mừng.

Sau một khắc, chỉ thấy tay được một bàn tay hữu lực gắt gao nắm chặt, lập tức Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy cả người được kéo lên trên.

Không biết qua bao nhiêu lâu, Đồng Nhạc Nhạc cả người liền được lôi ra khỏi mặt nước.

‘Rào’ một tiếng, cả người nàng giống như cá mắc cạn, từng ngụm từng ngụm thở phì phò.

Hộc hộc hộc, nghẹn chết nàng. Còn tưởng rằng chính mình không bao giờ được hít thở bầu không khí trong lành này nữa đây !!!!

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc còn đang suy nghĩ, Huyền Lăng Thương đã mở miệng hỏi.

“Nhạc nhi, ngươi không sao chứ ! ?”

Nam nhân mở miệng, giọng nói không che dấu nỗi lo lắng.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức quay đầu lại nhìn. Khi thấy khuôn mặt sốt ruột lo lắng của nam nhân, trong lòng biết hắn là đang lo lắng cho chính mình, trong lòng nàng liền cảm động rất nhiều, lập tức lắc đầu, mở miệng đáp.

“Lăng Thương, ta không sao, ngươi không phải lo lắng.”

“Không có việc gì là tốt rồi, đi, chúng ta trước lên bờ rồi hãy nói sau.”

Nghe Huyền Lăng Thương nói vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là nhẹ nhàng gật đầu một cái rồi liền bị hắn ôm từ từ bế lên thuyền hoa.

Lúc này, sau khi nhận được tin tức Lan Lăng Thiệu Giác và Lâu Vô Tâm cũng đang vội vã chạy đã tới.

“Tiểu Nhạc Tử, ngươi không sao chứ!? Mới vừa rồi rốt cuộc là xảy chuyện gì đã xảy ra !?”

Lan Lăng Thiệu Giác vừa chạy tới liền lập tức mở miệng lo lắng hỏi, trên mặt đều là sự căng thẳng.

Nhìn thấy Lan Lăng Thiệu Giác lo lắng cho mình như vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức lắc đầu. Còn không chờ nàng nói thêm điều gì, liền nghe thấy Huyền Lăng Thương đã mở miệng trả lời.

“Chuyện này trở về rồi hãy nói sau, người trước tiên giúp Nhạc nhi bắt mạch một chút xem nàng rốt cuộc có bị làm sao không! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng với Lâu Vô Tâm ở bên cạnh.

Mà Lâu Vô Tâm nghe vậy, liền lập tức gạt đầu tiến lên giúp Đồng Nhạc Nhạc bắt mạch.

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc biết Huyền Lăng Thương lo lắng cho mình nên chỉ nhu thuận tựa vào trong ngực hắn, tùy ý để Lâu Vô Tâm bắt mạch.

Chỉ là ngoài miệng không nhin được cười nói.

“Lăng thương, người rất căng thẳng nha, ta mới vừa rồi chỉ là uống vài ngụm nước, không có việc gì.”

“Tuy là thế, nhưng hãy để cho ngự y nhìn một cái trầm mới yên tâm được.”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi ngọt ngào, ánh mắt nhìn hắn lại càng không che dấu nổi nũng nịu.

Có một người quan tâm mình như thế, thật sự là hạnh phúc không còn gì bằng.

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc còn đàn mải mê suy nghĩ, Lâu Vô Tâm đang bắt mạch cho nàng đột nhiên ‘Ồ’ một tiếng, trên mặt tràn đầy kinh ngạc .

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương mày kiếm lập tức cau lại một cái, mặt mày lo lắng hỏi.

” Nhạc nhi xảy ra chuyện gì!? Nói mau!”

Huyền Lăng Thương lo lắng như vậy cũng khiến Đồng Nhạc Nhạc không khỏi khản trương .

Chỉ là không đúng a, thân thể nàng cho tới nay đều rất tốt, hẳn là sẽ không có chuyện gì đi! ?

Trong khi Đồng Nhạc Nhạc còn đang nghi hoặc, chỉ thấy Lâu Vô Tâm đột nhiên khõe miệng cong lên một cái, mở miệng cười nói.

“Chúc mừng Hoàng thượng, Nhạc cô nương có hỉ .”

Lâu Vô Tâm vừa dứt lời, mọi người lập tức ngây ngẩn cả người.

“Cái gì!? Ta... ta có hỉ ! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, mắt nhắm trợn tròn, trên mặt đều là vẻ không dám tin.

Dù sao, tin tức này tới quá đột ngột, làm sao bảo nàng bình tĩnh được đây! ?

Nàng, có thai !!!!!

Nàng được làm mẫu thân ! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc vô cùng, lập tức ánh mắt nhẹ nhàng quét nhanh một lượt, cuối cùng rơi tại chiếc bụng bằng phẳng của mình.

Thật không ngờ, trong bụng mình lại đang thai nghén một đứa bé, chính là con của nàng và Huyền Lăng Thương đấy.

Cảm giác này, thật sự quá mức kỳ diệu .

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vừa mừng thầm, vừa ngạc nhiên, lại vừa hạnh phúc.

Nàng thực sự được làm mẫu thân rồi !

“Ha ha, ta được làm mẫu thân, ha ha, thật tốt quá . . .”

Đồng Nhạc Nhạc một tay nhẹ nhàng vuốt bụng nhỏ bằng phẳng, vừa ngây ngốc cười rộ lên .

“Không trách được gần nhất ta lại ăn nhiều như vậy, lại còn lúc nào cũng buồn ngủ, hóa ra là có tin mừng, ha hã. . .”

Trong khi Đồng Nhạc Nhạc còn đang vui mừng, Huyền Lăng Thương giờ phút này còn đang từ từ tiêu hóa tin tức

Huyết mâu nhẹ nhàng quét nhanh một lượt, cuối cùng rơi tại trên người tiểu nữ nhân.

Thấy nàng giờ phút này gương mặt hạnh phúc, cười khúc khích, khoe miệng hân chợt nhếch lên một cái, rồi sung sướng cười lớn.

“Ha ha ha ha ha ha. . . Trẫm được làm phụ hoàng rồi! Ha ha ha ha, Nhạc nhi, trẫm được làm phụ hoàng, thật tốt quá, người biết bây giờ trẫm vui thế nào không! ?”

Huyền Lăng Thương vừa mở miệng cười nói, vừa kìm lòng không được ôm lấy Đồng Nhạc Nhạc xoay tròn.

Tiếng cười kia không che dấu nổi sự vui mừng.

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, lại thấy hân mặt mày rạng rỡ, khoe miệng Đồng Nhạc Nhạc cong lên một cái, theo đó mà nở nụ cười.

Đồng Nhạc Nhạc cười vui mừng như thế , gương mặt xinh xắn đẹp đẽ, đôi mắt đang cười tít lại, tất cả đều toát nên sự vui vẻ.

Tuy nhiên, đối với sự vui mừng của Đồng Nhạc Nhạc và Huyền Lăng Thương, Lan Lăng Thiệu Giác đứng ở bên cạnh lại tràn đầy kinh ngạc.

Lại thấy niềm vui của hai người, trong lòng Lan Lăng Thiệu Giác, không khỏi xuất hiện một tia buồn bã. . .

Nữ nhân mình thích, lại có đứa bé của nam nhân khác, ai trong lòng cũng cảm thấy khó chịu.

Hắn cũng không phải thánh nhân, đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Nghĩ tới đây, Lan Lăng Thiệu Giác không khỏi chua xót

Mà dáng vẻ này của hắn, bị Lâu Vô Tâm ở bên cạnh tinh tế thu vào trong mắt.

Trong lòng ngũ vị tạp trần, các loại tư vị nổi lên trong lòng.

Nàng hiểu tâm trạng của hắn lúc này. Biết người mình yêu mến có đứa bé của nam nhân khác, cũng đã biết, đời này hai người họ đã không còn hi vọng gì nữa rồi.

Chỉ có điều, nhìn thấy bộ dạng khổ sở của hắn, trong lòng Lâu Vô Tâm không khỏi trở nên khó chịu. . .

Nếu như có thể, nàng thật muốn đưa tay xóa đi những đau buồn trên gương mặt kia.

Bởi vì, nam nhân này, ưu tú như thế, nho nhã, như ánh mặt trời như thế.

Đau thương, không thuộc về hắn. . .

. . .

Cùng lúc đó, bên kia

“Ba” một tiếng, cùng với tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên, cả người Tử Ngữ liền bị đánh bay.

Nam nhân thẳng tay đánh, không chút lưu tình.

Tử Ngữ cả người bị đánh bay, hung hăng nện ở trên tường, rồi cả người té lăn trên đất .

Bụi bậm nổi lên tứ phía, Tử Ngữ cảm thấy cổ họng một ngụm máu tươi ‘Phốc’ một tiếng rồi phun ra.

Cùng với tơ máu văng khắp nơi, Tử Ngữ chỉ cảm thấy gương mặt nóng bỏng, cháy rát giống như đang bị thiêu cháy

Một tay sờ lên bên mặt đang đỏ bừng, Tử Ngữ ngẩng đầu, đôi mắt nhìn về phía nam nhân tràn đầy vẻ không dám tin.

“Chủ tử. . .”

Nữ nhân mở miệng, mặt mày kinh ngạc.

Trong đôi mắt long lanh xinh đẹp kia tràn đầy mờ mịt.

Hơi nước trắng ngần long lanh, giọt nước mắt rưng rưng chỉ trực chờ rơi xuống, bộ dáng vô cùng đầm đìa đáng yêu.

Mà mỹ nhân đáng yêu như thế, nếu như vào một người khác, đã sớm đau lòng đến thất tim.

Tuy nhiên, Huyền Lăng Dạ lại là ngoại lệ!

Đôi mắt lạnh lùng nhìn nữ nhân bị chính mình đánh bay trên mặt đất, Huyền Lăng Dạ chỉ nhếch môi, âm thanh phun ra từ kẽ răng

”Đừng gọi Bồn vương là chủ tử, Bồn vương không có thủ hạ như ngươi. “

Huyền Lăng Dạ mở miệng, ở trong giọng nói không che dấu nổi vẻ giận dữ.

Bởi vì, chỉ cần hấn vừa nghĩ tới lúc Tử Kiều bị rơi xuống hồ Thái Tử, tâm hấn như bị thất một cái.

Tử Kiều là người mà hấn yêu mến. Chính mắt hấn lại thấy nàng gặp nạn mà không thể đến cứu, tâm trạng này quả thực là so với bị giết càng khó chịu hơn

Hơn nữa, cái người đầu sỏ gây nên việc này lại đang đứng ở trước mặt hấn, quả thực khiến Huyền Lăng Dạ càng xem càng tức giận.

“Tử Ngữ, ngươi rốt có tâm địa gì? Tử Kiều là tỷ tỷ của ngươi, ngươi biết rõ nàng không biết bơi vẫn còn đẩy nàng xuống nước, có phải ngươi muốn nàng chết hay không! ?”

Huyền Lăng Dạ mở miệng, tuy là câu nghi vấn nhưng lại cực kì khẳng định.

Có một số việc hấn không phải là không hoài nghi, nhưng mà trải qua những chuyện gần đây, khiến hấn càng thêm xác định .

Không trách được người khác đều nói, độc nhất lòng dạ đàn bà! Mà trước mắt hấn là một ví dụ điển hình.

Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Lăng Dạ lửa giận ngút trời, hận không thể đem nữ nhân trước mắt băm thây vạn đoạn.

Bị nam nhân nhìn bằng ánh mắt âm u tàn nhẫn, trong lòng Tử Ngữ không khỏi nhói mạnh một cái.

Trong lòng tràn đầy sợ hãi, nhưng hơn thế nữa lại là khổ sở ,không cam lòng.

Nam nhân trước mắt này, tại sao trong lòng chỉ có nữ nhân khác.

Nàng vì hấn làm nhiều như vậy, tại sao hấn đều không thấy được .

Tại sao!? Nàng rốt cuộc có chỗ nào không tốt, tại sao hấn không thích nàng!?

492. Chương 497: Chương 255 : Tử Kiều, Người Mắc Nợ Ta Nhiều Lắm

Càng nghĩ, trong lòng Tử Ngữ càng tức giận.

Tử Kiều, người mắc nợ ta nhiều lắm!

Ngươi không nên tranh đoạt chủ nhân với ta!

Nỗi oán hận trong đầu, giống như một con độc xà, không ngừng lan tràn ra oán độc ở trong lòng ...

Chỉ là, Tử Ngữ am hiểu nguy trang.

Cho dù trong lòng có bao nhiêu oán hận độc ác, nhưng trên mặt vẫn như trước là một bộ mặt đầm đìa đáng yêu.

“Chủ nhân, nô tì làm như vậy, là có nỗi khổ trong lòng! Lúc ấy, người của hoàng thượng chạy tới, nếu nô tì không có làm như vậy, dẫn dắt rời đi sự chú ý của Hoàng Thượng, chủ nhân với nô tì làm sao có thể thoát thân!? Kỳ thật, sau khi nô tì đẩy tì tì xuống nước, nô tì cũng rất lo lắng. Chỉ là, nô tì biết, nếu như tì tì rơi xuống hồ, Hoàng Thượng khẳng định sẽ cứu nàng, cho nên, nô tì là nghĩ tốt cho chúng ta, mới quyết định làm như vậy...”

Tử Ngừ mở miệng, nói làm chuyện một cách miễn cưỡng, rất thương cảm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn giống như chịu qua bão táp mưa sa, càng là xinh đẹp động lòng người.

Hơn nữa, khoe miệng nàng có tơ máu, nếu như thay đổi là người bên ngoài nhìn vào, càng là không khỏi lộ vẻ xúc động...

Tuy nhiên, nam nhân đứng ở trước mặt nàng, phẳng phất như tâm địa như được làm từ sắt đá, nhất điểm không hề di chuyển.

Thấy vậy, trong lòng Tử Ngừ khổ sở rất nhiều, không khỏi mở miệng nói lại lần nữa.

“Chủ nhân, nô tì làm tất cả, đều là vì chủ nhân. Tại sao chủ nhân một chút cũng không có vì tất cả chuyện nô tì làm mà để ý hay quan tâm đến!? Chủ nhân thích tì tì, Tử Ngừ biết, chính là, tình yêu của nô tì đối với chủ nhân, một chút cũng không thua kém gì ngài đối với tì tì a! Tử Ngừ có khả năng vì chủ nhân mà tìm chết, chỉ cần chủ nhân nói một câu, Tử Ngừ sẽ hoàn thành cho dù là đi tìm chết, chủ nhân, chẳng lẽ Tử Ngừ vì chủ nhân, ngay đến cả tính mạng của mình cũng có thể không cần, chủ nhân ngài cũng không thể, đối với Tử Ngừ có một điểm quan tâm sao!? Cho dù chỉ là một chút ít...”

Tử Ngừ vừa nói, một bên cổ nhện đau đớn trên người, từ từ đứng lên mặt đất, lại từng bước từng bước đi tới chỗ nam nhân kia.

Khi đôi mắt nhìn về phía nam nhân, càng là vô cùng đau đớn, khẩn cầu, điềm điềm đáng yêu.

Nhìn đến ánh mắt khẩn cầu của Tử Ngừ, Huyền Lăng Dạ chỉ là mím chặt đôi môi đỏ mọng.

Đối với những nữ nhân yêu hấn sâu đậm, hấn không bao giờ thiếu!?

Chỉ tiếc, cho dù nàng làm như thế nào, hấn đối với nàng, đều không có... chút nào tình yêu.

Nếu nữ nhân này đối với hấn không còn có thể lợi dụng, hấn đã sớm giết nàng.

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Dạ hé mở làn môi hồng, lạnh giọng nói.

“Hiện tại, người liền ở chỗ này đóng cửa tự suy ngẫm lỗi lầm của mình, không có lệnh của Bồn vương, người lại làm điều xằng bậy, đến lúc đó Bồn vương tuyệt không tha cho người!”

Huyền Lăng Dạ lạnh giọng vừa nói dứt lời, liền hung hăng phát ồng tay áo, cũng không quay đầu lại tuyệt đối rời khỏi.

Nhìn thấy dáng vẻ tuyệt tình của Huyền Lăng Dạ, bóng dáng dứt khoát rời đi, đối với nàng, càng là không có...chút nào thương tiếc...

Thấy vậy, Tử Ngừ chỉ cảm thấy lòng như dao cắt, rất thống khổ.

Tại sao, nàng lại yêu nam nhân này đến như vậy, nam nhân, ngược lại không chút nào quan tâm để ý đến nàng!?

Nếu có thể làm như lời đã nói, nàng đã có suy nghĩ là nên quên nam nhân này, không yêu hấn nữa, chính mình cũng không đau khổ như vậy.

Chỉ tiếc, chuyện tình cảm, lúc nào cũng không thể do mình khống chế.

Có lẽ, là lúc bọn họ lần đầu tiên gặp nhau, khi hấn cứu lên hai tỷ muội bọn họ, lòng của nàng, đã toàn bộ rơi trên người của hấn, đời này, nghĩ muốn quên, cũng không thể quên được.

Chỉ có thể giống như con thiêu thân lao đầu vào lửa, biết rõ nếu bước về phía trước sẽ là vạn kiếp bất phục, thịt nát xương tan, nàng vẫn như cũ cam tâm tình nguyện...

Chỉ là...

Nghĩ tới đây, Tử Ngừ trong mắt không khỏi nảy lên một cổ âm u, hận ý.

Hé mở làn môi hồng mang theo huyết sắc, âm thanh kia, cơ hồ phun ra từ giữa kẽ răng tới.

“Tử Kiều, là người bức ta làm như vậy, ta muốn cho chủ nhân rõ ràng, ta làm tất cả, đều là vì ngài ...”

...

“Ai, thật nhàm chán a, ai, thật nhàm chán a, ai, thật nhàm chán a...”

Trong Dưỡng Tâm Điện, giống như thâm cung oán phụ than khóc thanh âm thỉnh thoảng truyền ra, ngay cả chim non trên cây cũng sợ hãi, đều gần như là bịt kín hai tai mà rời đi.

Chỉ là canh giữ ở ngoài cung là thị vệ và thái giám, lại đã sớm tập mãi thành thói quen, ung dung bình tĩnh.

Nhìn thấy người ngồi ở trước mặt mình, Đồng Nhạc Nhạc giống như một con cá đang hấp hối, Lâu Vô Tâm không nhịn được cười nhạo nói.

“Người, cái người này, quả nhiên là sống ở trong phúc mà lại không biết. Người khác muốn đều là thứ muốn cũng không được, người lại còn than ngắn thở dài, phải biết rằng, người chính là người sắp trở thành Hoàng Hậu. Thân là một quốc mẫu tương lai, nào có giống như người vậy, ngồi không ra ngồi, đứng không ra đứng, nói ra, không chừng bị mọi người cười chết!”

Lâu Vô Tâm mở miệng, liền là đả kích người khác, thật là một điểm đều không khách khí.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc miễn cưỡng gục xuống bàn, môi đỏ mọng không khỏi xụ xuống, nhìn tới ánh mắt Lâu Vô Tâm, càng là ai oán vô cùng.

“Đúng đúng đúng, ta là ngồi không ra ngồi, đứng không ra đứng, chính là, đây mới là ta nha! Nếu như mỗi một chuyện đều phải hoàn mỹ, sống mà phải chú ý đến ánh mắt của người khác, vậy còn sống cũng thật sự không có ý nghĩa.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ăn ngay nói thật.

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Lâu Vô Tâm không khỏi như có điều gì suy nghĩ mà gật đầu.

“Người cứ nói lời này, mặc dù có chút kinh động lòng người, nhưng mà quả là có lý. Làm người, sống như ý mình muốn, tự do tự tại, vậy sung sướng đến đâu.”

Lâu Vô Tâm nói tới đây, như là suy nghĩ đến chuyện gì, trên mặt không khỏi hiện lên vài phần đau buồn.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, trên mặt không khỏi ngẩn ra.

Nghĩ đến hôm đó, Lan Lăng Thiệu Giác nói chuyện với mình, Lâu Vô Tâm là cũng nghe được, cũng rõ ràng ý tứ trong lời nói của Lan Lăng Thiệu Giác.

Đối với lời Lan Lăng Thiệu Giác đã nói, Đồng Nhạc Nhạc cũng kinh ngạc không thôi.

Bởi vì, nàng căn bản liền thật không ngờ, người mà Lan Lăng Thiệu Giác thích, lại chính là mình!

Phải biết rằng, lúc trước chính mình một mực lấy thân phận thái giám xuất hiện, Lan Lăng Thiệu Giác đến lúc nào lại thích mình!?

Đối với điểm này, Đồng Nhạc Nhạc rất tò mò muốn biết.

Điểm chết người chính là, Lâu Vô Tâm cũng nghe được lời nói của Lan Lăng Thiệu Giác.

Lâu Vô Tâm rất thông minh, như thế nào không nghe ra được!?

Vô cùng may mắn chính là, Lâu Vô Tâm nhưng không có bởi vì vậy mà xa lánh nàng, hoặc là sinh ra tức giận với mình, bằng không, mất đi một người bạn tốt như vậy, Đồng Nhạc Nhạc sẽ cảm thấy rất thương tâm.

Trong lòng nhớ lại, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc biết Lâu Vô Tâm là vì thích Lan Lăng Thiệu Giác mà khổ sở, hé mở làn môi hồng, lập tức mở miệng nói.

“Đừng khổ sở quá, người không nên suy nghĩ nhiều, hiện tại dù sao cũng rảnh, không bằng chúng ta xuất cung đi dạo một chút!?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng đề nghị, nói đến xuất cung, Đồng Nhạc Nhạc càng là mặt mày hứng thú hừng hực.

Kể từ hôm đó sau khi hồi cung, đến bây giờ, đã là một tháng nàng không có xuất cung.

Hoàng cung tuy tốt, nhưng lại rất buồn.

Hơn nữa, kể từ khi biết được nàng đang mang thai, Huyền Lăng Thương cả người rất là căng thẳng.

Chuyện gì cũng không cho nàng làm.

Lúc đọc sách!Hắn nói sẽ gây tổn thương cho mắt.

Khi thêu thùa may vá!Hắn nói sẽ làm bị thương tới ngón tay.

Nàng muốn ngồi xích đu, hắn liền sợ hãi nàng không cẩn thận từ xích đu rơi xuống.

Mà ngay cả nàng bước đi nhanh một chút, hắn đều sẽ sợ nàng bị vấp té.

Người ở bên ngoài mà thấy, bị một vị vua của một nước bảo vệ như thế, là chuyện tình tất cả nữ nhân tha thiết mơ ước, chỉ là, Huyền Lăng Thương hiện nay đối với nàng sủng nịnh che chở, lại làm cho nàng bắt đầu có hơi không chịu nổi.

Nàng thật muốn xuất cung đi một chút, xem như giải khuây một lát, bằng không, nàng ở bên trong hoàng cung, thật sự sẽ bị bức rút đến chết đi được.

Đối với Đồng Nhạc Nhạc, về điểm này cẩn thận suy nghĩ, Lâu Vô Tâm tự nhiên rõ ràng.

Nghe vậy, Lâu Vô Tâm không khỏi phì một tiếng, mở miệng cười nói.

“Ha hã, chưa từng thấy người nào hiếu động giống như ngươi, tiếp qua một tháng, ngươi sẽ lập gia đình với Hoàng thượng, đám cưới chuyện tình, ngươi đều làm tốt!? Còn cả chuyện lễ nghi và lễ phục, ngươi đều xem qua sao, học qua sao!?”

Vừa nghe đến lời này của Lâu Vô Tâm, lông mày đen của Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cau lại một cái, lập tức mở miệng nói.

“Ngừng ngừng ngừng, ta không có lòng dạ nào, ngươi tạm tha cho ta đi!Ngân vạn lần không nên nói cho ta những chuyện lặt vặt này, ngươi vừa nói những việc này, ta cảm thấy phiền. Ma ma dạy lễ nghi rất là riu rít, vừa nói chuyện, là nói một ngày cũng không ngừng, ta nghe mà lỗ tai đến mọc kén, còn nữa chuyện đám cưới đã có người khác lo liệu, ta mới không quan tâm đến!Mọi người đều nói, Lăng Thương cũng nói, thích ta hiện tại, cho nên, những chuyện khác, ta mới không cần quan tâm đến!”

Nói tới đây, vừa nghĩ tới Huyền Lăng Thương, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nổi lên một trận ngọt ngào.

Mặc dù, kể từ sau khi biết được nàng mang thai, Huyền Lăng Thương liền bắt đầu riu rít dính chặt vào nàng, chuyện gì đều phải quản được nàng.

Chỉ là, nàng cũng biết, Huyền Lăng Thương là quá mức căng thẳng và lo lắng cho nàng.

Hơn nữa, bọn họ là lần đầu tiên làm cha mẹ, cả người căng thẳng là chuyện bình thường.

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, lại thấy trên mặt Đồng Nhạc Nhạc lộ ra thái độ hạnh phúc, Lâu Vô Tâm trong lòng không khỏi nảy lên một sự hâm mộ.

“Nhạc nhi, ta hiện tại rất hâm mộ ngươi.”

“A!? Hâm mộ ta!?”

Nghe được Lâu Vô Tâm nói lời này, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sững sốt, nhúu mày nghi hoặc.

Lâu Vô Tâm thấy vậy, đầu tiên là nhẹ nhàng gạt đầu, tiếp theo mở miệng nói.

“Đúng vậy, ta hâm mộ người, có thể gặp phải một người chính mình thích, lại thật tâm yêu nam nhân của chính mình, được chính nam nhân mình yêu che chở chu đáo, là một chuyện hạnh phúc cỡ nào, cũng không biết, sau này ta có thể hay không có phúc khí như vậy, khiến hân cũng thích ta!”

Nói tới đây, trên mặt Lâu Vô Tâm, không khỏi nhuộm lên vài phần đau buồn và thở dài.

Nhìn thấy dáng vẻ Lâu Vô Tâm khổ sở như vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi đưa tay, vỗ nhẹ lên hai bàn tay nắm chặt của Lâu Vô Tâm, an ủi nói.

“Sao lại không, những nữ nhân ưu tú giống như người, nhất định sẽ có được hạnh phúc, dù sao, hạnh phúc chủ yếu dựa vào chính mình dũng cảm theo đuổi, có lẽ, hiện tại người đang một mực nữ giả nam trang, Vương gia không biết người là nữ nhân, mới xem nhẹ người, nếu không, người khôi phục thân phận nữ nhi đi!”

“Cái gì!? Khôi phục thân phận nữ nhi!?”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Lâu Vô Tâm mở to đôi mắt, mặt mày giật mình.

“Chính là, nếu như bị người biết, ta là thân nữ nhi, chính là phạm vào tội khi quân, đó là tội chém đầu...”

Nói tới đây, Lâu Vô Tâm không khỏi có hơi do dự.

493. Chương 498: Chương 256: Lăng Thương, Người Không Nên Tức Giận Nữa.

Dù sao, lúc ấy nàng một lòng nghĩ rằng có thể thường xuyên nhìn thấy nam nhân mình thích, liền liều lĩnh không màng nguy hiểm đến tính mạng mà vào cung.

Lâu Vô Tâm hiện tại nghĩ đến có hơi hối hận.

Chỉ vì ước muốn bản thân, lại quên chính gia tộc của mình.

Nếu như Hoàng thượng biết được mình là nữ nhi, đây chính là liên lụy cứu tộc... tội lớn a.

Thấy Lâu Vô Tâm dáng vẻ lo lắng, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc biết nàng đang suy nghĩ cái gì.

Lần môi hồng hé mở, lập tức vỡ ngực cam đoan.

” Được rồi yên tâm đi, có ta ở đây tuyệt đối sẽ không để người có việc! Rồi hãy nói sau, muốn hạnh phúc phải dựa vào chính mình đi tranh thủ, Vô Tâm ta là xem trọng người vì sự chân thành và chí kiên định, ta không tin, Vương Gia thấy mỹ nhân xinh đẹp xuất sắc đáng yêu như người, còn có thể không động tâm sao!”

Được Đồng Nhạc Nhạc vỗ ngực cam đoan, Lâu Vô Tâm vốn bất an tâm, rốt cuộc cũng yên tâm đưa ra quyết định.

“Đúng vậy, Hoàng thượng sủng ái người như vậy, chuyện gì đều theo ý người, có người giúp ta đây an tâm, Nhạc nhi! cảm ơn người.”

Lâu Vô Tâm mở miệng, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy cảm kích.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc cau đôi mày đẹp lại, rõ ràng có hơi không vui.

“Vô Tâm, người đang nói cái gì đây!? Lấy quan hệ của hai ta, thế nào vẫn còn khách khí như vậy! Được rồi yên tâm đi, chúng ta là bạn tốt, tự nhiên ta sẽ không để người chịu thiệt! Hiện tại ta phải đi nói chuyện của người cho Lăng Thương biết, hãy trở về thay trang phục, ngày mai Việt Vương Gia tới, hảo thúc đẩy hai người thật là chuyện tốt!”

Vừa nói tới đây Đồng Nhạc Nhạc liền kích động.

Dù sao, có thể cùng người mình thích ở chung một chỗ, đó là chuyện rất hạnh phúc!

Thấy Đồng Nhạc Nhạc mặt mày hứng thú hừng hực, Lâu Vô Tâm không khỏi xấu hổ.

Lâu Vô Tâm nghĩ đến chính mình có thể thay nữ trang, ở trước mặt hần lộ ra một thân nữ nhi, khóe miệng không khỏi cong lên. . .

. . .

Sau khi cùng Lâu Vô Tâm nói lời từ biệt, Đồng Nhạc Nhạc kích động đi tới Ngự Thư Phòng.

Vừa đúng lúc này, có mấy vị đại thần bên trong Ngự Thư Phòng bắt đầu đi ra.

Trong lòng biết Huyền Lăng Thương cùng đại thần trong triều đã bàn bạc xong quốc sự, trong lòng vui vẻ chỉ cảm thấy chính mình tới đúng lúc.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi tăng tốc, bước đi nhanh hơn.

“Lăng Thương!”

Người chưa tới, thanh tới trước.(hihi. A chưa thấy c đâu đã nghe tiếng trước rồi)

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc chỉ nghĩ đến Lâu Vô Tâm, cước bộ không khỏi gia tốc.

Cũng không dự đoán được, đi đến cửa không lưu ý một chút chân bị vấp phải, nhất thời mất đi thăng bằng cả người sắp ngã xuống thêm đá.

Đối với chuyện này, Đồng Nhạc Nhạc bối rối không còn kịp đề phòng nữa, không hề chuẩn bị tâm lý, chỉ có thể giơ mắt nhìn chính mình ngã trên mặt đất.

Xuất phát từ tình mẫu tử, hai tay Đồng Nhạc Nhạc gắt gao che trước bụng, trong nháy mắt trái tim như muốn vọt khỏi lồng ngực. . .

Ngay lúc vẻ mặt kinh ngạc không nói nên lời, Đồng Nhạc Nhạc tưởng rằng chính mình sẽ bổ nhào xuống mặt đất cứng rắn lạnh như băng kia. Đột nhiên, trước mắt chỉ thấy bóng dáng màu vàng tươi chợt lóe, cả người liền vững vàng bị người ôm lấy.

Chóp mũi, ngửi được mùi Long Tiên Hương nhạt nhòa rất là dễ ngửi thuộc về trên người nam nhân.

Bên tai nghe được tiếng tim đập kịch liệt của nam nhân...

Đồng Nhạc Nhạc không khỏi từ từ phục hồi lại tinh thần, biết nam nhân này bởi vì chuyện của mình mà khẩn trương lo lắng, trong lòng vừa cảm động lại có lỗi, hé mở làn môi hồng đang định mở miệng nói gì đó.

Không ngờ, vào đúng thời điểm này trên đỉnh đầu lại truyền đến tiếng nam nhân kia lo lắng rống to.

“Chết tiệt! Người còn nhớ rõ chính mình là người có thai !? Đi đường chẳng để ý như thế, nếu như bị thương thì làm sao?”

Nam nhân mở miệng trách cứ, âm lượng lại lớn, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy hai lỗ tai ‘Ong ong’.

Trên mặt ngẩn ra, không khỏi ngẩng đầu nhìn lại nam nhân có gương mặt tuần tú đang lo lắng và tràn đầy lửa giận kia.

Chỉ thấy trên mặt nam nhân kia tuần mỹ mê hoặc, mày kiếm nhãn tím, bạc môi nhếch lên, là lúc biểu hiện ra chủ nhân của nó không vui vẻ.

Còn nữa giữa huyết mâu động lòng người kia lóe ra lửa giận, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, sợ đến rụt cổ lại.

Trên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn kia càng là trắng bệch một mảnh, mặt mày uất ức và xin lỗi.

“Thật xin lỗi, Lăng Thương, ta sai rồi. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, âm thanh nhẹ nhàng, rụt rè. Một bộ dáng tiểu hài tử làm sai chuyện, đang hướng tới bề trên thành nhận sai.

Huyền Lăng Thương mặt mày giận dữ thấy vậy, trong lòng không khỏi mềm nhũn.

Chỉ là nghĩ tới vừa rồi, thấy thiếu nữ này thiếu chút nữa ngã sắp xuống, nếu không phải hấn kịp thời ôm lấy nàng, hậu quả thực không thể tưởng tượng được. . .

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương không khỏi hừ lạnh một tiếng, thần sắc tức giận như trước.

Chỉ là, hành động trên tay cũng vô cùng ôn nhu.

Nhẹ nhàng ôm thiếu nữ trong lòng, từ từ đi vào bên trong Ngự Thư Phòng.

Lại nhẹ nhàng đặt nữ nhân trong lòng lên ghế quý phi phủ nệm êm sẵn, tất cả động tác đều dịu dàng chu đáo, phẳng phất như đang che chở trên bảo quý giá nhất thế gian.

Được nam nhân che chở chu đáo như vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ấm áp.

Đôi mắt nhưng đẹp rạng ngời, gắt gao dừng trên người nam nhân đang ôm nàng.

Chỉ thấy trên người nam nhân mặc một thân long bào màu vàng tươi, đầu đội mũ đen, vừa nhìn qua càng phát ra tôn quý ung dung.

Khí phách vương giả từ lúc sinh ra tự nhiên biểu lộ.

Gương mặt càng là tuấn tú vô song, xinh đẹp tuyệt trần! Thế gian ít có!

Nàng đúng là rất may mắn may mắn, kiếp này có thể gặp phải người nam nhân xuất ưu tú như rồng như phụng, còn được hấn che chở chu đáo sủng ái như vậy, đây là điều rất nhiều nữ tử tha thiết cầu nguyện. . .

Đang say mê hạnh phúc, lại thấy nam nhân sắc mặt lạnh như băng, hiển nhiên vẫn còn vì chuyện vừa rồi tức giận.

Thấy vậy, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhẹ nhàng chu ra một cái.

Trong lòng biết chính mình vừa rồi cũng thật sự không cẩn thận, chính mình hiện giờ đã không phải một người, bước đi lộp chà lộp chộp như vậy, mới vừa rồi nếu không phải Huyền Lăng Thương kịp thời xuất hiện ôm lấy nàng, hiện tại coi như không gây tổn thương đứa bé, chính mình cũng bị thương, cũng khó trách Huyền Lăng Thương tức giận như thế.

Dù sao, đây chính là đứa bé đầu tiên của hấn. . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi vươn tay nhẹ nhàng kéo ống tay áo Huyền Lăng Thương, môi đỏ mọng chu ra mở miệng sâu kín nói.

“Lăng Thương, ngươi không nên tức giận đều tại ta không tốt, ta cam đoan với ngươi, sau này không bao giờ hấp tấp như vậy nữa, có được hay không!?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, bắt đầu phát huy chiến lược làm nũng với Huyền Lăng Thương.

Bởi vì, chỉ cần mỗi lần nàng làm sai chuyện gì, chỉ cần tung chiêu làm nũng với Huyền Lăng Thương, hấn khẳng định sẽ mềm lòng.

Lần này tự nhiên không ngoại lệ!

Quả nhiên, nghe được lời này của nàng, vẻ mặt nam nhân vốn lạnh lùng, rõ ràng đã dịu đi không ít.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc hé mở làn môi hồng, mở miệng lần nữa nói.

“Lăng Thương, ngươi không nên lạnh lùng nghiêm mặt được! Ta nghe người ta nói, phụ nữ có thai gặp người khác lạnh lùng nghiêm mặt, sinh đứa bé ra, sau này cũng bị lạnh lùng nghiêm mặt, nào đến đây cười một cái.”

Đồng Nhạc Nhạc không ngừng nũng nịu dụ dỗ, cuối cùng nam nhân rốt cuộc không nhịn được mấp máy khóe miệng, chỉ là nụ cười kia rất miễn cưỡng.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, lại đột nhiên vỗ tay, trên mặt làm ra dáng vẻ háo sắc, khoa trương giật mình la lên.

“Oa! ! ! Lăng Thương, người cười rộ lên thật đẹp! Quả thực làm chết mê chết mệt tất cả nữ nhân trên thế gian đây!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, gương mặt cực kì khoa trương.

Huyền Lăng Thương vốn vẫn còn mang theo nhề nhệ tức giận, rốt cuộc không chịu nổi bật cười.

“Người nha! Lại chỉ nói không làm! Đã làm mẫu hậu rồi, sao lại giống tiểu hài tử như vậy!”

Huyền Lăng Thương mở miệng, ở trong giọng nói đều là bất đắc dĩ.

Chỉ là, huyết mâu nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc cũng là vui vẻ không che dấu nổi cương chịu.

Nghe được lời này, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi vui vẻ hé miệng cười nói.

“Vây, Lăng Thương người hiện tại không giận ta nữa!?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ánh mắt utor sùng nhìn Huyền Lăng Thương, lúc đầu nhìn qua đáng vẻ kia, giống như một con tiểu điều nhi đáng thương, chọc cho người thương tiếc.

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương không nhịn được vươn cánh tay thon thả, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại kia, nhỏ giọng thở dài một tiếng.

“Chỉ cần người cam đoan, sau này không hấp tấp như vậy, bảo vệ thật tốt chính mình và đứa bé, trăm lần không tức giận.”

Nghe ra giọng điệu lo lắng của nam nhân, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ảm áp.

Lập tức, không nhịn được vươn hai tay ôm lấy cổ nam nhân, đem thân mình nam nhân kéo xuống, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trên mặt hắn.

“Ha hả, Lăng Thương ta đã biết rõ, trên thế giới này chỉ có người đối với ta tốt nhất.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, mặt mày rạng rỡ, trong mắt tràn đầy vui vẻ, nụ cười duyên dáng xinh đẹp!

Nụ cười kia xinh đẹp như đóa hoa hải đường nở rộ, đẹp không sao tả xiết!

Thấy vậy, huyết mâu của Huyền Lăng Thương không khỏi tối sầm lại, yết hầu giật giật một cái, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc càng nóng rực.

Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy, nam nhân phun khí tức trên người, càng phát ra nóng bỏng, trong lòng giật nảy lên một cái lập tức ngẩng đầu nhìn.

Trong thời gian tiếp xúc đến huyết mâu nam nhân tràn đầy dục vọng mờ ám, trong lòng không khỏi giật nảy lên một cái, sắc mặt một xấu hổ đỏ bừng, liền nhanh chóng bay lên gương mặt xinh đẹp kia.

“Lăng Thương. . .”

Cùng Huyền Lăng Thương sớm chiều ở chung thời gian dài, Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên nhận biết tin tức trong mắt nam nhân trước mặt này.

Tim đập dồn dập, hai gò má càng phát ra nóng bỏng.

Cũng không biết, đáng vẻ chính mình hiện tại rơi tại trong mắt nam nhân, là cỡ nào xinh đẹp động lòng người!

Cúi đầu nhìn vẻ tức giận mang xấu hổ của thiếu nữ, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy tâm tư rối loạn, tim đập nhanh, máu bắt đầu trào lên .

Cuối cùng, Huyền Lăng Thương cũng không nhịn được, đưa tay nhẹ nhàng quấy rầy Đồng Nhạc Nhạc , nắm cái cằm xinh xắn hoàn mỹ, bạc môi mảnh mai nhanh chóng bao trùm xuống. . .

494. Chương 499: Chap 257 : Lãng Thương, Chàng Thật Xấu Thối

Nụ hôn của nam nhân tới bất ngờ, Đồng Nhạc Nhạc đang bối rối không còn kịp đề phòng nữa, chỉ cảm thấy cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng của mình bị nam nhân kia hôn thật sâu.

Đôi môi nam tử này thật ấm áp, kết hợp với vẻ mặt lạnh băng của hắn hoàn toàn là trúng đánh xuôi kèn thổi ngược.

Nụ hôn của nam nhân cuồng nhiệt dường như mang theo hơi thở chiếm giữ.

Chiếc lưỡi trượt thẳng vào khoang miệng thơm tho mà công thành đoạt đất, sau đó lại không ngừng cùng nàng dây dưa, truy đuổi.

Không được bao lâu, Đồng Nhạc Nhạc ngay cả giấy dựa cũng không có, kiềm chế không nổi mà đắm chìm trong nụ hôn ngang ngược của nam nhân.

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, phẳng phất như cả thế kỷ, môi nam nhân mới từ từ tách ra.

Đồng Nhạc Nhạc ra sức thở, nàng cảm thấy cả người nóng như lò lửa, nóng, nóng quá.

Đôi mắt nhìn về phía nam nhân mang theo mê ly.

Cũng không biết dáng vẻ hiện tại của mình quyến rũ, mê hoặc cỡ nào....

Cúi đầu nhìn nữ nhân xinh đẹp trong lòng. Huyền Lãng Thương chỉ thấy nữ nhân bởi vì mới bị hôn mà hai gò má ửng hồng, đôi môi sưng đỏ, ánh mắt đầy mê mang tựa như mời mọc hắn tiếp tục chà đạp....

Nhìn nàng như vậy Huyền Lãng Thương chỉ thấy trong lòng dục hỏa càng thêm sôi sục.

Nếu như có thể, hắn muốn phần đầu quên mình, hung hăng nhào vào rồi ăn nàng một cái sạch sành sanh....

Chỉ tiếc....

Đưa mắt quét qua một vòng, ánh mắt Huyền Lãng Thương liền dừng lại trên chiếc bụng bằng phẳng của nữ nhân, trong lòng không khỏi thở dài một hơi.

Lập tức kiềm chế dục vọng trong lòng thật sâu.

Chỉ là, có trời mới biết, đối với hắn mà nói kiềm chế chính là loại hành hạ tàn bạo nhất!

Mỹ nhân ngoan ngoãn trong ngực, cũng không thể xằng bậy, thật sự càng nghĩ đến càng khó chịu!

Hơn thế, giai nhân trước mắt vẫn như trước bày ra bộ dáng mê hoặc quyến rũ mà nhìn hắn, thật khiến tâm tư Huyền Lãng Thương rối loạn, cố gắng kiềm chế xúc động trong lòng.

Bạc môi hé mở, giọng nói hắn cũng trở lên trầm thấp, khàn khàn mà gợi cảm, tựa như đang cố đè nén trong lòng.

“Nhạc Nhi, nếu nàng còn nhìn trằm như thế, trằm sợ sẽ không kìm giữ nổi nữa!”

Nàng không ngốc, tất nhiên là nghe ra ý tứ trong lời nói của hắn, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc vốn chìm đắm trong mê ly nhanh chóng thanh tỉnh, xấu hổ dâng lên khiến khuôn mặt càng lúc càng ửng đỏ.

Đồng Nhạc Nhạc hung hăng trợn mắt trừng Huyền Lãng Thương, rồi ngay sau đó cụp xuống nhìn chằm chằm vào trước bụng bằng phẳng của chính mình.

“Ta không nhìn chàng nữa là được chứ gì, ngũ y nói, hiện tại cái thai mới chưa đầy hai tháng, chính là thời điểm không ổn định nhất, cho nên, không thể làm loại chuyện đó...”

Nói đến đây Đồng Nhạc Nhạc cũng muốn nghẹn lời.

Âm thanh phát ra càng lúc càng nhẹ.

Nhìn nàng cúi đầu, trên mặt tràn đầy ngượng ngùng, huyết mâu của Huyền Lãng Thương chợt lóe, bộ dáng xấu hổ ngại ngùng của nàng thật đáng yêu muốn chết, nội tâm không khỏi thoáng qua một tia bông đùa.

“A! Không thể làm loại chuyện đó? Là loại chuyện gì?”

Câu này của Huyền Lăng Thương thành công làm Đồng Nhạc Nhạc trở lên bối rối, bàn tay nhỏ bé đưa lên khẽ nín lấy cổ áo hần, ảo não nói.

“Ai nha, chính là loại chuyện đó nha!”

“Chuyện đó? Trẫm thực sự nghe không hiểu, nàng nói xem, rốt cuộc là loại chuyện gì?”

Huyền Lăng Thương kiềm chế vui vẻ trong lòng, làm ra vẻ nghi hoặc mở miệng hỏi nàng.

Nghe hần nói, lòng Đồng Nhạc Nhạc bỗng sinh buồn bực.

Đôi mắt xinh đẹp ngược lên lại bắt gặp đôi mắt đầy ý cười của Huyền Lăng Thương, nàng lập tức hiểu được.

Đồng Nhạc Nhạc giận tái mặt, hàng mi liền dựng ngược, khuôn mặt càng thêm đỏ ửng.

“Được lắm! Lăng Thương, chàng cố ý trêu đùa ta!?”

“Ha ha, Nhạc nhi của trẫm, sao bỗng nhiên nàng lại trở lên thông minh thế chứ!”

Nhìn Đồng Nhạc Nhạc cuối cùng cũng phản ứng kịp, Huyền Lăng Thương không khỏi bật cười, mở miệng cười nói.

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy thì cái miệng nhỏ dẩu lên, tức giận trả lời.

“Cái gì mà bỗng nhiên thông minh!? Làm như ta rất ngốc ấy, Lăng Thương chàng thật đáng ghét!”

Đồng Nhạc Nhạc nổi giận, miệng nói tay liền nắm chặt thành quyền nện thùm thụp vào ngực Huyền Lăng Thương.

Tuy nhiên, lực đạo này của Đồng Nhạc Nhạc đối với Huyền Lăng Thương cũng chỉ thấy như mèo nhỏ gãi ngứa mà thôi.

Thấy thiếu nữ trong lòng đang hờn dỗi, bộ dáng tức giận Huyền Lăng Thương không nhịn được vui vẻ bắt đầu cười ha hả.

Hần cười lớn như vậy, âm thanh dễ nghe vang truyền khắp điện Dưỡng Tâm.

Nghe hần sung sướng cười to, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi ảm áp, chỉ là trên mặt lại làm ra vẻ vô cùng tức giận.

Nhìn nàng lộ ra tức giận, Huyền Lăng Thương không khỏi vươn cánh tay thon thả cầm lấy một bàn tay trắng như tuyết của Đồng Nhạc Nhạc lại, rồi nhẹ nhàng hôn xuống mu bàn tay nàng một cái.

Ngay sau đó lại tiếp tục lôi kéo bàn tay còn lại của nàng đến hôn nhẹ một phen.

Bị Huyền Lăng Thương lôi kéo hai tay, lại nhẹ nhàng nhẹ nhàng hôn hôn.

Đồng Nhạc Nhạc chỉ thấy mu bàn tay buồn buồn, trong lòng liền động muốn rút tay về.

Chỉ là tay nàng bị Huyền Lăng Thương gắt gao lôi kéo, nhất quyết không buông.

Ánh mắt hần nhìn nàng tràn đầy vui vẻ và thâm tình.

Môi mỏng hé mở, vừa cười vừa nói.

“Nhạc nhi của trẫm nóng giận, thật sự là làm trẫm thương tiếc không thôi”

Nam nhân mở miệng, âm thanh khan khan mà ôn nhu.

Nội tâm Đồng Nhạc Nhạc khẽ rung động nhưng vẫn quay mặt đi chỗ khác, lại còn khẽ hừ một tiếng.

Nhìn Đồng Nhạc Nhạc nổi lên tâm tính tiểu hài tử, Huyền Lăng Thương chỉ cười không nói, ánh mắt quét một vòng lại rơi về cái bụng vẫn đang bằng phẳng của nàng.

Nhẹ nhàng vươn tay đặt lên bụng Đồng Nhạc Nhạc, ánh mắt Huyền Lăng Thương không khỏi tỏa ra ảm áp.

“Đã hơn một tháng rồi, qua tám tháng nữa, trăm sẽ trở thành phụ hoàng rồi. Nhạc nhi, nàng biết không?! Trăm thật cao hứng, hy vọng có thể nhìn thấy đứa bé này chào đời. Trăm nghĩ, bảo bối sau này sẽ phi thường đáng yêu!”

Huyền Lăng Thương mở miệng, trên mặt lộ rõ vẻ vui sướng của người sắp được làm cha.

Thấy hẳn như thế, Đồng Nhạc Nhạc gương mặt rạng rỡ, trong mắt cũng tràn đầy vui vẻ.

“Lăng Thương, ta cũng rất vui mừng! Chỉ cần nghĩ tới, trong bụng ta đang có con của chúng ta, ta thấy thật hạnh phúc! Lăng Thương, chàng biết không!? Cho tới nay, thứ mà ta muốn nhất chính là một gia đình hạnh phúc. Nhà của ta không cần phải đại phú đại quý, chỉ cần có trượng phu hết lòng yêu thương ta cùng những đứa trẻ đáng yêu, ta đã cảm thấy mỹ mãn rồi.”

Đồng Nhạc Nhạc nhẹ nhàng nói, khuôn mặt không che giấu nổi cảm động và ngọt ngào.

Nghĩ đến thân phận cô nhi của mình, cho tới bây giờ cũng chưa từng biết đến cái gì là gia đình ấm áp.

Hiện nay, Đồng Nhạc Nhạc nàng lại sắp lập gia đình, được làm mẹ, bên cạnh lại có một trượng phu yêu nàng hơn mạng, xem nàng như trân bảo mà một mực che chở.

Nàng thật may mắn! Có thể ở lúc sinh thời mà gặp được một người đàn ông tốt như vậy...

Nội tâm rung động, Đồng Nhạc Nhạc nước mắt giàn giụa, dịu dàng nhìn nam nhân trước mắt, đưa tay xoa nhẹ lên khuôn mặt tuấn tú của hắn.

Cảm giác trên má được một bàn tay nhỏ bé, mềm mại nhẹ nhàng vỗ về, trong lòng Huyền Lăng Thương nhói lên một cái, lập tức đưa tay giữ lấy bàn tay mềm mại ấy.

Gương mặt nhẹ nhàng di động, từ từ ma sát với bàn tay mềm mại dịu dàng của mỹ nhân.

Nhận thấy sự cảm động trong mắt nàng, trong lòng Huyền Lăng Thương càng rung động mãnh liệt.

“Nhạc nhi, trăm đáp ứng nàng, đời này kiếp này, trăm nhất định không phụ nàng, trăm sẽ khiến nàng trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất thế gian này!”

Huyền Lăng Thương mở miệng hứa hẹn, từng câu từng chữ đều kiên định vô cùng.

Lời hứa của Huyền Lăng Thương làm Đồng Nhạc Nhạc cảm động vô cùng.

Trong lòng ấm áp, hốc mắt lại nóng lên, nước mắt chực rơi.

“Lăng Thương, ta yêu chàng!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa dứt lời, kìm lòng không được mà bổ nhào vào lồng ngực to lớn của nam tử.

Được hắn ôm trong ngực, ấm áp thoải mái như vậy, cảm giác thật an toàn.

Nghe tiếng tim đập mạnh mẽ trong lồng ngực, lại nhân nhậ ngửi thấy mùi Long tiên hương, Đồng Nhạc Nhạc chỉ thấy giờ phút này nàng thật hạnh phúc.

Đối mặt với Đồng Nhạc Nhạc đang đắm chìm trong hạnh phúc, Huyền Lăng Thương chỉ là vươn hai tay ôm nàng thật chặt, kéo đầu nàng vào lồng ngực, trân trọng nàng như báu vật.

Cúi đầu hôn nhẹ lên trán Đồng Nhạc Nhạc, ngửi được hương thơm tự nhiên trên người nàng, Huyền Lăng Thương cảm thấy lòng mình chưa bao giờ thỏa mãn đến thế.

Trong lòng hắn là nữ nhân hắn yêu sâu đậm.

Còn có, đứa bé của bọn hắn...

Chỉ cần vừa nghĩ đến, khóe miệng Huyền Lăng Thương cong lên một cái, trên mặt lộ rõ hạnh phúc không thể che giấu....

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nhu tình của nam tử, nội tâm Đồng Nhạc Nhạc cũng không khỏi vui vẻ theo, khóe môi cũng vô thức cong lên, kìm lòng không được mà nhẹ nhàng hôn lên cái cằm bóng loáng của hắn.

Hành động này của nàng vốn đơn giản là không kìm nén được mà phát sinh, cũng không nghĩ đến lại trêu chọc phải lửa nóng mà nam tử này thật vất vả đè nén xuống.

Liếc mắt nhìn giai nhân trong ngực, lòng của Huyền Lăng Thương một lần nữa lại rung động.

Huyết mâu tối lại, yết hầu quay cuồng.

“Nhạc Nhi, nàng lại trêu chọc dục hỏa của trẫm...”

Nam nhân mở miệng, ở trong giọng nói không che dấu nổi kiềm chế, khàn khàn.

Đồng Nhạc Nhạc nét mặt cứng đờ, lúc này đây da đầu nàng cũng đã tê rần, đưa ánh mắt vô tội nhìn Huyền Lăng Thương.

“Lăng Thương, cái kia, hay là ta đi ra ngoài trước nhé...”

Nam nhân này, thật sự quá mức nguy hiểm, hiện tại nàng đang mang thai, cái gì cũng không thể làm, có lẽ nàng nên đi ra ngoài trước, không nên tiếp tục khiêu chiến khả năng tự chủ của hần.

Chỉ có điều, lời này còn chưa kịp nói xong, Đồng Nhạc Nhạc đã thấy thân thể mất thăng bằng, cả người bị Huyền Lăng Thương ôm lên.

“Ya a a a...!Lăng Thương, chàng...”

“Nhạc nhi, lửa nóng này do nàng mà phát, nàng giúp ta dập lửa cũng là lẽ tất nhiên nha!”

Nam nhân mở miệng, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc mang theo vài phần u ám.

Lời hần vừa dứt, Đồng Nhạc Nhạc liền cau mày ảo não.

“ Nhưng là, Lăng Thương, ngự y nói...”

“Ngự y nói là không thể cho trẫm và nàng cùng phòng, thế nhưng mà, chúng ta còn có thể dùng địa phương khác, lại để cho lẫn nhau khoái hoạt, không phải sao! ?”

Lời này của hần rõ ràng có ý ám chỉ.

Nhưng Đồng Nhạc Nhạc vẫn là một mảnh mơ hồ.

Chớp nhẹ đôi mắt, Đồng Nhạc Nhạc ngậy thơ mở miệng hỏi.

“Địa phương khác? Là nơi nào?”

Nhìn dáng vẻ ngây thơ mà tràn đầy nghi hoặc của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương chỉ quét mắt một vòng, rồi dừng lại trên cổ miệng đỏ hồng xinh xắn kia của nàng...

Bị hần dùng loại ánh mắt nóng rực ấy gắt gao nhìn nàng, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên chính là sửng sốt, nhưng chỉ một khắc sau lại như hiểu ra điều gì.

“Ầm ầm ầm!”

Một cỗ khí khô nóng từ đáy lòng nàng thẳng tắp xông lên đỉnh đầu.

Bởi vì nàng hiện tại đã hiểu rõ ràng ý tứ trong lời nói của Huyền Lăng Thương.

Hần lại muốn để cho nàng dùng miệng....

“A a a a..., Lăng Thương, chàng thật xấu xa...”

Đồng Nhạc Nhạc vừa then vừa gấp mở miệng mắng.

Thấy nàng ngượng nùng, Huyền Lăng Thương không khỏi ngửa đầu cười ha ha.

“Ha ha ha ha ha... Trẫm xấu xa hả? Trẫm còn có thể tệ hơn nữa đấy!”

Dứt lời liền ôm chặt Đồng Nhạc Nhạc, đôi chân sải bước hướng vào nội thất...

Sau giờ ngo, ánh mặt trời sáng lạng, bên trong nội thất lại là “đau khổ” vô hạn.....

Đợi đến khi Đồng Nhạc Nhạc tỉnh lại thì đã là ngày hôm sau rồi.

Nhớ lại giữa trưa hôm qua, Huyền Lăng Thương trực tiếp ôm nàng vào trong nội thất.....

Mặc dù ngự ý đã khuyến cáo, không nghĩ tới Huyền Lăng Thương lại bịp bợm như vậy, giằng co với nàng suốt một ngày.

Bây giờ, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy hai chân mỏi nhừ.

Quần áo đã sớm bị cởi bỏ, trên người dấu môi dấu răng nhiều không kể xiết, khiến Đồng Nhạc Nhạc ngượng ngùng xen lẫn ảo não.

“Cái này...Lăng Thương, học đâu ra mấy cái hoa thức này!?”

Đồng Nhạc Nhạc ảo não vừa nói, nhưng trong lòng lại không che dấu nổi ngọt ngào.

Nhìn thấy sắc trời không còn sớm bên ngoài, mặt trời đã lên cao, Huyền Lăng Thương lúc này, khẳng định đã tại xử lý đại sự trong triều.

Đồng Nhạc Nhạc liền nhanh chóng mặc quần áo, sau đó trở lại Dưỡng Tâm điện, cho người chuẩn bị nước tắm, tắm rửa thay quần áo một phen bụng cũng đã thật đói.

Nhìn lại thời gian cũng vừa vặn đến bữa trưa, nghĩ đến Huyền Lăng Thương hẳn là chưa có dùng cơm trưa, Đồng Nhạc Nhạc liền cho người chuẩn bị bữa trưa, còn bản thân thì đi tới Ngự Thư Phòng.

Chớp mắt đã đến Ngự Thư phòng, Đồng Nhạc Nhạc thấy Huyền Lăng Thương ngồi ở nơi đó, chăm chú phê duyệt tấu chương.

Bên ngoài ánh mặt trời sáng lạn, đúng là ngày mùa hè nóng bức, trên cây ve sào kêu râm ran bất tận.

Nam nhân giờ phút này, một tay chấp bút lông, chăm chú phê duyệt tấu chương.

Gương mặt tuần tú kia đôi khi lộ ra vẻ ảo não, lúc lại giận tái đi, khi thì chau mày, khi thì bạc môi nhếch, phảng phất bị chính sự quốc gia làm cho phiền não.

Nhưng mà, trong mắt Đồng Nhạc Nhạc, cho dù là vẻ mặt nào thì Huyền Lăng Thương đều đẹp mắt như vậy.

Khuôn mặt hán tuần mĩ, 360 độ không hề có một góc chết đã hấp dẫn ánh mắt nàng thật sâu.

Chỉ là, nghĩ đến hán lúc nào cũng bày ra thần sắc lạnh lùng, vậy mà tại phương diện nào đó, lại nhiệt tình như lửa, lại đối với nàng làm ra sự tình khiến người người xấu hổ mắc cỡ.

Hiện tại nghĩ lại Đồng Nhạc Nhạc chỉ thấy cổ họng khô khốc. Hai gò má cũng mất màu nóng bừng.

495. Chương 500: Chương 258 Người Chính Là Một Tiểu Sắc Nữ.

Lúc Đồng Nhạc Nhạc đang ngượng ngùng, khuôn mặt nhỏ bé hơi cúi xuống, cho nên nàng hoàn toàn không hề phát hiện ra có một ánh mắt nóng rực đang gắt gao nhìn nàng...

Huyền Lăng Thương một mực chăm chú phê duyệt tấu chương, đột nhiên cảm thấy có ai đó đang nhìn mình, hắn liền ngừng đầu nhìn lại.

Hắn chỉ thấy, tại cửa thư phòng, một bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn, không biết xuất hiện từ khi nào.

Ánh nắng mặt trời nhẹ nhàng, dịu dàng bao quanh lấy người nữ nhân.

Nàng mặc một chiếc váy tơ lụa mỏng màu tím, lưng thắt Yếu Đái màu trắng, làm cho dáng vẻ của nàng càng thêm thướt tha, càng thêm mị hoặc.

Mái tóc nàng đen nhánh, nhưng chỉ được buộc túm lại một cách đơn giản, ở giữa mái tóc là một đóa hoa hải đường xinh đẹp đang nở rộ, trông thật là thanh nhã. Tất cả những thứ này càng tôn lên diện mạo khuynh quốc kia, gương mặt thuần khiết như hoa sen, làn da tựa mỡ đông, xinh xắn, tươi tắn, quyến rũ động lòng người!

Nhưng thu hút ánh nhìn của người ta nhất, đó là, trên mặt nữ nhân kia vừa có vẻ tức giận xen lẫn xấu hổ, giống như vừa nghĩ chuyện tình cảm của mình.

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương ngẩn ngơ một lúc, hần chột hiểu cảm giác lúc này từ đâu mà ra.

Môi mỏng cong lên một cái, mở miệng cười nói.

“Nếu đã đến đây, còn không đi vào! ?”

Giọng nói của nam nhân vô cùng gợi cảm mê người.

Đồng Nhạc Nhạc đang đắm chìm vào vẻ đẹp của Huyền Lăng Thương, nghe được lời này, nàng tỉnh táo lại ngay lập tức.

Nghĩ đến hồi này mình giống như một tiểu nữ tử háo sắc, đứng ở cửa ra vào ngấm nhìn nam nhân kia, nàng thật sự xấu hổ muốn chết!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi buồn bực, chỉ cảm thấy hai gò má càng thêm nóng bỏng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn cúi gằm xuống, thẳng tắp nhìn hai chân mình, từ từ đi tới chỗ nam tử.

Nhìn thiếu nữ trước mặt, đôi mắt sụp xuống, dáng dấp ngượng ngập, Huyền Lăng Thương liền thả chiếc bút lông trong tay xuống, sau đó vươn cánh tay thon thả, nhẹ nhàng kéo bàn tay trắng trẻo mềm mại của Đồng Nhạc Nhạc, nàng không kịp đề phòng cho nên vô cùng bối rối. Vì vậy, một giây ngay sau đó, liền rơi vào lòng ngực ấm áp của nam nhân.

Ngồi trên đùi của nam nhân, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi tức giận, đưa tay đâm bịch bịch vào lòng ngực của nam nhân.

Huyền Lăng Thương thấy vậy thì cười không thôi.

“Sao thế! ? Mặt ngươi sao lại đỏ như vậy! ? Chẳng lẽ là bị ánh mặt trời chiếu sao! ? Hay là...”

Nói tới đây, nam nhân đột nhiên dừng lại một chút, ngay sau đó, môi mỏng hé mở, hơi có ý cười, nói.

“Có lẽ, bây giờ trong đầu ngươi, đang suy nghĩ đến chuyện tình cảm của chính mình, cho nên xấu hổ! ? Ngươi đúng là một tiểu sắc nữ!”

Lời nam tử vừa nói ra, Đồng Nhạc Nhạc liền đỏ mặt, ảo não nhìn Huyền Lăng Thương, nàng vừa tức giận, vừa ngượng ngập.

“Nói vậy, ta mới không có nghĩ đến chuyện này, cũng không có xấu hổ a! Ta không phải như ngươi nói! Ngươi...Ngươi là đại sắc lang!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, bộ dạng giống như chú mèo con bị đâm phải cái đuôi, thần sắc vô cùng kích động.

Nàng không hề biết rằng, dáng vẻ hiện tại của mình, rơi vào trong mắt người khác, chính là giấu đầu lòi đuôi.

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương không nhịn được ngửa đầu lên cười ha ha.

Tiểu nữ tử này, sao lại dễ thương thế này chứ! ?

Huyền Lăng Thương cười lớn, tiếng cười vô cùng kịch liệt.

Thấy Huyền Lăng Thương giễu cợt mình, hai gò má Đồng Nhạc Nhạc liền đỏ lên, nàng là thẹn quá hóa giận a.

“Cười, cười, cười cái gì, ngươi dám trêu chọc ta, ta mặc kệ ngươi, ta đi!”

Lời vừa nói xong, Đồng Nhạc Nhạc lập tức bật dậy khỏi lòng nam nhân.

Nhưng mà, động tác của nam nhân, lại nhanh hơn nàng một bước.

Hắn giơ cánh tay lên, nhanh chóng bắt lấy eo nhỏ của nàng, sau đó kéo nàng vào lòng ngực, ôm thật chặt, không cho nàng rời đi.

“Được rồi, trẫm không cười là được.”

Huyền Lăng Thương mở miệng, lập tức che giấu ý cười trên mặt.

Trong lòng hắn biết, da mặt nữ tử này vô cùng mỏng, không chịu được sự đùa cợt của người khác.

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc liền dẩu môi, khẽ hừ một tiếng, tỏ vẻ bất mãn.

Nhìn thấy nàng như vậy, Huyền Lăng Thương cong môi cười một cái, hạ giọng nói nhỏ.

“Được rồi, đừng nóng giận, ảnh hưởng tới thai nhi, thời gian không còn sớm, người vừa mới tỉnh dậy sao! ?
Vậy cùng trẫm dùng cơm trưa đi! ?”

Huyền Lăng Thương vừa nói dứt lời, cái bụng trống rỗng của Đồng Nhạc Nhạc không chút khách khí kêu lên ùng ục.

Ngay khi âm thanh “Ừng ục ừng ục” kia liên tục phát ra từ chính bụng mình, Đồng Nhạc Nhạc nhất thời đỏ mặt, trong lòng buồn bực, mặt mày ngượng ngùng.

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương chỉ cười nhẹ nhàng rồi đưa tay...véo má nàng một cái, lập tức, mở miệng kêu lên.

“Người đâu, chuẩn bị ngự thiện!”

. . .

Kể từ sau khi biết được Đồng Nhạc Nhạc mang thai, mỗi ngày Huyền Lăng Thương đều sai người làm cho nàng những món nàng thích.

Nhưng mà, từ lúc mang thai, Đồng Nhạc Nhạc liền thay đổi khẩu vị, chỉ ăn những món chua, món cay, nhất định là không chua cay thì không ăn.

Nào là canh cá chua cay, thịt bò xào chua cay, nước ô mai. V..v.....

Huyền Lăng Thương liền lập tức dặn dò Ngự Thiện phòng, mỗi ngày đều phải làm chút đồ ăn chua cay cho nàng.

Gần đây Đồng Nhạc Nhạc ăn mỗi ngày năm bữa, bữa sáng, bữa trưa, sau khi ăn bữa trưa nàng còn ăn thêm điểm tâm, rồi bữa tối và cả bữa ăn khuya.

Cứ như thế trong vòng một tháng, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy hông mình lớn hơn một vòng.

Thiết nghĩ đến khi mình mang thai đủ tháng, mỗi ngày đều ăn nhiều như vậy, đến lúc đó sẽ béo lên, lỗ như không ồm đi được, vậy nên làm thế nào cho phải! ?

Mỗi lần nghĩ tới chuyện này, Đồng Nhạc Nhạc đều hơi rầu rĩ.

Dù sao, là nữ nhân thì ai chẳng muốn mình đẹp, nàng thực sự không muốn sau khi sinh con, nàng sẽ biến thành một người quá mập mập.

Nhìn thấu được tâm tư của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương lập tức khẳng định.

“Trẫm thích chính là con người của ngươi, là tâm hồn của ngươi, cho dù ngươi béo hay gầy, ta đều thích. Cho nên ngươi không cần vì chuyện này mà buồn phiền. Thực ra, trẫm nghĩ rằng, ngươi mập hơn một chút, đẹp càng thêm đẹp.”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc rất cảm động.

“Lăng Thương, người thích ta mập! ? Tại sao! ?”

Thấy nàng tò mò như vậy, Huyền Lăng Thương cong môi cười nói.

“Bởi vì cơ thể người như thế này, sờ vào thật là thích!”

Huyền Lăng Thương vừa nói, vừa làm như chuyện đương nhiên.

“Người, *!”

Huyền Lăng Thương này, đừng thấy bình thường hắn luôn mang vẻ mặt lạnh băng, đứng đắn nghiêm chỉnh, lắm lúc, hắn đùa cợt làm cho người khác không chịu nổi.

Không biết nếu các đại thần của hắn biết được Quân Vương của bọn họ còn có dáng vẻ như thế này, sẽ ngạc nhiên ra sao nhỉ! ?

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc phản ứng như vậy, Huyền Lăng Thương phì cười không thôi.

“Trẫm nói lời thật lòng , tại sao lại là sắc lang! ? Hơn nữa, không phải có câu “nam nhân không xấu, nữ nhân không thích” sao! ? Hôm qua, trẫm làm việc xấu, chẳng phải người rất vui sướng sao! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, trên mặt tràn đầy mờ ám, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc càng thêm nóng bỏng.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc vô cùng thẹn thùng.

Nàng vốn là không phải người có da mặt dày, nên vừa nghe Huyền Lăng Thương nhắc đến những việc này, Đồng Nhạc Nhạc ngượng đến mức muốn đào một cái lỗ để chui xuống.

Nam nhân này, thật không biết kiềm chế ! ! !

Đồng Nhạc Nhạc nghĩ tới đây, trong lòng vừa tức giận lại ngượng ngùng.

Nàng hung hăng trợn mắt nhìn nam nhân, nam nhân lại trưng vẻ mặt vô tội về phía nàng, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc hé ra, mở miệng nói.

“Không nói những chuyện này nữa, ăn cơm!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói dứt lời, không đợi Huyền Lăng Thương, cầm ngay lấy đôi đũa, bắt đầu sung sướng nhai ngấu nghiến thức ăn.

Hiện tại Đồng Nhạc Nhạc là hai người, cho nên tự nhiên ăn sẽ nhiều hơn người khác.

Không được bao lâu, mười mấy món ăn trên bàn, giống như có đàn châu chấu bay qua, cuối cùng chỉ còn lại canh thừa cơm cạn.

Mặc dù sức ăn của Đồng Nhạc Nhạc hết sức kinh người, chỉ là, Huyền Lăng Thương thấy vậy, lại cực kỳ thỏa mãn.

Huyết mâu kia dịu dàng nhìn Đồng Nhạc Nhạc, lại càng thêm vừa lòng dán mắt vào bụng của nàng.

Nghĩ đến lúc tiểu hài tử của bọn họ ra đời, Huyền Lăng Thương cảm thấy hạnh phúc không gì sánh được.

Lần đầu hắn làm cha dĩ nhiên là phải vui sướng, biểu hiện đó không cách nào che giấu được trên khuôn mặt tuần miết người đó.

Nữ nhân trước mắt hắn, ăn no xong liền ợ một cái, Huyền Lăng Thương liền cầm lấy cốc trà thơm trên bàn, đưa tới.

“Nào, người mau uống chút nước, cho đỡ ngán.”

“Ừ, được.”

Đồng Nhạc Nhạc nhẹ nhàng gật đầu, sau đó cầm lấy ly trà mà Huyền Thương đưa tới, rồi ung dung nhấp một cái.

Ngay lập tức, Huyền Lăng Thương lại lấy một quả nho ở bên cạnh, tỉ mỉ lột vỏ, đưa tới miệng nàng.

“Đến, ăn quả nho này, đây là nho được tiến cống năm nay, loại này rất mới mẻ, nàng thử xem sao!”

“Ừ, được.”

Vừa mới dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc chỉ há cái miệng nhỏ nhắn, ung dung hưởng thụ sự hầu hạ của mỹ nam. Chỉ cảm thấy, cảm giác khi nam nhân mình yêu chăm sóc mình như thế, quả thực rất tuyệt!

Chớ nói chi là, người hầu hạ nàng, đâu phải là người bình thường.

Đây chính là vị Quân Vương cao cao tại thượng của Linh Nhạc quốc, đâu phải người có thể đi hầu hạ người khác!

Cách xưng hô cùng với những lời đối thoại giữa hai người làm cho người hầu hạ bên ngoài càng thêm hâm mộ.

Các cung nữ đứng hầu hạ một bên, ai nấy cũng đều nhìn Đồng Nhạc Nhạc với đủ loại ánh mắt, từ hâm mộ, ghen ghét đến hận thù, họ hận không thể chính là nữ nhân mà Hoàng thượng đang ôn nhu che chở kia.

Chỉ tiếc, cùng là con người nhưng không cùng số mệnh, bọn họ cũng chỉ có thể nhìn và ao ước, hâm mộ ...

Đối với tâm tư của những người khác, Đồng Nhạc Nhạc không hề hay biết.

Giờ phút này, nàng đã ăn uống no đủ, dường như nghĩ đến cái gì đó, mặt đột nhiên co rúm lại, liền mở miệng nói với Huyền Lăng Thương.

“Đúng rồi, Lăng Thương, ta có một số rất quan trọng muốn nói cho người đây!”

“A! ? Có chuyện gì! ?”

Chợt thấy vẻ mặt căng thẳng của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương chỉ hơi cau mày, định mở miệng hỏi thì Đồng Nhạc Nhạc lại ra dấu cho hắn, ý là ở đây còn nhiều cung nhân. Hắn lập tức cho tất cả lui ra ngoài.

Hiện tại chỉ còn hai người bọn họ, Đồng Nhạc Nhạc mới khẽ mở làn môi đỏ hồng, nói.

“Lăng Thương, trước khi ta nói chuyện này, ngươi nhất định phải đồng ý với ta, không được tức giận, cũng không được trừng phạt nàng ấy, nếu không, ta cũng không dám nói.”

Chuyện này liên quan đến Lâu Vô Tâm, dù sao, nàng ta nữ giả nam trang cũng là chuyện khi quân phạm thượng, trước tiên Đồng Nhạc Nhạc phải cầu xin cho nàng ấy được bình an cái đã, rồi hãy nói sau.

496. Chương 501: Chương 259: Còn Có Thể Tin Ai

Khó có thể nhìn thấy dáng vẻ chăm chú của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương trái lại cảm thấy cực kỳ hứng thú.

“Tốt, vậy ngươi nói đi.”

Huyền Lăng Thương mở miệng, cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, liền đồng ý.

Thấy Huyền Lăng Thương trả lời lưu loát như thế, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc trái lại cảm thấy sung sướng.

“Lăng Thương, ngươi nhanh như vậy liền tin nhiệm ta?”

“Ha ha, trăm không tin ngươi, còn có thể tin ai?”

Lời này của Huyền Lăng Thương, cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, liền thốt ra.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền ngẩn ra, trong lòng tràn đầy cảm động

“Lăng Thương. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, chỉ cảm thấy bản thân thật sự quá hạnh phúc, hạnh phúc với nàng giống như một giấc mộng.

Trong lòng, nỗi bất an lại dâng lên.

Thấy trên mặt Đồng Nhạc Nhạc, là sự cảm động xen lẫn bất an, Huyền Lăng Thương nhẹ nhàng nâng cằm xinh xắn của Đồng Nhạc Nhạc, mở miệng tra hỏi.

“Mới vừa rồi vẫn còn yên lành, như thế nào hiện tại lại bày ra dáng vẻ như thế? Trẫm không thích nhìn nữ nhân của trẫm không vui.”

“Không phải, Lăng Thương, ta không phải không vui, chỉ là, ta cảm giác được hiện tại ta thật sự quá hạnh phúc, từ trước đến nay ta chưa từng hạnh phúc như vậy, cho nên, ta sợ. . .”

Nhìn thấy nam nhân trước mặt đối với mình nhu tình như nước, hần ôn nhu, chỉ dành cho nàng. Đối với người khác, hần luôn một bộ lạnh lùng, đáng vẻ băng lãnh, duy nhất đối với nàng lại tốt như vậy.

Như vậy, là người khác muốn cầu, cũng cầu không được.

Chỉ là, nam nhân trước mắt này, càng đối với mình tốt bao nhiêu, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lại càng sợ hãi. Nàng sợ hãi, trước mắt hết thấy chỉ là một giấc mộng. Tỉnh mộng, nàng liền trở về là hai bàn tay trắng, không người thân thích, một cô nhi không ai thương tiếc. . .

Có lẽ, là nhận thấy sự bất an của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương liền xiết chặt nàng vào lòng. Được Huyền Lăng Thương ôm trong lòng, kỳ thực lại ấm áp như vậy. Cánh tay thật cứng cáp mạnh mẽ, dường như có thể vì Đồng Nhạc Nhạc mà mở ra một mảnh thiên đường.

Còn có giọng nói trầm thấp khàn khàn kia, đầy cảm tính, thực sự rất cuốn hút lòng người. . .

“Ngốc tử! Có trẫm ở đây, ngươi sợ cái gì? Trẫm đồng ý với ngươi, đời này, chỉ đối tốt với một mình ngươi, đời này kiếp này, trừ ngươi ra, cũng không cần có nữ nhân khác, trẫm muốn ngươi làm Hoàng Hậu của trẫm, Hoàng Hậu duy nhất của trẫm!”

Huyền Lăng Thương mở miệng, giọng điệu kiên định vô cùng.

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc mới yên tâm hơn. Có lẽ, là nàng quá mức đa sầu đa cảm. Trước kia người khác cũng đã nói qua, phụ nữ có thai thường hay suy nghĩ nhiều.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc mới nhẹ nhàng chu đôi môi đỏ mọng một cái, lập tức, nhẹ nhàng hôn một cái lên gương mặt tuần tú của Huyền Lăng Thương.

Bị Đồng Nhạc Nhạc nhẹ nhàng hôn trộm một cái, trong lòng Huyền Lăng Thương ấm áp. Trong mắt càng lộ rõ sự vui vẻ.

“Hiện tại ngươi lại muốn khơi mào hỏa khí của trẫm sao?”

“A. . .”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy da đầu tê rần, thân thể cứng đờ, khuôn mặt xinh đẹp co lại, nhướn mày, một bộ dáng học trò sợ hãi, mở miệng xin tha.

“Lăng Thương, không nên, ta bây giờ còn đang mệt mỏi!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là mặt mày ai oán.

Sợ Huyền Lăng Thương lại lần nữa làm chuyện xấu với nàng, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc rùng mình, lập tức làm ra dáng vẻ chăm chú, mở miệng nói.

“Lăng Thương, đừng nháo, ta còn có chuyện đứng đắn nghiêm chỉnh muốn nói với ngươi đây!”

Thấy Đồng Nhạc Nhạc bộ dáng học trò sợ hãi, trong mắt Huyền Lăng Thương ý cười lập lòe. Nhưng mà, trong lòng hần cũng biết tối hôm qua nàng là một muốn chết rồi, liền cũng không đùa nàng nữa.

Bạc môi hé ra, mở miệng nói.

“Được rồi, lần này trẫm bỏ qua cho ngươi, ngươi mới vừa rồi nói có chính sự, hiện tại nói cho trẫm nghe đi!”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, trong lòng biết hẳn sẽ không làm bậy với mình, Đồng Nhạc Nhạc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Hè mở làn môi hồng, liền nói ra chi tiết chuyện về Lâu Vô Tâm.

“Lăng Thương, kỳ thật, Lâu ngự y nàng. . . Là một nữ nhân!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng vừa nói dứt lời, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng dè dặt.

Dù sao nói như thế nào, Huyền Lăng Thương vẫn là đương kim thiên tử.

Chuyện này của Lâu Vô Tâm, vốn là khi quân phạm thượng.

Nếu như Huyền Lăng Thương thật sự tức giận, hậu quả thật không thể tưởng tượng được a!

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc còn đang hết sức lo lắng, trái tim càng treo trên cao. Dù sao, Lâu Vô Tâm cũng là bạn tốt của nàng, nàng không muốn nhìn thấy hảo bằng hữu của mình xảy ra chuyện gì.

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc còn lo lắng hãi hùng, lại thấy nam nhân bên cạnh sau khi nghe được lời nàng, sắc mặt vẫn thản nhiên như trước, dường như đối với chuyện này y đã sớm biết,.

“Người nói chính là việc này?”

“Đúng vậy, Lăng Thương, người như thế nào lại không cảm thấy bất ngờ? Chẳng lẽ, người đã sớm biết rằng Lâu ngự y là nữ nhân?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng tra hỏi, khuôn mặt xinh đẹp co lại hiện vẻ nghi hoặc. Thấy vậy, Huyền Lăng Thương hơi cong bạc môi, mở miệng cười nói.

“Phụ thân của nàng, đã từng là ngự y của thái y viện. Trẫm cũng chỉ nghe nói, nữ nhi của Lâu gia chính là Kinh thành đệ nhất mỹ nhân, cũng không hề nghe nói, Lâu gia còn có một đứa con trai. Cho nên, trẫm vừa nhìn thấy nàng lần đầu tiên, thì đã biết, tuy không biết nàng nữ cải trang nam vào cung là mục đích gì, chỉ cần nàng không làm chuyện gì tổn hại đến triều đình, trẫm vẫn có thể tha thứ cho nàng.”

Nghe được lời nói của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc cũng cảm thấy nhẹ nhõm .

“Thì ra là thế, làm ta lo lắng một trận, còn tưởng rằng Lăng Thương người sẽ trị tội khi quân phạm thượng của nàng ấy!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, mặt mày buông lỏng.

Huyền Lăng Thương thấy vậy, không khỏi phì cười không thôi.

“Ha hã, người thật nghĩ trẫm là một bạo quân sao? Nói nữa, người thường xuyên cùng nàng xuất nhập, nếu như nàng thật sự là một nam nhân, người cho là, trẫm có thể hào phóng để nữ nhân của trẫm, cùng nam nhân khác ở chung một chỗ sao?”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc bỗng nhiên tỉnh ngộ.

“Không thể trách ta được, trước đây ta bị thương, lúc đó, người liền chỉ rõ là để Vô Tâm tới giúp ta điều trị, căn bản, Lăng Thương người lúc ấy đã sớm biết rõ thân phận của ta, cũng biết Vô Tâm là một nữ nhân, người, thật là xấu!”

Nghĩ đến trước đây chính mình vì giấu diếm thân phận, mà lo lắng đề phòng, lại không biết, Huyền Lăng Thương đã sớm biết rõ thân phận của nàng, nhưng lại làm ra vẻ không biết.

Nghĩ đến đây, Huyền Lăng Thương này, thật đúng là xấu xa hết sức!

Nghĩ tới đây, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc không khỏi trề ra một cái, đáng về thở phì phì tức tối.

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc ôm lấy hai gò má, tư thế quỵn rũ, đáng về tức giận, Huyền Lăng Thương không khỏi có cảm giác buồn cười. Vươn ngón tay thon dài, nhẹ nhàng ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang thở phì phì của Đồng Nhạc Nhạc, cười nhẹ nói.

“Trẫm xấu xa? Cũng không biết lúc ấy là ai nữ giả trang nam, thành thái giám bên người trẫm, rốt cuộc là ai xấu đây? Hã?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, mang theo vẻ trêu chọc.

Nghe vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi buồn bực. Nghĩ lại, hình như là chính mình làm sai trước! Nhưng mà, hiện tại nếu như muốn nàng nhận lỗi, thì có chút mất mặt.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức từ trong lòng Huyền Lăng Thương nhảy ra, dáng vẻ bỗng nhiên tỉnh ngộ, mở miệng nói.

“A, ta quên, ta mới có hẹn với Vô Tâm! Ta đi trước, Lăng Thương người ở lại phê duyệt tấu chương đi!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói dứt lời, lập tức nhắc chân, rời đi!

Nhìn thấy dáng vẻ chạy trốn chết của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương chỉ khe khẽ lắc đầu, nụ cười trên miệng lại thật lâu vẫn không tiêu tan.

“Thật là chỉ có tiểu nhân cùng nữ nhân là khó nuôi dưỡng.”

...

Được Huyền Lăng Thương rộng lượng bỏ qua, Đồng Nhạc Nhạc đương nhiên là rèn sắt nhân lúc còn nóng, bà mối, nàng nhất định làm rồi!

Kết quả là, hôm sau, Đồng Nhạc Nhạc dậy thật sớm, liền cho người mời Lâu Vô Tâm qua đó.

Sau đó, liền khiến Lâu Vô Tâm thay nữ trang mà chính mình đã sớm chuẩn bị tốt, hơn nữa còn để Lâu Vô Tâm trang điểm tinh tế lại một phen.

Nhưng mà, Lâu Vô Tâm vốn là Kinh thành đệ nhất mỹ nhân, mặc dù chưa thoa son phấn, cũng đã xinh đẹp động lòng người.

Hiện nay, ăn vận trang phục tinh tế, càng đẹp không gì sánh được!

Nhìn thấy nàng thay nữ trang, sau khi Lâu Vô Tâm chỉnh đốn trang phục tỉ mỉ một lượt, Đồng Nhạc Nhạc nhìn đến choáng váng.

“Chắc chắc chắc, ta còn tưởng rằng vóc người mình đã đẹp lắm rồi, không nghĩ tới Vô Tâm người ăn vận trang phục một chút, lại cảm thấy đẹp mắt như vậy!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng thán phục.

Chỉ thấy, nữ nhân trước mắt, mặc trên người chính là bộ váy đang thịnh hành nhất tại kinh thành. Làn váy tầng tầng lớp lớp, nhẹ nhàng lay động theo từng bước đi của nữ tử, tựa như bách hoa xinh đẹp từ từ nở rộ, trông rất đẹp mắt!

Trên người thì mặc hơi bó sát, phác họa vô cùng tinh tế những đường cong hoàn mỹ của nữ nhân. Đặc biệt là chỗ lồng ngực, cũng được he hé khá nhiều, lộ ra cái khe thật sâu bên dưới cần cổ mảnh khảnh, thật là vô cùng gợi cảm!

Di chuyển lên phía trên, là khuôn mặt tinh xảo của nữ nhân.

Đồng Nhạc Nhạc một mực cho là, chính mình hiện tại, đã là không ai sánh bằng, không ngờ, Lâu Vô Tâm ăn vận trang phục vào, dĩ nhiên cùng nàng mỗi người mỗi vẻ!

Vẻ đẹp của nàng, là nghiêng nước nghiêng thành, xinh đẹp thoát tục.

Mà Lâu Vô Tâm đẹp, cũng là vẻ đẹp duyên dáng. Mặt như tranh vẽ, mũi ngọc môi đỏ.

Lâu Vô Tâm làm cho người ta có cảm giác, vừa nhìn đã nhận thấy đây là một nữ nhân có tu dưỡng, nhất cử nhất động, thoải mái tự nhiên, hiện ra phong phạm của một thiên kim tiểu thư!

Đây mới là nữ nhân cổ đại! Mà người hiện đại như nàng không thể học được.

Đồng Nhạc Nhạc ở một bên nhìn nữ tử trước mặt từ trên xuống dưới, trong mắt là sự kinh ngạc không hề che giấu.

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, trên mặt Lâu Vô Tâm hiện nét xấu hổ, môi hồng cong lên, không khỏi mở miệng cười nói.

“Ha hã, Nhạc nhi người, khen người ta trước, cũng không quên tự mình khoe khoang một phen!”

“Hi hi. . .”

Nghe được lời nói của Lâu Vô Tâm, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi đưa tay gãi gáy, hi hi cười mãi không ngừng.

“Ta đây khoe khoang mình xinh, để người chê cười rồi, người đừng cười ta da mặt dày là được!”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Lâu Vô Tâm không khỏi bật cười. Chỉ cảm thấy, thiếu nữ trước mắt, quả nhiên là không giống người thường. Rõ ràng là người của Linh Nhạc Quốc, nhưng là, tính tình và ý nghĩ của nàng, lại cùng bọn họ hoàn toàn không giống nhau.

Nhiều lúc, Lâu Vô Tâm đã nghĩ, nữ nhân này, dường như không phải người của triều đại này.

497. Chương 502: Chương 260_1 Tử Ngữ Âm Mưu

Liên tạt trong thời gian Lâu Vô Tâm trong lòng nghĩ ngợi thì một bên Đồng Nhạc Nhạc đang đánh giá Lâu Vô Tâm dường như nghĩ ra cái gì, đột nhiên che miệng cười một tiếng, gương mặt đều không che dấu nổi vui vẻ .

”Nếu như Vương Gia thấy đáng vẻ lòng dạ rồi bởi bây giờ của người khẳng định kinh ngạc như từ trên trời rơi xuống..!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng mặt mày đầy vẻ trêu ghẹo .

Lâu Vô Tâm nghe vậy trên mặt liền hiện lên vẻ xấu hổ hai gò má trắng như tuyết bỗng chốc trở nên đỏ bừng nhìn thật giống như hoa mai nở rộ kiều diễm thật động lòng người ...

“Nhạc nhi người đây là thích giễu cợt ta ”!!

Lâu Vô Tâm mở miệng ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc càng vô cùng ảo não nhưng trên mặt lại có vài phần hờn dỗi.

Nhìn đáng vẻ của thiếu nữ khiến Đồng Nhạc Nhạc nhìn đều vui vẻ . Ít khi được thấy Lâu Vô Tâm lộ ra tư thế quyến rũ như vậy, nàng quả nhiên là thích Lan Lăng Thiệu Giác ...!!

Chỉ hy vọng nàng có thể cùng Lan Lăng Thiệu Giác có kết quả

”Được rồi, hiện tại Vô Tâm người đã thay trang phục xong xuôi. Ta đã cho người đi hẹn Vương Gia ,Vương gia vừa lúc rảnh hôm nay chúng ta liền xuất cung du ngoạn một phen !! Gần đây Kinh Thành mới mở một khách điểm bên trong có món Thạch anh sủi cảo khá nổi tiếng ”!!

Mới nhắc đến ăn Đồng Nhạc Nhạc nước bọt liền bắt đầu trào ra .

Trước đây nàng đã là một người tham ăn vừa nhắc đến ăn là liền động tâm ,hiện tại sau khi mang thai lại càng thêm ăn hơn nữa..

Mỗi ngày trừ thời gian ngủ còn lại là đều ăn nếu không phải Huyền Lăng Thương sợ nàng ăn no căng bụng khẳng định là nàng còn có thể ăn tiếp được nữa.

Chỉ là có ăn tuy tốt, nhưng nhìn mình thân thể từ từ đầy đà Đồng Nhạc Nhạc bắt đầu rầu rĩ “! Mang thai suốt mười tháng mà nàng lại ăn nhiều như vậy, sau khi sinh xong sau này nhất định sẽ thành thiếu nữ béo phì a muốn giảm xuống chỉ sợ là rất khó ..”

Nhưng hiện tại cũng không phải lúc lo lắng mấy việc này ...

Nghĩ tới đây Đồng Nhạc Nhạc liền lôi kéo cánh tay của Lâu Vô Tâm đi ra ngoài vừa đi tới cửa cung thì xa xa đã thấy Lan Lăng Thiệu Giác đang đứng dưới hàng cây Lê.

Giờ phút này đúng vào mùa hoa Lê nở rộ . Những bông hoa Lê trắng xóa kia đang đua nhau nở, dưới ánh mặt trời chiếu rọi trông càng trắng xóa.

Gió mát hiu hiu, những cánh hoa trắng muốt cùng với gió thoảng nhẹ nhàng bay xuống, không ngừng xoay tròn trên không trung phấp phất như những nữ nhân mặc những làn váy trắng tinh đang nhảy múa nhẹ nhàng êm dịu thật vô cùng xinh đẹp, kỹ thuật múa thật là đẹp mắt ...'

Tuy nhiên ..chối mắt nhất có lẽ là nam nhân đang đứng ở dưới hàng Lê kia ,chỉ thấy nam nhân mặc trên người một bộ trường sam trắng tinh , một màu trắng tự nhiên cơ hồ hòa làm một thể cùng những bông hoa Lê kia!!

Mái tóc đen nhánh chỉ tùy ý buộc một túm nhỏ còn lại đều toàn bộ xỏa xuống phía sau phủ kín hai vai , càng lộ ra gương mặt thật tuấn tú kiết xuất.

Mi dài cong như cành trúc mắt đen như than mũi thẳng tiao nhả ,đôi môi đỏ mọng hoàn mỹ ,mỗi một chỗ đều hoàn mỹ như vậy !!

Hấp dẫn nhất có lẽ là vẻ tươi cười dịu dàng vô cùng ấm áp trên mặt nam nhân kia

Nam nhân cười một tiếng phảng phất như mặt trời trên cao kia bị mất màu.

Nhìn hấy nam nhân đứng ở dưới hoa lê, thật tuấn tú giống như từ trong tranh đi ra . Trong khoảnh khắc làm cho Đồng Nhạc Nhạc ngây người một phen ..”!!

Chậc Chậc chậc...Linh Nhạc Quốc quả thật dường người a lại có thể dường ra nhiều người quốc sắc thiên hươngm tuấn tú kiết xuất như vậy

Coi như những người thời hiện đại có trang điểm tốt đến mấy cũng không ai có thể so sánh được thật hâm mộ a ...

Trong lòng thầm nghĩ Đồng Nhạc Nhạc liền đảo mắt nhìn sang bên cạnh.

Chỉ thấy Lâu Vô Tâm vốn đứng ở bên cạnh nàng , khi nhìn thấy Lan Lăng Thiệu Giác đứng ở chỗ kia thì hồn phách đã bị câu đi mất cả người cũng không nhúc nhích đứng ở nơi đó giống như là bị điểm huyết ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc si mê rơi tại trên người của Lan Lăng Thiệu Giác chưa từng dời đi .

Thấy vậy Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hé miệng cười một tiếng ,nhưng mà thật sự không trách Lâu Vô Tâm . Thiết nghĩ Lan Lăng Thiệu Giác là nam nhân tựa như trích tiên vượt khỏi người thường, có ai có thể ngăn sự quyến rũ của hắn !!!?

Mà bên này Lan Lăng Thiệu Giác sau khi thấy bọn họ đã cất bước đi tới chỗ hai người

”Nhạc nhi , các người đến rồi.”

Nam nhân mở miệng âm thanh mềm mọng động lòng người làm cho người nghe luôn có cảm giác thoải mái.

Nghe được lời nói của nam nhân đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc cong lên một cái lập tức mở miệng cười nói ”Ha hã , Vương Gia, mọi người đến lâu rồi sao? Để ngài chờ lâu vậy thật ngại quá!”

“Cũng vừa đến không được bao lâu. Thấy hàng hoa Lê đúng là thanh lịch, ta liền đến bên kia thưởng thức một phen thì các người liền đi ra tới ...”

Nghe được những lời này của Lan Lăng Thiệu Giác Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên nhìn một chút hàng hoa Lê bên kia lập tức gật đầu ”Ừ, hoa Lê nở rộ quả thật đẹp mắt! Nhưng mà Vương Gia ngài thế nào chỉ lo ngắm Hoa Lê cũng không nhìn xem ở nơi này còn có một người so với hoa lê còn đẹp hơn đang ở đây ..!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng có ý ám chỉ .

Lập tức đưa tay kéo Lâu Vô Tâm nẩy giờ vẫn đứng ngây ngốc lên phía trước. Với hành động của Đồng Nhạc Nhạc khiến Lâu Vô Tâm sợ đến mức phục hồi tinh thần

Đến khi ánh mắt nhìn thẳng vào đôi mắt lá rậm đen nhánh của Lan Lăng Thiệu Giác, trong lòng lập tức giật mình cảm thấy bối rối. Trên mặt trở nên đỏ bừng một tia xấu hổ nhanh chóng hiện lên hai gò má trắng như tuyết kia nhìn thật quyến rũ.

Nhẹ nhàng cắn môi, Lâu Vô Tâm đầu tiên là trấn tĩnh một phen, cổ sức chặn lại thú đang nhảy loạn ở trong lòng, mới nhẹ nhàng cúi đầu hành lễ đối với Lan Lăng Thiệu Giác

“Vương Gia cát tường”

Nghe được lời Lâu Vô Tâm hành lễ Lan Lăng Thiệu Giác trên mặt liền sững sốt. Bởi vì từ lúc tới đây hắn chỉ lo nhìn Đồng Nhạc Nhạc nên không chú ý tới ai khác.

Hiện tại mới nhìn lại trước mặt là nữ nhân xinh đẹp không khỏi có chút sững sốt ...! Bạc môi hé mở nhặt nhòa nói

“Hãy bình thân”

”Tạ vương gia ”

Nghe được lời Lan Lăng Thiệu Giác nói Lâu Vô Tâm liền mở miệng sau đó từ từ đứng lên. Nhất cử nhất động đều tao nhã đúng là phong thái của một tiểu thư khuê các !!

Nhìn thấy bộ dạng thẹn thùng của Lâu Vô Tâm trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cười thầm ,không nghĩ tới người bình thường lạnh băng điềm tĩnh, hiện tại gặp người trong lòng của mình thì lại căng thẳng bối rối như vậy ..

Vừa rồi nhìn thấy Lan Lăng Thiệu Giác ngây ra như vậy Đồng Nhạc Nhạc cho là Lan Lăng Thiệu Giác không nhận ra Lâu Vô Tâm lập tức tiến lên cười hỏi

“Vương Gia ngài xem một chút nữ nhân trước mắt này phải chăng là có cảm giác giống như đã từng quen biết !!!!!”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc nói Lan Lăng Thiệu Giác nhẹ nhàng liếc mắt nhìn sang Lâu Vô Tâm nhanh chóng thu hồi tầm mắt môi mỏng khẽ cong lên “Ừ , là có hơi quen mắt ”!!

”Người này ngài cũng biết, đoán xem nàng là ai ??

Nghe được lời Lan Lăng Thiệu Giác nói Đồng Nhạc Nhạc liền mở miệng hỏi.... ...

Nhìn dáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc mặt mày kích động hưng phấn, Lan Lăng Thiệu Giác phượng mâu nhẹ nhàng chột lóe liền khe khẽ lắc đầu

”Là ai đây Bồn Vương có gặp qua nàng sao !!?”

Nghe được lời nói của Lan Lăng Thiệu Giác và vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc của hắn, Đồng Nhạc Nhạc mỉm cười một tiếng

”Ha ha , Vương Gia , nàng chính là Lâu Vô Tâm ,Lâu ngự y ! Người hiện tại rốt cuộc biết là ai rồi phải không !!?”

Đồng Nhạc Nhạc cười nói nghĩ đến mình và Lâu Vô Tâm hai người đều nữ cải nam trang xen lẫn vào Hoàng cung đều vì người nam nhân mà mình yêu thích Đồng Nhạc Nhạc càng nghĩ thì cảm thấy thật thú vị !!

Cũng khó trách nàng và Lâu Vô Tâm vừa gặp đã thân bởi vì các nàng tình huống rất tương tự đều là vì nam nhân mình yêu mến mà không màn nguy hiểm lưu lại Hoàng cung .

Hiện tại nàng và Huyền Lăng Thương rốt cuộc cũng thành thân thuộc, nên tự nhiên cũng hy vọng Lâu Vô Tâm với Lan Lăng Thiệu Giác có thể đơm hoa kết trái !!

Trong thời gian Đồng Nhạc Nhạc thầm nghĩ Lan Lăng Thiệu Giác sau khi nghe lời này của Đồng Nhạc Nhạc trên mặt có hơi sững sốt dường như có hơi giật mình môi mỏng hé mở nhẹ nhàng nói ..

”Thì ra là Lâu ngự y ,không trách được Bồn vương nhìn có chút quen mặt nhưng mà Lâu ngự y người làm sau lại là nữ nhân a !!?”

Nghe lời Lan Lăng Thiệu Giác nói Lâu Vô Tâm lại lần nữa cúi đầu đối với Lan Lăng Thiệu Giác hành lễ mấy lượt, rồi mở miệng nói

“Tiểu nữ tử không phải cố ý giấu diếm Vương Gia xin Vương Gia thứ tội”

Nghe vậy Lan Lăng Thiệu Giác lập tức giơ tay mở miệng nói “không sao chỉ cần Hoàng Thượng không trách tội là tốt rồi”.

Nghe được lời Lan Lăng Thiệu Giác nói Đồng Nhạc Nhạc cong môi cười một tiếng

“Hah ha , chỗ Lăng Thương có ta đây ! cho nên ngài sẽ không tức giận . Được rồi chúng ta không nên đứng ở chỗ này bụng ta thật đói a chúng ta nhanh lên một chút xuất cung đi ! ”

Đồng Nhạc Nhạc lên tiếng thúc giục mặt dù vừa rồi nàng có ăn chút điểm tâm nhưng giờ lại cảm thấy có hơi đói bụng . Đặc biệt nhớ đến Kinh Thành mới khai trương khách Điểm ở đó có món sủi cảo mọi người đều nói rất ngon nàng liền không thể chờ đợi được muốn đi ra ngoài nếm thử !!

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc lại thấy đáng vẽ thèm ăn của nàng Lan Lăng Thiệu Giác và Lâu Vô Tâm đều phì cười ...

....

Ngồi ở trên xe ngựa không được một canh giờ đám người của Đồng Nhạc Nhạc đã đến bên ngoài Kinh Thành ..

Hôm nay ánh mặt trời sáng lạn vạn dặm không thấy mây thật sự là thích hợp để ra ngoài đi dạo .

Đám người Đồng Nhạc Nhạc sau khi xuống xe ngựa liền đi thẳng đến khách Điểm mới khai trương kia. Bọn họ vừa đi đến gần bên ngoài cửa khách điểm thật xa đã ngửi được mùi thơm của sủi cảo từ trong khách điểm bay ra

Ngửi thấy được mùi thơm khiến người ta thèm nhỏ vãi kia Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy nước bọt của mình lại bắt đầu tràn ra ở trong bụng càng hợp thời truyền ra âm thanh “Ồng ọc ọc”.....!

Nghe vậy Đồng Nhạc Nhạc đưa tay sờ bụng chính mình nhẹ giọng nói “Được rồi đừng kêu sắp có ăn rồi”!!

Nhìn bộ dáng của Đồng Nhạc Nhạc Lan Lăng Thiệu Giác và Lâu Vô Tâm lại bật cười “Người mới vừa ăn xong bữa trưa tối nay chưa được một canh giờ hiện tại lại đói bụng !!!?”

Lâu Vô Tâm mở miệng trên mặt đều là ý trêu chọc.

Nghe vậy trên mặt Đồng Nhạc Nhạc liền buồn bực

”Hi hi , không có biện pháp ta cũng không muốn thế nhưng là ta không phải muốn ăn mà đứa bé trong bụng muốn ăn đấy !!

“Được rồi Nhạc nhi đã đói bụng chúng ta liền vào đi thôi hiện tại người có bầu không thể bỏ đói như vậy ” Lan Lăng Thiệu Giác nói đối với Đồng Nhạc Nhạc càng là ôn nhu và quan tâm

Nghe vậy Đồng Nhạc Nhạc hé miệng cười nhẹ nhàng gật đầu liền sải bước hướng bên trong khách điểm đi vào, cũng không biết bên cạnh nàng Lâu Vô Tâm trên mặt lại lộ ra vẻ buồn bã.!

Bên trong khách sạn người rất nhiều mặc dù đã qua giờ cơm trưa bên trong lại cũng giống như trước mọi người đều đổ xô ra vào tấp nập .

Đưa mắt nhìn một vòng khách điểm không còn một chỗ trống. Thỉnh thoảng còn thấy được vài tiểu nhị khăn vắt trên vai đầu đầy mồ hôi tay xách bình nước không ngừng tới tui châm trà cho khách ...

“Lầu một đã không còn chỗ trống hay chúng ta lên lầu hai nhìn một chút đi.”

Đồng Nhạc Nhạc nhìn tình huống lầu một như vậy mới mở miệng đề nghị ,Lan Lăng Thiệu Giác và Lâu Vô Tâm tự nhiên không có dị nghị.

Vì vậy ban người bọn họ liền hướng lầu hai đi lên vừa đi Đồng Nhạc Nhạc vừa quan sát bốn phía chỉ thấy khách điểm này trang hoàng rất tốt cổ kính nhưng lại không mất vẻ tự nhiên!!

Hơn nữa nàng cũng chú ý tới cơ hồ mỗi bàn đều có món sủi cảo nghĩ đến nơi này mỗi tiếng nhất là món sủi cảo tự nhiên sẽ hấp dẫn không ít người !

Trong lòng nghĩ ngợi Đồng Nhạc Nhạc cũng không chú ý tới phía trước mình trên bậc thang có một bãi đầy dầu mỡ .

Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trên chân vừa trượt ngay lập tức thân thể liền mất thăng bằng, cả người ngã về phía trước

Chuyện phát sinh đột nhiên làm cho người ta trở tay không kịp Đồng Nhạc Nhạc chỉ nghĩ tới hai tay che chở trước bụng bảo vệ bụng của mình cả người sợ tới mức mở to đôi mắt đại não trống rỗng cái gì đều không nghĩ tới .

Mất thấy chính mình sắp sửa té trên mặt đất ,đúng lúc này bên hông chợt căng thẳng sau một khắc Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy cả người liền rơi vào trong lòng ngực ấm áp

”Nhạc nhi ngươi không sao chứ !!?”

Nam nhân mở miệng trong giọng nói không che giấu nổi căng thẳng và lo lắng .

Nghe vậy , Đồng Nhạc Nhạc vốn sợ đến hồn phiêu phách lạc mới khôi phục lại tinh thần.

Từ từ ngẩng đầu lên chỉ thấy nam nhân trước người hai hàng lông mày cau lại ,kia xin đẹp phượng mâu hiện nay đều là vẻ lo lắng.

Thấy vậy biết nam nhân vì mình mà lo lắng trong lòng thật cảm động khe khẽ lắc đầu nói

“Ta không sao, may mà có Vương Gia ở đây ”!!

Mặc dù nghe Đồng Nhạc Nhạc nói chính mình không sao nhưng Lan Lăng Thiệu Giác vẫn không yên lòng. Nhớ lại phía sau còn có Lâu Vô Tâm Lan Lăng Thiệu Giác lập tức quay đầu nói

”Lâu ngự y, ngươi tới xem cho nàng một chút đi hiện tại nàng đang mang thai vừa rồi lại bị kinh sợ như vậy tốt nhất nên bắt mạch xem như vậy mới an tâm.”

Nghe vậy Lâu Vô Tâm nhẹ nhàng gật đầu, sau đó giấu tay trái của mình ra phía sau .

Mới vừa rồi nàng đi phía sau Đồng Nhạc Nhạc khi thấy nàng đột nhiên ngã sắp liền đưa tay ra đỡ nhưng không ngờ người nào đó động tác so với nàng còn nhanh hơn

Lâu Vô Tâm chỉ thấy trước mắt bạch y chợt lóe sau một khắc nàng muốn vươn tay trái ra đỡ liền bị hấn hung hăng va chạm đụng vào một bên cầu thang.

Cánh tay hiện tại rất đau coi như không nhìn cũng biết hiện tại là một mảnh bầm tím rồi mà nam nhân trước mắt này không hề biết

Nhìn thấy nam nhân trước người trong mắt đều là lo lắng cho nữ nhân trước mặt, Lâu Vô Tâm trong lòng cảm thấy thống khổ không thể tả ..

....

”Lâu ngự y, Nhạc nhi nàng không có việc gì chứ !!?”

Sau khi tìm được vị trí ngồi xuống Lan Lăng Thiệu Giác không thể chờ đợi liền hỏi Lâu Vô Tâm đang bắt mạch cho Đồng Nhạc Nhạc.

Nhìn thấy vẻ mặt đầy lo lắng của Lan Lăng Thiệu Giác Lâu Vô Tâm trong lòng nói lên một cái chỉ là không biểu lộ trên mặt

Nàng hé mở môi hồng nhạt nhòa nói

“Nhạc nhi nàng không có việc gì may mà Vương Gia mới vừa rồi kịp thời xuất thủ đỡ lấy nàng bằng không hậu quả thiệt không thể tưởng tượng nổi ”

Nghe được lời này của Lâu Vô Tâm, trái tim của Lan Lăng Thiệu Giác vốn treo lơ lửng rốt cuộc cũng rơi xuống

” Như thế là tốt rồi, nhưng mà Lâu ngự y khi trở về có lẽ hết chút thuốc an thần cho Nhạc nhi uống đi. Bỏn Vương sợ nàng vừa rồi chấn kinh buổi tối sẽ không ngủ được ..!!”

Nghe những lời này của Lan Lăng Thiệu Giác ,Đồng Nhạc Nhạc ngồi ở một bên không khỏi bật cười
”Vương gia, lá gan của ta đâu có nhỏ như vậy. Vừa rồi thật bị dọa sợ một phen hiện tại đã không có chuyện gì ”

498. Chương 503: Chương 260_2 Tử Ngữ Âm Mưu

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc lại thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cười tươi như hoa, hai hàng lông mày của Lan Lăng Thiệu Giác khẽ chau lại, mở miệng nói ,

” Mới vừa rồi Bồn Vương nếu như chú ý một chút thì người cũng không bị hoảng sợ như vậy, thiếu chút nữa là té sấp xuống nếu như người thật sự xảy ra chuyện gì, Bồn Vương.... ..

Nói tới đây Lan Lăng Thiệu Giác bỗng nhiên dừng lại qua một khắc mới nói tiếp

“Bồn Vương cũng không biết phải nói sao với Hoàng Thượng ”.

”Ha hả Vương Gia ta đã không sao rồi ,được rồi tất cả mọi người đã đói bụng đi ? Chúng ta mau gọi tiểu nhị đem món ngon miệng mang lên đi ! Ta thật đói bụng !!”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói vừa sờ bụng của mình bộ dạng thật thèm ăn ..!

Lan Lăng Thiệu Giác thấy vậy không khỏi cong môi cười một tiếng ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc không hề che dấu dụ dằng

”Hảo, Nhạc nhi đã đói bụng liền nhanh kêu tiểu nhị lại gọi thức ăn đi..”

Lan Lăng Thiệu Giác vừa nói dứt lời liền gọi tiểu nhị đến sau đó gọi tất cả món ăn nổi tiếng của quán, căn dặn tiểu nhị nhanh chóng dọn lên

Bởi vì khách điểm hiện tại nhiều người đang dùng cơm với lại vừa mới xảy ra chuyện vừa rồi Đồng Nhạc Nhạc bọn họ thật lâu mới gọi thức ăn nên lúc này Đồng Nhạc Nhạc đã đói bụng dạ dày dán sát vào lưng .

Sau khi thức ăn được dọn lên bàn cũng không khách khí với bọn người Lan Lăng Thiệu Giác cầm đôi đũa lên bắt đầu ăn ngấu nghiến.....

Lan Lăng Thiệu Giác thấy vậy chỉ phì cười không thôi sau đó cũng cầm đũa lên từ từ ăn

Một bên Lâu Vô Tâm chính là một mực không nói gì chỉ yên lặng ăn

Chỉ là ăn mà thực sự không thấy ngon.

Đến lúc Đồng Nhạc Nhạc ăn cũng sắp xong, rốt cuộc cũng chú ý tới Lâu Vô Tâm khác thường, môi hồng hé mở không khỏi mở miệng hỏi .

“Vô Tâm, Người như thế nào ăn ít như vậy ,hay là đồ ăn không hợp khẩu vị sao !!??”

Lâu Vô Tâm vốn đang cúi mặt không lên tiếng , nghe vậy chỉ khẽ lắc đầu nói

”Không có việc gì, mới rồi ăn xong cơm trưa nên bây giờ không thấy đói ”

“A thì ra là thế ”

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy cũng không suy nghĩ nhiều về mặt khác.

Nghĩ lại hiện nay nàng người đang mang thai tự nhiên cùng Lâu Vô Tâm bọn họ không đồng dạng trong lòng nghĩ vậy lại gặp một cái sủi cỏ cho vào miệng.

“Chắc chắc không trách được khách điểm này mới khai trương mà đông khách như vậy. Sủi cỏ không phải là ngon bình thường coi như Ngự trù ở trong Hoàng Cung xem ra cũng còn kém !!!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng đầy vẻ khen ngợi,Lan Lăng Thiệu Giác ngồi một bên thấy vậy mở miệng nói

”Nếu Nhạc nhi thích ăn như vậy hay là ta ra giá cao thỉnh đầu bếp làm sủi cảo nơi này vào cung ngày ngày làm cho người ăn !!!?”

Nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác đôi mắt của Đồng Nhạc Nhạc lập tức sáng ngời

”Có khả năng như vậy sao !?”

Nhìn Đồng Nhạc Nhạc hai mắt tỏa sáng tràn đầy kích động Lan Lăng Thiệu Giác không khỏi cong môi cười một tiếng

”Dĩ nhiên có khả năng chỉ cần người thích”

Nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ một chút cuối cùng lại lắc đầu ..

“Hay là thôi đi làm người không thể ích kỷ như vậy. Nếu như đầu bếp nơi này mà vào cung thì những người ở đây sẽ không ăn được món sủi cảo ngon miệng này . Mà ngày ngày ta đều ăn cái này hoài sẽ phát ngán còn không bằng lúc nào thèm thì xuất cung ra ngoài ăn sẽ thấy có khẩu vị hơn”

Nghe những lời Đồng Nhạc Nhạc nói Lan Lăng Thiệu Giác cũng không miễn cưỡng

”Ừ tốt lắm nếu Nhạc nhi muốn ăn thì ta sẽ ngày ngày mang người ra ngoài ăn”

”Hi hi ta biết Vương Gia đối với Nhạc nhi tốt nhất”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói dứt lời đột nhiên nhớ đến cái gì đảo mắt nhìn quanh một lượt .

Chỉ thấy ngồi bên cạnh mình Lâu Vô Tâm một mực yên lặng. Mặc dù trên mặt nàng không có biểu lộ ra cái gì nhưng Đồng Nhạc Nhạc cảm giác được nàng trông uể oải và mất mát

Thấy vậy Đồng Nhạc Nhạc không khỏi ảo não một phen ..

Hôm nay đi ra ngoài chính là muốn làm bà mai tác hợp cho hai người bọn họ. Vậy mà này giờ mình chỉ lo nói chuyện với Lan Lăng Thiệu Giác để nàng một bên buồn bã.

Vừa nghĩ muốn tác hợp hai người bọn họ, tự nhiên phải cấp cho hai người thời gian ở chung thật tốt như vậy bọn họ mới có thể tìm hiểu và hiểu rõ đối phương

Từ từ phát hiện đối phương thật tốt mới dễ nảy sinh thiện cảm !!

Nghĩ tới đây Đồng Nhạc Nhạc mắt nhắm chột lóe, lập tức chân mày cau lại làm ra bộ dạng khó chịu ,một bên Lan Lăng Thiệu Giác thấy vậy lo lắng hỏi

“Nhạc nhi người sau vậy có nơi nào không thoải mái sao !?”

Nghe được lời nói của Lan Lăng Thiệu Giác một bên trầm mặt ít nói Lâu Vô Tâm cũng nhìn thấy cũng lập tức lo lắng hỏi

“Nhạc nhi mau đưa tay đây để ta bắt mạch cho người ”

“Ta không sao chỉ là muốn đi vệ sinh thôi các người ở đây từ từ ăn ta đi một chút sẽ trở lại”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói dứt lời liền xoay người rời đi trước khi đi không quên đối với Lâu Vô Tâm nhẹ nhàng nháy mắt một cái .

Thấy vậy nguyên bốn mặt mày hàm chứa lo lắng Lâu Vô Tâm bỗng sửng sốt lúc này mới hiểu được.....

Trong lòng biết Đồng Nhạc Nhạc mượn cớ trách mặt nhường không gian lại cho hai người nghĩ tới đây trên mặt Lâu Vô Tâm không khỏi hiện lên một tia xấu hổ

.....

Sau khi đi ra ngoài Đồng Nhạc Nhạc không khỏi che miệng cười trộm mình lần đầu tiên làm bà mối cảm giác đó thật không sai !!

Mặc dù biết tình cảm của Lan Lăng Thiệu Giác đối với mình , nhưng thật đáng tiếc trong lòng mình chỉ có Huyền Lăng Thương

Đời này kiếp này chỉ có một người nam nhân đó là Huyền Lăng Thương cho nên đối với Lan Lăng Thiệu Giác nàng chỉ có thể xin lỗi

Hơn nữa hiện tại có Lâu Vô Tâm xuất thân cao quý, tu dưỡng lại tốt, dáng vẻ lại khuynh thành, y thuật cao siêu . Nàng thấy thế nào cũng cảm giác nàng ta và Lan Lăng Thiệu Giác là một đôi tuyệt hảo .

Chỉ hy vọng Lan Lăng Thiệu Giác có thể thấy được những điểm tốt đẹp của Lâu Vô Tâm .

Trong lòng vừa nghĩ Đồng Nhạc Nhạc từ từ đi về phía trước, bất tri bất giác liền đi tới phía sau hậu viện của khách điểm ..

Lúc này Đồng Nhạc Nhạc mới phát hiện phía sau khách điểm này chẳng khác chốn bồng lai

Nhìn chung quanh một vòng chỉ thấy nơi này có một hòn non bộ nước từ trong núi giả không ngừng chảy xuống, hoa cỏ thật tươi tốt đúng là vô cùng thanh lịch lại không có một bóng người .

Nghĩ đến tất cả mọi người đều ở phía trước ăn cơm rất ít người tới nơi này .

Cũng không biết nơi đây có phải là chỗ ở của chủ nhân khách điểm này không nữa !??

Trong lòng nghĩ ngợi từ lúc mình đi ra ngoài tới bây giờ cũng được một lúc rồi ,xem như là kéo dài thời gian để cho hai người bọn họ thật tốt ở chung một chỗ..

Trong lòng thầm nghĩ mình cần phải tránh mặt bao lâu ,đột nhiên Đồng Nhạc Nhạc dường như nhận thấy phía sau hình như có người đi theo mình.

Lúc này nàng chỉ lo ngấm nhìn cảnh sắc nên không chú ý tới.

Cho đến phía sau đột nhiên truyền đến “rắc” một tiếng hình như người phía sau đạp phải nhánh cây khô, âm thanh đó là từ cây khô phát ra.

Nghe vậy trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc không khỏi xoay người nhìn lại.

Không nhìn còn đỡ vừa nhìn Đồng Nhạc Nhạc lập tức sợ đến mức “ầm” một tiếng đại não đều trống rỗng

Chỉ thấy đứng phía sau nàng là một nữ nhân mặc trên người một bộ áo tím, dáng vẻ vô cùng xinh xắn.

Chỉ là trong ánh mắt nhìn nàng đều là sát ý quyết đoán khiến Đồng Nhạc Nhạc rung mình xồn tóc gáy cảm thấy sau lưng toát mồ hôi lạnh cả người

Người này không ai khác là người nhiều lần tổn thương nàng“ Tử Ngữ”!!

Mặc dù chỉ gặp nhau hai lần nhưng mà mỗi lần gặp đều là tới ám sát nàng

Lần đầu tiên là ở bên trong Hoàng Cung xem chút là chết dưới kiếm của nàng.

Lần thứ hai là tại hồ Thái Tử bị nàng nắm tay kéo ra hồ làm nàng chút nữa là chết đuối.

Hiện tại lần nữa thấy Tử Ngữ làm Đồng Nhạc Nhạc sợ đến không nhẹ ở trong đầu chỉ có một ý niệm đó là “Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách”

Dù sao vừa nhìn thấy Tử Ngữ là biết không có cái gì tốt mà là có ý định xấu.

Hơn nữa nàng có võ công, chỉ một ngón tay cũng có thể giết chết nàng.

Hiện tại mình lại đang mang thai nếu nàng bị thương vậy thì sẽ một xác hai mạng a ..

Nghĩ tới đây Đồng Nhạc Nhạc dưới chân như bôi dầu lập tức bỏ chạy. Nhận thấy ý đồ của Đồng Nhạc Nhạc, Tử Ngữ chỉ cong khóe môi lạnh lùng cười một tiếng.

”Ha hã ,muốn chạy trốn !?”

Lần này đây nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Đồng Nhạc Nhạc!

Nàng muốn cho chủ tử biết nàng làm như vậy đều là vì hắn

Nghĩ tới đây Tử Ngữ mũi chân nhún một cái thi triển khinh công cả người nhanh như chớp hướng tới Đồng Nhạc Nhạc đang chạy trốn

Giờ phút này Đồng Nhạc Nhạc tâm loạn như ma nàng chỉ nghĩ nhanh lên một chút chạy thoát khỏi nơi này nhưng trong lòng Đồng Nhạc Nhạc biết rõ ràng Tử Ngữ có võ công há có thể để một người không có võ công như nàng chạy thoát được ..

Cho dù như thế nàng cũng phải chạy’.

Nàng chết thì không sao nhưng còn đứa bé trong bụng ? Vì đứa bé trong bụng nàng nhất định phải sống trong lòng kiên định Đồng Nhạc Nhạc dốc hết sức lực của mình mà chạy trở về.

Giờ phút này nàng thật vô cùng hối hận mới vừa rồi chỉ lo tán thưởng khen ngợi cảnh sắc mà đi xa như vậy.

Hơn nữa nơi này thật vắng vẻ coi như nàng có hô to thì cũng không có ai nghe thấy để cứu nàng

Hiện tại nàng nên làm gì bây giờ !?

Huyền Lăng Thương chàng mau tới cứu ta a !

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không ngừng khẩn cầu .

Bởi vì mỗi lần chỉ cần nàng gặp nguy hiểm thì Huyền Lăng Thương sẽ giống như thần tiên xuất hiện để cứu nàng thoát khỏi

Tuy nhiên lần này đây Đồng Nhạc Nhạc ở trong lòng có cầu khẩn bao nhiêu thì Huyền Lăng Thương có lẽ sẽ không hề xuất hiện .

Giờ phút này nàng chỉ cảm thấy sức lực trên người như dần dần bị rút, đi hai chân vô lực thân thể mềm nhũn liền ngã trên mặt đất .

Trước người nàng bóng tím chợt lóe, chỉ thấy Tử Ngữ mặt mày hớn hở lăng lăng nhìn nàng.

Nhìn thấy ánh mắt của Tử Ngữ, nàng trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vô cùng khó chịu , cả người không được tự nhiên!

Bởi vì ánh mắt Tử Ngữ nhìn nàng như một con mèo nhìn chú chuột giấy dựa sắp chết. Mà phi thường bất hạnh, nàng chính là con chuột giấy dựa sắp chết kia

Trong lòng bối rối tuyệt vọng chẳng lẽ lần này nàng thật sự chạy không thoát sau !?

Nghĩ tới đây hai tay Đồng Nhạc Nhạc gắt gao ôm bụng của mình thì thầm nói

“Cực cương là mẫu hậu xin lỗi người”

Liền trong thời gian Đồng Nhạc Nhạc tuyệt vọng, Tử Ngữ từ từ đi đến nhìn nàng ngã trên mặt đất mặt mày tái nhợt bộ dáng tràn đầy tuyệt vọng của Đồng Nhạc Nhạc, đột nhiên mỉm cười một tiếng

Nụ cười kia ,rất đẹp!

Giống như hoa anh túc nở rộ cũng là một loại độc trí mạng

”Ha hả tử ti ngươi cuối cùng là chạy không khỏi bàn tay của ta ngươi hiện tại liền để mạng lại đây đi!”

Tử Ngữ mở miệng cười nói nụ cười kia không đạt tới khóe mắt ánh mắt kia nhìn Đồng Nhạc Nhạc không chút nào che giấu hận ý

Nghe được những lời nói của Tử Ngữ cùng với ánh mắt nhìn mình tràn đầy hận ý Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là cắn chặt môi dưới mới mở miệng nói .

“Tử Ngữ nói thế nào thì ta cũng là tỷ tỷ của ngươi ,ngươi lại vì một người nam nhân mà ngay cả tình thân cũng không để ý sao !?Lúc đầu phụ mẫu qua đời chỉ để lại hai tỷ muội chúng ta sống nương tựa lẫn nhau tại sau ngươi lại vì một nam nhân mà tỷ tỷ ruột của mình cũng giết !?Nếu phụ mẫu ở dưới suối vàng có biết chắc sẽ rất thương tâm!!”

Đồng Nhạc Nhạc nói tính lấy thân tình thuyết phục Tử Ngữ chỉ khẩn cầu Tử Ngữ còn có thể nghĩ đến thâm tình ..

Nghe được lời khẩn cầu của Đồng Nhạc Nhạc ánh mắt của Tử Ngữ liền xẹt qua tia không đành lòng ,thấy vậy trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vui vẻ lần môi hé mở lần nữa nói

“Hơn nữa Tử Ngữ ta lại đang mang thai sắp sinh, đứa bé trong bụng ta cũng là cháu của ngươi . Chuyện của Đôn Thân Vương ta là người ngoài cuộc, ta cũng đã nói rõ với hân. Cho nên Tử Ngữ ngươi hãy bỏ qua cho tỷ tỷ và buông tha cho cháu ngươi đi”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng cau mày đau khổ khẩn cầu.

Vì đứa bé nàng tình nguyện bỏ qua tự tôn của mình, vì muốn Tử Ngữ không nhẫn tâm hạ thủ.....

Tử Ngữ nghe được những lời của Đồng Nhạc Nhạc ánh mắt quét một vòng liền rơi tại trên bụng của Đồng Nhạc Nhạc

Mặc dù mới qua hai tháng nhưng do Đồng Nhạc Nhạc ăn nhiều nên bụng đã bắt đầu có hơi nhô ra hơn nữa từ đầu tới giờ Đồng Nhạc Nhạc đều hai tay ôm bụng của mình đủ để biết là nàng đang mang thai !!

Thấy vậy Tử Ngữ không khỏi trầm lặng nàng đứng tại nơi đó vẫn không nhúc nhích ánh mắt rơi tại trên người Đồng Nhạc Nhạc chưa từng dời đi ,dường như đang suy nghĩ cái gì.

Một bên Đồng Nhạc Nhạc cũng không dám thở mạnh ,bởi vì sự sống chết của mình nếu Tử Ngữ nghĩ sai thì hồng bét.

Nghĩ tới đây ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc nhìn về phía Tử Ngữ càng phát ra cầu khẩn.

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian phẳng phát như một thế kỷ . Tử Ngữ vốn không nhúc nhích rốt cuộc cũng khôi phục lại tinh thần.

Lập tức hai chân cử động từng bước từng bước đi về phía Đồng Nhạc Nhạc ...

”Tỷ Tỷ ngươi chớ trách ta ,ngươi tuy nói có lý, ngươi không thích Vương Gia nhưng trong lòng Vương gia luôn có người chỉ cần người chết thì vương gia mới để tâm đến ta cho nên tỷ tỷ đời này là ta xin lỗi ngươi !!”

Dứt lời Tử Ngữ vung tay lên một cái ”

Sau một khắc Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy một mùi thơm quái dị bay đến ngay lập tức chỉ thấy đầu choáng váng trước mắt tối sầm lại Đồng Nhạc Nhạc lâm vào hôn mê

.....

Người nói Nhạc nhi đi thời gian dài như vậy sau chưa trở về phải chăng là gặp chuyện gì rồi!? Bẩm vương có lẽ là đi tìm nàng cái đã !

Ngồi ở nơi này rất lâu mà không thấy Đồng Nhạc Nhạc trở lại Lan Lăng Thiệu Giác trên mặt càng là cực kỳ lo lắng .

Nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác Lâu Vô Tâm trong mắt không khỏi xẹt qua một tia buồn bã .

Trong lòng biết Đồng Nhạc Nhạc rời đi là muốn nhường không gian lại cho hai người tìm hiểu đối phương

Mới vừa rồi nàng không ngừng suy nghĩ lựa lời muốn cân nhắc nói chuyện với nam nhân này nhưng một điểm cũng không nói được cái gì vì nam nhân trước mặt lại đối với nàng lạnh nhạt như vậy tâm tư của hân đều đặt ở trên người của Đồng Nhạc Nhạc !

Đối với điều này Lâu Vô Tâm trong lòng cay đắng khổ sở không thôi, tại sau trong lòng của hân chỉ có một mình Đồng Nhạc Nhạc cho dù là cái liếc mắt cũng không chịu bỏ thí cho nàng !?

Nàng rốt cuộc phải làm như thế nào hân mới có thể chú ý tới nàng!? Thương yêu nàng !?

Trong lòng bất đắc dĩ buồn bã, Lâu Vô Tâm nhìn Lan Lăng Thiệu Giác một bộ tâm tư đều không có để nàng trong lòng không khỏi nhẹ nhàng thở dài môi mím mở ra nói ..

“Nếu Vương Gia lo lắng cho Nhạc nhi vậy để ta đi xuống dưới tìm nàng”

“Như thế rất tốt làm phiền Lâu ngự y ”

Nghe được lời Lâu Vô Tâm Lan Lăng Thiệu Giác nhẹ gật đầu

Đối với Lâu Vô Tâm càng ôn hòa hữu lễ .

Nhìn hẩn như vậy ôn hòa hữu lễ rơi vào mắt Lâu Vô Tâm càng làm nàng thêm ảo não

Thở dài trong lòng nàng không khỏi từ từ đứng lên đang định đi tìm Đồng Nhạc Nhạc

Tuy nhiên vào đúng thời điểm này một bóng dáng nhỏ nhắn liền xuất hiện trước mặt bọn họ.

Nhìn thấy người đến trên mặt Lâu Vô Tâm đầu tiên là sửng sốt còn không chờ nàng nói cái gì ngồi một bên Lan Lăng Thiệu Giác sau khi nhìn thấy người đến thì lập tức từ trên chỗ ngồi đứng lên không che dấu được ánh mắt lo lắng .

”Nhạc nhi người rốt cuộc đã trở lại !? Như thế nào sắc mặt lại tái nhợt như vậy có chỗ nào không khỏe sao !?”

499. Chương 504: Chương 261 : Nhạc Nhi, Người Lại Muốn Giết Trầm

Lan Lăng Thiệu Giác mở miệng, ánh mắt nhìn người mới đến, càng là không che dấu chút nào lo lắng.

Chỉ thấy nữ nhân phía trước, giờ phút này sắc mặt thoảng tái nhợt, mắt nhắm sụp xuống, làm cho người ta không thấy được thần sắc trong mắt nàng.

Nghĩ đến mới rồi lúc Đồng Nhạc Nhạc đi ra ngoài, vẫn còn dáng vẻ tinh thần sáng láng, sau lúc trở về, lại thành dáng vẻ thế này, trong lòng Lan Lăng Thiệu Giác rất lo lắng.

Nghe được lời Lan Lăng Thiệu Giác đã nói, lại chứng kiến Lan Lăng Thiệu Giác lo lắng như thế cho Đồng Nhạc Nhạc, trong lòng Lâu Vô Tâm chỉ cảm thấy quặn lại, môi đỏ mọng không khỏi khẽ mấp máy một cái. Trên mặt, không khỏi nhuốm vài phần vẻ buồn bã.

Cổ tay của nàng mới rồi bị hẩn va chạm, còn đau đến bây giờ, hẩn lại cũng không từng nhận thấy được chút xú.

Hiện nay đối với nữ nhân trước mắt này, lại tìm mọi cách che chở, quan tâm yêu mến, thật sự làm cho người ta khó chịu.

Trong lòng buồn bã, Lâu Vô Tâm sau khi khe khẽ thở dài một hơi, hé mở làn môi hồng, quay sang Đồng Nhạc Nhạc lo lắng hỏi.

“Nhạc nhi, nếu không, ta bắt mạch cho người đi! ?”

Lâu Vô Tâm mở miệng, liền muốn bắt mạch cho nữ nhân trước mắt. Không ngờ, nữ nhân trước mắt lại chợt lùi lại phía sau một bước, né tránh nàng đụng chạm, chỉ là cúi đầu nhẹ nhàng nói.

“Ta mệt mỏi, muốn hồi cung.”

Nữ nhân mở miệng, âm thanh nhẹ nhàng, sâu kín, phảng phất phi thường mệt mỏi.

Lâu Vô Tâm nghe vậy, trên mặt đầu tiên là sửng sốt, còn không chờ suy nghĩ nhiều mặt khác, Lan Lăng Thiệu Giác ở một bên nghe vậy, lập tức mở miệng nói.

“Nếu như mệt mỏi, Bồn vương hiện tại lập tức đưa người hồi cung.”

Lan Lăng Thiệu Giác mở miệng, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, đều là vẻ đau lòng.

Nữ nhân nghe vậy, chỉ là nhẹ nhàng gật đầu.

Lan Lăng Thiệu Giác thấy vậy, liền lập tức gọi tiểu nhị của quán thanh toán, vén màn, sau đó tự mình đưa Đồng Nhạc Nhạc hồi cung.

. . .

Đêm đã khuya .

Tối nay không trăng không sao, đám mây đen ngòm kia, càng là sà xuống thật thấp ở giữa không trung. Nương theo những tia sấm chớp chợt lóe nhấp nháy, lúc đầu vừa nhìn qua, phảng phất một con ma quỷ đang há cái miệng rộng, rất làm cho người ta sợ hãi!

Giờ phút này, bên trong hoàng cung, càng là mọi âm thanh hoàn toàn yên tĩnh.

Lúc này, trừ thị vệ cung nhân nhận trách nhiệm canh gác ra, tất cả mọi người đã ngủ thiếp đi.

Sau khi Huyền Lăng Thương trở lại điện Dưỡng Tâm, chỉ thấy bên trong điện Dưỡng Tâm hoàn toàn im lặng.

Ánh nền êm dịu, nhẹ nhàng bao phủ cả điện Dưỡng Tâm, khiến cho cả điện Dưỡng Tâm, tăng thêm những nét êm dịu.

Nghĩ đến, thiếu nữ kia, giờ phút này, liền đang ngủ say bên trong điện Dưỡng Tâm, Huyền Lăng Thương không khỏi bước nhanh hơn. Nhưng rồi, sợ hãi động tác quá lớn làm tỉnh người đang ngủ say, Huyền Lăng Thương bước đi phi thường nhẹ nhàng.

Lặng lẽ không một tiếng động đi tới bên long sàng, Huyền Lăng Thương không khỏi nhẹ nhàng nhắc lên màn che phủ xuống đất, cúi đầu vừa nhìn.

Chỉ thấy, nữ nhân trên giường đang lúc ngủ say!

Ánh nền êm dịu, nhẹ nhàng tỏa ra. Nó hiền hòa bao trùm trên người nữ nhân.

Chỉ thấy nữ nhân trên giường, mặt như tranh vẽ, đôi mắt nhẹ nhàng nhắm lại, hàng mi dài dài cong vút, vừa dài vừa cong, phảng phất một đôi cánh bướm màu đen, đang đậu lên mi mắt nàng làm phủ xuống hai vệt đen. Khiến cho nữ nhân nhìn qua, càng tỏ ra dịu dàng .

Lại từ khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp đẽ tinh xảo kia của nữ nhân dời xuống, huyết mâu động lòng người của nam nhân không khỏi nhẹ nhàng rơi trên vùng bụng vẫn còn bằng phẳng của nữ nhân.

Nhìn thấy cái bụng vẫn còn bằng phẳng, huyết mâu của Huyền Lăng Thương không khỏi dịu hẳn đi.

Nghĩ đến, ở chỗ này, chính lúc đang thai nghén đứa bé của bọn họ , trong lòng Huyền Lăng Thương, không khỏi hiện lên một cảm giác tràn đầy sung sướng và thỏa mãn.

Chưa bao giờ từng nghĩ tới, sẽ có một nữ nhân, sẽ làm chính mình động tâm như thế.

Từ nhỏ đến lớn, Huyền Lăng Thương cho tới bây giờ cũng không từng đích thực nhận thức qua cái gì là hạnh phúc sung sướng. Dù sao sinh ra trong gia đình Hoàng đế , hưởng thụ sự tôn vinh mà người bình thường không thể hưởng thụ, nhưng hắn cũng cảm nhận được sự lục đục với nhau mà người thường không thể tưởng tượng nổi.

Vì sinh tồn, vì chính mình, vì chính em ruột của mình, hắn không thể không kiềm chế tâm tình của chính mình, giấu diếm sự thành thật của mình, khiến chính mình xem ra có vẻ lạnh lùng khắc nghiệt vô tình.

Nhưng mà như thế, hắn sắp sửa trở thành người chồng và người cha, cảm giác như thế, quả thực khó có thể dùng bút mà hình dung!

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương bực môi không khỏi nhẹ nhàng cong lên một cái, trên mặt, đều là sự dịu dàng sung ái không che dấu nổi.

Lập tức, càng là vươn cánh tay thon thả kia, nhẹ nhàng xoa trên cái bụng bằng phẳng của nữ nhân.

Bạc môi hé mở, nhỏ giọng cười nói.

“Con à, con cũng đã biết, phụ hoàng chờ mong con ra đời thế nào sao! ?”

Nam nhân mở miệng, trên mặt, đều là niềm vui sướng và tự hào sắp được làm người cha.

Liền vào lúc nam nhân tâm tình sung sướng, nữ nhân nằm ở trên giường , đột nhiên nhẹ nhàng chau chau hàng mi, phảng phất như sắp bị bừng tỉnh.

Thấy vậy, trong lòng nam nhân giật nảy lên một cái, lập tức dừng lại động tác của tay.

Lại nhận thấy được, sau khi nữ nhân một lần nữa nặng nề ngủ thiếp đi , nam nhân mới từ từ cúi người xuống, lại cúi thấp hơn, nhẹ nhàng chạm vào vầng trán rộng đầy đặn, nhẹ nhàng hôn lên vầng trán hiền hòa kia của nữ nhân.

Sự dịu dàng trong mắt toả khắp mọi nơi, đặc biệt, khi thấy nữ nhân bên dưới nhẹ nhàng cau cái mũi, nụ cười trên miệng Huyền Lăng Thương càng đậm đà.

Lại thấy bên ngoài sấm sét chớp sáng lòà, nghĩ đến một hồi bão táp sắp xảy ra.

Vì vậy, nam nhân liền xoay người, chạy đến phía trước cửa sổ, đóng lại cánh cửa sổ chạm trở đang rộng mở kia.

Đêm đã khuya, tuy là ngày mùa hè, hán vẫn sợ độ ẩm không khí cao, khiến nữ nhân trên giường bị cảm lạnh.

Hiện nay, nữ nhân trên giường phải ngủ một mình, nếu như nàng chịu lạnh, hán so với nàng càng khó chịu hơn.

Trong lòng nghĩ thế, sau khi Huyền Lăng Thương nhẹ nhàng đóng cánh cửa sổ, liền lặng lẽ không một tiếng động đi tới bên giường, lại từ từ nằm xuống trên giường.

Nhìn thấy thiếu nữ nằm ở bên cạnh đang ngủ say, khóe miệng Huyền Lăng Thương cong lên một cái, trên mặt, đều là không che dấu nổi hạnh phúc thỏa mãn.

Lặng lặng nhìn chăm chú nữ nhân bên cạnh rất lâu, nam nhân mới nhẹ nhàng nhắm đôi mắt lại.

Nam nhân là một muốn chết rồi, không được bao lâu, liền nặng nề ngủ thiếp đi.

Tuy nhiên, ngay sau khi nam nhân ngủ say, cũng không biết là, nữ nhân nằm ở bên cạnh hán, vốn đang ngủ say , đột nhiên liền mở đôi mắt ra.

Bên ngoài sấm chớp lóe ra không thôi, đột nhiên ‘Rầm’ một tiếng, một trận sấm chớp mưa bão rồi cuộc đã tới.

Đi theo cơn mưa to gió dữ gào thét thổi qua, những cành cây tươi tốt bên ngoài kia bị thổi qua làm lắc la lắc lư, cơ hồ dường như phải nhổ tận gốc cây cổ thụ, rất làm cho người ta sợ hãi!

Đối với mưa to gió dữ ở bên ngoài, nữ nhân phảng phất một chút cũng không từng biết được. Truyện edit ở diễn đàn Lê Quý Đôn, các bạn đọc ở nơi nào ghi “cứ việc lấy truyện từ diễn đàn Lê Quý Đôn mà ko cần xin phép” là ủng hộ đám bất lịch sự, là tự hạ thấp mình. Quyết định do các bạn.

Giờ phút này, nữ nhân chỉ là lẳng lặng mở đôi mắt ra, sau đó, chậm rãi nhóm dậy từ trên giường .

Bên ngoài sấm sét ầm ầm, những tia chớp chợt lóe nhấp nháy, xuyên thấu qua những cửa sổ rộng mở kia chiếu vào.

Bên trong tấm điện , những chiếc đèn lồng soi sáng.

Đèn lồng êm dịu, nhẹ nhàng chiếu sáng bốn phía.

Chỉ thấy nữ nhân vẽ mặt đờ đẫn, phảng phất như tượng gỗ không có linh hồn.

Một đôi mắt xinh đẹp kia, trong mắt lại vô cùng trống rỗng, hoàn toàn đục ngầu.

Chỉ thấy nữ nhân sau khi ngồi dậy , liền từ từ xoay người, cúi đầu nhìn xuống nam nhân trước người.

Sau khi thấy nam nhân đang ngủ say, nữ nhân liền từ từ đưa tay, hướng tới dưới gối đầu mà tìm kiếm.

Lập tức, một chiếc Chủy Thủ sắc bén, liền được nữ nhân nắm thật chặt ở trên tay. Truyện edit ở diễn đàn Lê Quý Đôn, các bạn đọc ở nơi nào ghi “cứ việc lấy truyện từ diễn đàn Lê Quý Đôn mà ko cần xin phép” là ủng hộ đám bất lịch sự, là tự hạ thấp mình. Quyết định do các bạn.

Chủy Thủ sắc bén, dưới ngọn đèn chiếu rọi xuống, càng là lóe ra ánh sáng lạnh lạnh không thôi.

Trong tay nắm chặt Chủy Thủ, nữ nhân chờ đợi một khắc, liền từ từ giơ Chủy Thủ lên . . .

Mắt thấy, Chủy Thủ trong tay nữ nhân, sẽ hung hăng hạ xuống.

Nữ nhân vốn có thần sắc chờ đợi, phảng phất tượng gỗ không có linh hồn , hàng lông mày kẻ đen lại gắt gao cau lại một cái.

Ở trong đôi mắt trống rỗng kia, càng là xẹt qua một vẻ đau khổ, không đành lòng, và giãy dụa giằng co.

Chủy Thủ trên tay , liền giơ lên cao như vậy, rồi lại hạ xuống, dừng lại giữa không trung, rồi lại hung hăng giơ cao. Phảng phất, như có người ở phía sau nắm chặt nữ nhân tay, không cho nữ nhân đâm Chủy Thủ xuống.

Hành động như thế, lặp lại rất lâu. Gương mặt nữ nhân, càng tỏ ra tái nhợt.

Đôi mắt vốn trống rỗng, càng là chứa đầy nước mắt.

Chỉ thấy những giọt nước mắt trắng ngần long lanh kia, không ngừng xoay tròn trong khóe mắt nữ nhân , cuối cùng, hóa thành nước mắt, tốc tốc rơi xuống.

Nữ nhân hé mở làn môi hồng, không tiếng động giãy dụa cầu khẩn..

“Không, không nên, không thể. . .”

Chính là, coi như nữ nhân có giãy dụa, thân thể của mình, phảng phất dường như bị người khổng chế, Chủy Thủ trên tay , rút cuộc lại lần nữa không khổng chế nổi, hung hăng hạ xuống, nhắm trái tim nam nhân đâm tới. . .

“Không. . .”

Cùng với hành động trên tay, nữ nhân rút cuộc không nhịn được giật mình la lên thành tiếng.

Tuy nhiên, tất cả đã muộn.

Chỉ nghe thấy nam nhân kêu rên một tiếng, ngay sau đó, trên tay nóng lên, là cảm giác máu huyết phun ở trên tay. Truyện edit ở diễn đàn Lê Quý Đôn, các bạn đọc ở nơi nào ghi “cứ việc lấy truyện từ diễn đàn Lê Quý Đôn mà ko cần xin phép” là ủng hộ đám bắt lịch sự, là tự hạ thấp mình. Quyết định do các bạn.

Rõ ràng, máu huyết là ấm như vậy, nữ nhân lại cảm giác vô cùng lạnh lẽo.

Tâm của nàng, càng là vào giờ khắc này, trong nháy mắt rơi xuống Địa Ngục vạn kiếp bất phục . . .

Nàng, đã giết Huyền Lăng Thương rồi!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy cả tâm tư đều như vỡ vụn.

Tuy nhiên, liền vào lúc nữ nhân cực kì tan nát cõi lòng , nam nhân nằm ở trên giường , thân thể lại chợt lặn một cái, cả người liền rơi từ giường xuống dưới đất.

Ngực đau đớn không thôi, nhưng cũng không bằng nỗi đau trong tâm can mình!

Một tay nắm thật chặt lồng ngực của mình, nơi đó, đang có máu huyết đầm đìa. Chun mũi, ngửi thấy được, là thuộc về mùi tanh của máu tươi.

Đối với máu huyết, Huyền Lăng Thương cũng không xa lạ một chút nào.

Đối với bị thương, hẳn đã quen lắm rồi.

Chỉ là hiện nay, vết thương kia, cũng là nữ nhân trước mắt này ban cho hắn!

Đây mới là sự thật khiến Huyền Lăng Thương không chịu đựng được!

Mới rồi hắn đang lúc ngủ say, trong lòng lại đột nhiên bắt đầu bất an, phảng phất, có vật gì vậy, đang như gắt gao giằng xé trái tim hắn.

Trong lòng có nỗi bất an, khiến hắn không nhìn được từ từ mở đôi mắt ra, tỉnh táo lại. Truyện edit ở diễn đàn Lê Quý Đôn, các bạn đọc ở nơi nào ghi “cứ việc lấy truyện từ diễn đàn Lê Quý Đôn mà ko cần xin phép” là ủng hộ đám bất lịch sự, là tự hạ thấp mình. Quyết định do các bạn.

Cũng không ngờ, trong lúc mở mắt ra, điều nhìn thấy, chính là nữ nhân hắn yêu thương nhất, lại cầm trong tay Chủy Thủ, hung hăng đâm tới ngực hắn!

Nàng, là muốn đưa chính mình vào chỗ chết! !

Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Lăng Thương giật nảy lên một cái, lập tức, càng là nhanh chóng tung người. Lại vẫn đã muộn một bước.

Ngực hoàn toàn đau đớn kịch liệt, nếu như hắn vừa rồi phản ứng muộn một bước, một đao kia mà đâm trúng, tất là lồng ngực của hắn! ! !

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương mở to đôi mắt, cũng không quản đến vết thương trên ngực.

Ánh mắt nhìn nữ nhân trên giường, càng là không dám tin, và đau buồn tuyệt vọng.

“Nhạc nhi, ngươi lại muốn giết trẫm! ?”

500. Chương 505: Chương 262 : Trẫm, Quả Nhiên Là Đệ Nhất Thiên Hạ Ngưu Dốt

Nam nhân mở miệng, ở trong giọng nói, đều là không dám tin và kinh ngạc.

Dù sao, hắn căn bản liền chưa từng nghĩ đến, nữ nhân chung chăn chung gối cùng hắn, lại thừa dịp lúc hắn ngủ say, dùng Chủy Thủ đi ám sát hắn!

Nghĩ tới đây, trong ánh mắt của Huyền Lăng Thương nhìn Đồng Nhạc Nhạc, ngoài kinh ngạc không dám tin, chỉ còn nỗi tuyệt vọng và đau buồn sâu sắc.

Dù sao, nữ nhân trước mắt này, chính là người hắn yêu thương sâu sắc !

Hắn sắp sửa lập nàng là hậu, ở trong bụng nàng, cũng đã có thai nghén đứa con của hắn. Chính là hiện tại, nàng lại muốn lấy đi tính mạng của hắn! ! !

Nghĩ tới đây, trái tim Huyền Lăng Thương, phảng phất đau đớn như bị vạn tiễn xuyên tâm!

Đối với Huyền Lăng Thương đau lòng muốn chết, giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc cả người đều bối rối. Trong đại não chỉ có trống rỗng. Nàng muốn giải thích, chính là, trong khoảnh khắc, nàng cũng không biết nên giải thích như thế nào.

Bởi vì, đối với cảnh tượng trước mắt, nàng bị chấn động, cũng đều không thua Huyền Lăng Thương một chút nào!

Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy, chính mình hình như đang làm một giấc mộng.

Ở trong đầu, vẫn còn là có hơi hỗn loạn ngu muội.

Nàng cũng không biết, chính mình rốt cuộc là làm sao vậy, tại sao lại lấy ra Chủy Thủ ám sát Huyền Lăng Thương.

Nàng chỉ nhớ rõ, đến khi nàng dần dần tỉnh táo, người đã ngồi ở trên giường, ngồi ở bên cạnh Huyền Lăng Thương.

Thân thể của nàng, phảng phất không phải của chính mình, hình như bị người thao túng. Chỉ có một đạo âm thanh, giống như ma quỷ, không ngừng vang vọng ở bên tai nàng, câu đó là —

Giết Huyền Lăng Thương! Giết Huyền Lăng Thương!

Vì vậy, hai tay nàng, liền giơ lên thẳng tắp Chủy Thủ trong tay, liền đâm tới ngực Huyền Lăng Thương.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc đều rớt trí, càng là không ngừng giãy dụa, muốn thoát khỏi âm thanh này, ngăn cản tất cả điều này.

Huyền Lăng Thương là nam nhân mà nàng yêu thương sâu sắc , nàng coi như chính mình bị chết, cũng tuyệt đối không thể gây thương tổn hấn một phần.

Có điều là, cho dù nàng ra sức giãy dụa như thế nào, thân thể của nàng, càng là không bị chính mình khống chế, Chủy Thủ trên tay , càng là đâm thẳng về hướng tới ngực Huyền Lăng Thương . . .

Trên tay, vẫn còn lưu lại máu huyết trên người Huyền Lăng Thương.

Nhìn thấy Huyền Lăng Thương đã lăn rơi trên mặt đất , một tay ôm ngực, máu huyết chói mắt càng là không ngừng chảy ra từ trong đó. Lại thêm ánh chớp chớp lóe nhấp nháy bên ngoài kia phụ trợ , càng làm cho người ta sợ hãi!

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến lòng dạ rối bời, sợ hết hồn hết vía, dựng ngược tóc gáy. Nàng muốn giải thích, chỉ là, đầu lưỡi phảng phất dường như bị dính chặt, ngay cả một câu nói đều không nói rõ ràng.

Cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc chỉ có thể không ngừng lắc đầu, bối rối thì thảo được.

“Không, Lăng Thương, ta, không phải, ta không phải. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng vừa nói, nước mắt kia, càng là cùng với nàng không ngừng lắc đầu mà tóc tóc rơi xuống, nhuộm đầy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt kia. Khiến cho nàng nhìn qua, phảng phất thất thần không chịu nổi , quả là đau khổ làm cho người ta vô cùng thương cảm.

Giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc rõ ràng là bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ hãi.

Đối với Đồng Nhạc Nhạc lòng dạ rối bời , Huyền Lăng Thương nhìn thiếu nữ trước mắt đang cực kì sợ hãi.

Chỉ thấy thiếu nữ trước mắt, mặt mày tái nhợt, nước mắt kia, phảng phất như chuỗi Trân Châu bị đứt, đang không ngừng tóc tóc rơi xuống.

Nếu như vào dĩ vãng, hấn khẳng định sẽ cực kì đau lòng, sau đó tiến lên, cẩn thận che chở an ủi.

Chỉ là, đến khi ánh mắt Huyền Lăng Thương quét một vòng, rơi tại trên tay nữ nhân vẫn cứ nắm thật chặt Chủy Thủ, trong lòng không khỏi thất lại một cái.

Nghĩ đến, mới rồi nữ nhân này, chính là đã dùng thanh Chủy Thủ này, hung hăng đâm tới hấn, muốn lấy đi tánh mạng của hấn, Huyền Lăng Thương liền cảm giác được trái tim băng giá vô cùng.

Giờ phút này, Huyền Lăng Thương cả người, phảng phất như rơi xuống trong hầm băng vô tận.

Ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, là nỗi đau lòng khó chịu khi bị người phản bội.

“Nhạc nhi, tại sao! ? Rốt cuộc là tại sao! ? Trẫm là yêu ngươi, tín nhiệm ngươi như vậy , hiện tại ngươi lại muốn ám sát trẫm! ?”

Nam nhân mở miệng, ở trong giọng nói, đều là thất vọng, tuyệt vọng đối với Đồng Nhạc Nhạc.

Bởi vì, nữ nhân trước mắt này, là hấn có tình cảm chân thành từ lúc sanh ra.

Hấn có khả năng vào lúc nàng gặp phải nguy hiểm, đánh bạc tính mạng đi cứu nàng!

Chính là hiện tại, nàng lại như thế đối với hấn. . .

Lần đầu tiên, thử nghiệm cảm xúc bị nữ nhân chính mình yêu mến lại phản bội, cảm giác đó, quả thực khổ không thể tả, quá đau đớn.

Nếu như có khả năng nói được, Huyền Lăng Thương là hy vọng cỡ nào, rằng đó chỉ là một cơn ác mộng.

Chính là, ngực thì đau đớn, lại thêm máu huyết trên tay, chun mũi ngửi thấy được mùi máu tươi, trên tay nữ nhân cầm Chủy Thủ. Mọi thứ đều nói cho hấn, tất cả điều này, đều là sự thật!

Nữ nhân mà hấn yêu thương nhất, muốn ám sát hấn!

Tại sao! ? Rốt cuộc là tại sao! ?

Huyền Lăng Thương đau lòng cực kì, cuối cùng, phảng phất dường như đã hiểu cái gì , trong mắt xẹt qua một tia tuyệt vọng và hiểu rõ.

“Nhạc nhi, thì ra, tất cả điều này, đều là vì hân. . . Người sở dĩ ở lại bên người trẫm, đều là vì muốn giết trẫm, để trợ giúp hân đi lên để vị. Trẫm, rốt cuộc đã hiểu rõ ràng . . .”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu tuyệt vọng ghen ngào.

Nghe được lời nam nhân đã nói như vậy, lại thấy ánh mắt hân đối với chính mình tràn đầy thất vọng , Đồng Nhạc Nhạc lập tức ra sức lắc lắc đầu, mở miệng nói.

“Không! Lăng Thương, người nghe ta giải thích. Ta không có, ta, cũng không biết sẽ như vậy. . .”

Đồng Nhạc Nhạc bối rối giải thích, lập tức, lại thấy vết thương trên ngực Huyền Lăng Thương, liền lập tức mở miệng nói.

“Lăng Thương, trên người của người đang bị thương. Người đâu, ngự y, mau truyền ngự y. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, hướng tới ngoài điện liền la lớn.

Giờ phút này, đúng là ban đêm lại có đông tố , tiếng gọi thê lương của Đồng Nhạc Nhạc , vào thời khắc này, càng kinh hãi.

Cùng với Đồng Nhạc Nhạc lớn tiếng la lên. Đám thị vệ cung nhân chờ đợi ở ngoài điện, liền lập tức vội vã chạy vội vào.

Đến khi thấy tình cảnh ở trong tấm thất, đám cung nhân đều sợ ngây người.

Chỉ thấy ở trong tấm thất, Hoàng đế bọn họ tôn quý nhất đang té trên mặt đất, một tay gắt gao ôm ngực bị thương.

Hoàng Hậu tương lai của bọn họ lại cầm trong tay Chủy Thủ, ở nơi này lớn tiếng la lên. Còn trên thanh Chủy Thủ kia, vẫn còn dính vết máu huyết.

Đám cung nhân vừa nhìn, tuy không biết rốt cuộc là phát sinh chuyện gì, nhưng cũng rõ ràng. Để vương cao quý của bọn họ cũng là bị thương do đâm , mà người đâm ngài bị thương, chính lúc là Hoàng Hậu tương lai của bọn họ!

Nhìn thấy tình huống này, đám cung nhân hết thấy đều kinh ngạc ngây ngẩn cả người, trong khoảnh khắc, vẫn chưa từng phản ứng kịp.

Nhìn thấy đám cung nhân có vẻ không dám tin, ngây người ra, Đồng Nhạc Nhạc lòng như lửa đốt, hé mở làn môi hồng tái nhợt kia, lo lắng quát.

“Các người vẫn còn đứng ở chỗ này làm cái gì! ? Mau, mau truyền ngự y a!”

Cùng với Đồng Nhạc Nhạc la lên một tiếng này, đám cung nhân mới vội vàng phục hồi tinh thần lại, lập tức nhanh chóng xoay người, đi truyền ngự y.

Nhìn thấy đám cung nhân vội vàng rời đi, Đồng Nhạc Nhạc lập tức đi tới Huyền Lăng Thương vẫn còn té trên mặt đất.

Chỉ là, đến khi ánh mắt của nàng quét một vòng, đối đầu huyết mâu lạnh như băng kia của Huyền Lăng Thương , trong lòng đầu tiên là nhói mạnh một cái. Cả thân thể, càng là phảng phất dường như bị người điểm huyết, muốn động một cái mà cũng không thể động .

Bởi vì, đôi mắt nam nhân giờ phút này nhìn nàng, là lạnh lẽo như vậy!

Phảng phất như tháng chạp trời đông giá rét, không có một tia nóng nào!

Thấy vậy, trái tim Đồng Nhạc Nhạc, phảng phất như bị lãng trì.

Dù sao, lúc trước đây, nam nhân trước mắt này, đối với nàng dịu dàng che chở, sủng ái không gì sánh bằng, đối với nàng, càng là coi như trân bảo.

Chính là hiện nay, trong ánh mắt của hắn nhìn nàng, cũng là vô cùng lạnh lẽo, trong mắt, càng là lóe ra sự thất vọng, đau buồn đối với nàng.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thất lại một cái, phảng phất tâm can mình, như đang bị người dùng tay hung hăng xiết lại, cực kì đau đớn.

Cau đôi mày lại, sắc mặt Đồng Nhạc Nhạc càng là vô cùng tái nhợt.

Nhớ lại trên tay chính mình, vẫn còn cầm thanh Chủy Thủ sắc bén kia, Đồng Nhạc Nhạc lập tức hung hăng quăng một cái.

Cùng với Đồng Nhạc Nhạc vừa cử động, Chủy Thủ trên tay nàng, càng là hung hăng đập trên mặt đất, hơn nữa phát ra ‘keng’ một tiếng. Âm thanh lạnh lùng kia, tiếng binh khí nện trên mặt đất, vào lúc ban đêm lạnh như băng này, nghe càng rõ ràng.

Nghe thấy một hồi âm thanh lạnh lạnh này, trái tim Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hung hăng thít lại một hồi.

Chỉ là, nàng càng sợ hãi hơn, vì vết thương trên người Huyền Lăng Thương.

“Lăng Thương, ta, ta trước giúp ngươi đứng lên được không! ? Trên người của ngươi, vẫn còn chảy huyết. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ở trong giọng nói, đều là lộ rõ ý lo lắng.

Tuy nhiên, nam nhân nghe được lời của nàng, khóe miệng cũng là nhẹ nhàng cong lên một cái.

Nam nhân cười, chỉ là, hắn nụ cười trên mặt, cũng là lạnh lùng như vậy, nụ cười lại càng không đến trong mắt.

“Ha ha, Nhạc nhi, hiện tại ngươi, vẫn còn đang diễn trò sao! ? Ngươi cho là, trẫm hiện tại, vẫn còn sẽ tin tưởng ngươi sao! ?”

Nam nhân mở miệng, chế nhạo cười ra tiếng.

Ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là lạnh như băng và khinh thường.

Cũng không biết, về mặt của hắn giờ phút này thần sắc, chính như ngầm giấu lưỡi dao, hung hăng đâm vào tim Đồng Nhạc Nhạc, làm cho nàng đau đớn.

“Không, Lăng Thương, ngươi nghe ta giải thích, chuyện cũng không phải giống ngươi nhìn thấy như vậy. . .”

“Không phải trẫm thấy như vậy! ? Thế thì rốt cuộc là như thế nào! ? Chẳng lẽ, ngươi không có lừa lúc trẫm ngủ, cầm Chủy Thủ ám sát trẫm! ? Nhạc nhi, không, hắn là Tử Kiều, thì ra, ngươi đúng là si tình như vậy, ngươi là yêu Huyền Lăng Dạ đến thế, khiến trẫm rất bội phục. Không ngờ ngươi lại có khả năng vì hắn, ám sát trẫm, mà trẫm cũng thật sự xuẩn, ngu đến mức tin tưởng lời của ngươi. Cho là, ngươi là yêu trẫm, cũng không dự đoán, suýt chết ở trên tay ngươi! Tử Kiều a Tử Kiều, ngươi, rất giỏi!”

Huyền Lăng Thương mở miệng, hơi nở nụ cười, chợt cao giọng cười lớn.

“Ha ha ha ha ha ha. . . Trẫm, quả nhiên là Đệ Nhất Thiên Hạ ngu dốt! Lại đi tin tưởng ngươi! Trẫm thật sự là ngốc nghếch a, ha ha ha ha ha ha. . .”

Huyền Lăng Thương mở miệng cao giọng cười lớn, âm lượng lớn, vọng thẳng đến trời cao, kèm theo những tia chớp kia, càng đáng sợ.

Chỉ là, nam nhân cười, lại tràn ngập tuyệt vọng, buồn đau.

Nhìn thấy nam nhân trước mắt cười ha ha, trái tim Đồng Nhạc Nhạc phảng phất dường như đang nhỏ máu, đau quá đau quá.

Hiện tại, Đồng Nhạc Nhạc mới biết được, thì ra lời nói, cũng là có khả năng giết người!

Nghe Huyền Lăng Thương nói những lời như thế này, Đồng Nhạc Nhạc vừa là lo lắng, vừa là bối rối, vừa là khổ sở.

Đặc biệt, thấy nụ cười trên mặt nam nhân , Đồng Nhạc Nhạc lại trong lòng biết, hần giờ phút này đang đau lòng.

Dù sao, bị chính người mình yêu phản bội, cái loại cảm giác đau đớn này, giờ phút này, bản thân nàng cũng cảm nhận vậy.

P/S : cho tớ PR nhé .

Hội Sắc Nữ cần tuyển thêm rất rất nhiều editor mới và các nàng ko edit.

Hoan nghênh những bạn chưa từng edit cũng định tham gia nhảy hố cùng . Hội Sắc Nữ sẽ hỗ trợ phần mềm chuyển ngữ và các kĩ năng để mỗi ngày bạn chỉ cần tập edit 1 tiếng , sau 7 ngày là có chap hoàn chỉnh . Nếu hàng ngày bỏ nhiều thời gian hơn sẽ có chap edit sớm hơn .

Mỗi chap chỉ hơn 1k chữ , dài độ 4 trang, rất nhẹ nhàng.

Nhảy hố đi !!!!!

501. Chương 506: Chương 263 : Giam Lông (Phải Xem)

Đau lòng muốn chết, càng không muốn thấy Huyền Lăng Thương phát sinh hiểu lầm chính mình, mà thương tâm.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức tiến lên, lo lắng giải thích.

“Không, Lăng Thương, chuyện thật sự không phải giống người đã thấy như vậy. Ta thật sự không biết phát sinh chuyện gì . Ta, ta cũng cũng không phải cố ý muốn lấy tính mệnh của người, Lăng Thương, người nhất định phải tin tưởng ta. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, cau đôi mày lại, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là lo lắng bối rối và cầu khẩn.

Dù sao, nàng là yêu thương sâu sắc nam nhân này như thế , tại sao lại ác độc gây thương tổn hần như thế ! ?

Chính là hiện nay, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy ở trong đầu khuê loạn. Dù sao, chuyện vừa rồi, chính nàng đều không rõ ràng lắm rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. Nàng chỉ là cảm giác được, ở trong đầu mình hoàn toàn lộn xộn.

Hơn nữa mới rồi, nàng phảng phất bị người không chế, tất cả, đều là thân bất do kỷ a!

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc ảo não lo lắng, Huyền Lăng Thương khi nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, cũng là cong môi khinh thường cười lạnh.

“Tin tưởng người! ? Đến hiện tại, người lại còn muốn trảm tin tưởng người! ? Người định thật sự là kẻ ngu sao! ? Trảm tin tưởng người như thế , lại suýt chết ở trên tay người. Nếu như đến bây giờ, trảm vẫn còn tin tưởng người, trảm chính là kẻ ngu !”

Huyền Lăng Thương mở miệng, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là thất vọng và đau buồn.

“Tử Kiêu a Tử Kiêu, uổng phí tình cảm thâm thiết của trảm đối với người , nhưng người lại làm thế này đối với trảm, người, được lắm!”

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, lại thấy hần tràn đầy tuyệt vọng mất mát chầm chọc nhìn nàng, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy lòng như đao cắt.

“Không, Lăng Thương, người thật sự phải tin tưởng ta, ta yêu người như vậy á, làm thế nào ta lại làm bị thương người. Mới rồi, ta cũng không biết chính mình rốt cuộc là làm sao vậy, tại sao lại làm ra chuyện gây thương tổn đến người, ta thật sự không phải. . .”

Những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, vẫn chưa nói xong, thì bên ngoài, đã chạy vào rất nhiều cung nhân thái giám và thị vệ.

Nhìn thấy Huyền Lăng Thương vẫn còn nằm trên mặt đất, đám cung nhân lập tức vội vàng tiến lên, dè dặt đỡ Huyền Lăng Thương đứng lên.

“Hoàng thượng, ngài như thế nào! ?”

“Hoàng thượng, ngực ngài đang chảy máu đây! Thái y, mau đến xem cho Hoàng thượng một cái. . .”

Cùng với những cung nhân này đến, cả phòng ngủ, lập tức trở nên vô cùng ồn ào.

Bởi vì Hoàng thượng bị thương, tất cả mọi người đều bối rối.

Ai dìu thì dìu, ai bắt mạch thì bắt mạch cho Huyền Lăng Thương. Những thị vệ này, lại thấy tình huống bên trong, đứng là trong khoảnh khắc không biết nên làm cái gì bây giờ cho tốt.

Dù sao, làm bị thương hoàng thượng của bọn họ, lại là Hoàng Hậu tương lai. . .

Liền vào lúc bọn thị vệ lúng ta lúng túng không biết làm sao, Huyền Lăng Thương chỉ là lạnh lùng nhìn qua một lượt. Rồi liếc mắt đến Đồng Nhạc Nhạc đứng ở một bên, mặt mày cực kỳ sợ hãi, bạc môi hé mở, âm thanh kia, cơ hồ là dường như truyền ra từ trong hàm băng điện.

“Người đâu, gác kĩ cả điện Dưỡng Tâm, không có cho phép của trẫm, không cho bất luận kẻ nào xuất nhập!”

Huyền Lăng Thương mở miệng, lạnh giọng nói.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lập tức chấn động.

Ý tứ lời này của Huyền Lăng Thương, là không tin nàng, đem giam lỏng nàng! !

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thất lại một cái, phảng phất đao cắt, thật đau đớn.

Ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là đau buồn vô cùng.

Huyền Lăng Thương hắt, không tin nàng!

“Lăng Thương. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, âm thanh nghẹn ngào.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt kia, càng là nhuộm đầy nước mắt.

Dưới ánh nến kia chiếu rọi xuống, trông nàng càng cảm thấy vật vã đau khổ.

Hơn nữa thân thể nhỏ nhắn mảnh mai kia, ở dưới cảnh đêm, có vẻ yếu ớt, cô đơn, bất lực như thế. . .

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, lại thấy đáng về nàng tràn đầy thê lương thương cảm, trong lòng Huyền Lăng Thương không khỏi thất lại một cái. Đau lòng vô cùng.

Nếu như tại dĩ vãng, hẳn khẳng định không nói hai lời, lại bắt đầu che chở nàng thật tốt, lau đi nước mắt cho nàng, nói lời hay mà dịu dàng.

Bởi vì, thấy nữ nhân này đau lòng, hẳn so với nàng càng đau lòng hơn.

Chỉ là hiện tại. . .

Một tay gắt gao ôm ngực vẫn không ngừng rỉ máu, Huyền Lăng Thương bởi vì mất máu quá nhiều mà bạc môi không khỏi nhẹ nhàng nhếch lên một cái.

Nụ cười kia, nhẹ nhàng, nhạt nhòa, tràn đầy mỉa mai, châm biếm. . .

Mang theo một nét châm biếm đó, Huyền Lăng Thương cũng không quay đầu lại, liền xoay người rời đi, không hề liếc mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc.

. . .

Đồng Nhạc Nhạc liền cứ như thế đứng ngậy ra ở nơi này, cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, phảng phất như lâu một thế kỷ, cho đến lúc, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy hai chân đã bắt đầu tê tê . . .

Huyền Lăng Thương rời đi từ lúc nào , nàng cũng không nhớ rõ.

Chỉ là, ở trong đầu nàng, lại giống như thước phim phát lại, không ngừng hiện ra nụ cười mỉa mai châm chọc kia của Huyền Lăng Thương trước khi rời đi . . .

Đau xót, tuyệt vọng, đau lòng như vậy . . .

Huyền Lăng Thương hẳn, đối với nàng đã thất vọng rồi.

Hắn, không tin nàng. . .

“Lăng Thương, tại sao! ? Tại sao ngươi không tin ta! ?”

Sức lực trên người , hoàn toàn mất đi.

Đồng Nhạc Nhạc thân thể mềm nhũn, liền ngã lăn ra trên mặt đất lạnh lẽo kia.

Tuy là ngày mùa hè, chỉ là bên ngoài mưa to dầm dìa, trên mặt đất càng là hoàn toàn lạnh lẽo.

Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy, những luồng khí lạnh, đang từ dưới thân nàng nhanh chóng bốc lên đỉnh đầu.

Chỉ là, cho dù thân thể có lạnh đến đâu, cũng không lạnh như lòng của nàng.

Huyền Lăng Thương hẳn, không tin chính mình. . .

Giấc mộng, hoàn toàn vỡ tan.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc đau lòng cực kì, ở trong đầu, càng là không ngừng hiện lên ngày đã qua, từng li từng tí tình cảnh nàng ở chung cùng Huyền Lăng Thương.

Huyền Lăng Thương đối với nàng che chở chu đáo, đối với nàng xử sự dịu dàng, đối với nàng là coi như báu vật.

Hắn cười, hắn giận, mọi thứ vẫn quanh quẩn ở trong đầu nàng.

Càng là như thế, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong lòng đau hơn .

Trong lòng, phảng phất vạn tiễn xuyên tâm , đau đến Đồng Nhạc Nhạc cơ hồ nghẹt thở .

Nước mắt kia, càng là phảng phất chuối Trân Châu bị đứt, không ngừng tốc tốc rơi xuống, nhuộm đầy gương mặt tái nhợt tuyệt vọng kia, cuối cùng, men theo cái cảm thốn thả, ‘độp’ một tiếng, rơi xuống trên mặt đất lạnh như băng kia

. . .

Đồng Nhạc Nhạc bị giam cầm ở trong tấm thất tại điện Dưỡng Tâm , suốt mười ngày .

Ở trong mười ngày này, Huyền Lăng Thương cũng không có đến thăm nàng một lần .

Đồng Nhạc Nhạc muốn đi ra ngoài, chỉ là thị vệ bên ngoài, cứ phụng mệnh hành động, tự nhiên không thể để cho nàng đi ra ngoài.

Nàng không ra được, người ở bên ngoài, cũng không vào được.

Đối với vết thương của Huyền Lăng Thương , Đồng Nhạc Nhạc càng là cực kì lo lắng.

Tối hôm đó, một đao kia, sâu như vậy, Huyền Lăng Thương hẳn, phải chẳng là vết thương rất nặng! ?

Cho nên, mới không có đến thăm nàng! ?

Đồng Nhạc Nhạc không tin, Huyền Lăng Thương sẽ tuyệt tình như vậy , ngay cả một lần, đều không muốn gặp lại nàng.

Hơn nữa, từ sau ngày đó, Đồng Nhạc Nhạc càng là không ngừng hồi tưởng chuyện đã xảy ra trước đây. Trong lòng, mơ hồ có vài phần rõ ràng .

Nghĩ đến hôm đó tại hậu viện khách sạn, Tử Ngữ đột nhiên xuất hiện, nàng bị ép đến không đường có thể trốn. Vốn tưởng rằng Tử Ngữ sẽ bắt nàng như vậy, cuối cùng, nàng chỉ thấy Tử Ngữ vung tay lên một cái. Ngay sau đó, liền ngửi thấy được một mùi thơm đậm đặc quái dị, còn chuyện sau đó, không còn nhớ gì nữa.

Nàng cũng không biết chính mình làm như thế nào trở về hoàng cung, chỉ là rõ ràng, đến khi nàng lặng lẽ tỉnh dậy, thì trên tay của mình, đã nắm thật chặt một thanh Chủy Thủ, muốn gây bất lợi đối với Huyền Lăng Thương!

Lúc ấy, nàng là rối trí , không ngừng giãy dụa được.

Chính là, khi đó, cả người nàng phảng phất bị người khổng chế, ở trong đầu, không ngừng quanh quẩn một âm thanh, chính là

Giết Huyền Lăng Thương!

Cùng với âm thanh này không ngừng quanh quẩn, thân thể của nàng, càng là không bị chính mình khống chế.

Coi như chính mình không ngừng cố gắng muốn đoạt lại chủ quyền, đáng tiếc, vẫn chịu bó tay.

Mãi đến sau này, đâm bị thương Huyền Lăng Thương. . .

Hiện nay nghĩ đến, hôm đó, nàng khẳng định là bị được vật gì đó khống chế.

Cũng khó trách, lúc ấy Tử Ngữ tại sao không có giết nàng. Thiết nghĩ đến, là dùng cái được vật này, để mê hoặc đã khống chế nàng, để cho nàng ám sát Huyền Lăng Thương.

Nếu như nàng thật sự giết Huyền Lăng Thương, triều đình khẳng định vô cùng rung chuyển, lúc này, Huyền Lăng Dạ sẽ nắm giữ cả triều cương.

Mà nàng, thì bởi vì ám sát Hoàng thượng mà sẽ bị giết chết!

Như thế một mũi tên hạ hai chim, thật sự thâm độc; nham hiểm!

Tử Ngữ này, vì nam nhân chính mình thích, đã điên rồi!

Không tiếc giết chết chị ruột của chính mình, lòng dạ ác độc như thế!

Đáng tiếc chính là, hiện nay, coi như nàng đã biết rõ ràng chân tướng của sự tình, muốn đi tìm Huyền Lăng Thương giải thích, lại chịu bó tay.

Nàng mấy ngày này, mặc dù áo cơm không lo, lại một chút tự do cũng không có.

Bên ngoài phòng ngủ, có thị vệ canh gác dày đặc, quả thực là có chạy đằng trời.

Những cung nhân hầu hạ nàng, miệng lại ngậm rất chặt, cho dù nàng cứng mềm hỏi hư thế nào , đều không hỏi ra tình huống hiện nay của Huyền Lăng Thương.

Huyền Lăng Thương hẳn, hiện nay thân thể rất cuộc như thế nào ! ?

Phải chăng là vẫn còn oán nàng, hận nàng! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc liền mơ hồ thất lại đau đớn.

Nàng là yêu Huyền Lăng Thương sâu sắc như vậy , cho tới nay, Huyền Lăng Thương đối với nàng, càng là cực kì yêu quý, coi như trân bảo.

Chính là hiện nay, Huyền Lăng Thương lại bởi vì chuyện này, mà phát sinh hiểu lầm nàng, không tin nàng. . .

Chẳng lẽ là, bọn họ yêu không đủ sâu! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc chua xót, trong mũi cay cay, một dòng lệ trong veo, liền nhanh chóng từ trong khóe mắt tốc tốc trượt xuống.

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc vì chuyện của Huyền Lăng Thương mà đau lòng khổ sở, chỉ nghe thấy ‘Y nha’ một tiếng, âm thanh cửa gỗ ma sát mặt đất.

Cánh cửa chạm trở long phượng vốn khóa chặt, liền bị người nhẹ nhàng đẩy ra từ bên ngoài.

Nhìn thấy ánh cửa chạm trở kia bị người đẩy ra, tâm Đồng Nhạc Nhạc không khỏi giật nảy lên một cái, nhịp tim đập, cũng bắt đầu bắt đầu gia tốc.

Bởi vì, trong lòng có lẽ đang chờ mong, kì vọng, rằng xuất hiện ở cửa ra vào là một bóng dáng quen thuộc kia.

Nàng chờ mong Huyền Lăng Thương sẽ xuất hiện, sau đó nói cho nàng, hẳn tin tưởng nàng. . .

Tuy nhiên, đến khi thấy rõ bóng dáng đứng ở cửa ra vào, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc vốn tràn đầy hy vọng, trong nháy mắt bị mất mát phủ kín.

Bởi vì, người đứng ở cửa ra vào, không phải hắn. . .

Huyền Lăng Thương hẳn, thật sự tính toán không hề muốn thấy nàng nữa sao! ?

502. Chương 507: Chương 264 : Nữ Nhân Bên Cạnh Huyền Lăng Thương (Ngược)

Thấy Đồng Nhạc Nhạc giống như mất đi linh hồn của mình, mặt mày ngây ra tuyệt vọng đứng ở nơi đó, tiểu thái giám mang theo hộp đựng thức ăn đi tới lập tức mở miệng nói.

“Tiểu Nhạc Tử, người không sao chứ! ?”

Người mới đến mở miệng, mặt mày lo lắng.

Nghe thấy âm thanh quen thuộc, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, lập tức ngẩng đầu nhìn lại.

Mới rồi, nàng chỉ là thấy trang phục của người mới đến, trong lòng biết là thái giám đưa bữa trưa cho nàng, cũng không hề nhìn xem dáng vẻ của người mới đến.

Bây giờ nghe thấy âm thanh quen thuộc như thế, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, mới ngược mắt chờ người ra nhìn kĩ một cái. Chỉ thấy, người mới đến không phải người khác, đúng là Tiểu Lô Tử!

Bị giam lỏng ở chỗ này suốt mười ngày, đưa cơm cho nàng, đều là cung nhân chưa quen thuộc, ngay cả người nói chuyện cũng không có.

Hôm nay, lại nhìn thấy Tiểu Lô Tử đột nhiên xuất hiện, Đồng Nhạc Nhạc có cảm giác như là nhìn thấy thân nhân, một nỗi tủi thân lộ rõ càng là nhanh chóng trào dâng trong lòng. Trong mũi cay cay, hai dòng lệ trong veo, liền tức thì trào ra khóe mắt.

“Ô ô, Tiểu Lô Tử, là người. . .”

Đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc vừa cong lên, liền oa một cái mà khóc thành tiếng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt kia, ngay lập tức liền khóc như mưa, phẳng phất một chú cún con bị người bỏ rơi, quả là vô cùng vất vả đau khổ.

Tiểu Lô Tử từ khi quen Đồng Nhạc Nhạc tới nay, có lẽ lần đầu tiên nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc khóc thương tâm như thế.

Thấy vậy, Tiểu Lô Tử đều luống cuống.

“Tiểu Nhạc Tử, người không nên khóc, hiện tại người trong lòng có bầu đây! Cẩn thận khóc mà làm bị thương thân thể. . .”

Tiểu Lô Tử mở miệng cuống quýt nói, sau khi nhanh chóng để hộp đựng thức ăn trong tay xuống, liền nhanh chóng lấy ra khăn tay, rồi lau nước mắt cho Đồng Nhạc Nhạc.

Tiểu Lô Tử là thật tâm tốt bụng đối với Đồng Nhạc Nhạc.

Dù sao, Tiểu Lô Tử cùng Đồng Nhạc Nhạc đã quen nhau khá lâu, cho dù Đồng Nhạc Nhạc sắp sửa được lập là Hoàng Hậu, Đồng Nhạc Nhạc vẫn lén lút để cho Tiểu Lô Tử và Tiểu Quế Tử gọi nàng là Tiểu Nhạc Tử, để biểu hiện thân thiết.

Tình cảm như thế , là khó có thể dứt bỏ.

Hiện nay, nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc khóc giống như đứa bé bất lực, Tiểu Lô Tử quả thực là cực kì khó chịu.

“Tiểu Nhạc Tử, người đừng khóc nữa. Người lại khóc, ta cũng không biết nên làm thế nào mới tốt . . .”

Nghe được Tiểu Lô Tử nói lời này, lại thêm đáng về hân tràn đầy lo lắng, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc biết Tiểu Lô Tử là thật tâm đối xử với mình, liền gắt gao kiềm chế tâm tình vốn đang không khống chế được.

Đợi qua một khắc, Đồng Nhạc Nhạc mới rút cuộc ngừng nước mắt, ngừng sụt sịt. Sau đó, dường như nghĩ đến cái gì , mới ngược đôi mắt xinh đẹp lên, mở miệng hỏi Tiểu Lô Tử.

“Đúng rồi, Tiểu Lô Tử, hôm nay người làm thế nào có khả năng đưa bữa trưa cho ta! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, tràn đầy tò mò.

Trong thời gian nàng bị nhốt tại phòng ngủ, đến hầu hạ nàng, đưa cơm cho nàng, đều là cung nhân xa lạ.

Sau này, Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ một chút, hẳn đó là ý tứ của Huyền Lăng Thương . Chính là hôm nay, Tiểu Lô Tử lại có khả năng đưa bữa trưa cho nàng, thật sự kỳ quái.

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, Tiểu Lô Tử lại thấy đáng về Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy tò mò, lập tức mở miệng nói.

“Ta và Tiểu Quế Tử đều cực kì lo lắng cho người. Khi đó, chúng ta lúc đầu vừa nghe người muốn ám sát Hoàng thượng, còn tưởng rằng là tin vịt đây! Không nghĩ tới là sự thật. Lúc ấy, ta và Tiểu Quế Tử đều rối trí, muốn đi thăm người một lần, nhưng không được vào. Cho đến hôm qua, ta khổ khổ cầu khẩn Tiểu Trụ Tử đưa cơm cho người, Tiểu Trụ Tử không nhin được cầu khẩn của ta, mới cố mà khiến ta đưa cơm cho người một lần. Tiểu Nhạc Tử, hôm đó rốt cuộc là xảy ra chuyện gì! ? Người làm thế nào lại ám sát Hoàng thượng đây! ?”

Nghe được câu hỏi của Tiểu Lô Tử , trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ảm áp.

Mặc dù Tiểu Lô Tử chỉ là nói qua loa hời hợt, nhưng mà, nàng cũng biết, Tiểu Lô Tử bọn họ vì chuyện của nàng, khẳng định là cực kì hoảng hốt, vẫn còn mất không ít tài lực công phu tiếp theo mới có thể vào đây đưa cơm cho nàng.

Chỉ là một phần tình nghĩa này, liền khiến trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cảm động quá chừng.

Trong lòng càng là âm thầm thề, sau này có cơ hội, chắc chắn báo đáp tình nghĩa Tiểu Lô Tử bọn họ đối với nàng.

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thầm nghĩ, lại thấy đáng về nghi hoặc của Tiểu Lô Tử tràn đầy lo lắng, lập tức mở miệng nói.

“Chuyện này ta cũng không biết nên giải thích như thế nào, chỉ là, ta thật là không phải muốn ám sát hoàng thượng, Tiểu Lô Tử, người có thể tin tưởng ta! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ánh mắt nhìn Tiểu Lô Tử, càng là căng thẳng không thôi.

Tiểu Lô Tử nghe vậy, lập tức khẳng định gật đầu, mở miệng nói.

“Ta đương nhiên là tin tưởng người, bằng không, cũng sẽ không mạo hiểm vào đây gặp người.”

Tiểu Lô Tử mở miệng, lời này, cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, liền nói ra miệng .

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc chấn động, trong mũi cay cay, một hàng lệ trong veo, lại lần nữa tốc tốc trượt xuống.

Nỗi cay đắng trong lòng lớn vô cùng.

Ngay cả Tiểu Lô Tử bọn họ, đều tin tưởng chính mình như thế , tại sao Huyền Lăng Thương, ngược lại không tin nàng. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc khó chịu, mắt nhắm chột cụp xuống, trên mặt, đều là đau thương và khổ sở.

“Ngay cả Tiểu Lô Tử các người đều tin tưởng ta, Lăng Thương hán, tại sao liền không tin ta đây. . .”

Đồng Nhạc Nhạc thì trào tự nói, sau một khắc, dường như là nghĩ đến cái gì, đôi mắt đầm lệ liền ngược lên, ánh mắt Tiểu Lô Tử đều là lo lắng và căng thẳng.

“Đúng rồi, Tiểu Lô Tử, Lăng Thương hán như thế nào! ? Hán phải chăng là bị thương rất nghiêm trọng! ? Lại có lo lắng về tính mạng! ?”

Mấy ngày này, nàng bị giam lỏng ở chỗ này, đối với chuyện của Huyền Lăng Thương, càng là hoàn toàn không biết gì cả.

Hiện nay, thật vất vả nhìn thấy một người quen thuộc, Đồng Nhạc Nhạc tự nhiên muốn hỏi thật rõ ràng, bằng không, trong lòng bất an a.

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc sốt ruột lo lắng, Tiểu Lô Tử nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, trong lòng biết nàng lo lắng, lập tức mở miệng nói.

“Tiểu Nhạc Tử người có thể yên tâm được rồi, Hoàng thượng ngài hiện tại đã không ngại, vết thương ban đầu của hoàng thượng , xem ra rất nghiêm trọng. Nhưng mà, kỳ thật chỉ là bị thương ngoài da thôi, tính dưỡng những ngày này, đã sớm tốt lắm rồi.”

“Như thế, ta liền an tâm.”

Nghe được lời Tiểu Lô Tử nói, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy tảng đá lớn vốn một mực áp chế ở trong lòng, rốt cuộc đã hơi hơi rơi lỏng ra một chút .

Nghĩ đến hôm đó, lời điện sấm chớp ầm ầm, bốn phía hoàn toàn mờ nhạt, nàng chỉ nhớ rõ chính mình hạ thủ cực độc ác, máu nhuộm đầy tay.

Hiện nay nghe Tiểu Lô Tử nói lời này, nghĩ đến, hôm đó Huyền Lăng Thương né tránh kịp thời, cho nên không hề đa thương đến chỗ hiểm.

May là. . .

Nghĩ tới đây, lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thở phào nhẹ nhõm thì đồng thời một nỗi đau buồn, lại lần nữa trào dâng trong lòng.

Dù sao hiện nay, nàng đã ước chừng hiểu rõ chân tướng hôm đó, đầy đủ mọi thứ. Đều là quỷ kế của Tử Ngữ . Nàng ta đối với chính mình đã hạ loại mê dược có thể làm rối trí lạc lòng người , khiến cho nàng thân bất do kỷ, mới làm ra chuyện gây thương tổn cho Huyền Lăng Thương.

Hiện nay, nàng muốn giải thích tất cả với Huyền Lăng Thương , đáng tiếc, bên ngoài có trọng binh gác, quả thực liền ngay cả một con ruồi đều không bay vào được. Nàng muốn đi ra ngoài, nói dễ vậy sao! ?

Nếu như nàng nói cho Tiểu Lô Tử , để Tiểu Lô Tử nói rõ ràng tất cả với Huyền Lăng Thương. Thế nhưng, Tiểu Lô Tử chỉ có thân phận là một thái giám hèn mọn, chỉ sợ cũng vô phương nói rõ tất cả cùng Huyền Lăng Thương.

Hiện nay, nàng chỉ có chính miệng mình nói rõ ràng tất cả với Huyền Lăng Thương . Nhưng mà, hiện nay, nàng muốn đi ra ngoài, lại ra không được a.

Càng nghĩ, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng là lo lắng như lửa đốt, gương mặt xinh đẹp kia, càng là gắt gao cau lại.

Tiểu Lô Tử ở một bên , nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc nhú mày, dáng vẻ cực kì lo lắng thì không khỏi mở miệng hỏi.

“Tiểu Nhạc Tử, có chuyện gì, liệu ta có khả năng đến giúp người! ? Nếu như ta có khả năng giúp người, người cứ việc nói!”

Nghe được lời này của Tiểu Lô Tử, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái. Rồi dường như là nghĩ đến cái gì, đôi mắt sáng ngời. Nhưng sau một khắc, lại như là nghĩ đến cái gì đó, tràn đầy vẻ gặp khó khăn.

“Tiểu Lô Tử, hiện nay ta, thật sự có chuyện muốn mời người hỗ trợ. Chính là, ta lại sợ chuyện này Lăng Thương trách tội xuống, sẽ liên lụy người. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, tràn đầy khó khăn.

Dù sao, phát sinh chuyện như vậy, Huyền Lăng Thương đã không tin hẳn .

Huyền Lăng Thương đối với nàng, cũng không giống như trước .

Nàng tự nhiên hy vọng, chính miệng mình giải thích tất cả với hắn. Nếu như Huyền Lăng Thương tin tưởng lời của mình, như thế là tốt rồi.

Nếu như Huyền Lăng Thương không tin, khẳng định sẽ liên lụy đến Tiểu Lô Tử. . .

Cái này, mới là điều khó khăn nhất của Đồng Nhạc Nhạc.

Nhìn thấy dáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc đầy bụng tâm sự, cực kì lo lắng, Tiểu Lô Tử mặc dù đã biết, chuyện Đồng Nhạc Nhạc muốn nhờ, khẳng định quan hệ trọng đại. Thế nhưng, Tiểu Lô Tử vẫn không có do dự gật đầu, trượng nghĩa nói.

“Tiểu Nhạc Tử người cứ việc nói đi, chỉ cần ta làm được, ta khẳng định sẽ giúp cho người!”

. . .

Một khắc canh giờ sau khi

Đồng Nhạc Nhạc đã thay trang phục thái giám của Tiểu Lô Tử, hết lần này đến lần khác kiểm tra một phen trước gương, rồi mới đi ra bình phong.

Nhìn thấy Tiểu Lô Tử chỉ là mặc một bộ quần áo trong đứng ở nơi đó, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc do dự một phen, mới mở miệng nói.

“Tiểu Lô Tử, cảm ơn người.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ánh mắt nhìn Tiểu Lô Tử, càng là tràn đầy cảm kích.

Tiểu Lô Tử nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, chỉ là lập tức lắc lắc đầu, mở miệng nói.

“Tiểu Nhạc Tử, ta là bằng hữu của người, vậy mà người còn như vậy nói, liền rất khách khí. Hiện nay, Hoàng thượng khẳng định đang phê duyệt tấu chương tại thư phòng, hiện tại người đi tìm Hoàng thượng đi!”

Nghe được lời Tiểu Lô Tử nói, Đồng Nhạc Nhạc lập tức gật đầu. Sau đó, liền lập tức mang theo hộp đựng thức ăn rồng, lại kéo cái mũ thái giám trên đầu thấp một phần, liền từ từ đẩy cánh cửa chạm trổ, đi ra khỏi phòng ngủ.

Mất nhưng nhẹ nhàng liếc nhìn một phen bốn phía, chỉ thấy bên ngoài phòng ngủ, năm bước một người, mười bước một tốp, quả nhiên là cấm vệ nghiêm ngặt.

Trong lòng căng thẳng, sợ hãi bị người khác phát hiện, Đồng Nhạc Nhạc một mực cúi đầu xuống.

Chỉ là, may là nàng hiện nay mặc trang phục thái giám, hơn nữa trước đây cũng giả làm thái giám trong thời gian dài như vậy. Cho nên, thị vệ bên ngoài, cũng không hề khả nghi.

Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc càng là rất thuận lợi rời khỏi phòng ngủ. Sau đó, không ngừng bước chân đi tới, nhanh chóng hướng về phía tới thư phòng.

Muốn đến thư phòng, tự nhiên phải đi qua ngự hoa viên.

Đến lúc Đồng Nhạc Nhạc đi ở trong ngự hoa viên trăm hoa đua nở kia, từ một chỗ rất xa , một đạo bóng dáng quen thuộc, liền xuất hiện ở trong tầm mắt Đồng Nhạc Nhạc.

Đến khi thấy bóng dáng rần rở quen thuộc kia, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, ngay sau đó tim đập dồn dập.

Ánh mắt, từ khi rơi vào hình bóng đó, cũng không thể rời đi một phần .

Bởi vì, kia một bóng người, không phải người khác, đúng là Huyền Lăng Thương! ! !

Suốt mười ngày, chưa từng nhìn thấy Huyền Lăng Thương .

Trong vòng mười ngày này, Đồng Nhạc Nhạc đối với hắn, càng là ngày nhớ đêm mong, điên đảo mất hồn.

Hiện nay, thấy nam nhân thương nhớ không thôi này đang ở ngay trước mặt nàng, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trái tim, đều phải đập văng ra khỏi lồng ngực .

Lập tức, bước chân không khỏi gia tốc, liền muốn chạy nhanh về hướng tới nam nhân kia.

Tuy nhiên, đến khi Đồng Nhạc Nhạc thấy tình cảnh kế tiếp kia, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy “âm” một tiếng, cả người giống như bị sét giáng giữa trời quang, ngã ra ở nơi này

Chỉ thấy, bên cạnh Huyền Lăng Thương đột nhiên xuất hiện một nữ nhân, chỉ thấy nàng kia, đang cười tươi hút hồn với Huyền Lăng Thương . . .

503. Chương 508: Chương 265 : Huyền Lăng Thương Vô Tình (Ngược)

Nữ nhân có dung mạo rất đẹp!

Làn da tựa như mỡ đông, đôi má hồng hào, lông mày lá liễu, làn môi chúm chím tao nhã, môi hồng mềm mại. Lại thêm một chiếc váy dài lụa mỏng màu phớt tím , càng tôn lên vẻ đẹp như hoa như ngọc của nữ nhân, đẹp đến phẳng phất như Hoa tiên tử lạc xuống phàm trần.

Một mái tóc đen nhánh, vấn thành một búi tóc tinh xảo. Ở giữa búi tóc, có cắm một chiếc Kim Bộ Diêu hình hoa hải đường.

Cùng với bước đi nhẹ nhàng của nữ nhân, chiếc Kim Bộ Diêu kia rung rinh phải trái, càng tôn lên dáng vẻ tươi tắn quyến rũ động lòng người của nữ nhân!

Chỉ thấy nữ nhân, đang đứng ở bên cạnh Huyền Lăng Thương. Bởi vì cách quá xa, Đồng Nhạc Nhạc không nghe được cô gái kia đang nói cái gì đó. Nhưng mà, trên mặt nàng là nụ cười thẹn thùng pha lẫn xấu hổ , rơi ở trong mắt Đồng Nhạc Nhạc , là chứng cứ rõ ràng.

Chỉ là, điều khiến cho Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc đau lòng chính là, nam nhân nàng yêu thương nhất , giờ phút này đang dịu dàng cười nhẹ đối với nàng kia . . .

Trong nháy mắt để vương dịu dàng nhất không có ai bằng kia cúi đầu , phẳng phất núi băng tan chảy, trăm hoa đua nở, đẹp mắt khiến cho người ta không rời mắt nổi!

Dung mạo nam nhân cực kỳ tuấn tú, hiện tại lại cúi đầu dịu dàng cười một tiếng kia, càng là càng cảm thấy mê người.

Gương mặt mê người, vóc dáng rần rở, khí chất cao quý, mỗi một chỗ, đều đủ để làm điên đảo tất cả nữ nhân thiên hạ . . .

Chẳng bao lâu sau, nụ cười dịu dàng của nam nhân này vốn chỉ nở rộ vì nàng, hiện nay, lại hiện ra bởi vì nữ nhân khác. . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong lòng thất lại một cái, phẳng phất vạn kiếm xuyên tim. Đau quá đau quá, đau đến nàng đều không thể hô hấp.

Trong lòng cay đắng, trong mũi cay cay, một tầng mờ mịt, càng là nhanh chóng hiện lên nơi khóe mắt Đồng Nhạc Nhạc.

Vào giờ khắc này, Đồng Nhạc Nhạc thật sự muốn xoay người rời đi, coi như không có thấy một màn như vậy.

Bởi vì như thế, nàng còn có thể lấy tiếp tục an ủi chính mình, Huyền Lăng Thương hẳn vẫn còn yêu nàng. Chỉ là bởi vì phát sinh hiểu lầm nàng, cho nên mới không muốn nhìn thấy nàng.

Đợi qua một thời gian ngắn, Huyền Lăng Thương sẽ hiểu được, nàng là vô tội. Như vậy, hẳn liền sẽ tìm đến nàng, lại khẩn cầu nàng tha thứ.

Đến lúc đó, bọn họ sẽ tiếp tục chung một chỗ, cùng trải qua cuộc sống sung sướng hạnh phúc.

Chính là hiện tại. . .

Mộng tan thành . . .

Nàng chưa từng nhìn thấy, Huyền Lăng Thương trừ mình ra, lại cười dịu dàng như thế đối với nữ nhân khác.

Lấy hiểu biết đối với Huyền Lăng Thương, Huyền Lăng Thương cho tới nay xử sự với người ngoài, đều là lạnh lùng vô tình. Cho dù là nữ nhân đẹp đến đâu, ở trước mặt hắn, hắn đều vẫn giữ tác phong chính trực.

Chính là hiện nay, hắn lại cười với nữ nhân khác, vẫn còn cười dịu dàng như vậy. . .

Mới gần ngủ mười ngày, cũng đã thành người và vật không còn.

Huyền Lăng Thương bên cạnh hắn, đã có nữ nhân khác đứng . . .

Hiện nay, nàng lại giải thích rõ cho cùng Huyền Lăng Thương, lại có ý nghĩa gì đây! ?

Nàng, có lẽ rời đi chăng! ?

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc thương tâm muốn chết, nam nhân đang mỉm cười đứng ở đối diện nữ nhân cách đó không xa, phảng phất như nhận thấy được cái gì. Huyết mâu mang theo nụ cười dịu dàng, không khỏi nhẹ nhàng vừa ngược lên, quay đầu nhìn về hướng tới Đồng Nhạc Nhạc bên này.

Vào lúc ánh mắt của nam nhân rơi trên người Đồng Nhạc Nhạc, gương mặt tuấn tú kia, đầu tiên là sững sốt. Sau đó, huyết mâu nhẹ nhàng chợt sáng lên một cái, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là mờ mịt không rõ. . .

Phảng phất nhận thấy được sự khác thường của nam nhân ở bên cạnh, nữ nhân xinh đẹp đứng ở bên cạnh nam nhân, trong mắt xẹt qua một tia nghi hoặc. Sau đó, không khỏi nhìn theo đôi mắt nam nhân, hướng tới Đồng Nhạc Nhạc.

Đến khi ánh mắt nữ nhân rơi trên người Đồng Nhạc Nhạc, gương mặt xinh đẹp kia đầu tiên là có hơi sững sốt. Sau đó, đôi mắt long lanh với vẻ đẹp rạng ngời kia không khỏi xẹt qua một tia cảm giác lạnh buốt.

Nhưng mà cảm giác lạnh buốt trong mắt nữ nhân, chỉ là chợt lóe rồi biến mất, nhanh đến mức làm cho không người nào có thể phát hiện ra. . .

Đối với ánh mắt nữ nhân nhìn chăm chú vào mình, Đồng Nhạc Nhạc căn bản chưa từng phát hiện ra.

Giờ phút này, ánh mắt của nàng, chỉ là gắt gao nhìn chăm chăm vào gương mặt của người cao to rắn rỏi kia.

Ánh mặt trời sáng lạn, êm dịu bao trùm trên người nam nhân.

Nam nhân mặc trên người một chiếc long bào màu vàng tươi, khiến cho hắn càng cảm thấy như rồng như phượng, sang trọng bức người.

Gương mặt tuấn tú kia, dầu tuấn tú lại lạnh như băng.

Ánh mắt kia rơi trên người nàng, là hồ hững lạnh lùng như thế, .

Phảng phất, nàng chẳng qua là một người xa lạ thôi.

Đối diện với huyết mâu không hề có độ ấm của nam nhân kia , Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy tâm can mình, lại lần nữa hung hăng đau xót. Phảng phất bị một nhát đao khía vào, lại dường như hung hăng thọc ngoáy, tạo ra vết thương toác hoác. . .

Ở trong đầu, càng là không tự chủ được quanh quẩn tình cảnh trước đây Huyền Lăng Thương đối với chính mình vô cùng dịu dàng thăm thiết, sùng ái vạn phần, cực kì yêu quý.

Khi đó Huyền Lăng Thương, đối với nàng thì là coi như châu báu trân bảo, làm cho nàng cảm nhận được , cái gì là hạnh phúc, cái gì là cảm giác được sủng ái.

Chính là hiện nay, Huyền Lăng Thương lại hoàn toàn thu hồi sự sủng ái che chở đối với nàng, để cho nàng lâm vào trong vực sâu vạn kiếp bất phục kia . . .

Cho tới nay, Đồng Nhạc Nhạc đều là cô nhi, cho tới bây giờ cũng không từng cảm nhận được cái gì là hạnh phúc, cái gì là được người che chở.

Từ khi gặp được nam nhân trước mắt này, Đồng Nhạc Nhạc mới cảm nhận được cái gì là hạnh phúc.

Chính là hiện nay, Đồng Nhạc Nhạc lại cảm giác được, nàng tình nguyện chưa bao giờ từng gặp nam nhân này, chưa từng có được nam nhân này tinh tế che chở yêu thương.

Ít nhất như vậy, lòng của nàng, liền sẽ không đau đớn giống như hiện tại vậy . . .

Trong lòng đau đớn vạn phần, khiến Đồng Nhạc Nhạc không khỏi đưa tay, gắt gao ôm lấy ngực của mình.

Nàng giờ phút này, thật sự muốn xoay người rời đi.

Chỉ là, vào một khắc đôi mắt nam nhân rơi tại trên người nàng, thân thể Đồng Nhạc Nhạc, liền cũng nữa không phải do chính mình .

Coi như đau lòng cực kì, hai chân Đồng Nhạc Nhạc lại giống như tự có ý thức, chậm rãi từng bước từng bước đi tới nam nhân bên kia.

Phảng phất thiêu thân lao đầu vào lửa, biết rõ trước mặt nguy hiểm vạn phần, là chính mình vô phương thừa nhận, nàng lại vẫn không oán không hối hận. . .

Từng bước từng bước, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy chính mình đã đi trong thời gian thật dài, phảng phất như lâu một thế kỷ. Nhưng chẳng qua cũng chỉ là thời gian tính bằng vài phút đồng hồ thôi.

Trước mắt hoàn toàn mờ lung, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhẹ nhàng chớp chớp mắt một phen, để làm rơi giọt lệ nơi khóe mắt.

Ánh mắt tràn đầy ai oán bi thương kia, càng là gắt gao nhìn chằm chằm vào nam nhân trước mặt, cái nhìn như muôn đời.

“Lăng Thương. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, cổ họng nghẹn ngào. Cho dù là nhẹ nhàng hai chữ, đối với nàng bây giờ mà nói, nhưng lại là khó khăn đến vậy.

Bởi vì hai chữ này, trước kia đối với nàng mà nói, là ngọt ngào, hạnh phúc.

Hiện nay, ngay cả chữ đó, đối với Đồng Nhạc Nhạc mà nói, cũng là buồn đau, thống khổ.

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc đau lòng vô cùng, nam nhân khi nghe được lời của nàng, lại chỉ là nhẹ nhàng nhấp mấy bạc môi. Trong ánh mắt nhìn nàng, phảng phất lộ ra vài phần dường như không vui.

Bạc môi hé mở, lạnh giọng hỏi.

“Làm thế nào mà ngươi xuất hiện ở chỗ này! ? Xem ra, trầm đều nuôi một đám phế vật !”

Nam nhân mở miệng nói, lập tức, bạc môi mở ra, liền lạnh lùng quát một tiếng đối với phía sau.

“Người đâu ”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, trái tim Đồng Nhạc Nhạc trong nháy mắt muốn vọt khỏi lồng ngực, lòng dạ rối bời, Đồng Nhạc Nhạc e sợ Huyền Lăng Thương sẽ cho người áp giải nàng trở về tiếp tục giam lỏng, liền lập tức xông lên trước, mở miệng nói.

“Lăng Thương, người trước hãy nghe ta nói. Ta có chuyện phi thường quan trọng muốn nói cho người, người phát sinh hiểu lầm ta . Trước đây, ta cũng không phải thật lòng muốn ám sát người, ta là bởi vì. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, cau đôi mày lại, thần sắc bối rối, liền muốn giải thích cái gì.

Tuy nhiên, lời của nàng vẫn còn không hề nói ra khỏi miệng, liền bị Huyền Lăng Thương lạnh giọng ngăn trở.

“Đủ rồi! Người cho là, trẫm vẫn còn sẽ tin tưởng lời của người sao! ? Người là muốn giải thích, người là bị quỷ ám vào người , hay là bị người khống chế! ? Tử Kiều, người cho là, trẫm thật là ngu xuẩn như vậy sao! ? Trước đây, trẫm bị dấn vào mê muội đáng yêu của người che mắt, cho là, người là thật tâm yêu trẫm. Lại không nghĩ tới, đó chỉ là quỷ kế mưu sát của người. Tử Kiều, trẫm thật là không nghĩ tới, người là kẻ quỷ kế đa đoan như thế . . .”

“Cái gì! ?”

Nghe được Huyền Lăng Thương nói những lời như thế này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy “ầm” một tiếng, phảng phất Ngũ Lô giáng xuống đầu, cả người đều hoàn toàn kinh ngạc mà ngây ra.

Đôi mắt tròn tròn, trên mặt càng là một bộ trống mắt đứng nhìn, không dám tin.

Bởi vì, nàng cho tới bây giờ cũng không từng nghĩ đến, Huyền Lăng Thương đã từng yêu thương nàng sâu sắc , hiện nay lại nói với nàng những lời như vậy.

“Mưu sát! ? Quỷ kế đa đoan! ?”

Đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc mở ra, thì thào tự nói.

Mỗi khi nói ra một chữ, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy lòng như đao cắt.

Nước mắt kia, càng là phảng phất chuỗi Trân Châu bị đứt, tốc tốc rơi xuống.

“Lăng Thương, chẳng lẽ là, trong lòng người, ta thật là kinh khủng như thế sao! ? Tại sao người không tin ta! ? Người đã từng nói, người tin tưởng ta. Thì ra, đều là giả, tại sao, tại sao người không tin ta! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng quát, tâm tình, rốt cuộc không nhịn được sụp đổ .

Trước mắt mình, chính là nam nhân nàng yêu thương nhất a.

Nàng có khả năng sống vì hắn, chết vì hắn, chính là hiện nay, hắn lại không tin tưởng chính mình như thế chẳng.

Chẳng lẽ, tình cảm trước đây của bọn họ ,hắn đều quên rồi sao! ?

Đồng Nhạc Nhạc đau lòng muốn chết, gương mặt, càng là khóc bão táp mưa sa.

Bởi vì chuyện của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc bị giam suốt mười ngày. Trong vòng mười ngày này, Đồng Nhạc Nhạc cả ngày cực kì lo lắng, sợ hãi Huyền Lăng Thương xảy ra chuyện. Càng thương tâm Huyền Lăng Thương không tin nàng, làm cho ăn không biết ngon, cho nên gần mười ngày, Đồng Nhạc Nhạc liền gầy gò một vòng lớn.

Nếu không phải vì ở trong bụng đứa bé, nàng chỉ sợ là không chống đỡ nổi nữa.

Hiện nay, khi nghe được nam nhân trước mắt nhắc tới một lần như vậy , Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy chính mình sắp sửa nghẹt thở.

Nhìn thấy nữ nhân mê muội đáng yêu trước mặt khóc, nam nhân thấy vậy, trong huyết mâu tuyệt đẹp động lòng người, không khỏi xẹt qua một tia thương tiếc.

Chỉ là, sự thương tiếc kia, cũng là chợt lóe rồi biến mất, nhanh đến mức làm cho không người nào có thể bắt giữ đến.

Bạc môi mở ra, lại lần nữa lạnh giọng quát.

“Người đâu, áp giải nàng đi!”

Nam nhân lạnh giọng quát, lập tức, càng là hung hăng quơ quơ ống tay áo, vẫn xoay người, không hề nhìn lại gương mặt Đồng Nhạc Nhạc khóc như bão táp mưa sa.

Nhìn thấy dáng vẻ nam nhân tuyệt tình như thế, Đồng Nhạc Nhạc lòng như đao cắt.

504. Chương 509: Chương 266 : Ở Trong Bụng Người, Quả Thật Là Đứa Bé Của Trầm Sao (Tiếp Tục Ngược)

Lại thấy, cùng với lời nam nhân đã nói như vậy, hai tên thị vệ liền vội vã đi tới chỗ nàng.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc lòng dạ rối bời, liền lập tức tiến lên, hai tay duỗi ra, tính toán kéo ống tay áo nam nhân.

Ai biết, vào đúng thời điểm này, bóng dáng màu tím trước mắt chợt lóe, một thân hình thướt tha đáng yêu liền chắn trước mặt nàng. . .

Con đường trước mặt bị ngăn cản, Đồng Nhạc Nhạc bỗng dừng lại, trên mặt sững sốt. Sau đó , nàng ngược đôi mắt xinh đẹp lên, liền nhìn kĩ người trước mắt.

Chỉ thấy, giờ phút này chắn ở trước mặt nàng, không phải ai khác, mà đúng là nữ nhân xinh đẹp mới rồi cười nói hoan hô cùng Huyền Lăng Thương.

Vừa rồi nhìn thấy từ thật xa, nàng chỉ cảm thấy nữ nhân có dung mạo phi phàm. Hiện nay cẩn thận nhìn một cái, càng cảm thấy nữ nhân này đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

Vóc người thướt tha đáng yêu, dung mạo khuynh thành, làn da tựa như mỡ đông, lông mày lá liễu, gương mặt xinh xắn. Nữ nhân tuyệt sắc như thế, lại cũng không thua gì nàng hiện nay chút nào . . .

Chỉ là, đến lúc Đồng Nhạc Nhạc nhìn thẳng vào mắt nữ nhân trước mặt, trong lòng không khỏi giật nảy lên một cái. Một cảm giác quái dị, càng là nhanh chóng trào dâng trong lòng.

Nữ nhân này, rõ ràng là lần đầu tiên gặp mặt với nàng. Nhưng mà, đôi mắt nữ nhân này lại cho nàng một loại cảm giác phi thường quen thuộc, phẳng phất, bọn họ như đã từng gặp nhau ở nơi nào.

Chỉ thấy nữ nhân giờ phút này đang cười với nàng. Chỉ là nụ cười, cũng không lên tới trong mắt.

“Vị cô nương này, nếu Hoàng thượng không muốn gặp lại người, người không bằng rời đi trước đi! ?”

Nữ nhân mở miệng, âm thanh nhu mì kín đáo dễ nghe. Chỉ là, không biết tại sao, nghe được nữ nhân nói lời này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy chán ghét cực kỳ.

Lại thấy nữ nhân chắn ở trước mặt nàng, giống như một ngọn núi ngăn cách giữa nàng và Huyền Lăng Thương.

Lại nghĩ đến, Huyền Lăng Thương mới rồi mỉm cười dịu dàng đối với nàng ta , đều khiến trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ghen tức đến sắp nổi điên .

Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc cũng không từng để ý tới nữ nhân trước mặt, chỉ là tính toán vòng qua nữ nhân này, đi kéo ống tay áo Huyền Lăng Thương.

Ai biết, liền vào lúc nàng vòng qua nữ nhân này, đột nhiên, chỉ thấy được nữ nhân vừa rồi chắn ở trước mặt nàng, thân thể nghiêng một cái, liền cứ như thế mà té xuống bên cạnh.

“Nha. . .”

Thân thể nữ nhân đột nhiên nghiêng đi một cái, ngay sau đó giật mình la lên thành tiếng.

Cùng với tiếng kêu giật mình của nữ nhân , Huyền Lăng Thương vốn đưa lưng về phía nàng, liền lập tức xoay người nhìn lại, vừa lúc thấy nữ nhân đang ngã xuống.

Mất thấy, nàng kia sắp sửa té trên mặt đất, Huyền Lăng Thương tay vươn duỗi ra, lập tức nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy nữ nhân.

Nữ nhân tức thì thuận thế theo, càng là mềm nhũn ngã vào trong lòng Huyền Lăng Thương. . .

Tất cả điều này, phát sinh đột nhiên như thế , khiến Đồng Nhạc Nhạc bỗng trở tay không kịp.

Chỉ có thể nhìn thấy được, Huyền Lăng Thương gắt gao ôm nàng kia vào trong lòng. . .

Bàn tay của nam nhân, vòng ôm của nam nhân, vốn đều là thuộc về nàng. . .

Cách đây không lâu, nàng vốn ưa thích úp mặt vào lồng ngực rộng rãi kia của nam nhân, hít lấy mùi Long Tiên Hương nhạt nhòa trên người hắn.

Cách đây không lâu, nàng vốn ưa thích rúc vào trong lòng nam nhân làm nũng, hút lấy sự ấm áp trên người hắn.

Cách đây không lâu, mỗi khi nàng hết hồn sợ hãi, nam nhân đều sẽ dịu dàng ôm nàng vào trong lòng, lại cẩn thận che chở an ủi nàng. . .

Chính là hiện nay. . .

Nam nhân trước mắt này lại ôm nữ nhân khác vào trong ngực. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thất lại một cái, cổ họng như nghẹn lại một cái. Trong lòng, phảng phất như bị một tảng đá thật lớn đè nặng , cơ hồ khiến cho nàng không thở nổi.

Không chịu nổi đả kích như vậy, Đồng Nhạc Nhạc càng là không nhận được lão đảo vài bước, cơ hồ ngã xuống trên mặt đất.

“Lăng Thương. . .”

Làm thế nào hắn có thể! ?

Làm thế nào hắn có khả năng đối với nàng như thế! ?

Làm thế nào có khả năng! ?

Đồng Nhạc Nhạc không ngừng lắc đầu, đôi mắt mở to, đều là không thể tin được.

Khuôn mặt nhỏ nhắn kia tràn đầy nước mắt , giờ phút này càng là “xoẹt” một cái, lập tức trắng bệch.

Đối với Đồng Nhạc Nhạc đau lòng cực kì , Huyền Lăng Thương lại là từ đầu đến cuối cũng không từng liếc nhìn nàng một cái. Bởi vì giờ phút này, trong mắt hắn, chỉ có nữ nhân xinh đẹp bị dọa hoảng sợ đang ôm ở trong lòng.

“Uỷển Nhu, người không sao chứ! ?”

Nam nhân mở miệng, ở trong giọng nói, đều là không che dấu chút nào sự lo lắng.

Nghe vậy, nữ nhân được nam nhân ôm vào trong lòng chỉ là nhẹ nhàng lắc lắc đầu. Nhưng mà, trên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn kia, mày liễu cau lại, dáng vẻ vẫn là nghĩ đến mà sợ không thôi.

Dáng vẻ điềm đạm đáng yêu kia, đủ để cho nam nhân trong thiên hạ phải đau lòng không thôi.

Nam nhân thấy vậy, phảng phất càng cảm thấy đau lòng .

Lập tức, bạc môi hơi hé ra, mở miệng quan tâm hỏi han.

“Đang yên lành, làm thế nào lại ngã sắp xuống đây! ?”

Nghe được lời này của nam nhân, nữ nhân được gọi là Uỷển Nhu kia, đầu tiên là nhẹ nhàng ngẩng đầu nhìn nhìn Đồng Nhạc Nhạc đứng trước người, hé mở làn môi hồng, phảng phất như muốn nói lại thôi.

Chỉ là cuối cùng, lại đột nhiên lắc lắc đầu, mở miệng nói.

“Hoàng thượng, thần nữ không có việc gì. Chỉ là thần nữ chính mình không cẩn thận thôi, chuyện không liên quan đến vị cô nương này . . .”

Nữ nhân mở miệng, ở mặt ngoài, là có vẻ rộng lượng. Thế nhưng lời này của nàng, lại rõ ràng nói cho mọi người, mới rồi sở dĩ nàng ngã sấp xuống, là Đồng Nhạc Nhạc đã đẩy nàng!

Nghe vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức hàng mi cau lại một cái, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng ca thán.

“Người nói vậy! Ta mới rồi căn bản ngay cả đụng cũng không có chạm qua người một phen, như thế nào phải là ta đẩy người! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng kêu lên, âm lượng lớn, ở trong giọng nói, đều là lộ rõ tức giận.

Từ lúc vừa rồi nàng nhìn thấy nữ nhân này đứng chung một chỗ cùng Huyền Lăng Thương, trong lòng liền không thoải mái.

Nay lại thấy Huyền Lăng Thương đối với nữ nhân này dịu dàng như thế, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng cảm thấy khó chịu.

Chính là hiện nay, nữ nhân này, có thể đổ oan nàng như thế , nàng cũng không phải Thánh Nhân, chính là có lúc cáu giận!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc càng là trợn trừng đến nỗi mắt đối với nữ nhân này , mặt mày đầy vẻ giận dữ.

Gần đây bị Huyền Lăng Thương phát sinh hiểu lầm, giam lỏng ở trong tẩm thất, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy uất ức vô cùng. Lúc này làm sao còn lại chịu được chuyện bị người khác đổ oan như thế! ?

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc lửa giận ngút trời, thì ở một bên Huyền Lăng Thương thấy vậy, đầu tiên là cúi đầu nhìn một chút nữ nhân trong lòng. Nhìn thấy nữ nhân trong lòng có dáng vẻ điềm đạm đáng yêu thì mày kiếm nhăn tít, phảng phất như phi thường thương tiếc đau lòng.

Lập tức, gương mặt tuần tú kia có hơi ngược lên, huyết mâu tuyệt đẹp động lòng người kia liền từ từ rơi trên người Đồng Nhạc Nhạc.

Khác hẳn với sự dịu dàng che chở vừa rồi của hắn đối với nữ nhân trong lòng, giờ phút này, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, cũng là chợt lạnh lẽo.

Bạc môi hé mở, lạnh giọng nói.

“Người nói như vậy, chẳng lẽ là nói Uyển Nhu tự mình đẩy chính mình, để đổ oan người sao! ?”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu nhạt nhòa, chỉ là, ở trong giọng nói, đều là châm biếm và không tin nhiệm.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nhói lên một cái, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là các loại đau lòng tràn trề và không dám tin.

“Lăng Thương, người nói như vậy, chẳng lẽ là, người là tin tưởng lời của nàng, mà không tin ta! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, chỉ cảm thấy thật đau lòng, đau quá.

Bởi vì, nàng cho tới bây giờ cũng không từng nghĩ tới, Huyền Lăng Thương sẽ vì nữ nhân khác, mà đối xử với nàng như thế.

Hiện nay, hắn lại tin tưởng nữ nhân khác, cũng không tin lời của nàng! ?

Chẳng lẽ là, ở trong lòng hắn, đã không có vị trí của nàng! ?

Chỉ có điều là mới gần mười ngày, mới mười ngày trời ă!

Huyền Lăng Thương lại trở nên thay đổi nhanh như vậy!

Quả thật là vật còn người không sao! ?

Đồng Nhạc Nhạc đau lòng vô cùng, trong mũi cay cay, một tầng mờ mịt liền lại lần nữa hiện lên khóe mắt.

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc lại cắn chặt hàm răng cố nhịn, không cho nước mắt lại lần nữa rớt xuống.

Bởi vì, hiện tại nàng khóc, chỉ biết có vẻ nàng càng thêm mềm yếu, vô năng.

Trước kia nàng khóc, nam nhân này sẽ thương tiếc đau lòng.

Chính là hiện tại, nàng khóc, sẽ chỉ làm nam nhân này cho là nàng chỉ biết làm ra vẻ tội nghiệp đau khổ, để tranh thủ sự đồng tình của hắn, khiến hắn càng cảm thấy chán ghét chính mình.

Huyền Lăng Thương hắn, hiện nay chỉ là chán ghét chính mình thôi. . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong lòng như kim châm muối xát, hai tay giấu trong ống tay áo, càng là xiết chặt toàn thân nắm đấm, nắm ngón tay cắm vào da thịt mà cũng không biết đau. . .

Cúi đầu nhìn trước mắt, cắn chặt hàm răng, Đồng Nhạc Nhạc cố nhịn nước mắt. Ở trong huyết mâu động lòng người kia của Huyền Lăng Thương, vẫn hoàn toàn lạnh lùng.

Nàng lại không người nhận thấy được, hai tay kia của nam nhân ẩn náu trong ống tay áo, cũng xiết chặt thành quyền. . .

Chỉ là, trên gương mặt tuần tú kia, cũng là một sự hoàn toàn lạnh lùng vô tình.

Bạc môi cong lên một cái, nụ cười kia, cũng là khinh thường cười lạnh.

“Tin tưởng người! ? Người muốn trẫm như thế nào lại tin tưởng người! Thì ra, người vì ẩn núp bên người trẫm, tranh thủ tín nhiệm của trẫm, nói lời đường mật đối với trẫm, khiến trẫm bị lời của người che đậy làm mờ mắt, nghĩ rằng người đối với trẫm là thật tâm. Cũng không biết, người cũng là trong lòng còn có mục đích khác. Trẫm ban đầu là tin người như thế, lại suýt chết ở trên tay người. Hiện nay, người lại nói dối như thế này, còn làm ra vẻ tội nghiệp đau khổ như vậy, người liền cho là trẫm vẫn còn sẽ tin tưởng người! ? Tử Kiêu a Tử Kiêu, là người rất ngốc nghếch, hay cho rằng trẫm là ngu dốt! ?”

Nghe được những lời nói của nam nhân giá tràn đầy khinh thường, nhìn thấy hắn đối với nàng không tin tưởng, Đồng Nhạc Nhạc càng là không chịu nổi, chỉ cảm thấy ngực phảng phất như đang tụ máu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn là tái nhợt kia, giờ phút này càng là trắng bệch như tờ giấy.

Đôi môi hé ra, không dám tin thì thào nói.

“Lăng Thương, không nghĩ tới, ta và người sẽ biến thành như hôm nay vậy. Người thật là không tín nhiệm ta một chút nào! ? Tại sao! ? Ta hôm đó muốn ám sát người, cũng không phải ta không chế được. Là ta bị người hạ được, thân bất do kỷ. Hơn nữa, người cũng không thể suy nghĩ một chút sao! ? Ta vì sao phải ám sát người! ? Hơn nữa, ở trong bụng ta đã có đứa con của người, chẳng lẽ, ta còn sẽ vì nam nhân khác, không để ý đứa con của chúng ta ở trong bụng sao! ?”

Đồng Nhạc Nhạc càng nói càng uất ức, hai tay càng là nhẹ nhàng che ở trên bụng mình.

Nàng cau đôi mày lại, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, đều là vô cùng uất ức.

Vốn tưởng rằng, chính mình nói như vậy, Huyền Lăng Thương liền sẽ tin tưởng chính mình một phần.

Cũng không dự đoán, nam nhân khi nghe được lời này của nàng, ánh mắt chỉ là nhẹ nhàng quét nhanh một lượt, rồi trên vùng bụng có hơi nhô lên của nàng.

Bạc môi hé mở, âm thanh không hề có một tia ấm áp nào, lại lần nữa tuôn ra từ trong miệng nam nhân.

“Người ở trong bụng, quả thật là đứa bé của trẫm sao! ?”

505. Chương 510: Chương 267 : Huyền Lăng Thương, Người Quả Thật Vô Tình

“Ầm” một tiếng, phảng phất Ngũ Lôi giáng xuống đầu, Đồng Nhạc Nhạc hoàn toàn kinh ngạc . Ở trong đầu, càng là chỉ chốc lát đã trống rỗng.

Đôi mắt tròn tròn, trên gương mặt tái nhợt, đều là không dám tin.

“Lăng Thương, lời này của ngươi, là có ý tứ gì! ?”

Đối với dáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy không dám tin, Huyền Lăng Thương bạc môi hơi hé ra, mở miệng lạnh giọng nói.

“Có ý tứ! ? Chẳng lẽ ngươi thật sự không hiểu ý định của trăm sao! ? Ngươi có khả năng vì hắn, không tiếc tất cả mai phục bên người trăm. Như vậy, đứa bé ở trong bụng ngươi, rốt cuộc là của hắn, hay là của trăm, trong lòng một mình ngươi biết rõ ràng!”

Nam nhân mở miệng, gần từng tiếng, phảng phất một lưỡi dao sắc bén vô hình , hung hăng cắm vào trong nội tâm Đồng Nhạc Nhạc.

Nhiều lần đã bị đả kích, khiến Đồng Nhạc Nhạc hoàn toàn sụp đổ .

Làm thế nào hắn có khả năng! ? Tại sao có khả năng không hề tin tưởng nàng đến như thế chẳng! ?

Mà ngay cả đứa con của bọn họ, hắn đều hoài nghi! ?

Càng nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc càng là uất ức, càng là đau lòng, càng là trái tim băng giá.

Cuối cùng, những giọt nước mắt vẫn cố nén tại khóe mắt kia, cũng nữa không nhịn được mà bung ra.

Những giọt nước mắt trắng ngần long lanh, không ngừng từ khóe mắt Đồng Nhạc Nhạc tốc tốc rơi xuống.

Nhuộm sũng hai gò má, khiến cho gò má càng cảm thấy tái nhợt.

Nữ nhân kia với dáng vẻ tội nghiệp đau khổ, ánh mắt tuyệt vọng, làn da trắng bệch, khiến cho nàng nhìn qua, phảng phất như chỉ trong nháy mắt là sẽ biến mất.

Nam nhân thấy vậy, đôi huyết mâu động lòng người kia không khỏi xẹt qua một nét thương tiếc lộ rõ.

Nhưng mà, sự thương tiếc kia, chỉ là chợt lóe rồi biến mất.

Ánh mắt quét một vòng, rơi trên người nữ nhân áo tím đứng ở bên cạnh hắn , trong huyết mâu đều là mịt mờ không rõ. . .

Đối với tâm tư của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc không rõ ràng lắm. Giờ phút này, nhìn nam nhân lạnh lùng vô tình trước mắt , ở trong đầu, càng quanh quẩn lời hắn nói mới rồi, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy tâm can mình, ‘Răng rắc’ một tiếng, hoàn toàn vỡ thành mảnh vụn.

Đôi môi tái nhợt kia hé ra, Đồng Nhạc Nhạc thốt ra những lời, càng là mang theo đau thương, tuyệt vọng vô cùng tận.

“Huyền Lăng Thương, ta hận ngươi!”

Đồng Nhạc Nhạc lớn tiếng vừa nói dứt lời, liền lập tức xoay người, rưng rưng đầm lệ rời đi, không liếc mắt nhìn Huyền Lăng Thương nữa.

Cho nên, nàng tự nhiên không hề chú ý đến, trong mắt Huyền Lăng Thương chợt lóe rồi biến mất vẻ đau lòng, còn hai tay ở trong ống tay áo kia đã nhỏ máu . . .

. . .

Nếu như nói rằng có khả năng, Đồng Nhạc Nhạc tình nguyện, chính mình cho tới bây giờ đều không hề gặp qua Huyền Lăng Thương. Bởi vì như vậy, trái tim của nàng liền sẽ không giống như bây giờ, đau quá đau quá, đau đến làm nàng sắp sửa vô phương hô hấp.

Lúc này, Đồng Nhạc Nhạc mới phát giác được, cái chết là không đáng sợ, không có gì trên cổ liền sẽ không nhớ mọi thứ.

Chính là hiện nay, trái tim của nàng, phẳng phất như bị vạn tiễn xuyên tâm, không ngừng hành hạ nàng. Nàng thét chói tai, nàng đang bị lâm vào trạng thái kích động khác thường, điều đó khiến cho nàng đau đớn.

“Tại sao! ? Lãng Thương, tại sao ngươi lại như thế đối với ta! ? Tại sao! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, vì đang bị lâm vào trạng thái kích động khác thường mà ngửa mặt lên trời gào thét lớn.

Chỉ là, không ai có thể cho nàng đáp án.

Đồng Nhạc Nhạc lại lần nữa bị giam lỏng. So sánh với trước đây, trong lòng vẫn còn hàm chứa một tia kỳ vọng, hy vọng Huyền Lăng Thương có thể tin tưởng lời của nàng. Còn lần này đây, Đồng Nhạc Nhạc là hoàn toàn tuyệt vọng.

Ở trong đầu, không ngừng diễn lại chuyện đã xảy ra vừa rồi.

Huyền Lăng Thương đối với nữ nhân khác thì dịu dàng che chở, đối với nàng lạnh lùng. Hơn nữa, hẳn đối với chính mình vô tình, lạnh lùng, không tín nhiệm. Điều đó đều giống như một cây đao, đâm vào trái tim Đồng Nhạc Nhạc vốn đã bị thương lại càng dính thêm vết thương toác hoác.

Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy, cả thế giới sụp đổ trước mặt nàng.

Cho nên hạnh phúc, đều đã rời đi, còn lại, chỉ có nỗi buồn đau thật sâu sắc.

Huyền Lăng Thương không thích nàng , không tín nhiệm nàng , nàng vẫn còn sống ở thế giới này làm cái gì! ?

Không bằng cứ như vậy, ra đi không người để ý ư! ?

Có lẽ, đến sau khi nàng chết, thì sẽ trở lại thế kỷ hai mươi mốt.

Chính là, coi như nàng thật sự trở về thế kỷ hai mươi mốt thì đã sao! ? Còn không phải lại cô đơn một người sao! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thất lại một cái. Lập tức, trước mắt tối sầm, liền lâm vào trong bóng tối vô hạn . . .

. . .

Đến lúc Đồng Nhạc Nhạc dần dần tỉnh dậy, đã thấy vầng trăng ngả về phía tây.

Bên ngoài ánh trăng vắng vẻ, những vì sao lấp lánh.

Vào lúc ngày lành cảnh đẹp như thế, nếu như tại dĩ vãng, nàng khẳng định không muốn phụ lòng, sẽ lôi kéo Huyền Lăng Thương cùng nàng ra ngoài tán thưởng khen ngợi cảnh đêm. Đứng trước hoa dưới ánh trăng, cười nói reo hò, chàng chàng thiếp thiếp. . .

Chính là hiện nay. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đau xót, một hàng lệ trong veo, lại lần nữa lăn dài trên gương mặt. . .

Gương mặt âm ảm, Đồng Nhạc Nhạc cũng không biết, chính mình sẽ vì một người đàn ông mà chảy nhiều nước mắt như vậy.

Một chữ Tình này, thật là đả thương người. . .

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc sinh lòng bi thương, đột nhiên, một âm thanh tràn đầy hoan hỉ, phút chốc vang lên từ cửa ra vào.

“Nhạc nhi, ngươi rốt cuộc tỉnh rồi! ? Thật sự là tốt quá!”

Cùng với âm thanh quen thuộc trong vạt kia vang lên, mang theo một mùi thuốc nồng nặc bay tới.

Nghe thấy âm thanh quen thuộc này, lại thêm mùi thuốc nồng nặc kia , trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là hơi kinh ngạc, sau đó lại từ từ quay đầu nhìn.

Chỉ thấy ở chỗ cửa ra vào, Lâu Vô Tâm đang bưng chén thuốc, cất bước sải dài, nhanh chóng đi tới chỗ nàng bên này.

“Nhạc nhi, người đã hôn mê ba ngày ba đêm . Nếu như người lại hôn mê tiếp, ta thật không biết nên làm cái gì bây giờ!”

Lâu Vô Tâm cầm trong tay khay đặt ở sàng trên bàn, sau đó lại cúi đầu nhìn Đồng Nhạc Nhạc.

Trên gương mặt xinh đẹp kia, mây liễu cau lại, vẻ mặt không che dấu nổi căng thẳng và lo lắng.

Nhìn thấy bóng dáng quen thuộc này, cùng với lời nói tràn đầy quan tâm , Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy một cơn uất ức lộ rõ nhanh chóng trào dâng trong lòng. Ngay sau đó, nàng liền oa một tiếng mà khóc lớn lên .

Đồng Nhạc Nhạc khóc thương tâm như thế, phảng phất muốn trút ra toàn bộ uất ức trong lòng. Nước mắt kia, từng giọt từng giọt không ngừng lăn dài trên gương mặt, không được bao lâu, liền làm cho quần áo đều nhuộm ướt.

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc khóc thương tâm như thế , Lâu Vô Tâm mây liễu chỉ còn thiếu nước nhả lại thành một chữ xuyên () .

Nhanh chóng lấy ra khăn tay, nàng liền tỉ mỉ lau đi dòng lệ cho Đồng Nhạc Nhạc.

“Nhạc nhi, khóc đi, cứ khóc hết đi, để tất cả không thoải mái, đều khóc ra đi! Khóc xong sẽ không có việc gì . . .”

Lâu Vô Tâm vừa nói, vừa đưa tay, khẽ vỗ nhẹ phía sau lưng Đồng Nhạc Nhạc , giúp nàng dễ thở.

Được Lâu Vô Tâm tỉ mỉ che chở như thế , Đồng Nhạc Nhạc khóc càng dữ dội hơn.

Phảng phất phải như trút ra tất cả uất ức.

Lại nghĩ đến Huyền Lăng Thương vô tình đối với nàng, Đồng Nhạc Nhạc đau lòng không thôi.

“Vô Tâm, Lăng Thương hẳn vì sao phải vô tình như vậy đối với ta ! ? Tại sao! ? Chẳng lẽ hẳn cũng không biết tình cảm của ta đối với hẳn sao! ? Tại sao tình cảm giữa chúng ta lại mỏng manh như vậy , tại sao hẳn lại không tin ta! ? Hôm nay, hẳn lại ôm nữ nhân khác, tin tưởng lời nói của nữ nhân kia, cũng không tin lời của ta. Hơn nữa, hẳn lại còn nói, đứa bé ở trong bụng ta, không phải là của hẳn. . . Ô ô ô. . . Vô Tâm, không phải rốt cuộc là ta đang nằm mơ! ? Ta nghĩ rằng cái này chỉ là một cơn ác mộng, tỉnh mộng, tất cả điều này đều sẽ biến mất, Lăng Thương hẳn, vẫn sẽ yêu ta, sủng ái ta. Người nói cho ta biết, đây là một cơn ác mộng đi, nói cho ta biết. . .”

Đồng Nhạc Nhạc than thở khóc lóc , khóc thê lương như thế , khiến Lâu Vô Tâm thấy, cũng không nhẫn được đỡ mắt .

“Nhạc nhi, người đừng quá kích động, cẩn thận thai nhi trong bụng người. . .”

Nghe được Lâu Vô Tâm nói lời này, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi đưa tay xoa cái bụng đã có hơi nhô lên của mình. Nàng hé mở làn môi hồng, không khỏi cong môi cười một tiếng, chỉ là nụ cười kia, so với khóc càng khó coi hơn.

“Ha hã, đứa bé, Lăng Thương hẳn đều không thừa nhận đứa bé này là của hẳn. Hẳn nói, đứa bé này không phải là của hẳn. . . Hoàng đế gia vô tình nhất, lời này, quả thật không giả, ha hã. . .”

Đồng Nhạc Nhạc cúi đầu vỗ về cái bụng của mình, trên mặt, cũng là tràn đầy buồn đau.

Nàng nhớ ngày đó, Huyền Lăng Thương khi biết được nàng mang thai , trên mặt là nụ cười hưng phấn kích động kia, đến nay nàng vẫn còn nhìn thấy rõ ràng.

Ban đầu, sau khi hẳn biết được chính mình mang thai, là hoan hỉ như thế. Lại còn thề, muốn nàng trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất trên thế giới này , chính là hiện nay. . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lại lần nữa cúi đầu rơi lệ.

Trên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn kia, hoàn toàn tái nhợt, không có chút huyết sắc nào. Hơn nữa những giọt nước mắt trắng ngần long lanh kia, khiến cho Đồng Nhạc Nhạc nhìn qua, phảng phất như một con búp bê thạch anh dễ dàng vỡ vụn, làm cho người ta thấy mà trong lòng không khỏi bắt đầu thương tiếc.

“Nhạc nhi, người đừng lại thương tâm khổ sở , Hoàng thượng hấn, chỉ là trong khoảng thời gian ngắn quá mức khổ sở kích động . Dù sao người như thế . . . Cho nên Hoàng thượng hấn mới có thể đối với người như vậy . . .”

Nghe được Lâu Vô Tâm nói lời này, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, mở to đôi mắt, ánh mắt nhìn Lâu Vô Tâm , càng là không dám tin và đau buồn.

“Vô Tâm, chẳng lẽ là ngay cả người cũng không tin ta sao! ? Chuyện hôm đó, cũng không phải như các người suy nghĩ vậy!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, thần sắc kích động.

Lâu Vô Tâm thấy vậy, lo lắng sẽ làm bị thương đến thân thể Đồng Nhạc Nhạc, lập tức mở miệng nhẹ nhàng khuyên nhủ.

“Nhạc nhi, người đừng quá kích động, thân thể người hiện tại rất suy yếu! Hơn nữa, ta có lúc nào nói ta không tin người , chỉ là hôm đó, rất cuộc chuyện gì xảy ra! ? Lúc ấy ta nghe nói, người ám sát Hoàng thượng, bị Hoàng thượng giam lỏng tại phòng ngủ, ta vẫn còn không thể tin được đây! Dù sao, người đều sắp trở thành Hoàng Hậu, ở trong bụng, vẫn còn có mang long chủng. Đối với Hoàng thượng có tình sâu vô cùng, tại sao làm bị thương Hoàng thượng đây! ? Chính là, chuyện hôm đó , rất cuộc là xảy ra chuyện gì! ? Người có khả năng cho ta biết! ?”

Nghe được Lâu Vô Tâm nói lời này, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nhói lên một cái, trên mặt, không khỏi nhuộm vài phần đau đớn.

“Ha hã, ngay cả Vô Tâm người đều tin tưởng ta, mà hấn không tin ta. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, chỉ cảm thấy tâm ý nguội lạnh.

Những người khác đều tin tưởng nàng, ngược lại nam nhân chính mình yêu thương nhất lại không tin nàng. Hơi tại sao không làm cho nàng nản lòng thoái chí! ?

Huyền Lăng Thương, người quả thật vô tình. . .

506. Chương 511: Chương 268 : Huyền Lăng Thương Hấn, Trong Lòng Còn Nàng Nữa Không?

Đồng Nhạc Nhạc đau lòng không thôi, lại thấy ánh mắt nghi hoặc của Lâu Vô Tâm tràn đầy lo lắng, trong lòng biết Lâu Vô Tâm lo lắng cho mình. Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là thở dài một hơi, mới lần lượt kể lại chuyện đã xảy ra trước đây.

Lâu Vô Tâm nghe vậy, càng là mặt mày không dám tin.

“Nếu như đúng như người nói , vậy tất cả, đều là quỷ kế của Tử Ngữ! Là nàng ta hạ được đối với người, để người ám sát Hoàng thượng, tính toán một mũi tên hạ hai con chim, thật sự là mưu kế thâm độc! Tử Ngữ này, không đơn giản!”

Lâu Vô Tâm mở miệng, mặt mày kinh ngạc.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là trầm lặng.

Nhìn thấy dáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy thương tâm buồn bã, trong bụng Lâu Vô Tâm không đành lòng. Đôi môi đỏ mọng hé ra, lập tức mở miệng nói.

“Chuyện này, ta nhất định phải nói cho Hoàng thượng!”

“Vô dụng!”

Nghe được lời Lâu Vô Tâm nói, Đồng Nhạc Nhạc lập tức lắc đầu, mở miệng nói.

“Mới rồi, ta len lén chuồn ra khỏi phòng ngủ, đi giải thích cho Huyền Lăng Thương . Chỉ là, Huyền Lăng Thương hần, lại không tin lời của ta một chút nào. Hần cho rằng, đây chỉ là quỷ kế của ta mà thôi, cho nên. . .”

Nói xong lời cuối cùng, đôi mắt của Đồng Nhạc Nhạc nhẹ nhàng sụp xuống, trên mặt, đều là nỗi đau buồn khôn nguôi.

Một tay nhẹ nhàng vuốt cái bụng đã gồ lên kia, Đồng Nhạc Nhạc yên lặng rơi lệ.

Nhìn thấy dáng vẻ rơi lệ của Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy bi thương, Lâu Vô Tâm cau mày liễu lại. Nếu như nói rằng có khả năng, nàng thật muốn hung hăng đánh nam nhân kia đã làm thương tổn Đồng Nhạc Nhạc.

Bởi vì, nàng một mực coi Đồng Nhạc Nhạc là tri kỷ, cho dù nam nhân chính mình thích lại đi thích nữ nhân này. Vậy mà, Lâu Vô Tâm lại cũng không có một câu oán hận nào.

Dù sao, chuyện tình cảm, là bất luận kẻ nào đều không thể khống chế. Cho nên, nàng không hận Đồng Nhạc Nhạc, giờ phút này, lại thấy Đồng Nhạc Nhạc bị tình yêu làm thương tổn, càng là đau lòng không thôi.

“Nhạc nhi, ngươi nhất định phải xác thực điều này, không nên còn nghi ngờ như vậy . Không phải có câu nói, thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng sao! ? Hơn nữa, Hoàng thượng nếu như thật sự nghĩ là ngươi muốn ám sát ngài, tại sao chỉ là lại lần nữa giam lỏng ngươi, mà không có trừng phạt! ? Như vậy, cái này chứng minh rằng, kỳ thật trong lòng Hoàng thượng vẫn còn có ngươi, ngài không nỡ làm thương tổn ngươi! Ngoài ra, Hoàng thượng mới rồi, vẫn còn đặc biệt phái ta đến bắt mạch chẩn đoán điều trị thân thể cho ngươi. Như vậy, từ điểm này liền chứng minh , trong lòng Hoàng thượng, vẫn còn có ngươi!”

Nghe được Lâu Vô Tâm nói lời này, Đồng Nhạc Nhạc vốn mặt mày buồn bã , đôi mắt vốn giống như ngập nước lập tức sáng ngời, phảng phất có một mảnh ngôi sao rơi vào đó, tràn đầy hào quang và hi vọng.

“Vô Tâm, có thật không! ?”

Huyền Lăng Thương hần, trong lòng vẫn còn có nàng! ?

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy hy vọng, Lâu Vô Tâm thấy vậy, lập tức gật đầu nói.

“Ừ, ta coi Hoàng thượng cũng không phải là người tuyệt tình. Ngoài bề mặt ngài tuy lạnh lùng, kỳ thật cũng là người có tình sâu vô cùng. Cho nên, trong lòng ngài khẳng định vẫn còn có ngươi! Cho nên hiện tại, Nhạc nhi, ngươi phải điều trị thân thể thật tốt. Bằng không, nếu như thai nhi có cái gì bất ngờ, vậy biết làm cái gì bây giờ! ? Hiện tại ngươi uể oải như thế , chỉ là gây tổn thương khiến chính mình tổn hại sức khỏe, sẽ chỉ làm kẻ thù sung sướng mà thôi. Cho dù ngày khác nỗi oan được rửa, thân thể ngươi không còn, thì nên làm cái gì bây giờ! ?”

Nghe được Lâu Vô Tâm nói thế, Đồng Nhạc Nhạc lập tức bỗng nhiên tỉnh ngộ.

“Đúng, Vô Tâm, ngươi nói rất đúng! Ta hiện tại như thế này, chẳng qua là khiến kẻ thù sung sướng mà thôi. Ta nhất định phải phấn chấn lại thật tốt , Huyền Lăng Thương hần, trong lòng vẫn còn có ta! Cho nên hiện tại, ta nhất định phải phấn chấn lại thật tốt, điều trị tốt thân thể. Nhất định không thể để cho chính mình và đứa bé xảy ra sự việc!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt kia , lại đã khơi dậy ý chí quật cường.

Nàng hiện tại, không hề đơn độc nữa, nàng còn có đứa con của bọn họ!

Chỉ cần trong lòng Huyền Lăng Thương hần còn có nàng, cho dù chỉ là một chút chút, thì nàng đều vẫn còn có hi vọng!

Chỉ cần chân tướng của sự việc sáng tỏ , Huyền Lăng Thương hẳn, liền sẽ biết, nàng là yêu hấn!

. . .

Đêm đã khuya .

Lâu Vô Tâm sau khi an ủi Đồng Nhạc Nhạc xong, liền rời đi .

Đồng Nhạc Nhạc cũng mệt mỏi , sau khi ăn chút gì đó, lại lần nữa nằm ở trên giường nghỉ ngơi, không được một hồi, liền chìm vào giấc ngủ.

Vàng trắng lười liềm sáng tỏ, những vì sao lấp lánh, gió đêm phát phơ chậm rãi thổi vào qua khung cửa sổ chạm trở rộng mở kia. Làn gió thổi tới khiến cho tấm lụa mỏng ở trong tấm thất đục đẽo.

Ở trong cảnh đêm mê hoặc này, một bóng dáng cao to, càng là giống như quỷ mỵ lạnh lẽo không một tiếng động đi vào trong phòng ngủ.

Ánh trăng êm dịu kia nhẹ nhàng soi vào, êm dịu chiếu vào đến trên người.

Làm cho bóng dáng người mới đến, kéo ra thật dài.

Người mới tới mặc một bộ hắc y trên người, mái tóc đen vấn lên cao cao , khiến cho gương mặt kia càng cảm thấy tuần tú cương nghị.

Mặc bộ hắc y, cơ hồ muốn hòa tan vào làm một thể cùng cảnh đêm.

Nam nhân tới lạnh lẽo không một tiếng động, sau khi đi tới phòng ngủ, chỉ là im lặng đi tới trước giường. Một đôi huyết mâu động lòng người kia, chỉ là lẳng lặng ngắm nhìn nữ nhân đang nằm ở trên giường, chìm vào giấc ngủ.

Ở trong tấm thất không có đốt đèn, chỉ có ánh trăng sáng tỏ kia chiếu vào, soi rõ ràng mọi thứ trong phòng.

Chỉ thấy nữ nhân trên giường, hơi thở đều đều, thân thể gầy gò kia nằm trên long sàng có vẻ cực kì nhỏ nhắn.

Tóc đen như mun, làn da tựa như mỡ đông, đường nét thanh tú, đẹp đến phảng phất một tiên tử, làm cho nam nhân đang tùy ý đứng ở bên giường nhìn thấy mà tim đập nhanh không thôi.

Không kìm hãm được, nam nhân không khỏi vươn cánh tay thon thả kia, từ từ xoa trên gương mặt trắng như tuyết kia của nữ nhân.

Chỉ cảm thấy, nữ nhân gầy đi không ít.

Thấy vậy, ở trong huyết mâu của nam nhân không khỏi xẹt qua một nét đau lòng.

Bạc môi hé mở, sâu kín thở dài.

“Nhạc nhi. . .”

Nam nhân mở miệng, âm thanh nhẹ nhàng mà, chỉ là, lại phảng phất làm kinh động nữ nhân trong giấc mộng.

Chỉ thấy đôi mắt nữ nhân đầu tiên là nhẹ nhàng run rẩy một phen, rõ ràng có dấu hiệu thức tỉnh.

Thấy vậy, thân hình nam nhân chợt lóe. Chỉ là trong nháy mắt, bóng dáng nam nhân liền hoàn toàn biến mất ở trong tấm thất lớn như thế kia . . .

“Ồ. . .”

Đồng Nhạc Nhạc từ từ mở mắt ra, yếu ớt tỉnh lại.

Đôi mắt hơi nhập nhèm kia như vẫn có vài phần hỗn độn và mơ hồ.

Con người nhẹ nhàng vừa đảo quanh, chỉ thấy ở trong tấm thất, ngoại trừ mình ra thì không có một bóng người.

Thấy vậy, trong mắt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi xẹt qua một tia mất mát.

“Thì ra, chỉ là ta nằm mơ sao! ?”

Mới rồi, nàng hình như cảm giác được, Huyền Lăng Thương đang ở bên cạnh. . .

Thì ra, chỉ là nàng làm nằm mơ thôi.

Có lẽ, đây chính là ngày có hơi suy nghĩ tới, đêm có giấc mộng sao! ?

. . .

Bởi vì Lâu Vô Tâm hôm qua nói chuyện, Đồng Nhạc Nhạc lại lần nữa bốc cháy lên hy vọng.

Trong lòng tin chắc, trong lòng Huyền Lăng Thương vẫn còn có nàng. Bằng không, hẳn cũng sẽ không khiến Lâu Vô Tâm tới chăm sóc cuộc sống ăn uống hàng ngày của nàng.

Như vậy, liền chứng minh rằng, trong lòng Huyền Lăng Thương, vẫn còn có nàng, cho dù là một chút chút cũng tốt. . .

Cho nên hiện tại, Đồng Nhạc Nhạc quyết định , nhất định phải điều trị thật tốt thân thể của mình, an thai thật tốt.

Để mà khoẻ mạnh tráng kiện sinh hạ đứa con của nàng và Huyền Lăng Thương.

Nàng cũng tin tưởng, Huyền Lăng Thương rốt cuộc có một ngày sẽ sáng tỏ, tất cả chuyện kia đều là âm mưu của Tử Ngữ mà thôi.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc liền không hề ủ rũ nữa, cả người phẳng phất như được uống máu gà chọi.

Mặc dù, nàng bây giờ còn là bị giam lỏng ở trong tấm thất, chỉ là, đồ ăn thức uống cuộc sống hàng ngày, lại đều không hề thay đổi một chút nào.

Có lẽ là do tâm tình buông lỏng không ít, sức ăn gần đây của Đồng Nhạc Nhạc cũng dần dần tăng lên.

Hiện tại Đồng Nhạc Nhạc mỗi bữa cơm, đều phải ăn hơn ba bát cơm trắng to, không đến một tháng, thân thể Đồng Nhạc Nhạc liền bắt đầu đầy đặn lên.

Gương mặt vốn gầy gò cũng chậm rãi khôi phục nét hồng hào.

Đối với điều này, Lâu Vô Tâm đương nhiên là hoan hỉ vô cùng.

Hơn nữa, hiện tại Lâu Vô Tâm không chỉ có mỗi ngày điều trị thân thể Đồng Nhạc Nhạc, khuyên Đồng Nhạc Nhạc, vẫn còn tìm kiếm mê dược mà lần trước Tử Ngữ dùng để hại Đồng Nhạc Nhạc.

Dù sao, Lâu Vô Tâm mặc dù tin tưởng những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, trong lòng biết Đồng Nhạc Nhạc là bị Tử Ngữ hãm hại. Rằng có thể hạ loại dược làm cho người ta bị lạc tâm trí, bị người khác khống chế.

Chỉ là, hiện tại lại không có chứng cứ!

Cho nên, hiện tại Lâu Vô Tâm không ngừng tìm kiếm loại mê dược kia. Chỉ có tìm được mê dược đó, thì Hoàng thượng mới sẽ tin tưởng.

Về phần Đồng Nhạc Nhạc, do ở trong tấm thất, cả ngày vô sự, cũng là nhàn đến phát chán. Vì vậy, nàng liền bắt đầu lại thêu thùa.

Nàng muốn thừa dịp đứa bé còn chưa ra đời, may xong trang phục trẻ sơ sinh. Đợi đứa con của nàng mới ra đời, liền có thể mặc cho nó trang phục do nàng tự mình làm.

Nghĩ tới vẫn còn đến mấy tháng, đứa con của bọn họ sẽ ra đời. Cũng không biết, đứa bé này, là bé trai, hay bé gái.

Là giống nàng hơn một chút, hay là giống như Huyền Lăng Thương nhiều hơn một chút! ?

Mỗi lần nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc, liền phẳng phất như được tưới mát, vừa lòng đẹp ý.

Nàng hé miệng mỉm cười, trên mặt càng là hiện rõ vài phần niềm vui sướng của người mới làm mẹ.

Lâu Vô Tâm vốn tâm sự nặng nề bưng thuốc đi vào, sau khi tiến vào phòng ngủ, nhìn thấy nữ nhân ngồi ở phía trước cửa sổ, cẩn thận khâu quần áo, lại thấy nét sung sướng vui vẻ trên mặt nữ nhân, thì trong lòng biết tâm tư của nữ nhân này.

Thấy vậy, Lâu Vô Tâm mày liễu không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái, lập tức, không khỏi lặng lẽ thở dài một tiếng.

Đồng Nhạc Nhạc vốn đang lúc đắm chìm vui sướng, đột nhiên nghe được một tiếng thở dài khe khẽ, trên mặt sững sốt, lập tức không khỏi ngẩng đầu nhìn một cái.

Nhìn thấy Lâu Vô Tâm không biết khi nào đứng ở cửa ra vào, khoe miệng Đồng Nhạc Nhạc cong lên một cái, mở miệng cười nói.

“Vô Tâm, người đến đây lúc nào! ? Mau vào đi! ?”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, Lâu Vô Tâm đầu tiên là hít một hơi thật sâu, điều chỉnh tốt tâm trạng, khoe miệng cong lên một cái, liền gọi lên một nụ mỉm cười nhạt nhòa, sau đó đi tới chỗ Đồng Nhạc Nhạc.

“Nhạc nhi, người lại đang làm trang phục cho đứa bé sao! ? Người gần đây đã làm rất nhiều, hơn nữa, người còn không biết đứa bé là bé trai hay bé gái đây!”

Lâu Vô Tâm vừa nói, người đã đi tới bên cạnh Đồng Nhạc Nhạc.

Sau khi nhẹ nhàng đặt cái khay cầm trong tay ở trên bàn, Lâu Vô Tâm liền cầm lấy một cái áo lót trong đó mà Đồng Nhạc Nhạc vừa mới làm xong, rồi bắt đầu tinh tế tán thưởng khen ngợi.

“Nữ công của Nhạc nhi thật sự là càng ngày càng tốt đây!”

Nghe được lời Lâu Vô Tâm đã nói, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là hé miệng cười một tiếng.

“Ha hã, cả ngày nhàn rỗi vô sự, nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, còn không bằng làm nhiều trang phục hơn một chút, cũng qua được thời gian rất nhiều. Sau này đứa con của ta mới ra đời, là có thể mặc được chỗ trang phục do ta làm. Hơn nữa, cho dù cái thai này là con gái hay bé trai, những trang phục này, nhất định có thể dùng đến. Bởi vì Lăng Thương hân đã từng nói qua, sau này, muốn cùng ta sinh rất nhiều rất nhiều đứa con . . .”

507. Chương 512: Chương 269 : Hắn Lại Muốn Lập Nữ Nhân Khác Làm Hậu?

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng vừa nói, ở trong đầu, càng là không khỏi nhớ lại những lời ngày đó Huyền Lăng Thương đã nói với chính mình.

Trong lòng, càng là vừa lòng đẹp ý.

Mặc dù, Huyền Lăng Thương hân hiện tại giam lỏng nàng ở chỗ này. Nhưng mà, chỉ cần trong lòng hắn vẫn còn có nàng, như vậy, nàng liền tin chắc, rốt cuộc sẽ có một ngày, mọi chuyện sẽ được phơi bày.

Đến lúc đó, Huyền Lăng Thương khẳng định sẽ biết, nàng là vô tội.

Mặc dù, nàng rất khổ sở, Huyền Lăng Thương không tin nàng. Chỉ là, trách người xảo trá, hơn nữa, thân phận của nàng lại là người của Huyền Lăng Dạ, khó trách Huyền Lăng Thương sẽ bị thương tâm khổ sở.

Cho nên, nàng sẽ tha thứ Huyền Lăng Thương!

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc trầm nghĩ, đột nhiên, nhận thấy được Lâu Vô Tâm ở trước mặt, hình như có điều gì không đúng.

Bình thường Lâu Vô Tâm, sẽ tìm đề tài để nói chuyện phiếm cùng nàng. Thế nhưng hôm nay Lâu Vô Tâm, phảng phất như phi thường im lặng.

Trong lòng nghi hoặc, Đồng Nhạc Nhạc ngược đôi mắt xinh đẹp lên.

Chỉ thấy, Lâu Vô Tâm mày liễu khẽ chau , phảng phất như tâm sự nặng nề.

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc sững sốt, nàng hé mở làn môi hồng, liền mở miệng hỏi.

“Vô Tâm, người làm sao vậy! ?”

“Ách. . .”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Lâu Vô Tâm trên mặt đầu tiên là sững sốt, sau đó, trong mắt không khỏi xẹt qua vài phần bối rối.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, trong lòng càng cảm thấy nghi hoặc .

Vốn tưởng rằng, Lâu Vô Tâm vẫn luôn có vẻ tâm sự nặng nề, là bởi vì Lan Lăng Thiệu Giác. Chính là hiện nay, nhìn vẻ bối rối trong mắt Lâu Vô Tâm , hình như, trong lòng Lâu Vô Tâm có chuyện gì, đang lên gát nàng. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hiện lên một nỗi bất an.

Môi đỏ mọng hé ra, lập tức mở miệng hỏi.

“Vô Tâm, người nói cho ta biết, phải chăng là Lăng Thương hấn đã xảy ra chuyện! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, trên mặt đều không che dấu nỗi lo lắng.

Tại nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, lại thấy dáng vẻ nàng mặt mày lo lắng căng thẳng , Lâu Vô Tâm lập tức lắc lắc đầu, mở miệng nói.

“Hoàng thượng hấn, không có việc gì, hấn rất tốt đây!”

“Phải không! ? Chính là, Vô Tâm, hôm nay, ta rốt cuộc cảm giác được người nơi nào không đúng. Nếu như người thật sự có chuyện gì, thì nhất định phải nói cho ta. Coi như hiện nay ta không thể làm cái gì cho người , ít nhất, có thể chăm chú nghe người nói hết tâm sự.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, vẻ mặt chân thành.

Bởi vì, Lâu Vô Tâm đối với nàng mà nói, là bằng hữu tốt nhất.

Vì trong hoạn nạn mới thấy chân tình, nàng trước đây ở bên trong hoàng cung, nở mày nở mặt như thế , đã được tất cả sủng ái của Huyền Lăng Thương . Chính là hiện nay, bị giam lỏng lần nữa, cũng chỉ có Tiểu Lô Tử và Lâu Vô Tâm vẫn quan tâm đến nàng như thế.

Cho nên, nàng là phi thường quý báu bạn tốt Lâu Vô Tâm này.

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc trầm nghĩ, Lâu Vô Tâm sau khi nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, không khỏi mang theo vài phần cảm kích, và sự thương tiếc lẫn đau lòng không người phát hiện . . .

“Nhạc nhi, ta đã biết, ta thật sự không có việc gì. Đúng rồi, trước cứ uống thuốc đi đã, bằng không thuốc nguội đi uống sẽ không tốt.”

Lâu Vô Tâm mở miệng, liền bưng chén thuốc trên bàn lên, đưa cho Đồng Nhạc Nhạc.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, chỉ là nhẹ nhàng tiếp nhận, rồi ngoan ngoãn uống hết.

Mặc dù, Đồng Nhạc Nhạc không có hỏi gì nữa , chỉ là, ở trong lòng nàng, một nỗi bất an, cũng không ngừng lan tràn . . .

. . .

Mặc dù hôm đó Lâu Vô Tâm không nói thêm gì, chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc lại trong mơ hồ nhận thấy được, bên ngoài khẳng định có chuyện gì xảy ra.

Chỉ bất đắc dĩ, nàng bị giam lỏng tại phòng ngủ, đối với chuyện bên ngoài, hoàn toàn không biết gì cả.

Về phần Lâu Vô Tâm, là một người phi thường cẩn thận.

Từ sau ngày đó, nàng mặc dù vẫn bình thường như mọi ngày. Thế nhưng, Đồng Nhạc Nhạc vẫn đã nhận ra, Lâu Vô Tâm khẳng định có chuyện gì lén gạt nàng, không cho nàng biết.

Đối với chuyện này, khiến Đồng Nhạc Nhạc trong lòng có nỗi bất an, đêm không ngủ được.

Cứ như vậy trôi qua vài ngày, Đồng Nhạc Nhạc rốt cuộc không nhìn được. Nếu như nàng không hỏi ra chuyện này, khẳng định trong lòng có nỗi bất an.

Vì vậy, vào ngày hôm nay, lúc Lâu Vô Tâm giống như mọi ngày bình thường, bưng chén thuốc đi vào, Đồng Nhạc Nhạc liền biến sắc mặt, cau đôi mày lại, trong mắt chứa đầy nước mắt, đáng về thương tâm muốn chết, té trên mặt đất.

Lâu Vô Tâm vừa mới bưng chén thuốc đi vào thấy vậy, lập tức thần sắc đại biến, liền nhanh chóng chạy vội tới chỗ Đồng Nhạc Nhạc.

“Nhạc nhi, ngươi làm sao vậy! ? Nhạc nhi, ngươi đừng làm ta sợ!”

Lâu Vô Tâm mở miệng vừa nói, liền đỡ Đồng Nhạc Nhạc đi tới trên giường. Sau đó lại cẩn thận bắt mạch cho Đồng Nhạc Nhạc.

Chỉ là, sau khi Đồng Nhạc Nhạc nằm ở trên giường, cũng là không nói một lời. Nước mắt kia, cũng là tốc tốc rơi xuống.

Nàng hé mở làn môi hồng, thương tâm nói.

“Vô Tâm, ngươi vì sao phải giấu diếm ta chuyện này! ? Nếu không phải trong lúc vô tình ta nghe được thị vệ nói, thì ta vẫn chưa hay biết gì, tại sao! ? Rốt cuộc tại sao! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, vẻ mặt thương tâm muốn chết, nước mắt kia, càng giống như chuỗi Trân Châu bị đứt, tốc tốc rơi xuống, thấm ướt hai gò má.

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, lại thấy đáng về Đồng Nhạc Nhạc thương tâm muốn chết, đôi mắt long lanh của Lâu Vô Tâm nhướn lên một cái, mặt mày kinh ngạc.

“Nhạc nhi, ngươi, ngươi biết rồi sao! ?”

“Đúng! Ta đã biết, chuyện này mọi người cũng biết, duy độc ta không biết. Chẳng lẽ là, ngươi vẫn còn tính toán giấu diếm ta cả đời sao! ?”

Nhìn thấy thần sắc Lâu Vô Tâm chợt biến đổi, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái.

Quả nhiên như nàng dự liệu, Lâu Vô Tâm có chuyện gì lén gạt nàng.

Hơn nữa, nhìn thần sắc Lâu Vô Tâm như thế, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng thêm bất an.

Bởi vì Lâu Vô Tâm là người phi thường điềm tĩnh, nếu không có chuyện nghiêm trọng, nàng khẳng định sẽ không có vẻ mặt này.

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng cảm thấy bất an, nước mắt kia, càng là không khống chế nổi tốc tốc rơi xuống.

Lâu Vô Tâm thấy Đồng Nhạc Nhạc khóc thương tâm, mày liễu cau lại, càng là tỏ vẻ đau lòng.

“Nhạc nhi, ta không phải cố ý yếu giấu diếm ngươi, bởi vì ngươi hiện nay thân thể không tốt, không chịu nổi đả kích như vậy. Nếu như bị ngươi biết, Hoàng thượng muốn lập nữ nhân khác làm hậu, ngươi khẳng định sẽ không chịu nổi đả kích này. Nếu như ngươi lại xảy ra chuyện gì, ta nên làm thế nào cho phải!?”

Lâu Vô Tâm mở miệng, mặt mày lo lắng.

Cũng không biết, nàng nói những lời như thế này, rơi vào trong tai Đồng Nhạc Nhạc, lại phảng phất Ngũ Lôi giáng xuống đầu, “âm” một tiếng, cả người hoàn toàn chấn động.

Đại não trong khoảnh khắc trống rỗng, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc trợn tròn, mặt mày kinh ngạc.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt kia, càng là “xoẹt” một cái, lập tức trắng bệch.

“Người, người nói cái gì! ? Lăng Thương hấn, hấn muốn lập nữ nhân khác làm hậu! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, không dám tin hô nhỏ. Truyện edit ở diễn đàn Lê Quý Đôn, các bạn đọc ở nơi nào ghi “cứ việc lấy truyện từ diễn đàn Lê Quý Đôn mà ko cần xin phép” là ủng hộ đám bất lịch sự, là tự hạ thấp mình. Quyết định do các bạn.

Lâu Vô Tâm vốn mặt mày sốt ruột lo lắng, lại thấy thần sắc Đồng Nhạc Nhạc như thế, trên mặt đầu tiên là sững sốt, hé mở làn môi hồng, kêu nhỏ thành tiếng.

“Nhạc nhi, thì ra người không biết! ?”

Lâu Vô Tâm mở miệng giạt mình la lên, sau một khắc, lúc này mới rõ ràng là xảy ra chuyện gì .

Bên ngoài canh phòng nghiêm ngặt, hơn nữa những thị vệ này, đều là Huyền Lăng Thương tự tay lựa chọn, thì làm thế nào lại không cẩn thận như thế .

Khẳng định là chính mình gần đây tâm sự nặng nề, bị nữ nhân trước mắt phát hiện, mới có thể sử dụng kế để dẫn dụ nàng nói ra.

Nghĩ tới đây, Lâu Vô Tâm hận không thể đánh chính mình một trận!

Trong lòng ảo não, chỉ là hiện nay lại ảo não đã vô dụng .

Nhìn thấy nữ nhân trên giường, sắc mặt tái nhợt, dáng vẻ mất hết hi vọng, Lâu Vô Tâm hoàn toàn hoảng hốt . Truyện edit ở diễn đàn Lê Quý Đôn, các bạn đọc ở nơi nào ghi “cứ việc lấy truyện từ diễn đàn Lê Quý Đôn mà ko cần xin phép” là ủng hộ đám bất lịch sự, là tự hạ thấp mình. Quyết định do các bạn.

“Nhạc nhi, người không nên như vậy. . .”

Lâu Vô Tâm mở miệng, trong khoảnh khắc, cũng không biết nên nói cái gì để an ủi nữ nhân trước mắt này .

Dù sao, nếu như nàng, bị nam nhân chính mình yêu mến không tin tưởng như thế, lại còn biết được, nam nhân chính mình yêu mến sẽ lập nữ nhân khác làm hậu, chuyện như vậy, cho dù là ai, đều không thể đón nhận.

Nghĩ tới đây, trong lòng Lâu Vô Tâm càng cảm thấy khó chịu, đau lòng cho nữ nhân trước mắt này .

Tại sao trời cao tàn nhẫn như thế, đối xử như thế với nữ nhân này! ?

Liền vào lúc Lâu Vô Tâm bất đắc dĩ thở dài, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy chính mình cả người, đều trong nháy mắt rơi vào trong vực sâu vạn trượng không thấy đáy.

Giờ phút này, nàng thật sự vô phương đón nhận sự thực này!

Huyền Lăng Thương hấn, muốn lập nữ nhân khác làm hậu! ?

Hấn lại muốn lập nữ nhân khác làm hậu! ?

Tại sao! ?

Rốt cuộc là tại sao! ?

Đồng Nhạc Nhạc càng nghĩ, trong lòng càng là khổ sở.

Trái tim, phảng phất như bị người dùng tay hung hăng bóp nghẹt, đau quá đau quá, đau đến làm nàng cơ hồ sẽ phải chết.

Giờ phút này, nàng thật sự chỉ muốn chính mình chết rồi, chỉ muốn chết, để cũng không phải lại cảm nhận được đau đớn . . . Truyện edit ở diễn đàn Lê Quý Đôn, các bạn đọc ở nơi nào ghi “cứ việc lấy truyện từ diễn đàn Lê Quý Đôn mà ko cần xin phép” là ủng hộ đám bất lịch sự, là tự hạ thấp mình. Quyết định do các bạn.

“Vô Tâm, người gạt ta có đúng hay không! ? Vô Tâm, người nói cho ta biết, tất cả điều này, đều không phải thật sự! Người đã nói, trong lòng Lăng Thương hấn vẫn còn có ta, cho nên, hấn mới để người tới chăm sóc ta. Chính là, tại sao, tại sao hấn hiện nay lại muốn lập nữ nhân khác làm hậu! ? Tại sao! ? Rốt cuộc là tại sao! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, đang bị lâm vào trạng thái kích động khác thường mà rống to rít gào.

Bởi vì, nàng thật sự không tin, không tin Huyền Lăng Thương sẽ như thế đối với nàng!

Ngày xưa, hấn đối với nàng dịu dàng che chở, tỉ mỉ quan tâm, vẫn còn rõ ràng đang nhìn. Truyện edit ở diễn đàn Lê Quý Đôn, các bạn đọc ở nơi nào ghi “cứ việc lấy truyện từ diễn đàn Lê Quý Đôn mà ko cần xin phép” là ủng hộ đám bất lịch sự, là tự hạ thấp mình. Quyết định do các bạn.

Hơn nữa, hấn đã từng thành khẩn thề thốt hứa hẹn như thế đối với nàng , muốn lập nàng làm hậu!

Đời này kiếp này, chỉ yêu một mình nàng!

Hấn muốn nàng trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất trên thế gian này! Khiến tất cả nữ nhân trong thiên hạ đều phải hâm mộ!

Chính là, mới ngắn ngủi mấy ngày, hấn lại thay lòng đổi dạ !

Hoàng đế, quả thật vô tình!

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc thương tâm muốn chết, Lâu Vô Tâm nhìn thấy nữ nhân trước mắt đang bị lâm vào trạng thái kích động khác thường, có vẻ thương tâm muốn chết nên càng là không nhin được rơi lệ xuống.

Chỉ là, nàng càng lo lắng hơn cho thân thể của Đồng Nhạc Nhạc.

“Nhạc nhi, người đừng quá kích động, cẩn thận thân thể của người. . .”

“Ha hã, thân thể của ta! ? Lăng Thương hấn đều muốn lập nữ nhân khác làm hậu , ta còn muốn thân thể này làm cái gì! ? Lăng Thương hấn, thật là tuyệt tình! Chẳng lẽ hấn quên , những lời hấn đã từng nói với ta sao! ? Hấn từng nói, muốn cho ta hạnh phúc, muốn lập ta làm hậu, chỉ yêu một mình ta! Chính là hiện nay, hấn lại định để nữ nhân khác làm hậu! Người hỏi người nào có thể không kích động sao! ? Vô Tâm, tại sao hấn phải như vậy đối với ta! ? Ta rốt cuộc làm sai cái gì!”

508. Chương 513: Chương 270 : Đợi Ta Sinh Ra Đứa Bé, Mượn Đứa Bé Uy Hiếp Huyền Lăng Dạ?

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, túm lấy bả vai Lâu Vô Tâm, liền không ngừng loạn choạng.

Sức lực lớn, làm đôi tay Lâu Vô Tâm bị bóp đau đớn, mà nàng vẫn không biết.

Trong lòng biết tình cảm Đồng Nhạc Nhạc kích động như thế, Lâu Vô Tâm cố nhịn đau đớn ở đôi tay, chỉ là lựa lời an ủi.

“Nhạc nhi, người không nên suy nghĩ quá nhiều . Hiện tại quan trọng nhất là thân thể của người . Thân thể người vốn đã suy yếu, lại tiếp tục bị kích động như vậy nữa, sẽ ảnh hưởng đến thai nhi!”

“Ha hã, thai nhi! ? Lăng Thương hấn đều phải muốn lập nữ nhân khác làm hậu , coi như đứa bé ở trong bụng ta là của hấn, hấn lại không thừa nhận. Coi như ta có chuyện gì xảy ra, hoặc là, đã chết, hấn cũng sẽ không lưu ý chứ! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, cong môi cười một tiếng.

Chỉ là nụ cười kia, so với khóc càng khó coi hơn.

Nghĩ đến, nam nhân chính mình yêu thương sâu sắc , sau này, sự dịu dàng của hắn , lại chỉ dành cho nữ nhân khác.

Thành thân cùng nữ nhân khác , sống chết, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy chính mình cực kì đau lòng.

Cho tới nay, nàng cũng không ngừng cường điệu đối với chính mình, rằng trong lòng Huyền Lăng Thương kỳ thật vẫn còn có nàng, hắn chỉ là nhất thời không chấp nhận chuyện bị nữ nhân yêu mến ám sát.

Chỉ cần chân tướng sáng tỏ, hắn liền sẽ minh bạch, chính mình phát sinh hiểu lầm nàng .

Hơn nữa, hắn trong lòng Huyền Lăng Thương vẫn còn có nàng, bằng không, hắn cũng sẽ không sai khiến Lâu Vô Tâm tới chiếu cố nàng. Chính là hiện nay, hắn lại muốn lập nữ nhân khác làm hậu, phá vỡ lời hứa hẹn của hắn.

Nghĩ tới đây, hai tay Đồng Nhạc Nhạc, không khỏi nhẹ nhàng xoa cái bụng của mình đã có hơi gồ lên mà yên lặng rơi lệ.

“Con ơi, con của ta, tại sao con lại đáng thương như vậy! ? Con còn chưa ra đời, phụ hoàng của con liền không thừa nhận con. Hiện nay, lại còn muốn lập nữ nhân khác làm hậu. Lăng Thương, tại sao người có thể tuyệt tình như thế , tại sao! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, thì thào tự nói, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt kia , càng là không có chút huyết sắc nào.

Nhìn thấy dáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc thương tâm muốn chết, mất hết can đảm, phảng phất muốn phí hoài bản thân mình , Lâu Vô Tâm liền lo lắng như lửa đốt.

“Nhạc nhi, người đừng như vậy, Hoàng thượng hắn khẳng định vẫn còn rất lưu ý người và đứa bé! Hoàng thượng hắn, vẫn còn từng tra hỏi qua tình trạng thân thể của người , với lại tình trạng thai nhi. Cho nên, ta phỏng đoán Hoàng thượng hắn, cũng không phải vô tình đối với người . . .”

“Ha ha, nếu như đúng như người nói, Lăng Thương hắn tại sao hiện nay lại phải như thế đối với ta!?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ha ha cười một tiếng.

Sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc như là nghĩ đến cái gì , đôi mắt mở to.

“Chẳng lẽ là, Lăng Thương hắn cho rằng, đứa bé ở trong bụng ta, là của Huyền Lăng Dạ. Cho nên, mới có thể giam lỏng ta ở chỗ này, đợi khi ta sinh ra đứa bé, liền dùng đứa bé đi uy hiếp Huyền Lăng Dạ!?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, không dám tin hô nhỏ.

Trong lòng, càng là ‘Lộp bộp’ một tiếng, phảng phất như rơi vào trong hầm băng lạnh giá.

Huyền Lăng Thương, hắn lại như vậy đối với nàng. . .

Đối với việc Đồng Nhạc Nhạc không dám tin, mất hết can đảm, khi Lâu Vô Tâm nghe được lời này của nàng, cũng hoàn toàn kinh ngạc.

“Không, không có khả năng chứ!?”

Lâu Vô Tâm mở miệng, giọng điệu cũng là không dám chắc .

Dù sao, lòng dạ Hoàng đế khó dò nhất.

Từ khi hắn giam lỏng Đồng Nhạc Nhạc ở chỗ này, liền một lần cũng không từng tới thăm nàng.

Chỉ là hạ lệnh cho Lâu Vô Tâm, săn sóc Đồng Nhạc Nhạc và thai nhi trong bụng nàng thật tốt.

Hiện nay, lại nghe lời này của Đồng Nhạc Nhạc, trong lòng Lâu Vô Tâm cũng không xác định .

Chẳng lẽ là, Hoàng đế vô tình, quả thật như thế sao! ?

Liền vào lúc Lâu Vô Tâm trái tim băng giá , lại thấy Đồng Nhạc Nhạc đột nhiên ngửa cổ bắt đầu cười ha ha.

“Ha ha ha ha ha ha. . . Lăng Thương, người lại tuyệt tình như thế! Nhĩ thật nhẫn tâm a. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ngửa đầu cười lớn.

Chỉ là, trên gương mặt tái nhợt kia, hai dòng lệ trong veo, lại lần nữa trượt xuống khóe mắt. . .

Đau lòng cực kì, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy chính mình sắp sửa nghệt thở .

Từng li từng tí những chuyện ngày xưa nàng cùng Huyền Lăng Thương , càng là giống như ở trong phim ảnh , nhanh chóng hiện lên trong óc.

Nhất cử nhất động của Huyền Lăng Thương , hấn lạnh lùng, hấn dịu dàng, hấn che chở chu đáo đối với nàng , động tác hấn nhẹ nhàng đưa tay búng mạnh mũi nàng, hành động thân mật đối với nàng , khẽ hôn nhẹ gò má của nàng, hơn nữa, bọn họ cùng nhau quần quít . . .

Hiện nay, lại giống như bọt biển , hoàn toàn vỡ nát . . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đau xót, phảng phất như bị đao cắt.

Ngay sau đó, cổ họng chợt ngồn ngọt, ‘Phụt’ một tiếng, một ngụm máu tươi, liền phun ra từ trong cổ họng Đồng Nhạc Nhạc . . .

Cùng với máu bắn tung toé văng khắp nơi, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, cả người hoàn toàn lâm vào trong vòng xoáy màu đen vô hạn. . .

. . .

Trước mắt hoàn toàn đen sì, đưa tay không thấy được năm ngón.

Đồng Nhạc Nhạc không biết nơi này rốt cuộc là ở nơi nào, chỉ là cảm giác được thân thể của mình, hình như không có sức nặng, hơi nghiêng ngả.

Nàng hiện tại là đã chết rồi sao! ?

Có thể chứ! ?

Nhưng mà, cái chết, hiện tại đối với nàng mà nói, là sự giải thoát tốt nhất.

Chỉ cần nàng đã chết, cũng sẽ không cảm thấy bất cứ đau đớn gì.

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc buồn bã nhớ lại, chỉ là tùy ý chính mình, phiêu đảng ở trong bóng tối đen sì này.

Tuy nhiên, vào đúng thời điểm này, Đồng Nhạc Nhạc đột nhiên nghe được một hồi âm thanh kỳ quái.

Âm thanh kia, phảng phất là từ một nơi rất xa rất xa bay tới, nghe có vẻ rất không chân thật.

Chỉ là, âm thanh kia, mặc dù Hư Vô, không biết như thế nào, lại cực kì khiến cho Đồng Nhạc Nhạc sinh lòng hiếu kỳ.

Phảng phất, âm thanh kia, dường như có một cỗ ma lực , hấp dẫn được nàng chú ý.

Từng chút một, âm thanh Hư Vô kia, âm lượng bắt đầu dần dần rõ ràng.

Giọng nói kia, phảng phất vang lên ở bên tai mình , quen thuộc như vậy, khiến trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi chấn động mãnh liệt

“Nhạc nhi, Nhạc nhi, người tỉnh lại đi, là trẫm xin lỗi người, Nhạc nhi. . .”

Nam nhân mở miệng, như là đang thở dài, giọng điệu trầm thấp, bao hàm được vô tận sám hối, khổ sở, thương tâm. . .

Là nàng nghe lầm , hay là, đây chỉ là ảo giác chẳng! ?

Là âm thanh của Huyền Lăng Thương . . .

Âm thanh của hấn, khổ sở, thương tâm như vậy , hấn là đang khổ sở vì chính mình sao! ?

Không!

Làm sao có thể! ?

Huyền Lăng Thương hẳn, đã không thích nàng , hẳn muốn lập nữ nhân khác làm hậu . Nàng sống hay chết, hẳn lại làm sao có thể sẽ quan tâm đây! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc buồn bã, lại lần nữa tự chôn dấu chính mình vào trong bóng tối.

Có lẽ, nàng là đang trốn tránh cũng tốt, như thế nào cũng được. Hiện nay, nàng chỉ là muốn xa rời khỏi tất cả mọi người, rúc vào góc, liếm láp vết thương của nàng . . .

. . .

Đồng Nhạc Nhạc không biết chính mình rốt cuộc mê man đã bao nhiêu thời gian. Trong lúc nàng vẫn chưa tỉnh ngủ, chỉ cảm thấy thân thể yếu ớt vô lực, ở trong đầu, cũng là hoàn toàn hỗn loạn, phảng phất trong đầu đổ đầy tương đặc.

Nàng từ từ mở mắt ra, ngơ ngác nhìn tất cả trước mắt.

Rường cột chạm trổ, bức rèm che thả xuống, rèm lụa mỏng phủ quanh. Tất cả điều này, là quen thuộc như vậy, nơi này, là điện Dưỡng Tâm.

Thì ra, nàng còn chưa chết sao! ?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thở dài . . .

Tại sao, chính mình còn chưa chết đây! ?

Nếu như đã chết, thật là tốt biết bao. . .

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thở dài , đột nhiên, một âm thanh tràn ngập nỗi mừng như điên, liền phút chốc vang lên cách nàng không xa

“Nhạc nhi, cảm ơn trời đất, người rốt cuộc đã tỉnh lại!”

Cùng với kia một đạo âm thanh tràn đầy nỗi mừng như điên kia vang lên, bóng dáng Lâu Vô Tâm , cũng nhanh chóng xuất hiện ở trong tầm mắt Đồng Nhạc Nhạc.

Nhìn thấy Lâu Vô Tâm xuất hiện ở trước mặt mình, đôi mắt của Đồng Nhạc Nhạc chỉ là nhẹ nhàng lóe ra một phen.

Chỉ thấy Lâu Vô Tâm mặt mày tiêu tụy, trong mắt thâm quầng rành rành. Vừa nhìn liền biết rõ, nàng khẳng định đã mấy ngày mấy đêm chưa từng nghỉ ngơi .

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hiện lên một nỗi cảm động.

Tình nghĩa của Lâu Vô Tâm nàng đối với chính mình , khiến cho nàng cảm động vô cùng.

Có lẽ, nàng ở trên thế giới này, nếu như vẫn còn lưu lại được một tia ấm áp, chính là Lâu Vô Tâm bọn họ chẳng! ?

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc trầm nghĩ , Lâu Vô Tâm đã đi tới trước mặt nàng.

“Nhạc nhi, hiện tại ngươi cảm giác như thế nào! ? Đói bụng không! ? Ta mới vừa sai người nấu một chút cháo loãng, hiện tại thân thể ngươi phi thường suy yếu, lại hôn mê nhiều ngày như vậy . Lúc này, chỉ có thể ăn một chút cháo loãng . . .”

Lâu Vô Tâm mở miệng vừa nói, lập tức, càng là đưa tay, sau khi từ từ đỡ Đồng Nhạc Nhạc lên, càng là tỉ mỉ kê một cái nệm êm ở phía sau lưng Đồng Nhạc Nhạc , khiến Đồng Nhạc Nhạc dựa vào có khả năng thoải mái một chút.

Đến sau khi làm tốt những việc lật vật này, Lâu Vô Tâm liền bưng lên bát cháo loãng kia, nhẹ nhàng múc ra một thìa, từ tốn thổi một phen, liền đưa tới bên trong miệng Đồng Nhạc Nhạc.

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc lại đột nhiên nghiêng nghiêng đầu, né tránh .

Nhìn thấy dáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc kháng cự như thế , Lâu Vô Tâm mày liễu không khỏi cau lại một cái.

Đầu tiên là nhẹ nhàng thở dài một tiếng, Lâu Vô Tâm mới mở miệng nói.

“Nhạc nhi, người không thể lại tiếp tục như vậy. Người chẳng lẽ thật sự không muốn đứa bé ở trong bụng sao! ? Coi như, coi như người hận Hoàng thượng, chính là, đứa bé là vô tội, nó còn chưa ra đời, liếc mắt nhìn một chút trên đời này. Chẳng lẽ, người liền độc ác như vậy, không muốn có nó sao! ?”

Lâu Vô Tâm mở miệng, vẻ mặt tận tình khuyên bảo.

Đồng Nhạc Nhạc vốn mắt hết can đảm, thần sắc ngây ra , sau khi nghe được lời Lâu Vô Tâm nói, đôi mắt không khỏi có hơi lóe ra một phen.

Lâu Vô Tâm thấy vậy, trong lòng không khỏi vui vẻ, thầm biết Đồng Nhạc Nhạc không nỡ xa đứa bé, lập tức mở miệng, nói tiếp.

“Nhạc nhi, trên thế giới này, cũng không phải chỉ có tình yêu, còn tình thân, tình bằng hữu nữa. Hoàng thượng hẳn, mặc dù làm tổn thương người. Chính là hiện nay, điệu bộ này của người , lại làm thương tổn những người khác quan tâm người đấy! Còn đứa bé của người nữa. Người là yêu đứa bé của người như vậy , nó cũng là rất yêu người. Mấy ngày nay, người tâm tình kích động, coi như y thuật của ta cao siêu, nếu như phụ nữ có thai bình thường, thai nhi sợ đã sớm không còn. Như vậy liền chứng minh rằng, đứa bé của người, nó rất yêu người. Nó muốn sinh ra, để xem thế giới này, để được vui sướng gọi người một tiếng mẫu thân. Chẳng lẽ là, người không muốn thấy đứa con của người? Nghe được nó gọi người một tiếng mẫu thân sao! ?”

Lâu Vô Tâm mở miệng, lấy tình để cảm động.

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, trong lòng không khỏi thất lại một cái.

Lập tức, hai tay càng là nhẹ nhàng duỗi ra, rơi tại cái bụng có hơi nhô lên của mình.

Đúng vậy!

Đứa bé là vô tội!

Nó còn chưa đi tới thế gian này, liếc mắt nhìn xem thế gian này , cũng không từng gọi nàng một tiếng mẫu thân. Nàng làm thế nào có khả năng tàn nhẫn như thế, vứt bỏ nàng! ?

509. Chương 514: Chương 271 : Đau Lòng, Rời Khỏi Hoàng Cung

Nàng là cô nhi, trong lòng biết không có thân nhân, bị thân nhân vứt bỏ thật cô độc khó chịu.

Nàng không muốn con của mình, cũng giống nàng phải trải qua như vậy.

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng nhói lên một cái, cau đôi mày lại, hai dòng lệ trong veo lại tuôn rơi xuống. . .

“Đứa nhỏ, hài tử của ta, mẫu thân xin lỗi người. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, thần sắc thật có lỗi.

Lâu Vô Tâm nghe vậy, trong lòng biết Đồng Nhạc Nhạc vẫn hết sức quan tâm thai nhi chính mình, lập tức không ngừng cổ gắng, mở miệng nói.

“Cho nên, Nhạc nhi, vì đứa nhỏ, người nhất định phải hảo hảo sống sót, hảo hảo nuôi lớn đứa nhỏ!”

Nghe được lời nói của Lâu Vô Tâm, Đồng Nhạc Nhạc lập tức gật gật đầu, đáng vẻ kiên định nói:

“Đúng! Vô Tâm, người nói rất đúng, ta nhất định phải vì đứa nhỏ, hảo hảo sống sót, hảo hảo nuôi lớn đứa nhỏ ! Cho nên, Vô Tâm, người nhất định phải giúp giúp ta!”

Nói tới đây, Đồng Nhạc Nhạc dừng một chút, lập tức, cặp mắt có lệ, lại thêm một chút vẻ kiên định.

“Vô Tâm, ta muốn ra khỏi cung!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, thần sắc kiên định.

Giờ phút này, nàng đã hết hi vọng với Huyền Lăng Thương!

Trước kia, nàng không sao nói rõ được đi vào triều đại này, gặp Huyền Lăng Thương, bị ầm áp của hắn làm hấp dẫn thật sâu, làm cho nàng luyến tiếc rời đi hắn.

Chỉ cảm thấy, chỉ cần có thể đứng bên cạnh hắn, như thế là tốt rồi.

Hiện giờ, hắn sẽ lập nữ tử khác làm hậu, trong lòng đã không có nàng, càng thêm không thừa nhận đứa nhỏ trong bụng nàng, như vậy, nàng ở tại chỗ này, cũng thật sự không có ý nghĩa.

Hơn nữa, nếu nàng phỏng chừng đúng vậy, Huyền Lăng Thương bắt đầu tuyệt tình, dùng đứa nhỏ trong bụng nàng làm công cụ áp chế lợi thế Huyền Lăng Dạ . .

Nghĩ đến đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hung hăng co rút.

Đưa tay nhẹ nhàng xoa bụng chính mình: bụng đã nhô ra, trong lòng yên lặng nghĩ.

Hài tử, mẫu thân là tuyệt đối sẽ không làm cho bất luận kẻ nào thương tổn người!

Vì bảo hộ đứa nhỏ, nàng nhất định phải hảo hảo còn sống, cũng nhất định phải rời đi hoàng cung!

Ngay lúc Đồng Nhạc Nhạc trong lòng hết sức kiên định, Lâu Vô Tâm nghe lời này của Đồng Nhạc Nhạc, trên mặt không khỏi sững sốt, thần tình kinh ngạc.

“Nhạc nhi, người thật sự quyết định rời đi hoàng cung!?”

Lâu Vô Tâm mở miệng.

Dù sao, Lâu Vô Tâm biết, lúc trước Đồng Nhạc Nhạc ở lại hoàng cung, là bởi vì hoàng thượng.

Hiện giờ, Đồng Nhạc Nhạc lựa chọn rời đi, lựa chọn quên hết thấy nơi này, quên hoàng thượng. . .

Thấy Lâu Vô Tâm kinh ngạc, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi gật gật đầu, mở miệng nói.

“Đúng! Ta muốn rời khỏi hoàng cung, từ nay về sau, không bao giờ ...muốn có chuyện liên quan đến hắn, ta muốn một mình thật tốt nuôi lớn hài tử của ta!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, một phen lau nước mắt, ánh mắt lộ vẻ làm mẹ kiên định!

Lâu Vô Tâm thấy vậy, trong lòng không khỏi chấn động, đối với trước mắt nữ tử này, cũng không khỏi lòng sinh kính nể.

Dù sao, không phải tất cả nữ nhân, sau khi đã bị đả kích như vậy, còn có thể kiên định đứng lên .

Nữ nhân trước mắt này, là nhỏ xinh, đơn bạc như thế, chính là, nàng bị nam nhân mình yêu làm tổn thương, lại còn có thể kiên định đứng lên, thật sự không dễ dàng!

Nghĩ đến đây, Lâu Vô Tâm không khỏi khăng định gật gật đầu, mở miệng nói.

“Hảo! Nếu Nhạc nhi người đã muốn làm ra quyết định, bất kể như thế nào, ta nhất định sẽ hỗ trợ người rời cung!”

. . .

Huyền Lăng Thương đại hôn, phải mười lăm ngày sau mới cử hành!

Mấy ngày này, trong hoàng cung, càng trở nên náo nhiệt.

Đồng Nhạc Nhạc cho dù bị nhốt trong phòng ngủ, nghe không ít tiếng động lớn náo nhiệt bên ngoài.

Cho dù đã muốn quyết định rời cung, chính là, trong lòng không khỏi ảm đạm.

Dù sao, trước kia Huyền Lăng Thương lập hậu, là nàng. . .

Hiện giờ, chỉ qua thời gian ngắn ngủn, Huyền Lăng Thương lại lập nữ tử khác làm hậu.

Lòng dạ để vương, lại là vô tình như thế. . .

Huyền Lăng Thương, người quả thực vô tình như thế. . .

Quả thực, một chút cũng không để ý nàng, trong lòng, quên nàng rồi sao!?

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng không khỏi ẩn ẩn co rút đau đớn.

Trên gương mặt gầy gò, không khỏi nhiễm vài phần sầu bi. . .

Vừa mới đi vào phòng ngủ Lâu Vô Tâm, lập tức nhìn nữ tử ở cửa sổ, trong lòng không khỏi nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Giờ này là giờ ngo, bên ngoài ánh mặt trời sáng lạn, ánh nắng vàng rực rỡ kia, xuyên thấu qua cửa sổ nhẹ nhàng phủ xuống, mềm mại chiếu vào người nữ tử.

Khắc họa thật rõ bề ngoài bóng dáng đơn bạc của nữ tử

Chính là, nữ tử tuy rằng đắm chìm trong ánh mặt trời, nhưng ánh mắt nàng lại lộ một vẻ sầu bi, dấu như thế nào cũng không tan nổi. . .

Kỳ thật, trong lòng nàng, vẫn là không dứt bỏ được hoàng thượng ư!?

Ngay tại lúc Lâu Vô Tâm thở dài, đứng ở phía trước cửa sổ, Đồng Nhạc Nhạc, giống như nhận thấy được cái gì, không khỏi phục hồi tinh thần lại, quay đầu nhìn lại về hướng tới Lâu Vô Tâm.

Thấy Lâu Vô Tâm không biết vào khi nào, Đồng Nhạc Nhạc trên mặt đầu tiên là sửng sốt, lập tức, môi đỏ mọng mở ra, mở miệng nói.

“Vô Tâm, sự tình như thế nào!?”

Nghe lời Đồng Nhạc Nhạc nói, Lâu Vô Tâm chính là chậm rãi đi tới Đồng Nhạc Nhạc, đầu tiên là đưa chén thuốc cầm trong tay cho Đồng Nhạc Nhạc. Nhìn thấy ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc cũng không nhíu một chút, toàn bộ uống xong, mới mở miệng nói.

“Mấy ngày nay, ta quan sát một chút, phòng ngủ bên ngoài thị vệ rất nhiều, nếu muốn đi ra ngoài, thật sự khó khăn.”

Nghe được lời nói của Lâu Vô Tâm, gương mặt Đồng Nhạc Nhạc cau lại.

“Như vậy, sẽ không có biện pháp đi ra ngoài sao!?”

Thấy Đồng Nhạc Nhạc bộ dáng lo lắng, Lâu Vô Tâm lập tức mở miệng nói.

“Không, tuy rằng đi ra ngoài khó khăn, nhưng mà, ta cũng đã nghĩ đối sách. Ngày hoàng thượng đại hôn ấy, trong hoàng cung, nhất định náo nhiệt vô cùng, khi đó thị vệ phòng thủ lơ là! Đến lúc đó, người sẽ giả bộ ngã sấp xuống sanh non, như vậy, đến lúc đó, thị vệ khẳng định lo lắng vô cùng, đến lúc đó, tôi lại mang một cái được đồng đi vào, cho người khám và chữa bệnh. Đến lúc đó, chỉ cần người nhân cơ hội cùng được đồng đối thân phận, tôi có thể đủ mang người rời đi nơi này.”

Nghe lời này của Lâu Vô Tâm, Đồng Nhạc Nhạc như là nghĩ đến cái gì đó, đại mi nhanh nhú, mở miệng nói.

“Nhưng mà mọi người đều biết bộ dáng của ta, cho dù ta và được đồng kia đối thân phận, thị vệ bên ngoài cũng sẽ nhìn ra. . .”

“Ha hã, Nhạc nhi, điểm này ta cũng chuẩn bị tốt lắm, ta mang được đồng kia, bộ dáng ngăm đen, hơn nữa dáng người với người không sai biệt lắm, chỉ cần ngày ấy, ta hơi cải trang cho người, làm người và bộ dáng được đồng không sai biệt lắm, như vậy thị vệ, khẳng định sẽ không phát hiện!”

Lâu Vô Tâm mở miệng, thần tình tin tưởng.

Nghe vậy, đồng Nhạc Nhạc cũng hiểu được kế này không tồi.

Chính là, ngay sau đó, Đồng Nhạc Nhạc lại nghĩ đến cái gì, hàng mi cau lại, dáng vẻ lo lắng.

“Chính là, nếu hần biết ta rời cung, người lại là người trợ giúp ta rời đi, nhất định sẽ không bỏ qua cho người. . .”

Điểm này, mới là chỗ Đồng Nhạc Nhạc lo lắng.

Dù sao, hiện tại nàng mới phát hiện, Huyền Lăng Thương là tuyệt tình như thế. Đến lúc đó, nếu hần biết, Lâu Vô Tâm hỗ trợ nàng rời đi hoàng cung, khẳng định sẽ không bỏ qua cho Lâu Vô Tâm.

Ngay tại Đồng Nhạc Nhạc lo lắng hết sức, Lâu Vô Tâm môi đỏ mọng nhất câu, mở miệng cười nói.

“Nhạc nhi, điểm này ngươi yên tâm, sở hữu sự tình, tôi cũng đã nghĩ tốt, chỉ cần ngày ấy, ta ra về đi sắc thuốc, không ở trong phòng ngủ. Còn ngươi cùng được đồng tráo đổi thân phận, được đồng sẽ cố ý té xỉu, người ở bên ngoài nghĩ đến, ngươi là làm bộ sanh non, sau đó đả thương được đồng để lên ra hoàng cung. Như vậy, hoàng thượng khẳng định sẽ không trừng phạt ta!”

Nghe Lâu Vô Tâm nói, Đồng Nhạc Nhạc mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nàng sắp rời nơi thương tâm này đi, điều không yên lòng, đó là bạn tốt Lâu Vô Tâm này.

Nếu Lâu Vô Tâm bởi vì chuyện của mình mà đã bị trừng phạt, nàng khẳng định lòng có bất an.

Nghĩ đến chính mình sắp rời đi nơi này, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng không khỏi ần ần đau xót.

Còn nghĩ đến, Huyền Lăng Thương sắp lập nữ tử khác. Lòng ngực của hần, sự dịu dàng của hần, cũng sẽ không thuộc về nàng, tâm Đồng Nhạc Nhạc, liền không khỏi hung hăng đau đớn, đến khuôn mặt nhỏ nhắn, cũng phủ lên một tầng ảm đạm.

Lập tức, rốt cục vẫn là nhịn không được, mở miệng nhẹ nhàng hỏi.

“Vô Tâm, là ai!?”

“Cái gì!?”

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc hỏi, Lâu Vô Tâm trên mặt đầu tiên là sửng sốt, hiển nhiên có chút không rõ trong lời Đồng Nhạc Nhạc nói chỉ cái gì.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, đầu tiên là trầm mặc một khắc, mới mở miệng lần nữa.

“Lăng Thương hần, phải lập làm hậu, nữ tử đó là ai!?”

Vấn đề này, vẫn quán quanh ở trong lòng Đồng Nhạc Nhạc.

Đã nhiều ngày, nàng cố ý không đi hỏi, tính toán không hề để ý tới chuyện tình Huyền Lăng Thương.

Chính là hiện tại, nàng vẫn là nhịn không được hỏi.

Nghe được Đồng Nhạc Nhạc lời này, nhìn nàng đỏ đẫm bộ dáng, tuy rằng nàng không mở miệng, trong lòng Lâu Vô Tâm cũng biết, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng thống khổ.

Nghĩ đến đây, Lâu Vô Tâm nhẹ nhàng thở dài một tiếng, mới mở miệng nói.

“Là con mồ côi của Hộ quốc Đại tướng quân, Đỗ Uyển Nhu.”

“Đỗ Uyển Nhu! ?”

Nghe Lâu Vô Tâm nói, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thì thào tự nói .

Ngay sau đó, dường như lại muốn đến cái gì, đôi mắt mở to –

“Lại là nàng ta!?”

Tên này, nàng nghe qua, không phải là ngày ấy, ở ngự trong hoa viên, nữ nhân áo tím đứng chung một chỗ cùng Huyền Lăng Thương sao!?

Thì ra, lại là nàng ta . . .

“Ha hã, Đỗ Uyển Nhu, Lăng Thương hần, liền như vậy thích nàng!?”

Thích đến, mới ngần ngừ mấy ngày, liền khẩn cấp lập nàng làm hậu! ?

Nghĩ đến đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc, không khỏi hung hăng co rút.

Lâu Vô Tâm thấy vậy, không khỏi thở dài một hơi.

“Nghe nói, hoàng thượng đối với nàng là vừa thấy đã yêu, đối với nàng, càng là sủng ái có thừa. Đây là chuyện trong hoàng cung mỗi người đều biết. Cho nên, Nhạc nhi, hoàng đế vô tình, người đã phải rời khỏi hoàng cung, như vậy, liền quên hoàng thượng đi!”

Lâu Vô Tâm mở miệng, tuy rằng, nàng trong lòng biết đã biết một phen nói đối với đồng Nhạc Nhạc mà nói, thập phần tàn nhẫn.

Chính là, nếu Đồng Nhạc Nhạc lựa chọn rời khỏi hoàng cung, như vậy, khiến cho nàng hung hăng đau một lần.

Chỉ cần đau quá, mới có thể hết hy vọng.

Rời đi, cũng sẽ không hề vướng bận nữa . . .

510. Chương 515: Chương 272: Chuẩn Bị Rời Cung

Đối với tâm tư của Lâu Vô Tâm, Đồng Nhạc Nhạc không phải không biết.

Giờ phút này, lại nghe Vô Tâm nói vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong lòng, như có ngàn vạn đao khoét.

“Nhất kiến chung tình? Tình càng sâu đậm?”

Huyền Lăng Thương, hẳn dĩ nhiên yêu cô gái kia đến thế sao?

Trước kia, trong mắt Huyền Lăng Thương, chỉ đặt nàng ở trong lòng. Tay của hắn, vòng ôm của hắn, sự dịu dàng của hắn, ngực của hắn, che chở của hắn, tình yêu của hắn, chỉ thuộc về nàng. . .

Hiện nay, những thứ đó, Huyền Lăng Thương đều dành cho một nữ nhân khác . . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong lòng cứng lại, chỉ còn thiếu nước vô phương hô hấp.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, càng trở nên tái nhợt.

Khóe mắt xuất hiện một tầng sương mù, cuối cùng, hóa thành hai dòng lệ trong veo, lăn chã rơi xuống, men theo chiếc cằm đã tái nhợt, ‘ba’ một tiếng, rơi ngay trên mu bàn tay trắng như tuyết của nàng.

Thấy trên mu bàn tay đột nhiên ẩm áp, Đồng Nhạc Nhạc cúi đầu nhìn một cái, không khỏi cong môi cười một tiếng.

“Ha hã, ta còn có thể vì hắn mà rơi lệ. . .”

Cứ tưởng rằng, chính mình tâm ý đã nguội lạnh, không nghĩ tới, khi biết được chuyện của hắn, vẫn sẽ rơi lệ.

Trong lòng, có lẽ không bỏ được hắn, càng không bỏ được một đoạn tình cảm này sao?

Nhưng mà hiện nay, cho dù nàng buông không được đi chẳng nữa, nàng nhất định phải quên Huyền Lăng Thương, quên đi đoạn tình cảm này, quên đi tất cả, mới có thể không vướng bận mà rời đi. . .

Tại thời điểm Đồng Nhạc Nhạc buồn bã rơi lệ, Lâu Vô Tâm chỉ lẳng lặng đứng nhìn nàng. Chỉ thấy nữ nhân trước mắt, sắc mặt tái nhợt, trên mặt, đau buồn không thể che dấu được.

Trong lòng nàng ấy khổ, nàng không phải không biết?

Tại sao nam nhân trên thế gian đều bạc tình bạc nghĩa như vậy? Đáng thương nhất, vẫn là nữ nhân. . .

Nghĩ tới đây, Lâu Vô Tâm không khỏi nhẹ nhàng thở dài một hơi. . .

“Nhạc nhi. . .”

Lâu Vô Tâm mở miệng, định sẽ an ủi Đồng Nhạc Nhạc.

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc cũng đã cố gắng vực lại tinh thần, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng cười nói.

“Vô Tâm, ta không sao, ta rất tốt, sau này, ta đều sẽ sống thật tốt!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng cười một tiếng, nụ cười kia, so với khóc càng khó coi hơn.

Lâu Vô Tâm nghe vậy, trong lòng biết Đồng Nhạc Nhạc không muốn người khác lo lắng cho nàng, nên nhẹ nhàng gạt đầu, buồn bã thở dài. . .

. . .

Hôm nay, ánh mặt trời chiếu sáng khắp nơi, bầu trời, dường như được gột rửa qua bằng nước, xanh thẳm trong suốt!

Gió mát hiu hiu, từng đợt đưa tới nhẹ nhẹ.

Bên trong hoàng cung, giăng đèn kết hoa, đàn sáo ca hát, âm thanh nhộn nhịp không ngớt!

Hôm nay, từ sớm, bên trong hoàng cung, đã vô cùng náo nhiệt.

Đám người trong cung, không ngừng đi qua đi lại, vội vàng bận rộn không dứt, dường như chỉ hận bản thân không có ba đầu sáu tay.

Bởi vì hôm nay, là ngày tốt để Hoàng đế cao cao tại thượng của họ lập hậu!

Đồng Nhạc Nhạc cả đêm mất ngủ, nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại, cho đến khi nhìn thấy nắng sớm, từ phía đông chân trời hiện lên.

Hôm nay, chính là ngày hấn lập hậu.

Cũng là lúc nàng phải rời khỏi hoàng cung. . .

Nghĩ đến sau ngày hôm nay, nàng sẽ không còn được nhìn thấy Huyền Lăng Thương, con người ấy, chính là nam nhân làm nàng thương tâm nhất, cũng là nam nhân mà nàng yêu nhất, Đồng Nhạc Nhạc nghĩ, mà chợt xuất hiện loại cảm giác như không thở nổi.

Trong lòng nặng nề, Đồng Nhạc Nhạc gắt gao thu lại vạt áo, yên lặng tự mình khích lệ.

“Nhạc nhi, ngươi hãy cố gắng lên! Nhất định phải sống thật tốt, chăm sóc đứa bé thật tốt, ngươi nhất định có khả năng!”

Đồng Nhạc Nhạc không ngừng khích lệ chính mình, cho đến khi nắng sớm hoàn toàn phá tan bóng tối, một ngày mới tốt cuộc đã tới!

Đồ đạc Đồng Nhạc Nhạc đã sớm chuẩn bị tốt.

Kỳ thật, ở chỗ này, đồ nàng có thể mang ra ngoài cũng không nhiều, dù sao, trong hoàng cung rộng lớn này, trừ nam nhân đã lấy đi tâm của nàng, thì căn bản không có đồ gì nàng cần phải mang đi.

Cho nên, Đồng Nhạc Nhạc chỉ đơn giản thu thập vài bộ trang phục, và một chút ngân phiếu.

Bởi vì đã chuẩn bị xong, Đồng Nhạc Nhạc thật sớm liền đứng lên rửa mặt, đợi một hồi, xác định đúng thời điểm mà Lâu Vô Tâm đã giao hẹn, Đồng Nhạc Nhạc liền hít thật sâu, lập tức, liền hung hăng đẩy cái bàn ở một bên.

Cùng với ‘Choang’ một tiếng thật lớn, Đồng Nhạc Nhạc lập tức té trên mặt đất, sau đó, lại đưa tay hướng tới bên hông hung hăng siết chặt.

Nơi đó, Lâu Vô Tâm đã vì nàng mà chuẩn bị tốt máu gà.

Máu gà rất dễ dàng ngưng kết một chỗ, may là Lâu Vô Tâm biết y thuật, cho nên, giá máu gà cất giữ một buổi tối, trông vẫn như máu mới bình thường.

Đồng Nhạc Nhạc ngắt túi máu gà giấu ở bên hông, ngay lập tức, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy bắp đùi chợt lạnh, lập tức, bên dưới quần áo của nàng, một bãi máu huyết màu đỏ, đang bắt đầu hiện lên.

Bởi vì hôm nay Đồng Nhạc Nhạc mặc, chính là một thân y phục màu trắng, giờ phút này, bề mặt váy dài, tràn đầy một màu đỏ của máu, xem ra, càng nhìn càng thấy ghê người.

Nếu không phải chính mình biết đó là giả, Đồng Nhạc Nhạc ban đầu nhìn qua, vẫn bị dọa đến hoảng sợ.

Chớ nói chi là mấy tên thị vệ nghe thấy động tĩnh liền chạy vào.

Đẩy cửa tiến vào, thấy trên mặt đất, một nữ nhân cả người đầy máu, hai thị vệ vừa xông tới, lúc này sắc mặt đại biến.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, đôi mắt lập tức khép lại, sau đó ngã trên mặt đất.

Hai tên thị vệ thấy vậy, lập tức sợ hãi tới mức hoảng loạn.

“Mau! Nhanh đi truyền ngự y!”

“Đúng!”

Cùng với tiếng kêu kinh hoàng vang lên, Đồng Nhạc Nhạc lập tức được ôm đặt lên giường.

Không được bao nhiêu thời gian, bên ngoài lại lần nữa truyền đến một hồi tiếng bước chân vội vàng, cùng với âm thanh của Lâu Vô Tâm vang lên

“A! Nhạc nhi, người làm sao vậy?”

Lâu Vô Tâm mở miệng, trong giọng nói không che dấu nỗi căng thẳng và lo lắng.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi kêu lên.

Không nghĩ tới, Lâu Vô Tâm diễn kịch cũng là không tồi!

Trong lòng đang nghĩ ngợi, mấy thị vệ xung quanh đã lập tức nói ra chuyện vừa rồi.

“Lâu ngự y, chúng ta cũng không biết chuyện gì, chợt nghe được ở trong tấm cung có vật gì đổ vỡ, lo lắng có vấn đề gì liền đi vào nhìn một cái đã thấy nàng té trên mặt đất . . .”

“Đúng vậy đúng vậy, trời ạ! Hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Hoàng thượng nếu như biết, khẳng định không tha cho chúng ta. . .”

Nghe được lời này của thị vệ, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi co thắt.

Hiện tại Huyền Lăng Thương, đang chuẩn bị làm đám cưới, hấn sắp sửa lập người khác làm hậu, cứ cho là nàng thật sự sinh non, hấn cũng sẽ không quan tâm?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc buồn bã.

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc trầm nghĩ, Lâu Vô Tâm lập tức cau mày nói.

“Được rồi, các người ra ngoài trước đi, nơi này đã có ta! Còn nữa, Hoàng thượng đang chuẩn bị làm đám cưới, các người trước không nên nói việc này cho Hoàng thượng.”

Nghe được lời nói của Lâu Vô Tâm, mấy thị vệ hai mặt nhìn nhau một phen, lập tức, vội vàng gật đầu nói.

“Vậy làm phiền Lâu ngự y, Lâu ngự y y thuật cao siêu, nhất định có thể cứu được Nhạc cô nương, như vậy chúng ta liền ra ngoài chờ!”

“Ừ, tốt.”

Nghe được lời nói của thị vệ, Lâu Vô Tâm nhẹ nhàng gật đầu, liền để mấy thị vệ kia đi ra ngoài.

Đồng Nhạc Nhạc một mực nằm ở trên giường, yên lặng nghe Lâu Vô Tâm đối thoại với mấy thị vệ, đưa mấy thị vệ đó rời khỏi, trong phòng, liền khôi phục yên tĩnh.

Trong lòng biết mấy thị vệ kia đã rời khỏi, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở mắt ra. Lại thấy Lâu Vô Tâm cũng đang đi tới chỗ mình, lập tức từ trên giường ngồi dậy .

“Vô Tâm!”

“Nói cái gì cũng không cần thiết, nhanh, trước thay y phục ra trước đi! Tiểu U, hôm nay thực uất ức cho người !”

Lâu Vô Tâm mở miệng, đối với thiếu niên đứng bên cạnh nàng nói.

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, ánh mắt quét một vòng, liền rơi trên người thiếu niên đứng bên cạnh Lâu Vô Tâm. Thiếu niên này khoảng mười lăm mười sáu tuổi, thân thể gầy gò, từ xa nhìn lại, thân hình cùng với nàng không sai biệt lắm.

Hơn nữa, da cực kỳ ngăm đen, cơ hồ đường nét cũng khó phân biệt!

Cũng không biết thiếu niên này, là thế nào mà khiến da thịt chính mình biến thành dáng vẻ này.

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc trầm nghĩ, được đồng tên gọi là Tiểu U, lập tức quay sang Lâu Vô Tâm mở miệng nói.

“Sư phụ đừng nói như vậy, ngày đó Tiểu U lưu lạc đầu đường, nếu không phải có sư phụ hảo tâm thu giữ, thu Tiểu U làm đồ đệ, Tiểu U đã sớm chết đói, cho nên, dù sư phụ bảo Tiểu U làm gì, Tiểu U cũng cam tâm tình nguyện!”

Nghe được lời này của Tiểu U, Lâu Vô Tâm chỉ cong môi cười một tiếng.

Lập tức, liền quay đầu, đối với Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói.

“Nhạc nhi, người hiện tại nhanh đứng lên, đổi quần áo với Tiểu U.”

Nghe được lời nói của Lâu Vô Tâm, Đồng Nhạc Nhạc lập tức gật đầu.

“Được.”

Vừa nói dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc lập tức từ trên giường đứng dậy, sau đó đi tới phía sau bình phong , cởi bỏ một thân y phục huyết đỏ trên người ra, sau đó thay trang phục của Tiểu U vào.

Sau khi đổi xong trang phục, Lâu Vô Tâm lại lấy ra từ bên trong cái hòm thuốc, lấy ra thứ đồ mà trước đó đã chuẩn bị tốt, bắt đầu hóa trang cho Đồng Nhạc Nhạc.

Đồng Nhạc Nhạc không biết Lâu Vô Tâm bôi gì lên người mình, rốt cuộc là vật gì vậy, nhìn qua, đen đen, như là than, lại mang theo mùi thơm nhàn nhạt.

Chỉ là, thời điểm Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ điều này sau khi Lâu Vô Tâm thật tốt mang nàng hóa trang cẩn thận, liền nghe Lâu Vô Tâm mở miệng nói.

“Được rồi, Nhạc nhi, người thử nhìn một chút xem!”

Nghe được lời nói của Lâu Vô Tâm, Đồng Nhạc Nhạc lập tức quay đầu, hướng tới gương đồng bên cạnh nhìn lại, vừa nhìn, đôi mắt của Đồng Nhạc Nhạc lập tức tròn tròn, tràn đầy hoảng hốt.

Chỉ thấy, trong gương là một thiếu niên, da ngăm đen, trừ đôi mắt là còn có thể phân biệt, ngũ quan đều đen quả thực rất khó phân biệt.

Hơn nữa, Lâu Vô Tâm rất cẩn thận, ngay cả cổ và tay của nàng, đều bôi đồ, khiến cho da thịt lộ ra ngoài của nàng, đều là hoàn toàn ngăm đen.

“Vô Tâm, không nghĩ tới kỹ thuật hóa trang của người lại giỏi như vậy!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, mặt mày tán thưởng.

Lâu Vô Tâm nghe vậy, chỉ là cong môi cười một tiếng.

“Chuyện này thì có gì khó khăn, được rồi, Nhạc nhi, thừa dịp hiện nay tất cả mọi người đang bận rộn chuyện đám cưới của Hoàng thượng, đây chính là thời cơ tốt nhất để người rời cung!”

511. Chương 516: Chương 273: Đỗ Uyển Nhu Là Tử Ngữ?

Lâu Vô Tâm mở miệng, mày liễu cau lại, ánh mắt nhìn về phía Đồng Nhạc Nhạc, đầy thêm ngưng trọng cùng lo lắng.

Nghe được lời nói của Lâu Vô Tâm, lại thấy ánh mắt đầy ngưng trọng lo lắng kia của Lâu Vô Tâm, Đồng Nhạc Nhạc cũng chỉ nhếch miệng cười một tiếng.

“Ha hã, ngày này rốt cuộc cũng đã đến, Vô Tâm, sau khi ta đi, ngươi hãy sống cho thật tốt.”

Nghe được những lời của Đồng Nhạc Nhạc, Lâu Vô Tâm chỉ nhẹ nhàng thở dài một hơi.

“Nhạc nhi, ngươi vẫn không nói cho ta, sau khi rời đi, ngươi định tính toán như thế nào! ?”

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, lại trầm lặng không nói gì.

Mặc dù nàng luyện tiếu những bạn tốt như Lâu Vô Tâm này, nhưng, nếu bây giờ nàng đã quyết định rời đi, thì cũng đã tính hoàn toàn đoạn tuyệt mọi quan hệ với hoàng cung, cũng muốn quên toàn bộ mọi thứ ở nơi đây.

Cho nên, nàng không nói cho Lâu Vô Tâm, sau khi rời cung nàng rốt cuộc muốn đi đâu.

Thực ra, chính nàng cũng không biết chắc.

“Vô Tâm, chính ta cũng không biết mình rốt cuộc muốn đi đâu, hơn nữa, cũng muốn hoàn toàn quên toàn bộ nơi này, có lẽ, đợi một ngày nào đó, lòng ta bình tĩnh, sẽ liền quay lại gặp các ngươi.”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, trong lòng Lâu Vô Tâm hiểu rõ, cũng không hỏi gì nhiều .

Dù sao, trong lòng khi bị tổn thương, cũng rất khó khăn để lành lại.

Hy vọng thời gian, có thể chữa khỏi vết thương trong lòng nữ nhân này. . .

Lúc Lâu Vô Tâm đang suy nghĩ, một khắc sau, Lâu Vô Tâm như nhớ đến cái gì, liền mở miệng.

“Được rồi, tất cả ta đã chuẩn bị tốt lắm, xe ngựa đang ở Tây Môn hoàng cung, chỉ cần ngươi đi ra ngoài, sẽ có người giúp đỡ ngươi , đây là lệnh bài hoàng cung .”

Lâu Vô Tâm vừa mở miệng nói, vừa đưa lệnh bài ra vào cung môn cho Đồng Nhạc Nhạc.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, chỉ nhẹ nhàng tiếp nhận.

Lệnh bài này, nhìn có vẻ nhỏ, nhưng giờ đây, nằm trên tay nàng, lại giống như nặng hơn bình thường ngàn cân. . .

Nhìn thấy trên mặt Đồng Nhạc Nhạc lộ vẻ buồn bã, trong lòng Lâu Vô Tâm thở dài một hơi.

“Được rồi, Nhạc nhi, đừng nghĩ nhiều như vậy , nếu ngươi đã quyết định, muốn rời khỏi nơi này, thì liền quên tất cả ở đây đi, lần nữa tự mình sống lại thật tốt !”

Nghe được lời nói của Lâu Vô Tâm, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên mạnh mẽ gạt đầu, tạm biệt bạn tốt tri kỷ trước mắt này, trong lòng lại không khỏi hiện lên một hồi không đành lòng.

Sau đó, không khỏi chạy tới, ra sức ôm lấy Lâu Vô Tâm.

“Vô Tâm, ngươi phải thật bảo trọng.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, có chút nghẹn ngào .

Có lẽ, lần xa nhau này, chính là vĩnh biệt .

Lâu Vô Tâm nghe vậy, trên mặt đầu tiên là sững sờ, lập tức, hốc mắt hơi đỏ lên, ôm lấy Đồng Nhạc Nhạc lại.

“Nhạc nhi, người cũng vậy. . .”

Lâu Vô Tâm vừa dứt lời, liền buồng Đồng Nhạc Nhạc ra, sau đó đi tới phòng ngủ.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, liền đi tới chỗ cái tủ, mở ra tủ quần áo, nơi đó, có hành trang nàng muốn mang đi.

Từ từ mở ra bao quần áo, nhìn thấy bên trong có hai bộ quần áo cùng ngân phiếu, đầu tiên Đồng Nhạc Nhạc im lặng một khắc, liền đưa tay cầm lấy ngân phiếu, cất vào trong ngực.

Vốn định mang đi hai bộ quần áo, bởi vì hai bộ quần áo này, là Huyền Lăng Thương lúc trước chi một số tiền lớn, chỉ vì muốn nàng cười một tiếng. . .

Nhưng bây giờ, nếu như nàng muốn không còn lưu luyến mọi thứ nơi này, như vậy, cũng không cần mang theo những thứ này. . .

Nghĩ đến đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lại nặng nề.

Lập tức, ngược đôi mắt xinh đẹp lên, nhẹ nhàng nhìn lại cả phòng ngủ to này .

Trong phòng có đầy đủ mọi thứ, đều quen thuộc như vậy, cũng có rất nhiều thứ nàng không thể quên được mà nhớ lại.

Nhưng bây giờ, nàng sẽ vĩnh viễn rời xa nơi này. . .

Nghĩ tới đây, lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sinh cảm giác không đành lòng.

Ánh mắt nhẹ nhàng nhìn nhanh qua một lượt, chậm rãi dừng ở trên băng ghế bên kia, ở trong đầu, không khỏi nhớ đến trước kia nàng cùng Huyền Lăng Thương đi lại với nhau.

Huyền Lăng Thương cẩn thận che chở nàng, thậm chí một cái trêu chọc, cũng đều rõ ràng ngay trước mắt .

Còn có trên long sàng to đằng kia, phía trên, phảng phất như vẫn còn lưu lại mùi hương của Huyền Lăng Thương. . .

Trước kia, nàng cùng Huyền Lăng Thương liêu chết dây dưa, muốn quên, cũng không thể quên được. . .

Huyền Lăng Thương, vĩnh biệt. . .

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc yên lặng nói một tiếng, ánh mắt lại lướt một vòng, liền dừng lại trên mặt Tiểu U đứng một bên nàng , không nói một lời.

“Cám ơn người, Tiểu U, ta đi rồi.”

“Nhạc cô nương, tất cả phải cẩn thận.”

Nghe được những lời của Đồng Nhạc Nhạc, Tiểu U mở miệng nói.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ nhẹ nhàng gật đầu, lại đi tới cửa phòng ngủ.

Giờ phút này, nàng thay trang phục của Tiểu U , trên mặt là một mảng da đen nhem.

Thị vệ bên ngoài, cũng chưa quen thuộc với Tiểu U.

Cho nên, lúc Đồng Nhạc Nhạc đi đến, chỉ là hơi nhìn thoáng qua, liền không hề lưu ý nữa.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, càng công khai tiêu sái ra khỏi phòng ngủ, sau đó đi tới phía trước.

Hoàng cung, đối với Đồng Nhạc Nhạc mà nói, đã quá quen thuộc.

Cho nên, Đồng Nhạc Nhạc quen đường cũ liền đi một mạch về phía tây môn ở bên kia.

Tây Môn ở đằng kia, bình thường rất ít người qua lại.

Cho nên dọc theo đường đi, Đồng Nhạc Nhạc cũng không gặp phải người nào, tất cả, đều thuận lợi như vậy.

Mất thấy, Tây Môn đã cách đó không xa .

Chỉ cần đi ra cánh cửa này, như vậy, nàng có thể rời khỏi hoàng cung !

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không biết thế nào, trong lòng nhói lên một cái, tựa như có một khối tảng đá thật lớn, mạnh mẽ áp chế trong lòng nàng.

Hai chân, càng giống như bị chìm trong thủy ngân, vô cùng nặng nề, rốt cuộc cũng không di chuyển được một phần .

Trong lòng, đột nhiên hung hăng co rút đến đau đớn, một nỗi không đành lòng nồng đậm, bỗng nảy lên trong lòng. . .

Bây giờ, nàng sắp rời đi, sau này, sẽ không còn được gặp lại Huyền Lăng Thương nữa . . .

Nghĩ đến đây, tim Đồng Nhạc Nhạc , thật rất rất đau, đau đến hít thở không thông .

Trong lòng, giờ đây lại nảy lên một ý niệm không nên có, đó là -

Thật nhớ, rất nhớ, lại đi gặp Huyền Lăng Thương một lần....

Cho dù chỉ là đứng xa xa, nhìn một cái, như vậy, nàng cũng thỏa mãn . . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lại không khỏi cắn chặt môi dưới một phen , kích động hận không thể tát mình một cái .

“Đồng Nhạc Nhạc a Đồng Nhạc Nhạc, người làm sao lại yếu đuối như vậy? ! Không phải nói được rồi, phải quên hẳn sao! ? Hiện tại lại không khí phách như vậy, lại muốn đi gặp mặt hẳn, người thật sự rất vô dụng ! Hiện tại, hẳn đang khoắc cẩm bào, lấy nữ nhân hẳn thích, người đi, thì tính là cái gì! ?”

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc, lại không khỏi dâng lên một cỗ bi thương nồng đậm.

Nghĩ đến, vốn Huyền Lăng Thương muốn kết hôn là nàng, hiện tại, chỉ ngần ngừ mấy ngày, chỉ là cảnh còn người mất.

Lâu Vô Tâm đã qua nói qua, Huyền Lăng Thương đối với Đỗ Uyển Nhu kia, là nhất kiến chung tình, yêu thích có thừa, khiến người bên ngoài cực kì hâm mộ.

Nhưng mà, Đỗ Uyển Nhu kia, quả thật rất có thực lực khiến nam nhân si mê.

Dáng vẻ nghiêng nước nghiêng thành kia, đừng nói là Huyền Lăng Thương động tâm, cho dù là nàng vừa nhìn, cũng ái mộ không thôi. . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thở dài một hơi.

Nghĩ tới, Huyền Lăng Thương sắp sửa nắm tay một nữ nhân khác, được bách quan làm lễ.

Cái vị trí kia vốn là của nàng, đã thuộc về người khác, trong lòng không khỏi vô cùng bi ai.

“Tạm biệt, Lăng Thương. . .”

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc yên lặng nói, lập tức, hít một hơi thật sâu, liền vội bước đi nhanh, bước từng bước đi tới Tây Môn bên kia.

Từng bước từng bước, mắt thấy, Đồng Nhạc Nhạc đi gần đến Tây Môn.

Đột nhiên, nhanh như chớp giật, Đồng Nhạc Nhạc như là nghĩ đến cái gì, trong lòng giật mình, con người lập tức trợn lên một cái. . .

Đỗ Uyển Nhu kia. . .

Có vấn đề! !

Nghĩ tới đây, trong đầu Đồng Nhạc Nhạc, không khỏi nhớ lại ngày ấy ở ngự hoa viên, lúc nhìn thấy Đỗ Uyển Nhu .

Đỗ Uyển Nhu kia, làm người ta cảm thấy cực kì đẹp, chính là, ánh mắt của nàng, với Đồng Nhạc Nhạc mà nói, lại một điểm cũng không xa lạ.

Khi đó, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc chỉ nghĩ đến Huyền Lăng Thương, chưa từng chú ý cái khác.

Chỉ là cảm thấy, ánh mắt của Đỗ Uyển Nhu, làm cho nàng có cảm giác, phi thường quái dị, nhưng, lúc đó nàng nhất thời lại không nghĩ ra, rốt cuộc là kỳ quái ở nơi nào .

Cho đến bây giờ, sắp sửa rời đi, đột nhiên vừa nghĩ, ở trong đầu Đồng Nhạc Nhạc, nhanh như chớp giật, liền nghĩ ra điểm này -

Ánh mắt Đỗ Uyển Nhu nhìn nàng, sở dĩ quen thuộc như vậy, là bởi vì, nàng ta đúng là Tử Ngữ ! !

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi chấn động mãnh liệt!

Tại sao ban đầu, nàng chưa từng nghĩ đến điều này! ? ?

Đỗ Uyển Nhu kia, chính là Tử Ngữ đã dịch dung!

Như vậy hiện nay, sở dĩ Tử Ngữ dịch dung, thay hình đổi dạng biến thành con mồ côi của Hộ quốc Đại Tướng quân , là bởi vì , để tạo bất lợi cho Huyền Lăng Thương ! ? ?

Nghĩ tới đây, mắt Đồng Nhạc Nhạc trợn lên một cái, một nỗi bất an mãnh liệt, càng nhanh chóng dâng lên trong lòng nàng!

Vừa nghĩ đến, Huyền Lăng Thương sẽ gặp bất trắc, lòng Đồng Nhạc Nhạc liền như bị đao cắt!

Không!

Nàng không thể trở mắt nhìn Huyền Lăng Thương gặp phải nguy hiểm mà không để ý!

Nàng nhất định phải nói cho Huyền Lăng Thương ! !

Nghĩ tới đây, bước chân Đồng Nhạc Nhạc vừa chuyển, liền nhanh chóng chạy vội tới Trọng Dương điện phía bên kia . . .

. . .

Đồng Nhạc Nhạc không biết mình rốt cuộc chạy nhanh bao nhiêu, giờ phút này, trong đầu nàng , chỉ nhớ được chuyện này .

Chỉ cảm thấy, cảnh vật bên cạnh, chính là không ngừng lùi về phía sau.

Đồng Nhạc Nhạc không biết mình đã chạy bao lâu, chỉ cảm thấy, cảnh vật bốn phía, bắt đầu náo nhiệt .

Cách đó không xa, âm thanh đàn sáo, không ngừng hướng tới.

Cửa Trùng dương cung, người đến người đi, tấp nập không ngừng.

Đám cung nhân không ngừng đi lại trong đó, cũng có không ít nam nữ mặc quần áo hoa lệ , tụ tập lại cùng nói chuyện phiếm.

Cuối cùng, một hồi trống mạnh mẽ vang lên, biểu thị rằng, đại hôn của Hoàng thượng, sắp bắt đầu rồi!

Mọi người nghe thấy, vội vàng ngồi vào vị trí.

Mà Đồng Nhạc Nhạc nghe âm thanh trống nổi mạnh mẽ, bất an trong lòng , cũng càng mãnh liệt hơn .

Huyền Lăng Thương, người nhất định không thể để xảy ra việc gì!

512. Chương 517: Chương 274 - Biến Cố Tại Hoàng Cung

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lo lắng, cảm thấy trái tim lúc này như treo trên cao.

Mặc dù, Huyền Lăng Thương khiến cho lòng của nàng hoàn toàn bị tổn thương, nhưng nàng vẫn nghĩ rằng, sau này, chỉ cần không chú ý đến Huyền Lăng Thương là được rồi.

Chỉ là, mới vừa rồi, biết được Đỗ Uyển Nhu chính là Tử Ngữ, trong lòng biết được Huyền Lăng Thương sẽ gặp được nguy hiểm, hiện tại cũng không thể lừa gạt chính mình.

Nàng vẫn còn yêu Huyền Lăng Thương, cho nên, cho dù như thế nào, cũng không thể trơ mắt nhìn thấy Huyền Lăng Thương bị nguy hiểm, mà không đến thông báo!

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc thầm nghĩ, người đã tự động đi tới đại điện.

Giờ phút này, tất cả mọi người đã tiến vào bên trong điện Trùng Dương, Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, lập tức đi vào. Không ngờ, lại bị thị vệ gác cửa chặn lại.

“Người là ai!? Hoàng thượng thành hôn, người hầu như người, không được vào bên trong!”

Đột nhiên thị vệ ngăn cản, Đồng Nhạc Nhạc cau đôi mày lại.

Trong lòng biết, ngày hôm nay quan trọng như vậy, ngoại trừ cung nhân ra, có thể đi vào, đều là đại thần trong triều cùng người thân của bọn họ.

Giờ phút này, bản thân nàng đang mặc trang phục được đồng, hiển nhiên sẽ bị những thị vệ này ngăn cản.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vừa ảo não, vừa lo lắng. Trong lúc đó, ở trong não kêu loạn, dường như bị keo trát kín nên cũng không nghĩ ra được điều gì.

Hé mở làn môi hồng, chẳng qua là khản trương hốt hoảng nói.

“Hai vị Thị Vệ đại ca, bây giờ ta có chuyện vô cùng quan trọng, nhất định phải đi vào!”

“Cái gì là chuyện quan trọng!? Không có thể bài, không được đi vào!”

Nghe được lời nói của hai người thị vệ, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc sưng sốt, lúc này mới đưa một tay lên vỗ vỗ đầu, tràn đầy ảo não.

Mới vừa rồi chỉ một mực lo lắng, đều quên, kỳ thật, nàng có lệnh bài Lâu Vô Tâm cho nàng đây!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức tìm tòi bên hông.

“A!? Lệnh bài của ta đâu!?”

Cúi đầu tìm tòi một phen, vốn là lệnh bài vẫn đang ở bên hông mình, lại không thấy, mắt nhưng Đồng Nhạc Nhạc lập tức trợn lên một cái.

Nhớ lại, mới vừa rồi chính mình chạy điên cuồng, chắc chắn lệnh bài đã không thấy vào lúc đó.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc càng thêm buồn phiền lo lắng vô cùng.

Giờ phút này, nàng không có lệnh bài trong cung, căn bản sẽ không vào được điện Trùng Dương.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lo lắng giống như kiến bò trên chảo nóng, trong lòng biết thị vệ nơi này làm việc không mang tình cảm riêng. Không mang thẻ bài, nàng nói như thế nào, thì cũng không được phép vào trong.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc cau đôi mày lại, nước mắt nhanh chóng rơi xuống.

Một lúc sau, trong đầu Đồng Nhạc Nhạc chợt lóe, có rồi!

Nàng còn nhớ phía sau điện Trùng Dương, có một cái lỗ chó!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức xoay người, đi tới cửa sau.

Bởi vì một lòng chuyên tâm muốn đi vào cung Trùng Dương, Đồng Nhạc Nhạc chạy rất nhanh.

Chỉ là, không biết có đúng hay không vì vậy bị động thai.

Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy, bụng bắt đầu nổi lên đau đớn.

Cảm giác được bụng không khỏe, Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được đưa tay ra ôm bụng mơ hồ đau, cau đôi mày lại, thì thào nói.

“Con à, cầu xin con ngoan ngoãn, bây giờ mẫu thân liền đi hỏi tội phụ hoàng con đây! Ngoan a. . .”

Đồng Nhạc Nhạc thì thảo nói, chỉ cảm thấy, cảnh vật bốn phía, không ngừng lui ra sau, không lâu sau, cuối cùng đến nơi .

Trước kia, nàng là một con chồn nhỏ, đã sớm thuộc lòng hoàng cung, cho nên trong lòng biết nơi này có một cái lỗ chó.

Vì lỗ chó tương đối nhỏ, hơn nữa phía dưới còn có bụi cỏ rậm rạp che chắn, cho nên những người khác không hề biết.

Bây giờ, nàng lại không có thể bài, nên chỉ cần từ nơi này đi vào điện Trùng Dương.

Sau khi tới đây, đầu tiên mắt nhưng Đồng Nhạc Nhạc liếc nhìn bốn phía, thấy xung quanh không có người khác, liền lập tức tiến vào trong bụi cỏ, đến gần lỗ chó, từ từ chui vào.

Cái lỗ chó này rất nhỏ, nếu như là Đồng Nhạc Nhạc trước đây, chui qua là một chuyện tương đối dễ dàng, chỉ là hiện nay, nàng đang mang thai, chui vào bên trong, có hơi khó.

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc giờ phút này, cũng không còn nghĩ nhiều như vậy, sau khi dùng hết sức lực của chín trâu hai hổ, Đồng Nhạc Nhạc rốt cuộc chui qua được.

Chẳng qua trên đầu với trên người, dính đầy bụi đất với cỏ vụn.

Nhưng bây giờ, Đồng Nhạc Nhạc nào còn quan tâm được nhiều như vậy.

Nghĩ đến Tử Ngữ dịch dung thành Đỗ Uyển Nhu, khẳng định là muốn làm chuyện bất lợi với Huyền Lăng Thương.

Tuy nhiên, Huyền Lăng Thương lại không biết chuyện này, đối với Tử Ngữ càng là yêu thương có thừa, nếu như Tử Ngữ lợi dụng điều đó gây hại đối với Huyền Lăng Thương, hậu quả thật là không tưởng tượng nổi!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức cất bước, chạy về phía đại điện.

Giờ phút này, trong cung điện Trùng Dương, chiêm trống vang trời, đủ loại quan lại đồng thời quỳ rạp xuống đất, thần sắc cung kính.

Trên đại điện, bóng dáng cao to khôi ngô của Huyền Lăng Thương im lặng tùy ý đứng ở nơi này, đón nhận đủ loại triều bái của quan lại.

Ánh mặt trời sau giờ Ngọ, vẫn luôn sáng lạn như vậy.

Ánh vàng rực rỡ kia, đang chiếu thẳng xuống, bao phủ cả đại địa.

Trong cung điện, rường cột chạm trổ, cung điện nguy nga, trên nóc là ngôi lưu ly, ánh mặt trời chiếu rọi xuống, tản ra một loại ánh sáng lóng lánh vô cùng rạng rỡ.

Nam nhân mặc cẩm bào đỏ thẫm trên người, Hồng Bào tươi đẹp kia, cùng với dáng người như thế, càng cảm thấy khôi ngô cao lớn, rắn rỏi hơn.

Đầu đội mũ ngọc, khuôn mặt đẹp càng phát ra cương nghị, tuấn tú!

Hàng mi sắc như đao, cái mũi rắn rỏi, miệng hình trái tim, mỗi một chỗ, đều hoàn mỹ đến không thể so sánh được!

Thu hút cái nhìn của người ta nhất, là đôi mắt dưới ánh mặt trời, càng cảm thấy được huyết mâu thâm thúy xinh đẹp cỡ nào.

Dường như khi gấn kết tất cả tập trung lại một chỗ, thì càng lóng lánh, chói mắt!

Giống như viên Hồng Bảo Thạch xinh đẹp nhất, lóng lánh rực rỡ! Độc nhất vô nhị! Chỉ cần liếc mắt, liền khiến cho người ta trọn đời khó quên!

Khi Đồng Nhạc Nhạc đi tới điện Trùng Dương, đã thấy một màn như vậy!

Nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia, một thân Hồng Bào đáng vẻ vui mừng, lòng Đồng Nhạc Nhạc, không khỏi thất lại một cái.

Giờ phút này nam nhân, một thân Hồng Bào mặc trên người, xinh đẹp tuyệt trần, cực kì xuất chúng, toàn thân phát ra khí phách vương giả, càng khiến cho không người nào có thể bỏ qua!

Tuy nhiên, thấy nam nhân mặc phục trang Hồng Bào đẹp đẽ kia, Đồng Nhạc Nhạc giờ phút này, chỉ cảm thấy chói mắt vô cùng!

Chẳng qua, nàng đã từng tưởng tượng rằng, Huyền Lăng Thương mặc hỉ bào đỏ thắm tới đón lấy nàng, chính là hiện nay, hấn mặc trên người, cùng với chính mình ảo tưởng là giống nhau.

Nhưng mà, hấn muốn thành hôn, cũng với nữ nhân khác. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi co rút.

Ánh mắt liếc một vòng, không khỏi nhìn đến nữ nhân đang được các cung nữ dè dặt nâng đỡ đi về phía Huyền Lăng Thương.

Chỉ thấy nữ nhân mặc bộ đồ cưới của tân nương, xinh đẹp không gì sánh được!

Trong mắt người khác, bọn họ chính là trai xinh gái đẹp ông trời tác hợp nên.

Nhưng mà, trong lòng nàng lại biết lai lịch của nữ nhân này, trái tim Đồng Nhạc Nhạc, không khỏi hung hăng nhắc tới.

Trong lòng biết Tử Ngữ sẽ gây bất lợi với Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc liền không suy nghĩ, đi nhanh về phía Huyền Lăng Thương.

“Lăng Thương. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, âm thanh to lớn, lập tức nàng trở thành tiêu điểm của mọi người.

Cùng lúc Đồng Nhạc Nhạc kêu lên, Huyền Lăng Thương vốn đang chính giữa đại diện kia, khuôn mặt tuần tú liền nhìn về Đồng Nhạc Nhạc.

Khi nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc chạy nhanh về phía mình, gương mặt tuần tú của Huyền Lăng Thương đầu tiên là sửng sốt, một lúc sau, dường như là nghĩ đến cái gì, huyết mâu nhướn lên một cái.

“Nhạc nhi!?”

Ngay lúc Huyền Lăng Thương đặt toàn bộ sự chú ý lên người Đồng Nhạc Nhạc, cũng không hề chú ý tới, nữ nhân đứng ở trước mặt hấn, đột nhiên từ ống tay áo rút ra một Chủy Thủ sắc bén, sau đó liền thẳng tắp đâm xuống ngực Huyền Lăng Thương.

Lúc này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ một mực chú ý đến Huyền Lăng Thương, cho nên, khi thấy trong tay nữ nhân xuất hiện một cái Chủy Thủ đâm tới người Huyền Lăng Thương, liền cảm thấy trái tim, đập nhanh đến mức muốn vọt ra khỏi lồng ngực.

Đại não nhanh chóng bị đình chỉ, đôi mắt mở to, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc mở ra, lúc này không hề nghĩ ngợi, liền giật mình la lên thành tiếng

“Lăng Thương, cẩn thận!”

Đồng Nhạc Nhạc giật mình mở miệng la lên thất thanh, nhìn thấy một màn đầy mạo hiểm, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến mức hồn bay phách lạc.

Bởi vì nữ nhân hành động nhanh như vậy, làm cho không người nào có thể ngăn cản, mắt thấy, Chủy Thủ sắc bén trên tay nữ nhân, sẽ đâm vào người Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy, cả thế giới lúc này, dường như bị dừng lại!

Tim, cũng ngừng đập.

Chỉ có đôi mắt trợn trừng lên, nhìn chăm chăm mọi sự việc đang xảy ra. . .

Tuy nhiên, ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc này, nam nhân vốn là đang nhìn nàng, thân hình đột nhiên chột tránh khỏi, lúc Chuỷ Thủ sắp đâm vào người, liền dễ dàng né tránh một đao trí mạng!

Nhìn thấy nam nhân đã bình yên vô sự, trái tim Đồng Nhạc Nhạc, hoàn toàn buông lỏng.

Đối với sự thở phào nhẹ nhõm của Đồng Nhạc Nhạc, nữ nhân trợn mắt lên một cái, mặt mày trở nên hoảng hốt!

Vốn tưởng rằng, một đao kia của mình, chắc chắn sẽ chấm dứt số mệnh của nam nhân kia, cũng không ngờ được, nam nhân này phản ứng nhanh như vậy!

Mặc dù một đao vô huyệt, nữ nhân vẫn cố gắng không ngừng như trước, giơ lên Chuỷ Thủ trong tay, tiếp tục tấn công. . .

Đối với biến cố bên trong đại điện, văn võ bá quan trong điện vốn quỳ rạp dưới đất vội vàng trợn tròn mắt.

Dù sao, người này vốn là hoàng đế Linh Nhạc Quốc của bọn họ lập làm hoàng hậu sẽ có cuộc sống sung sướng. Hiện nay lại thay đổi, Hoàng Hậu tương lai, bỗng nhiên ám sát hoàng thượng.

Ngay lập tức, bốn phía hoàn toàn ồn ào.

Bọn thị vệ thấy vậy, vội vàng rút kiếm ra khỏi vỏ, phóng về phía Tử Ngữ ở bên kia.

Tuy nhiên, vào đúng thời điểm này, bốn phía cung Trùng Dương, đột nhiên xuất hiện rất nhiều Hắc y nhân cầm vũ khí.

Chỉ thấy những hắc y nhân này, gặp người liền giết, thủ đoạn hung tàn!

Ngay lập tức, tiếng thét chói tai, tiếng kêu thảm thiết, tiếng binh khí lạnh lùng va chạm vào nhau, liên tiếp không ngừng, rất hỗn loạn!

Nhìn thấy những biến cố lần lượt xảy ra này, Đồng Nhạc Nhạc trợn tròn mắt.

Chỉ thấy những hắc y nhân này, cũng không biết là từ đâu tới đây, lập tức liền xông ra, hơn nữa thủ đoạn hung tàn, giống như quỷ Tu La từ Địa Ngục tới.

Ngay lập tức, vốn là cung điện nguy nga lộng lẫy, liền bị máu nhuộm thành sông. . .

513. Chương 518: Chương 275 : Nhạc Nhi, Đợi Trăm

Đối mặt với biến cố như vậy, Đồng Nhạc Nhạc hoàn toàn sợ hãi.

Chỉ thấy trước mắt, đánh nhau kịch liệt, thi thể khắp nơi, máu chảy thành sông, bao phủ khắp Trùng Dương điện.

Tiếng thét chói tai, tiếng kêu thảm thiết, tiếng binh khí va chạm vào nhau, không ngừng chém giết.

Không biết đầu của ai bị ai chém, người người ngã xuống.

Nhìn thấy cung điện vốn xanh vàng rực rỡ, trong nháy mắt biến thành địa ngục, làm cho Đồng Nhạc Nhạc sợ hãi vô cùng, sắc mặt trắng bệch.

Hai tay theo bản năng che bụng, lùi từng bước về phía sau.

Hiện tại nàng đang mang thai, cho nên không thể chết được.

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc kinh hoảng, không hề chú ý tới bậc thang cao cao ở phía sau....

Ngay lập tức mất đi thăng bằng, ngã về phía sau.

“Aaaaaaaa”

Một cảm giác hệt hẫng kéo tới, trong nháy mắt, trái tim Đồng Nhạc Nhạc như muốn văng ra khỏi lồng ngực, đôi mắt mở to. Vốn tưởng rằng mình sẽ ngã xuống, nhưng mà lúc ngàn cân treo sợi tóc, bóng dáng màu đỏ chợt lóe.

Một khắc sau, cả người Đồng Nhạc Nhạc ngã vào lồng ngực rộng lớn chắc chắn.

Lồng ngực này, ấm áp, rộng rãi và hết sức quen thuộc.

Ngửi thấy mùi Long Tiên hương nhẹ nhàng, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi chấn động.

Bởi vì giờ phút này, người che chở nàng không ai khác mà là....

“Lăng Thương?”

Đồng Nhạc Nhạc ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ mê hoặc, ánh mắt mở to, đầy vẻ ngạc nhiên.

Là Huyền Lăng Thương, đúng là hắn!

Nếu như trước kia, lúc nàng gặp nạn, hắn luôn xuất hiện, cứu nàng khỏi tình cảnh nước sôi lửa bỏng, từng chút từng chút một, nàng đã quen hắn là anh hùng cứu mỹ nhân, cảm giác đó là điều đương nhiên.

Nhưng mà bây giờ, hắn đã không còn yêu nàng, không còn quan tâm nàng nữa! Nhưng mà tại sao lúc này, hắn còn ra tay cứu nàng? Rốt cuộc là tại sao?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc không thôi, nhưng mà nhìn hắn ôm lấy nàng, mũi Đồng Nhạc Nhạc chưa xót, một tầng sương mờ hiện lên trong mắt.

Người này... đây là nam nhân duy nhất mà nàng yêu.

Ngay lúc Đồng Nhạc Nhạc chưa xót, nam nhân cúi đầu nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt phức tạp vô cùng.

Cuối cùng, không đợi nàng suy nghĩ gì thêm, thân thể nhoáng một cái bay lên không, cả người bị nam nhân ôm lấy, nhảy lên trên cây cổ thụ cao chọc trời.

Cẩn thận đặt nàng lên nhánh cây đối diện, bạc môi Huyền Lăng Thương mở ra:

“Đứng ở chỗ này, không được xuống phía dưới!”

Nam nhân vừa dứt lời, liếc nhìn nữ nhân trước mắt một cái, liền bay xuống đất.

Hành động của nam nhân, Đồng Nhạc Nhạc không nghĩ ngợi, hét lên:

“Lăng Thương!”

Nghe được tiếng kêu của nàng, thân thể nam nhân cứng lại, quay đầu nhìn nữ nhân trên cây.

Nhìn gương mặt tái nhợt đó, trong mắt hắn không khỏi xẹt qua sự đau lòng.

Lập tức mở miệng

“Nhạc nhi, đợi Trẫm!”

Vài câu ngắn ngủi, giống như bao trùen muôn vàn lời yêu thương.

Hắn bảo nàng chờ hắn.

Có phải, kỳ thật ở trong lòng hắn, còn có nàng?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc hiện lên sự vui mừng và hy vọng.

Có lẽ trong lòng hắn còn có nàng, Đồng Nhạc Nhạc vui vẻ đến nỗi rơi cả nước mắt.

Nhưng mà, nhìn chiến tranh loạn lạc, giết người tàn nhẫn, Đồng Nhạc Nhạc lo cho Huyền Lăng Thương vô cùng.

Đối phương có nhiều người như vậy, Huyền Lăng Thương bọn họ lấy ít địch nhiều, tình thế thật sự không cho phép lạc quan a!

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc vô cùng lo lắng, đột nhiên, từ bốn phương tám hướng xông ra rất nhiều thị vệ cầm trong tay vũ khí!

Chỉ thấy những thị vệ này, đến từ bốn phương tám hướng, lập tức bao vây những hắc y nhân này rồi đánh nhau.

Ngay lập tức, tình thế lại thay đổi lần nữa!

Những thị vệ này, hiển nhiên mai phục từ lâu, giờ phút này xông ra đánh cho hắc y nhân sút đầu mẻ trán.

Những hắc y nhân này, lúc đầu có ưu thế hơn, nhưng mà có mấy thị vệ này xuất hiện, lập tức rơi vào hoàn cảnh xấu.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, sự lo lắng trong lòng mới rút xuống.

Đưa mắt nhìn bốn phía, lại nhìn thấy bóng dáng màu đỏ đứng đó.

Mà giờ phút này, Huyền Lăng Thương đang giao chiến với người áo đỏ.

Mà nam nhân áo đỏ đeo một chiếc mặt nạ màu bạc.

Nhìn mặt nạ kia, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên.

Bởi vì, nam nhân đó, không phải ai khác mà là Huyền Lăng Dạ.

Mới đầu, nàng biết được Tử Ngữ dịch dung thành Đỗ Uyển Nhu tiếp cận Huyền Lăng Thương, liền biết có một âm mưu lớn, nhưng nhìn thấy Huyền Lăng Dạ ở đây, Đồng Nhạc Nhạc liền hiểu mọi chuyện.

Huyền Lăng Dạ muốn tạo phản!

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc vô cùng.

Dù sao, trước đây nàng quá mức tin tưởng người khác.

Huyền Lăng Dạ nói, hẳn sẽ không gây bất lợi cho Huyền Lăng Thương, nàng liền tin, mà giờ hẳn lại tạo phản.

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc vô cùng.

Trong lòng tràn ngập đủ loại cảm xúc.

Ánh mắt tràn đầy lo lắng, gắt gao nhìn vào giữa điện, nơi hai đại cao thủ giao chiến.

Võ công Huyền Lăng Thương thâm tàng bất lộ mà Huyền Lăng Dạ cũng tương đương.

Hai đại cao thủ giao chiến, càng là đánh cho người chết ta sống, gió cuốn triều lên, làm đất trời biến sắc!

Không tới một khắc, hai người bọn họ đấu cả trăm chiêu, trên người đầy vết bầm tím, làm cho nàng hết sức đau lòng.

Mặc dù Huyền Lăng Dạ đối với nàng không phải là tình cảm chân thành, nhưng mấy ngày tiếp xúc, hẳn vẫn đối tốt với nàng.

Trong cảm nhận của nàng, nàng vẫn coi hẳn là bạn tốt.

Nhưng Huyền Lăng Thương đối với nàng chân thành như vậy, giờ nhìn hai người đánh đến người chết ta sống, trong lòng nàng càng lo lắng hơn.

Nhìn tình huống bây giờ.

Hắc y nhân bị thị vệ Hoàng cung tiêu diệt không sai biệt lắm, cứ như vậy, Huyền Lăng Dạ thất bại là không nghi ngờ.

Ngay lúc đó, kiếm Huyền Lăng Dạ đâm vào ngực Huyền Lăng Thương, mắt thấy mũi kiếm sẽ đâm trúng, Đồng Nhạc Nhạc sợ hãi mở to mắt.

Trái tim còn thiếu nổi văng ra khỏi ngực.

Nhưng ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, thân hình Huyền Lăng Thương chợt lóe, nhanh chóng né tránh.

Duỗi bàn tay ra, mặt nạ Huyền Lăng Dạ bị hấn lấy đi.

Ngay lập tức, dung mạo thật sự của Huyền Lăng Dạ bại lộ trước mắt mọi người.

Nhìn dung mạo nam nhân trước mắt, trên mặt Huyền Lăng Thương không có gì kinh ngạc, bạc môi mở ra, lạnh giọng:

“Huyền Lăng Dạ, quả nhiên là người”

Mặt nạ bị lấy đi, Huyền Lăng Dạ sửng sốt, sau đó môi hồng cong lên, nở một nụ cười mê hoặc.

“Ha ha, là Bồn vương, thì thế nào?”

Huyền Lăng Dạ mở miệng cười to, một chút sợ hãi cũng không có.

Huyền Lăng Thương nghe được, khóe môi mím lại.

“Huyền Lăng Dạ, ngươi muốn tạo phản sao?”

“Ha ha, tạo phản thì sao? Huyền Lăng Thương, ngôi vị hoàng đế này tại sao lại thuộc về người? Bồn vương không phục, Bồn vương kém người ở chỗ nào? Tại sao phụ hoàng lại bắt công như vậy?”

Huyền Lăng Dạ mở miệng, vẻ mặt không cam lòng.

Nghe thấy thế, Huyền Lăng Thương chỉ hừ một tiếng, tràn đầy khinh thường.

“Không phải Phụ hoàng bắt công, mà trong lòng biết tâm địa người độc ác, tâm thuật bất chính, nếu truyền ngôi cho người, giang sơn này, sẽ hủy trong tay người!”

Nói tới đây, Huyền Lăng Thương dừng một chút, tiếp tục nói.

“Huyền Lăng Dạ, hôm nay người trốn không thoát, người nên để lại vũ khí đầu hàng đi!”

“Đầu hàng?”

Nghe được những lời của Huyền Lăng Thương, ánh mắt xinh đẹp nhìn về bốn phía.

Chỉ thấy người của mình, bị diệt bảy tám phần, chỉ còn lại mười mấy người đang giãy giụa sắp chết.

Tuy thế nhưng trên mặt hấn một chút sợ hãi cũng không có, ngược lại mở miệng cười ha hả.

“Ha ha, Huyền Lăng Thương, cho dù người có giết chết người của Bồn vương thì như thế nào? Đến cuối cùng cũng chưa chắc là Bồn vương thua!”

Huyền Lăng Dạ mở miệng, lời nói đầy hàm ý.

Nghe vậy, Huyền Lăng Thương nhíu mày, một khắc sau, giống như nghĩ đến điều gì, đôi huyết mâu mở to.

Nhưng mà đã muộn một bước.

Chỉ thấy, Huyền Lăng Dạ vốn đang đứng trước mặt đột nhiên nhún chân một cái, cả người như chớp bay về hướng Đồng Nhạc Nhạc.

Đồng Nhạc Nhạc đang ngồi trên cành cây, không dám làm ra hành động gì.

Dù sao, cây cổ thụ thụ trăm năm này rất cao, một chút võ công cũng không có, nếu không cẩn thận ngã xuống, nhất định là chết không nghi ngờ.

Nay lại thấy Huyền Lăng Dạ đột nhiên bay về phía mình, ngay lập tức Đồng Nhạc Nhạc mở to mắt, khuôn mặt đầy kinh ngạc.

Muốn né tránh nhưng không còn chỗ nào để tránh.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn hấn đang tiến lại chỗ mình.

“Huyền Lăng Dạ!”

Nhìn thấy Huyền Lăng Dạ đứng trước mặt mình, nàng chỉ kịp hét lên một tiếng, một khắc sau đã bị hất ôm vào trong ngực, từ trên cây nhảy xuống.

Đột nhiên xuống thấp, Đồng Nhạc Nhạc sợ hãi, trái tim muốn vọt ra khỏi lồng ngực nhỏ bé.

Theo bản năng lại hét lên.

Có lẽ biết nàng sợ, Huyền Lăng Dạ ôm chặt lấy nàng, ôm vào trong ngực, sau đó mũi chân nhún một cái, bay vọt ra ngoài cung.

Huyền Lăng Thương thấy vậy, khuôn mặt tuần tú thay đổi.

Lập tức nhún chân đuổi theo.

Đồng Nhạc Nhạc được Huyền Lăng Dạ ôm vào ngực, chỉ cảm thấy mình đang không ngừng bay.

Nàng không biết mình bị đưa đi đâu, chỉ cảm thấy cảnh vật hai bên dần lùi về phía sau.

Thấy vậy, trái tim nàng như bị bóp nghẹt.

Đôi môi mở ra hét lên:

“Huyền Lăng Dạ, người mau thả ta ra”

Nhưng dù nàng hét như thế nào thì hất vẫn không nói gì, chỉ ôm nàng, không có ý nghĩ thả ra.

Thấy vậy, nàng lo lắng đến hoảng.

Thân thể không nhịn được mà giãy giụa.

“Huyền Lăng Dạ hỗn đản, người mau thả ta ra”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, đôi mày cau lại, không nhịn được mà nói những lời thô tục.

Dù nàng không ghét hất nhưng mà hành động hiện tại của hất, chết tiệt, quá mức hỗn đản.

Lúc nàng đang buồn bực, vốn không nói một câu, Huyền Lăng Dạ mở miệng:

“Tử Kiều, người tiếp tục như vậy, Bồn vương sẽ thả ra”

Nghe vậy, trong lòng nàng hết sức vui vẻ, nhưng lúc nhìn quanh, lập tức ý thức được vị trí của mình, lập tức giật mình sợ hãi.

Mà lúc này, Huyền Lăng Dạ ôm lấy nàng, nhảy trên mái nhà, nếu giờ hất thả tay ra, nàng sẽ ngã xuống.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến sắc mặt tái nhợt.

Vốn đang giãy giụa, thân thể lập tức cứng lại.

Thấy vậy, đôi môi Huyền Lăng Dạ cong lên, mang theo mấy phần đắc ý.

“Ha ha, ngược lại, người tốt nhất là sống bên cạnh Bồn vương đi, Tử Kiều”

Nghe được lời nói này, mặc dù Đồng Nhạc Nhạc không dám lộn xộn nhưng đôi mày đen gắt gao chau lại.

Nghĩ đến chuyện vừa rồi, nàng liền cảm thấy chán nản và tức giận vô cùng.

“Huyền Lăng Dạ, hiện tại người tạo phản, mà tạo phản sẽ bị chém đầu, ta khuyên người nên đầu hàng thì hơn”

Đồng Nhạc Nhạc tận tình khuyên bảo.

Dù sao người của hất cũng bị Huyền Lăng Thương chế phục, hiện giờ chỉ có một mình hất, chỉ còn con đường chết.

Là bạn bè nàng không muốn hất rơi vào kết cục này.

Trong lòng nàng nghĩ như vậy, nhưng Huyền Lăng Dạ nghe được lời này, liền cười ha hả.

“Ha ha..., chém đầu? Cho tới bây giờ Bồn vương cũng chưa bao giờ để ý. Mấy năm nay Bồn vương đã không còn để tâm tới chuyện sinh tử, nhưng mà hiện tại người đang lo lắng cho Bồn vương sao?”

Huyền Lăng Dạ mở miệng cười to, ánh mắt nhìn nàng càng không che dấu sự vui vẻ và thâm tình.

“Từ Kiền, quả nhiên trong lòng người có Bồn vương”

“ ... ”

Nghe được lời này của hắn, Đồng Nhạc Nhạc không biết nói gì.

Chính mình xem hắn làm bạn mới không mong muốn hắn chết, không ngờ hắn lại nghĩ như vậy.

Trong lòng có hắn? Chỉ có quỷ mới có!

Đồng Nhạc Nhạc chán nản, không kịp suy nghĩ được gì chỉ thấy hắn ôm nàng nhảy xuống.

Thấy vậy đôi mắt nhung của Đồng Nhạc Nhạc giật giật, đợi nàng hồi phục tinh thần thì đã bị hắn ôm lấy nhảy lên ngựa.

Hắn cầm dây cương, trường tiên vung lên, vỗ vào mông ngựa.

Ngựa bị đau, lập tức hí một tiếng, phóng như bay.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến lạnh sống lưng, một lúc sau mới tỉnh táo lại.

Bên này là phía nam Hoàng cung, mà hắn đã chuẩn bị tốt đường lui từ sớm.

Lần này cung biến nếu thắng được thì tốt, mà thua thì hắn liền đến chỗ này giục ngựa thoát đi.

Trong lòng suy nghĩ, chỉ thấy hắn không ngừng giục ngựa phi mãi.

Cảnh vật bốn phía càng lùi về phía sau, tốc độ cực nhanh, có thể biết chính là một con Huyết Hãn Bảo Mã siêu quần xuất chúng.

Thấy vậy, trong lòng nàng lo lắng, không khỏi quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy phía sau bọn họ, Huyền Lăng Thương không ngừng thi triển khinh công, vọt về phía hai người.

Nhưng mà Huyền Lăng Thương vừa mới đấu một trận sống chết với Huyền Lăng Dạ, tiêu hao không ít sức lực.

Giờ phút này Huyền Lăng Dạ lại cưỡi ngựa tốt, dù hắn có khinh công giỏi cỡ nào, cứ bay nhảy như vậy thì sức lực cũng không chống đỡ nổi.

Nhưng mà hắn vẫn không chịu buông tha, không ngừng bay về phía bọn họ.

Thấy vậy Đồng Nhạc Nhạc hết sức cảm động.

Huyền Lăng Thương....

Hắn đến cứu nàng sao?

Lúc này Huyền Lăng Dạ đang giục ngựa, ánh mắt nheo lại.

Nhìn thấy thiếu nữ trong lòng không ngừng quay đầu, vẻ mặt cảm động cùng không cam lòng càng làm đau mắt hắn.

Hắn đau lòng không thôi, hơn nữa còn hết sức không cam lòng.

Hiện tại hắn thua, nhưng mà hắn không thêm để ý.

Giờ phút này hắn chỉ nghĩ đến thiếu nữ này, chỉ cần nàng có thể ở bên hắn, hắn liền không cần gì nữa.

Nghĩ tới đây, trường tiên trong tay không ngừng vung xuống, giục ngựa chạy như điên.

Ngựa không ngừng chạy về phía trước, Huyền Lăng Thương dần bị bỏ lại phía sau, bóng dáng Đồng Nhạc Nhạc từ từ biến mất trong tầm mắt.

Huyền Lăng Thương...

Lòng dạ rối bời, cùng với ngựa không ngừng xóc nảy, dần dần nàng cảm thấy đau bụng.

Cảm giác bụng không khỏe, bởi vì đau đớn mà khuôn mặt trắng bệch.

“Bụng của ta”

Đồng Nhạc Nhạc cau mày, tràn đầy thống khổ.

Hai tay gắt gao ôm lấy bụng.

Nhìn thấy sự khác thường của nàng, chân mày Huyền Lăng Dạ cau lại.

514. Chương 519: Chương 276 : Ngọc Nát Đá Tan

“Tử Kiều, ngươi làm sao vậy! ?”

Nam nhân mở miệng, ở trong giọng nói, đều không che dấu chút nào lo lắng.

“Bụng của ta, bụng của ta đau quá. . .”

Cảm giác được bụng chính mình càng ngày càng đau, Đồng Nhạc Nhạc cau đôi mày lại, tràn đầy lo lắng và bối rối.

Đứa bé của nàng, ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện.

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc lòng dạ rối bời, Huyền Lăng Dạ nhìn nữ nhân trong bụng càng bị đau, trong lòng không khỏi nhói lên một cái.

Cau mày, trong mắt đều không che dấu nỗi lo lắng.

Trong lòng biết Đồng Nhạc Nhạc đang mang bầu, không thể đi xóc nảy, nếu như lại tiếp tục như vậy, thân thể nàng nhất định không chịu nổi. . .

Mặc dù, hắn biết nữ nhân mà mình yêu sâu sắc, có thai cùng với nam nhân khác, điều đó khiến hắn nổi điên .

Nếu như đứa bé này không có thì thật là tốt.

Chỉ là, suy nghĩ này, chỉ là chợt lóe rồi biến mất.

Đang nhìn đến nữ nhân trong lòng, bởi vì đau nên gương mặt trở nên trắng bệch, tâm Huyền Lăng Dạ, liền thất lại một cái, hận không thể thay nàng thừa nhận những đau đớn này .

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Dạ không khỏi lập tức kéo chặt dây cương.

Cùng với hành động của Huyền Lăng Dạ, con ngựa ban đầu điên cuồng chạy về phía trước, lập tức hí dài một tiếng, sau đó gờ cao hai chân trước rồi dừng lại.

Sau khi ngựa đã ngừng lại, Huyền Lăng Dạ một tay nhảy xuống lưng ngựa, sau đó từ từ ôm Đồng Nhạc Nhạc xuống.

“Tử Kiều, ngươi làm sao vậy! ?”

Nhìn người nhỏ bé trong lòng vì đau đớn mà khuôn mặt trở nên trắng bệch, Huyền Lăng Dạ chỉ hận không thể vì nàng thừa nhận loại thống khổ.

Đối với tâm tư Huyền Lăng Dạ, Đồng Nhạc Nhạc đương nhiên không biết.

Giờ phút này, nàng chỉ cảm thấy bụng mình rất đau, có thể đã động thai khi.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lòng dạ rối bời.

Nàng là tuyệt đối không thể mất đi đứa bé này. . .

“Huyền Lăng Dạ, bụng ta đau quá. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, bởi vì đau đớn, âm thanh đều yếu ớt không ít.

Trên trán, càng tràn đầy những giọt mồ hôi to như hạt đậu.

Trong lòng biết Đồng Nhạc Nhạc không khỏe, không thể lại ngồi ngựa, Huyền Lăng Dạ thấy vậy, mắt phượng quét nhanh một lượt, nhìn chăm chú phía sau một khắc, lập tức dùng sức đánh vào mông ngựa một cái.

Cùng với hành động của Huyền Lăng Dạ, ngựa bị đau, lại lần nữa vung lên móng trước, hí dài một tiếng, liền lập tức giống như tên bắn chạy hồng hộc lên phía trước.

Huyền Lăng Dạ thấy vậy, môi đỏ mọng khẽ mấp máy một cái, lập tức, lại bắt đầu bế Đồng Nhạc Nhạc, thi triển kinh công bay ngược với hướng của con ngựa.

Mặc dù, được Huyền Lăng Dạ ôm bay vọt đi, không giống như trên lưng ngựa xóc nảy khó chịu.

Chỉ là hiện tại, bụng Đồng Nhạc Nhạc vẫn cảm giác được phi thường đau đớn.

Hơn nữa lòng dạ rối bời, sợ hãi mất đi đứa bé này, nước mắt Đồng Nhạc Nhạc, càng giống như chuỗi trân châu bị đứt rơi xuống.

Huyền Lăng Dạ cúi đầu nhìn nữ nhân trong lòng khóc như mưa, chỉ cảm thấy tâm như thắt lại.

“Tử Kiều, người đừng lo lắng, hiện tại bốn vương lập tức tìm đại phu cho người.”

Huyền Lăng Dạ mở miệng, mặt mày đau lòng.

Giờ phút này, hắn cũng không quản được nhiều như vậy, coi như phía trước, chờ đợi hắn, là một con đường chết.

Chính là hiện nay, giữa tính mạng của mình và an nguy của nàng, hắn dứt khoát lựa chọn phía sau!

Trước kia, trong mắt hắn, trừ ngôi vị Hoàng đế, liền không đem bất luận kẻ nào, bất cứ đồ vật gì để vào mắt, khiến nữ nhân mình yêu thích nhất rời xa hắn.

Hiện nay, hắn chỉ là muốn sửa lại sai lầm của mình.

Bây giờ ngôi vị hoàng đế chó má, hắn cũng không muốn !

Hiện tại, hắn chỉ cần nữ nhân trong lòng này sống tốt là được!

Chỉ cần có nàng, dù cho hắn ngôi vị hoàng đế, hắn cũng không cần !

Kỳ thật, ngôi vị hoàng đế đối với hắn bây giờ mà nói, đều đã không còn quan trọng!

Trước đây, hắn chỉ là không cam lòng.

Rõ ràng, hắn cùng Huyền Lăng Thương ưu tú giống nhau, tại sao phụ hoàng ngược lại đem ngôi vị hoàng đế truyền cho hắn.

Bởi vì không cam lòng, hắn lãng phí hơn nửa đời người đuổi theo ngôi vị hoàng đế vốn không thuộc về mình, để rồi làm mất đi hạnh phúc của mình!

Hiện nay, hắn là tỉnh ngộ !

Chỉ cần nữ nhân trong ngực sống tốt, vĩnh viễn ở bên cạnh hắn, hắn cam nguyện buông tha cho tất cả. . .

Trong lòng Huyền Lăng Dạ kiên định, hai chân một khắc cũng không hề dừng lại.

Đặc biệt nghe được nữ nhân trong lòng hô nhỏ một tiếng, tâm hắn, đều đau buốt.

“Tử Kiều, người cố gắng nhẫn nhịn. . .”

Huyền Lăng Dạ mở miệng, trong giọng nói, đều không che dấu chút nào lo lắng và đau lòng.

Nghe được lời nói của Huyền Lăng Dạ, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong lòng ê ẩm.

Nghĩ đến thân thể chính mình hiện nay, nếu như mất đi đứa bé này. . .

Huyền Lăng Thương, người ở nơi nào! ?

Giờ khắc này, Đồng Nhạc Nhạc muốn gặp nhất, chính là Huyền Lăng Thương.

Trong lòng nhớ lại, Đồng Nhạc Nhạc khóc càng to .

Nước mắt long lanh trắng ngầu, càng là không ngừng rơi xuống nhuộm đầy khuôn mặt.

“Lăng Thương, người ở nơi nào? Lăng Thương. . .”

Đồng Nhạc Nhạc thì thầm một tiếng, chỉ hy vọng, Huyền Lăng Thương có thể giống như thần linh, xuất hiện ở trước mặt nàng.

Nàng hiện tại, thật sự muốn nhìn thấy khuôn mặt của hắn. . .

Liên tục trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thầm nghĩ, cũng không biết, lời này của mình, rơi vào tai Huyền Lăng Dạ, lại khiến tâm hắn đau nhói.

Trong lòng thất lại một cái, thân thể Huyền Lăng Dạ cứng đờ.

Không nghĩ tới, trong lúc mình lo lắng cho nàng, trong lòng của nàng lại nhớ tới nam nhân khác!

Tại sao! ?

Nàng ban đầu thích là hắn! ! !

Giang sơn hắn không thể lấy, chẳng lẽ ngay cả nữ nhân chính mình yêu, hắn đều không chiếm được sao! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Lăng Dạ, không khỏi nhanh chóng nảy lên một cỗ không cam lòng và hận ý.

Tại sao! ?

Chẳng lẽ, mọi thứ của hắn cũng không bằng Huyền Lăng Thương sao! ? ? ?

Trong lòng Huyền Lăng Dạ tức giận cực kỳ, môi đỏ mọng càng là không khỏi mím chặt.

Thành môi đỏ mọng trắng tấp, càng là biểu hiện ra chủ nhân không vui .

Trong lúc lửa giận Huyền Lăng Dạ ngút trời, đột nhiên, một tràng tiếng vó ngựa, phút chốc từ phía sau bọn họ vang lên.

Nghe tiếng vó ngựa từ xa đến, mắt phượng Huyền Lăng Dạ không khỏi quét nhanh một lượt, rơi tại một bóng dáng cao to cách đó không xa, hàng mi xinh xắn bỗng nhiên cau lại một cái. . .

Đồng Nhạc Nhạc bị Huyền Lăng Dạ ôm vào trong ngực, cũng là nghe được động tĩnh ở phía sau .

Đôi mắt long lanh tràn đầy nước, từ từ theo hướng tiếng vó ngựa nhìn lại.

Nhìn thấy một bóng dáng cao to quen thuộc, đôi mắt lập tức sáng ngời!

Trên con đường nhỏ giữa rừng cây tươi tốt, một bóng dáng màu đỏ cười trên con ngựa thượng đẳng, giục ngựa về phía bọn họ.

Ánh mặt trời sáng lạn, xuyên thấu qua những cành lá tươi tốt, chiếu thẳng xuống, êm dịu bao phủ xung quanh người.

Người tới một thân áo đỏ đẹp đẽ, mái tóc dài đen nhánh, khi nhìn thấy khuôn mặt kia, càng tuần tú phi phàm.

Nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, tâm Đồng Nhạc Nhạc, càng lộ rõ ý vui vẻ.

Bởi vì người tới không phải ai khác, người mà nàng muốn gặp nhất Huyền Lăng Thương!

Chẳng lẽ , trời cao nghe được khẩn cầu của nàng, cho nên bảo Huyền Lăng Thương tới cứu nàng sao! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc cười toe toét, không hề nghĩ ngợi, liền đối với người mới đến mở miệng la lên:

“Lăng Thương. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng kêu gọi, tuy chỉ ngắn ngủi hai chữ, lại bao hàm muôn ngàn lời.

Nghe tới Đồng Nhạc Nhạc kêu gọi, Huyền Lăng Dạ mày kiếm cũng hung hăng cau lại một cái, sắc mặt càng âm u .

Tay ôm Đồng Nhạc Nhạc, càng dùng sức hơn, hận không thể đem Đồng Nhạc Nhạc khảm vào bên trong thân thể mình, như vậy, nàng liền hoàn toàn thuộc về hắn.

Đối với tâm tư Huyền Lăng Dạ, Đồng Nhạc Nhạc không biết, giờ phút này, nàng chỉ cảm thấy sức lực Huyền Lăng Dạ ôm nàng đột nhiên rất lớn, khiến nàng chỉ cảm thấy khớp xương chính mình như nứt ra.

Ngay lập tức, khuôn mặt nhỏ nhắn vui vẻ ban đầu, liền cau đôi lông mày, vẻ mặt đau đớn.

Có lẽ, nhận thấy được trên mặt Đồng Nhạc Nhạc khác thường mày kiếm Huyền Lăng Thương không khỏi cau lại một cái, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là tràn đầy lo lắng.

Huyết mâu nhìn quanh bốn phía một lượt, lại thấy cảnh vật phía trước, Huyền Lăng Thương bạc môi mở ra, không khỏi mở miệng quát.

“Huyền Lăng Dạ, ngươi đã không đường có thể trốn, ngươi còn muốn tiếp tục giãy dụa đến chết sao! ?”

Cùng với lời này của Huyền Lăng Thương, Huyền Lăng Dạ ban đầu ôm Đồng Nhạc Nhạc không ngừng thì triển khinh công chạy đi, không khỏi dừng bước.

Phượng mâu đỏ hồng xinh đẹp, càng gắt gao nhìn phía trước.

Chỉ thấy, trước mặt bọn họ, là một cái vực sâu!

Mà phía dưới vực sâu, là một dòng nước chảy xiết. . .

Hắn, đã không còn đường để trốn! !

Nhìn thấy vực sâu phía trước, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc biết, Huyền Lăng Dạ giờ phút này, đã không đường có thể trốn .

P phía sau Huyền Lăng Thương, nhanh chóng, xuất hiện một nhóm thị vệ cưỡi ngựa đi đến.

Giờ phút này, bọn họ đã bị thị vệ bao bọc xung quanh.

Thấy vậy, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc mở ra, cau đôi mày lại, liền đối với được Huyền Lăng Dạ mở miệng nói.

“Huyền Lăng Dạ, ngươi nên đầu hàng đi! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, tận tình khuyên bảo.

Dù sao, tình thế giờ phút này, kẻ ngu cũng biết .

Huyền Lăng Dạ đã bại.

Lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thâm nghĩ, đột nhiên, chỉ thấy Huyền Lăng Dạ hé mở làn môi hồng, ngửa đầu, ha ha cười như điên.

“Ha ha ha ha ha ha. . .”

Huyền Lăng Dạ mở miệng cười, âm lượng lớn, thẳng đến trời cao.

Gió núi gào thét mà qua, thổi tung bayy bào của nam nhân . Một mái tóc đen nhánh, càng do gió núi thổi tới mà bay phất phơ trong gió.

Không thể không nói, coi như giờ phút này, Huyền Lăng Dạ đẹp đến mức khiến người ta kinh ngạc!

Đặc biệt, đối diện với tình huống như vậy, trên mặt Huyền Lăng Dạ lại không hề tỏ ý sợ hãi, chỉ là điểm này liền khiến cho người ta vô cùng kính nể.

Liên tạt trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thâm nghĩ, Huyền Lăng Thương chỉ là lẳng lẳng nhìn Huyền Lăng Dạ cười thoải mái vô cùng, bạc môi nhếch, lạnh giọng nói.

“Bây giờ, Huyền Lăng Dạ, ngươi đã không có đường để trốn, thắng làm vua thua làm giặc, ngươi đã thua!”

“Thua! ?”

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, Huyền Lăng Dạ trên mặt cười thoải mái, lập tức, phượng mâu đỏ hồng xinh đẹp nhẹ nhàng quét qua Huyền Lăng Thương, lập tức, môi hồng cong lên một cái, nụ cười kia, giống như trăm hoa đua nở, xinh đẹp vô cùng!

“Ha hã, Huyền Lăng Thương, tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, bốn vương thua, thắng làm vua thua làm giặc, bốn vương không còn lời nào để nói, chỉ là hiện tại, ngươi thật xác định, bốn vương là thua sao! ?”

Huyền Lăng Dạ mở miệng vừa nói, câu nói chứa hàm ý khác.

Lập tức, hai chân từ từ lùi về phía sau.

Đồng Nhạc Nhạc bị Huyền Lăng Dạ ôm vào trong ngực, mới đầu, nghe được Huyền Lăng Dạ nói, vẫn không hiểu vì sao.

Chỉ là hiện tại, nhìn Huyền Lăng Dạ từng bước lùi về phía sau, lúc này nàng mới hiểu được .

Huyền Lăng Dạ, hẳn muốn cùng nàng đồng quy vu tận sao! ? ? ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến mức trái tim như muốn vọt khỏi lồng ngực, đồng mâu lập tức trợn lên một cái, mặt mày ngạc nhiên.

“Không nên, Huyền Lăng Dạ. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng giật mình la lên, mặt mày ngạc nhiên.

Nàng quả thật không muốn chết a!

Đặc biệt, hiện tại nàng đang có thai với Huyền Lăng Thương. . .

Vì đứa bé, nàng hoàn toàn không thể chết được!

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc mặt mày ngạc nhiên, Huyền Lăng Thương tùy ý đứng trước mặt bọn họ, nhìn thấy Huyền Lăng Dạ tính toán nhảy xuống, trên mặt lập tức biến đổi.

“Huyền Lăng Dạ, ngươi không nên làm vậy!”

“Không nên làm vậy! ?”

Nghe được những lời của Huyền Lăng Thương, lại thấy hắn thần sắc tràn đầy kinh hoảng, Huyền Lăng Dạ khẽ nhướn mày kiếm một cái, trên mặt, đều là vẻ đắc ý.

“Ha hã, như thế nào! ? Huyền Lăng Thương, ngươi đau lòng ! ?”

Huyền Lăng Dạ mở miệng, ở trong giọng nói, đều là đắc ý.

Huyền Lăng Thương nghe vậy, bạc môi nhếch, không hề lên tiếng.

Tuy là như thế, Huyền Lăng Thương trầm lặng, lại làm cho Huyền Lăng Dạ càng đắc ý .

“Ha hã, Huyền Lăng Thương, ngươi diễn thật sâu! Liên ngay cả bốn vương đều bị ngươi lừa, trước đây, ngươi cố ý giam lỏng Tử Kiều, khiến mọi người tin, Tử Kiều ám sát ngươi, khiến ngươi nản lòng thoái chí, lập tức tìm niềm vui mới, cũng không ngờ, đó đều do một tay ngươi sắp đặt, chỉ vì muốn bốn vương mắc bẫy! Bốn vương thật sự bội phục ngươi.”

Huyền Lăng Dạ mở miệng, ở trong giọng nói, có thở dài, có sự tán thưởng đối với Huyền Lăng Thương.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc bị Huyền Lăng Dạ ôm vào trong ngực, trong lòng không khỏi chấn động, mặt mày kinh ngạc.

Trời!

Lời này của Huyền Lăng Dạ, rốt cuộc là có ý gì! ?

Sắp đặt của Huyền Lăng Thương! ?

Chẳng lẽ, Huyền Lăng Thương cố ý giam lỏng nàng, kỳ thật, là vì bảo vệ nàng! ?

Hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc chấn động.

Mở to đôi mắt, ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng không dám tin, và nghi hoặc.

Phảng phất nhận thấy được tâm tư của Đồng Nhạc Nhạc, huyết mâu của Huyền Lăng Thương không khỏi nhẹ nhàng quét nhanh một lượt, liền rơi trên người Đồng Nhạc Nhạc.

Bốn mắt nhìn nhau, muôn ngàn lời, không cần phải nói, liền đã biết rõ ràng trong lòng!

Ha ha, nàng thật khờ!

Huyền Lăng Thương, từ đầu đến cuối, đều sâu sắc yêu thương nàng!

Ngược lại nàng, hiểu lầm hắn.

Cho là, hắn không hề... yêu nàng nữa, cho nên, mới đưa nàng giam lỏng, kỳ thật, là Huyền Lăng Thương cố ý sắp đặt, chỉ vì dẫn Huyền Lăng Dạ mắc bẫy.

Hắn làm như vậy, toàn bộ đều là vì bảo vệ nàng!

Chỉ là nàng! ?

Lại không tin hắn, cho là hắn không hề... yêu nàng .

Hiện nay, tất cả những điều này, đều do nàng tự tìm. . .

Giờ phút này, nàng lại thành gánh nặng của Huyền Lăng Thương. . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là tràn đầy xin lỗi và thâm tình.

“Lăng Thương. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, trong lòng càng là hối hận vô cùng.

Nếu không phải nàng hiểu lầm, cũng sẽ không rơi vào kết quả như thế.

Nàng và đứa bé, cũng sẽ không trở thành uy hiếp đối với Huyền Lăng Dạ.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc càng phát ra ảo não, hận chính mình .

Có lẽ, là nhận thấy được tâm tư của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương chỉ là thật sâu nhìn chăm chú Đồng Nhạc Nhạc, trong mắt, không có trách cứ, chỉ có tha thứ.

Cái nhìn này, khiến trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng cảm động .

Bây giờ, nàng thật sự muốn giống như trước kia, lao vào trong lòng Huyền Lăng Thương, hưởng thụ thật tốt sự che chở của hắn. . .

Chỉ là, chuyện như vậy, chỉ sợ, sau này cũng sẽ không có. . .

Trong lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ảo não, cũng không biết, nàng cùng Huyền Lăng Thương đối diện thâm tình, trong mắt Huyền Lăng Dạ, là cỡ nào đau lòng và khó chịu!

Hắn, đã mất đi giang sơn.

Hiện nay, liền ngay cả nữ nhân của mình, lại trở thành của người khác!

Tại sao trời cao bất công như thế ?

Thứ tốt nào, đều cho Huyền Lăng Thương! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Lăng Dạ lửa giận ngút trời, phượng mâu đỏ hồng xinh đẹp, phảng phất toát ra hai luồng lửa giận hùng hực.

Hai hàng lông mày cau lại, mím đôi môi đỏ mọng, mặt mày âm u.

Đối với lửa giận ngút trời của Huyền Lăng Dạ, Huyền Lăng Thương nhận thấy được Huyền Lăng Dạ trên người khác thường, mày kiếm không khỏi cau lại một cái.

Lập tức, bạc môi hé ra, mở miệng nói.

“Huyền Lăng Dạ, hiện nay, ngươi đã không còn đường thể trốn, trước mặt ngươi, chỉ có một con đường chết! Nhưng mà, nếu như ngươi thả Nhạc nhi, trầm, có khả năng thả ngươi!”

Huyền Lăng Thương mở miệng, trầm giọng nói với Huyền Lăng Dạ .

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi chấn động mãnh liệt.

Bởi vì, lời này của Huyền Lăng Thương, mặc dù nói qua loa hời hợt, chỉ là, nàng lại biết, Huyền Lăng Thương đưa ra điều kiện, đối với người khác không thể nào làm được!

Phải biết rằng, Huyền Lăng Dạ chính là muốn tạo phản, nếu thả hấn chắc chắn sau này sẽ nổi lên một màn gió tanh mưa máu ! Chỉ là, Huyền Lăng Thương vì nàng, lại buông tha Huyền Lăng Dạ! ? ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng là hiện lên một sự cảm động lộ rõ .

“Lăng Thương. . .”

Cuộc đời này nàng có một nam nhân yêu thương mình sâu sắc như vậy, nàng còn có mong ước gì hơn! ?

Khi trong lòng Đồng Nhạc Nhạc trầm nghĩ, lại thấy Huyền Lăng Dạ hé mở làn môi hồng, phảng phất nghe được chuyện cười, lại lần nữa giữa đầu cười ha ha.

“Ha ha ha ha ha ha. . . Thả bốn vương! ? Huyền Lăng Thương, ngươi thật hào phóng!”

Nói tới đây, Huyền Lăng Dạ dừng một chút, lập tức, mắt phượng đột nhiên nhú lại, hé mở làn môi hồng, những lời nói ra, lại làm cho Đồng Nhạc Nhạc cả người lạnh lẽo

“Chỉ là, ta hiện tại không còn gì hết, bốn vương chỉ cần Tử Kiều! Huyền Lăng Thương, ngươi mặc dù chiếm được Tử Kiều tâm, chính là, Bốn vương lại muốn có được người Tử Kiều, cho dù là chết!”

Huyền Lăng Dạ hé mở làn môi hồng, lập tức ôm Đồng Nhạc Nhạc tung người nhảy xuống vực sâu phía sau. . .

515. Chương 520: Chương 277 Nam Nhân Cao Quý

Một cảm giác mãnh liệt ập tới làm trái tim Đồng Nhạc Nhạc trong nháy mắt như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực ,đại não trong chốc lát ngưng trệ cái gì cũng không nghĩ tới

Chỉ có thể trốn tránh mắt nhìn hết tất cả đều này

Cả thế giới trong giờ khắc này như đình chỉ lại.

Gió , không hề thổi nữa .

Mà Huyền Lăng Thương lúc này cũng mặt mày đầy kinh hãi như thể cũng là không dám tin

’Thấy sự kinh hãi ở trên mặt Huyền Lăng Thương, tâm tư của Đồng Nhạc Nhạc liền dường như trống rỗng. Ở trong đầu không ngừng hiện lên khoảng thời gian nàng và Huyền Lăng Thương chung sống.

Có cười vui ,hiếu lắm ,buồn bực..... nhưng mà tất cả điều này vào giờ khắc này sẽ không còn nữa ...

‘Huyền Lăng Thương ,’vĩnh biệt”

Đồng Nhạc Nhạc vô cùng đau lòng thân thể lúc này đang cấp tốc rơi xuống .

Cuối cùng Đồng Nhạc Nhạc chỉ nghe “Bùm” một tiếng rơi xuống nước sau một khắc cả người liền bị sóng nước mãnh liệt đánh tới Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại lập tức hôn mê bất tỉnh

... ..

Cũng lúc đó bầu trời trên vách núi đang trong xanh bỗng nhiên mây đen kéo đến . Trong mơ hồ còn có tia sấm chớp báo hiệu một hồi bão táp.

Gió lớn gào thét thổi qua mang theo từng đợt lạnh run , nhưng cũng không bằng sự rét lạnh trong lòng của Huyền Lăng Thương!!

Tâm phảng phất như toàn bộ đều rỉ máu

Nhìn nữ nhân mà mình yêu mến ngay trước mặt mình rơi xuống vực sâu không thấy đáy, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy cả thiên địa trời đất trước mặt mình như sụp đổ, huyết mâu tròn tròn gương mặt tuấn tú kia đều là vẻ tràn ngập kinh hãi và không dám tin!!

Trái tim như bị ai moi ra khi nhìn thấy bóng dáng rơi xuống vực thẳm kia.

“Nhạc nhi , Không ...”

Huyền Lăng Thương tuyệt vọng gào thét, âm thanh như thấu đến trời cao làm cho cả trời đất đều rung động nhìn nam nhân bộ dạng tuyệt vọng khiến mọi người xung quanh cũng cảm thấy thương tâm .

Nhìn nam nhân kia giờ phút này điều là thần sắc đau khổ và tuyệt vọng như vậy trên đời nỗi đau lớn nhất chính là sanh ly tử biệt .

Mất đi nữ nhân mà mình yêu mến Huyền Lăng Thương vô cùng thống khổ, chỉ cảm thấy tâm của mình cũng theo nữ nhân rơi xuống vực sâu kia mà chết đi

Cả thế giới ở trước mặt hắn trong nháy mắt không còn sắc thái gì . Nếu như trên thế giới này không còn có nàng hắn sống còn có ý nghĩa gì đây !!?

Nghĩ tới đây, trong huyết mâu tràn đầy tuyệt vọng kia của Huyền Lăng Thương không khỏi lóe lên một gì đó như quyết tâm, thân hình chợt lóe liền hướng tới bờ vực tung người định nhảy xuống..

Hành động của Huyền Lăng Thương quá bất ngờ làm cho mọi người trở tay không kịp bọn họ chỉ có thể nhìn Đế Vương của mình lao đến vách đá định nhảy xuống, tâm của mọi người sợ đến mức muốn vọt ra khỏi lồng ngực ..

Tuy nhiên liền ở thời điểm ngàn cân treo sợi tóc một bóng dáng màu trắng nhanh chóng bay tới bên người Huyền Lăng Thương . Tay vươn vươn ra lập tức kéo lại cánh tay của Huyền Lăng Thương

“Hoàng Thượng hãy vì Linh Nhạc Quốc mà nghĩ lại ”

Lan Lăng Thiệu Giác mở miệng ,trên mặt cũng là tràn đầy đau buồn ..

Hắn lúc trước luôn ở lại Hoàng Cung giải quyết hậu quả . Đến sau khi xử lý xong những loạn đảng, liền ra roi thúc ngựa đuổi theo đến đây .

Lại không nghĩ đến hắn có lẽ đã chậm một bước.

Thật xa nhìn thấy nữ nhân mà mình thầm yêu bị Huyền Lăng Dạ lôi kéo nhảy xuống vực thẳm, hắn chỉ thấy tâm can mình đều đau nhói. Không phải nỗi đau bình thường mà là tâm siết chặt cơ hồ khiến hắn nghẹt thở

Vừa nghĩ tới nữ nhân kia đã hương tiêu ngọc vãn, sau này sẽ không còn nhìn thấy nàng nữa Lan Lăng Thiệu Giác liền cực kì đau lòng .

Một mực yêu thương nàng lại bởi vì trong lòng nàng đã có nam nhân khác chỉ có thể bảo trì cự ly với nàng

Mặc dù biết nàng chỉ yêu một mình nam nhân khác nhưng chỉ cần có thể thường xuyên thấy nàng , nhìn nàng cười nhìn nàng hạnh phúc hắn liền cảm thấy mỹ mãn.

Nhưng hiện tại nhìn thấy ngay trước mắt của chính mình, bóng dáng thon thả kia rơi xuống vực sâu không thấy đáy mà Lan Lăng Thiệu Giác chỉ cảm thấy tâm mình cũng theo nàng rời đi, trái tim như bị ai moi ra

Chính là lúc này lại thấy Huyền Lăng Thương dường như phát điên muốn đi theo nàng mà nhảy xuống, Lan Lăng Thiệu Giác lập tức không cần suy nghĩ nhanh chóng tiến lên ngăn cản.

Dù sao thân phận của bọn họ chính là quan hệ của cả Linh Nhạc quốc !

Nếu như Huyền Lăng Thương chết thì sẽ khiến cho cả Linh Nhạc Quốc sẽ nổi loạn ...

Nghĩ tới đây Lan Lăng Thiệu Giác cố nén đau thương trong lòng mở miệng nói .

“Hoàng Thượng ngàn vạn lần không thể ”

Lan Lăng Thiệu Giác mở miệng nói trong giọng nói khó nén nổi ghen ngào trên mặt đều không che giấu nỗi đau buồn ...

Nhưng hiện tại Huyền Lăng Thương tâm đã chết nơi nào còn nghe lời nói của Lan Lăng Thiệu Giác giờ phút này tâm hắn đã đi theo cùng với nữ nhân rơi xuống dưới vực thẳm kia ..

“Thiệu Giác người buông trầm ra. Nhạc nhi đã chết trầm còn lưu lại thế gian này còn ý nghĩa gì nữa .!?”

Huyền Lăng Thương mở miệng âm thanh ghen ngào.

Trên khuôn mặt tuần tú mày kiếm nhíu chặt gương mặt lộ rõ nỗi đau thương tràn đầy tuyệt vọng .

Nghe được những lời của Huyền Lăng Thương trong lòng Lan Lăng Thiệu Giác không khỏi nhói lên một cái, khóe mắt cũng mang theo tia đỏ ửng ..

Dù sao, tâm tình của nam nhân này, làm thế nào mà hắn không biết !?

Giờ phút này hắn cố gắng giữ lại chút lý trí cắn răng cố nén

“Hoàng Thượng nếu người đi theo nàng nhảy xuống thì Linh Nhạc Quốc làm sau bây giờ !? Dân chúng Linh Nhạc Quốc nên làm cái gì chẳng lẽ người muốn đẩy cả Linh Nhạc Quốc đều theo ngài sau !?”

Lan Lăng Thiệu Giác cau mày cao thán.

Dù sau thân phận của bọn họ còn gánh trên vai trọng trách cho dù chết cũng không phải bọn họ có thể quyết định !

Nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác , thân thể Huyền Lăng Thương vốn đang không ngừng giãy dụa muốn nhảy xuống đáy vực bỗng nhiên cứng đờ .

Thấy vậy trái tim vốn thít chặt của Lan Lăng Thiệu Giác cũng từ từ thả lỏng, trong lòng hắn biết nam nhân trước mắt này càng là xem trọng dân chúng Linh Nhạc Quốc hơn tính mạng của hắn ..

Liền tại thời gian Lan Lăng Thiệu Giác nghĩ ngợi lại thấy nam nhân trước mặt đột nhiên ngửa đầu lên bắt đầu gào thét ..

“A Nhạc Nhi ..”

Tiếng thét của nam nhân xuyên thấu trời cao làm cho thiên địa cũng cảm động

.....

“Lạnh , lạnh quá ” . Cái lạnh thấu xương kia, dường như chính mình đặt tại hầm băng. Thân thể càng là nhẹ nhàng lơ lửng không có cái gì để tựa vào

Ánh mắt muốn mở ra lại không mở được , cảm giác như bị keo hồ dán vào vậy

Hiện tại nàng còn sống hay đã chết !?

Đồng Nhạc Nhạc mơ mơ màng màng nhớ lại bên tay đột nhiên tiếng thét kinh hãi hình như có người bên cạnh gọi nàng ,sau một khắc Đồng Nhạc Nhạc lại lâm vào hôn mê cái gì cũng không biết

... ..

Trời xanh mây trắng ánh mặt trời sáng lạn thẳng tắp chiếu lên mặt biển mênh mông kia, khiến cho biển khơi hiện lên ánh vàng lấp lánh phảng phất như phủ lên một tầng cảnh sắc rất xinh đẹp .

Một con thuyền lớn lộng lẫy như thế, đang trôi nổi trên biển rộng ,gió biển không ngừng thổi tới

Chỉ thấy tại bong thuyền một đạo bóng dáng cao to đang lẳng lẳng đứng nơi đó .

Nam nhân mặc trên người một chiếc măng bào màu xanh, ở ống tay áo và cổ có nhiều đóa hoa kim tuyến được thêu thành hoa Tường Vân. Thắt lưng treo thêm Kim Yêu Đái làm tăng thêm dáng người cao lớn rắn rỏi khôi ngô càng phát ra vẻ sang trọng bức người !

Đầu đội mũ ngọc, gió thổi phe phẩy, khiến cho mái tóc dài đen nhánh của nam nhân kia bị thổi bay cao cao . Tại phía sau nam nhân, nó hất tung lên tạo thành độ cung không kèm chế được, khiến cho gương mặt nam nhân càng tỏ ra cương nghị mê người.

Đường nét thâm thúy, mày kiếm hơi nghiêng, mũi thẳng tao nhã, môi đỏ như son. Nhưng thu hút cái nhìn người ta nhất là đôi mắt màu hổ phách kia !

Dường như mỗi đường nét cũng không đẹp bằng đôi mắt trong veo như Miêu Nhân Thạch (ngọc mắt mèo)kia. Ở dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống càng làm cho người ta mê hoặc, như có một ma lực thu hút chỉ cần liếc nhìn liền không thể rời mắt được !

Nam nhân chỉ yên lặng ,tùy ý đứng tại nơi đó cũng làm cho người ta nhận thấy trên người hần phát sinh ra khí phách vương giả, càng là làm cho người ta không thể coi thường!

Nhưng tại trên người nam nhân lại lộ ra một loại cảm giác lạnh lùng xa cách .

Phảng phất như ánh trăng sáng chỉ để cho người ta ngắm nhìn nhưng không dám khinh thường ..

Thấy nam nhân này chỉ lẳng lẳng đứng ở bong thuyền, một thiếu niên áo lam theo hầu không khỏi quay sang nói với thiếu niên áo tím.

“Hoàng Thượng đã đứng ở nơi này hơn một canh giờ rồi. Không biết tại sao lần này đây Hoàng Thượng sau khi trở về liền trở nên thay đổi thành người khác. Hơn nữa Hoàng Thượng sau khi đăng cơ lập tức giao tất cả công chuyện cho Thừa Tướng xử lý, còn chính mình thì ngựa không ngừng vó câu chạy đến Linh Nhạc Quốc. Hoàng Thượng vì sao phải khẩn cấp đi Linh Nhạc Quốc !?”

Thiếu niên áo lam mở miệng, mặt mày đầy vẻ tò mò .

Nghe được lời của thiếu niên áo lam, thiếu niên áo tím chỉ lạnh lùng quét mắt một cái cũng không nói một lời nào . Thiếu niên áo lam thấy vậy cũng không giận, dường như đã quen rồi nên lại tiếp tục nói .

“Mới rồi ta nghe được hình như trước đây Hoàng Thượng vì tránh né Bát Gia đảng đuổi giết đã chạy tới Linh Nhạc Quốc, hình như là được một nữ nhân cứu . Chẳng lẽ là Hoàng Thượng lần này đây không tiếc bỏ xuống tất cả công việc ,ngần dặm xa xôi đi Linh Nhạc Quốc là tìm kiếm cô gái kia !?Không nghĩ tới Hoàng Thượng luôn lạnh lùng cũng đối với nữ nhân động tâm a , !Người nói xem có phải cô gái kia dung mạo nghiêng nước nghiêng thành mới khiến Hoàng Thượng để mắt tới !?”

Thiếu niên áo lam càng nói càng hăng say ,thấy vậy thiếu niên áo tím khẽ chau mày lại, bạc môi hé mở có chút không vui mà nói

“Chuyện của Hoàng Thượng, là chúng ta có thể bàn luận sao? Lam Vũ ngươi có lẽ nên quản tốt cái miệng của ngươi, bằng không để Hoàng Thượng trách tội xuống thì ngươi liền gánh chịu tất cả hậu quả !!”

Thiếu niên áo tím mở miệng giọng điệu đều đều mang theo vài phần cảnh cáo ,nghe vậy thiếu niên áo lam chỉ le lưỡi, hắc mâu nhẹ nhàng quét quanh một lượt. Sau một khắc dường như thấy cái gì hai mắt lập tức trợn lên

”Nha ! Tử Dạ ngươi mau nhìn ! Trên mặt biển phải chăng là có một người đang trôi nổi?”

Nghe được Lam Vũ gọi, Tử Dạ cũng lập tức nhìn theo phương hướng cánh tay của Lam Vũ . Chỉ thấy trên biển mênh mông thật sự có người đang trôi!!!

Thấy vậy Tử Dạ liền đi sang bong thuyền đối diện để nhìn lại cho kĩ.

Đối với hành động của bọn người Lam Vũ, rõ ràng đã làm kinh động đến nam nhân cao quý kia .

Chỉ thấy nam nhân có đôi mắt màu hổ phách chỉ nhạ nhòa liếc mắt nhìn một cái tới biển khơi , nhưng cũng không mở miệng nói gì . Tuy là như thế Lam Vũ và Tử Dạ điều hiểu ý của chủ nhân nhà mình, lập tức sai người hạ con thuyền nhỏ bắt đầu chèo tới người đang trôi lơ lửng trên biển kia ,

“Tử Dạ người nói xem người kia còn sống hay chết vậy !? Nói cũng thật kỳ quái biển rộng mênh mông như vậy làm thế nào mà có người trôi nổi ở chỗ này !? Người nói xem một là bị trượt chân té xuống hay là bị kẻ thù đuổi giết !?”

Đối với Lam Vũ cứ lải nhải, Tử Dạ liền cắn chắc răng ngọc mới lạnh giọng quát

“Người câm miệng ”!

“Ách....”

Nghe được tiếng quát của Tử Dạ, Lam Vũ chỉ nhanh chóng chu miệng trên mặt đều là một bộ dạng ai oán

Người ta chỉ nói nhiều thôi ,có cần dùng ánh mắt chán ghét như vậy nhìn hấn không !?

Đúng là tên đầu gỗ lạnh lùng!

Trong thời gian Lam Vũ ở trong lòng oán thầm thì mấy thị vệ vừa rồi nhận lệnh đã vớt người lên .

Chỉ thấy hai tên thị vệ dè dặt người vừa được cứu lên ở trên bong thuyền .Trong đó một thị vệ tiến lên kiểm tra người vừa cứu lên một phen, sau đó mới hướng tới nam nhân cao quý mà bẩm báo .

”Khỏi bẩm Hoàng Thượng nữ nhân này còn hơi thở nhưng trên người đều bị thương nặng rất nhiều vết thương chắc là bị đập vào đá ngầm ,đặc biệt là vết thương trên trán càng thêm nghiêm trọng ...”

Nghe được lời thị vệ nói trên mặt nam nhân cao quý vẫn thản nhiên, đôi mắt căn bản chưa từng nhìn qua nữ nhân đang nằm trên bong thuyền kia .

Đôi mắt màu hổ phách kia nhìn cực kỳ bình thản, không nhận ra được một tia cảm xúc nào !’

Môi mỏng hé mở nhạ nhòa nói ..’

“Ừ, dẫn đi để cho ngự y xem và trị liệu đi. !”

“Dạ ”!

Nghe được lời nam nhân sang trọng nói hai thị vệ tính toán khiêng nữ nhân nằm trên đất kia đi . Chỉ là Lam Vũ ở một bên lại không nhận được tò mò nên đưa tay ngăn lại .

“Đợi đã, trước hết để ta xem nữ nhân này rốt cuộc dung mạo có đáng về gì ! Ở nơi biển rộng mênh mông này trôi nổi một thời gian dài như vậy , lại thêm trên người bị thương nặng nữa mà không chết. Người như vậy quả thực trên thế gian hiếm có, ta phải nhìn một cái !”

Dứt lời Lam Vũ liền bước nhanh qua, sau đó đưa tay vén tóc đang bao trùm lên khuôn mặt kia qua một bên ,ngay lập tức một gương mặt tinh xảo tái nhợt liền hiện ra trước mắt của mọi người

Thấy vậy mọi người đều giật nảy mình mặc dù nữ nhân này sắc mặt tái nhợt nhưng cũng là một tuyệt sắc nữ nhân !

Đối với vẻ kinh ngạc của mọi người , nam nhân cao quý vốn giữ vẻ mặt lạnh lùng cũng từ từ quay sang nữ nhân đang hôn mê mà liếc mắt nhạ nhòa nhìn một cái

Tuy nhiên, khi đôi con ngươi màu hổ phách kia liếc nhìn qua khuôn mặt của nữ nhân, thì đồng mâu lập tức trợn lên một cái

“Nhạc Nhi !??”

“Là nàng ”!?

Không ngờ là nàng! ? ? ?

.....

Thời tiết nóng bức của ngày hè, trời cao mây trắng không ngừng tản ra ánh nắng nóng bỏng của mặt trời. Nó chiếu vào cả trên mặt đất khiến cho trên mặt đất phẳng phất như có một tầng sóng nhiệt ,

Trên cây, cành lá bởi vì bị ánh mặt trời kia chiếu thẳng xuống mà lá cây đã bắt đầu khô héo

Mà bọn thị vệ hầu hạ bên ngoài cũng bởi vì ngày hè nóng bức mà trên đầu cũng đổ mồ hôi như mưa..

Tuy nhiên đối với bên ngoài nóng bức thì bên trong Dưỡng Tâm Điện như đang ở hầm băng. Những hạ nhân hầu hạ ở Dưỡng Tâm Điện ai nấy đều cảm như hén hơi thở cũng không dám thở mạnh, ánh mắt hết sức lo lắng không ngừng nhìn về phía đang tỏa ra khí lạnh kia ,

Chỉ thấy tại trong tấm thất rộng lớn của Dưỡng Tâm Điện nam nhân mặc trên người trường bào đỏ thẫm đang lắng lặng ngồi bên giường không nói lời nào.

Huyết mâu tràn đầy tơ máu gắt gao nhìn chằm chằm trên giường lớn một chút cũng không khép lại. Nam nhân duy trì tư thế này đã ba ngày ba đêm.

Lúc Lan Lăng Thiệu Giác nhận được tin tức vội vã chạy tới đây nhìn thấy một màn như vậy, chân mày không khỏi nhẹ nhàng cau lại . Lý Tường ở một bên vốn hầu hạ hần từ nhỏ đến lớn, giờ phút này nhìn cũng tiêu tụy không thôi.

Dù sau hần hầu hạ bên người Hoàng Thượng nhiều năm có lẽ đây là lần đầu tiên nhìn thấy Hoàng thượng như thế .

Nhìn thấy dáng vẻ Hoàng Thượng tiêu tụy tuyệt vọng như thế Lý Tường càng đau lòng vô cùng mới cho người đi mời Lan Lăng Thiệu Giác đến.

"Vương Gia ngài hãy khuyên nhủ Hoàng Thượng đi Hoàng Thượng đã ba ngày ba đêm không chợp mắt cũng không chịu dùng bữa nếu tiếp tục như vậy thì dù người có làm bằng sắt cũng không chịu nổi ...!"

Nói xong lời cuối cùng Lý Tường liền nghẹn ngào

Dù sao ngồi bên trong cũng là người mà mình đã chăm sóc từ nhỏ, mặc dù hần là Hoàng Thượng nhưng trong tâm của Lý Tường đã xem hần như con của mình a !

Đối với lo lắng của Lý Tường , Lan Lăng Thiệu Giác chỉ nhẹ nhàng thở dài một hơi , gương mặt tuần tú kia giờ phút này cũng vô cùng tiêu tụy, trên mặt đều không che giấu được phần nào đau thương .

"Lý Tường ngươi cũng đã hầu hạ bên cạnh Hoàng Thượng mấy ngày nay rồi trước hãy về nghỉ ngơi đi ,Hoàng Thượng nơi này có Bồn Vương"

Nghe được lời này của Lan Lăng Thiệu Giác, Lý Tường thở dài một hơi, sau đó mới nhẹ nhàng gật đầu ,hần cũng biết có hần ở đây cũng không giúp được gì .

Hần biết nỗi bi thống trong lòng Hoàng Thượng dù sau nỗi đau lớn nhất là mất đi người mình yêu mến chỉ hy vọng Hoàng Thượng ý chí kiên cường có thể vượt qua ,, ,

Lý Tường trong lòng thầm cầu nguyện từ từ xoay bước rời đi .

Nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của Lý Tường, Lan Lăng Thiệu Giác chỉ nhẹ thở dài . Đảo mắt nhìn quanh một lượt chỉ thấy bên trong tấm thất một bóng dáng nam nhân đang vô cùng đau buồn và tuyệt vọng, thì trong lòng không khỏi lại nhói lên ..

Dù sau mất đi người mình yêu chân thành đâu phải chỉ một mình hần?

Cho nên đối với nam nhân trong tấm thất mà lòng đầy đau thương kia, thì hần so với ai khác đều rõ ràng hơn ...

516. Chương 521: Chương 278: Nhạc Nhi Chính Là Phượng Hoàng Điêu

Nghĩ tới đây, Lan Lăng Thiệu Giác đầu tiên là nhẹ nhàng thở dài một hơi, trên gương mặt tuần tú kia, bởi vì mấy ngày liên tiếp vất vả thương tâm, đã sớm có vài phần tiều tụy và đau thương.

Cổ nhin đau đớn trong lòng, Lan lăng Thiệu Giác mới từ từ sải bước đi bình thản, hướng phía tấm thất đi tới.

Chỉ thấy, giờ phút này đúng là vào lúc giữa trưa, kia ánh mặt trời sáng lạn, chính lúc xuyên thấu qua những cửa sổ chạm trổ rộng mở hắt nghiêng nghiêng vào, chiếu sáng khắp cả gian phòng.

Chỉ thấy, giờ phút này đúng là vào lúc giữa trưa, ánh mặt trời sáng lạn kia, chính lúc xuyên thấu qua những cửa sổ chạm trổ rộng mở hắt nghiêng nghiêng vào, chiếu sáng khắp cả gian phòng.

Ánh mặt trời vàng rực đó, càng là êm dịu bao trùm lên người nam nhân đang ngồi ở trên giường.

Vốn là, nên thuộc về ấm áp sắc thái, chỉ là, ngay cả ánh mặt trời ấm áp, cũng vẫn không thể làm tan được vẻ lạnh như băng và xám xịt trên người nam nhân.

Nam nhân thần sắc suy sút, phẳng phất như một người gỗ, không động đậy, không suy chuyển cứ ngồi một chỗ như vậy.

Đôi mắt trước kia vốn hoạt bát thông minh, giờ phút này phẳng phất như một bãi nước lạng, không dậy nổi một tia xao động.

Còn nữa, trên gương mặt tuần tú lúc này cũng là mặt mày râu ria lởm chởm, trên mặt đều là đau thương, uể oải, suy sút và tuyệt vọng...

Nhìn thấy nam nhân trước kia khí phách tràn trề, giờ phút này lại biến thành đáng vẻ tang thương, trong lòng Lan Lăng Thiệu Giác không khỏi vô cùng nặng nề.

Dù sao, này cùng nhau lớn lên từ nhỏ với nam nhân, Lan Lăng Thiệu Giác có lẽ lần đầu tiên nhìn thấy hắn có đáng có đáng vẻ này.

Chỉ là, Lan Lăng Thiệu Giác càng biết rõ hơn, cái loại mất đi người thương này là rất thống khổ.

Nếu như người bình thường, có lẽ có thể tiêu hao thời gian tiếp tục đắm chìm trong đau thương, chỉ là nam nhân trước mắt này, không phải người bình thường.

Coi như trong lòng rất đau lòng, hắn có trọng trách trên vai, trách nhiệm đối với con dân Linh Nhạc Quốc, đều đặt lên trên vai hắn, cho nên, không để cho hắn tiếp tục tiêu hao thời gian chìm đắm trong thống khổ.

Nghĩ tới đây, Lan Lăng Thiệu Giác đôi môi hé ra, không khỏi mở miệng nói.

“Hoàng Thượng, đã ba ngày ba đêm, người không thể lại tiếp tục như vậy, coi như trong lòng người đau buồn, chính là, Nhạc nhi cũng không thể về được, cho nên, thỉnh Hoàng Thượng hãy bảo trọng thân thể, Linh Nhạc Quốc còn phải dựa vào Hoàng Thượng người đây!”

Lan Lăng Thiệu Giác mở miệng, vẻ mặt tận tình khuyên bảo.

Chỉ là, nam nhân ngồi ở trên giường, phẳng phất như không hề nghe được lời Lan Lăng Thiệu Giác nói, chỉ là ngậy ra ngồi ở nơi này.

Chỉ là, cánh tay thon thả kia, cũng là có hơi vừa động một cái, từ từ vỗ về lên giường.

Phẳng phất là nghĩ đến cái gì, nhớ lại được cái gì dường như.

Trên mặt buồn đau, tưởng nhớ, xót xa, càng là khiến Lan Lăng Thiệu Giác mặt mày buồn bã, đau thương.

Hắn chưa từng không biết, nam nhân trước mắt này, lại là tưởng nhớ một người đến như thế!

Chỉ là, coi như hắn lại tưởng nhớ, Nhạc nhi cũng là sẽ không trở về...

Nghĩ tới đây, trong lòng Lan Lăng Thiệu Giác không khỏi mơ hồ co rút đau đớn.

Vào đúng thời điểm này, chỉ thấy Huyền Lăng Thương vốn không nói một lời, giống như tượng gỗ, bạc môi hé ra, mở miệng nói.

“Nhạc nhi trước đây, liền một mực ngủ ở chỗ này, ở nơi đây, phẳng phất vẫn còn lưu lại được hình dáng, mùi vị của nàng, trầm rồi cuộc cảm giác được, nàng vẫn còn...”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu nghẹn ngào, trong vành mắt, càng là từ từ nẩy lên một tầng mở mịt.

Lan Lăng Thiệu Giác thấy vậy, khóe mắt cũng ửng hồng.

Ai nói nam nhân không bao giờ khóc!? Chỉ là chưa tới lúc thương tâm.

Biết được nam nhân trước mắt thương tâm rơi lệ, trong lòng Lan Lăng Thiệu Giác cũng rất khổ sở.

Nếu như có khả năng nói ra, hẳn sẽ không tự đắm chìm trong bi thương, liếm láp vết thương của chính mình!?

Chỉ là, nếu như hẳn cũng như thế, dân chúng Linh Nhạc Quốc, nên làm thế nào cho phải!?

Nghĩ tới đây, Lan Lăng Thiệu Giác đầu tiên là cắn chặt răng ngọc một phen, cố nhịn sự trong lòng, mở miệng khuyển nhử.

“Hoàng Thượng, Nhạc nhi đã đi, Hoàng thượng, thỉnh người nén bi thương đi! Coi như Nhạc nhi dưới tuổi vàng có biết, cũng không muốn nhìn đến dáng vẻ như thế này của Hoàng thượng. Hoàng thượng người hãy tỉnh táo trở lại đi, Linh Nhạc Quốc còn phải chờ Hoàng Thượng xử lý đây!”

Lan Lăng Thiệu Giác mở miệng, vẻ mặt đầy khẩn cầu.

Huyền Lăng Thương nghe vậy, đầu tiên là từ từ quay đầu, nhẹ nhàng quét mắt liếc nhìn Lan Lăng Thiệu Giác.

Thấy Lan Lăng Thiệu Giác dáng vẻ tràn đầy khẩn cầu cùng lo lắng, bạc môi không khỏi khẽ mấp máy một cái, lập tức, lại gắt gao nhắm lại huyết mâu.

Mây kiếm cau lại, mặt mày thê lương, phẳng phất như cố nhịn cái gì, làm cho người ta thấy, tâm không khỏi đành lòng.

Dù sao, coi như trong lòng cường đại tới đâu, cũng có lúc sẽ cảm thấy yếu ớt.

Huống chi, là mất đi người mình thương!?

Liền lúc trong lòng Lan Lăng Thiệu Giác thở dài, chỉ thấy Huyền Lăng Thương đã từ từ mở đôi mắt ra.

Đợi đến khi đôi mắt huyết mâu mở ra, trong mắt đã khôi phục như dĩ vãng, nhìn xa trông rộng mà lạnh lùng.

Bạc mâu mở ra, trầm giọng nói.

“Chuyện loạn đảng, người xử lý như thế nào!?”

Nam nhân mở miệng, âm lượng mặc dù nhẹ nhàng, cũng là lạnh như băng.

Nghe vậy, Lan Lăng Thiệu Giác chỉ cảm thấy đã đỡ bỏ được tảng đá đè nặng trong lòng, rồi cuộc tâm không khỏi buông lỏng không ít.

Trong lòng biết được nam nhân trước mắt, trong lòng tuy còn đau đớn, lại vẫn để tâm đến quốc gia đại sự.

Người cường đại như thế, mới có thể đủ sức làm khởi sắc Linh Nhạc Quốc!

Nghĩ tới đây, Lan Lăng Thiệu Giác môi đỏ mọng hé ra, lập tức mở miệng nói.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, toàn bộ loạn đảng ở Phủ Chủ, Thái Hậu nương nương biết được Đôn Thân Vương đã chết, liền chết một cách bất đắc kỳ tử. Nhưng mà, vẫn còn lại một người loạn đảng, nàng được gọi là Tử Ngữ, chính là muội muội của Nhạc nhi, chỉ là, nàng lúc biết được Đôn Thân Vương đã chết, trong khoảng thời gian đó nàng liền điên rồi, Hoàng thượng người cảm thấy nên xử trí nàng như thế nào!?”

Lan Lăng Thiệu Giác mở miệng, vẻ mặt có vài phần khó khăn.

Dù sao, người này cũng là muối muối của Nhạc nhi, trong khoảnh khắc hần cũng không biết nên xử trí nàng như thế nào.

Liền lúc trong lòng Lan Lăng Thiệu Giác đang lưỡng lự, lại thấy Huyền Lăng Thương bạc môi cong lên một cái, trên mặt đều là khinh thường và lạnh như băng.

“Hừ! Điên rồi!? Là thật hay là giả!? Người này nham hiểm sắc bén, ban đầu chính là nàng năm lần bảy lượt đẩy Nhạc nhi vào chỗ chết, liền ngay cả thân tình cũng không màng đến, quả thực là táng tận lương tâm!”

Huyền Lăng Thương mở miệng, mặt mày chán ghét cùng tức giận.

Phải biết rằng, ban đầu nếu không có người nữ nhân nham hiểm này, Nhạc nhi của hần như thế nào sẽ chết!?

Tất cả, đều là nàng, hần quả thực hận không thể đem nàng băm thây vạn đoạn!

Ngay tại lúc Huyền Lăng Thương đang tức giận, Lan Lăng Thiệu Giác nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, đầu tiên là trầm lặng một lát, mới mở miệng nói.

“Nếu đã như thế, vậy thì thần liền tiễn nàng một đoạn đi!”

Lan Lăng Thiệu Giác mở miệng, liền muốn xoay người rời đi.

Tuy nhiên, vào đúng tời điểm này, lại thấy Huyền Lăng Thương bạc môi hé ra, mở miệng nói.

“Đợi đã!”

“Gì cơ!?” Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, Lan Lăng Thiệu Giác trên mặt đầu tiên là sửng sốt sau đó lại nghi hoặc.

“Dám hại chết nữ nhân của trẫm, trẫm muốn đích thân nhìn thấy nàng, muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong!”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu tàn khốc cùng lạnh như băng.

...

Đại lao bên trong hoàng cung, quanh năm âm u ươn ướt.

Coi như là bên ngoài ánh mặt trời nóng bỏng, vẫn không thấm thấu nửa phần.

Hơn nữa hàng năm giam giữ trọng phạm tử tù, bên trong âm khí càng tăng lên.

Cho nên vừa đi vào trong đại lao, chính là trận gió lạnh thấu xương và đầy tử khí.

Khi Huyền Lăng Thương xuất hiện ở trong đại lao, bọn cai ngục và thị vệ đều rất ngạc nhiên, lập tức vội vàng quỳ xuống đất hành lễ.

Huyền Lăng Thương cũng là không nói một lời, trầm lặng không nói, một mực đi tới trong đại lao.

Cho đến, Huyền Lăng Thương đi tới tận cùng bên trong rốt cuộc cũng từ từ dừng bước.

Chỉ thấy giờ phút này, tại lao phòng âm u trong góc kia, chính là có một người tóc tai bù xù ngồi đó, nữ nhân mặt mày bẩn thỉu.

Chỉ thấy nàng kia, mặt mày tái nhợt, hai tròng mắt vô thần, người sống tạm bợ một một mảnh, trong miệng, càng là nói lảm bảm, không biết là nói cái gì, trong chốc lát dường như phát điên cười thoải mái, trong chốc lát, lại ở nơi này đau buồn khóc lớn.

Người sáng suốt nhìn một cái, liền biết được nữ nhân này, là điên rồi.

Thấy vậy, Lan Lăng Thiệu Giác đầu tiên là lẳng lặng nhìn một chút phòng giam đã làm nữ nhân này phát điên, lập tức, hắc mâu liền nhìn về phía nam nhân ở phía trước, đôi môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói.

“Hoàng thượng, người dự định xử trí nàng như thế nào!?”

Nghe được lời Lan Lăng Thiệu Giác như đã nói, Huyền Lăng Thương đầu tiên là nhếch bạc môi trầm lặng một phen, lập tức, dường như là hạ quyết tâm gì đó, bạc môi mở ra, liền muốn mở miệng nói ra cái gì.

Ai ngờ, vào đúng thời điểm này, không biết từ nơi nào đó thoát ra một con chuột rất to.

Ở nơi này, trong gian phòng âm u ẩm ướt, có chuột và gián không phải là chuyện lạ lùng gì.

Chỉ là, con chuột kia, so với những con chuột bình thường lớn hơn vài lần, chỉ ít cũng là bốn năm cân, hơn nữa, con chuột này cũng không sợ người lạ, ngược lại hướng tới trong góc phòng của nữ nhân chạy đi.

Nguyên bản đang ngồi ở nơi này, nữ nhân miệng lẩm bẩm, lúc nhìn thấy con chuột chạy đến, cũng là hù dọa thét chói tai liên tục, mặt mày kinh hãi.

“A, tí tí? Tí tí, là người sao!? Người, người tới chính là muốn lấy mạng ta sao!?”

Nữ nhân kinh hãi thét chói tai, thần thái điên dại, làm cho người ta không đành lòng nhìn nữa.

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương mày kiếm nhăn tít, bạc môi nhếch lên, liền tính toán xoay người rời đi.

Vốn là, hắn thấy nữ nhân này là giả ngây giả dại, liền tính toán hung hăng trừng trị nàng ta.

Chỉ là hiện nay, hắn cảm giác được, điều khiến nữ nhân này bị điên như thế, đối với nàng, chính là cách trừng phạt tốt nhất.

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương liền lập tức xoay người, đang muốn rời khỏi lao phòng.

Ai biết, lúc từ phái sau nghe được những lời nói kế tiếp của nữ nhân này, trong lòng Huyền Lăng Thương lập tức chấn động.

“Tí tí, thật sự là người!? Người là tìm tới ta báo thù sao!? Người là rất oán hận ta, trách ta dùng cổ thuật, để người biến thành một con Phượng Hoàng Điêu!? Ha ha, tí tí, người ngàn vạn lần chớ có trách ta, không phải là ta độc ác, chỉ là, ta chỉ là không cam lòng thôi. Tí tí, người là người thân duy nhất của ta a, chúng ta đều là sống nương tựa lẫn nhau, chính là, tại sao chủ nhân lại yêu người mà không phải là thích tá? Ta rất cuộc có điểm nào thu kém người!? Tại sao chủ nhân chỉ yêu một mình người, vẫn còn đối với người hứa hẹn, nếu như sau này hắn lên làm Hoàng đế, liền lập người làm Hậu! Ta đây phải làm sao!? Ta không cam lòng a! Ta rất không cam lòng, cho nên, ta mới có thể đối với người hạ cổ thuật, để cho người biến thành một con Phượng Hoàng Điêu, chỉ cần người không ở đây, như vậy tâm của chủ nhân, sẽ đặt lên người của ta, chủ nhân hắn, sẽ chỉ là của một mình ta...Ha ha ha...”

517. Chương 522: Chương 279 : Nhạc Nhi Sanh Non

Cùng với việc nữ nhân điên cuồng cười to, lao ra khỏi căn phòng hai người đang đứng, Huyền Lăng Thương lúc này kinh ngạc tới mức đứng hình ngay tại chỗ không phản ứng được gì.

Giờ phút này, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy Ngũ Lô giáng xuống đầu mình “ầm” một tiếng thật lớn khiến hắn chấn động toàn thân, chỉ có thể bất động đứng yên không thể nhúc nhích được.

Bởi vì, hắn ngàn vạn lần không thể ngờ được, cứu mình một mạng lại là Phượng Hoàng Điêu mà mình yêu thương, lại cũng chính là nữ nhân mình yêu sâu nhất.

Hồi tưởng trước đây, Phượng Hoàng Điêu từ lúc mới gặp mặt đã rất có linh tính, nhất cử nhất động, đều có linh khí bức người, lúc ấy, hắn cho là nó chính là thể gian hiếm có trân quý Phượng Hoàng Điêu, mới có thể như thế.

Lại không nghĩ tới con Phượng Hoàng Điêu hắn một mực yêu thương kia lại chính là Nhạc nhi!

Cũng khó trách, lúc ấy hắn vẫn còn buồn bực nghi hoặc vô cùng.

Rõ ràng ở bên ngoài phòng ngủ của hắn luôn luôn có trọng binh gác, cảnh vệ nghiêm ngặt, coi như là người có võ công cao cường đến mức nào đi nữa cũng không thể dễ dàng tránh thoát mọi người lẻn vào phòng ngủ của hắn.

Hơn nữa, sau này hắn cũng đã còn thử dò xét qua, Nhạc nhi rõ ràng không hề biết dù chỉ một chút võ công.

Chính là nàng vì sao nhiều lần có thể né tránh mọi người, giống như bỗng đột ngột từ không khí xuất hiện ở tầm thất của hắn! ?

Càng làm cho hắn nghi hoặc không thôi chính là, tại sao Nhạc nhi xuất hiện, đều là không mặc quần áo! ?

Mới đầu, hắn cho là Nhạc nhi có võ công cao cường vốn là thích khách, sau này, lại cảm giác được nàng ban đêm nàng đột nhiên xuất hiện giống như một tiểu yêu tinh.

Lại tuyệt đối không ngờ rằng, kia Phượng Hoàng Điều hắn một mực yêu thương, sủng ái, chính là Nhạc nhi!

Cũng khó trách, hắn trước đây vẫn cảm thấy Nhạc nhi đối với hắn có chỗ giấu diếm, thì ra là thế. . .

Cũng là do hắn rất ngốc nghếch!

Kỳ thật rất nhiều chuyện, đều tiết lộ điểm này.

Đặc biệt, sau khi hắn cùng Nhạc nhi tiếp xúc một thời gian, rốt cuộc cảm giác được nàng cho mình cảm giác quen thuộc như vậy, thật như là con Phượng Hoàng Điều mà mình nuôi dưỡng có nhiều điểm giống nhau với nàng.

Thì ra, Nhạc nhi đúng là con Phượng Hoàng Điều kia . . .

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy ảo não trong lòng vô cùng kinh ngạc cùng đau đớn tràn ngập

Ở trong đầu, càng là không ngừng hiện lên tình cảnh hắn và Nhạc nhi ở chung từng li từng tí.

Mỗi lần nàng nhăn mày, cười một tiếng, đều lần lượt không ngừng hiện lên trong đầu hắn.

Càng nghĩ, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng thống khổ, phảng phất như vạn tiễn không ngừng xuyên qua tâm hắn, tất cả thống khổ dồn đến cơ hồ khiến hắn nghẹt thở !

Đối với việc Huyền Lăng Thương vô cùng đau khổ đứng đó, Lan Lăng Thiệu Giác ở ngay bên ngoài nghe được cuộc đối thoại giữa hai người họ, trong lòng cũng bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Trong lòng càng là kinh ngạc vô cùng.

Dù sao, hắn cho tới bây giờ cũng không từng nghĩ đến, Phượng Hoàng Điều vô cùng khả ái kia, lại chính là Nhạc nhi!

Quả thật là thế giới thật lớn, không có gì là không thể!

Chỉ là giờ phút này, Lan Lăng Thiệu Giác càng thêm lo lắng, chính là nam nhân trước mắt này.

Nhìn được nam nhân trước mắt, mày kiếm nhăn tít, trong mắt kia không che dấu nổi lộ rõ đau thương, khiến hắn nhìn, cũng không nhịn được đau lòng vô cùng.

Hé mở làn môi hồng, liền muốn mở miệng nói điểm cái gì an ủi nhưng lại không nói ra được lời nào, tất cả từ ngữ dường như đều bị nghẹn lại nơi cổ họng.

Cũng không dự đoán, nam nhân trước người đột nhiên ngửa đầu hô to một tiếng.

“Nhạc nhi. . .”

Nam nhân mở miệng, âm lượng cực lớn tiến thẳng đến trời cao.

Trên mặt tuyệt vọng đau buồn, càng làm cho người khác không đành lòng nhìn thấy vẻ mặt ấy.

Sau một khắc, liền thấy nam nhân đột nhiên ‘Phốc’ một tiếng, ngay lập tức, huyết hoa văng khắp nơi, nhuộm đầy nhân toàn bộ vạt áo của hắn.

Thấy vậy, Lan Lăng Thiệu Giác lập tức mở to đôi mắt, mặt mày ngạc nhiên.

“Hoàng thượng!”

Lan Lăng Thiệu Giác giật mình la lên được, lại chỉ có thể đưa tay, nghênh đón thân hình của nam nhân như cánh diều đứt dây ngã xuống đất. . .

. . .

“Ai, đã hai ngày hai đêm , Hoàng thượng một mực không ngừng không nghỉ canh giữ ở cô gái kia bên cạnh, lại tiếp tục như vậy, nên làm thế nào cho phải a! ? Tử Dạ, người cứ nói, cô gái kia, rốt cuộc là lai lịch gì! ? Ta hầu hạ tại bên người hoàng thượng nhiều năm, cũng không từng Hoàng thượng đối với ai quan tâm quá mức như vậy! ? Tuy nói, cô gái kia lớn lên tuyệt sắc, chỉ là, trong cung mỹ nữ như mây, cũng không thấy Hoàng thượng đối với ai cũng có thể dễ dàng để vào mắt quá như vậy, hiện tại, Hoàng thượng càng là không ngừng không nghỉ canh giữ ở bên người nàng, thật sự kỳ là làm người ta cảm thấy kỳ quái!”

Ban đêm!

Trời cao trăng sáng giữa trời, những vì sao nhấp nháy, giống như kim cương vương vãi, từng đốm từng đốm đã tô điểm làm đẹp bầu trời đêm càng tỏ ra mê người .

Gió biển phe phẩy, không ngừng thổi tới. Cảm giác nghênh đón từng đợt gió biển mơn mơn , rất là thoải mái.

Lam Vũ thân thể miễn cưỡng tựa lên cửa ra vào, hắc mâu đầu tiên là nhẹ nhàng liếc nhanh tình huống bên trong gian phòng . Chỉ thấy ở bên trong phòng, vị Đế Vương khắc nghiệt một mực lạnh lùng trước đây, giờ phút này chính là mặt mày lo lắng ngồi ở nơi này. Ánh mắt tràn đầy lo lắng kia, càng là một lần cũng không từng rời khỏi người đang nằm ở trên giường kia, hơn nữa người kia thể nhưng lại một mực hôn mê nhưng vị Đế Vương cũng chưa từng rời mắt từ trên người nữ nhân đó. Thấy vậy, Lam Vũ trên mặt đều là vẻ nghi hoặc.

Nghe được lời Lam Vũ nói, Tử Dạ bèn đầu tiên là nhẹ nhàng liếc hắc mâu thăm thăm nhìn xem tình huống bên trong gian phòng , trong đôi mắt cũng mang theo vài phần lo lắng.

Dù sao, chức trách của bọn họ, là bảo vệ Hoàng thượng.

Giờ phút này, lại thấy Hoàng thượng vì một nữ nhân, như thế tổn hại sức khỏe, hao tổn tinh thần, thật sự là làm cho người ta lo lắng vô cùng.

Nhưng mà, bọn họ dù sao cũng chỉ là thị vệ, coi như trong lòng lại nghi hoặc lại lo lắng, cũng là chịu bó tay.

Nghĩ tới đây, Tử Dạ chỉ là nhẹ nhàng nhíu mày, than nhẹ một tiếng, tiếp tục trở lại thành khối băng như trước.

Thấy vậy, Lam Vũ chỉ là dẩu dẩu đôi môi đỏ mọng, mặt mày bất mãn.

Nhưng cũng hần cũng biết, Tử Dạ luôn là con người như vậy.

Tính tình một mực lạnh lùng. Lạnh lùng đến lúc nào cũng giống như một khúc gỗ, cũng không biết, sau này nữ nhân nào có thể coi trọng giá trị của khúc gỗ này đây nữa!

Suy nghĩ một chút, tâm tình của Lam Vũ lại trở thành lo lắng cho chung thân đại sự, hạnh phúc sau này của Tử Dạ.

Đối với kẻ lắm chuyện vô cùng như Lam Vũ lúc này lại mặt mày yên tĩnh nặng nề

“Trình ngự y, như thế nào đều hai ngày hai đêm , nàng đều còn chưa tỉnh lại! ?”

Nam nhân mở miệng, ở trong giọng nói, đều là lo lắng nghi hoặc.

Trên gương mặt tuần tú đường nét rõ ràng kia, bởi vì hai ngày hai đêm không ngừng không nghỉ , trên mặt đã sớm tràn đầy vẻ mệt mỏi.

Lại thêm đôi mắt màu hổ phách kia, giờ phút này càng là tràn đầy tơ máu.

Chỉ là, nam nhân lại phảng phất không biết, ánh mắt tràn đầy lo lắng kia, từ đầu đến cuối, cũng không từng dời đi quá một lần khỏi người của nữ nhân ở trên giường .

Đã suốt hai ngày hai đêm , tâm hần sớm đã treo ngược. Bởi vì nữ nhân trên giường chưa từng tỉnh lại, càng nhìn khuôn mặt tái nhợt kia tâm của hần lại càng treo lên cao hơn.

Nghĩ đến, ban đầu chính mình bị bức tới mức bất đắc dĩ rời khỏi Linh Nhạc Quốc, nguyên do, cũng là vì an toàn của nàng.

Dù sao, ngay lúc đó ngay cả an nguy của bản thân hần cũng không xác định được, thì đã làm sao bảo vệ nàng! ?

Nếu như lúc đó để lại nàng bên cạnh mình, cũng chỉ là đặt nàng vào tình thế nguy hiểm.

Nguyên tưởng rằng, quyết định của chính mình, là vì tốt cho nàng.

Đội rớt cuộc bình định tất cả khó khăn, có thể ngồi vững vàng tại vị trí cao nhất kia, có thể có năng lực bảo vệ những người bên cạnh mình, hần liền nhanh chóng bỏ lại tất cả mọi thứ trong triều, tự mình rời đi Linh Nhạc Quốc để tìm nàng.

Nhưng chỉ là những điều chôn dấu sâu nhất trong lòng!

Lại không nghĩ tới, mới có một thời gian ngắn ngủi có mấy tháng, nàng liền sa sút như thế, còn nghĩ chính mình biến thành dáng vẻ này.

Trước đây, nàng rốt cuộc là đã trải qua chuyện gì! ?

Tại sao hần lại có cảm giác chính mình đã tạo nên dáng vẻ này của nàng! ?

Càng suy nghĩ, nam nhân trong lòng càng là đau lòng ảo não.

Ban đầu, hần hần là cái gì cũng không quản, mang nàng tại bên cạnh mình!

Coi như phát sinh chuyện gì, nàng cũng không đến mức biến thành dáng vẻ này, đều do hần!

Nam nhân càng nghĩ tiếp, trong lòng càng là tự trách vạn phần.

Nhìn về phía nữ nhân đang nằm bất động trên giường trong mắt hần càng phát ra đau lòng .

Liền tại thời gian nam nhân đang không ngừng đau lòng, tự trách, Trình ngự y khi nghe được lời này của nam nhân, lại thấy trên mặt hần vẻ lo lắng, tâm đầu tiên là kinh ngạc vô cùng.

Dù sao, hần hầu hạ bên người hoàng thượng nhiều năm, cho tới bây giờ cũng không từng nhìn thấy, Hoàng thượng quan tâm một nữ nhân như thế.

Giờ phút này, lại thấy Hoàng thượng không ngừng không nghỉ chờ đợi bên người nữ nhân này hai ngày hai đêm, thật sự không thể tưởng tượng nổi!

Trong lòng nghi hoặc, chỉ là, lại thấy trên mặt nam nhân ngưng trọng lo lắng, Trình ngự y lại nghĩ đến nữ nhân này tình trạng hiện nay, không khỏi thở dài một tiếng, mặt mày nặng nề nói.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, thứ cho thần vô năng, cô nương này, người bị thương nặng, hơn nữa vừa mới đẻ non, cứ thế mất máu quá nhiều, hiện nay, chỉ có thể dụng ngàn năm Nhân Sâm để bảo toàn tính mạng, tính mạng là nàng có thể duy trì được bao lâu thì..thì. . .”

“Cái gì! ?”

Nghe được lời Trình ngự y nói, nam nhân đồng mâu lập tức trợn lên một cái, mặt mày kinh ngạc ngạc nhiên.

Trong lòng, càng là thất lại một cái, phảng phất vạn tiễn xuyên tâm vô cùng thống khổ!

Vừa nghĩ tới, nữ nhân này sẽ chết, nam nhân liền cảm giác được nỗi thống khổ vô cùng.

Gương mặt tuần tú kia vốn là tràn đầy ử rữ, nghe qua tin tức đã hoàn toàn trở nên trắng bệch.

Nhìn thấy nam nhân tràn đầy đau buồn tái nhợt dáng vẻ, Trình ngự y trong lòng giật nảy lên một cái, vội vàng không ngừng mở miệng nói.

“Hoàng thượng, xin bảo trọng long thể a!”

Nhìn trước mắt thân thể nam nhân lung lay sắp đổ, phảng phất sau một khắc sẽ rồi ngã xuống đất, Trình ngự y trong lòng kinh hãi.

Nhận thấy được tình huống trong phòng, Lam Vũ và Tử Dạ vốn đang hầu hạ ngoài cửa, càng là vội vàng tiến vào, mặt mày lo lắng.

“Hoàng thượng. . .”

Đối với việc mọi người vô cùng lo lắng, nam nhân đầu tiên là trầm lặng một khắc, rồi hấn lại từ từ phục hồi tinh thần, đôi môi hé ra, trầm giọng hỏi.

“Trình ngự y, chẳng lẽ, thật sự không có cách nào cứu nàng sao! ?”

Nam nhân mở miệng, mặt mày nặng nề.

Trình ngự y nghe vậy, đầu tiên là trầm lặng một khắc, lập tức, như là nghĩ đến cái gì đó, đôi mắt sáng ngời, đôi môi hé ra, liền mở miệng nói.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, trên núi Thiên Tuyết có một vị thần y, tên gọi Vô Tình bà bà. Nghe nói, Vô Tình bà bà, y thuật cao siêu, có thể cải tử hoàn sinh giúp người chết sống lại, chỉ là. . .”

Nói tới đây, Trình ngự y không khỏi dừng một chút, vẻ mặt do dự gặp khó khăn.

Nam nhân thấy vậy, mày kiếm cau lại một cái, không khỏi mở miệng thúc giục.

“Chỉ là cái gì! ? Người mau nói ra cho trẫm!”

Nhìn nam nhân tràn đầy lo lắng thúc giục, Trình ngự y đầu tiên là thở dài một tiếng, tiếp theo mới mở miệng nói.

“Chỉ là Vô Tình bà bà tính tình kì dị cổ quái, cả cứng cả mềm đều không chịu, ba mươi năm trước không biết chuyện gì xảy ra, Vô Tình bà bà liền không bao giờ ra tay cứu người nữa, mỗi một người lên núi Thiên Tuyết cầu y cứu người, đều bị Vô Tình bà bà cự tuyệt từ ngoài cửa. Sau này, Vô Tình bà bà phiền chán việc người ta đến cầu y cứu người, càng liền tại Thiên Tuyết Sơn thiết kế rất nhiều cơ quan, cạm bẫy, nếu như một người không cẩn thận động đến cơ quan, đều chắc chắn không thoát khỏi cái chết ! Cho nên. . .”

Nói xong lời cuối cùng, Trình ngự y liền không nói thêm gì đi nữa, chỉ là mọi người cũng đã biết rõ ràng trong lòng .

Một bên Lam Vũ và Tử Dạ nghe vậy, trên mặt cũng đều là vẻ nặng nề.

518. Chương 523: Chương 280: Chỉ Cần Có Thể Cứu Nhạc Nhi, Trẫm Nhất Định Phải Đi

“Hoàng thượng, hay là chúng ta suy nghĩ một biện pháp khác đi! ? Không nhất định phải đi Thiên Tuyết Sơn ! ?” Lam Vũ mở miệng.

Dù sao, bình thường Tử Dạ không thích nói chuyện, mỗi lần nói chuyện nhất định có đạo lý của hấn.

Chỗ đó nguy hiểm như vậy, không đi thì tốt hơn.

Bọn họ thì không sao, nhưng Hoàng thượng là bậc cữu ngũ chí tôn cao quý, đương nhiên không thể mạo hiểm như vậy!

Lúc trong lòng Lam Vũ đang suy nghĩ, lại thấy trên mặt nam nhân lạnh băng, đôi mắt màu hổ phách lộ vẻ kiên định!

“Chỉ cần có thể cứu Nhạc nhi, cho dù Thiên Tuyết Sơn hiểm trở như thế nào, trẫm cũng nhất định phải đi!”

. . .

Thân thể vô cùng nặng nề, giống như bị một tảng đá lớn đè nặng xuống, động một cái cũng không thể.
Đôi mắt cũng gắt gao nhắm lại, muốn mở to nhưng không mở ra được, giống như bị dính kẹo cao su vậy.
Bốn phía hoàn toàn hắc ám, chỉ là thân thể cũng đang lắc la lắc lư.

Chẳng lẽ, bây giờ nàng đã chết rồi sao! ?

Nàng rơi vào trong sông đã chết, cho nên thân thể của nàng mới có thể lắc la lắc lư! ?

Lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đang nghi hoặc, đột nhiên bên tai truyền đến một âm thanh, giống như có người ở bên tai nàng, yên lặng gọi nàng vậy.

“Nhạc nhi, ngươi nhất định phải tiếp tục cố gắng, ta không thể mất đi ngươi, Nhạc nhi. . .”

Là ai đang gọi nàng! ?

Là Huyền Lăng Thương sao! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được vui vẻ, lập tức càng cố gắng mở mắt ra.

Chỉ là, cho dù nàng cố gắng như thế nào, đôi mắt nàng cũng vô cùng nặng trĩu, làm sao đều không mở ra được.

Cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc mệt mỏi, chỉ cảm thấy một cơn ỉu rũ kéo tới, lại lần nữa mất đi ý thức. . .

. . .

“Hoàng thượng, trước tiên người nghỉ ngơi và ăn chút gì đó đi đi! ? Cả ngày nay người chưa ăn gì, cứ tiếp tục như vậy thì thân thể sẽ không thể chịu được! ?”

Xe ngựa đã ngừng, tất cả mọi người dừng lại nghỉ ngơi.

Lam Vũ mỗi tay cầm một cái bánh bao, vẻ mặt lo lắng đứng phía sau xe ngựa, lẳng lặng nhìn người nam nhân cao quý đang ngồi trong xe.

Nam nhân này chỉ xuống xe ra ngoài khi có nhu cầu, còn lại đều ở trong xe ngựa, yên lặng trông nom nữ nhân đang hôn mê kia.

Sau khi đi thuyền thì đi đường bộ, đã qua năm ngày, tất cả người ngựa không ngừng tiến lên Thiên Tuyết Sơn.

Mà nam nhân trên xe ngựa, tâm tư của hắn luôn một mực dồn về nữ nhân hôn mê ở bên trong xe.

Kể gốc cũng nhìn ra được, nữ nhân này rất quan trọng đối với Hoàng thượng của họ!

Chính là bởi vì như thế, Lam Vũ mới cực kỳ lo lắng.

Dù sao, căn cứ lời Trình ngự y nói, nữ nhân trên xe ngựa có thể chịu đựng được đến Thiên Tuyết Sơn hay không thật sự là một vấn đề.

Cho dù thật sự chịu đựng được đến Thiên Tuyết Sơn, ngọn núi Thiên Tuyết Sơn hiểm trở, coi như bọn họ qua được cơ quan Vô Tình bà bà dày công bố trí, nhưng cầu Vô Tình bà bà xuất thủ cứu người lại là một vấn đề lớn.

Nghĩ vậy, Lam Vũ chỉ cảm thấy con đường phía trước của bọn họ hoàn toàn đen tối.

Nữ nhân này có thể sống tiếp đó là kỳ tích !

Về điểm này, tất cả mọi người đều không có bất cứ hy vọng gì, nhưng không dám nói ra. Chỉ im lặng đi theo bên người Hoàng Thượng, hướng tới Thiên Tuyết Sơn.

Chỉ là giờ phút này, bọn họ lại thấy Hoàng thượng im lặng, lặng lẽ canh giữ nữ nhân này, cả một ngày chưa ăn gì, Lam Vũ cực kỳ lo lắng.

Trái ngược với Lam Vũ đang vô cùng lo lắng, nam nhân trên xe ngựa nghe được lời Lam Vũ nói, không quay đầu lại rồi mở miệng nói.

“Trẫm không có khẩu vị.”

Nam nhân mở miệng, giọng nói nặng nề, ánh mắt tràn đầy lo lắng chưa từng rời khỏi nữ nhân trước mắt dù chỉ một chút.

Suốt năm ngày nay, nữ nhân này chưa từng tỉnh lại.

Sắc mặt của nàng, càng ngày càng tái nhợt.

Vươn ngón tay thon dài, khẽ chạm vào gương mặt gầy gò của nàng, hắn chỉ cảm thấy cực kì đau lòng.

Trong lòng vô cùng nặng nề, giống như có một tảng đá lớn đè lên, luôn chèn ép trong ngực hắn vậy, ngọt ngào khiến hắn không thở nổi .

Nhạc nhi, ta thật vất vả mới gạt bỏ hết được muôn vàn khó khăn tìm thấy ngươi, ngươi thật sự muốn buông tay ta rồi đi sao! ?

Nhạc nhi, ta van cầu ngươi, tỉnh lại đi, mở mắt ra nhìn ta một chút, ngàn vạn lần đừng rời khỏi ta. . .

Trong lòng người nam nhân không ngừng van xin, trên mặt càng nồng đậm đau buồn.

Lam Vũ thấy vậy, chỉ là thở dài một hơi, trong lòng cũng chịu khổ sở.

Đúng lúc này, Tử Dạ đi tới.

Nhìn thấy Lam Vũ thở ngắn thở dài, lại liếc mắt nhìn nam nhân cao quý trong xe ngựa.

Lập tức, hé mở làn môi hồng, trầm giọng nói.

“Hoàng thượng, sắp đến Thiên Tuyệt Sơn rồi, nếu như Hoàng thượng không ăn một chút gì, làm sao có sức lực lên núi đây! ?”

Tử Dạ vừa xong, vốn dĩ người nam nhân cao quý đang trầm mặc, đầu tiên là nhẹ nhàng nhấp máy môi đỏ mọng, sau đó lập tức mở miệng nhàn nhạt nói.

“Lấy bánh bao cho trẫm!”

Nghe thấy lời này của nam nhân, Lam Vũ đầu tiên là nhìn Tử Dạ với ánh mắt tán thưởng, sau đó lại vô cùng cung kính lấy bánh bao cầm trong tay đưa cho nam nhân trên xe ngựa.

Sau khi nhìn thấy nam nhân cầm bánh bao lên ăn, trong lòng Lam Vũ không khỏi cảm thán.

Trên xe ngựa là Hoàng đế Thương Lang Quốc cao cao tại thượng của mọi người, vốn nên ở trong hoàng cung, trong cung điện nguy nga lộng lẫy, ăn sơn hào hải vị.

Nhưng hiện tại, hắn lại tình nguyện tự hạ thấp địa vị, không ngại ngàn dặm xa xôi đi tới nơi hoang vu hẻo lánh này, chịu nhiều khó khăn, ăn bánh bao đến bọn họ còn cảm thấy rất khó ăn.

Từ đó có thể suy ra được nữ nhân trong xe ngựa rất quan trọng đối với Hoàng đế bọn họ.

Điều đáng quý nhất, chính là lòng chuyên nhất của đế vương !

Đây là thứ hàng ngàn nữ nhân trên đời tha thiết ước mơ có được! ?

Nữ nhân này, thật sự là tích đức từ nhiều đời mới có may mắn thế này! ?

Nhưng mà, vừa nghĩ đến tình trạng thân thể của nữ nhân này, Lam Vũ lại bắt đầu lo lắng.

Nếu như nữ nhân này thật sự không chống đỡ nổi nữa, như vậy Hoàng thượng bọn họ . . .

Nghĩ tới đây, Lam Vũ lại lần nữa thở dài một hơi, yên lặng lui xuống . . .

. . .

Đội xe lại hướng về phía trước chạy từ sáng đến tối, lúc hoàng hôn lúc, rốt cuộc đã tới mục đích, Thiên Tuyết Sơn!

Đứng ở dưới chân núi Thiên Tuyết Sơn, nhìn mấy ngọn núi cao ngất trong mây kia, Lam Vũ không khỏi kinh ngạc trở mắt nhìn, trợn mắt há hốc mồm.

“Ồ! Đây là Thiên Tuyết Sơn! ? Quả thật cao chót vót!”

Lam Vũ giật mình mở miệng la lên.

Nhìn khắp một vòng, chỉ thấy ngọn núi Thiên Tuyết Sơn này rất cao, cả ngọn núi trắng như tuyết như được tích lũy từ hàng năm.

Giờ phút này, rõ ràng là ngày mùa hè nóng bức, dưới chân núi vẫn còn nóng bức, nhưng dưới chân núi Thiên Tuyết Sơn này lại không giống như vậy!

Ngọn núi phủ đầy tuyết, cao tận trời xanh!

Hơn nữa ngọn núi cao chót vót, muốn đi tới dễ vậy sao! ?

Lúc trong lòng Lam Vũ đang kinh ngạc, đột nhiên xe ngựa có hơi chấn động, nam nhân luôn một mực ngồi trên xe ngựa rốt cuộc nhảy xuống xe.

Mấy ngày liên tiếp, hần trừ ăn uống ngủ nghỉ ở ngoài, đối với dáng vẻ mình cũng chẳng quan tâm.

Trải qua nhiều ngày đường xóc nảy cực khổ, trên mặt nam nhân lộ ra vài phần mệt mỏi.

Đường nét gương mặt vốn rõ ràng, lúc này lại đầy râu ria lởm chởm.

Chỉ là, đôi mắt màu hổ phách kia, vẫn vô cùng tinh anh, giống như một lưỡi kiếm sắc bén rút ra khỏi vỏ, không người nào có thể bỏ qua!

Ngẩng đầu lẳng lặng nhìn ngọn núi trước mắt, môi đỏ mọng Độc Cô Ngạo Phong đầu tiên là khẽ mấp máy một cái.

Lập tức, hé mở làn môi hồng, trầm giọng nói.

“Tối nay mọi người hãy nghỉ ngơi thật tốt, lấy lại tinh thần, sáng mai xuất phát lên Thiên Tuyết Sơn!”

“Vâng!”

Nghe được lời nam nhân nói, mọi người vội vàng đồng thanh lên tiếng, một mực cung kính mở miệng nói.

Sau đó, mọi người liền bắt đầu công việc dựng lều trại, nấu cơm sẵn thứ.

Phải biết rằng, mấy ngày trước đây vì gấp rút lên đường, tất cả mọi người chỉ có thể ăn lương khô.

Giờ phút này, ở chỗ này bốn phía đầy chim chóc và mãnh thú, bọn họ cũng phải săn thật nhiều, ăn thịt chim thú rừng, bổ sung tinh lực!

Khác với công việc người khác, đầu tiên Độc Cô Ngạo Phong đến bờ hồ cách đó không xa rửa mặt qua loa một chút, sau đó vắt một cái khăn lông ướt quay về trên xe ngựa.

Chỉ thấy nữ nhân trên xe ngựa, vẫn hờn mê như trước.

Hàng mi cong cong, mũi ngọc thanh tú, môi anh đào, mỗi một chỗ đều rất tinh xảo, hoàn mỹ.

Nữ nhân yên lặng nhắm mắt, không nhúc nhích, nếu người nào không biết còn tưởng rằng nàng chỉ ngủ thiếp đi.

Chỉ là, sắc mặt kia tái nhợt, gương mặt càng gầy gò, làm cho hần thấy trong lòng chua xót không thôi.

“Nhạc nhi, chúng ta đã đến Thiên Tuyết Sơn, người phải kiên cường, tiếp tục chịu đựng, ta nhất định sẽ khiến Vô Tình bà bà chữa trị cho người.”

Nam nhân mở miệng, giọng nói dịu dàng từ trước đến nay chưa từng có, giống như lời thì thầm vậy.

Vừa nói, nam nhân vừa cầm khăn lông ướt bắt đầu tỉ mỉ lau gương mặt và tay cho nữ nhân.

Nam nhân động tác dịu dàng như vậy, nhẹ nhàng giống như sợ làm đau nữ nhân trước mắt vậy, như không biết nữ nhân trước mắt này đang hôn mê bất tỉnh, căn bản không biết đau. . .

Lam Vũ đứng cách đó không xa , lẳng lặng nhìn một màn trên xe ngựa.

Nhìn thấy đế vương cao quý nhất của bọn họ, giờ phút này lại hạ thấp thân phận vô cùng ôn nhu chà lau gương mặt và tay nhỏ bé cho nữ nhân đang hôn mê kia, trong lòng vô cùng cảm động.

“Tử Dạ, trước kia ta chỉ cảm thấy Hoàng thượng chúng ta lạnh lùng vô tình, lại không nghĩ tới, Hoàng thượng chúng ta lại là nam nhân chung tình nhất trên thế giới này! Người nhìn đi, trước kia Hoàng thượng chưa từng quan tâm dịu dàng với một nữ nhân nào! ? Chỉ hy vọng cô nương này có thể qua khỏi, thì không nên phụ lòng một mảnh chân tình mà Hoàng thượng chúng ta đối với nàng mới phải a. . .”

Lam Vũ mở miệng nói, cảm thấy trong lòng vô cùng cảm động, khóe mắt có hơi đỏ.

Mặc dù, hắn chưa từng trải qua tình yêu nam nữ, nhưng giờ phút này lại thấy dáng vẻ này của Hoàng thượng bọn họ, chỉ cảm thấy vô cùng cảm động.

519. Chương 524: Chương 281 Lên Thiên Tuyết Sơn

Đối với sự cảm động của Lam Vũ , Tử Dạ chỉ nhẹ liếc hắn một cái liền xoay người tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống nghỉ ngơi

Ngày mai bọn họ còn phải đi lên Thiên Tuyết Sơn nên muốn nghỉ ngơi thật tốt ,nhìn thấy Tử Dạ không nói lời nào Lam Vũ chỉ chu môi lập tức đi tìm thức ăn

.....

“Hôm sau ”

Phía đông ánh mặt trời từ từ phá tan tầng mây hiện ra ánh vàng rực rỡ của một ngày mới lại bắt đầu ,mọi người điều đã nghỉ ngơi một đêm nên tất cả đều dậy từ rất sớm

Chỉnh đốn xe ngựa thu thập đồ đạc xong mọi người đều nhanh chóng chuẩn bị lên đường

Dù sao đôi thân binh này, chính là Độc cô Ngạo Phong tự mình lựa chọn ra, nên đương nhiên không giống bình thường.

Đội tất cả đều được chuẩn bị sẵn sàng, Độc Cô Ngạo Phong liền ra khỏi xe ngựa. Cũng giống như mọi người , hắn để xe ngựa lại rồi đi bộ lên Thiên Tuyết Sơn .!

Dù sao Thiên Tuyết Sơn là ngọn núi cao chót vót, đường núi khó đi hơn nữa vách núi nhỏ hẹp chỉ có thể đi bộ lên. Nếu như cỡi ngựa thì không cách nào đi lên được

Về phần Đồng Nhạc Nhạc đang hôn mê Độc Cô Ngạo Phong sợ nàng bị đông lạnh nên đã cho người lấy thùng xe làm thành cổ kiệu để cho bọn họ khiêng lên núi

Xong xuôi mọi việc, Độc Cô Ngạo Phong liền xuất phát trước tiên đi tại phía trước, mang theo đội ngũ bắt đầu đi lên núi

Chỉ là Thiên Tuyết Sơn ngọn núi cao chót vót diện tích lại vô cùng rộng lớn muốn tìm đến một người thật không dễ dàng gì!

Đưa mắt nhìn sang một vòng đều là một mảnh trắng xóa ,

Đám tuyết trắng mênh mông kia cùng mây trắng giăng đầy trời cao , cơ hồ như hai mà một.

Gió lạnh không ngừng tạt vào trên mặt ,giống như con dao nhỏ xẹt qua vô cùng đau đớn

Lam Vũ không sợ nóng ,chỉ sợ lạnh!

Cho nên giờ phút này là bị đông lạnh đến cả người phải run rẩy gương mặt tuần tú kia hai hàng chân mày cau lại tràn đầy bi thảm a.

“Lạnh quá a , trên Thiên Tuyết Sơn lạnh như vậy quả thực không phải ai cũng có thể ở được ! Trong kinh thành mùa đông cũng có tuyết rơi nhưng không có lạnh bằng nơi này !”

Lam Vũ mở miệng tràn đầy bất đắc dĩ mà nói.

Lúc sáng sớm bọn họ còn bị nóng bức của ngày hè chỉ thiếu nước là cởi trần ra ,nhưng hiện tại lại bị cái lạnh ở đây làm cho người đều đông cứng lại .

Chính là hiện tại, lại lạnh đến để tê cóng chết một người.

Sự thay đổi của nhiệt độ quá nhanh thật làm cho người ta không thể chịu nổi. Nếu không phải bọn họ có võ công áp chế cái lạnh thì người bình thường muốn lên núi thì không bị đông cứng mới lạ ..

Gió lạnh làm cho hai hàm răng của Lam Vũ không ngừng đánh cập cập, lại nhìn sang Tử Dạ một bộ dạng dường như không có bị cái lạnh ảnh hưởng vẫn như trước thản sắc lạnh lùng ..

Lam Vũ thấy vậy cũng đã thành thói quen, mở miệng nói.

”Chắc chắn, địa phương này lạnh như thế quả thật không có bất luận kẻ nào chịu ở đây . Cũng không biết Vô Tình bà bà kia phải chăng thích ngược bản thân nên mới tìm nơi lạnh thấu xương như thế này để ẩn cư !!! ếu là ta muốn ẩn cư sẽ tìm đến nơi bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông để ở như vậy mới được hưởng thụ a ..!”

Trong lúc Lam Vũ còn đang cằn nhằn, lại nhìn thấy người đi phía trước Độc Cô Ngạo Phong bỗng nhiên dừng bước cánh tay nhẹ nhàng giơ lên ra hiệu cho mọi người dừng lại

Đối với hành động của Độc Cô Ngạo Phong, đội ngũ vốn đang đi tới lập tức dừng lại trên mặt đều mang theo tia cảnh giác ..

Vẫn đang cằn nhằn không ngừng, Lam Vũ lúc này cũng ngậm miệng lại đảo mắt nhìn bốn phía liền nhìn thấy cách đó không xa có một con Tuyết Lang, gương mặt không khỏi chau lại.

“Cẩn Thận là bầy sói ! ”

Liền thấy một đàn sói đi đến bên cạnh Tuyết Lang càng ngày càng nhiều trên mặt mọi người đều hiện lên một vẻ mặt nặng nề!

Những thị vệ này đều là do Độc Cô Ngạo Phong tỉ mỉ chọn lựa huấn luyện ra, võ công cao cường một người có thể đánh lại hàng chục người .!

Nhưng hiện tại bọn họ đang nơi hoang vắng tuyết rơi trắng xóa một khoảng rộng mênh mông tuyết bay tán loạn. Rét lạnh vô cùng ,có rất nhiều người bị lạnh đương nhiên là không thể so với những con Tuyết Lang này

Chúng được sinh trưởng ở nơi này hơn nữa đối với địa thế ở đây vô cùng quen thuộc thân thủ lại nhanh nhẹn.

Hơn nữa số lượng những con Tuyết Lang này lại có hơn một trăm con và con nào cũng có tứ chi cường tráng thể trọng hơn trăm cân nếu đứng lên quả thực có thể đối chọi cùng một võ giả!

Thấy vậy Lam Vũ lúc này giật mình một cái la lên thành tiếng

“ Nha !” Đâu mà ra nhiều như vậy Tuyết Lang !? “Lần này thật gặp nguy hiểm a !”

Nghe được lời Lam Vũ, Tử Dạ chỉ liếc mắt nhìn hắn nói

”Như thế nào. sợ à!?”

”Sợ cái gì !? Chẳng qua là đám súc sinh thôi đại gia ta cũng không sợ . Đúng lúc mấy ngày nay đại gia đây không có hoạt động thân thể hôm nay ta sẽ tới bắt mấy con về làm món“ sói kho tàu”.

Cùng với lời này của Lam Vũ vừa nói ra, bầy sói vốn đang nhìn chằm chằm bọn họ, chỉ thấy con Tuyết Lang cầm đầu bầy sói ngửa đầu lên trời hú dài, lập tức lao vào đám người Độc Cô Ngạo Phong mà công kích

“Mọi người cẩn thận ”

Độc Cô Ngạo Phong vừa dứt lời bàn tay lập tức đưa tới thắt lưng tại bên hông liền rút ra trường kiếm

Nam nhân nắm trường kiếm trong tay ngay lập tức lưỡi đao sắc bén được tuyết quang chói rọi càng tỏa ra một ánh sáng lạnh kinh hồn.

Đương đầu với bảy sói ào ào kéo tới, nam nhân sắc mặt không đổi chẳng có một tia sợ hãi nào cả.

Hắn giơ tay chém xuống chính là máu bắn tung toé văng đi khắp nơi.!

Cùng với những con Tuyết Lang hung dữ liên tục ngã xuống, vốn Thiên Tuyết Sơn mệnh mệnh Tuyết trắng giờ phút này như biến thành địa ngục nhân gian.

Bốn phía đều là xác của những con Tuyết Lang mà máu đỏ tươi nhuộm đầy trên Tuyết Trắng trong nháy mắt nở rộ hồng mai vô cùng đẹp đẽ !

Vốn khí thế hùng hùng hổ hổ , bảy sói thấy vậy trong lòng biết chính mình gặp đối thủ nên bắt đầu sợ hãi lui về phía sau

Nhìn thấy cách đó không xa người và sói đánh nhau, thiếu nữ một mực ngồi trên cây xem kịch vui chân mày không khỏi nhướng lên, trong mắt đúng là có một tia kinh ngạc .!

”Ồ !Không nghĩ tới sức chiến đấu của bọn họ thật cường hãn a ngay cả bảy sói đều bị đánh lui !”

Thiếu nữ mở miệng mang theo hơi thở mùi đàn hương

Cuối cùng đôi mắt long lanh tại trong đám người liếc một vòng sau một khắc đôi mắt mở to tràn đầy kinh ngạc .

”Nha, nam nhân kia như thế nào lại giống với người trong bức họa mà bà bà một mực cất giữ !?”

Thiếu nữ mở miệng mặt mày đầy kinh ngạc !

”Không được, ta phải đi nói trước với bà bà “”!

Vừa dứt lời chỉ thấy thiếu nữ mũi chân nhún một cái, sau một khắc thân hình như mũi tên vọt đi động tác mau lẹ liền biến mất ở trong tuyết lớn.

Cùng lúc đó bên này

”Khởi bẩm Hoàng Thượng người của chúng ta chỉ có mấy người bị thương nhẹ không có gì đáng ngại”

Trình ngự y sau khi kiểm tra một phen mới bẩm báo với Độc Cô Ngạo Phong.

Mặc dù bảy sói đã bị đánh lui nhưng trên mặt Trình ngự y còn mang theo vài phần tái nhợt vẫn chưa hết sợ, dù sao Trình ngự y chính là một người không biết võ công.

Mới vừa rồi nhìn thấy khí thế hùng hổ của bảy sói đương nhiên là bị dọa sợ !

Độc Cô Ngạo Phong thấy vậy liếc mắt nhìn hẩn nhẹ nhàng gật đầu sau đó chuyển bước đi đến cổ kiệu kia.

Nhẹ nhàng đưa tay vén màn che lên lẳng lặng nhìn nữ nhân ,chỉ thấy nữ nhân trước mặt hai mắt nhắm chặt giống như người bình thường ngủ say ,hoàn toàn không biết chút gì về việc xảy ra bên ngoài .

Nhìn dáng vẻ của nàng điềm tĩnh đáng yêu như thế lại làm cho Độc Cô Ngạo Phong trong lòng mơ hồ nói lên

Tuy Thiên Tuyết Sơn nguy hiểm chấp trùng nhưng cho dù có hy sinh tánh mạng của hẩn .

Hẩn tuyệt đối sẽ không để cho nàng xảy ra việc gì!

Trong lòng kiên định, tay Độc Cô Ngạo Phong buông lỏng màn che xuống ,trong mắt đều là vẻ tỉnh táo, làn môi hé mở ..

”Mọi người nghỉ ngơi một lát chỉnh đốn lại sau đó tiếp tục xuất phát ”

“Dạ ”!

.....

“Bà bà mới vừa rồi người có biết ta nhìn thấy cái gì không !? Ta nếu nói ra người khẳng định là sẽ không tin tưởng !”

Người chưa đến mà âm thanh đã tới trước!

Chỉ thấy thiếu nữ môi hồng hé mở, tiếng kêu làm người giật mình kia là từ trong miệng của nàng phát ra, sau đó cũng không có gõ cửa mà trực tiếp liền đi vào trong phòng .

Nữ nhân áo đen vốn đang ngồi ngay ngắn ở thư án, tay cầm bức họa cẩn thận xem. Vừa nhìn thấy thiếu nữ áo trắng lại đột nhiên vọt vào phòng, trên mặt đầu tiên là sửng sốt . Lập tức nữ nhân áo đen liền nhanh chóng để bức họa cầm trên tay vào ngăn kéo ,mày liễu khẽ cau lại trên mặt đều là bộ dạng không vui .

”Linh nhi , ngươi lại bỏ qua quy củ của ta ,không gõ cửa liền tự tiện xông vào . Ngươi đây là ngựa da sao!?”

Nữ nhân áo đen mở miệng âm thanh mặc dù nhẹ nhàng nhưng ở trong giọng nói đều uy nghiêm và cảnh cáo làm cho Linh nhi vừa vào gian phòng thân thể không khỏi run lên

Trong lòng phập phồng trên mặt càng mang vài phần sợ hãi ,dù sau từ trước đến nay bà bà đều đối với nàng vô cùng nghiêm khắc ,Nghĩ vậy Linh nhi lập tức mở miệng cầu xin tha thứ

“Bà bà Linh nhi biết sai rồi xin bà đừng tức giận. Hơn nữa Linh nhi như vậy là có chuyện quan trọng muốn nói với bà bà nên mới có thể như thế ..”

Linh nhi mở miệng một bộ dạng giống như nàng dâu đang thương bị oan.

Nghe được lời này của Linh nhi lại thấy nàng làm ra bộ dáng như vậy, nữ nhân áo đen chỉ lạnh nhạt hừ một tiếng mở miệng nói

”Có chuyện gì quan trọng !? Nói ta nghe một chút ”

“Dạ ”

Nghe nữ nhân áo đen nói vậy, Linh nhi lập tức nói ra chuyện mình nhìn thấy vừa rồi.

“Mới rồi Linh nhi thấy bầy sói có hành động khác thường trong lòng biết có người lên núi liền đi xem một chút. Ai biết những người đó võ công cao cường lại đánh lui bầy sói!”

Linh nhi nói về mặt vô cùng sinh động , nhưng nữ nhân áo đen ở một bên nghe xong, trên mặt vẫn là thần sắc lạnh lùng, có vẻ như không thú vị !

“ Có câu Nhân ngoại hữu nhân ,thiên tại hữu thiên” bên ngoài có thiếu gì người võ công cao cường có gì mà ngạc nhiên !? Coi như bọn họ đánh lui bầy sói thì đã sao? Chỗ này ta đã bố trí cơ quan, chưa từng có người nào có thể đánh bại!”

Nữ nhân áo đen mở miệng thần sắc lạnh lùng, nghe vậy Linh nhi lập tức nói tiếp

”Bà bà nói đúng, nhưng sở dĩ khiến cháu ngạc nhiên không phải là bọn họ đánh lui bầy sói. Mà trong đám người đó có một nam nhân, hắn không chỉ có võ công cao cường, hơn nữa là dáng vẻ của hắn cùng nam nhân trong bức họa bà bà để trong ngăn kéo vô cùng giống nhau !”

“Cái gì ”!?

Nghe được lời này của Linh nhi vốn gương mặt lạnh lùng nữ nhân áo đen đồng mâu không khỏi trợn lên

“Ngươi nói là sự thật !?”

“Đương nhiên là thật !Linh nhi đâu dám lừa gạt bà bà !”

Nhìn thấy dáng vẻ nữ nhân áo đen tràn đầy kinh ngạc , hiển nhiên là không thể tin, Linh nhi lập tức gạt đầu khẳng định !

Nghe vậy nữ nhân áo đen hàng mi gắt gao chau lại cúi đầu không nói dường như đang nghĩ ngợi cái gì ”

Linh nhi thấy vậy mặt mày đầy nghi hoặc . Lúc này bà bà không phải nên đi ra ngoài một chút nhìn xem nam nhân kia sao !? Bà bà còn ngồi ở chỗ này làm gì !?

Liền trong thời gian Linh nhi trong lòng nghi hoặc, lại thấy nữ nhân áo đen ngược đôi mắt đen láy lên lạnh lùng nhìn nàng một cái nói

“Sau này không có sự cho phép của ta không cho tiến vào trong phòng này ”

”Ách..! Dạ bà bà ..”!

Nghe được lời nói của nữ nhân áo đen Linh nhi cúi gằm khuôn mặt nhỏ nhắn xuống ,một bộ nhu thuận bộ dạng biết sai .

Vừa rồi chỉ vì nàng quá mức kích động, nên quên bà bà trước đây có nói qua không cho nàng tự tiện tiến vào gian phòng của mình, lại càng không cho phép đụng vào đồ của bà bà.

Hiện tại vừa nghe nàng nói, bà bà liền biết nàng nhìn lên bức họa mà mình một mực trân quý , thật sự là thất sách a’

Liền tại trong thời gian Linh nhi ảo não, nữ nhân áo đen đứng lên từ trên chỗ ngồi. Nhưng cũng không có đi ra ngoài mà chỉ lảng lạng tùy ý đứng trước cửa sổ, ánh mắt nhìn về phương xa dường như là đang nhớ lại cái gì ..

Thấy vậy Linh nhi không khỏi nghiêng nghiêng gương mặt dễ thương nghi hoặc nhìn bà bà đối với thân phận của bà bà nàng cũng mơ hồ không rõ .

Nàng chỉ biết lúc mình năm tuổi thì tại trên đường đi gặp được bà bà lúc ấy bà bà thấy nàng tội nghiệp nên mới mang nàng lên núi hơn nữa còn dạy nàng y thuật ...

Chỉ trừ cái đó ra bà bà cũng không hề nói ra chuyện tình của mình cho nên nàng cũng không biết tên thật của bà bà rốt cuộc bà bà là thần thánh phương nào a ...?

Bà bà chỉ để cho nàng gọi là bà bà , nhưng Linh Nhi cảm thấy được bà bà một điểm cũng không già. Hơn nữa dung mạo lại vô cùng xinh đẹp !

Bà bà chỉ mới hơn bốn mươi dù quanh năm bả chỉ mặc một thân quần áo mau đen nhưng cũng tôn lên dáng vẻ thước tha khêu gợi ...

Chớ nói chi là gương mặt càng là xinh xắn đáng yêu ,lông mày lá liễu mũi thẳng thanh tú hơi thở mang theo mùi đàn hương ,mỗi một chỗ đều hoàn mỹ .!

Chỉ là bà bà rất lạnh lùng, nàng đi theo bà bà đã mười một năm chưa từng nhìn thấy bà cười .

Hơn nữa càng làm cho nàng nghi hoặc chính là một đầu tóc bạc trắng của bà bà .

“Bà rõ ràng y thuật cao siêu có năng lực “khởi tử hoàn sinh ” tại sao không điều trị cho mình lấy y thuật trác tuyệt của bà nhất định là sẽ trị tốt lúc ấy nàng ngây thơ không biết còn hỏi bà bà ...

Nàng còn nhớ bà bà khi nghe lời này chỉ lạnh lùng cười một tiếng mặc dù cười như vậy nhưng trên mặt lại có vài phần đau buồn

“Coi như là trị khỏi thì làm sao !? Tổn thương trong lòng là vĩnh viễn sẽ không khỏi hẳn”

Lời này của bà bà đến nay nàng có lẽ cũng không biết rõ.

Chỉ cảm giác được đây trước đây bà bà chắc là đã trải qua chuyện vô cùng đau xót nên mới giữ lại một đầu tóc bạc này, để thời thời khắc khắc nhắc nhở mình nhớ đến nỗi đau ấy. Nhưng mà Linh nhi có cảm giác điệu bộ của bà bà như vậy là đang tự trừng phạt mình thôi ..

Còn nữa nàng thường xuyên phát hiện bà bà thường ngày người một mình ngồi ở trong phòng ngầy ngốc nhìn bức họa mỗi lần nhìn là mắt mảy canh giờ .

Có lẽ bà bà ngoài miệng không thừa nhận nhưng kỳ thật trong lòng bà đã bỏ xuống được nam nhân trong bức họa kia .

Chính là hiện tại sao bà bà lại có dáng vẻ lạnh lùng, chẳng lẽ nàng đang giãy dụa lừa gạt tâm can mình sao !?

Đối với điểm này Linh nhi thật sự không biết !

Giờ phút này nàng chỉ biết là tuyệt đối không thể để cho người dưới chân núi giống hệt nam nhân trong tranh kia chết được. Nghĩ đến bà bà ở tại trên núi bố trí cơ quan, người bình thường tuyệt đối không phá được nếu xông vào chỉ có con đường chết .!

Nghĩ tới đây mũi chân Linh nhi nhún một cái liền nhanh chóng chạy về hướng phía dưới chân núi.

... ..

”Hoàng Thượng ta cảm thấy được hình như có người ở sau lưng âm thầm giúp đỡ chúng ta ”!

Bây giờ cũng là lúc hoàng hôn, đoàn người của Độc Cô Ngạo Phong đã đi lên Thiên Tuyết Sơn cả một ngày nên mọi người đều mệt mỏi muốn chết rồi, giờ phút này chính là tìm một chỗ tránh gió để nghỉ ngơi ...

Tử Dạ đi đến trước mặt Độc Cô Ngạo Phong bấm báo chi tiết mà mình cảm giác được .

Nghe lời nói của Tử dạ ,Độc Cô Ngạo Phong ngồi trước đồng lửa chỉ nhẹ nhàng gật đầu nói

“Trẫm cũng đã nhận ra lúc trước khi chúng ta xông vào các cơ quan . Những cơ quan này nguy hiểm chấp chùng, coi như không lấy mạng của chúng ta thì cũng không khỏi bị thương, nhưng mà sau này hình như cơ quan bị biến đổi, trở nên không nhạy, biến mất biệt tích”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng trên mặt cũng là bộ dạng nghi hoặc, một bên Lam Vũ nghe vậy hé miệng cười một tiếng ’

”Hoàng thượng , có lẽ là Thiên Tuyết Sơn quanh năm tuyết đọng lại làm cho những cơ quan này tự nhiên trở nên không nhạy thì có. Hơn nữa ở đây sẽ có ai vụng trộm giúp chúng ta !?”

“Người nói vậy cũng không đúng, nếu như nói cơ quan tự nhiên biến đổi, thì lúc chúng ta xông vào, tại sao đến mấy cơ quan, chẳng lẽ là mỗi một cơ quan đều cùng lúc trở nên không nhạy !?”

Đối với lời nói của Lam Vũ, Tử Dạ lập tức mở miệng phản bác. Nghe vậy Lam Vũ suy nghĩ một chút cũng hiểu được cái gì .

“Vậy là ai âm thầm giúp chúng ta chẳng lẽ là Vô Tình bà bà kia!?”

“Sẽ không ! Nếu thật sự là bà bà, như vậy người sẽ đi ra gặp chúng ta”

Tử dạ nghe thế mở miệng nói

Nghe vậy Lam Vũ trái lại mặt mày đầy nghi hoặc đảo mắt nhìn quanh một lượt liền quay sang nhìn Độc Cô Ngạo Phong đang một mực trầm lặng. Đối với ánh mắt nghi hoặc của Lam Vũ, Độc Cô Ngạo Phong chỉ khẽ nhấp máy môi đỏ mọng trầm giọng nói

“Cho dù là ai chúng ta đều chú ý đến điểm này là tốt rồi ”

“Dạ ”..

520. Chương 525: Chương 282-1 : Vô Tình Bà Bà

Hôm sau, tất cả mọi người nghỉ ngơi một buổi tối .

Vào lúc bình minh , tất cả mọi người đều dậy thật sớm để chuẩn bị sẵn sàng tiếp tục xuất phát thì một thị vệ hình như phát hiện cái gì đó và lập tức vội vã bấm báo “ Khởi bẩm Hoàng Thượng: thuộc hạ phát hiện bên kia có những dấu chân nhỏ nhắn xinh xắn, hẳn là của người khác lưu lại!”.

Nghe được thị vệ bẩm báo, Lam Vũ đứng đứng phía sau Độc Cô Ngạo Phong lập tức mở miệng nói “Hoàng Thượng , hôm qua chúng ta cảm giác được có người ngấm ngấm giúp đỡ chúng ta. Chẳng lẽ là, những dấu chân này cũng là do người ngấm giúp đỡ chúng ta lưu lại ? ”

Đối với những lời Lam Vũ suy đoán , Độc Cô Ngạo Phong trong lòng cũng phỏng đoán như thế.

Chỉ là trong lòng hần nghi hoặc vô cùng. Rất cuộc là ai, ở trong bóng tối giúp đỡ bọn họ mà không lộ diện đây ?

Trong thời gian Độc Cô Ngạo Phong lòng đầy nghi hoặc thì Tử Dạ một bên lên tiếng “Hoàng Thượng, chuyện này rất kỳ quái chỉ sợ có trá! ”.

Đối với những gì Tử Dạ lo lắng thì Độc Cô Ngạo Phong nghĩ ngợi một khắc lập tức mở miệng nói: “ Nếu như người kia nghĩ muốn hại chúng ta, tối hôm qua liền sẽ không hỗ trợ chúng ta xông qua những cạm bẫy này. Như vậy thương vong của chúng ta khẳng định rất lớn. Giờ phút này nàng ta chủ yếu dẫn chúng ta đi một chỗ, cho nên trăm cảm giác được người này mặc dù thần bí nhưng cũng không gây hại cho chúng ta , trước chúng ta đi theo những dấu chân kia đi ”

Nghe được Độc Cô Ngạo Phong nói , Tử Dạ chỉ nhẹ nhàng gật đầu, lập tức đi theo phía sau Độc Cô Ngạo Phong, theo những dấu chân kia đi hướng tới trên núi.

... ..

Cùng lúc đó, bên kia.

Đứng trên sườn núi cao cao , nữ nhân lạnh lùng như băng cúi đầu nhìn một nhóm đội ngũ dưới kia đang không ngừng cứ thế mà đi về phía trước .

Nhận thấy phía sau khác thường, nữ nhân áo đen cơ hồ cũng không quay đầu lại mở miệng hỏi: “ Những người đó là người dẫn họ đến ? ”

Nữ nhân áo đen mở miệng hỏi , tuy chỉ là nghi vấn nhưng lại nói cực kỳ khẳng định.

Nghe nữ nhân áo đen nói , Linh nhi đầu tiên nhẹ nhàng cắn cắn môi dưới mím mím, sau đó mới nhẹ nhàng gật đầu và mở miệng nói “ Đúng vậy, bà bà”

Nghe được lời Linh nhi nói, nữ nhân áo đen không khỏi quay đầu lại nhìn về phía Linh nhi , ánh mắt càng mang theo vài phần không vui vẻ.

Vào lúc đó, gió núi không ngừng gào thét thổi bay tay áo, nữ nhân áo đen quần áo đơn giản nhưng lại phảng phất không hề thấy lạnh.

Bà liền lẳng lặng tùy ý đứng tại sườn núi, tùy ý để cuồng phong thổi bay tà áo của mình.

Thân hình cao gầy , ở trong màn tuyết mênh mông vô tận này, trông càng nổi bật!

Mái tóc dài trắng tinh kia chỉ tùy ý búi một nửa trên đỉnh đầu, còn lại thì xõa xuống.

Cùng với làn gió núi gào thét thổi qua, mái tóc trắng phía sau nữ nhân áo đen không ngừng tung lên tạo thành một vòng cung vô cùng duyên dáng, làm tăng thêm vài phần kỳ lạ.

Nữ nhân này, mặc dù đã hơn bốn mươi nhưng nhan sắc được bảo dưỡng vô cùng tốt.

Lúc này, bà liền lẳng lặng tùy ý đứng ở nơi này, trái lại mang một loại cảm giác độc lập mà siêu trần thoát tục.

Chỉ là giờ phút này trên mặt nữ nhân không vui làm cho Linh nhi sợ hết hồn hết vía .

Bởi vì, nàng biết lúc này bà bà đang tức giận, mà bà bà tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Nghĩ tới đây, Linh nhi cũng không dám lên tiếng .

Cúi đầu lẳng lặng quét mắt nhìn về phía Linh nhi thấy nét mặt sợ hãi, Nữ nhân áo đen trầm lặng một khắc, lập tức lạnh nhạt hậm hừ một tiếng , mới thu hồi ánh mắt và mở miệng nói “ Xen vào việc của người khác.

Người cho là, người trợ giúp bọn chúng xông qua những cơ quan mật thì ta sẽ cứu người sao ! Sau này, nếu như người không nghe lời ta , ta liền đuổi người xuống núi !”

“ Ách, bà bà ”

Nghe được những lời của bà bà nói, Linh nhi lập tức sợ đến thân thể run lên, chân mày cau lại một cái, mặt mày khẩn trương hoảng hốt . “ Linh nhi biết sai rồi, lần sau không dám.... Nữa... ”

“ Hừ”

Nghe được Linh nhi lời nói, nữ nhân áo đen chỉ là hung hăng quơ quơ ống tay áo, lập tức, mũi chân nhún một cái, cả người tựa như chim én bay. Không được bao lâu, liền biến mất ở trong màn tuyết trắng mênh mông vô tận.

Nhìn thấy vẻ mặt kiên quyết rời đi nữ nhân áo đen, Linh nhi đầu tiên là thở dài một hơi,sau đó thì thào tự nói.

Lập tức, đảo mắt nhìn quanh một lượt phía dưới, nhìn thấy kia đội ngũ càng ngày càng gần , Linh nhi chỉ là nhẹ nhàng thở dài một hơi, thì thào tự nói “ haizzz, ta chỉ có thể giúp các người tới đây, kế tiếp , liền xem các người chính mình ”

.....

“ Khởi bẩm Hoàng Thượng , dấu chân đến chỗ này liền biến mất! Không biết có phải bị tuyết che hết dấu chân”

Nghe được thuộc hạ hồi báo, Độc Cô Ngạo Phong mày kiếm khẽ nhăn lại, đôi mắt lá răm màu hổ phách , đầu tiên nhẹ nhàng liếc nhìn bốn phía.

Chỉ thấy nơi này đã là đỉnh núi Thiên Tuyết Sơn, bọn họ đi dọc theo đường đi cũng không thấy nơi này có người sinh sống.

Chỉ là, dấu chân vừa ở chỗ này biến mất, như vậy Vô Tình bà bà ẩn cư ở địa phương này .

Nghĩ tới đây, Độc Cô Ngạo Phong hé mở làn môi hồng, trầm giọng hạ lệnh “ Mọi người tại nơi này tìm tòi xung quanh một phen, không được bỏ qua một địa phương nào ”

Nghe được Độc Cô Ngạo Phong nói, mọi người đầu tiên là một mực cung kính vâng dạ, rồi vội vàng liền tản ra triển khai tìm tòi.

Trải qua rồi ước chừng một canh giờ, một người thị vệ lập tức vội vã đến.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, có thuộc hạ ở phía đông phát hiện một cái cửa hang động. Bên trong lối vào hang núi kia có mấy dấu chân, nghĩ đến, Vô Tình bà bà bọn họ sẽ ở nơi đó!”

Nghe được lời thuộc hạ nói, Độc Cô Ngạo Phong trong lòng không khỏi giật nảy lên một cái.

Lập tức, liền triệu hồi mọi người, nhanh chóng xuất phát tới hang núi bên kia.

Đi rồi một hồi lâu, Độc Cô Ngạo Phong bọn họ rốt cuộc đi tới cửa ra vào hang núi.

Quả thật, giống như thị vệ kia nói, ở lối vào hang núi, thật sự có mấy dấu chân nhỏ nhắn xinh xắn.

Dấu chân này, so với vết trước đây bọn họ phát hiện chính là giống hệt nhau, thiết nghĩ là cùng một người lưu lại.

Ở trong Thiên Tuyết Sơn, ngoại trừ Vô Tình bà bà ra, liền không có ai trú nữa.

Nghĩ tới đây, Độc Cô Ngạo Phong trong lòng vui vẻ.

Dù sao, chỉ cần có thể tìm được Vô Tình bà bà, Nhạc nhi liền được cứu rồi.

Hai ngày nay, ngự y bẩm báo, Nhạc nhi thân thể càng cảm thấy suy yếu, chỉ sợ chịu đựng không được vài ngày.

Hiện nay, rốt cuộc tìm được tung tích của Vô Tình bà bà, cho dù muốn hấn trả giá gì, hấn nhất định phải cứu Nhạc nhi!

Độc Cô Ngạo Phong trong lòng trầm nghĩ, sau một khắc, liền rảo bước đi nhanh, đi tới trong hang núi.

Tuy nhiên, Độc Cô Ngạo Phong mới đi đến cửa ra vào hang núi, một âm thanh tràn đầy nghiêm nghị, liền truyền ra từ trong hang núi.

“Ngay cả Thiên Tuyệt Sơn của ta cũng dám xông tới, các người là muốn tìm cái chết! ?”

Nữ nhân mở miệng, giọng điệu nghiêm nghị, không chút khách khí.

Vừa nghe thấy nói với âm thanh nghiêm nghị như thế, liền biết người này không dễ chọc!

521. Chương 526: Chương 282.2

Nhưng mà, khi nghe được thanh âm nghiêm khắc cao ngạo kia, trong lòng Độc Cô Ngạo Phong rất là vui vẻ.

Môi đỏ mọng mở ra, khẽ nói.

“Xin hỏi, người chính là Vô Tình Bà Bà sao?”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, ngữ điệu lễ phép khách khí.

Nhưng mà, đối với sự lễ phép khách khí của Độc Cô Ngạo Phong, giọng điệu của nữ nhân kia lại vô cùng không thân thiện.

“Ta là Vô Tình Bà Bà thì sao? Mà không phải thì sao?”

Nữ nhân mở miệng, giọng điệu lại lạnh lùng mang theo tia ngạo mạn.

Nghe được lời nói của nữ nhân kia, Lam Vũ đứng ở một bên thật sự là nghe không nổi nữa.

Dù sao, đó cũng là Hoàng thượng của bọn họ, là tôn quý, đã tự hạ thấp địa vị như thế để tới nơi này xin chữa trị, lúc nói chuyện lại càng rất khách khí.

Hắn hầu hạ Hoàng thượng nhiều năm như vậy, còn chưa bao giờ nhìn thấy Hoàng thượng khách khí với ai như thế đâu!

Thật là, nữ nhân này ngược lại, nghe đến cái giọng điệu này, thật muốn đánh cho một trận!

Nghĩ đến đây, Lam Vũ liền phát hỏa, môi đỏ mọng mở ra, như muốn nói cái gì đó, nhưng lại bị Tử Dạ ở một bên nhanh chóng ngăn cản.

Chỉ thấy Tử Dạ hung hăng trợn mắt nhìn Lam Vũ mặt mày đang xúc động, trong ánh mắt mang theo nồng đậm ý cảnh cáo.

Dù sao, bọn họ đến đây, chính là muốn cầu Vô Tình Bà Bà cứu người.

Nếu Lam Vũ nhất thời xúc động mà chọc giận Vô Tình Bà Bà thì làm sao bây giờ?

Tiếp nhận ánh mắt cảnh cáo của Tử Dạ, Lam Vũ lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng. Tuy nhiên, trên vầng trán hiện lên tia đau lòng cùng uất ức đối với Hoàng thượng.

Ngặt nổi, đối với tâm tư của Lam Vũ, Độc Cô Ngạo Phong chưa từng chú ý.

Giờ phút này, nghe được lời nói của nữ nhân trong sơn động này, tuy rằng giọng điệu thật không thân thiện, nhưng mà, Độc Cô Ngạo Phong không có chút tức giận nào. Trên mặt vẫn là bộ dáng thành kính nhún nhường như trước, mở miệng nói.

“Trẫm chính là Hoàng đế của Thương Lang Quốc, Độc Cô Ngạo Phong. Nếu người thật sự là Vô Tình Bà Bà, xin Vô Tình Bà Bà ra tay cứu người!”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, nói ra thân phận của mình.

Nếu là người bình thường, nghe đến lời nói này của Độc Cô Ngạo Phong, chắc chắn sẽ một mực cung kính hành lễ.

Nhưng mà, Vô Tình Bà Bà là ngoại lệ!

Sau khi nghe lời nói của Độc Cô Ngạo Phong, trong sơn động truyền đến tiếng hừ lạnh khinh thường của nữ nhân.

“Hừ! Hoàng đế Thương Lang Quốc? Lá gan của ngươi cũng thật lớn, chẳng lẽ, ngươi không biết ta ghét nhất là người của hoàng tộc như ngươi? Hơn nữa, ta với ngươi không thân cũng chẳng quen, vì sao ta phải giúp ngươi ra tay cứu người?”

Nghe ra lãnh ý trong giọng điệu của nữ nhân, Độc Cô Ngạo Phong đầu tiên là nhẹ nhàng nhấp nhấp đôi môi đỏ mọng, mới tiếp tục mở miệng nói.

“Trẫm biết Vô Tình Bà Bà ghét nhất là người của hoàng tộc, nhưng mà, trẫm thật tâm cầu xin Vô Tình Bà Bà cứu người, chắc chắn sẽ không có điều lừa gạt Vô Tình Bà Bà. Trong lòng trẫm biết Vô Tình Bà Bà không dễ dàng cứu người. Lại nói, nữ nhân này đối với trẫm vô cùng quan trọng, trẫm hi vọng Vô Tình Bà Bà có thể ra tay cứu người. Chỉ cần Vô Tình Bà Bà trị khỏi cho nàng, mặc kệ muốn trẫm làm cái gì, trẫm đều cam tâm tình nguyện!”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, trên mặt là vẻ thành khẩn.

Nhưng mà, nghe đến lời nói này của Độc Cô Ngạo Phong, mọi người ở bốn phía đều cả kinh.

Dù sao, Độc Cô Ngạo Phong cũng là Hoàng đế cao cao tại thượng, nhất ngôn cửu đỉnh nha!

Giờ phút này, hẳn vì cứu người, lại có thể ứng thuận hứa hẹn như vậy. Điều đó đủ để chứng minh, nữ nhân này, đối với hắn mà nói, quan trọng ra sao!

Mọi người ở đây trong lòng khiếp sợ hết mức, trong sơn động, lại bỗng nhiên truyền đến tiếng cười của nữ nhân.

“Ha ha.... Mặc kệ muốn ngươi làm cái gì, ngươi cũng đều cam tâm tình nguyện? Lời này, so với ca hát, thật còn dễ nghe hơn!”

Nữ nhân vừa mở miệng cười nói, nhưng ngay sau đó, ngữ điệu lại đột nhiên biến đổi.

“Nam nhân trong thiên hạ ai cũng bạc tình nhạt nhẽo, nói một đằng, lại đi làm một nẻo. Đặc biệt là Hoàng đế như ngươi, ngày nào cũng hứa hẹn, kết quả là, ha, cái gì cũng không làm được!”

Nữ nhân kia mở miệng, nói xong lời cuối cùng, trong giọng nói lẫn nét mặt đều lộ ra một sự nồng đậm hận ý.

Độc Cô Ngạo Phong nghe vậy, mặc dù không biết nữ nhân này đã trải qua chuyện gì, nhưng mà, trong lòng khẳng định, nữ nhân này đã gặp phải chuyện gì đó không thể chịu nổi, mới có thể thống hận người của hoàng tộc như thế!

Nghĩ lại, nữ nhân này hẳn sẽ không bao giờ tin lời của hắn, trong lòng Độc Cô Ngạo Phong lo lắng không thôi.

Lại nghĩ thời gian của Nhạc nhi không còn nhiều, không thể chậm trễ nữa, nếu như... Vô Tình Bà Bà còn không chịu ra tay... Nhạc nhi, chắc chắn sẽ phải chết!

Nghĩ đến đây, Độc Cô Ngạo Phong lập tức mở miệng nói.

“Vô Tình Bà Bà, trẫm nhất ngôn cửu đỉnh, quyết không nuốt lời!”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, giọng điệu kiên định vô cùng.

Sau lời nói của Độc Cô Ngạo Phong, trong hang động lại truyền đến âm thanh của nữ nhân.

“Hảo, một khi đã như vậy, người trước tiên ở bên ngoài quỳ một canh giờ đi!”

Nữ nhân vừa dứt lời, mọi người đều cả kinh.

Dù sao, nữ nhân kia cũng biết rõ thân phận của nam nhân này mà, lại có lá gan lớn như thế. Không ngờ muốn một người đường đường là vua một nước ở bên ngoài quỳ một canh giờ!

Lời nói đại nghịch bất đạo như thế, cũng chỉ có mình nữ nhân này dám nói ra!

Nghe vậy, Lam Vũ này giờ nhẩn nhẩn, rốt cục cũng lên tiếng.

“Người.... Cái lão bà này, làm sao có thể như vậy? Thân thể Hoàng thượng đây chính là ngàn vàng, người lại muốn Hoàng thượng quỳ! Người quả thực là đại nghịch bất đạo!”

Lam Vũ tính tình thẳng thắn lại nóng như lửa.

Hơn nữa, Hoàng thượng là người hấn tôn trọng nhất, hấn làm sao có thể để cho Hoàng thượng chịu khuất phục như vậy!?

Mà ngay cả Tử Dạ ở một bên im lặng này giờ, sắc mặt cũng không khỏi trầm xuống. Đừng nói chỉ những người khác.

Khi Lam Vũ vừa dứt lời, trong sơn động sâu kín chỉ truyền lại tiếng hừ lạnh khinh thường.

“Hừ! Ta chỉ biết, đàn ông các người, đều là một dạng như nhau, nếu đã như vậy, các người nên trở về đi!”

Nữ nhân trầm giọng nói, rõ ràng hạ lệnh đuổi khách.

Nghe vậy, Lam Vũ cau mày, đôi môi hé ra, như là muốn nói điều gì đó.

Nhưng lại bị Độc Cô Ngạo Phong giơ tay ngăn lại.

“Trẫm, nhất ngôn cửu đỉnh, nói được thì làm được!”

Nói xong lời này, Độc Cô Ngạo Phong ngay cả chân mày cũng không buồn nhíu, vén vạt áo, quỳ gối trên mặt tuyết.

Mọi người thấy vậy đều cả kinh.

Dù sao, nam nhân này, chính là Thương Lang Quốc Hoàng đế cao cao tại thượng của bọn họ nha, thế mà giờ phút này lại vì một nữ nhân lại có thể nhân nhượng người khác như vậy!?

Nghĩ đến đây, trong lòng mọi người đều thở dài.

Nữ nhân đang ở trong kiệu kia, tuy rằng đang bị trọng thương, sinh tử chưa biết, nhưng mà, được Hoàng đế đối đãi như vậy, quả thực phải có phúc mấy đời nha!

Trong lòng mọi người cảm thán, lập tức, nhất nhất vén vạt áo, cùng nhau quỳ xuống.

Dù sao, đường đường là vua một nước, thế nhưng hấn cũng đã quỳ xuống rồi, bọn họ làm sao có thể tiếp tục đứng đây!?

Kết quả là, mọi người đồng loạt quỳ gối ở bên ngoài sơn động, một chút cũng không nhúc nhích.

Đối với tình huống bên ngoài, nữ nhân ở trong sơn động cũng chỉ hừ lạnh một tiếng, rồi không hề lên tiếng nữa.

Theo thời gian, từng giây từng phút trôi qua, nhiều người đã bắt đầu không chịu nổi.

Nói cho cùng, cho dù là người luyện võ, nhưng phải chịu không khí lạnh giá này, đặc biệt không được nhúc nhích quỳ trên mặt đất, khí lạnh không ngừng lan tràn từ đầu gối lên đến tận đỉnh đầu.

Cái sự rét lạnh này, không phải người bình thường có thể chịu đựng.

Nhưng mà, nam nhân quỳ đầu tiên kia, một chút cũng không hề rảnh, mọi người cũng tự nhiên không có một câu oán hận nào.

Rốt cuộc, sau một canh giờ, Lam Vũ nãy giờ canh từng giây, lập tức mở miệng.

“Hoàng thượng, một canh giờ đã qua.”

Nghe vậy, Độc Cô Ngạo Phong mới từ từ đứng lên.

“Vô Tình Bà Bà, trăm đã quý một canh giờ, người có phải nên cứu người chăng?”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, vẻ mặt khẩn cầu.

Nhưng không ngờ, sau khi Độc Cô Ngạo Phong dứt lời, bên trong sơn động lại truyền đến tiếng cười chế giễu của nữ nhân.

Nữ nhân kia giống như nghe được câu chuyện buồn cười nhất thiên hạ, ha ha cười không ngừng.

“Ha ha, vừa rồi ta muốn người quý một canh giờ, nhưng mà, ta cũng chưa đáp ứng người là sau khi người quý một canh giờ liền ra tay giúp người cứu người.”

Nữ nhân mở miệng, tràn đầy đắc ý.

Nghe được lời nói của nữ nhân kia, Độc Cô Ngạo Phong không khỏi cau mày.

Lam Vũ ở một bên, nghe vậy, chỉ cảm thấy một cơn tức giận từ đáy lòng, thẳng tắp vọt lên đỉnh đầu.

Môi đỏ mọng mở ra, rốt cục nhịn không được mở miệng nói.

”Người, cái lão bà chết tiệt này, người bây giờ là đang đùa giỡn chúng ta sao?”

Lam Vũ mở miệng rống to.

Chắc chắn, nữ nhân này, đang muốn làm khó dễ bọn họ.

Nghĩ đến vừa rồi bọn họ phải quý trên băng tuyết một canh giờ, thiếu chút nữa bị tuyết đông chết, nữ nhân này, lại có ý định đùa giỡn bọn họ như vậy, hẳn có thể không tức giận sao?

Đối với lửa giận ngút trời của Lam Vũ, nữ nhân lại cười ha ha, nói.

“Ha ha, là ta đang đùa giỡn các người đấy, thì đã sao nào?”

“Người!”

Lam Vũ nghe vậy, hai hàng lông mày lập tức cau lại, định mở miệng nói cái gì đó, nhưng lại bị Độc Cô Ngạo Phong ngăn lại.

“Vô Tình Bà Bà, trăm chính là thật tâm thật tình cầu xin Vô Tình Bà Bà cứu người, Vô Tình Bà Bà làm sao lại tuyệt tình như thế!? Rõ ràng là một thân y thuật cao minh, cũng không nguyện cứu người? Người ta nói ‘cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp chùa’, cầu xin Vô Tình Bà Bà ra tay cứu người, chỉ cần người có thể cứu Nhạc nhi, người muốn trăm làm gì, trăm đều nguyện ý!”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, vẻ mặt thật lòng.

Nghĩ đến thời gian bọn họ chậm trễ càng dài, tánh mạng của Nhạc nhi lại càng nguy hiểm.

Vừa nghĩ Nhạc nhi cứ như vậy rời khỏi hắn, tim của hắn, tựa như đao chém vậy, rất đau!

Hắn thật hận, người bây giờ đang hôn mê bất tỉnh không phải là hắn!

Trong lúc đáy lòng của Độc Cô Ngạo Phong đang đau đớn không thôi, bỗng nhiên, từ trong sơn động, chậm rãi xuất hiện một bóng dáng cao gầy màu đen.

Nhìn thấy hắc y nữ nhân đang chậm rãi xuất hiện, mọi người kinh ngạc không thôi.

Dù sao, cho tới bây giờ, bọn họ cũng chưa từng nghĩ đến, người được thiên hạ gọi là Vô Tình Bà Bà, lại là một nữ nhân trẻ tuổi như vậy!

522. Chương 527: Chương 283-1 : Chỉ Cần Có Thể Cứu Nàng, Trầm Không Tiếc Tất Cả Vốn Liếng

Chỉ thấy nữ nhân này, tuổi ước hơn bốn mươi , lại bảo dưỡng rất tốt.

Rõ ràng là Băng Thiên Tuyết Địa, nhiệt độ rét lạnh, nữ nhân lại chỉ mặc trên người một chiếc áo đen mỏng manh, dường như phẳng phất đều không cảm thấy cái lạnh một chút nào.

Chiếc áo đen mỏng manh kia , mặc cực kì đơn giản trên người , lại phác họa vô cùng tinh tế dáng người thướt tha kiều diễm của nữ nhân đó.

Nữ nhân bảo dưỡng rất tốt.

Nước da trắng nõn hiếm thấy, lông mày lá liễu, đôi môi chúm chím tao nhã, hơi thở mùi đàn hương từ đôi môi hình trái tim.

Vừa nhìn, liền biết rõ lúc nàng trẻ tuổi , thiên tư quốc sắc ra sao .

Mặc dù hiện tại đã qua bao năm tháng, lại chỉ thấy dáng vẻ càng thêm thướt tha!

Chỉ là, không ăn khớp với dung mạo của nữ nhân, là một mái tóc bạc trắng như tuyết kia.

Rõ ràng dung nhan xinh đẹp, chỉ là tóc hoàn toàn trắng như tuyết, thật sự làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Trong lúc tất cả mọi người ở đây trong lòng kinh ngạc , nữ nhân thấy vậy, phẳng phất suy nghĩ đến tâm tư của mọi người . Nhưng trên mặt, cũng chỉ hoàn toàn lạnh như băng.

Hắc mâu lạnh như băng kia, giống như gió mùa đông khắc nghiệt, không có một chút ấm áp.

Nữ nhân từ từ đi ra khỏi hang động, hắc mâu lạnh như băng nhẹ nhàng liếc mọi người, cuối cùng, ánh mắt quét một vòng, liền rơi tại Độc Cô Ngạo Phong.

Khi nhìn thấy dung mạo của Độc Cô Ngạo Phong, hắc mâu lạnh lùng kia, cũng là có hơi nhướn lên một cái.

Cái miệng thơm mùi đàn hương mở ra, thì trào hô nhỏ.

“Quả thật giống như. . .”

Mặc dù nữ nhân nói rất nhỏ, chỉ là, lại để cho tai thính của Độc Cô Ngạo Phong nghe được.

Nghe vậy, Độc Cô Ngạo Phong khuôn mặt tuấn tú sững sốt, trên mặt, xẹt qua một tia vẻ nghi hoặc.

Bởi vì, ánh mắt của nữ nhân áo đen này nhìn hẩn, phi thường kỳ quái.

Chỉ là, rốt cuộc nơi nào kỳ quái , Độc Cô Ngạo Phong trong khoảnh khắc, lại không nghĩ ra được.

Chỉ là, hiện tại cũng không có thời gian để Độc Cô Ngạo Phong suy nghĩ nhiều chuyện này. Dù sao, việc cấp bách, chính là thỉnh cầu nữ nhân này đi cứu Nhạc nhi.

Bằng không, thời gian lại trì hoãn, Nhạc nhi tính mạng khó giữ được!

Nghĩ tới đây, Độc Cô Ngạo Phong đôi môi hé ra, lập tức mở miệng khẩn cầu.

“Vô Tình bà bà, thỉnh ngài xuất thủ cứu người đi!”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, trên mặt là chân thành khẩn cầu .

Độc Cô Ngạo Phong giờ phút này giọng điệu hèn mọn, khiến mọi người bốn phía cũng không nhận được hơi thấy xúc động .

Chỉ là, nữ nhân áo đen nghe vậy, lại chỉ là cong môi nhẹ nhàng cười một tiếng, lập tức, miệng thơm mùi đàn hương mở ra, chậm rãi nói.

“Mới rồi, người có nói, chỉ cần ta xuất thủ cứu người, người liền cái gì đều nguyện ý làm! ?”

Nghe được nữ nhân nói lời này, Độc Cô Ngạo Phong cơ hồ không hề nghĩ ngợi, liền mở miệng nói.

“Vâng! Chỉ cần Vô Tình bà bà ngài xuất thủ cứu Nhạc nhi, chỉ cần Vô Tình bà bà người muốn như thế nào, trăm sẽ làm tất cả!”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, giọng điệu kiên định vô cùng.

Nữ nhân nghe vậy, nụ cười trên miệng càng đậm đà, chỉ là, trên mặt vui vẻ, lại mang theo vài phần khinh thường và âm u.

Dường như phảng phất một chú mèo đang vờn chuột, lười biếng, tao nhã, lại mang theo tàn nhẫn. . .

“Hay cho một người si tình, nói vậy, cô gái kia đối với người mà nói, phi thường quan trọng, mới sẽ để người ... đường đường là Hoàng đế như thế, người có địa vị cao lại tự hạ thấp địa vị đến đây cầu khẩn chữa trị.”

Nghe được nữ nhân áo đen nói lời này, Độc Cô Ngạo Phong không khỏi nghĩ tới nữ nhân lạ mặt đe dọa ở bên trong kiệu.

Ở trong đầu, càng là nhanh chóng hiện lên từng li từng tí hình ảnh hắc cùng cô gái kia ở chung.

Vào lúc hắc chán nản khổ khăn nhất, hắc gặp được nàng lương thiện dễ thương. Gần gũi cùng nàng, chính là khoảng thời gian vui sướng nhất đời hắc, hắc suốt đời không quên!

Nghĩ tới đây, trên mặt Độc Cô Ngạo Phong không khỏi hiện lên vài phần dịu dàng thâm tình, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói.

“Nhạc nhi nàng, là nữ nhân trăm yêu thương nhất. Chỉ cần có thể cứu được nàng, trăm không tiếc tất cả vốn liếng.”

Nam nhân mở miệng, trên mặt, đều là không che dấu nổi thâm tình chân thành.

Nghe vậy, nữ nhân áo đen trong lòng không khỏi nhói lên một cái, trên mặt, không khỏi nhuốm vài phần đau thương.

Nghĩ đến trước đây, hắc cũng từng nói qua những lời như vậy, chỉ tiếc. . .

Nghĩ tới đây, nữ nhân áo đen trong mắt, không khỏi xẹt qua một phần lạnh như băng và hận ý.

Lập tức, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng cười nói.

“Ha hã, không tiếc tất cả vốn liếng! ? Người nói đúng là dễ nghe! Chỉ là, đế vương ít có yêu thực sự, đều là nói một đằng làm một nẻo thôi! Người cho là, ta sẽ tin người giả chuyện ma quỷ! ?”

Nữ nhân mở miệng, mặt mày khinh thường.

Nghe vậy, Độc Cô Ngạo Phong trong lòng biết nữ nhân không tin, lập tức hé mở làn môi hồng, mở miệng lần nữa nói.

“Vô Tình bà bà, trăm nói đều là sự thật, ngài muốn như thế nào mới có thể tin tưởng! ?”

Nhìn thấy Độc Cô Ngạo Phong tràn đầy lo lắng, nữ nhân áo đen chỉ là môi hồng cong lên một cái, khe khẽ cười một tiếng.

“Ha hã, hảo, người đã nói như thế, như vậy, ta hiện tại liền cho người một cơ hội!”

Vừa nói dứt lời, chỉ thấy nữ nhân áo đen móc ra một bình sứ nhỏ từ trong ngực, sau đó, mở bình sứ nhỏ ra, từ bên trong đổ ra hai viên thuốc màu đen.

Chỉ thấy, hai viên thuốc này, một đen một trắng, mùi thuốc đậm đặc.

Thấy vậy, mọi người đều là nghi hoặc.

“Vô Tình bà bà, đây là! ?”

“Hai viên thuốc, một viên chỉ là thuốc bổ bồi dưỡng nguyên khí, một viên chính là. . . Độc dược!”

Cùng với nữ nhân lời này vừa ra, mọi người bốn phía đều là giật nảy lên một cái.

Mặc dù nữ nhân lời này còn không có toàn bộ nói ra, chỉ là mọi người đã từ trên mặt nữ nhân thấy một ý nghĩ không tốt .

Duy độc Độc Cô Ngạo Phong, khi nghe được nữ nhân nói lời này, thần sắc không thay đổi.

Nữ nhân thấy vậy, đầu tiên là thật sâu nhìn chăm chú Độc Cô Ngạo Phong liếc mắt, lập tức, mới khẽ mở môi đỏ mọng, mở miệng nói.

“Người cứ nói người có khả năng vì nữ nhân này, không tiếc tất cả vốn liếng. Như vậy, người liền từ trong hai viên thuốc này, chọn một mà dùng. Ta trước tiên có thể nói cho người, một viên độc được ở trong đó , được tính cực mạnh. Sau khi dùng, sẽ bị mất hết võ công, gân cốt đứt đoạn, ngón tay cũng không thể nhúc nhích , trở thành phế nhân!”

Nữ nhân áo đen mở miệng, nói ra rõ ràng.

Cùng với nữ nhân áo đen vừa nói ra lời này, mọi người bốn phía đều là giật nảy lên một cái, nhất tề xương sống lạnh toát mà hít một hơi thật sâu.

Dù sao, độc được thâm hiểm như thế , thật sự làm cho người ta sợ hãi.

Hơn nữa, Độc Cô Ngạo Phong chính là Hoàng đế cao cao tại thượng của Thương Lang Quốc , nếu như hẳn thật sự uống phải viên độc được kia thì không chỉ có trở thành phế nhân, lại mất đi ngôi đế vương!

Nghĩ tới đây, mọi người lập tức cùng kêu lên giật mình la lên.

“Hoàng thượng, hoàn toàn không thể!”

“Đúng vậy, Hoàng thượng, người chính là ngôi cửu ngũ, hoàng đế Thương Lang Quốc, như thế nào có khả năng vì một nữ nhân, mà không để ý thân thể của mình! ? Nếu như thật sự uống phải viên độc được kia, vậy nên làm thế nào cho phải! ?”

“Đúng vậy, xin Hoàng thượng nghĩ lại!”

Mọi người vội vàng đồng thanh lên tiếng mở miệng, lập tức, nhất tề quỳ gối trên mặt tuyết, mặt mày kinh hãi thỉnh cầu.

Dù sao, mấy ngày liên tiếp, thái độ Độc Cô Ngạo Phong đối với Đồng Nhạc Nhạc, mọi người là biết rõ ràng trong lòng.

Cho nên, mọi người liền sợ hãi được, bọn họ Hoàng thượng sẽ vì một nữ nhân, không để ý tánh mạng của mình.

Vậy Thương Lang Quốc nên làm thế nào cho phải! ?

Trong lúc tất cả mọi người ở đây vội vàng lo lắng trong thời gian, nữ nhân áo đen thấy vậy, môi hồng cong lên một cái, cuối cùng, ánh mắt quét một vòng, liền rơi tại Độc Cô Ngạo Phong .

Gương mặt xinh xắn đẹp đẽ một bộ dáng xem kịch vui.

“Như thế nào! ? Người không dám sao! ? Mới vừa rồi, người không phải vẫn còn thành khẩn thề thốt , chỉ cần có thể cứu nàng, không tiếc tất cả vốn liếng, để người làm cái gì thì làm cái đó! ? Hiện nay, người sợ hãi ! ? Cái đó thì đúng rồi, người ta đều là ích kỷ. Huống chi, người chính là vua của một nước, cao cao tại thượng. Chỉ là một nữ nhân, lại như thế nào quan trọng bằng tánh mạng của mình! ?”

Nữ nhân áo đen mở miệng khinh miệt cười một tiếng, trên mặt, đều là khinh thường.

Lập tức, cước bộ vừa chuyển, hé mở làn môi hồng, lạnh giọng nói.

“Đã như vậy,mời các người trở về đi!”

Nữ nhân áo đen mở miệng vừa nói dứt lời, liền tính toán xoay người vào sơn động.

523. Chương 528: Chương 283-2 : Chỉ Cần Có Thể Cứu Nàng, Trầm Không Tiếc Tất Cả Vốn Liếng

Tuy nhiên, vào đúng thời điểm này, một giọng nói trầm thấp, lại phút chốc vang lên

“Đợi đã!”

“Hả! ?”

Nghe được động tĩnh ở phía sau, thân thể nữ nhân áo đen khựng lại, sau đó liền từ từ xoay người.

Chỉ thấy Độc Cô Ngạo Phong vốn im lặng không nói, giờ phút này, phảng phất như hạ quyết tâm gì đó, ở trong đôi mắt màu hổ phách kia, đều là sự hoàn toàn kiên định.

“Vô Tình bà bà, phải chăng là trầm dùng một viên thuốc trong đó , người liền ra tay cứu người! ?”

“Ha hả, đương nhiên! Chỉ là, người thật sự suy nghĩ rõ ràng sao! ? Nếu như người uống đúng phải viên độc được, thì coi như là ta cũng chịu bó tay!”

Nữ nhân áo đen mở miệng nhắc nhở.

Dù sao, đến bây giờ, có lẽ bà vẫn không tin, nam nhân trước mắt này, có khả năng vì một nữ nhân, mà không tiếc tất cả vốn liếng, cho dù là chính mình sẽ chung thân tàn phế!

Liền vào lúc trong lòng nữ nhân áo đen suy nghĩ như vậy, lại thấy Độc Cô Ngạo Phong hé mở làn môi hồng, trầm giọng nói.

“Hảo, như vậy trầm nguyện ý đánh cược!”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, mặt mày kiên định.

Bởi vì, ở trên thế giới này, người mà hắn duy nhất quan tâm đến, chỉ có Nhạc nhi!

Nếu như Nhạc nhi đã chết, hắn sống trên thế giới này, cũng không có ý nghĩa gì .

Nếu như đánh cược thắng, như vậy hắn liền có thể ở chung một chỗ cùng Nhạc nhi.

Cho nên, chỉ cần có thể cứu được Nhạc nhi, hắn, không tiếc tất cả vốn liếng, cho dù là, tánh mạng của mình! ! !

Nghĩ tới đây, Độc Cô Ngạo Phong dưới sự kinh ngạc của mọi người , liền vươn bàn tay ra, cầm lấy viên thuốc màu đen trên lòng bàn tay nữ nhân áo đen mà nhét vào trong miệng rồi nuốt xuống.

Hành động này của Độc Cô Ngạo Phong , nhanh phi thường, khiến tất cả mọi người không còn kịp ngăn cản nữa!

“Hoàng thượng. . .”

Đối với mọi người cùng cất tiếng giật mình la lên, mặt mày kinh ngạc, thì trên mặt nữ nhân áo đen cũng giống như thế.

Đôi mắt tròn tròn, mặt mày không dám tin.

Nhìn gương mặt xa lạ trước mắt này, lại mang theo vài phần đường nét quen thuộc. Lại nhìn vẻ kiên định trên mặt hắn , nữ nhân kinh ngạc sâu sắc.

Bởi vì, mới rồi bà làm như thế, chỉ là có chủ tâm thử dò xét làm khó dễ nam nhân này.

Hơn nữa, bà cũng không tin, coi như một người, đâu có yêu thương sâu sắc một người khác. Nhưng cuối cùng, giữa tính mạng của mình và tính mạng người khác, hắn đều sẽ ích kỷ bảo toàn chính mình.

Chính là hiện nay, nhìn thấy nam nhân mặt mày kiên quyết trước mắt này , hắn lại có khả năng vì cứu nữ nhân chính mình yêu thương sâu sắc , mà không tiếc tất cả. Cho dù là chung thân tàn phế, đều cam tâm tình nguyện. . .

Người thâm tình như thế, thế gian ít có!

Liền vào lúc nữ nhân trong lòng kinh ngạc, mọi người lại thấy Độc Cô Ngạo Phong dùng một viên thuốc này, lập tức nhất tề căng thẳng quay sang nhìn Độc Cô Ngạo Phong, chỉ sợ Độc Cô Ngạo Phong sẽ có bất trắc.

Tuy nhiên, qua một hồi lâu, sắc mặt Độc Cô Ngạo Phong vẫn cứ như thường, tâm tình của mọi người lại vẫn cứ căng thẳng, không dám thả lỏng.

Đối với việc mọi người lo lắng, Độc Cô Ngạo Phong sau khi dùng một viên thuốc này, lại không cảm thấy thân thể không khỏe. Ngược lại hẳn cảm giác, thân thể bắt đầu có hơi ấm áp, càng hiện ra dồi dào sức sống.

Cảm giác được điều này, đôi mắt màu hổ phách kia của Độc Cô Ngạo Phong vừa ngước lên, liền gắt gao nhìn chăm chăm vào nữ nhân áo đen.

“Vô Tình bà bà, hiện tại, có khả năng cứu người sao! ?”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong nói, nữ nhân áo đen chỉ là lạnh nhạt hằm hừ một tiếng.

“Khiêng người lại đây đi!”

Vừa nói dứt lời, nữ nhân áo đen đã tự quay lại đi vào trong hang núi.

Mọi người nghe vậy, đều là thở phào một hơi.

Dù sao, nữ nhân áo đen nói lời này đã chứng minh, Độc Cô Ngạo Phong vừa rồi dùng viên thuốc kia, là viên thuốc bồi bổ nguyên khí, cũng không phải độc dược!

“Thật sự là thật tốt quá, Hoàng thượng không có việc gì, cô nương kia cũng được cứu!”

Lam Vũ mở miệng giật mình la lên, gương mặt càng là tươi cười hẳn lên.

Chỉ là Tử Dạ đứng ở một bên, cũng vẫn cứ cau lại chân mày, trên mặt mang theo vài phần căng thẳng như thể nghĩ mà sợ.

“Chính là Hoàng thượng, mới vừa rồi thật sự rất nguy hiểm. Nếu như viên thuốc kia là độc dược, nên làm cái gì bây giờ! ?”

Nghe được lời Tử Dạ nói, Độc Cô Ngạo Phong cũng là môi hồng cong lên một cái, mở miệng cười nói.

“Cho dù như thế nào, vì Nhạc nhi, trăm điều sẽ đánh cược một ván này!”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng vừa nói. Sau đó, ánh mắt quét một vòng, liền rơi tại cổ kiệu.

Chỉ thấy thị vệ đã khiêng cổ kiệu lên, đi tới trong hang núi.

Độc Cô Ngạo Phong thấy vậy, lập tức đi tới, sau đó từ từ nhấc màn che lên.

Ánh mắt nhìn vào nữ nhân trong kiệu, càng là thâm tình chân thành, tình ý thắm thiết. . .

“Nhạc nhi, người rốt cuộc được cứu rồi. . .”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, mặt mày vui mừng.

Lập tức, liền đi theo phía sau nữ nhân áo đen, nhanh chóng đi vào trong hang núi.

Đến sau khi mọi người tiến vào trong hang núi, mới phát hiện, thì ra bên trong hang này, còn có cảnh bồng lai khác!

Mới rồi, mọi người chỉ là cho là, Vô Tình bà bà này là cư ngụ ở bên trong hang núi, nhưng sự thật không phải như thế.

Sau khi xuyên qua hang núi kia, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời!

Đưa mắt nhìn khắp một vòng, chỉ thấy bốn phía hoa và cây cảnh sum suê, giả sơn nước chảy, cầu nhỏ đình ngắm cảnh, đẹp không sao tả xiết!

Rõ ràng là vùng đất giá lạnh, bốn phía lại nở đầy đủ các loại hoa.

Chỉ thấy loài hoa này không sợ giá lạnh, trong lúc đang giá lạnh như vậy, lại vẫn ngạo nghễ nở rộ. Hơn nữa màu sắc rực rỡ.

Đỏ như lửa, xanh thắm như bầu trời, màu tím cao quý, hồng nhạt mềm mại. . .

Ở trong thế giới băng giá này, lại càng kỳ lạ mà xinh đẹp!

Cả trăm hoa đỏ bao lấy chung quanh một gian nhà gỗ.

Chỉ thấy căn nhà gỗ này, nhìn thì mộc mạc, nhưng đi vào bên trong, lại phát hiện nó tuy rằng hơi nhỏ nhưng cũng có đầy đủ mọi thứ!

Hơn nữa, bên trong nhà gỗ đang đốt lò than, nên rất ấm!

Trong lúc tất cả mọi người ở đây vừa đi, vừa chậm rãi đánh giá bốn phía, đột nhiên, ở trong Băng Thiên Tuyết Địa kia, một đạo bóng dáng hồng nhạt, giống như chim yến, nhanh chóng xuất hiện.

Thân thủ linh hoạt kia, dáng người thướt tha đáng yêu, lại thêm chiếc váy dài hoạt bát kia, khiến cho lúc đầu vừa nhìn, còn tưởng rằng là tiên nữ hạ phàm, lập tức đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Đến khi thiếu nữ vừa đứng lại, mọi người nhìn thấy dáng vẻ thiếu nữ mà đều là kinh ngạc một phen.

Chỉ thấy thiếu nữ tuổi chừng mười lăm mười sáu tuổi, mặc trên người một chiếc váy dài hồng nhạt, khiến cho dáng người thướt tha đáng yêu kia của nàng, được phác họa vô cùng tinh tế.

Tóc đen như mun, chỉ là tùy ý vấn một búi tóc, còn lại toàn bộ buông xõa ở phía sau phủ kín hai vai, càng tôn gương mặt kia, làm cảm thấy da trắng hơn tuyết, đường nét xinh xắn.

Trên mặt, càng là lộ ra một nét nghịch ngợm và linh hoạt, thật sự xinh đẹp!

Cùng với thiếu nữ áo hồng đột nhiên xuất hiện, ở đây trừ Độc Cô Ngạo Phong vẫn giữ thần sắc tự nhiên, những người còn lại thì trong lòng đều là giật nảy lên một cái. Ánh mắt nhìn về phía thiếu nữ áo hồng, càng là không che dấu chút nào kinh ngạc.

“Chắc chắc chắc, không nghĩ tới ở trên Thiên Tuyết Sơn, vẫn còn một thiếu nữ xinh đẹp như vậy!”

Lam Vũ vốn kém nhất trong việc không thể giấu được tâm sự, trong lòng nghĩ cái gì, liền nói cái đó.

Nghe được lời này của Lam Vũ, thiếu nữ áo hồng đầu tiên là cong môi cười một tiếng với hắn.

Gương mặt cười tươi như hoa kia, giống như hoa quỳnh vừa nở, đẹp không sao tả xiết.

Lam Vũ thấy vậy, chỉ cảm thấy tim đập chọt bắt đầu gia tốc.

Tiếng tim đập ‘Bang bang bang’, mạnh mẽ không quy luật như thế, phảng phất như muốn nhảy vọt ra từ trong ngực.

Hơn nữa, một cảm giác xa lạ khác thường, càng là lan tràn ở trong lòng.

Cảm giác xa lạ như vậy, khiến Lam Vũ nghi hoặc không thôi.

Dù sao, hắn đã sống mười bảy năm, nhưng vẫn là lần đầu tiên có cảm giác như thế.

Trong lòng rung động, lại thấy gương mặt thiếu nữ áo hồng kia cười tươi như hoa, Lam Vũ chỉ cảm thấy một luồng khí khô nóng đột nhiên từ đáy lòng bốc thẳng lên đỉnh đầu, khiến gò má, bỗng nhiên chột hồng.

Nhận thấy được Lam Vũ lại đỏ mặt, Linh nhi đầu tiên là sửng sốt. Sau đó, nàng hé mở làn môi hồng, không khỏi giật mình la lên thành tiếng.

“Nha! Người như thế nào đỏ mặt như vậy! ? Là phát sốt sao! ?”

“Ách, ta, ta không có. . .”

Nghe được Linh nhi nói lời này, Lam Vũ chỉ cảm thấy trên mặt càng nóng bỏng.

Lại nhìn thấy ánh mắt của mọi người bốn phía nhất tề rơi trên người của hắn, gương mặt Lam Vũ liền buồn bực. Hắn không khỏi nhanh chóng cúi mặt để tiện tránh né ánh mắt của mọi người.

Tuy nhiên, đến khi ánh mắt Lam Vũ quét một vòng, chợt thấy dấu chân nhỏ nhắn xinh xắn kia trên mặt đất, gương mặt đầu tiên là sững sốt. Sau đó, khuôn mặt tuần tú vừa ngược lên, ánh mắt nhìn Linh nhi, càng là tràn đầy kinh ngạc.

“Vậy, dấu chân này là của người! ? Thì ra, người âm thầm năm lần bảy lượt trợ giúp chúng ta, vẫn còn dẫn chúng ta lên núi là người!”

Cùng với Lam Vũ nói ra lời này, ánh mắt của mọi người đầu tiên là vội vàng quay sang nhìn dấu vết trên tuyết dưới chân Linh nhi , lúc này hiểu được .

Đối với Lam Vũ mặt mày kinh ngạc , Linh nhi chỉ là nghịch ngợm mở trừng hai mắt, mở miệng cười nói.

“Đúng, chính là ta!”

Linh nhi mở miệng cười nói, hàng mi khê nhướn lên, tràn đầy đắc ý.

Chỉ là, nụ cười trên mặt Linh nhi, duy trì không được một khắc.

Bởi vì, Linh nhi chỉ cảm thấy, một đạo ánh mắt lạnh như băng, đang thẳng hướng tới trên người nàng.

Quay đầu nhìn một cái, đối diện, là hắc mâu lạnh như băng mang theo nét không vui của nữ nhân áo đen kia.

Thấy vậy, thân thể Linh nhi run lên, lập tức ngoan ngoãn đứng ở nơi đó, không dám lên tiếng .

Đối với dáng vẻ khúm núm rụt rè của Linh nhi, nữ nhân áo đen chỉ là lạnh nhạt hăm hừ một tiếng, mới mở miệng nói.

“Trước đem nàng vào đặt ở bên trong phòng , những người khác, cứ ở bên ngoài chờ đợi đi!”

Nghe được lời nữ nhân áo đen nói, Độc Cô Ngạo Phong lập tức đi tới phía trước cổ kiệu , sau đó dè dặt bế ra nữ nhân hôn mê nằm ở trong kiệu .

524. Chương 529: Chương 284 : Nhạc Nhi Mất Trí Nhớ

“Được rồi, để nàng ở chỗ này, các người có thể ra ngoài”

Đợi cho Độc Cô Ngạo Phong đặt cô gái lên giường, cô gái áo đen lập tức mở miệng.

Nghe vậy, trên mặt Độc Cô Ngạo Phong có vài phần không yên lòng.

Linh Nhi đứng một bên thấy vậy lập tức mở miệng nói:

“Lúc này bà bà đang làm việc, không thích có người ở bên cạnh, được rồi, chắc là người cũng mệt lắm, trước hết ta mang các người đi nghỉ ngơi đã”

Nghe được Linh Nhi nói vậy, Độc Cô Ngạo Phong gật đầu, lại ngẩng đầu nhìn cô gái áo đen:

“Vậy đành làm phiền Vô Tình bà bà, mong bà bà chữa trị cho Nhạc nhi”

Nam nhân mở miệng, giọng nói khản cầu.

Nghe vậy, nữ nhân áo đen chỉ chớp mắt môi.

Đợi cho toàn bộ người đi hết, cô gái áo đen mới đến bên giường, lặng lẽ nhìn cô gái đang hôn mê, trên mặt hiện lên đầy sự hâm mộ.

Như nghĩ tới gì đó, mở miệng thì thào.

“Không nghĩ tới con trai người lại là người chung tình đến vậy”

.....

Đồng Nhạc Nhạc vẫn chưa tỉnh ngủ, một lúc sau từ từ tỉnh dậy, cảm thấy đầu rỗng tuếch, trong khoảnh khắc, còn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Một lúc sau, con mắt chuyển động đánh giá bốn phía.

Chỉ thấy đây là căn phòng nhỏ xa lạ.

Căn phòng hết sức đơn giản, không giống Hoàng cung xanh vàng rực rỡ.

Nhưng mà trong phòng hết sức sạch sẽ.

Vừa đánh giá căn phòng xong, Đồng Nhạc Nhạc thu hồi ánh mắt lại nhìn thấy nam nhân đang ngủ say trước giường của nàng.

Nhìn dáng vẻ nam nhân, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc mở to, có vài phần kinh ngạc.

Chỉ thấy trên người nam nhân mặc bộ măng bào, phác họa rõ nét thân hình to lớn của hân.

Đầu đội mũ đen, che kín hai vai, dài đến tận hông, càng nhìn càng tuần tú vô cùng.

Hàng lông mày sắc nhọn, cái mũi thẳng tắp, cánh mũi cân xứng, đôi môi đỏ mọng, chiếc cằm cương nghị, một góc nhìn đều hết sức hoàn hảo, tạo nên gương mặt tuần tú phi phàm.

Làm cho nàng ngạc nhiên hơn là nam nhân này không phải ai khác chính là Bạch Thập Nhị mấy tháng rồi chưa gặp, không phải gọi là Độc Cô Ngạo Phong mới đúng!

Lúc đầu hân rời đi, nàng cho rằng kiếp này sẽ không gặp lại, không nghĩ tới giờ hân lại xuất hiện trước mặt nàng.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trong lúc nàng nghi hoặc, nam nhân vốn đang ngủ say, đầu tiên chân mày cau lại, lập tức mở mắt.

Có lẽ cảm nhận được điều gì, nam nhân vừa mở mắt liền nhìn quanh một lượt, sau đó rơi vào chỗ của Đồng Nhạc Nhạc.

Đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của nàng, khuôn mặt tuần tú của nam nhân đầu tiên là sững sờ, lập tức không kìm được mà la lên thành tiếng.

“Nhạc nhi, nàng tỉnh rồi sao? Thật sự là tốt quá”

Nam nhân mở miệng, giọng nói không che giấu nổi niềm vui bất ngờ.

Nghe được lời này của hân, lại nhìn thấy bộ dạng kích động vui vẻ đó, nàng cũng tràn đầy sững sờ, mơ hồ.

“Thập Nhị, tại sao ngươi lại ở đây, còn nữa, đây là chỗ nào? Tại sao ta lại ở đây?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng tràn đầy nghi hoặc.

Giờ phút này, nàng cảm thấy cả người vô lực, mềm nhũn, trong đầu trống rỗng, không có sức để suy nghĩ nhiều.

Nghe được câu hỏi của nàng, lại thấy bộ dạng nghi hoặc đó, Độc Cô Ngạo Phong lập tức trả lời:

“Nhạc nhi, đây là Thiên Tuyết sơn, trên đường đi Linh Nhạc quốc, phát hiện một người trôi trên biển, cho người cứu lên thì thấy nàng bị thương rất nặng cho nên ta mang nàng đến Thiên Tuyết sơn cầu thần y chữa bệnh cho nàng”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, nói ngắn gọn, không nói đến những gian khổ khi cầu y.

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, trên mặt hết sức sững sờ.

Nàng cố nhớ đến chuyện trước đây.

Nghĩ đến chuyện ngày đó nàng biết được Tử Ngữ dịch dung thành Đỗ Uyển Nhu, có ý đồ xấu với Huyền Lăng Thương, ngày hân lập hậu, ai biết rằng Huyền Lăng Dạ tạo phản, rơi vào kết cục thất bại, liền bắt nàng ra khỏi Hoàng cung, sau đó...

Một khắc sau, Đồng Nhạc Nhạc nhớ đến chuyện gì đáng sợ, trong lòng giật mình, ngay sau đó, đôi mắt mở to, đầy sợ hãi.

Hai tay theo bản năng sợ bụng mình.

Nhìn bụng bằng phẳng khác thường, khuôn mặt Độc Cô Ngạo Phong sửng sốt, trong thời gian ngắn không hiểu chuyện gì.

Chỉ nhìn thấy hai tay nàng đang sờ bụng mình, một lúc sau hiểu ra vấn đề, trong lòng không khỏi nhói lên.

“Đứa bé, con của ta vẫn còn sao?”

Cảm giác bụng của mình bằng phẳng, trái tim nàng như muốn văng ra khỏi ngực.

Không để ý chính mình đang còn suy yếu, lập tức xoay người nhảy từ trên giường xuống, sau đó vươn hai tay bắt lấy tay Độc Cô Ngạo Phong, hết sức căng thẳng.

“Thập Nhị, người nhanh nói cho ta biết, con của ta vẫn còn sao?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng hỏi, lòng dạ căng thẳng rối bời.

Nhìn thấy nàng như vậy, hắn chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng khổ sở.

Dù sao một đứa bé đối với người mẹ mà nói là quan trọng đến cỡ nào.

Hắn không đành lòng nhìn cô gái trước mặt mình phải khổ sở, nhưng mà chuyện này không thể giấu diếm được....

Nghĩ tới đây, Độc Cô Ngạo Phong cau mày, trả lời nàng:

“Nhạc Nhi, trước hết nàng không cần kích động như vậy, nàng vừa tỉnh lại, thân thể vẫn còn suy yếu”

“Thập Nhị, người nhanh nói cho ta, con của ta vẫn còn sao? Người nhanh nói cho ta biết đi”

Hắn hơi do dự, nhưng trong lòng biết chuyện này sớm muộn cũng phải nói.

“Nhạc nhi, sau này nàng vẫn có thể có con...”

“Ầm” một tiếng, lời nói của hắn vừa dứt, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy như sét đánh giữa trời quang. Trong đầu lập tức trống rỗng.

Mặc dù lúc tỉnh lại đã từng nghĩ đến chuyện này, nhưng mà lúc xác định xong, nàng chỉ cảm thấy tâm can mình vỡ nát.

“Đứa bé, con của ta... không còn?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, thì thào.

Khuôn mặt vốn đã tái nhợt, giờ phút này không còn một chút huyết sắc, trắng bệch như tờ giấy.

Ngay sau đó, chỉ thấy nàng cau mày, đôi mắt tràn đầy thống khổ, một tầng mờ mịt nhanh chóng dâng lên.

Những giọt nước mắt long lanh, như chuỗi trân châu bị đứt, từng hạt nhỏ xuống ướt đầm hai má.

“Con của ta, con của ta...”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng khóc, âm thanh tràn đầy tuyệt vọng, cùng với gương mặt tái nhợt, làm cho người ta nhìn đến đau lòng.

Hắn nhìn thấy cảnh này, càng cảm thấy lòng đau như dao cắt, hết sức thống khổ.

Dù sao hắn thà chịu đựng hết tất cả....

Bởi vì nhìn thấy dáng vẻ khổ sở của nàng, hắn càng thêm đau.

“Nhạc Nhi, nàng không nên đau khổ quá mức, đứa bé sau này lại có”

“Không, con của ta, con của ta không còn, con của ta và Lăng Thương, hu hu...”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, khóc đến thương tâm.

Dù sao đây chính là đứa bé của nàng và Huyền Lăng Thương, nàng yêu hắn như vậy, chờ mong hắn ra đời, dù hắn vẫn còn trong bụng, nhưng nó cũng là mạng của nàng.

Nhưng mà hiện tại, đứa bé đã không còn.

Đứa bé của nàng và Lăng Thương không còn nữa, không còn nữa...

Nghĩ tới đây, nàng cảm thấy lòng mình như thắt lại, như vạn tiễn xuyên tim...

Sau đó lại cảm thấy trong cổ ngồn ngọt, liền phốc một tiếng, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra.

Máu bắn tung tóe khắp nơi, cảm thấy trước mắt tối sầm, lâm vào trong bóng tối.

“Nhạc nhi!”

Nữ nhân bị thương, miệng lại phun một ngụm máu, té xỉu trước mắt mình, Độc Cô Ngạo Phong mở to mắt, sắc mặt lâm cho người ta sợ hãi.

“Người đâu, mau đến đây”

Ôm lấy Đồng Nhạc Nhạc lên giường, hắn quay đầu hướng ra cửa gọi người.

Sau đó, nữ nhân áo đen vươn tay bắt mạch cho nàng, hàng lông mày lập tức nhíu lại.

“Thật vất vả nàng mới có thể tỉnh lại, lại không chịu được đả kích này”

Nữ nhân áo đen mở miệng, cau mày nói lớn.

Nghe được lời này, Độc Cô Ngạo Phong tràn đầy lo lắng:

“Vô Tình bà bà, Nhạc nhi như thế nào? Cầu xin người cứu lấy nàng”

Hắn mở miệng, giọng nói tràn đầy đau lòng.

Dù sao hắn không thể mất nàng, nàng là mạng sống của hắn.

Trong lòng hắn tràn đầy lửa đốt, nữ nhân áo đen lạnh nhạt hừ một tiếng, không trả lời hắn, chỉ xuất châm, châm cứu cho Đồng Nhạc Nhạc.

Độc Cô Ngạo Phong thấy vậy, chỉ biết lo lắng đứng chờ một bên.

Thời gian trôi qua từng phút, chỉ thấy trên người Đồng Nhạc Nhạc bị cắm đầy châm, càng nhìn càng thấy ghê người.

Càng nhìn hắn càng đau lòng không thôi, chỉ hận không thể, chịu những đau đớn này thay cho nàng.

Từ từ, nữ nhân áo đen thu châm.

Thấy vậy, Độc Cô Ngạo Phong mở miệng lo lắng hỏi thăm:

“Vô Tình bà bà, Nhạc nhi nàng sao rồi?”

Nghe được Độc Cô Ngạo Phong hỏi, nữ nhân áo đen liếc mắt nhìn hắn một cái, lập tức cất ngăn châm, trầm giọng nói:

“Ta có thể chữa trị vết thương trên người nàng, nhưng tổn thương trong lòng ta không làm gì được”

Độc Cô Ngạo Phong nghe thấy vậy, không biết như thế nào/

Nhưng mà cô gái áo đen không thèm trả lời hắn, chỉ xoay người đi ra ngoài.

Thấy vậy, hàng lông mày hắn nhăn lại, tràn đầy lo lắng.

Nhưng lúc này, nữ nhân đang hôn mê đột nhiên chau mày, có dấu hiệu tỉnh dậy.

Thấy vậy, trong lòng hắn hết sức vui vẻ. không kịp nghĩ gì, nhanh chóng tiến tới.

“Nhạc nhi, nàng tỉnh lại rồi sao? Nàng không sao chứ?”

Nhìn cô gái nằm trên giường, từ từ mở mắt, Độc Cô Ngạo Phong lo lắng hỏi.

Trong lòng biết nàng vì chuyện đứa bé mà đau lòng, hắn không biết an ủi như thế nào? Không ngờ nghe thấy câu kế tiếp của nàng, hắn chỉ cảm thấy Ầm một tiếng, như bị sét đánh.

“Nàng, nàng nói cái gì?”

Độc Cô Ngạo Phong mở to mắt, mày kiếm nhăn lại, tràn đầy kinh ngạc.

Đối với sự kinh ngạc của hắn, Cô gái nằm trên giường vẫn chưa tỉnh táo, khuôn mặt tái nhợt, tràn đầy nghi hoặc.

“Người, là ai?”

Cô gái mở miệng, nhìn ánh mắt của hắn, như nhìn thấy một người xa lạ.

Độc Cô Ngạo Phong nghe xong, trong lòng giật mình, ngây người ra.

“Nàng, nàng thật không nhớ ta là ai sao?”

Tại sao có thể như vậy?

Mới vừa rồi nàng còn nhớ hắn, nhưng mà hiện tại, lại không nhớ được.

Trong lúc hắn nghi hoặc, trong đầu nhớ tới điều gì, lập tức hiểu được.

Nghĩ đến lời vừa rồi của Vô Tình bà bà, hắn vẫn không hiểu được.

Hiện tại rốt cuộc hắn cũng hiểu.

Bởi vì mất đi đứa bé làm cho nàng đau lòng không thôi, cho nên đem mọi chuyện quên hết.

Nghĩ tới đây, cho dù hết sức kinh ngạc, như mà cảm thấy đối với mọi người mà nói, có lẽ đây là kết cục tốt nhất.

Nghĩ đến chuyện thám tử hồi báo, biết được nàng trải qua thống khổ như thế nào ở Linh Nhạc quốc.

Trong lòng hắn vừa tức giận vừa đau lòng.

Nghĩ đến cô gái mình yêu bị nam nhân khác bắt nạt, mang bầu, lại bị giam lỏng trong phòng ngủ, cuối cùng, nam nhân đáng ghét còn lập nữ nhân khác làm Hoàng hậu, làm tổn thương lòng nàng.

Hiện tại, nàng vừa mất đi đứa bé, đối với một cô gái mà nói là đau đớn đến cỡ nào?

Nếu giờ nàng quên đi mọi chuyện, như vậy chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi.

Sau này hắn sẽ đối xử tốt với nàng...

Nghĩ thông suốt điểm này, ánh mắt Độc Cô Ngạo Phong hiện lên sự kiên định và thâm tình.

Đối với tâm tư của hắn, Đồng Nhạc Nhạc không biết, mà giờ phút này nàng chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng.

Trong lòng vừa lo lắng vừa nghi hoặc, làm cho nàng cảm thấy hết sức bối rối.

“Rốt cuộc ta là ai? Như thế nào một chút cũng không nhớ được, tại sao lại như vậy? Rốt cuộc là ai?”

Một tay vuốt trán, đôi mày nàng cau lại, lo lắng hỏi.

Độc Cô Ngạo Phong thấy vậy, lập tức vươn tay, nắm chặt bàn tay nhỏ bé trắng như tuyết của nàng, ánh mắt đầy ôn nhu:

“Đừng sợ, có ta ở đây”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, giọng nói kiên định chắc chắn.

Có lẽ cảm nhận được hắn không có ác ý với mình, có lẽ giọng nói của hắn quá mức dịu dàng.

Từng chút một, vốn đang lo lắng, rốt cuộc Đồng Nhạc Nhạc từ từ ổn định, mắt nhắm tràn đầy nghi hoặc, nhìn chăm chăm vào nam nhân bên cạnh.

Chỉ thấy nam nhân trước mắt thân hình cao lớn, áo măng bào màu nâu, lộ ra dáng vẻ cao quý.
 Gương mặt cương nghị. Ngũ quan rõ ràng, giống như điêu khắc mà thành, hết sức mê người.
 Nhưng mà điều khiến cho nàng an tâm đó là ánh mắt hắn nhìn nàng, ôn nhu như nước, không hề có ác ý.
 Có lẽ hắn biết nàng là ai?
 Nghĩ vậy, Đồng Nhạc Nhạc nhìn không chớp mắt.
 Đầu tiên là giơ ngón tay, nhẹ nhàng chỉ vào chính mình.
 Đầu tiên giơ ngón tay chỉ vào chính mình.
 “Rốt cuộc ta là ai?”
 Nghe được lời này của nàng, lại thấy nàng tràn đầy nghi hoặc, ánh mắt Độc Cô Ngạo Phong mở ra, trong lòng hạ quyết định.
 Đôi môi mở ra, nhẹ nhàng trả lời:
 “Người là Duy nhất”
 (Lúc này vừa kêu Nhạc nhi xong, giờ bịa là Duy Nhất, thế mà Nhạc Nhạc nhà ta vẫn tin cho được)
 Là nữ nhân duy nhất của ta!
 “Duy Nhất? Ta gọi là Duy Nhất sao?”
 Nghe được lời này của nam nhân, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi mở miệng, thì thầm nhắc lại.
 Gương mặt nàng chau lại, bởi vì nàng cảm thấy tên gọi này hết sức xa lạ.
 Nhưng mà hiện tại cái gì nàng cũng không nhớ rõ, cho nên tên của mình đều cảm thấy xa lạ sao?
 Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc ngẩng đầu, nhìn nam nhân trước mặt đang nhìn mình đầy ôn nhu.
 Chỉ thấy trong mắt hắn chỉ có nàng, ánh mắt thấm thiết đầy tình ý.
 Hơn nữ trên người hắn nàng cảm thấy sự quen thuộc.
 Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, hỏi lại lần nữa:
 “Vậy người, người là ai?”
 Nghe được lời này của nàng, Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, giọng nói trầm thấp, khẳng định;
 “Ta chính là Hoàng đế Thương Lang quốc, Độc Cô Ngạo Phong, là nam nhân của nàng”

 “Nhạc nhi”
 Cùng với tiếng thét kinh hãi của nam nhân, Dương Tâm điện chìm trong bóng tối lập tức trở nên sáng rực.
 “Hoàng thượng, người sao vậy? Hoàng thượng!”
 Lý Tường chờ bên ngoài phòng ngủ, nghe được động tĩnh bên trong, lập tức lo lắng hỏi.

525. Chương 530: Chương 285 : Một Năm Sau

Gương mặt tràn đầy nét nhăn, đều là vẻ lo lắng.
 Chỉ thấy, nam nhân trong phòng, đang ngồi ở trên giường thở hổn hển.

Khuôn mặt tuấn mỹ mê người, giờ phút này hoàn toàn tái nhợt, trên trán, cũng tràn đầy mồ hôi, vừa nhìn, liền biết rõ lại gặp ác mộng .

Nghĩ tới đây, Lý Tường trong lòng không khỏi thở dài một hơi.

Kể từ sự kiện kia, Hoàng thượng, lúc nào cũng ngủ không yên, hơn nữa lại gặp ác mộng liên tục, không được mấy ngày, cả người đã trở nên gầy gò một vòng, khiến Lý Tường càng cực kì đau lòng .

“Hoàng thượng, phải chăng ngài lại gặp ác mộng ! ?”

Lý Tường mở miệng, trên mặt đều là vẻ lo lắng.

Đối với nỗi lo lắng của Lý Tường, Huyền Lăng Thương ngồi ở trên giường, chỉ thở hổn hển, trên mặt, càng mang theo nỗi đau buồn không thể che giấu.

“Mới vừa rồi, trẫm mơ thấy Nhạc nhi . . .”

Huyền Lăng Thương mở miệng, âm thanh trầm trầm khàn khàn, không che giấu nỗi khổ sở mà ghen ngào.

“Trẫm cảm giác được, Nhạc nhi vẫn còn sống. . .”

Nam nhân mở miệng, khóe mắt lập tức đỏ lên.

Nhìn thấy dáng vẻ Huyền Lăng Thương khổ sở tiêu tụy, Lý Tường thở dài một hơi, mới mở miệng khuyên nhủ.

“Hoàng thượng, nàng đã qua đời, ngài cũng không cần thương tâm khổ sở, nàng đi, là bởi vì nàng và Hoàng thượng duyên phận đã hết, nếu như ngài tiếp tục đắm chìm trong thương tâm, Nhạc nhi trên trời có linh thiêng, cũng sẽ không yên tâm.”

Lý Tường mở miệng, vẻ mặt tận tình khuyên bảo.

Huyền Lăng Thương nghe vậy, chỉ thở dài một hơi, lập tức, một tay sờ mặt, mới mở miệng nói.

“Trẫm đã biết, người đi xuống đi!”

“Vâng. . .”

Nghe được lời này của nam nhân, Lý Tường nhẹ nhàng thở dài một hơi, lập tức, liền từ từ thối lui khỏi tấm thất.

Ở trong phòng, lại lần nữa khôi phục im lặng.

Chỉ là, càng im lặng, Huyền Lăng Thương lại cảm thấy tâm can mình, càng vắng vẻ.

Phảng phất, trong lòng như có một chỗ trống, không thể nào bù đắp lại được.

Huyết mâu nhẹ nhàng liếc nhìn bốn phía.

Tất cả nơi này, đều giống như ngày xưa, chỉ là, bên người lại không có nàng. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Lăng Thương không khỏi thất lại một cái, đau lòng cực kì.

Mất đi Nhạc nhi, thế giới của hắn, cũng trở nên xám xịt. . .

. . .

Một năm sau

Thời gian trong nháy mắt trôi qua.

Đông đi xuân đến, vạn vật hồi phục, sau khi băng tuyết hòa tan, mọi thứ trở nên rực rỡ hơn.

Giờ phút này, trong ngự hoa viên của Thương Lang Quốc, càng là trăm hoa đua nở!

Đưa mắt nhìn khắp một vòng, khắp nơi đều đủ loại hoa.

Có hoa mẫu đơn, hoa thược dược , hoa mai, hoa đào, hoa Tử Vi. . .

Trăm hoa đua nở, tranh nhau thể hiện vẻ đẹp của mình.

Đỏ như lửa, trắng như tuyết, màu tím cao quý, hồng nhạt mềm mại, khiến cho người ta xem phải ngạc nhiên.

Gió mát hiu hiu, nương theo được từng đợt mùi hoa xông vào mũi, thấm vào ruột gan.

Trong ngự hoa viên trăm hoa đua nở này, từng đợt tiếng cười trong vắt như chuông bạc không ngừng vang lên, khiến những cung nhân đi qua cũng phải liếc mắt vào nhìn.

Khi đưa mắt vào trong ngự hoa viên, nhìn thấy hai nữ nhân đẹp như tiên nữ, không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Một nữ tử, người mặc váy tơ lụa mỏng màu tím phấn, vóc người thướt tha đáng yêu, da trắng như tuyết, lông mày lá liễu, con mắt sáng lấp lánh, trên mặt, càng lộ ra một luồng linh khí nghịch ngợm! Đây đúng thật là mỹ nhân tương lai!

Bên cạnh, là nữ tử trên người mặc một thân váy dài bạch sắc, tóc đen như mun, gương mặt xinh xắn, mặt như tranh vẽ, đẹp như một mỹ nhân từ trong tranh đi ra, đặc biệt hiện tại, nữ nhân cười tươi như hoa, càng nghiêng nước nghiêng thành!

Chỉ thấy hai nữ nhân, giờ phút này đang đùa giỡn với tiểu điều nhi trên mặt đất, nhìn thấy tiểu điều nhi đáng vẻ dễ thương, đều yêu thích không buông tay.

“Ha hã, ta lớn như vậy, có lẽ lần đầu tiên nhìn thấy tiểu điều nhi dễ thương như vậy, tiểu điều nhi này bộ lông cực kì mềm mại trơn bóng, lông xù, cả người trắng như tuyết, thật sự đẹp mắt cực kỳ! Có lẽ Hoàng thượng hiểu rõ người nhất, Ba Tư vừa vào cổng con tiểu điều nhi này, trong lòng biết người khẳng định thích, liền lập tức mang đến cho người, nghĩ đến, Hoàng thượng đối với người thật đúng là tốt!”

Linh nhi mở miệng cười nói, không nhịn được vừa nói tốt cho Độc Cô Ngạo Phong!

Nghĩ đến ban đầu Độc Cô Ngạo Phong không tiếc trăm cay nghìn đắng đến Thiên Tuyết Sơn cầu bà bà cứu người, liền biết Độc Cô Ngạo Phong đối nữ nhân trước mắt này mới tình thâm thiết.

Chỉ tiếc, nữ nhân trước mắt này sau khi tỉnh lại, liền mất đi trí nhớ trước kia .

Tuy là như thế, Độc Cô Ngạo Phong đối nữ nhân này thật là tốt, điều này ai cũng có thể nhìn thấy.

Từ khi nàng xuống núi tới hoàng cung, chỉ thấy Độc Cô Ngạo Phong không tiếc mọi thứ chỉ vì muốn hồng nhan cười một tiếng.

Tình nghĩa sâu đậm như thế, khiến nàng nhìn thấy, cũng phải cảm động .

Chỉ tiếc, nữ nhân trước mắt này lại không hề động lòng.

Nàng nghe Lam Vũ oán trách nhiều lần, nghe nói, Hoàng thượng đã cầu nữ nhân này nhiều lần, muốn lập nàng thành hậu, hiện nay, chỉ còn chờ nàng gật đầu .

Chỉ tiếc, nữ nhân trước mắt này, nhưng vẫn không chịu gật đầu, điểm này, Linh nhi liền không hiểu .

Dù sao, muốn nam nhân tuyệt thế như Độc Cô Ngạo Phong, đáng vẻ tuần tú, lại là vua của một nước, đối với Duy Nhất càng yêu vô cùng.

Nàng dám cam đoan, nếu Đồng Nhạc Nhạc muốn sau trên trời, Độc Cô Ngạo Phong chắc chắn sẽ tìm mọi cách mang xuống cho nàng.

Một nam nhân tối như vậy, nếu không phải trong lòng đã có Lam Vũ, khẳng định nàng cũng bị động tâm.

Cho nên, Linh nhi đối với nữ nhân trước mắt này, phi thường không có thể hiểu được.

Hơn nữa, cũng là vì đồng tình với Độc Cô Ngạo Phong.

Cho nên bình thường, Linh nhi càng không ngừng nói tốt cho Độc Cô Ngạo Phong.

Dù sao, nữ nhân trước mắt này, là một người bạn tốt, nàng tự nhiên muốn bạn mình sống vui vẻ.

Đối với tâm tư của Linh nhi, Đồng Nhạc Nhạc làm sao có thể không rõ ràng đây! ?

Kể từ một năm trước, sau khi nàng tỉnh lại, liền mất đi trí nhớ trước kia, cái gì đều không thể nhớ được.

Độc Cô Ngạo Phong nói nàng là nữ nhân của hắn.

Nhưng mà, nàng đối với hắn, lại không hề có cảm giác gì.

Không phải không biết Độc Cô Ngạo Phong đối với nàng rất tốt.

Trong một năm này, Độc Cô Ngạo Phong vì nàng làm rất nhiều chuyện, nàng đều nhìn thấy rất rõ.

Hơn nữa, Độc Cô Ngạo Phong cũng đề cập qua nhiều lần, muốn lập nàng làm hậu.

Mặc dù Độc Cô Ngạo Phong là một vị đế vương cao cao tại thượng, nhưng lại đối với nàng chung tình thủy chung, nếu như đổi thành nữ nhân khác, khẳng định đã sớm đồng ý.

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc không biết tại sao, trong lòng tiềm thức lại không muốn.

Cho dù Độc Cô Ngạo Phong đối với nàng tốt như thế nào, nàng vẫn luôn đối với hắn không hề có cảm giác nào.

Độc Cô Ngạo Phong nói qua, nàng là nữ nhân của hắn.

Chỉ là, nàng lại đối với hắn một chút cảm giác cũng không có.

May là Độc Cô Ngạo Phong tôn trọng ý nguyện của nàng, chưa bao giờ bắt buộc nàng, chỉ nói hắn sẽ cho nàng thời gian, hắn sẽ đợi.

Mỗi lần nghe được Độc Cô Ngạo Phong nói như vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc luôn đối với hắn áy náy vô cùng.

Có đôi khi, nàng cũng hiểu được chính mình thật sự hơi quá đáng.

Được một nam nhân tốt như vậy che chở, nàng lại vẫn còn cự tuyệt, nàng cũng không biết chính mình là làm sao vậy.

Rốt cuộc cảm giác được, ở trong lòng nàng, hình như có chuyện gì, phi thường quan trọng, mà nàng lại không thể nhớ rõ được.

Chỉ là, nàng mỗi lần cố gắng suy nghĩ, chỉ cảm thấy đau đầu muốn chết, cuối cùng, cũng phải buông tha.

Giờ phút này, lại nghe Linh nhi lại bắt đầu lải nhải nói về Độc Cô Ngạo Phong, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc biết Linh nhi suy nghĩ ở trong lòng.

Chỉ là, chuyện tình cảm, chính nàng cũng không thể khống chế được!

Nghĩ tới đây, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc hé ra, không khỏi mở miệng nói.

“Được rồi, Linh nhi, những lời này ngươi nói với ta bao nhiêu lần rồi, khiến cho lỗ tai ta muốn thủng đến nơi rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy, ngươi sẽ trở thành một lão thái bà lẩm mồm lải nhải, cẩn thận Lam Vũ không thích ngươi.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng trêu ghẹo nói.

Linh nhi nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức hồng lên.

“Hắn dám!?”

Linh nhi mở miệng, làm ra dáng vẻ hung dữ, chỉ là trên mặt, lại lộ ra dáng vẻ của thiếu nữ ngượng ngùng.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, không nhịn được cong môi cười một tiếng.

Nhớ lại đôi oan gia này, nàng liền muốn cười.

Lam Vũ bình thường là một người tùy tiện, tính khí táo bạo.

Nếu như có người nào đó dám đắc tội hắn, đánh một trận rồi hãy nói sau!

Như mà, một người tính khí nóng nảy như vậy lại gặp một nữ nhân trong veo, liền giống như một quả bóng cao su bị xì hơi, tùy ý thiếu nữ này lăn qua đá lại.

Cho nên nói, một vật khắc một vật, nói đương thật không sai!

Liền tại trong lòng Đồng Nhạc Nhạc trầm nghĩ, một âm thanh cỏi mở, từ phía sau bọn họ vang lên .

“Linh nhi, các người đang nói ta sao! ?”

Người chưa tới, tiếng đã tới trước!

Nghe được âm thanh quen thuộc, Đồng Nhạc Nhạc không cần quay đầu, liền biết rõ là người phương nào .

Trong lòng nhớ lại, mắt nhắm vừa chuyển, chỉ thấy trước mắt bóng dáng màu lam chợt lóe, Lam Vũ liền xuất hiện ở trước mặt bọn họ .

Chỉ thấy Lam Vũ đi tới trước mặt Linh nhi, nụ cười kia giống như hắc mâu, không hề rời khỏi người Linh nhi.

Ánh mắt nhìn Linh nhi, cũng không hề che dấu sự thâm tình và yêu thích.

Chỉ cần tình mắt nhìn một cái, liền biết rõ đây là một đôi!

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc trầm nghĩ, đảo mắt nhìn quanh một lượt.

Chỉ thấy, phía sau Lam Vũ, một đạo bóng dáng cao to, diềm tĩnh sải bước từ từ đi về phía bọn họ.

Đúng là ngày xuân, ánh nắng mặt trời chiếu vào trên người chỉ cảm thấy ấm áp.

Chỉ thấy nam nhân một thân long bào màu vàng tươi, phác họa dáng người rắn rỏi một cách vô cùng tinh tế.

Nam nhân bình thản đi tới, tay áo tung bay, quả nhiên là một người khoan thai đài các, tuấn tú vô song!

Nhìn thấy nam nhân đến chỗ nàng, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc hơi sững sốt, lập tức, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói.

“Hoàng thượng vạn an.”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, đồng mâu màu hổ phách Độc Cô Ngạo Phong không khỏi xẹt qua vài phần uể oải.

“Ta nói rồi, người trực tiếp gọi tên của ta là được, trước mặt người, ta không phải là Hoàng thượng.”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng nói.

Mặc dù, lời này của hắn đã nói qua nhiều lần .

Trước mặt những người khác, hắn là Hoàng thượng tôn quý không thể xúc phạm, nhưng trước mặt thiếu nữ này, hắn chỉ là muốn làm nam nhân của nàng, trượng phu của nàng, chứ không phải vị đế vương cao cao tại thượng.

Tuy nhiên, mặc kệ hắn nói qua bao nhiêu lần, thiếu nữ này, vẫn xưng hô với hắn là Hoàng thượng, hơn nữa nàng đối với hắn luôn giữ một tầng khoảng cách.

Đã suốt một năm !

Mặc kệ hắn làm như thế nào, thiếu nữ này, vẫn kháng cự hắn.

Nàng mặc dù mất đi trí nhớ, quên những chuyện trước đây.

Nhưng mà, lòng của nàng, cũng hoàn toàn đóng lại hay sao! ?

Nghĩ tới đây, Độc Cô Ngạo Phong trong mắt không khỏi xẹt qua vài phần buồn bã.

Đối với tâm tư Độc Cô Ngạo Phong, Đồng Nhạc Nhạc không biết.

Khi nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, Đồng Nhạc Nhạc mắt nhắm nhẹ nhàng chợt tắt, mở miệng nhẹ nhàng nói nhỏ.

“Hoàng thượng chính là Hoàng thượng, Duy Nhất không dám vượt qua.”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, nhìn thấy nàng cư xử xa cách, Độc Cô Ngạo Phong không khỏi nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Chỉ là, Độc Cô Ngạo Phong trong lòng biết, nữ nhân trước mắt này, đã chịu quá nhiều bi thương, có lẽ bởi vì như vậy, nàng mới trở nên như vậy.

Có lẽ, thời gian có thể chữa khỏi vết thương trong lòng của nàng.

Cho dù tốn bao nhiêu lâu, hẳn đều nguyện ý vì nàng chờ đợi!

Nghĩ tới đây, Độc Cô Ngạo Phong môi hồng cong lên một cái, ánh mắt quét một vòng, liền rơi tại tiểu điều nhi trong lòng Đồng Nhạc Nhạc.

Thấy Đồng Nhạc Nhạc rất thích con tiểu điều nhi này, không khỏi mở miệng cười một tiếng.

“Duy Nhất, có vẻ ngươi rất thích con tiểu điều nhi này! ?”

Nghe được lời nói của Độc Cô Ngạo Phong, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc nhẹ nhàng sửng sốt, lập tức, lại đưa tay từ từ vuốt bộ lông của tiểu điều nhi trong lòng.

“Ừ, cảm ơn Hoàng thượng, ta rất thích!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói.

Từ khi nàng nhìn thấy con tiểu điều nhi này, nàng liền yêu thích.

Trong cung không phải không ai nuôi tiểu miêu tiểu cầu linh tinh các loại, những tiểu miêu tiểu cầu này cũng phi thường dễ thương, cũng không như con tiểu điều nhi này.

Chỉ thấy con tiểu điều nhi này, toàn thân bộ lông trắng như tuyết, lông xù, phi thường dễ thương.

Nàng liếc mắt liền thích !

Hơn nữa, không biết tại sao, để cho Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy kỳ quái.

Khi nàng nhìn thấy con tiểu điều nhi này, trong lòng có một loại cảm giác kỳ quái.

Cảm giác đó, hình như có hơi quen thuộc, lại phi thường xa lạ, thật sự phi thường kỳ quái.

Nàng cũng không hiểu, tại sao sẽ có cảm giác như thế.

Liền tại trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, Độc Cô Ngạo Phong nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, môi đỏ mọng không khỏi cong lên một cái.

“Chỉ cần ngươi thích là tốt rồi.”

Vừa nói dứt lời, Độc Cô Ngạo Phong lại nghĩ đến cái gì đó, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói.

“Vài ngày nữa, Kinh thành hội tổ chức Bách Bảo Hối, Duy Nhất khả có hứng thú đi nhìn một cái! ?”

“Bách Bảo Hối! ?”

Nghe được Độc Cô Ngạo Phong lời này, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc sửng sốt, mặt mày không giải thích được.

“Bách Bảo Hối chính là hội đấu giá trân phẩm báu vật. Hàng năm vào dịp này, Kinh thành đều sẽ tổ chức một lần Bách Bảo Hối, các báu vật là do rất nhiều phú ông thiện tâm dâng ra . Sau đó đưa cho người ta đấu giá, tiền bán đồ đều góp cho dân nghèo!”

Thấy dáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy nghi hoặc, Linh nhi một bên đang nói chuyện cùng Lam Vũ, lập tức mở miệng nói.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc lập tức gật đầu.

“A a, thì ra là thế.”

“Khi đó, khẳng định rất náo nhiệt? ! Duy Nhất, đến lúc đó chúng ta cùng nhau đi nhìn một chút ? Ta cũng chưa từng đi tới hội Bách Bảo Hối! Khi đó, khẳng định sẽ có rất nhiều trân phẩm báu vật!”

Nghe đến mấy này, Linh nhi lập tức đã nổi lên hứng thú , kéo tay Đồng Nhạc Nhạc , liền mở miệng nói.

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, trong lòng biết Linh nhi đối với những thứ này cảm thấy hứng thú vô cùng, cũng không muốn làm mất hứng thú của Linh nhi, lập tức gật đầu nói.

“Ừ, đến lúc đó chúng ta liền đi xem một chút đi!”

...

Mấy ngày sau khi, Đồng Nhạc Nhạc dậy thật sớm, sau khi được cung nhân hầu hạ, trang điểm xong, liền đi tới phòng của Linh nhi.

Khi đó, Linh nhi cũng đã tỉnh, đang trang điểm!

Vừa nghĩ tới để cho muốn xuất cung, Linh nhi liền kích động hưng phấn giống như con tiểu điên nhi được xống chuông, nói lú lú liên tục.

Nhìn thấy dáng vẻ cao hứng của Linh nhi, Đồng Nhạc Nhạc liền không nhịn được muốn cười.

Hơn nữa, cũng phi thường hâm mộ Linh nhi.

Bởi vì Linh nhi bây giờ, đều vui vẻ thư thái, không có chút nào phiền não, không giống nàng, cho dù hiện nay cuộc đời sang trọng, trong lòng, luôn phảng phất thiếu cái gì đó, cảm giác thật vắng vẻ.

Liền tại trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thầm nghĩ, Linh nhi đã rửa mặt xong.

Nhanh chóng, đám cung nhân liền nối đuôi nhau bưng một chút đồ ăn sáng tới.

Đồng Nhạc Nhạc và Linh nhi sau khi ăn xong đồ ăn sáng, liền lập tức ra khỏi vườn mai, đi đến Triều Dương điện.

Giờ phút này, Độc Cô Ngạo Phong đã dùng qua đồ ăn sáng, đang chuẩn bị ra ngoài.

Thấy Đồng Nhạc Nhạc và Linh nhi đi tới, trên mặt đầu tiên là sửng sốt, lập tức, liền cất bước đi tới chỗ của Đồng Nhạc Nhạc.

“Duy Nhất, đều dùng qua bữa trưa sao! ?”

“Ừ, vừa mới cùng Linh nhi ăn xong, Hoàng thượng, còn ngài! ?”

Nghe được Độc Cô Ngạo Phong lời nói, Đồng Nhạc Nhạc nhẹ nhàng gật đầu, mở miệng hỏi.

Độc Cô Ngạo Phong nghe vậy, nhẹ nhàng gật đầu.

Sau một khắc, đồng màu màu hổ phách nhẹ nhàng rơi tại trên người Đồng Nhạc Nhạc, hàng mi xinh xắn, không khỏi cau lại một cái, hé mở làn môi hồng, giọng nói mang vài phần trách cứ.

“Người hầu hạ của người làm việc như thế nào ! ? Thời tiết lạnh như vậy, cũng không biết mặc nhiều trang phục hơn cho người, nếu để ốm thì phải làm sao bây giờ ?”

Cùng với lời nói của Độc Cô Ngạo Phong, hai tiểu cung nữ đứng phía sau Đồng Nhạc, sợ đến quỳ rạp xuống đất, hé mở làn môi hồng, dập đầu cầu xin tha thứ.

“Hoàng thượng xin thứ cho tội!”

Nhìn thấy hai tiểu cung nữ quỳ rạp xuống đất, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở miệng nói.

“Hoàng thượng, người đừng trách bọn họ, là ta không cảm thấy lạnh nên không mặc nhiều trang phục.”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Độc Cô Ngạo Phong ban đầu khẽ chau chân mày, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, không khỏi mang theo vài phần bất đắc dĩ.

“Duy Nhất, tuy là đầu mùa xuân, chỉ là thời tiết có lẽ còn lạnh, thân thể người từ trước tới nay vẫn yếu, cũng không thể ở ngoài lạnh!”

526. Chương 531: Chương 286: Hoàng Thượng Đối Với Duy Nhất Thật Là Tốt !

Độc Cô Ngạo Phong vừa nói dứt lời, lập tức hướng tới phía sau kêu lên .

“Người đâu, lấy Hồ Cừu của trẫm lại đây!”

“Dạ!”

Cùng với lời này của Độc Cô Ngạo Phong ,tiểu thái giám hầu hạ phía sau Độc Cô Ngạo Phong , lập tức vội vã chạy tới Triều Dương điện, không được bao lâu, liền xuất ra một chiếc Hồ Cừu dày màu đen tuyệt đẹp.

Chỉ thấy chiếc Hồ Cừu màu đen này, chính là lại trên đời hi hữu hiếm có được chế luyện từ da cáo thành, màu sắc óng ánh lại cực kì mềm mại, vẫn còn phi thường giữ ấm.

Độc Cô Ngạo Phong cầm chiếc Hồ Cừu này nhẹ nhàng mặc cho Đồng Nhạc Nhạc , sau đó tỉ mỉ đánh giá .

Mỗi một chỗ, đều làm cẩn thận, e sợ Đồng Nhạc Nhạc bị lạnh .

Động tác dịu dàng , tỉ mỉ mà hành động, còn ánh mắt thâm tình chân thành kia, càng là khiến các cung nữ hầu hạ bên cạnh đua nhau hâm mộ ghen tị.

Dù sao, mỗi một nữ nhân trong lòng cũng có được một nguyện vọng.

Chính là có thể gặp được một lang quân như ý đối với chính mình thật tốt !

Nam nhân trước mắt này, chính là Thương Lang Quốc cao cao tại thượng vua của một nước, có quyền thế , có dung mạo, chính vì thế mà các nữ nhân tha thiết ước mơ có được một lang quân như thế .

Chỉ tiếc, vị đế vương tuần tú này, trong lòng của hắn, từ đầu đến cuối chỉ có nữ nhân trước mắt này.

Ánh mắt thâm tình kia, dịu dàng như vậy cũng chỉ đối với nữ nhân trước mắt này.

Cho dù nữ nhân khác, hâm mộ ghen tị, hành động đủ loại như thế nào, muốn khiến cho vị đế vương tuần tú này chú ý.

Vị đế vương tuần tú này đều không hề để mắt tới !

Độc Cô Ngạo Phong trước mắt khoác Hồ Cừu cho Đồng Nhạc Nhạc thật tỉ mỉ, Linh nhi càng nhìn càng cực kì cảm thán kêu lên.

“Hoàng thượng đối với Duy Nhất thật là tốt ! Duy Nhất, người nói đúng không a! ?”

Linh nhi mở miệng, đối với Duy Nhất nháy mắt ra hiệu.

Cho dù không có lúc nào là Linh nhi không ngừng giúp đỡ Độc Cô Ngạo Phong nói chuyện, Độc Cô Ngạo Phong đối với nàng một lòng say mê, liền khẩn cầu Đồng Nhạc Nhạc đồng ý hắn.

Đối với tâm tình của Linh nhi , Đồng Nhạc Nhạc như thế nào không biết.

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc hiện tại sau khi nghe được lời này của Linh nhi , chỉ là nhẹ nhàng cup mắt xuống, cố ý lùi lại phía sau một bước, tránh né ánh mắt thâm tình chân thành kia của Độc Cô Ngạo Phong, sau đó mở miệng nói.

“Thời gian không còn sớm , không bằng chúng ta nhanh lên một chút xuất cung đi!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, cố ý dời đi đề tài.

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, lại thấy nàng theo bản năng xa cách, Độc Cô Ngạo Phong trong mắt không khỏi xẹt qua vài phần buồn bã.

Trong lòng, cũng là cay đắng vô cùng.

Chẳng lẽ hẳn làm nhiều như vậy, nàng vẫn không thể hài lòng đón nhận hẳn sao! ?

Nhạc nhi, chẳng lẽ trong lòng ngươi, có lẽ không quên được hẳn! ?

Nghĩ tới đây, Độc Cô Ngạo Phong không khỏi thở dài một hơi.

Một bên Lam Vũ và Linh nhi thấy vậy, vội vàng liếc nhau, lập tức bắt đầu dỗi dằn đầu.

“Được rồi, chúng ta xuất cung đi!”

Đối với Lam Vũ và Linh nhi trong mắt đồng tình, Độc Cô Ngạo Phong không phải không có thấy, chỉ là, hẳn cũng biết, loại chuyện này, là khẩn cấp không đến. . .

. . .

“Hoàng thượng! Không nghĩ tới Thương Lang Quốc phồn vinh như vậy, người nhìn một cái, vài thứ kia thật là đẹp mắt, còn nữa cái...kia, tại Linh Nhạc Quốc chúng ta không có! Thật đúng là mới mẻ a!”

Thương Lang Quốc phố lớn ở Kinh thành cửa hàng san sát nhau, bốn phương thông suốt, người ra tấp nập, ngựa xe như nước, tấp nập không ngừng!

Khắp nơi đều biểu hiện được một bộ cảnh tượng thịnh vượng phát đạt!

Giờ phút này, trong kinh thành có đoàn người, đang từ từ đi trên đường cái .

Chỉ thấy đoàn người cầm đầu, chính là nam nhân tuần tú tuổi hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi !

Nam nhân mặc trên người một chiếc cẩm bào màu đen hoa văn chìm, lưng thắt Kim Yêu Đái, có đính khối ngọc, quả nhiên là một người như rồng như phượng, cực kì xuất chúng.

Gương mặt tuần tú kia, càng là hình dáng rõ ràng, mày kiếm mũi thẳng bạc môi, mỗi một chỗ, đều giống như điêu luyện sắc sảo, tạo ra hoàn mỹ không tỳ vết!

Đặc biệt nhất, chính là một đôi mắt huyết sắc của nam nhân kia!

Phảng phất gắn kết ngàn vạn máu huyết bình thường, lại phảng phất một đôi Hồng Bảo Thạch xinh đẹp, dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống, càng thêm chói mắt xinh đẹp!

Từ lúc nam nhân tuần tú vừa xuất hiện trên đường cái kinh thành, liền lập tức trở thành tiêu điểm !

Dù sao nam nhân một thân sang trọng phi phàm, coi như không nói lời nào, chỉ là, khí thế vương giả của hẳn, càng là hiện ra tự nhiên, làm cho người ta không thể bỏ qua!

Thấy nam nhân tuần tú như vậy, bốn phía không ít cô nương tiểu thư đến như là đại nương đại thẩm đã xuất giá, vội vàng động tâm vô cùng, không ngừng len lén châu đầu bàn luận vội vàng.

Càng là nhìn về hướng tới nam nhân kia, nhìn đầy yêu thương, hoặc là không ngừng đưa mắt quyến rũ linh tinh các loại.

Chỉ tiếc, cho dù bốn phía nữ nhân xuất năng lực toàn thân, nam nhân trước mắt này càng là không để mắt đến .

Trên gương mặt tuần tú kia, càng là hoàn toàn lạnh như băng như sương.

Phảng phất như thể Vạn Niên Huyền Băng, vô cùng lạnh giá!

Đối với ánh mắt bốn phía của các nữ nhân, Lý Tường đi theo phía sau nam nhân, như thế nào không biết! ?

Chính là, nam nhân trước mắt, vẫn cứ vô cùng lạnh lùng, phảng phất một điểm cũng không hề thấy .

Nhìn thấy gương mặt nam nhân kia lạnh như băng như sương , lại thêm đồng mâu cực kì bình thản kia giống như hồ sâu ngàn năm, trong lòng Lý Tường không khỏi thở dài một hơi.

Đã suốt một năm , Hoàng thượng có lẽ không quên đi được tình cảm với cô gái kia.

Kể từ một năm trước phát sinh sự kiện kia , Hoàng thượng liền bắt đầu không ngừng cải trang tham dự, từ từ giao chuyện triều đình cho Lan Lăng Vương và Thập Thất vương gia xử lý.

Lý Tường từ nhỏ hầu hạ Hoàng thượng lớn lên, đối với tâm tư hoàng thượng , hẳn như thế nào không biết! ?

Hoàng thượng hẳn, là sợ hãi thấy vật nhớ người.

Cho nên, liền càng cảm thấy không thích ở lại ở bên trong hoàng cung .

Một năm đến nay, lão liền đi theo bên người hoàng thượng, cải trang đi tuần. Khắp mọi góc ngách cả Linh Nhạc Quốc đều đi một lượt.

Trước đoạn thời gian, bọn họ đi ngang qua Linh Nhạc Quốc và biên cảnh Thương Lang Quốc. Trong lúc vô tình biết được gần đây Thương Lang Quốc Kinh thành hội tổ chức Bách Bảo Hối mỗi năm một lần, vì khiến Hoàng thượng thư thái, Lý Tường liền lập tức đề nghị tới nơi này đi một chút.

Trong lòng, càng là không ngừng khẩn cầu , hy vọng bên trong Thương Lang Quốc có báu vật mới lạ , có thể làm nguôi ngoai hoàng thượng một phen .

Tốt nhất là, có thể tại trên đường gặp phải một nữ nhân, có thể vào mắt hoàng thượng , khiến Hoàng thượng hài lòng, quên chuyện không vui trước kia .

Dọc theo đường đi, vì bọn họ là đế vương tuần tú làm khuynh đảo nữ nhân vô số kể, những thiếu nữ này, cũng không bị thiếu tài mào, chỉ tiếc, cho dù bọn họ bày tỏ thiện chí như thế nào đối với Hoàng thượng , Hoàng thượng đều không hề để mắt tới .

Đối với điều này, Lý Tường không yên lòng.

Cũng không biết, trong lòng Hoàng thượng , đến lúc nào mới có thể đủ để quên đi tình cảm ấy .

Điều bộ hấn thế này, chỉ là đang hành hạ chính mình thôi. .

Nghĩ tới đây, Lý Tường không khỏi thở dài một hơi, thấy sắc trời không còn sớm , bọn họ cũng đi một buổi sáng. Lão liền một mực cung kính mở miệng nói với nam nhân trước mắt này.

“Hoàng thượng, đã đi một buổi sáng rồi , ngài cũng là mệt mỏi đi! ? Không bằng, chúng ta tới khách sạn phía trước nghỉ ngơi một phen, ăn một bữa xong lại đi Bách Bảo Hối thôi! ? Nghe nói, hàng năm Bách Bảo Hối, đều là tổ chức sau giờ trưa.”

Nghe được lời nói của Lý Tường , Huyền Lăng Thương chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, gương mặt lạnh lùng kia, thần sắc không hề thay đổi .

Thấy vậy, Lý Tường chỉ là nhẹ nhàng thở dài một hơi, sau đó đi theo phía sau nam nhân, hướng tới phía trước tên là ‘Đệ nhất lầu’ khách sạn đi tới . . .

. . .

Cùng lúc đó, bên kia

Đi ở trên phố lớn Kinh thành náo nhiệt vô cùng, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy cái gì cũng đều mới mẻ.

Đưa mắt nhìn khắp một vòng, chỉ thấy phố lớn Kinh thành , cửa hàng san sát nhau , khách sạn tấp nập, càng là nhiều không kể xiết.

Những con đường được lát đá xanh, bốn phương thông suốt.

Hai bên phố lớn, cũng có không ít quán nhỏ .

Đúng là lúc giữa trưa, trên đường cái người đến người đi, những người bán hàng rong càng là thỉnh thoảng thời cơ hét to , hấp dẫn người chú ý .

Đồng Nhạc Nhạc bị Linh nhi nắm tay không ngừng đi qua những quán nhỏ trên đường .

Nhìn thấy cái gì mới lạ thú vị , Đồng Nhạc Nhạc sẽ dừng lại ngắm nghía thật tốt một phen.

Cũng không biết, những món đồ nàng chạm qua , Độc Cô Ngạo Phong đều cho người yên lặng mua hết .

Cũng không biết đi dạo bao nhiêu thời gian, mọi người cũng là đói bụng.

Sợ hãi Đồng Nhạc Nhạc đã đói bụng, Độc Cô Ngạo Phong liền đề nghị mọi người đầu tiên ăn cơm, đối với điều này, mọi người đương nhiên là không có dị nghị.

“Phía trước có một quán tửu lâu, hình như rất nhiều người, những thứ nơi đó hẳn là không tệ đi! ?”

Linh nhi cũng là ít xuất cung, đối với Kinh thành không quá quen thuộc.

Nghe được lời này của Linh nhi , Lam Vũ đứng ở bên cạnh nàng , lập tức mở miệng nói.

“Ừ, đó là đệ nhất lâu, đồ ăn ở đây rất nổi danh, lần trước ta cho người mang gà chiên giòn , chính là mua tại đây .”

“Thật sao! ? Gà chiên giòn kia có thể ăn ngon! Ta ăn xong một lần , liền đối với món gà chiên giòn nhớ mãi không quên đây !”

Nhắc đến ăn, Linh nhi lập tức hai mắt phát sáng lên, chỉ còn thiếu điều chảy nước miếng .

Thấy dáng vẻ tiểu Linh nhi kia thèm ăn , Đồng Nhạc Nhạc phì cười không thôi.

“Được rồi, nhìn dáng vẻ thèm ăn của ngươi , chúng ta đi vào dùng bữa đi! ? Cũng không biết hiện đứng vào lúc này, bên trong đệ nhất lâu có còn chỗ hay không. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, mắt nhưng không khỏi quay sang nhìn tới đệ nhất lâu bên kia.

Chỉ thấy đệ nhất lâu này, tổng cộng có hai tầng, lầu một đại sảnh đã sớm đầy người, cũng không biết ở trên lầu hai, vẫn còn có chỗ hay không .

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Lam Vũ lập tức mở miệng cười nói.

“Cái này có gì đâu! Lão bản của Đệ nhất lâu cùng ta là bạn , khẳng định thu xếp chỗ cho ta , chúng ta vào đi thôi! ?”

Vừa nói dứt lời, Lam Vũ liền lôi kéo tay Linh nhi , đi tới bên trong đệ nhất lâu.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, chỉ là nhẹ nhàng cười một tiếng, theo phía sau bọn họ, từ từ đi vào.

Chỉ là, đệ nhất lâu cửa ra vào, người đến người đi, ra ra vào vào, Đồng Nhạc Nhạc liền bị va chạm làm ngã.

Một bên Độc Cô Ngạo Phong thấy vậy, lập tức nhanh tay lẹ mắt đưa tay đỡ.

Ôm trong lòng nữ nhân mềm mại , Độc Cô Ngạo Phong mày kiếm nhăn tít, trên mặt, đều là vẻ lo lắng.

“Duy Nhất, ngươi không sao chứ! ?”

Nghe được Độc Cô Ngạo Phong lời này,, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là khe khẽ lắc đầu.

“Hoàng thượng, ta không sao.”

Vừa nói dứt lời, nhận thấy được chính mình còn bị nam nhân ôm vào trong ngực, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy cả người không được tự nhiên, lập tức theo bản năng rời khỏi nam nhân .

Lại không hề phát hiện ra , trong mắt nam nhân hiện ra vài phần buồn bã.

Nhìn thấy trong lòng thân hình vội vàng rời đi , Độc Cô Ngạo Phong chỉ cảm thấy trong lòng một nỗi cay đắng .

Nhạc nhi nàng, liền như vậy kháng cự chính mình sao! ?

Liền tại trong thời gian Độc Cô Ngạo Phong trong lòng khổ sở , Đồng Nhạc Nhạc lúc này, phảng phất nhận thấy được cái gì, trên mặt không khỏi xẹt qua vài phần xấu hổ và xin lỗi.

Nàng trong lòng biết, chính mình mới hành động vừa rồi , khẳng định lại thương tổn đến nam nhân trước mặt này .

Nàng cũng không biết chính mình là như thế nào.

Giống như nam nhân trước mắt này, tuần tú vô cùng, hơn nữa, lại là vua của một nước, đối với nàng càng là từng li từng tí, cực kì yêu quý.

Chính là, cho dù nam nhân này đối với nàng như thế nào , trong lòng luôn đối với hắn sinh ra không ra một tia tình yêu nam nữ.

Ngược lại, nam nhân này đối với nàng càng tốt, nàng đối với hắn càng là áy náy xin lỗi.

Cách đây không lâu, nàng cũng muốn thử nghiệm chính mình đón nhận hắn.

Chính là, cho dù nam nhân này đối với nàng như thế nào , trong lòng luôn đối với hắn sinh ra không ra một tia tình yêu nam nữ.

Ngược lại, nam nhân này đối với nàng càng tốt, nàng đối với hắn càng là áy náy xin lỗi.

Cách đây không lâu, nàng cũng muốn thử nghiệm chính mình đón nhận hắn.

Chính là, mỗi khi nam nhân này nghĩ muốn tiến thêm một bước tiếp cận nàng, thân thể của nàng, luôn giống như tự có ý thức đường như né tránh.

Nếu như cứ tiếp tục như vậy, nàng biết, chỉ đối với nam nhân này thương tổn lớn hơn nữa.

Nếu như chính mình thật sự vô phương đón nhận nam nhân này, có lẽ, nàng là nên tìm một cơ hội nói với hắn.

Dù sao, giống như Độc Cô Ngạo Phong như vậy thật là nam nhân tốt , đáng giá một người nữ nhân đối với hắn. . .

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc trầm nghĩ, lại thấy nam nhân trước người, ánh mắt thâm tình chân thành, chỉ là cúi đầu tránh né.

“Chúng ta vào đi thôi! ?”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói dứt lời, liền không tiếp xúc với ánh mắt thâm tình của Độc Cô Ngạo Phong , cất bước liên tục, đi vào bên trong đệ nhất lầu.

. . .

Đúng là lúc giữa trưa, bên trong đệ nhất lầu, đã sớm kín người hết chỗ .

Lầu hai nơi đó, cũng đã không có phòng trống .

Nhưng mà, tục ngữ nói, có tiền liền có thể sai ma khiến quỷ.

Đặc biệt, Độc Cô Ngạo Phong chính là Thương Lang Quốc đường đường vua của một nước, không có đạo lý phải đứng ở bên ngoài để chờ chỗ.

Vì vậy, Lam Vũ liền cho lão bản khách sạn một món bạc, gian phòng đương nhiên là sẽ có .

Mặc dù hiện tại là giữa trưa dòng người tới tràn đầy, chỉ là tiểu nhị khách sạn của quán phục vụ vẫn rất tốt.

Có lẽ là thưởng ngân lượng tới , những tiểu nhị của quán cũng không dám sơ suất.

Chả mấy chốc Nhanh chóng, trà thơm điểm tâm linh tinh các loại, liền bắt đầu có mặt trên bàn .

Đi một buổi sáng rồi , Đồng Nhạc Nhạc cũng mệt mỏi , cầm lấy trà thơm liền nhẹ nhàng nhắm nháp .

Mặc dù trà thơm không có danh tiếng như bên trong hoàng cung, nhưng hương vị cũng rất ngọt ngào .

Một bên tiểu nhị của quán, giờ phút này đang giới thiệu các món ăn nổi danh ở Đệ nhất lầu. Nghe được Linh nhi nước bọt càng là chảy không ngừng =)).

Vì vậy, Độc Cô Ngạo Phong liền kêu tiểu nhị của quán, đem thức ăn ở đệ nhất lầu nổi danh đều bưng lên.

Tiểu nhị của quán lĩnh mệnh, liền lập tức đi xuống thu xếp .

Chỉ rất nhanh, những cái đĩa thức ăn đầy đủ về sắc hương vị , liền nối đuôi nhau bê lên trên bàn .

Thấy nhiều thức ăn có nhiều hương vị màu sắc như vậy , Linh nhi càng là không chút khách khí cầm lấy đôi đũa, liền sung sướng cắn ngón ngấu .

Thấy vậy, Lam Vũ không khỏi cười nói.

“Được rồi, người ăn chậm, cẩn thận sặc a.”

Lam Vũ vừa mở miệng vừa nói, vừa ch dao gấp thức ăn cho Linh nhi .

Đừng thấy Lam Vũ là người bình thường tùy tiện, nhưng đối với Linh nhi, liền tỉ mỉ quá chừng.

Linh nhi cũng là quen với sự tỉ mỉ từng li từng tý của Lam Vũ , nàng giờ phút này, chỉ là cố được ăn, tùy ý để Lam Vũ chia thức ăn cho chính mình .

Thấy cảnh tượng trước mắt, Độc Cô Ngạo Phong trong mắt không khỏi nảy lên vài phần hâm mộ .

Đôi mắt màu hổ phách kia, không khỏi từ từ rơi tại nữ nhân đang ngồi ở bên cạnh mình, chậm rãi ăn.

Chỉ thấy nữ nhân giờ phút này đang từ từ ăn món ăn, nhất cử nhất động, tao nhã tự nhiên, đẹp mắt khiến cho người ta không rời mắt nổi.

Thấy vậy, Độc Cô Ngạo Phong không khỏi cầm lấy đôi đũa, gấp một miếng thịt gà, liền bỏ vào trong chén của nữ nhân .

“Duy Nhất, món gà chiên giòn nơi này là nổi danh nhất, người cũng nếm thử đi.”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là ôn nhu có thể chảy ra nước .

Nam nhân tuấn tú như thế, còn ánh mắt thâm tình chân thành kia, cơ hồ có thể cho người ta đắm chìm trong đó, vô phương tự kiềm chế.

Chỉ là, đối với ánh mắt thâm tình chân thành của nam nhân kia, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là lễ phép cười một tiếng, lập tức, liền nói một tiếng cảm ơn, sau đó từ từ ăn .

Chỉ cảm thấy, món gà chiên giòn này, thơm thơm giòn giòn, mùi vị thật ngon lành.

Vừa ăn được gà chiên giòn, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc, không khỏi nảy lên một cảm giác kỳ lạ.

Thế nhưng, cảm giác đó rốt cuộc là cái gì, chính nàng cũng không biết.

Rốt cuộc cảm giác được, món gà chiên giòn này, hình như rất quen thuộc . . .

. . .

Cùng lúc đó, trong gian phòng ở lầu hai đệ nhất lầu.

“Hoàng thượng, những món ăn này đều là đệ nhất lầu nổi danh nhất, người nếm thử. Đặc biệt là đĩa gà chiên giòn, ngon miệng quá chừng, cơ hồ mọi người đều đến đây ăn món gà chiên giòn này.”

Lý Tường đứng ở phía sau Huyền Lăng Thương, vừa chia thức ăn, vừa mở miệng nói.

Có điều, nam nhân ngồi ở trước mắt , lại chỉ là lẳng lặng ngồi ở nơi này, một tay nắm ly rượu, lẳng lặng uống.

Nhìn thấy nam nhân càng cảm thấy gương mặt gầy gò , Lý Tường trong lòng càng là đau lòng không thôi.

Kể từ sự kiện một năm trước kia, Hoàng thượng liền ăn không biết ngon, thường xuyên đều là tùy tiện ăn hai ba miếng, làm cho hiện nay, gầy một vòng lớn.

Nếu như lại tiếp tục như vậy, thân thể bị thương tổn thì nên làm thế nào cho phải! ?

Liên tạt trong thời gian Lý Tường trong lòng cực kì lo lắng , nam nhân ngồi ở nơi này lẳng lẳng uống rượu. Khi nghe được lời nói vừa rồi của Lý Tường , huyết mâu tuyệt đẹp kia, không khỏi nhẹ nhàng dừng ở trên đĩa gà chiên giòn trên bàn .

Chỉ thấy đĩa gà chiên giòn đầy đủ về sắc hương vị, nhìn thấy để cho người thêm nhỏ dãi.

Chỉ là,sau khi Huyền Lăng Thương thấy đĩa gà chiên giòn trong lòng không khỏi hung hăng co rút đau đớn một phen.

Bởi vì, Nhạc nhi là thích ăn nhất gà chiên giòn. . .

Nếu như Nhạc nhi hiện tại có ở đây, khẳng định sẽ cầm lấy đôi đũa, sung sướng cắn ngón ngấu một phen! ?

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương trước mặt, không khỏi xuất hiện bóng dáng nữ nhân.

Chỉ thấy nữ nhân chính lúc cầm lấy đôi đũa, sung sướng cắn ngón ngấu .

Nàng ăn thật vui vẻ, làm cho khóe miệng đều dính đầy mỡ, nàng vẫn còn không hề tự biết. . .

Thấy vậy, trong lòng Huyền Lăng Thương mềm nhũn, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên một cái, lập tức, không khỏi vươn bàn tay khớp xương cứng cáp kia, hướng tới khóe miệng nữ nhân , muốn lau đi khóe miệng đầy mỡ cho nữ nhân.

Chỉ là, tay của hắn, lại còn chưa tới khóe miệng nữ nhân , hì nữ nhân vốn hiện lên trước mắt, liền lập tức biến mất không thấy tăm tích đâu nữa . . .

Thấy vậy, trong lòng Huyền Lăng Thương không khỏi thất lại một cái, bàn tay ở giữa không trung không khỏi cứng đờ. . .

527. Chương 532: Chương 287 : Bóng Dáng Quen Thuộc

Đồng Nhạc Nhạc ăn gà chiên giòn này, trong lòng luôn có cảm giác lạ lạ. Chỉ là rốt cuộc kỳ lạ chỗ nào thì nàng cũng không biết, chỉ là cảm giác trong lòng có hơi chua xót khó nuốt, dường như còn có chút khổ sở, từng chút một, cũng không phải như ăn gà chiên giòn kia.

Độc Cô Ngạo Phong vẫn luôn luôn chú ý Đồng Nhạc Nhạc, thấy Đồng Nhạc Nhạc rõ ràng rất thích ăn gà chiên giòn, chỉ là bây giờ, hình như là không muốn ăn, trên mặt lại nhuộm thêm vài phần nghi hoặc.

Thấy vậy, đôi mày kiếm của Độc Cô Ngạo Phong khẽ cau lại, khó hiểu hỏi.

“Duy Nhất, người sao vậy? Gà chiên giòn không hợp khẩu vị của người sao!?”

Đồng Nhạc Nhạc nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong chỉ nhẹ lắc đầu, mở miệng nói:

“Không có, ta chỉ là ăn no rồi.”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói, vừa từ từ đặt... đôi đũa trong tay xuống.

Thật ra, lúc này nàng không có ăn nhiều lắm, bây giờ chỉ mới được nửa bụng, chỉ là, không biết tại sao, trong lòng đột nhiên có hơi khổ sở, không muốn ăn tiếp nữa.

Độc Cô Ngạo Phong nghe vậy, đôi mày kiếm không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc lại càng mang theo vài phần lo lắng và trách cứ.

“Duy Nhất, người ăn ít như vậy sao lại nói là đã no rồi?! Nếu như món ăn không hợp khẩu vị của người, ta có thể bảo người chuẩn bị món khác.”

Đối với lo lắng của Độc Cô Ngạo Phong, tự nhiên Đồng Nhạc Nhạc cũng hiểu rõ.

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc nhẹ lắc đầu, mở miệng nói.

“Không cần hoảng thượng, ta thật sự đã no rồi.”

“Vậy được rồi.”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, mặc dù Độc Cô Ngạo Phong có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn không có nói thêm cái gì.

Mấy người Linh nhi ngồi đối diện họ, vẫn còn đang tiếp tục ăn, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy hơi nhàm chán, liền quay đầu nhìn cảnh vật bên ngoài.

Giờ phút này, bọn họ ngồi bên trong nhà gian, vị trí nàng ngồi, vừa đúng lúc dựa vào bên cạnh cửa sổ, cho nên, từ vị trí của nàng nhìn xuống, đủ để thu vào mắt toàn bộ cảnh vật trên con phố lớn của kinh thành.

Đồng Nhạc Nhạc vừa cực kì nhàm chán khen ngợi cảnh vật trên đường cái, vừa tinh tế thưởng thức trà thơm.

Tuy nhiên, Đồng Nhạc Nhạc chú ý thấy, vào đúng lúc này, phía trước phố lớn kinh thành, có một chiếc xe ngựa đang chạy đi nhanh như chớp.

Chỉ thấy xe ngựa kia đến chỗ nào, người đi đường đều vội vã né tránh ra.

Trong phút chốc, trên phố lớn kinh thành, hoàn toàn thành quang cảnh gà bay chó sủa, người người oán than.

Chỉ là, đây không phải là quan trọng nhất.

Chỉ thấy, ở giữa phố lớn kinh thành, có một tiểu hài đồng mới bốn năm tuổi đang ngồi chồm hổm trên mặt đất nhặt quả bóng cao su.

Tâm tư của bé đều đặt trên quả bóng cao su, một chút cũng không chú ý đến xe ngựa phía trước đang dùng tốc độ nhanh như chớp chạy về phía này.

Mắt thấy cỗ xe ngựa kia sắp chạy tới trước mặt bé, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến mức trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đôi mắt mở to, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc.

Vốn tưởng rằng, một hồi bi kịch sắp xảy ra.

Dù sao, con ngựa kia nếu giẫm trên người bé, vậy bé hẳn là phải chết không thể nghi ngờ!!

Tuy nhiên, ở tình trạng... ngàn cân treo sợi tóc này, Đồng Nhạc Nhạc thấy được một bóng dáng màu đen cao to giống như chim ưng đen giương cánh vậy, nhanh như chớp chạy xuống phía dưới phố lớn, sau đó, gắt gao ôm bé đang đứng trên đường cái, một điểm ý thức nguy hiểm cũng không có vào ngực.

Lập tức lắc mình một cái, bóng dáng kia đã đứng tại chỗ an toàn.

Sau một khắc, lại có thêm vài bóng dáng cao to, nhanh chóng nhảy xuống từ phía gian phòng bên cạnh nàng.

Chỉ thấy mấy người... nam nhân kia, phảng phất giống như đột ngột xuất hiện vậy, thân thủ nhanh nhẹn, lập tức chế phục con ngựa đang nổi điên kia.

Chuyện này, chỉ phát sinh tại trong nháy mắt thôi.

Tuy là chỉ trong nháy mắt, lại hoàn toàn đảo ngược cục diện.

Ngay lập tức, mọi người bốn phía không nhận được cùng lúc vỗ tay, ánh mắt nhìn vài tên nam nhân vừa ra tay kia tràn đầy khen ngợi và thét to.

Dưới sự nhiệt tình của mọi người, ánh mắt của Đồng Nhạc Nhạc vẫn nhìn chăm chăm vào trên người một bóng dáng màu đen.

Chỉ thấy, nam nhân kia mặc một măng bào màu đen thêu hoa văn mờ, lưng thắt Kim Yếu Đái nên càng phác hoạ thân hình khối ngũ cao lớn tinh tế vô cùng.

Từ dáng người cứng cáp cùng thân thủ nhanh nhẹn vừa nãy của nam nhân kia, đủ để nhìn ra, hẳn là người có võ công cao cường.

Chỉ tiếc, giờ phút này nam nhân kia đang cúi đầu nói với bé cái gì đó, từ góc độ của nàng căn bản là không thấy được dung mạo của hắn.

Chỉ là, không biết như thế nào, thấy bóng dáng của nam nhân kia, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đột nhiên sinh ra một cảm giác quen thuộc vô cùng mạnh mẽ.

Giống như là, nam nhân này, đã rất quen thuộc với nàng vậy....

Chỉ là, cho dù Đồng Nhạc Nhạc nghĩ như thế nào, cũng không nghĩ ra được rốt cuộc mình từng thấy hắn ở nơi nào rồi.

Mặc dù như thế, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lại có một loại cảm giác vô cùng mãnh liệt, chính là, người này nhất định rất quan trọng đối với nàng.

Cho nên, nàng nhất định phải cố gắng nhớ ra người này!!

Trong lòng kiên định, Đồng Nhạc Nhạc lại càng cố gắng không ngừng nhớ lại, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc ảo não gắt gao nhìn vào... trên người nam nhân áo đen kia.

Chỉ là, nam nhân áo đen kia lại xoay người về phía nàng, chỉ để lại cho nàng một bóng lưng...

Thấy vậy, đôi mày của Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cau lại một cái, trong lòng lại nhói lên, khó chịu vô cùng.

Thật giống như, nàng sắp mất một món đồ rất quan trọng đối với mình vậy...

Ngay tại lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đang vô cùng phức tạp, Độc Cô Ngạo Phong ngồi bên cạnh nàng cùng dần dần cảm nhận được được động tĩnh dưới lầu.

Chỉ là, từ vị trí của hắn, không thể thu hết toàn bộ cảnh vật phía dưới vào mắt.

Giờ phút này, lại thấy dáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy nghi hoặc cùng khó chịu, ánh mắt kia càng là nhìn chằm chằm phò lớn kinh thành phía dưới, thấy vậy, trong lòng Độc Cô Ngạo Phong lo lắng rất nhiều, không khỏi sinh ra tò mò.

“Duy Nhất, người bị làm sao vậy?! Có chỗ nào không thoải mái sao?!”

“Ách, ta không sao...”

Đồng Nhạc Nhạc vốn đang cố gắng suy nghĩ, nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, trên mặt đầu tiên là sững sốt, sau đó lập tức mở miệng nói.

Chỉ là, Độc Cô Ngạo Phong nghe vậy đương nhiên là có chút không tin.

Nghi hoặc trong lòng, ánh mắt Độc Cô Ngạo Phong không khỏi quét nhanh một lượt, không cảm thấy gì liền nhìn lại về phía Đồng Nhạc Nhạc vừa nhìn.

Chỉ thấy trên đường cái, người đến người đi, giống như lúc này dường như đã xảy ra chuyện gì vậy.

Giờ phút này, dân chúng vội vàng tụ tập ở nơi này, châu đầu lại nói chuyện với nhau, ánh mắt lại tràn đầy khen ngợi.

Thấy vậy, trong lòng Độc Cô Ngạo Phong nghi hoặc, lập tức, nhìn lại theo... ánh mắt của những dân chúng này.

Lúc ánh mắt Độc Cô Ngạo Phong rơi vào người bóng dáng màu đen cao to kia, đôi mắt lập tức trợn lên một cái...

Là hắn!?

Nghĩ tới đây, trong lòng Độc Cô Ngạo Phong không khỏi giật nảy lên một cái, phảng phất giống như có người hung hăng nhéo vào tim hắn vậy.

Chỉ là sau một khắc, Độc Cô Ngạo Phong lại đẩy lui suy nghĩ trong đầu mình.

Không, làm sao có thể là hắn đây!?

Bây giờ, hắn là hắn phải ở tại Linh Nhạc quốc làm hoàng đế! Làm sao có thể xuất hiện tại Thương Lang quốc của mình?!

Người này, nhất định không phải là hắn!

Chỉ là bóng lưng có hơi quen thuộc thôi...

Độc Cô Ngạo Phong không ngừng cường điệu trong lòng, cho đến khi bóng dáng màu đen cao to kia hoàn toàn rời khỏi tầm mắt của hắn.

Chỉ là, tuy là như thế, trong lòng hắn lại dần dần tràn ngập một nỗi bất an...

...

Cúi đầu nhìn bóng dáng màu đen cao to kia dần dần biến mất khỏi tầm mắt của mình, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trái tim khó chịu vô cùng.

Giống như, có một bàn tay vô hình, đang nhéo vào tim nàng, từ từ dùng sức co rút lại.

Hơn nữa, thấy bóng dáng màu đen kia dần dần rời khỏi tầm mắt của mình, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc bỗng nhiên có một loại ý nghĩ làm kinh động lòng người.

Đó chính là, lao xuống đi tới bên cạnh hắn, không để hắn lại rời khỏi chính mình!

Lại?!

Tại sao nàng lại dùng cái từ này?!

Nghĩ tới đây, chân mày Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhẹ cau lại một cái, tràn đầy nghi hoặc.

Tuy nhiên, Đồng Nhạc Nhạc cũng không suy nghĩ gì nhiều, đột nhiên cảm thấy đôi tay bé nhỏ căng thẳng.

Cúi đầu nhìn lại, thấy đôi tay bé nhỏ của mình đang bị một bàn thon thả nắm chặt, tim Đồng Nhạc Nhạc không khỏi giật nảy lên một cái.

Bởi vì, người nắm tay nàng, không phải ai khác, chính là Độc Cô Ngạo Phong đang ngồi bên cạnh!

Không phải không biết trong lòng Độc Cô Ngạo Phong có nàng, chỉ là, cho tới nay Độc Cô Ngạo Phong đều vô cùng tôn trọng nàng, cho nên tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện này đối với nàng.

Mặc dù chỉ là đôi tay nhỏ bé bị người ta nắm, làm trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vừa kinh ngạc lại vừa không được tự nhiên.

Chỉ là, về mặt của Độc Cô Ngạo Phong bây giờ, lại làm cho Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc.

Phảng phất, giống như hắn đang sợ hãi mất đi vật trân quý nhất...

Nghĩ tới đây, trong mắt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhuộm thêm vài phần khó hiểu.

Đang yên đang lành, sao Độc Cô Ngạo Phong lại như vậy?!

Trong lúc đang suy nghĩ, nhất thời Đồng Nhạc Nhạc cũng đã quên rút tay mình về. Chỉ là lẳng lặng nhìn Độc Cô Ngạo Phong, trong lòng nghi hoặc vô cùng.

Cũng không biết, đang có hai đôi mắt kinh ngạc đang nhìn chằm chằm hai người bọn họ.

Nhìn thấy tay Độc Cô Ngạo Phong nắm chặt tay Đồng Nhạc Nhạc, Đồng Nhạc Nhạc lại không cố ý tránh né, chỉ lẳng lặng nhìn Độc Cô Ngạo Phong.

Hai người Linh nhi và Lam Vũ kinh ngạc trở mắt đứng nhìn, trợn mắt há hốc mồm.

Dù sao, đối với bọn hắn mà nói, quả thật là rất kinh động lòng người!!!

Phải biết rằng, tình yêu của hoàng đế bọn họ đối với Đồng Nhạc Nhạc bọn họ cũng biết.

Chỉ là, đế vương của bọn họ chưa từng làm bất cứ... chuyện quá đáng nào đối với Đồng Nhạc Nhạc.
Giờ phút này, hấn lại làm, mặc dù chỉ là nắm tay Đồng Nhạc Nhạc, vậy cũng đã là vô cùng to gan.
Chỉ là, làm bọn họ kinh ngạc là, Đồng Nhạc Nhạc lại không có ý muốn tránh tay hấn ra.
Chẳng lẽ là, Đồng Nhạc Nhạc bị đế vương nhà bọn họ làm cảm động, mới có thể không tránh né như bây giờ sao?
Nghĩ tới đây, hai người Linh nhi cùng Lam Vũ không khỏi cùng nhau trao đổi một ánh mắt mà chỉ có bọn họ mới hiểu, lập tức vội vàng vui mừng cười ra tiếng...

528. Chương 533: Chương 288: Chẳng Lẽ, Nàng Còn Nhớ Huyền Lăng Thương?!

Hội Bách Bảo ở kinh thành lớn nhất được tổ chức ở hồ Triều Dương!

Chỉ thấy hồ Triều Dương này, diện tích lớn như thế, đưa mắt nhìn khắp một vòng, sóng nước lẫn tăn, hồ nước trong suốt thấy đến tận đáy.

Trên mặt hồ Triều Dương lớn như vậy, càng là thấy được một tòa đình đài lớn như thế.

Chỉ thấy đình đài diện tích lớn này, điêu khắc bằng bạch ngọc, cầu đá quanh co chín khúc, tạo ra khung cảnh xa hoa cực kỳ lộng lẫy!

Hơn nữa bên trên đình đài, lại còn có lụa mỏng bạch sắc rủ xuống, cùng với gió xuân nhẹ nhàng, thổi tới khiến cho lụa mỏng nhẹ nhàng bay lên.

Lại được nước từ trên núi chảy xuống làm tôn thêm, đẹp tựa tiên cảnh giữa trần gian!

“Nơi này thật đúng là đẹp!”

Thấy đình đài phía trước, Linh nhi không khỏi mở miệng kêu lên.

Đồng Nhạc Nhạc nghe xong, cũng là nhẹ nhàng gật đầu.

“Thật là đẹp!”

Coi như hoàng cung Thương Lang Quốc, xanh vàng rực rỡ, khoa trương rầm rộ, chỉ là, nơi này cũng là cực kỳ lộng lẫy, như tiên cảnh giữa trần gian!

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kêu lên, mắt nhưng lại nhẹ nhàng quét qua cầu đá chín khúc bên kia, chỉ thấy, phía trước cầu đá, có mấy người đứng gác.

Những người đến đây, đều phải trước đưa thiệp mời ra, mới có thể đi tới đình đài bên kia.

Nghĩ đến cũng phải, hôm nay chính là hội Bách Bảo, có thể đi vào, đều là người không phú thì quý.

Hơn nữa buổi đầu giá hôm nay, rất nhiều vật đều là giá trị liên thành, đương nhiên không thể để cho những người bình thường đi vào.

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thầm nghĩ, bọn họ đã đi tới bên cầu đá chín khúc.

Sau khi Lam Vũ đưa thiệp mời ra, bọn người Đồng Nhạc Nhạc, liền được mời đi vào.

Sau khi bọn người Đồng Nhạc Nhạc tiến vào đình đài, mới phát hiện, bên trong đình đài, còn có cảnh bồng lai khác.

Lúc ở bên ngoài nhìn thấy đình đài này, liền cảm giác được rộng lớn mà thanh lịch, hiện nay nhìn một cái, chỉ cảm thấy bên trong càng thêm khác biệt rất nhiều.

Chỉ thấy, chính giữa trong đình đài, bố trí đặt một cái đài.

Bốn phía, chính là những gian nhĩ phòng.

Trước nhĩ phòng, đều là bức rèm che rũ xuống, lựa mỏng phát phơ. Đứng ở bên ngoài nhĩ phòng, chỉ có thể loáng thoáng thấy cảnh vật bên trong nhĩ phòng, lại xem ra không đúng xác thực.

Rất nhiều loại phú thương, không thích người khác thấy dáng vẻ của mình, hiện nay làm như vậy, phi thường tốt bảo vệ sự riêng tư của người khác.

Điểm này, làm vô cùng tốt!

Liền tại trong lòng Đồng Nhạc Nhạc trầm nghĩ, bọn họ đã được một gia nhân cung kính dẫn theo tiến vào bên trong một nhĩ phòng.

“Các vị ở chỗ này chờ trước, nước trà nhanh chóng liền tới.”

Chỉ thấy gia nhân kia vừa nói dứt lời, liền lập tức xoay người rời đi.

Chả mấy chốc, các loại nước trà điểm tâm, liền được bưng lên.

Đồng Nhạc Nhạc cầm ly trà gốm thanh hoa, đầu tiên là nhẹ nhàng cầm nắp lên, ngay lập tức, một mùi hương trà thanh nhĩ liền xông vào mũi.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời.

Không nghĩ tới, trà thơm hội Bách Bảo, cũng là siêu tốt!

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc, chỉ thấy bên ngoài cũng dần dần bắt đầu náo nhiệt.

Không được bao lâu, các nhĩ gian bốn phía, cũng đã có toàn bộ người ngồi đầy.

Cùng với một hồi tiếng gõ chiêng lanh lảnh vang lên, biểu hiện hội Bách Bảo sắp sửa bắt đầu rồi!

Chỉ thấy, cùng với một trận tiếng gõ chiêng lanh lảnh vang lên kia, ban đầu bốn phía náo nhiệt, lập tức trở nên lặng ngắt như tờ.

Ánh mắt của mọi người, đều từ từ dừng ở trên cái đài đặt chính giữa.

Chỉ thấy, trên cái đài kia, giờ phút này chính lúc đang đặt một cái bàn gỗ chạm trổ hoa văn. Một nam nhân trung niên nhĩ nhận lịch thiệp, liền đứng ở trên đài, đầu tiên là cúi đầu về khắp bốn phía, sau đó mới trầm giọng nói.

“Các vị khách quý, lần này đây hội Bách Bảo chủ yếu là đấu giá trân phẩm, đều là do các vị phú thương hào phóng tài trợ, tiền chúng ta có từ chỗ đấu giá của hội Bách Bảo, sẽ để cứu trợ nạn nhân, mong mọi người ủng hộ nhiều hơn. . .”

Sau khi nam nhân trung niên kia nói xong những lời này, kế tiếp, chính là phân đoạn đấu giá.

Chỉ thấy những trân phẩm này, cái nào cái nấy đều là giá trị xa xỉ, báu vật ly kỳ trân quý, làm cho người ta xem ra trông thật tuyệt vời, hoa cả mắt.

Chỉ là, có trân bảo ly kỳ nào mà bên trong hoàng cung không có! ?

Một năm đến, Độc Cô Ngạo Phong vì muốn chiếm được niềm vui của Đồng Nhạc Nhạc, càng là không tiếc tất cả, mỗi lần có trân bảo ly kỳ gì, đều sẽ đưa đến cho Đồng Nhạc Nhạc trước tiên.

Cho nên hiện tại, Đồng Nhạc Nhạc đối với chỗ trân phẩm được đấu giá trên đài, đều là không có hứng thú.

Giờ phút này, nàng chỉ là lẳng lặng ngồi ở nơi này, đủ kiểu nhàm chán quét mắt nhìn bên ngoài.

Gió mát hiu hiu, không ngừng xuyên thấu qua cửa sổ chạm trổ rộng mở thổi tới, thổi trúng bốn phía lựa mỏng bạch sắc chập chờn không thôi.

Mắt nhung của Đồng Nhạc Nhạc đủ kiểu nhàm chán quét mắt về khắp bốn phía, cuối cùng, ánh mắt trong lúc vô tình quét nhanh một lượt, lại dừng ở một đạo bóng dáng cao to cách đó không xa kia, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy chính mình giống như bị điện giật, trong lòng chấn động mãnh liệt.

Chỉ thấy, cùng với một hồi gió thoảng kia, thổi tới trước cửa nhĩ gian cách đó không xa kia làm lùa mỏng rơi xuống đất, ngay lập tức, bên trong tất cả nhĩ gian kia, đều vô cùng tinh tế xuất hiện ở trong tầm mắt của Đồng Nhạc Nhạc.

Mà ánh mắt của Đồng Nhạc Nhạc, dừng ở trên mặt một bóng người bên trong nhĩ gian, cả người chỉ cảm thấy giống như bị ngũ lôi giáng xuống đầu, hoàn toàn kinh ngạc! ! !

Chỉ thấy nam nhân ngồi ở bên trong nhĩ gian, một thân cẩm bào màu đen có hoa văn chìm mặc trên người, lưng thắt Kim Yêu Đái, đầu đội mũ đen, làm nền cho gương mặt kia, càng là tuần tú vô cùng!

Mây kiếm bay nghiêng đến tóc mai, lộ ra vô cùng kiên nghị và khí phách!

Sống mũi cao thẳng tắp, giống như đao tước, bỗng nhiên lộ vẻ tao nhã!

Còn nữa đôi môi mảnh kia, bờ môi tuyệt đẹp!

Đặc biệt nhất, là một đôi con ngươi huyết sắc của nam nhân kia!

Rốt cuộc là một đôi mắt như thế nào! ?

Đường nét động lòng người, đẹp hơn, khỏe mắt có hơi xéch lên, lộ ra một luồng tà mị!

Đồng màu màu huyết hồng kia, lại giống như một đôi hồng bảo thạch xinh đẹp, đẹp không sao tả xiết!

Lại giống như ngưng tụ máu huyết của ngàn vạn người, làm cho người ta khiếp sợ!

Nam nhân chỉ là ngồi ở nơi này, trên tay cầm ly trà thơm, nhẹ nhàng nhắm nháp. Tuy là như thế, quả nhiên cũng là một người tao nhã tự nhiên, sang trọng vô cùng! Đẹp mắt làm cho người ta không rời mắt nổi!

Mỹ nam tử Đồng Nhạc Nhạc không phải chưa từng gặp qua, giống như Độc Cô Ngạo Phong ngồi ở bên người nàng, như rồng như phượng, dáng vẻ tuần tú phóng khoáng, không biết làm điên đảo bao nhiêu nữ nhân.

Chính là, nam nhân tuần tú có một đôi mắt huyết sắc, lại làm cho Đồng Nhạc Nhạc thấy, chỉ cảm thấy tim đập bỗng nhiên gia tốc, tiếng tim đập ‘Bang bang bang’, kịch liệt như thế, giống như từ nội tâm nàng nhảy ra.

Một luồng cảm giác quái dị, càng là nhanh chóng trào dâng trong lòng.

Kinh ngạc, căng thẳng, uất ức, tưởng nhớ. . . Hết thấy nảy lên trong lòng, khiến cái mũi Đồng Nhạc Nhạc không khỏi đau xót, một hàng lệ trong veo, càng là khiến nàng không phòng bị, tốc tốc chảy xuống hai gò má. . .

Đồng Nhạc Nhạc không biết chính mình rốt cuộc là làm sao vậy.

Nam nhân kia, nàng rõ ràng không biết hắn là ai, chỉ là, khi nhìn thấy hắn, trong lòng lại giống như nảy lên năm hương vị, các loại tư vị nổi lên trong lòng.

Nàng, rốt cuộc là làm sao vậy! ?

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc nghi hoặc, Độc Cô Ngạo Phong ngồi ở bên cạnh nàng, tâm tư của hắn, một mực đều là quay chung quanh ở trên người Đồng Nhạc Nhạc.

Hiện nay, thấy nữ nhân ngồi ở bên cạnh hắn, đột nhiên rơi lệ, Độc Cô Ngạo Phong thấy, trong lòng đầu tiên là giật nảy lên một cái, lập tức, mày kiếm cau lại một cái, mở miệng hỏi.

“Duy Nhất, tại sao ngươi đột nhiên lại khóc! ?”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, trên mặt đều là nghi hoặc và lo lắng.

Cùng với Độc Cô Ngạo Phong vừa nói ra lời này, ánh mắt Linh nhi và Lam Vũ vốn đều dừng ở trên đài, lập tức quay đầu nhìn lại Đồng Nhạc Nhạc.

Khi thấy Đồng Nhạc Nhạc mặt mày nước mắt, Linh nhi và Lam Vũ vội vàng giật nảy lên một cái.

“Nha! Duy Nhất, người làm sao lại khóc! ? Phải chăng là thân thể không thoải mái! ? Cho ta nhìn người một cái.”

Linh nhi vừa nói dứt lời, lập tức kéo tay Đồng Nhạc Nhạc, bắt đầu vì nàng bắt mạch.

“Ồ, Duy Nhất, thân thể người không có việc gì a, hiện tại người rất cuộc là làm sao vậy! ! ?”

Sau khi Linh nhi bắt mạch cho Đồng Nhạc Nhạc xong, không khỏi cau mày mở miệng nói.

Chỉ là hiện tại, Đồng Nhạc Nhạc chú ý, toàn bộ đều dừng ở một đạo thân thể cao to thân thể cách đó không xa kia, cả người, giống như bị câu hồn, cũng không nhúc nhích, đều là đang khóc.

Nhìn thấy trên mặt Đồng Nhạc Nhạc thần sắc quái dị, trong lòng Độc Cô Ngạo Phong lo lắng lại nghi hoặc.

Lập tức, không nhìn được nhìn theo ánh mắt của Đồng Nhạc Nhạc.

Không nhìn còn may, vừa nhìn, Độc Cô Ngạo Phong chỉ cảm thấy ở trong đầu “âm” một tiếng, giống như ngũ lôi giáng xuống đầu, cả người hoàn toàn rung động.

Quả thật là hấn! ! ! ? ? ?

Mới vừa rồi ở khách sạn trên lầu, xa xa nhìn thấy tám lưng kia, chỉ cảm thấy nhìn quen mắt, trong lòng lại cường điệu chính mình là nhìn lầm rồi.

Chính là hiện nay, nhìn thấy người tuần mỹ mê hoặc kia, Độc Cô Ngạo Phong lại cũng không cách nào lừa mình dối người!

Huyền Lăng Thương hấn, đã đến Thương Lang Quốc rồi! ! !

Chỉ là, để cho Độc Cô Ngạo Phong kinh ngạc chính là, Đồng Nhạc Nhạc thấy Huyền Lăng Thương liền phản ứng như thế!

Chẳng lẽ, nàng còn nhớ Huyền Lăng Thương ! ? ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Độc Cô Ngạo Phong không khỏi bối rối một trận.

Một loại cảm giác đồ vốn thuộc về mình, sắp sửa bị người đoạt đi, khiến Độc Cô Ngạo Phong bắt đầu đứng ngồi không yên!

Không!

Duy Nhất là của hấn, hấn tuyệt đối không thể để cho Duy Nhất rời khỏi hấn!

Coi như không chiếm được lòng của nàng, hấn cũng nhất định phải để cho nàng vĩnh viễn ở lại bên cạnh mình!

Trong lòng Độc Cô Ngạo Phong nghĩ, lập tức, càng là không nhìn được đưa tay, nắm thật chặt đôi tay mềm trắng như tuyết kia của Đồng Nhạc Nhạc.

Độc Cô Ngạo Phong sức lực rất lớn, giống như làm vậy, Đồng Nhạc Nhạc sẽ không rời khỏi hấn.

Lòng Đồng Nhạc Nhạc vốn đang lúc chưa xót khổ sở, chỉ cảm thấy cổ tay đau nhức, lập tức, lông mày kẻ đen cau lại một cái, liền ngẩng đầu, nhìn tới Độc Cô Ngạo Phong ngồi ở bên cạnh.

Đôi đầu, cũng là đồng mâu Độc Cô Ngạo Phong tràn đầy bối rối.

Chỉ thấy, Độc Cô Ngạo Phong giờ phút này, mặt mày trắng bệch bối rối, giống như, đang sợ hãi mất đi cái gì.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, hé mở làn môi hồng, còn không chờ nói cái gì, đột nhiên, một trận tiếng kêu thảm thiết, lại phút chốc từ bên ngoài vang lên.

529. Chương 534: Chương 289 : Chẳng Lẽ, Nàng Trước Đây Nhận Biết Hắc Sao

“A !!!! Giết người rồi!”

Khi tiếng thét thê thảm chói tai vang lên, ngay lập tức bốn phía lập tức trở nên rối rắm.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến trong lòng giật mình, mắt nhắm nhìn ra bên ngoài.

Không nhìn còn không sao, vừa nhìn, đôi mắt lập tức trợn ngược.

Chỉ thấy, bên ngoài đình đột nhiên có mấy chục hắc y nhân đang cầm vũ khí sắc bén, gặp người liền giết, thủ đoạn hung tàn!

Cũng có không ít hắc y nhân nhảy lên mặt bàn, lấy hết những bảo vật.

Cũng có người, gặp người liền giết, sau đó lục lọi trong xác người chết vàng bạc trang sức linh tinh các loại.

Phải biết rằng, có thể đứng ở đây, ai nấy đều có lai lịch không tầm thường. Mà những đồ mang trên người họ, đương nhiên cũng là đồ xa xỉ!

Nhìn thấy cảnh này, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến lòng dạ rối bời.

Đúng lúc này, một Hắc y nhân cầm trong tay vũ khí phi về phía Đồng Nhạc Nhạc.

Chỉ là khi trường kiếm trong tay còn chưa kịp có hạ xuống, liền bị Lam Vũ hung hăng đá một cái!

Chỉ thấy hắc y nhân kia liền lập tức bị đá bay đi ra ngoài, hung hăng đập vào cây cột, miệng phun một ngụm máu, ngất đi.

“Hừ! chỗ của ta người cũng dám đến, muốn chết! ! !”

Lam Vũ vừa nói, cả người liền xông ra ngoài.

Linh nhi cũng vô cùng xúc động, hơn nữa còn là thầy thuốc lại càng không thể để cảnh máu chảy thành sông, nên cũng lập tức ra ngoài cứu người.

Độc Cô Ngạo Phong mặc dù võ nghệ cao cường, nhưng vì lo lắng cho an nguy của Đồng Nhạc Nhạc, nên đương nhiên không rời khỏi Đồng Nhạc Nhạc một bước.

Thấy bên ngoài hỗn loạn như thế, lại lo lắng nàng sẽ sợ hãi nên vội vàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé, vội vàng xông ra ngoài, tránh khỏi nguy hiểm.

Tuy nói võ công của hắn cao cường, nhưng khi bảo vệ Đồng Nhạc Nhạc mà nói, hắn quả thực vẫn không yên tâm .

Mà tâm tư này của Độc Cô Ngạo Phong, Đồng Nhạc Nhạc đương nhiên không biết.

Giờ phút này, nàng được Độc Cô Ngạo Phong che chở chạy ra ngoài, chỉ là, ánh mắt của nàng lại không nhìn được nhìn về phía nhà gian đằng sau.

Bây giờ, bốn phía hoàn toàn rối loạn, tiếng kêu thảm thiết, tiếng vật nặng rơi xuống đất lạnh lùng, tiếng binh khí va chạm vào nhau. Mà nhà gian kia, mọi người cũng đã sớm dời đi - tất cả trống vắng...

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhói lên một cái, giống như trong lòng đang thiếu một cái gì đó.

Không có hắn . . .

Trong lòng mơ hồ, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy mất mát vô cùng.

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc đang còn khổ sở, đột nhiên cảm thấy có một cổ sát khí đánh ngược lại

“Cầu hoàng đế, để mạng lại!”

Vừa lúc này, Đồng Nhạc Nhạc đang được Độc Cô Ngạo Phong che chở liền quay ra, nhìn theo nơi phát ra âm thanh.

Vào đúng lúc này, hơn mười người cầm trong tay trường kiếm che mặt kín mít đột nhiên từ trên cây nhảy xuống, khí thế hùng hổ, hơn nữa, hẳn là không cùng đồng bọn với nhóm hắc y nhân kia

Lần này đây, bọn hắc y nhân là nhằm vào Độc Cô Ngạo Phong ! ! !

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nhảy lên một cái.

Hơn mười người che mặt cầm trong tay chùy thủ sắc bén, lao tới bọn họ. Mà Đồng Nhạc Nhạc lại một chút võ công cũng không có, nên càng là sợ đến sợ hết hồn hết vía.

Mà phía bên này, Độc Cô Ngạo Phong mảy kiếm cũng cau lại một cái, sau đó lập tức ôm Đồng Nhạc Nhạc vào trong lòng, một tay vung kiếm. Máu tung toé vắng khắp nơi!

Nhìn thấy những nhân mạng trước mắt từ từ ngã xuống, be bét máu, đôi mắt tròn tròn, gương mặt hung ác càng khiến Đồng Nhạc Nhạc sợ đến sắc mặt tái nhợt, hết sức lo lắng.

Có lẽ là trong lòng biết Đồng Nhạc Nhạc nhát gan, không thể nhìn thấy cảnh đánh đánh giết giết. Độc Cô Ngạo Phong vừa đánh nhau với hắc y nhân, vừa lấy tay vùi đầu Đồng Nhạc Nhạc vào ngực mình, nắm lấy eo nàng, bảo hộ Đồng Nhạc Nhạc kín mít.

Trong khoảnh khắc, mặc dù Độc Cô Ngạo Phong lấy ít địch nhiều, không có khe hở nào, nhưng lại không ngừng đánh thắng những hắc y nhân kia.

Nhìn thấy từng người từng người ngã xuống, một người trong đó khẽ nhú chân mày. Ngay lập tức như nghĩ đến điều gì đó, đôi đồng mâu âm u lập tức tức lóe sáng.

Bên này Đồng Nhạc Nhạc được Độc Cô Ngạo Phong hộ hảo tốt, nên đương nhiên không bị thương chút nào. Chỉ là, ánh mắt của nàng mặc dù không thấy được tình huống xung quanh, nhưng lỗ tai lại hoàn toàn có thể nghe được.

Những tiếng kêu thảm thiết kêu rên, tiếng vật rơi xuống đất, trái tim nàng giống như bị ai đó bóp chặt lại. Vì vậy, liền không nhận được hơi ngẩng đầu vừa nhìn.

Giá không nhìn còn đỡ, vừa nhìn, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc lập tức há hốc, không nhận được lạnh toát xương sống mà hít một một hơi thật sâu.

Bỗng dưng, một hắc y nhân che mặt, ném về phía bọn họ một đống bột phấn màu trắng. Khi bột bay tới, Độc Cô Ngạo Phong theo bản năng đưa tay che chắn ánh mắt, người bị mặt lợi dụng lúc đó liền giơ đao chém từ sau lưng.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc cả kinh, không khỏi hít một hơi thật sâu, lạnh toát sống lưng, giật mình la lên thành tiếng

“Nha, cẩn thận!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, hai tay theo bản năng đẩy Độc Cô Ngạo Phong tránh thoát khỏi nguy hiểm.

Mà hẳn tránh được một đao chí mạng kia, thì đao đó lại rơi vào người Đồng Nhạc Nhạc . . .

Bả vai một hồi đau đớn kịch liệt, nóng bỏng, giống như bị bát nước sôi đổ vào. Cảm giác này thực là rất thống khổ.

Gương mặt Đồng Nhạc Nhạc không nhận được nhú lại, miệng khẽ kêu lên thành tiếng.

Vừa rồi khi bị Đồng Nhạc Nhạc đẩy ra, lại nghe được tiếng nàng kêu lên, Độc Cô Ngạo Phong lập tức quay đầu lại. Khi nhìn thấy vết thương kia, trong lòng hẳn không khỏi nhói lên một cái, đồng mâu tròn lên, trong lòng tràn đầy vẻ đau lòng, bối rối, căng thẳng.

Thấy tên hắc y nhân làm nàng bị thương kia, trong con ngươi hổ phách của Độc Cô Ngạo Phong phát ra giận dữ, lửa giận hừng hực.

Lập tức, trường kiếm vung lên, chém bay đầu hắn, máu văng tung toé.

Nhìn thấy cảnh này, Độc Cô Ngạo Phong cũng không mấy may giảm đi chút tức giận nào, trên gương mặt tuấn tú hiện lên một mảng âm u, trường kiếm cầm trong tay vẫn giở từng giọt máu tí tách .

Dáng vẻ kia, giống như tu la từ mười tám tầng Địa Ngục đi tới, làm cho người ta sợ hãi!

Thấy vậy, bốn phía hắc y nhân còn lại đều bắt đầu hoảng loạn

Nam nhân trước mắt này, thật sự rất đáng sợ.

Thủ đoạn giết người kia quyết đoán, sắc mặt âm u gặp người giết người.

Thấy vậy, Độc Cô Ngạo Phong chỉ quét mắt bốn phía, cuối cùng, thân hình chợt lóe, liền đi tới trước mặt Đồng Nhạc Nhạc, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực.

“Duy Nhất, người như thế nào! ?”

“Hoàng thượng, ta đau. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, gương mặt tràn đầy thống khổ.

Giờ phút này, nàng chỉ cảm thấy trên vai giống như bị nước nóng hắt trúng, đau chỉ muốn ngắt đi cho rồi.

Thấy nàng nói vậy, lại thấy gương mặt thống khổ kia, Độc Cô Ngạo Phong chỉ cảm thấy lồng ngực như nhói một cái.

Dù sao, Đồng Nhạc Nhạc bị thương, tim hắn so với nàng còn đau hơn, hận không thể thay nàng chịu đựng nỗi thống khổ này.

Trong lúc Độc Cô Ngạo Phong còn đang đau lòng, mấy hắc y nhân vừa rồi còn e ngại sức lực của hắn, nay lại thấy Độc Cô Ngạo Phong cực kì quan tâm đến nữ nhân trong ngực, trong lòng liền biết Đồng Nhạc Nhạc chính là nhược điểm của Độc Cô Ngạo Phong . Vì vậy tất cả trao đổi một cái, liền đồng loạt vung đại đao lao về phía người trong lòng hắn

Nhìn thấy những người này lại đồng nhất công kích Đồng Nhạc Nhạc , Độc Cô Ngạo Phong mày kiếm nhăn lại, lập tức một tay gắt gao bảo hộ nàng trong ngực, một tay cầm trường kiếm sắc bén đánh trả.

Mặc dù hắn võ công cao cường, nhưng giờ phút này lại vướng Đồng Nhạc Nhạc ở trong ngực, hơn nữa nàng lại còn bị thương, mặt mày thống khổ, Độc Cô Ngạo Phong không khỏi lòng dạ rối bời, chỉ nghĩ nhanh một chút đánh bại tên này.

Mà khi hắn càng bối rối, chiêu thức lại càng loạn. Cuối cùng, cánh tay bị chém một cái.

Cánh tay bị đau, trường kiếm trên tay cũng lập tức buông lỏng ra, ‘Xoẹt ’ một tiếng, liền rơi xuống mặt đất.

Đồng Nhạc Nhạc được Độc Cô Ngạo Phong gắt gao bảo hộ trong ngực chỉ nghe đến trên đỉnh đầu truyền đến một hồi kêu rên thanh, bèn cố nhịn đau, ngẩng đầu lên nhìn.

Thấy cánh tay hắn bị thương, mà trên gương mặt tuần tú kia nhăn chặt cổ chịu đựng đau đớn, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái tràn đầy lo lắng.

Lại thấy lúc này, nhóm người che mặt vừa thấy Độc Cô Ngạo Phong rơi kiếm, liền nhất tề lao tới.

Độc Cô Ngạo Phong thấy vậy, lập tức đem Đồng Nhạc Nhạc đẩy sang một bên, để tránh nàng bị liên lụy.

Lập tức, cả người dốc toàn lực đánh nhau với nhóm người che mặt.

Mặc dù không có vũ khí, trên tay cũng bị thương, nhưng Độc Cô Ngạo Phong hắn trước giờ có gì chưa từng trải qua! ?

Mặc dù lúc này đối mặt với bất lợi, nhưng Độc Cô Ngạo Phong sắc mặt vẫn không thay đổi cùng những người bị mặt này đánh như bão táp.

Mà Đồng Nhạc Nhạc ở một bên, một tay bưng cánh tay bị thương, một bên mặt mày căng thẳng nhìn về phía đang đánh nhau, trong lòng tràn đầy lo lắng.

Tuy nhiên, không biết có phải do mất máu quá nhiều hay không, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy đầu càng ngày càng nặng.

Cảnh vật trước mắt mờ nhạt, trời đất bắt đầu quay tròn. Đồng Nhạc Nhạc choáng váng lùi hai bước, cuối cùng, rốt cuộc không chống đỡ nổi liền ngã ra phía đằng sau.

Mà cũng không biết, phía sau nàng, là hồ nước sâu không thấy đáy.

‘Bùm’ một tiếng, Đồng Nhạc Nhạc cả người liền rơi vào dòng nước lạnh lẽo.

Mà khi chạm vào dòng nước này, toàn thân căng thẳng khiến Đồng Nhạc Nhạc muốn lập tức thanh tỉnh lại, muốn vùng vẫy tứ chi, muốn được nổi lên.

Tuy nhiên, nàng giờ phút này một chút sức lực cũng không có, cả người mềm nhũn.

Cuối cùng, chỉ có thể tùy ý để cả người từ từ chìm xuống đáy hồ

Chẳng lẽ, nàng phải chết sao! ?

Cảm giác trong phổi thiếu dưỡng khí ngột ngạt, cảm giác khó chịu khiến Đồng Nhạc Nhạc rơi vào trạng thái hôn mê.

Tuy nhiên, vào đúng thời điểm này, Đồng Nhạc Nhạc nghe được ‘Bùm’ một tiếng, lập tức cảm nhận được có thứ gì đó đang bơi về phía bên này.

Nàng theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy, một bong bóng cao to màu đen, đang vội bơi về phía này.

Mà thấy hình bóng ấy, chẳng hiểu sao, Đồng Nhạc Nhạc lại cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Tình cảnh này, hình như nàng cũng đã từng trải qua. . .

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc còn đang nghi hoặc, bóng dáng màu đen kia đã bơi tới trước mặt nàng, cầm lấy bàn tay nàng thật chặt.

Bàn tay nam nhân dùng sức, gắt gao bắt được tay nàng, sau đó liền lôi nàng vào trong ngực, bơi lên.

Mà đúng vào lúc này, Đồng Nhạc Nhạc mới nhìn đến dáng vẻ của người mới đến .

Gương mặt tuấn tú đủ để cho toàn bộ nữ nhân trong thiên hạ điên cuồng.

Mây kiếm, tóc mai, mũi thẳng tao nhã, môi mỏng khiến người ta ấn tượng sâu sắc, mà đặc biệt hơn hẳn là đôi huyết mâu giống như chứa đựng máu của hàng vạn người, đỏ tươi xinh đẹp!

Không biết tại sao, khi đối mặt với đôi mắt này, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhói mạnh một cái.

Giống như có người cầm thiết chùy hung hăng đâm vào trong lòng.

Đôi huyết mâu quen thuộc như vậy...

Hình như nàng đã gặp qua trong mộng rồi hay sao . . .

Còn nữa, nam nhân này, khiến nàng có cảm giác quen thuộc như thế, an toàn như thế.

Giống như, chỉ cần có hắn, trời đất sụp đổ cũng có thể chống đỡ được.

Tại sao trong lòng lại có cảm giác quái dị như vậy! ?

Tại sao nam nhân khiến nàng có cảm giác quen thuộc như thế! ?

Chẳng lẽ, trước đây nàng có quen hắn sao?

530. Chương 535: Chương 290 :nhạc Nhi Nàng, Lại Chưa Bị Chết

Như vậy, rốt cuộc hân là ai?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc vô cùng nghi hoặc, nổi bản khoản không ngừng nảy lên trong lòng.

Chỉ là, còn không đợi nàng suy nghĩ chuyện khác, chỉ cảm thấy một cơn choáng váng mãnh liệt kéo tới. Ngay sau đó, trước mắt Đồng Nhạc Nhạc tối sầm, hai mắt khẽ đảo, cả người lập tức lâm vào vô tận trong bóng tối...

....

” Nhạc nhi, người như thế nào!? Nhạc nhi! ? ”

Sau khi, ôm tiểu nữ tử lên bờ, Huyền Lăng Thương lập tức để người trong lòng nằm thẳng trên mặt đất, đôi môi mở ra, không ngừng kêu gọi.

Trên gương mặt tuấn tú kia, lộ vẻ không dám tin cùng khẩn trương lo lắng.

Bởi vì, Huyền Lăng Thương thật sự không thể tin được, mọi thứ trước mắt là thật.

Nhạc nhi, nàng lại không có chết!!!!

Một năm này, hân đều đắm chìm trong chuyện Nhạc nhi đã chết, đến nỗi ngay cả hoàng cung hân cũng không dám trở về.

Bởi vì, ở trong hoàng cung, thật sự có rất nhiều kỷ niệm của hân cùng Nhạc nhi.

Cho dù, cung điện, đường nhỏ nào, hay là một mảnh lá cây, một cái hồ nước, đều làm cho hân nhớ lại từng chút từng chút chuyện của hân và Nhạc nhi.

Ở trong đầu, luôn hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn hay hờn dỗi, ngượng ngùng, ảo não, hoặc là lúm đồng tiền như hoa của nàng.

Mỗi lần nghĩ đến nàng, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy lòng như đao cắt.

Cứ tưởng nhớ, hành hạ như vậy, làm cho hân đau lòng, cuối cùng, đành phải rời khỏi hoàng cung, rời khỏi cái nơi làm hân thương tâm.

Có lẽ, một ngày nào đó, cuối cùng hân nghĩ lại, buông xuống, hân sẽ trở về hoàng cung.

Nhưng là, hân nghĩ như vậy, cũng là sai lầm rồi.

Cho dù hân rời khỏi hoàng cung, đối với chuyện nhớ Nhạc nhi, chỉ có tăng không giảm.

Mặc kệ hân đi tới chỗ nào, trong đầu hân, đều nhớ, và muốn gặp, đều là tiểu nữ tử xinh đẹp kia.

Mỗi cái nhăn mày, một tiếng giận dữ của nàng, đều khắc sâu vào trong tim của hân. Thật giống như, nàng không có chết, nàng vẫn ở bên cạnh hân.

Huyền Lăng Thương cảm thấy, chính mình muốn điên rồi.

Cảm giác đau lòng như vậy, làm cho hân ăn không ngon, đêm không ngủ được, hân không biết, mình còn có thể chống đỡ đến khi nào.?

Có lẽ, cả đời này của hân, cũng chỉ có thể giống như hiện tại, sống một cuộc sống không hồn.!?

Tuy nhiên, ngay lúc Huyền Lăng Thương mất hết ý chí, tiểu nữ tử này, nhưng giống như lần đầu nhìn thấy nàng vậy, đột nhiên liền dục vào trong tầm mắt của hân.

Lúc đầu, thấy bên này đánh nhau, Huyền Lăng Thương một chút hứng thú đều không có.

Nhưng mà, khi nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc kia, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy cả người giống như bị điện giật, hung hăng kinh ngạc.

Bởi vì bóng lưng kia, quen thuộc như vậy, thật giống tiểu nữ tử vẫn làm cho hân điên đảo.

Chỉ là, trong lòng Huyền Lăng Thương kinh ngạc, cũng rất nhanh chối bỏ ý nghĩ trong lòng.

Có lẽ, là người giống người thôi.

Dù sao, một năm này, chuyện như vậy, hẳn không phải không có gặp qua.

Mỗi một lần, hẳn gặp được một bóng dáng quen thuộc, hẳn cho rằng, đó chính là Nhạc nhi. Chỉ là, khi hẳn mang tâm trạng kích động hưng phấn xông lên phía trước, cuối cùng kết quả, luôn làm cho hẳn thất vọng.

Cảm giác lo được lo mất kia, làm cho hẳn quá mệt mỏi.

Dù sao, Nhạc nhi nàng đã vùi thân trong Đoạn Nhai, nàng đã chết...

Trong lòng Huyền Lăng Thương nghĩ như vậy, chỉ cảm thấy vô cùng đau lòng.

Tuy nhiên, hẳn dù đã biết đáp án, nhưng mà, gặp lại bóng lưng quen thuộc kia rơi vào trong nước, Huyền Lăng Thương cũng là không cần suy nghĩ, thân thể giống như có ý thức của mình, ‘bùm’ một tiếng, liền nhảy xuống.

Đang nhảy vào bên trong hồ nước lạnh như băng kia, Huyền Lăng Thương nhìn thấy bóng dáng xinh xắn từ từ chìm xuống đáy nước kia, bỗng nhiên trong lòng Huyền Lăng Thương nhói lên.

Giống như có người đang dùng tay hung hăng bóp chặt tim của hẳn, đau quá.

Lòng dạ rối bời, làm cho tốc độ Huyền Lăng Thương nhanh hơn, đuổi theo bóng dáng đang từ từ chìm xuống kia.

Khi hẳn, rốt cục bơi tới bên cạnh bóng dáng xinh xắn kia, nhìn đến dung mạo kia, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy cả người giống như sấm sét giữa trời quang, ‘ầm’ một tiếng, hoàn toàn khiếp sợ.

Cho tới bây giờ, Huyền Lăng Thương còn không dám tin, nơi đây mình thấy nàng.

Chỉ thấy tiểu nữ tử trên mặt đất, màu da như ngọc, mặt như phù dung(hoa sen), hàng mi cao vút, xanh mờ, mũi thon môi anh đào, mỗi một chỗ, đều là quen thuộc như vậy.

Gương mặt tinh xảo kia, lúc nào cũng khắc vào trong đầu hẳn, hẳn khẳng định cũng có thể nhận ra dù chỉ một cái liếc mắt.

Là Nhạc nhi!

Nàng không có chết!!!

Thật sự quá tốt rồi!!!

Trong lòng Huyền Lăng Thương kích động lại hưng phấn, chỉ là, tiểu nữ tử trên mặt đất vẫn hôn mê bất tỉnh, Huyền Lăng Thương lại bắt đầu lo lắng.

Dù sao, thật vất vả hẳn mới gặp lại nàng, biết được nàng còn sống, nếu hiện tại, nàng lại chết đi ở trước mặt hẳn, Huyền Lăng Thương không biết, lúc này đây, chính mình còn có thể hay không thừa nhận.

Nghĩ đến đây, Huyền Lăng Thương đau lòng cực kì, lại thấy tiểu nữ tử trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt nhắm chặt, một chút dấu hiệu tỉnh lại cũng không có.

Thấy vậy, trong lòng Huyền Lăng Thương càng bối rối.

” Nhạc nhi, người tỉnh tỉnh, Nhạc nhi, người tỉnh tỉnh, mở mắt nhìn xem trẫm, trẫm thật vất vả gặp lại người, người ngàn vạn lần không cần rời khỏi trẫm, Nhạc nhi..... ”

Huyền Lăng Thương không ngừng kêu gọi, hai tay lại gắt gao bắt lấy bờ vai tiểu nữ tử trên mặt đất, bởi vì do kích động, không ngừng đong đưa.

Cuối cùng, cũng không biết là trong hôn mê nữ tử nghe được hẳn kêu gọi, vẫn là trời cao thương hại hẳn, không đành lòng nhìn tâm hẳn khổ sở.

Chỉ thấy, đôi mắt đẹp vốn nhắm chặt tiểu nữ tử, đầu tiên là khe khẽ ưm một tiếng, lập tức lông mi run nhẹ nhẹ một chút, liền chậm rãi tỉnh lại.

” Nhạc nhi, rốt cục đã tỉnh lại!? Thật sự là tốt quá!!!”

Nhìn tiểu nữ tử từ từ tỉnh lại, môi đỏ mọng Huyền Lăng Thương một tiếng, vui mừng cười nói, lập tức ôm chặt tiểu nữ tử vào trong lòng.

Chỉ cảm thấy, tiểu nữ tử trong lòng, nhỏ nhắn xinh xắn như vậy, mềm mại, lại có thể lấp đầy khoảng trống trong tim hắn.

Từ lúc tiểu nữ tử này chết đi, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy, lòng mình trống rỗng.

Toàn bộ thế giới của hắn, đều trở nên u ám.

Chỉ cảm thấy, sinh mệnh bên trong hắn, toàn bộ vui sướng, tươi cười, sắc thái, đều theo tiểu nữ tử này biến mất.

Hiện nay, trong lòng Huyền Lăng Thương ôm tiểu nữ tử, chỉ cảm thấy vui sướng chưa từng có, cảm thấy mỹ mãn.

Cảm giác đánh mất rồi lại có , thật là làm cho Huyền Lăng Thương kích động muốn bay lên.

Đối với hưng phấn kích động vui mừng quá độ của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc từ từ tỉnh lại, còn không đợi nàng kịp phản ứng, cả người liền bị người ôm lấy.

Trong ngực nam nhân, dày rộng mà rắn chắc như vậy.

Chóp mũi, ngửi được một loại mùi vị nhàn nhạt Long Tiên Hương, quen thuộc như vậy, thật giống như, nàng đã từng ngửi qua ở nơi nào.

Còn có nam nhân ôm vào trong ngực, cho nàng cảm giác, cũng quen thuộc như vậy, mà có nhiều cảm giác an toàn.

Giống như, cho dù là cả thế giới đều sụp, chỉ cần có hắn, nàng liền sẽ không sợ hãi....

Trong lòng rung động, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi theo ngực rắn chắc kia, chậm rãi nhìn lên trên.

Đập vào mắt là khuôn mặt tràn đầy bọt nước, vô cùng tuần tú mê hoặc!

Hàng mi sắc như đao, mũi thẳng tiao nhô, mỗi một chỗ, đều kết hợp hoàn mỹ, không chê vào đâu được.

Ánh mắt thu hút người, là một đôi mắt lá răm đỏ như máu của nam nhân kia.

Đôi mắt đỏ như máu kia, giống như một đôi ngọc đỏ xinh đẹp, rực rỡ không gì sánh được.

Giờ phút này, đôi mắt đỏ kia, lại nhộn nhạo che dấu không được mừng như điên.

Giống như, hắn chiếm được toàn bộ thế giới!

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nảy lên một cảm giác kỳ lạ.

Chỉ cảm thấy, nam nhân này, giống như đã từng quen biết, cho nàng một loại cảm giác vô cùng quen thuộc.

Chỉ là, trong lúc nhất thời, nàng lại nhớ không ra, nam nhân này, rốt cuộc là ai.

Còn có phản ứng nam nhân này, mừng rỡ như điên như vậy, nhìn vẻ mặt của hắn, hiển nhiên là biết nàng, nhưng là hắn rốt cuộc là ai!?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc không thôi, lập tức, môi đỏ mọng mở ra, yếu ớt hỏi.

” Người, rốt cuộc là ai! ”?

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, thanh âm nhẹ nhàng. Lại không biết, lời này của nàng rơi vào tai Huyền Lăng Thương, giống như một đạo sấm sét giữa trời quang, bổ thẳng xuống ót Huyền Lăng Thương——

Đôi mắt tròn tròn, đầu óc trống rỗng.

Nhìn chằm chằm vẻ mặt nghi hoặc ngây thơ của tiểu nữ tử trong lòng.

Chỉ thấy tiểu nữ tử nhìn vào ánh mắt của hắn, là xa lạ như thế, giống như một người không quen biết...

Thấy vậy, trong lòng Huyền Lăng Thương vô cùng kinh ngạc, bạc môi mở ra, vẻ mặt không dám tin hỏi.

” Nhạc nhi, người người là làm sao vậy? Trẫm là Huyền Lăng Thương! Người quên ta rồi sao!?”

” Nhạc nhi, Huyền Lăng Thương!? ”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, đôi mày Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cau lại, vẻ mặt nghi hoặc.

” Nhạc nhi, Nhạc nhi, tên này rất quen thuộc....”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, lẩm bẩm chỉ cảm thấy chỉ cảm thấy tên này, vô cùng quen thuộc.

Chỉ là, hiện tại đầu óc nàng trống trơn, đối với nam nhân trước mặt, một chút ấn tượng cũng không có.

Chỉ cảm thấy, nam nhân này cho nàng một loại cảm giác vô cùng quen thuộc.

Còn có, Nhạc nhi Huyền Lăng Huyền Lăng Thương, hai cái tên này, cũng là quen thuộc như vậy.

Chỉ là, trong lúc nhất thời, nàng cũng không nghĩ ra.

Bởi vì, chỉ cần nàng cố gắng suy nghĩ, trong đầu nàng, bắt đầu ong ong đau đớn.

Giống như, ở trong đầu có ngàn vạn cây châm, đang đâm đầu của nàng.

“A, đầu của ta, đau quá... ”

531. Chương 536: Chương 291 . Đồng Nhạc Nhạc Trúng Độc

Hai tay Đồng Nhạc Nhạc ôm đầu, trên gương mặt tinh xảo kia, càng là đường nét nhíu chặt, mặt mày thống khổ.

Nhìn thấy dáng vẻ thống khổ này của Đồng Nhạc Nhạc, Huyền Lăng Thương tâm càng thắt chặt lại, lòng dạ đều rối bời.

“Nhạc nhi, người như thế nào! ? Đừng dọa trẫm a. . .”

Huyền Lăng Thương mở miệng, mặt mày bối rối.

Dù sao, thấy dáng vẻ thống khổ như thế của thiếu nữ này, hấn tâm, quả thực như là bị dao cắt vài cái, hận không thể giúp nàng gánh chịu những ... thống khổ này.

Đang trong thời gian Huyền Lăng Thương trầm nghĩ, lại thấy Đồng Nhạc Nhạc đột nhiên hai mắt trợn ngược, thân thể mềm nhũn, liền té xỉu xuống.

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương sợ đến mức sắc mặt đại biến, ôm thật chặt thiếu nữ trong lòng, trái tim, cơ hồ muốn ngừng đập.

“Nhạc nhi, Nhạc nhi. . .”

Huyền Lăng Thương không ngừng mở miệng gọi, chỉ là nữ nhân trong lòng, lại vẫn như trước hôn mê bất tỉnh.

Thấy vậy, Huyền Lăng Thương sợ đến vô cùng bối rối.

Tuy nhiên, vào đúng thời điểm này, một giọng nói giật mình, lại từ phía sau Huyền Lăng Thương vang lên .

“Hoàng thượng, người như thế nào! ?”

Lý Tường vội vã chạy tới, nhìn thấy, chính là Huyền Lăng Thương mặt mày bối rối ôm thiếu nữ trong lòng đang giật mình la lên.

Thấy vậy, Lý Tường càng nghi hoặc, lại không giải thích được.

Nghĩ đến mới vừa rồi bọn họ rời đi trăm bảo hối, lại thấy Hoàng thượng đột nhiên tung người nhảy xuống nước, Lý Tường và vài tên thị vệ phía sau sợ đến mức hết hồn hết vía, nghi hoặc vô cùng.

Đợi sau khi thật vất vả mới dọc theo bên bờ tìm kiếm đến chỗ mà Hoàng thượng của bọn họ đang ở, lại thấy Hoàng thượng mà bọn họ tôn quý cả người ướt đẫm, trong lòng vẫn còn ôm thật chặt một nữ tử, thần sắc bối rối.

Thấy vậy, Lý Tường và mọi người phía sau vội vàng giạt nẩy lên một cái, mặt mày nghi hoặc cùng rung động.

Dù sao, bọn họ đi theo bên cạnh Huyền Lăng Thương nhiều năm, biết trong lòng Huyền Lăng Thương chỉ có tên... nữ nhân đã chết kia, hiện nay, thấy Hoàng thượng của bọn họ lại ôm nữ nhân khác, căng thẳng như thế, quả thực khiến cho người ta kinh ngạc.

Tuy nhiên, tại lúc trong lòng Lý Tường đang nghi hoặc, ánh mắt hắn quét một vòng, rơi tại trên người nữ nhân trong lòng Huyền Lăng Thương, Lý Tường đang bình thường chỉ cảm thấy cả người như sét giáng giữa trời quang, đồng mâu lập tức trợn lên một cái

Bởi vì, nữ nhân này có dung mạo. . .

“Trời ạ! Cái...này, cái...này không phải là Tiểu Nhạc Tử sao! ?”

Lý Tường mở miệng, trố mắt đứng nhìn, trợn mắt há hốc mồm.

Dù sao, Tiểu Nhạc Tử đã chết, như thế nào sẽ xuất hiện ở chỗ này! ?

Khó trách mới vừa rồi Hoàng thượng đột nhiên nhảy vào trong nước, giờ phút này lại thất kinh như thế, lúc đầu, nữ nhân trong ngực hắn, không phải người khác, đúng là Tiểu Nhạc Tử đã chết một năm trước đây. .

Chính là, sẽ có khả năng sao! ?

Dù sao, một năm trước, Tiểu Nhạc Tử đã bỏ mạng ở Đoạn Nhai .

Có lẽ, nữ nhân này, chỉ là cùng Tiểu Nhạc Tử lớn lên có chút tương tự! ?

Đối với những ... điều này, Lý Tường cũng không từng suy nghĩ đến nhiều mặt khác, liền khiến Huyền Lăng Thương mặt mày căng thẳng hướng tới bọn họ lớn giọng gào thét.

” Khẩn trương! Tìm ngự y! ! !”

“Hoàng thượng, thần đi!”

Nghe được những lời nói của Huyền Lăng Thương, ngự y đi theo phía sau mọi người lập tức chạy tiến lên.

Lần gặp lại Đồng Nhạc Nhạc trong lòng Huyền Lăng Thương hôn mê bất tỉnh, Trình ngự y lập tức ngồi xổm xuống, cẩn thận kiểm tra cho Đồng Nhạc Nhạc.

Nhìn thấy Trình ngự y chưa kịp kiểm tra thương thế và bắt mạch cho Đồng Nhạc Nhạc, một bên Huyền Lăng Thương, chỉ cảm thấy trái tim càng như bị bóp thít lại.

Đặc biệt khi nhìn thấy Trình ngự y lại là Đồng Nhạc Nhạc bả hoàn mạch sau khi, dáng vẻ tràn đầy kinh ngạc, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy tâm can mình ‘Lộp bộp’ một tiếng, ngay lập tức, mặt mày kinh hoảng căng thẳng.

“Trình ngự y, Nhạc nhi nàng rốt cuộc như thế nào ! ? Người nói mau đi!”

Huyền Lăng Thương mở miệng, khuôn mặt tuấn mỹ mê hoặc, không che dấu chút nào vẻ thất kinh.

Trình ngự y nghe vậy, hắc mâu tràn đầy vẻ khó khăn kia đầu tiên là nhẹ nhàng nâng lên, liếc mắt nhìn Huyền Lăng Thương một chút, lập tức, lại nhẹ nhàng thở dài một hơi, mở miệng nói.

“Hoàng thượng, vị cô nương này nàng trúng độc . . .”

“Trúng độc ! ?”

Nghe vậy, Huyền Lăng Thương đôi mắt mở to, lúc này xương sống lạnh toát mà hít vào một hơi thật sâu. Trước đây, hẳn một bộ tâm tư đều đắm chìm tại tin tức Nhạc nhi vẫn chưa chết, mặc dù biết Nhạc nhi bị thương, nhưng không có nhìn kỹ.

Hiện nay, nghe được lời này của Trình ngự y, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy trái tim thất lại một cái.

” Độc này có nghiêm trọng, người mau tìm cách giải độc ? ”

Huyền Lăng Thương mặt mày lo lắng mở miệng nói.

Trông được nam nhân trước mắt, tràn đầy dáng vẻ căng thẳng cùng lo lắng, Trình ngự y chỉ cảm thấy tâm tình vô cùng nặng nề.

Giá một năm đến, hẳn một mực đi theo để vương trẻ tuổi này, đối với tâm tư của vị đế vương trẻ tuổi này, cũng là hết sức rõ ràng.

Giờ phút này, đế vương trẻ tuổi này thật vất vả mới gặp lại nữ nhân mình yêu mến rõ ràng đã chết đi kia, chỉ là hiện tại. . .

Chẳng lẽ thật sự là tạo hóa trêu người sao! ? Trời cao vì sao tàn nhẫn như thế, khiến bọn họ chịu đủ mọi hành hạ! ?

Trong lòng vô cùng nặng nề, Trình ngự y do dự hết lần này đến lần khác, trong lòng biết giấu diếm không dưới đi, không thể làm gì khác hơn là mở miệng nói.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, vị cô nương này cánh tay bị thương, vết thương này vốn là không nghiêm trọng, chỉ là, trên mặt đao đã gây tổn thương cho vị cô nương này, được bôi lên một loại kịch độc, loại độc này, ngang ngược vô cùng, tất cả những người bị trúng loại độc chất này, nếu như không có được giải được, không quá nửa ngày, hẳn phải chết không nghi ngờ!”

Cùng với lời của Trình ngự y vừa nói ra, mọi người bốn phía vội vàng lạnh toát xương sống mà hít vào một hơi thật sâu, lập tức, những ánh mắt tràn đầy lo lắng và đồng tình, vội vàng rơi tại trên người Huyền Lăng Thương.

Chỉ thấy Huyền Lăng Thương, giờ phút này sau khi chính tai nghe được lời nói của Trình ngự y, càng là mặt mày ngáy ra, đôi mắt tròn tròn, tràn đầy kinh ngạc.

“Không, tại sao có thể như vậy! ? Tại sao có thể như vậy! ? ”

Huyền Lăng Thương mở miệng, thì thào tự nói.

Có lẽ, là không chịu nổi đả kích này, thân thể lão đảo vào bước, gần mềm nhũn ngã trên mặt đất.

May là Lý Tường kịp thời phản ứng lại, lập tức đưa tay đỡ.

“Hoàng thượng, người tất yếu phải bảo trọng thân thể a. . . ”

Lý Tường mở miệng, mặt mày lo lắng nói.

Chỉ là, đối với lời nói của Lý Tường, Huyền Lăng Thương ngoảnh mặt làm ngơ, giờ phút này, hẳn chỉ cảm thấy đau lòng vô cùng.

Nhìn thấy thiếu nữ đang nằm trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt vô cùng, càng cảm thấy sản được kia tử môi nhìn thấy ghê người.

Thấy vậy, trong lòng Huyền Lăng Thương thất lại một cái, phảng phất bị vạn tiễn xuyên tâm bàn thống.

Lập tức, như là nghĩ đến cái gì, hai chân một mại, liền rất nhanh đi tới trước mặt Trình ngự y, hai tay duỗi ra, liền hung hăng nhéo bar vai của Trình ngự y, mở miệng nói.

“Cho dù người dùng phương pháp gì, trăm mệnh lệnh người lập tức cứu Nhạc nhi, bằng không, trăm để người chôn cùng! ! ! ”

Huyền Lăng Thương mở miệng, trong âm thanh điện, càng là mang theo thất kinh căng thẳng và nghiêm nghị.

Dáng vẻ kia, dường như đã mất đi phương hướng hùng sư, khiến cho người ta thấy, là lo lắng, lại sợ hãi.

Nghe vậy, Trình ngự y trong lòng đầu tiên là giật nảy lên một cái, mặt mày ngạc nhiên.

Dù sao, lòng dạ Đế vương sâu không lường được.

Nếu như theo lời hần nói thật sự không điều trị được cho nữ nhân này. . .

Nghĩ tới đây, Trình ngự y càng là sợ đến hết hồn hết vía.

Mồ hôi lạnh, càng là không ngừng từ trên trán chảy xuống.

Vừa đưa tay xoa mồ hôi trên trán, Trình ngự y trong lòng lo lắng vô cùng.

Chỉ là sau một khắc, dường như Trình ngự y nghĩ đến cái gì, đôi mắt sáng ngời.

“Hoàng thượng, thần nghĩ tới một biện pháp, có khả năng điều trị được cho vị cô nương này!”

“Biện pháp gì! ? Người nói nhanh lên một chút !”

Huyền Lăng Thương mở miệng lo lắng nói.

Giờ phút này, nữ nhân chính mình yêu mến đang gặp nguy hiểm, hiện nay bọn họ lại không có giải được.

Hơn nữa, hiện tại thời gian cấp bách, coi như hần sai người đi tìm giải được, cũng chưa chắc có thể tìm được .

Cho nên, cho dù hiện tại, muốn hần làm cái gì, chỉ cần có thể cứu được nữ nhân này, hần có khả năng không tiếc tất cả vốn liếng!

Liên tại thời gian trong lòng Huyền Lăng Thương trầm nghĩ, Trình ngự y đôi môi hé ra, liền nói ra phương pháp chính mình biết.

”Chất độc này được tính ngang ngược, hơn nữa vị cô nương này trúng độc đã sâu, cho nên hiện tại, biện pháp duy nhất có thể cứu nàng, chính là có một người nội lực thâm hậu, dụng nội lực đem độc trên người nàng bức ra.

Chỉ là, làm như vậy, lại phi thường mạo hiểm, bởi vì, chất độc này rất ngang ngược, còn nữa khả năng cản trở rất lớn, nếu như một người gặp bất trắc, độc kia sẽ cản trở đến nội công trên người, Nhược Như này, vận công giả nếu như không có giải được, không ra nửa tháng, sẽ chết bất đắc kỳ tử mà bỏ mình!”

Nghe được lời này của Trình ngự y, mọi người bốn phía vội vàng sắc mặt nặng nề.

Dù sao, phương pháp này, tương đương một mạng đổi một mạng a, ai hội nguyện ý dụng tánh mạng của mình đi thay đổi tính mạng người khác!? Đây không phải điên rồi sao! ?

Trong lúc tất cả mọi người ở đây trong lòng suy nghĩ, lại thấy Huyền Lăng Thương bạc môi hé ra, mở miệng nói.

“Kia để cho trẫm đến làm vận công đem độc bức ra đi!”

“Hoàng thượng, không thể! ! !”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, mọi người bốn phía vội vàng lạnh toát xương sống mà hít một hơi thật sâu, mặt mày làm cho người ta sợ hãi.

“Hoàng thượng, hoàn toàn không thể! Hoàng thượng ngài chính là ngôi cửu ngũ, như thế nào có khả năng làm chuyện nguy hiểm như vậy! ? Nếu như một khi gặp bất trắc, độc cản trở tại Hoàng thượng ngài, nên làm thế nào cho phải! ?”

Lý Tường mở miệng, vẻ mặt tận tình khuyên nhủ.

Tuy nói Tiểu Nhạc Tử hần cũng thích, chỉ là, Hoàng thượng chính là hần từ nhỏ thấy lớn lên, hần đã sớm đem Hoàng thượng trở thành chủ nhân của hính mình và nhi tử mà đối đãi .

Hiện nay, thấy Huyền Lăng Thương lại muốn làm chuyện mạo hiểm như thế, Lý Tường càng là sợ đến hết hồn hết vía, nhưng trong lòng cũng hiểu rõ, Huyền Lăng Thương một khi quyết định chuyện gì, ai cũng không thể thay đổi.

Đối với mặt mày mọi người kinh hoảng, Huyền Lăng Thương cũng là tâm ý đã quyết.

“Các người không cần khuyên trăm nữa, trăm tâm ý đã quyết!”

Huyền Lăng Thương mở miệng, giọng điệu kiên định vô cùng.

Dù sao, chỉ cần có thể cứu Nhạc nhi, chẳng sợ khiến hấn đi tìm chết, hấn cũng là cam tâm tình nguyện! !

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, mọi người bốn phía càng là kinh ngạc lại cảm động.

Ai nói để vương vô tình! ? Hoàng thượng của bọn họ, cũng là người trên thế giới này nhất sâu nhất tình!

“Hoàng thượng, người chính là ngôi cửu ngũ, sinh tử chính là quan hệ đến cả Linh Nhạc Quốc, nếu không, khiến thuộc hạ đến làm vận công bức độc đi! ?”

Phía sau có một người thị vệ quỳ một gối xuống đất, mặt mày ngưng trọng nói.

Dư thị vệ nghe vậy, lập tức vội vàng quỳ xuống đất khẩn cầu.

532. Chương 537: Chương 292 : Trăm Nhất Định Phải Làm Như Vậy

“Hoàng thượng, thuộc hạ nguyện ý vận công bức độc giúp Nhạc cô nương!”

Nghe được lời bọn thị vệ nói, trong lòng Huyền Lăng Thương cảm động vô cùng.

Chỉ là, Huyền Lăng Thương lắc lắc đầu, mở miệng nói.

“Không! Các người nội lực tuy tốt, nhưng lại không đủ để bức hết độc trong người Nhạc nhi ra, cho nên, trăm không thể mạo hiểm.”

Dù sao, cơ hội chỉ có một lần, nếu như bọn họ nội lực không đủ, chỉ biết lương bại câu thương, hấn tuyệt đối không thể để cho Nhạc nhi mạo hiểm như vậy!

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương đồng mâu huyết sắc không khỏi có hơi thu lại, rơi trên người tiểu nữ nhân đang nằm trên mặt đất.

Chỉ thấy nàng sắc mặt tái nhợt, môi hiện ra màu tím sẫm.

Huyền Lăng Thương nhìn thấy, đau lòng không thôi.

Suốt một năm , tại một năm này, hấn sống như một cái xác không hồn, ở trong đầu, nghĩ , nhớ nhưng, cho dù là ở trong mộng, đều là bong bóng thiếu nữ này.

Mất đi nàng, hấn sống không bằng chết.

Hiện nay, thật vất vả mới gặp lại, nhưng là nàng lại hết sức nguy hiểm.

Nếu như, trong hai người bọn họ, chỉ có một người có khả năng sống, thì hấn hy vọng người kia là nàng. . .

. . .

“Rốt cuộc như thế nào! ? Tìm được Duy Nhất rồi sao! ?”

Bên hồ Triều Dương , xác chết khắp nơi.

Một màu máu tươi, từ ven bờ lan dần ra khắp hồ, hồ Triều Dương vốn sóng nước lăn tăn, trong suốt thấy đến tận đáy , bây giờ đã nhuộm thành một mảnh đỏ tươi.

Trải qua một hồi tàn sát chết chóc kia, hồ Triều Dương vốn đẹp như tranh giờ đã biến thành Địa Ngục nhân gian.

Đưa mắt nhìn khắp một vòng, người chết khắp nơi, máu chảy thành sông, mặc dù mới vừa rồi những Hắc y nhân và đại hán che mặt đã bị giết phiến giáp không lưu, chỉ là hiện nay, để cho Độc Cô Ngạo Phong lo lắng cũng là Đồng Nhạc Nhạc nàng không thấy ! ! !

Hôm nay cải trang đi tuần, cho nên mang thị vệ không nhiều lắm, hơn nữa hán và Lam Vũ Linh nhi đều biết võ công, cho nên Độc Cô Ngạo Phong cũng không lo lắng sẽ phát sinh chuyện gì, hán cũng không dễ bị dao động, đủ để bảo vệ an ủi Đồng Nhạc Nhạc .

Không ngờ, hán quá tự tin , làm cho bây giờ, Đồng Nhạc Nhạc sinh tử không biết.

Nghĩ đến đây , Độc Cô Ngạo Phong lòng như lửa đốt.

Một bên Linh nhi thấy vậy, mặt mày càng sốt ruột lo lắng nói.

“Hoàng thượng, Duy Nhất có quý nhân phù trợ khẳng định sẽ không sao, người giờ đang trúng độc, ngàn vạn lần không thể tức giận, bằng không, độc hỏa công tâm sẽ không tốt.”

Linh nhi vừa nói, ngồi ở một bên Độc Cô Ngạo Phong chăm chú cho hán.

Linh nhi theo bên người Vô Tình bà bà nhiều năm, đã sớm có một thân y thuật tốt, nay, mặc dù độc này rất khó giải, chỉ là, đối với Linh nhi mà nói, có lẽ không khó.

“May là có ta ở đây, bằng không, độc này đại phu bình thường sẽ không giải được.”

Nghe được lời này của Linh nhi, Độc Cô Ngạo Phong mày kiếm nhăn tít, mở miệng hỏi.

“Đây rốt cuộc là độc gì! ?”

“Độc này gọi là Độc Hạt tử, độc này như tên gọi, chính là được chế thành từ một ngàn nọc độc của con bọ cạp, độc tính cũng cực kì mạnh. Người trúng phải độc này, nếu như không có giải được, không đến nửa ngày, sẽ chết không nghi ngờ!”

Lời Linh nhi vừa nói ra, trong lòng Huyền Lăng Thương không khỏi chấn động mãnh liệt.

Nghĩ đến mới vừa rồi Đồng Nhạc Nhạc vì hán, thân trung một đao, nay sinh tử chưa biết.

Nghĩ tới đây, Độc Cô Ngạo Phong liền lòng như lửa đốt.

Nghĩ đến, Đồng Nhạc Nhạc mắt tích đã hơn một canh giờ , nếu như nói rằng vẫn còn không tìm được nàng.

..

Nghĩ tới đây, một cơn kinh hoảng nhanh chóng nảy lên trong lòng Độc Cô Ngạo Phong.

“Người đâu, mau, nhất định phải tìm được Duy Nhất!”

...

Cùng lúc đó, bên kia

“Các người gác ở bốn phía, không được để cho người khác tới gần nơi này.”

Dè dặt thiếu nữ trong lòng lên trên mặt đất ở trong đình, Huyền Lăng Thương bạc môi mở ra, trầm giọng nói.

Nghe vậy, mọi người bốn phía đầu tiên là do dự một lúc, lập tức, mới vội vàng gạt đầu, cùng kêu lên nói.

“Vâng, Hoàng thượng!”

Dứt lời, mọi người bốn phía vội vàng cách xa lương đình mười thước, trong coi toàn bộ lương đình, dự phòng có người quấy rầy.

Một bên Lý Tường thấy vậy, mặt mày càng thêm lo lắng đau buồn.

“Hoàng thượng, người cần phải nghĩ lại a! Nếu như người có xảy ra chuyện gì, nô tài nên như thế hoàn thành được lời dặn dò của Tiên Hoàng ! ?”

Lý Tường mở miệng, tận tình khuyên bảo nói.

Nghe được lời Lý Tường nói, Huyền Lăng Thương trong lòng biết tâm tư của hắn, chỉ là, hắn tâm ý đã quyết.

“Được rồi, Lý Tường, trăm biết tâm tư của người, chính là, trăm nhất định phải làm như vậy!”

Huyền Lăng Thương mở miệng, giọng điệu kiên định vô cùng.

Lý Tường nghe vậy, gương mặt già nua cau lại, cuối cùng, lại thấy Huyền Lăng Thương thần sắc tràn đầy kiên định , trong lòng biết Huyền Lăng Thương một khi quyết định chuyện gì, cũng không cách nào thay đổi.

Nghĩ tới đây, Lý Tường chỉ có thể thở dài một hơi, lập tức lắc lắc đầu, đi ra ngoài lương đình .

Có lẽ, đây là số mệnh! ?

Hoàng thượng sống như cái xác không hồn, có lẽ nay làm như vậy, đối với Hoàng thượng mà nói, là tốt nhất.
..

Nhìn thấy bóng dáng Lý Tường rời đi , Huyền Lăng Thương chỉ là nhẹ nhàng chớp mấy bạc môi.

Lập tức, huyết mâu động lòng người không khỏi nhẹ nhàng chột tắt, rơi trên người tiểu nữ nhân nằm trên mặt đất.

Chỉ thấy nàng như trước vẫn hôn mê , sắc mặt tái nhợt, làm cho người ta đau lòng vô cùng.

“Nhạc nhi, một năm , người cũng đã biết, trăm ngày ngày đều nghĩ đến người! ? Cho dù trăm đi tới chỗ nào, trong lòng nhớ lại, ở trong đầu đều là bóng dáng của người , trăm còn tưởng rằng người thật sự đã chết, nay, người lại xuất hiện lần nữa trong tầm mắt trăm, cho nên, trăm tuyệt đối không thể để cho người chết! Dù cho, trăm dùng tính mạng của mình!”

Huyền Lăng Thương mở miệng, giọng điệu kiên định vô cùng.

Cuối cùng, thân thể có hơi cúi xuống, bạc môi mảnh mai , liền từ từ ấn lên đôi môi màu tím của nàng.

Chỉ cảm thấy, đôi môi mềm mại quen thuộc.

Vốn tưởng rằng, đời này không bao giờ có thể hôn nàng nữa , nay, lại lần nữa nhắm nháp hương vị này, khiến trong lòng Huyền Lăng Thương rung động vô cùng, nhưng lòng cũng chua xót không thôi.

Có lẽ, đây là lần cuối cùng hắn hôn nàng . . .

Nhạc nhi. . .

Trong lòng nhẹ nhàng thở dài một hơi, trong lòng vô cùng nặng nề.

Chỉ là sau một lúc, trong mắt Huyền Lăng Thương xẹt qua tia kiên định.

Lập tức, đưa tay ra, cẩn thận nâng nàng ngồi dậy, lập tức, thi triển nội lực, bắt đầu, vận công bức độc trước người nàng.

.. .

Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy bản thân nóng quá, nóng quá, như mình đang bị đặt trong núi lửa ,cả người như bị thêu đốt.

Cảm giác đó, sống không bằng chết.

Tuy nhiên sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc lại cảm giác như mình bị đặt trong hầm băng, luồng khí lạnh thấu xương, không ngừng từ dưới chân lan lên toàn thân, tứ chi bách huyết, làm cho người ta thống khổ .

Nóng lạnh luân phiên, khiến Đồng Nhạc Nhạc không nhịn được khó chịu toàn thân, thở ra tiếng.

Nếu như có khả năng nói, nàng tình nguyện chết, không muốn chịu thống khổ như thế .

Cảm giác khó chịu, cũng không biết duy trì bao nhiêu lâu, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy một luồng khí nóng, từ trong cổ họng dâng lên.

Ngay sau đó cổ họng ‘Phốc’ một tiếng, một ngụm máu tươi liền lập tức từ trong miệng nàng phun ra.

“Nhạc nhi, ngươi sao rồi, Nhạc nhi! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mờ mờ ảo ảo, chỉ cảm thấy bên tai hình như có người không ngừng gọi tên nàng.

Đạo âm thanh lo lắng, căng thẳng, lo lắng, mà quen thuộc.

Thật giống như, nàng đã nghe qua ở đâu.

Là ai! ?

Rốt cuộc là ai gọi tên nàng! ?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc không thôi, lập tức, không khỏi từ từ mở mắt ra, hướng trên đầu nhìn lại.

Đôi đầu, là một khuôn mặt tuần mi tái nhợt.

Nhìn gương mặt xa lạ có chút quen thuộc, tâm Đồng Nhạc Nhạc , không khỏi thất lại một cái.

Lập tức, đôi môi hé ra, không hề nghĩ ngợi, liền mở miệng gọi nhỏ

“Lăng. . . Thương. . .”

“Nhạc nhi!”

Nghe được lời của nàng, lòng Huyền Lăng Thương giật nảy lên một cái, lập tức vui vẻ.

Nhạc nhi rốt cuộc còn nhớ hân sao! ? Thật sự thật tốt quá! ! !

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy mừng rỡ như điên.

Tuy nhiên, trong lòng vui sướng chỉ duy trì được một lúc, chỉ thấy nàng hai mắt trợn ngược, lại lần nữa té xỉu .

Ôm thân thể mềm nhũn, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy trái tim thất lại.

“Trình ngự y, mau tới đây!”

Cùng lời gọi tràn đầy thất kinh của Huyền Lăng Thương , Trình ngự y một mực chờ đợi bên ngoài, lập tức nhanh chóng đi tới bắt mạch cho Đồng Nhạc Nhạc.

Huyền Lăng Thương ngồi ở một bên thấy vậy, trái tim càng như bị bóp thít lại, trong lòng như có mười lăm cái thùng đề lên, tâm thần bất định, thấp thỏm bất an.

“Trình ngự y, Nhạc nhi nàng rốt cuộc như thế nào ! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, mặt mày trắng bệch lo lắng, cũng không biết, bạc môi của hân, giờ phút này đang từ từ biến thành màu tím nhạt.

Trình ngự y một lòng vì Đồng Nhạc Nhạc bắt mạch , khi bắt mạch cho Đồng Nhạc Nhạc xong, gương mặt rạng rỡ, lập tức mở miệng vui mừng nói.

“Hoàng thượng, ngài xin yên tâm đi! Độc trên người cô nương đã được bức ra hoàn toàn, chỉ cần nghỉ ngơi một khoảng thời gian, khẳng định sẽ không có gì đáng ngại.”

Nghe được lời Trình ngự y nói, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy tảng đá lớn ở trong lòng, rốt cuộc có thể đỡ xuống.

“Nhạc nhi nàng không có việc gì, ha ha, nàng rốt cuộc không có việc gì . . .”

Huyền Lăng Thương mở miệng, mừng rỡ như điên.

Tuy nhiên, trên mặt Huyền Lăng Thương cười, chỉ duy trì được một lúc, chỉ cảm thấy ngực khó chịu, cổ họng có chút ngọt, ngay sau đó, ‘Phốc’ một tiếng, một ngụm máu tươi, từ trong miệng hắn phun tung tóe đi ra.

“A, Hoàng thượng! ! !”

Nhìn thấy Huyền Lăng Thương ngồi ở trước mặt, đột nhiên miệng phun máu, Trình ngự y lúc này sắc mặt đại biến.

Lý Tường canh giữ ở bên ngoài đình nghỉ mát thấy vậy, cũng nhanh chóng chạy vào.

“Hoàng thượng, ngài làm sao vậy! ? Hoàng thượng! ! !”

Lý Tường mở miệng, mặt mày lo lắng.

“Trình ngự y, người lại xem cho Hoàng thượng , Hoàng thượng người rốt cuộc là làm sao vậy! ?”

Đối với lo lắng vô cùng của Lý Tường, Trình ngự y giờ phút này chăm chú bắt mạch cho Huyền Lăng Thương.

Chỉ sau một lúc, Trình ngự y sau khi xem cho Huyền Lăng Thương, đồng mâu lập tức trợn lên một cái.

533. Chương 538: Chương 293 :chúng Ta, Phải Chẳng Là Đã Gặp Nhau Ở Nơi Nào

Không tốt, Hoàng thượng, ngài trúng độc ! Mới vừa rồi trên người cô nương có độc, giờ phút này tất cả độc đều truyền sang người ngài !”

Cùng với lời nói của Trình ngự y, sắc mặt Lý Tường lúc này đại biến, lập tức, cả thân thể đều mềm nhũn, liền té trên mặt đất .

“Hoàng thượng. . .”

Lý Tường mở miệng, mặt mày thê lương.

Hàng nước mắt chảy xuống hai gò má.

Đối với khuôn mặt thê lương của Lý Tường, Huyền Lăng Thương chỉ ngậy ra một khắc, cuối cùng, huyết mâu động lòng người, lẳng lặng rơi xuống người nữ nhân mà mình đang gắt gao ôm trong ngực, bạc môi hơi mở ra.

“Nhạc nhi, chỉ cần người không có việc gì là tốt rồi. . .”

Huyền Lăng Thương mở miệng, ở trong giọng nói, đều là vui mừng sung sướng.

Nhìn vào nữ nhân trong lòng ánh mắt đều thâm tình ôn nhu.

Trân quý nhất, chính là đôi mắt ôn nhu của đế vương, cũng là thứ mà nữ nhân nào cũng mơ ước.

Nhìn khuôn mặt tái nhợt, môi cũng dần trở nên tím tái, hiển nhiên độc đã nhập sâu vào người nam nhân, Lý Tường và Trình ngự y thấy vậy, trong lòng càng lạnh lẽo, khổ sở.

“Trình ngự y, Hoàng thượng có thể cứu được hay không! ?”

Mặc dù biết được đáp án, nhưng Lý Tường vẫn không nhận được mà mở miệng hỏi.

Trình ngự y nghe vậy, mặt mày nặng nề lắc lắc đầu.

“Độc này chính là Độc Hạt tử, độc tính rất mạnh, hơn nữa Hoàng thượng vì cứu cô nương này nên đã trúng độc, độc đã ngấm vào người, khó cứu. . .”

Nghe được lời nói của Trình ngự y, Lý Tường mặt mày thê lương.

“Hoàng thượng. . .”

Đối với mặt mày buồn đau của Lý Tường, Huyền Lăng Thương lại phảng phất không biết, giờ phút này, ánh mắt của hắn, chính là gắt gao nhìn chăm chăm vào nữ nhân trong lòng, thâm tình ôn nhu.

Có lẽ, hắn sau này không còn cơ hội nhìn nữ nhân trong ngực như bây giờ nữa.

Như vậy hiện nay, để cho hắn nhìn thật kĩ vật báu này lần cuối để khắc thật sâu hình bóng của nàng vào trong lòng của mình ?

Trong lòng Huyền Lăng Thương thầm nghĩ, không khỏi vươn cánh tay thon thả, nhẹ nhàng vuốt tóc trên trán nữ nhân qua sau mang tai, động tác ôn nhu vô cùng, phảng phất như đang che chở vật phẩm trân quý.

Lý Tường và Trình ngự y thấy vậy, chỉ bất đắc dĩ thở dài.

“Hoàng thượng, ngài trước tiên nên ăn đan dược này đi. Tuy không thể giải chất độc trên người của ngài, ít nhất có thể đề nén để ngài giảm bớt không ít thống khổ.”

Trình ngự y mở miệng vừa nói, sau đó từ trong lòng ngực móc ra một bình dược, đổ ra một viên thuốc, đưa cho Huyền Lăng Thương.

Huyền Lăng Thương nghe vậy, không nói thêm gì, chỉ ăn vào .

Thấy vậy, trình ngự y thở dài một hơi, sau đó đi theo Lý Tường từ từ rời đi, khiến trong đình chỉ còn hai người.

Đồng Nhạc Nhạc không biết chính mình đã mê man bao lâu, chỉ cảm thấy hình như có người ở bên người nàng.

Trong lòng nghi hoặc, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi từ từ mở mắt ra, ngẩng đầu vừa nhìn, là một huyết mâu vô cùng thâm tình.

Đôi mắt nam nhân, dịu dàng sủng ái như thế , phảng phất đang chăm chú nhìn nữ nhân chính mình yêu mến, khiến trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhói lên một cái. Trong lòng cảm giác vô cùng kì lạ.

Chỉ cảm thấy, đôi mắt nam nhân, rất quen thuộc, hình như đã gặp qua đôi mắt này ở đâu đó.

Chỉ là, hiện tại nàng nghĩ như thế nào, đều không thể nhớ được đã gặp ở đâu.

Chính là, nhìn thấy ánh mắt nam nhân nhìn nàng, thâm tình như thế , phảng phất, hắn như biết nàng. . .

Nghĩ tới đây, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc không khỏi mở ra, nhẹ nhàng hỏi nhỏ.

“Chúng ta, phải chăng đã gặp nhau! Chúng ta quen biết nhau sao! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, trong âm thanh mang theo vài phần không xác định.

Ánh mắt nhìn Huyền Lăng Thương, càng là xa lạ lại nghi hoặc.

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, lại thấy Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy nghi hoặc không giải thích được, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy trong lòng đau xót.

Giờ này khắc này, hắn chỉ muốn ôm chặt nữ nhân này, không bao giờ chia lìa nữa, nói cho nàng, hắn có rất nhiều thứ muốn nói với nàng, chỉ là. . .

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy trong lòng thất lại một cái, trong lòng như có một tảng đá đè vào, khiến hắn sắp sửa nghẹt thở .

Gắt gao nhìn vào đôi mắt tràn đầy nghi hoặc ngây thơ của thiếu nữ, Huyền Lăng Thương trầm lặng một khắc, bạc môi mở ra, trầm giọng nói.

“Không, chúng ta, không quen nhau. . .”

“Phải không! ? Thì ra chúng ta không quen nhau sao. . .”

Nghe được lời này của nam nhân, Đồng Nhạc Nhạc không biết như thế nào, trong lòng đột nhiên hiện lên một cảm giác mất mát và nghi hoặc.

Dù sao, nàng rút cuộc cảm giác được ánh mắt nam nhân nhìn nàng, hình như đã biết nàng.

Nhưng mà tại sao hắn lại nói không quen nàng ?

Liên tạt trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc không giải thích, Huyền Lăng Thương phảng phất nhận thấy được suy nghĩ trong lòng của nàng, huyết mâu động lòng người, chỉ là nhẹ nhàng lóe ra một phen, lập tức, bạc môi hé ra, mở miệng nói.

“Chỉ là, người rất giống một người mà ta biết. . .”

“Rất giống người mà người biết! ?”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc sửng sốt, mặt mày nghi hoặc.

“Người kia có quan hệ gì với người ?”

Lời này của Đồng Nhạc Nhạc, cơ hồ là không hề nghi ngờ, liền thốt ra.

Sau khi nàng vừa dứt lời, nhìn thấy nam nhân trầm lặng, trong lòng không khỏi vô cùng ảo não.

Chính mình như thế nào lại nhiều chuyện ? Những việc riêng tư này đáng ra mình không nên hỏi mới đúng ?

Liên tạt trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ảo não, Huyền Lăng Thương nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, trầm lặng một khắc, lập tức, lại nhìn thật sâu vào đôi mắt của Đồng Nhạc Nhạc, ánh mắt sâu thẳm, phức tạp.

Bạc môi hé mở, gần từng tiếng, từ từ nói.

“Nàng là nữ nhân ta yêu nhất!”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu trầm thấp lại kiên định vô cùng.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc không biết sao, trong lòng không khỏi thất lại một cái.

Chỉ cảm thấy, trong lòng phảng phất đánh nghiêng ngũ vị bình, các loại tư vị nổi lên trong lòng.

Đồng Nhạc Nhạc cũng không biết chính mình rốt cuộc là làm sao vậy, tại sao vừa đối diện nam nhân trước mắt này, trong lòng luôn nảy lên một chút cảm giác quái dị! ?

Cái loại cảm giác này, thật giống như tâm can mình bị lời nói của nam nhân này trở nên không thể không chế được.

Nàng, rốt cuộc là làm sao vậy! ?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc không thôi, chỉ là, cho dù nàng cố gắng suy nghĩ như thế nào, đều không nghĩ ra một nguyên nhân.

Chỉ cảm thấy, mỗi lần cố gắng suy nghĩ, đầu luôn đau, phảng phất như bị ngàn cây kim đâm vào.

Cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc cũng không suy nghĩ, mắt nhìn bốn phía xung quanh, thấy khung cảnh bốn phía lạ lẫm, mới nhớ tới cái gì đó liền mở miệng hỏi.

“Ồ, đây là nơi nào ? Mới vừa rồi, rốt cuộc phát sinh chuyện gì ! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, mặt mày nghi hoặc.

Chỉ thấy bốn phía đều bị nước bao quanh, nơi này, chính là một cái đình ngầm cảnh.

Hồi tưởng trước đây, nàng cùng bọn người Độc Cô Ngạo Phong tại Bách Bảo Hối, bị một đám hắc y tập kích, sau này, Độc Cô Ngạo Phong liền mang theo nàng rời Bách Bảo Hối, cũng không ngờ lại gặp một đám đại hán che mặt.

Đám đại hán kia dốc sức truy đuổi Độc Cô Ngạo Phong, hiển nhiên là muốn đưa Độc Cô Ngạo Phong vào chỗ chết.

Cuối cùng, Độc Cô Ngạo Phong vì bảo vệ nàng mà bị thương, nhưng nàng không cẩn thận lại rơi xuống hồ, những chuyện tiếp theo nàng đều không biết .

Liên tạt trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, Huyền Lăng Thương nhìn thấy dáng vẻ vô cùng nghi hoặc của Đồng Nhạc Nhạc, chỉ khẽ mở bạc môi, đem những chuyện mới xảy ra vừa rồi nói ra.

“Mới vừa rồi ta thấy người rơi vào trong nước , liền nhảy vào trong nước cứu người lên.”

Huyền Lăng Thương mở miệng, lời ít mà ý nhiều nói.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là nhẹ nhàng nhíu mày, cúi đầu nói.

“A, thì ra là thế. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng vừa nói, sau một khắc, chỉ cảm thấy cánh tay truyền đến một cơn đau nhức, khiến Đồng Nhạc Nhạc cau đôi mày lại, không khỏi giật mình la lên thành tiếng.

“Ái, đau quá. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng hô nhỏ một tiếng, lập tức đưa tay nhẹ nhàng bưng cánh tay, mặt mày thống khổ.

Thấy Đồng Nhạc Nhạc mặt mày thống khổ, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy trong lòng thất lại một cái, lập tức, mày kiếm nhăn tít, không hề nghĩ ngợi, liền giật mình la lên thành tiếng.

“Người có sao không! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, trên mặt đều lo lắng, không che dấu chút nào.

Đồng Nhạc Nhạc vốn mặt mày thống khổ, sau khi nghe được lời này của nam nhân, lại thấy trên mặt nam nhân kia không che dấu chút nào lo lắng căng thẳng, trên mặt không khỏi sưng sốt, đau đớn trên cánh tay đều quên hết.

Chỉ cảm thấy, nam nhân trước mắt này, khiến cảm giác của nàng, rất quái dị.

Rốt cuộc cảm giác được, bọn họ trước đây, đã biết nhau. . .

Nghĩ tới đây, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc của Đồng Nhạc Nhạc, càng gắt gao nhìn chăm chăm vào nam nhân trước mặt.

Nhìn thấy gương mặt tuấn tú tràn đầy lo lắng của nam nhân, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc hé mở, nhẹ nhàng hỏi nhỏ.

“Chúng ta trước đây, thật sự không biết nhau hay sao?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, mặt mày nghi hoặc.

Mặc dù, nam nhân này nói, nàng cùng nữ nhân hần yêu giống nhau, nhưng mà dáng vẻ lo của nam nhân dành cho mình, luôn cho nàng một loại ảo giác.

Vậy chính là, bọn họ trước đây đã biết nhau.

Nam nhân này yêu thương nữ nhân sâu sắc, là nàng giống nhau. . .

Liên tạt trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, Huyền Lăng Thương vốn mặt mày lo lắng căng thẳng, sau khi nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, trong lòng không khỏi giật nảy lên một cái.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nghi hoặc, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy trong lòng mơ hồ đau được.

Giờ khắc này, hần cố nào muốn hung hăng ôm thiếu nữ này vào trong lòng, lại kể cho nàng một năm vừa qua, hần nhớ nàng đến nhường nào, lại hung hăng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn kia của nàng mà mình thêm thương đã lâu, đền bù hần một năm đau khổ tương tư. . .

Chính là. . .

Thời gian của hắn không còn nhiều .

Mong muốn để cho nàng biết chân tướng, sống trong thống khổ cùng áy náy, chẳng bằng cứ như bây giờ, nàng cái gì cũng không biết, để nàng sau này có cuộc sống hạnh phúc, sung sướng.

Sau này, coi như hắn thật sự đã chết, nàng cũng sẽ không khổ sở. . .

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương không khỏi hung hăng kiềm chế cay đắng đau nhức trong lòng, bạc môi hé ra, mở miệng nói.

“Không, chúng ta, thật sự không biết nhau.”

“A, được rồi. . .”

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc mặc dù nghi hoặc mất mát, chỉ là, vẫn nhẹ nhàng gật đầu.

“Mới vừa rồi cảm ơn công tử cứu mạng, ta gọi là Duy Nhất, không biết xưng hô với công tử như thế nào ?”

Mặc dù nam nhân trước mắt nói, bọn họ trước đây chưa từng gặp nhau.

Không biết tại sao, Đồng Nhạc Nhạc đột nhiên muốn ở bên cạnh nam nhân này, hiểu rõ nam nhân này.

Bởi vì, nam nhân này, cho nàng cảm giác vô cùng đặc biệt, phẳng phất, thật lâu thật lâu trước đây, bọn họ cũng đã biết nhau.

Hơn nữa, trên người nam nhân này cho nàng một loại cảm giác an toàn.

Phẳng phất, coi như trời có sụp đổ xuống, chỉ cần có hắn bên cạnh, nàng liền cái gì đều không cần sợ hãi.

Đối với điều này, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc không thôi.

Dù sao, loại cảm giác này, phi thường kỳ diệu, hơn nữa, cho tới bây giờ cũng không có người nào cho nàng loại cảm giác này. . .

Giờ phút này, nàng chỉ muốn ở bên cạnh nam nhân này, thật tốt hiểu rõ hắn thôi.

Liền tại trong lòng Đồng Nhạc Nhạc trầm nghĩ, Huyền Lăng Thương nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, khuôn mặt tuấn tú có hơi sưng sốt, lập tức trầm lặng một khắc, bạc môi hé mở, nhạ nhòa nói.

“Cứu người không mong báo đáp, ta và người chỉ tình cờ gặp nhau, cần gì phải hỏi tên đây! ?”

Huyền Lăng Thương mở miệng, giọng điệu nhạ nhòa, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, cũng dần dần bắt đầu xa cách hơn.

Cảm giác được biến hóa trên người nam nhân, khiến Đồng Nhạc Nhạc rất kỳ quái.

Rõ ràng, nam nhân này mới vừa rồi đối với nàng phi thường căng thẳng sốt ruột lo lắng, tại sao hiện tại, lại bắt đầu xa lánh nàng?

Liền tại trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, còn không chờ Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói, chỉ thấy Huyền Lăng Thương, phẳng phất nhận thấy được cái gì đó, huyết mâu động lòng người nhìn về phía rừng rậm cách bọn họ không xa.

Ánh mắt sắc bén như đao.

“Người tìm người đã đến !”

“A! ?”

Nghe được những lời Huyền Lăng Thương đã nói, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc sưng sốt, lập tức, liền theo ánh mắt của Huyền Lăng Thương nhìn lại.

Chỉ thấy cách đó không xa, vài đạo bóng dáng quen thuộc đang đi về phía bên này.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, nhận ra là Độc Cô Ngạo Phong.

Nghĩ đến, nàng mới vừa rồi rơi vào hồ, Độc Cô Ngạo Phong khẳng định lo lắng.

Liền tại trong lòng Đồng Nhạc Nhạc trầm nghĩ, lại thấy Huyền Lăng Thương, đột nhiên từ trên mặt đất đứng lên, lập tức, liền ra bên ngoài đình nghỉ mát, hiển nhiên, là muốn rời khỏi đây.

Nhìn thấy bóng dáng nam nhân, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhói mạnh một cái, bắt đầu bối rối .

Lòng dạ rối bời, phảng phất đối với nàng mà nói, món đồ cực kì quan trọng sắp sửa biến mất.

Trong lòng như có một đạo âm thanh, không ngừng hô lên.

Không thể để cho hắn rời đi! Không thể để cho hắn rời đi ! !

Trong lòng bối rối kích động, Đồng Nhạc Nhạc đứng lên từ trên mặt đất, đi về phía trước.

“Công tử, đừng đi!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, lời này, cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, liền thốt ra.

Trong giọng nói, càng là lộ ra vài phần kinh hoảng.

Nghe vậy, nam nhân vốn đưa lưng về phía nàng muốn rời đi, thân thể không khỏi chấn động mãnh liệt, lập tức, phảng phất như bị điểm huyết, đứng ngây người ở nơi đó.

Thấy thấy nam nhân đứng nơi đó, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng là nảy lên một nỗi khó tả không đành lòng.

Đồng Nhạc Nhạc biết, đáng ra chính mình không nên làm như vậy, chỉ là, nàng cũng không thể khống chế nổi tâm can mình .

Nàng thật sự không muốn nam nhân này rời đi. . .

“Công tử. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, kêu nhỏ. Ở trong giọng nói, không che dấu chút nào lưu luyến không rời. . .

Cũng không biết, lời này của nàng, rơi vào trong tai Huyền Lăng Thương, khiến hắn đau lòng cỡ nào.

Hai chân, phảng phất như mọc rễ trên mặt đất, đứng ngây người tại đó.

Giờ khắc này, hắn cỡ nào muốn xoay người lại, lại hung hăng ôm lấy nữ nhân mà hắn yêu thương sâu sắc, găt gao ôm nàng. . .

Chỉ là, hắn không thể ích kỷ như thế.

Coi như cho nàng biết chân tướng, bọn họ có lẽ sẽ có vài ngày hạnh phúc, chỉ là, hạnh phúc qua đi, hắn sẽ chết, để lại nàng cô đơn ở trên đời này.

Hắn không thể tàn nhẫn như thế, để cho nàng khổ sở mà sống. . .

Mặc dù lòng như đao cắt, chỉ là, Huyền Lăng Thương găt gao cắn chặt răng ngọc, lập tức, bạc môi hé mở, làm ra vẻ lạnh lùng nói ra.

“Cô nương, ta và người duyên phận đã hết, sau này sẽ không gặp lại!”

Huyền Lăng Thương mở miệng, giọng điệu lạnh lùng xa cách.

Có trời mới biết, giờ phút này tâm hắn có bao nhiêu thống khổ!

Đối với Huyền Lăng Thương đau lòng, Đồng Nhạc Nhạc không biết.

Nàng càng thêm không hiểu, Huyền Lăng Thương đưa lưng về phía nàng, khuôn mặt tuấn mỹ mê hoặc, lại buồn đau thê lương.

Bàn tay trong ống tay áo, đã sớm nhuộm đỏ bởi máu nhưng hắn sớm đã không còn cảm giác .

“Sau này không hẹn ngày gặp gỡ chẳng! ?”

Nghe được lời này của nam nhân, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong lòng thất lại một cái.

Chỉ là, còn không chờ Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ, nam nhân đưa lưng về phía nàng, lại vội bước đi về phía trước.

Bước đi của nam nhân dứt khoát, không chút nào lưu luyến.

Gió mát hiu hiu, thổi tới khiến cho ngọn cây lay động vô cùng.

Càng thổi đem tay áo của nam nhân tung bay, một mái tóc dài đen nhánh giữa không trung vẽ lên một đường cong tuyệt đẹp mà lại dứt khoát.

Bọn họ, kiếp này thật sự duyên phận đã hết sao ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc buồn bã mất mát, hai chân, càng là theo bản năng đi tới chỗ nam nhân kia.

Có một âm thanh, không ngừng ở trong lòng nàng hô lên

Không thể để cho hắn rời đi! Tuyệt đối không thể! !

Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy chính mình hình như bị ma chú, hai chân không khống chế, theo bản năng đi về hướng nam nhân ly khai.

Nàng, không muốn hắn rời đi. . .

Liên tục trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thầm nghĩ, hai chân càng bước theo hướng nam nhân.

Tuy nhiên, vào đúng thời điểm cả người nàng căng thẳng cực độ, một cỗ lực lượng, lại lôi kéo Đồng Nhạc Nhạc trở về

“Duy Nhất, trăm rớt cuộc tìm được người !”

Cùng với âm thanh mừng rỡ như điên của nam nhân, Đồng Nhạc Nhạc sau một khắc, liền rơi vào trong một lồng ngực rộng rãi ấm áp.

“Hoàng thượng! ?”

Nhìn thấy nam nhân ôm chính mình, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc sửng sốt, mặt mày kinh ngạc.

534. Chương 539: Chương 294: Không Muốn Xa Ta Duy Nhất Là Đồng Nhạc Nhạc Ở Nước Khác.

“Duy Nhất, thật sự tốt quá, trăm rớt cuộc tìm được nàng. Trăm còn tưởng rằng, đời này sẽ không còn được gặp lại nàng!”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, ở trong giọng nói đều là kích động hoan hỉ và sợ hết hồn hết vía.

Hồi tưởng lại chuyện vừa rồi, trong lòng Độc Cô Ngạo Phong vẫn còn sợ hãi.

Nghĩ đến thiếu nữ này thân trúng kịch độc, nếu như vẫn không thể kịp thời tìm được, khẳng định nàng phải chết không nghi ngờ.

Vừa nghĩ đến thiếu nữ này sẽ chết, Độc Cô Ngạo Phong chỉ cảm thấy tâm can mình như bị dao đâm.

Để sớm tìm được thiếu nữ này, Độc Cô Ngạo Phong càng là không để ý thân thể suy yếu của chính mình, kiên trì tìm kiếm, rớt cuộc, ở chỗ này tìm được nàng rồi.

Nhìn thấy trong lòng thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn đầy ốt kia, Độc Cô Ngạo Phong lòng tràn đầy hoan hỉ kích động. Hắn chỉ cảm thấy, báu vật vốn tưởng đã mất đi, rớt cuộc cũng tìm được trở về.

Mất đi rồi mà tìm lại được, quả thực khó có thể dùng bút mà tả hết .

Đối với mặt mày kích động mừng như điên của Độc Cô Ngạo Phong, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là ngơ ngác tùy ý hấn ôm, bởi vì nàng biết, Độc Cô Ngạo Phong là đang lo lắng cho nàng.

Nghĩ tới đây, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc hé ra, không khỏi mở miệng nói.

“Hoàng thượng, đã để người lo lắng, ta không sao.”

“Như thế nào là không có việc gì!? Duy Nhất, hiện người đang trúng độc, người cũng đã biết!?” Nghe được những lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Độc Cô Ngạo Phong không hề nghĩ ngợi, liền mở miệng nói.

Nghe vậy, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc trợn lên một cái, mặt mày giật mình.

“Ta trúng độc!?” Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, hoảng sợ nói.

Nhìn thấy Độc Cô Ngạo Phong mặt mày lo lắng gọi Linh nhi lại đây, Đồng Nhạc Nhạc hiện lên thần sắc nghi hoặc.

Chỉ là hiện tại, Đồng Nhạc Nhạc không nói thêm gì, chỉ là tùy ý để Linh nhi kiểm tra bắt mạch cho mình.

“Linh nhi, tình hình của nàng rốt cuộc như thế nào!? Độc trên người nàng rất nghiêm trọng sao!? Có thể cứu!?”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, mặt mày lo lắng hỏi.

Thấy dáng vẻ thất kinh, cùng con người lạnh lùng ít nói mọi ngày, bây giờ lại không giống.

Trong mắt người đời, Độc Cô Ngạo Phong chính là vị đế vương cao cao tại thượng, xử sự với người ta, đều là lạnh lùng quyết đoán. Tuy nhiên, ngược lại đối với thiếu nữ trước mắt này, hấn liền hoàn toàn trở nên không giống chính mình.

Bởi vì, thiếu nữ này đối với hấn mà nói, quả thực là so với tính mạng của mình còn quan trọng hơn.

Hấn tình nguyện chính mình chịu khổ, cũng không muốn thấy thiếu nữ này bị đánh một điểm tổn thương nào.

Đối với lo lắng hãi hùng vô cùng căng thẳng của Độc Cô Ngạo Phong, Linh Nhi vốn là mặt mày căng thẳng đang bắt mạch cho Đồng Nhạc Nhạc cũng thấy sững sốt, vẻ mặt nghi hoặc.

“Ồ, tại sao có thể như vậy!?”

Linh Nhi mở miệng, kinh ngạc mà thốt lên.

Lập tức, phảng phất cho là chính mình kiểm tra sai lầm, lại lần nữa tinh tế bắt mạch một phen.

Điều khiến Linh Nhi phản ứng như thế, Độc Cô Ngạo Phong càng cảm thấy lo lắng.

“Như thế nào!? Duy Nhất nàng rốt cuộc như thế nào!? Độc trên người nàng phải chăng là rất nghiêm trọng!? Người có thể giải độc trên người trẫm, tự nhiên cũng có thể giải độc trong người Duy Nhất không phải sao!?”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, vẻ mặt căng thẳng lo lắng.

Nghe vậy, Linh Nhi cũng là nhẹ nhàng cau mày, tràn đầy nghi hoặc nói.

“Kỳ quái, thật sự là kỳ quái, theo lý thuyết, mới vừa rồi những người đó cầm vũ khí trên mặt đều dính Độc Hạt tử, cây đao gây tổn thương cho Duy Nhất, khẳng định cũng bị trúng độc, chính là hiện tại, ta lại kiểm tra không ra Duy Nhất trên người không có dấu hiệu trúng độc...”

Nghe được Linh Nhi nói lời này, khuôn mặt tuấn tú của Độc Cô Ngạo Phong sững sốt, lập tức, hòn đá vốn đè nặng trĩu trong lòng rốt cuộc rơi xuống.

Chỉ là, tuy là như thế, Độc Cô Ngạo Phong trong lòng có lẽ nghi hoặc không thôi.

“ Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!?”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, mặt mày nghi hoặc.

Nghĩ đến mới vừa rồi, những võ giả che mặt ám sát, vũ khí trên tay bọn họ đều có chứa độc, hiển nhiên là muốn dồn hẳn vào chỗ chết.

Lúc ấy, những thích khách sử dụng mưu kế, hẳn bối rối không còn kịp đề phòng nữa, làm hại Duy Nhất bị thương, sau này, hẳn biết được, những thích khách này trên tay đều có vũ khí chứa độc, Duy Nhất lại mất tích không thấy, Độc Cô Ngạo Phong chỉ cảm thấy tâm can mình đều như thối lại.

Vừa nghĩ tới, hẳn sẽ mất đi người nữ nhân mà hẳn yêu mến, Độc Cô Ngạo Phong chỉ cảm thấy sống không bằng chết,

Hiện nay, nghe được Linh Nhi nói lời này, trong lòng biết Duy Nhất không có việc gì, Độc Cô Ngạo Phong tâm treo trên cao, rốt cuộc cũng hạ xuống.

Chỉ là, tuy là như thế, Độc Cô Ngạo Phong trong lòng vẫn như cũ nghi hoặc không thôi.

Linh Nhi nghe vậy, đầu tiên là vui đầu suy nghĩ một chút, lập tức, lại kiểm tra cánh tay Đồng Nhạc Nhạc một phen. Chỉ thấy vết thương trên cánh tay Đồng Nhạc Nhạc đã được băng bó rồi, thấy vậy, Linh Nhi không khỏi mở miệng hỏi.

“Duy Nhất, mới vừa rồi người phải chăng là gặp phải người nào!? Là những người đó giải độc cho người sao!?”

Nghe được Linh Nhi nói lời này, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là có hơi sững sốt, nghĩ đến mới vừa rồi chuyện gì đã xảy ra.

Mới rồi, người nam nhân cứu nàng, chỉ là lời ít mà nhiều ý nói với nàng, nhìn thấy nàng rơi xuống hồ, liền nhảy xuống cứu nàng, nhưng không có nói cho nàng, trên người nàng trúng độc.

Hiện tại nhìn thấy thần sắc của Độc Cô Ngạo Phong và Linh Nhi, nghĩ đến, là nam nhân kia cứu nàng, sau đó vì nàng giải độc trên người nàng đi!?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhẹ nhàng gật đầu, mở miệng nói.

“Ừ, mới vừa rồi ta rơi xuống hồ, sau đó được một vị công tử trẻ tuổi cứu ta, nghĩ đến, là hẳn giải độc cho ta đi!?”

“Cái gì!? Là thật sao!? Vậy người có biết họ tên công tử kia không!? Nhà ở nơi nào!? Dáng vẻ lớn lên như thế nào!?”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc nói, Linh Nhi lúc này kích động, tuôn ra rào rào liền một hơi hỏi liên tiếp mấy vấn đề, khiến cho Lam Vũ đứng nghe ở một bên mòm mém mày đều hiện lên vẻ ghen tức.

“Linh Nhi, người hỏi thăm chuyện tình của công tử kia rõ ràng như vậy làm cái gì!? Chẳng lẽ người có ta, còn không thỏa mãn sao!?”

Lam Vũ mở miệng, một bộ dáng vẻ như đánh vỡ nguyên cả thùng dấm chua, thấy vậy Đồng Nhạc Nhạc không khỏi phì cười.

Linh Nhi thấy vậy, cũng là tức giận trắng mắt liếc nhìn Lam Vũ, mới mở miệng tức giận nói.

“Ai nha, hiện tại người ghen cái gì!? Căn bản không phải là như người nghĩ! Ta chỉ là phi thường hiếu kỳ, dù sao là loại chất độc Độc Hạt tử này phi thường khó giải, hơn nữa thế gian hiếm có. Mới rồi những thích khách che mặt, không biết từ nơi nào lấy được Độc Hạt tử đã thất truyền từ lâu. Loại Độc Hạt tử này, tại cả Thương Lang Quốc, ngoài bà bà ta với ta biết là chỉ có thể điều chế thuốc giải loại chất độc này của con họ họ. Cho nên, ta mới phi thường hiếu kỳ, rốt cuộc là người phương nào, lại có thể giải độc trên người Duy Nhất, đó là người có y thuật cỡ nào cao siêu a!”

Nghe được Linh Nhi nói lời này, Lam Vũ mới thở phào nhẹ nhõm.

Mà một bên Duy Nhất nghe vậy, lông mày kẻ đen không khỏi có hơi cau lại một cái, trong mắt đều là vẻ nghi hoặc.

“Độc Hạt tử đúng như người nói lợi hại như vậy sao!? Cả Thương Lang Quốc, chỉ có người và Vô Tình bà bà biết cách giải loại độc này thôi sao!? Chính là, ta mới vừa rồi sau khi tỉnh lại, chưa từng nghe qua vị công tử kia nói ta trúng độc nha!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, mặt mày nghi hoặc.

“Cái này thật kỳ quái, chẳng lẽ người kia không muốn người khác báo ơn, mới không mới ra sao!? Dù sao Độc Hạt tử, không phải là loại độc tầm thường. Ngoại trừ phải có giải được ra, thì vẫn có một loại phương pháp giải được khác. Thế nhưng loại phương pháp giải độc này, người bình thường căn bản không biết dùng...”

“Cái gì!? Còn một loại phương pháp giải độc khác!?”

Nghe được lời Linh Nhi nói, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, không khỏi mở miệng hỏi.

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc mặt mày lo lắng, đáng vẻ nghi hoặc, Linh Nhi không khỏi mở miệng nói.

“Cái loại phương pháp này, ta cũng chỉ nghe bà bà nói sơ qua, nghe nói, trúng chất độc của con bọ cạp độc này, trừ phi có giải được, bằng không, muốn giải được độc này, chính là phải có một người nội lực thâm hậu, vận công trong một giờ bức chất độc trong người trúng độc ra. Chỉ là, làm như vậy, nguy hiểm phi thường lớn! Người vận công giải độc nếu như vô ý một chút, sẽ bị truyền vào người, khiến độc của người bị trúng sẽ cắn ngược trở lại trên người mình. Nói như vậy, người bị cắn trả, nếu không có thuốc giải, liền sống không quá nửa tháng.”

Nghe được lời Linh Nhi nói, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thất lại một cái. Phảng phất như tâm can mình, bị người ta dùng tay hung hăng bóp lại, làm nằng không thể hô hấp.

Khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn kia, càng là lập tức tái nhợt hoàn toàn.

Lòng dạ rối bời, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng lúc cảm thấy bất an.

Nghĩ đến mới vừa rồi, vị công tử kia cứu nằng, tạo cho nằng cảm giác ấm áp, quen thuộc như vậy.

Còn nữa, hành động của hắn cũng kỳ quái như vậy, thật giống như hai người bọn họ trước đây có nhận thức lẫn nhau.

Chỉ là cuối cùng, hắn lại nói, bọn họ chưa từng gặp nhau...

Đồng Nhạc Nhạc cũng không biết, lời nói của vị công tử kia là thật hay giả.

Còn nữa, trong lòng bất an là từ đâu mà đến.

Nghĩ đến độc trên người nằng, có lẽ là do công tử kia bức độc giúp mình.

Không!

Làm sao có thể!?

Bọn họ chỉ là tình cờ gặp nhau, không phải sao!?

Nhất định là nằng suy nghĩ quá nhiều, nhất định là vậy!!

Trong lòng Độc Cô Ngạo Phong không ngừng cường điệu, chỉ là trong lòng bất an, lại như trước tiêu tan không lùi.

Một bên Độc Cô Ngạo Phong nhận thấy được trên mặt Đồng Nhạc Nhạc khác thường, mày kiếm không khỏi cau lại một cái, vẻ mặt lo lắng.

“Duy Nhất, sắc mặt của người sao lại tái nhợt như vậy!? Phải chăng là bị cảm lạnh!?”

Độc Cô Ngạo Phong vừa nói, vừa cởi ra y bào của mình, sau đó nhẹ nhàng khoát lên người Đồng Nhạc Nhạc.

Lại vươn cánh tay thon thả kia, nhẹ nhàng vén lọn tóc Đồng Nhạc Nhạc rơi xuống gò má lên tận mang tai. Nhất cử nhất động, đều là ôn nhu vô cùng, cực kỳ yêu quý.

Được Độc Cô Ngạo Phong che chở chu đáo, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là nhẹ nhàng cụp xuống mắt nhưng, che giấu trong lòng bất an.

“Hoàng thượng, người đừng lo lắng, ta, ta không có việc gì...!”

“Thật sự không có việc gì sao!? Sắc mặt nàng rất kém đó!”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, trong lòng có một nỗi bất an.

Lập tức, ánh mắt lướt một vòng, liền rơi trên người Linh Nhi đang đứng ở một bên.

Linh Nhi thấy vậy, không khỏi mở miệng nói.

“Hoàng thượng, Duy Nhất nàng ấy là chấn động quá độ, không bằng chúng ta về cung trước, để Duy Nhất nghỉ ngơi thật tốt đi!”

“Ừ, được!”

Nghe được những lời Linh Nhi nói, Độc Cô Ngạo Phong liền đồng ý. Sau đó, lại dè dặt đỡ Đồng Nhạc Nhạc, cúi đầu dịu dàng nói.

“Duy Nhất, chúng ta hồi cung đi!?”

“Vâng.”

Đồng Nhạc Nhạc hôm nay cũng là bị sợ hãi, hơn nữa mới vừa rồi còn bị trúng độc, giờ phút này thân thể đã sớm mệt mỏi không thôi, không thể làm gì khác hơn là dựa vào Độc Cô Ngạo Phong đỡ từ này cho đến bây giờ.

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc còn cảm thấy bất an trong một khoảng thời gian.

Phảng phất như có vật gì đó đang đè nặng trên người nàng.

Trong lòng có nỗi bất an, Đồng Nhạc Nhạc không nhận được mà từ từ quay đầu lại, nhìn lại phương hướng mà nam nhân vừa rồi mới ly khai.

Chỉ là ở đây, làm gì còn nữa bóng dáng của nam nhân kia!?

...

Ban đêm!

Ánh trăng như mê như say, ánh sao sáng lạn.

Vầng trăng sáng tỏ, êm dịu bao phủ lên cả mặt đất, khiến cho nơi đây tăng thêm vài phần kiều diễm.

Đồng Nhạc Nhạc liền đứng ở đó, trên một thảo nguyên mênh mông rộng lớn, lẳng lặng nhìn thấy tất cả điều này.

Nơi này, rốt cuộc là nơi nào!? Tại sao nàng lại xuất hiện ở nơi này!?

Liền lúc Đồng Nhạc Nhạc còn đang nghi hoặc, đột nhiên, liền ở sau lưng nàng cách đó không xa, một tràng tiếng vỗ ngựa đang dần chạy tới.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi quay đầu lại nhìn.

Ánh trăng mê ly, chỉ thấy một người nam nhân áo đen, chính là đang cưỡi một con tuần mã, chạy về hướng nàng.

Nam nhân mặc trên người một chiếc măng bào màu đen hoa văn phức tạp, lưng thắt Kim Yêu Đái, đầu đội mũ đen, làm tôn lên gương mặt kia, càng là đường nét tuần tú.

Mây kiếm mũi thẳng bạc môi, tổ hợp thành một vẻ tuần mỹ mê hoặc tuyệt thế hiếm có!

Thu hút cái nhìn người ta nhất, chính là một đôi huyết mâu sâu thẳm hút hồn, phảng phất như mang theo một ma lực thu hút lòng người, chỉ cần liếc nhìn qua, liền không thể rời mắt nổi...

Nam nhân cười trên con tuần mã cao ngất, một tay cầm dây cương, một tay vung lên trường tiên, không ngừng quát.

Gió đêm phần phật, thổi vào y bào của nam nhân khiến nó phồng lên, càng cảm thấy được vẻ tuần tú kiệt xuất, hiên ngang oai hùng!

Thấy nam nhân tuần tú nhẹ nhàng lướt trong ánh trăng mà đến, tim của Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hưng hăng nhói lên một cái, tim đập, càng lúc càng cảm thấy đang dồn dập rất nhanh.

“Bang bang bang” tiếng tim đập, phảng phất như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực nàng, kịch liệt như thế!

Là hấn!!!

Kia là công tử đã cứu nàng!!!

Nghĩ tới đây, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhướn lên một cái.

Hơn nữa, không biết tại sao, lại lần nữa nhìn thấy vị công tử cứu nàng, trong lòng đột nhiên nảy lên một nỗi mừng như điên mà trước kia chưa từng có.

Tim đập dồn dập, tâm tình mừng như điên, thật giống như, là người quan trọng nhất đối với nàng, rốt cuộc xuất hiện!

Trong lòng kích động, hai chân Đồng Nhạc Nhạc như là có ý thức bước đến, sau đó đi tới chỗ nam nhân kia.

Mới đầu Đồng Nhạc Nhạc chỉ là từ từ đi về phía trước, chỉ là sau này, Đồng Nhạc Nhạc càng chạy càng nhanh, cơ hồ là bỏ nhào về phía trước.

Cảnh vật hai bên, không ngừng nhanh chóng lui về phía sau, Đồng Nhạc Nhạc cũng không biết mình chạy nhanh đến cỡ nào, chỉ là đang nghĩ nàng phải chạy thật mau, nhanh lên một chút đuổi kịp và vượt hấn!

Lần này đây, nàng tuyệt đối không bao giờ để hấn rời xa khỏi nàng!!!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc càng là không ngừng xuất ra toàn lực, cố gắng dùng sức, phải dùng hết sức mình.

Bởi vì, nàng đang sợ hãi, nếu bỏ qua cơ hội này nàng sẽ không gặp lại nam nhân này được nữa.

Liền lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lo lắng, chỉ thấy, cách đó không xa, nam nhân đã dần dần đến gần nàng.

Từng bước từng bước, càng ngày càng tới gần...

Nhìn thấy nam nhân cách đó không xa, từ từ tới gần chính mình, tâm Đồng Nhạc Nhạc, càng là kích động vui mừng vô cùng.

Một đôi mắt nhưng tràn đầy hoan hỉ kích động kia, càng là gần như không có phút nào là rời khỏi người nam nhân.

Giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc có một cơn xúc động điên cuồng mãnh liệt. Đó chính là, được hưng hăng bỏ nhào vào trong lòng nam nhân, gắt gao ôm hấn, thật sâu cảm nhận mùi vị trên người hấn, không bao giờ tách rời hấn nữa!!!

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đang rất kích động, lại thấy nam nhân đã đến gần ngay trước mắt. Nhưng hấn không những không hề cho tuần mã dừng lại, mà lướt qua nàng, sau đó tiếp tục chạy về phía trước.

Nhìn thấy nam nhân cười ngửa, giống như một cơn gió lớn, xẹt qua bên cạnh mình, lại nhanh chóng chạy về phía trước.

Bóng dáng kia tuyệt đối không lưu luyến chút nào!

Thấy vậy, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức, trong lòng càng là thất lại một cái, phảng phất như có trăm cây kim đâm vào người, thống khổ làm nàng quên mất cả làm thế nào để hô hấp.

Không!

Tại sao hấn rời đi!?

Tại sao hấn lại không dừng lại!?

Chẳng lẽ đối với hấn mà nói, nàng thật sự chỉ là một người xa lạ sao!?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi lòng dạ rối bời, lo lắng khổ sở, giờ phút này, nàng chỉ biết là, chính mình tuyệt đối không thể để cho nam nhân này rời đi!

Tuyệt đối!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lại lần nữa liền nhấc chân lên, nhanh chóng chạy đuổi theo sau lưng nam nhân.

“Không, đừng rời khỏi đây! Không muốn rời khỏi ta! Không nên...”

Đồng Nhạc Nhạc không ngừng mở miệng hô, nàng hô lên như vậy cùng lo lắng, khổ sở và thê lương, làm cho người ta không khỏi đau lòng.

Cũng không biết, kỳ thật, người nàng muốn tìm, giờ phút này đang gắt gao canh giữ thân thể nàng, gắt gao chờ đợi nàng...

...

Ánh trăng như mê như say, tinh tú nhạt nhòa.

Ở trong tấm thất, không có đốt đèn, chỉ có bên ngoài kia ánh trăng trong sạch, xuyên thấu qua những cửa sổ được chạm trổ đang rộng mở, êm dịu chiếu vào.

Nam nhân mặc một bộ hắc y bó sát người, gắt gao tùy ý đứng bên cạnh giường.

Ánh trăng rung rinh, nam nhân với một chiếc cằm bào đen nhánh, cơ hồ cùng với cảnh đêm hòa vào một thể.

Giờ phút này, nam nhân liền lẳng lẳng tùy ý đứng tại bên giường, lẳng lẳng cúi đầu dừng lại nữ nhân đang nằm trên giường.

Suốt hơn một năm!

Ở một năm qua, thiếu nữ này, không ngừng xuất hiện ở trong lòng, trong đầu hấn.

Coi như là trong giấc mộng, đều là bóng dáng của nàng.

Nàng một lần nữa mỉm cười một tiếng, hay là lúc giận dữ, đều khiến hấn ghi tạc vào tim.

Chỉ là, càng tưởng nhớ, càng cảm thấy đau lòng.

Vốn tưởng rằng, đời này kiếp này, hấn không bao giờ có thể gặp lại nàng lần nữa. Ai biết, lại ở chỗ này, lại lần nữa được gặp lại nàng!

Nàng lại xuất hiện lần nữa, bất ngờ thế kia! Khiến hấn trở tay không kịp, mừng rỡ như điên.

Nếu như nói rằng có khả năng, hấn cỡ nào nghĩ muốn hung hăng ôm nàng, không bao giờ để nàng rời khỏi.

Dù sao, cùng nàng tách ra một năm, cả thế giới đối với hấn đều phẳng phát như mất đi sắc thái bình thường.

Mất đi nàng, hấn sống không bằng chết!

535. Chương 540: Chương 295: Duy Nhất, Làm Hoàng Hậu Của Trẫm

Chỉ tiếc, trời cao luôn thích trêu chọc người như vậy!

Hấn mất đi nàng, sống không bằng chết!

Lại đứng vào lúc này, lần nữa gặp phải nàng, vốn là chuyện nên mừng rỡ như điên, chỉ là, bọn họ lại nhanh chóng âm dương cách xa nhau. . .

Mặc dù, hần thao túng được sống chết của mọi người, nhưng ngược lại, không thể khống chế sống chết của mình.

Trong một năm này, chuyện của nàng, hần đã hoàn toàn điều tra xong.

Nàng bây giờ, đã thay hình đổi dạng, nàng hiện tại, gọi là Duy Nhất.

Ở bên cạnh nàng, có một nam nhân yêu thương nàng sâu sắc như thế.

Ngay cả khi trong lòng phi thường không nở, chỉ là, hiện nay để nàng ở lại bên người nam nhân kia, đối với kết cục của nàng là tốt nhất.

Chỉ cần nàng quên chuyện trước đây, quên hần, mới có thể sống sung sướng đi! ?

Trong lòng nam nhân nghĩ, chỉ là, trong lòng không muốn, còn có đau đớn, cũng không ngừng dằn dũa hần.

Trong lòng mơ hồ co rút đau đớn, rõ ràng không đành lòng như thế, chỉ là, hần yêu thương nàng sâu sắc, hy vọng duy nhất, chỉ mong cuộc sống của nàng được hạnh phúc sung sướng. . .

Nghĩ tới đây, nam nhân chỉ cảm thấy trong lòng giống như có một khối đá lớn đè nặng, nhanh chóng đến nỗi khiến hần không thở được.

Giờ phút này, hần chỉ là im lặng tùy ý đứng ở bên giường, từ từ dùng ở thiếu nữ ngủ say trên giường.

Ngón tay búp măng kia, càng là hết lần nọ đến lần kia, nhẹ nhàng, giống như lông chim bình thường, từ từ phác họa đường nét của nữ nhân.

Hàng mi nàng cong cong, cái mũi xinh đẹp, đôi môi mịn màng, đôi mắt non mịn, mỗi một chỗ, đều khiến hần thương tiếc như thế, không muốn như thế. . .

Nhạc nhi, Nhạc nhi của hần a. . .

Ngay lúc nam nhân sinh lòng không muốn, đột nhiên, nữ nhân trong giấc mộng, giống như gặp phải cơn ác mộng gì, bắt đầu trở nên bất an.

“Đừng đi, đừng rời khỏi ta, đừng. . .”

Nữ nhân không ngừng nói mơ, càng là không ngừng giơ hai tay lên, giống như muốn giữ cái gì.

Thấy bộ dáng nữ nhân ngủ bất an như thế, Huyền Lăng Thương đau lòng vô cùng, không khỏi vươn cánh tay thon thả kia ra, duỗi tới hai tay nữ nhân.

Sau khi nữ nhân bắt được cánh tay thon thả kia của nam nhân, giống như người chết đuối trong nước, bắt được khúc gỗ cứu mạng nổi trong nước, bắt đầu an ổn ngủ từ từ.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhân dần dần an ổn ngủ say, mặt mày Huyền Lăng Thương mềm mại, trong huyết mâu, đều là không hề che giấu tình ý thâm thiết. . .

Cuối cùng, lại thấy tóc của nữ nhân rơi xuống gò má, nam nhân thấy vậy, huyết mâu không khỏi nhẹ nhàng lóe ra một phen, lập tức, liền đưa tay nhẹ nhàng vén những sợi tóc rơi xuống gò má của nữ nhân ra sau lỗ tai.

Đầu ngón tay từ từ ma sát qua gương mặt nhẵn nhụi của nữ nhân, cuối cùng, không nhịn được dừng ở đôi môi trên khuôn mặt mịn màng của nữ nhân. . .

Một đôi môi đỏ mọng này, xinh đẹp như thế, mềm mại như thế, không ngừng tác động tâm của hần. . .

Không kìm hãm được, nam nhân không khỏi từ từ cúi người, cúi thân mình xuống.

Một cái hôn nhẹ nhàng, liền dừng ở trên môi đỏ mọng non mềm kia của nữ nhân. . .

Nụ hôn của nam nhân, ôn nhu như vậy, nhẹ nhàng mà như sợ hãi sẽ làm thiếu nữ đang trong giấc mộng tỉnh dậy.

Vừa hôn nhẹ nhàng, nam nhân suy nghĩ thật muốn thời gian có thể vĩnh viễn dừng lại vào giờ khắc này, đáng tiếc. . .

Coi như trong lòng không muốn, hắn vẫn phải rời đi.

Nghĩ tới đây, nam nhân từ từ đứng lên, nhìn phía ánh mắt kia của nữ nhân, càng là thật sâu quyến luyến và không đành lòng. . .

Giống như nhận thấy được cái gì, nữ nhân vốn đang trong giấc mộng, đôi mắt không khỏi từ từ run rẩy một phen, lập tức, mở đôi mắt ra

“Ồ! ?”

Đồng Nhạc Nhạc vẫn chưa tỉnh ngủ, mở to mắt nhưng lim dim mang theo hơi nước, nhẹ nhàng liếc nhìn một vòng về khắp bốn phía.

Chỉ thấy cả tấm thất, trừ nàng ra thì không có người nào khác.

Gió mát hiu hiu, thổi trúng màn che rơi xuống đất không ngừng nhẹ nhàng lung lay.

Ánh trăng như mê như say, từ cửa sổ chạm trở rộng mở hắt nghiêng nghiêng vào, chiếu sáng khắp cả gian phòng.

Như thế giờ phút này, mọi âm thanh hoàn toàn yên tĩnh.

Thấy một phòng yên tĩnh như vậy, lòng của Đồng Nhạc Nhạc, lại nảy lên một cái cảm giác quái dị.

Mới vừa rồi trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Đồng Nhạc Nhạc giống như cảm giác được, hình như có một người canh giữ ở bên cạnh thân thể của nàng.

Cảm giác như vậy, quen thuộc như vậy, làm cho nàng không ngừng cố gắng giãy dụa muốn tỉnh lại.

Tuy nhiên, khi nàng vẫn chưa tỉnh ngủ, bên mình vẫn không có một bóng người. . .

Chẳng lẽ, là nàng suy nghĩ nhiều quá sao! ?

. . .

“Duy Nhất, vài ngày gần đây sắc mặt người thật không tốt, có phải là không thoải mái hay không? !”

Đúng lúc giữa trưa, sau khi Độc Cô Ngạo Phong xử lý xong đại sự triều đình, liền đến đây dùng bữa cùng Đồng Nhạc Nhạc.

Chỉ là, lúc thấy mấy ngày nay Đồng Nhạc Nhạc sắc mặt đều không tốt, trong lòng Độc Cô Ngạo Phong lo lắng, trên gương mặt tuấn tú kia, đều là cực kỳ lo lắng.

Đồng Nhạc Nhạc nghe được Độc Cô Ngạo Phong nói, đầu tiên là nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve gương mặt hơi gầy, trầm lặng một khắc, mới nhàn nhạt nói.

“Hoàng thượng, hẳn là do vào tối mấy ngày gần đây, Duy Nhất ngủ không được tốt lắm a! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, giọng điệu cũng là mệt mỏi.

Tối mấy ngày gần đây, mỗi đêm nàng đều đang nằm mơ, hơn nữa, có lẽ đều là một giấc mộng!

Ở trong giấc mộng, nàng đứng ở trên thảo nguyên lớn mênh mông vô bờ, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia, cười trên lưng tuấn mã từ xa đến gần, lại nhiều lần theo sát bên người nàng mà như chưa từng gặp nàng.

Nàng tưởng bắt được đạo bóng dáng kia, chỉ là, cho dù nàng cố gắng truy đuổi như thế nào, đều không đuổi kịp nam nhân kia.

Nam nhân kia, liền như vậy không chút lưu tình lướt qua nàng, tuyệt đối như thế.

Mặc dù, sau mỗi lần mộng tỉnh, đều cảm giác được, kia chẳng qua là một giấc mộng thôi, không chân thật.

Chỉ là, ở trong mộng, luồng mát mát kia, cảm giác đau lòng, giống như dây leo , gắt gao dây dưa lòng của nàng, để cho nàng cả ngày thất hồn lạc phách, ở trong đầu, không ngừng nhớ lại giấc mộng kia, làm cho tối mấy ngày gần đây, Đồng Nhạc Nhạc đều bắt đầu ăn không biết ngon, tâm sự nặng nề.

Một tay từ từ ma sát gương mặt chính mình cảm giác gầy gò không ít, nhìn thêm người ngồi ở đối diện chính mình, Độc Cô Ngạo Phong tràn đầy lo lắng, Đồng Nhạc Nhạc không ngờ Độc Cô Ngạo Phong lo lắng như vậy, không khỏi nhẹ nhàng cong môi cười cười nói.

“Hoàng thượng, Duy Nhất không có việc gì, người không nên lo lắng.”

“Chính là trẫm có thể cảm giác được không ổn, người đâu, truyền Linh nhi đến!”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng kêu, thái giám canh giữ ở bên ngoài nghe vậy, lập tức vội vã xoay người rời đi.

Không được bao lâu, Linh nhi liền tới.

Phía sau Linh nhi, càng là Lam Vũ một mực cùng đi theo nàng như hình với bóng.

“Hoàng thượng, ngài tìm Linh nhi có chuyện gì a! ?”

Linh nhi đến đây, nhìn Độc Cô Ngạo Phong mở miệng hỏi.

Độc Cô Ngạo Phong nghe vậy, chỉ là mặt mày lo lắng nhìn Đồng Nhạc Nhạc, mở miệng nói.

“Linh nhi, người mau đi nhìn Duy Nhất một cái, gần đây sắc mặt nàng không được tốt lắm, cũng không biết phải chăng là do nơi nào không thoải mái, chẳng lẽ là, chất độc lần trước còn chưa hoàn toàn loại bỏ sao! ?”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, mặt mày cực kì lo lắng.

Mặc dù, Linh nhi đã đúng đắn cho biết, độc tố trên người Đồng Nhạc Nhạc đã được giải, chỉ là, Độc Cô Ngạo Phong vẫn vô cùng lo lắng.

Dù sao, người tập võ như hấn, coi như giải được độc của con bọ cạp độc, mấy ngày nay thân thể cũng có chút suy yếu, chứ nói chi là Đồng Nhạc Nhạc một điểm võ công cũng không có, vẫn còn yếu đuối như thế.

Ngay lúc trong lòng Độc Cô Ngạo Phong lo lắng, Linh nhi nghe vậy, lập tức đi tới trước mặt Đồng Nhạc Nhạc, vì Đồng Nhạc Nhạc mà bắt mạch.

Sau một phen tinh tế kiểm tra, Linh nhi không khỏi nhẹ nhàng chau chau hàng mi, mở miệng hỏi Đồng Nhạc Nhạc.

“Duy Nhất, gần đây người phải chăng là có tâm sự gì! ? Mới dẫn đến tâm thần không yên, đêm ngủ không được! ?”

Linh nhi dù sao cũng là đại phu, hơn nữa, vẫn là thủ đồ của Vô Tình bà bà, y thuật tự nhiên so với ngự y trong cung khá hơn nhiều.

Nghe được lời này của Linh nhi, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi giật nảy lên một cái.

Lại thấy tự Linh nhi vừa nói lời này ra, Độc Cô Ngạo Phong ngồi ở đối diện nàng, ánh mắt mang theo nghi hoặc tìm tòi nghiên cứu kia, càng là đứng ngây người ra mà nhìn nàng chăm chăm.

Đồng mâu lá rầm sâu thẳm kia, giống như một cây đao, muốn nhìn thấu tâm tư của nàng.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc bối rối, lập tức, không khỏi từ từ rũ mắt xuống, nhẹ nhàng nói nhỏ.

“Ta, ta làm sao có tâm sự gì! ? Chẳng qua là hôm đó bị điểm hoảng sợ, cho nên, mới sợ đến không dám ngủ, cảm giác mỗi đêm ngủ một giấc, đều sẽ gặp cơn ác mộng. . .”

“A a, như vậy, tốt lắm, ta pha một ít trà an thần cho người, người uống rồi sẽ không có việc gì.”

Linh nhi mở miệng nói, lại thấy đáng vẻ Độc Cô Ngạo Phong tràn đầy lo lắng, không khỏi cong môi cười một tiếng.

“Hoàng thượng, Duy Nhất chỉ là nhát gan, bị hù dọa thôi, không có việc gì, người không nên lo lắng.”

“Ừ, vậy người mau mau đi pha trà an thần đến đây đi!”

Nghe được Duy Nhất nói, Độc Cô Ngạo Phong không khỏi thúc giục nói.

Chỉ cần là liên quan đến chuyện của Đồng Nhạc Nhạc, Độc Cô Ngạo Phong liền đặc biệt căng thẳng.

Những việc lật lật này, người cả hoàng cung đều biết.

Nghe vậy, Linh nhi liền mang theo Lam Vũ lui xuống, nhường lại không gian bên trong đại điện cho hai người.

“Duy Nhất, đều do trẫm không tốt, là trẫm không có bảo vệ người thật tốt, mới để người bị phen hoảng sợ. . .”

Thấy nữ nhân trước mắt mặt mày tái nhợt, gầy gò tiêu tụy không ít, Độc Cô Ngạo Phong đau lòng rất nhiều, nhiều hơn chính là thật sâu tự trách.

Nghĩ đến hôm đó, nếu không phải hấn tự phụ chính mình có thể bảo vệ nàng, mới không có bảo nhiều thị vệ đi theo như vậy, Đồng Nhạc Nhạc sao lại sẽ phải chịu hoảng sợ như vậy! ?

Càng nghĩ, Độc Cô Ngạo Phong càng là tự trách, ảo não.

Đối với sự tự trách ảo não của Độc Cô Ngạo Phong, Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, lòng mày kẻ đen cũng là nhẹ nhàng cau lại một cái, mở miệng nói.

“Hoàng thượng, chuyện này không thể trách người, chuyện tình ngày đó, chuyện xảy ra đột nhiên, ai cũng chưa từng nghĩ đến, nói cho cùng, vẫn là lỗi của Duy Nhất, nếu không phải Duy Nhất không biết võ nghệ, trở thành gánh nặng của hoàng thượng, hoàng thượng như thế nào lại chịu sự tổn thương đây! ? Hoàng thượng chính là vua của một nước, nếu như có chuyện gì xảy ra, Duy Nhất chính là tội nhân thiên cổ của Thương Lang Quốc!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói.

Độc Cô Ngạo Phong nghe vậy, lập tức vươn tay chỉ, nhẹ nhàng bưng kín cái miệng nhỏ nhắn mềm mại kia của Đồng Nhạc Nhạc, mở miệng nói.

“Không, Duy Nhất, trẫm không cho người nói như vậy, người không phải gánh nặng của trẫm, người cũng đã biết, trẫm sống hai mươi lăm năm, cho tới bây giờ cũng không có một ngày là thật sự sung sướng, trong mắt người khác, trẫm có quyền thế, cao cao tại thượng, có đại quyền khống chế sống chết của mọi người, có quyền lợi nhất trên thế giới này, là người hạnh phúc nhất, nhưng, có ai biết, trong lòng trẫm bất đắc dĩ và thống khổ! ? Lúc trẫm chưa gặp người, thế giới của trẫm, chỉ là hoàn toàn đen trắng, cả ngày sống ở cái hoàng cung người lừa ta gạt này, không một khắc có thể buông lỏng, cũng chưa bao giờ tin tưởng bất luận kẻ nào. . .”

Độc Cô Ngạo Phong nói tới đây, không khỏi dừng một chút, đầu tiên là từ từ để bàn tay che đôi môi của Đồng Nhạc Nhạc xuống, sau đó nhẹ nhàng bao phủ lên trên mặt bàn tay mềm trắng như tuyết kia của Đồng Nhạc Nhạc.

“Ngoài ra, người là người duy nhất ở trên thế giới này trẫm tin cậy, nữ nhân duy nhất mà trẫm yêu thương sâu sắc, nếu như mất đi người, trẫm chỉ sợ cũng không sống nổi. . .”

Độc Cô Ngạo Phong từ từ mở miệng, giọng điệu chăm chú mà thâm tình.

Ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là đạo vô cùng thâm tình chân thành và tình ý thấm thiết.

Dù sao, nữ nhân trước mắt này, chính là người duy nhất đời này hấn tín ngưỡng!

Nàng chính là toàn bộ thế giới của hấn!

Trong lòng Độc Cô Ngạo Phong nghĩ, tâm tình càng là vô cùng kích động.

Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên nói ra tất cả tình yêu trong lòng.

Bởi vì, kể từ mấy ngày trước đây khi chuyện đã xảy ra, khiến Độc Cô Ngạo Phong bắt đầu trở nên bất an. Mặc dù, nữ nhân này giờ ở bên cạnh hắn, nhưng là, hắn luôn sợ hãi, giống như hắn sẽ mất đi nàng!

Đặc biệt, người kia lại xuất hiện ở Thương Lang Quốc!

Thấy người kia, lòng Độc Cô Ngạo Phong, liền bắt đầu bối rối.

Hắn không biết, Đồng Nhạc Nhạc phải chăng là còn nhớ cái gì, hắn sợ hãi, sợ hãi sẽ mất đi nàng!

Mặc dù, Độc Cô Ngạo Phong biết, trong lòng nữ nhân này, một mực chỉ có nam nhân kia.

Nhưng là, hắn yêu nàng nha!

Hắn yêu thương sâu sắc nàng như thế, hắn liền không tin, trên thế giới này, còn có ai so với hắn càng yêu nàng!

Cho nên, hắn tuyệt đối không thể để cho nàng rời đi hắn!

Tuyệt đối! !

Nghĩ tới đây, trong đôi mắt màu hổ phách kia của Độc Cô Ngạo Phong, càng là xẹt qua một vẻ kiên định lộ rõ.

Lập tức, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nhẹ nhàng hỏi nhỏ.

“Duy Nhất, ngươi có bằng lòng hay không trở thành hoàng hậu của trẫm! ? Để trẫm suốt đời suốt kiếp yêu ngươi thật tốt, ngươi có đồng ý không! ? Trẫm muốn ngươi làm nữ nhân hạnh phúc nhất trên thế giới này!”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, gần từng tiếng, giọng điệu kiên định, chăm chú như thế.

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc cũng là trợn lên một cái, trong mắt, không khỏi xẹt qua một tia bối rối và tránh né.

Nam nhân trước mắt này, là hoàng đế cao cao tại thượng của Thương Lang Quốc, lấy quyền lợi, địa vị cùng dung mạo của hắn, hơn nữa đối với nàng, cũng là vô cùng tốt!

Nếu như thay đổi nữ nhân khác, đã sớm gật đầu đồng ý.

Hơn nữa, đây đã không phải là lần đầu tiên Độc Cô Ngạo Phong biểu lộ với mình.

Chỉ là, mỗi khi Đồng Nhạc Nhạc nghe được nam nhân trước mắt này biểu lộ thâm tình, ở chỗ sâu trong lòng, luôn sẽ không nhịn được nảy lên một luồng kháng cự.

Nàng cũng không biết, chính mình rốt cuộc vì sao phải cự tuyệt nam nhân trước mắt này.

Dù sao, nam nhân này đối với nàng thật là tốt, nàng không phải không có thấy.

Có đôi khi, chính nàng đều cảm giác được mình thật quá đáng.

Dù sao, nam nhân này yêu nàng như thế, đối với nàng càng là che chở chu đáo mọi chuyện, yêu có thừa, hận không thể đem những thứ tốt nhất trên thế gian đều cho nàng.

Nam nhân tuyệt thế như thế, nàng hắn là gật đầu đồng ý.

Trong lòng nghĩ, ánh mắt của Đồng Nhạc Nhạc, lại lảng lạng đối đầu đồng mưu thâm tình chân thành kia của nam nhân.

Nam nhân trước mắt này, chính là vị đế vương cao cao tại thượng của Thương Lang Quốc, có được quyền lực chí cao vô thượng.

Nhưng mà bây giờ, lại hèn mọn như thế, cho dù là thần tiên, đều sẽ phải mềm lòng đi! ! ?

Nghĩ tới đây, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhẹ nhàng nhấp máp một phen. . .

“Ta. . .”

“Ừ! ?”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, Độc Cô Ngạo Phong chỉ cảm thấy tâm can mình, càng là trong nháy mắt muốn vọt khỏi lồng ngực.

Tâm tình vô cùng kích động, giống như bị mười lăm cái thùng đè lên, tâm thần bất định, thấp thỏm bất an.

Có trời mới biết, hắn đường đường là vua của một nước, coi như là đối mặt với ngàn vạn quân mã, chân mày cũng sẽ không nhăn một chút, chớ nói chi là sợ hãi.

Tuy nhiên, đối mặt với tiểu thiếu nữ trước mắt này, hắn lại căng thẳng muốn chết.

Thời gian, từng phút từng giây trôi qua.

Tuy nhiên, Độc Cô Ngạo Phong đối với câu trả lời sắp có mà nói, cũng là một giây như năm.

Mồ hôi đầy dặt to bằng hạt đậu, càng là từ cái trán của Độc Cô Ngạo Phong nhanh chóng trượt xuống.

Độc Cô Ngạo Phong cũng không kịp lau đi, chỉ là ngừng thở, chờ đợi đáp án của Đồng Nhạc Nhạc.

“Duy Nhất. . .”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, giọng điệu nhẹ nhàng, lại mang theo khẩn cầu vô cùng.

Ánh mắt hắn nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là hèn mọn, căng thẳng, sợ hãi, thâm tình. . .

Nếu như đổi lại là nữ nhân khác, đã sớm động tâm, đồng ý hắn. . .

Chỉ là, đương đầu với ánh mắt thâm tình chân thành kia của nam nhân, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy hoàn toàn choáng ngợp.

Trong cổ họng, giống như bị vật gì làm nghẹn vậy, một chữ cũng đều không nói ra được.

Chỉ có thể giương cái miệng nhỏ nhắn, đóng mở mấy lần, một âm điệu đều không phát ra ngoài được.

Nhìn thấy Đồng Nhạc Nhạc mặt mày mâu thuẫn, dáng vẻ gặp khó khăn vô cùng, Độc Cô Ngạo Phong chỉ cảm thấy tâm can mình, không khỏi giống như đang từ từ tiến vào hầm băng lạnh buốt.

“Duy Nhất, chẳng lẽ, trăm đối với người tốt như vậy, vẫn không thể làm người động tâm sao! ? Người rốt cuộc muốn trăm làm như thế nào, mới chịu đáp ứng trăm, làm hoàng hậu của trăm! ? Trăm đồng ý với người, chỉ cần người đồng ý làm hoàng hậu của trăm, cho dù người muốn như thế nào, trăm đều đồng ý với người, hơn nữa, từ nay về sau, trăm chỉ yêu một người là người, chỉ mình người, tuyệt đối sẽ không để người chịu chút xú uất ức! ! !”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, giọng điệu kiên định vô cùng.

Dù sao, sống ở bên trong cái hoàng cung xanh vàng rực rỡ này, tuyệt thế đại mỹ nữ nào mà chưa từng ra mắt! ?

Chỉ là, kiếp này nữ nhân duy nhất khiến hắn động tâm, chỉ có người trước mắt này! ! !

Kể từ khi ánh mắt của hắn bắt đầu dừng ở trên người nàng một khắc kia, tim hắn, liền hoàn toàn đánh rơi ở trên người nàng.

Lúc hắn nghèo túng nhất, gặp phải nàng thiện lương nhất.

Từ nay về sau, mỗi khi nàng nhàn mày cười một tiếng, một cái giận dữ không hài lòng, đều tác động tâm hắn như thế.

Ánh mắt của hắn, tâm của hắn, cũng không chịu chứa thêm nữ nhân khác nữa.

Trước đây, hắn vẫn cho là, chỉ cần hắn thật lòng thật dạ đối đãi nàng, một ngày nào đó, khẳng định nàng sẽ vì sự thành thật của mình mà cảm động, đồng ý hắn, làm hoàng hậu của hắn.

Chỉ là bây giờ, khiến hắn thật sợ hãi người xuất hiện.

Người kia, là tình cảm chân thành trong lòng nàng!

Hắn, bắt đầu sợ hãi. . .

536. Chương 541: Chương 296: Đáp Án Của Nhạc Nhi

Cho nên hiện tại, hẳn nhất định phải nhanh lên một chút đoạt được nàng, cho dù là bất luận kẻ nào, vẫn muốn tâm của nàng.

Hắn muốn nàng làm hoàng hậu của hắn! Có xu thế này, người kia, liền không bao giờ có khả năng cướp được nàng nữa. . .

Nghĩ tới đây, ánh mắt Độc Cô Ngạo Phong nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng cảm thấy khẩn cầu mà hèn mọn.

Đương đầu với ánh mắt Độc Cô Ngạo Phong tràn đầy khẩn cầu thâm tình, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong lòng nặng nề vô lực.

Chỉ là, nàng cũng biết, nàng và Độc Cô Ngạo Phong, tất cả chỉ có một người hiểu rõ.

Cho dù, là đồng ý hắn, hay là cự tuyệt hắn. . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi gắt gao cắn cắn môi dưới.

Khi nàng ngẩng đầu lên, nhìn phía ánh mắt Độc Cô Ngạo Phong, càng là lóe ra một phen, đã có đáp án.

“Hoàng thượng, thật xin lỗi. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, nhẹ nhàng nói nhỏ.

Nhìn phía ánh mắt Cô Ngạo Phong, càng là thật sâu xin lỗi.

“Hoàng thượng, Duy Nhất biết, hoàng thượng đối với Duy Nhất rất tốt, tất cả mọi người nói, phi thường hâm mộ Duy Nhất, có thể lại được hoàng thượng yêu như thế, nhưng là, lòng của Duy Nhất, lại không phải do Duy Nhất không chế. Lòng của Duy Nhất, luôn không chịu chứa hoàng thượng, cho dù Hoàng thượng đối với Duy Nhất thật là tốt như thế nào, Duy Nhất đối với hoàng thượng, chỉ có kính trọng, không có một tia tình yêu nam nữ, cho nên, hoàng thượng, thật xin lỗi, xin người tha thứ cho Duy Nhất!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, những lời nói từ đáy lòng, nói ra toàn bộ.

Bởi vì nàng cảm giác được, cùng với làm cho hai người đều thống khổ, cũng không nghĩ muốn Độc Cô Ngạo Phong đối với chính mình càng lún càng sâu, nàng cảm giác được, những việc lật vật này, nói ra sớm hơn cũng tốt.

Trước đây, nàng chỉ là cảm giác được, chính mình bởi vì mất đi trí nhớ, mới có thể đối với Độc Cô Ngạo Phong không hề cảm nhận được.

Chỉ cần qua thời gian dài, nàng sẽ từ từ khôi phục trí nhớ, đối với Độc Cô Ngạo Phong có cảm giác lần nữa.

Đáng tiếc, nàng đã nghĩ sai lầm rồi.

Một năm này, Độc Cô Ngạo Phong đối với nàng thật là tốt, nàng không phải không biết, không phải không cảm động.

Chỉ là, dù cảm động đồng thời trừ áy náy trong lòng ra, liền chỉ có áy náy.

Bây giờ nàng đã xác định được rõ ràng rồi, nàng đối với Độc Cô Ngạo Phong, là không có bất cứ tình cảm nam nữ gì.

Đã như vậy, hôm nay nàng sẽ nói ra, miễn cho mọi người tiếp tục thống khổ giãy dụa thêm.

Nghĩ tới đây, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc mở ra, không khỏi tiếp tục mở miệng nói.

“Hoàng thượng, cảm ơn người đối với Duy Nhất che chở yêu thương. Nhưng mà, thế gian này, trừ tình yêu nam nữ ra, còn có yêu thương khác nữa, ví dụ như tình bạn bè, xin hoàng thượng, để Duy Nhất trở thành bằng hữu mà thương yêu đi, bởi vì lòng của Duy Nhất, không thể có hoàng thượng, cũng thỉnh Hoàng thượng tha thứ cho Duy Nhất. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, cau đôi mày lại, nhìn phía ánh mắt Độc Cô Ngạo Phong, càng là thật sâu xin lỗi và khẩn cầu.

Độc Cô Ngạo Phong nghe vậy, chỉ cảm thấy tâm can mình, không khỏi hung hăng đau xót.

Giống như vạn tiễn xuyên tâm! !

Mặc dù, hắn đã sớm biết rõ sẽ phải là đáp án này, chỉ là, vẫn chưa từ bỏ ý định.

Hiện nay nghe được nữ nhân trước mắt nói rõ ràng như thế, Độc Cô Ngạo Phong chỉ cảm thấy lòng như bị đao cắt.

“Tại sao! ? Tại sao trầm nể lực vì người nhiều như vậy, đều không đổi được một tia tình cảm của người! ? Cho dù là một chút ít! ?”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, âm thanh nghẹn ngào.

Dù sao, hắn hiện tại, có được quyền lực và địa vị thao túng sự sống chết của mọi người, lại duy nhất không thể thao túng tâm thiếu nữ này.

Trong lòng của nàng, từ đầu đến cuối, cũng không có hắn.

Cho dù, hắn vì nàng nỗ lực bao nhiêu. . .

Nghĩ tới đây, Độc Cô Ngạo Phong chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng nặng nề, khiến hắn cơ hồ không thở nổi.

Trên mặt thê lương, uể oải, đau lòng, càng là làm trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nhói lên một cái, vô cùng khổ sở.

Mặc dù, nàng không thương nam nhân trước mắt này, nhưng cũng không nghĩ gây thương tổn cho hắn.

Nghĩ tới đây, chân mày Đồng Nhạc Nhạc cau lại một cái, mặt mày lo lắng khẽ gọi.

“Hoàng thượng. . .”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, lại thấy ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy lo lắng, môi đỏ mọng của Độc Cô Ngạo Phong không khỏi nhẹ nhàng cong lên một cái.

“Duy Nhất, trầm, không có việc gì, trầm nghĩ muốn ở một mình tĩnh táo một chút. . .”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng nhẹ nhàng cười một tiếng, cũng không biết, nụ cười kia, so với khóc càng khó coi hơn.

Thấy dáng vẻ Độc Cô Ngạo Phong miễn cưỡng cười vui, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi gắt gao cắn cắn môi dưới, tràn đầy lo lắng tự trách.

Bởi vì, nàng biết, hiện tại nàng hoàn toàn làm tổn thương tâm nam nhân này. . .

Nhìn thấy bóng dáng nam nhân tràn đầy cô đơn, dần dần biến mất trong tầm mắt của chính mình, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhẹ nhàng thở dài một hơi, mặt mày bất đắc dĩ.

Tình, luôn đã thương người như vậy a. . .

. . .

“Duy Nhất, người phải chăng là lại cự tuyệt hoàng thượng! ?”

Sau khi đợi Độc Cô Ngạo Phong rời khỏi, Linh nhi liền bưng chén thuốc đi đến.

Thấy Đồng Nhạc Nhạc ngơ ngác ngồi ở nơi này, thở ngắn thở dài, Linh nhi không khỏi hiếu kỳ hỏi.

Nghe được lời này của Linh nhi, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi phục hồi tinh thần lại, thấy Linh nhi tràn đầy dáng vẻ tò mò hiếu kỳ, chỉ là nhẹ nhàng gạt đầu.

“Ừ, Linh nhi, người nói xem, ta phải chăng là thật quá đáng, hoàng thượng đối với ta tốt như vậy, ta lại năm lần bảy lượt cự tuyệt hắn, đi tổn thương tâm hắn. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, trên mặt, đều là không che dấu nổi tự trách áy náy.

Hiện tại Đồng Nhạc Nhạc, phi thường chán ghét chính mình.

Bởi vì, nàng thật không muốn thương tổn bất luận kẻ nào, đặc biệt là Độc Cô Ngạo Phong một mực đối với nàng tốt như vậy.

Chỉ tiếc, trong lòng không muốn, nàng cũng không khống chế được.

Nàng cũng không biết, tâm can mình, rốt cuộc là làm sao vậy, hình như, giống như đã phong bế, lại hình như, tại nơi sâu nhất trong nội tâm, dường như che giấu cái gì, làm cho nàng không có một chỗ trống mà đón nhận Độc Cô Ngạo Phong.

Nàng cũng không biết chính mình rốt cuộc là làm sao vậy, nàng, là đang chờ ai sao! ?

Nghĩ tới đây, ở trong đầu Đồng Nhạc Nhạc, không khỏi hiện ra bóng dáng của một người.

Người kia, rõ ràng nàng chỉ là thấy qua một lần, tại sao lại đối với hắn điên đảo mất hồn chứ! ?

Còn nữa vài ngày gần đây, nàng luôn tâm thần không tập trung, hình như, muốn phát sinh chuyện gì.

Nghĩ tới đây, tâm Đồng Nhạc Nhạc, đột nhiên mơ hồ đau.

Sau một khắc, như là nghĩ đến cái gì, không khỏi quay đầu, đối với Linh nhi mở miệng hỏi.

“Linh nhi, người đã từng nói qua, độc trên người của ta, trừ rượu của Vô Tình bà bà ra, liền chỉ còn người chế độc có, trừ cái đó ra thì phương pháp giải độc khác, chính là người vận công nội lực cao cường bức ra, chỉ là, cái loại phương pháp này, nguy hiểm rất lớn, một khi làm không tốt, người vận công sẽ bị cản trở, có đúng hay không! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, mặt mày căng thẳng hỏi.

Thấy Đồng Nhạc Nhạc đột nhiên hỏi tới chuyện này, hơn nữa mặt mày căng thẳng, trên mặt Linh nhi đầu tiên là sửng sốt, lập tức, gạt đầu, mở miệng nói.

“Ừ, đúng vậy, Duy Nhất, người đang yên đang lành, tại sao lại hỏi tới chuyện này chứ! ?”

Đối với Linh nhi tràn đầy nghi hoặc, sau khi Đồng Nhạc Nhạc nghe được lời này của nàng, cũng là nhẹ nhàng cúi khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, không hề để ý tới Linh nhi nữa, chỉ là cứ thì thào tự nói.

“Không, làm sao có thể! ? Hắn là không thể nào! ?”

Đồng Nhạc Nhạc không ngừng nhấn mạnh, an ủi chính mình.

Chỉ là, không biết tại sao, trong lòng bất an, lại càng cảm thấy mãnh liệt.

Bởi vì, nàng đang lo lắng sợ hãi, độc trên người mình, là hôm đó vị công tử kia vận công cứu nàng.

Nàng đang lo lắng, vị công tử kia sẽ gặp bất trắc, hoặc là, bị độc cản trở. . .

Nàng, rất sợ hãi. . .

Càng nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc trong lòng có nỗi bất an.

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng cảm thấy bất an, Linh nhi thấy Đồng Nhạc Nhạc thần sắc hoảng hốt, dáng vẻ cúi đầu thì thào tự nói, càng cảm thấy tò mò lo lắng.

Mấy liễu cau lại một cái, Linh nhi mở miệng tra hỏi.

“Duy Nhất, người rốt cuộc là làm sao vậy! ? Cái gì không có khả năng, sẽ không! ? Phải chăng người đã xảy ra chuyện gì! ? Người nói cho ta biết đi! Điều bộ này của người, ta rất lo lắng!”

Linh nhi mở miệng, tràn đầy lo lắng.

Dù sao, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng thấy dáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc như thế, thấy vậy, Linh nhi nổi lên lo lắng.

Đối với Linh nhi tràn đầy lo lắng, Đồng Nhạc Nhạc đột nhiên tràn đầy căng thẳng bắt lấy hai tay của Linh nhi, mặt mày lo lắng hỏi.

“Linh nhi, người nói đi, hôm đó vị công tử kia, có thể hay không là vận công giúp ta bức độc trên người ra ngoài! ? Nói vậy, vị công tử kia có thể hay không xảy ra chuyện gì! ?”

“A! ? Duy Nhất, tại sao người lại có thể như vậy nghĩ a! ? Người và vị công tử kia không quen không biết, làm thế nào hần sẽ mạo hiểm tới vậy, vận công bức độc ra cho người! ? Chỉ có kẻ ngu mới làm việc này đi! ?”

Linh nhi nghe vậy, cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, liền mở miệng nói.

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, trên mặt đầu tiên là sửng sốt, lập tức, thì thào tự nói.

“Đúng vậy, ta cùng hần không quen không biết, hơn nữa, hần còn nói, chúng ta duyên phận đã hết, sau này sẽ không gặp lại, như thế nào hần sẽ làm ra chuyện tình ngu ngốc như vậy chứ! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, thì thào tự nói.

Chỉ là, trong miệng tuy nói như thế, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc, vẫn là bất an.

Sau một khắc, Đồng Nhạc Nhạc như là nghĩ đến cái gì, mắt nhắm lóe ra một phen, hé mở làn môi hồng, liền đối với Linh nhi mở miệng nói.

“Linh nhi, ta muốn xuất cung!”

Cùng với việc ở bên trong hoàng cung cả ngày suy nghĩ miên man, không bằng xuất cung đi một chút, có lẽ, vẫn còn có thể tìm tới nam nhân cứu nàng kia. . .

Chỉ cần thấy hần bình an vô sự, lòng của nàng, mới có thể thực sự yên tâm!

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đã quyết định như vậy.

Chỉ là, khi Linh nhi nghe được lời này của nàng, cũng là vẻ mặt giật mình.

“A! ? Duy Nhất, người muốn xuất cung! ?”

Linh nhi mở miệng, tràn đầy kinh ngạc.

Dù sao, nữ nhân trước mắt này, một mực đều ngồi ở bên trong hoàng cung, rất ít xuất cung. Hiện nay, lại vì một nam nhân, đột nhiên xuất cung.

Nghĩ tới đây, mày liễu của Linh nhi không khỏi cau lại một cái.

“Duy Nhất, người thật sẽ không cho là, trên đời sẽ có người ngu ngốc như vậy, lại mạo hiểm lớn như vậy, đi cứu một người mà mình tình cờ gặp đi! ? Duy Nhất, vài ngày gần đây, người đều tâm thần không yên, là bởi vì chuyện này sao! ?”

Nghe được lời này của Linh nhi, Duy Nhất chỉ là nhẹ nhàng gật đầu.

“Ừ, gần nhất ngày hôm nay, ta ăn không biết ngon, đêm không ngủ được, ở trong đầu, nghĩ muốn, đều là chuyện này, Linh nhi, ta không sợ người giễu cợt, ta thật sự rất lo lắng cho vị công tử đã cứu ta kia, ta nghĩ cần gặp lại hần, chỉ cần thấy hần bình an vô sự, ta mới có thể yên tâm!”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Linh nhi trầm lặng một khắc, lập tức, mới gật đầu, mở miệng nói.

“Được, Duy Nhất người nghĩ muốn ra cung, như vậy, ta liền cùng người xuất cung đi! ?”

“Ừ, cảm ơn người, Linh nhi.”

Nghe được lời này của Linh nhi, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cong môi cười một tiếng.

Nhớ lại, Linh nhi y thuật cao siêu, nếu như thân thể của vị công tử kia thật có không khỏe, Linh nhi đều có thể điều trị cho hần.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc liền lập tức mang theo Linh nhi, đi ra bên ngoài cung. . .

. . .

Cùng lúc đó, trong Ngự Thư Phòng

“Hoàng thượng, mới vừa rồi Linh nhi cùng Duy Nhất xuất cung!”

Lam Vũ từ từ đi vào Ngự Thư Phòng, đối với nam nhân tuần tú đang lúc cầm bút lông trong tay, chăm chú phê duyệt tấu chương, mở miệng nói.

Nghe được lời này của Lam Vũ, nam nhân vốn đang lúc chăm chú phê duyệt tấu chương, tay cầm bút lông, lập tức cứng đờ.

Chỉ là nhanh chóng, nam nhân liền phục hồi tinh thần lại, môi đỏ mọng hơi hé ra, mở miệng trầm giọng hỏi.

“Người có biết, bọn họ vì sao xuất cung sao! ?”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu mặc dù nhạt nhòa, giống như vừa thuận miệng hỏi.

Chỉ là, tay nắm bút lông kia, lại gắt gao, sức lực lớn, khớp xương đều trắng bệch . . .

Đối với điều này, Lam Vũ cũng không hiểu rõ tình hình, chỉ là chi tiết mở miệng nói.

“Mới vừa rồi ta cũng hỏi Linh nhi, Linh nhi nói, Duy Nhất nghĩ muốn xuất cung tìm công tử đã cứu nàng hôm đó, nghĩ đến, là muốn báo đáp ân cứu mạng của vị công tử kia đi! ?”

“Tìm công tử hôm đó đã cứu nàng! ?”

Độc Cô Ngạo Phong nghe vậy, đầu tiên là từ từ sụp mắt xuống, thì thào tự nói.

Lông mi dài cong vút kia, càng là vô cùng tinh tế che chắn lại thần sắc dưới đáy mắt hẩn, làm cho người ta suy đoán không ra tâm tư của hẩn.

Tuy là như thế, trong mơ hồ Lam Vũ hình như nhận thấy được cái gì, trên mặt đầu tiên là sửng sốt, không khỏi mở miệng nói.

“Hoàng thượng. . .”

“Lam Vũ, người lui ra đi!”

Không đợi Lam Vũ mở miệng nói cái gì, Độc Cô Ngạo Phong liền lập tức mở miệng, cắt đứt lời của hẩn.

Lam Vũ nghe vậy, không thể làm gì khác hơn là nuốt toàn bộ lời nói trở về.

Chỉ là, hẩn hiện tại, chỉ cảm thấy nam nhân trước mắt này, phi thường không đúng.

Chẳng lẽ, hoàng thượng hẩn, là đang ghen tuông sao! ?

Cái đó thì đúng rồi, Duy Nhất là nữ nhân để vương bọn hẩn yêu nhất, hiện nay, nữ nhân chính mình yêu thương sâu sắc, đi tìm một nam nhân xa lạ, đối lại là hẩn, hẩn khẳng định cũng sẽ ghen tị!

Ai, nam nhân giống như thiên tiên của bọn họ, là lang quân như ý mà bao nhiêu nữ tử khuê các tha thiết ước mơ nghĩ muốn có được.

Chỉ tiếc, để vương của bọn họ cho dù làm bao nhiêu, nỗ lực bao nhiêu, đều là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình thôi. . .

Nghĩ tới đây, Lam Vũ đầu tiên là đồng tình liếc nhìn một chút nam nhân ngồi ở nơi này ngay ra, mới yên lặng xoay người rời khỏi.

Đối với Lam Vũ vô cùng cảm thán, giờ phút này, Độc Cô Ngạo Phong chỉ là ngơ ngác ngồi ở nơi này, vẫn không nhúc nhích, giống như linh hồn đã xuất ra.

Thời gian, từng phút từng giây trôi qua, nam nhân vẫn không nhúc nhích như trước.

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian rồi, chỉ thấy khóe miệng nam nhân không khỏi nhẹ nhàng cong lên một cái.

Chỉ là nụ cười trên khóe miệng, cũng là đạo vô cùng cay đắng. . .

“Ha hã, rốt cuộc nàng muốn đi tìm hẩn sao. . .”

Nam nhân mở miệng, trên mặt vô tận đau buồn.

Trầm lặng một khắc, nam nhân mới mạnh mẽ điềm tĩnh, trên mặt, cũng khôi phục tỉnh táo, lạnh lùng như trước.

“Lam Vũ!”

“Có thuộc hạ!”

Nghe được lời nói của Độc Cô Ngạo Phong, Lam Vũ một mực chờ đợi ở bên ngoài, lập tức vội vã đi vào.

“Lại mang vài người bảo vệ nàng, nhớ lấy, không để cho nàng biết!”

“Ách. . .”

Nghe được lời nói của Độc Cô Ngạo Phong, trên mặt Lam Vũ đầu tiên là sửng sốt.

Dù sao, hẳn rõ ràng nhìn ra, trong lòng của hoàng thượng nhà bọn họ là căng thẳng quan tâm Duy Nhất, tại sao cũng không để cho nàng biết chứ! ?

Trong lòng tuy là nghi hoặc, Lam Vũ vẫn gật đầu.

“Tuân lệnh!”

. . .

“Duy Nhất, người tìm lâu như vậy, phải chăng là hẳn nên nghỉ ngơi một phen! ?”

Linh nhi vừa thở hổn hển, vừa đưa tay chà lau mồ hôi đổ trên trán, mở miệng hỏi.

Kể từ khi từ bên trong hoàng cung đi ra, bọn họ đều đã dạo qua cả một vòng trong kinh thành.

Coi như là Linh nhi thân thể khỏe mạnh, đều cảm giác được có hơi ăn không tiêu.

Lại thấy nữ nhân trước người, lại giống như cũng không biết một chút xú nào, một đôi mắt nhung tràn đầy chờ mong lo lắng kia, càng là không ngừng liếc nhìn bốn phía.

Linh nhi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, Đồng Nhạc Nhạc một mực đối với việc đời không thêm quan tâm lại có dáng vẻ lo lắng như thế.

Chỉ là một nam nhân gặp mặt lần đầu, vì sao để cho nàng căng thẳng quan tâm như thế! ?

Nghĩ tới đây, Linh nhi không khỏi cảm thấy thật sâu đồng tình với Độc Cô Ngạo Phong.

Dù sao, cho tới nay, Độc Cô Ngạo Phong đối với Đồng Nhạc Nhạc thật là tốt, tất cả mọi người là nhìn thấy rất rõ.

Linh nhi dám cam đoan, nếu như Đồng Nhạc Nhạc nghĩ muốn ánh trăng trời cao, Độc Cô Ngạo Phong đều sẽ đi hái xuống, chỉ vì giai nhân cười một tiếng.

Nhưng là, cho dù Độc Cô Ngạo Phong làm bao nhiêu, nỗ lực bao nhiêu, cũng không thể đả động tâm nữ nhân này.

Coi như là hòn đá lạnh như băng, ngồi trên một canh giờ, đều sẽ ảm áp, vì sao tâm nữ nhân này, ngược lại so với hòn đá càng thêm lạnh như băng đây! ?

Nghĩ tới đây, Linh nhi không khỏi nhẹ nhàng thở dài một hơi, mặt mày cảm khái.

Đối với Linh nhi mặt mày bất đắc dĩ, tâm tư của Đồng Nhạc Nhạc, giờ phút này toàn bộ dừng ở chuyện tìm người.

Không có!

Không hề tìm được hắn!

Nàng đã tìm khắp cả Kinh thành, còn nữa chỗ lần trước bọn họ gặp mặt, nàng cũng đi qua rồi, tại sao vẫn không tìm được hắn đây! ?

Chẳng lẽ là, hắn đã rời đi nơi này sao! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc, không khỏi nảy lên một cỗ bối rối, lo lắng.

Đồng Nhạc Nhạc cũng không biết, chính mình rốt cuộc là làm sao vậy, giống như bị ma xui quỷ khiến.

Chẳng qua chỉ là một nam nhân tình cờ gặp nhau không phải sao! ?

Nam nhân kia cũng nói, bọn họ sau này sẽ không gặp lại, không phải sao! ?

Tại sao ngược lại nàng còn muốn cố chấp như vậy! ?

Đồng Nhạc Nhạc một tay nhẹ nhàng vỗ về lòng mình, chỉ cảm thấy, trong lòng, hình như có một âm thanh, không ngừng hô to kêu gào với nàng –

Nhất định phải tìm được hắn!

Nhất định phải tìm được hắn! ! !

537. Chương 542: Chương 297-1: Ta Rốt Cuộc Đã Tìm Được Người.

Trong đầu như đang có một âm thanh không ngừng thúc giục nàng rằng cho dù có gian nan, vất vả thì cũng tuyệt đối không được ngừng tìm kiếm.

Dương đôi mắt tràn đầy lo lắng, nàng gắt gao tìm kiếm xung quanh. Nàng chỉ biết hiện tại vị trí bản thân đang đứng là ở trên phố lớn Kinh Thành.

Đường phố ở Kinh Thành bốn phía rộng lớn, khách sạn, tửu quán, phường lùa nhiều không kể xiết.

Đưa đôi mắt nhìn mọi thứ xung quanh, nàng chỉ thấy bốn phía người đến người đi, xe ngựa như nước đi lại tấp nập.

Chỉ là, trong biển người vô tận không có bóng người mà nàng muốn tìm.

Nàng bỗng nghĩ chẳng lẽ đời này kiếp này, duyên phận của họ thật sự đã hết?

Nghĩ tới đây một nỗi mất mát muộn phiền xuất hiện, không ngừng nhanh chóng dâng lên trong lòng nàng.

Ngay vào lúc Đồng Nhạc Nhạc thoát chí nản lòng thì đột nhiên cách đó không xa nàng nhìn thấy một bóng hình cao to.

Chỉ thấy nam nhân kia mặc một bộ hắc y, lưng thắt Kim Yếu Đái, vóc người cao to lực lưỡng, tấm lưng vô cùng quen thuộc, thật giống như là...

“Là hắn?”

Thấy vậy, đôi mắt vốn đầy mất mát của Đồng Nhạc Nhạc lập tức sáng ngời, phảng phất như cây nến thấp sáng trong đêm tối, rạng rỡ ngời ngời.

Trong lòng mừng như điên, nàng liêu lĩnh mà bước thật nhanh tới bóng dáng thật quen thuộc đang chạy phía trước.

“Công tử!”

Đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc mở ra, giật mình gọi to.

Lập tức cất bước thật nhanh xông lên phía trước.

Trong lòng càng giống như là vừa được ném mật, chỉ cảm thấy cả người cơ hồ đều được bay lên.

Là hắn!

Nàng rốt cuộc tìm được hắn!

Trong lòng mừng thầm, Đồng Nhạc Nhạc vội vã chạy thật nhanh về phía nam nhân, gần như không đợi được nàng vươn cánh trắng như tuyết mềm mại ra bắt lấy cánh tay của nam nhân ở phía trước.

“Công tử! Ta rốt cuộc tìm được người rồi!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, mặt mày rạng rỡ, gương mặt tràn đầy niềm vui.

Tuy nhiên nụ cười đó của nàng không duy trì được bao lâu.

Chỉ thấy nam nhân nàng bắt được từ từ xoay người lại, một gương mặt xa lạ nhanh chóng xuất hiện trước mặt Đồng Nhạc Nhạc.

Khi nhìn thấy gương mặt xa lạ đó, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy như bị hất một chậu nước lạnh từ trên đỉnh đầu xuống thậm chí ngay cả lòng của nàng cũng lạnh. Nàng đứng ngây người.

Không phải hấn?

Vì sao, không phải hấn?

Ngay tại lúc Đồng Nhạc Nhạc ủ rũ buông tay, thì nam nhân mà nàng túm lấy cũng quay lại nhìn nàng. Nam nhân sau khi nhìn thấy vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của Đồng Nhạc Nhạc cũng lấy làm kinh ngạc.

“Cô nương, chúng ta quen biết nhau sao?”

Nam nhân mở miệng, ánh mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc cũng tràn ngập kinh ngạc.

Chỉ thấy, nữ nhân trước mắt làn da tựa như mỡ đông, đôi má hồng hào, gương mặt xinh xắn, vẻ đẹp không gì sánh được

Mỹ nữ tuyệt sắc như thế, chỉ có trên trời mới có.

Điều này khiến tâm tư nam nhân áo đen rối loạn, kinh ngạc vô cùng.

Chỉ là, đối mặt với nam nhân si mê nàng, Đồng Nhạc Nhạc chỉ khẽ lắc đầu, mở miệng nói xin lỗi.

“Thật xin lỗi công tử, vừa rồi ta nhận nhầm người”.

Vừa dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc liền xoay người rời đi.

Giờ phút này nàng cảm giác thật sự quá mệt mỏi, cho dù từ trước cho đến bây giờ cũng không có mệt như vậy.

Không chỉ tâm , còn thân nữa...

Nàng hiện tại chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh, một mình gặm nhấm vết thương chưa lành như một con thú bị thương.

Tuy nhiên ngay tại lúc Đồng Nhạc Nhạc dự định bỏ đi, thì mọi chuyện cũng không như nàng mong muốn.

“Cô nương, mặc dù cô nương nhận lầm ta nhưng giữa mệnh mông biển người, cô nương lại nhận nhầm thành ta như vậy chỉ có thể nói là chúng ta có duyên phận. Không bằng chúng ta báo danh lẫn nhau, ta tên là Phương Khả Vi, không biết tên cô nương là gì?”

Nam nhân bận hắc y bị dung mạo khuynh thành của Đồng Nhạc Nhạc làm cho mê mẩn, giờ phút này không muốn bỏ lỡ cơ hội quen biết nàng, hạ quyết tâm tiến tới gần Đồng Nhạc Nhạc.

Nghe được lời của nam nhân hắc y, lại nhìn thấy người ta đang tiến về phía bản thân, Đồng Nhạc Nhạc bị dọa không ngừng lui từng bước về phía sau.

“Thật xin lỗi, ta còn có việc cần rời đi trước”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói dứt lời liền cất bước vội vàng rời đi, không để tâm tới nam nhân phía sau nói những gì.

Giờ phút này Đồng Nhạc Nhạc thật sự rất bối rối, trong khoảnh khắc rời đi cũng không chú ý tới hoàn cảnh xung quanh, lại càng không ý thức rằng nàng lúc này là đang đứng ở giữa đường lớn của Kinh Thành.

Ngay lúc đó cách nàng phía trước không xa, một chiếc xe lao nhanh về hướng nàng.

“Ồ”

Đồng Nhạc Nhạc lao ra giữa đường, nhìn thấy một màn phát sinh trước mắt, chỉ cảm thấy như sét đánh giữa trời quang, hoàn toàn bất động.

Đại não lập tức trống rỗng, việc gì cũng không nghĩ được.

Hai chân của mình, phảng phất như mọc rễ cắm vào trong đất, một bước cũng không đi được. Chỉ có thể trơ mắt nhìn chiếc xe ngựa phóng nhanh về phía bản thân.

Chính mình sẽ phải chết sao?

Ngay tại lúc Đồng Nhạc Nhạc đang trầm nghĩ trong lòng, đột nhiên một cảm giác không đành lòng xuất hiện.

Chính mình liền chết, liền vĩnh viễn sẽ không còn được gặp lại công tử kia.

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc liền lưu luyến không rời. Đột nhiên, trước mắt Đồng Nhạc Nhạc chợt lóe lên hắc y, ngay sau đó cả người ngay lập tức được ôm vào một lòng ngực ấm áp.

Được ôm trong lòng ngực rắn chắc, to lớn, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy sự sợ hãi của nàng đang dần dần được thay thế bởi sự yên tâm.

Bởi lồng ngực nam nhân ôm nàng phảng phất như có loại lực lượng làm yên ổn lòng người, chỉ cần có hắc bên cạnh mọi thứ nàng đều không cần lo lắng.

Không chỉ vậy, khi chun mũi nàng còn có thể ngửi thấy được mùi Long Tiên Hương nhẹ nhẹ, mùi hương quen thuộc lại pha lẫn nhẹ nhàng mùi được thơm.

Cái mùi xa lạ nhưng quen thuộc thoáng chốc khiến Đồng Nhạc Nhạc mê hoặc.

Là hắc sao?

Là công tử hôm đó đã cứu nàng sao?

Trong lòng nghi hoặc khiến Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng ngẩng đầu lên để nhìn mặt nam nhân.

Chỉ là thứ mà Đồng Nhạc Nhạc thấy được không phải là gương mặt tuấn tú, mà là một cái mũ màu đen rộng vành che hết gương mặt.

Thấy vậy. trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sửng sốt.

Ngay tại lúc Đồng Nhạc Nhạc lòng tràn đầy nghi hoặc thì bên cạnh lại truyền tới tiếng nói đầy lo lắng của Linh nhi khiến nàng giật mình.

“Duy Nhất, người không sao chứ? Mới vừa rồi người làm ta sợ muốn chết. Ta thiệt lo lắng người sẽ bị xe ngựa đụng phải. Nếu người mà có mệnh hệ gì, nhất định hoàng thượng không tha cho ta.”

Linh nhi chen chúc trong đám người vội vàng hướng tới bên cạnh Đồng Nhạc Nhạc, mở miệng nói liên tục.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, không chút nào che dấu được sự lo lắng và căng thẳng tràn ngập.

Nghe được lời Linh nhi nói, lại thấy gương mặt tràn ngập lo lắng của Linh nhi, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, lúc này mới nhớ lại bản thân còn đang trong ngực nam nhân.

Nghĩ tới đây mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hồng lên.

Nam nhân cũng cảm thấy có điều không đúng lập tức buông lỏng tay ra.

Rời khỏi cái ôm của nam nhân, Đồng Nhạc Nhạc không biết vì sao trong lòng cảm thấy hơi mất mát, phảng phất như mất đi thứ gì.

Đôi mắt nhìn về phía nam nhân càng mang theo vài phần nghi hoặc, tìm tòi và nghiên cứu.

Bởi vì hiện tại nàng muốn biết, nam nhân mang mũ rộng vành này có phải là công tử đã cứu nàng ngày đó hay không.

Nghĩ tới đây, đôi môi Đồng Nhạc Nhạc hé mở, nhẹ nhàng nói nhỏ.

“Đa tạ công tử vừa rồi đã cứu mạng”

Nghe được lời nói của Đồng Nhạc Nhạc, nam nhân áo đen đầu tiên là trầm lặng một khắc, môi bạc lập tức hé mở, trầm giọng nói.

“Cô nương không cần phải khách khí, chỉ là thuận tay mà thôi”

Nam nhân mở miệng giọng điệu hơi trầm thấp khàn khàn so với giọng nói của công tử kia thì hoàn toàn không giống.

Không phải hấn sao?

Chính là tại sao mới vừa rồi khi được nam nhân này ôm vào trong ngực nàng lại cảm giác quen thuộc như vậy?

Trong lòng nghi hoặc, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc mở ra, cơ hồ không hề nghĩ ngợi liền mở miệng nói.

“Vị công tử này, tiểu nữ nói như vậy có hơi đường đột, chính là ngài có thể bỏ mũ xuống hay không, để tiểu nữ có thể nhìn thấy dung mạo của ngài”.

538. Chương 543: Chương 297-2 : Ta Rốt Cuộc Tìm Được Người

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng lo lắng nói. Vừa nói dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc cũng hiểu được, lời này của mình, hình như có hơi vô lễ.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là nhẹ nhàng cắn cắn môi dưới, tiếp theo mở miệng nói:

“Công tử, ta không có xúc phạm ý ngài. Chỉ là, ngài rất giống một người quen cũ của ta, cho nên, cho nên ta. . .”

Nói xong lời cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc ấp úng, cũng không biết phải giải thích như thế nào.

Một bên Linh nhi thấy vậy, càng là kín đáo dùng ánh mắt tò mò nghi hoặc. Lúc thì rơi trên người Đồng Nhạc Nhạc đang mặt mày lo lắng, ấp úng. Một hồi lại rơi tại nam nhân đầu đội mũ, mặt mày trầm lặng đang đứng trước mặt.

Chẳng lẽ, nam nhân này, chính là ân nhân cứu mạng mà Duy Nhất một mực muốn tìm sao!?

Ngay lúc Linh nhi nghi hoặc, nam nhân áo đen sau khi nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, nhưng không có lập tức mở miệng nói gì.

Nam nhân trầm lặng, khiến trái tim Đồng Nhạc Nhạc như bị treo trên cao.

Giờ phút này, nàng thật khẩn trương, cùng chờ mong.

Không biết, nam nhân này, có thể bỏ mũ xuống hay không, để cho nàng xem dung mạo chân thật của hắn!?

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc lòng tràn đầy chờ mong. Đột nhiên, vào đúng thời điểm này, một cơn gió mạnh gào thét thổi qua, đúng là nhẹ nhàng thổi bay cái mũ nam nhân mang ở trên đầu.

Giữa đám cát đen tung bay mù mịt, lộ ra cái cằm cương nghị của nam nhân, với lại một mái đầu tóc bạc trắng như tuyết.

Cường phong gào thét, thổi mái tóc trắng như tuyết tung bay. Có vài sợi lại còn bay tới bám vào trên mặt Đồng Nhạc Nhạc, làm hơi ngứa ngứa. . .

Chỉ là, khi thấy mái tóc trắng như tuyết đó, tâm Đồng Nhạc Nhạc cũng không khỏi ‘Lộp bộp’ một tiếng, cả người phẳng phất như rơi xuống hầm băng lạnh lẽo...

Không phải hẳn!

Người trước mắt này, mặc dù thân hình giống nhau. Nhưng mà, công tử cứu nàng hôm đó có mái tóc đen như mun, âm thanh gọi cảm, lại làm thế nào giống như người trước mắt này, đầu đầy tóc bạc! ?

Là nàng, lại nhận sai người sao!?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi hiện lên một nỗi mất mát. Đôi mắt vừa rồi còn tràn đầy chờ mong, nhanh chóng phủ lên một tầng buồn bã.

“Thật xin lỗi, công tử, là ta đường đột.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nói yếu ớt. Ở trong giọng nói, đều là không che dấu nỗi mất mát.

Nghe vậy, nam nhân đầu tiên là trầm lặng một khắc, sau đó, mới trầm giọng nói.

“Không sao, vừa rồi cô nương không có việc gì, tại hạ còn có việc, đi trước.”

Vừa nói dứt lời, nam nhân liền không lại nói thêm cái gì, liền xoay người rời đi.

Không bao lâu, liền nhanh chóng biến mất vào trong biển người vô tận.

Nhìn thấy nam nhân nhanh chóng biến mất không thấy tăm tích đâu nữa, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng nặng nề.

Chẳng lẽ là, đời này kiếp này, nàng cũng sẽ không được gặp lại..... người công tử đã cứu nàng sao!?

Ngay lúc Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy mất mát, một bên Linh nhi, lại thấy Đồng Nhạc Nhạc có dáng vẻ một bụng đầy tâm sự, không khỏi cau mày hỏi:

“Duy Nhất, người làm sao vậy?! Người hôm nay cũng mệt mỏi chưa?! Không bằng chúng ta đi về trước, được không?!”

Nghe được lời này của Linh nhi, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là nhẹ nhàng ngẩng lên nhìn nàng một cái. Sau đó, mới khẽ khàng gật đầu, nói nhỏ đáp lại:

“Ừ, chúng ta trở về đi thôi!”

Vừa dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi xoay người đi theo Linh nhi về hướng tới hoàng cung.

Chỉ là, bóng dáng yếu ớt kia, lại không che dấu nỗi mất mát.

Ngay lúc Đồng Nhạc Nhạc xoay người rời đi, cũng không hề chú ý tới, ở trên cây cầu nhỏ cách không xa sau lưng nàng, một đạo bóng dáng cao to màu đen đang lặng lẽ tùy ý đứng đó.

Nhìn thấy một đạo bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn, từ từ đi tới phía trước, cùng chính mình càng ngày càng xa, nam nhân chỉ cảm thấy tâm can mình, từ từ co rút thít lại, thật đau. . .

Ngay lúc nam nhân đau lòng cực kỳ, Lý Tường một mực yên lặng tùy ý đứng tại phía sau nam nhân, không khỏi thở dài một hơi, mở miệng nhẹ nhàng nói nhỏ:

“Hoàng thượng, Tiểu Nhạc Tử nàng rõ ràng là đang tìm ngài đây! Tại sao người lại làm như không quen biết nàng! ?”

Lý Tường mở miệng, tràn đầy không giải thích được.

Nam nhân áo đen nghe vậy, chỉ là nhẹ nhàng thở dài một hơi, sau đó, từ từ lấy cái mũ trên đầu xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ mê hoặc, và một mái tóc trắng bạc....

Gió mát hiu hiu, đem tay áo nam nhân thổi bay.

Gió mát hiu hiu, thổi bay tay áo nam nhân.

Một đầu tóc trắng bạc càng là bay lên theo gió thành một đường cong duyên dáng.

Như thế nào một nam nhân trẻ tuổi tuần tú, lại là một đầu đầy tóc bạc!

Khiến Lý Tường đứng ở phía sau nam nhân, không khỏi lẩn lẩn nửa thở dài một hơi.

Chỉ ngần ngừ mấy ngày, Hoàng thượng nguyên một đầu tóc dài đen nhánh, liền đã biến thành một đầu tóc trắng bạc, mấy ngày nữa. . .

Nghĩ tới đây, Lý Tường không khỏi khòe mắt đỏ hoe.

Đối với mặt mày bi thương của Lý Tường, Huyền Lăng Thương chỉ là nhẹ nhàng mở ra bạc môi, nhẹ nhàng nói nhỏ:

“Nàng đang tìm trầm thì đã làm sao!? Chúng ta kiếp này vô duyên, trầm không cho được nàng hạnh phúc, không bằng không thấy. . .”

Coi như đau lòng, không đành lòng, chỉ là, hấn càng hy vọng chính là, nàng có thể hạnh phúc. . .

Coi như hấn không ở đây, cũng có một người nam nhân yêu thương nàng sâu sắc, đối xử tốt với nàng, như thế....là đủ rồi. . .

. . .

Mặt trời từ từ hạ xuống, trăng sáng liền lộ ra phía chân trời...ban đêm đã đến rồi!

Những ngọn đèn treo trên cao, ở trong cảnh đêm mê hoặc này đang tản ra vàng sáng mờ nhạt , tô điểm cho cảnh đêm làm càng cảm thấy mê người .

Bên trong Triều Dương điện.

“Nhạc nhi, ăn nhiều hơn một chút đi! Nàng rất gầy!”

Độc Cô Ngạo Phong vừa nói, vừa tự mình chia thức ăn cho Đồng Nhạc Nhạc.

Bên trong đại điện rộng lớn như thế này, đám cung nhân cũng đã sớm thối lui khỏi bên trong đại điện.

Bởi vì, Độc Cô Ngạo Phong không thích có người gây trở ngại hấn với nữ nhân mình yêu mến.

Tại trước mặt nữ nhân hấn yêu mến, hấn chỉ nghĩ mình là một người bình thường, không phải là vị đế vương cao cao tại thượng.

Hấn muốn nhất, chính là giống như người bình thường, ngày ngày ở bên cạnh nữ nhân mình yêu mến, chiếu cố nàng thật tốt, sủng ái nàng. Ngày ngày thấy được nụ cười hạnh phúc của nàng, như thế là đủ rồi!

Nhưng.....chỉ là một nguyện vọng nho nhỏ, Độc Cô Ngạo Phong hấn cũng không thể có được...

Nghĩ tới đây, trong lòng Độc Cô Ngạo Phong không khỏi hiện lên một nỗi mất mát.

Không ngờ hôm nay, hấn lại lần nữa hứng chịu sự cự tuyệt của Đồng Nhạc Nhạc. Nhưng mà, Độc Cô Ngạo Phong hấn tin chắc, chỉ cần thật lòng thành tâm, khẳng định sắt đá cũng sẽ tan!

Hấn chỉ cần sử dụng sự thành thật của mình, nhất định có thể đổi lấy thành tâm của nàng.

Chẳng qua, chỉ là một chút, hấn liền cảm thấy mỹ mãn . . .

Đối với tâm tư Độc Cô Ngạo Phong, Đồng Nhạc Nhạc như thế nào không biết.

Nghĩ đến hôm nay, nàng lại cự tuyệt nam nhân trước mắt này. Vậy mà hiện tại, nam nhân này, phảng phất như không có chuyện gì, cứ theo lẽ thường chăm chút nàng từng li từng tí, vẫn còn tự mình gấp thức ăn, Đồng Nhạc Nhạc liền có cảm giác cực kì bất đắc dĩ.

Nàng đã nói rõ ràng, chính là, nam nhân này, vì sao vẫn còn khăng khăng một mực!?

Thật giống như là nàng sao! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhẹ nhàng thở dài một hơi:

“Hoàng thượng, Duy Nhất tự gấp thức ăn cho mình là được rồi, ngài cũng nên ăn đi!!”

Nhìn thấy trong chén thức ăn cao thành núi, có bào ngư, có tổ yến, còn có món nàg thích - gà chiên giòn, Đồng Nhạc Nhạc liền cảm giác choáng ngợp.

Nhiều đồ ăn như vậy, nàg là ăn không nổi.

Lại nói, hôm nay, nàg thật sự không thấy ngon miệng.

Vì vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là sơ sơ ăn hai miếng, liền buông xuống bát đũa.

Thấy Đồng Nhạc Nhạc ăn ít như vậy, liền để bát đũa xuống, khuôn mặt tuấn tú của Độc Cô Ngạo Phong sùng sốt, không khỏi mở miệng hỏi”

“Duy Nhất, tại sao không ăn!? Là đồ không hợp khẩu vị của nàg sao?! Trầm lập tức truyền Ngự Thiện Phòng lại chuẩn bị thức ăn khác!”

“Không! Hoàng thượng, không cần, là Duy Nhất hôm nay không thấy ngon miệng thôi.”

Mắt thấy Độc Cô Ngạo Phong sẽ gọi người, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở miệng ngăn cản.

Nghe vậy, Độc Cô Ngạo Phong mày kiếm không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái, đầu tiên là trầm lặng một khắc, sau đó mới mở miệng hỏi:

“Duy Nhất, hôm nay, nàg xuất cung!?”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, như là thuận miệng hỏi.

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, trong lòng đầu tiên là giật nảy lên một cái.

Sau nghĩ đến, Độc Cô Ngạo Phong đối với chuyện của nàg, luôn đặc biệt để bụng, nàg cũng chẳng có gì lạ!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là nhẹ nhàng gật đầu.

“Ừ, hôm nay Duy Nhất xuất cung .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, mọi chuyện đều nói không hề dấu diếm.

Độc Cô Ngạo Phong nghe vậy, không khỏi mở miệng hỏi:

“Nàg xuất cung, là vì cái gì!?”

539. Chương 544: Chương 298: Nhạc Nhi, Chỉ Mong Kiếp Sau (Đại Kết Cục Một)

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, mặc dù, hắn đã biết đáp án, chỉ là, vẫn chưa từ bỏ ý định, nghĩ muốn nhận được đáp án từ trong miệng nữ nhân này.

Đối với tâm tư Độc Cô Ngạo Phong, Đồng Nhạc Nhạc không biết.

Càng không biết, mới vừa rồi Độc Cô Ngạo Phong lo lắng cho nàg, dọc theo đường đi, càng là sai người thăm bảo hộ nàg. . .

Giờ phút này, đối với việc Độc Cô Ngạo Phong truy hỏi, Đồng Nhạc Nhạc chỉ có cảm giác kinh ngạc.

Dù sao, từ trước đến giờ Độc Cô Ngạo Phong không phải là người lảm chuyện, bây giờ, lại không ngừng hỏi chuyện nàg xuất cung, chẳng lẽ, hắn đã biết gì sao! ?

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thầm nghĩ, không khỏi ngẩng đầu, len lén liếc nhìn nam nhân ngồi trước mặt một chút.

Chỉ thấy nam nhân đang ngồi ở nơi này, gấp thức ăn mà ăn, giống như lời nói mới vừa rồi, chỉ là thuận miệng hỏi thôi.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc suy nghĩ một chút, không khỏi mở miệng nói.

“Không, chỉ là cảm thấy ở trong cung nhàm chán, nên ra ngoài dạo một chút thôi.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng nhẹ nhàng nói nhỏ, cũng không có nói ra nguyên nhân xuất cung.

Bởi vì nàng cảm giác được, nàng đã gây thật nhiều tổn thương cho nam nhân này, nếu như nói cho hắn, hôm nay nàng xuất cung, là vì tìm kiếm nam nhân khác, trong lòng hắn khẳng định sẽ chịu khổ sở đi ?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc như thế nhớ lại, cũng không biết, lời này của nàng, dừng ở trong tai nam nhân, khiến trong lòng nam nhân không khỏi thất lại một cái.

Duy Nhất nàng, đang gạt chính mình! !

Chẳng lẽ, nàng muốn xa lạ với hắn như thế! ?

Nàng muốn đi tìm nam nhân kia, vì sao phải lén gạt hắn mà đi! ?

Nghĩ tới đây, Độc Cô Ngạo Phong chỉ cảm thấy trong lòng cay đắng vô cùng.

Chỉ là trên mặt, cũng không hề biểu lộ một phần.

Chỉ nhẹ nhàng gạt đầu, mở miệng nói.

“Thì ra là thế, nếu như Duy Nhất người ở trong hoàng cung thấy chán, trầm có thể mời gánh hát vào đây, biểu diễn cho người xem, người sẽ không cảm thấy nhàm chán nữa.”

“Không cần đâu hoàng thượng, Duy Nhất chỉ nghĩ tùy tiện xuất cung một chút, cho là tiêu khiển.”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong nói, Đồng Nhạc Nhạc lập tức lắc đầu.

Nghe vậy, Độc Cô Ngạo Phong đầu tiên là trầm lặng một khắc, cuối cùng, môi mới nhẹ nhàng nhếch một cái.

“Tốt, người thích là tốt rồi.”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng cười nói, chỉ là, khóe miệng, lại mang theo vài phần cay đắng nhàn nhạt. . .

. . .

Đêm đã khuya, mọi âm thanh hoàn toàn yên tĩnh.

Cả bên trong hoàng cung lớn như thế, cũng im ắng.

Đồng Nhạc Nhạc thật sớm liền lên giường nghỉ ngơi, hôm nay Đồng Nhạc Nhạc mệt muốn chết rồi, không tới một hồi, liền chìm vào giấc ngủ.

Trong giấc mộng, nàng lại bắt đầu mơ giấc mộng mấy ngày liên tiếp đều thấy.

Trong mộng, nàng đứng trên thảo nguyên lớn mênh mông vô tận, cách nàng không xa, một nam nhân áo đen, liền cưỡi trên một con tuần mã, nhanh như điện chớp chạy tới bên nàng.

Trong đêm, gió thổi tới khiến cho tay áo nam nhân tung bay, một đầu tóc bạc trắng như tuyết, ở trong cảnh đêm mê hoặc, càng bắt mắt!

Là hắn!

Nam nhân nàng luôn luôn nghĩ muốn tìm kiếm, nghĩ muốn bắt được! !

Chính là, tại sao mái tóc dài đen nhánh của hắn, lại biến thành một đầu tóc bạc trắng như tuyết! ?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kinh ngạc vô cùng, mắt nhắm tròn, vẻ mặt giật mình.

Cho đến khi nam nhân lại lần nữa xẹt qua từ bên cạnh mình.

Tóc bạc trắng như tuyết kia, càng là nhanh chóng đảo qua gò má của nàng, ưu tư, cảm giác quen thuộc như vậy. . .

Là hấn!

Thì ra, thật sự là hấn!

Một hàng lệ trong veo, không khỏi chậm rãi từ trong hốc mắt chảy ra, trượt xuống hai gò má. . .

. . .

Đưa tay nhẹ nhàng tiếp lấy gương mặt nước mắt của nữ nhân, mày kiếm của Huyền Lăng Thương nhẹ nhàng cau lại một cái, trong huyết mâu động lòng người kia, không che dấu nỗi đau lòng.

“Ngay cả trong mơ, ngươi cũng thương tâm như vậy sao! ?”

Rốt cuộc hấn phải làm như thế nào, mới có thể để cho nàng hạnh phúc sung sướng! ?

Vốn tưởng rằng, hấn rời đi, đối với nàng mà nói là tốt nhất.

Nhưng bây giờ, đã thấy gương mặt tràn đầy tiêu tụy gầy gò của nàng, còn có nước mắt trên gương mặt, đều khiến hấn đau lòng vô cùng.

Nếu như có thể, hấn cỡ nào nghĩ muốn vĩnh viễn đều ở lại bên người nàng, thật yêu nàng, thật sủng nàng, để cho nàng trở thành nữ nhân hạnh phúc sung sướng nhất trên thế giới này.

Chỉ tiếc . . .

Bọn họ kiếp này, nhất định có duyên không phận. . .

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương chỉ cảm thấy đau lòng cực kì, trong huyết mâu động lòng người kia, đều là không che dấu nỗi đau buồn.

“Nhạc nhi, thật xin lỗi, trăm đã hứa hẹn với ngươi, chỉ sợ là vô phương thực hiện rồi, chỉ mong kiếp sau, trăm nhất định sẽ tìm được ngươi, ngươi nhất định phải chờ trăm. . .”

Nam nhân nhẹ nhàng thở dài, cuối cùng, lại từ từ cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt nước mắt của nữ nhân.

Chỉ cảm thấy, nước mắt của nữ nhân, ấm ấm, nóng nóng, mẩn mẩn, lại làm cho hấn không muốn, đau lòng như thế. . .

Nhạc nhi, chỉ mong kiếp sau. . .

. . .

“Không nên đi, không nên đi! Lăng. . . Thương. . .”

Đồng Nhạc Nhạc không ngừng cau mày hô nhỏ, cuối cùng, càng là giống như đã bị cái gì làm hoảng sợ, hét một tiếng, từ trong giấc mộng mở đôi mắt ra!

Thở hổn hển, ngồi ở trên giường, nhìn thấy căn phòng lạnh lạnh, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy tâm can mình, cũng là vắng vẻ.

Mới vừa rồi, nàng lại nằm mơ, mơ thấy nam nhân cứu nàng kia.

Sau đó, nàng liền không ngừng đuổi theo hấn, nghĩ muốn bắt được hấn, không ngừng lớn tiếng hô với hấn.

Cuối cùng, hình như nàng hô cái gì, hình như là tên của hấn.

Tên của hấn! ?

“Lăng. . . Thương! ?”

Đó là tên của hấn sao! ?

Tại sao nàng lại biết tên của hấn! ?

Chẳng lẽ là, nàng trước kia, thật sự biết hần sao! ?

Nhưng chẳng qua là, nàng chỉ là ngày suy nghĩ, đêm nằm mộng thôi! ?

Đối với chuyện này, khiến Đồng Nhạc Nhạc hoàn toàn nghi hoặc . . .

. . .

“Này này, Duy Nhất, hoàn hồn lạc, hoàn hồn lạc. . .”

Chính là sau giờ ngo, Linh nhi đang theo Đồng Nhạc Nhạc ngồi ở bên trong đình trò chuyện ngắm cảnh thưởng thức cảnh đẹp, chỉ là, dọc theo đường đi, chỉ có Linh nhi lú lú nói chuyện, nói xong lời cuối cùng, miệng Linh nhi đều khô rồi, quay đầu nhìn một cái, mới phát hiện, Đồng Nhạc Nhạc ngồi ở bên cạnh mình, lại không biết từ lúc nào, hồn vía để ở đâu rồi.

Thấy vậy, lập tức im lặng, lập tức đưa tay quơ quơ trước mặt Đồng Nhạc Nhạc, giống như chiêu hồn mở miệng nói.

“Duy Nhất, hoàn hồn lạc, hoàn hồn lạc. . .”

Nghe được lời Linh nhi nói, Đồng Nhạc Nhạc vốn đang lúc hồn vía để ở đâu, đầu tiên trên mặt là sửng sốt, lập tức phục hồi tinh thần lại.

“Ách, Linh nhi, ngươi làm sao vậy! ?”

Thấy Linh nhi đưa tay trước mặt mình không ngừng rung động, vẻ mặt Đồng Nhạc Nhạc ngạc nhiên, tò mò hỏi.

Linh nhi nghe vậy, không khỏi liếc nàng một cái, tức giận nói.

“Duy Nhất, lời này nên là ta hỏi ngươi mới đúng, không phải sao! ? Ngươi ngồi ở chỗ này phát ngốc cái gì a! ? Mới vừa rồi lời nói của ta, ngươi phải chăng là cũng không có nghe được, ai, ta nói nhiều như vậy, đều là nói vô ích! ?”

Nói tới đây, Linh nhi không khỏi có hơi ảo não.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, sợ Linh nhi tức giận, lập tức xin lỗi nói.

“Linh nhi, thật xin lỗi, mới vừa rồi ta không chú ý nghe, ngươi không nên tức giận có được hay không! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, mặt mày lo lắng xin lỗi.

Linh nhi nghe vậy, lập tức mở miệng nói.

“Được rồi, ta không có tức giận với ngươi, chỉ là Duy Nhất, gần đây ngươi đều phi thường không đúng a, gần đây ngươi luôn thất thần, cũng không biết cả ngày trong đầu ngươi suy nghĩ cái gì! ? Chẳng lẽ là, ngươi còn đang suy nghĩ tới công tử cứu ngươi hôm đó sao! ? Nhưng mấy ngày nay, chúng ta đều xuất cung tìm mấy ngày, đều không hề tìm được, nghĩ đến, công tử kia đã không ở kinh thành đi? !”

Linh nhi mở miệng, tận tình khuyên bảo.

Dù sao gần đây, nàng phát hiện thiếu nữ trước mắt này, phi thường không đúng, cho dù là lúc nào, cũng luôn xuất thần, chuyện như vậy, trước kia cho tới bây giờ cũng không hề phát sinh qua.

Nàng cũng không biết, công tử cứu Duy Nhất hôm đó, rốt cuộc là thần thánh phương nào, có thể khiến cho Duy Nhất đối với việc đời luôn không thêm quan tâm lại để bụng như thế.

Chuyện này nếu như bị hoàng thượng biết được, khẳng định phi thường thương tâm đi! ?

Ngay lúc Linh nhi trong lòng nghĩ như thế, lúc Đồng Nhạc Nhạc nghe được lời này của Linh nhi, chỉ là nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Ở trong đầu, không khỏi lại lần nữa nhớ lại giấc mộng tối hôm qua.

Nam nhân đầu đầy tóc bạc kia, còn nữa, nàng đối với nam nhân kêu to –

“Lăng Thương, Lăng Thương. . .”

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thầm nghĩ, môi đỏ mọng không khỏi nhẹ nhàng mở ra, thì thào tự nói.

Linh nhi đứng ở một bên nghe vậy, trên mặt đầu tiên là sững sốt, lập tức, mày liễu nhíu lại, mở miệng tò mò hỏi.

“Duy Nhất, người đang kêu ai! ? Lăng Thương! ? Ai là Lăng Thương! ?”

Linh nhi mở miệng, tò mò hỏi.

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, trên mặt sững sốt, lập tức, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói.

“Lăng Thương, tên này, Linh nhi người cũng chưa từng nghe qua sao! ? Tối hôm qua, ta lại gặp giấc mộng kia, trong mộng, ta chính là đối với nam nhân cứu ta kêu to như thế, hửn, kêu Lăng Thương. . . ! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ở trong giọng nói, có hơi không xác định.

Linh nhi nghe vậy, trên mặt cũng là sững sốt.

“Hử! ? Duy Nhất, nam nhân kia, lại không có nói cho người, tên của hửn, tại sao người lại biết tên của hửn! ? Kia, hửn là chẳng qua ban ngày người suy nghĩ, ban đêm mơ thấy đi! ?”

Linh nhi mở miệng, hiển nhiên có hơi không tin.

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, còn không chờ nói thêm cái gì, mắt nhưng nhẹ nhàng quét nhanh một lượt, dừng tại bóng dáng màu vàng tươi không biết xuất hiện khi nào đang ngấm cảnh trong đình, trên mặt lập tức sững sốt

Đúng là ngày xuân, ánh mặt trời sau giờ ngọ, quyến rũ sáng lạn, đang chiếu thẳng xuống, khiến cho cả ngự hoa viên, càng là sắc thái rực rỡ.

Bốn phía ngự hoa viên, càng là trăm hoa đua nở, tranh màu khoe sắc.

Mẫu Đơn ung dung, xinh đẹp quyến rũ, hoa mai thanh nhã, hoa sơn trà xinh đẹp. . .

Đỏ như lửa, trắng hơn tuyết, hồng phấn phơn phớt, màu tím cao quý, nhiều không kể xiết, làm cho người nhìn hoa cả mắt.

Chỉ thấy một thân long bào màu vàng tươi kia, tôn lên vóc người nam nhân càng cảm thấy rắn rỏi, cao quý, ung dung. . .

Tóc dài đen nhánh kia, kim quan dựng thẳng lên, tôn lên gương mặt kia, càng là hình dáng rõ ràng, tuấn tú vô song!

Nam nhân này, chính là vị đế vương cao cao tại thượng của Thương Lang Quốc, càng là vì đối với nàng từng li từng tí, cực kì yêu quý, đáng tiếc, ngược lại nàng đối với hửn một điểm tình yêu nam nữ cũng không có. . .

Trong lòng nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi chậm rãi từ chỗ ngồi đứng lên, đối với nam nhân liền nhẹ nhàng cúi người chào mấy lần.

“Hoàng thượng vạn an.”

Linh nhi ở một bên thấy vậy, cũng cúi người hành lễ chào mấy lần theo.

Lại thấy nam nhân nghe vậy, chỉ là có hơi sững sốt, lập tức, mới mở miệng, trầm giọng nói.

“Hãy bình thân!”

“Tạ Hoàng thượng.”

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc và Linh nhi vội vàng đứng lên.

Mắt nhưng nhẹ nhàng quét nhanh một lượt, ánh mắt của Đồng Nhạc Nhạc, không khỏi từ từ dừng ở trên người nam nhân.

Chỉ cảm thấy, nam nhân trước mắt này, sắc mặt hình như có điều gì không đúng.

Trước kia lúc hấn ở trước mặt nàng, ánh mắt luôn dịu dàng sủng ái, chỉ là hôm nay, ánh mắt hấn phức tạp vô cùng, giống như ẩn chứa tâm sự gì, mà ngay cả nụ cười trên khóe miệng, cũng có chút cứng nhắc. . .

Hoàng thượng hấn, rốt cuộc là làm sao vậy! ?

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, lại thấy Độc Cô Ngạo Phong từng bước từng bước, từ từ đi vào bên trong đình ngắm cảnh, lại vừa vén vạt áo ngồi xuống.

“Các người, đều ngồi xuống đi!”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong nói, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc tuy là nghi hoặc, vẫn từ từ ngồi xuống.

Linh nhi cũng là một người thông tình đạt lý, lập tức lắc lắc đầu, mở miệng nói.

“Hoàng thượng, Linh nhi nhớ lại vẫn còn có một số việc chưa làm, Linh nhi cáo lui trước.”

“Ừ, đi đi!”

Đối với lời Linh nhi nói, Độc Cô Ngạo Phong chỉ nhàn nhạt nói.

Linh nhi nghe vậy, ánh mắt tràn đầy vui vẻ kia, đầu tiên là quét qua trên người Độc Cô Ngạo Phong và Đồng Nhạc Nhạc, lập tức, khóe miệng cong lên một cái, liền xoay người rời đi.

Trong lòng biết tâm tư Linh nhi, Đồng Nhạc Nhạc chỉ bất đắc dĩ cười một tiếng.

Sau một khắc, chỉ cảm thấy có một đạo ánh mắt nóng rực, chính lúc gắt gao nhìn nàng chằm chằm.

Cảm giác được cái này, mắt nhưng Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là vừa nhẹ nhàng nhấc, không ngờ được, liền đối diện với một đôi đồng màu hổ phách thâm thúy phức tạp

“Ách, Hoàng thượng! ? Sao ngài lại nhìn Duy Nhất như thế! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, tràn đầy nghi hoặc đưa tay sờ sờ mặt mình.

“Chẳng lẽ là, mặt Duy Nhất bẩn sao! ?”

Đối với Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy nghi hoặc, Độc Cô Ngạo Phong chỉ trầm lặng một lúc lâu, cũng chưa từng mở miệng nói chuyện.

Trong khoảnh khắc, cả bên trong đình ngắm cảnh, ai đều không nói gì thêm, bốn phía cũng là im ắng.

Đối với bốn phía im lặng, khiến Đồng Nhạc Nhạc dần dần có cảm giác quái dị.

Bầu không khí bây giờ, cũng trở nên ngột ngạt.

Độc Cô Ngạo Phong hấn, rốt cuộc là làm sao vậy! ?

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, lại thấy Độc Cô Ngạo Phong vốn trầm lặng không nói, hé mở làn môi hồng, nhẹ nhàng hỏi nhỏ.

“Duy Nhất, mới vừa rồi, người người cùng Linh nhi thảo luận, là ai! ?”

“A! ?”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc sửng sốt.

Sau một khắc, mới phục hồi tinh thần lại, nghĩ, Độc Cô Ngạo Phong phải chăng là bởi vì nghe được lời bọn họ nói, cho nên trong lòng không thoải mái! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhẹ nhàng cắn cắn môi dưới, lập tức, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói.

“Hoàng thượng, kỳ thật ta cùng Linh nhi chỉ là thuận miệng nói một chút. . .”

“Lăng Thương, người nhớ ra hấn là ai sao! ?”

Lời Đồng Nhạc Nhạc còn chưa nói hết, lại thấy môi đỏ mọng của Độc Cô Ngạo Phong, mở miệng tra hỏi.

Hơn nữa, sau khi nói lời này, Độc Cô Ngạo Phong càng là mặt mày căng thẳng, hình như, là đang sợ hãi chuyện gì.

Đối với vẻ mặt Độc Cô Ngạo Phong căng thẳng sợ hãi, trái lại khiến trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc vô cùng.

Dù sao, nàng biết Độc Cô Ngạo Phong, cho tới bây giờ nếu trời sụp đổ xuống, đều là mặt không đổi sắc.

Chính là như thế, vì sao nói đến Lăng Thương người này, vẻ mặt hắn lại căng thẳng sợ hãi như vậy! ?

Chẳng lẽ là, trên đời, thật có Lăng Thương người này! ? ? ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thất lại một cái, một cổ cảm giác căng thẳng, lập tức trào dâng trong lòng.

Hé mở làn môi hồng, liền đối với Độc Cô Ngạo Phong mở miệng hỏi.

“Hoàng thượng, chẳng lẽ là, ngài biết Lăng Thương người này! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, mặt mày căng thẳng.

Không biết tại sao, nàng rõ ràng cùng công tử cứu nàng hôm đó chỉ có gặp mặt một lần, chỉ là, cảm giác công tử kia cho nàng, lại phi thường kỳ diệu.

Giống như, thật lâu thật lâu trước kia, bọn họ đã biết nhau.

Chỉ là, cho dù nàng cố gắng suy nghĩ như thế nào, đều không nghĩ ra, hắn rốt cuộc là ai!

Mấy ngày nay, nàng không ngừng xuất cung tìm kiếm hắn, chỉ là, cho dù nàng tìm bao nhiêu lần, đi qua chỗ bọn họ gặp nhau hôm đó bao nhiêu lần, cũng không thấy bóng dáng công tử kia. . .

Hắn giống như biến mất, như thế nào, đều tìm không ra. . .

Đối với điều này, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng là mất mát vô cùng, trong lòng trống trơn, giống như thiếu mất cái gì.

Còn nữa giấc mộng tối hôm qua, thật kỳ quái.

Giấc mộng kia, sau khi nàng đến hội Bách Bảo, mỗi đêm đều mơ thấy giấc mộng kia, chỉ là, hôm đó xuất cung tìm kiếm, gần bị xe ngựa đánh ngã, sau khi gặp phải nam nhân tóc bạc kia, tóc nam nhân trong mộng của nàng, cũng biến thành một đầu tóc bạc.

Để cho nàng nghi hoặc không giải thích được đến nay, chẳng lẽ là, người cứu nàng ở hội Bách Bảo hôm đó, và nam nhân tóc bạc cứu nàng khi nàng gần bị xe ngựa hất bay hôm đó, là cùng một người sao! ?

Nếu đã như vậy, tại sao nam nhân kia, mới mấy ngày ngắn ngủi, một mái tóc dài đen nhánh, liền thành một đầu tóc bạc trắng như tuyết! ?

Mấy ngày nay, hắn rốt cuộc xảy ra chuyện gì! ?

Phải chăng, hắn vì cứu nàng, cho nên bị cản trở! ?

Mỗi lần nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc chính là lo lắng như lửa đốt, hận không thể có khả năng tìm được hắn.

Bởi vì nghe Linh nhi nói, nếu như hôm đó, nàng trúng độc con bọ cạp, nam nhân kia thật sự vận công giúp nàng bức độc của bọ cạp ra, nếu như bị cản trở, như vậy, tính mạng nam nhân kia liền chỉ còn nửa thán.

Nghĩ đến đây, Đồng Nhạc Nhạc liền lòng dạ rối bời.

Nàng không biết phải chăng là bởi vì nam nhân kia đã cứu nàng, đối với nàng có ân cứu mạng, nàng mới đối với chuyện của hắn để bụng như thế hay không.

Có lẽ, nam nhân kia, cho nàng một loại cảm giác phi thường quen thuộc, để cho nàng nghĩ muốn gặp lại hắn lần nữa.

Tóm lại hiện tại, nàng thật muốn lại nhìn thấy hắn lần nữa.

Hiện nay, lại nghe được lời nói mới rồi của Độc Cô Ngạo Phong, hình như, hẳn biết nam nhân cứu nàng ngày đó. . .

Lăng Thương, chẳng lẽ là, thật sự hẳn kêu là Lăng Thương! ?

Như vậy, trước đây, bọn họ có phải là thật biết nhau hay không! ?

Nếu như biết, bọn họ rốt cuộc có quan hệ gì! ? ? ?

Từng nổi bắn khoắn không ngừng xoay quanh ở trong lòng Đồng Nhạc Nhạc, để cho nàng lo lắng không thôi.

“Hoàng thượng, phải chăng ngài che giấu Duy Nhất chuyện gì! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ánh mắt nhìn phía Độc Cô Ngạo Phong, càng là mang theo tìm tòi nghiên cứu và nghi hoặc.

Bởi vì chuyện đã xảy ra gần đây, nam nhân để cho nàng một mực điên đảo mất hồn kia, còn nữa phản ứng hôm nay của Độc Cô Ngạo Phong, Đồng Nhạc Nhạc rốt cuộc cảm giác được, Độc Cô Ngạo Phong biết nam nhân gọi là Lăng Thương!

Chẳng lẽ là, chính mình trước đây thật sự biết người gọi là Lăng Thương kia! ?

Cho nên, nàng mới có thể cảm giác được, hẳn cho nàng cảm giác rất quen thuộc! ?

Chỉ là, tại sao nam nhân gọi là Lăng Thương kia, lại nói không nhận ra nàng chứ! ?

Càng nghĩ, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc càng nghi hoặc.

Không biết tại sao, trong lòng thật muốn biết, cho nên hiện tại, ánh mắt Đồng Nhạc Nhạc nhìn phía Độc Cô Ngạo Phong, càng là vô cùng tìm tòi nghiên cứu, chưa từng buông tha bất cứ thần sắc nào trên mặt Độc Cô Ngạo Phong.

Bị Đồng Nhạc Nhạc dùng ánh mắt sắc bén chăm chú nhìn như thế, khiến Độc Cô Ngạo Phong luôn tỉnh táo vô cùng, không lý do bởi rối một trận.

Cho tới nay, Độc Cô Ngạo Phong đều thuộc về loại người núi Thái Sơn sụp đổ vẫn ung dung bình tĩnh, chỉ là hiện nay, lúc đối mặt với ánh mắt sắc bén mang theo tìm tòi nghiên cứu kia của Đồng Nhạc Nhạc, Độc Cô Ngạo Phong bối rối!

Bởi vì, hẳn sợ hãi, Đồng Nhạc Nhạc sẽ biết tất cả điều này!

Nếu như nàng biết tất cả điều này, biết nàng đã từng yêu thương nam nhân kia sâu sắc, biết, kỳ thật cho tới nay, hẳn đều đang lừa gạt nàng, nàng nhất định sẽ phi thường tức giận, có lẽ, còn có thể phản đầu quên mình trở lại bên người nam nhân kia. . .

Không!

Hẳn tuyệt đối không thể để cho chuyện phát sinh như vậy!

Tuyệt đối! ! !

Nghĩ tới đây, trong lòng Độc Cô Ngạo Phong vô cùng bối rối, chỉ là trên mặt, lại vẫn duy trì điềm tĩnh.

“Duy Nhất, người suy nghĩ nhiều quá, sao trầm lại biết nam nhân kêu Lăng Thương gì đó! ?”

“Nhưng hoàng thượng ngài mới vừa rồi nói lời kia, hiển nhiên ngài biết hẳn có phải không! ? Hoàng thượng, ngài có phải thật có chuyện gì giấu diếm ta hay không! ? Nếu là như thế, ngài nói cho ta biết chân tướng, có được hay không! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, cau đôi mày lại, vô cùng lo lắng nói.

Không biết tại sao, vài ngày gần đây, trong lòng càng cảm thấy bất an.

Trong lòng, lại có thêm một luồng lo sợ hãi hùng và lo lắng.

Ở trong đầu nàng, thời thời khắc khắc đều nhớ tới nam nhân kêu là Lăng Thương kia, sợ hãi hấn xảy ra chuyện.

Nếu còn tiếp tục như vậy, nàng sợ nàng sẽ nổi điên.

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thất lại một cái, trong mũi cay cay, khóe mắt cũng đỏ.

“Hoàng thượng, van cầu ngài, nếu như ngài thật sự biết cái gì, thì nói cho ta biết, có được hay không! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ánh mắt nhìn phía Độc Cô Ngạo Phong, đều là không che dấu chút cầu khẩn nào.

Nhìn thấy dáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc lo lắng, còn có khóe mắt hồng hồng, Độc Cô Ngạo Phong so với ai khác càng thêm đau lòng.

Chỉ tiếc. . .

Hấn, là thật sự yêu nàng!

Hấn, không muốn mất đi nàng!

Cho nên, để cho hấn ích kỷ một chút đi. . .

Thật xin lỗi, Duy Nhất. . .

Nghĩ tới đây, môi đỏ mọng của Độc Cô Ngạo Phong khẽ mấp máy một cái, mở miệng nói.

“Duy Nhất, trầm thật sự không có chuyện gì giấu diếm người, phải chăng là gần đây người suy nghĩ nhiều quá! ? Người nhìn người gần đây đều gầy đi trông thấy, người vẫn nên trở về nghỉ ngơi thật tốt đi!”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, giọng điệu đều là vẻ lo lắng.

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, lại thấy trên mặt hấn trừ vẻ lo lắng ra, thì không có mặt nào khác.

Thấy vậy, lòng Đồng Nhạc Nhạc vốn tràn đầy hy vọng, không khỏi bị nòng đậm mất mát bao trùm.

“Hoàng thượng, ngài thật sự không có chuyện gì giấu diếm ta! ?”

“Không có.”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, giọng điệu khẳng định.

Nghe vậy, mắt nhưng của Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhẹ nhàng khép lại, chỉ là mắt mát trên mặt, lại không che giấu nổi.

“Vậy cũng được. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, âm thanh nhẹ nhàng, vô cùng mát mát.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Nhạc Nhạc mất mát buồn bã, Độc Cô Ngạo Phong chỉ cảm thấy tâm can mình, không khỏi thất lại một cái.

Dù sao, trong thiên hạ này, nếu như ai dám gây tổn thương nàng một phần, hấn khẳng định sẽ giết hấn!

Nhưng hiện tại, người gây tổn thương nàng, cũng là hấn. . .

Thật xin lỗi, Duy Nhất. . .

. . .

Đêm đã khuya, mọi âm thanh hoàn toàn yên tĩnh, cả bên trong hoàng cung, trừ người có trách nhiệm ra, mọi người đều đã ngủ say.

Bên trong Triều Dương điện, lại đột nhiên truyền đến một tiếng ‘bang bang’, âm thanh đồ sứ đập trên mặt đất, lúc này mọi âm thanh hoàn toàn yên tĩnh, càng rõ ràng.

Nghe được động tĩnh bên trong Triều Dương điện, đám cung nhân chờ đợi ở ngoài cửa lập tức dồn dập chạy vội vào.

Nhìn thấy, cũng là những mảnh nhỏ trong phòng.

Còn có mấy bầu rượu trên bàn đồ đông đồ tây trên mặt đất.

Mà đế vương cao quý nhất của bọn họ, giờ phút này đang lúc miễn cưỡng nằm ở trên ghế quý phi, một cước khởi động, một tay cầm bầu rượu, hất cầm lên, uống từng ngụm từng ngụm.

Sau khi uống cạn toàn bộ rượu trong bầu, liền thấy nam nhân tiện tay hung hăng ném đi.

Chỉ thấy bầu rượu vốn bị nam nhân cầm trong tay, liền lập tức bay giữa không trung, xệt qua tạo thành một độ cong duyên dáng, lại ‘bang bang’ một tiếng, hung hăng đập trên mặt đất, ngã nát bấy!

“Người đâu! Lại mang rượu tới!”

Nam nhân mở miệng hô, trên gương mặt tuần tú kia, đã sớm là vẻ say đồ ửng hoàn toàn.

Thái giám chạy vào thấy vậy, lập tức cúi đầu, mặt mày lo lắng nói.

“Hoàng thượng, ngài đã uống không ít rượu, uống rượu tổn hại sức khỏe. . .”

“Đúng vậy hoàng thượng, ngài vẫn nên nghỉ ngơi thật sớm đi. . .”

Hai tên thái giám kia, vội vàng lo lắng nói.

Lại thấy nam nhân nằm ở trên ghế quý phi nghe vậy, mày kiếm cau lại một cái, hiển nhiên là không vui.

“Lá gan các người ghê gớm thật, lại ngay cả lời của trẫm cũng không nghe sao! ? Trẫm nói! Đem, rượu, đến!”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, gần từng tiếng, sự phẫn nộ vô cùng đầy đủ.

Cái gọi là thiên tử giận dữ, không phải chuyện đùa!

Hai tên thái giám kia, bị dọa đến sợ hết hồn hết vía, cũng không dám nói thêm gì nữa, chỉ vội vàng nói ‘Vâng’, liền nhanh chóng lui xuống.

“Trời ạ! Hôm nay hoàng thượng rốt cuộc làm sao vậy! ? Ta hầu hạ hoàng thượng thời gian dài như vậy, cũng chưa từng nhìn thấy hoàng thượng giống như hôm nay vậy!”

“Ta còn không phải giống người sao! Hoàng thượng của chúng ta, cho tới bây giờ cũng không uống nhiều rượu như vậy, tối nay, Hoàng thượng uống không ít rượu, nếu lại tiếp tục như vậy, long thể bị thương, nên làm thế nào cho phải! ?”

Sau khi hai tên thái giám kia đi ra Triều Dương điện, mặt mày liền lo lắng.

Sau một khắc, một thái giám trong đó, như là nghĩ đến cái gì, đôi mắt sáng ngời.

“Không bằng chúng ta đi tìm Duy Nhất cô nương đi! ? Duy Nhất cô nương là người hoàng thượng của chúng ta yêu quý nhất, có nàng đi khuyên hoàng thượng, hoàng thượng khẳng định sẽ nghe!”

“Đúng đúng đúng, tìm Duy Nhất cô nương đi!”

. . .

Hôm nay Đồng Nhạc Nhạc có tâm sự, cho nên nằm ở trên giường, vẫn luôn lăn lộn khó ngủ.

Bốn phía im ắng, nếu có âm thanh lá rụng, cũng có thể nghe được.

Bốn phía càng là hoàn toàn tối om, chỉ có ánh trăng trong sạch kia, từ cửa sổ chạm trở rộng mở hắt nghiêng nghiêng vào, chiếu sáng khắp cả gian phòng.

Ở trong đầu, nghĩ đến, đều là nam nhân đầu đầy tóc bạc kia.

Lăng Thương, hẳn gọi là Lăng Thương sao! ?

Nàng rút cuộc phải làm thế nào, mới có thể tìm được hắc đầu! ?

Trong lòng lo lắng, chỉ là đến cuối cùng, chỉ có thể hóa thành một cái thở dài thật sâu. . .

Ngay lúc đang vẽ Đồng Nhạc Nhạc bắt đầu dĩ nhiên, đột nhiên, một hồi tiếng bước chân vội vàng, từ xa đến gần.

Giờ phút này chính là lúc đêm khuya yên tĩnh, cho nên, tiếng bước chân vội vàng này, càng rõ ràng.

Nghe được tiếng bước chân từ xa đến gần, hiển nhiên là đang đi về phía nàng.

Nghe vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, chẳng lẽ là, hoàng cung có chuyện gì xảy ra! ?

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, một hồi tiếng đập cửa thanh thúy, cách cửa gỗ truyền vào.

Nghe được tiếng đập cửa thanh thúy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái, môi đỏ mọng lập tức hé ra, mở miệng hỏi.

“Ai! ?”

“Duy Nhất cô nương, là nô tài, Tiểu Đậu Tử!”

“Tiểu Đậu Tử! ?”

Nghe tới lời nói của người ngoài cửa, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc sửng sốt.

Tiểu Đậu Tử chính là thái giám thân cận hầu hạ Độc Cô Ngạo Phong, nhưng, nửa đêm canh ba, hắc đầu lại tìm đến nàng, khẳng định là có chuyện gì xảy ra.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở miệng nói một tiếng ‘chờ chút’, sau đó, liền lập tức xuống giường, mặc quần áo xong, liền đi tới cạnh cửa, mở cánh cửa chạm trổ kia ra.

“Tiểu Đậu Tử, hiện đúng vào lúc này, ngươi không cố gắng hầu hạ hoàng thượng, đến chỗ này của ta là có chuyện gì sao! ?”

Đồng Nhạc Nhạc nhìn Tiểu Đậu Tử đứng ở cửa ra vào của nàng, mở miệng hỏi.

Chỉ thấy Tiểu Đậu Tử giờ phút này mặt mày cực kì khổ sở, giống như tiểu tức phụ bị ác bà bà khi dễ, rất là thương cảm.

“Duy Nhất cô nương, nô tài chính là bởi vì chuyện của hoàng thượng, mới tới tìm ngươi! Hôm nay, hoàng thượng ngài không biết là làm sao, trở lại Triều Dương điện liền không ngừng uống rượu, rượu trong kho, đều sắp bị ngài uống sạch. Hoàng thượng thân thể ngàn vàng, nếu như thân thể bị thương, thì làm sao bây giờ a! ? Cho nên, nô tài mới cả gan, trước tới quấy rầy Duy Nhất cô nương, nghĩ muốn Duy Nhất cô nương người đi nhìn hoàng thượng một chút, hoàng thượng khẳng định sẽ nghe lời người nói. . .”

“Cái gì! ? Hoàng thượng hắc đầu lại uống nhiều rượu như vậy! ?”

Nghe được lời Tiểu Đậu Tử nói, lông mày kẻ đen của Đồng Nhạc Nhạc lập tức cau lại một cái.

Tuy nói, nàng không có ý gì với Độc Cô Ngạo Phong, nhưng là, cũng đem Độc Cô Ngạo Phong trở thành bạn tốt của nàng mà đối đãi.

Hiện nay, nghe được lời này của Tiểu Đậu Tử, lập tức lo lắng.

“Được, ta hiện tại liền đi theo ngươi nhìn một cái.”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, Tiểu Đậu Tử vốn cực kì khổ sở, lúc này thở dài một hơi.

Dù sao, chỉ cần là Duy Nhất cô nương đi khuyên, hoàng thượng của bọn họ khẳng định sẽ nghe!

Dù sao, cả hoàng cung, ai không biết ai không hiểu, Duy Nhất cô nương là người đế vương của bọn họ yêu quý nhất chứ! ?

. . .

Khi Đồng Nhạc Nhạc đi theo phía sau Tiểu Đậu Tử, lúc vội vã đi tới Triều Dương điện, chỉ nghe thấy bên trong Triều Dương điện, không ngừng vang lên một hồi âm thanh đồ sù ‘bang bang, bang bang’ lạnh lạnh bị đập trên mặt đất.

Nghe vậy, Tiểu Đậu Tử lập tức cau mày, nhìn Đồng Nhạc Nhạc một chút, muốn nói lại thôi.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, trong lòng biết tâm tư Tiểu Đậu Tử, lập tức câu môi một cái, mở miệng nói.

“Các người ở bên ngoài chờ đợi là tốt rồi, riêng một mình ta đi vào nhìn một cái.”

“Vậy liền làm phiền Duy Nhất cô nương .”

Tiểu Đậu Tử nghe vậy, lập tức gạt đầu, thuận tiện giúp Đồng Nhạc Nhạc đẩy cánh cửa chạm trổ long phượng đang khép hờ ra.

Cùng với cánh cửa chạm trổ long phượng bị đẩy ra, một trận mùi rượu nồng đậm, đầu tiên là xông vào mũi.

Ngửi được mùi rượu đậm đặc, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi liền nhăn chân mày, mặt mày lo lắng.

Độc Cô Ngạo Phong, rốt cuộc uống bao nhiêu rượu a! ?

Trong lòng ảo não lo lắng, Đồng Nhạc Nhạc càng là từng bước từng bước, từ từ đi tới bên trong tấm thất.

Khi Đồng Nhạc Nhạc đi vào bên trong tấm thất, mắt nhẹ nhàng quét nhanh một lượt, thấy một màn trong tấm thất, trong lòng không khỏi giật nảy lên một cái.

Chỉ thấy, trong tấm thất lớn như thế này, đông hỗn độn khắp mặt đất, toàn bộ đều là mảnh nhỏ của bầu rượu và rượu.

Trên bàn cũng đang đặt mấy bầu rượu lộn xộn, nhìn ra tối thiểu cũng có hơn mười vò rượu!

Độc Cô Ngạo Phong, chính là điên rồi sao! ?

Hơn nữa, một năm này, nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy Độc Cô Ngạo Phong giống như tối nay vậy.

Trong cảm nhận của Đồng Nhạc Nhạc, Độc Cô Ngạo Phong là một người phi thường hiểu được tiết chế, hơn nữa, cho tới bây giờ cũng sẽ không say rượu.

Nhưng hần tối nay, lại cùng dĩ vãng như hai người khác nhau, thật sự là. . .

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc ảo não lo lắng, Độc Cô Ngạo Phong nằm ở trên ghế quý phi, chính lúc giữa đầu, nhìn rường cột chạm trổ trên đỉnh, có lẽ là nghe được tiếng bước chân, Độc Cô Ngạo Phong gần như là cũng không quay đầu lại mở miệng nói.

“Rượu, có đem rượu tới không! ? Trẫm muốn uống rượu!”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, trên gương mặt tuần tú kia, giờ phút này càng là đỏ bừng hoàn toàn.

Chỉ là trên mặt, đau buồn cũng không tiêu tan đi, làm cho người ta nhìn thấy tâm cũng không đành lòng.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, chỉ là nhẹ nhàng dừng một chút, lập tức, hé mở làn môi hồng, nhẹ nhàng nói nhỏ.

“Hoàng thượng, uống rượu tổn hại sức khỏe, ngài vẫn là không nên uống rượu nữa đi! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, mặt mày lo lắng.

Cùng với lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Độc Cô Ngạo Phong vốn đang lúc giữa lên nhìn đỉnh đầu, thân thể đầu tiên là chấn động mãnh liệt, lập tức, lại từ từ quay đầu, nhìn lại Đồng Nhạc Nhạc bên kia.

Khi thấy nữ nhân xinh đẹp tùy ý đứng cách đó không xa mình, trên mặt Độc Cô Ngạo Phong không khỏi sửng sốt, đôi mắt hơi trợn lên, tràn đầy giật mình.

“Duy Nhất, sao lại là người! ?”

“Tiểu Đậu Tử bọn họ lo lắng cho ngài, liền kêu ta lại đây khuyên nhủ ngài.”

Thấy dáng vẻ Độc Cô Ngạo Phong tràn đầy kinh ngạc, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc hé ra, không khỏi mở miệng giải thích.

Lập tức, mắt nàng càng là nhẹ nhàng quét bốn phía, cuối cùng, ánh mắt mới từ từ dừng ở trên người Độc Cô Ngạo Phong.

“Hoàng thượng, cho tới bây giờ ngài cũng không có giống như hôm nay vậy, uống qua nhiều rượu như vậy, phải chăng là Duy Nhất khiến ngài đau lòng, cho nên. . .”

Đồng Nhạc Nhạc nói xong lời cuối cùng, đầu tiên là dừng một chút, mới tiếp tục mở miệng nói.

“Hoàng thượng, Duy Nhất không đáng giá để ngài đối đãi như thế, hoàng thượng ngài là một nam nhân tốt như vậy, hẳn là đáng giá để nữ nhân tốt hơn ta yêu ngài. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, thật lòng nói.

Mặc dù, nàng đối với Độc Cô Ngạo Phong không có tình yêu nam nữ, nhưng cũng biết, Độc Cô Ngạo Phong chính là một nam nhân tốt, được hẳn yêu, là một chuyện phi thường hạnh phúc.

Chỉ tiếc, lòng của nàng không chứa hẳn, cho nên, mới phụ lòng một nam nhân tốt như vậy.

Chính là, Đồng Nhạc Nhạc thật tâm hy vọng, Độc Cô Ngạo Phong có thể gặp được một nữ nhân thật tốt thích hợp với hẳn. Mà không phải giống như bây giờ, bởi vì nàng, mà thương tâm uống rượu tổn hại sức khỏe.

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc áy náy nghĩ, sau khi Độc Cô Ngạo Phong nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, lại phút chốc từ trên ghế quý phi đứng lên.

Bởi vì vừa nãy uống nhiều rượu như vậy, giờ phút này Độc Cô Ngạo Phong kích động đứng lên, thân thể càng là lảo đảo vài bước, suýt chút nữa là ngã sấp xuống.

Đồng Nhạc Nhạc thấy vậy, trong lòng giật mình, hầu như là không hề nghĩ ngợi, liền chạy tới trước đỡ hẳn.

“Hoàng thượng, ngài không sao chứ! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, cau đôi mày lại, mặt mày lo lắng.

Độc Cô Ngạo Phong nghe vậy, lại thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Nhạc Nhạc tràn đầy lo lắng, trong lòng không khỏi vui vẻ, lập tức, liền đưa tay bắt lấy hai vai Đồng Nhạc Nhạc, mừng như điên nói.

“Duy Nhất, người đang lo lắng cho trẫm! ? Vậy liền chứng minh rồi, kỳ thật trong lòng người vẫn luôn có trẫm, chỉ có điều là do người không hề phát hiện ra thôi! Duy Nhất, trẫm thật sự yêu người a! Người là nữ nhân duy nhất đời này trẫm yêu, cho nên, Duy Nhất, van cầu người, không nên tàn nhẫn như vậy, đón nhận tình yêu của trẫm, có được hay không, xem như trẫm cầu xin người!”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, bởi vì quá mức kích động, cho nên sức lực trên tay càng là mất đi chừng mực.

Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy hai vai truyền đến một trận đau nhói kịch liệt, khiến Đồng Nhạc Nhạc cau đôi mày lại, vẻ mặt đau đớn.

“Hoàng thượng, đau. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng hô nhỏ.

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, lại thấy dáng vẻ nàng tràn đầy đau khổ, trong lòng Độc Cô Ngạo Phong giật mình, lúc này buông lỏng tay ra, trên mặt đều là không che dấu được vẻ lo lắng và xin lỗi.

“Thật xin lỗi, Duy Nhất, trẫm làm đau người, Duy Nhất, người không sao chứ! ? Ngự y, mau truyền ngự y. . .”

Độc Cô Ngạo Phong mặt mày lo lắng, liền mở miệng, hướng tới ngoài cửa hô.

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, lập tức mở miệng ngăn trở.

“Hoàng thượng, Duy Nhất không có việc gì, không cần mời ngự y!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng ngăn cản, dù sao giờ là nửa đêm canh ba, nếu như truyền ngự y, không phải kinh động những người khác sao! ?

Nàng không phải lo lắng cho mình, mà là sợ hãi sẽ tổn hại danh dự của Độc Cô Ngạo Phong!

Ngay lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc trầm nghĩ, sau khi Độc Cô Ngạo Phong từ từ bình tĩnh trở lại, không khỏi đối với Đồng Nhạc Nhạc nói xin lỗi.

“Duy Nhất, thật xin lỗi, đều là lỗi của trẫm. . .”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, trên mặt không che dấu được vẻ xin lỗi và áy náy chút nào.

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, trên mặt đầu tiên là sửng sốt, chỉ cho là Độc Cô Ngạo Phong đang áy náy mới vừa rồi làm mình đau, lập tức mở miệng nói.

“Hoàng thượng, Duy Nhất biết, ngài không phải là cố ý, hơn nữa, hiện tại Duy Nhất cũng không có việc gì, cho nên hoàng thượng ngài không cần tự trách.”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc đã nói, Độc Cô Ngạo Phong đột nhiên kích động.

“Không! Duy Nhất, người căn bản không biết, trẫm sai lầm rồi! Lỗi trẫm làm với người là không thể tha thứ!”

“Cái gì! ?”

Cùng với lời này của nam nhân, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc không khỏi sửng sốt, mặt mày ngạc nhiên.

Lại thấy trên gương mặt tuần tú kia của Độc Cô Ngạo Phong, đều là ảo não áy náy tự trách và ảm nẫn.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc, trong mơ hồ, giống như nhận thấy được cái gì, hé mở làn môi hồng, không khỏi dò hỏi.

“Hoàng thượng, rốt cuộc ngài đối với Duy Nhất làm sai cái gì mà không thể tha thứ! ?”

540. Chương 545: Chương 299 Đại Kết Cục Nhị

Độc Cô Ngạo Phong hần, hôm này hần có gì đó không đúng. Chẳng lẽ, hần có điều gì giấu diếm nàng!?

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc đầy nghi hoặc trong lòng, Độc Cô Ngạo Phong nghe thấy lời này của Đồng Nhạc Nhạc, trong đôi mắt đầy thống khổ kia không khỏi xẹt qua một tia bối rối.

Vừa lúc, một tia bối rối kia, tức thì bị Đồng Nhạc Nhạc bắt lấy được.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc đầy ngạc nhiên, hé mở làn môi hồng, không khỏi giật mình la lên thành tiếng.

“Hoàng thượng, quả nhiên là người có chuyện giấu diếm ta!”

“Không! Duy Nhất, Người nghe trẫm giải thích...”

Độc Cô Ngạo Phong nghe vậy, càng cảm thấy bối rối.

Là do hần quá mức chột dạ, hôm nay hần còn uống rượu, đã sớm không còn tỉnh táo.

Đồng Nhạc Nhạc cũng nhận thấy được điểm này, mắt nhưng không khỏi sáng lên một cái, lập tức dùng tay đỡ lấy trán, làm ra vẻ thống khổ.

“Ai, đầu ta đau quá... đầu của ta...”

“Duy Nhất, người làm sao vậy!? Người đau, truyền ngự y...”

Độc Cô Ngạo Phong thấy vậy, vô cùng bối rối.

Trên gương mặt tuần tú kia đầy lo lắng, khăn trương cùng hoảng hốt.

Dù sao, Đồng Nhạc Nhạc chính là người mà hần yêu quý nhất, nhìn thấy dáng vẻ thống khổ của nàng, Độc Cô Ngạo Phong chỉ cảm thấy lòng hần đau như cắt!

Trong khi Độc Cô Ngạo Phong lo lắng trong lòng, gương mặt của Đồng Nhạc Nhạc vốn dĩ đang thống khổ, đột nhiên ngẩng lên, trong mắt đều là vẻ khiếp kinh ngạc, nhìn vào ánh mắt của Độc Cô Ngạo Phong, càng nghi ngờ hần.

Đồng Nhạc Nhạc hé làn môi hồng, nhỏ giọng hỏi hần.

”Ta, khôi phục trí nhớ! Ta, không phải là Duy Nhất, cho đến nay, người đều là gạt ta! Có đúng không? Còn nữa, Lăng Thương, tại sao lại lừa ta!? ——

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, vẻ mặt đầy kinh ngạc, ánh mắt nhìn về phía Độc Cô Ngạo Phong đầy chỉ trích.

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, lại nhìn thấy ánh mắt chỉ trích của nàng, Độc Cô Ngạo Phong “lộp bộp” trong lòng một tiếng, tròng mắt tròn to, trong mắt đều là vẻ kinh sợ.

“Cái gì? Duy Nhất, người, người thật sự đã nhớ lại được tất cả!? Người, khôi phục trí nhớ!?”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, mặt mày ngạc nhiên, trong mắt đều là bối rối và kinh ngạc.

Đối diện với vẻ mặt kinh ngạc của Độc Cô Ngạo Phong, hốc mắt Đồng Nhạc Nhạc đỏ ửng, mặt mày đầy thống khổ.

“Tại sao người lại gạt ta!? Tại sao!? Nếu không phải là ta khôi phục trí nhớ, có phải người sẽ gạt ta cả đời!?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, gần từng chữ lên án Độc Cô Ngạo Phong!

Độc Cô Ngạo Phong nghe vậy, chỉ cảm thấy lòng dạ rối bời.

Mặc dù, hần đã có nghĩ qua sẽ có hôm nay, lại không nghĩ đến, nó lại đến nhanh như vậy, thành linh như vậy.

Nữ nhân trước mắt này, đang ra sức chỉ trích mình, biết nàng đã khôi phục trí nhớ, biết được từ trước đến giờ hần đều lừa nàng, trong lòng, khẳng định rất tức giận, có lẽ, sẽ lại không tha thứ cho hần...

Nghĩ đến đây, Độc Cô Ngạo Phong cảm thấy bản thân hiện tại giống như kiến bò trên chảo nóng, trong lòng rối bời.

“Không, Nhạc nhi, người nghe trẫm giải thích, trẫm tuyệt đối không phải cố ý lừa gạt người! Người đối với trẫm mà nói, rất quan trọng, trẫm sống đã hai mươi lăm năm, đã thấy hết lòng người hiểm ác, người lừa ta gạt, ngày đó, trẫm gặp nạn ở Linh Nhạc Quốc, gặp được người lương thiện, nếu như người không ra tay giúp đỡ trẫm, có lẽ hiện tại trẫm không còn ở trên đời này nữa. Từ lần đầu tiên gặp mặt, trong lòng trẫm, chỉ có một mình người, nhưng mà lúc đó, đến bản thân ta cũng còn khó giữ, mới để người lại Linh Nhạc Quốc. Trẫm nghĩ, đợi đến khi an bài tốt mọi việc, có thể tự bảo vệ chính mình, có thể bảo vệ được người mới đi tìm người, nào ngờ, trên đường trẫm đi tìm người, gặp phải lúc người đang hấp hối trôi nổi giữa biển khơi! Người có biết, lúc nhìn thấy người hấp hối, trẫm rất đau lòng không? Lúc ấy, trẫm thật hối hận, tại sao ngày đó trẫm không mang theo người, nếu như vậy, có lẽ, người cũng sẽ không phải chịu nhiều bất trắc như vậy..., sau này, trẫm cho người đi dò la, mới biết được... Huyền Lăng Thương kia, tuy là là hoàng đế Linh Nhạc quốc, cũng là một kẻ phụ bạc! Rõ ràng người đang mang hài tử của hần, hần không thừa nhận, lại còn giam lỏng người trong phòng, sau đó còn lập nữ nhân khác làm hậu, cũng vì như vậy đã khiến người quá mức thương tâm,—, mà ngay cả đứa nhỏ trong bụng cũng không còn...”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, nói ra tất cả sự việc.

“Nhưng mà, Nhạc nhi, người phải tin trẫm, trẫm tuyệt đối không phải muốn lừa gạt người. Lúc đó, người mất đi đứa nhỏ, nguy hiểm lại cận kề, mà ngay cả ngự y trong cung đều bó tay, trẫm không thể làm gì ngoài việc đến Thiên Tuyệt Sơn cầu Vô Tình bà bà chữa trị cho người, lúc đó, sau khi người tỉnh lại, bởi vì biết đứa nhỏ không còn, kích động quá mức, làm mất trí nhớ, lúc đó trẫm chỉ nghĩ nếu như biết được chân tướng, sẽ càng thêm đau khổ, trẫm không đành lòng! Vả lại, tên Huyền Lăng Thương kia, hần vừa không

thích người, lại còn rất nhấn tâm với người, người quên hẳn cũng tốt, sống một cuộc sống mới, trầm là toàn tâm toàn ý thương yêu người...”

Nói xong những lời này, Độc Cô Ngạo Phong đưa mắt nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng là chất chứa đầy tâm chân tình, lòng đầy chờ mong.

Bởi vì, điều hắn chờ đợi suốt hơn một năm qua, chính là làm cho nữ nhân này cảm động, đón nhận hắn, trở thành nữ nhân của hắn, hoàng hậu của hắn.

Nhưng mà hiện tại, mặc kệ hắn nỗ lực bao nhiêu, nàng đều không có chút động lòng, rốt cuộc hắn phải làm thế nào thì nàng mới có thể chấp nhận hắn đây!?

Trong lúc Độc Cô Ngạo Phong đau lòng ảo não, sau khi nghe được những lời của hắn, lập tức cả người giống như bị Ngũ Lôi đánh trúng, “âm” một tiếng, toàn thân chấn động.

Thật ra vừa rồi, nàng cố ý nói như vậy, chỉ muốn lừa Độc Cô Ngạo Phong nói ra sự thật.

Không nghĩ tới, chân tướng sự việc, lại như vậy!

Không trách được, lúc được nam nhân kia giúp đỡ, hắn ta lại cho nàng một cảm giác rất đối quen thuộc, loại cảm giác kia, giống như bọn họ đã quen biết từ rất lâu...

Nhớ đến ngày đó, nàng thấy rõ phản ứng của nam nhân kia chứng tỏ hắn biết nàng, nhưng mà, hắn lại nói, họ chưa từng gặp nhau, nàng chỉ là giống với một người mà hắn đã biết...

Còn nữa mấy ngày nay, mỗi buổi tối nàng đều nằm mộng... trong mộng, đều là cảnh hắn và nàng thoáng gặp nhau.

Hơn nữa, vài ngày gần đây, nàng cảm thấy rất bất an, nàng cảm thấy, dường như sẽ phát sinh ra chuyện gì...

Thì ra, tất cả là vì, bọn họ có quen biết nhau, hắn, hắn chính là nam nhân mà nàng yêu thương sâu sắc...

Trước kia bọn họ đã từng yêu nhau, bọn họ đã từng có một đứa bé.

Lăng Thương...

Nghĩ đến đây, tâm Đồng Nhạc Nhạc không khỏi thất lại một cái, đau, đau quá, hiện tại lòng nàng giống như bị băm thành muôn mảnh, làm nàng rất thống khổ.

Giờ này khắc này, nàng thật sự đã nhớ lại, nhớ lại, nam nhân kia, nhìn thấy hắn...

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc vô cùng đau lòng, mũi cay cay, một hàng lệ trong veo liền rơi xuống, thấm ướt hai gò má...

Vốn dĩ Độc Cô Ngạo Phong đang lo lắng bất an sau khi nói những lời kia, lại thấy dáng vẻ đầy kinh ngạc của Đồng Nhạc Nhạc, gương mặt tuấn tú thoáng chốc sưng sờ, lập tức, liền hiểu được.

Đôi mắt hổ phách trợn lên một cái, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói.

“Nhạc nhi, thì ra, người vẫn chưa khôi phục trí nhớ!!”

Đối diện với vẻ mặt đầy kinh ngạc của Độc Cô Ngạo Phong, Đồng Nhạc Nhạc đã sớm nước mắt giàn giụa.

“Đúng, ta vẫn chưa khôi phục trí nhớ, mới vừa rồi, ta đều là gạt người. Nhưng mà, nếu ta không làm như vậy, thì ta làm sao biết được, suốt một năm trời người đều lừa gạt ta!?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, mặt mày thống khổ.

Độc Cô Ngạo Phong nghe vậy, lại lần nữa lâm vào hoảng hốt.

“Thật xin lỗi, Nhạc nhi, trầm thật sự không ngờ chuyện thành thế này, trầm cũng có nỗi khổ tâm, người suy nghĩ một chút... Huyền Lăng Thương kia, làm người thương tâm như thế, căn bản hắn không có yêu thương người, vì sao người vẫn nghĩ đến hắn chứ? Chẳng lẽ, người đều không nhìn ra được tình cảm của trầm đối với người sao? Nhạc nhi, tại người lại nhấn tâm như vậy!?”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, trong thâm tâm vô cùng đau lòng.

Dù sao, người trước mắt này, chính là nữ nhân mà kiếp này hắn yêu nhất.

Chỉ là, mặc kệ hắn làm những gì, đều không chiếm được một chút tình cảm của nàng, thật sự hắn không cam lòng!

Rốt cuộc hắn có điểm nào thua tên Huyền Lăng Thương kia?

Tại sao lòng nàng, chỉ có một mình hắn?

Tại sao!?

Càng nghĩ, Độc Cô Ngạo Phong lại càng tức giận, chỉ cảm thấy trong lòng, “xoẹt” một tiếng, xuất hiện một ngọn lửa giận vô danh.

Sau đó, lại nhìn đến Đồng Nhạc Nhạc, ánh mắt hắn giống như đang phát ra hai ngọn lửa...

Đối với sự tức giận của Độc Cô Ngạo Phong, Đồng Nhạc Nhạc một chút cũng không biết.

Giờ phút này, tâm nàng đã loạn như trời tối, đầu nàng đang kêu o o, cái gì cũng không nghĩ được!

Dù sao, tới bây giờ nàng cũng không hề biết, trước kia nàng lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Nàng không phải tên là Duy Nhất, mà là Nhạc nhi.

Nàng từng yêu sâu sắc một nam nhân, từng có một hài tử, chỉ là hiện tại nàng cái gì cũng không có...

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc tâm tư rối bời, cũng không muốn ở lại nơi này nữa..., đối mặt với một nam nhân đã lừa gạt nàng.

Bởi vì, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng nghĩ đến, Độc Cô Ngạo Phong đối tốt với nàng như vậy, lại lừa gạt nàng...

Càng nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc càng khổ sở, nước mắt tràn đầy khuôn mặt nhỏ nhắn, càng lúc càng tái nhợt, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói.

“Thật xin lỗi, ta, ta muốn yên tĩnh một chút...”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói dứt lời, tính đi lướt qua Độc Cô Ngạo Phong.

Giờ phút này, tâm nàng loạn như ma, chỉ nghĩ muốn tìm một nơi yên tĩnh, một mình suy nghĩ...

Tuy nhiên, hai chân Đồng Nhạc Nhạc vừa bước, đột nhiên, một bàn tay vô cùng mạnh mẽ trong nháy mắt gắt gao bắt được cổ tay nàng.

Bàn tay nam nhân, dùng sức như vậy, giống như một đôi kim sắt, cho dù Đồng Nhạc Nhạc có chống trả thế nào, cũng không di chuyển được.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi ngẩn đầu, gắt gao chống lại bàn tay của Độc Cô Ngạo Phong đang nắm cổ tay nàng.

“Người buông tay...”

Đồng Nhạc Nhạc còn chưa nói hết lời, đột nhiên, cảm thấy trước mặt tối sầm, ngay sau đó, cả người đều bị nam nhân kia và bức tường phía sau vây lại...

“Hoàng thượng...”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ngạc nhiên nói.

Ở sau lưng, là bức tường lạnh lẽo.

Trước mặt nàng, là ánh mắt phức tạp của Độc Cô Ngạo Phong.

Chỉ thấy hiện tại, đêm đã khuya.

Từ phía đều yên ắng.

Trong tấm thất, chỉ đốt mấy cái đèn lồng, chiếu sáng khắp gian phòng.

Giờ phút này nam nhân kia đang đưa lưng về phía đèn lồng, nên nàng không thấy rõ thần sắc hiện tại của hắn.

Dù là như vậy, nàng có thể cảm giác được, ánh mắt nóng rực của nam nhân kia đang dừng lại trên người nàng, phảng phất như một ngọn lửa muốn thêu rụi nàng.

Nhưng mà, bị nam nhân nhìn bằng ánh mắt nóng bỏng như vậy, Đồng Nhạc Nhạc tâm tư rối bời.

Nàng cảm thấy, giờ phút này ánh mắt Độc Cô Ngạo Phong thật đáng sợ, tựa như mãnh thú có thể tùy cơ hành động trong đêm tối. Mà nàng, chính là mồi săn của hắn!!!

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi xuất hiện một nỗi bối rối, lập tức hai tay duỗi ra, chống đỡ tại ngực của Độc Cô Ngạo Phong.

Ngay khi hai tay Đồng Nhạc Nhạc chạm vào ngực Độc Cô Ngạo Phong, trong lòng không khỏi cả kinh.

Nàng cảm thấy, ngực nam nhân kia như nóng như lửa, tựa như một lò lửa, cơ hồ muốn làm bỏng tay nàng...

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc càng cảm thấy rối bời, mắt nhắm trợn đầy kinh ngạc, nhưng đến cùng cũng không dám đối mặt với đôi mắt nóng rực của Độc Cô Ngạo Phong.

Hơn nữa, cho dù nàng chống cự thế nào, Độc Cô Ngạo Phong cũng không buông tha nàng.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc càng hoang mang, hé mở làn môi hồng, muốn nói điều gì.

Nào ngào, vào đúng lúc này, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy cảm mình bị một bàn tay nắm chặt, ngay sau đó, một nụ hôn tràn ngập mùi rượu nồng nặc bao trùm lấy miệng nàng...

Nụ hôn của nam nhân này, ngang ngược, nóng bỏng.

Lưỡi hắn tiến thẳng vào trong khoang miệng của nàng, không ngừng dây dưa.

Giờ phút này, Độc Cô Ngạo Phong thật sự đã điên rồi.

Hắn không cam lòng, hắn thật ghen tỵ!

Tại sao, tại sao hắn nỗ lực nhiều như vậy, đều không bằng... không cái tên đã gây cho nàng nhiều tổn thương? Tại sao nàng không thể đón nhận tình yêu của hắn?

Càng nghĩ, trong lòng Độc Cô Ngạo Phong tức giận càng chồng chất, giống như núi lửa phun trào dữ dội, “xoẹt”, ở trong đầu hắn, càng trống rỗng,... ngoài phần nộ ra, cũng chỉ là phần nộ.

Theo sau, nụ hôn kia..., cũng trở nên càng bá đạo, càng nóng rực, công thành đoạt đất...

Đối với lửa giận ngút trời của Độc Cô Ngạo Phong, Đồng Nhạc Nhạc như bị ngũ lôi giáng xuống đầu, “ầm” một tiếng, hoàn toàn choáng váng.

Mắt nàng mở to như chuông đồng lớn, bởi vì, nàng thật sự không ngờ, Độc Cô Ngạo Phong lại phi lễ với nàng!!!

Cho tới bây giờ, Độc Cô Ngạo Phong đối với nàng rất yêu thương, nhưng hắn hiểu được chừng mực, chỉ cần là chuyện mà nàng không muốn, hắn sẽ luôn tôn trọng quyết định của nàng!

Nhưng mà hiện tại, hắn, hắn lại hôn nàng?

Nghĩ đến đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cả kinh, tròng mắt trợn to cực đại, đại não hoàn toàn trống rỗng.

Sau khi hồi phục lại tinh thần, Đồng Nhạc Nhạc càng hung hăng dùng tay đánh vào ngực người nam nhân kia.

Nhưng mà, dù nàng có đánh mạnh thế nào, hắn cũng giống như một tòa Thái Sơn, không hề dịch chuyển.

Còn nữa... nụ hôn kia, nàng cảm thấy càng cuồng nhiệt...

Đối với nụ hôn của nam nhân này, Đồng Nhạc Nhạc vô cùng rối loạn, chỉ muốn đẩy hắn ra.

Lúc này, Đồng Nhạc Nhạc còng giấy giữa đầu mình, chỉ muốn tránh né nụ hôn của hắn.

Độc Cô Ngạo Phong thấy vậy, hắn lập tức dùng tay chế trụ lấy gáy nàng, một tay còn lại nắm chặt lấy cằm nàng, không ngừng gia tăng lực đạo hôn nàng...

Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy sắp không thở nổi.

Hơn nữa, bị nam nhân này hôn, trong lòng nàng chỉ có một ý nghĩ, chính là đẩy hắn ra...

Tâm nàng loạn như ma, cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc bất chấp tất cả, hung hăng cắn một cái.

Ngay lập tức, trong miệng nàng tràn ra một cổ mùi máu tươi.

Đồng thời một tiếng kêu của nam nhân vang lên.

Nhưng mà rốt cuộc thì môi hắn cũng đã rời khỏi.

Lúc này, Đồng Nhạc Nhạc hoàn toàn sụp đổ, “Oa” một tiếng, Đồng Nhạc Nhạc khóc như mưa.

“Hu hu hu... hoàng thượng, người không nên như vậy, không nên...”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, khóc vô cùng thương tâm, đầy bất lực, giống như một tiểu hài tử bị khi dễ, đáng vẻ vô cùng đáng yêu.

Thấy Đồng Nhạc Nhạc khóc như mưa, đáng vẻ kinh hoàng đầy khổ sở, ban đầu Độc Cô Ngạo Phong lòng đầy lửa giận, dần dần tỉnh táo lại.

Hiện tại hắn vô cùng bối rối và áy náy.

“Thật xin lỗi, Nhạc nhi, trăm không có ý, thật xin lỗi, thật xin lỗi...”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, liên tục nói lời xin lỗi.

“Nhạc nhi, người tha thứ cho trăm, trăm cũng không hiểu tại sao vừa rồi lại làm như vậy, giống như có ma xui quỷ khiến vậy, mới có thể làm tổn thương người, thật xin lỗi, Nhạc nhi, người tha thứ trăm được không?”

Đáp lại những lời xin lỗi của Độc Cô Ngạo Phong, Đồng Nhạc Nhạc chỉ khóc nức nở không ngừng được, nước mắt long lanh trắng ngần, giống như chuỗi trân châu bị đứt, không ngừng rơi xuống.

Độc Cô Ngạo Phong thấy vậy, vô cùng hoảng hốt, trong lòng giống như đang ăn hoàng liên đắng vậy.

Môi hồng cong lên một cái, nụ cười kia, so với lúc khóc càng khó coi hơn, đầy cay đắng, uể oải.

“Nhạc Nhi, nụ hôn của trăm, người thật sự chán ghét đến vậy sao?”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, cảm thấy đầy bất đắc dĩ,

Hơn nữa, trong lòng cũng biết, dù mình làm nhiều việc hơn nữa, trong lòng nữ nhân này, từ đầu đến cuối đều không có hắn...

Nghĩ tới đây, Độc Cô Ngạo Phong vô thức lui về phía sau, dần dần cách xa nữ nhân đang khóc như bão táp mưa sa.

Thấy Độc Cô Ngạo Phong rút cuộc cũng rời khỏi, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy cả thân thể đều mềm nhũn, tựa như toàn bộ sức lực trên người đều tiêu biến mất.

Thân thể nàng tựa trên bức tường lạnh lẽo từ từ trượt xuống đất.

Ngồi dưới đất, Đồng Nhạc Nhạc ôm chặt hai đầu gối.

Hiện tại, chỉ có dáng vẻ này nàng mới có cảm giác an toàn.

Thấy dáng vẻ Đồng Nhạc Nhạc như một tiểu hài tử bất lực, Độc Cô Ngạo Phong cứ ngỡ người nhìn về phía trước, trên gương mặt tuần tú kia, đầy buồn bã...

Bởi vì, giờ này khắc này, hy vọng trong lòng của hắn, đã hoàn toàn tan biến.

Hắn vĩnh viễn cũng không thể chiếm được tâm của người nữ tử này, cuộc sống của đầy một màu đen...

...

“Cái gì? Duy Nhất, người muốn rời khỏi hoàng cung?”

Hôm sau, Đồng Nhạc Nhạc đang ở thu dọn quần áo trong tấm thất.

Nghe được tin tức này, Linh Nhi vội vã đến, người chưa đến, đã nghe thấy tiếng. Sau khi nghe thấy lời này, bóng dáng Linh Nhi liền xuất hiện như mũi tên bắn thẳng từ ngoài cửa vào.

Đối mặt với sự ngạc nhiên của Linh Nhi, Đồng Nhạc Nhạc đã sớm đoán được, nàng nhẹ nhàng nhếch môi đỏ hồng cười nói.

“Ừ, đúng vậy.”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, thần sắc lạnh nhạt, tựa như đang nói đến thời tiết như thế nào vậy.

Nhưng mà, đối với thái độ lạnh nhạt của Đồng Nhạc Nhạc, Linh Nhi phảng phất chú mèo con bị người ta dẫn lên cái đuôi, toàn thân đều xù lông.

“Tại sao? Duy Nhất, tại sao người lại muốn rời khỏi hoàng cung? Nếu như người rời khỏi, Hoàng thượng phải làm sao? Người cũng biết, Hoàng thượng sủng ái người cỡ nào, người thật sự tàn nhẫn muốn rời khỏi Hoàng thượng sao?”

Linh Nhi mở miệng nói, mày liễu cau lại, tràn đầy vẻ bất mãn không tán thành.

Dù sao, Độc Cô Ngạo Phong đối xử với Đồng Nhạc Nhạc vô cùng tốt, mọi người đều thấy rõ, tất cả mọi người đều bị tình yêu của Độc Cô Ngạo Phong dành cho Đồng Nhạc Nhạc làm cho cảm động.

Duy chỉ có... người nữ nhân nhận được ngàn vạn lần sủng ái này, lại không hề lung lay.

Giờ phút này, biết được Đồng Nhạc Nhạc muốn rời khỏi hoàng cung, Linh Nhi vô cùng lo lắng.

Dù sao, Đồng Nhạc Nhạc cũng là bạn tốt với nàng, đột nhiên nàng rời đi, còn Hoàng thượng nữa, Hoàng thượng cũng giống như nàng, nếu Đồng Nhạc Nhạc rời đi, chẳng phải Hoàng thượng sẽ rất thương tâm sao?

Trong lúc Linh Nhi lo lắng trong lòng, Đồng Nhạc Nhạc nhẹ nhàng cười nói.

“Linh Nhi, thiên hạ không có bữa tiệc nào là không tàn, ta và Hoàng thượng có duyên không phận, hơn nữa, ta xuất cung là vì muốn tìm một người!”

“Tìm một người? Là ai?”

Linh Nhi nghe vậy, trên mặt đầu tiên là sửng sốt, lập tức nghĩ đến điều gì, đôi mắt mở to.

“Chính là nam nhân cứu người ngày đó? Người sẽ không quên cho người đó mà còn đi tìm người đó? Duy Nhất, sao người lại ngốc như vậy? Người và hắn, chỉ là gặp mặt nhau một lần, coi như hắn đã cứu người, nhưng mà, thì đã làm sai? Tại sao người lại cố chấp muốn đi tìm hắn?”

Linh Nhi mở miệng nói, mặt mày đầy vẻ nghi hoặc.

Nàng thật sự không hiểu, Hoàng thượng chiều chuộng Đồng Nhạc Nhạc như vậy, mà nàng lại không hề đáp lại.

Nhưng mà còn nam nhân kia... nàng chỉ gặp mặt có một lần lại cố chấp như vậy!

Đối với mặt mày nghi hoặc của Linh Nhi, Đồng Nhạc Nhạc cũng không muốn nói nhiều.

Chỉ là nhẹ nhàng nhếch môi, mở miệng cười.

“Linh Nhi, có một số việc, người không hiểu, hắn cùng ta, không chỉ gặp mặt một lần.”

Coi như, Độc Cô Ngạo Phong từng nói, nam nhân kia làm tổn thương nàng rất nhiều, không tin nàng, còn giam lỏng nàng, hại nàng mất đứa con, nhưng mà những lời này cũng chỉ là lời nói một bên của Độc Cô Ngạo Phong thôi.

Từ hôm đó, nàng nhìn thấy một mặt khác của hắn, thì sự rung động trong lòng nàng, sự điên đảo mất hồn đối với hắn, đều làm cho nàng có cảm giác, sự thật mọi chuyện là không như hắn nói.

Còn nữa, nàng lo lắng.

Hôm đó, trên người nàng trúng độc bọ cạp, rốt cuộc Độc Cô Ngạo Phong hẳn là có giải được, hay là ...

Vẫn còn một loại khả năng khác?

541. Chương 546: Chương 300 : Lãng Thương, Ta Rốt Cuộc Tìm Được Người (Đại Kết Cục Tam)

Vừa nghĩ tới người sau, Đồng Nhạc Nhạc liền thấy lòng dạ rối bời.

Đặc biệt tưởng nhớ lại, hôm đó nàng ở trên đường cái thiếu chút nữa bị xe ngựa đâm phải, nam nhân tóc bạc cứu nàng kia, rốt cuộc không phải là hắn! ?

Nếu như nói rằng là hắn, như vậy, phải chăng là trên người hắn đã trúng độc của con bọ cạp! ? Nếu mà là thế, như vậy không phải hắn đang lâm nguy trong sớm tối sao! ?

Càng nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc liền càng cảm thấy lòng dạ rối bời.

Hơn nữa, nàng biết, việc hắn xuất hiện , liền đại biểu, hắn khẳng định vẫn còn ở Thương Lang Quốc. Chỉ là, hắn một mực đều ở né tránh nàng thôi.

Vì thế, cho dù như thế nào, nàng nhất định phải tìm được hắn! ! !

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, lập tức, hé mở làn môi hồng, mở miệng nói với Linh nhi.

“Linh nhi, người có thể giúp ta làm một việc sao! ?”

“Duy Nhất, người nói đi! Chỉ cần ta có thể làm được, ta nhất định sẽ làm!”

Linh nhi nghe vậy, lập tức không nói hai lời liền vỗ ngực nói.

Đồng Nhạc Nhạc nghe vậy, trong lòng ấm áp, liền mở miệng nói.

“Linh nhi, ta lo lắng trên người hắn trúng độc con bọ cạp. Người từng nói qua, nọc độc của Độc Hạt tử , ngoại trừ là người chế độc ra, liền chỉ có người cùng Vô Tình bà bà có thể giải tỏa. Cho nên, ta muốn người dân cáo thị, nếu như hắn thật sự thân trúng kịch độc, cũng có thể tìm được người và Vô Tình bà bà điều trị.”

Nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, Linh nhi trên mặt đầu tiên là sửng sốt. Lập tức, nàng vẫn không tin, người kia phải chấp nhận nguy hiểm lớn như vậy , để cứu Đồng Nhạc Nhạc.

Chỉ là, vừa rồi Đồng Nhạc Nhạc nói như vậy , nàng tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

“Hảo, nếu có vấn đề gì! Ta lập tức đi làm là tốt rồi, ta còn sẽ phát tán người đi, công bố việc này cho cả Thương Lang Quốc biết. Nói như vậy, nếu hắn thật sự thân trúng kịch độc, cũng có thể tìm được ta để điều trị .”

Nghe được lời này của Linh nhi, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cong lên một cái, ánh mắt nhìn Linh nhi, đều là có ý cảm kích.

“Linh nhi, cảm ơn người!”

“Duy Nhất, chúng ta là bằng hữu, không cần nói điều này!”

“Ừ, chúng ta là bằng hữu!”

Cuộc đời này, có thể gặp được bằng hữu đối với nàng tốt như vậy , Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy cuộc đời này đủ rồi!

. . .

Lần này vẫn còn là từ sau khi Đồng Nhạc Nhạc mất đi trí nhớ, lần đầu tiên chính mình một người rời khỏi hoàng cung.

Nàng từ sau khi tỉnh lại, liền một mực sống ở bên trong hoàng cung, cực kì ít đi ra ngoài, nên đối với Kinh thành, cũng chưa quen thuộc.

Chỉ là, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc có một niềm tin, chính là nhất định phải tìm được hắn!

Cho nên, cho dù thế giới bên ngoài xa lạ cỡ nào, Đồng Nhạc Nhạc cũng không sợ hãi.

Hơn nữa, vừa nghĩ tới, nếu như nam nhân tên là Lăng Thương kia, thật sự vì nàng mà bị chất độc cản trở, thì hắn cũng chỉ có thời gian năm ngày .

Nghĩ đến trong vòng năm ngày này, hắn vẫn còn không có được giải dược điều trị. Vừa nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc liền bắt đầu lòng dạ rối bời.

Nỗi bối rối sợ hãi mất đi hắn, khiến Đồng Nhạc Nhạc ăn không biết ngon, đêm không chợp mắt được.

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc lại cảm giác được, kỳ thật nam nhân kia, một mực liền đang ở đâu đó bên cạnh nàng.

Có lẽ, hắn là đang lẩn tránh nàng!

Vừa hắn không đến tìm nàng, như vậy, nàng liền đi tìm hắn chẳng! ?

Coi như hồi đó Độc Cô Ngạo Phong nói qua, ban đầu nam nhân này làm thương tổn nàng như thế nào, khiến cho nàng mất đi đứa bé.

Chỉ là, bắt đầu từ hôm đó nhìn thấy nam nhân kia, thấy ánh mắt hắn hướng tới chính mình vừa ẩn nhẫn lại che giấu thâm tình, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy, chân tướng của sự việc cũng không phải như Độc Cô Ngạo Phong nói.

Cho nên, nàng nhất định phải tìm được hắn, nhất định! ! !

Trong lòng ôm ấp ý kiên định này, Đồng Nhạc Nhạc liền thu thập xong một bao quần áo đơn giản, rồi rời khỏi hoàng cung.

Ở trong một năm qua, Độc Cô Ngạo Phong đối đãi với nàng phi thường thật là tốt, chi phí ăn mặc đều là tốt nhất.

Còn nữa những đồ trang sức, lăng la tơ lụa này, càng là hết rương nọ tới hòm kia. Chính là, Đồng Nhạc Nhạc lại cũng không có mang đi thứ gì, chỉ là tùy tiện tìm hai bộ quần áo để thay, và một chút ngân phiếu thôi.

Đồng Nhạc Nhạc lúc đi, cũng không có đi tìm Độc Cô Ngạo Phong.

Bởi vì nàng cảm giác được, nếu nàng đã lựa chọn rời khỏi đây, hà tất lại đi gặp mặt, để rồi lần nữa làm trái tim hắn bị thương! ?

Đối với chuyện tối hôm qua Độc Cô Ngạo Phong làm như vậy đối với chính mình, Đồng Nhạc Nhạc cũng không hề tức giận.

Bởi vì vốn là, chuyện tình yêu này, đều là thân bất do kỷ.

Thật giống như, Độc Cô Ngạo Phong thân bất do kỷ yêu thương nàng.

Mà lòng của nàng, lại chỉ dồn vào trên người nam nhân khác . . .

Trong lòng kêu lên, có lẽ, đời này kiếp này, nàng cũng sẽ không có lần gặp lại Độc Cô Ngạo Phong.

Có lẽ, nàng cả đời này, cũng không tìm được hắn . . .

Chính là, cái đó giống như gì! ?

Nếu, nàng đã lựa chọn đi tìm hắn, liền nhất định phải đi thôi!

Trong lòng ôm tâm tư này, Đồng Nhạc Nhạc một thân một mình rời khỏi hoàng cung.

Sau khi nói lời từ biệt với Linh nhi mặt đầy nước mắt, Đồng Nhạc Nhạc lưng đeo bao quần áo, một thân một mình rời khỏi hoàng cung, đi ở trên đường cái phồn vinh kia.

Chỉ thấy, đưa mắt nhìn khắp một vòng, phố lớn Kinh thành, bốn phương thông suốt, người đến người đi, ngựa xe như nước, tấp nập không ngừng.

Đồng Nhạc Nhạc không biết chính mình rốt cuộc phải đi đâu tìm kiếm hắc. Nhưng mà, Đồng Nhạc Nhạc cảm giác được, chỉ cần chân thành và kiên định, nàng nhất định sẽ tìm được hắc!

Trong lòng có niềm tin này, Đồng Nhạc Nhạc đi được già nửa ngày. Giờ cũng là một buổi chiều, liền tùy tiện tìm một cái khách sạn ngồi xuống, thuận tiện dùng bữa cơm.

Cũng do đói bụng, Đồng Nhạc Nhạc hôm nay so với mọi ngày thì ăn nhiều hơn.

Hơn nữa, Đồng Nhạc Nhạc cũng đi lại nhiều, tìm người là một chuyện đòi hỏi thể lực, nàng cần phải ăn no nuôi dưỡng tinh thần, mới có thể đủ có sức lực đi tìm hắc!

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc đang chậm rãi ăn, nàng không biết, tại một góc nhỏ nào đó của khách sạn, có vài đạo ánh mắt bí ẩn, đang gắt gao nhìn nàng chằm chằm. . .

“Đại ca, thử nhìn vị cô nương kia! Dung mạo thật xinh đẹp!”

“Đúng vậy, quả thực là Đại mỹ nhân thể gian hiếm thấy a! Lão Tử sống nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ vẫn còn chưa từng gặp qua nữ nhân xinh đẹp như vậy! Chắc chắn chắc, chỉ là nhìn dáng vẻ của nàng, vóc người kia đã đủ để cho lòng Lão Tử ưu tư. Cũng không biết, đến lúc cao hứng, phải chăng là cũng sẽ tiêu hồn như vậy!”

“Ha ha, đó là tự nhiên. Chỉ là nhìn thấy mà đã tiêu hồn như vậy, đừng nói để cho. . . Hì hì. . .”

Nói xong lời cuối cùng, mấy tên du côn kia lập tức hì hì cười rộ lên, dáng vẻ đó, cực kỳ bí ẩn. . .

Đối với chính mình đã bị người khác nhòm ngó Đồng Nhạc Nhạc, lại rất tự biết.

Giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là muốn ăn xong điểm tâm, nghỉ ngơi một phen, sau đó tiếp tục đi tìm nam nhân kia.

Ăn uống no đủ, Đồng Nhạc Nhạc liền vén màn.

Mang bao quần áo, Đồng Nhạc Nhạc liền rời khỏi khách sạn. Vừa đi tìm một hồi, liền đã là đến lúc mặt trời lặn.

Nhìn thấy phía tây trời chiều từ từ ngả bóng. Tại phía tây, trên tầng mây tỏa ra ánh vàng rực rỡ vạn tượng, làm khắp cả bầu trời dường như phẳng phất như một dải lụa hoa mỹ được được nhuộm.

Nhìn thấy giờ này phút này, quang cảnh hùng vĩ xinh đẹp như thế, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lại tăng thêm phiền muộn.

Cảnh đẹp như thế, nếu mà bên mình lại có một người, có thể cùng nàng chậm rãi tán thưởng khen ngợi là tốt rồi. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc phiền muộn vô cùng, mắt nhắm nhẹ nhàng sụp xuống, không khỏi nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Lăng Thương, người rốt cuộc ở nơi nào đây! ?

Trong lòng bất đắc dĩ thở dài, Đồng Nhạc Nhạc đảo mắt nhìn quanh một lượt bốn phía.

Chỉ thấy xế chiều hôm nay, vì tìm kiếm Lăng Thương, bất tri bất giác, nàng liền đã ra khỏi phố lớn Kinh thành.

Chỉ thấy bốn phía, có núi vây quanh, cây cối tươi tốt, thảnh thơi, vẫn còn truyền đến tiếng gầm lớn của động vật không biết tên, kì lạ đáng sợ!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi xoay người, tính toán trở về.

Nghĩ đến, nàng mới rồi đi qua bên kia, hẳn là có một khách sạn tương đối khá.

Trong lòng suy nghĩ như vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền xoay người, nhấc chân cất bước, tính toán đi trở về.

Tuy nhiên, liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc xoay người, chỉ thấy cách đó không xa, có mấy kẻ ăn mặc dáng vẻ lưu manh du côn, đang đứng mà hì hì cười không ngừng đối với nàng.

Hơn nữa, ánh mắt bọn chúng nhìn nàng, cực kì bỉ ổi, làm cho người ta nhìn thấy mà vô cùng không thoải mái.

Nhìn thấy mấy kẻ du côn kia, tên nào tên nấy đều dùng ánh mắt cực kì tởm lợm nhìn mình, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lập tức giật nảy lên một cái.

Mặc dù một mực sống ở bên trong hoàng cung, được Độc Cô Ngạo Phong bảo vệ rất tốt. Nhưng mà, Đồng Nhạc Nhạc không phải kẻ ngu, tự nhiên đã nhận ra điều không đúng.

Nghĩ tới đây chính là vùng hoang vu dã ngoại, người ở rất thưa thớt. Nếu như mấy kẻ này thật sự định gây bất lợi đối với chính mình . . .

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức sợ đến sắc mặt đại biến, tim đập càng là ‘Thình thịch’ nhảy loạn.

Lòng dạ rối bời, Đồng Nhạc Nhạc lập tức xoay người lại, đi thẳng tới phía trước.

Đồng Nhạc Nhạc vừa đi rất nhanh về hướng trong rừng cây , khoe mắt càng là thỉnh thoảng nhìn lại phía sau , lưu ý động tĩnh mấy kẻ du côn kia.

Chỉ thấy, mấy tên du côn đó, lại thấy nàng đi tới trong rừng cây , lập tức vội vàng tăng tốc bước đi nhanh hơn, đuổi theo tới chỗ nàng.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi ‘Lộp bộp’ một tiếng!

Quả nhiên, những tên này, là muốn làm điều bất lợi đối với nàng! !

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến mất bình tĩnh, ở trong đầu, chỉ có một ý nghĩ, chính là

Chạy!

Chạy càng nhanh càng tốt! !

Bằng không, nàng rơi vào trong tay những tên du côn này, chỉ có một con đường chết! !

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức dốc hết sức lực của mình, không ngừng chạy về hướng vào trong rừng cây!

Giờ phút này, vốn là đã là lúc mặt trời lặn, mặt trời chiều ngã về tây, ở trong rừng cây, cây cối tươi tốt. Càng là chạy tới vào sâu trong rừng cây , ánh sáng bên trong càng cảm thấy âm u .

Thỉnh thoảng, hình như có động vật linh tinh các loại gì đó, xẹt qua bốn phía mình.

Đối với điều này, Đồng Nhạc Nhạc càng là sợ đến vừa sợ lại vừa bối rối.

Chỉ cảm thấy, ở trong rừng cây, nguy hiểm chập trùng. Đặc biệt rừng cây vào đêm , độc xà mãnh thú gì cũng có!

Chỉ là hiện tại, phía sau nàng có mấy kẻ du côn đuổi theo, nàng là không thể quay ra được .

Trời ạ, hiện tại nàng nên làm cái gì bây giờ! ?

Nên làm cái gì bây giờ! ?

Ai có thể tới cứu nàng! ?

Trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không ngừng cầu khẩn, chỉ cảm thấy lòng dạ rối bời, mất bình tĩnh.

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc sợ đến lúng ta lúng túng không biết làm sao, nàng cũng không hề chú ý tới dưới chân có mô đất.

Sau một khắc, chỉ cảm thấy mũi chân đau xót, cả người liền lập tức mất đi thăng bằng, cứ như thế mà ngã nhào tới trước người.

Cùng với ‘bịch’ một tiếng, cả người Đồng Nhạc Nhạc đã sổng xoài ở trên mặt đất.

Chỉ cảm thấy toàn thân tứ chi bách huyết đều dường như vỡ vụn, đau đến gương mặt Đồng Nhạc Nhạc nhăn nhúm thành một cục.

“Ái, đau quá. . .”

Đồng Nhạc Nhạc ngã lộn trên mặt đất, nằng hể mở làn môi hồng, không khỏi đau đến kêu thành tiếng.

Tuy nhiên, còn không chờ nằng suy nghĩ nhiều, phía sau đột nhiên truyền đến một trận tiếng cười xa lạ đặc ý.

“Ha hã, tiểu mỹ nhân, người đứng là biết chạy a! Khiến chúng ta truy đuổi khổ cực a!”

“Chặc chặc chặc, tiểu mỹ nhân có đau không! ? Nào nào nào, để ca ca đỡ người đứng lên chứ! ?”

Cùng với phía sau vang lên âm thanh không có hảo ý, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến trong lòng giật mình, cũng không để ý đau đớn trên người, lập tức đứng lên từ trên mặt đất, sau đó quay đầu nhìn một cái.

Không nhìn thì còn tốt, vừa nhìn một cái, Đồng Nhạc Nhạc lập tức lạnh toát xương sống mà hít một một hơi thật sâu.

Chỉ thấy có bốn năm tên du côn, giờ phút này đang đứng ở phía sau nằng.

Trong ánh mắt bọn chúng nhìn nằng, đều là bỉ ổi như thế, không có hảo ý, phảng phất những con sói đói đứng trước mồi săn. Mà nằng, liền là mồi săn trong bầy của bọn chúng! !

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến đôi mắt mở to, lập tức, liền nhanh chóng từ trên mặt đất đứng lên, sau đó từng bước lui về phía sau.

“Các người là ai! ? Các người rốt cuộc muốn làm cái gì đối với ta! ?”

“Ha hã a. . . Tiểu mỹ nhân, người không nên sợ hãi, chúng ta chính là người tốt a! Ha ha ha ha. . .”

Trong đó một tên du côn nghe vậy, lập tức mở miệng nói.

Có lẽ, nói xong lời cuối cùng, chính hắn đều cảm giác được lời nói của mình rất nực cười, không khỏi bắt đầu cười ha ha.

Khiến cho mấy kẻ du côn nghe vậy, càng là đua nhau cười lớn.

“Ha ha ha ha, lão Tứ nhà người này, mỗi lần cưỡng bức, sau khi ăn thịt một nữ nhân đều sẽ nói chính mình là người tốt, người thật không biết xấu hổ a!”

“Ha ha, cái gì mà không biết xấu hổ! ? Ta đây chính là nói thật a! Bọn ta tiếp theo sẽ yêu thương nằng thật tốt, để cho nằng vui vẻ thoải mái. Chẳng lẽ, ta làm như vậy, không xem như người tốt sao! ?”

“Đúng đúng đúng, dựa theo người nói như vậy, chúng ta toàn bộ đều là người tốt!”

“Ha ha ha ha ha ha, chúng ta đều là người tốt, cho nên tiểu mỹ nhân, người không cần sợ hãi, để cho các ca ca đến yêu thương người thật tốt đi. . .”

Vừa nói dứt lời, chỉ thấy mấy tên du côn kia, liền từng bước từng bước, đi tới chỗ Đồng Nhạc Nhạc.

Thấy vậy, Đồng Nhạc Nhạc sợ đến sắc mặt xoẹt lập tức, liền hoàn toàn không còn chút máu, tái nhợt không thôi.

Hai chân càng là không ngừng từng bước lui về phía sau.

Giờ phút này, nằng biết, chính mình đã có la to, cũng là vô dụng.

Bởi vì nơi này, chính là rừng cây người ở rất thưa thớt, cho dù nằng có gào rít cổ họng như thế nào, cũng là không có người cứu nằng!

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc biết, giờ này khắc này, chính mình chỉ có tự cứu ! !

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc lập tức lại lần nữa nhắc chân cất bước, điên cuồng chạy về hướng phía trước.

Ánh sáng bốn phía càng cảm thấy âm u , chỉ cần nàng có thể tìm một chỗ thật tối mà trốn đi, không bị những kẻ này phát hiện là tốt rồi.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc liền nhanh chóng chạy về hướng tới những bụi cây cối tươi tốt, âm u.

Đồng Nhạc Nhạc giờ này khắc này, ở trong đầu, chỉ có một ý nghĩ, chính là chạy chạy chạy! ! !

Cảnh vật tứ phía, không ngừng nhanh chóng trôi qua từ bốn phía, Đồng Nhạc Nhạc không biết chính mình rốt cuộc chạy thật là nhanh, càng không biết, chính mình lại chạy tới dưới một vách đá.

Nơi này, chính là địa phương nguy hiểm nhất Kinh thành. Bởi vì nơi này, thường xuyên sẽ xuất hiện chuyện vách đá sụp đổ . Đặc biệt, mấy ngày trước đây vừa mới trút xuống mấy trận mưa to tầm tã, nơi này càng là càng cảm thấy nguy hiểm .

Bình thường, nơi này căn bản không có người đi qua. Chỉ tiếc, Đồng Nhạc Nhạc cũng không biết chút xú nào.

Giờ phút này, nàng chỉ là muốn chạy thoát khỏi đám du côn phía sau muốn gây bất lợi đối với chính mình mà thôi.

Trong lòng suy nghĩ như vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền lập tức chạy tới phía trước. Nàng chỉ cảm thấy, bốn phía hình như càng có vẻ bắt đầu ươn ướt , mặt đất dẫm lên trên cũng là lỏng lẻo mềm nhũn, phẳng phất như chạy trên mặt lớp bông bị dẫm nát , cực kì khó đi.

Thế nhưng, điều khiến cho Đồng Nhạc Nhạc thấy may mắn cũng là, mấy tên du côn đâm dăng kia, lại không thấy bóng dáng .

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc.

Chẳng lẽ là, nàng đã bỏ lại mấy tên du côn kia! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi vui vẻ.

Chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc vẫn không dám đi ra ngoài.

Nghĩ đến, nếu như hiện tại chính mình đi ra ngoài, bị bọn chúng phát hiện thì làm sao bây giờ! ?

Chính mình chẳng qua là một thiếu nữ thôi, nếu bị bọn chúng phát hiện. . .

Suy nghĩ một chút về kết quả kia, Đồng Nhạc Nhạc liền không nhận được lạnh sống lưng rung mình kịch liệt.

Có lẽ hiện cứ ở lại chỗ này một buổi tối đi! ?

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc liền dựa vào bức vách, từ từ ngồi chồm hổm xuống.

Mới rồi chạy đến toàn thân nóng hầm hập, giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc lại cảm giác được bốn phía vô cùng lạnh lẽo.

Rõ ràng đã là đầu mùa xuân , mùa xuân ban đêm vẫn cực kì rét lạnh, đặc biệt ở các con đường núi hoang dã.

Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy chính mình càng ngày càng lạnh. Nàng không thể làm gì khác hơn là móc ra trang phục trong bao quần áo. Sau khi khoác lên rồi, nàng mới phát giác được hơi khá hơn một chút.

Bốn phía im ắng, chỉ có cách đó không xa , mấy loại động vật không biết tên đang không ngừng kêu to.

Giờ phút này, chỗ Đồng Nhạc Nhạc đứng, đưa tay không thấy được năm ngón, bốn phía hoàn toàn tối om. Im lặng như vậy, phẳng phất ngay cả tiếng tim đập cũng có thể nghe được rõ ràng.

Càng là im lặng, Đồng Nhạc Nhạc không biết tại sao, trong lòng càng cảm thấy bất an. Phẳng phất, dường như có chuyện gì đó sẽ phát sinh.

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc bất an, đột nhiên, từng đợt âm thanh Ầm ầm! gầm vang, liên vang lên cách đó không xa từ phía trước nàng.

Nghe thấy âm thanh Ầm ầm! chợt lan đến, trên mặt Đồng Nhạc Nhạc đầu tiên là sửng sốt, không biết nguyên nhân. Nàng chỉ là cho rằng đây là trời cao sét đánh, trời sắp mưa.

Thế nhưng, từng chút một, Đồng Nhạc Nhạc lại cảm giác được, địa phương chính mình đứng, bắt đầu hơi có dấu hiệu chấn động, hơn nữa, còn nữa càng rung càng kịch liệt. . .

Cảm giác được điều này, đôi mắt Đồng Nhạc Nhạc trợn lên một cái, lập tức hiểu ra được .

Đây không phải trời cao sét đánh, mà là, bùn núi sụp đổ ! ! !

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy như thể Ngũ Lôi giáng xuống đầu, đại não chỉ trong khoảnh khắc trống rỗng.

Sau khi phục hồi tinh thần lại, Đồng Nhạc Nhạc liền lập tức nhấc chân cất bước, vội vàng xông ra bên ngoài.

Nàng chỉ suy tính, nhanh lên một chút rồi khỏi nơi này, nhanh lên một chút!

Bằng không, nàng sẽ bị núi bùn chôn sống! ! !

Trong lòng suy nghĩ như vậy, Đồng Nhạc Nhạc càng là lại lần nữa nhấc chân cất bước, học tốc chạy về phía trước.

Tuy nhiên, bốn phía hoàn toàn tối om, Đồng Nhạc Nhạc chỉ vừa không cẩn thận, lại lần nữa té lăn trên đất .

Mà trên người nàng, càng là bắt đầu có những hòn đá lớn nhỏ lăn xuống.

Những hòn đá vụn này, giống như cơn mưa đập ở trên người, trên đầu, khiến toàn thân Đồng Nhạc Nhạc, cũng không có một chỗ nào là không đau!

Chính là hiện tại, Đồng Nhạc Nhạc cũng là cố nhịn đau, chỉ là muốn rời khỏi nơi này nhanh lên một chút.

Bằng không, nàng sẽ bị chôn vùi ở chỗ này .

Nếu như nàng thật sự bị chôn vùi ở chỗ này, ai sẽ biết! ?

Ngoài ra, hẳn, liệu sẽ biết chăng! ?

Liền vào lúc Đồng Nhạc Nhạc đau lòng khổ sở, đột nhiên, chỉ thấy một âm thanh quen thuộc tràn đầy lo lắng xa lạ, lại phút chốc vang lên từ cách đó không xa phía trước nàng.

“Nhạc nhi, người ở nơi nào! ?”

Nam nhân mở miệng, trong âm thanh, đều là nỗi lo lắng không che dấu nổi.

Nghe thấy âm thanh quen thuộc lại xa lạ đó, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong lòng giật mình.

Hơn nữa, không biết tại sao, nghe thấy âm thanh này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong mũi cay cay, một hàng lệ trong veo, liền nhanh chóng tốc tốc chảy xuống từ trong khóe mắt.

Mới vừa rồi, nàng bị mấy tên du côn kia đuổi theo, nàng cũng không từng rơi lệ. Chính là, vừa nghe thấy một âm thanh xa lạ lại quen thuộc này, Đồng Nhạc Nhạc lại cảm giác thật tủi thân.

Phảng phất đứa bé bất lực sợ hãi, nay gặp được người lớn, chỉ muốn trút hết toàn bộ ảm ức trong lòng.

Trong lòng uất ức kích động, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc mở ra, cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, liền giật mình la lên thành tiếng

“Lăng Thương, ta ở chỗ này! ! !”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, hướng tới nơi phát ra âm thanh mà hô.

Sau khi Đồng Nhạc Nhạc vừa nói dứt lời, chính mình cả người cũng là hoàn toàn rung động.

Lăng Thương! ?

Nàng tại sao có thể nói như vậy! ?

Hơn nữa lời này, cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, liền thốt ra.

Hình như, những lời này, đối với nàng mà nói, là tự nhiên , quen thuộc, đương nhiên như vậy . . .

Là Lăng Thương, là hắc, hắc rốt cuộc đã đến đây rồi! ! !

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc, không khỏi hiện lên một nỗi mừng thầm.

Cho dù hiện tại, địa phương nàng đang đứng là nguy hiểm cỡ nào.

Những hòn đá nện ở trên người vẫn đau như vậy, thế nhưng hiện tại, Đồng Nhạc Nhạc lại cũng không sợ hãi chút nào.

Bởi vì, hắc đã đến đây rồi!

Hắc rốt cuộc đã đến đây rồi! ! !

Coi như cả thiên địa đều sụp đổ , chỉ cần có hắc ở đây, nàng đều không phải sợ hãi!

Liền tại Đồng Nhạc Nhạc hoan hỉ suy nghĩ, chỉ nghe thấy vang lên cách đó không xa một hồi tiếng kêu giạt mình

“Hoàng thượng, ngài không nên đi vào, bên trong là núi bùn sụp đổ!”

“Hoàng thượng. . .”

Cùng với vài tiếng kêu kinh hoàng vang lên, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trước mắt có bóng đen chợt lóe. Chính mình cả người, liền bị ôm vào vào trong một lồng ngực rộng rãi.

Nam nhân ôm trong ngực, là rộng rãi như vậy, ấm áp mà quen thuộc.

Chun mũi, ngửi thấy được, là một mùi thơm Long Tiên Hương nhạt nhòa quen thuộc, lại làm cho cảm giác của nàng, có được cảm giác an toàn như vậy.

Là hắc!

Thật sự là hắc!

Liền vào lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc kích động, bên tai, đột nhiên vang lên như là tiếng thở phào của nam nhân , lại như là âm thanh kêu lên.

“Nhạc nhi. . .”

Nam nhân mở miệng, ở trong giọng nói, đều là sự thương yêu.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong mũi cay cay, nước mắt tuôn ra càng nhiều.

Nàng hé mở làn môi hồng, không khỏi hô nhỏ.

“Lăng Thương, ta rốt cuộc đã tìm được người. . .”

542. Chương 547: Chương 301: Muốn Sống Cùng Sống, Muốn Chết Cùng Chết (Đại Kết Cục 4)

“Thật xin lỗi, Nhạc nhi, trầm đến chậm. . .”

Nam nhân mở miệng, cả hai tay dùng sức ôm Đồng Nhạc Nhạc, giống như muốn khảm Đồng Nhạc Nhạc vào trong thân thể của mình, không bao giờ chia lìa nữa .

Bị nam nhân dùng sức ôm, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân đều sắp đứt lìa, chỉ là, giờ này khắc này, Đồng Nhạc Nhạc lại cảm thấy thật hạnh phúc thật hạnh phúc.

Một năm nay, nàng mất đi trí nhớ, không biết chính mình là ai, mặc dù bên người có Linh nhi hảo tri kỷ như vậy, còn có Độc Cô Ngạo Phong chăm sóc nàng từng li từng tí, chỉ là trong lòng của nàng dường như có một khoảng trống, giống như thiếu cái gì đó.

Hiện nay, bị nam nhân này ôm thật chặt, mặc dù nàng còn không biết trước kia bọn họ đã xảy ra chuyện gì, không khôi phục trí nhớ nhưng lại cảm giác được, niềm hạnh phúc ngọt ngào này phát sinh từ đáy lòng.

Tại giờ này khắc này, coi như cả trời đất đều sụp đổ, nàng cũng không sợ hãi nữa.

“Lăng Thương, chỉ cần người tới là tốt rồi. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, trong giọng nói không dấu được sự ỷ lại.

Nghe vậy, thân thể nam nhân không khỏi chấn động mãnh liệt, không nói thêm gì nữa, chỉ là hai tay ôm Đồng Nhạc Nhạc càng thêm dùng sức.

Lập tức, hai chân điểm một cái, nhanh chóng xông ra bên ngoài.

Huyền Lăng Thương võ công cao cường, khinh công tốt, chỉ là chỗ này vô cùng nguy hiểm, hơn nữa mấy ngày trước ở đây mưa to, bùn đất đã sớm lỏng lẻo.

Hiện nay, bùn núi sụp đổ, tốc độ cực nhanh, cho dù võ công Huyền Lăng Thương cao cường tới đâu, có lẽ không ngăn cản được .

Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy “ầm” một tiếng, dường ra phía trước của bọn họ đã bị chặn lại.

Tiếng đá rơi trên người, cũng càng nhiều.

Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy, khắp cả người đều đau quá đau quá.

Cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc thấy đầu óc đau nhức, sau đó cả người rơi vào trong bóng tối vô tận . . .

. . .

Đưa tay không thấy được năm ngón, Đồng Nhạc Nhạc không biết rốt cuộc mình đã hôn mê bao lâu, cũng không biết hiện tại chính mình, rốt cuộc là còn sống hay đã chết.

Chỉ nghe thấy một giọng nói quen thuộc tràn ngập lo lắng, không ngừng vang lên ở bên tai nàng

“Nhạc nhi, người tỉnh tỉnh, Nhạc nhi, người không nên ngủ tiếp, Nhạc nhi, đừng không thể lại mất đi người, van cầu người tỉnh lại. . .”

Nghe âm thanh nghẹn ngào tràn đầy lo lắng như thế, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy trong lòng đau xót, lập tức từ từ mở đôi mắt ra.

Bốn phía đen thui thui, cái gì cũng không thấy.

Nhưng Đồng Nhạc Nhạc lại có thể cảm giác, chính mình được một người gắt gao ôm ở trong lòng.

Nam nhân ôm mình trong ngực, quen thuộc như vậy, rộng rãi, ấm áp, khiến trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhói lên một cái.

Hé mở làn môi hồng, yếu ớt gọi.

“Lăng Thương. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, âm thanh nhẹ nhàng, chỉ là, sau khi nam nhân nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, đầu tiên thân thể chấn động, lập tức, giọng nói đầy vui vẻ phút chốc vang lên bên tai Đồng Nhạc Nhạc.

“Ha ha, Nhạc nhi, rốt cuộc người tỉnh rồi, thật tốt quá. . .”

Nam nhân mở miệng, trong giọng nói không dấu nổi niềm vui như điên.

Lập tức cúi đầu, không kìm lòng nổi hôn lên trán Đồng Nhạc Nhạc.

Tuy biết hành động nam nhân này là do không kìm nén được, nhưng vẫn khiến Đồng Nhạc Nhạc.

Chỉ cảm thấy, trong lòng vô cùng ngượng ngùng, một luồng khí khô nóng, xoẹt một tiếng, từ đáy lòng nảy lên tận đỉnh đầu.

Theo đó gương mặt dần nóng lên.

May là bốn phía hoàn toàn tối om, che dấu khác thường trên mặt nàng, bằng không nam nhân này khẳng định thấy nàng đỏ mặt.

Lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc thầm nghĩ, hé mở làn môi hồng, không nhin được khê nói.

“Lăng Thương. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, âm thanh nhẹ nhàng, cũng không khó nghe, trong giọng nói của nàng mang theo thẹn thùng và ngượng ngùng.

Nam nhân nghe vậy, cảm thấy tim đập dồn dập.

Đã suốt một năm, hắn muốn nghe thiếu nữ này lại lần nữa dùng giọng điệu như vậy gọi, hắn đã đợi rất rất lâu.

Trước kia, hắn còn tưởng rằng nàng đã chết, cảm thấy không còn hy vọng.

Không nghĩ tới, hắn còn có thể đợi đến ngày này.

Nghĩ tới đây, hai tay Huyền Lăng Thương không khỏi ôm thật chặt Đồng Nhạc Nhạc, thân thể cũng bắt đầu chấn động.

Tuy không thấy được vẻ mặt trên mặt hắn, nhưng Đồng Nhạc Nhạc lại biết, hắn đang khóc.

Bởi vì, nàng có thể cảm giác được bả vai của mình ướt át.

Cảm giác được điều này, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc không khỏi nhói lên một cái, cái mũi cũng ề ảm theo.

“Lăng Thương, người không nên như vậy. . .”

“Nhạc nhi, người có biết, trầm hiện tại rất vui vẻ! ? Trầm cho là người đã chết, sẽ không còn được gặp lại người, không nghĩ tới còn có ngày nhìn thấy người, có thể nghe người gọi tên của trầm. . .”

Huyền Lăng Thương vừa mở miệng nói, sau một lúc, như là nghĩ đến cái gì đó, bực môi hé ra, mở miệng hỏi.

“Nhạc nhi, người đã khôi phục trí nhớ sao! ?”

Nam nhân mở miệng, vẻ mặt nghi hoặc.

Nghe thấy thắc mắc của hắn, Đồng Nhạc Nhạc khê lắc đầu.

“Không, ta không khôi phục trí nhớ, chỉ là kể từ hôm đó, tại Bách Bảo Hối, ngày mà người đã cứu ta, bóng dáng người bắt đầu lẩn quẩn trong đầu ta, lúc ấy ta còn không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Mỗi buổi tối, ta đều mơ cùng giấc mộng, mơ thấy chính mình ở trong một đại thảo nguyên mênh mông vô tận, người cưỡi ngựa, nhiều lần ở sát bên cạnh ta. Lần thứ hai, người ở chợ lại cứu ta một lần nữa, mặc dù người không hề lộ ra hình dáng, chỉ là bắt đầu từ buổi tối hôm đó, khuôn mặt người trong mộng, xuất hiện với một đầu tóc bạc, lúc ấy, ta vô cùng khó hiểu buồn bực, rốt cuộc cảm giác được, người cho ta một loại cảm giác đặc biệt quen thuộc, giống như thật lâu thật lâu trước đây chúng ta đã quen biết, hơn nữa, quan hệ rất đặc biệt, lúc ấy ta còn không biết xảy ra chuyện gì, sau này ta mới từ trong miệng Độc Cô Ngạo Phong biết tất cả điều này. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, nói những chuyện đã xảy ra hai ngày nay tỉnh tề nói ra.

Nói xong lời cuối cùng, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc mở ra, không nhin được hỏi vấn đề thắc mắc một mực lẩn quẩn trong lòng mình.

“Lăng Thương, rốt cuộc trước đây chúng ta đã xảy ra chuyện gì ? Tại sao Độc Cô Ngạo Phong nói, người phụ ta, ta không tin thì giam lỏng, còn khiến ta mất đi đứa bé, tất cả điều này đều là sự thật sao! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, giọng điệu lo lắng. Chỉ là trong tiềm thức, nàng không tin điều này.

Bởi vì, nếu như nam nhân này thật sự vô tình vô nghĩa với nàng, như vậy hẳn tuyệt sẽ không năm lần bảy lượt cứu chính mình.

Lần này đây, hắn còn mạo hiểm tánh mạng, không để ý bùn núi sụp đổ đã đến đây cứu nàng, điểm này đã đủ chứng minh, trong lòng nam nhân này rất quan tâm nàng!

Lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc trầm nghĩ, sau khi nam nhân nghe được lời này của Đồng Nhạc Nhạc, đầu tiên là trầm lặng một lúc, sau đó bực môi hé mở, mới mở miệng nhẹ nhàng hỏi nhỏ.

“Nhạc nhi, vậy người có tin trầm không! ?”

“Tin!”

Nghe được lời này của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc gần như không cần suy nghĩ liền trả lời.

Nghe vậy, trong lòng Huyền Lăng Thương không khỏi chấn động mãnh liệt, đôi mắt mở to, mặt mày kinh ngạc.

“Người tin ta! ? Tại sao! ?”

Thấy giọng điệu của nam nhân kinh ngạc, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc hé ra, không khỏi mở miệng nói.

“Bởi vì tim của ta, nó nói cho ta biết, người tuyệt đối sẽ không đối với ta như thế! Trong lòng người, là có ta!” Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, khẽ nói.

Cũng không biết lời này của mình rơi vào trong tai nam nhân, khiến hắn kích động, vui vẻ cỡ nào.

“Ha hã, cảm ơn người, Nhạc nhi, cảm ơn người tin trầm. . .”

Huyền Lăng Thương mở miệng, âm thanh nghẹn ngào.

Nghe ra trong giọng nói của nam nhân đầy sự kích động và nghẹn ngào, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nhói lên một cái, lập tức như là nghĩ đến cái gì đó, mở miệng hỏi.

“Như vậy, Lăng Thương, người có thể nói chuyện tình chúng ta trước đây, đều nói cho ta biết không! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng hỏi.

Bởi vì chỗ bọn họ đang ở lúc này, nàng không phải không biết. Có lẽ, bọn họ sẽ chết ở chỗ này.

Chết, nàng không sợ hãi, bởi vì có nam nhân này bồi bên cạnh nàng.

Chỉ là, nàng không muốn quên chuyện đã qua, cho dù sẽ phải chết nàng cũng muốn biết chuyện trước kia của nàng và nam nhân này.

Cửu tử nhất sinh a , lúc trong lòng Đồng Nhạc Nhạc trầm nghĩ, Huyền Lăng Thương nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc nói, đầu tiên là nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Đối với tình cảnh hiện tại của hắn, trong lòng tất cả mọi người biết rõ ràng .

Mới đầu, hắn tưởng thiếu nữ này đã chết, tâm tàn ý lạnh, không ngờ rằng ở chỗ này được gặp lại nàng lần nữa.

Vốn tưởng rằng, trời cao thương hại hắn, không ngờ vì cứu thiếu nữ này, hắn lọt vào bẫy, bị thương nặng.

Tối mấy ngày gần đây, hắn bắt đầu cảm giác được thân thể không còn như trước, trong lòng biết thời gian chính mình không còn nhiều, cho dù trong lòng biết nàng luôn một mực tìm hắn, hắn lại chậm chạp không dám đối mặt.

Cũng không dự đoán hiện tại sẽ gặp được loại chuyện này.

Thấy thiếu nữ này bị rơi vào chỗ nguy hiểm, Huyền Lăng Thương đứng ngồi không yên, lập tức xông lại đây cứu nàng.

Chỉ tiếc. . .

Có lẽ hôm nay, bọn họ đều sẽ táng thân ở chỗ này. . .

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương không để ý gì nữa, chỉ muốn trân trọng thời gian quý báu không còn nhiều này.

Nghĩ vậy, đôi môi Huyền Lăng Thương hé ra, từ từ nói những chuyện từng phát sinh giữa hắn và Đồng Nhạc Nhạc cẩn thận nói ra.

Đồng Nhạc Nhạc từ từ nghe mới biết được, lúc đầu nàng và nam nhân này đã trải qua nhiều chuyện như vậy.

Mặc dù nàng mất đi trí nhớ, nhưng hiện nay nghe được những lời này của hắn, ở trong đầu giống như hiện ra từng chút một những quang cảnh trước kia của bọn họ.

Nghe được chuyện thú vị trước kia, Đồng Nhạc Nhạc cũng không nhịn được cười rộ lên.

“Ha ha, ngày trước ta tinh nghịch như vậy, đánh nhau với Thập Thất vương gia, phá hủy Ngự Thư Phòng, còn hỏa thiêu phòng bếp, ha ha. . .”

“Ha ha, đúng vậy, người đầu chỉ tinh nghịch, quả thực khiến trầm tức đến nghiêng răng kèn kẹt. . .”

Nghe được những lời Đồng Nhạc Nhạc nói, Huyền Lăng Thương chỉ ha ha cười không ngừng.

Chỉ là, tiếng cười kia đã từ từ bắt đầu suy yếu, Đồng Nhạc Nhạc lại không phát hiện được.

Giờ phút này, nàng nhớ lại những chuyện phát sinh trước kia của bọn họ, trong lòng chỉ cảm thấy ngọt ngào.

Từ một năm trước, sau khi nàng tỉnh lại, thì quên tất cả chuyện trước đây, cho dù ở trong hoàng cung, mọi người đối với nàng tốt thế nào, nhưng trong lòng nàng luôn có khoảng trống, một chút cũng không cảm thấy hạnh phúc sung sướng.

Hiện nay, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy trái tim vốn trống rỗng, bắt đầu từ từ lấp vào, cảm giác thật sự là tuyệt không thể tả.

Nghĩ đến nam nhân này vì nàng nỗ lực nhiều như vậy, khiến Đồng Nhạc Nhạc cảm động vô cùng.

Môi đỏ mọng hé ra, không khỏi mở miệng nói.

“Lăng Thương, nếu như chúng ta có thể đi ra ngoài, ta nhất định không bao giờ ... xa ngươi nữa, nhất định ta vĩnh viễn vĩnh viễn ở cùng một chỗ với ngươi!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, trong giọng nói không che dấu sự kiên định!

Nam nhân nghe vậy, từ từ cúi đầu, đầu tiên là nhẹ nhàng hôn một cái lên trán Đồng Nhạc Nhạc rồi mới gật đầu nói.

“Ừ, chúng ta, không bao giờ chia lìa nữa. . .”

Nam nhân mở miệng, âm thanh nhẹ nhàng, trong giọng nói càng không che dấu nỗi suy yếu.

Vốn Đồng Nhạc Nhạc đang đắm chìm trong hạnh phúc, dần dần cảm thấy không đúng.

Trong lòng giật nảy lên một cái, bắt đầu bất an.

“Lăng Thương, ngươi làm sao vậy! ? Ngươi đừng làm ta sợ! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, trong giọng nói đều là bối rối sợ hãi.

Chỉ bất đắc dĩ, hiện tại bọn họ bị đê ở phía dưới không ra được, bốn phía đen thui thui, Đồng Nhạc Nhạc không thấy được tình hình hiện nay của Huyền Lăng Thương.

Chỉ cảm thấy, trong không gian nhỏ hẹp này, có một mùi máu tươi nồng nặc mãi vẫn không tan.

Mới đầu, nàng chỉ cảm thấy đó là mùi máu tươi trên người nàng, nhưng bây giờ, dần dần, nàng cảm giác được không phải như thế.

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc bắt đầu bất an.

Lập tức, từ từ đưa tay dò xét trên người nam nhân.

Cuối cùng, sờ tới sau đầu nam nhân thì cảm thấy rất nhiều máu.

“A, Lăng Thương, đầu người bị thương!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, vẻ mặt khiếp sợ.

Chỉ cảm thấy trên tay toàn sờ thấy máu, ẩm áp, dính dấp (bám), hơn nữa rất nhiều rất nhiều, cho dù không thấy được, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc cũng biết, sau đầu Huyền Lăng Thương có vết thương, vết thương không nhỏ.

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc càng sợ đến hoảng loạn.

“Làm sao bây giờ! ? Lăng Thương, người ngàn vạn lần đừng làm ta sợ!”

Có lẽ nhận ra Đồng Nhạc Nhạc đang hoang mang sợ hãi, Huyền Lăng Thương vốn đã hấp hối, không khỏi cố gắng tỉnh táo lại, đôi môi hé ra, khẽ nói.

“Nhạc nhi, người đừng sợ hãi, cho dù trầm đi tới chỗ nào, trái tim của trầm vẫn luôn sẽ ở bên cạnh người, trầm một mực trông nom người, che chở người. . .”

Nam nhân mở miệng, trong giọng nói không dấu nổi tình cảm chân thành và lưu luyến không rời.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong mũi cay cay, một giọt lệ trong veo, không nhịn được chảy xuống, lại lã chã rơi xuống đầy hai gò má.

“Lăng Thương, người đừng nói như vậy, người sẽ không chết, chúng ta nhất định có thể còn sống đi ra ngoài!”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, khóc nói.

Nam nhân nghe vậy, chỉ đưa tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt Đồng Nhạc Nhạc, lập tức giọng nói càng suy yếu lại vang lên lần nữa.

“Nhạc nhi, cho dù trầm không ở đây, nhất định người cũng phải sống thật tốt. . .”

“Không! Muốn sống cùng sống, muốn chết cùng chết! Ta tuyệt đối không xa người nữa, Lăng Thương, người đừng bỏ lại ta! Đừng! ! !”

543. Chương 548: Chương 302 - Đại Kết Cục

Đồng Nhạc Nhạc vừa khóc vừa hô to, nhưng dù nàng gào khản cả giọng thì nam nhân cũng không trả lời nàng.

Bốn phía im ắng, chỉ có âm thanh nức nở của nàng.

Không nghe thấy nam nhân nói lời nào, Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy lòng mình thất lại một cái, cực kì đau lòng.

Hé mở làn môi hồng, tiếng khóc của nàng phút chốc tràn ra, trở nên kích động khác thường, vì vậy âm thanh lại càng thêm thê lương.

“Lăng Thương. . .”

Vừa nói dứt lời, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, lại té xỉu thêm lần nữa. . .

. . .

“Nhạc nhi, Nhạc nhi. . .”

Bên tai, truyền đến âm thanh rất quen thuộc mà xa xôi.

Âm thanh kia, xa xôi, mờ ảo như thế, dường như từ nơi cách đây khá xa truyền lại.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc không khỏi từ từ mở mắt ra, nhìn về phía phát ra âm thanh kia.

Nàng vừa mở mắt, chẳng thấy gì ngoài một màu đen sì, đưa tay cũng không thấy được năm ngón.

Bốn phía đen, tối như vậy, hết như một cái động không đáy, làm cho nàng cực kì sợ hãi.

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc nghi hoặc.

Nơi này, rốt cuộc là nơi nào ?

Chẳng lẽ, nàng đã chết rồi sao ?

Trong lúc Đồng Nhạc Nhạc đang trầm nghĩ thì cách đó không xa, âm thanh quen thuộc lại vang lên lần nữa.

“Nhạc nhi. . .”

“Lăng Thương, là người sao ?”

Đúng là âm thanh của Huyền Lăng Thương, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lập tức vui vẻ, nàng liền mở miệng kêu lên.

Mặc kệ hiện tại hai người còn sống hay đã chết, chỉ cần Lăng Thương có thể ở bên nàng, chỉ cần như vậy thì Đồng Nhạc Nhạc đã cảm thấy mỹ mãn.

Trong lúc nàng đang nghĩ như thế, ở một chỗ cách đó không xa, đột nhiên ra một điểm ánh sáng.

Chỉ thấy, lúc đầu ánh sáng kia giống như ngôi sao trên bầu trời đen kịt, kích cỡ bình thường, nhưng dần dần, càng lúc càng lớn.

Cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc đã thấy được bóng dáng quen thuộc của nam nhân đang đứng tại luồng ánh sáng. . .

Nam nhân đưa lưng về phía ánh sáng, mặt đối mặt nhìn nàng.

Mặc dù, nàng không nhìn thấy rõ khuôn mặt của nam nhân, nhưng từ âm thanh và bóng dáng quen thuộc đó, Đồng Nhạc Nhạc liền biết rõ, nam nhân kia là ai rồi.

“Lăng Thương. . .”

Nhìn thấy bóng dáng cao lớn đang đứng giữa ánh sáng, nàng liền vui vẻ, lập tức, cất bước chạy học tốc về phía nam nhân.

Vào giờ phút này, điều nàng hi vọng nhất chính là được vui sướng bỏ nhào vào lồng ngực nam nhân, cảm nhận nhiệt độ cùng hơi thở của hắn, nghe tiếng tim đập vững vàng mạnh mẽ ấy, để nàng có thể chắc chắn rằng, tất cả những chuyện này, đều là chân thực. Hắn, đang ở rất gần nàng!

Vì vậy mà Đồng Nhạc Nhạc mừng như điên. Nàng cố gắng, dốc sức chạy, thế nhưng nam nhân kia, rõ ràng là gần ngay trước mắt, vậy mà cho dù nàng có chạy nhanh thế nào đi chăng nữa cũng không thể tới bên cạnh hắn.

Lúc này, giữa nàng và hắn, dường như có một khoảng cách thật dài.

Nàng càng chạy tới, hắn càng lùi lại !

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì !

Trong lòng nghi hoặc không thôi, nhưng Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy mình chạy từ này tới giờ thật là mệt mỏi. Nàng liền mở miệng, hướng về phía nam nhân cách đó không xa, hô.

“Lăng Thương, người tới đây đi! Ta chạy hết nỗi rồi...”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, ở trong giọng nói và cả nét mặt, đều lộ rõ vẻ khẩn cầu.

Hơn nữa, trong lòng nàng rất bất an.

Nam nhân kia, rõ ràng gần ngay trước mặt, nhưng nàng có cảm giác giống như hắn đang ở phía xa ngàn dặm, cảm giác như vậy khiến nàng khó chịu.

Sau khi nam nhân nghe được những lời của Đồng Nhạc Nhạc thì liền mở miệng, nhẹ giọng nói.

“Nhạc nhi, trăm phải đi, sau này, không bao giờ có thể ở bên cạnh người nữa, người nhất định phải chăm sóc mình thật tốt...”

Giọng nói của nam nhân lộ rõ sự không đành lòng.

Vừa nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền bị chấn động mãnh liệt, sự bất an trong lòng nàng lại càng thêm mạnh mẽ.

“Lăng Thương, người phải đi! ? Người đi đâu! ? Người không được đi, người đã đồng ý với ta, sẽ dùng cả đời này ở bên cạnh ta, không phải sao! ?”

“Nhạc nhi, trăm cũng tưởng rằng sẽ được sống cùng người mãi mãi, chỉ tiếc, trăm không thể làm được điều này. Độc Cô Ngạo Phong, hắn là một nam nhân tốt, hắn thực lòng yêu người, hắn đối với người không có một điểm nào thua kém trăm. Vì vậy, sau này tốt nhất người nên đón nhận hắn đi!”

Nam nhân thở dài, trong giọng nói hoàn toàn chứa đựng sự bất đắc dĩ.

Mặc dù Đồng Nhạc Nhạc không thấy được vẻ mặt hiện tại của nam nhân, nhưng khi nghe được những lời hắn nói, nàng vẫn cảm giác được, hắn không đành lòng nói như vậy, trong lòng hắn nhất định rất khổ sở.

Nghĩ vậy nên Đồng Nhạc Nhạc cảm thấy lòng mình đau xót, nước mắt nàng đã chảy xuống giống như chuỗi trân châu bị đứt, làm ướt hết hai gò má.

“Không, Lăng Thương, ai ta cũng không muốn, ta chỉ cần người! Người không được rời xa ta, không được bỏ rơi ta, van cầu người, Lăng Thương...”

Nàng khóc như mưa, khổ sở cầu xin. Lúc này nàng chỉ cảm thấy lòng mình dường như tê dại.

Nàng cứ tưởng rằng nàng cố sức chạy tới thì sẽ bắt được nam nhân kia. Thế nhưng, đôi chân nàng giống như có thủy ngân đè lên, dần trở nên nặng nề.

Cuối cùng, tới một bước nàng cũng không đi chuyển được.

Mà nam nhân đứng giữa luồng sáng kia, lúc này còn ở trong tầm mắt nàng, giờ đây ngày càng xa xôi, càng ngày càng nhỏ, rồi biến mất.

Nàng cảm thấy, nam nhân vừa biến mất trước mắt nàng, có thể không bao giờ xuất hiện nữa. Cảm giác đó khiến cho Đồng Nhạc Nhạc càng thêm sợ hãi.

Đồng Nhạc Nhạc lập tức mở miệng, tiếng kêu thê lương, bi thảm từ miệng nàng tràn ra.

“Không! Lăng Thương. . .”

Không được rời khỏi ta!

Không được! ! !

. . .

Py: Ta đã khóc *oa oa*

“Nhạc nhi, người mau tỉnh lại! Nhạc nhi. . .”

Khi Đồng Nhạc Nhạc vẫn chưa tỉnh ngủ, nàng chỉ nghe thấy những tiếng kêu đầy lo lắng.

Từ từ mở mắt ra, chỉ thấy trước mắt nàng một mảnh mờ mịt.

Đồng Nhạc Nhạc mở to đôi mắt, nước mắt vẫn còn đọng trên mặt trên mắt nàng. Ngơ ngác nhìn bốn phía, trong lúc nhất thời, nàng thấy trong đầu mình một mảnh hỗn độn, không biết hiện tại là mơ hay thực.

Cho tới khi, nàng nghe thấy âm thanh đầy lo lắng và sợ hãi của Độc Cô Ngạo Phong.

“Nhạc nhi, người sao rồi! ? Thân thể còn có chỗ nào không thoải mái! ? Vô Tình bà bà, người mau tới xem Nhạc nhi thế nào đi! ?”

Độc Cô Ngạo Phong quay về Vô Tình bà bà đang ở phía sau hẳn, nói.

Vô Tình bà bà nghe vậy, lập tức tiến lên, cầm lấy tay Đồng Nhạc Nhạc rồi bắt mạch, cuối cùng bà nhẹ nhàng thở phào một tiếng.

“Nhạc nhi đã không còn gì nguy hiểm tới tính mạng nữa, cũng may là các người kịp thời cứu nàng. Nếu không, nàng sẽ vì đói hoặc mất quá nhiều máu mà chết.”

Vừa nghe Vô Tình bà bà nói xong những lời này, thì bao nhiêu sợ hãi trong lòng Độc Cô Ngạo Phong, rốt cuộc tan biến.

Sau khi thở phào nhẹ nhõm, gương mặt hẳn liền rạng rỡ hẳn, vẻ mặt cũng trở nên vui vẻ.

“May là, Nhạc nhi không có việc gì. . .”

Nói xong, Độc Cô Ngạo Phong lập tức vươn cánh tay thon thả, khẽ cầm bàn tay mềm mại, trắng tuyết của Đồng Nhạc Nhạc.

Chỉ cảm thấy, mấy ngày gần đây, thân thể tiểu nữ tử này càng ngày càng gầy.

Ngay cả bàn tay nhỏ bé, xinh xắn này cũng vô cùng lạnh lẽo, điều này khiến hẳn rất đau lòng.

Nếu có thể, Độc Cô Ngạo Phong lập tức ôm tiểu nữ này vào trong ngực, hảo hảo mà yêu thương nàng (Chỗ này ta cảm thấy nên dùng từ “hảo hảo” thì hay và thuận miệng hơn từ “thật tốt” nhiều)...

Trong lúc Ngạo Phong đang nghĩ như vậy, không để ý Đồng Nhạc Nhạc đang ngơ ngác nằm trên giường, tinh thần đã từ từ phục hồi lại.

Nàng biết rằng mình vẫn chưa chết, nơi này chính là hoàng cung của Thương Lang quốc, là phòng ngủ của nàng!

Nàng không chết, vậy còn Lăng Thương thì sao! ?

Hắn rốt cuộc như thế nào! ?

Nghĩ đến giấc mộng vừa rồi, trong mộng nàng thấy giọng nói Lăng Thương Nghĩ tràn đầy đau buồn, lời nói lưu luyến hết như một lời từ biệt...

Vừa nghĩ tới đây, lòng Đồng Nhạc Nhạc giật nảy lên một cái. Nàng không hề để ý đến vết thương, đang nằm trên giường lập tức ngồi dậy.

“Lăng Thương đâu! ? Hắn hiện tại ở nơi nào! ? Hắn hiện tại như thế nào! ?”

Lúc Đồng Nhạc Nhạc nói, đôi mày nàng siết chặt lại, nắm lấy hai tay Độc Cô Ngạo Phong, mặt mày lo lắng, hỏi.

Thấy dáng vẻ hốt hoảng cùng vẻ mặt lo lắng của nàng, Độc Cô Ngạo Phong vô cùng khổ sở, càng thêm đau lòng.

Chẳng lẽ, trong mắt nàng, nam nhân kia thực sự quan trọng tới vậy sao! ?

Trong lòng hẳn thâm thở dài.

Đồng Nhạc Nhạc thấy Độc Cô Ngạo Phong không nói một lời, nàng lại càng lo lắng hơn.

”Người mau nói cho ta biết! Lăng Thương hiện nay, rốt cuộc là sống hay là đã... chết! ?

Nói xong chữ cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc thấy cổ họng mình nghẹn lại, nước mắt lại tuôn rơi, nhuộm ướt hai gò má.

Nhìn vẻ mặt thống khổ của nàng, Độc Cô Ngạo Phong mấp máy đôi môi, nhưng không có tiếng nói nào phát ra cả.

Chỉ là, chính sự trầm lặng của hắn rơi vào mắt Đồng Nhạc Nhạc, thì nàng cảm thấy trong lòng “lộp bộp” một tiếng, giống như đang ở trong vực sâu không có lối thoát.

Thân thể lão đảo mấy bước, rồi ngã ra giường.

“Lăng Thương, hẳn...hắn phải chẳng là đã...đã chết. . . ! ?”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, mặt mày thê lương.

Khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ to bằng bàn tay kia liền trắng bệch như tờ giấy, mặt cắt không còn giọt máu.

Hơn nữa, những giọt nước mắt kia vừa trong suốt lại long lanh, khiến ai nhìn qua nàng, càng cảm thấy điềm đậm đáng yêu, khiến cho người ta cảm thấy không đành lòng.

Không đành lòng nhìn Đồng Nhạc Nhạc tiếp tục đau lòng, khổ sở, Linh nhi đứng một bên, lập tức tiến lên, mở miệng nói.

“Hắn hiện tại còn chưa chết, chỉ là. . .”

“Thật sự! ? Lăng Thương vẫn chưa chết! ? Như vậy hắn đang ở chỗ nào! ? Người mau nói cho ta biết, van cầu người, Linh nhi! ! !”

Vừa nghe được những lời nói của Linh nhi, đôi mắt vốn tràn đầy buồn bã của Đồng Nhạc Nhạc lập tức sáng ngời, y như cây nến được thắp sáng trong đêm tối, lộ rõ vẻ hi vọng và vui sướng.

Chỉ là, khi nhìn vào đôi mắt nàng, tràn đầy sung sướng như vậy, Linh nhi lại cảm thấy vô cùng đau lòng.

Cuối cùng nàng nuốt hết toàn bộ những lời kia vào bụng.

”Bây giờ hắn còn đang ở phía đông buồng lò sưởi...”

Linh nhi vừa nói dứt lời, thân thể Đồng Nhạc Nhạc chợt lóe lên, giống như chiếc cung tên rời khỏi tiễn, “toa” một cái, liền không thấy bóng dáng.

Thấy Đồng Nhạc Nhạc nhanh chóng rời khỏi phòng ngủ của mình, Linh nhi nhẹ nhàng thở dài một hơi. Nhưng lập tức nghĩ tới nam nhân kia, Linh nhi liền dùng ánh mắt đầy lo lắng nhìn Độc Cô Ngạo Phong.

Chỉ thấy nam nhân kia lẳng lặng đứng ở nơi đó, không nói một lời, chỉ là, nét đau buồn trên mặt lại không hề suy giảm, khiến cho người khác nhìn thấy không khỏi chua xót theo...

. . .

“Lăng Thương, ta đã đến đây rồi!”

Đồng Nhạc Nhạc một lòng chỉ nghĩ tới Huyền Lăng Thương, không hề để ý tới vết thương trên người mình, dọc theo đường đi, không biết đã ngã sấp xuống biết bao nhiêu lần.

Trên người nàng đau đớn không thôi, nhưng nàng mặc kệ.

Nàng vất vả đi tới buồng lò sưởi, liền vọt ngay tới đại sảnh.

Đám cung nhân đang hầu hạ ở trong phòng vừa nhìn thấy khuôn mặt tái mét của Đồng Nhạc Nhạc thì vô cùng sửng sốt. Linh nhi thấy vậy liền đưa tay ra hiệu với bọn họ, cả đám nô tài liền lui ngay khỏi gian phòng. Việc này Đồng Nhạc Nhạc không hề hay biết.

Giờ phút này, Ánh mắt của nàng chỉ tập trung trên người nam nhân, không hề di chuyển dù chỉ một li.

Nam nhân lẳng lặng nằm trên giường, không chút động đậy, dường như hắn ngủ rất sâu.

Mái tóc bạc trắng như tuyết kia giờ đã khôi phục thành một đầu tóc đen nhánh, mềm mại, xõa xuống sau gáy và trước ngực.

Nhưng mà trên người nam nhân chỉ chút những vết thương, đặc biệt là ở trên trán, quần rất nhiều băng.

Vừa nghĩ tới khi nàng đang hôn mê, đã từng sờ tới vết thương sau gáy của nam nhân, Đồng Nhạc Nhạc liền sợ hết hồn hết vía.

Nàng cực kì đau lòng, nước mắt, lại lần nữa rơi xuống như mưa, nhuộm ướt hai gò má.

Đồng Nhạc Nhạc từ từ đi tới, sà vào cạnh giường, nàng đưa tay nắm lấy bàn tay mảnh dẻ của nam nhân, rồi nhẹ nhàng xoa bóp. (Mảnh dẻ rồi, thế này đau lòng quá)

“Lăng Thương, ta đã đến rồi đây. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, âm thanh nghẹn ngào.

Chỉ là, cho dù nàng có gọi như thế nào thì Huyền Lăng Thương cũng không hề nhúc nhích, càng không tỉnh dậy.

Giống như hán sẽ mãi mãi chìm vào giấc ngủ.

Nhìn gương mặt tái nhợt vì mất quá nhiều máu của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc vô cùng lo lắng.

Nàng liền quay đầu, nhìn về phía Linh nhi.

“Linh nhi, Lăng Thương rốt cuộc bị thương như thế nào ! ? Đến lúc này, chẳng lẽ ngươi còn muốn giấu diếm ta sao! ?”

Đồng Nhạc Nhạc vừa nói vừa đem ánh mắt cầu khẩn nhìn Linh nhi.

Linh nhi nghe vậy, lại thấy Đồng Nhạc Nhạc khóc đến thê lương như vậy, nàng càng lo lắng , nhưng Linh nhi biết, tới nước này rồi thì cũng không thể giấu nàng được nữa.

Nghĩ tới đây, Linh nhi đầu tiên là thở dài một hơi rồi mới mở miệng nói.

“Khi chúng ta nhận được tin tức, lập tức đi cứu các người còn đang ngập trong đồng bùn đất, nhưng các người đã ở trong đó một thời gian rất dài. Cả hai người đều hôn mê bất tỉnh, bọn ta rất sợ hãi, nhưng sau đó liền cho người kiểm tra thật kĩ, mới phát hiện, chẳng qua vết thương của người rất nhẹ. Bởi vì nam nhân này đã dùng thân thể mình che chở cho người thật tốt, còn trên người hán thì lại có vô số vết thương lớn nhỏ, đặc biệt là vết thương ở đầu, đủ để khiến hán đi chầu Diêm vương rồi. Ta không ngờ được, hán lại có thể chống đỡ đến tận bây giờ...”

Có lẽ, đây chính là sức mạnh của tình yêu! ?

Bởi vì chỉ có tình yêu, mới làm cho con người dũng cảm chiến đấu với tử thần...

Trong lúc Linh nhi đang thở dài thì Đồng Nhạc Nhạc vì nghe những lời này mà lòng đau như cắt.

Nhìn cả người Huyền Lăng Thương quần băng thật dày, trên người hán hầu như không có chỗ nào lành lặn.

Nghĩ đến nam nhân này dũng cảm quên bản thân mình, dùng cơ thể hán che chắn cho nàng, cuối cùng lại bị thương nghiêm trọng, Đồng Nhạc Nhạc chỉ hận không thể thay hán chịu những vết thương này, chính nàng đã khiến hán ra nông nỗi này.

Vừa nghĩ tới đây, hai mắt Đồng Nhạc Nhạc đầm lệ, lòng như đao cắt. Nàng hé mở làn môi hồng, không khỏi mở miệng hỏi lần nữa.

“Linh nhi, người nói cho ta biết, Lăng Thương hán, còn có thể tỉnh lại hay không! ?”

Sau khi nói ra những lời này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy lòng mình thất vọng, ánh mắt nhìn Linh nhi vô cùng căng thẳng.

Linh nhi nghe xong, trên gương mặt tinh xảo liền tràn đầy bối rối.

Đôi mắt long lanh từ từ sụp xuống, bất đắc dĩ thở dài.

“Haizzz, cho dù cho ta và Vô Tình bà bà dùng hết y thuật của mình, cũng chỉ có thể giải trừ độc dược trên người hán, nhưng hán bị thương quá nặng, đặc biệt là ở đầu, hơn nữa đã bỏ lỡ thời cơ cứu chữa, cho nên...”

Linh nhi nói tới đây, không khỏi dừng một chút, mới mở miệng nói tiếp.

“Có thể tỉnh lại nữa hay không, phải dựa vào vận mệnh của hân...”

Nói tới đây, Linh nhi không khỏi thở dài một hơi.

Đối với kết quả trước mắt này, nàng không muốn thấy một chút nào.

Dù sao, thiếu nữ trước mắt này, chính là bằng hữu tốt nhất của nàng, thấy Đồng Nhạc Nhạc đau lòng, khổ sở như thế, Linh nhi cũng không chịu nổi.

Chỉ tiếc, nam nhân này, vốn là trúng độc do con bò cạp cắn trả, sớm không còn nhiều thời gian, hơn nữa, vì bảo vệ Đồng Nhạc Nhạc nên mất máu quá nhiều, vết thương trên đầu, càng thêm nghiêm trọng!

Dù cho Hoa Đà tái thế, có lẽ cũng phải chịu bó tay! ?

Hiện tại, có thể nhìn thấy nam nhân này, rất có ý chí nghị lực.

Nếu như hân không chống đỡ nổi nữa. . .

Nghĩ tới đây, Linh nhi trong lòng nhói lên một cái.

Còn Đồng Nhạc Nhạc khi nghe lời Linh nhi vừa nói, liền ngậy ra như phồng, mặt mày đau thương.

Nếu nam nhân này thực sự chết đi, vậy nữ nhân này, chắc cũng không sống nổi! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Linh nhi lại nhói thêm một cái, khóe mắt nàng đỏ hoe.

Nhưng Linh nhi biết, mình ở lại chỗ này cũng chẳng thể làm được gì, không thể làm gì khác hơn là yên lặng rời đi, trả lại không gian cho hai người...

. . .

Linh nhi rời đi, nhưng Đồng Nhạc Nhạc hoàn toàn không hay biết.

Giờ phút này, ánh mắt của nàng, chỉ là gắt gao nhìn chăm chăm vào trên người nam nhân trước mặt.

Nam nhân này vì nàng mà ra nông nổi này, Đồng Nhạc Nhạc liền vô cùng đau lòng. Nước mắt nàng không ngừng rơi xuống, nhuộm đầy hai gò má.

“Lăng Thương, ngươi nhất định phải chống đỡ, ngươi nhất định phải tỉnh lại, ta thật sự không thể mất đi ngươi, ngươi ngàn vạn lần không nên bỏ lại ta. Ngươi đã nói, ngươi sẽ vĩnh viễn, vĩnh viễn ở bên cạnh ta, ngươi đã nói. . .”

“Lăng Thương, nếu như ngươi thật sự chết đi, ta thề, ta nhất định sẽ đi theo ngươi. . .”

“Lăng Thương, ta đồng ý với ngươi, chỉ cần ngươi tỉnh lại, cái gì ta cũng đều nghe theo ngươi, chỉ cần ngươi đừng rời khỏi ta, Lăng Thương...”

Đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc mở ra, không ngừng nói ở bên tai nam nhân.

Giờ này khắc này, chỉ cần có thể khiến cho nam nhân này tỉnh lại, cho dù là phải lấy mạng của nàng đổi lấy mạng của hân, nàng cũng cam tâm tình nguyện!

Chỉ cần, hân có thể tỉnh lại. . .

Đúng lúc Đồng Nhạc Nhạc đang không ngừng cầu khẩn như thế, không hề chú ý, cách đó không xa, có một bóng dáng cao to, đứng yên lặng ở cửa ra vào, lặng lẽ nhìn nàng.

Nhìn thấy nữ nhân mình yêu đang ngồi bên giường, nắm chặt tay Huyền Lăng Thương, nói những lời cầu khẩn.

Nàng như vậy, khiến tim hân đau nhói.

Hân biết rằng, mặc kệ hân cố gắng ra sao, nàng cũng sẽ không yêu hân, cho dù chỉ là chút ít...

Nghĩ tới đây, Độc Cô Ngạo Phong đau lòng rất nhiều, đối với nam nhân đang bất tỉnh trên giường kia, lại càng thêm hâm mộ.

Hắn yêu nữ nhân này, một điểm cũng không thua kém Huyền Lăng Thương, nhưng Huyền Lăng Thương lại may mắn như vậy, được nữ nhân toàn tâm toàn ý yêu hắn như thế.

Độc Cô Ngạo Phong không khỏi thở dài một hơi.

Đôi mắt màu hổ phách, từ từ chậm rãi ngược lên, nhìn bầu trời trong sáng màu xanh lam.

Ánh nắng mặt trời rực rỡ, trời xanh mây trắng, đẹp như vậy.

Chỉ là, giờ khắc này, giờ này khắc này, trong lòng hắn, vô cùng chua xót.

Lam Vũ và Tử Dạ yên lặng đứng sau Độc Cô Ngạo Phong, nhìn thấy dáng vẻ bi thương của hắn, cũng không đành lòng.

“Hoàng thượng. . .”

Lam Vũ mở miệng, mấp máy đôi môi, nhưng cũng không biết nói gì để an ủi đế vương trước mặt này.

Tử Dạ lại càng không nói gì, hắn vốn không am hiểu việc an ủi người khác.

Chỉ là, Độc Cô Ngạo Phong biết tâm tư của bọn họ, nhẹ nhàng cong môi, khe khẽ cười một tiếng.

“Ha ha, Lam Vũ, Tử Dạ, các người có biết, tình yêu là gì không! ?”

“Yêu! ?”

Nghe được Độc Cô Ngạo Phong nói tới đây, Lam Vũ và Tử Dạ đầu tiên là quay mặt nhìn nhau một phen. Ngay sau đó, Lam Vũ hé mở làn môi hồng, đem nhận định về tình yêu của mình, chậm rãi nói ra.

“Lam Vũ cho rằng, yêu, chính là có thể thấy người mình yêu, được hạnh phúc và sung sướng! Chỉ cần như vậy, thần đã cảm thấy mỹ mãn.”

Lam Vũ nói tới đây, ở trong đầu, không khỏi xuất hiện hình bóng của Linh Nhi. Trên mặt hắn, lập tức nhuộm thêm vài phần hạnh phúc.

Thấy vậy, trong mắt Độc Cô Ngạo Phong, liền xẹt qua vài phần hâm mộ.

Trên đời này, hạnh phúc nhất, có lẽ chính là người mình yêu, cũng sẽ yêu mình! ?

Đáng tiếc, có lẽ đời này, hắn cũng không tìm được nữ nhân như vậy...

Nghĩ tới đây, Độc Cô Ngạo Phong không khỏi thở dài một hơi.

Ánh mắt tràn đầy bi thương, lại lần nữa rơi trên người nữ nhân đang khóc đầy thương tâm ở trong phòng. Hắn liền hé mở làn môi hồng, từ từ nói.

“Vẫn còn có một cách yêu, đó chính là buông tay...”

Chuyện này, hắn rốt cuộc phải rút lui.

Hắn cuối cùng cũng không thắng nổi nam nhân kia.

Giờ phút này, hắn chỉ hi vọng, trời cao thương hại, có thể để cho nữ nhân hắn yêu mến sẽ được hạnh phúc...

. . .

Một năm sau ...

Linh Nhạc Quốc, điện Dương Tâm.

Lại thêm một mùa xuân, băng tuyết tan, đất đai màu mỡ, trăm hoa đua nở, làm đẹp cho ngày xuân, cảnh đẹp đầy sức sống!

Ánh nắng mặt trời rực rỡ kia, qua cánh cửa chạm trổ hoa văn được mở rộng, chiếu sáng cả phòng ngủ.

Chỉ thấy tại phòng ngủ nguy nga lồng lộng, bức rèm đung đưa, lụa mỏng rũ xuống, bọc quanh đỉnh đồng, bên ngoài khói xanh lượn lờ, một phòng đàn hương ấm áp.

Ở trong tấm thất, im ắng, tới âm thanh lá rụng cũng có thể nghe được.

Tuy nhiên, vào đúng thời điểm này, ngay cửa phòng ngủ, đột nhiên vang lên tiếng “Ai nha” cùng tiếng mở cửa cọt kẹt.

Ngay sau đó, một nữ nhân với dáng người thướt tha, dáng yêu bưng một cái chậu đồng, từ từ đi vào trong tắm thất.

Thiếu nữ này mặc một chiếc váy tơ lụa mỏng màu hồng nhạt, mặt mũi xinh xắn đẹp dễ.

Mái tóc nàng đen nhánh, chỉ tùy ý búi lại, trên đầu không hề có một món trang sức nào.

Tuy chỉ như thế nhưng không làm giảm đi khí chất thanh nhã thoát tục của nàng.

Chỉ thấy người nữ nhân này, từ từ bưng chậu đồng đi vào phòng, liền đặt chậu trên chiếc bàn cạnh giường, sau đó cầm lấy khăn tay sạch sẽ, nhúng vào trong nước, rồi vắt khô. Sau đó, nàng đỡ nam nhân trên giường dậy, từ từ lau chùi cơ thể hắn.

Hành động của nữ nhân vô cùng thuần thực, vừa nhìn đã biết, những việc này, nàng sớm đã làm vô số lần, đã quá quen thuộc.

Nàng ngồi bên giường, giống như thường ngày, vừa lau chùi thân thể của nam nhân, vừa chậm rãi nói ra những chuyện thú vị gần đây nhất.

“Lăng Thương, người biết không! ? Yên Nhi mang thai rồi, Thập Tam sau khi biết được, không biết có bao nhiêu vui sướng, nhớ trước kia Thập Tam là một con người nóng nảy, ham chơi như tiểu hài tử, không ngờ nhanh như vậy, đã sắp trở thành phụ vương rồi! Hơn nữa, hiện tại, Thập Tam hiểu chuyện hơn nhiều, rất được mọi người kính trọng, gánh trên vai trọng trách nặng nề. Ta nghe Vương gia nói, Thập Tam còn cố gắng xử lý chuyện triều đình, Thập Tam hẳn, đã thay đổi rất nhiều...”

“Còn có Vương Gia, ha ha, người cũng không biết, Vô Tâm đã tổn biết bao tâm tư và thời gian theo đuổi hắn, may là, Vô Tâm nàng cố gắng nỗ lực như vậy cuối cùng cũng nhận được hồi báo, Vương gia rất cuộc cũng tiếp nhận nàng rồi! Ngày thành thân của bọn họ cũng sắp tới rồi! Cho nên, Lăng Thương, người nhất định phải mau mau tỉnh lại đi! Ngày thành thân của Thập Tam và Yên Nhi, người đã bỏ lỡ, vậy nên tiệc đầy tháng đứa bé của bọn họ và hôn sự của Vương gia và Vô Tâm, người không thể bỏ lỡ lần nữa. Ta nghe Vương gia nói, hắn muốn chờ người tỉnh lại, mới có lòng dạ thành thân, nhưng nghĩ đến Vô Tâm, ta không đành lòng để nàng chờ lâu như vậy. Cho nên, Lăng Thương, người phải nhanh nhanh tỉnh lại đi...”

“Lăng Thương, tất cả mọi người chúng ta đều đang đợi người tỉnh lại đây! Chúng ta nhất định không vứt bỏ người, càng không buông tha người, người chính là Hoàng đế của Linh Nhạc quốc, người phải gánh vác trên vai toàn bộ trách nhiệm đối với dân chúng Linh Nhạc quốc. Vì vậy, Lăng Thương, người không nên ngủ tiếp, sẽ lười biếng đi đó, người mau tỉnh lại đi...”

Nói xong lời cuối cùng, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trong lòng đắng chát, mũi cay cay, khóe mắt cũng đỏ.

Hé mở làn môi hồng, âm thanh, cũng bắt đầu trở nên nghẹn ngào.

“Lăng Thương, người mau tỉnh lại đi! Ta thật rất nhớ người, người cũng đã biết, coi như mỗi ngày có thể thấy người, chính là, tâm của ta lại đau lắm, ta nhiều lần mơ thấy người tỉnh lại, sau đó ôm ta giống như trước kia, gọi ta Nhạc nhi, còn nữa, ta muốn cùng người sinh con dưỡng cái. Người đã từng nói, chúng ta nhất định phải sinh thật nhiều hài tử. Người cũng đã nói, muốn ta trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất trên đời này. Nhưng hiện tại, tại sao người tàn nhẫn như vậy, lại khiến ta đau lòng như thế! ?”

Vừa dứt lời, nước mắt dừng lại ở viền mắt rồi cuộc cuộc cũng rơi xuống.

Đồng Nhạc Nhạc khóc thương tâm, cuối cùng không chịu nổi, dựa vào ngực của nam nhân, khóc nức nở.

“Đã suốt một năm, Lăng Thương, tại sao người vẫn chưa tỉnh lại! ? Lăng Thương, người cũng đã biết, ta đã khôi phục trí nhớ trước kia, chính là, bởi vì ta nhớ lại tất cả mọi chuyện, tâm vì vậy mà càng thêm đau, mỗi ngày ta đều muốn đến căn phòng trước kia của chúng ta, khi đó chúng ta sung sướng và hạnh phúc như thế nào. Lăng Thương, người cũng biết, ta yêu người cỡ nào mà, ta nhớ người biết bao, người mau tỉnh lại đi... Ô ô ô...”

Đồng Nhạc Nhạc khóc thê lương, chỉ cảm thấy cõi lòng tan nát.

Đồng Nhạc Nhạc không biết, mình còn có thể gắng sức bao lâu nữa.

Bởi vì mỗi ngày nàng đều nhìn thấy nam nhân này, không hề có sức sống nằm trên giường, lòng của nàng cũng theo đó mà đau đớn vô cùng.

Tại sao trời cao lại quá tàn nhẫn với bọn họ! ?

Hai người yêu nhau sâu đậm như thế, lại khiến bọn họ trải qua nhiều chuyện như vậy! ?

Lăng Thương của nàng, đến lúc nào mới có thể tỉnh lại, để gọi nàng một tiếng Nhạc nhi! ?

Càng nghĩ, Đồng Nhạc Nhạc càng thấy đau lòng.

Đồng Nhạc Nhạc còn đang thương tâm muốn chết, bỗng nhiên, một giọng nói rất quen thuộc phát ra từ trên đỉnh đầu nàng.

“Nhạc nhi, người đừng khóc, người khóc nữa thì tâm trẩm sẽ rất đau...”

Nam nhân mở miệng, âm thanh hơi yếu ớt, không hề che giấu sự yêu thương.

Đồng Nhạc Nhạc vừa nghe được những lời này, nàng liền sửng sốt, còn tưởng rằng mình nghe lầm.

Bởi vì, đã nhiều lần, nàng đều cho là chính mình nghe được Huyền Lăng Thương đang gọi nàng, chỉ là, rốt cuộc, mỗi lần như thế đều khiến nàng cảm thấy thất vọng.

Cho nên, nàng sợ hãi. . .

Giờ phút này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ là dựa ở trong lòng nam nhân, khóc thương tâm, đem tất cả nước mắt, toàn bộ trút ra...

Tuy nhiên, vào đúng thời điểm này, Đồng Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy, một đôi cánh tay thon thả, nhẹ nhàng xẹt qua gò má của nàng, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt.

Cảm nhận được trên mặt có cảm giác khác thường, Đồng Nhạc Nhạc lập tức sửng sốt, không khỏi ngẩng đầu lên, theo cánh tay thon thả kia nhìn lên.

Đối diện, chính là một đôi huyết mâu động lòng người! ! !

Đôi huyết mâu quen thuộc này mỗi ngày nàng đều mơ thấy, nam nhân này, đang dùng ánh mắt dịu dàng, lắng lắng nhìn nàng...

Vậy ra, đây không phải là mộng!!!

Nam nhân này, rốt cuộc tỉnh rồi! ???

Thấy vậy, trong lòng Đồng Nhạc Nhạc lập tức chấn động mãnh liệt, chỉ cảm thấy, lòng mừng như điên, nhanh chóng từ đáy lòng xông lên đỉnh đầu. Cả người nàng như muốn chôn vào ngực nam nhân.

Nàng đợi suốt một năm , đợi lâu như vậy, rốt cuộc, hắn đã tỉnh lại!!!

Nghĩ tới đây, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc mở ra, không khỏi giật mình la lên thành tiếng

”Lăng Thương, không phải ta đang nằm mơ chứ! ? Người thật sự đã tỉnh lại! ? Người thật sự đã tỉnh lại sao! ?

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, xúc động hô to.

Dù sao, nàng đợi thời gian dài như vậy, tâm can đều tan nát.

Nàng sợ hãi, sợ rằng tất cả điều này, chỉ là nàng đang nằm mơ thôi!

Nghĩ tới đây, Đồng Nhạc Nhạc càng là vươn cánh tay nhỏ bé hung hăng nhéo má mình một cái.

Đồng Nhạc Nhạc dùng sức lực, quả là không nhẹ, ngay lập tức, một luồng đau đớn, nhanh chóng từ gương mặt Đồng Nhạc Nhạc truyền đến, khiến cho nàng đau tới méo miệng.

Chỉ là, tuy đau như vậy nhưng một điểm Đồng Nhạc Nhạc cũng không để ý.

Bởi vì trên mặt đau, có nghĩa là, tất cả những điều này không phải là nàng đang nằm mơ, mà đều là sự thật! Huyền Lăng Thương thực sự đã tỉnh lại!

Nghĩ tới đây, đôi môi đỏ mọng của Đồng Nhạc Nhạc liền hé mở, không khỏi cười rộ lên.

“Ha ha, Lăng Thương, người tỉnh rồi, người rốt cuộc tỉnh rồi, ha ha. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mừng rỡ, cái miệng lại càng há ra thật lớn, nhưng mà, nàng không cẩn thận làm liên lụy tới chỗ vừa bị nhéo, ngay lập tức, Đồng Nhạc Nhạc lại đau méo cả mặt.

Đồng Nhạc Nhạc không biết, hiện tại mình vừa khóc lại vừa cười, khiến cho người kia cảm thấy có bao nhiêu tức cười.

Giờ phút này, nàng chỉ cần Huyền Lăng Thương tỉnh lại, nàng cái gì cũng không để ý !

Nhìn Đồng Nhạc Nhạc mừng tới như thế, Huyền Lăng Thương liền đau lòng.

Hắn lẳng lặng nhìn nữ nhân vừa khóc vừa cười trước mắt mình, trên mặt vẫn còn sưng đỏ, Huyền Lăng Thương vừa ảo não, vừa đau lòng.

Mặc dù Huyền Lăng Thương đã hôn mê suốt một năm, nhưng kì thực ở trong này, ý thức hắn lại vô cùng tỉnh táo.

Cho nên, hắn biết thiếu nữ này, mỗi ngày đều tới đây, những lời nàng nói, toàn bộ hắn đều nghe được.

Cả năm nay, thiếu nữ này, cho tới bây giờ cũng không bỏ rơi hắn.

Nàng đối với hắn, mỗi một phút cố chấp, mỗi một phút tưởng nhớ, đều khiến hắn đau lòng vô cùng.

Huyền Lăng Thương biết, nếu Đồng Nhạc Nhạc vẫn luôn ở bên cạnh hắn, chỉ sợ, hắn không thể sống nổi...

Bởi vì, hắn biết nàng đang chờ hắn, nên hắn mới cố gắng tỉnh lại, hắn không muốn nàng vì hắn mà thương tâm ...

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương không khỏi từ từ đưa tay lên, nhẹ nhàng lau khô nước mắt cho nàng.

Lúc nam nhân đưa bàn tay sờ qua vết sưng đỏ trên mặt nàng, trong mắt hắn, không che giấu nổi đau lòng.

“Nhạc nhi, người là đứa ngốc sao! ? Dùng sức như vậy với bản thân mình, chẳng lẽ không đau sao! ?”

Nam nhân mở miệng, ở trong giọng nói, vừa có trách cứ, vừa có yêu thương.

Nghe được lời này của nam nhân, Đồng Nhạc Nhạc lập tức lắc lắc đầu, nụ cười trên mặt, càng là tràn ngập kích động và hạnh phúc.

“Ha ha, không đau, chỉ cần Lăng Thương người đã tỉnh lại, dùng sức hơn nữa ta cũng không đau!”

Nữ nhân mở miệng, ánh mắt nhìn nam nhân, lộ rõ tình yêu và sự tín nhiệm.

Thấy vậy, trái tim Huyền Lăng Thương nhảy mạnh lên một cái, không khỏi đưa tay, ôm nàng thật chặt trong lòng ngực ấm áp của hắn.

Hắn mở miệng, âm thanh giống như thở dài.

“Nhạc nhi, đứa ngốc này. . .”

Ngược lại, đứa ngốc này, khiến hắn quyến luyến như thế. . .

Bị nam nhân gắt gao ôm vào trong ngực, nghe thấy âm thanh đầy thương tiếc của nam nhân, nước mắt Đồng Nhạc Nhạc, không nhịn được lại lần nữa rơi xuống.

Chỉ là hiện nay, nước mắt này là do quá vui mừng mà thôi.

“Lăng Thương, người cũng đã biết, có thể được người ôm lại lần nữa vào trong ngực, giờ khắc này, ta đã chờ đợi suốt bao nhiêu thời gian! ? Mỗi ngày, ta đều chờ mong người sẽ tỉnh lại, sau đó giống như bây giờ,

gắt gao ôm ta, nhẹ nhàng gọi ta là Nhạc nhi. Đáng tiếc, một năm này, người không hề tỉnh lại, ta cảm giác lòng ta tan nát, Lãng Thương, sao người lại hư hỏng thế chứ! ? Bất ta chờ lâu như vậy...”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, qua giọng nói, có thể thấy được nàng đang giận dữ.

Nước mắt trên mặt, càng rơi nhanh hơn, làm cho y phục của nam nhân bị ướt đẫm.

Cảm giác được bộ ngực ướt át, hơn nữa nữ nhân kia từng tiếng khổ sở oán trách, Huyền Lãng Thương chỉ cảm thấy tâm đều tan nát.

“Thật xin lỗi, Nhạc nhi, để người phải chịu khổ, đều là lỗi của trẫm, trẫm hứa với người, sau này, sẽ không bao giờ để người phải buồn phiền nữa, trẫm vĩnh viễn ở bên cạnh người, còn nữa...”

Nói tới đây, nam nhân đột nhiên dừng một chút, sau đó, ghe sát tai Đồng Nhạc Nhạc, nói nhỏ.

“Trẫm vừa mới nghe được, người nào đó nói, muốn cùng trẫm sinh thật nhiều hài tử. Cho nên, trẫm nhất định phải khỏe lại nhanh lên một chút, để thực hiện được nguyện vọng của người ta nha!”

Nam nhân mở miệng, âm thanh khàn khàn, ở trong giọng nói, lộ rõ sự hài hước và trêu chọc!

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc đang khóc nức nở trong lòng nam nhân, chỉ cảm có một luồng khí nóng, xông thẳng tới đỉnh đầu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, đôi mắt nhìn nam nhân, hết sức ngượng ngùng.

“Lãng Thương, người. . . thật hư!”

Nữ nhân mở miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm ửng đỏ.

Cũng không biết, những giọt nước mắt trên khuôn mặt nàng, cùng với giọng nói nũng nịu rơi vào mắt Huyền Lãng Thương, là mê người cỡ nào!

Thấy vậy, trong lòng Huyền Lãng Thương không khỏi xao động, không nhịn được cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên vầng trán nàng một cái...

Mềm mại như vậy, ấm áp như vậy, chân thật như vậy, tất cả điều này, đều là sự thật!

Giờ khắc này, hẳn cũng đã đợi bao lâu nay rồi!

Trong lòng cảm thán, ánh mắt Huyền Lãng Thương nhìn Đồng Nhạc Nhạc, càng thâm tình chân thành, tình ý thấm thiết. . .

“Nhạc nhi, trẫm yêu người. . .”

Ngay lập tức, Đồng Nhạc Nhạc nở một nụ cười mãn nguyện, trả lời.

“Lãng Thương, ta cũng yêu người. . .”

. . .

Py: hớ hớ, vừa tỉnh lại chưa gì đã bắt đầu muốn H rồi kìa, anh em có muốn xem H ko, sắp có...

Năm năm sau.

Đêm đã khuya, xung quanh vô cùng yên tĩnh.

Một đêm mùa thu, khung cảnh thơ mộng, quyến rũ động lòng người!

Những vì sao lấp lánh, trắng sáng giữa trời, làm cho đêm càng thêm đẹp, làm cho người càng thêm say!

Giữa điện Dưỡng Tâm, một nam một nữ, đang trêu đùa nhau.

“A, Thương, người xấu xa...”

Nữ nhân nói nhỏ, trên gương mặt tinh xảo, nhỏ nhắn kia, hoàn toàn đỏ ửng, trong mắt một mảnh mờ lung, giọng nói nũng nịu, ngượng ngùng.

Nàng không biết, dáng vẻ này, mê người tới cỡ nào, khiến cho nam nhân không thể kìm hãm được, liền mở miệng trêu nàng.

“Nhạc nhi, nam nhân không xấu, nữ nhân không thích, chẳng lẽ là, Nhạc nhi không thích sao! ?”

Huyền Lăng Thương cố ý vươn ngón tay thon dài, nhẹ nhàng du ngoạn trên người Đồng Nhạc Nhạc, không ngừng khiêu khích, không ngừng trêu đùa nơi mẫn cảm của nàng...

Ngay lập tức, nữ nhân chỉ cảm thấy một cơn rung động khó có thể dùng từ ngữ để diễn tả, từ bàn tay nam nhân lan tràn ra toàn thân, cả người nàng, hóa thành một hồ nước mùa xuân.

Thấy nữ nhân mặt mày ửng đỏ, không chịu nổi run nhè nhẹ, nam nhân thấy vậy, chỉ cảm thấy huyết dịch sôi sùng sục.

Sau đó, liếm môi một cái, không nhịn nổi nữa, đôi môi cúi xuống phủ lên người nữ nhân, suy nghĩ làm sao để nhanh chóng công thành đoạt đất.

Tuy nhiên, ngay tại lúc đó, cả hai người bỗng nghe được một hồi âm thanh của trẻ nhỏ từ bên ngoài vang lên.

“Mẫu hậu, phụ hoàng!”

Cùng với âm thanh trong vạt ấy, thì cánh cửa vốn được đóng chặt ngay lập tức bị đẩy ra.

Ngay sau đó, năm đứa bé ngây thơ, diện mạo xinh xắn, giống như những tiểu Kim đồng Ngọc nữ, cùng nhau chạy vào, chạy thẳng tới chỗ Long sàng!

Bỗng nhiên rơi vào tình huống này Đồng Nhạc Nhạc sợ quá liền giật mình la lên một tiếng, lập tức, đưa tay kéo chiếc chăn mềm che chắn, bao bọc thân mình kín mít. Trên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn kia, vì thẹn thùng mà nhẩn lại, hồng hồng đỏ đỏ, giống như một quả táo chín đỏ, rất là dễ thương!

Tuy nhiên, không giống Đồng Nhạc Nhạc, người nào đó cũng có vẻ mặt âm u!

Đã bao nhiêu lần! ?

Tình huống như vậy, hẳn đã không nhớ rõ đã xảy ra biết bao nhiêu lần!!!

Mỗi lần, đúng lúc hắn động tình không thôi, tính toán hảo hảo ăn no nê người nào đó, thì bỗng dưng năm tiểu ác ma kia liền tới phá đám, sau đó giống như bây giờ, nhanh chóng xông tới Long sàng, chiếm lấy nữ nhân của hắn!!!

Thật sự là thúc có thể nhẫn nhưng thím không thể nhịn!!!

Dù cho mấy đứa bé này là con ruột của hắn, thì Huyền Lăng Thương vẫn cứ tức giận!

Lửa giận sôi trào, Huyền Lăng Thương không chút khách khí, vươn tay một phen, chỉ với vài động tác, cả đám nhóc lập tức bị vứt ra ngoài. Cùng với hành động này, năm đứa bé kia liền “oa oa oa oa” một tiếng. Ngay sau đó, đám thị vệ vô cùng thuần thục tiếp nhận đám trẻ con bị vứt bỏ một cách vô tình kia.

Nhìn nam nhân trước mắt này, sau khi ném mấy tiểu hài tử ra ngoài thì mặt mày vẫn đen thui, lông mày Đồng Nhạc Nhạc không khỏi cau lại, trên mặt lộ vẻ ảo não trách cứ.

“Lăng Thương, ngươi không nên làm như vậy nha! ? Bọn trẻ đều là con của chúng ta a! Nào có Phụ hoàng nào như ngươi vậy chứ! ?”

Nghe vậy, khóe miệng Huyền Lăng Thương liền bĩu môi.

“Con của chúng ta! ? Nhưng trầm lại cảm thấy, bọn chúng đứa nào cũng là kẻ địch của trầm hết!”

Huyền Lăng Thương nói đến lời này, trong giọng nói nồng nặc mùi dấm chua, phải nói là cả thùng dấm chua luôn.

Lúc đầu, hắn sợ Nhạc nhi vì mất đi đứa bé thứ nhất mà đau thương, cho nên đêm ngày cố gắng tạo người!

Cuối cùng, qua năm năm “làm việc”, tạo ra năm đứa bé này đây!

Vồn Huyền Lăng Thương muốn thực hiện hứa hẹn ban đầu của mình, cũng vì khiến Đồng Nhạc Nhạc hài lòng. Nhưng hiện tại, hân hối hận!

Hơn nữa, là vô cùng vô cùng hối hận!!!

Bởi vì năm đứa nhóc này, quả thực là trời sinh cùng hân đối địch!

Bọn chúng sau khi được sinh ra, liền ngày đêm bám lấy đồng Nhạc Nhạc như hình với bóng.

Nhưng khiến hân tức nhất, chính là mỗi lần hân cùng Đồng Nhạc Nhạc làm chuyện kia, chỉ mới làm được một nửa, vũ khí lợi hại của hân đang chuẩn bị tiến công thì cả bọn nhóc xông vào cắt đứt chuyện tốt của hân, cứ như đã tính toán thời gian vậy!

Chuyện như vậy, xảy ra như cơm bữa, đến Phật cũng muốn phát hỏa!

Nhìn lửa giận ngút trời của Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc chỉ nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Trong lòng nàng biết rõ tâm tư của Trong lòng biết tâm tư của Huyền Lăng Thương, chỉ là, Đồng Nhạc Nhạc cũng đành chịu.

“Lăng Thương, coi như người đã đuổi chúng nó đi, nhưng bọn chúng cũng sẽ không chịu để yên cho người...”

Đồng Nhạc Nhạc vừa dứt lời, thì ngoài cửa phòng ngủ, đột nhiên vang lên tiếng khóc lớn, trong này đang hoàn toàn yên tĩnh, nên âm thanh kia lại càng rõ ràng.

Nghe vậy, Đồng Nhạc Nhạc liền ném cho Huyền Lăng Thương một ánh mắt, ngụ ý “Người xem”.

Huyền Lăng Thương thấy vậy, sắc mặt càng thêm âm u.

Trước kia, khi nghe được tiếng khóc vang dội kia, hân đều nhường bộ, còn bây giờ, hân không muốn tiếp tục nhường nhịn nữa.

Nữ nhân của hân, tại sao lại đem giao cho người khác! ?

Coi như, mấy người kia đều là con của hân thì sao chứ!!!

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương lần nữa leo lên giường, đè lên người nữ nhân, tiếp tục hôn cổ nàng, mở miệng nói.

“Nhạc nhi, người mặc kệ bọn chúng đi, người không cảm thấy, chúng ta còn có chuyện quan trọng muốn làm sao! ?”

Huyền Lăng Thương vừa nói, vừa hôn lên thân thể Đồng Nhạc Nhạc, hai tay hân không ngừng trêu đùa chỗ nhạy cảm của Đồng Nhạc Nhạc.

Sau một lúc như thế, Đồng Nhạc Nhạc lần nữa bị trêu đùa, thở gấp liên tục, hai mắt mê ly.

Huyền Lăng Thương thấy vậy, tâm tư rối loạn, trong lòng biết đã tới thời cơ, liền đem vũ khí lợi hại ra, chuẩn bị xuất kích...

Tuy nhiên. (Ta là người ngoài cuộc mà cũng thấy khổ cho anh này, thật là...)

“Oa. . . Mẫu hậu không cần chúng ta nữa!”

“Oa. . . Mẫu hậu, chúng ta thật đáng thương a!”

“Oa. . . Mẫu hậu, Lan nhi muốn nghe người kể chuyện cổ tích!”

“Oa. . . Mẫu hậu, người chỉ thích phụ hoàng, người bỏ rơi chúng ta...”

“Oa. . . Mẫu hậu, ta nhất định phải ngủ chung với người...”

Py: Ta khâm phục anh Thương quá, năm năm năm đứa, mỗi năm một đứa, chăm chỉ quá. Thế đứa nhỏ nhất nhiều nhất cũng mới hơn một tuổi, thế mà đã biết nói, lại còn chạy được mới hay... :v

Nghe được từng tiếng khóc thảm thiết kia, Đồng Nhạc Nhạc cuối cùng cũng không nhịn được.

Lập tức, dùng hai tay đẩy nam nhân đang phủ trên người nàng ra.

“Thương. . .”

Đồng Nhạc Nhạc mở miệng, đôi mắt nhìn về phía nam nhân, mang vẻ điềm đạm đáng yêu và có lỗi.

Mặc dù Đồng Nhạc Nhạc không nói ra, nhưng chỉ cần nhìn cái vẻ mặt kia, Huyền Lăng Thương liền biết rõ, giữa hắn và năm tiểu ác ma kia, Đồng Nhạc Nhạc sẽ lựa chọn bọn chúng!

Nghĩ vậy, Huyền Lăng Thương vô cùng lo lắng.

Trong lòng càng cực kì khó chịu!!!

Đường đường là vua một nước, mỗi đêm đều phải nín nhịn, không được phát tiết, hắn thân là Hoàng đế, thực sự rất bức bối!!!

Nếu như là những người khác, hắn liền giết chết kẻ đó!

Chỉ hận, mấy người cùng hắn tranh đoạt nữ nhân lại là con ruột của hắn...

Nghĩ tới đây, mặt Huyền Lăng Thương càng đen hơn, trong lòng lửa giận ngút trời, hận không có chỗ trút ra. Tức đến mức, mặt mày đỏ bừng.

Nhìn biểu cảm trên mặt Huyền Lăng Thương, Đồng Nhạc Nhạc im lặng cúi đầu thấp xuống.

Làm thế nào đây? Lòng bàn tay là thịt, mu bàn tay cũng là thịt, nàng cực kì khó lựa chọn...

Trông thấy khuôn mặt tràn đầy vẻ xin lỗi của Nhạc nhi, Huyền Lăng Thương quả thực không muốn nàng khó xử, chỉ thở dài một hơi, sau đó nhanh chóng mặc quần áo, đi tới cửa phòng ngủ.

Lúc cánh cửa gỗ đó bị mở ra, đám tiểu hài tử đang khóc lớn lập tức giống như mũi tên rời cung vậy, chạy ủa vào ngay.

Hơn nữa, khuôn mặt ai nấy đều xinh đẹp như hoa như ngọc, chỗ nào có nước mắt! ?

Khiến cho Huyền Lăng Thương tức tới nghiến răng nhát chính là nhát, mấy đứa trẻ kia lại nhìn hắn với ánh mắt dương dương tự đắc, vô cùng đắc ý, giống như đang điều võ dương oai. Huyền Lăng Thương hận không thể lột quần bọn chúng, thưởng cho một trận đòn!

Chỉ tiếc. . .

Ý nghĩ, mãi vẫn là ý nghĩ thôi...

Mặt mày Huyền ca đen không kém cái đáy nồi, phải trở mắt nhìn bọn nhóc kia nhanh chóng chiếm lấy Long sàng, chiếm lấy nữ nhân của hắn. hắn chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi, đi về phía căn phòng bên kia...

. . .

Không lâu sau, ở căn phòng bên kia, bắt đầu truyền đến tiếng nước chảy...

Đêm đã khuya, trừ đám cung nhân, còn lại đều đã ngủ say. Bọn họ ai nấy đều xót xa cho tình cảnh đáng thương của vị Hoàng đế kia, còn đang ở căn phòng đó, không ngừng xối nước lạnh lên thân thể nóng bỏng của mình.

Huyền Lăng Thương ngâm nước lạnh không biết đã bao lâu, thế mà trên người vẫn cứ hừng hực lửa nóng.

Trên gương mặt tuấn tú kia, chính là một mảnh bi thương.

Huyết mâu từ từ nâng lên, nhìn cảnh đẹp trên không trung, Huyền Lăng Thương cảm thấy lòng tràn đầy uất ức.

“Rốt cuộc, cuộc sống như vậy, đến lúc nào mới chấm dứt đây a a aaaaaaaaaa...”

. . .

“Người nhìn thấy chưa, Hoàng thượng lại tại ngâm nước lạnh !”

“Xuyt, người muốn chết a, nếu như bị Hoàng thượng nghe được, không phải người sẽ bị lột da sao!”

“Hôm nay Hoàng thượng lại nổi nóng rồi, các người còn không muốn sống, thì cứ tiếp tục ở chỗ này mà giết cột Hoàng thượng đi nhé! ?”

“Haizzz, Hoàng thượng cũng thật đáng thương! Rõ ràng là vua một nước, vốn có tam cung lục viện, vậy mà lại đối với Hoàng hậu tình thâm một mảnh, thật sự là một nam nhân si tình...”

“Xuyt, đừng nói nữa, hơn nữa, chuyện này vẫn luôn xảy ra thường xuyên, không có gì đáng nói cả. Một tháng hai mươi mấy đêm Hoàng thượng đều tới đây, mỗi lần đều tắm nước lạnh!”

“Ai, Hoàng thượng thật đáng thương. . .”

“Xuyt, đừng nói nữa, Hoàng thượng nhìn kia!”

Lời này vừa vang lên, bốn phía liền khôi phục sự yên tĩnh!

Lòng càng cảm thấy đau.

Ở trong tấm thất, mọi người đã ngủ say .

Huyền Lăng Thương rón rén, lặng lẽ không một tiếng động lẻn vào trong tấm thất.

Nhìn thấy nằm tiểu tình địch kia đã ngủ say, Huyền Lăng Thương liền cong môi, trong mắt toàn là xảo trá và đắc ý.

Hừ hừ!

Bình tới tướng đỡ, nước đến đất ngăn!

Nữ nhân thuộc về hần, hần nhất định phải đoạt lại chứ!!!

Nghĩ tới đây, Huyền Lăng Thương càng nhẹ nhàng không một tiếng động, ôm lấy nữ nhân đang ngủ say trên giường, sau đó giống như lúc tới, lặng lẽ không một tiếng động mà rời đi...

Trắng sáng giữa trời cao, người nào đó, liền biến thành một con sói!

Ngao ngao ngao. . . (Con sói đang ăn con thỏ một cách ngon lành, thật tiếc khi không được nhìn cận cảnh T_T)

544. Chương 549: Ngoại Truyện : Thương Lang Quốc : chương 1-1 : Tiểu Khất Cái Lớn Mật

Cố Duy Nhất hiện tại chỉ cảm thấy chính mình là bi kịch cuộc đời!

Yên lặng ngồi ở bờ sông, gương mặt nhỏ nhắn ngăm đen, một mực duy trì ánh mắt long lanh mà đau buồn nhìn một góc 45 độ. Tư thế này, Cố Duy Nhất đã giữ thế ước chừng nửa ngày!

Nhìn thấy màu xanh thẫm này không thật sự giống bầu trời!

Đám mây trắng giống như kẹo đường, còn cả ánh mặt trời rực rỡ kia, Cố Duy Nhất đến bây giờ vẫn còn cảm giác được, chính mình là đang nằm mơ!

Khẳng định là đang nằm mơ!

Nhất định phải là làm mộng!

Bằng không, nàng thật sự muốn chết!

Chỉ tiếc, coi như Cố Duy Nhất tự thôi miên chính mình như thế nào, thì tất cả điều này đều là ảo giác, không là chân thật.

Chỉ tiếc, thực tế là tàn khốc!

Có lẽ, cũng là không quen nhìn Cố Duy Nhất ngồi ở chỗ này lừa mình dối người . Một con chim nhỏ đi ra kiếm ăn , trong lúc bay cắt ngang qua bầu trời, không nhìn được mà xả ra một bãi phân chim ở giữa không trung.

Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy trời cao hình như có vật gì rơi xuống, lại ‘Bep’ một tiếng, rơi ngay trên mặt mình.

Có hơi xon xớt, nóng nóng, thôi thôi . . .

Mới đầu, Cố Duy Nhất còn không biết là vật gì vậy, không khỏi đưa tay sờ một cái.

Đến lúc thấy trên đầu ngón tay là món phân chim trắng trắng xám xám kia, Cố Duy Nhất cũng không chống đỡ nổi nữa, hoàn toàn sụp đổ !

“A a a a a a a . . . Trời ạ! Người phóng tới một đạo lôi, đánh chết ta đi ! ! ! !”

Cố Duy Nhất mở miệng ngửa mặt lên trời tru lên, cuối cùng, không nhìn được, vùi đầu nàng vào trong nước sông.

Chỉ cảm thấy nước sông hoàn toàn mát mẻ. Cố Duy Nhất giờ phút này dường như nổi cơn điên, không ngừng lắc lắc cái đầu trong dòng nước, chỉ hy vọng, chính mình có thể cứ như vậy mà ngất đi.

Sau khi nàng tỉnh lại, có lẽ, sẽ trở lại căn phòng quen thuộc của nàng ở thế kỷ hai mươi mốt .

Dù sao, nàng - Cố Duy Nhất, năm nay mới mười bảy tuổi, chính là học sinh trung học đang theo lớp cao tam (lớp 12) nha. Mặc dù bình thường là người thích xen vào chuyện bất công của thiên hạ một chút, tham tài sắc một chút, tham sống sợ chết một chút. Thế nhưng, nàng chính là người tốt đến tận xương tủy!

Tại sao muốn nàng là người tốt, lại hứng chịu đối xử như vậy! ?

Hồi tưởng chuyện lúc sáng nay, nàng chẳng qua là nhìn thấy ở giữa đường cái có một cục tiền xu, liền tâm tình kích động, hai mắt sáng ngời, sợ hãi bị người khác cũng thấy, thế là lập tức nhất nhất miếu tốc độ sấm sét lên đi nhặt.

Hồi tưởng chuyện lúc sáng nay, nàng chẳng qua là nhìn thấy ở giữa đường cái có một cục tiền xu, liền tâm tình kích động, hai mắt sáng ngời, sợ hãi bị người khác cũng thấy, thế là lập tức dùng tốc độ sấm sét trăm mét một giây để chạy đến nhặt.

Dù sao, trên mặt đất có tiền không chiếm, vậy chính là đứa ngốc !

Chính là, Cố Duy Nhất tuyệt đối không ngờ rằng cũng là, liền bởi vì một cục tiền xu này, nàng lại bị xe vận tải đối diện chạy tới hất bay. . .

Đến bây giờ, Cố Duy Nhất còn có cảm giác , chính mình bị xe vận tải đánh bay trong nháy mắt.

Thân thể đau đớn, mọi người bốn phía trở mắt đứng nhìn , còn đại não trống rỗng.

Ngay sau đó, nàng liền cũng không nghe được âm thanh gì nữa, cái gì cũng không thấy được , lâm vào trong bóng tối vô tận.

Trong thời gian nàng vẫn chưa tỉnh ngủ, nàng đã ở trong thân thể trên con đường núi hoang dã chết tiệt này .

Nhìn thấy bốn phía núi cao xanh tươi liên miên , cây cổ thụ trăm năm chọc trời , trời xanh mây trắng, và phía dưới là con sông dài trong suốt thấy tận đáy ,trong khoảnh khắc, Cố Duy Nhất còn tưởng rằng chính mình là đang nằm mơ đây!

Dù sao, nàng rõ ràng còn nhớ chính mình bị xe vận tải lớn hất bay . Vì sao tỉnh lại , lại ở địa phương xa lạ này! ?

Nàng hẳn là ở bệnh viện ,không phải sao! ?

Mãi đến sau này sau này, Cố Duy Nhất cúi đầu nhìn một cái bóng hình trong nước, cả người lập tức giống như Ngũ Lôi giáng xuống đầu , “ầm” một tiếng, hoàn toàn kinh ngạc như hóa đá rồi

Bởi vì, bóng hình trong nước , nàng một mực lấy làm tự hào, gương mặt nhỏ nhắn như hoa như ngọc ! ?

Phải biết rằng, nàng Cố Duy Nhất là người mặc dù thô lỗ một chút, bình thường nam sinh xưng huynh gọi đệ, chỉ là, nói như thế nào, nàng cũng là một hoa khôi của lớp!

Cha mẹ đã qua đời, lưu cho nàng một khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa như ngọc , lại thêm vóc dáng lồi lõm khôu gọi mê người kia!

Tại bên trong trường học, nói như thế nào, nàng cũng là một nhân vật quan trọng!

Chỉ là hiện tại, nhìn nhìn lại bóng hình trong nước , Cố Duy Nhất thật sự liền ngay cả ý định muốn chết cũng có!

Bóng hình trong nước chính là một tiểu nha đầu ước chừng mười ba tuổi,

Chỉ thấy tiểu nha đầu này quần áo rách nát, tóc rối bù, cả người bẩn thỉu, gầy như que củi, da ngăm đen, bộ ngực phẳng lì. . .

Xấu!

Rất xấu!

Không phải xấu bình thường! ! !

Trời ạ! ! !

Người là chê nàng có được cuộc sống hàng ngày quá mức tiêu dao , cho nên mới trêu nàng như thế sao! ?

Xuyên qua thì cũng thôi, lại còn xuyên qua một khối gầy trơ xương như vậy, nhập vào thân xác của một tiểu khất cái xấu không nói nổi! ? ?

Càng nghĩ, Cố Duy Nhất khóc lớn.

Càng xem, càng là thương tâm, nước mắt kia, càng là giống như dòng suối, không ngừng tốc tốc rơi xuống.

Cố Duy Nhất cũng không biết chính mình khóc bao lâu, chỉ là khóc thật mệt mỏi.

Phải biết rằng, khóc, kỳ thật cũng phi thường tốn sức lực.

Khóc mệt mỏi, cái bụng của Cố Duy Nhất liền bắt đầu âm ỉ .

Phải biết rằng, Cố Duy Nhất mặc dù từ nhỏ mất đi cha mẹ, do ông ngoại mở võ quán một tay nuôi lớn, nhưng mà, cuộc sống hàng ngày lại ung dung tự tại.

Ông ngoại nàng chính là võ quán chủ , là người rộng rãi, trượng nghĩa, chánh khí, cho nên tính tình Cố Duy Nhất cũng giống như ông ngoại nàng.

Rõ ràng là có được một gương mặt nhỏ nhắn như hoa như ngọc , nếu như Cố Duy Nhất im lặng làm nũng, người ngoài xem ra còn tưởng rằng là một búp bê thạch anh nũng nịu , làm cho người thương tiếc.

Thế nhưng, đó chỉ là khi nàng không nói lời nào không làm náo động thôi.

Nàng nói ra một câu, chính là hào khí vạn trượng.

Hơn nữa, đam mê tập võ!

Từ nhỏ đi theo bên cạnh ông ngoại , được ông ngoại chân truyền, Cố Duy Nhất đương nhiên là võ công không tệ.

Vào lúc ở trường học, nàng liền thường xuyên ôm vào xử lý chuyện bất công của thiên hạ, hành hiệp trượng nghĩa.

Cho nên, Cố Duy Nhất ở bên trong trường học, cũng là thu hút cả nam nữ.

Nam sinh vốn ái mộ nàng , đã nảy sinh cảm mến đối với nàng. Nhưng sau khi kết giao cùng nàng , liền lập tức coi nàng là huynh đệ .

Mà các nữ sinh, càng coi Cố Duy Nhất là người trong mộng của mình!

Cố Duy Nhất, bình thường ngoại trừ hay can thiệp vào chuyện bất công của thiên hạ, thì thích nhất, chính là ăn!

Chỉ cần có ăn, mọi chuyện liền dễ thương lượng!

Cho nên, coi như từ bây giờ trở đi về sau, Cố Duy Nhất đói bụng, nên cũng lười tiếp tục đau lòng.

Dù sao, ông ngoại đã nói qua với nàng, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, có ăn chính là phúc!

Coi như chuyện cực lớn, ăn no rồi hãy nói sau!

Mà Cố Duy Nhất cũng một mực tuân theo câu này làm danh ngôn, giờ này khắc này, một tay lau những giọt nước trên mặt, sau đó đứng lên từ trên mặt đất.

Đôi mắt đen lúng liếng kia đầu tiên là nhìn bốn phía chung quanh.

Chỉ thấy núi non tứ phía vây quanh là cây cối tươi tốt, hoàn toàn không có người ở.

Cũng không biết, hiện tại nàng có thể ăn cái gì.

Chỉ là hiện tại nàng cũng chỉ có thể đi một bước, tính một bước.

Trong lòng nghĩ thế, Cố Duy Nhất liền lập tức nhấc chân, đi tới phía trước.

Hiện tại hẳn là đầu mùa hè.

Mặt trời chói chang ở trên cao, cây cối tươi tốt, cành lá đan xen, cùng với từng đợt gió mát thổi tới, đúng là dễ chịu.

Nếu không phải bụng thật sự quá đói, nơi này đúng là phong cảnh như họa.

Cố Duy Nhất vừa đi trên con đường nhỏ giữa rừng cây, vừa nhìn bốn phía chung quanh.

Cũng không biết rốt cuộc đi bao lâu rồi, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy càng ngày càng đói bụng, trên người mềm nhũn, đi một bước, đều phải vận sức rất lớn.

“Ai, chẳng lẽ là ta phải chết đói ở chỗ này sao!?”

Cố Duy Nhất ngẩng đầu, nhìn thấy mặt trời trên cao, khuôn mặt nhỏ nhắn ngăm đen kia, tràn đầy bất đắc dĩ.

Mặc dù nàng cũng không thích thú nơi này, chỉ là, chịu đói, chính là chịu khổ sở. . .

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, đột nhiên, liền ở sau lưng nàng, phút chốc vang lên một hồi tiếng bước chân loạt xoạt.

Phảng phất, có vật gì vậy, dường như đi tới ở sau lưng nàng. . .

Nghe vậy, Cố Duy Nhất trong lòng vui vẻ.

Chẳng lẽ là, phía sau nàng có người! ?

Phải biết rằng, hiện tại nàng xuyên qua ở chỗ này, bụng vừa mệt vừa đói, cũng không biết nơi này rốt cuộc là địa phương nào.

Nàng xuyên qua thân thể này, nói không chừng cũng là chết đói, hiện nay, nếu có người xuất hiện, thật sự quá tốt, nhưng mà!

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất lập tức quay đầu, theo tiếng bước chân nhìn về hướng nơi phát ra

Tuy nhiên, khi mà Cố Duy Nhất tràn đầy hy vọng quay đầu nhìn lại, chứng kiến quang cảnh phía sau nàng, cả người, lập tức giống như sét giáng giữa trời quang bình thường, “âm” một tiếng, cả người hoàn toàn cứng ngắc như hóa đá rồi.

Chỉ thấy, ở sau lưng nàng cách đó không xa, hơn mười con chó sói hoang dã vóc dáng dũng mãnh cường tráng. Chúng đang thềm thuồng nhìn chăm chăm, ánh mắt gắt gao chú nhìn nàng!

Rất nhiều cái mồm kia đang khoe ra hàng răng nanh mà đến gần từng chút một, từ đó, còn không ngừng nhỏ xuống những giọt nước dãi . . .

Thấy vậy, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy gương mặt cứng đờ, phía sau lạnh lẽo, phảng phất cả người đều đặt mình trong tại bên trong hầm băng.

Trời ạ!

Thế này chẳng lẽ chính là câu nói ” phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí ”trong truyền thuyết đây sao! ?

Nàng Cố Duy Nhất rốt cuộc làm sai cái gì! ? Người phải đối đãi như thế nàng a a a a a a a ! ! ! !

Cố Duy Nhất trong lòng không ngừng tru lên, khóc không ra nước mắt.

Chỉ là, còn không chờ Cố Duy Nhất suy nghĩ nhiều mặt khác. Chỉ thấy hơn mười con sói hoang đang chảy nước bọt , đã sải bước tiến. Cả thân thể, giống như mũi tên rời cung , lao như tên bắn về hướng Cố Duy Nhất!

Nhìn thấy hơn mười con chó sói khí thế hùng hùng hổ hổ kia, Cố Duy Nhất cũng không dám tiếp tục oán trách đau lòng nữa.

Phải biết rằng, nàng là phi thường yêu quý sinh mệnh!

Chính ta đều sắp chết đói đây! Làm thế nào có khả năng trở thành cơm trưa trong miệng người khác ! ?

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất lập tức cất bước chạy nhanh, phóng về hướng phía trước.

Tuy nói Cố Duy Nhất hiện tại mệt mỏi quá thật đói, thân thể mềm nhũn, chỉ là ý thức mưu sinh , khiến Cố Duy Nhất kiên quyết không thể buông tha vào thời khắc này!

Trong lòng kiên định nghĩ thế, Cố Duy Nhất không ngừng dốc hết sức lực của mình cho tới bây giờ mà chạy.

Cố Duy Nhất căn bản không biết, chính mình chạy thật là nhanh tới đâu.

545. Ngoại Truyện: chương 1-2 : Tiểu Khất Cái Lớn Mật

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 1-2 : Tiểu khất cái lớn mật

Edit : Nguyệt Vân

Chỉ cảm thấy cảnh vật bốn phía, đang không ngừng biến mất ở phía sau.

Cũng không biết đã chạy bao lâu, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy chính mình đã kiệt sức .

Đôi hắc mâu đen láy kia, không khỏi quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy hơn mười con chó sói truy đuổi sau lưng nàng, đã sớm không thấy bóng dáng .

Thiết nghĩ, là chúng thấy không đuổi kịp nàng, liền đành buông tha.

Nghĩ tới đây, trái tim Cố Duy Nhất vốn đang thít chặt, rốt cuộc được thả lỏng ra.

Thở phào nhẹ nhõm, Cố Duy Nhất chân mày không khỏi nhướn lên một cái, trên mặt, đều là không che dấu chút nào đắc ý.

“Ha ha, muốn chạy nhanh hơn Cố Duy Nhất ta ư! Phải biết rằng, ta chính là người đứng nhất trong chạy cự ly dài đây!”

Cố Duy Nhất hì hì cười nói, khuôn mặt nhỏ nhắn ngăm đen hắt lên, hơn nữa còn đắc ý cười cười, nàng bây giờ, phảng phất như một Tiểu Hồ Ly xảo hoạt, rất là dễ thương!

Tuy nhiên, nụ cười trên mặt Cố Duy Nhất duy trì không được một khắc, chỉ cảm thấy thân thể mềm nhũn, cả người vốn đang đứng thẳng, cho tới bây giờ ngã cắm mặt xuống.

Cùng với ‘bịch’ một tiếng, ngay lập tức, bụi bậm bay lên bốn phía, Cố Duy Nhất càng là một miệng đầy bụi đất.

“Khụ khụ khụ . . . Phì... hừ phì... hừ phì... hừ. . .”

Cố Duy Nhất sau khi đứng lên, chỉ cảm thấy cổ họng sặc nghẹn, trong miệng tràn đầy đều là bụi, khó chịu muốn chết.

Nàng vội vàng phun phì phì vài tiếng, mới ngừng lại..

Chỉ là, nhìn bản thân mình bây giờ, người cực kì nhếch nhác, mặt mày đầy bụi đất, có thể thấy được chính mình đã trải qua cái gì! ?

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất lại lần nữa òa lên.

“Ô ô ô, ông ngoại, người ở nơi nào! ? Nhanh lên một chút tới cứu cứu Duy Nhất đi. . .”

Cố Duy Nhất mở miệng, trên mặt đều là lộ rõ uất ức.

Coi như Cố Duy Nhất nàng luôn luôn lạc quan, chẳng qua cũng chỉ là một nữ sinh mười bảy tuổi thôi, bình thường có ông ngoại một mực chiều cố, cuộc sống hàng ngày vô lo vô nghĩ, có bao giờ chịu qua khổ sở như thế này! ?

Hiện nàng cảm thấy vừa mệt, vừa đói.

Xung quanh lại không thấy một bóng người, Cố Duy Nhất lúc này cảm thấy cực kỳ sợ hãi.

Nghĩ đến sau này, nàng sẽ một thân một mình, không ai thân thích ở chỗ này, Cố Duy Nhất nước mắt, lại lần nữa ào ào rơi xuống.

Cố Duy Nhất khóc thương tâm, khóc tuyệt vọng.

Chỉ cảm thấy, có thể chính mình sẽ khóc đến chết tại chỗ này.

Tuy nhiên, vào đúng lúc này, mùi thịt nướng làm người ta chảy nước miếng, đột nhiên từ cách đó không xa bay tới.

Ngửi được mùi thịt nướng thơm ngào ngạt, Cố Duy Nhất trong lòng đầu tiên là giật nảy lên một cái, trên mặt sưng sốt, mặt mày nghi hoặc.

“Ồ, trên vùng rừng núi hoang vu này, như thế nào có mùi thịt nướng! ?”

Cố Duy Nhất trong lòng nghi hoặc, cũng quên khóc, đứng lên từ trên mặt đất, hai chân như có ý thức, từ từ đi theo hướng mùi thịt nướng bay tới.

Xuyên qua rừng cây rậm rạp, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời.

Chỉ thấy, ở trước mắt nàng, là một con sông nhỏ.

Phía trước là sông nhỏ, trên bờ là một con ngựa đang cúi đầu gặm cỏ.

Bên cạnh con ngựa, là một đồng lửa, mà trên đồng lửa, là một con dê nướng nguyên con đang bay hương thơm ngào ngạt! ! !

Dê nướng nguyên con! ! ! ? ? ? ?

Trời ạ!

Là nàng quá đói bụng nên sinh ra ảo giác hay sao! ?

Chỉ thấy toàn thân con dê nướng được phủ một lớp mỡ vàng óng, Cố Duy Nhất hai mắt đều sáng ngời.

Trong miệng nước bọt, càng là không kiểm chế được.

Chỉ là, Cố Duy Nhất sợ hãi a!

Sợ hãi, tất cả điều này, chỉ là nàng quá đói bụng nên sinh ra ảo giác thôi.

Dù sao, trên vùng đồi núi hoang dã này, bốn phía lại không có một bóng người, tại sao sẽ có một con ngựa ở chỗ này, còn có một con dê nướng thơm ngào ngạt! ?

Trong lòng nghi hoặc, Cố Duy Nhất càng là không nhận được đưa tay, hướng tới bắp đùi chính mình nhéo một cái.

Ngay sau đó, một cảm giác đau đớn kịch liệt, lập tức từ trên đùi truyền đến.

“Oa, đau quá! ! !”

Cố Duy Nhất mở miệng la lên, khuôn mặt nhỏ nhắn kia, càng là nhăn tít lại.

Chỉ là, tuy rằng bắp đùi đau, nhưng Cố Duy Nhất lại cảm thấy vô cùng kích động.

Dù sao, đau, nhưng đại biểu cho tất cả những việc này không phải ảo giác, mà là sự thật!

Trời ạ!

Dê nướng nguyên con, ta tới đây! ! !

Cố Duy Nhất trong lòng mừng như điên, cơ hồ là chạy vội tới chỗ đó.

Nàng không biết, tại sao trong vùng rừng núi hoang vu sẽ có một con ngựa và một con dê nướng, có lẽ, đó là trời cao thương hại nàng, không đành lòng để nàng chết đói đi! ?

Tóm lại, hiện tại nàng cái gì cũng không suy nghĩ, ăn trước rồi nói sau!

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất lập tức liền vọt tới, hai tay duỗi ra, mục tiêu là cái đùi dê thơm ngào ngạt kia! ! !

Phải biết rằng, Cố Duy Nhất yêu nhất chính là đùi dê ! Đặc biệt hiện tại, nàng cảm thấy da bụng đã muốn dát sắt vào lưng, càng ngày càng sâu! ! !

Kéo xuống cái đùi dê thơm phức, Cố Duy Nhất cũng không kịp nói năng gì nhiều, liền mở miệng sung sướng cắn ngốn ngấu.

Chỉ cảm thấy cái đùi dê này, quả thực là đầy đủ cả sắc cả vị a!

Cắn một miếng, càng thấy thịt dê nướng ngoài giòn trong mềm, ngon miệng quá chừng.

Không được bao lâu, Cố Duy Nhất liền đã giải quyết xong một cái đùi dê .

Tuy là như thế, Cố Duy Nhất cũng chỉ cảm thấy chính mình chỉ no có nửa bụng!

Cũng không biết, phải chăng là chính mình xuyên qua khối thân thể này, là do chết đói, nên bây giờ mới ăn như vậy.

Một cái đùi dê lột bụng, bụng vẫn như trước lép xẹp.

May là hiện tại ở chỗ này còn rất nhiều nha!

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất lập tức lại lần nữa vươn đôi tay nhỏ gầy ngăm đen của mình, mục tiêu là một cái đùi dê trong đó. . .

Tuy nhiên, vào lúc này, còn không chờ bàn tay nhỏ bé lấy được cái đùi dê thơm ngon kia, một tiếng ‘Vèo’ vang lên bên tai, tiếng xé gió xẹt qua không khí, âm thanh làm cho người ta sởn gai ốc, tóc gáy dựng ngược.

Ngay sau đó, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy mu bàn tay đau nhói, một vết roi nhỏ dài, liền nhanh chóng xuất hiện trên mu bàn tay của nàng.

“Ái, đau quá! ! !”

Mu bàn tay đau xót, phảng phất như bị điện giật, khiến Cố Duy Nhất lập tức rút bàn tay nhỏ bé của mình lại.

Nhìn thấy vết roi nhỏ dài trên mu bàn tay, chân mày nhíu lại, vẻ mặt đau đớn cùng tràn đầy nghi hoặc.

Mới vừa rồi còn đang yên đang lành, hiện tại rốt cuộc là tình trạng gì! ?

Liền ngay lúc Cố Duy Nhất lòng tràn đầy nghi hoặc , đột nhiên, một giọng nói như sét đánh vang lên:

“Tiểu khất cái lớn mật! Đồ của gia mà ngươi cũng dám ăn vụng! ?”

Cùng với tiếng hét điên cuồng vang lên, Cố Duy Nhất trong lòng giật mình, lập tức nhướng mày, liền nhìn lại hướng tới nơi phát ra âm thanh .

Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn, Cố Duy Nhất hắc mâu lập tức trợn lên một cái, mặt mày kinh ngạc.

Trời ạ!

Thế này , này , này

Đây rốt cuộc là người, hay là một Đại Hắc Hùng! ?

Chỉ thấy nam nhân khoảng hai mươi tuổi, mặt vuông chữ điền, mày rậm mắt to, dung mạo tựa như hung thần ác sát.

...mà làm cho người ta sợ hãi, đó là vóc người to lớn của hắn!

Tứ chi phát triển, lưng hùm vai gấu, nhìn ra cao chừng hai thước.

Một bộ hắc y mặc trên người, lúc đầu nhìn qua, còn tưởng là một Đại Hắc Hùng đấy!

546. Chương 550: Ngoại Truyện : 2-1: Nam Nhân Tuấn Tú

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chap 2-1: Nam nhân tuấn tú

Edit : kaylee

Cố Duy Nhất từ nhỏ ở võ quán lớn lên, người nào chưa từng gặp qua?

Chính là, dáng người cao lớn khôi ngô như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy!

Đặc biệt, nam nhân này vẻ mặt hung thần ác sát, làm cho người ta rất sợ hãi!

Ngay khi Cố Duy Nhất hết sức kinh hãi, người mới tới thấy Cố Duy Nhất nhìn mình như gặp quỷ, mày rậm không khỏi cau lại, con ngươi xẹt qua một tia tức giận.

Lại thấy chú dê nướng nguyên con ở bên cạnh Cố Duy Nhất , không ngờ thiếu một cái đùi dê, nam nhân càng thêm không vui.

Chú dê nướng nguyên con này, là hắn tỉ mỉ nướng cho chủ tử, chủ tử còn chưa có ăn, lại bị cái tên tiểu khất cái này ăn trước!

Nghĩ đến đây, nam nhân mở miệng, giọng nói trách móc trầm đục, lại lần nữa tuôn ra từ trong miệng hắn:

“Tên trộm nhà người! Không ngờ ngay cả đồ của đại gia cũng dám ăn, đúng là tìm chết!”

Theo tiếng trách móc to điên cuồng của nam nhân, Cố Duy Nhất vốn bị bề ngoài cường tráng của nam tử làm sợ hãi, lập tức hồi thần.

Nhất thời, mày cau lại.

Nghĩ đến, bản thân không giải thích được xuyên qua một khối thân thể gầy trơ xương, nàng đã đủ ủy khuất rồi.

Bây giờ, còn bị người không ngừng kêu tiểu khát cái, kẻ trộm?

Rõ là con hổ không phát uy, hấn tưởng nàng là mèo bệnh sao?

Nghĩ đến đây, Cố Duy Nhất cũng là phát hỏa!

“Mẹ nó!”

Phải biết rằng, tính cách Cố Duy Nhất, cũng là phi thường nóng nảy, nàng hơi có một chút không hài lòng, liền đánh rồi nói sau!

Nghĩ tới đây, hai tay Cố Duy Nhất lập tức chống nạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa nhấc, liền hướng tới nam tử đứng ở nơi cách nàng không xa, chính là ngang ngược gầm lên:

“Người tên đại cầu này! Người nói ai là tiểu khát cái, ai là kẻ trộm?”

“Cái gì? Đại, đại cầu?”

Nghe được lời nói này của Cố Duy Nhất, nam nhân áo đen vốn có vẻ mặt tức giận, trên khuôn mặt hung thần ác sát, nhất thời sùng sốt, đầy vẻ ngạc nhiên.

Dù sao, hấn sống hai mươi năm, vẫn là lần đầu tiên, có người dám nói với hấn như vậy!

Người khác nhìn thấy hấn, có ai không phải sợ tới mức kinh hồn táng đảm?

Tên tiểu khát cái này quả thật là ăn gan hùm mật gấu!

Nghĩ đến đây, nam nhân áo đen lập tức dựng thẳng lông mày, hung hăng trừng mắt nhìn Cố Duy Nhất.

Nếu như nói ánh mắt có thể giết người, bây giờ Cố Duy Nhất sợ là đã trở thành cái xác!

Bị nam nhân áo đen dùng ánh mắt khủng bố như vậy hung hăng trừng, thực ra trong đầu Cố Duy Nhất vô cùng trống rỗng, thân thể cũng bắt đầu run lên khe khẽ.

Chỉ là, cái gọi là thua người không thua khí thế, Cố Duy Nhất cũng là có khí phách!

Nghĩ đến đây, đôi môi đỏ mọng của Cố Duy Nhất mở ra, lập tức mở miệng giả bộ trấn tĩnh quát: “Đúng, người chính là đại cầu!”

“Người tên tiểu khát cái đáng giận này! Ăn vụng đùi dê nướng nguyên con của đại gia ta, giờ lại còn nói ta là đại cầu, người quả thực là không muốn sống!”

Nghe được Cố Duy Nhất không chỉ một, mà là ba lần nói mình là đại cầu, nam nhân áo đen hoàn toàn nổi giận.

Nhìn vào con người Cố Duy Nhất, giống như có một ngọn lửa bốc lên, làm cho người ta rất là sợ hãi.

Bị nam nhân áo đen nhìn với ánh mắt đáng sợ như vậy, Cố Duy Nhất càng phát ra sợ hãi.

Lại nghe nam nhân áo đen nói như vậy, Cố Duy Nhất trong lòng giật mình.

Chú dê nướng nguyên con này, không ngờ lại là của tên đại cầu này?

Thật sự là nàng cũng không biết mà!

Ăn của ai không ăn, lại cố tình ăn của tên đại cầu này!

Lại nói tên đại cầu này, một bộ dáng muốn ăn nàng, Cố Duy Nhất liền sợ tới mức kinh hồn táng đảm.

Chính là bây giờ, nàng đâm lao phải theo lao, muốn nàng xin lỗi, không bằng giết nàng đi!

Nghĩ đến đây, Cố Duy Nhất không khỏi ưỡn ngực lép bằng phẳng của mình, giả bộ điềm nhiên kiêu ngạo nói:

“Người nói dê nướng nguyên con này là của người? Có chứng cứ gì? Ta nói, dê nướng nguyên con này là của ta mới đúng!”

“Cái gì? Người tên tiểu khất cái này, ăn vụng cái đùi dê nướng nguyên con của đại gia ta, bây giờ lại còn kiêu ngạo như thế, xem ra đại gia ta phải cho người biết tay một chút!

Dứt lời, chỉ thấy nam nhân áo đen này, tay cầm trường tiên liền vung lên, thẳng tắp quất đến trên người Cố Duy Nhất.

“Sưu sưu sưu”, thanh âm trường tiên cắt qua không khí vang lên, Cố Duy Nhất lại sợ tới mức con người trợn trừng, kinh hồn táng đảm, phía sau lưng lạnh cả người.

Phải biết rằng, tên đại cầu này hiện tại nhưng là nổi cơn thịnh nộ, một roi vung ra, lại tàn nhẫn vô cùng.

Nếu là trường tiên của tên đại cầu này rơi trên người, nàng đúng là chịu không nổi!

Nghĩ đến đây, Cố Duy Nhất lập tức bắt đầu trốn tránh thể công của nam nhân áo đen.

Tuy nói Cố Duy Nhất xuyên vào một thân thể gầy trơ xương, thân thủ nhưng thật ra là rất nhanh nhẹn.

Chỉ thấy nam nhân áo đen kia liên tục chém ra vài roi, cũng đánh không trúng Cố Duy Nhất, trên mặt thể nhưng xẹt qua một tia kinh ngạc.

“Ồ, thân thủ tiểu khất cái này, lại nhanh nhẹn như vậy.” Nam nhân áo đen trong lòng kinh ngạc.

Dù sao, chỉ thấy tiểu khất cái trước mắt, một thân rách nát, gầy như que củi, làn da ngăm đen, hơn nữa vẻ mặt đầy bụi đất, vô cùng bẩn, giống như một tiểu miêu bị vứt bỏ lưu lạc đã lâu.

Nhưng mà, một cái tiểu khất cái gầy như vậy, không ngờ thân thủ nhanh nhẹn như thế.

Mới đầu, hắc y nam tử cũng tưởng chỉ hù dọa Cố Duy Nhất thôi, cũng không chân chính hạ thủ tàn nhẫn.

Bây giờ, nhìn thân thể Cố Duy Nhất nhanh nhẹn như vậy, trái lại càng tăng thêm sức mạnh.

Kết quả là, liền nhìn thấy nam nhân áo đen, xuống tay càng thêm tàn nhẫn.

Dần dần, Cố Duy Nhất bắt đầu có chút không chống đỡ được.

Nghĩ đến, Cố Duy Nhất từ nhỏ đi theo bên người ông ngoại tập võ, từ nhỏ thân thể liền khỏe mạnh, nếu là thân thể trước kia, đối với chiêu số của nam nhân áo đen, khẳng định dễ dàng tránh thoát.

Nhưng là bây giờ, thân thể này gầy yếu quả thực là suy yếu cùng cực, mới đầu còn có thể ứng phó, dần dần, Cố Duy Nhất có vẻ lực bất tòng tâm.

Nhìn nam nhân áo đen kia không chút lưu tình nào vung trường tiên, Cố Duy Nhất khóc không ra nước mắt.

Sẽ không phải là, hôm nay sẽ chết dưới trường tiên của con gấu đen lớn này chứ?

Thật sự là tức chết đi được! Ngay tại lúc vẻ mặt Cố Duy Nhất hết sức đau buồn, một đạo âm thanh trầm thấp khàn khàn, từ phía sau nàng cách đó không xa bỗng vang lên:

“Hắc Phong, dừng tay!”

Nam nhân mở miệng, tiếng nói tuy rằng nhẹ nhàng, lại mang theo uy nghiêm không cho phép người khác chống cự!

Hơn nữa, không biết làm sao, Cố Duy Nhất vừa nghe giọng nói khàn khàn trầm thấp, chỉ cảm thấy trong lòng kinh sợ, lập tức, một cảm giác tê dại, không khỏi từ đáy lòng thẳng tắp nảy lên đỉnh đầu, ngay sau đó xương cốt, giống như sắp rụng rời....

Cảm giác mềm yếu tim đập nhanh như vậy, Cố Duy Nhất vẫn là lần đầu tiên cảm thấy.

Trong lòng rung động, nam nhân áo đen đứng ở trước người Cố Duy Nhất, nghe đến lời nói từ phía sau, lập tức liền dừng thể công trong tay, sau đó đối với người tới, cung kính mở miệng nói:

“Chủ tử!”

Nhìn nam nhân áo đen trước mình, dáng người khôi ngô, bộ dáng hung ác, một khắc trước còn oai phong凛冽, ngay sau đó, liền nhu thuận giống như con báo đen bị thu phục, Cố Duy Nhất vô cùng kinh ngạc.

Lập tức, không nhận được quay đầu, hướng tới đạo âm thanh làm cho tim mình đập nhanh.

Rốt cuộc, là một nam nhân như thế nào, mới có thể có được tiếng nói mê người như vậy, mới có thể làm cho nam nhân áo đen có dáng người khôi ngô, vẻ mặt hung ác trước mặt bỗng nhiên như vậy?

Trong lòng nghi hoặc, làm cho Cố Duy Nhất chậm rãi quay đầu, ánh mắt không biết khi nào đã dừng ở một đạo bóng dáng màu đỏ đứng ở phía sau nàng cách đó không xa, lập tức cả người giống như bị điện giật, trong lòng hung hăng chấn động.

Tuy rằng, phía sau nam nhân, còn có một đại đội nhân mã lớn, chính là giờ phút này, trong mắt Cố Duy Nhất, chỉ có một đạo bóng dáng cao to kia.

547. Chương 2-2 : Nam Nhân Tuấn Tú

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 2-2 : Nam nhân tuấn tú

Edit : Angelina Yang

Trời ạ!

Trong thiên hạ, lại có nam nhân tuấn tú như thế! ?

Chỉ thấy nam nhân tuổi ước hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, trên người mặc một chiếc măng bào màu đỏ sậm hoa văn phức tạp, lưng thắt Kim Yếu Đái, chân đi một đôi giày thêu cảnh tường long hoa văn phức tạp!

Một mái tóc dài đen nhánh, dùng một cái Kim Quan tinh xảo thắt búi lên cao cao, còn lại toàn bộ xoắn xuống phía sau, phủ kín hai vai. Nó tôn gương mặt của nam nhân, càng làm đường nét nổi bật.

Gương mặt kia giống như khối đá tạc được gọt rũa tỉ mỉ điều luyện sắc sảo. Hàng mi sắc như đao, sống mũi thẳng tắp, đôi môi đỏ hồng, cái cằm tao nhã cương nghị. Mỗi một chỗ, đều tạo ra hoàn mỹ!

Quả thực là dù đi vòng quanh ba trăm sáu mươi độ đều luôn thấy đẹp! ! !

Điều khiến tim Cố Duy Nhất đập nhanh nhất chính là, một đôi đồng mâu màu hổ phách kia!

Đường nét động lòng người, đồng mâu thâm thúy, phảng phất hồ nước sâu không thấy đáy kia, lại phảng phất hằm hằm vạn năm lạnh lẽo. Nó hiện ra làm cho người ta lạnh lùng không cho người khác

Đồng mâu xinh đẹp như thế, lại lạnh lùng, Cố Duy Nhất có lẽ lần đầu tiên nhìn thấy!

Hơn nữa, cũng bị một đôi mắt màu hổ phách này hấp dẫn thật sâu sắc!

Chỉ cảm thấy, một đôi mắt này, là nàng đã sống mười bảy năm, nhưng vẫn thấy đẹp mắt nhất, mê người nhất!

Liền vào lúc Cố Duy Nhất tim đập nhanh, chỉ thấy nam nhân tuấn tú kia, phảng phất nhận thấy được cái gì. Lập tức, đồng mâu màu hổ phách kia không khỏi nhẹ nhàng quét nhanh một lượt, liền rơi ở trên người Cố Duy Nhất.

Đối với Cố Duy Nhất mặt mày kinh ngạc, sau khi đôi mắt nam nhân rơi ở trên người Cố Duy Nhất, mày kiếm dễ coi kia cũng là nhẹ nhàng cau lại một cái.

Mặc dù, chân mày nam nhân chỉ là nhẹ nhàng cau lại một cái, trên mặt liền khôi phục thần sắc lạnh lùng. Nhưng mà, Cố Duy Nhất vẫn bắt giữ được điểm này .

Thấy vậy, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy ‘Rào’ một tiếng, phảng phất một chậu nước lạnh, cứ như thế mà dội xuống từ trên đỉnh đầu của mình, trái tim đều phải nguội lạnh đi!

Ô ô ô. . .

Nàng nàng nàng nàng nàng nàng nàng nàng hiện tại là bị người ghét bỏ sao! ? ?

Mặc dù, Cố Duy Nhất tại lần đầu tiên nhìn thấy hình dáng chính mình hiện nay, thì bản thân mình cũng ghét bỏ cực kỳ!

Dù sao, hiện tại chính mình, thật sự không phải chỉ dùng một chữ xấu là có thể hình dung .

Vừa gầy lép kẹp lại đen lại xấu!

Dáng vẻ này, khiến cho người ta liếc mắt nhìn một cái, liền không muốn lại thấy lần thứ hai!

Quả nhiên, chỉ thấy nam nhân tuần tú kia, sau khi nhìn thấy nàng lần đầu tiên, liền nhanh chóng thu hồi ánh mắt. Phảng phất như không ngờ lại thấy cái gì đó xấu xí, làm bắn hai mắt của mình . . .

Thấy vậy, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy tâm can mình lập tức ‘răng rắc’ một tiếng, vỡ vụn đầy đất.

Ô ô ô. . .

Thì ra dung mạo xấu xí, cũng là một thứ tội lỗi!

Thì ra dung mạo xấu xí, chính là người ta không muốn nhìn thấy như vậy!

Ô ô ô. . .

Lòng tự trọng của nàng hoàn toàn bị gây tổn thương vỡ thành mẩu vụn . . .

Liền vào lúc Cố Duy Nhất cắn môi rưng rưng đầm lệ , chỉ thấy nam nhân tuần tú, môi đỏ mọng có hơi mở ra, liền mở miệng trầm giọng hỏi đối với Hắc Phong đứng ở phía sau Cố Duy Nhất.

“Hắc Phong, chỗ này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì! ?”

Nghe được nam nhân tuần tú hỏi, Hắc Phong lập tức tiến lên, đối với nam nhân tuần tú, liền một mực cung kính mở miệng giải thích.

“Khởi bẩm chủ nhân, vừa rồi thuộc hạ săn được một con dê béo, liền tính toán nướng chín, đợi chủ nhân đến , là có thể lấy ăn. Ai biết, thuộc hạ chỉ là vừa đi một lát, trở về liền nhìn thấy tiểu khất cái này lại đang ăn vụng con dê béo thuộc hạ nướng. Hơn nữa, nó đã ăn thì thôi, lại vẫn còn mở miệng nói lời cuồng ngôn, thái độ kiêu ngạo. Thuộc hạ là tức không nhịn nổi, mới muốn giáo huấn nó một chút!”

Càng nói, gương mặt Hắc Phong càng là tức giận.

Hắc Phong vốn là có vóc người như hung thần ác sát, hiện tại nóng giận, càng là trợn trừng đến nỗi mắt. Hai tròng mắt trừng trừng, lúc đầu vừa nhìn, phảng phất như Thần Chung Quỷ đi từ địa phủ tới, rất là làm cho người ta sợ hãi!

Tuy nhiên, nghe thấy Hắc Phong nói lời này, nam nhân tuần tú cũng là nhẹ nhàng nhún nhún mày kiếm, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

Sau đó, đồng màu hồ phách lạnh lùng kia, không khỏi lại lần nữa từ từ rơi tại trên người Cố Duy Nhất, trong mắt đều là tìm tòi nghiên cứu và kinh ngạc.

Dù sao, nam nhân vóc người khôi ngô , tứ chi phát triển, dáng vẻ hung ác giống như Hắc Phong vậy , chỉ cần hần nhẹ nhàng trợn mắt, thì người bình thường đều sẽ sợ đến vái đất.

Tuy nhiên tiểu khất cái trước mắt này, vóc người nhỏ gầy, gầy như que củi, phảng phất một làn gió liền có thể thổi đi, lại dám to mồm lớn lối đối với Hắc Phong! ?

Chuyện này, thật sự thú vị!

Nghĩ tới đây, ánh mắt nam nhân tuần tú nhìn Cố Duy Nhất, đúng là đã có thêm vài phần hứng thú .

Được nam nhân tuần tú dùng ánh mắt tràn đầy hứng thú ngắm nhìn, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy lòng dạ bắt đầu rối bời.

Trái tim nhỏ bé, càng là bắt đầu ‘Bang bang bang’ mà ra sức gia tốc .

Chỉ cảm thấy, một luồng khí khô nóng, từ đáy lòng bốc thẳng lên tới tận đỉnh đầu, khiến cho gò má đều bắt đầu nóng bỏng.

Cảm giác được nóng bỏng trên mặt , Cố Duy Nhất coi như không đi soi gương, cũng biết chính mình khẳng định đỏ mặt.

May là, chính mình hiện tại da ngăm đen, cho dù đỏ mặt, cũng khó để cho người ta phát hiện.

Chỉ là, chính Cố Duy Nhất lại kinh ngạc vô cùng.

Nghĩ đến, chính mình từ nhỏ da mặt liền dày. Hơn nữa, từ nhỏ đi theo bên cạnh ông ngoại, quay quanh bên người đều là nam nhân.

Chỉ là, Cố Duy Nhất lớn như vậy, thật đúng là chưa từng bị một nam nhân nào khiến cho vừa nhìn thấy liền đỏ mặt.

Nghĩ đến, nam nhân này cũng thật sự rất tướng soái , coi như là chính mình đã nhìn quen nam nhân , cũng thật sự không chịu nổi a ! ! !

Liền vào lúc Cố Duy Nhất tâm can “bùm bùm” nhảy loạn, ánh mắt nhìn nam nhân tuần tú càng là bắt đầu mang theo vài phần thẹn thùng và ngượng ngùng.

Hơn nữa càng nhìn, liền càng cảm giác được nam nhân này tướng soái đến mức người thần cùng ghen tị!

Coi như là những người mẫu trong tạp chí , cũng không bằng một phần vạn nam nhân trước mắt này đây!

Trong lòng suy nghĩ như vậy, Cố Duy Nhất càng cảm thấy e lệ .

Hơn nữa, từng chút một, cũng quên dáng vẻ hiện tại của chính mình, còn tưởng rằng chính mình là một mỹ nhân như hoa như ngọc của ngày trước đây!

Lại thấy nam nhân lẳng lặng nhìn mình, trong lòng Cố Duy Nhất mừng thầm, không kìm hãm được, liền liếc nhìn nam nhân với một vẻ quyến rũ, thẹn thùng pha lẫn xấu hổ!

Nếu như thay đổi trước kia, Cố Duy Nhất chỉ cần một cái liếc mắt như vậy, những nam sinh với mối tình đầu , lập tức sẽ bị mê đắm đến thần hồn điên đảo!

Nhưng mà bây giờ

“Oa ha ha ha ha ha ha. . . Tiểu khát cái này là điên rồi sao! ? Dung mạo xấu như vậy coi như xong, lại vẫn còn đưa mắt quyến rũ đối với chủ nhân ngài , làm Lão Tử lộn mửa . . .”

Hắc Phong mở miệng, chính là ôm bụng cười cười lớn.

Dung mạo kia vốn như hung thần ác sát, hiện nay vừa bắt đầu cười ha ha, thì gương mặt kia, càng là vô cùng dọa người!

Tuy nhiên, nghe thấy Hắc Phong nói lời này, Cố Duy Nhất cũng là rất buồn bực, ánh mắt nhìn phía Hắc Phong chỉ còn thiếu nước chưa phun lửa !

Vóc người xấu, là cái tội của nàng sao! ?

Cũng không nhìn xem chính hắc, dung mạo cũng đâu có được bằng như nàng . Cái tên Đại Hắc Hùng này, quả thực là tại một trăm bộ cười năm mươi bộ! ! !

Càng nghĩ, Cố Duy Nhất càng là tức giận, chỉ còn thiếu nước hận không thể xông tới, đối với Hắc Phong tiến hành giao đầu đến người chết ta sống!

Liền vào lúc Cố Duy Nhất thở hổn hển, nam nhân tuần tú chỉ là nhẹ nhàng quét mắt liếc nhìn Hắc Phong đang cười thoải mái không thôi một cái. Lại nhìn sang Cố Duy Nhất mặt mày thở hổn hển nữa. Sau đó, đồng mâu màu hổ phách kia không khỏi nhẹ nhàng lóe ra một phen.

Hắn hé mở làn môi hồng, nhạt nhòa nói.

“Được rồi, Hắc Phong, cho nó chút bạc, khiến hắn đi thôi!”

Nam nhân tuần tú vừa nói dứt lời, liền quay đầu đi, không có lại để ý tới Hắc Phong, và Cố Duy Nhất đang thở hổn hển.

Tuy nhiên, nghe thấy nam nhân tuần tú nói lời này, trong lòng Cố Duy Nhất, không biết như thế nào, đột nhiên hiện lên một cảm giác mất mát.

Nghĩ đến, sau ngày hôm nay, nàng liền không bao giờ có thể gặp lại nam nhân tuần tú này nữa chẳng! ?

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, Hắc Phong vốn cười ha ha , sau khi nghe được lời nam nhân tuần tú nói , liền lập tức cung kính ‘vâng’. Sau đó, liền móc ra một thỏi bạc từ trong ngực, đi tới trước người Cố Duy Nhất, giơ tay đưa cho nàng.

“Đây, tiểu khát cái, coi như ngươi hôm nay vận khí tốt, gặp được chủ nhân chúng ta. Nhận lấy bạc, người cũng mau đi thôi!”

Hắc Phong mở miệng vừa nói, rõ ràng là ra lệnh đuổi khách .

Nghe được Hắc Phong nói lời này, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy lòng tự ái bị tổn thương.

Nếu như tại dĩ vãng, nàng khẳng định sẽ không nói hai lời, hung hăng ném một thỏi bạc vào trên gương mặt kiêu ngạo đắc ý kia của hắn , lại hét cao cao cái cảm mà bĩu môi nói.

“Tỉ còn thiếu tiền sao! ?”

Dù sao, ông ngoại Cố Duy Nhất mở võ quán, về cuộc sống cho tới bây giờ cũng không thiếu tiền.

Chính là hiện nay. . .

Xuyên qua vào trên người một tiểu khát cái gây trơ xương, vắt chày ra nước , trên người Cố Duy Nhất không có đồng nào, thứ thiếu nhất, chính là tiền .

Coi như lòng tự trọng có mạnh hơn đi chăng nữa, với thực tế trước mặt, Cố Duy Nhất có lẽ không thể không cúi đầu . . .

Trong lòng bất đắc dĩ thở dài, Cố Duy Nhất không thể làm gì khác hơn là yên lặng nhận một thỏi bạc Hắc Phong đưa tới.

Cố Duy Nhất không hiểu mệnh giá đồng bạc ở triều đại này, chỉ cảm thấy, một thỏi bạc này, cũng to như nắm tay của chính mình. Thiết nghĩ , cũng là số lượng không ít .

Nghĩ rằng, thỏi bạc này, cũng là đủ cho nàng sống được một đoạn thời gian.

Còn như sự tình từ nay về sau, sau này rồi nói sau!

Vì thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, không phải sao! ?

548. Ngoại Truyện: Chương 4 : Người Là Nữ?

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện :Thương Lang Quốc

Chương 4 : Người là nữ?

Edit : Angelina Yang

Nghe được lời ngự y nói, đôi môi đỏ mọng của Độc Cô Ngạo Phong chỉ là khẽ mấp máy một cái, rồi lại nhìn Cố Duy Nhất ở trên giường.

Nhìn thấy Cố Duy Nhất bởi vì đau đớn mà không ngừng rên rỉ thành tiếng, chân mày không khỏi nhẹ nhàng chau lại một cái.

Có lẽ là nhìn ra Độc Cô Ngạo Phong lo lắng, Trình ngự y suy nghĩ một chút, không khỏi mở miệng nói.

“Hoàng thượng, tiểu hài tử này thân thể suy yếu. Coi như dùng Giải Độc Hoàn, thân thể cũng không thể liền hấp thu nhanh như vậy. Nhưng mà, đúng là lại có một phương pháp, có thể khiến tiểu hài tử này có thể hấp thu được lực của Giải Độc Hoàn nhanh lên một chút.”

“Là phương nào pháp, nói mau! ?”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, âm thanh mặc dù nhạt nhòa, cũng không khó nghe ra, ở trong giọng nói của hắn có sự lo lắng và thúc giục.

Nghe vậy, Hắc Phong vẫn chuyên đi theo phía sau Độc Cô Ngạo Phong, trên mặt không khỏi xẹt qua một tia kinh ngạc.

Dù sao, hắn đi theo bên người chủ nhân đã vài năm, chỉ cảm thấy chủ nhân ngoại trừ đối với đứa em ruột thịt Thập Thất Gia vừa mới gặp lại không lâu thì còn để bụng quan tâm, nhưng đối với tất cả sự vật, đều thờ ơ.

Giờ phút này, bản thân chủ nhân lại để bụng như thế đối với tiểu khát cái mới lần đầu tiên gặp mặt, thật sự là quái lạ!

Nhưng mà cũng khó trách, tiểu khát cái này đối với bản thân chủ nhân có ân cứu mạng, bản thân chủ nhân quan tâm như thế đối với tiểu khát cái này, cũng là có thể hiểu được chứ! ?

Liền vào lúc trong lòng Hắc Phong suy nghĩ như vậy, Trình ngự y vừa nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, lập tức mở miệng nói.

“Phương pháp này, chính là tìm một người có nội công thâm hậu, mỗi ngày vận công một canh giờ cho tiểu hài tử này. Như vậy, thân thể tiểu hài tử này, liền có thể khỏi hẳn nhanh lên một chút.”

Nghe được lời Trình ngự y nói, đồng màu màu hổ phách kia của Độc Cô Ngạo Phong đầu tiên là nhẹ nhàng lóe ra một cái.

Lập tức, ánh mắt quét một vòng, liền rơi vào gương mặt của Cố Duy Nhất ở trên giường.

Thấy dáng vẻ Cố Duy Nhất tràn đầy đau đớn, vì vậy, hắn lập tức không nói hai lời, tiến lên bắt lấy cổ tay Cố Duy Nhất, liền tính toán thi triển nội lực cho Cố Duy Nhất.

Hắc Phong đứng ở một bên thấy vậy, vội vàng không ngừng tiến lên ngăn cản.

“Chủ nhân, hãy để cho Hắc Phong đến thực hiện đi! ? Chủ nhân thân phận cao quý, sao có thể khiến chủ nhân tiêu hao nội lực! ?”

Nghe được lời Hắc Phong nói, Độc Cô Ngạo Phong chỉ là nhẹ nhàng hé môi, mở miệng nói.

“Không sao.”

Vừa nói dứt lời, hắn liền đã bắt đầu phát ra nội lực rót vào Cố Duy Nhất.

Nhìn thấy Độc Cô Ngạo Phong ở trước mắt đang lúc chăm chú phát ra nội lực rót vào Cố Duy Nhất, gương mặt Hắc Phong lại lần nữa sững sốt.

Lập tức ánh mắt quét một vòng, liền rơi tại trên người Cố Duy Nhất.

Trong lòng kêu lên.

“Cũng không biết tiểu khát cái này, phải chăng là đời trước đốt bao nhiêu vàng hương, đời này mới có thể lại được chủ nhân hậu đãi như thế. . .”

. . .

Đối với tất cả mọi thứ phát sinh ở chung quanh, Cố Duy Nhất cũng không biết chút xíu nào.

Giờ phút này, nàng đang đứng ở trong nước sôi lửa bỏng, thân thể khó chịu cực kỳ đau đớn.

Nàng đã sống mười bảy năm, cho tới bây giờ cũng không có phải chịu đau đớn như thế.

Cho dù là vào lúc bị xe vận tải cỡ lớn hất bay, nàng vẫn còn chưa kịp cảm giác được nỗi đau, liền đã ngất đi .

Hiện nay, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy sống không bằng chết. . .

Tuy nhiên, liền vào lúc Cố Duy Nhất đang đau đớn khó nhin, đột nhiên, một dòng khí lưu ấm áp , đang bắt đầu truyền từ cổ tay nàng.

Chỉ cảm thấy, dòng khí lưu này, ấm áp, phẳng phất sưởi nước nóng, hoặc như là ánh mặt trời hiếm hoi trong mùa đông. làm cho người ta cảm thấy thoải mái vô cùng.

Từng chút một, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy thân thể không thể chịu được, đã dần dần có được sự thư thái, cũng không khó chịu giống như vừa rồi nữa.

Thân thể lại được thư thái, từng chút một, Cố Duy Nhất liền lâm vào trong hỗn độn . . .

. . .

Cố Duy Nhất không biết chính mình rốt cuộc hôn mê bao nhiêu thời gian, đến khi nàng rốt cuộc tỉnh lại, chỉ cảm thấy cả thân thể đều mềm nhũn, một chút sức lực nào cũng không có.

Từ từ mở mắt ra, lẳng lặng đánh giá bốn phía.

Chỉ thấy nàng bây giờ, đang nằm ở trên một cái giường lớn mềm mại vô cùng.

Trang trí trong phòng, đúng là thanh lịch vô cùng.

Rường cột chạm trổ, bức rèm che chập chờn, rèm lụa mỏng phủ xuống. Còn treo ở trên tường, là một bức tranh sơn thủy vẩy mực , thật sự hiện ra phong nhã.

Bộ bàn ghế bằng gỗ Tử Đàn, được kê chỉnh tề một bên. Bên trên cái đôn thấp, đang đặt mấy cái bình hoa gốm sứ cổ.

Trên sàn lát đá xanh, đang phủ lên một tấm thảm thêu trăm hoa màu đỏ tươi.

Tại một bên của gian phòng, chính là đang đặt một cái lư đồng màu vàng, chỉ thấy giờ phút này ở trên lư đồng đang đốt đàn hương, tỏa ra một mùi thơm ngát khắp phòng . . .

Bên kia, đang đặt một cái vò sứ lớn. Ở trên vò sứ , đang đặt rất nhiều khối băng lớn.

Giờ phút này, đúng là ngày mùa hè nóng bức, mà trong phòng, cũng là mát dịu vô cùng. . .

Nhìn thấy gian phòng cổ kính lại vô cùng xa hoa này, trong đầu Cố Duy Nhất chỉ chốc lát liền hỗn độn. Trong khoảnh khắc, nàng vẫn còn không phân biệt rõ hiện tại rốt cuộc là đang ở trong mộng, hay là thực tế.

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất nghi hoặc, chỉ nghe thấy bên kia cửa phòng, đột nhiên truyền đến ‘Y nha’ một tiếng, là cửa gỗ ma sát mặt đất làm phát ra âm thanh.

Ngay sau đó, hai nữ nhân trẻ tuổi mặc trang phục trong cung màu hồng nhạt, liền chậm rãi đi vào từ ngoài cửa.

Đến khi thấy Cố Duy Nhất đã mở mắt ra, lẳng lặng nhìn bọn họ . Trên mặt hai tên cung nữ kia đầu tiên là sững sờ, lập tức vội vàng hoan hỉ liền giật mình la lên.

“Nha, cô nương tỉnh rồi! Mau mau bẩm báo Hoàng thượng đi!”

“Vâng!”

Hai tên cung nữ kia đầu tiên là hoan hô một tiếng. Sau đó, một người cung nữ liền lập tức xoay người rời đi.

Một cung nữ khác, chính là nhanh chóng tiến lên, mặt mày hoan hỉ mở miệng nói với Cố Duy Nhất.

“Cô nương, người không sao chứ! ? Hiện tại người cảm giác trong người như thế nào! ?”

“Cô nương, người phải chăng là đói bụng, nô tỳ hiện tại lập tức đi chuẩn bị đồ ăn cho người!”

Nghe thấy tiểu cung nữ líu ríu nói không ngừng, chân mày Cố Duy Nhất cũng là nhẹ nhàng cau lại một cái.

“Hoàng thượng, nô tỳ! ? Nơi này, rốt cuộc là địa phương nào! ?”

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, lại thấy dáng vẻ nàng tràn đầy nghi hoặc, tiểu cung nữ kia lập tức mở miệng nói.

“Cô nương, nơi này là hoàng cung. Mấy ngày trước đây Hoàng thượng bị ám sát, người xả thân cứu Hoàng thượng, chính mình lại thân trúng kịch độc. Hoàng thượng liền đem người trở về, cô nương, người đều hôn mê bảy ngày bảy đêm đó!”

Nghe lời tiểu cung nữ nói, trên mặt Cố Duy Nhất không khỏi sửng sốt.

Ở trong đầu, càng là từ từ hồi tưởng lại chuyện đã xảy ra trước đây.

Nhìn lại hoàn cảnh bốn phía, trang phục của tiểu cung nữ này, Cố Duy Nhất thầm kêu trong lòng.

Coi như lại không muốn đối mặt, Cố Duy Nhất cũng không khỏi không đón nhận thực tế. Vậy chính là, nàng Cố Duy Nhất đã thật sự xuyên qua . . .

Nàng cũng không thể quay về thế kỷ hai mươi mốt quen thuộc của mình nữa, sẽ không còn được gặp lại ông ngoại yêu thương của mình nữa.

Cũng không biết, lúc ông ngoại của mình biết được tin mình chết, có thể chịu đựng được hay không! ?

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất không khỏi khóc mắt đỏ hoe .

Tiểu cung nữ ở một bên , nhìn thấy Cố Duy Nhất khóc mắt đỏ hoe, cho là Cố Duy Nhất vì do là thân thể khó chịu, không khỏi bắt đầu luống cuống.

“Cô nương, hiện tại có phải là người rất khó chịu, nô tỳ lập tức cho người ta thỉnh ngự y đi!”

Nhìn thấy tiểu cung nữ kia vừa nói dứt lời, liền muốn rời khỏi, Cố Duy Nhất lập tức lắc lắc đầu, mở miệng nói.

“Thân thể ta không có việc gì.”

“Có thật không! ? Vậy phải chăng là cô nương đã đói bụng ! ? Nô tỳ lập tức cho người chuẩn bị đồ ăn đi! ?”

Nếu tiểu cung nữ không nói lời này còn tốt. Vừa nói, bụng Cố Duy Nhất lập tức bắt đầu ‘Òng ọc òng ọc’ âm ỉ như đã rồng tuếch.

Hiển nhiên, tiểu cung nữ này cũng là nghe được, không khỏi che miệng nhẹ nhàng cười một tiếng.

Cố Duy Nhất thấy vậy, trên mặt không khỏi ngượng ngập, lập tức, liền đưa tay gãi gãi sau gáy, mở miệng nói.

“Ha hã, ta còn thật sự đói bụng đây!”

Nghĩ đến, chính mình hôn mê nhiều ngày như vậy, bụng không đói mới là chuyện lạ đây!

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, chỉ thấy tiểu cung nữ kia lập tức mở miệng nói.

“Vậy nô tỳ trước chuẩn bị đồ ăn cho cô nương!”

“Ừ, hảo, phiền toái người .”

Nghe được lời tiểu cung nữ nói, Cố Duy Nhất lập tức gật đầu.

Lại thấy tiểu cung nữ kia vào lúc xoay người rời đi, dường như là nghĩ đến cái gì , lập tức mở miệng nói.

“Ai, đợi đã, xin hỏi cô nương để ta đồng thời chuẩn bị đồ ăn, có thể cho ta chuẩn bị nước nóng hay không a! ? Ta nghĩ trước tắm rửa. . .”

Nói tới đây, Cố Duy Nhất đúng là có hơi đỏ mặt ngượng ngập.

Bởi vì, từ sau nàng tỉnh lại, liền nghĩ thấy trên người có mùi hôi hôi.

Nghĩ đến, khối thân thể này đã rất nhiều ngày chưa từng tắm rửa đi! ?

Cố Duy Nhất mặc dù không có nghiêm trọng ưa sạch. Nhưng mà, cũng là phi thường chú trọng vệ sinh sạch sẽ.

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, tiểu cung nữ kia chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, lập tức, liền lập tức xoay người đi thu xếp.

Không được bao lâu, Cố Duy Nhất chỉ thấy vài cung nhân khiêng một cái thùng gỗ lớn tiến vào.

Không hổ là tại hoàng cung, hiệu suất của đám cung nhân, cũng là phi thường nhanh.

Người xách nước thì xách nước, người đổ nước thì đổ nước, cuối cùng, trên bề mặt vẫn còn rải lên không ít cánh hoa vừa mới hái xuống.

Đợi sau khi tất cả chuẩn bị tốt, chỉ thấy tiểu cung nữ vừa rồi kia, liền đi tới trước mặt Cố Duy Nhất, nhẹ nhàng nói nhỏ với Cố Duy Nhất.

“Cô nương, nước nóng đã chuẩn bị tốt , để nô tỳ tắm rửa thay quần áo cho cô nương đi! ?”

Nghe được tiểu cung nữ nói lời này, Cố Duy Nhất kỳ thật có hơi ngần ngại.

Dù sao, từ nhỏ đến lớn, chuyện gì, đều là chính mình tự làm. Hiện nay, nếu được người hầu hạ, thật đúng là không quen!

Chỉ là hiện nay, nàng cũng không thể tránh được.

Mặc dù từ lúc tỉnh lại đến bây giờ, thân thể nàng bắt đầu chậm rãi hồi phục lại, cũng không giống như người ốm vừa mới lành bệnh.

Chỉ là, muốn tự mình chà lưng tắm rửa, thì quả là có hơi quá sức.

Vì vậy, Cố Duy Nhất không thể làm gì khác hơn là mặt mày đỏ bừng, nhẹ nhàng gật đầu với tiểu cung nữ kia.

“Vậy làm phiền tí tí người .”

Cố Duy Nhất mở miệng, đối với việc gọi tiểu cung nữ trước mắt này là tí tí, chính mình quả là có hơi không quen.

Dù sao, trên thực tế, tuổi tác của nàng, đã mười bảy tuổi . Còn tiểu cung nữ trước mắt này, hẳn là cũng chưa quá mười lăm mười sáu tuổi đi! ?

Chỉ là hiện nay nàng xuyên qua trên người tiểu cô nương mới mười hai mười ba tuổi , xưng hô tiểu cung nữ này như thế, cũng hẳn là phải cách.

Trong lòng suy nghĩ như vậy, tiểu cung nữ kia sau khi nghe được lời này của Cố Duy Nhất, không khỏi che miệng cười một tiếng.

“Cô nương chớ gọi nô tỳ như thế , nô tỳ không chịu đựng nổi. Nô tỳ Cúc Vận, chính là Tổng quản phái tới hầu hạ cô nương.”

Cúc Vận mở miệng nói.

Dù sao, tiểu cô nương trước mắt này , mặc dù mới chỉ có mười hai mười ba tuổi. Nhưng mà, mấy ngày nay bên trong hoàng cung đã sớm truyền đến.

Tiểu cô nương này, chính là đã dùng thân thể của mình, liều mình cứu đương kim hoàng thượng.

Mà ngay cả đương kim hoàng thượng, đối với tiểu cô nương này, cũng là đối xử phi thường khác thường như vậy đây!

Cho nên, Tổng quản thật sớm căn dặn bọn họ, nhất định phải chăm sóc rất tốt tiểu cô nương này.

Vừa nghĩ, Cúc Vận liền lập tức dè dặt nâng Cố Duy Nhất, đi tới bồn tắm bên kia.

Bồn tắm kia rất lớn, Cố Duy Nhất hiện nay thân thể yếu ớt, hơn nữa thân cao cũng chẳng qua một thước bốn mươi năm mươi, cho nên, đám cung nhân thật sớm liền cẩn thận bắc cái thang bên cạnh bồn tắm.

Bước chân lên trên cái thang, Cố Duy Nhất từ từ bò vào bên trong bồn tắm.

Cái bồn tắm này rất lớn, vừa chìm người vào trong, cảm giác được những dòng nước ấm đang gắt gao bao bọc chính mình. Cảm giác thoải mái đó tuyệt không thể tả, khiến Cố Duy Nhất không nhịn được thở dài một tiếng.

“Oa, thật thoải mái. . .”

Cố Duy Nhất mở miệng, mặt mày rạng rỡ, trên mặt hiện rõ vẻ vô cùng hưởng thụ.

Chun mũi, ngửi thấy được, là từng đợt mùi thơm hương hoa, lại có người hầu hạ chà lưng. Cảm giác này, quả thực là cách để vương hưởng thụ a!

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất thán phục, bên ngoài gian phòng, đột nhiên truyền đến một giọng nói sầm sét như gấu gầm.

“Cái tên tiểu khát cái kia thật sự tỉnh rồi! ?”

“Khởi bẩm Hắc thị vệ, đúng vậy, chỉ là. . .”

“Chỉ là cái gì! ? Đứng có ngăn cản Gia, để Gia đi vào nhìn một cái. . .”

“A, không được a, Hắc thị vệ, nàng chính lúc đang tắm đây. . .”

“Tắm rửa thì tắm rửa, có cái gì ngạc nhiên, cút ngay. . .”

Cùng với giọng nói quen thuộc như gấu gầm n kia vang lên. Sau một khắc, chỉ nghe thấy ‘rầm’ một tiếng, cánh cửa chạm trở vốn chỉ là khép hờ, liền bị người từ bên ngoài đẩy ra.

Vừa nghe thấy động tĩnh như thế, liền đủ để biết được, sức lực của người đẩy cửa, rất cuộc mạnh tới đâu!

Hơn nữa, nghe được động tĩnh bên ngoài, còn giọng nói quen thuộc kia nữa, Cố Duy Nhất lúc này biết rõ ràng là người phương nào tới đây !

Nghĩ đến hôm đó, cái tên Đại Hắc Hùng này hết gọi mình là kẻ trộm lại tới tiểu khát cái. Hiện tại, chính mình đang lúc tắm đây! Hắn lại cứ như vậy mà xông vào!

Phải biết rằng, khối thân thể này của nàng, mặc dù chỉ có là mười hai mười ba tuổi, nhưng cũng là nữ!

Hắn một người đàn ông lại lớn như vậy hùng hổ xông vào, còn ra thể thống gì! ?

Vì thù mới hận cũ, Cố Duy Nhất càng là tức giận xông lên đỉnh đầu.

Lại xuyên thấu qua bình phong hơi mỏng kia, nhìn thấy thân hình vạm vỡ kia sải bước tiến vào tới chỗ nàng bên này, Cố Duy Nhất lúc này đưa tay, cầm lên gáo múc nước trước mặt, liền vung tay về hướng cửa ra vào kia.

Cùng với hành động này của Cố Duy Nhất, phía sau bình phong , lúc này truyền đến ‘Ồi’ một tiếng hét thảm.

Rõ ràng, nàng đã một kích liền trúng!

Nghe vậy, Cố Duy Nhất không nhịn được đưa tay làm ra một tư thế thắng lợi, mặt mày đắc ý.

Tuy nhiên, ngay vào lúc Cố Duy Nhất mặt mày đắc ý dào dạt, phía sau bình phong , lại vang lên một âm thanh hỗn hển.

“Mẹ người! Rốt cuộc là ai cầm gáo múc nước hắt Gia! ?”

Cùng với giọng nói hỗn hển kia vang lên, một bóng dáng cao như quả núi nhỏ, liền lướt qua bình phong, xuất hiện ở trước mặt Cố Duy Nhất .

Nhìn thấy bóng dáng to lớn cao như quả núi nhỏ trước mắt kia, chân mày Cố Duy Nhất lập tức cau lại một cái, cũng là không vui .

“Người cái đồ Đại Hắc Hùng này, không thấy được cô nãi nãi ta đang lúc tắm sao! ? Người còn chưa rút đi ra ngoài! ! !”

Cố Duy Nhất cũng là người có cá tính. Đặc biệt với tên Đại Hắc Hùng trước mắt này, lần đầu tiên gặp mặt hắn liền cầm roi vụt nằng. Lần thứ hai gặp mặt, chính là vào lúc nằng đang tắm rửa lúc , không hthềm chờ được nằng đồng ý liền xông tới. Thù mới hận cũ, sao để cho nằng không tức giận! ?

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất tức giận cực kỳ, Hắc Phong đang nổi nóng, nên trong khoảnh khắc cũng không hề nghe rõ ràng lời Cố Duy Nhất nói. Chỉ là nhìn thấy thái độ kiêu ngạo của Cố Duy Nhất, đương nhiên càng phát hỏa.

“Người đồ tiểu khát cái chết tiệt này . . . ách, cái gì, cô nãi nãi! ? Người là nữ! ?”

Nói xong lời cuối cùng, Hắc Phong cuối cùng cũng nghe ra, dường như nghĩ đến cái gì , gương mặt vuông chữ điền kia lập tức sững sốt.

Thấy Hắc Phong mặt mày ngây ra , Cố Duy Nhất lập tức vĩnh cảm lên rất cao, dùng lỗ mũi hướng về phía Hắc Phong, mở miệng ca thán.

“Thế nào, ta là nam hay nữ, người là mắt bị mù mà không nhận ra được sao! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng, mặt mày tức giận mà quát.

Hắc Phong nghe vậy, trên mặt liền buồn bực. Sau đó, một vầng đỏ ửng khả nghi , liền lập tức hiện lên hai gò má.

“Ách, người, người tên tiểu khát cái này, làm thế nào lại là nữ! ? Người, chẳng lẽ là đang dối gạt ta! ?”

“Ách. . .”

Nghe vậy, Cố Duy Nhất lập tức rất bất đắc dĩ, ngay sau đó, bắt đầu cảm thấy ngạt thở.

Phải biết rằng, xuyên qua vào đúng một khối thân thể gầy trơ xương sườn như vậy, nằng đã đủ uất ức .

Hiện nay, nằng lại bị người ta tưởng là bé trai. Thế này, này, này thật sự là. . .

Ô ô ô, nằng đều không muốn sống! ! !

Liền vào lúc Cố Duy Nhất cơ hồ tuôn lệ, đột nhiên, một giọng nói trầm thấp gợi cảm , lại phút chốc vang lên

“Nơi này rốt cuộc phát sinh chuyện gì ! ?”

Cùng với giọng nói mê người kia của nam nhân vang lên, một bóng dáng cao lớn mảnh khảnh, đúng là từ từ xuất hiện ở trong tầm mắt của Cố Duy Nhất.

Đến khi thấy nam nhân tuần tú kia xuất hiện ở trước mặt mình , trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi giật nảy lên một cái.

Ngay sau đó, tim đập càng là bắt đầu vang rền lộn xộn.

Chỉ thấy hôm nay, nam nhân người mặc một bộ cẩm bào màu đen hoa văn phức tạp, ở chỗ cổ áo và ống tay áo, lại còn dùng chỉ vàng sợi bạc tô điểm những đóa Tường Vân tinh xảo ở bên mặt ngoài.

Lưng thắt Kim Yếu Đái, cùng một khối Dương Chi Ngọc thượng đẳng.

Đầu đội mũ đen, tôn lên gương mặt kia, càng cảm thấy thâm thúy, tuần tú, mê người .

Nam nhân liền lẳng lặng đứng ở nơi đó, quả nhiên cũng là một vẻ như rồng như phượng, tuần tú vô song!

Khí phách vương giả từ lúc sinh ra kia, càng là không cho phép người ta bỏ qua!

Thấy nam nhân tuần tú này đột nhiên xuất hiện, trái tim Cố Duy Nhất rung động rất nhiều, trong lòng không khỏi mừng thầm vô cùng.

Vốn tưởng rằng, đời này kiếp này, lại cũng không cách nào nhìn thấy nam nhân tuần tú này. Không nghĩ tới, nàng vẫn còn có cơ hội nhìn thấy hắn. . .

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất mừng thầm, nàng cũng không hề chú ý tới, nam nhân vào đúng một khắc kia nhìn thấy nàng, đồng mâu màu hổ phách vốn lạnh như băng, cũng là phút chốc rung lên một cái. Trong mắt đều là vẻ kinh ngạc và không dám tin cực kì sâu sắc.

549. Chương 5: Hưởng Tình Cảm Không Thể Cho Ai Biết

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 5: Hưởng tình cảm không thể cho ai biết

Edit : beconnghichngom

Beta: Angelina Yang

Độc Cô Ngạo Phong trợn tròn hai mắt, vẻ mặt hắn hoàn toàn không dám tin khi thấy người nhỏ bé nằm trên giường.

Chỉ thấy dáng người nhỏ bé, ước chừng khoảng mười hai mười ba tuổi, da ngăm đen, gầy như que củi, dường như gió thổi qua, cũng sẽ bị cuốn đi.

Phía trên là khuôn mặt nhỏ nhắn cỡ ngang bàn tay, lại càng đen trùi, gần như không nhìn ra được đường nét.

Tuy vậy, đôi mắt trắng đen phân minh kia, lại cực kì linh khí bắt mắt.

Đường nét động lòng người, hàng lông mi dài dày cong vút, đôi con ngươi đen nhánh kia, tựa như một đôi mã não đen tuyền, xinh đẹp vô cùng!

Nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp này, trong đầu Độc Cô Ngạo Phong, không khỏi hiện ra một bóng hình xinh đẹp.

Nàng, cũng có một đôi mắt trắng đen phân minh như vậy, đôi mắt to đen láy vô cùng xinh đẹp.

“Nhạc nhi. . .”

Trong lòng Độc Cô Ngạo Phong vô cùng kinh ngạc, nhìn đôi mắt quen thuộc trước mặt, trong lòng không khỏi trùng xuống.

Trong lòng mơ hồ cảm thấy đau nhói, khiến cho đôi mắt đang vô cùng kinh ngạc của Độc Cô Ngạo Phong, nhuộm thêm vài phần bi thương.

Đối với tâm tư của Độc Cô Ngạo Phong, Cố Duy Nhất một điểm cũng không rõ ràng lắm.

Giờ phút này, nàng đang bị nam nhân dung mạo anh tuấn kia thật sâu hấp dẫn. Đột nhiên nghe thấy nam nhân thấp giọng gọi, giống như đang gọi cái gì, khiến trên mặt Cố Duy Nhất hơi có phần sửng sốt. Đôi mắt hướng về phía nam nhân, mang theo vài phần nghi hoặc.

Ánh mắt nam nhân này nhìn về phía mình, như thế nào lại kỳ quái như vậy? Dường như rất kinh ngạc, lại giống như trước đây cô quen biết nàng?

Chẳng lẽ là, trước đây bọn họ đã từng quen biết sao?

Trong lúc Cố Duy Nhất còn đang nghi hoặc, trong lòng cũng không giấu được người khác, đôi môi hé ra, liền mở miệng hỏi.

“Xin hỏi, người nhận ra ta sao?”

Cố Duy Nhất mở miệng, mặt mày nghi hoặc.

Nghe được lời này của Cố Duy Nhất, sắc mặt Độc Cô Ngạo Phong không khỏi kinh ngạc, lập tức hoàn toàn bình tĩnh.

Đôi mắt màu hổ phách nhẹ nhàng lóe lên một phen, ngay lập tức khôi phục dáng vẻ lạnh lùng. Chỉ là khóe miệng, cũng nhẹ nhàng cong lên một cái, gợi lên một tia cười khổ khó có thể nhận ra.

Hiện nay nàng, đang là Hoàng Hậu của Linh Nhạc Quốc, đã được nam nhân yêu mến sủng ái trăm bề, con cái cũng đã thành đôi.

Giờ phút này nàng, chính là lúc cùng nam nhân và đứa trẻ mình yêu mến, hạnh phúc chung một chỗ.

Còn thiếu nữ này, chỉ là có đôi mắt giống nàng mà thôi. Nàng, từ đầu đến cuối cũng không phải người ấy .

..

Nghĩ tới đây, Độc Cô Ngạo Phong không khỏi nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Lập tức, lại thấy người nhỏ bé trước mắt, dùng đôi mắt tràn đầy nghi hoặc, lại là đôi mắt trắng đen phân minh nhìn mình.

Thấy vậy, đôi môi Độc Cô Ngạo Phong hé ra, không khỏi trầm giọng nói.

“Trẫm không nhận ra người, chỉ là, lần trước người cứu trẫm có công, người nghĩ muốn được ban thưởng cái gì, cứ việc nói.”

Nam nhân mở miệng, giọng nói trầm thấp khàn khàn cực kỳ gợi cảm.

Nghe vậy, Cố Duy Nhất trong lòng nhất thời sợ hãi.

Chỉ cảm thấy, giọng nói của nam nhân này, thật sự rất gợi cảm, nhất thời vang lên, phải chăng cũng giống như con người cực kỳ mê người của hắn?

Trong lúc Cố Duy Nhất còn đang cực kỳ thả hồn theo gió, Hắc Phong đứng ở một bên, thấy Cố Duy Nhất sau khi nghe được lời nói của Độc Cô Ngạo Phong, trên mặt nhất thời ngây ngốc, cho là trong lòng Cố Duy Nhất mừng rỡ, lập tức lớn giọng, mở miệng nói.

“Tiểu khất cái người vận số thật là tốt a! Có thể được hoàng thượng chúng ta ban thưởng, chính là phải tu đến mấy đời may mắn mới có được đó! Người suy nghĩ nhanh lên một chút, rốt cuộc là người cần vàng bạc tiền tài, hay là cái gì khác, chỉ cần người nói ra, Hoàng thượng đều sẽ ban thưởng cho người!”

Hắc Phong mở miệng, thẳng thắn nói.

Chỉ là, nghe thấy lời này của Hắc Phong, chân mày Cố Duy Nhất gắt gao nhíu lại, nhìn phía ánh mắt Hắc Phong, tràn đầy không vui.

“Đầu tiên, ta không gọi tiểu khất cái, ta là người có tên! Người hết lần này tới lượt khác cứ gọi tiểu khất cái, có biết đây là chuyện tình cực kỳ không lịch thiệp hay không?”

Cố Duy Nhất mở miệng, lớn tiếng nói với Hắc Phong.

Dù sao, Cố Duy Nhất cũng là người có tôn nghiêm.

Dẫu nói như thế nào, trước kia nàng cũng là nữ sinh xinh đẹp suốt mười tám năm, được tất cả nam sinh yêu thích. Hiện nay, nàng xuyên qua trên một khối thân thể gầy trơ xương cũng coi như xong, như thế nào có khả năng lại chịu người khác bôi bác như thế? Thật sự đáng giận!

Nghĩ tới đây, đôi môi đỏ mọng của Cố Duy Nhất hơi trề ra, gương mặt nhỏ nhắn càng vì tức giận mà trở hồng hồng. Nhìn phía ánh mắt của Hắc Phong, chỉ thiếu nước muốn phun lửa.

Nghe được lời này của Cố Duy Nhất, trên mặt Hắc Phong nhất thời sững sờ. Dù sao, Hắc Phong hắn cũng tự hiểu được. Vóc dáng hắn từ nhỏ đã hung ác, người khác vừa nhìn thấy hắn lần đầu tiên, lập tức quy hắn làm người ngoại tộc tà ác. Kỳ thật, tâm địa hắn lại cực kỳ lương thiện. . .

Chính là tiểu khất cái trước mắt này, một điểm cũng không sợ hấn, trái lại khiến Hắc Phong cảm giác được mới lạ.

Lại thấy tiểu khất cái này, gương mặt nhỏ nhắn thỏ hồng hộc, hơn nữa đôi mắt to trắng đen phân minh kia, lúc đầu vừa nhìn qua, thật giống như một con Tiểu Miêu màu đen bị chọc tức tới nổi giận, trái lại thêm vài phần dễ thương đầy sức sống.

Thấy vậy, Hắc Phong không khỏi mở miệng cười ha ha một tiếng, lập tức, đưa tay gãi gãi sau gáy, mở miệng cười nói.

“Hảo, là lỗi của ta, ta sau này không gọi người tiểu, . . .”

Hắc Phong nói tới đây, lại thấy ánh mắt Cố Duy Nhất tràn đầy cảnh cáo, lập tức đem hai chữ cuối cùng nuốt trở lại vào bụng.

Lập tức, làn môi hồng hé mở, mở miệng nói.

“Vậy chúng quy người thử nói tên mình ra đi?”

Hiện tại thấy thái độ Hắc Phong không tệ, hơn nữa, nhìn Hắc Phong cười to hào sảng, Cố Duy Nhất coi như là nhận rõ. Hắc Phong này, chính là ăn nói không tốt, kỳ thật tính cách rất thẳng thắn.

Nhìn thấy hấn lần đầu tiên, lập tức cho hấn là loại người hung ác, chỉ cần ở chung thời gian dài, liền biết rõ kỳ thật hấn là người cởi mở, không câu nệ tiểu tiết.

Mà Cố Duy Nhất, cũng không phải loại người tính toán chi li. Tự nhiên cũng sẽ không cùng Hắc Phong so đo. Vì vậy, làn môi hồng hé mở, Cố Duy Nhất liền tương tự nói tên chính mình ra.

“Nghe cho rõ, ta gọi là Cố Duy Nhất!”

“Ầm” một tiếng, cùng với lời vừa nói ra của Cố Duy Nhất, Độc Cô Ngạo Phong đang đứng trước mặt nàng cảm thấy như có Ngũ Lô giáng xuống đầu, đại não trong khoảnh khắc lập tức trống rỗng.

Đôi mắt vừa mới khôi phục vẻ lạnh lùng, lại lần nữa trợn ngược thật to.

Nhìn phía ánh mắt Cố Duy Nhất, càng không che dấu nổi vẻ kinh ngạc.

Trong đầu trí nhớ phong trần, lại lần nữa hiện ra trước mắt

“Ta, rốt cuộc là ai?”

“Duy Nhất, người là Duy Nhất!”. Nữ nhân duy nhất trầm yêu. . .

“Duy Nhất, ta gọi là Duy Nhất?”

“Vậy người là ai?”

“Ta, là hoàng đế Thương Lang Quốc, Độc Cô Ngạo Phong, nam nhân của người!”

. . .

Ở trong đầu, lời nói của nữ tử xinh đẹp, phảng phất vẫn còn rõ ràng trước mắt.

Chỉ tiếc, hiện nay thời gian trôi qua, người và vật đã sớm không còn.

Hiện nay, nhìn người nhỏ bé trước mắt này, cùng đôi mắt quen thuộc kia, còn nữa cái tên kia cũng là tương tự. . .

Chẳng lẽ là, trời cao thương hại hấn, cho nên, mới đưa một người, chính là đưa một tiểu cô nương tương tự như nàng đến bên cạnh hấn sao?

Nghĩ tới đây, trong lòng Độc Cô Ngạo Phong kinh ngạc vô cùng, ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất, ban đầu là kinh ngạc, sau đó dần dần trở nên phức tạp.

Đôi mắt thâm thúy kia, nhẹ nhàng lóe lên một phen, ánh mắt nhìn phía Cố Duy Nhất, càng là mịt mờ khó hiểu. . .

Đối với tâm tư của Độc Cô Ngạo Phong, còn nữa ánh mắt khác thường của hắn, Cố Duy Nhất một điểm cũng không biết là chuyện gì.

Giờ phút này, trong lúc nàng nói ra đại danh của bản thân, lập tức, đôi con ngươi đen láy kia không khỏi quét nhanh một lượt, liền rơi trên người nam nhân tuần tú đứng trước người nàng.

Gặp lại nam nhân trước mặt, giờ phút này đang lẳng lặng chăm chú nhìn nàng, thấy vậy, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy trong lòng không khỏi nhói đau.

Tâm tình trầm tĩnh như nước hồ suốt mười tám năm, dường như bị người quăng vào một khối đá thật lớn, khơi dậy tầng tầng rung động. . .

Nam nhân này đang nhìn nàng đây!

Hơn nữa, nhìn thần sắc trên mặt nam nhân, một điểm cũng không có ý tứ chán ghét dung mạo nàng, thật sự tốt quá.

Được nam nhân tuần tú lẳng lặng nhìn như vậy, thật sự là một chuyện phi thường hạnh phúc!

Trong lúc Cố Duy Nhất đắm chìm trong cảm giác ngọt ngào của bản thân, khóe miệng, cũng từ từ nhếch lên một cái, chỉ còn thiếu nước nhếch mép chạy đến tận mang tai.

Cố Duy Nhất trong lần gặp lại này chỉ cúi đầu ngây ngô cười, ánh mắt thẹn thùng pha lẫn xấu hổ, thỉnh thoảng len lén nhìn Độc Cô Ngạo Phong đứng ở trước người nàng.

Hắc Phong ở một bên thấy vậy, không biết nói sao.

Trong lòng Hắc Phong biết bản thân chủ nhân dung mạo tuần tú vô cùng, anh minh thần vũ, nữ tử ái mộ chủ nhân càng là nhiều không kể xiết.

Chỉ là, nhìn thấy tiểu cô nương mới chỉ khoảng mười hai mười ba tuổi, lại dùng ánh mắt ái mộ nhìn chủ nhân, thật sự kỳ lạ.

Hiện tại tiểu cô nương, đều trưởng thành sớm như vậy sao! ?

Ngoài ra, tiểu cô nương này, dáng vẻ trưởng thành thật sự rất đáng sợ đi! ?

Nếu như hắn bị tiểu cô nương này nhìn bằng ánh mắt như vậy, khẳng định hội cả người không được tự nhiên.

Cũng may là bản thân chủ nhân định lực đủ tốt!

Trong lúc Hắc Phong trong lòng nhớ lại, Độc Cô Ngạo Phong vốn một mực trầm lặng, đôi môi hé ra, lại lần nữa trầm giọng nói.

“Người còn không có nói, người nghĩ muốn ban thưởng cái gì đây! Trẫm là người thưởng phạt phân minh, chỉ cần người đưa ra, trẫm lại làm được, trẫm chắc chắn thưởng cho người!”

“Có thật không?”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, Cố Duy Nhất làn môi hồng mở ra, không khỏi giật mình kêu lên thành tiếng.

Nhìn phía đôi mắt Độc Cô Ngạo Phong, ánh mắt chợt lóe lên, phảng phất như ngôi sao trên trời đẹp không sao tả xiết.

Nếu như những người khác, dùng giọng điệu không tin tưởng như thế hỏi mình, Độc Cô Ngạo Phong nhất định sẽ nổi giận.

Dù sao, hắn chính là vua của một nước, một lời đáng giá ngàn vàng, uy nghiêm của mình, sao người khác có thể hoài nghi?

Tuy nhiên, khi đối diện với hắn là một đôi mắt xinh đẹp, chỉ cảm thấy tim đập dồn dập, lập tức, không khỏi nhẹ nhàng gật đầu.

“Nói đi!”

Nam nhân mở miệng, giọng nói trầm thấp khàn khàn, dường như mang theo từ tính, làm cho người nghe, đều cảm thấy như một loại hưởng thụ.

Nếu như sau này, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nam nhân này, nghe được hắn nói chuyện, thật là tốt biết bao. . .

Trong lòng nhớ lại, Cố Duy Nhất cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, hé mở làn môi hồng, liền đem suy nghĩ ở trong lòng nói ra.

“Ta nghĩ mỗi ngày đều có thể nhìn thấy người!”

Cố Duy Nhất mở miệng, lời này liền thốt ra.

Nghe thấy lời nói của Cố Duy Nhất, mọi người trong phòng, lập tức ngây ngẩn cả người. Nhìn ánh mắt Cố Duy Nhất, càng ngạc nhiên và không dám tin.

Dù sao, mọi người trong lòng phán đoán, đều nghĩ là Cố Duy Nhất sẽ xin Độc Cô Ngạo Phong ban thưởng vàng bạc tiền tài linh tinh các loại, ai biết, Cố Duy Nhất lại sẽ nói như thế.

Nhìn những người khác kinh ngạc, Cố Duy Nhất, sau khi lời nói vừa dứt, trên mặt cũng là sững sờ.

Mới vừa rồi, nàng chỉ cảm thấy trong lòng kích động, chỉ là mong muốn có thể mỗi ngày đều nhìn thấy người nam nhân tuần tú, liền chưa từng suy nghĩ nhiều mặt khác, lời này, liền từ trong miệng nàng thốt ra .

Hiện nay, thấy mọi người bốn phía trở mắt đứng nhìn, đáng vẻ trợn mắt há hốc mồm, cuối cùng Cố Duy Nhất mới cảm thấy, lời nói chính mình vừa rồi rốt cuộc kinh động lòng người tới mức nào.

Trời ạ, cũng không biết nam nhân tuần tú này, có thể cảm thấy nàng không biết xấu hổ chẳng! ? ? ?

Ô ô ô, hình tượng của nàng, đã không còn. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Cố Duy Nhất cũng gào khóc thảm thiết, hơn nữa, còn cảm thấy một luồng khí khô nóng, đang từ đáy lòng, vừa ra liền chạy thẳng lên đỉnh đầu, làm cho hai gò má đều cảm thấy nóng bừng lên.

Tiếp đó ánh mắt thâm thúy nóng rực của nam nhân rơi tại trên người mình, Cố Duy Nhất ngượng ngùng chỉ nghĩ từ trên mặt đất tìm một lỗ nhỏ, trực tiếp chui vào không ra ngoài nữa.

Trời ạ! Lần này đây, nàng thật sự mất hết mặt mũi rồi!

Trong lúc Cố Duy Nhất còn đang ngượng ngùng, lại thấy Độc Cô Ngạo Phong vẻ mặt kinh ngạc, đôi mắt màu hổ phách nhẹ nhàng lóe ra một phen.

Lập tức, hé mở làn môi hồng, gần từng tiếng, trầm giọng nói.

“Hôm nay, trăm lần thu Cố Duy Nhất là con gái nuôi! Phong, Cố Duy Nhất là Quận chúa! Phong tên Duy Nhất, vào ở cung Dục Lâm!”

“Cái gì?”

Sau khi nghe Độc Cô Ngạo Phong nói thế, mọi người lập tức ngạc nhiên.

Dù sao, mấy ngày nay tất cả mọi người đều biết, tiểu hài tử trước mắt này, cứu giá có công, Hoàng thượng đối với nàng, cũng có chút đặc biệt.

Lại không nghĩ tới, Hoàng thượng hiện nay, sẽ phong một tiểu khất cái là Quận chúa!

Đây là chuyện tình từ trước tới nay cũng chưa từng có...

Hơn nữa, đương kim Thánh thượng, đăng cơ đã hơn bốn năm, hậu cung đến nay vẫn khuyết như cũ, chứ nói chi là con cái .

Hiện nay, lại phong lại một tiểu khất cái là con gái nuôi, đây thật sự là. . .

Trong lúc tất cả mọi người ở đây kinh ngạc cảm đều sắp sửa rơi xuống, trong lòng Cố Duy Nhất vô cùng kinh ngạc, một điểm cũng không kém so với những người khác.

Mới vừa rồi, nàng đang phiền muộn vì chính mình nói lời không nên nói, vẫn còn sợ hãi ngổ nghễ chọc nam nhân này mất hứng!

Không nghĩ tới, nam nhân này vừa nói cái gì! ?

Hắn nói, hắn muốn phong nàng làm Quận chúa! ? Quận chúa Duy Nhất! ?

Như vậy, nàng hiện tại, không phải trở thành con gái nuôi của hắn sao! ?

A a a a . . .

Nàng mới không cần đó!

Nam nhân tuần tú như vậy, nàng hận hắn không thể trở thành của nàng. . .

Chính là hiện nay. . .

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất cũng không biết là nên vui hay nên buồn .

Trong lúc mặt Cố Duy Nhất khóc không ra nước mắt, chỉ thấy Độc Cô Ngạo Phong môi đỏ mọng hé ra, mở miệng trầm giọng nói.

“Vui mừng hả? Được phong thưởng như vậy, còn không dập đầu tạ ơn sao! ?”

“A. . .”

Nghe được lời này của nam nhân, Cố Duy Nhất hé mở làn môi hồng, ý muốn cự tuyệt. Chỉ là, lại nghĩ đến, Quân Vương thời cổ đại uy nghiêm, tuyệt không chịu được người khác thách thức mình như vậy.

Nếu như giờ phút này, nàng mở miệng cự tuyệt, cũng không biết có thể hay không lại làm mặt rỗng giận dữ.

Đến lúc đó, nàng đừng nói làm Quận chúa, lại được lên đoạn đầu đài đi! ?

Nghĩ tới đây, khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Duy Nhất không khỏi cực kì khốn khổ, sau đó quỳ trên mặt đất, hướng nam nhân nhẹ nhàng khấu đầu.

“Tạ Hoàng thượng ban thưởng. . .”

“Hiện nay, ngươi còn kêu trẫm là Hoàng thượng sao?”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, giọng điệu không nóng không lạnh, lại cực kỳ gợi cảm.

Nghe vậy, trên mặt Cố Duy Nhất dừng một chút, dường như nghĩ đến cái gì, môi đỏ mọng hé ra, đối với nam nhân đứng trước người, nhẹ nhàng kêu.

“Phụ, phụ hoàng. . .”

Trời ạ!

Lần đầu tiên xưng hô với người khác như thế, quả thật nói không được tự nhiên.

Trong lòng nhớ lại, Cố Duy Nhất không khỏi đưa tay gắt gao thu lại vạt áo chính mình, mặt mày không được tự nhiên.

Độc Cô Ngạo Phong thấy vậy, con ngươi màu hổ phách, lại xẹt qua một tia tiếu ý. Làn môi hồng hé mở, trầm giọng nói.

“Sau này, ngươi chính là Quận chúa Duy Nhất của trẫm!”

Duy nhất, ngươi là Duy Nhất của trẫm. . .

. . .

Từ chim trĩ biến Phượng Hoàng, chính là nói điệu bộ lúc này của Cố Duy Nhất.

Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy gần đây đã xảy ra nhiều chuyện, quả thực so với phim truyền hình còn phức tạp kỳ, quanh co hơn.

Vì một xấp tiền rơi giữa đường, nàng bị xe tải đâm vào, cuối cùng lại xuyên qua trên người một tiểu khất cái gây trơ xương.

Vốn tưởng rằng, cuộc đời của nàng tràn ngập bi kịch. Không nghĩ tới, nàng lại sẽ gặp được nam nhân tuần tú này, cũng tức là đương kim hoàng thượng của Thương Lang Quốc, cha nuôi nàng hiện nay, Độc Cô Ngạo Phong!

Một lần đánh bậy đánh bạ, nàng liền từ một tiểu khất cái gây trơ xương, trở thành đương kim quận chúa Duy Nhất!

Giờ phút này, vào ở trong cung Dục Lâm!

Hơn nữa bên người, còn có mười mấy cung nhân thị vệ thái giám bảo vệ hầu hạ.

Việc đời khó liệu, chính là nói vấn đề này đi! ?

Ở trong hoàng cung tu dưỡng một tháng, Cố Duy Nhất mỗi lần nhớ lại chuyện này, đều cảm thấy vô cùng cảm thán.

Nàng, Cố Duy Nhất thật sự xuyên qua!

Nàng, Cố Duy Nhất trở thành quận chúa Duy Nhất của Thương Lang Quốc!

Nàng, Cố Duy Nhất hiện tại có một người tuần tú vô cùng, đủ để vang dội cả nước, khiến tất cả nữ nhân thấy, đều lâm vào ái mộ. . . Phụ hoàng!

Đây thật sự là chuyện vô cùng vui mừng, hay có lẽ là chuyện phiền não đây! ?

Cố Duy Nhất cũng không biết.

Căn cứ vào một tháng tu dưỡng tại hoàng cung, từ trong miệng đám cung nhân lại được tin tức bất quá, Cố Duy Nhất cũng nhìn thấu, đặt chính mình vào trong triều đại. Thương Lang Quốc, trong lịch sử không có triều đại này!

Độc Cô Ngạo Phong, năm nay hai mươi tám, chính là hoàng đế hiện tại của Thương Lang Quốc.

Chỉ là, khiến Cố Duy Nhất kinh ngạc nghi hoặc chính là. Độc Cô Ngạo Phong năm nay đã hai mươi tám, hậu cung vẫn trống như trước, ngay cả một nữ nhân cũng không có.

Mà ngay cả cung nhân hầu hạ hần, không phải thái giám thì chính là thị vệ, không có một ai là nữ.

Thật sự là kỳ quái vô cùng!

Dù sao, giống như cổ đại những nam nhân này, đại đa số đều là mười lăm mười sáu tuổi liền đã thành gia lập thất, con cái đầy đàn .

Lại nói, Độc Cô Ngạo Phong, chính là đương kim Thánh thượng, vì sao hần hiện nay đã hai mươi tám tuổi, bên người ngay cả một nữ nhân cũng không có?

Chẳng lẽ là, hần có xu hướng tình cảm gì không thể cho người ta biết?

550. Chương 6 : Người Cười Rộ Lên Thật Là Đẹp Mắt

Chương 6 : Người cười rộ lên thật là đẹp mắt

Edit : bengok

Nghĩ đến đây, Cố Duy Nhất không khỏi bắt đầu nhàm chán.

Mặc dù, trước kia nàng cũng là một siêu cấp hủ nữ.

Nhưng cũng cảm thấy rằng, có được dung mạo xinh đẹp tuấn tú, nếu không đi làm kĩ nam, thật sự là quá đáng tiếc.

Chỉ có điều hiện nay, thấy nam nhân tuấn tú trước mặt này lại ở chung một chỗ với một nam nhân khác, Cố Duy Nhất bỗng có cảm giác không được tự nhiên !!!

Trong lúc nàng còn mải mê suy nghĩ, bên ngoài phòng ngủ đột nhiên vang lên một giọng nói lạnh lạnh.

“Hoàng thượng giá lâm ”

Đến triều đại này đã hơn một tháng, thực sự mà nói, Cố Duy Nhất vẫn chưa thích ứng được với âm thanh chói tai này. Mỗi lần nghe thấy là y như rằng nàng cả người nổi da gà.

Chỉ có điều, mặc dù không chịu được giọng nói lạnh lạnh ấy, nhưng là biết Độc Cô Ngạo Phong sẽ đến đây, nàng liền lập tức từ trên giường nhảy xuống, sau đó nhanh chóng chạy ra cửa .

Sau một tháng tu dưỡng, vết thương trên người nàng đã sớm khỏi hẳn.

Chỉ là ngự y thấy nàng thân thể vẫn còn yếu ớt nên để cho nàng nghỉ ngơi nhiều hơn mấy ngày.

Mà nha đầu Cúc Vận hầu hạ nàng cũng thế, luôn sợ hãi nàng thân thể chưa được khỏe , luôn bắt nàng nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Tức chết nàng mà. Vốn là người hiếu động, bắt nàng mỗi ngày đều nằm trên giường, làm sao mà nàng chịu nổi !!!

Vì vậy, biết được Độc Cô Ngạo Phong đến đây, trong lòng nàng đương nhiên là vui vẻ rồi. Không suy nghĩ nhiều nàng liền lập tức từ phòng ngủ xông ra ngoài.

Mà lại quên, ngay cả giày còn chưa có mang đấy!

Cúc Vận đang hầu hạ nàng thấy vậy liền vội vàng vàng cầm lấy giày đuổi theo.

“Quận chúa, người còn không có đi giày đâu! Quận chúa. . .”

Chỉ có điều Nhất Nhất làm sao nghe được những câu này! ?

Giờ phút này nàng còn đang bận vội vội vàng vàng chạy ra bên ngoài, chỉ mong sớm một chút nhìn thấy người trong lòng tâm tâm niệm niệm

Phải biết rằng, trong khoảng thời gian nàng nghỉ ngơi, nam nhân đó cũng chỉ đến thăm nàng có mấy lần.

Sau này nàng từ trong miệng người khác mà biết được, hẳn gần đây thật sự là có việc gấp, cho nên mới không có thời gian tới gặp nàng.

Bây giờ hẳn khó lắm mới có thời gian đến đây, Cố Duy Nhất đương nhiên vui vẻ.

Trong lúc còn đang cao hứng vội vàng lao ra cửa, ngay cả bậc cửa dưới chân kia cũng không nhìn thấy.

Kết quả là, bị kịch xảy ra !!!!

Chỉ cảm thấy chân bị đập mạnh một cái, cả người cứng đờ lao xuống. Mà dưới đất lại là mặt sàn lát đá xanh lạnh như băng...

AAAAAA!!!!!!!!!!!!

Thấy mình sắp đập vào sàn nhà cứng rắn, Cố Duy Nhất sợ đến tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Biết bản thân tránh không khỏi kiếp này, đôi mắt sợ hãi nhắm tít lại, chờ đợi đau đớn xảy đến.

Nhưng mà, tại sao lại không đau??? Mà bản thân hình như lại được rơi vào một khoảng mềm mại.

Chun mũi ngửi ngửi, mùi hương này quá lạ quen thuộc, là mùi hương bạc hà thoang thoảng, vô cùng dễ ngửi, ách...???

Thấy vậy, Cố Duy Nhất trong lòng tràn đầy nghi hoặc, không khỏi từ từ mở mắt nhìn lên.

Mà khi nhìn thấy người đang đỡ mình kia, đôi mắt vốn đang tràn đầy nghi hoặc lập tức trợn lên một cái, vô cùng khiếp sợ.

Thiên địa ơi, nàng ngã vào chỗ nào không ngã, lại đi ngã vào lòng Độc Cô Ngạo Phong! ! !

Hắn hôm nay mặc một chiếc măng bào màu đen, ở ống tay áo và cổ áo thêu những đóa Tường Vân bằng kim tuyến, lưng thắt Kim Yêu Đái, tất cả phác họa vô cùng tinh tế đáng người rần rở của hắn.

Đầu đội Kim Quan, tóc đen như mun khắc họa gương mặt kia càng thêm sinh động.

Mi sắc như đao, mũi thẳng môi mỏng, cầm cương nghị hoàn mỹ.

Mỗi một chỗ đều hoàn hảo không tỳ vết,!

Mà thu hút ánh nhìn của người khác nhất, chính là đôi đồng mâu hổ phách.

Đôi mắt ấy có lúc giống như hồ nước mùa thu, sóng nước lăn tăn, câu hồn đoạt phách.

Mà có lúc, mắt sắc như đao, dấu diêm sắc bén, khiến cho người khác vừa nhìn thấy liền không dời mắt nổi.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy trong lòng không khỏi nảy lên một cái, giống như mặt hồ nước đang yên lặng bỗng bị một khối đá nhỏ đánh tan, kích thích tầng tầng rung động . . .

Đôi mắt nhìn Độc Cô Ngạo Phong, càng thẹn thùng pha lẫn xấu hổ, mang theo cả sự si mê mà ngay cả chính bản thân mình cũng không biết. . .

Đối với ánh mắt si mê của Cố Duy Nhất, Độc Cô Ngạo Phong cũng chỉ lẳng lẳng ôm nàng trong lòng, đôi mắt màu hổ phách nhìn chằm chằm mắt đôi long lanh ngập nước, một tác cũng không dời.

Chỉ thấy, đôi mắt kia, xinh đẹp như vậy, hắc bạch phân minh. Giống như mã não thượng đẳng long lanh dưới ánh mặt trời. Lại giống như dòng suối sạch sẽ nhất thế gian, rửa sạch tất cả những ô uế, bẩn thỉu. . .

Hơn nữa, đôi mắt ấy, lại quen thuộc như vậy. . .

Thấy đôi mắt này, trong đầu Độc Cô Ngạo Phong không khỏi xuất hiện một gương mặt quen thuộc....

Nhạc nhi. . .

Trong lòng thấp tiếng gọi . . .

Nếu như người trong lòng bây giờ là Nhạc nhi , thật là tốt biết bao . . .

Chỉ tiếc. . .

Nghĩ tới đây, trái tim Độc Cô Ngạo Phong không khỏi thất lại một cái, mơ hồ co rút đến đau đớn không chịu được.

Gương mặt tuấn tú không khỏi nhuốm vài phần đau thương.

Cố Duy Nhất vốn đang si ngốc nhìn Độc Cô Ngạo Phong, đột nhiên cảm thấy nam nhân kia bỗng dưng đau khổ, trong lòng đầu tiên là giật mình, sau đó tràn đầy nghi hoặc.

Không biết tại sao, nam nhân này rõ ràng đang nhìn nàng, lại khiến nàng có cảm giác như đang nhìn một ai đó, cảm giác ... vô cùng quái dị.

Còn nữa hắn đang yên đang lành đột nhiên lại đau buồn, vì sao lại thương tâm, vì sao lại khổ sở đây! ?

Không biết tại sao, khi thấy nét đau buồn trên gương mặt kia, Cố Duy Nhất liền rất muốn đưa tay xóa tan mọi phiền não đó .

Bởi vì, thấy bộ dáng khổ sở của hắn, trong lòng nàng cũng đau khổ không kém.

Trong lúc còn đang suy nghĩ, bàn tay nhỏ bé của nàng đã vô ý thức mà vuốt nhẹ lên gương mặt nam nhân. Hé mở làn môi hồng, không hề suy nghĩ mà thốt ra.

“Người đừng đau khổ có được không! ?”

Cố Duy Nhất vừa nói, tay liền nhẹ nhàng xoa dịu những nếp nhăn trên trán.

Nghe được những lời này, lại thấy hành động của nàng, trong lòng Độc Cô Ngạo Phong không khỏi chấn động mãnh liệt, gương mặt tuần tú bỗng đứng ngây dại.

Chỉ có điều, hần liền nhanh chóng phục hồi lại tinh thần. Gương mặt tuần tú nhanh trở lại vẻ lạnh lùng vốn có.

Nghĩ lại chuyện vừa rồi, chân mày Độc Cô Ngạo Phong không khỏi nhíu lại một cái, nét mặt thập phần không vui.

”Người vừa rồi vì sao chạy nhanh như vậy! ? Chẳng lẽ không biết sức khỏe vừa mới hồi phục hay sao ! ? Nếu như ngã sắp xuống lại bị thương thì phải làm sao bây giờ ???

Nam nhân mở miệng, âm thanh nhẹ nhàng, chỉ là trong giọng nói không che dấu chút nào sự không vui.

Nghe vậy, Cố Duy Nhất không khỏi le lưỡi, chột dạ xin lỗi.

Nam nhân này đang dạy dỗ mình, chính là đang quan tâm mình đây!!!

Cố Duy Nhất trong lòng vừa vui mừng, lại vừa tự trách.

“Thật xin lỗi phụ hoàng, Duy Nhất đã khiến phụ hoàng lo lắng rồi, nhưng mà, phụ hoàng đã lâu cũng không đến xem Duy Nhất một cái, Duy Nhất thật sự là rất nhớ phụ hoàng a. . .”

Cố Duy Nhất mở miệng nói hết những tâm tư trong lòng.

Nàng cho tới bây giờ đều không phải người luôn che dấu ý nghĩ của mình, nên hiển nhiên là không thấy câu nói trên có điều gì kì quái.

Hơn nữa nàng hiện tại cũng mới chỉ mười hai mười ba tuổi thôi, trong mắt người khác cũng chỉ là một đứa trẻ thôi đấy...

Cho nên, nàng đương nhiên là nghĩ gì nói vậy rồi.

Hơn nữa, những gì nàng nói đều là sự thật, nàng thật sự rất nhớ nam nhân này nha. . .

Cố Duy Nhất từ nhỏ đã mất đi cha mẹ, từ nhỏ đã được ông ngoại nuôi dưỡng. Ở trên thế giới này, trừ ông ngoại đối tốt với nàng ra, chẳng còn ai đối tốt với nàng như thế cả.

Thế mà bây giờ, nàng tự nhiên lại xuyên đến một triều đại không có thật trong lịch sử, lại gặp được một nam nhân đối tốt với mình như vậy, trong lòng không khỏi động tâm.

Mặc dù nam nhân này cả ngày lạnh lùng, nhưng nàng biết, hần thực sự là rất quan tâm nàng.

Hơn nữa, không biết tại sao, mỗi một lần nhìn thấy hần, nàng đều không tự chủ được mà muốn ý lại, làm nũng.

Không thấy hần, nàng cả ngày giống như người mất hồn. Bây giờ thấy rồi lại khiến nàng hoan hỉ không thôi.

Cảm giác này, chắc là yêu mến đi! ?

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất trong lòng không khỏi thỏa mãn. Đôi mắt nhìn về phía nam nhân thẹn thùng xen lẫn xấu hổ, bộ dáng giống một tiểu cô nương e ấp mối tình đầu!!!

Chỉ tiếc, da mặt nàng quá mức ngăm đen khiến người khác không thấy được sắc mặt nàng bây giờ, chỉ thấy được một đôi mắt đen lung liếng, linh khí bức người mà thôi.

Nghe Cố Duy Nhất nói, lại thấy đôi mắt đen sống động, những gì không vui trong lòng Độc Cô Ngạo Phong lập tức không còn sót lại chút gì .

“Lần sau không được viện cớ này nữa!”

Nam nhân mở miệng, lời ít mà ý nhiều.

Nghe vậy, Cố Duy Nhất lập tức hé miệng cười một tiếng, lập tức giơ tay nhỏ bé, vừa nói vừa đáp.

“Tuân mệnh!”

Có lẽ, là bị dáng vẻ tinh quái của Cố Duy Nhất chọc cười, vốn dĩ nam nhân gương mặt lạnh lùng không khỏi nhếch khóe miệng một cái, nhẹ nhàng cong lên.

Nụ cười kia, rất nhẹ, rất nhẹ, cơ hồ không thể nhìn thấy, nhưng làm sao có thể qua được mắt nàng đây!!!

Thấy vậy, Cố Duy Nhất trong lòng không khỏi sung sướng.

Nàng biết nam nhân này cũng đã một tháng mà đây mới là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn cười đấy!

Mặc dù, nụ cười rất nhẹ, nhưng cũng đủ khiến nàng kinh ngạc trong lòng.

Đôi mắt nàng nhìn về phía nam nhân ngơ ngác, ngây người...

Thấy dáng vẻ này, mày kiếm của Độc Cô Ngạo Phong không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái, môi mỏng khẽ nhếch, mở miệng hỏi.

“Làm sao vậy! ?”

“Phụ hoàng, kỳ thật, lúc người cười lộ lên thật sự rất đẹp! Người nên cười nhiều vào!”

Thấy Độc Cô Ngạo Phong tràn đầy nghi hoặc, Cố Duy Nhất thành thực đáp.

Nghe vậy, đôi mắt Độc Cô Ngạo Phong không khỏi sững sờ.

Hắn, vừa rồi... có cười sao! ?

Trong lòng đầy nghi hoặc.

Rốt cuộc, đã bao lâu rồi hắn không cười! ?

Kể từ khi, nàng rời đi thì phải. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng hắn không khỏi tiếc nuối thở dài.

Cố Duy Nhất tuy không biết tâm tư của Độc Cô Ngạo Phong, nhưng cũng cảm giác được, nam nhân trước mắt này hình như có tâm sự gì đó nên mới khiến hắn một mực không vui như vậy.

Hắn ngoài miệng không nói, trên mặt cũng lạnh lùng, có lẽ là để che dấu nỗi buồn kia đi ?????

Nghĩ tới đây, chân mày Cố Duy Nhất không khỏi đi theo nhẹ nhàng cau lại một cái, ánh mắt nhìn về phía Độc Cô Ngạo Phong chất chứa vài phần đau lòng mà ngay cả chính bản thân cũng không biết. . .

Độc Cô Ngạo Phong vốn đang ưu tư nhưng khi chạm phải ánh mắt tràn đầy đau lòng của Cố Duy Nhất, khuôn mặt tuấn tú lập tức sững sờ.

Nàng, là đang đau lòng hắn sao. . . ! ?

Chẳng phải nàng cái gì cũng không biết sao! ?

Vì sao lại nhìn hắn bằng ánh mắt như vậy! ?

Trong lúc Độc Cô Ngạo Phong trong lòng còn đang nghi hoặc, Cúc Vận đã đuổi tới nơi.

“Quận chúa, người mang giày vào đi ạ!”

Cúc Vận đang nói liền nhìn thấy Độc Cô Ngạo Phong đang đứng ở cửa, trên mặt đầu tiên là sững sờ, sau đó há hốc miệng; khác một trời một vực so với bộ dáng vừa rồi. Vừa này lớn tiếng không ra thể thống gì, bây giờ thì sợ đến chảy mồ hôi lạnh, vội ‘bùm’ một tiếng quỳ rạp xuống đất.

“Hoàng thượng thứ tội, nô tỳ thất lễ!”

Cúc Vận mở miệng, gương mặt thanh tú tái nhợt hoảng sợ.

Thấy dáng vẻ này của nàng, Cố Duy Nhất thực sự cũng không đành lòng.

Dù sao, cả một tháng này, Cúc Vận vẫn luôn hết lòng hết dạ hầu hạ mình, nàng thật cũng không nhẫn tâm nhìn Cúc Vận sợ hãi như thế.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất lập tức hé mở môi hồng, khẽ nói với Độc Cô Ngạo Phong.

“Phụ hoàng, đều là Duy Nhất không tốt, chỉ vì muốn gặp phụ hoàng quá nên quên đi giày, người đừng tức giận có được không.”

Thấy Cố Duy Nhất nói vậy, Cúc Vận còn đang quỳ rạp dưới đất không khỏi từ từ ngẩng đầu, ánh mắt nhìn phía Cố Duy Nhất tràn đầy cảm kích.

Dù sao, ở trong hoàng cung này, mạng nô tài là thứ không đáng tiền nhất.

Thiếu nữ trước mắt này, mặc dù xuất thân không tốt, nhưng bây giờ cũng đã là Quận chúa, được muôn vàn sủng ái của hoàng thượng, ấy thế mà lại ra mặt giúp nàng.

Phải biết rằng, những người hầu như nàng chỉ cần được đối xử tử tế cũng là khó lắm rồi, thế mà bây giờ lại còn có người thay nàng cầu xin, quả thực là khiến nàng vô cùng cảm kích.

Trong lúc Cúc Vận còn đang động lòng, Độc Cô Ngạo Phong nghe thấy Cố Duy Nhất nói, lại thấy ý cầu khẩn của nàng, đồng mâu thâm thúy nhẹ nhàng lóe lên một cái, nhạ nhòa nói.

“Hãy bình thân!”

“Tạ Hoàng thượng!”

Cúc Vận nghe vậy, lập tức quỳ xuống tạ ơn, rồi mới từ từ đứng lên.

“Quận chúa, nô tỳ giúp người mang giày ạ! ? Trên mặt đất rất lạnh, cẩn thận phong hàn.”

Cúc Vận mở miệng, ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất vô cùng lo lắng.

Nghe được những lời này, Cố Duy Nhất cũng là hé miệng cười một tiếng, đáp.

” Người nói cứ như ta là búp bê không bằng, ta nào có kiêu căng như vậy, đến, để ta tự mình mang là tốt rồi!”

Vừa nói dứt lời, Cố Duy Nhất liền lập tức cầm lấy giày trên tay Cúc Vận rồi tự mình mang vào.

Cũng không biết, Độc Cô Ngạo Phong đứng ở bên cạnh nhìn thấy hành động này của nàng, mày kiếm khẽ nhăn lại một cái.

Mà điều này, Cố Duy Nhất đương nhiên không biết.

Sau khi mang giày, Cố Duy Nhất liền vỗ tay mấy cái, sau đó cười nói với Độc Cô Ngạo Phong.

“Phụ hoàng, hôm nay sao người lại có thời gian đến tìm Duy Nhất vậy ! ? Gần đây người chẳng phải bận rất nhiều việc hay sao?”

Thấy Cố Duy Nhất hỏi vậy, đồng mâu của Độc Cô Ngạo Phong chỉ nhẹ nhàng lóe lên một cái, ánh mắt lập tức quét một vòng, cuối cùng liền rơi vào đôi mắt long lanh trước mặt.

Hé mở bạc môi, chỉ nhẹ nhàng đáp.

“Như thế nào, phụ hoàng đến đây, người chẳng lẽ không vui hay sao? ?”

“Vui chứ, tất nhiên là vui rồi, Duy Nhất chỉ mong phụ hoàng ngày nào cũng đến thăm Nhất Nhất thôi!”

Thấy Độc Cô Ngạo Phong hỏi vậy, cơ hồ không cần nghĩ ngợi, Cố Duy Nhất liền mở miệng kích động nói.

Bởi vì, nàng sợ hãi, nam nhân trước mắt này tưởng rằng nàng không thích mà không đến thăm nàng nữa, như vậy về sau nàng phải làm sao bây giờ! ?

Trong lúc Cố Duy Nhất còn mãi mê suy nghĩ, Độc Cô Ngạo Phong bên cạnh khi nghe thấy nàng nói vậy, trong lòng không khỏi nhảy lên một cái.

Gương mặt rạng rỡ bừng sáng, vô cùng sung sướng.

“Vậy sau này, phụ hoàng bớt một chút thời gian tới thăm người, nhé!”

“Thật tốt quá, phụ hoàng. Người nói lời phải giữ lời nha! Phụ hoàng chính là vua của một nước, phải nhất ngôn cửu đỉnh !”

Nghe Cố Duy Nhất nói giống như sợ hãi mình nói dối nàng, Độc Cô Ngạo Phong không khỏi bật cười
Tiếng cười trầm thấp từ tính chậm rãi, khuôn mặt tuấn tú của hắn lại khiến Cố Duy Nhất lần nữa bị mê hoặc.

Nam nhân này trước đây luôn lạnh lùng, lúc nào cũng trưng ra một khuôn mặt lạnh tanh. Mặc dù có đẹp thật đấy nhưng lại xa xôi giống như vầng trăng sáng vắng vẻ, chỉ có thể nhìn không thể chạm tới, càng không thể khinh nhờn.

Ấy thế mà, bây giờ hắn lại cười !!!

Hơn nữa, lại còn cười rộ lên, thật đẹp không gì sánh bằng!

Giống như hoa đào xinh đẹp, đua nhau nở rộ.

Lại giống như Huyền Băng vạn năm, khi ánh mặt trời chiếu xuống từ từ hòa tan, nước băng xuyên qua kia ánh vàng rực rỡ tỏa ra ánh hào quang, đẹp đến chói mắt.

Thấy vậy, trong lòng Cố Duy Nhất lại rung động lần nữa.

Nam nhân này, lúc cười lên là đẹp mắt nhất!

Chỉ mong nàng cả đời đều có thể thấy hắn cười như vậy, chỉ thế thôi, nàng cũng cảm thấy mãn nguyện rồi..

..

Khi Cố Duy còn đang mãi mê suy nghĩ, Hắc Phong ở bên ngoài vừa mới đi vào liền nhìn thấy nụ cười trên mặt Độc Cô Ngạo Phong, trong lòng lập tức kinh ngạc.

Hắn đi theo chủ nhân đã bốn năm, thực sự chưa bao giờ thấy chủ nhân cười...

Thế mà bây giờ, chủ nhân hắn lại cười cơ đấy! ?

551. Chương 7 : Thập Thất Gia Độc Cô Ngạo Vũ

Chương 7 : Thập Thất Gia Độc Cô Ngạo Vũ

Edit : peterpan0209

Lúc này có phải hắn nhìn lầm, hay là hôm nay mặt trời mọc ở đằng tây! ?

Đang lúc trong lòng Hắc Phong kinh ngạc, Độc Cô Ngạo dường như cảm thấy gì đó, đôi mắt màu hổ phách, không khỏi nhẹ nhàng quét nhanh một lượt, rơi tại trên người Hắc Phong đang chờ người ra.

Nhìn thấy Hắc Phong đứng ở phía sau mình, môi đỏ mọng của Độc Cô Ngạo Phong hé ra, trầm giọng mở miệng hỏi.

“Chuyện gì! ?”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Lý đại nhân đang chờ ở Ngự Thư Phòng, có chuyện quan trọng muốn bàn bạc cùng Hoàng thượng.”

Hắc Phong nghe thấy, mau chóng thức tỉnh, sau đó lập tức nói ra mục đích này.

Nghe vậy, đôi mắt Độc Cô Ngạo Phong nhẹ nhàng lóe ra một cái, nhẹ nhàng gật đầu nói.

“Ừ, bẩm đi ngay.”

Vừa nói dứt lời, Độc Cô Ngạo Phong liền quay đầu, cúi đầu mở miệng nói với thiếu nữ trong ngực mình.

“Người nghỉ ngơi thật tốt đi! mấy ngày nữa, đợi thân thể người tốt lên, trẫm sẽ cho nữ quan chỉ dạy người lễ nghi trong cung, hơn nữa, để người cùng Thập Thất theo học Bách Lý phu tử.”

“Thập Thất! ? Là ai! ?”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, trên mặt Cố Duy Nhất đầu tiên là sửng sốt, lập tức mở miệng hỏi.

Độc Cô Ngạo Phong nghe vậy, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói.

“Thập Thất là đệ đệ ruột của trẫm. Mấy ngày nữa, người có thể gặp. Được rồi, bây giờ trẫm đi trước .”

Vừa nghe đến Độc Cô Ngạo Phong nói muốn đi, Cố Duy Nhất hai hàng lông mày lập tức cau lại, trên mặt, thể hiện sự không đành lòng.

Lập tức, hai tay theo bản năng duỗi ra, nắm chặt một góc áo ngoài của nam nhân.

“Phụ hoàng vừa tới đã muốn đi! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng, ở trong giọng nói, đều là sự ỷ lại sâu sắc và không đành lòng.

Dù sao, nàng thật sự rất hy vọng có thể cùng nam nhân trước mắt này ở chung một chỗ.

Cho dù là không nói lời nào, chỉ cần cùng hân chung một chỗ, cũng là một loại hưởng thụ!

Bây giờ đối với một phần ỷ lại của chính mình, Cố Duy Nhất cũng khó có thể tin nổi.

Dù sao trước kia, hay tới bây giờ nàng đều là một người vô cùng độc lập, khi ở cùng với người đồng lứa, cá tính của nàng càng thuộc dạng nữ hân dũng mãnh.

Thế nhưng, ở trước mặt nam nhân trước mắt này, nàng cảm giác bản thân bắt đầu trở nên nhu nhược.

Nàng muốn nam nhân này ở lại bên mình, tiếp xúc với hân thật nhiều . .

Đối với tâm tư Cố Duy Nhất, Độc Cô Ngạo Phong không biết.

Lúc này, hân cúi đầu lẳng lặng nhìn đôi tay nhỏ bé lôi kéo vạt áo của mình.

Đôi tay nhỏ bé, da thịt đen nhánh, nhưng lại vô cùng nhỏ nhắn xinh xắn, hơn nữa cũng không khó coi.

Từ đôi tay nhỏ nhắn xinh xắn dời lên, quét qua khuôn mặt nhỏ bé to bằng bàn tay, cuối cùng ánh mắt rơi tại trên đôi mắt nhưng lộ rõ sự trần đầy không đành lòng.

Khi thấy đôi mắt long lanh, bên trong mang theo sự không đành lòng và ỷ lại vô tận, thiếu nữ này giống như một con mèo đen Tiểu Hoa sợ hãi bị chủ nhân vứt bỏ, Độc Cô Ngạo Phong thấy vậy, khiến cho trong lòng không khỏi mềm nhũn.

Lập tức, không nhận được vươn kia cánh tay thon thả, sau đó nhẹ nhàng vuốt lại tóc đã rối loạn trên trán Cố Duy Nhất, Độc Cô Ngạo Phong cong môi cười một tiếng.

“Trẫm hiện tại có việc, người phải ngoan . . .”

Nam nhân mở miệng, âm thanh nhẹ nhàng, chính mình cũng không nhận thấy được âm thanh mang theo sự dịu dàng. . .

Nhưng mà, nghe tới lời này của Độc Cô Ngạo Phong, Cố Duy Nhất trong lòng nhói mạnh một cái.

Ngay sau đó, bỗng nhiên tim bắt đầu đập nhanh .

Tiếng tim đập ‘Bang bang’, kịch liệt nhảy lên, kịch liệt như thế, dường như muốn thoát khỏi lồng ngực của nàng. . .

Đôi mắt nhìn về phía nam nhân, tràn đầy kinh ngạc, si mê, thán phục, rung động. . .

Lúc này, giọng điệu của nam nhân, cực kỳ sủng ái, dịu dàng, khiến nàng cực kỳ rung động.

Còn có nụ cười mê người kia, đôi mắt mang theo vui vẻ, dịu dàng như thế, giống như cái bẫy dịu dàng ngọt ngào, làm cho Cố Duy Nhất bị mắc trong đó. . .

Cố Duy Nhất ngây ngốc cười, cảm thấy cả người, dường như đều chìm vào bên trong hũ mật, ngay cả Độc Cô Ngạo Phong rời đi khi nào, cũng không biết.

Cho đến khi qua một hồi lâu, Cúc Vận nhìn không nổi, ở trước mặt Cố Duy Nhất không ngừng đưa tay.

“Quận chúa, Quận chúa. . .”

Nghe được Cúc Vận kêu, Cố Duy Nhất vốn đang ngây ra, mới từ từ phục hồi tinh thần lại.

Đối diện với khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nghi hoặc của Cúc Vận, Cố Duy Nhất nghĩ đến mới vừa rồi bởi vì là nam nhân kia nói như vậy mà ngây ra đến bây giờ, thật sự háo sắc.

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất cảm thấy một luồng khí khô nóng, từ tim dâng thẳng lên đỉnh đầu.

May là bản thân da đủ đen, nếu không, bị Cúc Vận phát hiện mặt mình đỏ, thật sự rất mất mặt!

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất vì che dấu luống cuống mới vừa rồi, không khỏi đưa tay đặt tại trước mũi, nhẹ nhàng ho khan một cái, mở miệng nói.

“Khụ khụ, chuyện gì! ?”

“Quận chúa, bây giờ đã là buổi trưa, Quận chúa đã đói bụng chưa! ? Để nô tỳ chuẩn bị bữa trưa Quận chúa!”

Cúc Vận nói chưa dứt lời, bụng Cố Duy Nhất lập tức bắt đầu ‘Ồng ọc’ ầm ĩ.

Nghe được âm thanh từ trong bụng truyền ra , Cố Duy Nhất lập tức đưa tay che bụng, mặt mày xấu hổ ngượng ngùng.

Cúc Vận thấy vậy, không nhịn được che miệng cười một tiếng.

“Ha ha, bây giờ nô tỳ lập tức chuẩn bị bữa trưa cho Quận chúa.”

Vừa nói dứt lời, Cúc Vận lập tức xoay người đi thu xếp bữa trưa.

Không bao lâu, hơn mười món ăn đẹp đẽ tinh xảo nối đuôi nhau mang lên trên mặt bàn tròn.

Nhìn thấy ở trước mặt bày hơn mười món ăn đẹp đẽ tinh xảo, đầy đủ về sắc hương vị, khiến Cố Duy Nhất muốn chảy nước miếng, sau đó, không thể chờ đợi được cầm lấy đôi đũa, sung sướng cắn ăn.

Lúc này ăn được món ăn đẹp đẽ tinh xảo, Cố Duy Nhất không thể không kêu lên bản thân vận số thật sự tốt.

Nếu như lúc đó nàng không phải sợ hãi bò lên trên cây. Cành cây kia nếu không phải không chịu nổi sức nặng của nàng mà gãy, nàng cũng không nghĩ cứu Độc Cô Ngạo Phong.

Như vậy hiện tại, nàng sẽ một mình đơn độc, tương lai chắc sẽ đầy buồn phiền chẳng! ?

Mặc dù, nàng đã dưỡng thương do trúng tên được một tháng, hiện nay cũng không lo ăn mặc, suy nghĩ một chút, kỳ thật nàng cũng tự lo được.

Hơn nữa, hiện nay còn có một phụ hoàng tuần tú như thế, chắc chắn. . .

Cố Duy Nhất cực kì nhiệt tình ăn, đột nhiên, dường như lại nghĩ đến cái gì, không nhịn nổi quay đầu, thấy Cúc Vận đứng ở bên cạnh nàng mở miệng hỏi.

“Đúng rồi Cúc Vận, Thập Thất vương gia là người như thế nào! ?”

“Cái gì! ? Thập Thất vương gia! ?”

Nghe được lời của Cố Duy Nhất, trên mặt Cúc Vận đầu tiên là sửng sốt, dễ nhận thấy là thật không ngờ, Cố Duy Nhất đang yên lành lại nhắc tới Thập Thất Gia.

Nhìn thấy dáng vẻ trên mặt Cúc Vận hơi ngây ra, trên mặt Cố Duy Nhất không khỏi sửng sốt, mặt mày nghi hoặc.

“Như thế nào! ? Thập Thất Gia là đệ đệ phụ hoàng, không phải sao! ? Chẳng lẽ Quận chúa chưa từng nghe qua người này! ?”

Nghe được lời của Cố Duy Nhất, Cúc Vận lập tức mở miệng nói.

“Tại cả hoàng cung, cho dù là toàn bộ Kinh thành, không ai, không biết đại danh Thập Thất Gia!”

“Oa, Thập Thất Gia này, thì ra là nhân vật quan trọng nổi tiếng toàn bộ Kinh thành! ? Như vậy có phải hẳn giống phụ hoàng, tuần tú phi phạm! ?”

Vừa nghe Cúc Vận nói, Cố Duy Nhất nghĩ đến, chính là huynh giỏi thì đệ tài!

Dù sao, Độc Cô Ngạo Phong là nam nhân tuần tú ưu tú như thế, thân là đệ đệ hần, chắc hẳn cũng là một người một người nổi tiếng làm mưa làm gió đây.

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất đối với Thập Thất Gia này, có chút hứng thú .

Nhìn thấy dáng vẻ Cố Duy Nhất tràn đầy hứng thú, trong lòng Cúc Vận biết trong lòng Cố Duy Nhất nghĩ cái gì, lập tức vẻ mặt cực kì khốn khổ, mở miệng nói.

“Dạ, Thập Thất Gia nổi tiếng toàn bộ Kinh thành, chỉ là, nói đến chuyện của hần, ba ngày ba đêm cũng nói không hết, những việc lật vật này, cũng đâu phải là chuyện tốt. . .”

“A! ? Không phải là chuyện tốt! ?”

Vốn mặt mày Cố Duy Nhất rất mong đợi về Thập Thất Gia, giờ nghe Cúc Vận nói thế, lại thấy dáng vẻ vẻ mặt Cúc Vận không được tự nhiên, trên mặt đầu tiên là sững sốt, sau càng cảm thấy tò mò .

“Lời này ý là thế nào, người mau nói rõ chuyện của Thập Thất Gia cho ta biết đi!”

Vừa nghĩ tới lời nói vừa rồi của Độc Cô Ngạo Phong, mấy ngày nữa, nàng sẽ cùng Thập Thất Gia cùng nhau theo phu tử học tập, Cố Duy Nhất càng muốn biết, Thập Thất Gia này, rốt cuộc là một người như thế nào.

Nhìn dáng vẻ Cố Duy Nhất tràn đầy tò mò, Cúc Vận đầu tiên là nhẹ nhàng thở dài một hơi, sau đó mới chậm rãi nói ra cho Cố Duy Nhất chuyện tình muốn biết.

Lúc nghe được lời Cúc Vận nói, Cố Duy Nhất không khỏi lạnh toát xương sống mà hít một một hơi thật sâu, mặt mày kinh ngạc.

Không nghĩ tới, Thập Thất Gia này, cùng Độc Cô Ngạo Phong, lại là một người trên trời, một kẻ dưới đất!

Nghe nói, Thập Thất Gia này, năm nay mới mười bảy tuổi, tên là Độc Cô Ngạo Vũ, sinh ra quả thực tuần tú, chỉ là tính tình, quá mức kiêu ngạo ương ngạnh, ngang ngược gây sự, hơn nữa vô cùng thích sinh sự việc không đâu, đánh nhau gây rối.

Ở bên trong hoàng cung, không ai không từng bị hần đùa giỡn qua.

Nghe nói, Thập Thất Gia này, mặc dù là Độc Cô Ngạo Phong thân đệ đệ, nhưng từ nhỏ thất lạc ở dân gian, được một người gia tộc giàu có nuôi nấng, từ nhỏ nuôi thành kẻ ăn chơi trác táng.

Hai năm trước đây mới được tìm về, nhận tổ quy tông.

Về vị đệ đệ đã thất lạc nhiều năm này, Độc Cô Ngạo Phong đương nhiên là áy náy lại thương yêu, hận không thể cho hần tất cả thứ tốt nhất trên thế gian.

Chẳng qua, Thập Thất Gia này, là kẻ hống hách, trong cung mọi người cũng đều sợ hần.

Bên ngoài cung cũng không ít người, khi nghe được đại danh của hần liền sợ đến gà bay chó sủa.

Hơn nữa Thập Thất Gia này, văn dốt võ nát, còn thường xuyên tại trên lớp học chọc ghẹo phu tử, phu tử dạy bảo hần học tập, đã bị đuổi đi không ít hơn hai mươi người.

Mỗi lần nhắc tới chuyện này, Độc Cô Ngạo Phong vừa tức giận lại bất đắc dĩ. Bởi vì là đệ đệ của mình, cũng không thể bắt hần xử lý.

Đối với hành vi tệ hại của Thập Thất Gia, trong cung mọi người đều biết, ở sau lưng, gọi hần là tiểu Ma vương!

Hơn nữa, tiểu Ma vương này, trừ nghịch ngợm gây sự ở ngoài ra, còn vô cùng đom đóm!

Giống như một con Khổng Tước, mỗi ngày trang phục lượt là, trang điểm xinh đẹp.

Nghe Cúc Vận nói những lời này, Cố Duy Nhất không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

Không nghĩ tới, một người phong thái xuất chúng giống như Độc Cô Ngạo Phong như vậy, lại có một đệ đệ kỳ lạ, thật sự khiến cho người ta không dám khen ngợi mà!

Nhưng mà, đến mấy ngày nữa, nàng sẽ cùng Thập Thất Gia này cùng nhau học tập, nghĩ lại, Cố Duy Nhất cảm giác có chút không thoải mái.

Nhưng mà, Cố Duy Nhất cũng không phải là người dễ bắt nạt.

Trước kia ở trường học, cũng không ít kẻ ngang bướng phá phách, ngông cuồng tự cao, là kẻ hống hách, cuối cùng cũng không phải bị mình đánh cho kêu thầu trời, khóc đến kêu cha gọi mẹ sao! ?

Đối với Cố Duy Nhất mà nói, người không đụng đến ta thì ta không đụng đến người, nếu như đụng ta, nhất định đánh cho mẹ hăn không nhận ra hăn!

Trong lòng nhớ lại, Cố Duy Nhất cũng ăn no rồi, Cúc Vận cũng đem nên nói cũng nói, dường như chợt nghĩ đến cái gì, chân mày cau lại một cái, mặt mày lo lắng.

“Mới vừa rồi nghe ý kiến của hoàng thượng, mấy ngày nữa Quận chúa sẽ cùng Thập Thất Gia học tập phụ tử, Quận chúa, người cũng phải cẩn thận!”

Cúc Vận mở miệng, trên mặt đều lo lắng cho Cố Duy Nhất.

Dù sao, Hồn Thế tiểu Ma vương Thập Thất Gia, tiếng ác lan xa, bắt đặc dĩ thân phận cao quý, tất cả mọi người bị hăn trêu chọc, cũng chỉ có thể cắn răng mà nhịn.

Lại thấy Quận chúa nhà nàng, thân thể gầy gò, bị Thập Thất Gia chọc ghẹo, nên làm thế nào mới tốt! ?

Nghe được lời Cúc Vận, lại thấy dáng vẻ nàng tràn đầy lo lắng cho mình trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi ấm áp.

Nghĩ đến, sau khi tới triều đại này, Cúc Vận hầu hạ ở bên cạnh mình, tỉ mỉ chu đáo mọi chuyện, đối với nàng, càng tận tâm trách nhiệm.

Mặc dù trên danh phận, bọn họ là chủ tớ, nhưng trên thực tế, Cố Duy Nhất đã sớm đối xử Cúc Vận như bạn tốt.

Lúc này, nhìn dáng vẻ Cúc Vận cực kì lo lắng cho mình, môi đỏ mọng Cố Duy Nhất không khỏi cười ra một cái, lộ ra rồi hàm răng trắng lóa.

“Ha ha, Cúc Vận, người đừng lo lắng, người đừng nhìn ta vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, ta cũng không có dễ dàng bị người khi dễ như vậy!”

Cố Duy Nhất vừa nói, một bên giơ lên nắm đấm nhỏ mà ra oai.

Nhưng mà, Cúc Vận nghe được lời này của nàng, lại thấy nắm đấm nhỏ của nàng, càng cảm thấy lo lắng.

Chỉ là, lúc này nàng lo lắng nhiều, cũng vô dụng.

Lát nữa có lẽ nàng nên đi cầu thần bái phật thôi!

Đối với suy nghĩ trong lòng Cúc Vận, Cố Duy Nhất không biết.

Lúc này, nàng ăn uống no nê.

Nhớ lại mấy ngày liên tiếp, nàng đều nằm ở trên giường, sống ở trong tấm thất, chưa từng đi ra ngoài, nàng cảm thấy rất khó chịu.

Thừa dịp hôm nay bên ngoài thời tiết không tệ, Cố Duy Nhất liền nổi lên ý nghĩ đi ra ngoài một chút.

“Cúc Vận, chúng ta đi ra ngoài một chút đi! ? Ta tại ở trong tấm thất thời gian dài như vậy, thân thể không thư giãn một tấc, có khả năng bị rỉ sắt mất !”

“A! ? Thân thể cũng bị rỉ sắt! ?”

Nghe được lời này của Cố Duy Nhất, trên mặt Cúc Vận không khỏi sửng sốt, vẻ mặt giật mình la lên.

Thấy dáng vẻ Cúc Vận tràn đầy kinh ngạc, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy buồn cười, không khỏi phụt một tiếng, cười thành tiếng.

“Ha ha, ta đây chẳng qua là so sánh thôi, nhìn dáng vẻ người kinh ngạc, gây cười chết ta !”

“Ách, Quận chúa. . .”

Thấy Cố Duy Nhất giấu cợt mình, Cúc Vận không khỏi đỏ mặt.

Cố Duy Nhất thấy vậy, cười càng vui vẻ.

“Được rồi, chúng ta ra ngoài một chút đi! Dù sao thân thể ta cũng khá, ta tới hoàng cung một tháng, vẫn chưa từng đi ra ngoài đi lần nào, vừa lúc, nay thân thể ta đã tốt dần ta thưởng thức cảnh đẹp hoàng cung thử xem.”

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, lại thấy vẻ mặt nàng hừng hực hứng thú như chưa từng, Cúc Vận đương nhiên là không có ý kiến.

. . .

Từ khi đi tới Thương Lang Quốc này, Cố Duy Nhất chỉ toàn ở trong tấm thất dưỡng thương, rất ít đi ra ngoài, đã khó chịu muốn chết.

Bây giờ, thân thể khỏi hẳn, Cố Duy Nhất cũng vui vẻ dễ chịu.

Hơn nữa phía sau có Cúc Vận đi theo, Cố Duy Nhất cũng không sợ sẽ lạc đường trong hoàng cung, vì vậy, dọc theo đường đi, Cố Duy Nhất đều thuận theo ý của mình, chậm rãi đi.

Đảo mắt nhìn quanh một lượt bốn phía, nhìn thấy cảnh sắc xung quanh, Cố Duy Nhất không khỏi trầm kên trong lòng.

Không hổ là hoàng cung, quả nhiên phong thái phi phàm!

Đưa mắt nhìn khắp một vòng, ba nghìn mái nhà liên tiếp không ngừng, ngói màu vàng tươi lưu ly, ánh mặt trời chiếu rọi xuống, càng lóe ra ánh sáng lung linh đủ sắc màu, rất là chói mắt!

Rường cột chạm trổ, hành lang Cửu Khúc quanh co, núi giả nước chảy, quanh co tinh xảo.

Cầu đá Bạch Ngọc, mười bước một đình, càng hiện ra tao nhã!

Trong lúc đó, không ít cung nhân đi qua, trong cử chỉ, phong thái có lẽ nghi.

Hơn nữa bốn phía, có không ít thị vệ gác.

Năm bước một người, mười bước một trạm , tỏ rõ uy nghiêm Hoàng gia!

Hoàng cung, Cố Duy Nhất chỉ thấy trên TV giờ hiện ra trước mắt.

Bây giờ bản thân đặt mình trong đây, cảm thấy uy nghiêm vô cùng!

“Chắc chắn, hoàng cung Thương Lang Quốc, quả thật phong thái phi phàm!”

Cố Duy Nhất vừa chậm rãi khen ngợi cảnh sắc bốn phía, một bên chắc chắn nói.

Cúc Vận nghe vậy, không khỏi gật đầu đồng ý.

“Đúng vậy, chỗ ở Thiên Tử, đương nhiên như thế!”

Dứt lời, Cố Duy Nhất bọn họ đã đi tới một chỗ đình ngắm cảnh bên kia.

Cố Duy Nhất đi mệt, liền ngồi ở bên trong đình ngắm cảnh nghỉ ngơi.

Cúc Vận thấy Cố Duy Nhất đi rồi một hồi lâu, mặt mày mồ hôi, nhất định khát , không nhịn được mở miệng nói.

“Quận chúa, người khát sao! ? Nếu không, nô tỳ trở về cầm một chút điểm tâm nước trà ra đây, Quận chúa vừa ăn, vừa thưởng thức cảnh đẹp! ?”

Nghe được Cúc Vận đề nghị, Cố Duy Nhất đương nhiên là đồng ý.

Dù sao bây giờ là ngày hè nóng bức, đi một hồi, cả người ra mồ hôi, cũng khát. Không khỏi gật đầu nói.

“Ừ, mang nhiều điểm tâm!”

“Dạ, nô tỳ đi rồi trở về!”

Vừa nói dứt lời, Cúc Vận lập tức xoay người rời khỏi.

Sau khi Cúc Vận rời khỏi, Cố Duy Nhất liền thông dong nhàn nhã ngồi ở bên trong đình ngắm cảnh, hai tay chống cằm, chậm rãi tán thưởng khen ngợi cảnh đẹp bốn phía.

Chỉ thấy lúc này, nàng đặt mình vào nơi có vị trí tương đối hẻo lánh, cũng không có thị vệ canh gác.

Hơn nữa bên này, vết chân rất ít, nhưng mà lại tao nhã!

Ở phía trước nàng, là một hồ nước lặn tằm sóng.

Đúng là ngày mùa hè, bên trong hồ nước, hoa sen bắt đầu nở.

Gió mát hiu hiu, đưa tới từng đợt hương hoa sen thanh nhã. . .

Trong thời gian Cố Duy Nhất chậm rãi ngửi hương sen thấm vào ruột gan, đột nhiên, khước mắt quét nhanh một lượt, thấy bên cạnh nàng cách đó không xa chỗ góc tường, đang có một thiếu niên, lén lút đứng ở nơi đó ló đầu ra nhìn, bộ dạng khả nghi. . .

Thấy vậy, trong lòng Cố Duy Nhất giật mình, đôi mắt trợn lên một cái

Chẳng lẽ, thiếu niên kia, là kẻ trộm! ?

552. Chương 7.1

Ừ, nhất định là như vậy!

Bằng không, giữa ban ngày ban mặt, thiếu niên này, vì sao lại đứng thậm thà thậm thụt ở bên đó! ?

Hơn nữa, ló đầu ra nhìn, không ngừng coi chừng xung quanh, dường như sợ người khác nhìn thấy mình, hành vi thật sự khả nghi. . .

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất lại sợ thiếu niên này phát hiện ra mình, ngay lúc mà thiếu niên chưa phát hiện ra, lợi dụng thêm thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của mình, lập tức cúi người xuống thấp từ từ bò đi.

May là vóc người xinh xắn lanh lợi, hơn nữa ngay phía trước nàng, còn có bụi rậm che chắn, nên người thiếu niên kia, không hề phát hiện ra nàng nha.

Vừa nghĩ tới người kia là kẻ trộm, Cố Duy Nhất trong lòng liền bắt đầu kích động.

Phải biết rằng, nàng không quen nhìn nhất, chính là loại hành vi trộm cắp này !

Tuổi còn trẻ, mà văn dốt võ nát, thật sự là thiếu dạy bảo mà!

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất liền nấp ở phía sau bụi cỏ, từ từ di chuyển về phía người thiếu niên bên kia.

Ánh mắt tràn đầy cảnh giác, càng thêm cẩn thận đánh giá góc tường ở chỗ thiếu niên.

Chỉ thấy thiếu niên kia, đang đưa lưng về phía nàng, nên nàng không thấy rõ lắm dung mạo của hắn.

Chỉ thấy mặc trên người là một bộ quần áo bằng vải gai thô, trái lại vóc người cao cao gầy gò.

Lúc này, sau khi thiếu niên nhìn thấy bốn phía không một bóng người, lập tức lùi vài bước, lại nhanh chóng tiến tới, ra sức nhảy qua được tường cao kia. Sau đó, khi cách bước tường chỉ một bước chân, mũi chân dồn sức dậm chân nhảy một cái. . .

Sau đó, chỉ thấy thiếu niên kia, tựa như lò xo bị nén, ‘Vèo’ một cái, liền lên được trên cao.

Tuy nhiên, tường kia thật sự rất cao, cho dù thiếu niên nhảy cũng cao đi chẳng nữa, có lẽ cũng chẳng qua được.

Hai tay chỉ có thể gắt gao bám chặt trên tường, muốn lại không thể đi lên, đáng vẻ chật vật, thật sự buồn cười.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất vốn đang trốn sau bụi cỏ, không nhịn được phụt một tiếng, liền cười thành tiếng.

Cùng lúc với Cố Duy Nhất bật cười, người thiếu niên kia vốn hai tay đang bám trên vách tường đối diện, tính bò lên trên, lập tức sợ đến mức giật nảy lên một cái, đồng thời hai tay buông lỏng ra.

Sau đó, chỉ thấy thiếu niên kia, liền rơi thẳng xuống đất.

Cùng với ‘Bịch’ một tiếng, bụi bay mù mịt, cùng với tiếng kêu thảm thiết như lợn bị chọc tiết của người kia.

“Ôi, cái mông của ta. . .”

Thiếu niên mở miệng kêu thảm, càng là đầu quay mòng mòng mà một tay xoa mông của mình, đáng vẻ chật vật lại thấy tức cười.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất rút cuộc không nhịn được nữa, ôm bụng cười lớn .

Cố Duy Nhất cười đắc ý, cười điên cuồng, cười không thể nào dừng được.

Nghe vậy, thiếu niên vốn đang té lăn trên đất, liền tung người như một con cá bật khỏi mặt ao, từ trên mặt đất nhảy dựng lên, xoay người, liền đi về phía Cố Duy Nhất rồi ngang ngược gầm lên:

“Rút cuộc là kẻ hỗn đản nào dám cười ta! ? Bước ra!”

Thiếu niên mở miệng, chính là lớn tiếng quát đối với Cố Duy Nhất.

Giọng điệu càng không dễ coi thường!

Nghe vậy, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy một cơn tức giận từ đáy lòng nhanh chóng vọt thẳng lên đỉnh đầu, ngay sau đó hai hàng lông mày cau lại, mắt nhắm trợn tròn, phụt chốc kêu lên một tiếng, liền từ bên trong bụi cỏ đi ra, hai tay chống nạnh, lớn tiếng quát với thiếu niên kia.

“Người cái đồ kẻ trộm này, lá gan ghê gớm thật, trộm đồ lại còn chạy trốn, thế mà vẫn còn mở miệng nói ra những lời ngông cuồng! ?”

Nhưng mà, khi Cố Duy Nhất thấy dung mạo chân thật của thiếu niên, cả người không khỏi sửng sốt.

Mới vừa rồi ở một chỗ rất xa, nàng chỉ nhìn thấy bóng lưng thiếu niên, chỉ cảm thấy thiếu niên này cao cao gây gò, vóc người rất tốt.

Không nghĩ tới hiện nay chờ người ra nhìn kĩ, thiếu niên này, dung mạo thật không tệ!

Hai hàng lông mày nồng đậm, mắt đen như than, mũi thẳng tào nhả, môi hồng mềm mại, màu da càng là trắng nõn hiếm thấy vô cùng.

Tổ hợp thành một gương mặt tuần tú!

Thiếu niên này, không thể không nói mặt mũi rất tuần tú.

Chỉ là ánh mắt lúc này, lại mang theo một vẻ cậy tài khinh người kiêu ngạo!

Tục xưng chính là làm bộ! ! !

Cố Duy Nhất, ghét nhất chính là loại người kiêu ngạo hơn nữa còn ra vẻ ta đây.

Chỉ cảm thấy, kẻ trộm này cũng thật sự có gan, bị người phát hiện ăn trộm trong hoàng cung, một điểm bối rối sợ hãi cũng không có, giờ phút này lại còn dám cùng nàng to mồm lớn lối!

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất nhìn phía thiếu niên ánh mắt, càng là tức giận lộ lộ!

Đối với tức giận ngút trời của Cố Duy Nhất, thiếu niên sau khi nghe được những lời này của Cố Duy Nhất, gương mặt tuần tú đầu tiên là sửng sốt, hắc mâu trợn lên một cái, vẻ mặt không dám tin.

Lập tức, đưa tay chỉ chính mình, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói.

“Người dám nói ta là kẻ trộm! ?”

Thiếu niên mở miệng, vẻ mặt trở mắt đứng nhìn, trợn mắt há hốc mồm.

Cố Duy Nhất thấy vậy, lập tức mở miệng nói.

“Đó là đương nhiên, người không phải là kẻ trộm sao! ? Vì sao lại thậm thà thậm thụt từ nơi này lên ra hoàng cung như thế! ?”

Nghe xong, thiếu niên nổi giận.

“Người nha đầu xấu xí này, ở đâu tới! ? Lại ngay cả ta là cũng không biết! ? Người quả thực là mắt bị mù ! Còn nói ta là kẻ trộm! ? ? ?”

Thiếu niên hiển nhiên là nổi giận, hé mở làn môi hồng, chính là một hồi ngang ngược gầm lên, âm lượng lớn, thẳng đến trời cao.

Tuy nhiên, ngay lúc thiếu niên kích động rống to, nhìn thấy từ trong ngực hắn, rơi ra một khối ngọc bội.

Cố Duy Nhất thấy vậy, lập tức nhanh tay lẹ mắt, tiến lên chụp được .

Cúi đầu nhìn ngọc bội bị rơi ra, Cố Duy Nhất trong lòng giật nảy lên một cái.

Coi như nàng không hiểu gì ngọc, nhưng mà chỉ cần nhìn cái cách làm ngọc bội kia và màu sắc của nó, liền biết rõ ngọc bội kia, chính là loại ngọc thượng đẳng, giá trị xa xỉ!

Hơn nữa, trên mặt khối ngọc bội, còn có khắc một chữ, chỉ tiếc, Cố Duy Nhất xuyên qua triều đại này, là triều đại không có trong lịch sử, chữ ở nơi này, chữ phồn thể cổ đại này thật rắc rối, nhìn chữ trên ngọc bội, nàng không nhận ra được.

Chỉ là, thiếu niên này lại mặc quần áo vải gai thô như thế, thì thế nào lại có được loại ngọc thượng đẳng này! ?

Nhìn một cái, Cố Duy Nhất càng chắc chắn, thiếu niên này là kẻ trộm! ! !

Chắc chắn là hắn vừa mới trộm đồ xong, tính trèo tường thoát khỏi hoàng cung!

Hiện tại, nàng lại là quận chúa Duy Nhất của Thương Lang Quốc, sao có thể tha thứ cho bọn trộm làm điều xấu trước mặt mình! ?

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất hé mở làn môi hồng, mở miệng quát.

“Khối ngọc bội này, hiển nhiên không là của ngươi! Hiện tại vật chứng đã có, ngươi còn có cái gì để nói! ?”

“Người nào vật chứng bị bắt! ? Người nha đầu xấu xí này, đáng người đã xấu thì thôi đi, mắt lại còn bị mù, người có tướng mạo sang trọng giống như Gia ta, lại giống như là kẻ trộm sao! ?”

Thiếu niên mở miệng, hai tay chống nạnh, nhưn mày một cái, trên mặt càng là ngạo nghễ tự phụ, bướng bỉnh không chịu khuất phục.

Tuy nhiên, khi Cố Duy Nhất nghe được lời này của thiếu niên, chỉ cảm thấy không thể nhịn được nữa.

Dù sao, xuyên vào một khối thân thể gầy trơ xương sườn như thế này, nàng đã đủ uất ức rồi.

Thật là một kẻ trộm lớn mật, lại vẫn còn trần trụi nói nàng xấu như thế! ?

Thật sự là chú có thể nhẫn, thím không thể nhịn! ! !

“Người cứ nói ai là nha đầu xấu xí hả! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng, trợn trừng đến nỗi mắt.

Thiếu niên nghe vậy, trên mặt đầu tiên là sửng sốt, sau đó, như là đã biết cái gì, càng không kiêng dè mở miệng nói.

“Ha ha ha ha ha ha, ta liền nói ngươi là nha đầu xấu, người quái dị! Lớn lên lại xấu như vậy, vừa đen lại vừa gầy, nhìn thấy đều muốn ói ra. Người buổi tối ngàn vạn lần không nên ra ngoài, bằng không người khác còn tưởng rằng ngươi là quỷ đây! Ha ha ha ha. . .”

Thiếu niên mở miệng, hai tay chống nạnh, mở miệng cười ha ha.

Dáng vẻ kia, nói có bao nhiêu kiêu ngạo, liền có bấy nhiêu kiêu ngạo, muốn nện cho một trận, liền muốn nện cho một trận!

Nghe được thiếu niên nói những lời khó nghe, lại nhìn thiếu niên cực kì khoa trương cười ha ha, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy “ầm” một tiếng, trong lòng núi lửa bùng phát dữ dội!

“Cái tên tiểu tử thú nhà ngươi, ta muốn giết ngươi! ! !”

Cố Duy Nhất mở miệng, chính là một hồi ngang ngược gầm lên, lập tức, cả người giống như con sư tử bị chọc giận, vọt nhanh về phía thiếu niên.

Phải biết rằng, tính tình Cố Duy Nhất, từ trước tới nay đều nóng nảy.

Hơn nữa lại ghét nhất, chính là loại người kiêu ngạo ương ngạnh.

Hiện nay, loại người mình ghét, lại nhục mạ chính mình như thế, Cố Duy Nhất làm sao có thể bình tĩnh nhận xuống! ?

Đối với tức giận của Cố Duy Nhất, thiếu niên nghe được lời này của Cố Duy Nhất, một điểm cũng không để Cố Duy Nhất vào mắt.

Giờ phút này, lại thấy Cố Duy Nhất bị chính mình chọc giận, xông về phía mình, hiển nhiên là muốn đánh chính mình.

Chính là, trên gương mặt thiếu niên tuần tú kia, một tia sợ hãi cũng không có.

Ngược lại môi đỏ mọng nhếch lên ghét bỏ, đối với Cố Duy Nhất tràn đầy khinh thường nói.

“Ha hả, ngươi có lẽ là người thứ nhất dám khiêu chiến Gia, Gia không giáo huấn ngươi một lần, ngươi còn không biết sự lợi hại của Gia đây!”

Thiếu niên mở miệng, mặt mày tự kiêu tự phụ.

Phải biết rằng, hần từ nhỏ đã cùng sư phụ cao cường học tập võ công, tại hoàng cung, thậm chí toàn bộ Kinh thành, ai cũng không là đối thủ của hần!

Mà ngay cả sư phụ của hần, đều nói hần có tư chất thông minh.

Hiện tại, người trước mặt hần, chẳng qua chỉ là một nhóc con còn hôi sữa, gây trơ xương, hần là Thập Thất Gia căn bản không để vào mắt! ! !

Thiếu niên trong lòng đắc ý suy nghĩ, nhìn ánh mắt Cố Duy Nhất, càng lộ rõ khinh thường và đắc ý.

Tuy nhiên, về đắc ý trên mặt thiếu niên, lại duy trì không được một khắc (15 phút).

Thân thể Cố Duy Nhất, mặc dù mới mười hai mười ba tuổi, gầy trơ xương.

Chỉ là, một tháng vừa rồi điều dưỡng rất tốt, mỗi ngày đều là sơn hào hải vị bổ dưỡng, thân thể Cố Duy Nhất, đã sớm khôi phục.

Hơn nữa Cố Duy Nhất trước kia, từ nhỏ liền đi theo bên người ông ngoại tập võ, tuổi mới mười tám, đối với bạn cùng lứa tuổi đó, chính là lấy một chọi năm!

Đối phó với kẻ ăn chơi trác táng trước mắt, Cố Duy Nhất chẳng lẽ còn không đối phó được!?

Chỉ thấy thân hình Cố Duy Nhất nhanh như chớp giật, thân thủ giống như một con sư tử nhanh nhẹn, vung đấm, ra tay vô cùng mạnh mẽ!

Mới đầu, thiếu niên rất xem thường Cố Duy Nhất, chính là từng chút một, thiếu niên từ lúc ban đầu khinh thường, đến cuối cùng kinh ngạc.

Dù sao, con nhóc trước mắt, gầy gò ốm yếu như thế, không nghĩ tới, đưa tay nhanh nhẹn như thế.

Từng chút một, thiếu niên bắt đầu không đỡ nổi, bắt đầu né tránh đi.

Hiển nhiên, Cố Duy Nhất là nhìn ra thiếu niên trước mắt bắt đầu chống đỡ không nổi, khước miệng không khỏi cong lên một cái, đắc ý cười nói.

“Ha ha, mới vừa rồi ngươi còn không phải lớn lối không biết xấu hổ, nói muốn dạy dỗ ta sao! ? Như thế nào bây giờ lại sợ ta ! ? Ha ha ha ha ha ha. . .”

“Ngươi cái tên quái dị này, ai nói Gia sợ ngươi, Gia mới không sợ ngươi!”

Thiếu niên nghe vậy, lập tức vung tay đấm về phía Cố Duy Nhất.

Chỉ là, mặc dù thiếu niên xét về thân cao thì hơn hẳn Cố Duy Nhất khi đánh xa. Có điều về phương diện võ công, cũng là cho mấy thốt ngựa đều không đuổi kịp Cố Duy Nhất.

Đối với võ công của thiếu niên, giống như là đang gãi ngứa cho Cố Duy Nhất.

“Dừng, hiện tại là ngươi đang múa bài thêu hoa sao! ? Ha ha ha ha ha ha, nhìn như đàn bà vậy!”

Cố Duy Nhất mở miệng vừa nói, sau đó liền vung mạnh tay, nện thẳng vào gương mặt hoang tưởng tự đại của thiếu niên.

Một quyền này, Cố Duy Nhất chính là dốc hết sức lực của mình.

Chỉ nghe đến ‘Bốp’ một tiếng, ngay sau đó, là tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết của thiếu niên kia vang lên.

“A, mắt của ta. . .”

Chỉ thấy thiếu niên liên tục kêu thảm thiết, một tay che kín mắt trái mình, sau đó lão đảo vài bước, gằn như ngã sấp xuống, đáng vẻ cực kì chật vật.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất hai tay chống nạnh, bắt đầu cười ha ha .

“Ha ha ha ha ha ha. . . mùi vị nắm đấm bà đây như thế nào, tốt không chịu được! ? Ha ha ha ha. . .”

Nghe được Cố Duy Nhất kiêu ngạo cười to, thiếu niên đầu tiên là để tay xuống, lập tức, hung hăng lắc lắc đầu, tựa như muốn hất cơn chóng mặt đi.

Nhìn thấy trên mắt trái của thiếu niên thượng bị chính mình đánh thành một vòng đen bầm tím, Cố Duy Nhất cười càng thêm khoa trương .

Thấy vậy, trong lòng thiếu niên xoẹt một tiếng, núi lửa bùng phát dữ dội.

Trợn trừng đến lời mất, cắn răng, âm thanh nghiến răng nghiến lợi, phun ra từ giữa kẽ răng tới

“Ngươi cái kẻ xấu xí này, Gia muốn giết ngươi! ! !”

Thiếu niên nghiến răng nghiến lợi mở miệng nói, hoàn toàn nổi giận, lập tức, đánh lên người Cố Duy Nhất.

Hôm nay, hắn không hung hăng giáo huấn cái tên xấu xí này, tên hắn Độc Cô Ngạo Vũ, liền viết ngược! ! !

Đối với tức giận của Độc Cô Ngạo Vũ, Cố Duy Nhất cũng là nhướn mày một cái, lạnh nhạt hăm hừ một tiếng.

“Hừ, giết ta! ? Chỉ bằng ngươi! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng, lập tức, dùng ánh mắt tràn đầy khinh thường đánh giá thiếu niên trước mắt từ trên xuống, lập tức bắt đầu cười ha ha.

Đối với tiếng cười làm nhục mình của Cố Duy Nhất, càng cảm thấy chọc giận thiếu niên, chỉ thấy thiếu niên ánh mắt đều đỏ, chỉ nghĩ bóp chết cái tên ma lem này!

Chỉ là, coi như thiếu niên có tức giận như thế nào, xuất ra chiêu số bình sinh hắn đã học như thế nào, ngay cả vạt áo của Cố Duy Nhất cũng không đánh trúng được.

Nhìn thấy hắn đánh loạn một trận, không hề thủ đoạn, Cố Duy Nhất càng thêm khinh thường.

Lập tức quyền vung lên, mắt phải thiếu niên lại lần nữa bị thương.

Nhìn thấy hai mắt trái phải của thiếu niên đều bị chính mình đánh cho đen thui, nhìn thoáng qua, nhìn như báu vật quốc gia vậy, Cố Duy Nhất cười, càng cảm thấy hài lòng.

“Ha ha ha ha ha ha. . . Đáng về bây giờ của ngươi, thật buồn cười, hình như báu vật a. . . Ha ha ha ha ha ha. . .”

Cố Duy Nhất ăn ngay nói thật.

Dù sao thiếu niên này da thịt trắng nõn hiếm thấy, hiện nay hai mắt bị đánh đen thui, lúc đầu vừa nhìn qua, thật sự cùng quốc bảo không hề khác nhau.

Đối với Cố Duy Nhất kiêu ngạo cười to, thiếu niên càng cảm thấy tức giận.

Không nghĩ tới hôm nay, hắn gạt hoàng huynh, chuồn êm xuất cung, tính du ngoạn một phen, lại ở chỗ này gặp phải cái tên xấu xí này.

Không chỉ có bị cái...này tên ma lem nói là kẻ trộm, hiện nay còn bị nàng đánh! ?

Nếu như để chuyện này truyền ra, mặt mũi của Độc Cô Ngạo Vũ hắn để ở đâu a! ?

Không được!

Hắn tuyệt đối phải cứu vãn mặt mũi của mình! ! !

Nghĩ tới đây, thiếu niên càng vận dụng hết những gì mình học được xưa nay, phải giáo huấn thật tốt cái tên xấu xí này!

. . .

Cùng lúc đó, trong Ngự Thư Phòng

Bên ngoài ánh mặt trời sáng lạn, và gió nhẹ, từ cửa sổ chạm trổ rộng mở từ từ thổi vào, thổi tới khiến cho trong Ngự Thư Phòng, lụa mỏng lay động, mang theo từng đợt hương hoa thấm vào ruột gan.

Chỉ thấy, sau đồng hồ sách chất thành núi cao kia, là một đế vương tuần tú, một tay đang cầm bút lông, mặt mày chăm chú phê duyệt tấu chương.

Chỉ thấy nam nhân ngồi xuống là một canh giờ, trên cơ bản, ngay cả cử động cũng chưa từng thay đổi.

Cho đến sổ sách được hoàn thành hơn phân nửa, một người Đới Dao thị vệ, chột từ bên ngoài vội vã đi vào Ngự Thư Phòng, hơn nữa thần sắc vội vã.

“Không tốt rồi Hoàng thượng, Quận chúa cùng Thập Thất Gia đánh nhau! Thập Thất Gia bị đánh sưng mặt sưng mũi, tất cả mọi người đều không ngăn cản được nàng!”

Thị vệ mở miệng, vẻ mặt hấp tấp, mặt mày bối rối bầm báo.

Hơn nữa, lại cảm thấy lo lắng cho Quận chúa.

Tuy nói một người là Quận chúa, một người là Thập Thất Gia, chính là, nói như thế nào, Thập Thất Gia cũng là đệ đệ của hoàng thượng, Quận chúa chẳng qua chỉ là con gái nuôi của hoàng thượng thôi.

Lại nói đầu đuôi, hai năm trước, sau khi Thập Thất Gia nhận tổ quy tông, Hoàng thượng lại rất sủng ái đối với Thập Thất Gia, mọi người cũng là quá rõ ràng.

Cho nên mọi người coi như bị Thập Thất Gia chính kêu khổ thấu trời, đều chỉ có thể nuốt hết mọi chuyện xuống bụng

Nhưng mà hôm nay, Quận chúa lại đánh Thập Thất Gia! Đây chính là chuyện cực kì lớn!

Hoàng thượng đã biết, khẳng định mặt rồng sẽ giận dữ, đến lúc đó, Quận chúa nàng chỉ sợ. . .

Nghĩ đến đây, người mới tới lập tức đồng tình với Quận chúa, lo lắng cho tính mạng của Quận chúa.

Tuy nhiên, trong lúc người mới tới cực kì lo lắng, chỉ thấy lúc này đế vương tuần tú đang phê duyệt tấu chương, sau khi nghe được những lời người mới đến đã nói, trên gương mặt tuần tú, một tia tức giận cũng không có.

Dường như chuyện này đối với ngài mà nói, chẳng qua là chuyện thường tình nhẹ nhàng thôi.

Trên tay động tác không ngừng, sau khi giải quyết sổ sách, chỉ thấy nam nhân tuần tú ngồi ở thư án kia, mới từ từ đem bút lông trên tay nhẹ nhàng để xuống, lập tức, môi hồng cong lên một cái, tràn đầy thưởng thức nói.

“Ha ha, không hổ là con gái của trẫm, dũng mãnh thiện chiến!”

“Ách. . .” Người mới đến nghe vậy, không biết nói sao.

Hoàng thượng, Thập Thất Gia mới là đệ đệ của người a!

Hiện nay biết được đệ đệ của mình thân bị đánh, lại còn có thể bình tĩnh như thế! ?

Nếu như là trước kia, nếu như Hoàng thượng biết được, có người dám gây tổn thương một cọng lông tóc của Thập Thất Gia, người kia khẳng định sẽ bị tàn phế đi.

Chính là hiện nay. . .

Chẳng lẽ là, sau này, hoàng thượng cảm nhận được, địa vị của Thập Thất Gia, cũng muốn giáng xuống, nếu bị quận chúa Duy Nhất thay thế thì làm sao! ?[size=150]

553. Chương 557: Bị Đánh Thành Đầu Heo

Edit : Su

Ngay lúc Độc Cô Ngạo Phong biết được tin tức, sau khi dẫn Hắc Phong chạy đến xem náo nhiệt liền thấy một màn trước mắt.

Chỉ thấy Cố Duy Nhất hai tay dè chặt ở trên lưng của Độc Cô Ngạo Vũ, vừa gắt gao khóa chặt cổ tay của Độc Cô Ngạo Vũ, vừa đắc ý cười cực kỳ kiêu ngạo.

“Ha ha ha... còn muốn giáo huấn bà cố ta đây nữa không. Hiện tại, trái lại theo như ta thấy thì phải là ta giáo huấn người mới đúng, ha ha ha... nắm đấm yếu xìu như thế mà dám cùng bà cố người đây lớn lối to mồm, bà cố ta đây không cần tốn nhiều sức lực mà đã có thể đánh ngã người, tốt hơn hết nên ngoan ngoãn, giải thích cùng xin lỗi với ta, nói rằng ta là đại mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành, quốc sắc thiên hương, người gặp người thích, bằng không ta liền phế tay người.”

Cố Duy Nhất mở miệng kiêu ngạo nói với thiếu niên đang bị dè dưới thân nàng.

Mà thiếu niên bị Cố Duy Nhất đặt dưới thân giờ phút này sớm đã bị đánh cho mặt mũi bầm dập, làm sao còn có thể nhìn ra vẻ thanh lịch như lúc trước.

Mà giờ phút này bị đặt dưới thân Cố Duy Nhất, thiếu niên lại nghe được những lời này, chỉ thấy trên mặt thiếu niên chuyển thành màu xanh, rồi thành màu đỏ rất bức bối.

“Người đừng có mơ mà thiếu gia ta nói xin lỗi! Người cứ nằm mơ đi, người không thử về soi gương xem chính mình là cái dạng gì, mà cho dù không có gương thì cũng phải xả bãi nước tiểu để mà nhìn. Chính mình gây trơ xương, lại còn muốn ta nói trái lương tâm khen người là đại mỹ nữ người gặp người thích, người không sợ người khác ghê tởm à!”

Thiếu niên mở miệng nói những lời càng không chút khách khí.

Dù cho giờ phút này, bị Cố Duy Nhất đánh cho sưng mặt sưng mũi, chặt vật vô cùng, kêu khổ thấu trời đi chẳng nữa thì trên mặt thiếu niên không che dấu được chút nào sự bướng bỉnh cùng kiêu ngạo không chịu khuất phục.

Nếu phải kêu hân khen người quái dị này là đại mỹ nữ, hân thà chết quách cho xong.

Liên ngay trong lúc thiếu niên nói lời tức giận trong lòng, thì Cố Duy Nhất nghe thấy liền trừng mắt tức giận.

Nàng cảm thấy miệng thiếu niên này thật độc.

Mỗi một câu nói đều như lưỡi dao sắc bén hung hăng đâm vào trong lòng của nàng.

Nàng nhớ rõ kiếp trước nàng rõ ràng là đại mỹ nữ, chính là hiện tại...

Nghĩ tới đây sự chua xót của nàng liền biến thành lửa giận.

Cố Duy Nhất không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng nói, âm thanh tràn ngập sự tức giận.

“Cái tên tiểu tử thói nhà người, thực sự không cho người một chút biết tay thì người thật sự coi bà cô ta đây là mèo bệnh chứ gì.”

Dứt lời Cố Duy Nhất liền dùng sức tay một chút.

Ngay lập tức thiếu niên luôn miệng kêu khổ, tiếng kêu thảm thiết như mổ heo càng không ngừng từ trong miệng hân truyền ra, khiến cho những con chim đang đậu trên cây hoảng sợ, lập tức vỗ cánh bay tán loạn.

Hắc Phong đứng ở phía sau Độc Cô Ngạo nhìn cảnh tượng trước mắt, đôi mắt càng ngày càng tròn to, vẻ mặt kinh ngạc nói không nên lời, càng không dám tin.

“Trời ạ! Người... kia, thật sự là... Thập Thất Gia?”

Mặt mày Hắc Phong kinh ngạc, miệng vì càng kinh ngạc nên càng ngày càng lớn đủ để một con chim sẻ bay vào.

Cũng không lấy làm lạ vì sao Hắc Phong kinh ngạc đến vậy, bởi vì từ sau khi Thập Tam Gia hồi cung bái tế tổ tông sau liền mỗi ngày đều ăn mặc lượt là, trang điểm xinh đẹp, Hắc Phong cho đến bây giờ chưa từng gặp qua nam nhân nào trang điểm như vậy.

Hơn nữa tại Kinh Thành này không ai là không biết, Thập Thất Gia là người xấu tính.

Cho đến bây giờ đều là Thập Thất Gia đi đánh người khác, nào có ai dám đánh ngài ấy chứ.

Chính là hiện tại, vị Hồn Thế tiểu Ma Vương hống hách, bạo ngược lại bị người đáng cho ngã xuống.

Hơn nữa người đánh ngài ấy, lại còn là một thiếu nữ nhỏ tuổi hơn ngài ấy, đáng người hết sức gầy gò mảnh khảnh.

Cũng không biết có phải Thập Thất Gia xui xẻo hay không, hay là vì vị quận chúa Duy Nhất này quá mức hung dữ.

Ngay trong lúc Hắc Phong kinh ngạc, thì Độc Cô Ngạo đang bị Cố Duy Nhất hành hạ kêu rên thấu trời chỉ cảm thấy tay của bản thân đều sắp đứt.

Đến lúc này mà Độc Cô Ngạo lại vẫn không chịu cúi đầu xin tha thứ, điều này khiến Cố Duy Nhất cảm thấy kinh ngạc.

Nếu đổi lại người khác nếu bị nàng tra tấn như vậy này giờ có lẽ đã sớm hướng về phía nàng nhận thua rồi cầu xin tha thứ.

Chính vì điều này mà Cố Duy Nhất cảm thấy bội phục Độc Cô Ngạo.

Đối với việc Cố Duy Nhất và Độc Cô Ngạo Vũ đánh nhau, Hắc Phong không khỏi nhìn về phía Độc Cô Ngạo Vũ đang bị Cố Duy Nhất đánh thành không ai có thể nhận ra, lại nhìn đến trên người vị đế vương tuần tú.

Không khỏi nhìn thấy giờ phút này trên mặt vị đế vương đó chỉ có sự thản nhiên cũng không có lấy một tia tức giận, giống như đang nhìn chuyện trọng yếu không liên quan đến bản thân.

Thấy vậy Hắc Phong lại vô cùng kinh ngạc.

Dù sao hắn đối với chủ nhân vô cùng hiểu rõ, đối với việc Gia quan tâm ai nhất thì chính là không ai có thể quan trọng bằng vị đệ đệ này.

Trước kia vị đệ đệ này của Gia suốt ngày làm việc xấu, gây sự thì vị tuần tú đế vương này cũng chỉ có thể la mắng một trận mà thôi.

Đối với vị đệ đệ này, chính ngài cũng bắt đầu đi.

Chính là bản thân chủ nhân cũng là người cực kỳ giỏi trong việc bao che khuyết điểm.

Nếu có người dám đối xử không tốt với đệ đệ của ngài ấy, thì chắc chắn ngài ấy sẽ giết kẻ đó.

Chính là hiện tại nhìn đệ đệ bị đánh sưng thành đầu heo, lại không ngừng bị thảm kêu rên như lợn bị chọc tiết thì bản thân hắn đây thật sự nhìn không nổi, thật sự không đành lòng.

Chính là chủ nhân lại xem như bình thường, chắc không phải hôm nay mặt trời mọc phía tây đấy chứ?

Hắc Phong tràn đầy nghi hoặc không khỏi hạ thấp giọng nói: “Hoàng thượng”.

Hắc Phong gọi một cách cẩn thận.

Nghe vậy Độc Cô Ngạo Phong chính là liếc nhẹ hắn nhưng lại không mở miệng nói gì.

Trái lại bên kia Độc Cô Ngạo Vũ bị Cố Duy Nhất đánh khiến cho hoàn toàn thay đổi, liếc mắt quanh một vòng liền thấy Độc Cô Ngạo Phong đứng cách bản thân không xa.

Ngay sau đó con người đen lập tức sáng ngời, giống như gặp được Chúa cứu thế liền hô to với Độc Cô Ngạo Phong.

“Hoàng huynh, nhanh đến cứu đệ, nếu không ta sẽ bị kẻ xấu xí này đánh chết mất”.

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng la lớn chỉ thiếu mỗi nước khóc lên.

Nhìn về phía Độc Cô Ngạo Phong chỉ thấy ánh mắt có bao nhiêu ủy khuất liền có bấy nhiêu ủy khuất.

Nghe thấy tiếng hét của Độc Cô Ngạo Vũ, Cố Duy Nhất đang ngồi gắt gao khóa chặt phía sau lưng hắn, lập tức ngược đôi mắt xinh đẹp nhìn theo phương hướng Độc Cô Ngạo Vũ hét lớn.

Ngay lúc trông thấy, không biết khi nào đứng ở phía trước cách nàng không xa một bóng dáng cao to màu vàng xuất hiện, nàng chỉ cảm thấy kinh ngạc “ầm” một tiếng giống như sét giữa trời quang.

Trời ạ!

Là Độc Cô Ngạo Phong!

Không biết hắn đến đây từ lúc nào?

Nghĩ lại từ này giờ, nàng vì muốn thiếu niên bị đè dưới thân khuất phục, mà không ngừng ép hắn khen nàng là đại mỹ nữ cũng không biết Độc Cô Ngạo Phong có nghe hết không.

Nếu hắn thật sự nghe được tất cả, thật không biết hắn sẽ nghĩ thế nào?

Nghĩ đến chỗ này, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy một cỗ khí khô nóng, bốc một mạch từ lòng của nàng lên đến đỉnh đầu.

Trời ạ! Thật sự rất mất mặt!

Ngay tại lúc Cố Duy Nhất hết sức ngượng ngùng thì Độc Cô Ngạo Phong sau khi nghe được kêu cứu của Độc Cô Ngạo Vũ mới từ từ bình thần đi về phía của đám người Cố Duy Nhất.

Nhìn thấy Độc Cô Ngạo Phong đang tiến về phía này, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy mặt mày đỏ bừng, lại nhìn về phía Độc Cô Ngạo Phong tầm mắt không khỏi khiến cho nàng càng thêm thẹn thùng pha lẫn xấu hổ.

Độc Cô Ngạo Vũ đang bị đè dưới thân của Cố Duy Nhất thấy Độc Cô Ngạo Phong đang đi về phía này lập tức giống như tìm được người giúp đỡ cũng không thêm để ý tới Cố Duy Nhất liền la to.

“Hoàng huynh, mau cứu đệ đi Hoàng huynh!”

“Cái gì? Hoàng huynh?”

Cố Duy Nhất đang lúc ảo não ngượng ngùng nghe thấy xưng hô của thiếu niên đối với Độc Cô Ngạo Phong, trên mặt không khỏi sưng sốt.

Theo nàng được biết Độc Cô Ngạo Phong trước đây từng có rất nhiều huynh đệ, nhưng chính là theo hiện tại thì nếu không phải bị giam cầm thì chính là bị tước bỏ tước vị, biếm làm thứ dân.

Hiện tại Cố Duy Nhất để ý thấy xưng hô của Độc Cô Ngạo Vũ đối với Độc Cô Ngạo Phong, liền nghĩ tới sự việc hai năm trước đây có một Thập Thất Gia từng lưu lạc dân gian tên là Độc Cô Ngạo Vũ.

Nghĩ tới đây Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy trong đầu liền “âm” một tiếng, trong đầu lập tức trống rỗng.

Trời ạ!

Chẳng lẽ, cái người bị nàng đánh thành đầu heo, chính là cái kẻ mà Cúc Vận nói đến Hồn Thế tiểu Ma Vương, Độc Cô Ngạo Vũ.

Ngay tại lúc Cố Duy Nhất còn chìm trong sự kinh ngạc thì Độc Cô Ngạo Vũ quay đầu lại, lập tức nhìn thấy đáng vẻ trần ngập kinh ngạc của Cố Duy Nhất liền nhướn mày trần ngập đắc ý.

“Hừ! Cái tên xấu xí kia, người dám đáng Gia, tử kỳ của người đã đến, Gia nhất định khiến cho hoàng huynh tru di cửu tộc người.”

Dù cho có bị Cố Duy Nhất đè ở dưới thì Độc Cô Ngạo Vũ vẫn không giảm bớt kiêu ngạo.

Nghe thấy lời này, Cố Duy Nhất chỉ nhẹ nhàng nhún chân mày.

“Tru di cửu tộc ta? Ha hả?”

Hiện tại, nàng chính là quận chúa do Độc Cô Ngạo Phong ban cho danh hiệu, nếu thực sự tru di cửu tộc của nàng như theo lời nói, thì cũng bao gồm hẳn luôn đi.

Liền ngay tại lúc Cố Duy Nhất suy nghĩ trong đầu thì Độc Cô Ngạo Phong đã đi đến trước mặt bọn họ, nhẹ nhàng mở miệng nói.

“Duy Nhất, người đứng lên đi!”

Độc Cô Ngạo Phong mở lời, giọng điệu trầm thấp.

Khuôn mặt tuấn tú, vẻ mặt thần nhiên khiến cho người ta không thể nào nhìn ra được tâm tư của hắn.

Nhưng mà, Cố Duy Nhất lại cảm giác được Độc Cô Ngạo Phong chính là không có giận nàng.

Vì vậy liền từ trên người Độc Cô Ngạo Vũ đứng dậy.

Sau khi đứng vững, Cố Duy Nhất phát hiện bản thân y phục trên người bởi vì lúc nãy đánh nhau một trận nên vô cùng xộc xệch.

Không ngờ tới Độc Cô Ngạo Phong bắt gặp được nàng quần áo không chỉnh tề, khiến hắn có ấn tượng không tốt, Cố Duy Nhất sau khi đứng lên lập tức bắt đầu sửa sang lại chính mình dung nhan lẫn y phục.

Về phần bị Cố Duy Nhất đánh thành đầu heo Độc Cô Ngạo Vũ sau khi không cảm thấy được sức nặng trên người liền lập tức trở mình nhảy lên đứng trên mặt đất.

Sau khi dừng lại, Độc Cô Ngạo Vũ liền chạy vội tới trước mặt Độc Cô Ngạo Phong, một tay chỉ về phía Cố Duy Nhất đang sửa sang y phục, mở miệng nghiêng răng nghiêng lợi nói lớn.

“Hoàng huynh, huynh mau mau thay đệ giáo huấn kẻ xấu xí này một trận đi!”

554. Chương 10 : Làm Nũng

Chương 10 : Làm nũng

Edit : Hàn Lam Mộc

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, ánh mắt nhìn phía Cố Duy Nhất , chỉ kém không phun lửa .

Dù sao, hắn từ nhỏ đến lớn, đều thân phận tự phụ, cho tới bây giờ, đều là hắn đánh người khác, hiện nay, hắn lại bị một tên ma lem đề ở phía dưới thân bị đánh một trận như vậy . Trước kia chưa từng có đề nên khuất nhục, hắn như thế nào có thể chịu để yên! ?

Đối với Độc Cô Ngạo Vũ đang vô cùng tức giận , Độc Cô Ngạo Phong đang nghe được lời của Độc Cô Ngạo Vũ, nhưng không có lập tức mở miệng, chỉ là cúi đầu liếc xéo hắn.

Độc Cô Ngạo Vũ thấy vậy, chân mày lập tức trợn lên một cái, tràn đầy nghi hoặc.

Dù sao, nếu như là trước kia, hoàng huynh của hắn khẳng định sẽ nghe lời của hắn, hung hăng giáo huấn Xú nha đầu này, không phải sao! ?

Như thế nào hôm nay, hoàng huynh của hắn, hình như không một chút đả động! ?

Trong khi trong lòng Độc Cô Ngạo Vũ nghi hoặc, chỉ thấy Độc Cô Ngạo Phong đầu tiên là đánh giá từ trên xuống dưới Độc Cô Ngạo Vũ một phen.

Lập tức, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng trầm giọng nói.

“A Vũ, Thiết Tướng quân chính là lão tướng quân chinh chiến nhiều năm trên sa trường , võ công cao cường, trầm cho hắn làm sư phó của ngươi, dạy võ công cho ngươi. Ngươi ở bên cạnh hắn, cũng học tập hơn một năm võ công , chính là hiện tại, ngươi lại liền ngay cả một tiểu nữ oa chân yếu tay mềm đều không đối phó được, A Vũ, ngươi thật sự khiến trẫm thất vọng a. . .”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, trên mặt, đều là thất vọng đối với Độc Cô Ngạo Vũ.

Dù sao Thương Lang Quốc bọn họ , dân phong dũng mãnh, ai nấy đều đều thân hình cao lớn, tôn trọng võ công. Tại Thương Lang Quốc, người có võ công cao cường đều được người khác kính nể.

Từ lúc Độc Cô Ngạo Phong đăng cơ tới nay, nhiều lần chiêu mộ người có võ công cao cường , mỗi một người có võ công cao cường, lại trung thành với hắn đều đã được trọng dụng.

Hiện nay, nhìn thân thể đệ đệ duy nhất của mình, năm nay đã quá mười bảy, mà lúc này ngay cả một tiểu nữ oa mười hai mười ba tuổi, vóc người gầy yếu đều không đánh lại, còn bị tiểu nữ oa đánh cho mặt mũi bầm dập, Độc Cô Ngạo Phong thật sự thất vọng.

Có lẽ, là hắn trước đây quá mức nuông chiều hắn , hiện nay mới tạo thành hắn cứ như vậy không cầu tiến! ?

Ngay tại lúc Độc Cô Ngạo Phong đang cực kỳ thất vọng , Độc Cô Ngạo Vũ nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong , vốn có dáng vẻ kiêu ngạo bệ vệ, lập tức thay thế bởi vẻ chột dạ và quẫn bách .

Dù sao, hoàng huynh của hắn nói cũng thật sự không có sai. Hôm nay, hắn lại bị một tiểu nữ oa như vậy đánh cho thành đầu heo, thật sự là một chuyện mất mặt a...

Nhưng mà , hiện nay hắn bị đánh cho như vậy, nếu như không giáo huấn tiểu nữ oa này, cơn giận trong lòng Độc Cô Ngạo Vũ nuốt không trôi được !

Nghĩ tới đây, Độc Cô Ngạo Vũ giơ lên khuôn mặt bị đánh thành đầu heo, đầu tiên là hung hăng trợn mắt nhìn trừng Cố Duy Nhất đứng ở một bên liếc mắt một cái, lập tức, ánh mắt nhìn về phía Độc Cô Ngạo Phong , lại đáng thương.

“Nhưng là hoàng huynh, chẳng lẽ chuyện này cứ như vậy! ? Cái...này tên ma lem lá gan lớn như vậy, lại dám đánh thân vương, hoàng huynh. . .”

Độc Cô Ngạo Vũ còn muốn nói thêm cái gì, Hắc Phong đứng ở phía sau Độc Cô Ngạo Phong , vừa cố nén sự thích thú, vừa mở miệng cười nói.

“Thập Thất Gia, vị này, khụ khụ, chính là quận chúa Duy Nhất vừa mới được Hoàng thượng phong , theo đạo lý, cũng là chất nữ của người đấy!”

“Cái gì! ? Nàng chính là người hoàng huynh mới phong quận chúa Duy Nhất! ?”

Nghe được lời này của Hắc Phong, lúc này đôi mắt Độc Cô Ngạo Vũ trợn lên một cái.

Hắn trước đây ra ngoài một khoảng thời gian, vừa mới hồi cung một ngày, liền tính toán tiếp tục chuẩn em xuất cung chơi. Mặc dù hắn trước đây cũng nhận được tin tức, nói hoàng huynh thu dưỡng một nữ nhi, còn phong làm quận chúa Duy Nhất.

Lúc ấy, hắn vẫn còn kinh ngạc một phen.

Dù sao, lấy hiểu biết của hắn đối với hoàng huynh mình , nghĩ như thế nào, đều không nghĩ ra. Đang yên lành, hoàng huynh bên người đến một nữ nhân cũng không có, tại sao liền phong một nữ nhân là con gái nuôi! ?

Nghĩ đến, con gái nuôi này, cũng là có cái gì chỗ hơn người đi! ?

Chính là, làm thế nào hắn đều không nghĩ tới, người được hoàng huynh hắn thu nhận làm con gái nuôi, lại là tên ma lem trước mặt này! ! !

Nghĩ tới đây, Độc Cô Ngạo Vũ không khỏi trở mắt đứng nhìn, trợn mắt há hốc mồm, đầu tiên là từ trên xuống dưới lại lần nữa đánh giá Cố Duy Nhất một phen, lập tức, trong mắt không che dấu nổi chán ghét.

“Hoàng huynh, người như thế nào lại thu nhận cái tên ma lem này làm con gái nuôi! ? Huynh nhìn một cái, cái tên ma lem này xấu đến đâu a! Nhìn thoáng qua, cũng không muốn xem lần thứ hai, nhìn hơn nhiều, cũng sẽ ói!”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, những lời nói ra, lại độc vô cùng!

Nghe vậy, đôi mắt Cố Duy Nhất lập tức trợn lên một cái, ánh mắt nhìn phía Độc Cô Ngạo Vũ cơ hồ muốn phun lửa .

Hai tay chống nạnh, liền mở miệng quát đối với Độc Cô Ngạo Vũ .

“Cái tên tiểu tử thú nhà người này, phải chăng là vẫn còn ngại mới vừa rồi ta xuất thủ nhẹ! ? Người lại còn nói ta xấu, cô nãi nãi ta liền xé miệng của người ! ! !”

Cố Duy Nhất mở miệng, chính là một hồi ngang ngược gầm lên.

Mới đầu, nàng là muốn ở trước mặt Độc Cô Ngạo Phong, giả trang thực nữ . Chỉ tiếc, Độc Cô Ngạo Vũ này thật sự quá mức đáng giận.

Miệng lưỡi kia, nhưng là độc vô cùng!

Mỗi một câu, cũng như cùng đâm kim, đâm đến lòng nàng đều đau!

Phải biết rằng, người nữ nhân nào, ai lại thích nghe được người khác nói bộ dạng chính mình xấu ! ?

Nàng hiện tại xấu như vậy , chính mình cũng thật sự ủy khuất, trong những ngày qua, ngay cả gương đều lười soi.

Nay, còn bị kẻ khác nói như thế, thật sự thúc có thể nhịn, thậm không thể nhịn !

Đối với Cố Duy Nhất hiện tại vô cùng tức giận , Độc Cô Ngạo Vũ lại thấy Cố Duy Nhất nghe được lời này của mình, giống như con mèo hoang bị dẫm đến cái đuôi , liền lập tức như là bắt được nhược điểm của Cố Duy Nhất , cười ha ha.

“Ha ha ha ha, ta sẽ nói, người tới đánh miệng của ta a! Ha ha ha ha ha ha, tên ma lem, người chính là tên ma lem!”

“Người!”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Vũ , lại thấy đáng vẻ Độc Cô Ngạo Vũ kiêu ngạo như chọc giận , Cố Duy Nhất lập tức nắm chặt quyền, liền tính toán hảo giáo huấn Độc Cô Ngạo Vũ một phen.

Tuy nhiên, vào đúng thời điểm này, Độc Cô Ngạo Phong vốn không nói một lời , môi đỏ mọng không khỏi hé ra, mở miệng nói.

“Đủ rồi!”

Nam nhân mở miệng, âm lượng mặc dù nhẹ nhàng, chỉ là ở trong giọng nói chứa khí phách vương giả uy nghiêm, cũng làm cho người khác dám xem thường!

Nghe vậy, Cố Duy Nhất và Độc Cô Ngạo Vũ hai người vội vàng giật nảy lên một cái, lập tức, liền cũng không dám can rở nữa .

Nhìn hai người trước mắt cảm như hén, Cố Duy Nhất và Độc Cô Ngạo Vũ ngoan ngoãn đứng ở nơi đó, Độc Cô Ngạo Phong đầu tiên là đưa tay véo véo mũi, trên mặt, lộ ra vài phần bất đắc dĩ và mệt mỏi.

“A Vũ, trăm sau này không muốn lại nghe người nói Duy Nhất như vậy , biết không! ?”

“A! ? Hoàng huynh. . .”

Nghe được Độc Cô Ngạo Phong lại mở miệng, hiển nhiên là giúp đỡ Cố Duy Nhất, Độc Cô Ngạo Vũ gương mặt lập tức khoa trương, còn muốn oán trách cái gì.

Chỉ là, khi tiếp xúc đến tia cảnh cáo trong con người thâm thúy của Độc Cô Ngạo Phong , Độc Cô Ngạo Vũ nguyên bản muốn nói lời oán thán, lập tức nuốt trở lại trong bụng.

Đôi môi chu ra một cái, không còn hơi sức nói.

“Dạ”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Vũ , lại thấy đáng vẻ hần rõ ràng không vui , Độc Cô Ngạo Phong chỉ là bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Lập tức, đồng màu hổ phách kia, không khỏi nhẹ nhàng rơi tại trên người Cố Duy Nhất trước mắt .

Đối diện trước một đôi mắt xinh đẹp quen thuộc , Độc Cô Ngạo Phong trong lòng không khỏi nhói lên một cái, lập tức, như là trên người nghĩ đến cái gì, mở miệng nói.

“Duy Nhất, sau hai ngày, thân thể người khỏe rồi, liền với A Vũ , đi theo phu tử cùng nhau học tập cảm kỳ thư họa, biết không! ?”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong nói, Cố Duy Nhất mặc dù phi thường không muốn cùng Độc Cô Ngạo Vũ học tập, chỉ là từ chối ý của Độc Cô Ngạo Phong cũng không tốt, liền lập tức gật đầu.

“Đúng vậy, phụ hoàng.”

Cố Duy Nhất mở miệng, trên mặt mang theo mỉm cười, vẻ ngoan ngoãn đúng theo đáng vẻ tiêu chuẩn của nữ tử.

Tuy nhiên Độc Cô Ngạo Vũ đứng ở một bên, vừa nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong , lập tức liền bắt đầu kêu lên.

“A, hoàng huynh, ta mới không cần! Cái đồ xấu này, ách. . . Ta mới không cần ngày ngày gặp nàng đây!”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, mặt mày không muốn.

Phải biết rằng, Độc Cô Ngạo Vũ từ nhỏ liền thích đẹp, bình thường dung nhan đáng vẻ nhất chú trọng, nhóm đám cung nhân hầu hạ bên người , ai nấy đều đều là hắc lựa chọn kỹ , mỗi một cung nhân đều có đặc điểm, chính là dung mạo đẹp mắt!

Theo lời Độc Cô Ngạo Vũ nói, chỉ cần đối diện với người đẹp mắt , tâm tình đều sẽ tốt hơn.

Nếu như sau này khiến hắc đối mặt với xấu nữ nhân như vậy , hắc còn không bằng thà chết cho xong.

Hơn nữa cái tên ma lem này xấu như vậy, ngày ngày đối mặt với nàng, hắc còn sợ chính mình bị chán ghét ăn không ngon đây!

Nghĩ tới đây, ánh mắt Độc Cô Ngạo Vũ nhìn phía Độc Cô Ngạo Phong , càng là thương cảm như vậy, phảng phất dường như con chó nhỏ bị người khi dễ , giọng vô cùng đáng thương .

“Hoàng huynh, ta không cần. . .”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, lời kéo ống tay áo Độc Cô Ngạo Phong , liền bắt đầu làm nũng.

Một chiêu này, đối với Độc Cô Ngạo Vũ mà nói, phải là tử chiêu!

Coi như trước đây, hắc lưu dân gian, lại bị gia tộc giàu có thu dưỡng , bởi vì đáng vẻ dung mạo làm cho người ta thích, gia tộc giàu có kia càng là đối với hắc coi như con mình.

Mỗi một lần, chỉ cần hắc muốn nhờ vả người khác, sẽ sử xuất một chiêu này, lần nào cũng được! ! !

Lần này đây, cũng không ngoại lệ!

Trước đây hắc cũng làm , chỉ cần hắc sử xuất một chiêu này, hoàng huynh cũng hắc cũng theo tâm ý của hắc.

Tuy nhiên, lần này đây, Độc Cô Ngạo Vũ tính toán toán sai lầm rồi.

“Vua không nói chơi!”

Cúi đầu liếc xéo vạt áo bị Độc Cô Ngạo Vũ nắm không ngừng làm nũng , thần sắc trên mặt Độc Cô Ngạo Phong không thay đổi, giải quyết dứt khoát!

Nghe vậy, hai hàng lông mày Độc Cô Ngạo Vũ lập tức cau lại một cái.

Chỉ cảm thấy đau lòng vô cùng.

Chẳng lẽ là, hoàng huynh giờ phút này có con gái nuôi, liền không cần hắc thân đệ đệ này! ?

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Độc Cô Ngạo Vũ nhìn phía Cố Duy Nhất, càng là các loại tức giận phun lửa hận!

Đối với ánh mắt tức giận của Độc Cô Ngạo Vũ , Cố Duy Nhất lại một điểm cũng không nhìn thấy rõ.

Giờ phút này, nhìn thấy đáng vẻ làm nũng của Độc Cô Ngạo Vũ đối với Độc Cô Ngạo Phong , chỉ cảm thấy cả người nổi da gà.

Đều đã là người lớn rồi ! ?

Hơn nữa, còn là một nam nhân , lại làm ra đáng vẻ làm nũng chỉ nữ nhân mới làm , thật sự khiến cho người ta không chịu được a không chịu được.

Đối với điều này, ấn tượng của Cố Duy Nhất đối với Độc Cô Ngạo Vũ , càng thêm kém!

555. Chương 11 : Trêu Cợt

Chương 11 : Trêu cợt

Edit : Angelina Yang

Hai ngày sau , Cố Duy Nhất từ sớm tỉnh mơ, liền không tình nguyện bị Cúc Vận kéo ra khỏi chăn.

Nếu như là bình thường, Cố Duy Nhất khẳng định sẽ ngủ thẳng tới khi mặt trời lên cao mới dậy. Chỉ là hôm nay lại không giống trước nữa!

Bởi vì, hôm nay chính là ngày đầu tiên nàng đi học!

Nói đến chuyện đi học này, Cố Duy Nhất liền cực kì đau đớn khác thường.

Không nghĩ tới, nàng đều đọc sách học hành đến được cao tam (lớp 12) , hiện nay, lại thành một người thất học.

Chữ ở triều đại này, tương tự chữ phồn thể cổ đại . Nếu may mắn khá đơn giản thì nàng còn nhận ra một chút, nếu như phức tạp, nàng lại một chữ đều không nhận ra .

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất liền khóc không ra nước mắt.

Không nghĩ tới chính mình đọc sách nhiều năm như vậy , hiện nay, còn phải học lại từ đầu. Thế này đến lúc nào mới học xong đây a ! ?

Vừa khóc không ra nước mắt, vừa từ từ nhắm hai mắt, ngủ gà ngủ gật, khiến sau khi Cúc Vận và các cung nữ khác hầu hạ nàng mặc xong xuôi chỗ quần áo rườm rà , Cố Duy Nhất liền bị Cúc Vận dẫn đi học!

Nơi Cố Duy Nhất phải đi học, chính là Bách Học Đường cách không xa chỗ nàng ở.

Nghe nói, các đời hoàng tử tới nay , đều là đọc sách ở chỗ này.

Chính là hiện nay, đọc sách ở chỗ này chỉ có Độc Cô Ngạo Vũ, hiện tại, liền có thêm nàng nữa.

Dù sao, Độc Cô Ngạo Phong đến nay đã hai mươi tám, dưới gối cũng không có một mụn con nào.

Chính là vừa nghĩ tới, sau này mỗi ngày đều phải đối mặt với Độc Cô Ngạo Vũ khiến cho nàng chán ghét kia, Cố Duy Nhất liền cực kì bất đắc dĩ.

Chính là bất đắc dĩ thì bất đắc dĩ, nhưng sách, vẫn còn phải học!

Phải dậy từ sớm tinh mơ, Cố Duy Nhất rất buồn ngủ.

Chỉ là hiện nay, đi ở bên trong hoàng cung với phong cảnh như họa thế này, được hít thở bầu không khí thanh tân trong lành, cơn buồn ngủ dần dần liền tiêu tan hầu như không còn .

Dọc theo đường đi, từ từ thưởng thức cảnh đẹp, đi một hồi lâu, rốt cuộc đến nơi, Bách Học Đường!

Ngước đôi mắt xinh đẹp lên, chỉ thấy Bách Học Đường này đúng là rất thanh nhã , không giống các cung điện xanh vàng rực rỡ khác.

Vừa đi vào, hai bên trồng không ít hoa sơn trà.

Đúng là mùa hoa sơn trà nở rộ.

Đưa mắt nhìn khắp một vòng, chỉ thấy những cây hoa sơn trà có rất nhiều, hơn nữa màu sắc khác nhau.

Đỏ như lửa, trắng tinh thanh nhã, màu tím cao quý, hồng nhạt mềm mại, mang theo nó là từng đợt hương hoa sơn trà thấm vào ruột gan, cả một con đường sực nức mùi hoa.

Bốn phía còn có cầu nhỏ nước chảy, thêm đá Bạch Ngọc, hoa và cây cảnh sum suê, hành lang Cửu Khúc quanh co, uốn lượn vòng quanh khúc khuỷu, đình nghỉ mát bát giác, trông càng hiện ra thanh nhã.

Nhìn thấy hình ảnh đẹp đẽ bốn phía, Cố Duy Nhất không khỏi chặc chặc lấy làm kỳ.

“Không nghĩ tới bên trong hoàng cung, đúng là lại có một chốn thanh nhã như vậy!”

Trong lòng chính lúc đang kinh ngạc, Cố Duy Nhất đưa mắt quét nhanh một lượt. Đột nhiên, nhìn thấy cách đó không xa trước người nàng , lại có một đạo bóng dáng màu đen quen thuộc , đang thậm thà thậm thụt ở nơi này lộ đầu ra nhìn.

Đối với bóng dáng lộ đầu ra nhìn này, Cố Duy Nhất liếc mắt liền nhận ra là ai.

Đây không phải Độc Cô Ngạo Vũ hai ngày trước, bị chính mình đánh cho thành đầu heo sao ! ?

Độc Cô Ngạo Vũ này, đường đường Thập Thất vương gia, tại sao mà cứ chỉ lại thậm thà thậm thụt như thế! ?

Chẳng lẽ là, do đang làm chuyện gì mà không muốn người khác thấy sao! ?

Nghĩ đến đây, Cố Duy Nhất lập tức liền hưng phấn.

Kết quả là, liền lập tức cúi thấp người rón ra rón rén đi tới.

Một bên Cúc Vận thấy vậy, mặt mày lo lắng, muốn nói cái gì, lại bị Cố Duy Nhất đưa tay ngăn cản.

Làm một động tác khiến Cúc Vận im lặng, sau khi lại ra hiệu Cúc Vận ở lại tại chỗ, Cố Duy Nhất liền nhanh chóng lặng lẽ không một tiếng động chạy vội đến. Sau đó, lại trốn ở phía sau quả núi giả, nhìn về hướng tới Độc Cô Ngạo Vũ bên kia.

Ở trước mặt nàng, liền là chỗ bọn họ sau này học tập.

Giờ phút này, bên trong Bách Học Đường , cửa sổ bốn phía đều đang mở ra. Xuyên qua cánh cửa sổ chạm trổ rộng mở kia, càng có thể nhìn thấy tất cả đầy đủ rõ ràng trong Bách Học Đường.

Chỉ thấy giờ phút này, Độc Cô Ngạo Vũ, chính lúc mang theo thái giám hầu cận của mình, thậm thà thậm thụt đi vào trong Bách Học Đường. Hai chủ tớ, hình như đang nói cái gì, sau đó, chỉ thấy tiểu thái giám kia liền giao ra một thứ gì đen tuyền giấu ở trong lòng cho Độc Cô Ngạo Vũ.

Độc Cô Ngạo Vũ thấy vậy, càng là hì hì cười không ngừng.

Nhìn thấy Độc Cô Ngạo Vũ cười gian trá như thế, nàng liền biết rõ, cái thứ đen tuyền kia, khẳng định không là thứ gì tốt .

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất lại nheo mắt nhìn kĩ.

Không nhìn thì còn may mắn, nhìn một cái, đôi mắt Cố Duy Nhất không khỏi trợn lên một cái.

Chỉ thấy, cái thứ đen tuyền kia, không là cái gì khác, mà là một con chuột lớn! ! !

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất kinh ngạc, chỉ thấy Độc Cô Ngạo Vũ kia, sau khi cầm con chuột lớn kia, trên mặt không những không có một chút sợ hãi, ngược lại chống nạnh càn rỡ cười lớn.

“Ha ha ha ha ha ha, cái tên ma lem nhà ngươi này, lại dám đánh Gia ta. Hôm nay ta phải trêu cợt lại ngươi một phen, để ngươi biết Gia lợi hại!”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng cười ha ha.

Nghe vậy, chân mày Cố Duy Nhất lập tức cau lại một cái.

Nàng liền đoán được, cái tên Độc Cô Ngạo Vũ này thậm thà thậm thụt tới đây, vẫn còn mang theo một con chuột lớn, nhất định là có âm mưu. Nhưng không nghĩ tới, là vì trêu cợt chính mình.

Giờ phút này, Cố Duy Nhất lại nheo mắt nhìn kĩ con chuột lớn đen tuyền kia, thì cũng nhìn ra một tia manh mối.

Té ra, con chuột lớn này, là đồ giả!

Bởi vì con chuột lớn này bị Độc Cô Ngạo Vũ cầm ở trên tay, lại cũng không nhúc nhích.

Mới rồi nàng vẫn còn buồn bực, không nghĩ tới đúng là như thế.

Hừ!

Cái tên Độc Cô Ngạo Vũ này, quả thực chính là một kẻ hỗn đản!

Lời nói ác độc, kiêu ngạo, lại cợt nhả!

Ngoại trừ dáng vẻ dung mạo có vài phần tương tự với Độc Cô Ngạo Phong ra, mặt khác quả thực là một người trên trời, một kẻ dưới đất.

Nghĩ tới Độc Cô Ngạo Phong, đúng là thận trọng, kín đáo nhìn xa trông rộng, chỉ là một ánh mắt, liền đủ để kinh động sợ hãi mọi người, khí phách vương giả từ lúc sinh ra , càng là khiến cho người ta không thể khinh thường!

Về phần Độc Cô Ngạo Vũ này đây! ?

Chính là một kẻ không biết cuộc đời khó khăn, chỉ muốn được sống phóng túng, trêu chọc người khác, ăn chơi trác táng!

Hơn nữa, vẫn còn phi thường đom đóm!

Chỉ thấy hôm nay Độc Cô Ngạo Vũ, mặc trên người được một chiếc trường bào màu đen.

Ở chỗ ống tay áo và cổ áo đều dùng kim tuyến thêu cảnh những đóa hoa mẫu đơn, càng hiện ra vẻ ung dung sang trọng.

Lưng thắt Kim Yêu Đái, có trang bị túi hương và ngọc bội.

Còn chân chính là đi một đôi giày màu trắng thêu cảnh hoa mẫu đơn vàng.

Mái tóc dài đen nhánh kia, phía trước tết thành những bím tóc tinh tế , phía sau lại thắt búi cao cao thành đuôi ngựa.

Còn mũ ngọc kia, đúng là điêu khắc thành hình dáng hoa mẫu đơn, trên đỉnh được khảm một viên bảo thạch lớn như thế.

Chỉ cần một bộ trang phục này, liền giá trị liền thành.

Thấy Độc Cô Ngạo Vũ ăn mặc trang phục như nhà giàu mới nổi, lại thêm dáng vẻ kiêu ngạo đắc ý kia, Cố Duy Nhất liền hừ mũi xem thường.

Hừ, muốn trêu chọc nàng! ?

Đừng có mà mơ!

Cũng không nhìn xem, cô nãi nãi nàng là người phương nào! ? Dễ dàng như vậy, liền bị người trêu chọc sao! ?

Hơn nữa, ở trong quan niệm của Cố Duy Nhất, đều là người không phạm đến ta, ta không phạm đến người. Còn nếu như người phạm ta, ta sẽ trị người đến ngay cả mẹ của người đều không nhận ra con mình!

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất đảo mắt nhìn quanh một lượt cả con chuột lớn giả mạo kia, trong mắt lóe ra một phen, một điệu kể liền hiện lên trong lòng .

. . .

“Cúc Vận, hiện tại ngươi lập tức sai người bắt cho ta một con chuột lớn đến đây!”

“A! ? Quận chúa, người nói cái gì! ? Người muốn một con chuột lớn làm cái gì! ?”

Vừa nghe thấy lời này của Cố Duy Nhất, trên mặt Cúc Vận lập tức lộ ra vẻ sợ hãi. Hiển nhiên, Cúc Vận là phi thường sợ hãi chuột.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất cũng không có giải thích gì nhiều hơn, chỉ là khiến Cúc Vận đi chuẩn bị nhanh lên một chút.

Sắp đến thời gian đi học, thừa dịp Độc Cô Ngạo Vũ hiện có ở phòng khách hay không, nàng nhất định phải chuẩn bị tốt những việc vặt vãnh này nhanh lên một chút.

Cúc Vận mặc dù không hiểu vì sao, chỉ là, thấy Cố Duy Nhất thúc giục như thế, không thể làm gì khác hơn là nhanh chóng xoay người, đi tìm con chuột cho Cố Duy Nhất.

Không được một hồi, Cúc Vận liền đã cầm một cái túi tiền trở về.

Nhìn thấy điệu bộ Cúc Vận vẻ mặt khủng hoảng, Cố Duy Nhất liền muốn cười.

Chẳng qua là một con chuột thôi, đủ để cho nàng sợ thành dáng vẻ kia.

Thật đúng là phải nói, Cố Duy Nhất từ nhỏ đi theo bên người ông ngoại , mọi thứ rần rết chuột kiến gì gì đó đều cũng không sợ. Một chút cũng không giống như các nữ sinh cùng tuổi khác, tính cách cũng là đỉnh đạc, nóng nảy vô cùng.

Giờ phút này, sau khi tiếp nhận cái túi trên tay Cúc Vận, Cố Duy Nhất liền vui sướng hài lòng đi vào bên trong Bách Học Đường.

Chỉ thấy bên trong Bách Học Đường này, cũng chẳng qua bày biện hai bàn học. Những chiếc bàn học này còn có ngăn kéo nữa, bên trong, có khả năng trưng bày sách vở linh tinh các loại.

Chiếc bàn bên trái kia, có bày tứ bảo văn phòng và sách vở, hiển nhiên là vị trí của Độc Cô Ngạo Vũ.

Cho nên, Độc Cô Ngạo Vũ mới có thể đặt con chuột giả kia ở bên trong ngăn kéo bên phải.

Trong lòng nhớ lại, Cố Duy Nhất liền đã lén lấy con chuột bên trong ngăn kéo, trộm long chuyển phượng đi.

Trông thấy Cố Duy Nhất một tay liền túm lấy cái đuôi con chuột thực sự kia, Cúc Vận nhìn mà đều sợ hết hồn hết vía, sắc mặt trắng bệch.

Cố Duy Nhất thấy vậy, cười nhạo một tiếng.

“Tiểu quỷ nhát gan!”

Lập tức, liền cất con chuột giả kia vào túi vải, đưa cho Cúc Vận.

“Được rồi, người đi xuống bên ngoài chờ đợi đi! Sắp tới giờ học rồi!”

“Ách, Quận chúa, người đây là. . . ! ?”

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, Cúc Vận lại không có lập tức lui xuống, mà là mặt mày cực kì lo lắng.

Dù sao, hành động lần này của Quận chúa nhà nàng thật sự làm cho người ta nghi hoặc.

Trong lòng rất bất an a. . .

Đối với Cúc Vận cực kì lo lắng , Cố Duy Nhất cũng chỉ cong môi cười một tiếng.

“Hi hi, Cúc Vận, việc này người cũng đừng quản , chờ xem kịch vui đi!”

Vừa dứt lời, bên ngoài đã truyền đến tiếng bước chân.

Cố Duy Nhất nhanh chóng để cho Cúc Vận lui ra, liền ngồi rất nghiêm chỉnh ở nơi này .

Người đi vào trước, là Độc Cô Ngạo Vũ.

Chỉ thấy Độc Cô Ngạo Vũ sau khi nhìn thấy Cố Duy Nhất ngồi ở nơi này, đầu tiên là nặng nề lạnh nhạt hằm hừ một tiếng, tràn đầy khinh thường.

Nhưng mà, đến khi ánh mắt của hắn rơi tại cái bàn ở trước mặt Cố Duy Nhất , trong mắt không khỏi xẹt qua một chút đắc ý.

Cũng không dự đoán rằng, sự đắc ý trong mắt hắn, đang bị Cố Duy Nhất vô cùng tinh tế thu vào trong mắt.

Cố Duy Nhất thấy vậy, tự nhiên biết tâm tư của Độc Cô Ngạo Vũ, lại làm bộ như không biết gì mà cứ ngồi ở nơi này.

Đợi đến khi hai người đều ngồi đằng hoàng, phụ tử chỉ bảo bọn họ liền tiến vào.

556. Chương 12 : Thiên Tử Giận Dữ

Chương 12 : Thiên Tử giận dữ

Edit : Angelina Yang

Sau khi đầu tiên là tự giới thiệu một hồi, phu tử liền bảo Cố Duy Nhất lấy ra sách vở, rồi bắt đầu giảng bài .

Nghe thấy phu tử nói lời này, Độc Cô Ngạo Vũ đang ngồi ở bên cạnh Cố Duy Nhất, đôi mắt đen thui thui kia lập tức sáng ngời. Sau đó, khóe miệng càng là có hơi cong lên một cái, ra bộ chuẩn bị xem kịch vui.

Cố Duy Nhất thấy vậy, chỉ là làm bộ như không biết, sau đó cúi đầu, từ từ đưa tay, mở ngăn kéo ra.

Bên trong ngăn kéo, có con chuột mà Cố Duy Nhất trộm long chuyển phượng, giờ phút này, nhìn thấy con chuột bên trong ngăn kéo, Cố Duy Nhất càng là cố ý sợ đến hét rầm lên. Sau đó, càng là tiện thể lôi từ bên trong ngăn kéo ra, rồi liền tóm lấy con chuột lớn vẫn còn sống sờ sờ quăng về hướng tới Độc Cô Ngạo Vũ ở một bên đã sớm cười ha ha.

Nhìn thấy điệu bộ Cố Duy Nhất bị con chuột trong ngăn kéo làm cho sợ đến thét chói tai liên tục, Độc Cô Ngạo Vũ càng là ở một bên cười ha ha, dáng vẻ muốn đắc ý tới đâu, liền quả là đắc ý tới đó.

“Ha ha ha ha ha ha, người cái tên ma lem này, sợ rồi sao! ? Đây là con chuột giả, nhìn người sợ đến, ha ha. . .”

Độc Cô Ngạo Vũ một tay tiếp đón con chuột lớn mà Cố Duy Nhất quăng tới, vừa giấu cột Cố Duy Nhất sợ đến thét chói tai liên tục. Trên mặt, đều là sự đắc ý không che dấu nổi.

Không ngờ, lại thấy Cố Duy Nhất vốn sợ đến thét chói tai liên tục, sau khi nghe được Độc Cô Ngạo Vũ nói lời này, cũng là nhưn mày một cái, hai tay khoanh trước ngực, đúng là dáng vẻ xem kịch vui, đắc ý cười nói.

“Ha ha, con chuột giả người mới rồi đặt ở trong ngăn kéo của ta, ta đã sớm ném đi. Trên tay người đang cầm, chính là con chuột hàng thật giá thật a!”

Cố Duy Nhất mở miệng, điệu bộ như hảo tâm nhắc nhở.

Nghe vậy, Độc Cô Ngạo Vũ chỉ cảm thấy “âm” một tiếng, phảng phất Ngũ Lôi giáng xuống đầu. Sau đó , liền từ từ nhìn lại con chuột cầm trên tay.

Trong khoảnh khắc, bốn mắt nhìn nhau, con chuột kia khi đối đầu đôi mắt của Độc Cô Ngạo Vũ , không khỏi lên tiếng trả lời “Chít chít chít” vài tiếng.

Nhìn thấy con chuột lớn sống sờ sờ ở trên tay , rồi từ bàn tay truyền đến cảm giác mềm nhũn, lại thêm nghe thấy tiếng chuột kêu “Chít chít chít” kia, Độc Cô Ngạo Vũ lập tức trợn đồng mâu lên một cái

“A a a a a a. . . con chuột a! ! ! !”

Độc Cô Ngạo Vũ đôi mắt trợn lên một cái, hé mở làn môi hồng, tiếng kêu thảm thiết kia như heo bị chọc tiết, liền tuôn ra từ trong miệng hẳn.

Dứt lời, càng là ném con chuột lớn sống sờ sờ trên tay về phía trước. Không ngờ, đứng ở bên cạnh hẳn cách đó không xa, đúng là Tư Đồ phu tử đang chỉ bảo bọn họ học bài, hơn nữa tuổi tác còn quá lục tuần . . .

Độc Cô Ngạo Vũ vì sợ đến thất kinh, tiện tay liền ném con chuột lớn cầm trong tay về hướng Tư Đồ phu tử. Càng là không chệch chút nào mà rơi đúng giữa đỉnh đầu Tư Đồ phu tử.

Nhìn thấy con chuột lớn kia bám vào trên đầu mình, con người của Tư Đồ phu tử đang nhìn soi mói, lập tức thành mất lắc.

Lại thêm nhìn thấy cái đuôi chuột kia đang không ngừng vẫy vẫy ở trước mắt lão, Tư Đồ phu tử càng là kêu thảm một tiếng, thân thể lão đảo một cái, lập tức, liền bổ nhào vào trên thư án của lão ở trước người.

Trên mặt thư án, đã sớm bày biện ra tứ bảo văn phòng bút mực nghiên linh tinh các loại.

Tư Đồ phu tử ngã một cái thật chính xác, cả người liền bổ nhào vào đúng trên mặt nghiên mực kia. Ngay lập tức, cả gương mặt già nua lẫn mái tóc bạc trắng kia, đều bị mực nước nhuộm thành đen thui thui, rất là nhếch nhác!

Tư Đồ phu tử một mực chú trọng nhất lễ nghi dáng vẻ, đã bao giờ gặp phải chuyện nhếch nhác như vậy! ?

Trong khoảnh khắc, không ngờ hai mắt trợn ngược, đã bất tỉnh.

Đám thái giám đám cung nhân canh giữ ở bên ngoài thấy vậy, lập tức sợ đến vội vàng thét chói tai liên tục, hoàn toàn rối loạn.

Trông thấy bởi vì một con chuột mà gặp phải tai họa như vậy, Cố Duy Nhất càng là nhìn mà lú lười.

Dù sao, mới đầu nàng chỉ vì trêu cợt Độc Cô Ngạo Vũ, lại không nghĩ tới, sẽ làm Tư Đồ phụ tử sợ đến đều đã bất tỉnh. Với tuổi tác cao như vậy, lại phải hứng chịu thất lễ như vậy, càng nghĩ, trong lòng Cố Duy Nhất càng bắt đầu áy náy.

Độc Cô Ngạo Vũ ở một bên thấy vậy, lại đều không để ý đến Tư Đồ phụ tử chút nào, mà là một tay chống nạnh, một tay chỉ về phía Cố Duy Nhất, tức sùi bọt mép, hiển nhiên là muốn tìm Cố Duy Nhất tính sổ.

“Người cái tên ma lem này, lại có gan trêu cợt Gia! ? Người quả thực là ăn gan hùm mật gấu ! ! !”

Độc Cô Ngạo Vũ nói chưa dứt lời này, vừa nghe xong, Cố Duy Nhất cũng là cực kì tức giận.

Hai tay chống nạnh, chính là ngang ngược găm lên một hồi với Độc Cô Ngạo Vũ .

“Người đây là tranh nói trước với ta hả! ! ? Là người chọc ghẹo ta trước tiên. Chỉ có điều là ta gây ông đập lưng ông thôi! Thế nào! ? Một người đàn ông, liền ngay cả một con chuột cũng đều sợ, thật không là một người đàn ông!”

“Cái gì! ? Người cứ nói ai không phải nam nhân ! ? ?”

Nghe được Cố Duy Nhất nói lời này, Độc Cô Ngạo Vũ lập tức giống như tiểu sư tử bị đâm lên cái đuôi, lập tức nổi cáu .

Dù sao, tất cả nam nhân trong thiên hạ , khó nghe được nhất, chính là những lời này !

Đối với điều này, Cố Duy Nhất tự nhiên trong lòng biết.

Nhìn thấy Độc Cô Ngạo Vũ tràn đầy vẻ giận dữ, nàng càng là cố ý mở miệng nói.

“Ha hả, ta đã nói người không phải nam nhân, người không là nam nhân, ngay cả con chuột đều sợ, ha ha ha ha. . .”

“Người cái tên ma lem này, Gia hôm nay nhất định phải hung hăng giáo huấn người, khiến người biết, Gia rốt cuộc là nam nhân hay không! ! !”

Vừa nói dứt lời, Độc Cô Ngạo Vũ càng là vung lên nắm tay to như cái nồi đất , liền công kích tới Cố Duy Nhất.

Nhìn thấy Độc Cô Ngạo Vũ là muốn đánh nhau, Cố Duy Nhất cũng là không có một tia sợ hãi, ngược lại càng cảm thấy nhiệt huyết sôi sùng sục .

Dù sao, luận về đánh nhau, nàng là thích nhất trên đời!

“Ha ha ha ha ha ha. . . Muốn giáo huấn ta! ? Chẳng lẽ là người mau quên, trước đây hai ngày, là bị ta đánh thành đầu heo như thế nào! ? Ha ha ha ha ha ha. . .”

Cố Duy Nhất mở miệng cười ha ha.

Dù sao, đối với Độc Cô Ngạo Vũ, nàng là cũng không thêm để mắt tới một chút nào.

Công phu mèo quào kia của hấn, để hù dọa những người khác thì không quá tệ, còn đối với nàng, đừng có nghĩ tới!

Kết quả là, Cố Duy Nhất liền lập tức cũng vung quyền lên, bắt đầu đánh nhau cùng Độc Cô Ngạo Vũ.

Trong khoảnh khắc, hai người đánh đến mịt mù bụi đất.

Đám cung nhân thị vệ hầu hạ bốn phía thấy vậy, muốn tiến lên khuyên nhủ, lại cũng không khuyên được.

Dù sao, một người đường đường là Thập Thất vương gia, một người chính là quận chúa Duy Nhất mà Hoàng thượng mới phong, hai bên cũng không thể đắc tội a!

Vì thế mà Cố Duy Nhất và Độc Cô Ngạo Vũ, càng là đánh đến người chết ta sống, phong vân biến sắc.

Bách Thảo Đường vốn sáng sủa sạch sẽ, đúng là bởi vì hai người đánh nhau, đã sớm thành đồng hỗn độn khắp mặt đất, sách vở càng là quăng đầy đất, thư án bàn ghế, càng là lộn xộn, ngã chổng kỉnh, mà hai người này vẫn còn hoàn toàn không biết.

Độc Cô Ngạo Vũ lại thấy chính mình đánh gần người là đấu không thắng được Cố Duy Nhất, liền không ngừng ném đồ về hướng tới Cố Duy Nhất. Cố Duy Nhất không đến gần được Độc Cô Ngạo Vũ, chỉ có thể trốn phải tránh trái.

“Cái tên tiểu tử thú nhà ngươi này, có giỏi cũng không cần ném đồ!”

“Hừ! Ngươi bảo Gia không ném, Gia liền không ném à! ? Ngươi cho rằng ngươi là ai a! ? ?”

Nghe được Cố Duy Nhất nói lời này, Độc Cô Ngạo Vũ lập tức mở miệng quát lại.

Dứt lời, tiện tay liền cầm lên nghiên mực trước mặt, liền ném về phía Cố Duy Nhất.

Cố Duy Nhất thấy vậy, thân thể lập tức nghiêng sang một bên, liền né tránh.

Tuy nhiên, liền vào lúc Cố Duy Nhất tràn đầy đắc ý, ai ngờ, ở sau lưng nàng, đột nhiên truyền đến một hồi tiếng hít hà gấp gáp không dám tin.

Mà ngay cả Độc Cô Ngạo Vũ đứng ở cách đó không xa trước mặt nàng, cũng lập tức dừng lại thể công trong tay, hắc mâu tròn tròn, mặt mày dường như nhìn thấy quỷ ở phía sau nàng.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất mặt mày nghi hoặc.

Nàng giờ phút này, chính lúc đang đưa lưng về phía cửa ra vào, nên không thấy được động tĩnh ở phía sau.

Chỉ là, khi thấy Độc Cô Ngạo Vũ kiêu ngạo ương ngạnh lại có dáng vẻ như thế, nguyên nhân liền chỉ có một, vậy chính là

Độc Cô Ngạo Phong đã đến đây rồi! ! !

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất trong lòng càng là hiện lên một nỗi bất an lộ rõ.

Lập tức, thân thể cứng đờ, nàng từ từ quay đầu nhìn lại phía sau mình.

Không nhìn thì còn khá, vừa nhìn, Cố Duy Nhất lập tức không nhận được lạnh toát xương sống mà hít một hơi thật sâu

Giờ phút này, đúng là đang buổi sáng, bên ngoài ánh mặt trời sáng lạn.

Ánh mặt trời rực rỡ kia, đúng là thẳng tắp chiếu chênh chếch từ bên ngoài vào, soi sáng khắp cả gian phòng.

Tại cửa ra vào, một bóng dáng màu vàng tươi cao to mà quen thuộc, không biết đứng ở nơi đó từ khi nào.

Nam nhân mặc trên người một chiếc long bào màu vàng tươi, đầu đội mũ đen, quả nhiên là một dáng dấp như rồng như phượng, uy nghiêm vô hạn.

Tuy nhiên giờ phút này, sắc mặt nam nhân lại hoàn toàn tối sầm.

Mây kiếm nhần tít, đôi môi đỏ mọng mím lại, đôi mắt màu hổ phách tuyệt đẹp động lòng người, giờ phút này càng là mơ hồ lóe ra cơn tức giận. Vừa nhìn, chính là dáng vẻ khủng bố giống như một trận gió thổi mưa giông trước cơn bão.

Từ gương mặt âm u kia của nam nhân nhìn xuống, chỉ thấy chỗ vạt áo của nam nhân, càng là dính đầy không ít mực nước. Hiển nhiên, là cái nghiên mực mà Độc Cô Ngạo Vũ vừa mới ném, đã làm dính vào trên người nam nhân đi. . .

Thấy vậy, trái tim Cố Duy Nhất, càng là nện thình thịch một tiếng.

Trong lòng âm thầm hô một tiếng

Nguy rồi! ! !

Thiên Tử giận dữ, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi! ! !

“Hoàng huynh. . .”

“Phụ hoàng. . .”

Cố Duy Nhất và Độc Cô Ngạo Vũ đồng thời mở miệng, hai người ở trong giọng nói, càng là không che dấu chút nào sự chột dạ và dè dặt.

Trên mặt, đều là dáng vẻ lo lắng hãi hùng.

Coi như bọn họ lại phóng túng thì cũng biết, giờ phút này bọn họ là đã gây họa!

Liền vào lúc Cố Duy Nhất và Độc Cô Ngạo Vũ trong lòng đồng thời nghĩ vậy, chỉ thấy Độc Cô Ngạo Phong đứng ở cửa ra vào, khi nghe được lời nói của Cố Duy Nhất và Độc Cô Ngạo Vũ bọn họ, đôi môi đỏ mọng không khỏi hé ra, những lời kia, cơ hồ phun ra từ giữa kẽ răng.

“Hai người làm chuyện thật là tốt!”

Nam nhân mở miệng, lời này, cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi.

Lại thấy gương mặt âm u kia của nam nhân, Cố Duy Nhất chính là khiếp sợ.

Dù sao, từ lúc gặp được nam nhân này, nam nhân này mặc dù ngày xưa cũng luôn giữ một gương mặt lạnh như băng. Thế nhưng, mặt mày âm u, nghiêng răng nghiêng lợi giống như bây giờ, thì Cố Duy Nhất vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy đây!

Thấy vậy, Cố Duy Nhất chính là sợ đến lòng dạ rối bời.

Dù sao, tại triều đại này, nàng chỉ có nam nhân này là chỗ nương dựa vào kiếp này. Nếu như chọc giận nam nhân này. . .

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất lập tức cúi gằm khuôn mặt nhỏ nhắn xuống. Bởi vì căng thẳng ,hai tay càng là gắt gao túm lấy vạt áo, mặt mày bối rối.

Đôi mắt nhìn về phía nam nhân, càng là bối rối chột dạ sợ hãi lo lắng, lại vô cùng thương cảm như vậy.

“Phụ hoàng, Duy Nhất biết sai lầm rồi, xin phụ hoàng không nên tức giận. . .”

557. Chương 13 : Bị Phạt

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 13 : Bị phạt

Edit : Angelina Yang

Đối với Cố Duy Nhất mặt mày chột dạ căng thẳng , Độc Cô Ngạo Vũ sau khi nghe được lời này của Cố Duy Nhất, lập tức mở miệng nói.

“Đúng đúng đúng, đều là lỗi của cái tên ma lem này, hoàng huynh muốn trách cứ, liền trách cứ nàng đi!”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, lập tức đổ hết tất cả sai trái lên đầu Cố Duy Nhất.

Vốn đang lúc mở miệng cúi đầu xin lỗi đối với Độc Cô Ngạo Phong, Cố Duy Nhất, nghe vậy, lập tức phát hỏa.

“Phụ hoàng, người không nên nghe hắn nói bậy! Là hắn trước để một con chuột giả ở bên trong ngăn kéo của Duy Nhất , tính toán hù dọa Duy Nhất. Duy Nhất chẳng qua là gây ông đập lưng ông thôi!”

Cố Duy Nhất mở miệng, giải thích chuyện vừa rồi.

Độc Cô Ngạo Vũ nghe vậy, lập tức trợn trừng đến nỗi mắt.

“Người cái tên ma lem này, người biết rõ con chuột đó chỉ là giả, lại vẫn còn cầm một con chuột thật làm ta sợ. Không phải lỗi của người, còn có thể là lỗi của ai! ?”

“Lỗi của người!”

“Lỗi của người!”

Liền vào lúc Cố Duy Nhất và Độc Cô Ngạo Vũ lại lần nữa mắng nhau túi bụi, ai cũng không hề nhận thấy được, Độc Cô Ngạo Phong đứng ở trước mặt bọn họ , trên gương mặt tuấn tú càng cảm thấy âm u .

“Các người, đủ rồi! !”

Nam nhân mở miệng, cơ hồ là gằm nhẹ thành tiếng.

Hai người Cố Duy Nhất vốn đang lúc mắng mỏ túi bụi , nghe vậy, vội vàng nín tiếng, lập tức quay đầu vừa nhìn.

Đến khi thấy giờ phút này, Độc Cô Ngạo Phong đang mặt mày âm u , hai người Cố Duy Nhất tức thì đua nhau giật nảy lên một cái.

Chỉ thấy hiện tại Độc Cô Ngạo Phong, mày kiếm nhăn tít, mím đôi môi đỏ mọng, ánh mắt nhìn về phía bọn họ, cơ hồ muốn phun lửa .

Thấy vậy, Cố Duy Nhất và Độc Cô Ngạo Vũ trong lòng đều cùng hết sức kinh hãi, cũng không dám lên tiếng nữa.

Tuy là như thế, cơn tức giận trong lòng Độc Cô Ngạo Phong lại cũng không hề giảm đi một chút nào,liền hé mở làn môi hồng, lớn tiếng quát với Độc Cô Ngạo Vũ.

“A Vũ, người nói một chút, người từ sau khi hồi cung, lần này đã là bao nhiêu phu tử bị người chọc tức ! ? Người chính là đường đường Thập Thất Gia của Thương Lang Quốc, chẳng lẽ, người sẽ một mực tiếp tục văn dốt vô nát như vậy sao! ?”

Nghe được Độc Cô Ngạo Phong ca thán, gương mặt tuấn tú kia của Độc Cô Ngạo Vũ càng là cúi gục xuống, đứng dằng về tiểu hài tử làm chuyện sai, bị đại nhân giáo huấn.

Cố Duy Nhất đứng ở một bên nhìn thấy Độc Cô Ngạo Vũ bị Độc Cô Ngạo Phong giáo huấn đến cũng không dám ngắt đầu, càng là đặc ý.

Ánh mắt nhìn Độc Cô Ngạo Vũ , càng là vô cùng có vẻ hả hê.

Độc Cô Ngạo Vũ thấy vậy, càng là hung hăng trợn mắt liếc nhìn nàng, lại e ngại với Độc Cô Ngạo Phong ở đây, không tiện phát tác.

Cố Duy Nhất thấy vậy, càng cảm thấy đặc ý.

Chỉ là, Cố Duy Nhất đặc ý duy trì không được một khắc, chỉ thấy nam nhân trước người, đồng màu màu hổ phách kia không khỏi nhẹ nhàng quét nhanh một lượt, liền rơi trên người nàng, vừa lúc vô cùng tinh tế nhìn thấy rõ vẻ đặc ý trong mắt nàng.

Đến lúc đối diện đồng màu màu hổ phách tối sầm tràn đầy tức giận kia của nam nhân , trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi giật nảy lên một cái.

Chỉ cảm thấy, thì ra, ánh mắt cũng là có khả năng giết người!

Đôi mắt nam nhân này, giống như một lưỡi đao sắc bén, tuy là nhẹ nhàng quét nhanh một lượt, lại làm cho nàng sợ đến hết hồn hết vía.

Vì vậy, ngay lập tức gương mặt Cố Duy Nhất khựng lại, cũng không dám lộ ra bất cứ thái độ đặc ý gì nữa, mà là thay bằng dáng vẻ vô cùng ngoan ngoãn của kẻ chột dạ đang nghe giáo huấn.

Ánh mắt nhìn Độc Cô Ngạo Phong, càng là đáng thương như vậy.

Trong lòng Cố Duy Nhất biết, gương mặt thế này của chính mình , là xấu vô cùng. Hơn nữa còn đen thui thui, cơ hồ không thấy rõ lắm đường nét. Có điều, duy nhất làm cho nàng vừa lòng, chính là một đôi mắt long lanh nước kia!

Chỉ thấy một đôi mắt kia, hắc bạch phân minh, phảng phất một đôi mã não thạch, làm cho người ta nhìn thấy liền thích.

Giờ phút này, Cố Duy Nhất liền dùng ánh mắt mà chính mình cho rằng đáng thương nhất như vậy gắt gao nhìn Độc Cô Ngạo Phong, như thể chờ mong, hẩn xét thấy chính mình đáng thương như vậy thì sẽ không lại trách cứ nàng, đừng có nổi cáu với nàng.

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất càng là dùng đôi mắt cầu xin đến thương cảm như vậy , gắt gao nhìn Độc Cô Ngạo Phong.

Độc Cô Ngạo Phong vốn mặt mày tức giận, khi tiếp xúc đến một đôi mắt diễm đam đáng yêu kia của Cố Duy Nhất , trong lòng không khỏi chấn động mãnh liệt. Ngay sau đó, cơn tức giận trong lòng, lập tức tiêu tan hơn phân nửa .

Chỉ thấy thiếu nữ trước mắt, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, khuôn mặt bé nhỏ càng là đen thui, không nhìn rõ đường nét.

Duy độc một đôi mắt hắc bạch phân minh kia, lại có ánh mắt càng động lòng người!

Phảng phất nước suối sạch sẽ nhất thế gian , trong xanh vời vọi vô cùng, lại phảng phất một đôi Miêu Nhân Thạch lấp lánh, xinh đẹp vô cùng.

Hơn nữa giờ phút này, ánh mắt của thiếu nữ diễm đam đáng yêu kia, phảng phất một con Tiểu Miêu đang sợ hãi hết hồn. Coi như vô giả tâm địa sắt đá trông thấy, e là trong bụng cũng không đành lòng, huống chi là Độc Cô Ngạo Phong! ?

Nhìn thấy một đôi mắt diễm đam đáng yêu mà quen thuộc trước mắt này, Độc Cô Ngạo Phong chỉ là nhẹ nhàng thở dài một hơi, lập tức, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói.

“Hôm nay, các người làm phu tử tức giận đã bất tỉnh , lại biến nơi này thành tình trạng này. Trẫm liền phạt các người, thu dọn sạch sẽ nơi này, hơn nữa, không cho những người khác giúp đỡ! Nếu như không thu dọn xong nơi này, hôm nay, các người cũng không cần ăn cơm !”

Nghe được Độc Cô Ngạo Phong nói lời này, Độc Cô Ngạo Vũ lập tức bắt đầu kêu như sói tru.

“A, hoàng huynh, huynh không nên tàn nhẫn như vậy. Huynh trừng phạt thế này cũng quá độc ác đi! ? Hoàng huynh, đệ cho tới bây giờ cũng không từng đã làm loại việc nặng này. Hoàng huynh, huynh có lẽ thay đổi một phương pháp trừng phạt khác đi! ?”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, mặt mày bối rối cầu xin tha thứ.

Dù sao, hẩn mặc dù từ nhỏ lưu lạc ở bên ngoài, nhưng cũng từ nhỏ được nhà giàu nuôi dưỡng như con, cho tới bây giờ cũng không từng làm loại việc nặng.

Hiện nay, nghe được Độc Cô Ngạo Phong nói ra lời này, Độc Cô Ngạo Vũ lập tức bắt đầu kêu như sói tru.

Khác với Độc Cô Ngạo Vũ kêu như sói tru, Cố Duy Nhất cũng là thở phào một hơi.

Mặc dù, Bách Học Đường này bị bọn họ khiến cho hỗn loạn. Nhưng mà, thu dọn nơi này đối với nàng mà nói, có lẽ không khó.

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất lập tức có dáng vẻ thật lòng nhận lỗi, mở miệng nói với Độc Cô Ngạo Phong.

“Phụ hoàng, người yên tâm được rồi , Duy Nhất nhất định sẽ thu dọn sạch sẽ nơi này , chỉ cần phụ hoàng có thể không tức giận.”

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, đôi mắt màu hổ phách kia của Độc Cô Ngạo Phong đầu tiên là nhẹ nhàng lóe ra một phen. Sau đó, lại dao động một cái ở giữa hai người Cố Duy Nhất và Độc Cô Ngạo Vũ, liền không lại nói thêm cái gì, xoay người rời khỏi đây.

Đến lúc bóng dáng của Độc Cô Ngạo Phong hoàn toàn biến mất tại tầm mắt của mình, Cố Duy Nhất mới lưu luyến thu hồi ánh mắt không rời.

Cũng không dự đoán, chỉ cảm thấy một ánh mắt tràn đầy oán hận, đang hung hăng rơi trên người mình.

Cảm giác được điều này, Cố Duy Nhất không khỏi quay đầu nhìn lại. Đối diện, là hắc mâu tràn đầy oán hận tức tối kia của Độc Cô Ngạo Vũ.

“Đều tại ngươi cái tên ma lem này! Nếu không phải ngươi, hoàng huynh làm thế nào mà trừng phạt ta! ?”

“Ha hã. . . Nói thế sai rồi! Ngươi đây là tự làm bậy, không thể sống! Nếu không có ngươi chọc ghẹo ta trước đó, làm thế nào ta lại chọc ghẹo ngươi đây! ? Độc Cô Ngạo Vũ, ta có thể nói cho ngươi, ta Cố Duy Nhất đâu phải là dễ chọc. Ngươi sau này còn dám làm càn đối với ta, cẩn thận ta đánh cho ngươi thành đầu heo!”

Cố Duy Nhất mở miệng, cuối cùng càng là có tính thị uy, giọng lên nắm đấm nhỏ nhắn, rồi quơ quơ trước mặt Độc Cô Ngạo Vũ.

Mặc dù Cố Duy Nhất vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, nắm tay cũng nho nhỏ. Thế nhưng, Độc Cô Ngạo Vũ chính là đã được chứng kiến thức lực bùng phát của thiếu nữ Cố Duy Nhất này.

Nghĩ đến chuyện mấy ngày trước đây, Độc Cô Ngạo Vũ trong lòng quả là đã để lại ấn tượng sâu sắc.

Dù sao, hắn đã sống mười bảy năm, vẫn còn chưa bao giờ từng bị người đánh thảm như vậy. Hai ngày nay, vết thương trên người hắn vừa mới khỏi hằn đây!

Chính là, trong lòng mặc dù sợ hãi Cố Duy Nhất, chỉ là, Độc Cô Ngạo Vũ cũng là một người có sự ngông nghênh. Trên mặt tự nhiên sẽ không biểu lộ ra.

“Hừ! Ai sợ ai! ?”

Trong lòng biết Độc Cô Ngạo Vũ chỉ là mạnh miệng, thật sự kỳ thật rất sợ hãi nắm đấm của chính mình, Cố Duy Nhất liền cảm giác thật buồn cười.

Chỉ là, Cố Duy Nhất cũng không hề múa mép khua môi nhiều hơn cùng Độc Cô Ngạo Vũ.

Dù sao hiện tại, sắp đến buổi trưa , bụng nàng cũng bắt đầu thấy đói. Nhìn tình cảnh bên trong Bách Học Đường, Cố Duy Nhất liền cảm giác đau đầu, cũng bắt đầu hối hận.

Chỉ thấy Bách Học Đường vốn là sạch sẽ vô cùng , giờ phút này đã sớm hoàn toàn bừa bộn.

Thư án bàn ghế rối loạn đổ ngổ ngang trên mặt đất, khắp mặt đất là các bộ sách trang giấy. Cái này còn không phải nghiêm trọng nhất. Vừa rồi Độc Cô Ngạo Vũ không ngừng ném đồ vào nàng, ngay cả nghiên mực cũng không buông tha.

Cho nên trên mặt đất càng là vãi đầy mực nước, đông một bãi, tây một bãi, cực kỳ bẩn thỉu.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất cau hàng mi lại, không khỏi bắt đầu oán trách.

“Đều tại ngươi, mới rồi ném nghiên mực gì. Ngươi nhìn xem , trên mặt đất bị làm cho bẩn thỉu, cũng không biết mực nước này có thể rửa sạch sẽ nổi hay không!”

Vừa nghe thấy Cố Duy Nhất oán trách, Độc Cô Ngạo Vũ lập tức phát hỏa.

“Cái gì đều tại ta! ? Chẳng lẽ ngươi không có phần sao! ? Nếu không phải ngươi khiến cho Gia không vui, thì Gia sẽ ném đồ sao! ?”

Nghe vậy, Cố Duy Nhất cũng phát hỏa. Thế nhưng, vào đúng thời điểm này, ở trong bụng, lại truyền đến âm thanh ‘Ông ọc ông ọc’.

Nghe được từ trong bụng mình truyền đến âm thanh ùng ục, Cố Duy Nhất cũng không tính toán so đo tiếp cùng Độc Cô Ngạo Vũ.

“Được rồi, đừng nói nữa, thu thập đồ nhanh lên một chút đi! Bằng không, chúng ta cũng không cần ăn cơm!”

“Hừ! Muốn thu thập, thì người thu thập, Gia ta từ nhỏ cũng không có làm loại việc nặng! Gia mới không làm!”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng nói, lập tức, càn là hai tay khoanh trước ngực, tìm một chỗ tùy tiện liền ngồi xuống .

Thấy vậy, Cố Duy Nhất càn là tức đến cau mày trợn mắt.

Lập tức, cũng là phát hỏa, cũng ngồi xuống theo.

“Hảo, người không làm, ta cũng không làm. Cùng lắm thì, hai người không cần ăn cơm!”

Cố Duy Nhất vừa nói dứt lời, liền đặt mông ngồi dưới đất, khuôn mặt nhỏ nhắn quay đi, liền không hề nhìn Độc Cô Ngạo Vũ nữa.

Trong khoảnh khắc, cả Bách Học Đường, ai cũng không mở mồm nói gì, bốn phía im ắng, phảng phất âm thanh gió thổi lá rụng, dường như cũng có thể nghe được.

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, chỉ thấy Độc Cô Ngạo Vũ vẫn còn mặt mày thong dong nhàn nhã, chân mày không khỏi cau lại một cái.

Cố Duy Nhất đầu tiên là dùng khoe mắt nhẹ nhàng quét nhanh một lượt. Chỉ thấy Độc Cô Ngạo Vũ đang lấy một tay vuốt cái bụng lép kẹp của mình với vẻ mặt vẫn còn khó chịu. Nàng liền biết rõ, Độc Cô Ngạo Vũ khẳng định là đã đói bụng.

Độc Cô Ngạo Vũ không giống với chính mình. Hẳn từ nhỏ đã được gia tộc giàu có nuôi dưỡng, cho tới bây giờ cũng không có kẻ cận cái đói, cho nên, tự nhiên không chịu đựng được đói bụng.

Trong lòng nghĩ vậy, Cố Duy Nhất cảm thấy đắc ý.

Mặc dù, bụng nàng cũng phi thường đói, lại cũng không chịu chủ động cúi đầu.

Độc Cô Ngạo Vũ ở một bên cố nhịn rất lâu, đầu tiên là ngẩng đầu nhìn Cố Duy Nhất bên cạnh, mấp máy môi đỏ mọng vài cái. Cuối cùng, giữa kiêu ngạo và đói bụng, vẫn là lựa chọn cái sau. Bởi vì, hẳn kém chịu đựng nhất chính là đói bụng .

“Ai, chúng ta, có lẽ thu dọn đồ đi! ? Gia thật đói bụng . . .”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, giọng điệu, cũng không còn kiêu ngạo như trước đây. Cố Duy Nhất nghe vậy, trong lòng biết Độc Cô Ngạo Vũ rốt cuộc đành cúi đầu .

Nghe vậy, khoe miệng không cong lên một cái.

“Hảo, chúng ta đây thu thập đồ đi! ? Nhìn người là Gia, ta phân cho người, người thu thập bàn ghế bộ sách, ta đi lấy nước cọ rửa!”

“Được rồi. . .”

Độc Cô Ngạo Vũ nghe vậy, không tình nguyện mở miệng nói.

Trong lòng biết, thu xếp thế này, đối với chính mình là tốt nhất .

Vì vậy, liền đứng lên bắt đầu thu thập.

Cố Duy Nhất thấy vậy, khoe miệng cong lên một cái, lập tức, liền đi xách nước lấy bàn chải về để cọ nền nhà.

Đối với loại việc vặt trong nhà, Cố Duy Nhất cũng đã từng làm . Cho nên đối với với nàng mà nói, cũng không khó khăn.

Ngược lại nhìn Độc Cô Ngạo Vũ, là lần đầu làm loại chuyện này nên quả là tay chân vụng về. Cố Duy Nhất là không nhìn nổi , nên sau khi cọ nền nhà, không khỏi giúp hắn sắp xếp lại chính tề thư án linh tinh các loại.

Đến sau khi tất bật hoàn thành xong những việc vặt này, đã là sau hai canh giờ .

Bận rộn suốt hai canh giờ, hai người Cố Duy Nhất, đều luôn chân luôn tay đến đầu đầy mồ hôi.

Giờ phút này, bên ngoài có cung nhân vội vã đi vào, đầu tiên là đánh giá bốn phía Bách Học Đường, rồi mới một mực cung kính mở miệng nói với Cố Duy Nhất và Độc Cô Ngạo Vũ.

“Thập Thất Gia, Quận chúa, Hoàng thượng cho phép hai người đến cung Quyển Thanh dùng cơm trưa đây!”

Vừa nghe đến lời này, cả Cố Duy Nhất và Độc Cô Ngạo Vũ đều là đôi mắt lập tức sáng ngời.

Dù sao giờ phút này, bọn họ đều đã đói đến da bụng dán sát vào lưng, nên cũng không có sức lực nói thêm cái gì, chỉ là nhanh chóng đi tới chỗ Độc Cô Ngạo Phong ở cung Quyển Thanh!

...

Đến lúc hai người Cố Duy Nhất và Độc Cô Ngạo Vũ đi tới cung Quyển Thanh, chỉ ngửi thấy từng đợt mùi thơm món ăn đang không ngừng nhẹ nhàng bay ra từ bên trong. Ngay lập tức, càng là gọi lên cơn thèm ăn ở trong bụng Cố Duy Nhất.

Cơn huyên náo trong bụng cũng càng có vẻ dữ dội hơn. Âm thanh bồn chồn òng ọc òng ọc, càng là liên tiếp không ngừng.

Độc Cô Ngạo Vũ tự nhiên cũng không ngoại lệ!

Hắn cho tới bây giờ cũng không có bị đói như vậy.

Vì vậy, sau khi ngửi thấy được mùi thơm thức ăn mê người như vậy, hắn lập tức liền cất bước đi vào bên trong.

Đến khi Cố Duy Nhất bọn họ đi vào bên trong cung Quyển Thanh, đưa mắt nhìn khắp một vòng, chỉ thấy trên cái bàn tròn lớn kia, đang bày ra hơn mười món ăn đẹp đẽ tinh xảo đầy đủ về sắc hương vị.

Có sơn hào hải vị, tổ yến vây cá, còn cả cá lư hấp, xương sườn xào chua ngọt, gà chiên giòn.v.v....

Cố Duy Nhất cho tới bây giờ cũng không kiêng ăn. Vừa nhìn thấy thức ăn đẹp đẽ tinh xảo mê người như vậy, nàng chỉ cảm thấy nước bọt trong miệng, cũng không ngừng tuôn ra ào ào.

Độc Cô Ngạo Vũ ở một bên, tự nhiên không ngoại lệ!

Càng là vừa vén vạt áo, liền ngồi xuống.

“Oa oa oa, những món ăn này nhìn thấy liền rất ngon miệng đây! Hoàng huynh, đệ ăn trước!”

Độc Cô Ngạo Vũ không câu nệ bó buộc cái gì, vừa cầm lấy đôi đũa, hắn liền bắt đầu sung sướng cắn ngốn ngấu.

Độc Cô Ngạo Phong ngồi ở một bên thấy vậy, cũng chỉ là bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Sau đó, đôi mắt màu hổ phách kia nhẹ nhàng quét nhanh một lượt, không khỏi rơi vẫn còn đứng ở một bên trên người Cố Duy Nhất.

“Vẫn còn chưa ngồi xuống dùng bữa!?”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu điềm tĩnh, nói vô cùng gợi cảm.

Nghe vậy, Cố Duy Nhất hơi nở nụ cười, đồng thời gật đầu nói.

“Vâng, phụ hoàng!”

Cố Duy Nhất mở miệng vừa nói, lập tức, liền ngồi ở bên cạnh Độc Cô Ngạo Phong.

Trong lòng, càng là mừng thầm vô cùng.

Dù sao, thế này vẫn còn là nàng lần đầu tiên được ngồi xuống ăn một bữa cùng Độc Cô Ngạo Phong đây!

Trước đây, Độc Cô Ngạo Phong đều bề bộn nhiều việc, mỗi một lần đến thăm nàng, chỉ hơi hơi ngồi một chút liền đi.

Còn giống như bây giờ, có thể cùng nhau ngồi xuống ăn cơm, thì vẫn là lần đầu tiên.

Nếu như nói rằng không có Độc Cô Ngạo Vũ ở một bên, Cố Duy Nhất cảm thấy càng thêm mỹ mãn.

Trong lòng thầm nghĩ, Cố Duy Nhất cũng liền cầm lấy đôi đũa bắt đầu sung sướng cắn ngón ngấu.

Thiệt nghĩ đến, vừa rồi làm việc khá nhiều, thể lực tiêu hao không ít, bụng cũng đặc biệt đói, Cố Duy Nhất vừa cầm lấy đôi đũa, miệng liền một mực không hề dừng lại.

Cố Duy Nhất ăn cực kì hứng thú, đột nhiên, lại nhận thấy được, có một ánh mắt nóng rực, đang gắt gao nhìn nàng chăm chăm. . .

Cảm giác được điều này, Cố Duy Nhất trong lòng nghi hoặc, không khỏi ngẩng đầu nhìn lại.

Đối diện, là đôi mắt thâm thúy nóng rực kia của Độc Cô Ngạo Phong.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất trong lòng giật nảy lên một cái.

“Phụ hoàng, tại sao ngài nhìn con như vậy! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng, trong lòng nghi hoặc.

Độc Cô Ngạo Phong nghe vậy, đôi mắt màu hổ phách kia chỉ là nhẹ nhàng lóe ra một phen. Sau đó, đôi môi đỏ mọng nhẹ nhàng cong lên một cái.

“Không có gì, người mau ăn đi!”

Dứt lời, Độc Cô Ngạo Phong không khỏi cầm lấy đôi đũa, liền gấp một miếng gà chiên giòn vào trong bát của Cố Duy Nhất.

“Gà chiên giòn này, là món người thích ăn nhất! Mau nếm thử.”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, lại nhìn thấy được Độc Cô Ngạo Phong tự tay gấp thức ăn cho chính mình, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy chính mình sắp hạnh phúc đến bất tỉnh .

Quả là muốn, giờ khắc này, có thể một mực cứ tiếp tục như thế.

Trong bụng vừa lòng đẹp ý, khóe miệng Cố Duy Nhất không khỏi cong lên một cái, liền gấp miếng gà chiên giòn kia rồi bắt đầu ăn cực kì hứng thú.

Chỉ cảm thấy, gà chiên giòn kia, là món ngon miệng nhất mà nàng đã từng ăn!

Ăn miếng gà chiên giòn ngon miệng như thế, sau một khắc Cố Duy Nhất như là nghĩ tới điều gì , môi đỏ mọng hé ra, mở miệng hỏi.

“Ồ, phụ hoàng, Duy Nhất hình như cho tới bây giờ cũng không có nói cho người, rằng Duy Nhất thích nhất ăn gà chiên giòn. Phụ hoàng làm sao lại biết là Duy Nhất thích nhất ăn gà chiên giòn đây! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng, mặt mày nghi hoặc.

Dù sao, hôm nay, là nàng lần đầu tiên ngồi dùng bữa cùng một chỗ cùng Độc Cô Ngạo Phong đây!

Như vậy, hẳn rốt cuộc là làm sao biết, nàng thích ăn nhất, chính là gà chiên giòn đây! ?

Đối với vẻ nghi hoặc vô cùng của Cố Duy Nhất, Độc Cô Ngạo Phong sau khi nghe được Cố Duy Nhất nói lời này, gương mặt tuấn tú kia, bỗng nhiên sưng sốt.

Nụ cười trên khóe miệng cũng bởi vậy mà liền cứng đờ!

Chỉ là, Độc Cô Ngạo Phong nhanh chóng liền khôi phục như cũ, đồng mâu nhẹ nhàng chột lóe, lập tức, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng hỏi.

“Chẳng lẽ là, Duy Nhất không thích ăn gà chiên giòn sao! ?”

“Thích a!”

558. Chương 14 : Tập Võ

Dưỡng diêu thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 14 : Tập võ

Edit : Angelina Yang

Cố Duy Nhất cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, liền mở miệng hỏi.

Bởi vì món gà chiên giòn này, là nàng đã thích ăn từ lúc còn bé tí, cơ hồ mỗi một bữa cơm cũng có nó.

Hiện nay, Độc Cô Ngạo Phong lại cũng biết nàng thích ăn một món ăn này, chẳng lẽ là, hẳn lưu ý mọi thứ đến sở thích của nàng! ?

Nghĩ đến đây, trong lòng Cố Duy Nhất , càng là không khỏi hiện lên một cảm giác ngọt ngào.

Ánh mắt nhìn Độc Cô Ngạo Phong , càng là mang theo niềm vui tràn trề.

Nhìn thấy một đôi mắt xinh đẹp tràn đầy vui vẻ kia, Độc Cô Ngạo Phong tim đập dồn dập, lập tức, hé mở làn môi hồng, ôn nhu nói.

“Nếu đã thích ăn, liền ăn nhiều một chút đi!”

Vừa nói dứt lời, liền tiếp tục gấp một miếng gà chiên giòn vào trong chén Cố Duy Nhất.

Cố Duy Nhất thấy vậy, càng là ngọt ngào cười một tiếng.

“Tạ phụ hoàng.”

Cố Duy Nhất mở miệng cười nói, lập tức, cứ thế cặp miếng gà chiên giòn kia lên rồi bắt đầu ăn cực kì hứng thú.

Cũng cùng một món gà chiên giòn, nàng ở bên trong hoàng cung, cũng thường xuyên được ăn.

Chính là không biết tại sao, nàng liền cảm giác được món gà chiên giòn này hôm nay, so với ngày thường càng thêm ngon miệng hơn.

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất vừa lòng đẹp ý suy nghĩ, một Độc Cô Ngạo Vũ nào đó chuẩn bị chịu bỏ rơi, nên trên gương mặt tuần tú kia , không khỏi nhuộm vài phần ghen tức.

Môi đỏ mọng hơi trề ra, càng là dẩu lên cao cao, ánh mắt nhìn Độc Cô Ngạo Phong và Cố Duy Nhất, càng là ai oán đậm nét . . .

Cố Duy Nhất vốn đang lúc ăn cực kì hứng thú, đột nhiên cảm giác được một đạo ánh mắt ai oán không cam lòng rơi trên người nàng.

Trong lòng nghi hoặc, lập tức, không khỏi quay đầu nhìn lại.

Đối diện, là gương mặt ai oán đậm nét ghen tị kia của Độc Cô Ngạo Vũ.

Thấy vậy, vẻ mặt Cố Duy Nhất không khỏi sững sốt.

Độc Cô Ngạo Phong ngồi ở một bên , dường như cũng đã nhận ra cái gì , đồng mâu thâm thúy kín đáo kia nhẹ nhàng quét nhanh một lượt, liền rơi trên người Độc Cô Ngạo Vũ . Nhìn thấy đáng vẻ Độc Cô Ngạo Vũ tràn đầy ai oán, nên không khỏi mở miệng hỏi.

“A Vũ, ngươi là làm sao vậy! ?”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, Độc Cô Ngạo Vũ không khỏi trề ra làn môi đỏ mọng một cái, đầy vẻ không vui mở miệng nói.

“Hoàng huynh, huynh bắt công! ! !”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, quả nhiên là cực kì lên án.

Nghe vậy, Độc Cô Ngạo Phong trên mặt sững sốt.

“Bất công! ?”

“Đúng! Hoàng huynh, huynh chính là bất công! Hiện tại huynh chỉ lo cho nghĩa nữ của mình, cũng không cần quản ta đây là thân đệ đệ. Đệ mới là thân nhân gần gũi nhất của huynh đây! Huynh lại chỉ gấp thức ăn cho nàng, không gấp cho đệ ăn, hừ!”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, lập tức, liền để đôi đũa xuống , ngồi ở một bên bĩu môi đầy vẻ khó chịu đi.

Khi nghe được Độc Cô Ngạo Vũ nói lời này, Cố Duy Nhất ngồi ở một bên nghe vậy, không nhận được phi một tiếng, liền bắt đầu cười ha ha .

Dù sao, nàng vẫn là hiếm khi nhìn thấy nam nhân nhỏ mọn mà lại thích ghen tị như vậy!

Nếu như chỉ là ghen tị giữa nam nữ , nàng cũng không cảm thấy được kỳ quái.

Chính là, Độc Cô Ngạo Phong và Độc Cô Ngạo Vũ rõ ràng là hai huynh đệ, Độc Cô Ngạo Vũ lại ngay cả như thế mà cũng ghen tị, thật sự quá nực cười .

Liền vào lúc Cố Duy Nhất trầm nghĩ trong lòng, Độc Cô Ngạo Vũ vốn đang lúc sinh ra khó chịu ,nay nhìn thấy Cố Duy Nhất đột nhiên liền bắt đầu cười ha ha , không khỏi mở miệng hỏi.

“Người cười cái gì! ?”

“Cười người nha!”

Nghe được Độc Cô Ngạo Vũ hỏi lời này, Cố Duy Nhất cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, liền mở miệng nói.

“Ta nói, người cũng thật sự quá thích ghen tị đi! ? Nếu như ghen tị với người trong lòng, thì vẫn còn có thể tha thứ. Hiện nay, lại đi ăn dấm chua của ca ca, thật sự là nam nhân hẹp hòi quá rồi!”

“Người cái đồ xấu . . . này.Hừ, người nói cái gì! ?”

Độc Cô Ngạo Vũ nghe vậy, liền mở miệng quát, nhưng khi thấy Độc Cô Ngạo Phong quay đầu sang với ánh mắt cảnh cáo, lập tức nuốt trở lại hai chữ cuối cùng.

Chỉ là ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất, cũng là cực kì không thân thiện.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất cũng không cam yếu thế, nhướn mày một cái, liền mở miệng nói.

“Ta nói cái gì, người không hề nghe được sao! ? Có muốn ta nói lại lần nữa cho nghe hay không! ?”

“Người!”

Độc Cô Ngạo Vũ nghe vậy, lập tức trợn trừng đến lời mất, cắn răng, liền mở miệng muốn nói thêm cái gì.

Tuy nhiên, vào đúng thời điểm này, một đạo âm thanh trầm thấp mang theo vô hạn uy nghiêm, lại phút chốc vang lên

“Được rồi, các người lại ồn ào tiếp, thì cũng không cần dùng cơm !”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, ở trong giọng nói không che dấu chút nào tức giận.

Nghe vậy, Cố Duy Nhất và Độc Cô Ngạo Vũ lập tức vội vàng ngậm miệng, cảm như hén, cũng không dám lên tiếng nữa.

Chỉ là, hai người cũng không ngừng dùng ánh mắt căm ghét hung ác, mà trừng mắt nhìn đối phương lẫn nhau .

Nhìn thấy hai người này xung khắc như nước với lửa, Độc Cô Ngạo Phong chỉ là bất đắc dĩ lắc đầu.

Sau một khắc, dường như là nghĩ đến cái gì , liền nói với Cố Duy Nhất bọn họ.

“Phụ tử của các người hôm nay bị các người làm tức đến bất tỉnh , khi tỉnh lại, liền nói với trẫm, tự biết vô năng, vô phương chỉ bảo các người. Cho nên, trẫm cũng khiến hấn cáo lão hồi hương.”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, lời này, nói nhẹ nhàng hờ hững, phảng phất là đang thảo luận thời tiết hôm nay như thế nào dường như.

Chỉ là, Cố Duy Nhất lại nghe được mà chột dạ vô cùng.

Dù sao, Tư Đồ phu tử này, hiển nhiên là bị bọn họ hù dọa mà bỏ chạy đây!

Trong lòng nghĩ thế, Cố Duy Nhất lại ngẩng đầu nhìn Độc Cô Ngạo Vũ ngồi ở bên cạnh, chỉ thấy Độc Cô Ngạo Vũ cũng là đáng vẻ mặt mày chột dạ.

Nghĩ đến, một vật khắc một vật, Hỗn Thế tiểu Ma vương này, vẫn là sợ hãi Độc Cô Ngạo Phong. . .

Liên vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, chỉ thấy Độc Cô Ngạo Phong vừa nói dứt lời, lập tức, khuôn mặt tuần tú quay sang, liền đối mở miệng nói với Cố Duy Nhất.

“Trẫm hiện nay, vẫn còn chưa tìm được phu tử thích hợp các người, chỉ bảo các người. Cho nên, mấy ngày này, người liền ngoan ngoãn ở lại trong tẩm cung, tu tâm dưỡng tính thật tốt.”

Nghe được Độc Cô Ngạo Phong lời này, Cố Duy Nhất tự biết đuối lý, đương nhiên là không dám có dị nghị.

“A, đã biết phụ hoàng.”

Nhìn thấy Cố Duy Nhất vẻ mặt ngoan ngoãn, Độc Cô Ngạo Phong mới nhẹ nhàng gật đầu. Sau đó, gương mặt tuần tú kia không khỏi nhẹ nhàng quay sang, liền nhìn vào trên người Độc Cô Ngạo Vũ ngồi ở một bên.

“Về phần người! Vừa rồi ngay cả người như Phó tướng quân cũng không cách nào chỉ bảo người võ nghệ, như vậy trẫm liền tự mình chỉ bảo võ công cho người. Mỗi ngày, trẫm sẽ rút ra hai canh giờ, chỉ bảo người cưỡi ngựa bắn cung kiếm thuật, cho đến khi tìm được sư phụ thích hợp chỉ bảo, liền chỉ bảo võ công cho người. Lần này đây, nếu như người còn không ham học tập. . .”

Lời nói cuối cùng của Độc Cô Ngạo Phong, không hề nói ra. Thế nhưng mà, ý tứ thì tất cả mọi người biết rõ ràng trong lòng.

Độc Cô Ngạo Vũ nghe vậy, đương nhiên là ngoan ngoãn gật đầu, chỉ là trong lòng lại vô cùng ảo não.

Những người khác chỉ bảo hần, hần còn có khả năng lười biếng, muốn ra ngoài cung chơi thì ra khỏi cung chơi. Hiện nay, hoàng huynh tự mình chỉ bảo hần, hần là muốn lười biếng cũng không được.

Nghĩ tới đây, Độc Cô Ngạo Vũ vẻ mặt như thể khóc tang.

Đối với Độc Cô Ngạo Vũ tràn đầy ảo não, Cố Duy Nhất khi nghe được Độc Cô Ngạo Phong nói lời này, cũng là đôi mắt sáng ngời.

“Phụ hoàng, Duy Nhất cũng muốn học tập cưỡi ngựa bắn cung kiếm thuật đây! Phụ hoàng cũng cùng chỉ bảo Duy Nhất đi!?”

Cố Duy Nhất mở miệng, ánh mắt nhìn Độc Cô Ngạo Phong, càng là rạng rỡ ngời ngời, trong mắt đều là lộ rõ hi vọng và vẻ chờ mong.

Nghe vậy, khuôn mặt tuần tú của Độc Cô Ngạo Phong sưng sốt, môi đỏ mọng hé ra, không khỏi mở miệng hỏi.

“Người muốn học cưỡi ngựa bắn cung kiếm thuật!?”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, ở trong đồng màu hồ phách kia, xẹt qua vài phần vẻ kinh ngạc.

Tuy nói người Thương Lang Quốc, ai nấy đều dũng cảm, tôn trọng võ nghệ. Thế nhưng mà, lại rất ít có nữ nhân học tập võ công.

Đối với sự kinh ngạc của Độc Cô Ngạo Phong, Cố Duy Nhất lập tức gật đầu, mở miệng nói.

“Đúng vậy, phụ hoàng, Duy Nhất lần trước ở trong rừng cây, nhìn thấy phụ hoàng giao chiến cũng những thích khách này, chỉ cảm thấy phụ hoàng có võ công cao cường, kiếm thuật cao siêu, quả thực khiến cho người ta bội phục vô cùng. Cho nên, Duy Nhất cũng rất thích một ngày kia, có thể giống như phụ hoàng,

có thể xuất ra một thân võ nghệ thật là tốt! Cho nên phụ hoàng, người cũng dạy Duy Nhất võ công, có được hay không! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng, không sao dừng lại nổi thuật vượt môn ngựa.

Nghe vậy, Độc Cô Ngạo Phong chỉ là nhẹ nhàng cong môi cười một tiếng, nhưng không có lập tức trả lời.

Trái lại Độc Cô Ngạo Vũ ở một bên nghe vậy, lại không nhịn được đảo cặp mắt nhìn khinh thường với Cố Duy Nhất, lạnh nhạt hàm hồ nói.

“Mã thí tinh (đồ nhỉnh nọt)!”

“Thôi đi!”

Đối với Độc Cô Ngạo Vũ xem thường, Cố Duy Nhất chỉ là cắt lời hắt một tiếng, liền không hề để ý tới nữa.

Còn ánh mắt tràn đầy chờ mong kia, càng là gắt gao nhìn chăm chăm vào trên người Độc Cô Ngạo Phong.

Bởi vì từ nhỏ, Cố Duy Nhất liền phi thường thích học võ, trước kia đi theo bên cạnh ông ngoại, học tập chính là vật lộn cận thân. Hiện nay, nàng cũng muốn học tốt các môn cưỡi ngựa bắn cung kiếm thuật.

Nghĩ đến sau này, nàng có thể học xong những thứ đó, người mặc một bộ trang phục hiệp nữ, gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ. Hình ảnh kia, suy nghĩ một chút đều thấy vui.

Về phương diện khác, Độc Cô Ngạo Phong bình thường công việc bận rộn, thời gian gặp nàng rất ít. Nếu như ở bên cạnh hẳn học tập võ nghệ, như vậy, sau này mỗi ngày, nàng đều có thể nhìn thấy Độc Cô Ngạo Phong .

Nghĩ tới đây, ánh mắt Cố Duy Nhất nhìn Độc Cô Ngạo Phong , càng cảm thấy chờ mong cầu khẩn, liền sợ hãi Độc Cô Ngạo Phong sẽ cự tuyệt yêu cầu của nàng.

Đối với một đôi mắt nhưng trước mặt tràn đầy cầu khẩn chờ mong hi vọng này, Độc Cô Ngạo Phong chỉ cảm thấy tim đập dồn dập.

Lẳng lẳng nhìn một đôi mắt quen thuộc này trước mắt, từng chút một, ở trong đầu Độc Cô Ngạo Phong , không khỏi hiện lên một đạo bóng dáng xinh đẹp kia . . .

Bóng dáng xinh đẹp đó, cuối cùng, càng là từ từ trùng lặp cùng một chỗ với thiếu nữ trước mắt này.

Cảm giác đó, thật giống như, nàng liền đang ở bên cạnh hắn . . .

Mà đối với yêu cầu của nàng, hẳn cho tới bây giờ đều sẽ không cự tuyệt, không phải sao! ?

Nghĩ tới đây, Độc Cô Ngạo Phong môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói.

“Hảo, trăm đồng ý người.”

“Oa ha ha, cảm ơn phụ hoàng!”

Vừa nghe thấy Độc Cô Ngạo Phong đồng ý, Cố Duy Nhất lập tức gương mặt rạng rỡ, môi đỏ mọng toe toét ra một cái, mở miệng cười nói.

Một đôi mắt nhưng kia tràn đầy niềm vui lộ rõ, đang cười tít lại, phẳng phất như vàng trắng sáng giữa trời.

Trong mắt lóe ra nét cười lấp lánh, rạng rỡ ngời ngời, càng là đẹp không sao tả xiết, khiến Độc Cô Ngạo Phong nhìn mà trong lòng dịu hẳn đi. Ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất, càng là mang theo sự sủng ái mà ngay cả chính hắn cũng không từng nhận thấy được . . .

Đối với Cố Duy Nhất mặt mày sung sướng , Độc Cô Ngạo Vũ ở một bên, sau khi nghe được Độc Cô Ngạo Phong lại đồng ý dạy Cố Duy Nhất học võ, chân mày lập tức cau lại một cái.

“Hoàng huynh, huynh thật muốn dạy nàng cưỡi ngựa bắn cung kiếm thuật a! ?”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, mặt mày không muốn.

Dù sao, cái tên ma lem này, hẳn vừa nhìn thấy đều cảm giác chán ghét. Nếu như sau này ngày ngày đều đối diện với nàng, hẳn không bị buồn nôn đến chết mới là chuyện lạ!

Liền vào lúc trong lòng Độc Cô Ngạo Vũ nghĩ vậy, tức thì hần mở miệng, tính toán khiến cho Độc Cô Ngạo Phong thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

Cố Duy Nhất ở một bên , làm sao không biết tâm tư của hần! ?

Thấy vậy, nàng hé mở làn môi hồng, lập tức thừa dịp trước khi Độc Cô Ngạo Vũ lên tiếng, mở miệng nói.

“Thì đã sao nào! ? Người là lo lắng, nếu như phụ hoàng đồng thời chỉ bảo chúng ta cưỡi ngựa bắn cung kiếm thuật, ta sẽ giỏi mọi thứ hơn người, để người thật mất mặt, cho nên người sợ hãi ! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng, cố ý sử dụng phép khích tướng!

Bởi vì nàng biết, loại người bướng bỉnh không chịu khuất phục giống như Độc Cô Ngạo Vũ, rất không chịu được những lời này.

Quả nhiên

“Hừ! Chê cười, người cứ nói ai sợ hãi ! ? Người mặc dù đánh cận thân thì đã đấu lược thắng ta một trận. Chính là về các phương diện khác, so với người ta có thể mạnh hơn nhiều!”

“Phải không! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng, cố ý kéo âm lượng ra thật dài, trên mặt hiển nhiên dáng vẻ không tin.

Độc Cô Ngạo Vũ thấy vậy, lập tức cảm phẫn nói.

“Hoàng huynh, huynh cứ dạy nàng cưỡi ngựa bắn cung kiếm thuật đi! Ta liền không tin, nàng một tiểu nữ oa, còn có thể về những phương diện này lại mạnh hơn so với đệ!”

Độc Cô Ngạo Vũ lòng đầy cảm phẫn nói.

Độc Cô Ngạo Phong nghe vậy, đầu tiên là liếc mắt nhìn thấy Cố Duy Nhất tràn đầy đắc ý , lại nhìn thoáng qua Độc Cô Ngạo Vũ tràn đầy tức giận, sau đó, đồng mâu màu hổ phách kia không khỏi lóe ra một phen, khóe miệng cong lên một cái.

“Hảo, bắt đầu từ ngày mai, trăm tự mình chỉ bảo các người cưỡi ngựa bắn cung kiếm thuật!”

. . .

Bởi vì bắt đầu từ ngày mai, Độc Cô Ngạo Phong sẽ chỉ bảo chính mình cưỡi ngựa bắn cung kiếm thuật, Cố Duy Nhất sau khi trở về, lại kích động đến mất ngủ.

Trong lòng kích động vô cùng hưng phấn, chỉ mong cho đến trời sắp sửa sáng, Cố Duy Nhất mới chìm vào giấc ngủ.

Tuy là như thế, Cố Duy Nhất lại vẫn còn làm một giấc mộng!

Trong giấc mộng, nàng một cước dẫm Độc Cô Ngạo Vũ bẹp dí dưới thân, hai tay chống nạnh, cười ha ha.

“Ha ha ha ha ha ha. . . Cái tên tiểu tử thú nhà người này, bảo người kiêu ngạo, bảo người càn rỡ, nhìn ta không đánh chết người nè!”

“Ô ô ô, cô nãi nãi, ta sai lầm rồi, ta sai lầm rồi, người tạm tha cho ta đi!”

Nhìn thấy Độc Cô Ngạo Vũ có dáng vẻ co đầu rút cổ, Cố Duy Nhất liền càng cười càng càn rỡ, cuối cùng, lại ha ha cười đến tỉnh lại.

Cúc Vận vừa mới đi vào chuẩn bị gọi Cố Duy Nhất dậy , nhìn thấy Cố Duy Nhất lại cười đến tỉnh rồi, không khỏi phì cười không thôi.

“Quận chúa, người là làm giấc mộng đẹp gì sao! ?”

“Ha hử, đúng vậy, làm một giấc mộng đẹp đây!”

Nghe được Cúc Vận lời nói, Cố Duy Nhất lập tức gật đầu, mở miệng nói.

Sau đó, liền khiến Cúc Vận hầu hạ rửa mặt, lại thay một bộ trang phục kị sĩ tinh xảo bó sát người!

Hôm qua, Độc Cô Ngạo Phong đã nói, hôm nay, sẽ chỉ bảo bọn họ cưỡi ngựa.

Đối với cưỡi ngựa, Cố Duy Nhất cho tới bây giờ cũng chưa từng học qua.

Chỉ là ở trên TV , thấy người khác cưỡi ngựa, dáng vẻ hiên ngang oai hùng, liền cảm giác vô cùng xinh đẹp.

Hơn nữa, ở trong triều đại giao thông không phát đạt này, cưỡi ngựa chính là phương tiện phổ biến nhất.

Cho nên, nàng nhất định phải học cưỡi ngựa thật tốt mới được!

Trong lòng thầm nghĩ, Cúc Vận và các tiểu cung nữ khác, đã mặc xong xuôi một bộ trang phục kị sĩ tinh xảo .

Chỉ thấy, một bộ trang phục kị sĩ này, là sai người Châm Công Cục làm cả đêm mới chế tạo ra.

Tuy là chế tạo cả đêm, nhưng cũng không hề có một chút qua loa nào.

Chỉ là cứ nhìn đường kim mũi chỉ may vá kia, liền rất cẩn thận!

Cúi đầu nhìn trang phục kị sĩ thích hợp mình mặc trên người , Cố Duy Nhất lại ngẩng đầu, nhìn tấm gương lớn đến sát đất kia trước mặt mình.

Chỉ thấy thiếu nữ trong gương, vóc người tinh tế, da ngăm đen. Thế nhưng bộ trang phục kị sĩ màu đỏ thắm mặc trên người, lại hiện ra cực kì tinh xảo!

Chỉ tiếc , gương mặt kia lại bình thường không có gì đặc biệt, cực kì đen nhẻm.

Nếu như da của mình có thể trắng hơn một chút là tốt rồi.

Cố Duy Nhất vừa nghĩ, vừa từ từ đưa tay, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn ngăm đen vô cùng của mình.

Chỉ cảm thấy, khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, da thịt mềm nhẵn non mịn, cảm giác vuốt qua phẳng phất dường như lụa, làm cho người ta lưu luyến khó quên.

Chỉ tiếc , làn da kia lại đen trũi.

Nghĩ đến, trước đây khối này thân thể, bởi vì quanh năm suốt tháng lang bạt, dầm mưa dãi nắng, da thịt mới có thể đen trũi như vậy.

Cũng không biết, sau này có thể trắng được hay không.

Ai. . .

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất không khỏi nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Chỉ là những điều này, hiện tại suy nghĩ nhiều cũng không có tác dụng.

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất liền bảo Cúc Vận chuẩn bị đồ ăn sáng.

Bởi vì là thời gian ước hẹn của Độc Cô Ngạo Phong còn sớm.

Độc Cô Ngạo Phong lúc này, hẳn là vẫn còn bàn bạc quốc gia đại sự cùng đại thần trong triều đây!

Đợi đến khi ăn xong đồ ăn sáng, thời gian liền mới vừa vặn.

Trong lòng đang nghĩ, Cúc Vận thật sớm liền cho người ta chuẩn bị đồ ăn sáng nhẹ.

Cố Duy Nhất sau khi ăn xong , liền có Cúc Vận dẫn đường, đi tới sân tập võ!

. . .

Sân tập võ, ở vào phía tây hoàng cung.

Vào lúc Cố Duy Nhất đi tới sân tập võ, đưa mắt nhìn khắp một vòng, không khỏi lú lẫm.

Chỉ thấy sân tập võ này, diện tích lớn như thế!

Đưa mắt nhìn khắp một vòng, phía trước là một mảnh bãi cỏ mênh mông.

Bốn phía cây xanh vờn quanh, cách đó không xa, còn có một con sông thật dài, cũng không biết kéo dài đến chỗ nào.

Ở một bên luyện võ tràng, càng là nằm ngổn ngang rất nhiều vũ khí.

Có cái Cố Duy Nhất đã từng nhìn thấy, có cái hình thù hơi kỳ quái, Cố Duy Nhất chưa bao giờ từng ra mắt. Nhìn nữa cách đó không xa, là chỗ nuôi ngựa.

Nhớ lại hôm nay chính mình sẽ học tập cưỡi ngựa, Cố Duy Nhất liền lập tức nhấc chân, chạy vội đến đó.

Không hổ là tại hoàng cung, coi như là nơi chăn ngựa, cũng là vô cùng khí thế.

Hơn nữa, bên trong cực kì nhiều ngựa. Những con ngựa, đều là tứ chi cường tráng, đồng màu lấp lánh linh lợi, bộ lông cực kì mềm mại trơn tuột.

Vừa nhìn, liền biết rõ những chú ngựa này, đều là lương câu (tên một giống ngựa) siêu quần xuất chúng!

Cách đó không xa, còn có đám cung nhân, chuyên môn là tắm rửa xoa bóp linh tinh các loại cho ngựa.

Cố Duy Nhất vừa từ từ đánh giá đàn ngựa bốn phía, đột nhiên, vào đúng thời điểm này, một hồi tiếng vó ngựa đát đát đát, từ xa đến gần.

Nghe thấy tiếng vó ngựa đát đát đát, Cố Duy Nhất trong lòng đầu tiên là nghi hoặc, lập tức, liền quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy, trên cỏ cách đó không xa trước người nàng, một đạo bóng dáng màu xanh nước biển, đang cưỡi trên con tuần mã.

Người mới đến mặc trên người một bộ trang phục kỵ sĩ màu xanh nước biển, vóc người mảnh khảnh rắn rỏi.

Gió mát phe phẩy, làm mái tóc dài của người mới đến, được thổi bay lên cao cao, càng tôn dáng vẻ sang trọng phi phàm của người mới đến!

559. Chương 15 : Học Cưỡi Ngựa

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 15 : Học cưỡi ngựa

Edit : Angelina Yang

Chỉ là, người mới đến ở cách Cố Duy Nhất quá xa. Trong khoảnh khắc, Cố Duy Nhất không thấy rõ lắm dáng vẻ của người mới đến.

Chỉ cảm thấy, thuật cưỡi ngựa của người mới tới thật không tệ!

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, người mới đến đã tới gần.

Đến khi Cố Duy Nhất đỡ người ra nhìn kĩ dáng vẻ của người mới tới, đôi mắt lập tức nheo lên một cái. . .

Lại là hắn!

Độc Cô Ngạo Vũ! !

Trong lòng Cố Duy Nhất kinh ngạc, dù sao, trong cảm nhận của nàng, Độc Cô Ngạo Vũ chính là một kẻ ăn chơi trác táng chỉ biết bạo ngược, kiêu ngạo gây phiền toái. Không nghĩ tới, kỹ thuật cưỡi ngựa của hắn, cũng không tồi!

Nếu không phải trước đây đã sớm chứng kiến đức hạnh của hắn, chỉ là nhìn thiếu niên này, lúc đầu vừa nhìn qua, kỳ thật, vẫn còn rất đẹp mắt. . .

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, thì Độc Cô Ngạo Vũ đã đi tới trước mặt Cố Duy Nhất. Sau đó dùng một tay gạt dây cương, khiến cho con ngựa dừng lại.

Lại thấy Cố Duy Nhất đứng dưới đất đang ngẩn người nhìn mình, dường như là nghĩ đến cái gì , môi hồng cong lên một cái, nhướn mày một cái, hần tràn đầy đắc ý cười nói.

“Ha ha ha ha ha ha. . . Như thế nào! ? Gia tuần tú chứ! ?”

“Ách. . .”

Nghe được Độc Cô Ngạo Vũ mở mồm thật không biết xấu hổ, Cố Duy Nhất không nhịn được đảo cặp mắt nhìn khinh thường, ngắt lời một tiếng.

“Tuần tú cái lông ngựa! ? Cười thế này, ai không biết! ?”

“Như thế nào! ? Nói như vậy, người biết cười ngựa! ?”

Nghe được Cố Duy Nhất nói lời này, Độc Cô Ngạo Vũ lập tức nhướn nhướn hàng mi xinh xắn, mở miệng hỏi.

Nghe vậy, Cố Duy Nhất lập tức cứng họng.

Dù sao, nàng chưa từng cười ngựa mà . . .

Nhìn thấy dáng vẻ Cố Duy Nhất mặt mày quẫn bách, không dám lên tiếng , Độc Cô Ngạo Vũ như là nghĩ đến cái gì, không khỏi ngửa đầu bắt đầu cười ha ha .

“Ha ha ha ha. . . Nhìn dáng vẻ người mới rồi kiêu ngạo , lại không biết cười ngựa! ? Ha ha ha ha ha ha. . . Cười nhạo Gia ! ! !”

Độc Cô Ngạo Vũ một tay chỉ về phía Cố Duy Nhất, liền ngửa đầu cười ha ha.

Nhìn thấy dáng vẻ Độc Cô Ngạo Vũ cười kiêu ngạo kia, Cố Duy Nhất càng là tức tối đến nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể tiến lên xé cái miệng của hắn, để cho hắn khỏi cười!

Hừ!

Liền vào lúc Cố Duy Nhất sắp sửa tức nổ ruột, một giọng nói trầm thấp khàn khàn, đột nhiên vang lên từ phía sau bọn họ.

“Phát sinh chuyện gì ! ? A Vũ cười vui vẻ như vậy! ?”

Nghe được đạo âm thanh trầm thấp khàn khàn mà quen thuộc kia, trong lòng Cố Duy Nhất giật nảy lên một cái, lập tức nhanh chóng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy, Độc Cô Ngạo Phong không biết từ khi nào đã đứng ở phía sau nàng.

Hiện tại Độc Cô Ngạo Phong, đã thay ra bộ long bào màu vàng tươi tượng trưng đế vương kia. Chỉ mặc trên người , chính là một bộ cẩm bào dùng Thiên Tầm Tì chế luyện mà thành.

Bên ngoài chiếc cẩm bào kia, lại còn dùng chỉ bạc kim tuyến họa một con Phi Long lấp lánh linh lợi.

Con Phi Long kia, làm thật tinh xảo, trông rất sống động, phảng phất dường như thật sự, càng khiến cho nam nhân cảm thấy sang trọng phi phàm, như rồng như phượng!

Mái tóc đen nhánh kia, giờ phút này đang thắt búi cao cao thành một cái đuôi ngựa, trên đai vấn tóc , có khảm một viên bảo thạch màu đỏ.

Ánh mặt trời sáng lạn đang chiếu thẳng xuống, khiến cho viên Hồng Bảo Thạch kia càng là rạng rỡ ngời ngời, rất chói mắt!

Càng là tôn lên gương mặt tuần tú kia của nam nhân. Đường nét rõ ràng, gương mặt tuyệt đẹp phảng phất điêu khắc sắc sảo gọt rửa tỉ mỉ mà thành.

Lại thêm mày kiếm bay nghiêng đến tóc mai, mũi thẳng tao nhã, đôi môi đỏ hồng.

Nhưng điều khiến Cố Duy Nhất mê muội nhất chính là, một đôi mắt màu hổ phách kia của nam nhân . . .

Sống trong thời hiện đại, có màu mắt nào mà Cố Duy Nhất chưa từng gặp qua! ?

Chính là, duy độc một đôi mắt màu hổ phách này, để cho nàng một lời khó quên.

Một đôi mắt màu hổ phách này, dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống, màu sắc so với mọi ngày như thấy rõ hơn vài phần, phẳng phất một đôi bảo thạch màu hổ phách.

Lại phẳng phất mang theo một luồng ma lực thu hút lòng người, làm cho người ta nhìn thấy, đều không nỡ dời ánh mắt đi . . .

Nhìn khắp vạn năm, khó có như vậy. . .

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất thở dài, Độc Cô Ngạo Vũ ngồi ở trên lưng ngựa, nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong , môi đỏ mọng lập tức hé ra, mở miệng cười nói.

“Hoàng huynh, đồ xấu này, ách, nàng lại không biết cưỡi ngựa, quả thực cười chết ta ! Ha ha ha ha ha ha. . .”

Cố Duy Nhất vốn đang lúc đắm chìm trong đôi mắt màu hổ phách kia, khi nghe được Độc Cô Ngạo Vũ cực kì thẳng thắn làm tổn thương chính mình, chân mày lập tức vừa nhíu, hé mở làn môi hồng, liền mở miệng quát với Độc Cô Ngạo Vũ vẫn còn cười ha ha.

“Không biết cưỡi ngựa thì đã làm sao! ? Người vừa ra sinh còn không phải không bước đi nổi sao! ? Chẳng qua là cưỡi ngựa thôi, dắc ý cái gì! ? Nếu như ta học xong cưỡi ngựa, khẳng định so với người thì còn cưỡi giỏi hơn nhiều!”

Cố Duy Nhất chính là không quen nhìn dáng vẻ kiêu ngạo kia của Độc Cô Ngạo Vũ , chẳng qua là cưỡi ngựa thôi, sao mà hấn kiêu ngạo như vậy!

Cũng không suy nghĩ một chút, mấy ngày trước đây, là ai bị nàng đánh cho gục xuống, biến thành đầu heo!

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất nhớ lại, Độc Cô Ngạo Vũ nghe vậy, tất nhiên không phục .

“Tốt nhất, nếu không, sau này chúng ta thử so sánh! ?”

“So thì so! Ai sợ ai! ? Chờ ta sau này học cưỡi ngựa xong, chúng ta sẽ cùng nhau so tài!”

Nghe được Độc Cô Ngạo Vũ nói lời này, Cố Duy Nhất lập tức mở miệng đáp.

Dù sao, Cố Duy Nhất là rất không nhận chịu thua người.

Hơn nữa, sức chiến đấu của nàng, quả là phi thường ngoan cường!

Về phần Độc Cô Ngạo Vũ, vừa nghe được lời này của Cố Duy Nhất, lập tức mở miệng nói.

“Hảo! Một lời đã định, cũng được! Nếu như thắng thì thế nào! ? Thua thì sẽ bị sao! ?”

“Ha hử, nếu như người thắng , người muốn làm cái gì thì ta làm cái đó. Nếu như là ta thắng , cũng vậy. Ta bảo người làm cái gì, thì phải làm cái đó!”

Cố Duy Nhất ha hả cười một tiếng, mở miệng nói.

Hơn nữa trên mặt, càng là đáng vẻ tràn đầy tự tin.

Dù sao, với thiên phú về võ học, liệu cưỡi ngựa còn làm khó được nàng sao! ?

Đối với vẻ tự tin tràn đầy của Cố Duy Nhất, Độc Cô Ngạo Vũ cũng là sáng khoái đồng ý!

“Hảo! Một lời đã định!”

Đối với những lời của hai người Cố Duy Nhất và Độc Cô Ngạo Vũ , Độc Cô Ngạo Phong ở một bên, chỉ là lắc đầu thở dài.

Cũng không biết, hai người trước mắt này, phải chăng là kiếp trước chính là cừu nhân, đời này, mới thành oan gia.

Trong lòng nghĩ vậy, Độc Cô Ngạo Phong hé mở làn môi hồng, trầm giọng nói.

“Được rồi, Duy Nhất, không phải nói học cưỡi ngựa sao! ? Trước chọn ngựa đi!”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong , Cố Duy Nhất hé mở làn môi hồng, lập tức gật đầu nói.

“Hảo lắm!”

Vừa nói dứt lời, Cố Duy Nhất liền lập tức chạy tới chuồng ngựa, bắt đầu chăm chú chọn lựa con ngựa cưỡi.

Chỉ là, Cố Duy Nhất dù sao cũng là lần đầu tiên học cưỡi ngựa, đối với ngựa càng là rất xa lạ.

Giờ phút này, nàng chỉ là nhìn thấy mỗi một con ngựa, đều tuần tú vô cùng, trong khoảnh khắc, đúng là để cho nàng nhìn đến hoa cả mắt, không biết nên lựa chọn con nào.

Vì vậy, Cố Duy Nhất liền tiện tay chỉ một cái, mở miệng nói với tiểu đồng đang chờ đợi ở một bên.

“Vậy thì lấy con kia đi!”

“Vâng, Quận chúa!”

Nghe được lời này của Cố Duy Nhất, tiểu đồng chờ ở nơi này lập tức mở miệng, một mực cung kính nói.

Lập tức, liền lựa con ngựa mà Cố Duy Nhất chọn rồi dắt đi ra.

Nhìn thấy con ngựa được dẫn ra kia, Cố Duy Nhất có vẻ vừa lòng.

Chỉ thấy con ngựa này, tứ chi cường tráng, cơ thể vững chắc, hai tròng mắt lấp lánh linh lợi, bộ lông màu nâu, nhìn thấy rất đẹp!

Không hổ là tại hoàng cung, đàn ngựa chính là vóc dáng cực hoành tráng

!

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất khen ngợi, lại thấy một tiểu đồng, đang nắm một con tuần mã có bộ lông trắng như tuyết đi ra.

Chỉ thấy con ngựa này, tứ chi cường tráng, bộ lông toàn thân trắng như tuyết, hai tròng mắt lấp lánh linh lợi, nhìn qua liền thấy rất đẹp!

Thấy con bạch mã kia, Cố Duy Nhất nhìn mà ánh mắt đều sáng rực .

“Oa, hảo tuần mã!”

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất giật mình mà la lên, chỉ thấy Độc Cô Ngạo Phong đứng ở một bên , sau khi thấy con bạch mã kia được dắt đi ra, liền lập tức lôi kéo dây cương. Sau đó, mũi chân nhún một cái, cả người liền dễ dàng ngồi ở trên lưng ngựa.

Độc Cô Ngạo Phong hành động như vậy, gọn gàng lưu loát, tiêu sái vô cùng.

Cưỡi với chiếc áo bào trắng tung bay, trông vô cùng hào hoa!

Dưới ánh mặt trời chói mắt, mặt cỏ xanh biếc.

Chỉ thấy nam nhân áo trắng cưỡi trên con bạch mã kia, càng là tuần tú vô cùng, trông vô cùng thú vị!

Thiên địa bao la, vẻ đẹp của cảnh vật , hết thảy đều chỉ làm bối cảnh cho nam nhân . . .

Bạch mã vương tử, chính là để nói tới nam nhân trước mắt này chăng! ?

Thân là bậc Đế vương , dáng vẻ tuần tú, sang trọng bức người, trên đời còn có nam nhân so với hắn tốt hơn, càng ưu tú hơn sao! ?

Trời cao, đối với nam nhân này, thật sự cũng quá ưu ái đi! ? Cái gì thứ tốt, đều cho hắn!

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất thần phục, đôi mắt nhìn về phía nam nhân, càng là có thêm vẻ si mê kinh ngạc mà ngay cả chính nàng cũng không biết . . .

Liền vào lúc Cố Duy Nhất ngây ngốc mà nhìn Độc Cô Ngạo Phong, Độc Cô Ngạo Phong đã ngồi ở trên lưng ngựa , nhìn thấy Cố Duy Nhất lại vẫn còn đứng trên mặt đất, trên mặt không khỏi sửng sốt.

“Làm sao vậy! ? Không lên ngựa nổi! ?”

“A a, hảo, hảo. . .”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, Cố Duy Nhất hoàn toàn thức tỉnh. Sau đó, liền lập tức chạy vội tới trước con ngựa của mình, liền tính toán lên ngựa.

Thế nhưng, kỵ sĩ này, nhìn thấy người khác cười liền đơn giản, nhưng mà đến phiên chính mình thì Cố Duy Nhất lại khiếp đảm.

Dù sao, Cố Duy Nhất cho tới bây giờ vẫn còn chưa hề tiếp xúc qua với động vật cao lớn như vậy.

Đến lúc nàng đi tới bên cạnh con ngựa, mới nhận thấy được, con ngựa này thật sự rất cao lớn. Chính mình đứng ở bên cạnh nó, quả thực là giống như ngọn cỏ không có ý nghĩa.

Nhìn thấy độ cao kia con ngựa, trong lòng Cố Duy Nhất có động tâm.

Không biết, nếu như chỉ một lần không cẩn thận, bị ngã xuống từ trên lưng ngựa, chẳng chết thì cũng là một thân tàn đi! ? Vậy không biết sẽ đau tới đâu a. . .

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất càng cảm thấy khiếp đảm.

Cố Duy Nhất sinh lòng khiếp đảm, hơn nữa, nàng cũng là người không thể giấu được tâm sự trong lòng. Ở trong lòng có cái gì, sẽ biểu lộ toàn bộ ở trên mặt của mình.

Độc Cô Ngạo Vũ vừa mới cười ngựa đi dạo một vòng trở về, lại thấy Cố Duy Nhất chỉ là đứng ở bên cạnh con ngựa, cũng chưa lên ngựa, hơn nữa vẻ mặt có hơi khiếp đảm. Vì vậy, hắn liền lập tức đi tới.

Hé mở làn môi hồng, không khỏi ngựa cổ bắt đầu cười ha ha.

“Ha ha ha ha ha ha. . . Mới rồi người nào đó vẫn còn đáng vẻ đắc ý kiêu ngạo, đánh cuộc đua ngựa với ta. Giờ phút này, lại ngay cả ngựa cũng không dám cười, thật sự quá nực cười! Ha ha ha ha ha ha. . .”

Nghe được Độc Cô Ngạo Vũ thốt ra những lời cực kì kiêu ngạo này, chân mày Cố Duy Nhất lập tức cau lại một cái, ánh mắt nhìn Độc Cô Ngạo Vũ, chỉ còn thiếu nước sắp phun lửa!

“Hừ! Người đắc ý cái gì! ? Lên ngựa liền lên ngựa, ai sợ ai! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng, nói đầy vẻ không phục.

Lập tức, càng là học động tác lên ngựa vừa rồi của Độc Cô Ngạo Phong, kéo dây cương, dẫm chân lên bàn đạp, liền tính toán nhảy lên.

Ai biết, nàng vừa tới gần con ngựa này, con ngựa này hình như rất kháng cự. Chân trước nhẹ nhàng giơ lên, làm Cố Duy Nhất sợ đến hét lên một tiếng, bàn tay càng là buông lỏng.

Ngay lập tức, cả thân thể Cố Duy Nhất, càng là không bị khống chế ngã nhào tới phía sau.

Mất thấy, chính mình sẽ té lăn trên đất.

Cố Duy Nhất sợ đến đôi mắt mở to, mặt mày kinh hãi!

Tuy nhiên, liền vào lúc ngàn cân treo sợi tóc này, một bàn tay mảnh dẻ rộng rãi, không khỏi nắm chặt cổ tay của nàng.

Ngay sau đó, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy trên tay có một cổ sức kéo tới. Sau một khắc, còn không chờ Cố Duy Nhất phản ứng kịp, cả người nàng liền đã được người khác kéo lên lưng ngựa.

Vững vàng ngồi ở trên lưng ngựa, dán chặt ở phía sau lưng, là một lồng ngực rộng rãi ấm áp.

Nam nhân ôm trong ngực, là ấm áp, quen thuộc như vậy.

Hơn nữa, phẳng phất như là vì đo người theo yêu cầu của nàng, nên tựa vào trong lòng nam nhân, khiến Cố Duy Nhất liền thấy cảm giác an toàn chưa từng có.

Trái tim vốn đập náo loạn, cũng dần dần ổn định rồi.

Chỉ nghĩ rằng, thời gian có thể dừng lại vào giờ khắc này, vĩnh viễn được nam nhân ôm vào trong ngực, bảo vệ thật tốt. . .

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, từ trên đỉnh đầu, không khỏi truyền đến giọng nói trầm thấp gợi cảm của nam nhân.

“Duy Nhất, người không sao chứ! ?”

Nam nhân mở miệng, giọng nói trầm thấp, dễ nghe, phảng phất như mang theo nam châm, khiến cho người ta nghe, mà trong lòng đều có hơi rung động.

Nghe vậy, Cố Duy Nhất không khỏi từ từ ngước lên khuôn mặt nhỏ nhắn đen trũi kia, lẳng lặng nhìn một gương mặt vô cùng tuấn tú của nam nhân.

Nam nhân này, dung mạo thật là đẹp mắt!

Cho dù là nhìn từ một góc độ nào, đều đẹp mắt không sao chê được.

Trong lòng nghĩ vậy, làn môi đỏ mọng của Cố Duy Nhất không khỏi nhẹ nhàng cong lên một cái, lập tức từ từ lắc lắc đầu, mở miệng nói.

“Phụ hoàng, Duy Nhất không có việc gì! Chỉ là, Duy Nhất không biết cưỡi ngựa. Không bằng, Duy Nhất liền cưỡi chung một con ngựa cùng phụ hoàng, để cho Duy Nhất từ từ làm quen một chút với cảm giác cưỡi trên lưng ngựa. Phụ hoàng cũng có thể nói một chút những điều cần chú ý linh tinh các loại cho Duy Nhất. Như vậy, Duy Nhất học cưỡi ngựa, khẳng định sẽ học nhanh hơn nhiều!”

Cố Duy Nhất mở miệng, ánh mắt nhìn Độc Cô Ngạo Phong, càng là nói rõ vô cùng hi vọng.

Bởi vì, nam nhân này ôm trong ngực, thật sự quá mức ấm áp, quá mức thoải mái, quá mức có cảm giác an toàn, cũng để cho nàng, không nỡ rời đi. . .

Chỉ là nghĩ lại, nếu có thể cả đời đều ở lại trong lòng nam nhân này, đó là một chuyện hạnh phúc cỡ nào a!

Trong lòng hi vọng, ánh mắt Cố Duy Nhất nhìn Độc Cô Ngạo Phong, càng cảm thấy mong đợi.

Chỉ là, đối với Cố Duy Nhất tràn đầy chờ mong, Độc Cô Ngạo Phong sau khi nghe được lời này của nàng, lại không có lập tức trả lời. Mà chỉ là cúi đầu, lẳng lặng nhìn chăm chú vào nàng.

Cố Duy Nhất thấy vậy, chỉ cảm thấy trái tim giống như có mười lăm cái thùng đè lên, tâm thần bất định, thấp thỏm bất an.

Nam nhân này, hiện tại là có ý định gì? ?

Hắn rốt cuộc định không đáp ứng ư. Coi như có đồng ý hay không, cũng nên nói một câu nha! Nàng sợ nhất nam nhân này như vậy, không nói lời nào, chính là như treo ngược nàng, khiến trong lòng rất khó chịu!

Nghĩ tới đây, chân mày Cố Duy Nhất càng là không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái, đôi mắt nhìn về phía nam nhân, càng tỏ ra đáng thương như vậy.

Đối với vẻ mặt chờ mong của Cố Duy Nhất, Độc Cô Ngạo Phong chỉ là cúi đầu lẳng lặng cúi nhìn thiếu nữ trước mắt này.

Biết rất rõ ràng, thiếu nữ này, chỉ là có đôi mắt có vài phần tương tự cùng nàng.

Chính là, mỗi lần đối diện một đôi mắt quen thuộc đôi mắt, luôn khiến ở trong đầu Độc Cô Ngạo Phong hiện lên một đạo bóng dáng xinh đẹp kia. . .

Trước đây, rõ ràng hắn đã quyết tâm phải quên nàng đi, không phải sao! ?

Dù sao, trong lòng nàng chỉ có nam nhân khác, mặc kệ hắn nỗ lực có nhiều hơn, nàng cũng sẽ không thương hắn.

Hồi đó, hắn đã lựa chọn từ bỏ, để cho nàng truy tìm hạnh phúc của mình, còn bản thân nên hoàn toàn quên nàng không phải sao! ?

Chính là trời cao tại sao cố ý thích đùa giỡn với hắn như vậy, khiến hắn gặp phải một thiếu nữ có đôi mắt tương tự nàng như vậy! ?

Nhìn thiếu nữ trước mắt, đôi mắt diễm đam đáng yêu kia long lanh nước, dường như những giọt nước mắt cầu xin vậy, khiến cho người ta nhìn thấy, liền không đành lòng.

Thấy vậy, Độc Cô Ngạo Phong tim đập dồn dập, ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất, càng là phức tạp vô cùng.

Đối với tâm tư của Độc Cô Ngạo Phong, Cố Duy Nhất là không biết.

Nhưng mà, vào lúc nàng đối diện đôi mắt sâu thẳm kia của Độc Cô Ngạo Phong, nàng cứ có cảm giác, ở chỗ sâu nhất dưới đáy lòng nam nhân này, phảng phất ẩn chứa như đau buồn gì đó, lại phảng phất như đang ẩn giấu cái gì đó . . .

Tại sao nam nhân này, vào lúc mỗi một lần nhìn nàng, luôn có dáng vẻ đầy bụng tâm sự! ?

Hình như, đang đau buồn gì đó, khó chịu gì đó, ẩn giấu gì đó. Cái này rốt cuộc, là xảy ra chuyện gì a! ?

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất nghi hoặc, lại thấy nam nhân một mực trầm lặng không nói, hé mở làn môi hồng.

“Hảo.”

Nghe được nam nhân trả lời thuyết phục như vậy, Cố Duy Nhất vốn đang tràn đầy nghi hoặc, lập tức dứt bỏ nghi hoặc trong đầu.

Môi hồng cong lên một cái, gương mặt rạng rỡ, không khỏi mở miệng bắt đầu hoan hô.

“Ha ha ha, Duy Nhất đã biết rõ phụ hoàng hiểu rõ nhất Duy Nhất !”

Cố Duy Nhất mở miệng, đôi mắt tươi cười, trong mắt đều là lộ rõ vui vẻ!

Tiếng cười trong vắt như chuông bạc kia, càng là không ngừng tuôn ra từ trong miệng nàng, dễ nghe vô cùng!

Nghe vậy, nỗi lo buồn trong mắt Độc Cô Ngạo Phong lập tức tan đi, môi đỏ mọng cũng là có hơi cong lên một cái.

“Được rồi, trăm hiện tại sẽ dạy người cười ngựa, người phải chăm chú học!”

“Hảo, Duy Nhất nhất định chăm chú học, không để phụ sự ưu ái của phụ hoàng!”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong nói, Cố Duy Nhất lập tức gật đầu, khẳng định nói.

Chỉ là trong lòng, lại nghĩ cũng là một sự việc khác.

Nếu như, nàng một mực nói chính mình sẽ không cười ngựa, phải chăng là đại biểu rằng, sau này đều có thể tựa vào trong lòng nam nhân thật tốt! ?

Như vậy, thật sự là một chuyện phi thường hạnh phúc đây!

Nghĩ vậy, khoe miệng Cố Duy Nhất cười, càng là nhếch ra càng lớn, trong mắt, đều là có vẻ giảo hoạt.

Phảng phất là nhận thấy được cái gì, Độc Cô Ngạo Phong không khỏi cúi đầu nhìn một cái.

Đến khi thấy Cố Duy Nhất cười với vẻ mặt xảo trá, đôi mắt màu hổ phách kia, không khỏi nhẹ nhàng lóe ra một phen.

Nhưng rồi cuối cùng, chỉ là môi hồng cong lên một cái, trong mắt là sự dịu dàng không tan . . .

560. Chương 16 : Chuẩn Êm Xuất Cung

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 16 : Chuẩn êm xuất cung

Edit : Angelina Yang

Đối với Cố Duy Nhất mà nói, thời gian mấy ngày này, đối với nàng mà nói, là ngọt ngào nhất!

Bởi vì hiện tại mỗi một ngày, nàng đều có thể nhìn thấy Độc Cô Ngạo Phong, sau đó tựa vào trong ngực của hắn, cảm nhận được sự ấm áp của hắn, mùi vị của hắn, sự dịu dàng của hắn.

Kỳ thật, Cố Duy Nhất cũng không ngốc nghếch một chút nào, hơn nữa Độc Cô Ngạo Phong lại là một sư phụ phi thường nghiêm túc cẩn thận. Có hắn chỉ bảo, Cố Duy Nhất kỳ thật đã sớm không sợ hãi con ngựa, hơn nữa, cũng nắm giữ được kỹ xảo của người cưỡi ngựa.

Chỉ là, nàng vẫn cố ý làm ra vẻ luôn không học được.

Mặc dù, chuyện này bị Độc Cô Ngạo Vũ liên tục cười vài ngày, chỉ là, Cố Duy Nhất mặc kệ. Chỉ cần có thể mỗi ngày được Độc Cô Ngạo Phong ôm vào trong ngực, đối với nàng mà nói, như vậy, nàng đã cảm thấy mỹ mãn.

Có lẽ, cái này chính là cảm giác thích một người chẳng? ?

Dù sao, muốn nam nhân tuần tú, chín chắn thận trọng, tỉ mỉ dịu dàng, thế gian hiếm có như Độc Cô Ngạo Phong, thì có một nữ nhân nào có thể ngăn cản nổi sức quyến rũ của hắn! ?

Chỉ tiếc, tuổi của nàng quá nhỏ.

Độc Cô Ngạo Phong hiện nay đã hai mươi tám, mà hiện khối thân thể nhỏ bé này của nàng, dù sao cũng mới mười hai mười ba tuổi, Độc Cô Ngạo Phong ước chừng lớn hơn nàng mười sáu, mười bảy tuổi.

Chênh lệch như vậy, tại triều đại này, Độc Cô Ngạo Phong thật sự đủ để làm phụ thân của nàng.

Chính là, nàng lại đều không hy vọng chút nào phải một mực làm nữ nhi của hắn.

Nếu như nói rằng có khả năng. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi tươi cười vừa lòng đẹp ý.

Cúc Vận đứng ở một bên, hầu hạ Cố Duy Nhất tắm rửa, nhìn thấy Cố Duy Nhất một mực mấp máy miệng trộm cười, thì khóe miệng cong lên một cái, không khỏi mở miệng cười nói.

“Quận chúa, mấy ngày nay tâm tình của người giống như rất tốt đó! Là xảy ra việc gì vui sao! ?”

“Phải không! ? Người nhìn ra tâm tình của ta rất tốt!?”

Nghe được lời Cúc Vận nói, Cố Duy Nhất trên mặt đầu tiên là sửng sốt. Sau đó, không khỏi đưa tay nhẹ nhàng xoa khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại nhũn nhụi của mình.

Chẳng lẽ, tâm tư của nàng, liền không thể giấu được như vậy! ?

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, chỉ thấy Cúc Vận lập tức gật đầu nói.

“Đúng vậy! Mấy ngày gần đây, Quận chúa một mực cười, vì thế ở trong đôi mắt cũng thấy niềm vui đó! Không tin, người có khả năng tự mình soi gương a!”

Nghe được lời Cúc Vận nói, Cố Duy Nhất lập tức liền đứng lên từ bên trong bồn tắm, sau đó để xích loa thân thể, đứng ở phía trước gương đồng lớn kéo dài xuống đất.

Chỉ thấy thiếu nữ trong gương, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, da ngăm đen, tóc dài mỏng mảnh, phủ đến tận hông.

Ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngăm đen to bằng bàn tay kia, một đôi mắt long lanh nước, hắc bạch phân minh, lại đặc biệt làm người khác chú ý!

Phảng phất như một đôi mã não thạch đen tuyền, rạng rỡ ngời ngời.

Lại phảng phất tựa tập những vì sao trên trời, lóe ra niềm vui lộ rõ.

Một đôi mắt này, thật sự xinh đẹp!

Lại nhìn kỹ đường nét kia, kỳ thật, đường nét kia cũng thấy duyên dáng.

Hàng mi cong cong, sống mũi xinh xắn rất cao, miệng trái tim chúm chím xinh xinh, đường nét hoàn mỹ.

Hơn nữa gương mặt kia, cũng là mặt trái xoan tiêu chuẩn.

Chỉ tiếc , làn da kia, thật sự quá mức ngăm đen. Nếu như làn da này, có thể trắng hơn một chút, khẳng định sẽ rất đẹp đẽ.

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất dường như là nghĩ đến cái gì, đôi mắt sáng ngời, có rồi!

“Cúc Vận, sau này mỗi ngày, đều cho người ta chuẩn bị một thùng sữa bò lớn. Ngoài ra, bảo Ngự Thiện Phòng chuẩn bị những trái cây này . . .”

Cố Duy Nhất liên tiếp kê ra rất nhiều trái cây, hơn nữa, những trái cây này, đều là ăn vào sẽ trắng hơn.

Còn tắm sữa bò, làn da nàng quá đen. Nhưng hiện nay nàng là Quận chúa, mỗi ngày dùng sữa bò để tắm, điều kiện như vậy, có lẽ có khả năng.

Nghe được những yêu cầu này của Cố Duy Nhất , Cúc Vận, mặt mày nghi hoặc.

“Quận chúa, tại sao đột nhiên người muốn mỗi ngày tắm sữa bò! ? Sữa bò không phải dùng để uống sao! ? Như thế nào còn có thể dùng để tắm rửa a! ?”

“Cúc Vận, người cũng không hiểu à. Da thịt ta quá đen, ngâm tắm sữa bò, có khả năng cải thiện làn da. Hơn nữa, ta mới vừa rồi nói đến những trái cây này, còn có thể làm trắng người đó! Đúng rồi, da ta hiện tại hình như có hơi khô. Nghĩ đến là mấy ngày nay, ngày ngày luyện tập cưỡi ngựa, mặt trời rất độc, phơi nắng mãi cũng có chút khô khô. Hiện tại người liền chuẩn bị cho ta một chút dưa chuột, sau đó cắt dưa chuột thành lát. Những lát dưa chuột kia, nhất định phải cắt thành mỏng như vậy, tốt nhất dưa chuột kia, trước tiên dùng khối băng để đóng băng một khắc, như vậy phủ lên trên mặt, lạnh lạnh, mới thoải mái đây!”

“A! Lát dưa chuột kia phủ ở trên mặt! ?”

Nghe được lời này của Cố Duy Nhất, Cúc Vận càng là nghe mà trên mặt ngây ra sững sờ, đôi mắt càng là tròn tròn cực to, tràn đầy kinh ngạc.

“Quận chúa, rốt cuộc là người nói sai rồi, hay là nô tỳ nghe lầm! ? Làm thế nào hiện tại những lời người nói, nô tỳ đều nghe không hiểu đây! ?”

Nhìn thấy dáng vẻ Cúc Vận hoàn toàn ngây ra, Cố Duy Nhất trong lòng biết, suy nghĩ của người triều đại này, cùng chính mình là không đồng dạng như nhau.

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất chỉ là cười hắc hắc, mở miệng cười nói.

“Người không có nghe sai, người nhanh đi chuẩn bị những thứ này là tốt rồi!”

“Ách, vậy được rồi, nô tỳ hiện tại phải đi!”

Mặc dù cảm giác được những lời Cố Duy Nhất nói quá mức kỳ quái, Cúc Vận vẫn dựa theo Cố Duy Nhất hạ lệnh mà đi làm.

Nhìn thấy bóng dáng Cúc Vận xoay người rời đi , Cố Duy Nhất không khỏi nhìn vào gương, gãi gao xiết thật chặt nắm tay nhỏ bé trắng như phấn, mở miệng nói với chính mình ở trong gương.

“Cố gắng lên, nhất định phải trắng đẹp, nhất định phải trở nên xinh đẹp! ! !”

Chỉ cần chính mình trở nên xinh xắn đẹp mắt, phụ hoàng còn không phải nắm chắc trong tay sao! ?

. . .

Có thể Độc Cô Ngạo Vũ có ác danh lan xa, cho nên Độc Cô Ngạo Phong tìm kiếm rất lâu, cũng không có người còn dám làm phu tử cho Cố Duy Nhất bọn họ.

Vì vậy mấy ngày nay, Cố Duy Nhất bọn họ chỉ là một mực học tập cưỡi ngựa thôi.

Chỉ là hai ngày này, Độc Cô Ngạo Phong trong triều có chuyện trọng đại phải xử lý, nên ngay cả chuyện chỉ bảo nàng cưỡi ngựa , đều tạm thời dừng lại.

Cố Duy Nhất cũng không thể tự mình chạy đi học cưỡi ngựa, nếu như để cho Độc Cô Ngạo Phong biết, chính mình đã học xong cưỡi ngựa, khẳng định không bao giờ sẽ tự mình dạy nàng cưỡi ngựa nữa.

Chỉ là, ở bên trong hoàng cung, thời gian nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi.

Cố Duy Nhất đi dạo hoàng cung vài ngày, nhìn cung điện xanh vàng rực rỡ kia mãi cũng chán. Nàng chỉ cảm thấy, kỳ thật bên trong hoàng cung, cũng là rất khó chịu.

Không giống thời hiện đại, nếu như buồn chán, liền có thể hẹn hò mấy người bằng hữu đi dạo phố một vòng, hoặc là đến võ quán khoa tay múa chân luận võ một hồi cùng các nam nhân khác.

Hoặc là cứ đơn giản nằm khèo ở nhà xem phim hay nhất trên TiVi, hay đi mua sắm linh tinh các loại.

Mà ở chỗ này, cũng không có cái gì.

Thời gian nhàn rỗi cực kỳ nhàm chán, Cố Duy Nhất là sợ nhất người rảnh rỗi.

Kết quả là, liền nổi lên ý nghĩ muốn xuất cung.

Chỉ tiếc, nếu muốn xuất cung, nói dễ vậy sao! ?

Nhất định phải có lệnh bài, mới có thể xuất cung.

Kết quả là, Cố Duy Nhất liền tính toán đi tìm Độc Cô Ngạo Phong, tìm kiếm lệnh bài xuất cung.

Ai biết, vào lúc đi tới Ngự Thư Phòng, Cố Duy Nhất mới biết được, Độc Cô Ngạo Phong lại xuất cung đi làm việc, không ở trong hoàng cung.

Biết được chuyện này, Cố Duy Nhất rất chán nản.

Bởi vì trong thời gian này, nàng đều ở hoàng cung buồn chán đến ước người đây!

Ở chỗ này, cái gì giải trí cũng không có, nhàn rỗi đến thật sự quá mức nhàm chán khác thường!

Tuy nhiên, vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất ảo não buồn bực cực kỳ, đột nhiên, ý nghĩ thần kì chợt nảy sinh, có rồi!

Hồi đó, khi lần đầu tiên nhìn thấy Độc Cô Ngạo Vũ , Độc Cô Ngạo Vũ đang định len lén chuồn ra cung đi chơi!

Nếu như nàng cũng học Độc Cô Ngạo Vũ như vậy, từ chỗ đó leo tường xuất cung. . .

Phải biết rằng, bức tường đó kia tuy cao, chỉ là về chút độ cao này, lại một ít cũng đều không làm khó được Cố Duy Nhất nàng!

Nghĩ đến liền làm!

Kết quả là, Cố Duy Nhất liền lập tức sai Cúc Vận, đi tìm kiếm một bộ nam trang thích hợp cho chính mình.

Dù sao nữ trang triều đại này , hình thức phức tạp, váy lụa quá dài, bất tiện để nàng nhảy lên đầu tường. Có lẽ nam trang sẽ tiện hơn một chút, muốn làm chuyện gì, đều là gọn gàng lưu loát.

Chỉ là đến khi Cúc Vận biết được, Cố Duy Nhất là muốn leo tường xuất cung, càng là sợ đến mặt mày bối rối.

“A, Quận chúa, như vậy không tốt đi! ? Nếu như Hoàng thượng biết đến, khẳng định sẽ trách tội!”

“Sợ cái gì! ? Nếu không phải phụ hoàng không ở bên trong hoàng cung, ta cần gì phải làm như vậy! ? Nói nữa, phụ hoàng thương ta như vậy, coi như biết ta muốn xuất cung, khẳng định cũng sẽ không phản đối đâu! Nếu như có chuyện gì, còn có bản Quận chúa chịu trách nhiệm đây!”

Nhìn thấy dáng vẻ Kiến Cúc Vận cực kỳ lo lắng, Cố Duy Nhất càng là một tay hung hăng vỗ vỗ ngực, vô cùng thẳng thắn nói.

Chứng kiến Cố Duy Nhất nói như thế, Cúc Vận cũng không biết nói cái gì đó, chỉ là nhanh chóng đi tìm một bộ nam trang cho Cố Duy Nhất.

Đến sau khi Cố Duy Nhất thay một bộ nam trang kia, khoe miệng không khỏi cong lên một cái.

Chỉ thấy chính mình trong gương , mặc trên người chiếc trường sam màu xanh, vô phương dùng đai vấn tóc màu xanh để thắt búi cao cao thành một cái đuôi ngựa.

Mặc dù, chính mình hiện tại làn da vẫn còn cực kì ngăm đen, chỉ là có bộ trang phục thích hợp này, mặc vào đúng là lại có vẻ có vài phần cảm giác gọn gàng hoạt bát.

Đối với trang phục chính mình hiện tại đang mặc, Cố Duy Nhất thật là vừa lòng.

Tuy nói, chính mình hiện nay là Quận chúa, thân phận không giống với trước kia, nhưng trang phục đang mặc cũng là loại thịnh hành nhất đương thời.

Chỉ là, bởi vì chính mình có nước da ngăm đen, cái đầu nhỏ nhắn xinh xắn, vẫn luôn cảm giác được, chính mình có mặc vào long bào cũng không giống như Thái Tử.

Trái lại hiện nay, một bộ nam trang vừa người này, mặc vào vẫn dễ coi hơn một chút!

Trong lòng Cố Duy Nhất nghĩ vậy. Đến khi tất cả chuẩn bị sẵn sàng, liền để cho Cúc Vận chờ đợi ở trong cung.

Chính mình liền theo đường quen cũ, đi tới cung điện phía tây.

Cố Duy Nhất đi tới hoàng cung hơn một tháng , đối với địa hình bên trong hoàng cung, cũng quen thuộc quá chừng.

Cũng biết địa phương nào có thị vệ gác, chỗ nào phòng vệ lơ là.

Kết quả là, không được bao lâu, Cố Duy Nhất liền theo con đường quen cũ đi tới chỗ lúc trước lần đầu nhìn thấy Độc Cô Ngạo Vũ.

Tính toán từ nơi này, nhảy lên bờ tường chuồn ra hoàng cung.

Tuy nhiên, liền vào lúc Cố Duy Nhất vừa mới tới đây, đột nhiên, chỉ nghe thấy ‘A’ một tiếng. Còn không phản ứng kịp, chỉ thấy một bóng dáng cao to, liền rút xuống từ trên cây cổ thụ.

Cùng với ‘bịch’ một tiếng, âm thanh vật nặng rơi xuống đất, ngay sau đó, bụi bậm nổi lên bốn phía.

Một tay phủi phủi đám bụi bậm bốc lên tận mặt, Cố Duy Nhất cau mày, tràn đầy nghi hoặc.

Thế này rốt cuộc là tình huống nào! ?

Đang yên lành, làm thế nào lại có người rơi xuống từ trên cây! ?

Trong lòng chính lúc đang nghi hoặc, Cố Duy Nhất chờ người ra nhìn kĩ.

Không nhìn thì còn tốt, nhìn một cái, đồng mâu Cố Duy Nhất lập tức trợn lên một cái.

Chỉ thấy, người rơi trên mặt đất không phải ai khác, chính lúc là đối thủ một mất một còn của nàng , rành rành là Độc Cô Ngạo Vũ!

Độc Cô Ngạo Vũ này, tại sao lại ở đây! ?

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất nghi hoặc, Độc Cô Ngạo Vũ rơi trên mặt đất, vừa mới đứng lên, cũng đã thấy được Cố Duy Nhất .

Đến lúc nhìn thấy Cố Duy Nhất đứng ở phía sau mình không biết từ khi nào , khuôn mặt tuấn tú của Độc Cô Ngạo Vũ đầu tiên là sững sốt, lập tức, đôi môi đỏ mọng hé ra, mở miệng hỏi.

“Cái tên ma lem nhà ngươi này, tại sao lại ở chỗ này! ?”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, mặt mày nghi hoặc.

Nghe vậy, Cố Duy Nhất không khỏi đảo cặp mắt khinh thường nhìn hắn, mở miệng nói.

“Lời này, hửn là để ta hỏi ngươi mới đúng chứ! ? Ngươi hôm nay không phải cần luyện tập cưỡi ngựa bắn cung sao! ? Lúc này, ngươi tại sao lại ở chỗ này! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng nói, sau một khắc, dường như là nghĩ đến cái gì, đôi mắt mở to, lập tức, ánh mắt nhìn Độc Cô Ngạo Vũ, càng là có vẻ bỗng nhiên tỉnh ngộ.

“A, ta đã biết, người khẳng định là thừa dịp phụ hoàng không ở đây, lại muốn chuồn êm ra khỏi hoàng cung!”

Cố Duy Nhất mở miệng nói, chỉ là nói ra suy đoán trong lòng.

Ai ngờ, đến khi nàng vừa nói dứt lời, chỉ thấy nét mặt Độc Cô Ngạo Vũ lập tức liền buồn bực, trong mắt cũng là xẹt qua vài phần vẻ chột dạ bối rối.

Thấy vậy, trong lòng Cố Duy Nhất giật nảy lên một cái, không nghĩ tới, nàng một lời đã nói trúng rồi đây!

Cái tên Độc Cô Ngạo Vũ này, thật sự muốn chuồn êm xuất cung.

Nghĩ đến, nàng đi tới hoàng cung mặc dù gần gũi hơn một tháng, cũng nhìn ra Độc Cô Ngạo Phong đối với Độc Cô Ngạo Vũ sủng ái. Tuy là như thế, Độc Cô Ngạo Phong đối với Độc Cô Ngạo Vũ, cũng là phi thường quan tâm coi trọng. Cho nên mới ôm hi vọng đệ đệ thành long đối với Độc Cô Ngạo Vũ.

Đối với Độc Cô Ngạo Vũ, Độc Cô Ngạo Phong cũng đòi hỏi cực kì nghiêm khắc.

Chỉ tiếc, Độc Cô Ngạo Vũ này, chỉ là một kẻ quần là áo lượt, thường thường làm Độc Cô Ngạo Phong tức tối mà không thể làm gì nổi.

Hơn nữa, không học hành, Độc Cô Ngạo Vũ cũng là không thể ra khỏi cung. Thiết nghĩ, trước đây Độc Cô Ngạo Vũ khẳng định là sinh sự khá nhiều ở bên ngoài cung, nên Độc Cô Ngạo Phong liền cấm túc đối với hắn.

Bằng không, Độc Cô Ngạo Vũ cũng không đến mức năm lần bảy lượt từ nơi này leo tường, tính toán chuồn êm xuất hoàng cung!

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, chỉ thấy Độc Cô Ngạo Vũ môi đỏ mọng đột nhiên mở ra, ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất, càng là mang theo vẻ uy hiếp và cảnh cáo.

“Gia cảnh cáo ngươi, nếu như ngươi nói chuyện hôm nay cho hoàng huynh, Gia nhất định không tha cho ngươi!”

Nghe được những lời đầy vẻ uy hiếp của Độc Cô Ngạo Vũ, Cố Duy Nhất lại bật cười, ánh mắt nhìn Độc Cô Ngạo Vũ, càng là không che dấu chút nào sự coi thường và khinh bỉ.

“Đối với một kẻ bại tướng dưới tay mà nói, loại uy hiếp của ngươi, ngươi cảm giác rằng dùng được đối với ta sao!?”

Cố Duy Nhất mở miệng, nhướn mày một cái, ánh mắt nhìn Độc Cô Ngạo Vũ, càng là khiêu khích trần trụi trụi.

Nghe vậy, Độc Cô Ngạo Vũ mày kiếm lập tức cau lại một cái, chỉ là sau một khắc, lại dờ người ra nhìn kĩ ăn mặc trên người Cố Duy Nhất. Gương mặt đầu tiên là sững sốt, sau đó, dường như là nghĩ đến cái gì, hai tay khoanh trước ngực, nhìn Cố Duy Nhất từ trên xuống dưới, cả trong lẫn ngoài đều đánh giá một lần.

Bị Độc Cô Ngạo Vũ đánh giá từ trên xuống dưới, khiến trong lòng Cố Duy Nhất lập tức hiện lên một vẻ không được tự nhiên.

Chân mày cau lại một cái, mở miệng hỏi lại.

“Ngươi làm chi vậy!?”

“Gia làm gì ư! ? Gia còn phải nói ngươi định làm gì đây! Ngươi yên lành, tại sao lại ăn mặc thành dáng vẻ này! ? Chẳng lẽ là, ngươi là cũng giống như Gia, thừa dịp hoàng huynh không ở hoàng cung, cho nên, liền muốn chuồn êm xuất cung! ?”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng nói.

Vừa nói dứt lời, lại thấy gương mặt Cố Duy Nhất đầy vẻ quần bách, khóe miệng hắn lập tức toe toét ra một cái.

“Ha ha, quả nhiên bị Gia đoán trúng! Người quả nhiên muốn chuồn êm xuất cung! Không nghĩ tới, lá gan của người lớn như vậy, cũng không sợ hoàng huynh biết!”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, mặt mày đắc ý, phảng phất là bắt được thóp của Cố DUY Nhất, thật là đắc chí.

Nghe vậy, Cố DUY Nhất trên mặt liền buồn bực, trong lòng ảo não.

Sớm biết vậy cũng không tới nơi này, gặp phải Độc Cô Ngạo Vũ không nói, còn bị hấn một lời liền nói trúng rồi mục đích của mình, thật sự đáng ghét.

Trong lòng ảo não, lại thấy dáng vẻ Độc Cô Ngạo Vũ đắc ý dào dạt, Cố DUY Nhất không khỏi vênh vênh tự đắc, lạnh nhạt hằm hừ một tiếng, mở miệng khinh thường nói.

“Người đừng năm mươi bộ cười một trăm bộ, người còn không phải muốn chuồn êm xuất cung, còn nói ta đây! Nếu như người dám nói cho phụ hoàng, ta nhất định cũng sẽ nói cho phụ hoàng!”

Nói đến uy hiếp, Cố DUY Nhất cũng không cam yếu thế.

Nghe vậy, gương mặt tuần tú của Độc Cô Ngạo Vũ không khỏi liền buồn bực, lập tức nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Cố DUY Nhất.

Sau một khắc, đầu tiên là lạnh nhạt hằm hừ một tiếng, Độc Cô Ngạo Vũ mới mở miệng nói.

“Hảo, người và ta mục đích đều là giống nhau, chúng ta liền cùng nhau giữ kín bí mật này. Dù sao hiện tại, chúng ta chính là châu chấu trên cùng một cây, Gia đã xảy ra chuyện, người cũng không trốn thoát!”

“Hảo, đã như vậy, chúng ta liền nước sông không phạm nước giếng. Người đi việc của người, ta đi chuyện của ta!”

Nghe được lời này của Cố DUY Nhất, Độc Cô Ngạo Vũ lập tức mở miệng nói.

“Hảo, liền nói như vậy là được rồi!”

Sau khi vừa nói dứt lời, chỉ thấy Độc Cô Ngạo Vũ, liền trèo lên cây cổ thụ ở bên cạnh.

Cố DUY Nhất thấy vậy, trên mặt đầu tiên là sững sốt, còn không biết Độc Cô Ngạo Vũ muốn làm cái gì.

Hắn không phải nghĩ muốn xuất cung sao! ? Như thế nào lại trèo lên cây vậy! ?

Liền vào lúc trong lòng Cố DUY Nhất nghi hoặc, ánh mắt quét một vòng nhìn cây cổ thụ này, lập tức hiểu được.

Chỉ thấy cây cổ thụ này, thân cây vững chắc, hơn nữa một mạch vươn dài đến ngoài bờ tường.

Nghĩ đến, Độc Cô Ngạo Vũ này, trong lòng biết chính mình không nhảy cao hơn bức tường này, liền tính toán trèo lên trên cây, lại theo cành cây kia vốn vươn tới bên kia bức tường, để nhảy ra phía ngoài tường.

Thấy vậy, Cố DUY Nhất không khỏi phì một tiếng, tỉnh ngộ mà buồn cười.

Trải qua một phen cố gắng, rốt cuộc Độc Cô Ngạo Vũ trèo lên trên thân cây, nghe được tiếng cười của Cố DUY Nhất, trong lòng nghi hoặc, không khỏi cúi đầu nhìn một cái.

Lại thấy Cố DUY Nhất đang hai tay khoanh trước ngực, phảng phất như nhìn kẻ tiểu nhân mà ngó hấn. Ngay lập tức, khuôn mặt tuần tú của hắn liền buồn bực.

“Người cái tên ma lem này, người cười cái gì! ?”

Nghe được Độc Cô Ngạo Vũ xưng hô đối với chính mình, Cố DUY Nhất chỉ là hung hăng trợn mắt nhìn trừng hấn, lập tức, hai chân đột nhiên dùng sức, lấy tốc độ nhanh nhất phóng tới bức tường kia. Sau đó, khi cách bức tường một bước xa, đột nhiên mũi chân hung hăng đạp một cái lên mặt đất.

Sau một khắc, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn kia của Cố DUY Nhất, liền phảng phất như đụng vào lò xo, cả người nhảy dựng lên từ trên mặt đất.

Hai tay lại gắt gao bám chặt, sau một khắc, cả người Cố DUY Nhất, liền đã vững vàng đứng ở trên đầu tường!

561. Chương 17 : Người Là Muốn Tìm Cái Chết

Dưỡng diêu thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 17 : Người là muốn tìm cái chết

Edit : Angelina Yang

Đến khi nhìn Cố Duy Nhất nhún chân một cái, cả người liền văng vèo nhảy lên trên bức tường cao . Độc Cô Ngạo Vũ thấy vậy, trên mặt sững sốt. Ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất , càng là lộ ra vài phần hâm mộ và kinh ngạc không che dấu chút nào.

Sự hâm mộ và kinh ngạc trong mắt Độc Cô Ngạo Vũ đập vào trong mắt vô cùng tinh tế, Cố Duy Nhất không khỏi vừa ý vênh mặt lên, môi đỏ mọng toét ra một cái, mở miệng đắc ý nói.

“Như thế nào! ? Chỉ là vượt qua tường, nhìn người, lại vẫn còn phải trèo cây, ha ha ha ha ha ha, buồn cười chết ta!”

“Ách, người!”

Nghe được lời này của Cố Duy Nhất, Độc Cô Ngạo Vũ trên mặt không khỏi liền buồn bực. Một vết đỏ bừng không bình thường, càng là nhanh chóng hiện lên trên hai gò má trắng nõn hiếm thấy của hắn.

Ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất, càng là nghiêng răng nghiêng lợi.

“Hừ! Chỉ có điều là leo tường thôi, vậy mà đắc ý như thế sao! ?”

“Ha hã, ít nhất so với người thì mạnh hơn nhiều, bằng không, người cũng leo tường cho cô nãi nãi nhìn một cái! ?”

Trong lòng biết Độc Cô Ngạo Vũ không phục, Cố Duy Nhất lập tức đắc ý cười nói.

Nghe vậy, vẻ mặt Độc Cô Ngạo Vũ liền buồn bực, lại trong khoảnh khắc, không biết trả lời như thế nào.

Dù sao, về phương diện này, hắn là không so sánh được với Xú nha đầu này.

Cố Duy Nhất thấy vậy, nụ cười càng tỏ ra càn rỡ .

“Ha ha ha ha ha ha, cô nãi nãi không lãng phí thời gian với người, người cũng từ từ leo đi nha! Cô nãi nãi muốn đi chơi thoải mái nữa rồi, ha ha ha ha ha ha. . .”

Cố Duy Nhất vừa nói dứt lời, liền tung người mạnh một cái, để lại Độc Cô Ngạo Vũ mặt mày ảo não và nghiêng răng nghiêng lợi.

. . .

Đây là Cố Duy Nhất lần đầu tiên rời khỏi hoàng cung, cũng là lần đầu tiên tới đến phố lớn Kinh thành.

Dù sao, sau khi nàng đi tới triều đại này, liền bị dẫn tới bên trong hoàng cung mà.

Hoàng cung tuy lớn, tất cả đều là xanh vàng rực rỡ, cực kỳ lộng lẫy. Thế nhưng, trong cung nhiều quy củ, hơn nữa, bởi vì liên quan đến thân phận, mọi người vừa thấy nàng, đều là một mực cung kính, dường như e sợ đắc tội nàng.

Thấy cung nhân câu nệ như vậy , ngay cả người nói chuyện thân thiết cùng nàng cũng không có, thật sự cực kỳ không thú vị.

Không giống hiện tại!

Nghênh ngang đi trên đường cái, mắt nhung nhẹ nhàng liếc nhìn bốn phía.

Không hổ là dưới chân Thiên Tử, khắp nơi đều biểu hiện được một loại quang cảnh thịnh vượng phát đạt.

Đưa mắt nhìn khắp một vòng, đường lớn đều được lát đá xanh, bốn phương thông suốt, thật là rộng rãi. Coi như năm sáu chiếc xe ngựa song song chạy qua, đều thông suốt.

Hai bên con đường , càng là cửa hàng san sát.

Cờ hiệu tung bay phấp phới, mỗi cái có ghi tên cửa hàng , đều hiện ra một loại hàm chứa cổ kính!

Còn hai bên con đường, càng là mở ra không ít quán nhỏ.

Giờ phút này, đúng là lúc giữa trưa, dòng người đông đảo. Các ông chủ đám quán nhỏ càng là không mất thời cơ, không ngừng ra sức thết to, khiến cho dòng người bốn phía chú ý.

Thấy cảnh con đường vô cùng náo nhiệt, ngựa xe như nước này, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy trái tim, càng là dường như muốn bay lên.

Thấy vật gì đó, đối với nàng mà nói, đều là mới lạ thú vị như vậy.

Kết quả là, Cố Duy Nhất càng là không ngừng đi rồi lại dừng một chút. Nhìn thấy cái gì thú vị, hay đồ chơi, liền hết thấy đều mua.

Dù sao nàng bây giờ, chính là Quận chúa, tiền còn nhiều mà.

Chỉ là ở bên trong hoàng cung, cái gì cũng có.

Độc Cô Ngạo Phong, càng là vì đối với cô con gái nuôi nàng vô cùng tốt.

Tất cả chi phí ăn mặc , đều là tốt nhất.

Thế nhưng, thích đi dạo phố, vốn là bản tính của nữ nhân!

Cố Duy Nhất cũng không ngoại lệ!

Cho nên, không được bao lâu, nàng liền mua rất nhiều chiến lợi phẩm!

Ôm một đồng lớn đồ, Cố Duy Nhất cũng là mệt mỏi, vừa lúc phía trước cách đó không xa, chính là một cái khách sạn.

Chỉ thấy khách sạn này, tổng cộng có hai tầng, bên trong lưu lượng khách không ít, ra vào tấp nập, thiết nghĩ đến những món bên trong khẳng định cũng không tệ.

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất liền nhanh chóng đi vào bên trong khách sạn.

Đến sau khi Cố Duy Nhất đi vào khách sạn, một tiểu nhị của quán tinh mắt liền đi ra đón.

“Ồ, vị Tiểu công tử này, có đặt chỗ trước không! ? Xin hỏi mấy vị đây! ?”

Tiểu nhị của quán mở miệng, trên mặt càng là hiện lên nụ cười nghề nghiệp, cũng không có bởi vì Cố Duy Nhất còn nhỏ tuổi mà không để ý tới chút nào.

Dù sao, Cố Duy Nhất tuổi tuy nhỏ, chỉ là, nàng mặc trên người cẩm bào, vừa nhìn chất vải kia, lại thêm ngọc bội bên hông , liền biết rõ giá trị xa xỉ.

Cho nên, người khác vừa nhìn Cố Duy Nhất, đều sẽ cho rằng, Cố Duy Nhất là Tiểu công tử của gia tộc giàu có nào đó đi ra ngoài chơi đùa!

Nghe được câu hỏi của tiểu nhị quán, Cố Duy Nhất đầu tiên là đưa đôi mắt long lanh, nhìn qua một lượt bốn phía. Sau đó, mới hé mở làn môi hồng, liền mở miệng nói.

“Một người, còn không có chỗ đặt trước, người tìm một vị trí cạnh bên cửa sổ cho ta đi!”

“Hảo lắm! Tiểu công tử, xin mời lên lầu hai bên này!”

Nghe được lời này của Cố Duy Nhất, tiểu nhị kia lập tức nghênh đón Cố Duy Nhất lên lầu hai.

Sau khi Cố Duy Nhất ngồi đằng hoàng, tiểu nhị kia liền lập tức bưng lên một bình trà thơm.

Cố Duy Nhất vốn là đói bụng, liền lập tức khiến tiểu nhị của quán giới thiệu món ăn nổi tiếng nhất nơi này , sau đó chọn mấy món chính mình thích ăn, liền để cho tiểu nhị của quán đi thu xếp.

Đi thời gian dài như vậy, lại mang theo một đồng lớn đồ chơi như vậy, Cố Duy Nhất cũng là mệt mỏi.

Đầu tiên là uống một hớp lớn trà thơm để giải cơn khát, sau đó Cố Duy Nhất lại vuốt vuốt cổ tay có hơi mỏi nhừ.

Một đôi mắt long lanh, càng là nhìn về khắp bốn phía.

Chỉ thấy vị trí hiện tại nàng ngồi, là tại lầu hai bên trái khách sạn. Bởi vì ở giữa lầu một lầu hai có để khoảng trống, cho nên, từ vị trí này, không những chỉ có thể thu vào trong mắt cảnh vật phố lớn bên ngoài vô cùng tinh tế, mà còn có thể nhìn thấy đầy đủ rõ ràng tình huống ở lầu một lầu hai khách sạn, tầm nhìn vô cùng tốt.

Cố Duy Nhất vừa tinh tế đánh giá bốn phía, thấy không có chuyện gì thú vị, liền thu hồi tầm mắt.

Sau một khắc, những món ăn nàng vừa rồi chọn cũng đã bê lên bàn. Cố Duy Nhất liền lập tức cầm lấy đôi đũa, bắt đầu sung sướng cắn ngốn ngấu.

Mặc dù, Ngự Trù bên trong hoàng cung, đều là trải qua tỉ mỉ chọn lựa, món ăn làm được càng là đầy đủ về sắc hương vị.

Chỉ là, thức ăn ở khách sạn này, mùi vị cũng là không tệ.

Cố Duy Nhất cũng là đói bụng, càng là ăn cực kì hứng thú.

Đang lúc Cố Duy Nhất ăn cực kì hứng thú, đột nhiên, một đạo bóng dáng quen thuộc, liền đi vào trong tầm mắt của nàng.

Chỉ thấy người mới đến, mặc trên người một bộ trường bào màu xanh nước biển, lưng thắt Kim Yếu Đái, ở chỗ ống tay áo và cổ áo, càng là thêu cảnh những đóa hoa mẫu đơn màu vàng, tức thì làm hiện ra vẻ khoan thai đài các!

Một tay cầm cây quạt khảm kim phiến, nhẹ nhàng phe phẩy.

Xuyên thấu qua ánh mặt trời hắt nghiêng nghiêng vào, cây quạt màu vàng kia càng là lóe ra những ánh sáng rực rỡ chói mắt, quả thực làm lóa mắt người khác!

Một bộ trang phục nhà giàu mới nổi như thế, đầy khí chất quần áo lụa là, đáng vẻ đắc ý kiêu ngạo, nếu không phải cái tên Độc Cô Ngạo Vũ kia thì còn có thể là ai! ?

Có cảm giác, bọn họ đây là oan gia ngõ hẹp! ? Kinh thành lớn như vậy, mà ngay cả cái chỗ ăn cơm, cũng có thể lại chọn cùng chỗ!

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, thì Độc Cô Ngạo Vũ đang được tiểu nhị của quán đón lên lầu hai, cũng là phát hiện ra Cố Duy Nhất.

Lại nhận ra Cố Duy Nhất đã nhìn thấy hân, Độc Cô Ngạo Vũ chỉ là lạnh nhạt hằm hừ một tiếng, lập tức quay mặt đi, không

562. Chương 18 : Giáo Huấn Đại Hán

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 18 : Giáo huấn đại hán

Edit : Angelina Yang

“Cái gì! ? Cái tên tiểu tử thú vị nhà ngươi này, quả thực là muốn chết! Xem ra Gia không hung hăng giáo huấn ngươi không xong!”

Nghe được lời này của Cố Duy Nhất, chỉ thấy tên vũ phu kia lập tức giận dữ trợn trừng đến nỗi mắt. Sau đó hắn liền vùng nắm đấm to như cái nồi đất kia, nện về hướng tới Cố Duy Nhất.

Phải biết rằng, gã vũ phu này, thân cao phải đến khoảng hai thước, vóc người cường tráng, tứ chi phát triển. Mà Cố Duy Nhất, cũng là thân cao chỉ có áng chừng một thước rưỡi, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, phẳng phất một trận gió là có thể bị thổi bay.

Nếu tính theo vóc người, Cố Duy Nhất cùng gã vũ phu, quả thực là một người trên trời, một kẻ dưới đất.

Chỉ nội nắm đấm của gã vũ phu, liền còn muốn lớn hơn cái đầu của Cố Duy Nhất.

Cho nên, đến khi Độc Cô Ngạo Vũ thấy Cố Duy Nhất đột nhiên nhảy ra, lại đến cứu hắn, trong lòng đầu tiên là vô cùng kinh ngạc.

Lại thấy gã vũ phu này, vùng nắm đấm to như cái nồi đất kia, liền nên thẳng vào trên người Cố Duy Nhất, thì càng là sợ đến hết hồn hết vía. Hắn hé mở làn môi hồng, không khỏi giật mình la lên thành tiếng

“Tên ma lem, cẩn thận a!”

Khi Độc Cô Ngạo Vũ nói lời này, cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, liền thốt ra.

Còn Cố Duy Nhất nghe được Độc Cô Ngạo Vũ nói lời này, trên mặt không khỏi sửng sốt, tràn đầy kinh ngạc.

Thiếu chút nữa còn bị nắm đấm của tên vũ phu kia đánh trúng.

Phải biết rằng, cho tới nay, Độc Cô Ngạo Vũ đều đối địch với nàng. Nhưng giờ phút này, lại kêu nàng cẩn thận! ?

Độc Cô Ngạo Vũ này, chẳng lẽ là bị quỷ ám vào người ! ?

Trong lòng kinh ngạc, chỉ là, cũng không có thời gian khiến Cố Duy Nhất nghĩ ngợi đến mặt khác.

Nhìn thấy tên vũ phu này xông thẳng mà đến, Cố Duy Nhất chỉ là khoe miệng cong lên một cái, thân hình nhẹ nhàng chột lóe, liền né tránh thế công của gã vũ phu.

Phải biết rằng, học võ thời gian dài như vậy, Cố Duy Nhất cũng biết, về mặt võ học , không phải là dựa vào lực lượng, mà là kỹ xảo!

Về lực lượng tính theo vóc người, Cố Duy Nhất dường như thế nào đều không thể so cùng gã vũ phu này. Thế nhưng , Cố Duy Nhất lại đều không sợ hãi chút nào.

Nhìn thấy gã vũ phu này, nàng hiểu hắn là kẻ cậy mạnh đầu đá lung tung, Cố Duy Nhất liền cảm giác thật buồn cười.

Bất chợt nàng sinh ra ý nghĩ muốn chọc ghẹo gã vũ phu này một phen.

Kết quả là, Cố Duy Nhất vừa né tránh thế công của gã vũ phu, vừa giống như một con cá chạch rất sống động , không ngừng lượn lờ bên người gã vũ phu kia, trêu chọc cho hắn xoay quanh.

Mỗi một lần gã vũ phu kia công kích, đều là sử dụng toàn lực, chỉ tiếc, đánh trong thời gian dài như vậy, lại ngay cả vạt áo của Cố Duy Nhất mà cũng không chạm vào nổi.

Càng là như thế, gã vũ phu kia càng là tức giận, chiêu số xuất ra, càng cảm thấy lộn xộn.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất không khỏi ha hả cười không ngừng.

“Như thế nào! ? Không phải mới vừa nói rất tự tin, muốn giáo huấn ta thật tốt sao! ? Làm thế nào đánh đến bây giờ, lại ngay cả vạt áo của ta cũng không hề chạm vào được! ? Người bây giờ còn không có sức lực a! ? Có muốn ta chấp nhận người, giảm tốc độ chậm hơn một chút hay không! ?”

Cố Duy Nhất làm ra vẻ hảo tâm, ánh mắt nhìn phía gã vũ phu kia , cũng là không che dấu chút nào sự hài hước và cười nhạo.

Bị một cô bé nhỏ nhắn xinh xắn xem thường như thế, gã vũ phu kia chỉ cảm thấy mặt mũi đều bị mất sạch. Gương mặt dày như tường thành liền xấu hổ, ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất cơ hồ muốn phun lửa.

“Cái tên tiểu tử thú vị nhà ngươi này, Lão Tử muốn giết ngươi!”

Chỉ thấy gã vũ phu kia mở miệng, nghiêng răng nghiêng lợi vừa nói dứt lời, liền hung hăng vọt tới Cố Duy Nhất.

Cố Duy Nhất thấy vậy, lại chỉ là vẫn không nhúc nhích, bình tĩnh đứng ở nơi đó.

Mắt thấy, gã vũ phu kia đã xông vào trước mặt, nắm đấm to như cái nồi đất kia, càng là từng tắc từng tắc một tới gần khuôn mặt nhỏ nhắn ngăm đen kia của Cố Duy Nhất. Thế nhưng, Cố Duy Nhất lại không có nhanh chóng né đi, chỉ là thông dong nhàn nhả đứng ở nơi đó. Khóe miệng, vẫn còn cong lên một nụ cười thần nhiên.

Có điều là, đối với Cố Duy Nhất đang vô cùng bình tĩnh, thì người ở một bên xem náo nhiệt, lại thêm Độc Cô Ngạo Vũ vẫn còn nằm trên mặt đất, đều thấy lo lắng đề phòng.

“Tên ma lem, mau tránh ra nhanh lên một chút a!”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, đôi mắt tròn tròn. Ở trong mắt, đều là sự lo lắng mà ngay cả chính hắn cũng không biết.

Tuy nhiên, liền vào lúc Độc Cô Ngạo Vũ sợ hết hồn hết vía, chỉ thấy Cố Duy Nhất đột nhiên cúi người xuống, rồi tung cước ra.

Gã vũ phu vốn tràn đầy sát khí, đang vọt tới nàng, liền bị Cố Duy Nhất gạt một cước ngang chân.

Cùng với ‘bịch’ một tiếng vang thật lớn, chỉ thấy gã vũ phu kia đã giống như khúc gỗ, hung hăng té xuống phía trước.

Còn đầu thì càng là đâm sầm thẳng vào cái bàn nằm trên mặt đất. Không chỉ làm cho cái bàn kia bị thủng một lỗ, mà đầu liền kẹt ở bên trong cái bàn mà ngất đi.

Ngay lập tức, cả khách sạn, lập tức trở nên lặng ngắt như tờ.

Dù sao, mọi người mới rồi vẫn còn là ứa mồ hôi lạnh đầy tay vì Cố Duy Nhất khấp, vốn tưởng rằng, Cố Duy Nhất sẽ bị đánh cho rất thảm. Không nghĩ tới, kết cục lại là như thế!

Nhìn thấy thiếu nữ vóc người nhỏ nhắn xinh xắn nhu nhược này, lại một đánh ngã gã vũ phu vóc người khôi ngô. Hơn nữa, giờ phút này trên người vẫn còn cũng không có tổn thương chút nào.

Thấy vậy, từng đợt tiếng vỗ tay và tiếng thét to nhiệt liệt, càng là truyền đến từ bốn phương tám hướng, âm lượng lớn, thẳng đến trời cao.

Nghe được tiếng vỗ tay và tiếng hoan hô nhiệt liệt kia, Cố Duy Nhất nhướn mày một cái, hơi nở nụ cười, trên mặt, đều là không che dấu chút nào sự đắc ý.

“Ha ha ha ha ha ha, cảm ơn mọi người, cảm ơn mọi người!”

Cố Duy Nhất mở miệng cười nói, cuối cùng, vẫn còn lễ phép cúi cúi đầu về khắp bốn phía.

Ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngăm đen kia, đều là sự đắc ý, giống như một con Tiểu Hồ Ly vừa mới ăn vụng được gà của nông dân, vô cùng khả ái.

Đối với Cố Duy Nhất đang tràn đầy đắc ý, Độc Cô Ngạo Vũ vẫn còn nằm ở một bên, cũng là vẻ mặt kinh ngạc không nói nên lời, tròn mắt há hốc mồm.

Trước đây, hắn cũng từng ăn đòn của cái tên ma lem này. Chỉ là, nhưng chưa từng nghĩ đến, thực lực của cái tên ma lem này, so với trong tưởng tượng của hắn lại càng lợi hại hơn.

Nhìn thấy gã vũ phu kia vẫn còn bị kẹt đầu ở trên mặt bàn, mà ngất đi.

Độc Cô Ngạo Vũ không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất, có hơi sợ hãi.

Nghĩ đến, lần trước cái tên ma lem này, đối với chính mình, chính là đã nhẹ tay thương xót đây!

Liền vào lúc trong lòng Độc Cô Ngạo Vũ suy nghĩ, Cố Duy Nhất đắc ý xong, nghĩ đến người bị thương vẫn còn nằm ở một bên, không khỏi đi tới.

Nhìn thấy dáng vẻ của Độc Cô Ngạo Vũ giờ phút này, chân mày nàng không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái, mở miệng hỏi.

“Này, người có sao không! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng, nhìn Độc Cô Ngạo Vũ vẫn còn té trên mặt đất, trong mắt mang theo nỗi lo lắng thấp thoáng.

Độc Cô Ngạo Vũ này, không phải bị đánh thành người tàn phế chứ! ? hay là bị đánh đến đần độn! ?

Nếu mà như thế, Độc Cô Ngạo Phong khẳng định sẽ rất thương tâm khổ sở đi! ?

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, Độc Cô Ngạo Vũ sau khi nghe được lời này của Cố Duy Nhất, trong lòng không khỏi chấn động.

Cái tên ma lem này, hiện tại là đang lo lắng cho mình sao! ?

Không nghĩ tới, bình thường hẳn chọc ghẹo nàng như thế, nhưng đúng vào lúc này, nàng lại quan tâm tới hẳn. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Độc Cô Ngạo Vũ chỉ cảm thấy ảm áp.

Hắn nghĩ, sau này, không bao giờ lại sẽ chọc ghẹo cái tên ma lem này nữa. . .

Trong lòng nghĩ thế, Độc Cô Ngạo Vũ hé mở làn môi hồng, đang định nói cái gì đó.

Tuy nhiên, còn không đợi hắn mở miệng, liền thấy Cố Duy Nhất hé mở làn môi hồng, tiếp theo ảo não nói.

“Ta nói, người cũng thiệt là! Cũng không nghĩ tới chính mình rốt cuộc trình độ có hạn, chính mình chỉ biết công phu mèo quào kia, để bắt nạt trẻ con thì không quá tệ! Tự mình biết rõ chính mình không thể đánh, lại vẫn còn học người ta làm anh hùng cứu mỹ nhân, xem đi! Chính mình bị đánh cho thành đầu heo rồi! Nhìn người sau này vẫn còn dám không biết tự lượng sức mình như thế chẳng!”

Cố Duy Nhất mở miệng, lời nói càng là không chút lưu tình.

Nghĩ đến Độc Cô Ngạo Vũ này, sẽ chỉ làm Độc Cô Ngạo Phong lo lắng quan tâm, Cố Duy Nhất liền cảm thấy tức giận, càng nói, càng là hăng hái.

Độc Cô Ngạo Vũ vốn vẫn còn trong lòng cảm kích đối với Cố Duy Nhất, sau khi nghe được lời này của Cố Duy Nhất, thì tất cả ý cảm kích, lập tức không còn sót lại chút gì.

Chỉ cảm thấy, lòng tự trọng của chính mình, đã bị đả kích nghiêm trọng!

Nghĩ tới đây, Độc Cô Ngạo Vũ chỉ cảm thấy trong lòng xoẹt một tiếng, một luồng lửa giận hừng hực, trực lên tới đỉnh đầu.

Đôi mắt mở to, hắn cắn răng, chính là ngang ngược găm lên đối với Cố Duy Nhất.

“Cái tên ma lem nhà người này, rốt cuộc nói đủ chưa! ? Chuyện của Gia, ai cần người lo! ?”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, tràn đầy phẫn nộ quát.

Nghe vậy, trên mặt Cố Duy Nhất đầu tiên là sửng sốt, lập tức, cũng là rất tức giận.

“Ồ, khẩu khí thật lớn a! Nếu không phải mới rồi ta ra tay cứu giúp, người đã sớm bị đánh chết. Hiện tại không thềm có ơn lo đáp thì cũng coi như xong, lại vẫn còn tệ với ta như vậy! Sớm biết thế, ta cũng không quản, để người bị đánh chết! Hừ!”

Cố Duy Nhất mở miệng, cao giọng quát với Độc Cô Ngạo Vũ.

Hết xong lời này, càng là hung hăng quơ quơ ống tay áo, không hề để ý tới nữa Độc Cô Ngạo Vũ, cầm lại đồ của chính mình, liền rời khỏi khách sạn.

Nghĩ đến, Độc Cô Ngạo Vũ vẫn còn có sức lực quát nàng, khẳng định liền có sức lực tự mình hồi cung, nàng cũng không còn tâm tư này nữa!

Liền vào lúc Cố Duy Nhất thở hổn hển thấy ông tay áo rời khỏi khách sạn, nàng cũng không hề chú ý tới, ở trong phòng nào đó trên lầu hai khách sạn đối diện, một đạo bóng dáng cao to, đang lảng lảng tùy ý đứng ở nơi này.

Ánh mặt trời sáng lạn, xuyên thấu qua cửa sổ chạm trổ khế hờ kia mà hắt nghiêng nghiêng vào, chiếu sáng khắp cả gian phòng.

Ánh mặt trời vàng rực rỡ kia, càng là êm dịu chiếu vào trên người nam nhân.

Chỉ thấy nam nhân mặc trên người một bộ trường sam màu đỏ như lửa, tóc dài đen mượt, làn da tựa như mỡ đông, đường nét càng là có dấu hiệu tính cách hướng nội.

Hàng mi thật dày, mũi cao thẳng mịn màng như ngọc, đôi môi như cánh hoa, mỗi một chỗ, đều tạo ra hoàn mỹ, phẳng phát loại mỹ ngọc thượng đẳng nhất, giọt rữa tỉ mỉ mà thành.

Thu hút lòng người nhất, chính là một đôi phượng mâu đỏ hồng có hơi xéch lên của nam nhân kia!

Hàng lông mi dài dày cong vút, mắt đen như than, nhất cử nhất động, quyến rũ tự nhiên!

Nam nhân tuyệt đẹp, quyến rũ, lồ lộ, sang trọng!

Chỉ thấy nam nhân liền lảng lảng đứng ở bên cửa sổ, càng là thu vào trong mắt cảnh vật đối diện vô cùng tinh tế.

Nhìn thấy thiếu niên kia mặt mày thở hổn hển, nhanh chóng rời khời khách sạn, chỉ thấy môi hồng của nam nhân áo đỏ cong lên một cái.

Nụ cười kia, xinh đẹp như tiên, không gì sánh được!

“Ha hã, thật sự là một thiếu niên thú vị đây! Hy vọng, chúng ta sau này vẫn còn có cơ hội gặp mặt. . .”

. . .

Đến khi Cố Duy Nhất trở lại ngoài hoàng cung, đã đến lúc mặt trời lặn.

Chỉ thấy giờ phút này, mặt trời chiều đã ngã về tây.

Ánh chiều tà màu da cam kia, càng là xuyên thấu qua tầng mây thật dày, phóng xuất ánh vàng rực rỡ vạn trượng, khiến cho tầng mây phía tây phẳng phát một dải tơ lụa sắc thái sắc sỡ, đồ sộ vô cùng.

Ánh chiều tà màu da cam kia, càng là phủ lên khắp cả mặt đất, làm tăng thêm vài phần vẻ rung động.

Thời khắc đẹp như tranh vẽ như thế, thật sự ứng một câu kia.

“Trời chiều đẹp vô hạn, chỉ là sắp hoàng hôn.”

Trong lòng thầm kêu lên, sau khi Cố Duy Nhất buộc lại toàn bộ số đồ mua hôm nay ở sau lưng, lập tức, lại lui về phía sau vài bộ.

Từ trên mặt đất nắm một vốc hạt cát xoa xoa một lúc tại lòng bàn tay, lại vỗ vỗ.

Lập tức, liền xuất ra toàn bộ sức lực, hung hăng vọt tới bức tường đỏ.

Khi còn cách bức tường đỏ chỉ có một bước xa, mũi chân Cố Duy Nhất nhún thật mạnh một cái. Lập tức, sau một khắc, cả người tựa như chim én, rẹt rẹt vài tiếng, liền đứng trên đỉnh bức tường cao.

Đến sau khi Cố Duy Nhất đứng ở trên đỉnh bức tường cao, đang định nhảy xuống vào bên trong.

Bởi vì hôm nay xuất cung thời gian quá dài rồi, cũng không biết Cúc Vận phải chăng là rất lo lắng.

Hơn nữa, cũng không biết chuyện nàng xuất cung, Độc Cô Ngạo Phong có biết không.

Nghĩ đến, Độc Cô Ngạo Phong hôm nay có chuyện phải xuất cung, nên hẳn là không biết chuyện nàng xuất cung đây! ?

Trong lòng đang nghĩ ngợi, khóe mắt Cố Duy Nhất quét nhanh một lượt. Đột nhiên, một đạo bóng dáng quen thuộc, đang từ từ xuất hiện trong ổ tầm mắt của mình.

Chỉ thấy chân của thiếu niên hình như là bị thương, đi tới chỗ này, càng là cà nhắc tập tễnh.

Còn gương mặt bị đánh cho thành đầu heo kia nữa, càng là xanh một vết, tím một cục, cực kì chật vật.

Mà người này, không phải ai khác, đúng là Độc Cô Ngạo Vũ mới vừa rồi bị người ta đánh cho thành đầu heo!

Nghĩ đến Độc Cô Ngạo Vũ này, cũng thật sự đủ không may.

Mấy ngày gần đây nhất, không phải bị chính mình đánh một trận, thì là bị người khác đánh cho thành đầu heo!

Nhưng mà, con người hần, chính là đã quen kiêu ngạo, nên nàng cũng thật sự rất muốn nện cho một trận!

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, Độc Cô Ngạo Vũ cũng là nhìn thấy Cố Duy Nhất .

Thấy Cố Duy Nhất đang lúc nhìn mình, Độc Cô Ngạo Vũ trên mặt đầu tiên là sửng sốt, lập tức, lại hung hăng lạnh nhạt hăm hừ một tiếng, sau đó, liền quay đầu đi chỗ khác, không thèm nhìn Cố Duy Nhất.

Thấy vậy, chân mày Cố Duy Nhất không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái.

Độc Cô Ngạo Vũ này, đều vào những lúc như thế này, vẫn còn kiêu ngạo như vậy, xứng đáng hần bị người đánh !

Trong lòng tức giận nhớ lại, sau một khắc, Cố Duy Nhất dường như là nghĩ đến cái gì , đôi mắt sáng ngời.

Lập tức, cũng không vội mà rời đi, chỉ là vẫn mặc kệ ung dung ngồi ở trên đầu bức tường cao, sau đó một tay chống cằm, dáng vẻ như thể xem kịch vui mà nhìn Độc Cô Ngạo Vũ phía dưới.

Độc Cô Ngạo Vũ đang đi tới dưới bức tường đỏ, nay nhìn thấy Cố Duy Nhất không vội rời đi, chỉ là dù biết vẫn ung dung ngồi ở nơi này. Hơn nữa, ánh mắt nhìn hần, càng là lộ ra những tia vui vẻ nhìn có chút hả hê.

Thấy vậy, Độc Cô Ngạo Vũ trên mặt đầu tiên là sửng sốt, trong khoảnh khắc vẫn còn không hiểu Cố Duy Nhất giờ phút này nghĩ gì. Hần chỉ là hung hăng trợn mắt nhìn Cố Duy Nhất, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng cắn ghét quát.

“Người nhìn cái gì! ?”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, giọng điệu càng là lộ rõ sự không vui.

Đối với Độc Cô Ngạo Vũ mặt mày sa sầm, Cố Duy Nhất hé mở làn môi hồng, nụ cười trên mặt lại sáng lạn hết mức.

“Ha hã, ta đang nhìn người nào đó, sẽ bắt đầu leo tường như thế nào! Ai, bức tường này cao như vậy, nếu muốn leo tường, thật sự là không dễ dàng a. . .”

Cố Duy Nhất mở miệng, trên mặt càng là không che dấu chút nào cái nhìn có hơi hả hê.

Nghe vậy, chân mày Độc Cô Ngạo Vũ lập tức cau lại một cái. Đối với Cố Duy Nhất, chính là một hồi nghiêng răng nghiêng lợi.

Hần đã biết rõ, cái tên ma lem này lại muốn giở mảnh khoe đây! Thì ra, là đang chờ hần leo tường đây!

Nghĩ tới đây, Độc Cô Ngạo Vũ hé mở làn môi hồng, liền mở miệng quát với Cố Duy Nhất.

“Người cái tên ma lem này, không chỉ có dung mạo xấu xí, mà tâm địa cũng xấu nốt! Cũng không biết hoàng huynh ban đầu làm thế nào lại thu nhận người làm con gái nuôi, vẫn còn phong người là Quận chúa!”

“Ha hã a. . . Người cứ nói đi, dù sao ta đã không quan tâm. Hiện tại ta chỉ còn chờ xem trò hay của người nào đó, ha hã a. . .”

Trong lòng biết Độc Cô Ngạo Vũ này, mỗi lần nhìn chính mình tức giận, thì sẽ hài lòng. Hần là điển hình kẻ tự thấy chính mình sung sướng, khi được chứng kiến đau khổ trên mặt người khác.

Cho nên, Cố Duy Nhất cũng không lại tức giận.

Bởi vì, tức giận với người như thế, có khi cơn tức làm hỏng thân thể của mình, không đáng!

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, Độc Cô Ngạo Vũ khi nhìn thấy Cố Duy Nhất nghe được chính mình nói như vậy mà cũng không tức giận, cũng không nói thêm gì.

Hắn chỉ đành nhú lại chân mày, nhìn bức tường đồ cao cao trước mặt này.

Chỉ thấy, bức tường này rất cao. Nhưng mà, hắn trước đây sớm có chuẩn bị, ở bên ngoài bức tường đã đặt một cái hộp gỗ lớn.

Chỉ là, cái hộp này cũng không cao lắm.

Nhưng mà, nếu như vào lúc bình thường, hắn nhảy lên cái hộp gỗ kia, lại dùng chút sức lực liền có thể leo lên được đầu bức tường.

Chỉ tiếc, hiện nay hắn bị đánh cho cả người toàn là vết thương, toàn thân đau nhức, hơi chút nhức nhích thân thể, đều làm hắn đau đến nhe răng toét miệng.

Hiện nay, liệu vẫn còn có sức lực nhảy lên cái hộp gỗ kia, rồi lại nhảy trên gờ tường! ?

Nghĩ tới đây, Độc Cô Ngạo Vũ liền mặt mày buồn bực.

Hiện nay, toàn thân hắn đều đau, hơn nữa, bụng càng là không ngừng phát ra âm thanh òng ọc òng ọc.

Hắn hiện tại, thân thể đau quá, bụng thật đói a. . .

Nghĩ tới đây, trên mặt Độc Cô Ngạo Vũ không khỏi hiện ra vài phần ảo não và đáng thương như vậy.

Cố Duy Nhất vốn đang lúc vẫn ung dung nhìn thấy trò hay , nay lại chứng kiến dáng vẻ Độc Cô Ngạo Vũ tràn đầy thương cảm , cũng là có chút không đành lòng.

Nghĩ đến, Độc Cô Ngạo Vũ này là người kiêu ngạo. Nhưng mà hiện nay, hắn cũng đã được giáo huấn , trên người còn chịu tổn thương cũng phải xử lý thật tốt nữa. Nếu không, nhờ có di chứng cái gì, có lẽ Độc Cô Ngạo Phong sẽ rất thương tâm.

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất môi đỏ mọng hé ra, không khỏi mở miệng nói.

“Được rồi được rồi, thấy người đáng thương như vậy, ta giúp người vậy! Đưa tay cho ta, ta kéo người lên tường!”

Nghe được lời này của Cố Duy Nhất, Độc Cô Ngạo Vũ trên mặt sững sốt, ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất, càng là dường như thấy quỷ, mang theo vẻ không xác định và kinh ngạc.

“Người có hảo tâm như vậy! ? Người không phải là đang muốn làm khó ta sao! ?”

“Ách. . .”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Vũ , khóe miệng Cố Duy Nhất không khỏi trề ra.

Thật sự trong đời, muốn làm người tốt, lại còn bị người quy là không có hảo tâm, thật sự là làm người tốt khó xử a.

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất không khỏi đảo cặp mắt nhìn khinh thường, lập tức, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng quát.

“Người rốt cuộc có muốn vượt tường hay không!”

563. Chương 19 : Phạt Quỷ

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 19 : Phạt quỷ

Edit : Angelina Yang

“Ồ!”

Nghe được lời này của Cố Duy Nhất, Độc Cô Ngạo Vũ cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, liền mở miệng nói.

Mặc dù, hắc rớt cuộc cảm giác được, cái tên ma lem này là có ý đồ xấu. Nhưng mà dù nói như thế nào, hắc hiện nay cũng không thể leo lên tường.

Hơn nữa hắc hiện tại toàn thân là vừa đau lại đói. Giờ phút này, thật sự hắc nghĩ đến được ăn một bữa cơm đầy bụng, mặc kệ chuyện chữa thương cho ổn thỏa.

Hơn nữa, hiện tại sắc trời cũng không còn sớm. Hắc tiếp tục chậm trễ nữa , khẳng định sẽ bị hoàng huynh phát hiện rằng hắc lại lần nữa chuồn ra khỏi cung.

Đến lúc đó, hoàng huynh khẳng định lại sẽ tức giận!

Sau một phen cân nhắc, đến lúc này, Độc Cô Ngạo Vũ cũng chỉ cứ quyết định tin cái tên ma lem này một lần .

Trong lòng nghĩ vậy, Độc Cô Ngạo Vũ liền lập tức vươn ra bàn tay của mình tới Cố Duy Nhất.

Chỉ là, đến khi nhìn thấy thân thể nhỏ gầy kia của Cố Duy Nhất , Độc Cô Ngạo Vũ vẫn còn là có hơi không yên lòng. Đôi môi đỏ mọng hé ra, hắc mở miệng dặn dò.

”Người cần phải cố sức, ngàn vạn lần không nên lại để ta té xuống, ta có thể không chịu nổi cú ngã . . .”

Nghe được Độc Cô Ngạo Vũ nói lời này, nhìn lần nữa đáng vẻ hắc bị đánh cho thành đầu heo, Cố Duy Nhất không khỏi hé miệng cười một tiếng.

“Ha hã, biết rồi, đừng chê ta vóc người nho nhỏ, ta có sức lực rất lớn đây!”

Cố Duy Nhất vừa nói, vừa đưa tay về hướng tới bàn tay của Độc Cô Ngạo Vũ.

Chỉ là, bức tường này thật sự cao quá. Tay của Cố Duy Nhất từ đầu đến cuối không tóm nổi tay của Cô Ngạo Vũ.

Thấy vậy, Độc Cô Ngạo Vũ càng là mặt mày lo lắng.

“Làm sao bây giờ! ?”

Nhìn thấy bàn tay của mình, cùng bàn tay nhỏ bé của Cố Duy Nhất còn cách chỉ một nấc , Độc Cô Ngạo Vũ tràn đầy ảo não lo lắng.

Thấy vậy, trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ một chút. Lập tức, dường như nghĩ đến cái gì , đôi mắt liền sáng ngời.

“Ha hã, ta có biện pháp!”

Cố Duy Nhất mở miệng vừa nói dứt lời, liền lập tức đưa tay tới bên hông của mình tìm kiếm. Sau đó, liền bắt đầu cởi Yếu Đái thắt ngang lưng của mình.

Độc Cô Ngạo Vũ thấy vậy, trên mặt đầu tiên là sửng sốt, lập tức mở miệng tràn đầy kinh ngạc nói.

“Nha! Người cái tên ma lem này, giữa ban ngày ban mặt, người lại cởi Yếu Đái. Người, người, người rốt cuộc muốn làm cái gì! ?”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, mặt mày kinh hoảng quẩn bách.

Nghe vậy, Cố Duy Nhất không khỏi đảo cặp mắt nhìn khinh thường, trong lòng biết Độc Cô Ngạo Vũ khẳng định là đang nghĩ sai lệch, không khỏi tức giận mở miệng nói.

“Người người này , ở trong đầu khẳng định là nhồi vào những chuyện không đúng đắn, cho nên mới nghĩ theo hướng phương diện hạ lưu kia hã!”

“Ách, người nói vậy bạ gì đó! ? Là người đang yên lành thì cởi Yếu Đái, còn nói Gia hạ lưu. Người cái tên ma lem này!”

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, Độc Cô Ngạo Vũ lập tức mở miệng lẩm bẩm.

Nghe vậy, chân mày Cố Duy Nhất không khỏi cau lại một cái, môi đỏ mọng hé ra, không khỏi mở miệng lên tiếng.

“Ta nói, ta hảo tâm muốn cỡi Yêu Đái cho ngươi, tính toán kéo ngươi lên tường, ngươi lại vẫn còn không biết tốt xấu như thế! ? Thật sự là hảo tâm không được hảo báo!”

“Ách, cái gì! ? Thì ra ngươi cỡi Yêu Đái, là tính toán kéo ta lên trên a! ?”

Nghe được lời này của Cố Duy Nhất, Độc Cô A Vũ trên mặt đầu tiên là sửng sốt, sau đó bỗng nhiên tỉnh ngộ nói.

Cố Duy Nhất nghe vậy, không khỏi lạnh nhạt hàm hừ một tiếng.

“Nếu không ngươi cho là cái gì!”

“Ách, vậy, được rồi! Ta là phát sinh hiểu lầm ngươi . . .”

Nghe được lời này của Cố Duy Nhất, trong lòng biết chính mình mới rồi là phát sinh hiểu lầm Cố Duy Nhất , trên mặt Độc Cô Ngạo Vũ không khỏi liền buồn bực, trong mắt cũng xẹt qua vài phần ý định xin lỗi.

Đối với điều này, Cố Duy Nhất chỉ là lạnh nhạt hàm hừ một tiếng, cũng không so đo tiếp cùng hần .

Giờ phút này sắc trời không còn sớm , sớm một chút kéo được cục nợ này lên đầu tường, nàng sẽ sớm được chạy trở về ăn bữa tối đây!

Trong lòng suy nghĩ như vậy, Cố Duy Nhất liền quần Yêu Đái vào trên tay, rồi ném một đầu xuống phía dưới.

Độc Cô Ngạo Vũ thấy vậy, lập tức đưa tay bắt.

Sau đó, Cố Duy Nhất càng là bắt đầu sử dụng toàn lực, cố sức lôi kéo Độc Cô Ngạo Vũ lên trên.

Thật đúng là không thể không nói, Độc Cô Ngạo Vũ thật sự là nặng, Cố Duy Nhất chính là dốc hết sức lực của mình, mới thật vất vả kéo được hần lên trên.

Đến khi kéo được Độc Cô Ngạo Vũ lên trên gờ tường, Cố Duy Nhất đã sớm thở hổn hển như trâu, trên mặt càng là đầy những giọt mồ hôi lấm tấm to bằng hạt đậu.

“Vù vù vút, mệt chết ta. Ngươi người này , rốt cuộc ăn cái gì, quả thực là so với heo vẫn còn nặng hơn, gần như mất hết sức lực mới kéo được ngươi lên trên!”

Cố Duy Nhất vừa đưa tay xoa mồ hôi trên mặt, vừa thở hổn hển, mở miệng ảo não.

Độc Cô Ngạo Vũ đang ngồi ở trên đầu tường , sau khi nghe được lời này của Cố Duy Nhất, trên mặt đầu tiên là liền buồn bực, sau đó mở miệng ảo não nói.

“Ngươi cứ nói ai là heo! ? Ngươi đã từng nhìn thấy heo nào tuần tú thanh nhã như vậy sao! ?”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, nhướn mày một cái, phô ra một dáng vẻ vênh vênh vảo vảo.

Hần lại đột nhiên quên , chính mình hiện tại, đã bị người đánh cho thành đầu heo .

Nếu như tại mọi ngày, hần bày ra dáng vẻ này, khẳng định khôì ngô tuần tú vô cùng.

Chính là hiện nay, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy buồn cười vô cùng.

Lập tức, hé mở làn môi hồng, Cố Duy Nhất càng là không chút khách khí ôm bụng bắt đầu cười ha ha .

“Ha ha ha ha ha ha. . . Ngươi tuần tú thanh nhã! ? Ha ha ha ha ha ha. . . Ngươi cũng không cầm gương soi lại dáng vẻ hiện tại của chính mình! Đều bị người ta đánh cho thành đầu heo , heo mà bị so với người còn mất mặt đây! Ha ha ha ha ha ha. . .”

Cố Duy Nhất mở miệng cười ha ha, nụ cười cởi mở kia, làm rung hết cả người.

Độc Cô Ngạo Vũ nghe vậy, trên mặt lập tức liền buồn bực.

Nghĩ đến dáng vẻ nhếch nhác bây giờ của chính mình , lại nhìn thấy Cố Duy Nhất cười nhạo chính mình không chút khách khí , ngay lập tức, hấn vừa thẹn vừa giận.

“Người cái tên ma lem này, không cho người cười! Không cho người cười nữa!”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng vừa nói, lập tức, lại còn đưa tay, tính toán bịt cái miệng nhỏ nhắn của Cố Duy Nhất.

Chỉ là, Cố Duy Nhất nơi nào nguyện ý! ?

Vì vậy, một người không ngừng đưa tay bịt, một người không ngừng né phải tránh trái, lại đột nhiên quên , hai người bọn họ, giờ phút này không phải ở trên mặt đất bằng phẳng , mà là tại đầu bức tường cao cao kia.

Kết quả là, bi kịch xảy ra

Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy thân thể nghiêng đi một cái. Ngay lập tức, thân thể mất đi thăng bằng, sau đó, cả người càng là rơi xuống phía dưới.

Một hồi cảm giác hụt hẫng đột nhiên kéo tới, khiến Cố Duy Nhất lòng dạ rối bời, đầu óc trống rỗng. Lập tức, đôi tay nhỏ bé túm lấy lung tung.

Thật giống như người bị chết đuối, muốn bắt được khúc gỗ nổi trong nước , gắng sức níu lại thân thể của chính mình.

Sau một khắc, Cố Duy Nhất tức thì bắt được bàn tay của Độc Cô Ngạo Vũ.

Không ngờ, Độc Cô Ngạo Vũ căn bản cũng không từng nghĩ đến, Cố Duy Nhất lại đột nhiên bị ngã. Chỉ một cái vô ý, thân thể lập tức bị Cố Duy Nhất lôi kéo đi xuống.

Cùng với hai tiếng tiếng kêu thảm thiết cực kỳ bi thảm vang lên, sau một khắc, liền nghe được hai tiếng ‘bịch’, bụi bặm nổi lên bốn phía. . .

“Ôi, đau quá!”

“Ôi, cái mông của ta!”

Cố Duy Nhất té lăn trên đất, chỉ cảm thấy phía sau lưng đau quá chừng, phẳng phất đầu khớp xương cả người , dường như đều phải rơi rụng ra ngoài.

Không chỉ có như thế, trên người phẳng phất như bị đè nặng một tảng đá thật lớn , cơ hồ ép tới nàng sắp không thở nổi .

Đờ người ra nhìn kĩ, chỉ thấy áp chế ở trên người nàng, không phải người khác, đúng là Độc Cô Ngạo Vũ!

Thấy vậy, đôi môi đỏ mọng của Cố Duy Nhất hé ra, lập tức mở miệng than vãn.

“Người đứng dậy nhanh lên một chút, người đều phải đè chết ta !”

Cố Duy Nhất mở miệng vừa nói dứt lời, lập tức, hai tay càng là hướng tới ngực của Độc Cô Ngạo Vũ mà hung hăng đẩy.

Không ngờ, Độc Cô Ngạo Vũ ngực có thương tích. Nay bị Cố Duy Nhất giá hung hăng đẩy, ngực lập tức đau nhức, ngay lập tức, khiến Độc Cô Ngạo Vũ đau đến miệng méo xè xẹo.

“Ái, đau quá! Người cái tên ma lem này, ngực ta có thương tích đây. . .”

“Ta mặc kệ người, người đứng dậy nhanh lên một chút đi!”

Đối với kẻ trên đỉnh đầu khó có thể chịu được , đang sưng mũi sưng mặt kia, Cố Duy Nhất chính là một hồi găm lên ngang ngược .

Nghe vậy, Độc Cô Ngạo Vũ lạnh nhạt hăm hừ một tiếng, liền tính toán đứng lên từ trên người Cố Duy Nhất .

Tuy nhiên, vào đúng thời điểm này, một giọng nói trầm thấp khàn khàn, lại phút chốc vang lên từ cách đó không xa trước người bọn họ.

“Các người, rốt cuộc đang làm cái gì vậy! ?”

Cùng với một giọng nói khàn khàn mà quen thuộc này vang lên, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy trong lòng lộp bộp một tiếng, ngay sau đó một ý nghĩ không tốt, lập tức dâng lên từ đáy lòng lên tận đỉnh đầu.

Thân thể càng là cứng còng, giống như thanh sắt bị rỉ sét, từ từ nhìn lại hướng tới nơi phát ra âm thanh.

Đến khi thấy nam nhân không biết từ khi nào đã đứng ở trước mặt bọn họ , trong lòng Cố Duy Nhất lập tức giật nảy lên một cái!

Chỉ thấy người mới đến mặc trên người một chiếc cẩm bào màu đỏ sậm thêu cảnh hoa văn phức tạp, lưng đeo màu đen Yêu Đái, bên hông rủ xuống một khối Dương Chi Ngọc.

Chiếc cẩm bào được thêu thùa tinh xảo kia, càng là phác họa vô cùng tinh tế khiến dáng người to lớn của nam nhân kia giống như tượng thần Hy Lạp.

Lại theo dáng người rần rở to lớn kia nhìn lên, là một gương mặt tuấn tú bức người.

Mày kiếm như đao, mũi thẳng cương nghị, đôi môi hình trái tim, cằm hoàn mỹ. Mỗi một chỗ, đều đẹp mắt không chê vào đâu được.

Tuy nhiên, thần sắc trong mắt nam nhân , cũng rất lạnh lùng!

Trong đó, càng là trong mơ hồ, ẩn chứa những tia lửa.

Mà người mới đến, không phải ai khác, đúng là vị đế vương cao cao tại thượng của Thương Lang Quốc, phụ hoàng của nàng , Độc Cô Ngạo Phong!

Thấy vậy, trong lòng Cố Duy Nhất chấn động.

Dù sao, nàng không phải đứa ngốc, làm thế nào mà không nhận ra được, Độc Cô Ngạo Phong đang nổi nóng đây! ?

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất sợ hết hồn hết vía, tràn đầy ảo não.

Đối với Độc Cô Ngạo Vũ, càng là tức giận vô cùng.

Nếu không phải vì hấn, nàng khẳng định thật sớm sẽ về cung Dục Lâm của mình , làm sao còn có thể bị Độc Cô Ngạo Phong vừa vặn bắt được đây! ?

Trong lòng ảo não, Cố Duy Nhất càng là hung hăng trợn mắt nhìn trừng trừng Độc Cô Ngạo Vũ vẫn còn áp chế ở trên người mình.

“Còn không mau đứng lên! ?”

“A, a a. . .”

Nghe được lời này của Cố Duy Nhất, Độc Cô Ngạo Vũ mới phục hồi tinh thần lại.

Cũng không để ý đến đau đớn trên người , hấn nhanh chóng đứng lên từ trên người Cố Duy Nhất.

Lập tức, càng là chột dạ dùng đôi mắt xin xỏ, gắt gao nhìn chằm chằm Độc Cô Ngạo Phong đứng ở trước người bọn họ.

“Hoàng, hoàng huynh. Tại, tại sao huynh lại ở chỗ này! ?”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, bởi vì căng thẳng chột dạ, liền ngay cả lúc nói, đều là lắp ba lắp bắp .

Cố Duy Nhất vừa mới đứng lên, cũng không kịp phủi đi các loại cỏ vụn bùn đất linh tinh trên người, khi nghe được Độc Cô Ngạo Vũ nói lời này, cũng là dùng một ánh mắt chột dạ căng thẳng, gắt gao nhìn Độc Cô Ngạo Phong đứng ở trước người.

Dù sao hiện tại, Độc Cô Ngạo Phong xem ra tức giận phi thường đây! Nàng có lẽ không nên trêu chọc gì hấn nữa.

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất lập tức làm ra một bộ dáng vẻ nữ nhân ngoan ngoãn, hé mở làn môi hồng, nhẹ nhàng nói nhỏ với Độc Cô Ngạo Phong.

“Phụ hoàng vạn phúc. . .”

“Vạn phúc! ?”

Nghe được lời này của Cố Duy Nhất, Độc Cô Ngạo Phong hé mở làn môi hồng, không khỏi lạnh giọng nói.

“Thấy các người như vậy, trăm có thể vạn phúc cái gì! ?”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, trong giọng nói mang theo sự tức giận không che dấu chút nào.

“Các người tự mình nói ra, vừa rồi rốt cuộc là xảy ra chuyện gì! ?”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, một đôi đồng mâu sắc bén thâm thúy kia, càng là nhanh chóng quét tới trên người Cố Duy Nhất và Độc Cô Ngạo Vũ, nhìn đầy đủ rõ ràng dáng vẻ giờ phút này của Cố Duy Nhất bọn họ.

Bị ánh mắt sắc bén kia của Độc Cô Ngạo Phong đánh giá từ trên xuống dưới, khiến Cố Duy Nhất sợ đến im lặng rùng mình, không dám lên tiếng.

Trái lại Độc Cô Ngạo Vũ ở một bên, đầu tiên là nói lúng búng một hồi. Sau đó, dường như là nghĩ đến cái gì, đồng mâu sáng ngời, lập tức mở miệng nói.

“Khởi bẩm hoàng huynh, mới rồi, mới rồi chúng ta là đang luận bàn võ công đây! Đúng, chúng ta đang luận bàn võ công!”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, cuối cùng, cũng không quên cường điệu một tiếng.

Cố Duy Nhất nghe vậy, lập tức mở miệng phụ họa theo.

“Đúng đúng đúng, phụ hoàng, vừa rồi chúng ta là đang luận bàn võ công đây!”

Cố Duy Nhất mở miệng, vội vàng không ngừng nói.

Dù sao hiện tại, nàng cũng thật sự không tìm được lý do gì để giải thích tất cả chuyện mới rồi.

Chỉ hy vọng, Độc Cô Ngạo Phong sẽ tin tưởng bọn họ lời nói! ?

Chỉ tiếc, có khả năng này sao! ?

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất không xác định, lại thấy Độc Cô Ngạo Phong môi đỏ mọng đột nhiên cong lên một cái, mở miệng cười nói.

“Ha ha, các người thì ra là đang luận bàn võ công a! ?”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, Cố Duy Nhất không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, giọng điệu này, mới chùng đến một nửa, lại thấy trên mặt Độc Cô Ngạo Phong bỗng nhiên hoàn toàn sa sầm, tốc độ cực nhanh, có thể so với thời tiết đặc sắc nhất Tứ Xuyên!

“Các người đang coi trăm là đứa ngốc sao! ? Luận bàn võ công! ? Có chuyện các người luận bàn võ công như vậy sao! ? Còn người nữa!”

Nói tới đây, Độc Cô Ngạo Phong nhìn lướt qua một lượt, liền hung hăng rơi tại trên người Cố Duy Nhất, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng chê trách.

“Người mặc một bộ quần áo này, rốt cuộc là để đi nơi nào! ? Đừng tưởng rằng trăm cái gì cũng không biết, mới rồi, các người rốt cuộc làm chuyện gì tốt ở bên ngoài cung! ? Hả! ?”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, trong lòng Cố Duy Nhất giật nảy lên một cái.

Trong lòng biết Độc Cô Ngạo Phong tinh tường như thế nào, làm sao có thể giấu diếm được hần đây! ?

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất không thể làm gì khác hơn là ngon ngoãn, nói ra đầu đuôi gốc ngọn chuyện vừa rồi xuất cung.

“Phụ hoàng, Duy Nhất sai lầm rồi, mới rồi không nên không chịu chờ đợi phụ hoàng đồng ý, liền chuồn êm xuất cung. Chỉ là phụ hoàng, Duy Nhất không phải cố ý. Mà khi xuất cung, cũng không có gây họa gì gì

đó. Hơn nữa, Duy Nhất cũng thật sự ở trong cung buồn chán đến ước người, chỉ là nghĩ ra khỏi cung tiêu khiển thôi.”

Cố Duy Nhất mở miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn ngăm đen kia, càng là cúi gục xuống, một bộ đũa trẻ làm chuyện sai bị người lớn phát hiện, lập tức trở nên thẳng thắn.

Một bên Độc Cô Ngạo Vũ nghe vậy, lập tức cũng mở miệng nói theo.

“Đúng vậy hoàng huynh, mới vừa rồi chúng ta chỉ là lên ra cung đùa giỡn thôi, cũng không có gây họa, vẫn còn làm chuyện tốt đây!”

“Làm chuyện tốt! ? Nói tới nghe một chút, để trẫm biết, các ngươi rốt cuộc làm chuyện gì tốt .”

Độc Cô Ngạo Phong nghe vậy, lập tức nhún nhún hàng mi xinh đẹp, mở miệng hỏi.

Nghe vậy, Độc Cô Ngạo Vũ trên mặt lập tức vui vẻ, môi hồng cong lên một cái, mở miệng kích động cười nói.

“Hoàng huynh, huynh cũng không biết. Mới rồi tại khách sạn, có một kẻ ác bá lại ban ngày ban mặt định ức hiếp nữ nhân đẳng hoàng. May là đệ ra tay xuất thủ cứu giúp, bằng không, cô gái kia khẳng định bị ác bá đó bắt nạt rồi!”

Nói đến lời này, Độc Cô Ngạo Vũ càng là mặt mày đắc ý, rất đắc ý.

Nhưng cũng quên, chính mình hiện nay cả người nhếch nhác, đáng vẻ sưng mũi sưng mặt .

Nhìn thấy dáng vẻ Độc Cô Ngạo Vũ tràn đầy đắc ý , Cố Duy Nhất không khỏi phì một tiếng, mở miệng cười nói.

“Nhìn người đắc ý đến thế. Nếu không phải ta kịp thời ra tay cứu người, người khẳng định sẽ bị ác bá kia đánh chết! Chỉ bằng công phu mèo quào kia của người , lại vẫn còn học người ta là trò anh hùng cứu mỹ nhân đây! Thôi đi!”

“Ách, người cái tên ma lem này, ai bảo người đến cứu! ? Gia kỳ thật đánh thắng được ác bá kia, ai kêu người xen vào việc của người khác! ?”

Nghe được lời nói rất không nể mặt của Cố Duy Nhất, gương mặt Độc Cô Ngạo Vũ lập tức liền buồn bực. Lúc này bởi vì xấu hổ thành giận nên hăn mở miệng nói.

Cố Duy Nhất nghe vậy, lập tức mở miệng quát.

“Ồ, lúc này khẩu khí thật lớn, cũng không biết lúc ấy là ai bị đánh cho gục xuống, gần như bị đánh chết . Nếu không phải ta ra tay cứu giúp, người đã sớm đi chỗ Diêm La Vương nơi đó báo danh , làm sao còn có thể ở chỗ này kiêu ngạo như vậy! ?”

“Ngươi!”

Nghe được lời nói rất không nể mặt này của Cố Duy Nhất, Độc Cô Ngạo Vũ lập tức nổi đóa.

Tuy nhiên, còn không chờ Độc Cô Ngạo Vũ nói thêm cái gì, lại thấy Độc Cô Ngạo Phong hé mở làn môi hồng, trầm giọng quát.

“Đủ rồi!”

Nam nhân mở miệng, mặc dù chỉ là ngắn ngủi hai chữ, lại ẩn chứa uy nghiêm và khí phách của vương giả làm cho người ta thật sự đáng tin!

Nghe vậy, Cố Duy Nhất và Độc Cô Ngạo Vũ đang tranh chấp còn chưa xong lập tức sợ đến câm như hến, sợ hết hồn hết vía.

Đồng mưu lập tức lại chuyển, liền nhìn tới trên người Độc Cô Ngạo Phong.

Chỉ thấy giờ phút này, Độc Cô Ngạo Phong mặt mày sa sầm, mày kiếm nhăn tít, đôi môi đỏ mọng mím chặt, đúng dáng vẻ gió thổi mưa giông trước cơn bão.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất và Độc Cô Ngạo Vũ trong lòng vội vàng lộp bộp một tiếng.

Nguy rồi, Độc Cô Ngạo Phong tức giận!

Thiên Tử giận dữ, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!

Liền vào lúc Cố Duy Nhất bọn họ sợ hết hồn hết vía, liền thấy Độc Cô Ngạo Phong hé mở làn môi hồng, những lời nói ra, càng là không che dấu chút nào tức giận.

“Hai người các ngươi, quả thực không biết trời cao đất rộng! Dám ở bên ngoài đánh nhau! Phải biết rằng, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Nếu như là hai các ngươi hôm nay gặp phải cao thủ, thì nên làm thế nào cho phải! ? Hiện nay, lại còn ở nơi này đắc ý dào dạt! Hừ!”

Nói tới đây, Độc Cô Ngạo Phong hé mở làn môi hồng, lạnh giọng nói.

“Trầm hiện tại, liền cho các ngươi đến điện Thừa Càn quỳ xuống, ngấm lại thật tốt, các ngươi rốt cuộc sai ở chỗ nào! Nếu như không có trầm cho phép, ai cũng không được đứng lên!”

“Phụ hoàng!”

“Hoàng huynh!”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, Cố Duy Nhất và Độc Cô Ngạo Vũ trong lòng vội vàng giật nảy lên một cái, trên mặt sưng sốt, lập tức đồng thanh lên tiếng mở miệng nói.

Nghe vậy, Độc Cô Ngạo Phong chỉ là hé mở làn môi hồng, giải quyết dứt khoát!

“Còn không mau đi!”

564. Chương 20 : Thật Sự Là Một Con Heo

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 20 : Thật sự là một con heo

Edit : Angelina Yang

Điện Thừa Càn chính là nơi để bày biện bài vị liệt tổ liệt tông Hoàng tộc.

Bên trong càng là vô cùng trang nghiêm , bên ngoài lại có thị vệ gác.

Chỉ là buổi tối, bốn phía đen thui thui, quì ở bên trong, rốt cuộc cảm giác được có một loại âm khí dày đặc.

Cố Duy Nhất từ khi tới đây, vẫn là lần đầu tiên bị Độc Cô Ngạo Phong phạt quì!

Tuy là ngày mùa hè, chỉ là, bên trong điện Thừa Càn , luôn hơi lạnh. Phảng phất có gió thổi ra từ trên mặt đất, thổi tới khiến cho phía sau lưng toàn thân lạnh cả người .

Thiết nghĩ , Độc Cô Ngạo Vũ khẳng định bị phạt quì rất nhiều lần . Phạt quì thì quì , hấn dứt khoát ngã lăn ra trên mặt đất, dùng nền điện làm gối đầu, cứ như vậy ngủ thiếp đi . Hơn nữa, vẫn còn ngủ phi thường say, thỉnh thoảng, vẫn còn phát ra tiếng ngáy khò khò!

Tại loại địa phương này, Cố Duy Nhất chính là không ngủ được, hơn nữa, cũng không dám ngủ.

Bởi vì, nàng biết lần này đây, Độc Cô Ngạo Phong khẳng định rất tức giận, mới khiến bọn họ quì ở chỗ này mà nghĩ lại.

Trước đây, nàng là nghĩ không thấu, tại sao gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, sẽ làm Độc Cô Ngạo Phong tức giận như thế.

Chính là hiện nay, quì ở chỗ này, Cố Duy Nhất đã thấy thông.

Kỳ thật, Độc Cô Ngạo Phong là tức giận bọn họ không biết tự lượng sức mình. Nếu như gặp phải cao thủ chân chính, khẳng định sẽ ngã xuống.

Trong lòng biết Độc Cô Ngạo Phong là bởi vì là quan tâm đến sự bình yên của bọn họ, mới có thể tức giận bọn họ. Cố Duy Nhất liên đới với Độc Cô Ngạo Phong vừa là cảm động, vừa là xin lỗi.

Nghĩ đến, nàng từ nhỏ liền mất đi cha mẹ, ở trên đời, người duy nhất hiểu rõ nàng, liền chỉ có ông ngoại của nàng .

Chính là, sau khi đi tới triều đại này, Độc Cô Ngạo Phong cũng là thân nhân gần gũi nhất của nàng.

Hắn ngoài mặt tuy lạnh lùng, chỉ là, cũng là một người trong nóng ngoài lạnh!

Hắn là xuất phát từ quan tâm, mới có thể khiến bọn họ chịu phạt quỳ gối lần này. Mong muốn, chỉ là hy vọng sau này, bọn họ ngàn vạn lần không thể lỗi nữa.

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này , Cố Duy Nhất đối với Độc Cô Ngạo Phong, chính là cảm động vô cùng.

Cũng âm thầm quyết định, sau này, nhất định sẽ cư xử thật tốt, không gây rối, tuyệt đối không thể để cho Độc Cô Ngạo Phong lại lần nữa lo lắng vì bọn họ.

Trong lòng suy nghĩ như vậy, Cố Duy Nhất cũng là mệt mỏi.

Hôm nay đi dạo phố thời gian dài như vậy, đi nhiều đường đất như vậy, vẫn còn đánh nhau với kẻ khác, càng là hao phí không ít sức lực.

Hiện nay, nàng quỳ ở chỗ này, đầu gối đã sớm tê dại, hơn nữa, bụng cũng khá đói a.

Phải biết rằng, nàng trừ ăn một bữa lúc giữa trưa ra, bữa tối liền không có ăn.

Độc Cô Ngạo Vũ thì hay rồi, ngủ thiếp đi say sưa.

Thương cảm cho nàng, ngủ cũng không ngủ được, đầu gối lại tê dại, hơn nữa mệt mỏi quá đói quá a.

Nếu như lúc này, có thể có một chén mì Dương Xuân ở trước mặt nàng, thì thật là tốt biết bao a. . .

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, bụng càng là hợp thời bắt đầu kêu lên ọc ọc ọc ọc.

Bốn phía hoàn toàn im lặng, phảng phất như ngay cả âm thanh cái kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được.

Cho nên giờ phút này, ở trong bụng Cố Duy Nhất vọng ra âm thanh ọc ọc, thì tại giờ này khắc này, càng nghe thấy rõ ràng .

Nghe ở trong bụng phát ra âm thanh, Cố Duy Nhất không khỏi đưa tay vỗ về cái bụng lép kẹp, môi đỏ mọng chu ra một cái, không khỏi ảo não nói.

“Ai, đến lúc nào mới hừng đông a! ?”

Nếu như trời đã sáng, Độc Cô Ngạo Phong hết giận, khẳng định sẽ khiến bọn họ trở về.

Chỉ tiếc hiện tại, Độc Cô Ngạo Phong khẳng định đã ngủ thiếp đi chẳng! ?

Nàng hiện tại, chỉ có thể chịu đói mà đợi đến lúc trời sáng.

Chỉ hy vọng, thời gian có thể trôi qua nhanh lên một chút . . .

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất hi vọng, đột nhiên, nàng cảm giác được một đạo ánh mắt nóng rực , đang rơi trên người của mình.

Quỳ gối bên trong đại điện bày đầy linh bài này, đột nhiên bị một đôi mắt nóng rực như vậy nhìn chăm chú. Ngay lập tức, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy dựng ngược tóc gáy, phía sau lưng lạnh cả người.

Trời ạ!

Khuya khoắt thế này, khẳng định không có ai nhàm chán đến không ngủ được mà tới nơi này nhìn nàng.

Như vậy, có thể, có lẽ, ngàn vạn lần không nên a. . .

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất càng là sợ đến sợ hết hồn hết vía, tim đập dồn dập. Tiếng tim đập ‘Bang bang bang’ , nhảy nhanh như vậy, phảng phất dường như muốn thoát khỏi lồng ngực nàng.

Bởi vì sợ hãi, Cố Duy Nhất càng là không nhận được đưa tay đẩy đẩy Độc Cô Ngạo Vũ đang ngủ khi khi ở một bên.

“Này, người tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh a!”

“Ai, không nên quấy nhiễu Gia ngủ, cút!”

Đối với việc Cố Duy Nhất lay lay, Độc Cô Ngạo Vũ chỉ là hơi nhướng mày. Sau đó mặt mày tỏ vẻ không chịu nổi mà lầm bầm một tiếng, lập tức, liền tiếp tục ngủ khi khi.

Nhìn thấy chính mình dù có gọi như thế nào, đều không đánh thức nổi Độc Cô Ngạo Vũ, Cố Duy Nhất càng là tức đến sắp phát điên .

“Thật sự là một con heo!”

Tại loại địa phương này mà còn có thể ngủ vùi được như vậy , nếu như lúc này, đem hắn bán đi, phỏng đoán hắn còn không biết đây!

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất ảo não, nàng cảm giác được, một đạo ánh mắt nóng rực phía sau kia không những không có rời đi từ trên người nàng. Hơn nữa, vẫn còn càng cảm thấy nóng rực hơn.

Ngay sau đó, một tràng tiếng bước chân rất nhỏ, càng là từ xa đến gần.

Nghe vậy, Cố Duy Nhất càng là sợ đến hết hồn hết vía, thấp thỏm bất an.

Một giọt mồ hôi lạnh to bằng hạt đậu, càng là chậm rãi trượt xuống từ cái trán của nàng.

Trong lòng rõ ràng sợ sẽ phải chết, nhưng mà, Cố Duy Nhất vẫn không nhận được lòng hiếu kỳ, từ từ, quay gương mặt lại phía sau.

Vốn tưởng rằng, nếu thấy thì sẽ là cái gì đó khủng bố. Ai biết, đến lúc Cố Duy Nhất quay đầu vừa nhìn, trong mắt, cũng là một đạo bóng dáng cao to quen thuộc

Chỉ thấy người mới đến mặc trên người một chiếc trường sam màu đen . Mái tóc đen như mun, chỉ dùng một đai vấn tóc màu trắng nhẹ nhàng thắt lại một lọn tóc nhỏ, còn lại toàn bộ xõa xuống phía sau, phủ kín hai vai.

Một gương mặt tuấn tú, dưới ngọn đèn mờ nhạt chiếu rọi, càng cảm thấy thật thu hút!

Mà người mới đến, không phải người nào khác, đúng là Độc Cô Ngạo Phong vốn nên đã ngủ say!

Trời ạ!

Là Độc Cô Ngạo Phong! ?

Hắn lúc này, không phải hắn là nên ngủ tại tấm thất của hắn sao! ? Làm thế nào lại xuất hiện ở chỗ này! ?

Trong lòng kinh ngạc nghi hoặc, ánh mắt của Cố Duy Nhất nhìn về phía người mới đến ,càng là có hơi nhướn lên một cái. Nàng hé mở làn môi hồng, hô nhỏ một tiếng.

“Phụ hoàng. . .”

Cố Duy Nhất mở miệng, mặt mày kinh ngạc mà hô nhỏ.

Đối với Cố Duy Nhất tràn đầy kinh ngạc, Độc Cô Ngạo Phong cũng là giữ vẻ mặt thản nhiên.

Đồng màu màu hổ phách kia, tại cảnh đêm chiếu rọi xuống, càng cảm thấy tối tăm, đậm đặc như mực, làm cho người ta không thấy rõ lắm thần sắc trong mắt hắn, càng làm cho người không đoán ra ý nghĩ giờ phút này của hắn.

Thấy vậy, trái tim Cố Duy Nhất , không khỏi giống như có mười lăm cái thùng đè lên, tâm thần bất định, thấp thỏm bất an.

Nghĩ đến chuyện đã xảy ra hôm nay , lại còn khiến Độc Cô Ngạo Phong lo lắng thêm , Cố Duy Nhất liền cảm giác được áy náy không thôi.

Kèm theo đó, ánh mắt nhìn Độc Cô Ngạo Phong càng là tràn đầy vẻ áy náy lộ rõ.

Hé mở làn môi hồng, nàng nói yếu ớt.

“Phụ hoàng, thật xin lỗi, hôm nay Duy Nhất len lén xuất cung, vẫn còn gây chuyện ở bên ngoài, khiến phụ hoàng lo lắng., Duy Nhất hứa với phụ hoàng, sau này không bao giờ sẽ như vậy nữa. Xin phụ hoàng người tha thứ Duy Nhất lần này đây có được hay không! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng, mặt mày đầy vẻ xin lỗi áy náy, chỉ còn thiếu nước giơ ngón tay lên, thề với trời .

Nghe được lời này của Cố Duy Nhất, Độc Cô Ngạo Phong cũng không có lập tức nói gì, chỉ là lẳng lặng cúi đầu, nhìn thiếu nữ quỳ gối trước mặt mình!

Chỉ thấy thiếu nữ này, mặc một bộ trang phục giả nam, da thịt ngăm đen. Lúc đầu vừa nhìn qua, thật đúng còn tưởng là một chú bé.

Duy độc một đôi mắt hắc bạch phân minh, long lanh nước kia, ở trong cảnh đêm này lại đặc biệt chói mắt.

Phảng phất vì sao trên trời cao chợt lóe nhấp nháy, rất xinh đẹp!

Đối diện một đôi mắt long lanh nước này, Độc Cô Ngạo Phong chỉ cảm thấy tim đập dồn dập.

Nghĩ đến hôm nay, biết được hai người này lại gây chuyện ở bên ngoài cung, Độc Cô Ngạo Phong liền tức giận không thôi.

Mặc dù, hẩn trong lòng biết thiếu nữ này có chút vô công. Chính là, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, dưới tình huống không có đại nội thị vệ bảo vệ , nếu như là bọn hẩn thật sự là gặp phải cao thủ nào đó , nên làm thế nào cho phải! ?

Nghĩ đến đây, Độc Cô Ngạo Phong trong lòng chính là căng thẳng.

Dù sao, ở trên đời này, thân nhân của hẩn, chỉ có hai người này . . .

Nghĩ tới đây, Độc Cô Ngạo Phong liền vừa tức vừa vội, cuối cùng, càng là khiến hai người này chịu phạt quỳ gối, thật tốt sấm hối sai lầm của mình.

Chỉ là hiện nay, nhìn thấy thiếu nữ quỳ gối trước mặt mình, vẻ mặt tràn đầy áy náy, Độc Cô Ngạo Phong vốn đang tức giận, lập tức không còn sót lại chút gì .

Đầu tiên là nhẹ nhàng thở dài một tiếng, Độc Cô Ngạo Phong hé mở làn môi hồng, trầm giọng hỏi.

“Người thật sự biết sai rồi! ?”

“Vâng, đã biết sai rồi, Duy Nhất biết sai rồi!”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, Cố Duy Nhất lập tức vội vàng không ngừng gật đầu như giả vờ mà mở miệng nói.

Cũng chỉ còn thiếu nước chưa giơ ngón giữa lên trời mà thề thốt !

Hơn nữa, Cố Duy Nhất trong lòng biết, Độc Cô Ngạo Phong vừa nói như thế , là tính toán tha thứ bọn họ .

Nghe vậy, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi vui vẻ.

Đối với Cố Duy Nhất mặt mày kích động hoan hỉ , Độc Cô Ngạo Phong chỉ là bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

“Vậy người trở về đi thôi! Nghỉ ngơi thật tốt, chỉ mong, người nhớ kỹ những lời hôm nay nói!”

“Vâng, Duy Nhất đã biết, phụ hoàng!”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, Cố Duy Nhất lập tức hé miệng cười một tiếng. Sau đó, càng là nhanh chóng đứng lên từ trên mặt đất.

Chỉ là, nàng lại hoàn toàn quên. Chính mình đã quỳ trên mặt đất , đầu gối giờ phút này đã sớm hoàn toàn tê dại.

Cố Duy Nhất vừa đứng lên từ trên mặt đất, chỉ cảm thấy đầu gối mềm nhũn, lập tức, cả người liền mất đi thăng bằng, cứ như thế ngã nhào về phía trước.

Đối với chuyện này, Cố Duy Nhất càng là bối rối không còn kịp đề phòng. Nàng sợ đến đôi mắt tròn tròn, hé mở làn môi hồng, không khỏi giật mình la lên thành tiếng.

Vốn tưởng rằng, chính mình sẽ ngã sấp xuống trên mặt đất lạnh lẽo kia . Ai biết, liền vào lúc ngàn cân treo sợi tóc này, trước mắt nàng có bóng dáng màu trắng chợt lóe. Ngay sau đó, bên hông căng thẳng, Cố Duy Nhất liền nhào vào một lồng ngực rộng rãi rắn chắc mà quen thuộc . . .

Vòng ôm của nam nhân, là ấm áp , rắn chắc mà cực kì co giãn như vậy.

Lại thêm tiếng tim đập mạnh mẽ tràn trề sức lực kia, truyền vào trong tai của nàng , khiến cho nàng có một loại cảm giác phi thường bình an.

Quả thực nàng muốn, nếu thời gian có thể vĩnh viễn dừng lại vào giờ khắc này, thật là tốt biết bao a. . .

Nghĩ tới đây, hai tay Cố Duy Nhất không khỏi vô ý thức giơ lên, ôm chặt lấy lưng của nam nhân.

Chỉ cảm thấy, ngã vào trong lòng nam nhân, một loại cảm giác ôm nam nhân thế này, thật tốt. . .

Nghĩ tới đây, khóe miệng Cố Duy Nhất không khỏi có hơi cong lên một cái, một nụ cười ngọt ngào hạnh phúc, không khỏi nở rộ trên khóe miệng nàng.

Tuy nhiên, liền vào khoảnh khắc Cố Duy Nhất đắm chìm trong hạnh phúc này, một tiếng ngáp phá vỡ khung cảnh nên thơ đó, chợt vang lên

“Hừm . . . thật ồn ào, vẫn còn có thể để cho người ta ngủ một giấc thật tốt hay không! ?”

Độc Cô Ngạo Vũ vừa ngáp, vừa đưa tay dụi dụi mắt vài lần. Sau đó hần liền mở đôi mắt nhấp nhem ra hết cỡ.

Đến khi thấy cảnh tượng trước mắt, trên mặt Độc Cô Ngạo Vũ không khỏi sửng sốt. Cũng không quản Cố Duy Nhất vẫn còn rúc ở trong lòng Độc Cô Ngạo Phong , hần hé mở làn môi hồng, không khỏi đầy giật mình la lên.

“Hoàng huynh, tại sao huynh lại ở chỗ này! ?”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Vũ, Độc Cô Ngạo Phong chỉ là nhẹ nhàng đẩy Cố Duy Nhất vẫn còn rúc trong ngực hần ra, hé mở làn môi hồng, không khỏi trầm giọng nói.

“Người ngủ thật là say sưa a!”

Độc Cô Ngạo Phong hé mở làn môi hồng, âm thanh nhẹ nhàng, nhạt nhòa, phảng phất như đang nói chuyện thời tiết hôm nay.

Tuy nhiên, Độc Cô Ngạo Vũ nghe vậy, trên mặt cũng là liềm buồn bực.

Nghĩ đến hần là đang bị Độc Cô Ngạo Phong phạt quỳ gối ở đây, nhưng lại ngủ thiếp đi, để rồi vừa vặn bị bắt.

Nghĩ tới đây, trên mặt Độc Cô Ngạo Vũ liềm buồn bực, mặt mày chột dạ.

“Hoàng huynh. . .”

Nhìn thấy Độc Cô Ngạo Vũ tràn đầy dáng vẻ chột dạ , Độc Cô Ngạo Phong chỉ là khe khẽ hừ một tiếng.

Lại thấy Độc Cô Ngạo Vũ kia bị đánh cho thành đầu heo, mặt xanh một đám, tím một cục, thì đồng thời trong mắt không khỏi xẹt qua vài phần đau lòng.

Thế nhưng, vài phần đau lòng này, chỉ là chợt lóe rồi biến mất.

Chỉ thấy Độc Cô Ngạo Phong hé mở làn môi hồng, trầm giọng nói với Độc Cô Ngạo Vũ.

“Về chuyện hôm nay, cũng biết sai lầm rồi! ?”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, trên mặt Độc Cô Ngạo Vũ đầu tiên là sửng sốt. Sau đó, dường như là nghĩ đến cái gì , hần vội vàng không ngừng gật đầu nói.

“Hoàng huynh, đệ biết sai lầm rồi, sau này tuyệt đối sẽ không lại làm gì khiến cho hoàng huynh người tức giận, ta thề!”

Độc Cô Ngạo Vũ vừa nói, vừa giơ ngón giữa lên trời thề thốt.

Độc Cô Ngạo Phong thấy vậy, đôi mắt màu hổ phách kia chỉ là nhẹ nhàng lóe ra một phen, hé mở làn môi hồng, tràn đầy chế nhạo mà nói.

“Người có lẽ đừng thề, trăm còn không biết người sao!?”

“Ách. . .”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, trên mặt Độc Cô Ngạo Vũ không khỏi liền buồn bực.

Chỉ là, Độc Cô Ngạo Vũ da mặt dày, trong lòng biết Độc Cô Ngạo Phong hiện nay không còn tức giận. Hắn không khỏi đưa tay gãi gãi gáy, hì hì cười không ngừng.

Nhưng lại không cẩn thận một cái, chạm vào đến chỗ bị tổn thương trên mặt, ngay lập tức, cơn đau khiến hắn lại nhe răng toét miệng.

Nhìn thấy dáng vẻ Độc Cô Ngạo Vũ nhe răng toét miệng, Độc Cô Ngạo Phong không khỏi lắc lắc đầu, lập tức, liền quay ra bên ngoài mở miệng kêu.

“Người đâu, truyền ngự y!”

“Vâng, Hoàng thượng!”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, người canh giữ ở bên ngoài, lập tức vội vã đi truyền ngự y.

Độc Cô Ngạo Phong thấy vậy, chỉ là mở miệng nói với Độc Cô Ngạo Vũ.

“Được rồi, người đi về trước để ngự y nhìn thật kỹ vết thương trên người một lượt!”

“Tạ hoàng huynh!”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong nói, Độc Cô Ngạo Vũ lập tức ngoan ngoãn gật đầu, mở miệng nói.

Giờ phút này, Độc Cô Ngạo Vũ là một muốn chết rồi, hắn cũng không muốn ở lại trong điện Thừa Càn. Vì vậy, liền khiến cung nhân nâng lên, từ từ rời khỏi điện Thừa Càn.

Trong khoảnh khắc, bên trong cả điện Thừa Càn, chỉ còn lại có Cố Duy Nhất và Độc Cô Ngạo Phong.

Bốn phía im ắng, đã là lúc nửa đêm, cảnh đêm chính thời điểm đậm nhất.

Giờ này khắc này, trên trời cao những vì sao lấp lánh, vàng trắng sáng giữa trời. Ngày lành cảnh đẹp như thế, bên cạnh còn có một nam nhân tuấn tú như vậy ở cùng, quả nhiên là hạnh phúc cực kỳ.

Trong lòng Cố Duy Nhất đang nghĩ ngợi, liền thấy Độc Cô Ngạo Phong hé mở làn môi hồng, nhẹ nhàng nói nhỏ.

“Người cũng đi về nghỉ ngơi thôi!”

Nam nhân mở miệng, giọng nói khàn khàn trầm thấp kia, lại vào thời khắc mọi âm thanh hoàn toàn yên tĩnh, nên càng gợi cảm.

Nghe vậy, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy tim đập dồn dập, phảng phất, trong lòng có một sợi dây, bị người nhẹ nhàng gây qua.

Mắt nhắm nhẹ nhàng vừa ngược lên, từ từ đối diện đôi mắt sâu thẳm hút hồn kia của nam nhân.

Đôi mắt của nam nhân, là đẹp mắt nhất, mê người nhất mà nàng từng nhìn thấy.

Đường nét hoàn mỹ, hàng mi dài dày cong vút, đồng màu thâm thúy đen nhánh, phảng phất mang theo một luồng ma lực, làm cho người ta vừa nhìn, liền cũng nữa không rời mắt nổi.

Lẳng lẳng đối diện đôi mắt của nam nhân, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy tim đập dồn dập. Trong lòng, phảng phất có vật gì vậy, dường như đang bắt đầu sinh ra. . .

Trong lòng suy nghĩ như vậy, Cố Duy Nhất càng là không biết, chính mình lúc nhìn vào đôi mắt nam nhân, có thêm vài phần si mê mà bản thân nàng cũng không biết . . .

Đối với Cố Duy Nhất rung động không thôi, Độc Cô Ngạo Phong chỉ là cúi đầu lẳng lẳng nhìn thiếu nữ trước mắt.

Lại thấy thiếu nữ này, giờ phút này đang dùng một đôi mắt long lanh nước , cũng không hề chớp mắt một phen mà nhìn mình, làm khuôn mặt tuấn tú không khỏi sửng sốt.

“Làm sao vậy! ?”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, ở trong giọng nói, đều là có vẻ nghi hoặc.

Mặc dù, cho tới nay, có không ít nữ nhân quý Độc Cô Ngạo Phong. Nhưng mà, Cố Duy Nhất đối với Độc Cô Ngạo Phong mà nói, chẳng qua dường như là một thiếu nữ chưa từng biết đến việc đời, không hiểu được niềm vui nam nữ. Cho tới bây giờ hắn cũng không từng nghĩ tới, Cố Duy Nhất đối với chính mình lại có tâm tư gì.

Giờ phút này, lại thấy Cố Duy Nhất chỉ là cũng không hề chớp mắt một phen nhìn mình. Hắn chỉ cảm thấy Cố Duy Nhất là một muốn chết rồi.

Nghĩ tới đây, đôi môi đỏ mọng của Độc Cô Ngạo Phong hé ra, không khỏi mở miệng nói.

“Sắc trời không còn sớm , đi về nghỉ ngơi thôi!”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, Cố Duy Nhất mới hoàn toàn thức tỉnh.

Nghĩ đến mới rồi, chính mình lại si ngốc ngẩn nhìn Độc Cô Ngạo Phong , ánh mắt cũng không chớp lấy một cái, thật sự đủ háo sắc!

Cũng không biết, Độc Cô Ngạo Phong sẽ nghĩ như thế nào về nàng! ?

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy một luồng khí khô nóng, từ đáy lòng mình bốc thẳng lên đến đỉnh đầu. Kéo theo đó là hai gò má cũng hăm hập nóng bỏng. May là da nàng đủ đen, bằng không, khẳng định sẽ bị Độc Cô Ngạo Phong phát hiện rằng chính mình đỏ mặt. Đến lúc đó, thật sự là xấu hổ muốn chết a!

Trong lòng ảo não ngượng ngùng, Cố Duy Nhất không khỏi cụp đôi mắt nhưng, ngoan ngoãn gật đầu với Độc Cô Ngạo Phong.

“Vâng, phụ hoàng, Duy Nhất đi về đây. Phụ hoàng cũng nên nghỉ ngơi thật tốt a!”

Cố Duy Nhất mở miệng, nói xong lời cuối cùng, hình như đang dụ dỗ trẻ nhỏ đi ngủ.

Nghe vậy, Độc Cô Ngạo Phong không nhịn được, khóe miệng không khỏi nhẹ nhàng cong lên một cái.

Ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất, càng là mang theo sự cưng chiều và vui vẻ mà chính mình cũng không biết.

Dù sao, bị một thiếu nữ so với chính mình ít tuổi hơn một bậc, lại dùng giọng điệu dụ dỗ trẻ con để dụ dỗ như vậy , có lẽ là lần đầu tiên đây!

Cảm giác đó, vừa buồn cười, lại từng tấc.

565. Chương 21 : Tự Mình Xuống Bếp

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 21 : Tự mình xuống bếp

Edit : Angelina Yang

Mấy ngày nay Độc Cô Ngạo Vũ bởi vì bị thương, nên bị Độc Cô Ngạo Phong cấm túc ở trong cung điện của mình. Lại còn nói rõ, vết thương chưa lành thì không cho lại ra khỏi cung gây rối.

Vì vậy, mấy ngày nay, Cố Duy Nhất đều không hề gặp lại Độc Cô Ngạo Vũ.

Không phải thấy người mà chính mình không thích, tâm tình Cố Duy Nhất càng là sung sướng.

Chỉ là gần đây, Độc Cô Ngạo Phong bận rộn chính sự, cũng không có thời gian chỉ bảo chính mình cưỡi ngựa. Cố Duy Nhất nhàn rỗi thì cũng là nhàn rỗi, vì vậy, liền nổi lên ý nghĩ tự mình nấu cơm cho Độc Cô Ngạo Phong ăn.

Phải biết rằng, Cố Duy Nhất mặc dù thích tập võ, chỉ là tại phương diện tài nấu nướng, cũng là không tệ.

Kết quả là, từ sớm tinh mơ, Cố Duy Nhất liền đến Ngự Thiện Phòng, tiếp theo tự mình làm mấy món ăn, sau đó cho người bưng đến cung điện của Độc Cô Ngạo Phong.

Nhìn thấy trên mặt bàn bày ra bữa cơm gồm năm món một canh, mặc dù đó chỉ là những món ăn đơn giản bình thường. Thế nhưng, bản thân Cố Duy Nhất vẫn thấy vừa lòng đẹp ý, phảng phất như ngâm vào hồ mật.

Cũng không biết, đến khi Độc Cô Ngạo Phong hạ triều mà thấy những món do chính mình làm, thì sẽ là phản ứng gì đây! ?

Liền vào lúc Cố Duy Nhất âm thầm vừa lòng đẹp ý suy nghĩ, Cúc Vận ở một bên, chứng kiến Cố Duy Nhất nhìn những món ăn này mà không ngừng cười, thì khóe miệng cong lên một cái, không khỏi mở miệng cười nói.

“Ha ha, Quận chúa tự mình xuống bếp, nếu như để cho Hoàng thượng biết được, khẳng định sẽ thật cao hứng!”

“Ha ha, phải không! ? Phụ hoàng ngài, sẽ thật cao hứng! ?”

Nghe được Cúc Vận nói thế, Cố Duy Nhất lập tức mặt mày hớn hở hỏi lại.

Cúc Vận nghe vậy, lập tức gật đầu nói.

“Đó là tự nhiên, những thức ăn này, tuy không là sơn hào hải vị gì. Thế nhưng, đó cũng là Quận chúa tự mình làm đây! Điểm này, mới là đáng quý nhất đây!”

Nghe được Cúc Vận nói lời này, trong lòng Cố Duy Nhất càng cảm thấy vừa lòng đẹp ý.

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, đột nhiên, bên ngoài đúng là vang lên âm thanh lạnh lạnh.

“Hoàng thượng hồi cung!”

Nghe nói như thế, trong lòng Cố Duy Nhất vui vẻ, lập tức, bản thân liền vội vàng đứng lên từ trên mặt ghế.

Ánh mắt quét một vòng, càng là nhìn thẳng ra cửa đại điện.

Chỉ thấy, cùng với một đạo âm thanh lạnh lạnh kia vang lên, ở cửa đại điện, có một đạo bóng dáng cao to màu vàng tươi, quả là nhanh chóng xuất hiện.

Chỉ thấy nam nhân mặc trên người một chiếc long bào màu vàng tươi, lưng thắt Kim Yếu Đái, đầu đội mũ đen, quả nhiên là một dáng dấp như rồng như phượng, sang trọng bức người!

Khí phách vương giả từ lúc sinh ra kia, càng là làm cho không người nào có thể bỏ qua!

Ánh mặt trời chói mắt bên ngoài, nhẹ nhàng chiếu thẳng vào trên người nam nhân, càng tôn lên được khí phách, đáng vẻ uy nghiêm của nam nhân!

Nhìn thấy bóng dáng màu vàng tươi kia điềm tĩnh bước đến, Cố Duy Nhất lập tức tim đập dồn dập, một nỗi mừng thầm càng là nhanh chóng trào dâng trong lòng.

Lập tức, đôi môi đỏ mọng hé ra, không khỏi mở miệng cười nói.

“Phụ hoàng vạn phúc!”

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Cùng với nam nhân xuất hiện, tất cả cung nhân thái giám trong cung, càng là quì gối khắp mặt đất.

Nam nhân thấy vậy, chỉ là trầm giọng mở miệng.

“Hãy bình thân!”

“Tạ Hoàng thượng!”

“Tạ phụ hoàng!”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong nói, Cố Duy Nhất lập tức mở miệng nói.

Lập tức, cũng chậm rãi đứng lên.

Nhìn thấy Cố Duy Nhất xuất hiện ở trong cung của mình, đồng màu màu hổ phách kia của Độc Cô Ngạo Phong không khỏi nhẹ nhàng lóe ra một phen, trong mắt càng là xẹt qua vài phần vẻ kinh ngạc.

“Duy Nhất, tại sao ngươi lại ở chỗ này! ?”

Nam nhân mở miệng, ở trong giọng nói, đều là vẻ nghi hoặc.

Nghe vậy, Cố Duy Nhất môi hồng cong lên một cái, không khỏi mở miệng cười nói.

“Phụ hoàng, gần đây người đều là bận rộn chính sự, không rảnh dạy Duy Nhất cưỡi ngựa . Duy Nhất nhân rồi cũng là thực sự nhàn rồi, vì vậy, hôm nay liền dậy thật sớm, tự mình xuống bếp, làm vài món thức ăn cho phụ hoàng. Xin phụ hoàng ngàn vạn lần không nên ghét bỏ đây!”

“Ngươi tự mình xuống bếp! ?”

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, khuôn mặt tuấn tú của Độc Cô Ngạo Phong sửng sốt, lập tức đôi mắt chợt liếc xuống, liền nhẹ nhàng rơi tại mấy món ăn hào trên bàn kia.

Chỉ thấy mấy món ăn này, đều là những món phi thường dân dã. Có sườn xào chua ngọt, cá lư hấp, gà chiên giòn, ngỗng tỏi xào, còn cả canh xương ống heo nữa.

Mặc dù, những thứ này đều là món ăn gia đình hàng ngày phi thường tầm thường, thế nhưng, khi Độc Cô Ngạo Phong thấy, trên mặt không khỏi sửng sốt, trong mắt xẹt qua vài phần vẻ kinh ngạc.

Lập tức, ánh mắt quét một vòng, không khỏi nhẹ nhàng rơi trên người Cố Duy Nhất đứng ở trước mặt mình.

Chỉ thấy thiếu nữ trước mắt này, tuổi cũng chẳng qua mười hai mười ba tuổi. Cái đầu nhỏ nhắn xinh xắn, đứng chung một chỗ cùng hần thì chẳng qua cũng chỉ ngang ngực hần.

Chỉ là, với một thiếu nữ như vậy, lại có thể làm ra những món ăn đầy đủ về sắc hương vị thế này sao! ?

Nghĩ tới đây, Độc Cô Ngạo Phong hé mở làn môi hồng, trong giọng nói, không khỏi lộ ra vài phần kinh ngạc và không xác định.

“Những món này, thật sự là ngươi tự mình làm! ?”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, nhìn ra vẻ không xác định trong mắt hần, đôi môi đỏ mọng của Cố Duy Nhất toé toét ra một cái, không khỏi mở miệng cười nói.

“Ha hã, đúng vậy phụ hoàng, những thứ này là những món ăn rất thường ngày, hy vọng phụ hoàng không nên ghét bỏ nhé!”

Nghe được lời này của Cố Duy Nhất, Độc Cô Ngạo Phong đầu tiên là trầm lặng một khắc, sau đó mới vén vạt áo, ngồi xuống.

Cố Duy Nhất thấy vậy, cũng lập tức ngồi xuống, sau đó cầm lấy đôi đũa, tự mình gấp thức ăn cho Độc Cô Ngạo Phong.

“Phụ hoàng, món sườn xào chua ngọt này, người nếm thử xem! Ngoài ra còn món cá lư hấp này và gà chiên giòn, người nếm thử có ăn được hay không!”

Cố Duy Nhất vừa mở miệng nói, vừa tự mình gấp thức ăn cho Độc Cô Ngạo Phong.

Phải biết rằng, trước kia vào lúc còn ở nhà, nàng cũng thường xuyên nấu cơm cho ông ngoại ăn.

Khi đó, nàng cao hứng nhất chính là, có thể nấu đồ ăn ngon, cho người thân yêu nhất của mình ăn.

Chỉ tiếc, hiện nay nàng xuyên qua triều đại này, đã không trở về được.

Cho nên hiện tại, nàng hy vọng, Độc Cô Ngạo Phong có thể thích ăn món ăn do nàng làm.

Phải biết rằng, Độc Cô Ngạo Phong là người tốt nhất đối với nàng ở triều đại này.

Cố Duy Nhất hiện tại cũng hy vọng, để mỗi ngày đều có thể nấu cho hắn ăn.

Trong lòng suy nghĩ như vậy, ánh mắt Cố Duy Nhất nhìn Độc Cô Ngạo Phong, càng là tràn đầy chờ mong.

Nhìn thấy ánh mắt kia của Cố Duy Nhất tràn đầy chờ mong, trong lòng Độc Cô Ngạo Phong không khỏi rung lên một cái. Hắn chỉ cảm thấy, phẳng phất có một dòng nước ấm, từ từ chảy vào bên trong nội tâm lạnh như băng của hắn.

Cảm giác này, quả là ấm áp, thư thái như vậy.

Rốt cuộc đã biết bao nhiêu thời gian, hắn không hề cảm nhận được loại cảm giác thoải mái này! ?

Kể từ sau khi nàng rời khỏi hắn chẳng! ?

Nghĩ tới đây, Độc Cô Ngạo Phong chỉ cảm thấy trong lòng đủ loại cảm xúc đan xen.

Chua xót ê ẩm, nghèn nghẹn.

Ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất, càng là phức tạp vô cùng.

Nếu như thiếu nữ trước mắt này, mà lại là nàng . . .

Đối với tâm tư của Độc Cô Ngạo Phong, Cố Duy Nhất không biết.

Giờ phút này, nàng chỉ là gắt gao nhìn nam nhân tuấn tú trước mắt này. Đôi mắt nhìn về phía nam nhân, càng là tràn đầy chờ mong.

Thật giống như cái loại tâm tình chờ mong căng thẳng của học trò vừa mới trả lời câu hỏi thi xong, chính lúc đang chờ đợi báo điểm thành tích.

“Phụ hoàng, người ném thử nhanh lên một chút a. . .”

Nhìn thấy nam nhân chỉ là im lặng ngồi ở nơi này, cũng không có đụng đến thức ăn nàng làm, Cố Duy Nhất không khỏi căng thẳng thức giục.

Nghe vậy, Độc Cô Ngạo Phong vốn lẳng lặng nhìn Cố Duy Nhất, đồng mâu không khỏi lóe ra một phen, lập tức, phục hồi tinh thần lại.

Sau đó, đồng mâu động lòng màu hổ phách kia, không khỏi nhẹ nhàng chọt nhìn xuống, ngấm ngấm những thứ trên bát vàng bày ở trước mặt mình.

Nhìn thấy những món ăn đã gấp vào trong bát vàng, Độc Cô Ngạo Phong không khỏi nhẹ nhàng hé ra đôi môi đỏ mọng, mở miệng nói.

“Hảo, món Duy Nhất làm, trăm tự nhiên muốn thưởng thức rồi.”

Vừa nói dứt lời, Độc Cô Ngạo Phong không khỏi đưa tay, cầm đôi đũa lên, bắt đầu từ từ nhâm nhi thưởng thức.

Nhìn thấy nam nhân im lặng cầm đôi đũa, từ từ ăn những món do chính mình làm, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy tâm can mình đều như thít lại. Đôi mắt nhìn về phía nam nhân, càng là mang theo nét căng thẳng và chờ mong.

Chỉ thấy nam nhân trước mắt vươn cánh tay vươn thon thả, nhẹ nhàng cầm đôi đũa.

Nhất cử nhất động đó đều tao nhã tự nhiên.

Cố Duy Nhất cho tới bây giờ đều chưa từng chứng kiến, một người coi như là chỉ ăn cơm mà hành động đều là đẹp mắt như vậy!

Một nam nhân cực kì xuất chúng như thế, thân phận cao quý, dung mạo tuấn tú, ngay cả nhất cử nhất động, đều tao nhã như thế!

Nam nhân ưu tú như thế, quả thực là thế gian hiếm có!

Cũng khiến Cố Duy Nhất nhìn mà cực kì si mê!

Nếu như có thể cả đời đều nấu ăn cho hắn ăn, thì thật là tốt biết bao a!

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, đôi môi đỏ mọng hé ra, không khỏi mở miệng hỏi.

“Phụ hoàng, cảm giác mùi vị như thế nào! ? Liệu có hợp với khẩu vị của người không! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng, mặt mày căng thẳng chờ mong mà hỏi.

Nghe được lời Cố Duy Nhất hỏi, Độc Cô Ngạo Phong cũng không có lập tức mở miệng trả lời ngay.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy tâm can mình, càng là lộp bộp một tiếng, dường như trong nháy mắt rơi vào trong vết nứt.

Chân mày cau lại một cái, mặt mày thất vọng hỏi.

“Phụ hoàng, chẳng lẽ là món Duy Nhất làm không thể ăn sao! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng vừa nói, trên mặt, đều là không che dấu chút nào sự mất mát.

Vốn tưởng rằng, tự mình làm món ăn, sẽ khiến Độc Cô Ngạo Phong thích, ai biết. . .

Liền vào lúc Cố Duy Nhất tràn đầy mất mát, lại thấy nam nhân hé ra đôi môi đỏ mọng, mở miệng nói.

“Không, rất ngon miệng.”

Nam nhân mở miệng, âm thanh mặc dù nhẹ nhàng. Chỉ là, nghe được lời này của nam nhân, trong lòng Cố Duy Nhất lập tức vui vẻ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn tràn đầy mất mát, lập tức trở nên hớn hở.

“Phụ hoàng, có thật không! ? Người thật sự cảm giác thấy ngon miệng! ?”

Nghe được lời nói của Độc Cô Ngạo Phong , Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy cả người phảng phất như đang bay lên đám mây. Loại cảm giác ngọt ngào hạnh phúc này, quả thực khó có thể dùng bút mà hình dung.

Chính mình cũng không biết như thế nào. Bởi trước kia cho tới bây giờ thì nàng cũng không từng quan tâm xem liệu món ăn chính mình làm , liệu có hợp với khẩu vị của người khác hay không.

Vậy mà bây giờ, nàng lại phi thường quan tâm Độc Cô Ngạo Phong!

Mỗi tiếng nói cử động của hắn, đều khiến cho nàng để bụng, lưu ý như thế.

Cho dù là một câu nói nhẹ nhàng, đều làm cho nàng lo được lo mất, hoặc là mừng rỡ như điên.

Giờ phút này, nghe được lời nói của Độc Cô Ngạo Phong , biết hắn thích món ăn do chính mình làm, càng là khiến trong lòng Cố Duy Nhất vô cùng kích động.

Vì vậy, ánh mắt nhìn Độc Cô Ngạo Phong càng là rạng rỡ ngời ngời.

Đối với Cố Duy Nhất tràn đầy mừng rỡ như điên, Độc Cô Ngạo Phong chỉ là lẳng lặng nhìn thiếu nữ ngồi ở trước mặt mình, tràn đầy hoan hỉ kích động.

Chỉ thấy thiếu nữ này, trước mặt khắc vẫn còn mặt mày đầy vẻ nản lòng thoái chí, vô cùng mất mát , lại bởi vì hắn nhẹ nhàng nói một câu mà mừng rỡ như điên.

Nhìn thấy một đôi mắt nhung nhàng rạng rỡ ngời ngời kia, trong đôi mắt tràn đầy sung sướng bỗng chợt lóe nhấp nháy, phảng phất ngưng tụ tất cả vì sao trên trời cao, khiến Độc Cô Ngạo Phong ngẩn mà tim đập dồn dập. . .

Ở trong đầu, càng là không khỏi hiện lên bóng dáng diễm lệ kia . . .

Thiếu nữ ngồi ở trước mặt mình , từng chút một, đúng là biến ảo thành một người thiếu nữ tuyệt sắc xinh xắn kia.

Nhìn thấy thiếu nữ tuyệt sắc này, đang mặt mày hơn hớn nhìn mình.

Rồi lại ngồi cùng một chỗ ăn cơm với chính mình . Giờ khắc này, hẳn đã chờ đợi suốt thời gian dài bao lâu! ?

Trước kia, hẳn thời thời khắc khắc không nhớ tới được. Nếu như hẳn không phải Hoàng đế cao cao tại thượng, chỉ là một người bình thường, có thể mỗi ngày ăn những món do chính người vợ mình yêu mến làm, thanh thản nhẹ nhàng sống qua ngày thì thật là tốt biết bao a. . .

Nghĩ tới đây, Độc Cô Ngạo Phong môi đỏ mọng không khỏi mở ra, thì thào khẽ gọi.

“Nhạc nhi. . .”

Nam nhân mở miệng, âm thanh nhẹ nhàng, cơ hồ như không thể nghe thấy.

Ánh mắt nhìn nữ nhân càng là si ngốc, cũng không hề chớp mắt một cái.

Đối với Độc Cô Ngạo Phong mặt mày ngây ra, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi hiện lên một cảm giác quái dị.

Chỉ là, cảm giác quái dị này rốt cuộc là cái gì, nàng vẫn không thể nói đến.

Giờ phút này, nhìn thấy nam nhân ngồi ở trước mặt mình, chỉ là lẳng lặng nhìn nàng, đôi môi đỏ mọng hé mở, hình như đang nói cái gì đó.

Chỉ tiếc, nam nhân nói âm lượng quá nhỏ, nàng không nghe được.

Nghe vậy, trong lòng Cố Duy Nhất nghi hoặc, đôi môi đỏ mọng hé ra, không khỏi mở miệng hỏi.

“Phụ hoàng, người đang nói cái gì! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng, ánh mắt nhìn Độc Cô Ngạo Phong, càng là không che dấu chút nào nét nghi hoặc.

Nghe vậy, Độc Cô Ngạo Phong vốn ngây ra, không khỏi hoàn toàn thức tỉnh.

Tthiếu nữ tuyệt sắc biến hóa ra trước mắt , lập tức biến mất không thấy tăm tích đâu nữa. Còn ngồi ở trước mặt hẳn, chỉ là cô bé ngăm đen nhỏ nhắn xinh xắn kia.

Đối diện đôi mắt thiếu nữ tràn đầy nghi hoặc , chân mày Độc Cô Ngạo Phong không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái, trong mắt xẹt qua vài phần buồn bã.

Chỉ là, vẻ buồn bã này, nhanh chóng liền biến mất không thấy tăm tích đâu nữa .

Thay vào đó, chính là vẻ lạnh nhạt kia.

Đôi môi đỏ mọng hé ra, không khỏi mở miệng nói.

“Không có việc gì, người cũng ăn cơm đi!”

“A, hảo. . .”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, trong lòng Cố Duy Nhất mặc dù cảm giác được nơi nào đó hình như là lạ, thế nhưng nàng cũng không từng truy cứu nhiều hơn, chỉ là cầm lấy bát đũa, bắt đầu sung sướng cắn ngốn ngấu.

Ăn món ăn do chính mình tự tay làm, hơn nữa được nhìn thấy nam nhân tuần tú ngồi ở đối diện chính mình đang từ từ thưởng thức món ăn, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy, cảm giác giờ này khắc này là ngọt ngào mà hạnh phúc như vậy.

Trong lòng càng là bắt đầu nổi lên một ý niệm.

Mà Cố Duy Nhất cũng không phải dạng người dẫu được tâm sự, nên hơi hé mở làn môi hồng, đôi mắt nhìn về phía nam nhân, càng là mang theo vài phần hi vọng.

Mặc dù Cố Duy Nhất không hề mở miệng nói chuyện, thế nhưng, nam nhân phảng phất là con giun ở trong bụng Cố Duy Nhất . Đôi môi đỏ mọng hé ra, không khỏi mở miệng nói.

“Có chuyện gì, thì nói đi!”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, trên mặt Cố Duy Nhất đầu tiên là sửng sốt.

Chỉ cảm thấy, Độc Cô Ngạo Phong thật sự là lợi hại, trông mặt mà bắt hình dong. Nàng đều còn chưa mở miệng nói chuyện! Hắn liền đã biết nàng định nói ra suy nghĩ của mình .

Nghĩ tới đây, khóe miệng Cố Duy Nhất không khỏi toé toét ra một cái, mở miệng cười nói.

“Phụ hoàng, sau này, Duy Nhất có thể đều dùng bữa cùng phụ hoàng hay không a! ? Duy Nhất trước kia có ông ngoại, cho tới nay, Duy Nhất đều là ăn cơm cùng ông ngoại . Nhưng mà hiện tại, Duy Nhất sẽ không còn được gặp lại ông ngoại của mình , mỗi ngày Duy Nhất đều là một mình ăn cơm, cảm giác thật cô đơn đây. . .”

Nói xong lời cuối cùng, trong lòng Cố Duy Nhất càng là chua xót.

Nghĩ đến sau này, sẽ không còn được gặp lại ông ngoại yêu thương của mình, Cố Duy Nhất liền cảm giác thật khó chịu.

Dù sao, ông ngoại là thân nhân gần gũi nhất đời này của nàng.

Đáng tiếc, nàng sẽ không còn được gặp lại lão nhân gia ông ta .

Cũng không biết, lão nhân gia ông ta biết nàng đã chết, phải chăng là cũng đang thương tâm muốn chết đây!

Nghĩ tới đây, khóe mắt Cố Duy Nhất liền đỏ hoe.

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất khổ sở, Độc Cô Ngạo Phong không biết tâm tư của Cố Duy Nhất.

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, hắn chỉ cho là, ông ngoại của Cố Duy Nhất đã qua đời.

Nhìn thấy thiếu nữ trước mắt này, tuổi còn khá nhỏ, lại ở trên đời này, không ai thân thích, thật sự đáng thương.

Thấy vậy, trong lòng Độc Cô Ngạo Phong nhói lên một cái, ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất, càng là không khỏi hiện ra vài phần nét thương hại mà chính mình cũng không biết.

Lập tức, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói.

“Hảo.”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, một chữ này, cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, liền thốt ra .

Vừa nói dứt lời, đến chính Độc Cô Ngạo Phong đều cảm giác được kinh ngạc.

Dù sao, kể từ sau khi nàng rời đi, hắn rất ít khi dùng bữa có người bên cạnh.

Hiện nay, thiếu nữ này đột nhiên xuất hiện ở trong cuộc đời của mình.

Một đôi mắt quen thuộc kia, luôn thỉnh thoảng tác động đến tâm của hắn, khiến hắn làm những chuyện mà chính mình đều không tưởng được . . .

Điều này, đối với hắn mà nói, tốt cuộc là tốt hay là không tốt! ?

Điểm này, Độc Cô Ngạo Phong cũng không biết .

Đối với tâm tư của Độc Cô Ngạo Phong, Cố Duy Nhất không biết.

Giờ phút này, sau khi nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, trong lòng nàng không khỏi vui vẻ. Lập tức, gương mặt rạng rỡ, môi đỏ mọng toé toét ra một cái, nàng càng cười đến mặt mày hớn hớn.

“Ha hã, phụ hoàng, lời người nói chính là thật sự! ? Sau này, người đều sẽ dùng bữa cùng Duy Nhất sao! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngăm đen kia, càng là mặt mày hớn hớn, cực kì vui vẻ.

Nhìn thấy thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn trước mắt này đang hài lòng cười lớn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngăm đen kia, hiện lên nụ cười rạng rỡ, trong một đôi mắt long lanh nước kia, càng là tràn đầy hoan hỉ và sung sướng.

Ngay lập tức, Độc Cô Ngạo Phong chỉ cảm thấy, chính mình hình như cũng bị nụ cười sáng lạn này làm lây, khiến đôi môi đỏ mọng không khỏi cong lên một cái.

Hắn cũng hiểu được, kỳ thật, thiếu nữ này, dung mạo cũng phi thường dễ thương.

Đặc biệt vào lúc nàng cười rộ lên, hai mắt tíu lại, phảng phất trắng sáng giữa trời cao, làm cho người ta nhìn thấy mà cũng không nhịn được phải cười rộ lên theo . . .

Nhìn thấy thiếu nữ này cười, Độc Cô Ngạo Phong chỉ cảm thấy thật ấm áp làm sao.

Mà ấm áp như vậy, liền phảng phất mặt trời đang từ từ mọc lên giữa thung chập trời đông giá rét, xua đuổi cái rét lạnh kia . . .

566. Chương 22 : Mã Thí Tinh

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 22 : Mã Thí Tinh

Edit : Angelina Yang

Kể từ sau khi Độc Cô Ngạo Phong đồng ý, mỗi ngày hắn đều dùng bữa cùng Cố Duy Nhất, làm Cố Duy Nhất cực kỳ vui vẻ .

Sau đó mỗi ngày đều biến đổi biện pháp nấu các món cho Độc Cô Ngạo Phong ăn.

Người Thương Lang Quốc thích ăn cay, vì vậy, Cố Duy Nhất hôm nay liền tự mình xuống bếp, làm mao huyết vương (canh huyết heo hủ lớn), cá hấp cách thủy, thịt bò xào chua cay.

Độc Cô Ngạo Phong mặc dù là vua của một nước, đối với ăn, cũng không chọn lựa.

Cơ hồ là nàng làm cái gì, hắn liền ăn cái đó.

Mỗi ngày có thể ngồi cùng một chỗ dùng bữa với Độc Cô Ngạo Phong, nhìn thấy Độc Cô Ngạo Phong ăn những món do chính mình tự tay làm, Cố Duy Nhất liền cảm giác thật hạnh phúc, thật vui vẻ.

Hôm nay, cũng không ngoại lệ!

Cả một buổi sáng đi làm thức ăn, sau khi Cố Duy Nhất mang hết các món mình làm để bày lên cái bàn thì tựa như mọi ngày , nàng ngồi chờ Độc Cô Ngạo Phong xuất hiện.

Mỗi ngày, Độc Cô Ngạo Phong đều sẽ xuất hiện vào lúc này, sau đó, hai người bọn họ, đều sẽ ngồi cùng nhau dùng bữa.

Liền vào lúc Cố Duy Nhất kiên nhẫn chờ , đột nhiên, một bóng dáng cao to liền sải bước đi đến.

Thấy vậy, trong lòng Cố Duy Nhất vui vẻ.

Nàng hé mở làn môi hồng, liền muốn mở miệng hoan hô.

Tuy nhiên, đến khi Cố Duy Nhất nhìn rõ ràng dáng vẻ của người mới đến, chân mày lập tức cau lại một cái.

Chỉ thấy người mới đến mặc trên người một chiếc trường sam Thiên Tàm Ti màu xanh nước biển , lưng đeo Yêu Đái khảm bảo thạch.

Đầu đội mũ ngọc, mặt đẹp như ngọc, cực kỳ rạng rỡ.

Người này, nếu không là Độc Cô Ngạo Vũ, đối thủ một mắt một còn của nàng , thì còn có thể là ai ! ?

Mấy ngày nay, Độc Cô Ngạo Vũ đều dưỡng thương ở phòng ngủ của mình, cho nên Cố Duy Nhất cũng đã rất nhiều ngày không hề nhìn thấy hắn .

Hiện nay, nhìn thấy Độc Cô Ngạo Vũ xuất hiện, sắc mặt Cố Duy Nhất lúc này biến đổi, chân mày cau lại một cái, mở miệng nói.

“Tại sao ngươi lại ở chỗ này! ?”

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, Độc Cô Ngạo Vũ đang đi vào đại điện , gương mặt tuần tú kia đầu tiên là sững sốt. Sau đó lập tức, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói.

“Lời này, hẳn là là ta hỏi ngươi mới đúng chứ! ? Tại sao ngươi lại ở chỗ này! ?”

“Không phải ta hỏi ngươi trước sao! ?”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Vũ, Cố Duy Nhất lập tức mở miệng nói.

Nghe vậy, Độc Cô Ngạo Vũ cũng là lạnh nhạt hằm hừ một tiếng, mở miệng nói.

“Nơi này là hoàng cung, ta thích đi nơi nào liền đi nơi đó. Hơn nữa, nơi này là phòng ngủ của hoàng huynh ta, ta thích tới nơi này còn cần hỏi nguyên nhân sao! ?”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, nhướn mày một cái, mặt mày bướng bỉnh không chịu thua mà đáp trả.

Nhìn thấy gương mặt bị chọc giận kia của Độc Cô Ngạo Vũ , Cố Duy Nhất chỉ là lạnh nhạt hằm hừ một tiếng, liền ngồi ở một bên, không buồn phản ứng hắn.

Bởi vì mỗi lần gặp mặt thiếu niên này, nàng liền tức tối đầy bụng. Mà tức giận , nàng liền không nhịn được muốn đi đánh hắn.

Có điều là, mỗi lần đánh hắn xong, khẳng định sẽ làm Độc Cô Ngạo Phong tức giận.

Cho nên, vì không muốn để Độc Cô Ngạo Phong tức giận, nàng đành ngoan ngoãn, không đi trêu chọc thiếu niên này là được rồi.

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, lại thấy Độc Cô Ngạo Vũ sau khi đi vào, không khỏi ra sức hít hít mũi một cái. Sau đó, ánh mắt quét một vòng, đến khi nhìn thấy vài đĩa rau ở trên bàn kia , đôi mắt lập tức sáng ngời!

“Nha! Bữa trưa đều đã chuẩn bị tốt ! ? Trời ạ, những thứ này là cái gì! ? Xem ra thật không tệ nha!”

Độc Cô Ngạo Vũ vừa nói, càng là nhanh chóng ngồi xuống, cầm lấy đôi đũa, liền tính toán bắt đầu sung sướng cắn ngốn ngấu.

Cố Duy Nhất thấy vậy, trong lòng giật mình. Sau đó, nàng lập tức cầm lấy đôi đũa, hung hăng đánh một cái vào mu bàn tay của Độc Cô Ngạo Vũ.

Độc Cô Ngạo Vũ trên tay đau rát. Ngay sau đó, đôi đũa cầm ở trên tay lập tức buông lỏng, liền rơi xuống ở trên mặt đất.

Thấy vậy, trên mặt Độc Cô Ngạo Vũ đầu tiên là sững sốt. Sau đó, chân mày cau lại một cái, ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất, càng là trợn trừng đến nỗi mắt, mặt mày tức giận.

“Cái tên ma lem nhà ngươi này, ngươi đây là có ý tứ gì! ?”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Vũ, lại thấy gương mặt tràn đầy tức giận của Độc Cô Ngạo Vũ , Cố Duy Nhất chỉ là lạnh nhạt hằm hừ một tiếng, lập tức môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói.

“Những thức ăn này, là ta làm cho phụ hoàng ăn, không có phần của ngươi!”

“Cái gì! ? Những thức ăn này, là ngươi làm! ?”

Nghe được lời này của Cố Duy Nhất, trên mặt Độc Cô Ngạo Vũ đầu tiên là sững sốt. Lập tức, sau một khắc, như thể là nghĩ đến cái gì, đôi môi môi đỏ mọng toét ra một cái, không khỏi bắt đầu cười ha ha.

“Ha ha ha ha ha ha. . . Người đây là đang dối gạt người đi! ? Chỉ bằng người! ? Có thể làm ra những thức ăn này ư! ?”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng. Sau đó, càng là từ trên xuống dưới đánh giá Cố Duy Nhất một phen. Trên mặt, càng là không che dấu chút nào sự không tin và khinh thường.

Dù sao, ở trong mắt Độc Cô Ngạo Vũ, Cố Duy Nhất vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, chỉ sợ ngay cả cái nồi đều không bê nổi đây! Còn có thể làm ra những món ăn đầy đủ về sắc hương vị như vậy ư! ?

Đánh chết hẳn đều không tin!

Liền vào lúc trong lòng Độc Cô Ngạo Vũ suy nghĩ, Cố Duy Nhất nghe được lời này của hắn, lại thấy ánh mắt hắn tràn đầy không tin khinh thường, thì đôi môi đỏ mọng không khỏi bĩu ra, mở miệng nói.

“Người có tin hay không, thì dù sao những món ăn này, là ta tự mình làm cho phụ hoàng ăn. Người muốn ăn, gọi Ngự Thiện Phòng làm đi! Nhưng mà, những thức ăn này, chỉ sợ cả thiên hạ, chỉ có ta làm được.”

Cố Duy Nhất mở miệng, ăn ngay nói thật.

Ban đầu, lúc nàng làm những thức ăn này tại Ngự Thiện Phòng, nàng cũng đã hỏi Ngự Trù của Ngự Thiện Phòng, bọn họ cũng không từng làm những thức ăn này.

Cho nên, Cố Duy Nhất càng là kết luận, những thức ăn này, trong thiên hạ, cũng chỉ có nàng biết làm.

Nghĩ đến nàng tại thời hiện đại, chính là đã học xong cách làm không ít món ăn. Do đó, nàng liền ngày ngày thay đổi biện pháp nấu các món cho Độc Cô Ngạo Phong ăn.

Không phải có một câu nói gọi là ” nếu muốn nắm được trái tim của một người đàn ông, liền trước hết bắt được dạ dày nam nhân sao! ?

Chỉ cần nàng mỗi ngày nấu nướng cho Độc Cô Ngạo Phong ăn, khiến Độc Cô Ngạo Phong thích những món ăn nàng làm, như vậy sau này. . .

Nghĩ tới đây, ở trong đầu Cố Duy Nhất, không khỏi hiện lên một hình ảnh.

Trong hình ảnh, nàng đã trưởng thành, dung mạo duyên dáng yêu kiều, sau đó, mỗi ngày giống như người vợ bình thường, nấu nướng cho người chồng mình yêu mến ăn, sau đó giúp chồng dạy con, đó là hình ảnh tốt đẹp cỡ nào a. . .

Nghĩ tới đây, khóe miệng Cố Duy Nhất không khỏi toét ra một cái. Nụ cười trên mặt, càng là dường như ngọt ngào đủ để vắt ra mật.

Chỉ là, liền vào lúc Cố Duy Nhất không ngừng ảo tưởng tới hình ảnh tốt đẹp kia, thì Độc Cô Ngạo Vũ ở một bên, cũng là hé mở làn môi hồng, tràn đầy khinh thường mà mở miệng nói.

“Chắc chắc chắc, người dung mạo xấu xí, khi cười lộ lên càng xấu. Cho dù có làm thức ăn có ngon tới đâu, nhưng ngồi đối diện với người thì cũng thật sự là ăn không biết ngon a!”

“Ách. . .”

Nghe được Độc Cô Ngạo Vũ nói lời này, trên mặt Cố Duy Nhất lập tức liền buồn bực.

Chỉ cảm thấy, một gáo nước lạnh, dường như cứ như vậy mà trút xuống nàng từ đỉnh đầu tới chân.

Độc Cô Ngạo Vũ này, thật sự là miệng chó không thể khạc ra ngà voi, hắn nói một câu lời hay ý đẹp thì sẽ chết sao! ?

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất đang cơn giận dữ, đột nhiên, bên ngoài đúng là vang lên một giọng nói the thé.

“Hoàng thượng hồi cung!”

Cùng với giọng nói the thé kia vang lên, một bóng dáng màu vàng tươi, quả là nhanh chóng xuất hiện ở trong tầm mắt của Cố Duy Nhất.

Chỉ thấy người mới đến mặc trên người một chiếc long bào màu vàng tươi , đầu đội mũ đen, mặt mũi lạnh lùng.

Nam nhân đang đi vào với bước đi bình thản, quả nhiên cũng là một vẻ khoan thai đài các, như rồng như phượng!

Mà người mới đến không phải ai khác, đúng là hoàng đế Thương Lang Quốc, Độc Cô Ngạo Phong!

Khi nhìn thấy Độc Cô Ngạo Phong xuất hiện, trong lòng Cố Duy Nhất lập tức vui vẻ, sau đó đôi mắt sáng ngời. Nàng liền lập tức rảo bước đi nhanh, sải bước tới nam nhân.

“Phụ hoàng vạn an!”

“Ừ.”

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, Độc Cô Ngạo Phong chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, cúi đầu nhìn xuống thiếu nữ đang đi tới trước mặt mình.

Lại thấy ánh mắt của thiếu nữ nhìn hần, chợt lóe nhấp nháy, phảng phất như châm cây nến trong đêm tối, rạng rỡ ngời ngời, rất chói mắt.

Thấy vậy, trong mắt Độc Cô Ngạo Phong không khỏi xẹt qua một tia ảm áp.

Nhớ lại, hần tuy là ngôi ngôi cửu ngũ, hưởng thụ quyền lực chí cao mà bình thường người ta không thể hưởng thụ được. Nhưng mà, mỗi người nhìn thấy hần, không có chỗ nào mà không phải là hết sức lo lắng.

Mà cung điện của hần tuy lớn, đối với hần mà nói, lại như là một nhà giam lạnh như băng.

Mỗi ngày trở về, đều là một gian phòng vắng lặng.

Chính là hiện nay, hần mỗi ngày về tới đây, nhìn thấy, đều là một gương mặt hoan hỉ đầy nét tươi cười.

Nhìn thấy dáng vẻ thiếu nữ tràn đầy hoan hỉ kích động , ở trong đôi mắt long lanh kia, không che dấu chút nào vẻ hoan hỉ kích động. Thật giống như, hần là toàn bộ thể giới của nàng . . .

Được người ý lại như vậy, cảm giác được chờ đợi, thật tốt. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Độc Cô Ngạo Phong không khỏi ảm áp.

Lập tức, không nhận được đưa tay, vươn tới cái đầu xinh xắn kia của Cố Duy Nhất.

Sau khi nhẹ nhàng vuốt vuốt cái đầu dễ thương kia, Độc Cô Ngạo Phong hé ra đôi môi đỏ mọng, không khỏi mở miệng cười nói.

“Duy Nhất, hôm nay lại làm món ăn gì cho phụ hoàng nếm đây! ?”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng cười nói.

Nghe vậy, Cố Duy Nhất lập tức giống như nhặt được báu vật, nóng lòng muốn khoe khoang, liền mở miệng nói với Độc Cô Ngạo Phong.

“Phụ hoàng, Duy Nhất biết người thích ăn cay, cho nên đặc biệt làm mao huyết vương, cá hấp cách thủy, thịt bò xào chua cay, đều là món cay đó!”

Cố Duy Nhất mở miệng, nhất loạt giới thiệu những món ăn do chính mình làm.

Nghe vậy, đồng mâu màu hổ phách kia của Độc Cô Ngạo Phong nhẹ nhàng quét nhanh một lượt, không khỏi nhìn vào chỗ thức ăn bày trên mặt bàn.

Chỉ thấy những thức ăn này, đều là đồ rực, nhìn thấy phi thường muốn ăn.

Đối với tài nấu nướng của Cố Duy Nhất, Độc Cô Ngạo Phong đã được chứng kiến.

Chỉ cảm thấy thiếu nữ trước mắt này, quả thực là một bảo vật.

Mỗi ngày đều nấu cho hần ăn, hơn nữa, mỗi một ngày làm thức ăn đều là không lặp lại, mùi vị càng là vô cùng tốt!

Quả thật là người không thể chỉ nhìn tướng mạo đây!

Liền vào lúc trong lòng Độc Cô Ngạo Phong nhớ lại ,Độc Cô Ngạo Vũ ở một bên bị bỏ rơi rất lâu, đôi môi đỏ mọng càng là dẫu lên cao cao, ánh mắt nhìn Độc Cô Ngạo Phong, càng là ai oán vô cùng.

“Hoàng huynh, huynh thật bất công! Huynh vừa đi vào, hừ, chỉ có nói chuyện với Xấu Xấu này, cũng không để ý đệ! Ta mới là đệ đệ của huynh a. . .”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, ở trong giọng nói, đúng là dấm chua nguyên thùng!

Đối với Độc Cô Ngạo Vũ nói năng như trẻ con, Độc Cô Ngạo Phong chỉ là bất đắc dĩ cười một tiếng. Sau đó, dường như nghĩ đến cái gì, liền mở miệng nói.

“Tu dường vài ngày, chỗ tổn thương trên người đều lành rồi sao! ?”

“Vâng, đều lành rồi, hoàng huynh ngươi yên tâm được rồi .”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, Độc Cô Ngạo Vũ lập tức mở miệng nói.

Nghe vậy, khoe miệng Độc Cô Ngạo Phong không khỏi cong lên một cái, mở miệng chế nhạo nói.

“Yên tâm! ? Đối với ngươi, trăm cho tới bây giờ cũng không dám yên tâm!”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, ở trong giọng nói tràn đầy ý tứ trêu chọc.

Nghe vậy, trên mặt Độc Cô Ngạo Vũ không khỏi liền hiện vẻ buồn bực.

“Hoàng huynh. . .”

“Được rồi, các vết thương trên người ngươi đã đều lành rồi, hôm nay trước hết cùng hoàng huynh đến Ngự Thư Phòng, cố gắng đọc sách, mấy ngày nữa lại tập võ đi!”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, trầm giọng nói.

Nghe vậy, Độc Cô Ngạo Vũ phảng phất như là tận thế , trên mặt lập tức liền suy sụp.

“A, hoàng huynh, huynh biết đấy, đệ không thích nhất là đọc sách. . .”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, mặt mày đầy vẻ bi thảm.

Ánh mắt nhìn Độc Cô Ngạo Phong, càng là đầy vẻ cầu khẩn.

“Hoàng huynh, bằng không, đệ cứ tiếp tục luyện võ là được rồi!”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Vũ nói, Độc Cô Ngạo Phong chỉ là nhẹ nhàng liếc mắt nhìn hắn, lập tức, hé mở làn môi hồng, trầm giọng nói.

“Vua không nói chơi!”

“Ách. . .”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, Độc Cô Ngạo Vũ trong lòng biết chuyện mà hoàng huynh của mình đã quyết định, là tuyệt đối sẽ không thay đổi, nên trong thâm tâm không cực kỳ bất đắc dĩ.

Phải biết rằng, hắn ghét nhất, chính là đọc sách !

Trước kia, lúc hắn còn chưa có hồi cung trước đây, cha mẹ nuôi của hắn cũng mỗi ngày buộc hắn đọc sách. Thế nhưng, hắn mỗi ngày đều suy nghĩ biện pháp len lén chuồn ra ngoài, chơi trò chọc tổ chim đầu để mèn. Suy nghĩ một chút, thời gian tốt đẹp như vậy , hiện tại đã một đi không còn trở lại nữa . . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Độc Cô Ngạo Vũ kêu lên vạn phần.

Liền vào lúc trong lòng Độc Cô Ngạo Vũ thầm kêu lên than vãn, Độc Cô Ngạo Phong đã không hề để ý tới nữa hắn, vừa vén vạt áo, liền ngồi xuống.

Cố Duy Nhất thấy vậy, lập tức cầm lấy đôi đũa, bắt đầu là gấp thức ăn cho Độc Cô Ngạo Phong.

“Phụ hoàng, những thức ăn này, Duy Nhất làm một buổi sáng đấy. Người nếm thử nhanh lên một chút đi, nhìn một chút có xem có ăn được hay không! ? Nếu như phụ hoàng thích ăn, Duy Nhất liền thường xuyên làm những món này cho người ăn.”

Cố Duy Nhất vừa mở miệng vừa nói, vừa tự mình gấp thức ăn vào trong bát của Độc Cô Ngạo Phong.

Độc Cô Ngạo Phong thấy vậy, hé mở làn môi hồng, nhẹ nhàng cười nói.

“Ừ, Duy Nhất, người cũng ăn đi! Người làm cả một buổi sáng, khẳng định đói bụng lắm chứ! ? Nếu như cảm giác mệt thì để cho Ngự Thiện Phòng làm những thứ này là được rồi.”

Nam nhân mở miệng, ở trong giọng nói, mang theo vài phần vẻ lo lắng.

Cố Duy Nhất nghe vậy, lập tức lắc đầu nói.

“Không, có thể nấu mấy món cho phụ hoàng ăn, đối với Duy Nhất mà nói, là chuyện hạnh phúc nhất. Chỉ cần phụ hoàng có thể thích những món Duy Nhất làm là tốt rồi. Nếu như có khả năng, Duy Nhất còn muốn suốt đời làm món ăn cho phụ hoàng đây!”

Cố Duy Nhất mở miệng, nói xong lời cuối cùng, trên mặt càng là mang theo vài phần có vẻ ngượng ngùng.

Hơn nữa, những lời này, đều là những lời thật lòng của nàng.

Chỉ cần Độc Cô Ngạo Phong không chê, nàng thật sự muốn cả đời đều nấu ăn cho hắn ăn đây!

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, đôi môi đỏ mọng của Độc Cô Ngạo Phong không khỏi cong lên một cái. Có điều là, còn không chờ hắn nói thêm cái gì, Độc Cô Ngạo Vũ ở một bên, sau khi nghe được lời này của Cố Duy Nhất, không khỏi đảo cặp mắt nhìn khinh thường. Đôi môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói.

“Thật sự là Mã Thí Tinh (đồ nịnh nọt)!”

567. Chương 23 : Chữ Quá Xấu

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 23 : Chữ quá xấu

Edit : Angelina Yang

“Ách. . . Người nói ai đây! ?”

Nghe được Độc Cô Ngạo Vũ nói lời này, chân mày Cố Duy Nhất cau lại một cái, liền quay sang Độc Cô Ngạo Vũ hung hăng lườm nguýt!

Bị Cố Duy Nhất hung hăng trừng mắt nhìn, Độc Cô Ngạo Vũ không khỏi lạnh nhạt hằm hừ một tiếng, mở miệng nói.

“Nói chính là người!”

Nghe được Độc Cô Ngạo Vũ đáp vậy, Cố Duy Nhất lập tức giận dữ trừng mắt trợn tròn. Nàng hé mở làn môi hồng, liền muốn mở miệng nói cái gì đó.

Chỉ là lại thấy Độc Cô Ngạo Phong ngồi ở bên cạnh, Cố Duy Nhất lập tức nuốt trở lại tất cả lời nói vào trong bụng.

Dù sao, mấy ngày hôm trước nàng đã đồng ý với Độc Cô Ngạo Phong, rằng sẽ ngoan ngoãn, tuyệt đối không làm gì dẫn đến hắn tức giận!

Cho nên, nàng hiện tại cũng không so đo cùng Độc Cô Ngạo Vũ, tạm thời coi lời nói của hắn là đánh rắm thì cũng được rồi!

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, Cố Duy Nhất liền quay mặt đi, không lại để ý thêm tới Độc Cô Ngạo Vũ, tự mình mở miệng ăn bữa một thứ gì đó.

Độc Cô Ngạo Vũ ở một bên thấy vậy, trên mặt lập tức sững sốt.

Trong lòng càng là nghi hoặc không thôi.

Dù sao, nếu như thay đổi là dĩ vãng trước đây, cái tên ma lem này khẳng định sẽ tiếp tục đối chọi cùng hắn. Làm thế nào mà hiện tại, lại không cãi nhau với hắn đây! ? Thật sự ly kỳ!

Đối với Độc Cô Ngạo Vũ nghi hoặc không thôi, Độc Cô Ngạo Phong ngồi ở một bên thấy vậy, dường như là nghĩ đến cái gì, khóe miệng không khỏi nhẹ nhàng cong lên một cái, trong mắt xẹt qua vài phần vui mừng.

Mặc dù, khóe miệng Độc Cô Ngạo Phong cười, rất nhạt nhòa, lại vẫn bị Cố Duy Nhất nắm bắt được.

Thấy vậy, trong lòng Cố Duy Nhất vui vẻ.

Nghĩ đến, chính mình không so đo cùng Độc Cô Ngạo Vũ là đúng! Ít nhất có thể khiến Độc Cô Ngạo Phong hài lòng đây!

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất hé mở làn môi hồng, lập tức, dường như lại nghĩ đến cái gì , ánh mắt nhìn Độc Cô Ngạo Phong, càng là nổi lên vài phần hi vọng và cầu khẩn.

“Phụ hoàng, hiện nay vẫn còn không có phu tử chỉ bảo Duy Nhất học tập, chính là Duy Nhất muốn học viết chữ đây! Duy Nhất đợi cũng lâu rồi, lúc này có khả năng đến thư phòng của phụ hoàng , đi theo để cùng đọc sách học tập được không! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng, ánh mắt nhìn Độc Cô Ngạo Phong , càng là tràn đầy vẻ cầu khẩn.

Nghĩ đến, chính mình ở kiếp hiện đại đã học sách nhiều năm như vậy . Nay đi tới triều đại này, lại thành nửa thất học , thật sự đủ buồn cười.

Hiện nay, những phu tử này, vừa nghe đến đại danh của Độc Cô Ngạo Vũ thì đều sợ đến gà bay chó sủa. Cũng không biết trước đây Độc Cô Ngạo Vũ rốt cuộc dùng biện pháp gì, hù dọa nhiều phu tử phải bỏ chạy như vậy.

Làm hại nàng đã qua thời gian dài như vậy, mà cũng không có phu tử nào dám đến dạy bài học cho bọn họ.

Cố Duy Nhất trước đây cũng không phải là người thích đọc sách . Chỉ là, sau khi đi tới triều đại này, nàng cũng không thể ngay cả một chữ cũng không biết.

Huống chi nàng bây giờ còn là đường đường Quận chúa đây!

Nếu như bị người biết, đường đường Quận chúa mà không biết chữ, nếu nói ra thì mất mặt đến đâu a!

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, Độc Cô Ngạo Phong ngồi ở một bên, khi nghe được lời này của Cố Duy Nhất, trong mắt không khỏi xẹt qua vài phần vui mừng.

“Cái đó đương nhiên có khả năng, hiếm có người hiểu học được như ngươi, phụ hoàng rất vui mừng! Không giống A Vũ, trầm cho dù khiến hắn học tập như thế nào, đều không chịu cố gắng học.”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng vừa nói, lập tức, đồng mâu nheo nheo kia nhẹ nhàng quét nhanh một lượt, liền nhìn thẳng vào trên người Độc Cô Ngạo Vũ ngồi ở một bên, trong mắt mang theo vài phần bất đắc dĩ và chỉ trích.

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, lại thấy hắn nhìn về phía chính mình với ánh mắt bất đắc dĩ chỉ trích , trên mặt Độc Cô Ngạo Vũ lập tức liền buồn bực.

Hắn từ nhỏ liền không thích tập võ học chữ, chỉ thích chơi chim chọi để, những thứ này có thể trách hắn sao! ?

Đều do cái tên ma lem này, quả thực chính là một kẻ Mã Thí Tinh (nịnh bợ), không ngừng giả bộ có vẻ ham học ngoan ngoãn trước mặt hoàng huynh, còn không ngừng cuốn lấy hoàng huynh, đối với hoàng huynh thì vượt mong ngựa, hiện tại hoàng huynh đều thương nàng nhiều hơn so với hắn.

Nghĩ tới đây, Độc Cô Ngạo Vũ không khỏi hung hăng trợn mắt nhìn Cố Duy Nhất, đôi môi đỏ mọng hơi trễ ra, tràn đầy vẻ không vui.

Bị Độc Cô Ngạo Vũ hung hăng trừng mắt nhìn, Cố Duy Nhất lại cũng không từng để ý tới một chút nào.

Giờ phút này, sau khi nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong nói, thấy hắn đã đáp ứng lời thỉnh cầu của chính mình, Cố Duy Nhất không biết cao hứng biết bao đây!

Nàng nghĩ sau này, mỗi ngày đều có thể ở lại bên người Độc Cô Ngạo Phong, nấu cơm cho hắn ăn, giữa trưa còn có thể cùng hắn ở lại Ngự Thư Phòng, đọc sách, học chữ. Như thế thời gian ở chung cùng hắn lại tăng thêm không ít!

Nàng thật sự là có lời rồi!

Nghĩ tới đây, trong lòng Cố Duy Nhất bùng nổ niềm vui, khiến cho trong đôi mắt long lanh kia, càng là lộ rõ niềm vui tràn đầy.

Nhìn thấy dáng vẻ Cố Duy Nhất tràn đầy mừng thầm, Độc Cô Ngạo Vũ liền tức tối.

Chính là, đồng thời với cơn tức giận, Độc Cô Ngạo Vũ cũng lại đói bụng. Nhìn thấy trước mặt chỉ có hai đôi bát đĩa, lại không có cái nào dành cho chính mình, Độc Cô Ngạo Vũ lập tức há to cổ họng, quay ra bên ngoài quát lớn.

“Người đâu, dọn bát đĩa đến cho ta!”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Vũ quát, cung nhân lập tức vội vã đưa đến một bộ bát đĩa.

Độc Cô Ngạo Vũ cũng không khách khí với Cố Duy Nhất, cầm lấy bát đĩa, liền sung sướng bắt đầu cắn ngón ngón.

Tính toán phải ăn một bữa thật nhiều để trút giận một phen.

Ai biết, đến lúc Độc Cô Ngạo Vũ ăn thức ăn trên bàn, đôi mắt lập tức sáng ngời.

Từ nhỏ sống cuộc đời sang trọng xa xỉ, Độc Cô Ngạo Vũ có cái gì ngon miệng mà chưa hề được ăn! ?

Chính là những món ăn trước mắt này nhìn qua thì đơn giản, nhưng lại ăn ngon như vậy!

Món cá hấp cách thủy, thịt cá trơn mềm, thơm ngon mỹ vị.

Còn món thịt bò xào chua cay kia nữa, chất thơm ngon của thịt bò, ngon miệng cực kỳ!

Lại cả món mao huyết vụng kia, cay xé lưỡi!

Độc Cô A Vũ đã ném tất cả đồ ăn Thương Lang Quốc, lại chưa từng có ăn được món nào ngon như vậy!

Trong miệng được nếm món ăn ngon như vậy, Độc Cô Ngạo Vũ chỉ cảm thấy toàn bộ tức giận trong lòng không còn sót lại chút gì. Nên hắn, cũng không lại đấu võ mồm gì đó với Cố Duy Nhất nữa, chỉ là cầm lấy đôi đĩa, sung sướng bắt đầu cắn ngón ngón.

Nhìn thấy Độc Cô Ngạo Vũ giống như trận Long Quyển Phong (vòi rồng), không ngừng càn quét thức ăn trên bàn. Cố Duy Nhất nhìn mà thấy tức tối!

Những thức ăn này, chính là nàng làm một buổi sáng, là muốn làm cho Độc Cô Ngạo Phong ăn. Độc Cô Ngạo Vũ này dám chế giễu, nói cái gì đồ nàng làm thì không thể ăn được. Nhưng giờ phút này lại ăn cực kỳ hứng thú, đều sắp sửa chén sạch những món nàng làm cho Độc Cô Ngạo Phong ăn.

Nghĩ tới đây, trong lòng Cố Duy Nhất càng là phun phì phì. Thế nhưng có Độc Cô Ngạo Phong ở đây, nên nàng cũng không tiện nói thêm cái gì, chỉ là không ngừng cầm lấy đôi đĩa, gấp thức ăn cho Độc Cô Ngạo Phong.

Độc Cô Ngạo Vũ này, cũng không biết là con quỷ chết đuối đầu thai hay như thế nào, hắn lại ăn nhanh như vậy. Nàng nhất định phải nhanh lên một chút gấp thức ăn cho Độc Cô Ngạo Phong, bằng không, đều bị Độc Cô Ngạo Vũ ăn sạch!

Trong lòng suy nghĩ như vậy, Cố Duy Nhất càng là không ngừng cầm đôi đĩa gấp thức ăn cho Độc Cô Ngạo Phong, thỉnh thoảng, đưa ánh mắt nhìn trừng trừng Độc Cô Ngạo Vũ.

Chỉ là giờ phút này, Độc Cô Ngạo Vũ hơi đâu vẫn còn để ý tới nàng! ?

Hắn chỉ cảm thấy, những thức ăn này ngon miệng quá chừng, trong lòng chính lúc đang tính toán, sau này ngày ngày phải đến chỗ hoàng huynh

568. Chương 24 : Lùn Đen Xấu

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 24 : Lùn Đen Xấu

Edit : Angelina Yang

“Ách. . .”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Vũ nói, lại thấy Độc Cô Ngạo Vũ cầm tờ giấy chính mình mới vừa viết xong rồi vo viên thành một cục mà cười ha ha . Đáng vẻ kia, nói muốn nện cho một trận đến đâu, liền còn muốn nện cho một trận đau nhiều hơn nữa!

Còn nghĩ lại, mấy chữ chính mình mới vừa viết xong, bản thân mình đều không hài lòng. Hiện nay, lại bị Độc Cô Ngạo Vũ thấy được, thật sự mất mặt đến chết!

Nghĩ tới đây, trên mặt Cố Duy Nhất lập tức liền buồn bực, một luồng khí khô nóng, càng là từ đáy lòng bốc thẳng lên tới đỉnh đầu, kèm theo đó hai gò má đều hăm hập nóng bỏng, ánh mắt nhìn Độc Cô Ngạo Vũ, càng là giận dữ xấu hổ đan xen.

Nếu như nói rằng có khả năng, nàng thật sự muốn hung hăng xông đến, cắn chết cái tên gia hỏa lúc nào cũng như muốn được nện cho một trận !

Trong lòng tức giận, Cố Duy Nhất tức thì vươn cánh tay nhỏ bé, liền muốn phải cướp về trang giấy trên tay Độc Cô Ngạo Vũ.

Không biết làm sao, Độc Cô Ngạo Vũ phảng phất đã sớm ngờ tới sẽ tương tự như vậy, tay vươn giờ lên một cái, liền đưa trang giấy trên tay lên cao cao.

Cố Duy Nhất thấy vậy, lập tức nhảy bật lên từ trên mặt đất , liền tính toán đoạt lại tờ giấy kia. Tiếc rằng, thân thể Cố Duy Nhất thật sự quá mức nhỏ nhắn xinh xắn .

Mới mười hai mười ba tuổi tuổi, thân thể đều còn chưa phát dục đầy đủ mà! Còn chiều cao kia, càng là thấp tì tì.

Về phần Độc Cô Ngạo Vũ này, hiện nay đều đã mười bảy tuổi , đã sớm phát dục gần hết rồi.

Hơn nữa gần đây, hắn hình như so với trước đây thì cao hơn rất nhiều. Hiện nay, đều sắp sửa cao đến thước tám rồi.

Cố Duy Nhất cao có một thước rưỡi, ở trước mặt Độc Cô Ngạo Vũ, quả thực thật giống như là một đứa bé.

Cho dù nàng bật nhảy tại chỗ như thế nào , muốn cướp lại trang giấy trên tay Độc Cô Ngạo Vũ , đều sẽ không đoạt nổi.

Nhìn thấy nụ cười đắc ý trên mặt Độc Cô Ngạo Vũ , Cố Duy Nhất càng là tức đến sắp bùng nổ.

“Cái tên tiểu tử thú vị đáng ghét nhà người này, mau trả lại tờ giấy kia cho ta nhanh lên một chút!”

Cố Duy Nhất mở miệng, tức đến đỏ mặt tía tai.

Đối với Cố Duy Nhất đầy vẻ tức giận , Độc Cô Ngạo Vũ lại cười đến càng cảm thấy sung sướng đầy kích động.

“Ha ha ha ha ha ha. . . Ta chính là không trả lại cho người, người có bản lĩnh thì tới đoạt nha! Ha ha ha ha ha ha, không nghĩ tới, người cái tên ma lem này, không chỉ có người xấu da đen, cái đầu cũng thấp như vậy, quả thực là Lùn Đen Xấu mà! Sau này, ta gọi người Lùn Đen Xấu là được rồi, ha ha ha ha ha ha. . .”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, cười đến càng cảm thấy càn rỡ đắc ý.

Phải biết rằng, nếu như đánh nhau, hẳn không so sánh được với Xú nha đầu này.

Lần trước, liền đã bị Xú nha đầu này đánh cho thành đầu heo, vô cùng nhục nhã như thế . Hẳn đến nay nghĩ tới, mà đều tức giận không thôi đây!

Hiện nay, không nghĩ tới Xú nha đầu này, cũng bị có lúc chịu lép vế ở trước mặt mình, chỉ nghĩ đến thôi mà đã sướng rồi!

Nghĩ tới đây, trong lòng Độc Cô Ngạo Vũ càng cảm thấy đắc ý, nụ cười càng cảm thấy dương dương tự đắc.

Nhìn thấy Độc Cô Ngạo Vũ cười càn rỡ kiêu ngạo như thế, Cố Duy Nhất càng là tức tối đến sắp sửa nổ phổi.

Tuy nhiên, liền vào lúc Cố Duy Nhất tức giận , đột nhiên, bên tai truyền đến một giọng nói trầm thấp khàn khàn

“Đang tức giận cái gì đây! ?”

Nam nhân mở miệng, âm thanh tuy nhẹ nhàng, nhưng ở trong giọng nói lại mang theo vẻ uy nghiêm không cho phép người ta nghi ngờ chất vấn.

Nghe vậy, trong lòng Cố Duy Nhất giật nảy lên một cái, lập tức, nhìn lại nơi phát ra âm thanh.

Chỉ thấy, Độc Cô Ngạo Phong vốn đang chăm chú phê duyệt tấu chương , không biết từ khi nào đã đi tới trước mặt bọn họ .

Trên gương mặt tuần tú kia, giờ phút này càng là mang theo vài phần lạnh lùng và không vui.

Thấy vậy, đôi môi đỏ mọng của Cố Duy Nhất không khỏi chu ra một cái, ánh mắt nhìn Độc Cô Ngạo Phong , càng là mang theo vài phần dằn vặt về tui thân.

“Phụ hoàng, đều do hắn. . .”

Cố Duy Nhất mở miệng, giọng điệu dè dặt, phảng phất một đứa bé bị người bắt nạt, đang tổ khổ ở trước mặt người lớn.

Nhìn thấy Cố Duy Nhất cúi đầu chu môi, dáng vẻ rất uất ức , đồng mâu động lòng kia của Độc Cô Ngạo Phong đầu tiên là nhẹ nhàng lóe ra một phen.

Sau đó khuôn mặt tuần tú vừa chuyển, ánh mắt quét một vòng, liền rơi tại trên người Độc Cô Ngạo Vũ đứng ở một bên.

“A Vũ.”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, âm thanh nhẹ nhàng, chỉ là ở trong giọng nói, mang theo vài phần uy nghiêm và cảnh cáo.

Nếu như thay đổi người bên ngoài, khi nghe được Độc Cô Ngạo Phong nói một câu như vậy , lập tức sợ đến im lặng như ve sầu mùa đông (câm như hến)

Chính là Độc Cô Ngạo Vũ lại ngoại lệ!

Dù sao, Độc Cô Ngạo Vũ đã sớm quen thói càn quấy trước mặt Độc Cô Ngạo Phong. Giờ phút này, khi nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, chỉ là thu lại nụ cười phóng đảng kia trên mặt.

Chỉ là sau một khắc, dường như là nghĩ đến cái gì, hắn liền đưa tới trước mặt Độc Cô Ngạo Phong trang giấy cầm trong tay như thể hiến vật quý. Đôi môi đỏ mọng hé ra, mở miệng cười nói.

“Ha ha ha ha ha ha. . . Hoàng huynh, huynh mau nhìn xem, chữ này xấu tới đâu a! Đệ lớn đến thế này, có lẽ lần đầu tiên nhìn thấy chữ xấu như vậy . Nếu như dán tờ giấy này tại cửa ra vào, nói không chừng còn có thể trừ tà được đây!”

“Người nói bậy bạ gì đó! Chỉ có người nói như vậy thôi! ?”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Vũ nói, Cố Duy Nhất lập tức liền buồn bực, lửa giận trong lòng càng cảm thấy bốc cao.

Mặc dù nói, nàng cũng biết chính mình viết chữ xấu, nhưng mà cũng không có khoa trương đến mức như Độc Cô Ngạo Vũ nói vậy!

Cái tên này, thật sự muốn nện cho một trận!

Nói cái gì, dân tại cửa ra vào còn có thể trừ được tà! ? Tức chết nàng !

Nghe tới đây, ánh mắt của Cố Duy Nhất nhìn Độc Cô Ngạo Vũ, cơ hồ muốn phun lửa .

Tuy nhiên, Cố Duy Nhất càng tức giận, Độc Cô Ngạo Vũ càng là hài lòng.

“Hoàng huynh, huynh mau nhìn! Chữ này phải chăng là rất xấu! ?”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Vũ nói, lại thấy Độc Cô Ngạo Vũ như thể hiển vật quý, đưa ra những chữ chính mình mới vừa viết cho Độc Cô Ngạo Phong xem, trên mặt Cố Duy Nhất liền buồn bực, ngượng ngùng lẫn xấu hổ vô cùng .

Nghe đến mấy chữ chính mình mới vừa viết xong, bản thân mình đều không vừa ý quá chừng.

Hiện nay, chính mình viết chữ xấu như vậy , lại còn bị Độc Cô Ngạo Phong thấy được, trời ạ! Nàng không muốn sống!

Nghe tới đây, trên mặt Cố Duy Nhất quần bách, càng là cuống quýt đưa tay, muốn cướp lại trang giấy kia. Đôi môi đỏ mọng hé ra, nàng mở miệng bồi rối nói.

“Phụ hoàng, người không nên nhìn , không nên nhìn!”

Cố Duy Nhất mở miệng, mong muốn ngăn cản, chỉ là đã không còn kịp rồi.

Nàng nhìn thấy lúc ánh mắt của Độc Cô Ngạo Phong rơi trên trang giấy chính mình viết, hàng mi xinh xắn kia đột nhiên nhẹ nhàng cau lại một cái.

Cố Duy Nhất ngượng ngùng ảo não quả muốn kẻ nứt trên mặt đất, trực tiếp chui vào trong đó.

Phải biết rằng, nàng rất không muốn thấy, chính là bị Độc Cô Ngạo Phong thấy khuyết điểm của mình.

Hiện nay, điểm yếu chính mình khó khăn mở miệng nhất, lại bị Độc Cô Ngạo Phong thấy, Cố Duy Nhất chỉ càng cảm thấy xấu hổ vô cùng .

Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ngượng ngùng quần bách, càng là cúi gục xuống, lại cũng không dám liếc mắt nhìn Độc Cô Ngạo Phong.

Nàng sợ hãi phải trông thấy ánh mắt chê bai của Độc Cô Ngạo Phong.

Sớm biết rằng sẽ như thế,

569. Chương 25 : Lâu Thừa Tướng

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 25 : Lâu Thừa Tướng

Edit : Angelina Yang

Trong lòng chính lúc đang thờ dài, từ trên đỉnh đầu, liền truyền đến giọng nói nam nhân trầm thấp khàn khàn.

“Chú ý một chút.”

“A, đúng vậy, phụ hoàng. . .”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong nói, gương mặt Cố Duy Nhất nghiêm túc lại, lập tức vứt bỏ suy nghĩ miên man ở trong đầu, bắt đầu chăm chú học tập.

Chỉ thấy, Độc Cô Ngạo Phong đang nắm bàn tay nhỏ bé của mình, sau đó dẫn dắt tay, tự mình dạy nàng viết chữ.

Cùng với hành động của Độc Cô Ngạo Phong, bề mặt tờ giấy trắng ở trên bàn trên liền từ từ viết ra một chữ.

Trước kia từng nghe người ta nói qua, nhìn chữ ra người, nói vậy cũng không có sai một chút nào!

Chỉ thấy Độc Cô Ngạo Phong viết chữ, văn chương sắc bén, như rồng như phượng, giống như người của hân!

Thấy vậy, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi chặc chặc thở dài.

Nam nhân này, có thể không nên ưu tú như vậy được chăng ! ?

Không chỉ có dung mạo đẹp, cá tính tốt, còn địa vị cao quý chí cao vô thượng kia nữa. Hiện nay, ngay cả chữ viết cũng đến độ giỏi như vậy!

Nam nhân như vậy, đủ để cho người trên toàn thế gian đều hận hân!

Nam nhân thì hận chính mình không bằng hân, nữ nhân thì hận hân không thích chính mình!

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, lập tức, càng là từ từ nhìn thấy chữ mới rồi tay của Độc Cô Ngạo Phong dẫn dắt dạy chính mình viết ra.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất đôi mắt sáng ngời, môi đỏ mọng hé ra, không khỏi mở miệng cười nói.

“Phụ hoàng, cái này có phải là chữ ”cố” không a! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng, gương mặt nhỏ nhắn vừa ngược lên, nhìn Độc Cô Ngạo Phong mở miệng tra hỏi.

Nghe vậy, Độc Cô Ngạo Phong chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, lập tức, đôi môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói.

“Nào, phụ hoàng sẽ dạy ngươi viết tên mình.”

“Vâng, được ạ.”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong nói, trong lòng Cố Duy Nhất kích động. Sau đó, càng là cúi đầu xuống, nhìn thấy Độc Cô Ngạo Phong nắm bàn tay nhỏ bé của mình, rồi cầm bút lông, tiếp tục viết trên giấy.

Nhìn thấy hai chữ khác từ từ xuất hiện ở trên trang giấy, trong lòng Cố Duy Nhất càng là mừng thầm vô cùng.

Chỉ cảm thấy, ba chữ này, nhìn thế nào đều thấy sao mà đẹp mắt như thế!

Nét bút sắc bén lưu loát, như rồng như phượng, làm cho người ta nhìn thấy, đều như trước mắt sáng ngời!

Thấy vậy, Cố Duy Nhất đầu tiên là từ từ nhìn kĩ chữ viết trên giấy, đôi mắt càng là long lanh, bên trong đều là lộ rõ vui vẻ.

“Ha ha, phụ hoàng, cái này liền là tên của con đây! Viết thật là đẹp mắt đây!”

Cố Duy Nhất mở miệng, nhìn Độc Cô Ngạo Phong mở miệng cười nói.

Nhìn thấy Cố Duy Nhất long lanh mắt nhưng, trong mắt lộ rõ niềm vui, làm cho người ta nhìn thấy, cũng không nhịn được cong môi cười một tiếng.

Mặc dù, khóe miệng Độc Cô Ngạo Phong cười, rất mờ rất nhạt, nhưng vẫn bị Cố Duy Nhất thấy được.

Thấy vậy, trong lòng Cố Duy Nhất ảm áp, lập tức, dường như là nghĩ đến cái gì , đôi môi đỏ mọng hé ra, mở miệng hỏi.

“Phụ hoàng, tên của người viết như thế nào! ? Người cũng dạy dạy con viết tên của người đi!”

Cố Duy Nhất mở miệng, ánh mắt nhìn Độc Cô Ngạo Phong, càng là sốt ruột chờ mong.

Dù sao, nàng thật sự thật muốn biết, tên của Độc Cô Ngạo Phong, viết như thế nào đây!

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất chờ mong, Độc Cô Ngạo Phong nghe vậy, đầu tiên là lẳng lẳng liếc mắt nhìn Cố Duy Nhất một chút . Rồi lại thay đổi một tờ giấy trắng khác, sau đó, nắm tay Cố Duy Nhất , lại lần nữa đưa bút, dấn dặt tay bắt đầu viết.

Cùng với mặt khác bốn chữ viết ra đến, Cố Duy Nhất không khỏi chăm chú nhìn kỹ một phen, lập tức, môi hồng cong lên một cái, mở miệng cười nói.

“Ha hã, thì ra tên của phụ hoàng là viết như vậy , viết thật tốt đây!”

Cố Duy Nhất cầm lấy trang giấy viết tên Độc Cô Ngạo Phong , mở miệng cười nói.

Chỉ cảm thấy, Độc Cô Ngạo Phong viết chữ, mỗi một chữ đều giống như nghệ thuật, đẹp mắt quá chừng.

Cũng không biết, chính mình năm nào tháng nào, mới có thể viết ra được chữ đẹp như vậy đây!

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, lại thấy Độc Cô Ngạo Vũ ngồi ở một bên sao chép , đột nhiên đuổi người ra, sau đó như thể được giải phóng, mở miệng nói.

“Chà, rốt cuộc đã sao chép xong, hoàng huynh, xin xem qua.”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng vừa nói, lập tức, càng là nâng trang giấy chính mình vừa mới sao chép xong , đi tới trước mặt Độc Cô Ngạo Phong. Trên mặt, quả là đáng dấp đứa bé hiền vạt quý.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất bĩu đôi môi đỏ mọng, lập tức đảo mắt nhìn quanh một lượt, không khỏi nhìn vào trên trang giấy Độc Cô Ngạo Vũ viết.

Không nhìn còn khá, vừa nhìn, trên mặt Cố Duy Nhất đầu tiên là hiện vẻ sửng sốt, sau đó nàng hé mở làn môi hồng, tiếng cười ha ha kia phút chốc tràn ra từ trong miệng nàng.

“Ha ha ha ha ha ha. . . Cái này cũng nói là chữ sao! ? Quả thực là chữ như gà bới a! Mang dán lên trên cửa, còn có thể đuổi ma đây!”

Cố Duy Nhất vừa cười ha ha, sau đó học những lời Độc Cô Ngạo Vũ mới nói vừa rồi, hất ngược trở về.

Nhưng mà, Cố Duy Nhất thốt ra cũng là lời nói thật.

Vốn tưởng rằng, chính mình viết chữ đã đủ xấu , không nghĩ tới, thật đúng là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên!

Độc Cô Ngạo Vũ này, viết chữ lại so với chính mình vẫn còn xấu hơn, thế mà hấn vừa rồi vẫn còn khoe khoang như vậy, lại nói nàng viết chữ xấu!

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, Độc Cô Ngạo Vũ nghe được lời này của Cố Duy Nhất, trên mặt lập tức liền buồn bực, đôi môi đỏ mọng hé ra, tức thì mở miệng lẩm bẩm.

“Cái đồ Lùn Đen Xấu nhà ngươi này chế giễu cái gì! ? Đây chính là chữ tốt nhất mà Gia viết! Phải biết rằng, người khác muốn nhìn, cũng không thể thấy đó! Hơn nữa, chữ do Gia viết ra, chính là cá tính, người không hiểu!”

“Ồ, vẫn còn cá tính đây! Da mặt ngươi thật đúng là đủ dày. Thứ viết ra căn bản không phải là chữ, đây chính là chữ như gà bới. Thật sự là nhìn chữ ra người, đã viết xấu còn không dám thừa nhận, da mặt thật đúng là đủ dày!”

Lượn về cãi nhau, Cố Duy Nhất dám nói đệ nhị, thật đúng là không ai dám nhận đệ nhất đây!

Nghe được lời này của Cố Duy Nhất, Độc Cô Ngạo Vũ càng là tức tối phần nộ. Hấn cắn răng, định mở miệng muốn nói điều gì. Lại thấy Độc Cô Ngạo Phong đứng ở một bên, một mực yên lặng không lên tiếng, chợt hé mở làn môi hồng, trầm giọng nói.

“Đủ rồi, không cho lại ồn ào !”

“Hoàng huynh. . .”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong nói, đôi môi đỏ mọng của Độc Cô Ngạo Vũ không khỏi chu ra một cái, ánh mắt nhìn Độc Cô Ngạo Phong, càng là giống như thâm cung oán phụ, vô cùng ai oán.

Phải biết rằng, trước kia hoàng huynh của hắn trong mọi chuyện đều nghe theo hắn, chiều chuộng hắn. Chính là hiện nay, sau khi có người con gái nuôi này, mọi chuyện bắt đầu bất công.

Nghĩ tới đây, trên mặt Độc Cô Ngạo Vũ càng là đỏ ửng ghen tị.

Nhưng mà ngại với Độc Cô Ngạo Phong ở đây, không tiện phát tác.

Nhìn thấy Độc Cô Ngạo mặt mày ghen tị không vui, Độc Cô Ngạo Phong chân mày khẽ chau mày, trên mặt đều là dáng vẻ nghiêm nghị.

“A Vũ, một mình ngươi nhìn một chút, chính mình viết, rốt cuộc là cái chữ gì? Những thứ này có thể nói là chữ sao?”

“Ách, hoàng huynh, ta. . .”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong nói, lại thấy Độc Cô Ngạo Phong vẻ mặt nghiêm nghị, trong lòng Độc Cô Ngạo Vũ không khỏi chột dạ.

Kỳ thật, hắn cũng biết, chữ chính mình viết đích xác rất xấu. . .

Chính là ngại có Cố Duy Nhất ở đây, vì vấn đề mặt mũi, khiến Độc Cô Ngạo Vũ hé đôi môi đỏ mọng, không khỏi mở miệng than thở.

“Chính là, nàng viết chữ, không phải so với đệ càng viết xấu hơn sao?”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, cho dù chết, cũng phải tìm một người chết theo! Rồi hãy nói sau, Xú

570. Chương 25-1 : Tiếng Khóc Nữ Nhân Nửa Đêm Canh Ba

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 25-1 : Tiếng khóc nữ nhân nửa đêm canh ba

Edit : Angelina Yang

Nghe được lời Cúc Vận nói, Cố Duy Nhất tỏ vẻ hiểu rõ gật đầu.

Nàng mặc dù thích Độc Cô Ngạo Phong, chỉ là, Độc Cô Ngạo Phong là người đích xác lạnh lùng.

Bình thường, nhìn thấy hắn, đều là dáng vẻ uy nghiêm vô hạn, lạnh lùng như băng. Phảng phất vạn vật thế gian, đều không lọt vào mắt.

Lại phảng phất là một tòa băng sơn vạn năm không thay đổi, chỉ cần hắn hơi chút trừng mắt, liền đủ để cho người sợ hết hồn hết vía.

Tuy là như thế, Cố Duy Nhất vẫn cứ yêu thích cảm giác ở chung một chỗ cùng Độc Cô Ngạo Phong.

Bởi vì nàng biết, Độc Cô Ngạo Phong kỳ thật chỉ là một người bề ngoài lạnh lùng bên trong nóng bỏng. Hắn kỳ thật rất tốt, chỉ là không giỏi thể hiện ra thôi.

Nghĩ tới đây, ở trong đầu Cố Duy Nhất, không khỏi hiện lên một đạo bóng dáng cao to quen thuộc kia.

Nghĩ đến Độc Cô Ngạo Phong, bản thân Cố Duy Nhất, liền cảm giác vừa lòng đẹp ý.

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất vừa lòng đẹp ý nhớ lại, chỉ thấy Cúc Vận ở một bên, dường như là nghĩ đến cái gì, nên hé mở làn môi hồng, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, phảng phất như cực kỳ buồn bực.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất không khỏi phục hồi tinh thần lại, trên gương mặt sưng sốt, trong mắt thoáng hiện vài phần vẻ nghi hoặc.

“Cúc Vận, người làm sao vậy! ?” Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, đồng mâu Cúc Vận trông về phía chân trời xa xa, phảng phất như là nghĩ đến cái gì, nàng hé mở làn môi hồng, nhẹ nhàng nói.

“Người ưu tú giống như Lâu Thừa Tướng , đến nay cũng chưa có lấy vợ! Cũng không biết, người ưu tú giống như Lâu Thừa Tướng , sau này sẽ lấy một nữ nhân như thế nào! ?”

Cúc Vận mở miệng, trong giọng nói mang theo sự thở dài và bất đắc dĩ sâu sắc.

Nghe vậy, Cố Duy Nhất dường như là nghĩ đến cái gì, trên mặt đầu tiên là sửng sốt. Sau đó , đôi mắt sáng ngời, liền không nhịn được dùng bả vai huých thật mạnh vào bả vai Cúc Vận một cái, ánh mắt nhìn Cúc Vận càng là lộ rõ vẻ hài hước và trêu chọc.

“Ha ha, Cúc Vận, người phải chăng là thích Lâu Thừa Tướng ! ?”

“A! ? Quận chúa, không cho người nói vậy!”

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, bản thân Cúc Vận liền lập tức bắt đầu bối rối

Lập tức, dường như càng sợ hãi bị người khác nghe được , không ngừng quan sát xung quanh một phen. Sau khi nhìn thấy không có những người khác, Cúc Vận mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn thấy Cố Duy Nhất mặt mày hài hước, Cúc Vận càng là mặt mày đỏ bừng, trên mặt, không che dấu nổi vẻ ngượng ngùng và thẹn thùng.

“Quận chúa, người vẫn còn nhỏ tuổi như vậy, biết cái gì là thích không! ? Người không nên nói vậy, nếu như là bị người biết. . .”

“Ha ha, Cúc Vận, người là bị ta nói trúng tâm sự , có đúng hay không! ? Hơn nữa, người đừng nhìn ta tuổi còn nhỏ, kỳ thật ta cái gì cũng đều biết đó!”

Cố Duy Nhất mở miệng cười nói.

Phải biết rằng, hiện tại khối thân thể này của nàng mặc dù chỉ có dáng vẻ mười hai mười ba tuổi, thế nhưng tuổi nàng trên thực tế kỳ thật đã mười tám tuổi , so với tuổi của Cúc Vận còn lớn hơn đây!

Giờ phút này, lại thấy dáng vẻ Cúc Vận tràn đầy ngượng ngùng thẹn thùng, quả thực chính là giấu đầu lòi đuôi!

Thấy vậy, Cố Duy Nhất đối với Lâu Thừa Tướng kia, càng cảm thấy hiếu kỳ .

Vì vậy, đôi môi đỏ mọng hé ra, nàng không khỏi mở miệng hỏi.

“Cúc Vận, Lâu Thừa Tướng kia, rốt cuộc tên gọi là gì! ? Ông ấy cùng phụ hoàng có quan hệ rất tốt sao! ?”

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, Cúc Vận lập tức gật đầu, mở miệng nói.

“Lâu Thừa Tướng họ Lâu, tên Đông Ly, chính là từ nhỏ cùng nhau lớn lên với Hoàng thượng. Bọn họ từ nhỏ liền cùng nhau đọc sách, cùng nhau tập võ, cơ hồ đến tình trạng như hình với bóng. Đến sau khi Hoàng thượng đăng cơ , Lâu Thừa Tướng liền được Hoàng thượng bổ làm Thừa Tướng, chính là trợ thủ đắc lực được Hoàng thượng coi trọng nhất đó! Rất nhiều chuyện lớn nhỏ của Triều đình, Hoàng thượng đều giao cho Lâu Thừa Tướng đi xử lý. Đối với Lâu Thừa Tướng, là cực kì tín nhiệm. Liền giống như nói lần này đây, Sơn Tây có thổ phỉ làm loạn, Hoàng thượng liền sai Lâu Thừa Tướng mang binh đi bao vây tiêu trừ thổ phỉ Sơn Tây . Nghe nói, Lâu Thừa Tướng đã đánh là thắng, trí dũng hơn người, chỉ dùng thời gian ba tháng, liền tiêu diệt thổ phỉ Sơn Tây , thật sự quá lợi hại .”

Nghe được lời Cúc Vận nói, Cố Duy Nhất không khỏi lú lỏi, mặt đầy thán phục.

“Oa, thật sự lợi hại như vậy a! ?”

“Đó là tự nhiên, Lâu Thừa Tướng trí dũng hơn người, tuấn tú vô song, không có chuyện gì mà ông ta làm không được!”

Cúc Vận vừa nói, vừa bắt chéo hai tay, trên mặt, càng là hiện rõ dáng vẻ mơ mộng tình đầu của tiểu cô nương.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất không khỏi bĩu đôi môi đỏ mọng một cái, lập tức vươn ngón tay véo véo gương mặt trắng nõn hiem thấy kia của Cúc Vận , mở miệng trêu chọc cười nói.

“Người nha người, chính là rau cải tháng mười!”

“A! ? Rau cải tháng mười! ? Có ý tứ gì! ?”

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, khuôn mặt nhỏ nhắn của Cúc Vận hiện vẻ sửng sốt, mặt mày nghi hoặc.

Cố Duy Nhất thấy vậy, không khỏi hé miệng cười một tiếng, lập tức mở miệng nói.

“Tháng mười rau cải hoài xuân a!”

“A! ? Quận chúa, người. . . xấu lắm !”

Nghe được lời này của Cố Duy Nhất, gương mặt Cúc Vận lập tức liền buồn bực. Sau đó , một ráng đỏ bừng liền nhanh chóng hiện lên trên hai gò má của nàng. Gương mặt đỏ rực kia, khiến cho nàng nhìn qua, phảng phất một quả táo chín đỏ, rất là dễ thương!

Thấy vậy, Cố Duy Nhất không khỏi ha hả cười một tiếng, trong lòng càng là thở dài vô cùng.

Chắc chắn chắc, làn da thật đẹp a!

Trắng trẻo hồng hào, cũng không biết, làn da của chính mình, đến lúc nào cũng có thể trắng nõn hiem thấy giống như Cúc Vận đây ! ?

Nhớ lại gần đây, nàng mấy ngày liên tiếp cũng không ngừng ăn các loại trái cây có thể trắng đẹp ra. Chỉ là, da thịt vẫn không có nhìn ra trắng được bao nhiêu.

Cũng không biết, khối thân thể này của nàng là trời sinh da liền đen, hay là như thế nào.

Thật hy vọng, chính mình cũng có thể chờ đến một ngày có được làn da trắng nõn hiem thấy a. Đến lúc đó, Độc Cô Ngạo Phong có thể liền càng thêm thích nàng hay không đây! ?

. . .

Đến lúc trời chiều từ từ ngả bóng về tây, màn đêm đã giáng xuống .

Vàng trắng sáng cao cao giữa trời, những vì sao lấp lánh chợt lóe nhấp nháy, phảng phất đôi mắt của các tiểu tinh linh đang chớp chớp. Chúng tô điểm cho cảnh đêm, càng cảm thấy mê người .

Giờ phút này, Cố Duy Nhất chính lúc đang tắm rửa thay quần áo.

“Cúc Vận, còn sữa bò nữa không ! ? Lại mang một thùng đến.”

Ngâm mình ở bên trong bồn tắm đồ đầy sữa bò , trên mặt nước càng là phủ đầy một tầng hoa tươi kiêu diễm ướt át. Cố Duy Nhất vừa sung sướng ngâm trong sữa bò tắm, vừa không quay đầu lại mà mở miệng nói với Cúc Vận ở phía sau.

Cúc Vận nghe vậy, lập tức gật đầu nói.

“Vâng, có, Quận chúa đợi một tí, nô tỳ đổ vào cho Quận chúa.”

Cúc Vận vừa nói, liền nhắc tới trên mặt đất một thùng sữa bò, từ từ trút xuống bên trong bồn tắm.

Cảm giác được sữa bò bên trong bồn tắm càng đầy hơn vài phần, khóe miệng Cố Duy Nhất cong lên một cái, mặt mày sung sướng ngâm nga ư ử một khúc ca.

Trong lòng chỉ cảm thấy, may là nàng xuyên qua đến triều đại này, được Độc Cô Ngạo Phong phong làm Quận chúa, hưởng thụ đãi ngộ, tự nhiên càng không giống với những người khác.

Coi như là tại thời hiện đại, nàng làm sao còn có thể hưởng thụ đãi ngộ mỗi ngày tắm sữa bò a! ?

Liền tại vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, Cúc Vận đứng ở sau lưng nàng, vừa chậm rãi chà lưng cho nàng, lập tức, đôi môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói.

“Quận chúa đã nói qua, tắm sữa bò có khả năng trắng đẹp, quả thật không giả đây! Gần đây nước da của Quận chúa, so với trước đây có trắng hơn. Hơn nữa, thật trơn mềm đây! Quả thực giống như là lụa, vuốt thật là thoải mái!”

Nghe được lời Cúc Vận nói, đôi mắt Cố Duy Nhất lập tức sáng ngời, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng hỏi.

“Cúc Vận, người nói là sự thật sao!?”

“Ha hã, Quận chúa, cái đó đương nhiên là thật sự, Cúc Vận làm thế nào mà nói lừa gạt Quận chúa đây!?”

Nhìn thấy Cố Duy Nhất có vẻ hơi không thể tin được, Cúc Vận lập tức gật đầu khẳng định.

Nghe vậy, Cố Duy Nhất lập tức trong lòng nở hoa.

Dù sao, sau khi nàng đi tới triều đại này, một mực sống đời sang trọng xa xỉ, cái gì cũng không thiếu. Duy độc đối với làn da của chính mình, thì một mực canh cánh trong lòng.

Dù sao, có một nữ nhân nào lại không muốn chính mình có da thịt trắng nõn! ?

Vì một trắng che được ba xấu! Nếu như đường nét có xinh xắn, nhưng da thịt ngăm đen, liền lập tức giảm đi vài phần.

Hiện nay, nàng dùng nhiều biện pháp như vậy, vắt hết óc, đơn giản là muốn làn da của chính mình có thể trắng hơn một chút thôi.

Hiện nay, nghe được Cúc Vận nói lời này, Cố Duy Nhất làm thế nào lại không cao hứng! ?

Trong lòng kích động không thôi, Cố Duy Nhất lập tức giơ cao đôi tay của chính mình, cúi đầu nhìn một chút. Chỉ là, cho dù nàng nhìn như thế nào đều cảm giác vẫn giống như bình thường, nên trên mặt không khỏi có thêm vài phần chán nản.

“Không có a! Ta nhận thấy, vẫn giống bình thường mà!”

Nhìn thấy Cố Duy Nhất cau lại chân mày, nét mặt có vẻ chán nản, Cúc Vận không khỏi mở miệng cười nói.

“Ha hã, đó là bởi vì Quận chúa chưa từng chú ý. Cúc Vận ngày ngày hầu hạ Quận chúa, tự nhiên lưu ý đến màu da của Quận chúa. So với trước đây là trắng hơn rất nhiều đây!”

Nghe được lời Cúc Vận nói, Cố Duy Nhất mặc dù chính mình không cảm thấy gì, nhưng mà, trong lòng vẫn hiện lên vài phần an ủi.

“Ai, mặc kệ, chỉ cần ta ngày ngày ngâm tắm sữa bò, ăn những trái cây có thể trắng đẹp này, thì một ngày kia, khẳng định sẽ đến ngày có được da thịt trắng nõn hiếm thấy đây!”

Cố Duy Nhất vừa xiết chặt nắm tay nhỏ bé, trong mắt càng là hiện ra dáng vẻ kiên quyết.

Cúc Vận thấy vậy, chỉ là hé miệng cười một tiếng.

Đến sau khi Cố Duy Nhất ngâm tại bồn tắm không sai biệt lắm được một canh giờ, nàng mới lưu luyến không rời đứng dậy.

Nếu không phải da trên người đều sắp sửa nhả nhúm, nàng thật đúng là không muốn rời khỏi bồn tắm đây!

Cố Duy Nhất vừa nghĩ, vừa rời khỏi bồn tắm.

Cúc Vận ở một bên, càng là làm hết phận sự tiến lên, lau khô thân thể cho Cố Duy Nhất, lại thay nội y sạch sẽ.

Đến sau khi làm xong những việc lật vạt này, sắc trời đã không còn sớm.

Hiện tại Cố Duy Nhất mỗi ngày đều phải chuẩn bị đồ ăn sáng cho Độc Cô Ngạo Phong, cho nên nàng dậy đặc biệt sớm hơn, buổi tối, tự nhiên cũng là ngủ sớm hơn.

Sau khi ngâm tắm vui sướng thoải mái sữa bò xong xuôi, Cố Duy Nhất cũng đã mệt mỏi.

Nàng chỉ cảm thấy một cơn buồn ngủ kéo tới, khiến Cố Duy Nhất không nhận được đưa tay ngáp ngáp ngắn ngủi.

Cúc Vận thấy vậy, lập tức mở miệng nói.

“Quận chúa mệt rồi, đi ngủ nhanh lên một chút đi! ? Tối nay có thể sẽ có trời mưa, nô tỳ có lẽ nên đóng kín cửa sổ, tránh để buổi tối khí lạnh thổi vào, khiến Quận chúa cảm lạnh.”

Cúc Vận vừa nói, vừa cẩn thận tỉ mỉ đóng lại cửa sổ chạm trổ rộng mở kia.

Nghe vậy, trên mặt Cố Duy Nhất cũng hiện vẻ sửng sốt.

“Ồ, mới vừa rồi ta rõ ràng thấy ánh trăng đẹp đẽ trên trời mà, làm thế nào trời muốn mưa đây! ?”

“Ha ha, lúc này là ngày tháng sáu, thời tiết thay đổi bất thường, nên cũng không kỳ quái chút nào.”

Cúc Vận vừa nói, vừa đi tới bên cạnh Cố Duy Nhất, từ từ buông màn che xuống.

“Quận chúa nghỉ ngơi thật tốt, nô tỳ trước lui xuống.”

“Ừ, người đi nghỉ ngơi đi!”

Nghe được lời Cúc Vận nói, Cố Duy Nhất chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, liền để cho Cúc Vận đi nghỉ ngơi.

Thân là Quận chúa, bên người tự nhiên có rất nhiều người hầu hạ.

Nếu như là cung nữ hầu hạ bên người, thì buổi tối mỗi ngày đều phải trải chiếu trên đất bên ngoài phòng ngủ để ngủ, để ngừa chủ nhân có bất cứ hạ lệnh gì, liền có thể trước tiên xuất hiện.

Chỉ là Cố Duy Nhất cảm giác được điều này thật sự rất không có nhân đạo.

Nàng không phải người cổ đại sinh ra lớn lên tại triều đại này, cho nên, liền miễn cho Cúc Vận bọn họ công việc ngủ ra đất ngủ và canh giữ ở bên ngoài phòng ngủ.

Dù sao buổi tối mỗi ngày nàng đều sẽ ngủ rất say, cũng sẽ không có chuyện gì.

Hơn nữa, coi như nàng có chuyện gì, chính mình cũng có thể đủ sức đi làm.

Giờ phút này, sau khi Cố Duy Nhất để cho Cúc Vận lui xuống đi nghỉ ngơi, nàng liền nằm ở trên giường, tính toán ngủ.

Tuy nhiên, đang lúc Cố Duy Nhất sắp sửa đi vào mộng đẹp, trong khi nửa ngủ nửa tỉnh chỉ thấy, đột nhiên nghe được một hồi tiếng khóc réo rất thảm thiết.

Mới đầu, Cố Duy Nhất chưa từng lưu ý, chỉ nghiêng người một cái rồi tiếp tục ngủ.

Tuy nhiên, tiếng khóc réo rất thảm thiết, lại càng cảm thấy rõ ràng.

Từng chút một, Cố Duy Nhất vốn đang cực kỳ buồn ngủ, không khỏi dần dần tỉnh dậy, trong lòng càng là nghi hoặc vô cùng.

Đã trễ thế này, rốt cuộc là ai khóc lóc ở bên ngoài a! ?

Trong lòng nghi hoặc, Cố Duy Nhất không khỏi tỉnh tâm linh nghe qua thì.

Chỉ nghe thấy, đó là tiếng khóc của một nữ nhân.

Nàng kia khóc thê lương như thế, phảng phất như đã phải nhận hết vô tận ai oán.

Tiếng khóc đó, lại phảng phất là từ một nơi phi thường xa xôi truyền đến, làm cho người ta nghe xong, trong lòng lập tức sợ hãi.

Canh ba nửa đêm thế này, nàng bên ngoài cũng không có người hầu hạ, như vậy, rốt cuộc là ai canh ba nửa đêm lại khóc lóc tại cửa ra vào của nàng! ?

Nghĩ tới đây, sau một khắc dường như là Cố Duy Nhất nghĩ đến cái gì, đồng mâu lập tức trợn lên một cái, trái tim, càng là trong nháy mắt muốn vọt khỏi lồng ngực.

Sau đó, đôi mắt nhưng tràn đầy kinh hoàng kia, càng là nhìn về hướng phát ra tiếng khóc.

Giờ phút này, đúng là lúc nửa đêm canh ba, ở trong tấm thất, hoàn toàn đen sì. Chỉ có bên ngoài có lờ mờ ánh sáng chớp chớp lóe nháy không thôi.

Đêm đã khuya, bên ngoài sấm sét ầm ầm lóe ra, kèm theo tiếng sấm Ầm ầm!, vang lên liên tiếp.

Bốn phía, chỉ có Cố Duy Nhất một mình.

Cả phòng ngủ là lớn như vậy, tối om như vậy. Hơn nữa bên ngoài sấm chớp sáng lòa, ngay lập tức, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy, bốn phía bắt đầu trở nên càng cảm thấy đáng sợ.

Hơn nữa, bên ngoài cửa ra vào không ngừng truyền đến tiếng khóc réo rất thảm thiết của nữ nhân, làm trái tim Cố Duy Nhất, càng là đập “bang bang bang”, kinh hoàng không thôi.

Đôi mắt mở to kia, càng là tràn đầy sự kinh hãi.

Canh ba nửa đêm thế này, tuyệt đối không có người đứng khóc ngoài cửa phòng nàng. Như vậy, nàng kia cất tiếng khóc. . .

Chẳng lẽ là. . .

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất ở trong đầu, càng là không ngừng hiện lên hình ảnh đáng sợ trong phim trước kia đã từng xem qua, hình ảnh khủng bố.

Cái gì trinh nữ, bạch y nữ quỷ.v.v.... . .

Càng nghĩ, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy trong lòng càng chột dạ, phía sau lưng lạnh cả người. Huyết dịch trong người đều phảng phất dường như đông lại.

Trong lòng vô cùng sợ hãi. Nhưng mà Cố Duy Nhất vẫn không nhịn được, đôi môi đỏ mọng hé ra, mở miệng hỏi.

“Là ai! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng quát.

Chỉ là, ở cửa ra vào lại không có người trả lời nàng. Đáp lại nàng, chỉ là tiếng khóc của nữ nhân kia càng cảm thấy ai oán và rõ ràng hơn.

Nghe tiếng khóc đáng sợ như vậy, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy dựng ngược tóc gáy.

Thế nhưng, càng là như thế, trong lòng Cố Duy Nhất lại càng cảm thấy hiếu kỳ.

Ở cửa ra vào, thật sự là quỷ sao! ?

Trong lòng nghi hoặc, hai chân Cố Duy Nhất, càng dường như là tự có ý thức, từ từ đứng lên, sau đó từng bước từng bước đi tới cửa ra vào. . .

Giờ phút này, tiếng sấm sét ầm ầm bên ngoài, càng cảm thấy vang dội.

Tiếng sấm sét “oành oành”, vang dội như thế, phảng phất như phải nện vỡ cả thiên địa, làm cho người ta nghe được mà sợ hết hồn hết vía.

Nhưng mà hiện nay, tâm tư của Cố Duy Nhất, lại chỉ để ý về phương hướng cửa ra vào.

Cùng với nàng từng bước từng bước đi tới cửa ra vào, chỉ thấy, bởi tia chớp kia chiếu rọi xuống, có một đạo bóng dáng màu đen, đúng là đang đứng tại cửa ra vào.

Tại cửa ra vào, quả thật có một ‘Người’ đang đứng! ?

Thấy vậy, Cố Duy Nhất sợ hết hồn hết vía, nhìn thấy cái bóng tại cửa ra vào, còn bên tai nghe được, là tiếng khóc réo rất thảm thiết của nữ nhân kia, Cố Duy Nhất không khỏi gian nan nuốt một ngụm nước bọt. Sau đó, đôi môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói.

“Người, người rốt cuộc là ai! ? Không nên giả thần giả quỷ, người mà không chịu nói, ta, ta sẽ gọi người. . .”

Cố Duy Nhất mở miệng, để có thêm can đảm , âm thanh càng là cố ý tăng lên cao cao.

Thế nhưng, bởi vì sợ hãi căng thẳng, mà âm điệu của lời cuối cùng kia, càng là không khỏi thay đổi. Mà Cố Duy Nhất lại cũng không tự biết chút nào.

Vốn tưởng rằng, nàng nói như vậy, ‘Người’ ở bên ngoài kia sẽ có điểm phản ứng, hoặc là rời đi linh tinh gì đó

Ai biết, nàng đã nói như vậy , mà ‘Người’ ở bên ngoài , phảng phất như không nghe được lời của nàng , tiếp tục đứng ở nơi này mà khóc.

Hơn nữa, tiếng khóc kia, nếu nói đáng sợ tới đâu thì quả là đáng sợ tới đó.

Nghe vậy, trong lòng Cố Duy Nhất liền bồn chồn.

Trên trán, phía sau lưng, càng là có mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Cố Duy Nhất giờ phút này, rất muốn lớn tiếng gọi người.

Chỉ là bên ngoài tiếng sấm Ầm ầm!, coi như nàng lại lớn tiếng gọi người, thì người ở bên ngoài, chỉ sợ cũng là không nghe được.

Hơn nữa, cùng với thời gian từng phút từng giây trôi qua, trong lòng Cố Duy Nhất càng cảm thấy sợ hãi và hiều kỳ.

Suy tính, đằng nào cũng chết, nên nàng, liều mạng!

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất càng là đưa tay tới gần cánh cửa chạm trổ kia.

Lập tức, hai tay gắt gao túm lấy cánh cửa gỗ, sau đó dùng sức mở ra.

Cùng với cánh cửa chạm trổ kia mở ra, cảnh vật bên ngoài , càng là vô cùng tinh tế thu vào trong mắt Cố Duy Nhất.

Đến khi thấy bóng dáng đứng ở cửa ra vào kia, đồng mâu Cố Duy Nhất càng là phút chốc trợn lên một cái, trong mắt càng là vô tận sợ hãi

Trời cao mây đen dày đặc, bao phủ kín mít cả bầu trời.

Những tia chớp trắng lóa kia, càng là không ngừng cắt qua bầu trời, chợt lóe nhấp nháy. Phảng phất như phải bỏ đời cả thiên địa.

Tia chớp trắng lóa kia, cứ như vậy mà xẹt qua, càng là soi cả thiên địa phảng phất như ban ngày.

Cũng lại soi soi đầy đủ rõ ràng bạch y ‘Nữ nhân’ lơ lửng tại cửa ra vào.

Đúng!

Là lơ lửng tại cửa ra vào!

571. Chương 26 : Không Tìm Cách Chết Sẽ Không Phải Chết

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 26 : Không tìm cách chết sẽ không phải chết

Edit : Angelina Yang

Chỉ thấy bạch y ‘Nữ nhân’ này, mặc trên người một bộ quần áo trắng, mái tóc dài phát phơ, dài đến tận hông.

Màu da là cái loại dường như của người chết, trắng bệch không có chút huyết sắc nào.

Điều làm cho người ta sợ hãi chính là, ở trên khóe miệng, khóe mắt của thiếu nữ này đều có chảy huyết đỏ tươi . . .

Hình ảnh khủng bố như thế, cho dù trước đây Cố Duy Nhất sớm đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn đủ làm cho nàng sợ đến hết hồn hết vía. Lúc này nàng ta hé mở làn môi hồng, tiếng kêu thảm thiết giống như heo bị chọc tiết, càng là phát ra từ trong miệng nàng.

“A, quý a. . .”

Cố Duy Nhất mở miệng, so với tiếng kêu thảm thiết kia thì âm thanh càng thê thảm hơn, càng là tuôn ra từ trong miệng nàng.

Cùng với tiếng sấm sét trên trời cao kia , càng là đan xen lẫn nhau.

Trong lòng vô cùng sợ hãi, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy tâm can mình, đều phải lộn ra từ đáy lòng.

Mặc dù, nàng là người đã từng chết một lần. Nhưng mà, khi đó, nàng chết rất nhanh chóng, vẫn còn không có kịp phản ứng lại , liền lâm vào trong bóng tối.

Đến lúc nàng tỉnh dậy, liền đã đi tới triều đại này .

Cho nên, đến khi thấy con ‘Nữ quỷ’ này lơ lửng trước mặt nàng, Cố Duy Nhất càng là sợ đến sợ hết hồn hết vía, đôi mắt mở to, mặt mày kinh hãi.

Đối với Cố Duy Nhất mặt mày kinh hãi, con ‘Nữ quỷ’ kia, càng là từ từ giơ lên hai cánh tay thon thả kia, liền muốn vươn tới cổ của Cố Duy Nhất định bóp.

Nó hé mở làn môi hồng, âm thanh ai oán mang theo nức nở kia, càng là tuôn ra từ trong miệng ‘Nữ quỷ’ .

“Ô ô ô. . . Ta chết thật là thảm a, người xuống cùng theo ta đi. . .”

‘Nữ quỷ’ vừa nói, liền đưa tay bóp cổ Cố Duy Nhất.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất càng là sợ đến phía sau lưng lạnh cả người, huyết dịch toàn thân, đều phẳng phát như đông cứng lại vào giờ khắc này.

Sợ hết hồn hết vía, nhưng mà, mắt thấy, hai tay ‘Nữ quỷ’ kia sắp sửa bóp chặt cổ của mình.

Ý thức sinh tồn đã khiến cho Cố Duy Nhất phục hồi tinh thần lại vào lúc ngàn cân treo sợi tóc , thân thể chợt lóe, liền lập tức né tránh hai tay của ‘Nữ quỷ’ . Sau đó vừa cất tiếng kêu thảm thiết, vừa lướt qua ‘Nữ quỷ’ kia, liền vọt tới như điên về phía trước.

Vừa chạy hộc tốc, đôi môi đỏ mọng của Cố Duy Nhất càng là há to, kêu thảm thiết liên tục.

“A, người đâu a, có quý a. . .”

Cố Duy Nhất giờ phút này, đầu óc trống rỗng, không hề nghĩ tới gì nữa.

Nàng chỉ cảm giác lòng dạ rối bời.

Đặc biệt hiện tại, trên trời cao sấm chớp sáng lòa, lóe ra không thôi, không ngừng chiếu khắp cả mặt đất lúc sáng lúc tối.

Cuồng phong không ngừng gào thét thổi mãnh liệt, thổi tới khiến cho hàng cổ thụ bốn phía cũng phải không ngừng lay động.

Ngọn cây hắt bóng xuống trên tường trên mặt đất, càng trông giống như quỷ trảo Địa Ngục vươn tới, rất là làm cho người ta sợ hãi!

Nghĩ đến vừa rồi chỗ đã thấy ‘Nữ quỷ’, lại thêm lời nói của ‘Nữ quỷ’ . Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy, ‘Nữ quỷ’ kia là muốn tìm người thể thân .

Trong lòng càng là khóc không ra nước mắt.

Bên trong hoàng cung có người nhiều như vậy, vì sao ‘Nữ quỷ’ kia lại cố ý muốn tìm đúng nàng đây! ?

Phải biết rằng, vóc dáng của nàng vẫn chưa hoàn chỉnh, còn nói bẽ ngoài thì liền đừng nói nữa.

‘Nữ quỷ’ kia quả thực là mất bị mù , lại tìm tới nàng !

Trong lòng khóc không ra nước mắt, Cố Duy Nhất đầu óc kêu loạn, lòng dạ rối bời, cũng không biết hiện tại rốt cuộc phải chạy đi nơi nào mới phải.

Cung Dục Lâm của mình lớn như thế, nhưng mà hiện tại, quả là sấm chớp sáng lóa lóa ra vô cùng. Cho dù nàng có la to như thế nào, thì cũng không có người nghe được.

Giờ phút này, Cố Duy Nhất càng là hối hận vô cùng.

Sớm biết vậy, nàng đã để cho người trực đêm ở cửa ra vào . . .

Chính là hiện tại, có nghĩ quá nhiều đều đã không làm gì được.

Liên vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất ảo não, nàng không nhịn được quay đầu ngoác lại, muốn nhìn một chút, xem ‘Nữ quỷ’ kia rốt cuộc có đuổi theo hay không.

Không nhìn thì còn khá, vừa nhìn, Cố Duy Nhất lúc này sợ đến trái tim như muốn vọt ra từ cổ họng.

Chỉ thấy ‘Nữ quỷ’ kia, lại đuổi theo .

Hơn nữa tốc độ nhanh như vậy, chẳng mấy chốc liền muốn đuổi kịp nàng .

Thấy vậy, Cố Duy Nhất ngay cả ý định muốn chết cũng có .

Cảm giác ‘Nữ quỷ’ này, làm sao lại chú ý đối với nàng như thế! ? Vì sao lại nhất quyết truy bắt được nàng không ngại a! ?

A a a a a a a a a . . .

Nàng đều sắp điên rồi!

Liên vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất như có sói tru quỷ gọi, hai chân càng là không ngừng gia tốc chạy điên cuồng.

Cố Duy Nhất cũng không biết rốt cuộc muốn chạy đi nơi nào, chỉ cần thoát khỏi ‘Nữ quỷ’ ở phía sau là tốt rồi.

Trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, chỉ cảm thấy bốn phía cảnh vật, đang không ngừng nhanh chóng trôi qua bên cạnh mình.

Cuối cùng, Cố Duy Nhất chạy tới bên trong một cung điện nào đó.

Chỉ thấy bên trong cung điện này, có trồng rất nhiều cây.

Cố Duy Nhất thấy vậy, ở trong đầu cũng không biết nảy ra cơn điên gì, hoặc là sợ choáng váng. Vừa thấy trong đó có một cây tương đối thấp, nàng liền lập tức không hề nghĩ ngợi, liền trèo lên trên.

Đến sau khi Cố Duy Nhất đã trèo lên cây, càng là không ngừng thở hổn hển phì phà phì phò.

Thân thể càng là nóng bỏng vô cùng, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Sức lực trong người , phẳng phất dường như đã bị rút cạn kiệt. Khiến cho Cố Duy Nhất cũng không còn sử dụng nổi nửa phần hơi sức, nàng chỉ có thể nằm phục ở trên thân cây như là một con cá chết.

Trong lòng suy nghĩ như vậy, nếu như lúc này, ‘Nữ quỷ’ kia thật sự đuổi theo rồi muốn bóp chết nàng, thì có lẽ, nàng không còn sức lực nào để giãy dụa phản kháng chẳng! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Cố Duy Nhất càng là bi thảm vô cùng.

Ở trong đầu, nghĩ đến, toàn bộ đều là bóng dáng của Độc Cô Ngạo Phong.

Nhất cử nhất động của hắn , nụ cười dịu dàng của hắn, hoặc lạnh lùng hoặc trầm lặng, đều để cho nàng quyến luyến như thế.

Giờ này khắc này, Cố Duy Nhất hy vọng biết chừng nào, rằng Độc Cô Ngạo Phong có thể xuất hiện ở bên người nàng, sau đó gắt gao ôm nàng, bảo vệ nàng ở trong ngực.

Sau đó đưa tay vỗ nhẹ phía sau lưng của nàng , rồi dịu dàng nói nhỏ ở bên tai nàng.

“Đừng sợ, có phụ hoàng ở đây . . .”

Độc Cô Ngạo Phong, người rút cuộc ở nơi nào! ?

Người cũng đã biết, hiện nay ta sợ hãi đến đâu, mong muốn người biết chừng nào sao! ?

Liên vào lúc Cố Duy Nhất không ngừng khẩn cầu trời cao, cầu khẩn để Độc Cô Ngạo Phong có thể xuất hiện. Đột nhiên, phía dưới có một bóng hình màu trắng, đã từ từ xuất hiện ở trong tầm mắt của nàng . . .

Đến khi thấy bóng dáng màu trắng kia từ từ xuất hiện ở trong tầm mắt của mình , Cố Duy Nhất lúc này sợ đến đôi mắt mở to, hết hồn hết vía, cơ hồ lạnh toát xương sống mà hít một một hơi thật sâu.

Có điều thật may là cuối cùng, Cố Duy Nhất kịp thời phản ứng lại. Nàng lập tức đưa tay bưng kín cái miệng nhỏ nhắn của mình, để tránh bản thân phát ra thành tiếng khiến ‘Nữ quỷ’ bên dưới kia nghe được.

Trời ạ!

‘Nữ quỷ’ này lại xuất hiện , hơn nữa, vẫn còn ở ngay phí dưới cành cây mà nàng đang nằm mà!

Cái cây này không lùn cũng không cao, cho nên, chỉ cần ‘Nữ quỷ’ kia vừa hơi ngẩng đầu lên, liền có thể thấy sự tồn tại của nàng .

Nghĩ vậy , Cố Duy Nhất càng là không ngừng cầu khẩn ở trong lòng.

Con ‘Nữ quỷ’ này ngàn vạn lần không nên ngẩng đầu, ngàn vạn lần không nên a. . .

Liên vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất không ngừng khẩn cầu, đột nhiên, lại thấy ‘Nữ quỷ’ kia hé mở làn môi hồng, mở miệng nói nhỏ tràn đầy nghi hoặc.

“Ồ, Lùn Đen Xấu kia chạy đi nơi nào ! ? Mới rồi ta rõ ràng nhìn thấy nàng chạy về hướng bên này nha! ?”

Nghe thấy ‘Nữ quỷ’ nói thế, trên mặt Cố Duy Nhất đầu tiên là sửng sốt.

Bởi vì, âm thanh này, cách xưng hô này, là quen thuộc như vậy. . .

Ở bên trong hoàng cung này, dám xưng hô với nàng như thế , chỉ có một người. Mà người đó đúng là cái tên Độc Cô Ngạo Vũ chết băm chết vằm kia!

Nghĩ tới đây, trong lòng Cố Duy Nhất rung mình, lập tức ánh mắt quét một vòng, liền cẩn thận nhìn lại ‘Nữ quỷ’ ở phía dưới kia.

Vừa rồi bởi vì sợ hãi, Cố Duy Nhất chỉ là liếc mắt nhìn nữ quỷ này, liền sợ đến không dám nhìn thêm lần thứ hai nữa, chớ nói chi là muốn nhìn kỹ cho nên chưa từng phát hiện cái gì.

Hiện nay chờ người ra nhìn kĩ, Cố Duy Nhất lúc này bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Mẹ ơi!

Cái này nơi nào là ‘Nữ quỷ’ ! ?

Đây rõ ràng chính là tiểu tử thú vị Độc Cô Ngạo Vũ kia a!

Chỉ thấy Độc Cô Ngạo Vũ này, giờ phút này bôi trát đến mặt mày tái nhợt, tóc dài xõa xuống, một bộ quần áo trắng tung bay. Dưới ánh sấm chớp lóe ra ban đêm, lúc đầu vừa nhìn qua, quả thực so với Trinh Tử* thì không có gì khác cả!

*Trinh Tử : là nhân vật khủng bố trong phim kinh dị kinh điển Nhật Bản nổi tiếng nhất đêm khuya hung linh

Tạo hình khủng bố như thế, người khác lúc đầu vừa nhìn thấy hấn tới gần, đều khẳng định sẽ tưởng thấy quỷ!

Trong lòng suy nghĩ như vậy, sau khi biết được ở phía dưới chính là người không phải quỷ, trong lòng Cố Duy Nhất, càng là ‘Xoẹt’ một tiếng, một đám lửa giận hừng hực, càng là trong nháy mắt bốc lên bùng bùng!

Độc Cô Ngạo Vũ chết tiệt này , canh ba nửa đêm không ngủ được, lại đến cung Dục Lâm của nàng mà giả thần giả quỷ hù dọa nàng !

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất càng là tức đến sắp nổ phổi.

Nghĩ đến mới rồi chính mình bị hù dọa đến sắp phát điên mất, còn cho là chính mình thật sự thấy quỷ , khó thoát kiếp này đây!

Không nghĩ tới, tất cả đều là Độc Cô Ngạo Vũ này làm giả thần giả quỷ!

Hảo, nếu như hần thích giả thần giả quỷ để hù dọa nàng, như vậy, nàng liền xuất một chiêu gây ông đập lưng ông đi!

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất dường như là nghĩ đến cái gì, mắt nhưng lập tức sáng ngời.

Lập tức, lại nhân lúc Độc Cô Ngạo Vũ tiếp tục đi xa tìm kiếm, nàng nhanh chóng theo đường quen đi tới Ngự Thiện Phòng.

Ngự Thiện Phòng ban đêm là có cung nhân trực đêm.

Chỉ là lúc này, không ai về muộn phải nấu ăn khuya , cho nên, cung nhân trực đêm đã sớm ngủ say ở nơi này .

Cho nên Cố Duy Nhất càng là không cần tốn nhiều sức, liền lên vào bên trong Ngự Thiện Phòng, sau đó lại nhanh chóng tìm ra bột mì.

Mỗi ngày đều nấu nướng ở Ngự Thiện Phòng, đối với tất cả bên trong Ngự Thiện Phòng Cố Duy Nhất đều quen thuộc vô cùng.

Giờ phút này, sau khi Cố Duy Nhất nhanh chóng tìm ra bột mì, liền lập tức xoa lên trên mặt của mình.

Đến sau khi xoa xong những thứ này, nàng liền tìm đến máu gà, sau đó bôi ở khóe miệng, và khóe mắt của chính mình.

Thế vẫn còn không đủ, Cố Duy Nhất lại còn tìm được một quả bí đao. Nàng dùng con dao nhỏ sắc bén ‘Xoẹt xoẹt xoẹt’ vài cái, cắt hết vỏ quả bí đao kia, lại dùng hai hạt bồ đào và củ cải chia nhau làm khóe mắt và miệng.

Trước khi rời đi, Cố Duy Nhất càng là thuận tay cầm một quả cà chua.

Trong lòng biết Độc Cô Ngạo Vũ vẫn còn quanh quẩn ở cung điện kia để tìm kiếm chính mình, Cố Duy Nhất liền lập tức chạy theo đường cũ, tránh né tất cả thị vệ mà bí mật trở về.

Sau đó, từ một chỗ rất xa, đã nhìn thấy Độc Cô Ngạo Vũ đang đi về phía chính mình , khóe miệng Cố Duy Nhất càng là cong lên một cái.

Hừ! Dám giả thần giả quỷ hù dọa nàng! ?

Nàng sẽ cho hần nhìn một cái sự lợi hại của mình!

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất càng là chọn một góc thật âm u , sau đó ngồi xổm nơi đó, bắt đầu ô ô khóc lên.

Phải biết rằng, tại thời hiện đại Cố Duy Nhất chính là đã xem không ít bộ phim khủng bố, cho nên khi bắt chước, càng là giống y như thật.

Đúng vào lúc Cố Duy Nhất ngồi xổm ở trong góc âm u mà khóc ô ô, Độc Cô Ngạo Vũ đã đi vào .

Mới rồi, Độc Cô Ngạo Vũ không ngừng tìm kiếm Cố Duy Nhất. Nhưng mà, ở chỗ này lại bị mất dấu vết truy tìm, trong lòng chính đang lúc nghi hoặc không thôi.

Mất thấy, trên trời cao sấm chớp sáng lòa đang lóe ra vô cùng, hơn nữa lại thêm cơn cuồng phong thổi qua không ngừng gào thét , như thể điềm báo trước, một hồi bão táp sắp xảy ra .

Nếu như vẫn còn không tìm được Xú nha đầu kia, Độc Cô Ngạo Vũ liền tính toán dẹp đường trở về phủ .

Ai biết, vào đúng thời điểm này, một hồi tiếng khóc ai oán, đúng là lại truyền tới từ chỗ cách hần không xa .

Nghe được tiếng khóc ai oán kia, trong lòng Độc Cô Ngạo Vũ giật nảy lên một cái, nghi hoặc vô cùng.

Vào lúc canh ba nửa đêm thế này, tại sao lại có nữ nhân ngồi khóc ở nơi này đây! ?

Trong lòng nghi hoặc vô cùng, Độc Cô Ngạo Vũ nghe tiếng khóc ô ô ô kia, ai oán, thê lương như vậy, phảng phất như oán phụ thâm cung . Vào giờ này khắc này, trong đêm sấm chớp sáng lòa, cuồng phong gào thét, lại càng đáng sợ!

Nghe vậy, từng chút một, Độc Cô Ngạo Vũ chỉ cảm thấy trong lòng chợt dạ, phía sau lưng lạnh lẽo.

Trong lòng căng thẳng sợ hãi, canh ba nửa đêm thế này, chẳng lẽ là, là thật sự có trò quỷ kia! ?

Nghĩ tới đây, Độc Cô Ngạo Vũ sợ đến liên tính toán quay đầu rời đi.

Tuy nhiên, vào đúng thời điểm này, ở trên trời cao có một tia chớp xẹt qua phía chân trời.

Tia chớp kia thật lớn như thế, cơ hồ phải xé cả bầu trời thành hai nửa.

Tia chớp trắng lóa kia, càng là khiến màn đêm đen sì, được soi phảng phất thành ban ngày.

Cũng khiến cho bóng dáng ở chỗ âm u kia, vô cùng rõ ràng rơi vào trong mắt Độc Cô Ngạo Vũ.

Đến khi thấy ngồi xổm ở trong góc, chính là nữ nhân đang ô ô khóc, trong lòng Độc Cô Ngạo Vũ đầu tiên là giật nảy lên một cái.

Chỉ thấy nữ nhân ngồi xổm ở trong góc, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn. Một mái tóc dài đen nhánh, dài đến tận hông, cũng không dùng bất cứ gì để thắt lại, nên toàn bộ xõa xuống phía sau.

Nàng kia liền ngồi xổm ở trong góc, trên tay, dường như vẫn còn cầm vật gì để ăn.

Mới tiếng khóc ô ô ô vừa rồi kia , thì ra truyền tới từ trong miệng nàng kia.

Thấy bóng lưng của nàng kia, Độc Cô Ngạo Vũ chỉ cảm thấy quen thuộc. Nhưng mà trong khoảnh khắc, cũng không nghĩ ra được là người phương nào.

Lại thấy nàng kia liền ngồi xổm ở trong góc, khóc thê lương như vậy, trong lòng không khỏi hiện lên một sự hiếu kỳ và nghi hoặc lộ rõ.

Mọi người đều cũng có lòng tò mò, Độc Cô Ngạo Vũ cũng không ngoại lệ!

Thấy vậy, trong lòng Độc Cô Ngạo Vũ tò mò. Vẫn chưa từng suy nghĩ nhiều mặt khác, hai chân Độc Cô Ngạo Vũ, liền dường như tự có ý thức, đi tới chỗ nữ nhân ngồi xổm ở góc.

“Này, người rốt cuộc là ai! ? Canh ba nửa đêm, ở nơi này khóc cái gì nha! ?”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng vừa nói.

Nhìn thấy bóng dáng kia, hần là một người, cho nên Độc Cô Ngạo Vũ cũng không có sợ hãi như vậy.

Nghĩ đến mới rồi, chính mình bị tiếng khóc của nữ nhân này hăm dọa sợ mất mật, trong lòng Độc Cô Ngạo Vũ liền tức tối, giọng điệu cũng càng cảm thấy bức bối.

Tuy nhiên, nghe tới lời của hần, chỉ thấy nàng kia đột nhiên dừng tiếng khóc lại, cũng không hề quay đầu về phía hần.

Thấy vậy, chân mày Độc Cô Ngạo Vũ cau lại một cái, trong lòng càng cảm thấy nghi hoặc.

“Này, người là ai! ? Cung nữ ở cung nào! ? Hiện tại người đang làm cái gì vậy! ? Quay đầu để cho Gia nhìn một chút!”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng quát.

Phải biết rằng, lớn như vậy, cho tới bây giờ đều chỉ có hần dọa người. Vừa rồi lại bị Xú nha đầu này làm kinh hãi, trong lòng Độc Cô Ngạo Vũ chính lúc đang rất tức giận đây!

Tuy nhiên, liền vào lúc trong lòng Độc Cô Ngạo Vũ tức giận cực kỳ, nữ nhân đang đưa lưng về phía hắn kia, sau khi nghe được lời này của hắn , không có lập tức quay đầu đến, chỉ là khe khẽ nói.

“Người thật sự muốn ta quay đầu sao! ? Người ngàn vạn lần đừng để sau này phải hối hận. . .”

Nữ nhân mở miệng, giọng điệu nhẹ nhàng, thật khẽ, nhưng lại nói ra vô cùng quỷ dị.

Nghe vậy, trong lòng Độc Cô Ngạo Vũ không khỏi có hơi chột dạ, chỉ cảm thấy phía sau lưng lạnh lẽo. Một nỗi bất an, bắt đầu tràn ngập nổi lên trong lòng.

Chỉ là, sau một khắc, Độc Cô Ngạo Vũ lại không khỏi cảm thấy buồn cười.

Lá gan của chính mình từ lúc nào trở nên bé như vậy! ?

Chẳng qua là một nữ nhân thôi, có cái gì phải sợ! ?

Nghĩ tới đây, đôi môi đỏ mọng của Độc Cô Ngạo Vũ hé ra, không khỏi mở miệng nói.

“Người quay đầu là được, có cái gì mà hối hận với không hối hận!”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Vũ nói, chỉ thấy nữ nhân kia đưa lưng về phía hắn, bắt đầu ‘Khách khách khách’ nở nụ cười.

Tiếng cười kia, nghe qua thì ở trong quỷ dị , mà lại phảng phất như gà mái cục tác, cực kì quỷ dị.

Nghe vậy, trong lòng Độc Cô Ngạo Vũ càng cảm thấy bất an .

Chỉ là, sự hiếu kỳ trong lòng, càng là lớn hơn nỗi bất an.

Đồng mâu đầy tò mò kia, càng là gắt gao nhìn chăm chăm vào trên mặt nữ nhân đang đưa lưng về phía hắn .

Chỉ thấy nàng kia, ‘Khách khách khách’ cười đến cả vai run lên bần bật.

Lập tức, càng là giống như người máy, từ từ quay đầu lại.

Cùng với hành động của nữ nhân, một gương mặt tái nhợt máu me be bét, càng là từ từ xuất hiện ở trong tầm mắt Độc Cô Ngạo Vũ.

Thấy vậy, đồng mâu Độc Cô Ngạo Vũ lập tức trợn lên một cái, đôi môi đỏ mọng càng là há ra thật to, đủ để nhét vào một quả trứng gà.

Trong đôi mắt trợn tròn cực to kia, đều là nỗi sợ hãi thật sâu!

Chỉ thấy, nữ nhân đưa lưng về phía hắn, mặt mày trắng bệch như tờ giấy, khóe mắt khóe miệng đều là huyết, mà đây còn không phải điều quan trọng nhất.

Quan trọng nhất là, trên tay nữ nhân, lại vẫn còn nâng một đầu người!

Đến khi nàng kia quay đầu lại, vào lúc nhìn hắn, khóe miệng đột nhiên toé toét ra một cái.

Ngay lập tức, huyết nhục càng là chảy ra từ trong miệng nàng . . .

Độc Cô Ngạo Vũ lớn đến như vậy, cho tới bây giờ đều chưa từng gặp qua hình ảnh khủng bố như thế.

Thấy vậy, Độc Cô Ngạo Vũ lúc này sợ đến sợ hết hồn hết vía, lập tức, hé mở làn môi hồng, tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết kia, càng là tuôn ra từ trong miệng hắn.

“A, quỷ a!”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, âm lượng lớn, so với sấm sét trên trời cao càng thêm vang dội, chấn động mái hiên đều phải rung lên vài phần .

Cùng với Độc Cô Ngạo Vũ hét thê này, chỉ thấy thân thể cao to kia của Độc Cô Ngạo Vũ lúc này mềm nhũn, liền ngã lộn ra ở trên mặt đất .

Ánh mắt nhìn nữ nhân kia, càng là sợ hãi thật sâu.

Thấy Độc Cô Ngạo Vũ bị chính mình dọa sợ đến nhìn trần trối nghẹn lời, đáng vẻ trợn mắt há hốc mồm , Cố Duy Nhất liền cảm giác thật buồn cười.

Ha hả, cái gì là không tìm cách chết sẽ không phải chết! ?

Độc Cô Ngạo Vũ này, quả thực là tự ăn quả ác!

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất dấy ý nghĩ thế, đột nhiên, một hồi xôn xao, đúng là truyền tới từ cách đó không xa.

Cung điện này, bình thường không người, bên ngoài lại vẫn còn có người gác.

Thiết nghĩ, bởi vì là mới rồi Độc Cô Ngạo Vũ lên tiếng hô to, khiến cho người trông nom bên ngoài chú ý .

572. Chương 27 : Lâu Đông Ly

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 27 : Lâu Đông Ly

Edit : Angelina Yang

Lại thấy từ xa xa có bóng người không ngừng đi tới, trong lòng Cố Duy Nhất giật nảy lên một cái. Sau đó, liền lập tức đứng lên từ trên mặt đất, ném xuống quả bí ngô trên tay, liền nhanh chóng thoát đi.

Phải biết rằng, nàng cũng không thể để bị người bắt được. Nếu như bị thị vệ bắt được, lại bị Độc Cô Ngạo Phong biết, khẳng định sẽ tức giận!

Nghĩ tới đây, đôi chân Cố Duy Nhất lập tức như có bôi dầu, ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng sách!

Tuy nhiên, liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, lại thấy bốn phía ngọn đèn đuốc sáng trưng, những nơi xung quanh có thể đi , cũng có thị vệ đang đến!

Thấy vậy, trong lòng Cố Duy Nhất vô cùng ảo não.

Không nghĩ tới hiện nay lại không có chỗ nào có thể ẩn núp .

Trong lòng chính lúc đang ảo não, Cố Duy Nhất đảo mắt nhìn quanh một lượt, chỉ thấy bên cạnh có một cây cổ thụ chọc trời.

Thấy vậy, đôi mắt Cố Duy Nhất lập tức sáng ngời, có rồi!

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất lập tức học tốc chạy đến bên dưới cây đại thụ kia, sau đó dùng hết tay chân, chỉ hai ba lần chớp mắt, liền bò lên trên cây cổ thụ chọc trời kia.

Liền vào lúc Cố Duy Nhất thật vất vả bò lên trên thân cây , một đại đội nhân mã, đã trùng trùng điệp điệp xuất hiện ở phía dưới nàng.

Đảo mắt nhìn quanh một lượt, chỉ thấy nam nhân cầm đầu , mặc trên người một chiếc măng bào màu đỏ sậm , lưng đeo Yêu Đái màu đen khảm viền vàng. Chân dận đôi giày màu đen dùng kim tuyến thêu cảnh Tường Vân. Trong một bộ trang phục kín đáo, lại không dấu vẻ khoan thai đài các.

Gương mặt tuần tú kia, dưới cây đuốc mờ nhạt chiếu rọi xuống, càng cảm thấy có vẻ tuần tú phi phàm, sang trọng không thôi.

Mà người mới đến, không phải ai khác, đúng là người mà Cố Duy Nhất hiện nay sợ nhìn thấy nhất - Độc Cô Ngạo Phong!

Nhìn thấy người mới đến, Cố Duy Nhất càng là sợ đến trong lòng run rẩy, ảo não không thôi.

Thật sự là trong lòng càng sợ cái gì, thì cái đó sẽ tới.

Cung điện của Độc Cô Ngạo Phong không phải cách nơi này rất xa sao. Cung điện này bình thường cũng không có người ở, làm thế nào Độc Cô Ngạo Phong lại xuất hiện ở chỗ này đây! ?

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất ảo não nghi hoặc, chỉ thấy Độc Cô Ngạo Phong cúi đầu xuống, ánh mắt sâu thẳm thẳm kia, càng là gắt gao nhìn chăm chăm vào trên người Độc Cô Ngạo Vũ.

Đến khi thấy Độc Cô Ngạo Vũ mặc một bộ trang phục nữ quý, mày kiếm lập tức cau lại một cái.

“A Vũ, người đây là xảy ra chuyện gì! ?”

“Hoàng huynh, hoàng huynh, huynh tới vừa lúc, có quý a! Nơi này có quý!”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong nói, Độc Cô Ngạo Vũ sợ đến bối rối không thôi. Lập tức, dáng vẻ bản thân giống như là tiểu hài tử bị dọa phát sợ, khi nhìn thấy người lớn tới, liền lập tức khẩn cầu che chở. Hắn nhanh chóng chạy vội tới trước mặt Độc Cô Ngạo Phong, hai tay càng là nắm chặt ống tay áo của Độc Cô Ngạo Phong, mở miệng bối rối mà nói.

Nghe thấy Độc Cô Ngạo Vũ nói lời này, Độc Cô Ngạo Phong không khỏi cẩn thận đánh giá Độc Cô Ngạo Vũ một lần từ trên xuống dưới.

Thấy vậy, khóe miệng không khỏi vừa nhếch.

“Người cứ nói quý, là một mình người! ?”

Độc Cô Ngạo Phong vừa nói ra lời này, Hắc Phong đứng ở phía sau hắn không nhịn được “phụt” một cái, liền cười thành tiếng.

Mọi người bên dưới, mặc dù không dám hiển nhiên cười to, nhưng cũng ngầm che miệng cười trộm.

Hiển nhiên, đối với những chuyện phóng dăng của Độc Cô Ngạo Vũ, tất cả mọi người là không thấy gì lấy làm lạ lắm.

Tuy nhiên, nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong nói, Độc Cô Ngạo Vũ lập tức lắc đầu nói.

“Hoàng huynh, con quý kia đương nhiên không phải là đệ. Mới rồi đệ liền ở chỗ này, nhìn thấy nơi đó có một nữ quý, nữ quý đó từng ngồi xổm ở vị trí kia, trên tay vẫn còn ôm một đầu người mà ăn ở nơi này! Thật sự là khủng khiếp, hoàng huynh, đệ phát sợ. . .”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, mặt mày bối rối, quả là bị hù dọa phát khóc.

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Vũ nói, lại thấy dáng vẻ hắn tràn đầy bối rối, Cố Duy Nhất phục ở trên cành cây, trong lòng không khỏi đắc ý cười thầm.

Hừ!

Hắn là xứng đáng!

Lại dám giả làm ma quỷ hù dọa nàng, nàng đây là gây ông đập lưng ông, còn chưa hù chết hắn!

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất đắc ý, chỉ thấy lúc này, một bóng dáng màu trắng cao to, đột nhiên xuất hiện ở trong tầm mắt Cố Duy Nhất.

Chỉ thấy người mới đến mặc một bộ quần áo trắng mỏng, vóc người cao gầy. Bên hông đang đeo một khối Dương Chi Ngọc Bội thượng đẳng.

Một mái tóc đen nhánh như thác nước, chỉ là dùng một cái đai vấn tóc màu trắng thắt lại một lọn nhỏ. Còn lại, toàn bộ tùy ý xõa xuống phía sau, phủ kín hai vai.

Gió đêm phất phơ, làm hất bay tay áo người mới đến. Mái tóc dài phất phơ, khiến cho người mới đến nhìn qua, càng tăng thêm vài phần vô cùng hoạt bát.

Rõ ràng là một buổi tối lờ mờ điện sấm chớp liên tiếp như vậy, cuồng phong không ngừng gào thét thổi qua, khiến cho khắp cả mặt đất, đều phẳng phất như ở Ma giới.

Vậy mà người mới đến, lại phẳng phất làm bầu trời sáng tỏ. Bộ bạch y tung bay, mái tóc đen như mực, trông càng có vẻ không nhiễm chút xíu hồng trần.

Cảm giác đó, liền phảng phất như tiên nhân mới lạc xuống trần gian, như vị trịch tiên vượt khỏi đời thường. Chỉ tiếc, người mới đến đang đứng ở phía dưới Cố Duy Nhất, nên Cố Duy Nhất vẫn còn không thấy rõ lắm dáng vẻ của người mới đến.

Nhưng mà, chỉ là khí chất như vậy, thân thể như vậy, liền đủ để cho lòng người sinh ra sự hâm mộ và quý mến.

Càng làm cho người ta tò mò, rốt cuộc là một người như thế nào, mới có thể đủ có được khí chất tựa trịch tiên vượt khỏi đời thường như vậy . . .

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất tò mò không thôi, chỉ thấy một âm thanh dễ nghe , đúng là phút chốc truyền vào trong lỗ tai Cố Duy Nhất.

“Hoàng thượng, đây là xảy ra chuyện gì ! ? Là có thích khách sao! ?”

Nam nhân mở miệng, quả thật là tiếng cũng như người, réo rất dễ nghe.

Phảng phất dòng nước suối chậm rãi chảy qua khe núi, làm cho người ta nghe mà vui vẻ thoải mái.

Cũng khiến Cố Duy Nhất càng cảm thấy muốn nhìn rõ ràng dáng vẻ của nam nhân , liệu có đẹp mắt giống như nàng tướng tượng hay không đây! ?

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, chỉ thấy Độc Cô Ngạo Phong nghe được lời nam nhân đã hỏi như vậy, đôi môi đỏ mọng không khỏi hé ra, mở miệng trầm giọng nói.

“Đông Ly, không phải có thích khách, chỉ là A Vũ lại đang quấy rối thôi.”

“A, thì ra là thế.”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong nói, nam nhân áo trắng không khỏi ha hả cười một tiếng.

Tiếng cười khê kia, càng là dễ nghe cực kỳ.

Nghe vậy, trong lòng Cố Duy Nhất cũng là giật thột một cái.

Đông Ly, Đông Ly, Lâu Đông Ly, đây không phải chính là Lâu Thừa Tướng, Lâu Đông Ly mà mới rồi Cúc Vận đã nói qua với nàng sao! ?

Mới rồi lúc thấy Cúc Vận nói lên cái tên Lâu Đông Ly này, vẻ mặt sùng bái, vẻ mặt hướng tới, thực ngưỡng mộ si mê. Lúc ấy nàng liền tò mò không thôi đối với cái tên Lâu Đông Ly này.

Rốt cuộc là một nhân vật như thế nào , có thể khiến tất cả cung nữ trong cung khi nói đến đều hâm mộ ra mặt! ? Hiện nay, nàng thật đúng là nhìn thấy chính chủ mà!

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, cái đầu nhỏ kia càng là không ngừng ra vờn ra bên ngoài, muốn nhìn rõ ràng Lư Sơn chân diện mục (gương mặt đích thực) của Lâu Đông Ly này.

Nhưng chưa từng nghĩ, bóng dáng chính mình lộ đầu ra nhìn kia, bị cây đuốc vừa soi, thì hình bóng liền ánh vào trong đôi mắt Độc Cô Ngạo Phong .

Thấy vậy, Độc Cô Ngạo Phong lúc này ngẩng đầu lên, hé mở làn môi hồng, liền lớn tiếng quát.

“Là ai đang trên cây! ?”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, giọng điệu càng là nghiêm nghị vô cùng, mang theo sát ý lộ rõ.

Nghe vậy, Cố Duy Nhất vốn đang lúc lộ đầu ra nhìn, muốn thấy rõ ràng dung mạo của Lâu Đông Ly , đúng là sợ đến trong lòng giật mình, lập tức thân thể chấn động. Đôi tay vừa trượt, cả thân thể lập tức mất đi thăng bằng, cứ như thế mà rớt thẳng xuống dưới gốc cây .

“A. . .”

Cố Duy Nhất mở miệng, tiếng kêu thê lương thảm thiết kia tức thì tuôn ra từ trong miệng nàng.

Giờ phút này, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy thân thể đang nhanh chóng rơi xuống, cảm giác trống rỗng nồng đậm kia, khiến Cố Duy Nhất lúc này đầu óc trống tuếch. Trái tim, chỉ còn thiếu nước bắn ra từ trong cổ họng.

Đôi mắt kia, càng là tròn tròn cực to, đều là vẻ sợ hãi.

Dù sao, nàng mới rồi bò lên trên cây cổ thụ chọc trời này, cành cây cách mặt đất chính là rất cao! Té xuống như vậy, không chết cũng là một thân tàn!

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất lúc này ngay cả ý định muốn chết cũng có .

Tuy nhiên, liền vào lúc Cố Duy Nhất cho là, chính mình khó thoát kiếp này, đôi mắt càng là gắt gao nhắm tịt, chờ đợi đau đớn hoặc là tử vong đến.

Tuy nhiên, Cố Duy Nhất đợi rất lâu, cũng không có đợi được đau đớn như suy nghĩ, trong lòng nghi hoặc vô cùng.

Chẳng lẽ là, chính mình là trực tiếp đã chết nữa hay sao! ? Cho nên mới không cảm giác được nửa phần đau đớn! ?

Trong lòng chính lúc nghi hoặc, Cố Duy Nhất không khỏi từ từ mở ra đôi mắt nhưng tràn đầy nghi hoặc kia.

Tuy nhiên, khi Cố Duy Nhất mở mắt ra, đập vào mắt là một gương mặt tuần tú kia, nàng chỉ cảm thấy ở trong đầu “âm” một tiếng, lúc này trống rỗng. Còn trong ngực, phẳng phất có một hòn đá nhỏ, dường như đang hung hăng nện vào lòng của nàng.

Đôi mắt nhìn về phía nam nhân, càng là lộ rõ vẻ kinh ngạc!

Vốn tưởng rằng, Độc Cô Ngạo Phong là người có dung mạo đẹp mắt nhất trên thế giới này , không nghĩ tới, còn có người dung mạo xinh đẹp như vậy!

Hàng mi như Thúy Trúc, vắt đến tóc mai.

Mũi cao thẳng mịn màng như ngọc, đường nét tao nhã.

Đôi môi như cánh hoa, làn môi đỏ thắm.

Điều khiến cho Cố Duy Nhất thán phục chính là, làn da người mới đến, lại trắng không kém gì tuyết. Quả thực ngay cả nàng thân là nữ nhân, đều đổ kị đến chết.

Lại thêm một đôi mắt lá răm kia, tròn mắt đen như than, trong mắt đều là sự ấm áp vui vẻ, làm cho người ta nhìn thấy, trong lòng cũng không tránh khỏi ấm áp.

Người khác thường nói, để cho ngắm mỹ nhân, càng nhìn càng đẹp!

Lời này nói cũng không có sai một chút nào!

Nam nhân này, quả thực đẹp đến ngay cả nữ nhân đều phải ghen tị, dịu dàng làm cho lòng người ấm áp. Lại thêm được hắn ôm vào trong lồng ngực ấm áp kia, càng là khiến cho người ta không nỡ rời khỏi.

Thế gian này, làm sao lại có nam nhân hoàn mỹ dịu dàng tuần tú như trích tiên vậy! ?

Trước kia, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy, thế gian này, chỉ có Độc Cô Ngạo Phong là đẹp mắt nhất.

Thế nhưng, nam nhân này, vẻ đẹp của hắn, không giống với Độc Cô Ngạo Phong!

Nam nhân trước mắt này, thật giống như bông hoa sen vươn lên từ nước bùn mà không nhiễm. Nụ cười trong mắt , lại giống như ánh mặt trời ấm áp tháng ba vậy.

Còn cả khí chất trích tiên vượt khỏi đời thường kia, đều làm cho người ta kinh ngạc vô cùng.

Còn Độc Cô Ngạo Phong, hắn tuần tú, cương nghị, điềm tĩnh, kín đáo. Toàn thân, đều tản ra một loại khí thể vương giả cao cao tại thượng từ lúc sinh ra.

Hắn vừa ra sinh, liền nhất định cao cao tại thượng đứng ở đỉnh cao mà nhìn xuống chúng sinh.

Cho nên, làm cho người ta có cảm giác là kính nể, cũng không dám tới gần. . .

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, ánh mắt rơi trên người nam nhân kia, càng là cũng không từng dời đi chút nào.

Trong mắt đều là vẻ kinh ngạc, hâm mộ.

Đối với Cố Duy Nhất ngây ra như phỗng, kinh ngạc vô cùng, Lâu Đông Ly đang ôm trong lòng ‘Nữ quỷ’ nhẹ như lông chim này, gương mặt đầu tiên là sững sốt.

Lại thấy ‘Nữ quỷ’ kia, ánh mắt nhìn hẩn quả là ngây ra như phỗng, hẩn liền cảm giác thật buồn cười.

Bởi vì, đã sống hai mươi lăm năm, hẩn thật đúng là chưa từng nhìn thấy ‘Nữ quỷ’ như vậy đây!

Thế nhưng mà, Lâu Đông Ly đương nhiên biết, cái này không là nữ quỷ gì hết, chỉ là một tiểu nữ oa thôi.

Thấy vậy, đôi môi đỏ mọng của Lâu Đông Ly không khỏi cong lên một cái, tiếng cười khê kia liền thốt ra từ trong miệng hẩn.

“Ha hã, người không sao chứ! ?”

Nam nhân mở miệng, tiếng cười du dương kia, lọt vào trong tai Cố Duy Nhất, thật là dễ nghe như thế , khiến trong lòng nàng chấn động.

Nghe thấy âm thanh êm tai của nam nhân , lại thấy nụ cười ấm áp kia trên mặt nam nhân.

Cái gì là cười một tiếng khuynh thành! ? Nàng rốt cục đã hiểu rõ ràng .

Thì ra, hai chữ khuynh thành, không chỉ được sử dụng đối với nữ nhân.

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, đôi môi đỏ mọng càng là không khỏi mở ra. Cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, một câu nói, liền thốt ra .

“Người là Thần Tiên sao! ? Cười rộ lên thật đẹp!”

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, gương mặt Lâu Đông Ly không khỏi sững sốt.

Dù sao, hẩn mặc dù biết chính mình có dung mạo không tệ, từ nhỏ người hâm mộ hẩn rất nhiều. Những lời a dua nịnh nọt gì đó, hẩn cũng nghe không ít .

Tuy nhiên, có lẽ lần đầu tiên có người nói những lời như vậy đối với hẩn!

Hơn nữa lời này, lại vẫn còn nói ra từ trong miệng một tiểu nữ oa ước chỉ có mười hai mười ba tuổi.

Nghe vậy, nụ cười trên miệng Lâu Đông Ly càng thêm rạng rỡ.

“Ta không phải Thần Tiên.”

Lâu Đông Ly mở miệng giải thích, ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất, vẫn hàm chứa ấm áp vui vẻ.

Nụ cười ấm áp này, càng là khiến Cố Duy Nhất nhìn đến ngây người.

Bởi vì nàng có lẽ lần đầu tiên thấy, có một người cười rộ lên, lại ấm áp như vậy đây!

Hiện tại, nàng cũng rốt cục đã hiểu rõ ràng , tại sao Cúc Vận lại nói, các cung nữ trong cung bỏ phiếu nhiều nhất, chính là cho nam nhân trước mắt này.

Bởi vì nam nhân trước mắt này, đích thật là có thực lực đó!

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, bên tai đột nhiên vang lên tiếng thét chói tai tràn đầy kinh hoàng của Độc Cô Ngạo Vũ.

“A, quỷ! Nữ quỷ! Hoàng huynh, chính là con nữ quỷ này! Thật đáng sợ!”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng kinh hoàng thét chói tai, lập tức cả người càng là sợ đến giống như con chuột, trốn ở phía sau Độc Cô Ngạo Phong.

Cùng với tiếng thét chói tai kinh hoàng này của Độc Cô Ngạo Vũ, Cố Duy Nhất vốn đang lúc đắm chìm trong nụ cười ấm áp của nam nhân, lúc này mới phục hồi tinh thần lại.

Đôi mắt vừa chuyển, liền quay sang nhìn lại bên phía Độc Cô Ngạo Vũ.

Thấy Độc Cô Ngạo Vũ giờ phút này, lại sợ đến giống như con chuột, đang trốn ở phía sau Độc Cô Ngạo Phong, đầu còn dăng về không ai bì nổi, kiêu ngạo ương ngạnh như mọi ngày! ?

Thấy vậy, trong mắt Cố Duy Nhất, đều là sự đắc ý sâu sắc.

Tuy nhiên, sự đắc ý vẫn còn duy trì không được một khắc, lại thấy Độc Cô Ngạo Phong sắc mặt trầm xuống, hé mở làn môi hồng, âm thanh mang theo tức giận kia, liền tuôn ra từ trong miệng Độc Cô Ngạo Phong.

“Duy Nhất! Người đây là xảy ra chuyện gì! ?”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong hỏi, lại thấy được gương mặt tối sầm của hắn, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi lộ bộ một tiếng, âm thầm hô không hay rồi.

Trong lòng biết kiếp này là không trốn được, Cố Duy Nhất lập tức nhảy xuống từ trong lòng Lâu Đông Ly, sau đó lấy dáng vẻ chột dạ biết sai mà quì ở trên mặt đất.

“Phụ hoàng, Duy Nhất chỉ là, chỉ là. . .”

“A, thì ra người không là nữ quỷ gì, người là Lùn Đen Xấu! ?”

Cố Duy Nhất còn chưa nói hết lời, Độc Cô Ngạo Vũ vốn trốn ở phía sau Độc Cô Ngạo Phong, khi nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong nói, lúc này biết chính mình là bị lừa giỡn. Hắn hé mở làn môi hồng, lập tức giật mình la lên thành tiếng.

Ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất, càng là kinh ngạc và phẫn nộ.

“Hay cho cái đồ Lùn Đen Xấu nhà người, lại giả làm ma quỷ khiến ta sợ, người thật to gan!”

“Hừ! Người đây là giở trò kẻ xấu dăng cáo trạng trước sao! ? Nếu không có người nào đó mặc một bộ trang phục nữ quỷ đi tới cửa phòng ngủ của ta, giả làm ma quỷ khiến ta sợ, thì ta đâu có giả làm ma quỷ hù dọa ngược lại sao! ? Ta nhiều nhất là gây ông đập lưng ông thôi!”

Nhìn thấy dáng vẻ Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng chất vấn, Cố Duy Nhất vừa ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, liền lạnh giọng nói.

Mặc dù, Cố Duy Nhất là quỳ trên mặt đất, đứng về chiều cao, rõ ràng thấp hơn Độc Cô Ngạo Vũ một bậc, thế nhưng xét về khí thế thì lại là cao hơn rất nhiều!

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, lại thấy dáng vẻ nàng tràn đầy tức giận khinh thường, Độc Cô Ngạo Vũ đang suy nghĩ đến việc chính mình mới rồi sợ đến suýt chết, trong lòng liền tức giận vô cùng.

Sau một khắc, dường như là nghĩ đến cái gì, hắn nhanh chóng đi tới một bên.

Lập tức, liền cầm lên cái gọi là ‘Đầu người’ đang lăn lóc trên mặt đất, rồi đưa ra ánh lửa để soi.

Không nhìn thì còn khá, vừa nhìn, Độc Cô Ngạo Vũ lập tức nổ tung.

Bởi vì, thế này đâu có là đầu của ai! ? Nó chẳng qua là một quả bí ngô đã lột bỏ vỏ, sau đó dùng củ cải linh tinh các loại làm mất làm miệng thôi.

Mới rồi bởi vì ánh sáng loảng ngoảng, lại thêm Cố Duy Nhất đóng giả nữ quỷ, Độc Cô Ngạo Vũ cũng không từng nhìn kỹ, cho nên vừa nhìn qua một cái, liền bị hù dọa ngã lăn ra, thật đúng là tưởng có nữ quỷ đang ăn thịt người đây!

Hiện nay nhìn một cái, Độc Cô Ngạo Vũ lập tức nổi giận hung hăng quăng quả bí trên tay, liền nhào tới Cố Duy Nhất bên kia.

“A, Lùn Đen Xấu, ta muốn giết người!”

Độc Cô A Vũ mở miệng quát, lập tức, cả người liền như là một con sư tử nhỏ tức nổ ruột, liền xông tới Cố Duy Nhất, định phải đánh Cố Duy Nhất.

Chỉ là, Cố Duy Nhất làm sao lại dễ dàng liền bị người ức hiếp như vậy! ?

Vào lúc nhìn thấy Độc Cô Ngạo Vũ nhào tới, Cố Duy Nhất lúc này đã đứng lên từ trên mặt đất, lập tức thân thể chột lóe, liền đã nhẹ nhàng né tránh thế công của Độc Cô Ngạo Vũ .

Nhìn thấy Độc Cô Ngạo Vũ đánh hụt, gương mặt đầy vẻ phẫn nộ, khoe miệng Cố Duy Nhất cong lên một cái, trên mặt, đều là sự đắc ý không che dấu chút nào.

“Ha ha, người đây là bởi vì xấu hổ thành giận sao! ? Không nghĩ tới chính mình giả làm ma quỷ muốn làm ta sợ, lại bị ta giả làm ma quỷ hù dọa ngược lại, để người mất mặt ! ? Ha ha ha ha ha ha. . .”

Cố Duy Nhất mở miệng, tay chống nạnh mà cười ha ha.

Trời cao lôi điện sấm chớp phát ra, cuồng phong gào thét, Cố Duy Nhất với một mái tóc dài phất phơ, tay áo tung bay, nụ cười trên gương mặt hung ác kia, khiến cho nhìn thấy có vẻ khủng bố tới đâu, liền khủng bố đến đó.

Lúc đầu vừa nhìn qua một cái, phẳng phất như nữ quỷ Địa Ngục bò lên trên mặt đất, chính mình vẫn còn không tự biết chút nào đây!

Nhìn thấy dáng vẻ Cố Duy Nhất cười ha ha , Lâu Đông Ly đứng ở một bên , khoe miệng không khỏi cong lên một cái. Ánh mắt nhìn Độc Cô Ngạo Phong, càng là mang theo vài phần trêu chọc và hài hước.

“Ha ha, thì ra đây chính là con gái nuôi vừa mới thu dưỡng mà Hoàng thượng ngài mới vừa nói với ta , quả thật là không giống người thường đây!”

573. Chương 28 : Lại Là Hắc

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 28 : Lại là hắc

Edit : Angelina Yang

Nghe được Lâu Đông Ly nói lời này, Độc Cô Ngạo Phong chỉ có bất đắc dĩ cười một tiếng.

Bên kia Cố Duy Nhất, khi nghe được lời Lâu Đông Ly nói, trên mặt đầu tiên là sửng sốt.

Nếu mà lời nói thế là xuất phát từ trong miệng người khác, khi đó đúng là lại thành lời nói châm chọc.

Nhưng mà, không biết vì sao, lời đó nói ra từ trong miệng nam nhân này , nhìn thấy đôi mắt nam nhân mang theo nụ cười dịu dàng, mê người như vậy, khiến cho âm thanh kia, nghe cũng như là lời nói ca ngợi.

Nam nhân tựa như trích tiên này, là đang khen nàng sao! ?

Không giống người thường, ha ha. . .

Liền trong thời gian Cố Duy Nhất không để tâm , suýt chút nữa bị Độc Cô Ngạo Vũ một quyền đánh trúng. Mặc dù cuối cùng cũng kịp thời tránh thoát, chỉ là thân thể vẫn mất đi thăng bằng, ngã bổ nhào tới bên cạnh.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất không khỏi lạnh toát xương sống mà hít một hơi thật sâu, giật mình la lên một tiếng.

Tuy nhiên, sau một khắc, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy bên hông căng thẳng, một bàn tay mạnh mẽ tràn trề sức lực, liền gắt gao ôm eo thon nhỏ của nàng, tránh cho nàng vận rủi té lăn trên đất.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất không khỏi thở phào một hơi, lập tức đồng mâu vừa ngược lên, nhìn lại theo bàn tay to kia.

Đối diện, là gương mặt vô cùng tuần tú kia của Độc Cô Ngạo Phong.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất hé đôi môi đỏ mọng ra, không khỏi mở miệng nói.

“Phụ hoàng. . .”

“Đã ồn ào đủ chưa! ?”

Cố Duy Nhất còn chưa nói hết lời, chỉ thấy Độc Cô Ngạo Phong hé mở làn môi hồng, chính là mạnh mẽ gầm lên một tiếng.

Nghe được Độc Cô Ngạo Phong mạnh mẽ gầm lên một tiếng này, mọi người bốn phía cả kinh vội vàng im lặng run run, đến thở cũng không dám thoát ra một xú, chỉ sợ gặp họa như cá trong chậu.

Kèm theo đó, bên kia Độc Cô Ngạo Vũ vốn còn muốn không bỏ qua Cố Duy Nhất bay nhào tới, cũng lập tức dừng bước chân lại, ngoan ngoãn đứng ở nơi đó, không dám lên tiếng .

Đối với Cố Duy Nhất và Độc Cô Ngạo Vũ không dám hé môi một tiếng, đôi môi đỏ mọng của Độc Cô Ngạo Phong không khỏi mấp máy, trong mắt càng là hiện rõ vài phần vẻ uy nghiêm và tức giận không che dấu nổi.

“Hai người các ngươi, quả thực không có một ngày là yên bình. Thế nào cũng phải huyền não khiến trong cung gà bay chó sủa, mới cảm thấy mỹ mãn sao! ?”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong nói, đôi môi đỏ mọng của Độc Cô Ngạo Vũ không khỏi chu ra một cái, trên mặt, đều là vẻ uất ức.

“Hoàng huynh, nếu không phải huynh không hiểu ra sao cả thu nhận Lùn Đen Xấu này là Quận chúa, thì sẽ phát sinh chuyện như vậy sao! ?”

“A, theo ý của ngươi, là lỗi của trẫm à! ?”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Vũ nói, đôi môi đỏ mọng của Độc Cô Ngạo Phong không khỏi mở ra, giọng điệu nhẹ nhàng, đáng vẻ như bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Nghe vậy, Độc Cô Ngạo Vũ lập tức khẳng định gật đầu.

“Vốn là đúng thế . . .”

“Lớn mật! Ngươi còn lí sự nữa! Coi như lúc trước đây Duy Nhất còn chưa có vào cung, có chỗ nào ngươi tỏ ra an phận! ? Hiện nay trái lại đổ hết cái sai lên trên đầu của trẫm, là trẫm rất sủng ái ngươi sao! ?”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, ở trong giọng nói đều là vẻ kiên quyết.

Nghe vậy, Độc Cô Ngạo Vũ trong lòng biết tự mình nói sai , Độc Cô Ngạo Phong đang nổi nóng, cũng không dám lên tiếng nữa .

Tuy là như thế, nổi tức giận của Độc Cô Ngạo Phong không tiêu.

Cúi đầu nhìn thấy hai người Cố Duy Nhất và Độc Cô Ngạo Vũ đứng ngoan ngoãn ở nơi đó, không dám lên tiếng , Độc Cô Ngạo Phong đầu tiên là mấp máy môi đỏ mọng. Lập tức, dường như là nghĩ đến cái gì, mở miệng nói.

“Nếu tối nay các ngươi đều có tinh lực tràn đầy như thế , vậy thì, trẫm liền cho các ngươi đứng trung bình tấn hai canh giờ ở chỗ này . Nếu như thời gian chưa tới, không cho đứng dậy.”

Độc Cô Ngạo Phong vừa nói ra lời này, trên mặt Cố Duy Nhất và Độc Cô Ngạo Vũ lập tức méo đi, đôi mắt mở to, vội vàng đồng thanh lên tiếng giật mình la to.

“A, hoàng huynh. . .”

“A, phụ hoàng. . .”

Cố Duy Nhất mở miệng, mặt mày ngạc nhiên bất đắc dĩ.

Ánh mắt nhìn Độc Cô Ngạo Phong, càng là câu khẳng định thật sâu.

Dù sao, triều đại này, một canh giờ, tương đương hai giờ trong thời hiện đại.

Hiện nay, Độc Cô Ngạo Phong khiến bọn họ lại lần nữa đứng trung bình tấn trong hai canh giờ, liền tương đương bốn tiếng đồng hồ a!

Coi như nàng trước kia là tập võ xuất thân, thế nhưng, khối thân thể này bé nhỏ, không thể so sánh với khối thân thể trước kia, yếu hơn rất nhiều!

Nếu như thật sự để cho nàng đứng cầm rễ trung bình tấn hai canh giờ, thân thể nàng khẳng định suy sụp.

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất ảo não, Độc Cô Ngạo Vũ ở một bên, trong lòng cũng nghĩ như thế.

“Hoàng huynh, có nên thay đổi một cách trừng phạt khác hay không! ? Hoặc là chỉ phải đứng trung bình tấn nửa canh giờ là tốt rồi! ?”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, đáng vẻ lấy lòng thương lượng.

Nghe vậy, Độc Cô Ngạo Phong chỉ là lạnh nhạt hằm hừ một tiếng, mở miệng cười nói.

“A, lại còn dám cò kè mặc cả với trẫm! ? Không cho, trẫm chính là lần nữa dễ dàng tha thứ các ngươi, mới để các ngươi thường xuyên làm xằng làm bậy như thế, quả thực vô pháp vô thiên. Nếu như trẫm không trừng phạt các ngươi nữa, uy nghiêm của trẫm ở đâu! ?”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, giải quyết dứt khoát.

Nghe vậy, trên mặt Độc Cô Ngạo Vũ lập tức ỉu xiu.

Cố Duy Nhất nghe vậy, trong lòng cũng thở dài vô cùng.

Sớm biết vậy, cũng không nên tức giận với Độc Cô Ngạo Vũ.

Nàng đã biết rõ, chỉ cần có gì đó liên quan đến Độc Cô Ngạo Vũ này, khẳng định không có kết quả tốt đẹp.

Độc Cô Ngạo Vũ này, chẳng lẽ là đời trước liền có cừu oán cùng nàng! ? Đời này, bọn họ mới làm oan gia, vừa thấy mặt liền phải làm cho gà bay chó sủa! ?

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất chỉ có cực kì bất đắc dĩ. . .

. . .

Kể từ tối ngày hôm qua, đại não hoàng cung, bị Độc Cô Ngạo Vũ trừng phạt đứng chôn chân trung bình tấn hai canh giờ, Cố Duy Nhất sau khi trở về, liền cảm giác được bản thân đều phải suy sụp cạn lực.

Hôm sau, nàng cũng là ngủ đến mặt trời lên cao mới dậy.

Chỉ là, đến sau khi Cố Duy Nhất đứng lên, chỉ cảm thấy hai chân đều mỏi quá chừng, cũng lười đi rồi. Nàng không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn nằm một ngày ở trong tấm thất.

Nghe nói, Độc Cô Ngạo Vũ hôm nay cũng như thế.

Nhớ lại chuyện đã xảy ra gần đây, chỉ cần có mối liên quan cùng Độc Cô Ngạo Vũ, đều không có kết quả gì hay, Cố Duy Nhất liền coi Độc Cô Ngạo Vũ là độc dược. Sau này thấy hấn, cũng không cần để ý tới hấn là được rồi.

Không phải nàng sợ hấn, chỉ là không muốn lại khiến Độc Cô Ngạo Phong tức giận.

Nghỉ ngơi trong phòng cả ngày, đến hôm sau, Độc Cô Ngạo Phong rốt cuộc lại tìm được một sư phụ dạy võ công cho bọn họ.

Giờ đây, sư phụ dạy võ công cho bọn họ, nghe nói là do Lâu Đông Ly tự mình giới thiệu tới. Nói là ái tướng trấn thủ biên cương Lí Quỳ, tên gọi Lý Đạt.

Lý Đạt là người tính tình dững cẩ, không câu nệ tiểu tiết, vóc người khôi ngô. Vào lúc cười rộ lên, nghe sang sảng giống như chuông kêu.

Đáng vẻ lúc đầu vừa nhìn qua một cái, trái lại có điểm dọa người. Nhưng mà sau khi ở cùng một chỗ, Cố Duy Nhất đứng là đã kết bằng hữu cùng hấn.

Dù sao, Cố Duy Nhất cũng là loại người không câu nệ tiểu tiết, tính tình phóng khoáng, nên không tính toán chi li.

Hơn nữa, Lý Đạt này, đánh nhau ở cự li gần, cưỡi ngựa bắn cung, mọi thứ đều tinh thông.

Cố Duy Nhất kính nể nhất người có võ công, cho nên cũng nguyện ý học tập cùng Lý Đạt.

Còn Lý Đạt lại thấy Cố Duy Nhất nhiệt tình thích thú học võ, không sợ chịu khổ, tự nhiên cũng nguyện ý dạy.

Vì vậy, một tháng này, Cố Duy Nhất đều cùng học tập võ nghệ cưỡi ngựa bắn cung bên cạnh Lý Đạt. Thân thể nhỏ bé vốn nhu nhu nhược nhược, không chịu nổi một kích, quả là được luyện vững chắc hơn không ít.

Hơn nữa, đúng là thời kỳ phát dục, Cố Duy Nhất mỗi ngày ăn cũng nhiều. Trong thời gian một tháng ngắn ngủi, Cố Duy Nhất liền cảm giác được chính mình so với trước đây đã cao hơn không ít.

Mà ngay cả ngực vốn là vùng đất bằng phẳng, lại cũng bắt đầu có hơi phình lên.

Đối với điều này, Cố Duy Nhất quả là hoan hỉ quá chừng.

Dù sao, nòng trước đây là người xuất thân tập võ, vóc người rất tốt.

Tuy không là đạt mức vóc người ma quỷ linh tinh các loại gì, nhưng cũng là có trước có sau. Vóc người càng là đạt ba mươi sáu, hai mươi bốn, ba mươi sáu (đơn vị inch, = 90-60-90), rất là tiêu chuẩn đó!

Nơi nào giống như hiện tại! ?

Một trước lại một sau, thân thể nhỏ bé này nhìn ngược nhìn xuôi nhìn trước ngó sau đều là như nhau.

Hơn nữa, vẫn còn lùn quá chừng.

Mặc dù gần đây thân thể bắt đầu phát dục, khiến Cố Duy Nhất rất hài lòng.

Có điều, bởi vì hiện nay là ngày hè nóng bức, mặc dù sắp đến đầu thu, thời tiết cũng vẫn còn rất nóng.

Đặc biệt vào lúc ban ngày, mặt trời chói chang trên đỉnh đầu. Mỗi ngày tập võ dưới mặt trời cùng Lý Đạt như vậy, Cố Duy Nhất cảm giác được, làn da chính mình thật vất vả làm trắng, so với trước đây lại càng thêm đen trũi.

Mặc dù, nòng mỗi ngày đều ngâm tắm sữa bò, da thịt sờ thấy mịn màng mềm mại, thế nhưng nước da chính là một chữ, hắc!

Đối với điều này, Cố Duy Nhất phi thường chán nản.

Có lẽ, đời này, nòng không bao giờ có thể có một ngày trắng trẻo lại được nữa . . .

Liền vào lúc Cố Duy Nhất thở dài, thời điểm săn thú đầu thu, chính lúc mỗi ngày một đến gần.

Đối với loại chuyện săn thú này, Cố Duy Nhất cho tới bây giờ cũng không có tham gia cùng.

Nghe nói, hội săn mùa thu hàng năm, đều chỉ có nam nhân đi, không cho nữ hài tử tham gia.

Đối với điều này, Cố Duy Nhất càng là tự mình đi cầu khẩn Độc Cô Ngạo Phong, để hắn mang chính mình đi.

Không nghĩ tới, Độc Cô Ngạo Phong lại đồng ý.

Vừa lúc, Độc Cô Ngạo Vũ cũng ở đó.

Sau khi biết được Cố Duy Nhất lại cũng có thể đi dự hội săn mùa thu, hắn càng là không muốn đối diện.

Có điều là bởi vì lần trước, sau khi bị Độc Cô Ngạo Phong xử phạt, gần đây Độc Cô Ngạo Vũ trở nên ngoan ngoãn an phận thủ thường không ít.

Ít nhất, một tháng gần đây, đều không còn có tranh hơn thua linh tinh các loại gì đó cùng Cố Duy Nhất.

Nghĩ đến, Hồn Thế tiểu Ma vương này, cũng là có chỗ kiêng nể!

. . .

Đúng là thời gian giữa trưa, hiếm khi có được Lý Đạt không ở đây như hôm nay , nghe nói có việc phải làm.

Kết quả là, hôm nay Cố Duy Nhất có được kì nghỉ hiếm hoi, không cần đến luyện võ tràng tập võ .

Mỗi ngày đều tập võ ở luyện võ tràng, Cố Duy Nhất mặc dù thích tập võ, chỉ là cũng bị mệt.

Có được ngày nghỉ hôm nay , Cố Duy Nhất liền len lén lười, một mạch ngủ thẳng tới lúc mặt trời lên cao.

Sau khi thức dậy, nàng lại mang theo Cúc Vận đến bên trong hoàng cung để đi dạo một vòng.

Nàng nghĩ, đợi đi dạo xong rồi, liền đến Ngự Thiện Phòng chuẩn bị một ít bột, rồi tự mình làm chút điểm tâm, sau đó đưa đến Ngự Thư Phòng, cho Độc Cô Ngạo Phong nếm thử.

Nghĩ đến, gần đây nàng một mực đều tập võ, đã lâu không có xuống bếp rồi đây!

Trong lòng suy nghĩ như vậy, Cố Duy Nhất đảo mắt nhìn quanh một lượt bốn phía.

Chỉ thấy tiết trời hôm nay không tệ, trời xanh mây trắng, gió mát hiu hiu, đưa tới từng đợt cảm giác mát mẻ.

Giờ phút này đúng là mùa hoa sen nở rộ. Ở Thiên Lí Trì bên trong hoàng cung, hoa sen nhấp nhô thật là đẹp mắt, Cúc Vận liền đề nghị đến bên kia đi một chút.

Đối với điều này, Cố Duy Nhất tự nhiên không có dị nghị.

Nàng vẫn còn tính toán, định hái một chút hoa sen mang về, rồi cắm ở trong cái vại nước lớn bên ngoài cung điện, tô điểm làm đẹp một phen, vậy cũng là rất tốt.

Vào lúc Cố Duy Nhất và Cúc Vận đi tới Thiên Lí Trì, đưa mắt nhìn khắp một vòng, chỉ thấy bên trong Thiên Lí Trì , một chốn xanh biếc.

Trên cao mặt trời sáng lạn, ánh nắng vàng rực rỡ kia đang chiếu thẳng xuống, phủ trên mặt hồ.

Chỉ thấy liếc mắt nhìn khắp một vòng mặt hồ , ánh vàng lấp lánh, sóng nước lăn tăn, phảng phất như được dát một tầng bột vàng, trông rất đẹp mắt!

Còn ven bờ, chính là phủ đầy lá sen xanh biếc và hoa sen.

Lá sen xanh biếc, từng mảnh từng mảnh, phủ khắp trên mặt hồ, mỗi khi có gió thổi qua lại lắc la lắc lư.

Xen lẫn trong đó, càng là tô điểm không ít bông hoa sen mịn màng đủ màu sắc.

Đúng là mùa hoa sen nở rộ.

Chỉ thấy giữa đám lá sen, những đóa hoa sen giống như cô nương duyên dáng yêu kiều , ngạo nghễ sừng sững trong đó, màu sắc khác nhau.

Hồng phấn mềm mại, màu tím thanh nhã, màu đỏ say lòng người, màu trắng thánh khiết.

Có nụ hoa chờ nở, có bông đã nở rộ toàn bộ. Cùng với gió mát hiu hiu, lại thêm hồ nước xanh biếc và lá sen phụ trợ lẫn nhau , quả thực là đẹp như tranh vẽ!

Nào có nữ hài tử là không thích hoa! ? Cố Duy Nhất cũng không ngoại lệ!

Nhìn thấy đám hoa sen xinh đẹp như vậy, Cố Duy Nhất càng là khoe miệng cong lên một cái, tiếng cười trong vắt như chuông bạc kia, càng là không ngừng tuôn ra từ trong miệng nàng.

“Ha hã, nơi này thật đẹp a! sớm một chút đi tới cổ đại có lẽ tốt hơn. Nơi này không khí trong lành như vậy, bầu trời xanh trong như vậy , lại thêm hồ nước thế này, cũng là trong suốt thấy đến tận đáy, cũng không có bị ô nhiễm một chút nào, cực kỳ xinh đẹp!”

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, trên mặt Cúc Vận không khỏi hiện lên vài phần nghi hoặc và mơ hồ.

“Quận chúa, người đang nói cái gì đây! ?”

“Ha hã, không có việc gì, ta là nói, nơi này đẹp quá!”

Đối với việc Cúc Vận nghi hoặc, trong lòng Cố Duy Nhất biết nàng không giải thích được, cũng không hề giải thích.

Ngắm nhìn một hồ hoa sen trước mắt, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy tâm tình cũng bắt đầu sung sướng theo.

Sau một khắc, dường như là nghĩ đến cái gì, đôi mắt lập tức sáng ngời.

“Nha! Nơi này hoa sen phát triển tốt như vậy, không bằng chúng ta hái một ít mang về. Đến lúc đó làm một ít canh hạt sen cho phụ hoàng. Hoa sen điểm tâm là vô cùng tốt!”

Nghe được đề nghị này của Cố Duy Nhất, Cúc Vận lập tức gật đầu cười nói.

“Quận chúa đưa ra ý tưởng này vô cùng tốt đây! Hoàng thượng mỗi ngày hàng vạn công việc, chỉ là thích thú nhất món ăn điểm tâm do Quận chúa làm đây! Nếu như để cho Hoàng thượng biết Quận chúa lại tự mình xuống bếp làm điểm tâm cho ngài, khẳng định thật cao hứng.”

Nghe được lời Cúc Vận nói, ở trong đầu Cố Duy Nhất không khỏi hiện lên bóng dáng của Độc Cô Ngạo Phong.

Nghĩ đến Độc Cô Ngạo Phong thích ăn món điểm tâm do chính mình làm, trong bụng liền thấy vừa lòng đẹp ý, phẳng phất như được tưới mát.

Lập tức, đôi môi đỏ mọng hé ra, không khỏi mở miệng cười nói.

“Vậy thì vẫn còn chờ cái gì? Hiện tại chúng ta phải đi hái hoa sen đã!”

Cố Duy Nhất vừa mở miệng nói, mắt nhưng vừa tìm kiếm bốn phía, tính toán tìm hoa sen tốt hơn để làm điểm tâm.

Chỉ là, Thiên Lí Trì hoa sen tuy nhiều, thế nhưng, ở ven bờ thì hoa sen có hình dáng đẹp lại không có bao nhiêu.

Thấy vậy, chân mày Cố Duy Nhất cau lại một cái, không khỏi có hơi ảo não.

“Người nhìn hoa sen ven bờ, không phải vóc dáng tướng mạo xấu xí, chính là không cân đối, cũng không đẹp!”

“A, vậy làm sao bây giờ?”

Cúc Vận nghe vậy, trên mặt cũng có vẻ ảo não.

“Chỉ có ở giữa hồ thì hình dáng mới là tốt nhất. Thế nhưng, hoa sen ở giữa hồ, chúng ta không hái được a!”

Liền vào lúc Cúc Vận mặt mày có vẻ ảo não, Cố Duy Nhất sau một khắc, dường như là nghĩ đến cái gì, đôi mắt lập tức sáng ngời.

“Hi hi, ta có biện pháp! Cúc Vận, ngươi mau đi báo cho người ta tìm một thuyền nhỏ đến đây. Bản Quận chúa muốn chiếc thuyền hoa nho nhỏ đến giữa hồ hái hoa sen!”

“A!”

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, Cúc Vận trên mặt sùng sốt, mặt mày kinh ngạc.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất không khỏi mở miệng cười nói.

“Người đi đi a, nếu như chậm trễ thời gian, liền không làm được điểm tâm cho phụ hoàng ăn, người đi nhanh thôi.”

Cố Duy Nhất mở miệng thúc giục.

Cúc Vận nghe vậy, cũng không từng nói thêm cái gì, nhanh chóng đi xuống báo cho người ta tìm thuyền nhỏ.

Không đến một khắc, mấy tên tiểu thái giám liền kiếm được một chiếc thuyền nhỏ.

Cố Duy Nhất thấy vậy, thật là vừa lòng, liền lập tức nhảy xuống thuyền nhỏ.

Lại thấy Cúc Vận tràn đầy quần bách ảo não đứng ở bên bờ, trên mặt Cố Duy Nhất sững sốt, tràn đầy nghi hoặc.

“Cúc Vận, tại sao ngươi không xuống! ?”

Nghe được lời Cố Duy Nhất hỏi, chân mày Cúc Vận càng là cau lại gắt gao, tràn đầy vẻ e ngại.

“Quận chúa, người tạm tha nô tỳ đi, nô tỳ sẽ bị say sóng . . .”

Nói tới đây, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn hiếm thấy kia của Cúc Vận, càng là nhuộm vài phần thẹn thùng và ngượng ngùng.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất không khỏi bật cười.

“Thì ra là thế, được rồi được rồi, vậy ngươi liền ở chỗ này chờ đi. Ta hái được hoa sen liền trở về.”

Vừa nói dứt lời, Cố Duy Nhất liền lập tức khua mái chèo, bơi tới giữa hồ.

Nói cho cùng, cho tới bây giờ Cố Duy Nhất vẫn còn không từng ngồi trên thuyền nhỏ, cũng chưa hề khua mái chèo. Nhưng mà, Cố Duy Nhất lại cũng không sợ hãi chút nào.

Phải biết rằng, Cố Duy Nhất bơi lội là vô cùng tốt. Coi như lát nữa có té xuống , chính mình cũng có thể vùng vẫy bơi quay về trên bờ.

Trong lòng suy nghĩ như vậy, Cố Duy Nhất liền chậm rãi vung mái chèo, bơi tới chính giữa hồ.

Chỉ thấy, hoa sen trong Thiên Lí Trì này mọc lên vô cùng tốt.

Bốn phía đều tràn ngập mùi thơm hoa sen tươi mát, làm cho người ta ngửi thấy, rất là thấm vào ruột gan.

Cố Duy Nhất vừa chậm rãi ngửi mùi thơm hoa sen thanh nhã , vừa từ từ tán thưởng khen ngợi hoa sen mọc khắp hồ.

Gió mát hiu hiu, trời xanh mây trắng, sóng nước lăn tăn, hoa sen vờn quanh, loại cảm giác này, loại hình ảnh này, quả thực chỉ trên trời cao mới có!

Nếu như vào đúng thời điểm này, đột nhiên xuất hiện một tiên nhân, Cố Duy Nhất cũng thấy được là đương nhiên !

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, đột nhiên, khóe mắt quét nhanh một lượt, chỉ thấy cách đó không xa, bỗng hiện ra một chiếc thuyền nhỏ.

Chỉ thấy chiếc thuyền nhỏ kia, đang chậm rãi bồng bềnh ở quanh chỗ hoa sen, có cảm giác siêu trần thoát tục mà độc lập.

Nhưng mà, điều khiến cho Cố Duy Nhất kinh ngạc chính là, ở trên chiếc thuyền nhỏ kia, lại vẫn còn nằm một người!

Thấy vậy, trong lòng Cố Duy Nhất giật nảy lên một cái, trên mặt sững sốt, tràn đầy tò mò và nghi hoặc.

Rốt cuộc là ai có được nhan hạ thoải mái như vậy , tại giờ này khắc này, nằm ở giữa đám hoa sen này mà trộm được nửa ngày nhàn nhã đây! ?

Trong lòng tò mò, Cố Duy Nhất càng là từ từ đưa mái chèo, chậm rãi bơi tới chiếc thuyền nhỏ kia.

Cùng với chính mình càng ngày càng gần chiếc thuyền nhỏ kia, bóng người nằm ở trên chiếc thuyền nhỏ đó cũng chậm rãi xuất hiện ở trong tầm mắt Cố Duy Nhất.

Đến lúc Cố Duy Nhất nhìn rõ ràng nam nhân áo trắng đang nằm ở trên chiếc thuyền nhỏ kia, đồng mâu lập tức trợn lên một cái, trong lòng giật mình

Lại là hắn! ?

574. Chương 29 : Bức Họa

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 29 : Bức họa

Edit : Angelina Yang

Sau giờ ngọ ánh mặt trời luôn rực rỡ và sáng lạn như vậy.

Ánh nắng vàng rực rỡ kia, xuyên qua đám lá sen, hắt xuống những đốm nắng êm dịu, nhẹ nhàng rơi trên mặt nam nhân áo trắng đang nằm trong con thuyền nhỏ.

Chỉ thấy nam nhân mặc trên người một chiếc trường sam trắng tinh , lưng thắt bạch sắc Yêu Đái. Đến như cả giấy, đều là trắng tinh không nhiễm một hạt bụi nào.

Một mái tóc đen nhánh, chỉ là dùng một chiếc đai vấn tóc màu trắng, nhẹ nhàng thắt thành một túm nhỏ, còn lại toàn bộ xỏa xuống phía sau và trên ngực.

Giờ phút này, nam nhân phảng phất là đang ngủ thiếp đi, liền lười biếng nằm ở trên con thuyền nhỏ.

Ánh mặt trời êm dịu kia, mềm mại chiếu vào trên người nam nhân, làm dáng người mảnh khảnh, gương mặt tuần tú của nam nhân kia, càng là được phác họa vô cùng tinh tế, nổi bật.

Lông mày đen nhánh, mũi thẳng môi đỏ mọng, mỗi một chỗ, đều vẽ bề ngoài hoàn mỹ như thế.

Lại thêm làn da trắng không kém gì tuyết kia, coi như là dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống, đều hiện ra không có một chút khuyết điểm và tỳ vết nào, quả thực rất khiến mọi người hâm mộ.

Nam nhân này, phảng phất là một khối mỹ ngọc thượng đẳng được gọt rửa tỉ mỉ mà thành , đẹp đến tinh xảo.

Lại thêm khí chất trên người hần phát tán ra ngoài, tựa như trích tiên vượt khỏi đời thường, đứng đứng, phóng khoáng . . .

Ở giữa đám hoa sen nơi sóng nước lăn tăn này, trông càng có thêm một loại cảm giác siêu trần thoát tục mà độc lập.

Cũng làm cho người ta không đành lòng quấy rầy đến hần . . .

Mà mỹ nam dường như trích tiên này, không phải người khác, đúng là Thừa Tướng Thương Lang Quốc, Lâu Đông Ly!

Mặc dù đã không phải lần đầu tiên nhìn thấy Lâu Đông Ly này. Thế nhưng, khi lại lần nữa nhìn thấy hần, Cố Duy Nhất vẫn cứ bị gương mặt tuần tú kia của hần, lại thêm khí chất trích tiên hờ hững kia hấp dẫn sâu sắc.

Chỉ cảm thấy, thế gian này, làm thế nào lại có người đẹp đến như thế! ?

Người này, thật giống như đi ra từ trong tranh, lại không nhiễm nửa phần hồng trần thô tục, quả nhiên là thế gian hiếm có a!

Cũng khó trách, khi Cúc Vận nhắc đến Lâu Đông Ly này, lại có vẻ mặt sùng bái si mê.

Mà Lâu Đông Ly này, đích xác có thực lực làm cho người ta thích đây!

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất thán phục, mỹ nam vốn ngủ say, phảng phất như là nhận thấy được cái gì, từ từ mở đôi mắt ra.

Đây rốt cuộc là một đôi mắt đẹp như thế nào! ?

Hàng lông mi dài cong vút kia, vừa dày vừa đen, giống như một đôi cánh bướm, muốn giương cánh bay cao. Tại mi mắt nam nhân , nó vẽ ra hai bóng mờ, khiến cho đường nét của hần khi nhìn qua, càng cảm thấy dịu dàng.

Bởi vì vừa mới tỉnh ngủ, trong mắt nam nhân, càng là vài phần hơi nhập nhèm.

Ở dưới ánh sáng chiếu rọi xuống này, càng là được phủ một tầng sắc thái mông lung, làm cho người ta vừa liếc nhìn, liền cũng không nhớ dời đôi mắt đi nữa.

Thấy vậy, trong lòng Cố Duy Nhất giật nảy lên một cái, đồng mâu sưng sốt, hé mở làn môi hồng, không kìm hãm được kêu nhỏ thành tiếng.

“Thật đẹp. . .”

Lời này của Cố Duy Nhất, là không hề nghĩ ngợi, liền thốt ra.

Cùng với Cố Duy Nhất vừa nói ra lời này, nam nhân tuần tú vốn đang lúc nằm ở trên con thuyền nhỏ, vẻ mặt đầu tiên là sưng sốt. Lập tức đôi mắt đen láy vừa ngước lên, liền nhìn về hướng Cố Duy Nhất.

Đến lúc thấy người xuất hiện ở trước mặt mình là Cố Duy Nhất, vẻ mặt nam nhân tuần tú không khỏi sưng sốt, trong mắt xẹt qua vài phần ngây ra.

“Là người! ?”

Nam nhân mở miệng, ở trong giọng nói mang theo vài phần ngạc nhiên.

Hiển nhiên là hẳn thật không ngờ, lại ở chỗ này nhìn thấy Cố Duy Nhất chẳng! ?

Liền vào lúc nam nhân mặt mày ngây ra, Cố Duy Nhất nghe được lời nam nhân đã nói như vậy, lại thấy nam nhân đang lẳng lặng nhìn mình, không khỏi hoàn toàn thức tỉnh.

Nghĩ đến chính mình mới rồi ngây mặt ra nhìn nam nhân này, cũng không biết nam nhân này có thể cảm giác rằng nàng là háo sắc hay không đây!

Nghĩ tới đây, trên mặt Cố Duy Nhất đầu tiên là liền buồn bực. Lập tức, để che dấu sự lúng túng mới rồi, nàng không khỏi đưa tay gãi gãi gáy, ha ha cười khan.

“Ha ha, không phải chính là ta sao! ? Không nghĩ tới Lâu Thừa Tướng có lúc nhàn hạ thoải mái như vậy, lại tới nơi này trộm được nửa ngày nghỉ ngơi đây!”

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, Lâu Đông Ly cũng phục hồi tinh thần lại, từ từ ngồi dậy ở trong con thuyền nhỏ.

Bởi vì nam nhân hành động, con thuyền nhỏ không khỏi có hơi rung động vài phần.

Khiến cho mặt hồ dưới người hẳn, càng là lập tức rung rinh tầng tầng rung động.

Nam nhân liền tùy ý như vậy ngồi ở trên con thuyền nhỏ, bốn phía hoa sen vờn quanh, trên mặt nước có những gợn sóng lăn tăn. Một hình ảnh này, quả nhiên là cực kỳ đẹp mắt!

Giờ phút này, Cố Duy Nhất cỡ nào hy vọng, ở trên tay mình có một cái camera, để ghi lại hình ảnh đẹp đẽ giờ phút này.

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất thán phục, chỉ thấy nam nhân sau khi ngồi dậy, khoe miệng không khỏi nhẹ nhàng cong lên một cái. Nụ cười trên mặt, càng là phảng phất ánh nắng mặt trời, ấm áp như thế.

“Ha ha, không nghĩ tới quận chúa Duy Nhất lại giống như ta, có được lúc nhàn hạ thoải mái như thế!”

Lâu Đông Ly mở miệng, khoe miệng tươi cười.

Âm thanh du dương kia, giống như nước suối chậm rãi chảy qua, dễ nghe cực kỳ.

Nghe vậy, trong lòng Cố Duy Nhất đầu tiên là chấn động một cái, lập tức, đôi môi đỏ mọng hé ra, không khỏi mở miệng cười nói.

“Ta không có được nhàn hạ thoải mái dễ như vậy. Chỉ là muốn hái một chút hạt sen, làm nước ngọt điểm tâm cho phụ hoàng thôi. Không nghĩ tới ở chỗ này, sẽ gặp được Lâu Thừa Tướng đây!”

Sau khi giải thích xong ý đồ mình tới đây, Cố Duy Nhất lại dường như là nghĩ đến cái gì, làn môi hồng cong lên một cái, mở miệng cười nói.

“Hơn nữa Lâu Thừa Tướng không cần khách khí với ta, trực tiếp gọi Duy Nhất là tốt rồi. Nghe như vậy , tương đối thân thiết đây!”

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, Lâu Đông Ly chỉ là nhẹ nhàng gật đầu.

“Hào.”

Lâu Đông Ly mở miệng cười, lập tức, ánh mắt quét một vòng, liền ngó tới chỗ hoa sen trên con thuyền nhỏ của Cố Duy Nhất.

Chỗ Cố Duy Nhất mới vừa hái, đều là hoa sen tốt nhất. Giờ phút này hoa sen chất đống chung một chỗ, nhìn thấy quả nhiên là cực kỳ đẹp mắt .

Thấy vậy, Lâu Đông Ly hé đôi môi đỏ mọng ra, không khỏi mở miệng mỉm cười cười một tiếng.

“Ha hã, không nghĩ tới Duy Nhất còn có thể làm điểm tâm và canh hạt sen đây! Có điều là, ngươi muốn làm canh hạt sen liền hái ngó sen đem về, vì sao hái nhiều hoa sen như vậy đây! ?”

Nghe được lời Lâu Đông Ly nói, khóe miệng Cố Duy Nhất cong lên một cái.

Trong lòng biết người triều đại này, chưa có ai dùng hoa sen làm điểm tâm. Ở trên đời này, có lẽ chỉ có nàng thôi! ?

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất không khỏi cầm lấy một đóa hoa sen, đặt ở trước mũi nhẹ nhàng vừa ngửi.

Ngay lập tức, mùi thơm xông vào mũi.

“Ha hã, ta muốn dùng những hoa sen này làm điểm tâm a!”

“A! ? Hạt sen có khả năng làm canh hạt sen ta còn nghe nói qua, củ sen có khả năng ninh thành canh ta cũng đã được nghe nói. Nhưng hoa sen còn có thể làm điểm tâm, ta thật sự còn chưa có nghe người ta nói đến đây!”

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, Lâu Đông Ly hé môi đỏ mọng ra, mở miệng cười nói.

Nghe vậy, đôi đỏ mọng của Cố Duy Nhất không khỏi dẩu lên một cái, trên mặt, càng là có thêm vài phần đắc ý.

”Ha hã, cái này đâu

575. Chương 30 : Độc Cô Ngạo Vũ Đã Chết

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 30 : Độc Cô Ngạo Vũ đã chết

Edit : Angelina Yang

Mà nàng trước đây, một mực học tập luyện chữ cùng Độc Cô Ngạo Phong ở bên trong Ngự Thư Phòng, thị vệ bên ngoài cũng đã quen biết nàng.

Cho nên, mỗi một lần chỉ cần Độc Cô Ngạo Phong không phải đang lúc thương lượng chuyện quan trọng cùng đại thần trong triều, chỉ có một mình Độc Cô Ngạo Phong , Độc Cô Ngạo Phong đều cho phép không cần thông báo.

Không ngờ, hôm nay Độc Cô Ngạo Phong phản ứng hình như có hơi quá.

Hơn nữa, mới rồi Độc Cô Ngạo Phong phản ứng lại nàng, cũng thật sự kỳ quái.

Hình như, hần phi thường căng thẳng với bức họa trên tay, dường như không muốn bị những người khác thấy nội dung trong tranh.

Mọi người đều là hiếu kỳ, Cố Duy Nhất cũng không ngoại lệ!

Nghĩ tới đây, đôi mắt Cố Duy Nhất , càng là không tự chủ được rơi vào bức họa mà Độc Cô Ngạo Phong cầm chặt trên tay, nàng hé mở làn môi hồng, không nhịn được tò mò hỏi.

“Phụ hoàng, bức họa người cầm trên tay, bên trong rốt cuộc là vẽ cái gì? !”

Cố Duy Nhất mở miệng, trên mặt đều là không che dấu chút nào vẻ nghi hoặc.

Tuy nhiên, nghe tới lời này của Cố Duy Nhất, nét mặt Độc Cô Ngạo Phong , cũng là cứng đờ.

Mặc dù, Độc Cô Ngạo Phong liền nhanh chóng khôi phục như cũ , chỉ là, vẫn bị Cố Duy Nhất nhận ra.

Thấy vậy, trong lòng Cố Duy Nhất càng cảm thấy hiếu kỳ .

Chỉ cảm thấy, hôm nay Độc Cô Ngạo Phong, thật kỳ quái. . .

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất nghi hoặc, Độc Cô Ngạo Phong chỉ là từ từ cuộn lại bức họa trong tay, rồi hé mở làn môi hồng, thần nhiên nói.

“Chỉ là bức họa bình thường thôi.”

“Phải không! ?”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong nói, Cố Duy Nhất hé mở làn môi hồng, trong lòng lại càng cảm thấy nghi hoặc .

Độc Cô Ngạo Phong này, rõ ràng là có vẻ kì dị cổ quái.

Nếu như chỉ là bức họa bình thường, vừa rồi vì sao hẳn lại lộ ra thần sắc dịu dàng như vậy đối với bức họa quyền trượng này! ?

Hơn nữa hiện tại, hình như hẳn rất căng thẳng quan tâm tới bức họa này . . .

Càng nghĩ, trong lòng Cố Duy Nhất càng cảm thấy hiếu kỳ .

Mà Cố Duy Nhất không phải người giấu được tâm sự, trong lòng có cái gì, đều sẽ vô cùng tinh tế biểu lộ ra trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngăm đen kia của nàng.

Nhìn thấy Cố Duy Nhất mặt mày nghi hoặc, đối với bức họa trong tay mình càng là có vẻ mặt cảm thấy hứng thú, đồng mâu động lòng người kia của Độc Cô Ngạo Phong đầu tiên là nhẹ nhàng lóe ra một phen. Sau đó, ánh mắt quét một vòng, liền rơi vào hộp đựng thức ăn trên tay Cố Duy Nhất , đôi môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói.

“Hôm nay Duy Nhất lại làm món điểm tâm ngon miệng gì cho phụ hoàng đây! ?”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong nói, Cố Duy Nhất lập tức thu hồi ánh mắt, tất cả tâm tư, đều chỉ còn để ý tới hộp đựng thức ăn trong tay mình.

Nàng hé mở làn môi hồng, lập tức mở miệng nói như đang hiển vật quý .

“Phụ hoàng, cái này là Duy Nhất dùng cánh hoa sen làm điểm tâm, lại thêm canh hạt sen. Duy Nhất chính là tự mình chèo chiếc thuyền nhỏ đến tận giữa hồ để hái đây! Hái được hoa sen, đều là tốt nhất, cho nên loại điểm tâm làm được mới ngon miệng. Phụ hoàng người nếm thử đi nhanh lên một chút !”

Vừa nói tới chuyện này, Cố Duy Nhất liền tuôn ra rào rào một mạch ,nói liên tu bất tận.

Bởi vì đối với nàng mà nói, hạnh phúc lớn nhất , chính là có thể làm ra món ngon cho Độc Cô Ngạo Phong ăn.

Chỉ cần Độc Cô Ngạo Phong thích ăn , Cố Duy Nhất liền cảm giác được cả người phẳng phất như được thả vào ngâm bên trong hồ mật, bản thân đều vừa lòng đẹp ý.

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, Độc Cô Ngạo Phong nghe được lời Cố Duy Nhất nói, không khỏi từ từ đi tới.

Nhìn thấy Cố Duy Nhất đặt lên bàn một cái đĩa tinh xảo điểm tâm và canh hạt sen, đồng mâu không khỏi có hơi lóe ra một phen, thần sắc ảm áp.

“Ha hả, xem ra Duy Nhất là br ra chút thời gian, tay nghề cũng không kém gì Ngự Thiện Phòng đây!”

“Ha hả, đó là đương nhiên. Không phải Duy Nhất khoe khoang, tài nấu nướng của đầu bếp Ngự Thiện Phòng tuy cao, chính là, tài nấu nướng của Duy Nhất cũng không tệ. Hơn nữa, Duy Nhất còn có thể làm rất nhiều món ăn điểm tâm mà đầu bếp Ngự Thiện Phòng cũng sẽ không làm được đây!”

Nghe được Độc Cô Ngạo Phong nói câu khen ngợi, Cố Duy Nhất lập tức mở miệng đắc ý nói. Trên mặt, đều là cực kì đắc ý.

Như là một chú mèo con vừa mới bắt được cá, đang dào dạt đắc ý, trông rất là dễ thương!

Nghe được lời này của Cố Duy Nhất, lại thấy vẻ dào dạt đắc ý trên mặt nàng, Độc Cô Ngạo Phong không khỏi phì cười không thôi.

“Vừa tô đẹp mặt cho người một chút, lại liền mở phường nhuộm. Da mặt của người quả thực có thể dày ngang A Vũ đây!”

Nghe được Độc Cô Ngạo Vũ hài hước và trêu chọc, trên mặt Cố Duy Nhất không khỏi liền buồn bực. Một luồng khí khô nóng, liền từ đáy lòng bốc lên đỉnh đầu, làm cho hai gò má cũng hầm hập nóng bỏng.

Nhưng mà Cố Duy Nhất da đen, nên mọi người không nhìn ra cái gì.

Vì thế, Cố Duy Nhất chỉ là hì hì cười khan hai tiếng, lập tức, liền mở miệng nói.

“Phụ hoàng, người mau ném thử đi, Duy Nhất đã làm hơn một canh giờ đó!”

Cố Duy Nhất mở miệng thúc giục.

Độc Cô Ngạo Phong nghe vậy, chỉ là cong môi mỉm cười. Sau đó, mới cầm lấy đôi đũa, nhẹ nhàng gấp một miếng điểm tâm từ cánh hoa sen rồi chậm rãi nhâm nhi thưởng thức.

Nam nhân hành động, là tùy ý như vậy, nhưng cũng tạo nhã tựa thiên thần.

Nhất cử nhất động, đều đẹp mắt phảng phất đã từng đứng trước gương luyện tập qua ngàn vạn lần.

Nhìn thấy nam nhân tuấn tú tạo nhã trước mắt này đang chậm rãi nhắm nháp món điểm tâm do chính mình tự tay làm, Cố Duy Nhất liền cảm giác rằng, nếu như nàng có thể cả đời, đều được tự mình làm điểm tâm cho hắn ăn, thì thật là một chuyện tốt đẹp cỡ nào a. . .

. . .

Cuộc thi Hội săn mùa thu mỗi năm một lần, cùng với Cố Duy Nhất vạn phần chờ mong, rốt cuộc đã tới.

Khu vực săn bắn của Hoàng gia, ở cách hoàng cung không xa. Cưỡi ngựa, cũng chỉ đi một ngày lộ trình.

Kết quả là, đại đội từ sáng sớm liền đã tập hợp, sau đó, có Độc Cô Ngạo Phong dẫn dắt, liền trùng trùng điệp điệp xuất phát.

Cố Duy Nhất hiện nay cũng đã học xong cưỡi ngựa. Thế nhưng bởi vì hội săn mùa thu hàng năm, chỉ là cho phép nam nhân tham gia. Hơn nữa thân phận của nàng là Quận chúa, cho nên, vào ngày đó, Cố Duy Nhất đều là ngồi ở trên xe ngựa.

Vào lúc Cố Duy Nhất bọn họ đi tới khu vực săn bắn hoàng gia, đã là sắp đến lúc hoàng hôn.

Ngồi xe ngựa suốt một ngày, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy đầu khớp xương trên người đều phải sắp long ra.

Vì vậy, vào lúc biết được bọn họ rốt cuộc đã tới điểm cuối, Cố Duy Nhất cũng là ngồi không yên, lập tức nhảy xuống xe ngựa, sau đó chạy ra bên ngoài hoạt động giãn gân cốt.

Bởi vì hội săn mùa thu hoàng gia từ trước tới nay là không cho nữ nhân tham gia, Độc Cô Ngạo Phong cho phép nàng đi theo đến đây đã là một sự cho phép đặc biệt. Cho nên lần này đây, Cố Duy Nhất cũng không mang Cúc Vận theo.

May là, Cố Duy Nhất cũng không phải người được nuông chiều từ bé, trước kia lúc còn ở thời hiện đại, nàng cũng là tự mình làm lấy.

Hơn nữa, không có Cúc Vận, thì vẫn còn thái giám nữa!

Ngoại trừ việc tắm rửa thay quần áo thì tự mình giải quyết ra, còn những việc khác Cố Duy Nhất cũng có thể sai khiến thái giám hầu hạ.

Giờ phút này, sau khi Cố Duy Nhất nhảy xuống xe ngựa, chỉ cảm thấy chính mình giống như một con chim non xỏ lồng, cả người đều hơi nhẹ nhàng.

Đảo mắt nhìn quanh một lượt bốn phía.

Chỉ thấy đập vào mắt, đều là núi cao liên miên không ngừng.

Đúng là đang lúc hoàng hôn, chỉ thấy chân trời phía tây, mặt trời đang xuống núi, ánh chiều tà màu da cam kia, càng là xuyên thấu qua đám mây thật dày, phóng ra ánh vàng rực rỡ vạn trượng.

Làm cả phương tây đều tỏa ra khí thế hào hùng, đủ màu chói mắt rực rỡ.

Ánh chiều tà màu da cam kia, êm dịu chiếu khắp cả trên mặt đất, làm cho mọi chốn mặt đất, đều thêm vài phần vô cùng kiêu diễm và rung động.

Đối với Cố Duy Nhất mà nói, thời gian đẹp nhất trong một ngày, chính là lúc mặt trời chiều ngả về tây.

Vào lúc ban ngày sắp sửa rời đi, đêm tối sắp sửa đến, những âm thanh huyền ảo ban ngày đều lặng lẽ mất rồi đi. Sự yên lặng ban đêm, sắp sửa đến. Giờ này khắc này, càng là đẹp như tranh vẽ, rung động mà thần bí!

Vừa tán thưởng khen ngợi cảnh mặt trời lặn, Cố Duy Nhất vừa đảo mắt nhưng, cẩn thận đánh giá bốn phía.

Chỉ thấy nơi này, tứ phía có núi vây quanh, những dãy núi cao liên miên không ngừng, cao thấp nhấp nhô, nối liền không dứt.

Bốn phía càng là vươn sừng sững không ít cây cổ thụ trăm năm chọc trời.

Cành lá rậm rạp kia, đan xen, dày đặc, giống như một chướng ngại vật thiên nhiên, làm núi cao bốn phía đều được che chắn kín mít.

Thỉnh thoảng, còn có thể nghe được từ trong núi truyền đến những âm thanh không biết tên.

Nếu không phải bốn phía có nhiều người như vậy, mà một mình một người đến đây, khẳng định rất khủng bố.

Dù sao, rừng cây thời cổ đại, độc xà mãnh thú càng là nhiều không kể xiết, cho nên rừng cây buổi tối là phi thường nguy hiểm.

Trong lòng suy nghĩ như vậy, Cố Duy Nhất lại thấy mọi người bốn phía, ai nấy đều có trách nhiệm. Người dựng trại thì dựng trại, kẻ nấu cơm đi nấu cơm, ai canh gác lo canh gác, tất cả đều bận tới mảy mòi.

Giờ phút này, cũng không thấy bóng dáng của Độc Cô Ngạo Phong. Nói vậy giờ phút này hẳn cũng là phi thường bận rộn, cho nên Cố Duy Nhất cũng không đi quấy rầy Độc Cô Ngạo Phong.

Nghĩ lại chính mình ngồi xe ngựa cả ngày, trên người đều dính bẩn.

Phải biết rằng, tuy là đầu thu, thời tiết ban ngày vẫn cực kì nóng bức.

Ngồi ở trên xe ngựa, Cố Duy Nhất cũng đã tuôn mồ hôi đầy người, trên mặt cũng trơn như dầu.

Lại thấy cách đó không xa chính là một hồ nước, Cố Duy Nhất liền lập tức nhắc chân, đi tới hồ nước kia.

Chỉ thấy giờ phút này, bên hồ chính lúc có không ít người cầm thùng nước đang xách nước trở về. Có một số tắm ở nơi này, khiến cho bên bờ hồ nước, cũng có chút vấn đục.

Vì vậy, Cố Duy Nhất liền chọn một chỗ cách đám người khá xa, rửa thật sạch mặt mũi một phen.

Chịu nóng cả ngày, trên mặt đều là trơn như dầu. Sau khi rửa sạch mặt mũi, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy cá nhân đều lên tinh thần rất nhiều.

Hơn nữa hồ nước cổ đại này, không có trải qua các loại ô nhiễm thời hiện đại, trong suốt thấy đến tận đáy, hơn nữa hồ nước rất ngọt!

Cho nên, Cố Duy Nhất sau khi rửa mặt, uống nước xong, liền trực tiếp ngồi nghỉ ngơi ở trên bờ hồ.

Dù sao hiện tại mọi người tất cả đều bận rộn, nói vậy bữa tối cũng không có liền chuẩn bị xong xuôi nhanh như vậy được!

Vừa vặn, nàng liền ngồi ở chỗ này nghỉ ngơi thật tốt, ra sức tán thưởng khen ngợi một phen cảnh đẹp trước mắt.

Liền vào lúc Cố Duy Nhất đang chậm rãi tán thưởng khen ngợi cảnh đẹp trước mắt, đột nhiên, cảm giác được phía sau hình như có âm thanh hơi loạt xoạt truyền đến.

Nghe vậy, trên mặt Cố Duy Nhất đầu tiên là sửng sốt. Nhưng cũng không có chú ý nhiều hơn mặt khác, chỉ là tưởng cung nhân khác thôi.

Chỉ là, đến lúc Cố Duy Nhất đưa khước mắt quét nhanh một lượt, sau khi nhìn thấy cái bóng trong hồ nước, trong lòng giật nảy lên một cái, trên mặt không khỏi sửng sốt.

Chỉ thấy, bóng dáng trong hồ nước, ngoại trừ mình ra, vẫn còn một bóng dáng nữa khiến chính mình phi thường quen thuộc.

Mà bóng dáng này, không phải người khác, đúng là Độc Cô Ngạo Vũ!

Chỉ thấy Độc Cô Ngạo Vũ, giờ phút này đang rón ra rón rén đi tới phía sau mình, sau đó từ từ gơ hai tay lên, trên mặt càng là thấy rõ nụ cười gian định làm chuyện xấu xa!

Vừa nhìn thấy dáng vẻ này của Độc Cô Ngạo Vũ, trong lòng Cố Duy Nhất liền biết, Độc Cô Ngạo Vũ lại muốn chọc ghẹo chính mình.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất không khỏi cảm thấy buồn cười từ đáy lòng, nhưng trên mặt lại không có biểu lộ ra.

Lúc lại cả người Độc Cô Ngạo Vũ lao đến ở phía sau mình, thân hình Cố Duy Nhất chợt lóe, lập tức nhanh chóng né tránh thế công của Độc Cô Ngạo Vũ.

Tiếp theo, Cố Duy Nhất chỉ nghe đến âm thanh rơi xuống nước đánh ‘ùm’ một tiếng. Ngay sau đó, chính là bọt nước văng khắp nơi.

Nhìn thấy Độc Cô Ngạo Vũ vốn muốn chòng ghẹo chính mình, giờ phút này lại tự mình ngã vào trong hồ mà thành ướt sũng, dáng vẻ cực kỳ nhếch nhác, Cố Duy Nhất liền không khỏi ôm bụng bắt đầu cười ha ha.

“Ha ha ha ha ha ha. . . Cái tên tiểu tử thú vị nhà ngươi này, ngươi là xứng đáng, lại dám trêu chọc ta, ha ha ha ha ha ha. . .”

Cố Duy Nhất mở miệng cười ha ha, trên mặt, đều là vẻ đắc ý.

Nghĩ đến, Độc Cô Ngạo Vũ này, nàng đã không gặp một đoạn thời gian, không nghĩ tới lại vẫn không có học ngoan, lại bắt đầu muốn trêu chọc chính mình.

Chỉ là, nàng cũng không phải dễ bắt nạt!

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất đắc ý suy nghĩ, chỉ thấy Độc Cô Ngạo Vũ đã bị ngã xuống nước, cũng không ngừng giãy dụa trong nước, trên mặt đều là vẻ hoảng loạn.

“A, cứu mạng a, ta, ta không biết bơi lội a. . .”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng sợ hãi la lên thành tiếng.

Nghe vậy, trên mặt Cố Duy Nhất đầu tiên là sửng sốt.

Có điều là, nàng không có lập tức nhảy xuống đi cứu người.

Dù sao, Độc Cô Ngạo Vũ này, quỷ kế đa đoan, lời của hắn, mười câu có chín câu đều không thể tin. Có lẽ trước nhìn một chút đi! ?

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, chỉ thấy Độc Cô Ngạo Vũ sau khi la lên vài tiếng, cả người lại chìm vào trong hồ.

Thấy vậy, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi giật nảy lên một cái.

“Không tốt! Tiểu tử thú này thật sự không biết bơi lội!”

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất lập tức không hề nghĩ ngợi, liền nhảy vào trong hồ nước.

Giờ phút này, sắc trời đã không còn sớm .

Mặt trời chiều ngả về tây, đáy hồ thiếu đi ánh mặt trời , đương nhiên là hoàn toàn tối om.

Sau khi Cố Duy Nhất nhảy xuống hồ, càng là không ngừng trợn to đôi mắt tìm tòi bốn phía.

Sau khi tìm kiếm một khắc , Cố Duy Nhất rốt cuộc phát hiện bóng dáng Độc Cô Ngạo Vũ.

Chỉ thấy, Độc Cô Ngạo Vũ giờ phút này đang từ từ chìm tới đáy hồ!

Thấy vậy, trong lòng Cố Duy Nhất giật nảy lên một cái, lập tức, càng là nhanh chóng khua cả tứ chi, bơi nhanh về hướng tới Độc Cô Ngạo Vũ.

Đến lúc Cố Duy Nhất hao tổn sức của chín trâu hai hổ, rốt cuộc cũng đã lôi kéo được Độc Cô Ngạo Vũ lên mặt nước, bốn phía đã sớm chạy tới không ít người .

Mà ngay cả Độc Cô Ngạo Phong, cũng là vội vã chạy đến.

Thiết nghĩ, mọi người cũng là nghe được động tĩnh ở bên này, nên vội vã chạy tới.

Đến sau khi thấy Cố Duy Nhất lôi kéo Độc Cô Ngạo Vũ đã bị hôn mê , có mấy người thị vệ lập tức lại đây hỗ trợ .

Chỉ là, sau khi mọi người đỡ được Độc Cô Ngạo Vũ lên bờ, Độc Cô Ngạo Vũ lại vẫn hôn mê bất tỉnh.

Độc Cô Ngạo Phong thấy vậy, càng là thần sắc trĩu nặng, mày kiếm nhăn tít, trên mặt, không che dấu nổi lo lắng.

“A Vũ, người như thế nào! ? A Vũ. . .”

Độc Cô Ngạo Phong không ngừng mở miệng vừa gọi vừa lắc. Thế nhưng, Độc Cô Ngạo Vũ chính là không có tỉnh lại.

Lúc này, Lý ngự y cũng đã được gọi tới.

Độc Cô Ngạo Phong thấy vậy, lập tức mở miệng nói.

“Lý ngự y, người mau nhìn A Vũ một cái, nhanh!”

“Vâng, Hoàng thượng!”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong nói, lại thấy dáng vẻ Độc Cô Ngạo Phong tràn đầy nặng nề căng thẳng, Lý ngự y lập tức liền ngồi xổm người xuống , bắt đầu kiểm tra cho Độc Cô Ngạo Vũ.

Chỉ là, sau khi Lý ngự y kiểm tra một lượt cho Độc Cô Ngạo Vũ , đồng mâu đột nhiên trợn lên một cái, tràn đầy kinh ngạc.

Lập tức, càng là từ từ đưa tay, đưa tới mũi Độc Cô Ngạo Vũ tìm kiếm hơi thở.

“Hoàng thượng xin nén bi thương, Thập Thất vương gia đã đi!”

“Cái gì! ?”

Cùng với Lý ngự y vừa nói ra lời này, mọi người bốn phía đều là giật nảy lên một cái.

Dù sao, tất cả mọi người chưa từng nghĩ đến, cái tên Hỗn Thế tiểu Ma vương này lại chết đuối bỏ mình!

Cố Duy Nhất cũng như thế!

Khi nghe được lời này của Lý ngự y , trong lòng càng là chấn động, đôi mắt mở to, trên mặt, đều là vẻ không dám tin.

Dù sao, dầu như thế nào nàng cũng không từng nghĩ đến, cái tên Hồn Thế tiểu Ma vương Độc Cô Ngạo Vũ khắp nơi đối địch với nàng, lại đã chết rồi!

Nghĩ đến mới rồi, hắn vẫn còn vẻ mặt cười gian định làm chuyện xấu đứng ở phía sau nàng, hiện nay, cũng là không nhúc nhích nằm trên mặt đất, thần sắc tái nhợt, không còn hơi thở.

Thấy vậy, trong lòng Cố Duy Nhất càng là kinh ngạc, không dám tin và ảo não hối hận sâu sắc.

Nếu như vừa rồi, nàng không có né tránh, có lẽ, nàng kịp thời nhảy xuống nước đi cứu hắn từ đầu, thì khẳng định hắn sẽ không phải chết .

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất càng là hối hận muốn chết.

Đặc biệt thấy Độc Cô Ngạo Phong sau khi nghe được lời Lý ngự y nói, dáng vẻ mặt mày kinh ngạc đau buồn , tuyệt vọng, buồn đau như vậy.

Cái loại cảm giác mất đi người chí thân này, nàng như thế nào lại không hiểu đây! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Cố Duy Nhất cứng lại.

Ở trong đầu, chỉ có một ý nghĩ, vậy chính là, tuyệt đối không thể để cho Độc Cô Ngạo Vũ chết đi như vậy! Tuyệt đối!

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất lập tức đẩy cung nhân bốn phía , sau đó ngồi xổm ở trên mặt đất, hai tay càng là đưa tới ngực Độc Cô Ngạo Vũ mà ra sức nắn ép.

Đôi môi đỏ mọng hé ra, nàng mở miệng nói.

“Tiểu tử thú! người tỉnh lại nhanh lên một chút , ta sẽ không để người chết. Người chết , ai tới cãi nhau cùng ta , ai tới đánh nhau với ta đây! Không cho chết, không cho người chết!”

Cố Duy Nhất vừa mở miệng nói, càng là bóp miệng Độc Cô Ngạo Vũ há ra, liền bắt đầu hô hấp nhân tạo cho Độc Cô Ngạo Vũ.

Tuy nói, đối với hô hấp nhân tạo, Cố Duy Nhất vẫn là làm lần đầu tiên, cũng không biết tự mình làm như thế rốt cuộc có chính xác hay không.

Chỉ là hiện tại, Cố Duy Nhất cũng không quản được nhiều như vậy . Giờ phút này, nàng chỉ là một lòng muốn Độc Cô Ngạo Vũ tỉnh lại thôi!

Trong lòng lo lắng suy nghĩ, Cố Duy Nhất càng là không ngừng làm hô hấp nhân tạo đối với Độc Cô Ngạo Vũ . Nhưng nàng lại hoàn toàn không biết, hành động của mình giờ phút này , đối với mọi người bốn phía mà nói, là sự việc kinh động lòng người cỡ nào!

Nhìn thấy Cố Duy Nhất làm những chuyện như vậy, mọi người bốn phía đua nhau lạnh toát xương sống mà hít một hơi thật sâu, mặt mày kinh ngạc. Mà ngay cả Độc Cô Ngạo Phong đứng một bên, cũng mặt mày không dám tin.

Chỉ là, bởi Độc Cô Ngạo Phong thấy, dáng vẻ Cố Duy Nhất mặt mày lo lắng bối rối, nên không có ngăn cản Cố Duy Nhất hành động.

Tuy nói, hắn không biết, Cố Duy Nhất rốt cuộc đang làm cái gì vậy. Nhưng mà, Độc Cô Ngạo Phong lại mơ hồ đã nhận ra, Cố Duy Nhất là muốn cứu Độc Cô Ngạo Vũ.

Chỉ là, giờ phút này người chết đã chết. Mà người chết, làm thế nào vẫn còn có thể sống lại đây! ?

576. Chương 31 : Hô Hấp Nhân Tạo

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 31 : Hô hấp nhân tạo

Edit : Nguyệt Vân

Nghĩ tới đây, trong lòng Độc Cô Ngạo Phong chính là đau xót.

Phải biết rằng, ở trên thế giới này, ngoài Độc Cô Ngạo Vũ, hẳn không còn thân nhân nào khác.

Nếu như ngay cả Độc Cô Ngạo Vũ cũng chết. . .

Nghĩ tới đây, Độc Cô Ngạo Phong chỉ cảm thấy vạn tiễn xuyên tâm cực kì đau khổ.

Đối với Độc Cô Ngạo Phong đang cực kỳ đau lòng, Cố Duy Nhất giờ phút này, càng là không ngừng làm hô hấp nhân tạo cho Độc Cô Ngạo Vũ.

Trong lòng, là cực kỳ lo lắng.

Cái tên tiểu tử thú vị này, như thế nào có khả năng chết đây! ?

Mặc dù, bản thân hẳn là đáng ghét một chút, kiêu ngạo , hay làm phiền một chút. Thế nhưng, nàng cho tới bây giờ cũng không hề nghĩ tới hẳn đột nhiên sẽ chết.

Hơn nữa, hẳn chết, lại vẫn có quan hệ với chính mình.

Nếu như hẳn thật sự đã chết, chỉ sợ nàng cả đời này đều sẽ hối hận.

Cho nên, Độc Cô Ngạo Vũ, tuyệt đối không được chết, tuyệt đối!

Chỉ là, cho dù Cố Duy Nhất không ngừng ở trong lòng kêu gào, thì Độc Cô Ngạo Vũ nằm trên mặt đất, như trước không hề có sức sống.

Thấy vậy, tất cả mọi người đều đã buông xuôi, cũng chậm chạp chấp nhận sự thật này.

Cố Duy Nhất thấy vậy, trong lòng càng là ảo não lại là lo lắng.

Chẳng lẽ là, Độc Cô Ngạo Vũ thật sự liền như vậy chết đi! ?

Không! Không thể như vậy!

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất càng là tăng thêm vài phần sức lực ở tay , mang theo ý tứ phát tiết tâm tư.

Tuy nhiên, vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất ảo não lo lắng hối hận, Độc Cô Ngạo Vũ vốn nằm trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, không hề có dấu hiệu sự sống, đột nhiên ho khan một phen, trong miệng trào ra không ít nước, lập tức, liền từ từ mở mắt ra.

Cùng với Độc Cô Ngạo Vũ từ từ tỉnh dậy, mọi người bốn phía không nhận được bất ngờ mà hít một hơi thật sâu, mặt mày kinh ngạc.

Dù sao, mới rồi Độc Cô Ngạo Vũ rõ ràng là đã chết, mọi người cũng là đã đón nhận sự thật này. Không ngờ, Độc Cô Ngạo Vũ còn có thể tỉnh lại.

Đối với mọi người kinh ngạc, một bên Độc Cô Ngạo Phong, trên mặt cũng là sửng sốt.

Chỉ là, Độc Cô Ngạo Phong nhanh chóng liền phục hồi lại tinh thần, môi đỏ mọng hé ra, lập tức mở miệng gọi.

“Lý ngự y, người nhanh nhìn A Vũ một chút, nhanh!”

“Vâng vâng vâng. . .”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong, Lý ngự y đang ngây ra như phỗng, lập tức phản ứng, liền đi tới bên cạnh Độc Cô Ngạo Vũ kiểm tra một lượt.

“Bẩm Hoàng thượng, thật sự là kỳ tích a, Thập Thất vương gia có thể sống lại, quả thực là khó có thể tin nổi!”

Lý ngự y sau khi kiểm tra cho Độc Cô Ngạo Vũ, lập tức mặt mày không dám tin, giật mình la lên thành tiếng.

Nghe vậy, Độc Cô Ngạo Phong thở phào nhẹ nhõm, mặt mày vui vẻ.

“Có thật không! ?”

“Đúng vậy, Hoàng thượng, Thập Thất vương gia thật sự sống lại , thân thể cũng không có cái gì đáng ngại, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt một phen là được.”

Nghe được lời của Lý ngự y, Độc Cô Ngạo Phong vốn mặt mày đau buồn , mày kiếm cau lại, lập tức liền giãn ra.

Cúi đầu xuống, nhìn về phía Độc Cô Ngạo Vũ, giống như niềm vui tìm lại được vật đã đánh mất.

“A Vũ, người không có việc gì, may là. . .”

“Hoàng huynh, ta đây là làm sao vậy! ? Mới rồi rốt cuộc là xảy ra chuyện gì! ?”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong, Độc Cô Ngạo Vũ đầu tiên là từ từ nhìn quanh bốn phía, nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc đầy vẻ không dám tin của mọi người, trên mặt sững sốt, tràn đầy nghi hoặc.

Thấy vậy, Độc Cô Ngạo Phong không khỏi mở miệng nói.

“Mới vừa rồi người chết đuối bỏ mình , may là. . .”

Độc Cô Ngạo Phong còn chưa nói hết, liền nhìn thấy Độc Cô Ngạo Vũ sau khi nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong, như là nghĩ đến cái gì, đồng mâu đầu tiên là trợn lên một cái, lập tức ánh mắt quét một vòng, liền rơi tại Cố Duy Nhất đang đứng ở một bên.

Duỗi bàn tay ra, liền chỉ thẳng về phía Cố Duy Nhất, đôi môi tái nhợt hé ra, mở miệng hô.

“Là người! Là người làm hại ta rơi xuống hồ, chỉ thiếu chút nữa chết đuối , cái đồ Lùn Đen Xấu chết tiệt nhà người này!”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, trên mặt, đều là không che dấu nổi tức giận.

Nghe vậy, ánh mắt của mọi người, không khỏi rơi xuống Cố Duy Nhất đang đứng một bên, mặt mày kinh ngạc.

Nghe vậy, lại thấy ánh mắt không dám tin của mọi người, Cố Duy Nhất chân mày không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói.

“Cái gì là ta hại người rơi xuống hồ! ? Rõ ràng là một mình người rơi xuống nước, một ta mới vừa rồi vẫn còn liều mạng cứu người, người liền đối đãi với ân nhân cứu mạng của người như vậy sao! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng, hai tay khoanh trước ngực, nhìn phía Độc Cô Ngạo Vũ, ánh mắt cũng mang theo không vui và tức giận.

Tuy nói Độc Cô Ngạo Vũ bây giờ đã tỉnh lại, nàng đã có thể thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là, nghĩ đến chính mình liều mạng cứu cái tên Độc Cô Ngạo Vũ này, không ngờ sau khi tỉnh lại, chính là chỉ trích nàng, Cố Duy Nhất trong lòng liền cực kỳ tức giận.

Sớm biết vậy, mới vừa rồi cũng không cứu hấn, khiến hấn chết cho xong.

Đương nhiên, chỉ là Cố Duy Nhất trong lòng oán giận nói năng giận dữ vậy thôi.

Nếu như quay trở lại lúc đó, nàng vẫn sẽ cứu Độc Cô Ngạo Vũ.

Ngay lúc Cố Duy Nhất trong lòng cực kỳ tức giận, Độc Cô Ngạo Vũ sau khi nghe được lời Cố Duy Nhất, trên mặt không khỏi sững sốt.

“Người đã cứu ta! ? Người là đang nói giỡn sao! ?”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, ở trong giọng nói, đều là không tin.

Nghe vậy, Cố Duy Nhất hé mở làn môi hồng, muốn mở miệng nói cái gì đó, lại thấy Độc Cô Ngạo Phong đang ôm Độc Cô Ngạo Vũ chột hé mở làn môi hồng, nhìn Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng nói.

“A Vũ, mới vừa rồi đích thật là Duy Nhất cứu người, nếu không phải Duy Nhất, người hiện nay đã sớm chết.”

“Chính là. . .”

Độc Cô Ngạo Vũ nghe vậy, đôi môi hé ra, muốn mở miệng nói cái gì, lại thấy Độc Cô Ngạo Phong môi đỏ mọng hé ra, mở miệng cắt đứt lời của hắn.

“Được rồi, hiện tại cái gì cũng đừng nói, người vừa mới tỉnh lại, thân thể khẳng định vẫn còn rất yếu, đi về trước cứ nghỉ ngơi thật tốt đi!”

Vừa nói dứt lời, Độc Cô Ngạo Phong liền lập tức ngẩng đầu, quay sang Chu thị vệ mở miệng gọi.

“Người đâu, đưa Thập Thất Vương Gia trở về!”

“Vâng ”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong, vài tên thị vệ vội vàng cung kính nghe lệnh, lập tức, liền có người mang cáng đến, chậm rãi đặt Độc Cô Ngạo Vũ lên cáng vừa được mang tới, trở về phủ.

Nhìn Độc Cô Ngạo Vũ bị thị vệ đưa đi, Độc Cô Ngạo Phong cũng cho mọi người tản ra, trong khoảnh khắc, bên hồ chỉ còn lại Cố Duy Nhất và Độc Cô Ngạo Phong.

Giờ phút này, đêm đã khuya .

Trời đầu thu, đã không có ánh mặt trời, nhiệt độ giảm bớt không ít.

Mới vừa rồi Cố Duy Nhất nhảy cầu cứu người, rồi làm hô hấp nhân tạo, trái tim, càng là cực kỳ kinh hãi.

Giờ phút này, sau khi mọi thứ đã rơi vào im lặng, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy cả người đều mệt mỏi, quá mệt mỏi quá, thân thể đều mềm nhũn .

Từng đợt gió thu thổi tới, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh đang nhanh chóng bao vây quanh chính mình, ngay lập tức, khiến Cố Duy Nhất không nhận được lạnh sống lưng, rung mình kịch liệt, lập tức trong mũi cay cay, hắt hơi liên tục

“Hắt xì, hắt xì. . .”

Cố Duy Nhất mở miệng, liền tiếp hắt hơi vài cái.

Giờ phút này, Cố Duy Nhất chỉ cảm giác cực kỳ lạnh.

Đặc biệt ngay lúc này gió thu không ngừng thổi qua, khí lạnh lao thẳng đến thân thể, bao vây quanh nàng, nếu như còn không về sớm tắm nước nóng, khẳng định nàng sẽ bị cảm.

Phải biết rằng, y thuật ở triều đại này, cũng không phát triển như ở hiện đại. Nếu như bị cảm, ngoài chuyện phải uống những bát thuốc sắc trung được cực kỳ đắng nghét ra, bệnh này, vẫn còn kéo rất lâu rồi mới bình phục tốt đây!

Liền trong lúc Cố Duy Nhất nhớ lại , đột nhiên, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm . Ngay sau đó, một chiếc măng bào rộng rãi, liền đã phủ trên người của nàng .

“Ách. . .”

Nhìn thấy măng bào trên người mình, Cố Duy Nhất trên mặt không khỏi sửng sốt.

Lập tức nàng ngược đôi mắt xinh đẹp lên. Đập vào mắt, là gương mặt của nam nhân kia trong ánh sáng của bóng đêm , trông càng cảm thấy tuần tú gợi cảm.;

Thấy vậy, Cố Duy Nhất tim đập dồn dập, hé mở làn môi hồng, không khỏi kêu nhỏ thành tiếng.

“Phụ hoàng. . .”

“Cẩn thận đừng để bị lạnh.”

Nam nhân mở miệng, giọng nói trầm thấp khàn khàn kia, ở trong cảnh quỳ rũ này, phảng phất như mang theo lực hút, càng tỏ ra gợi cảm .

Nghe vậy, Cố Duy Nhất trong lòng rung lên một cái, phảng phất có người ở trong lòng nàng, từ từ vặn căng một sợi dây đàn.

Mắt nhắm ngược lên, lẳng lặng nhìn nam nhân trước mắt.

Chỉ thấy nam nhân trước mắt, giờ phút này đang tỉ mỉ vì nàng choàng chiếc áo khoác.

Mãng bào đen nhánh, là từ trên người nam nhân cởi ra.

Ở trên măng bào, còn có khí tức đặc biệt ấm áp chỉ thuộc về nam nhân này.

Cảm giác được độ ấm trong măng bào từ từ truyền vào cơ thể, trong khoảnh khắc, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy, cơn ớn lạnh trên người lập tức bớt đi.

Chun mũi, nhận ra được, trên mặt măng bào có khí tức thuộc về trên người nam nhân, cực kỳ dễ ngủ.

Cho nàng cảm giác, vô cùng an toàn.

Còn nữa nam nhân giờ phút này tỉ mỉ dịu dàng, càng là khiến Cố Duy Nhất cảm động.

Khó có được nhất chính là đế vương cúi nhìn dịu dàng, đại khái chính là ý tứ này chăng! ?

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất đối với nam nhân trước mắt này, càng là sinh ra cảm giác ỷ lại mãnh liệt.

Nàng thật muốn, thời gian có thể vĩnh viễn dừng lại vào giờ khắc này, vĩnh viễn vĩnh viễn được nam nhân này che chở như bây giờ. . .

Liền tại lúc trong lòng Cố Duy Nhất rung động, lại thấy nam nhân môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói.

“Duy Nhất, ngươi cũng biết là phụ hoàng rất cảm kích ngươi ! ? Nếu không nhờ ngươi, A Vũ hiện nay khẳng định đã chết. Phải biết rằng, A Vũ là đệ đệ ruột thịt thất lạc của trẫm, mấy năm nay, trẫm cũng không có chiếu cố hẳn thật tốt. Cho nên trẫm bình thường, mới có thể nuông chiều hẳn như thế. Thói quen của hẳn, trẫm không phải không biết, hẳn bình thường tự làm tự chịu. Có điều là, chỉ cần hẳn không làm nên những chuyện đại nghịch bất đạo, trẫm đều bỏ qua được cho hẳn. Cái này, chỉ là trẫm đền bù và áy náy đối với hẳn bao năm nay mà thôi. Nếu như mới vừa rồi, A Vũ thật sự cứ như vậy mà xa rời trẫm, trẫm cả đời này, khẳng định sẽ rất hối hận và áy náy. . .”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, âm thanh trầm thấp , nhẹ nhàng kể ra tâm tư của hẳn.

Nghe vậy, Cố Duy Nhất trong lòng không khỏi chấn động mãnh liệt.

Dù sao, bình thường Độc Cô Ngạo Phong mặc dù đối với nàng rất tốt, chỉ là, giống như bây giờ nói ra những lời xuất phát từ nội tâm, có lẽ là lần đầu tiên a!

Cho tới nay, Cố Duy Nhất đều cảm giác được, nam nhân trước mắt này, tâm của hẳn, phảng phất như bị phong bế, không có ai có thể mở ra được.

Chỉ là hiện nay, hẳn lại có thể nói được với nàng những lời này, phải chăng, nàng đã từng bước từng bước mở ra nội tâm của hẳn.

Ở trong lòng của hẳn, nàng cũng chậm rãi bắt đầu chiếm giữ một vị trí nào đó! ?

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất trong lòng càng là vô cùng vui mừng.

Môi đỏ mọng hé ra, lập tức mở miệng nói.

“Phụ hoàng, Duy Nhất làm như vậy, không cần phụ hoàng cảm kích. Bởi vì, những điều này là do Duy Nhất phải làm. Hy vọng lớn nhất của Duy Nhất, chính là có thể khiến phụ hoàng vui vẻ sung sướng. Như vậy, Duy Nhất liền cảm thấy mỹ mãn.”

Cố Duy Nhất mở miệng, đều là thật tâm mà nói.

Trước kia, nàng ngoài ông ngoại ra, cũng không còn người thân nào khác, có thể để cho nàng thích như thế.

Hiện nay, nàng đi tới triều đại này, liền được biết nam nhân trước mắt.

Hẳn đối với chính mình thật là tốt, khiến Cố Duy Nhất tim đập nhanh không thôi.

Duy Nhất bây giờ, nguyện vọng lớn nhất, chính là có thể vĩnh viễn viễn ở lại bên cạnh nam nhân này, vĩnh viễn không xa rời nhau. . .

. . .

Ngay khi Cố Duy Nhất trở lại doanh trường của mình , bên trong đã sớm có người chuẩn bị nước nóng .

Cố Duy Nhất thấy vậy, lập tức cho mọi người đi ra ngoài, sau đó chớp mắt liền bỏ đi trang phục ướt rười rượi trên người.

Lập tức, liền dìm cả người vào bên trong bồn tắm đồ đầy nước nóng kia.

Cơ thể lạnh lẽo liền được ngâm trong dòng nước ấm, cái cảm giác thoải mái đó, khiến Cố Duy Nhất cũng không tránh khỏi thở dài một hơi.

Ngâm thật kĩ bên trong bồn tắm áng chừng một canh giờ, cảm giác nước đều đã nguội, Cố Duy Nhất lúc này mới lưu luyến không rời mà đứng dậy.

Sau khi Cố Duy Nhất mặc quần áo xong, bên ngoài liền có cung nhân đưa bữa tối tiến vào.

Trong lòng biết hôm nay, Độc Cô Ngạo Phong khẳng định bề bộn nhiều việc, cho nên Cố Duy Nhất cũng không có đi quấy rầy Độc Cô Ngạo Phong, chỉ là một mình ngồi ở nơi này ăn bữa tối.

Nhưng mà, khi Cố Duy Nhất nhìn thấy trên bàn có bát canh gừng, trên mặt đầu tiên là sững sờ.

Tiểu thái giám hầu hạ bên cạnh thấy vậy, như là đã biết Cố Duy Nhất nghi hoặc, lập tức mở miệng nói.

“Canh gừng là Hoàng thượng cố ý cho người chẩn bị, Hoàng thượng nói, mới vừa rồi Quận chúa nhảy cầu cứu người, chỉ sợ sẽ bị cảm lạnh, cần phải cho Quận chúa uống bát canh gừng này!”

Nghe được lời tiểu thái giám, Cố Duy Nhất trong lòng chấn động.

Lập tức, một luồng ấm áp liền lập tức từ đáy lòng mà bốc lên đỉnh đầu .

Đưa tay từ từ nâng...lên bát canh gừng nóng hằm hập kia, Cố Duy Nhất trong lòng càng là vừa lòng đẹp ý.

“Ha hã, thật sự là một người tử mĩ a. . .”

Độc Cô Ngạo Phong tử mĩ dịu dàng như vậy, bảo nàng như thế nào không thích đây! ?

. . .

Hôm sau, Cố Duy Nhất vẫn còn ngủ say, đột nhiên, một tiếng gầm ngang ngược vang lên, Cố Duy Nhất trong lòng chấn động, vội vàng tỉnh lại .

“Xảy ra chuyện gì! ? Là có thích khách hay là có mãnh thú tập kích! ?”

Sau khi Cố Duy Nhất từ trên giường nhảy dựng lên, những lời này liền lập tức thốt ra.

Dù sao, ở bên trong các con đường hoang dã như thế này, nếu như thật sự phát sinh tình trạng gì, thì chỉ là có thích khách hoặc là mãnh thú tập kích .

Liền tại lúc Cố Duy Nhất bừng tỉnh, mặt mày nghi hoặc, kinh hãi không thôi, đảo mắt nhìn quanh một lượt, lại thấy một đạo bóng dáng quen thuộc, đang từ bên ngoài doanh trường tiến vào.

Ngay sau đó một tiếng gầm gây chấn động tràn đầy tức giận vang lên.

“Lùn Đen Xấu, ta muốn giết ngươi!”

Nghe thấy giọng nói tràn đầy phẫn nộ, Cố Duy Nhất trên mặt đầu tiên là sững sờ, còn không kịp phản ứng, chỉ thấy một đạo bóng dáng màu lam, liền hướng tới nàng đang đứng ngay người ra mà bước tới.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất trong lòng đầu tiên là giật nảy lên một cái, cũng không kịp hiểu là xảy ra chuyện gì, đầu tiên là nhanh chóng từ giường nhảy dựng lên, lại nhanh chóng tránh né người đang bước tới.

Sau khi đứng vững, Cố Duy Nhất chờ người ra nhìn kĩ, nhìn rõ ràng dáng vẻ của người mới đến, chân mày lập tức cau lại một cái.

“Độc Cô Ngạo Vũ, người đây là có ý tứ gì? ? Người muốn làm chi! ?”

Nhìn thấy Độc Cô Ngạo Vũ đang có bộ dạng tức sùi bọt mép, Cố Duy Nhất trong lòng vừa nghi hoặc vừa không vui.

Dù sao mới vừa rồi nàng chính là đang ngủ ngon, chính lúc đang có mộng đẹp a!

Cái tên Độc Cô Ngạo Vũ, cũng không có sự cho phép của nàng liền đi vào, hơn nữa, trực tiếp đối với nàng tấn công mãnh liệt, đối lại là người khác, cũng sẽ không vui mừng.

Liền tại lúc Cố Duy Nhất trong lòng không vui, Độc Cô Ngạo Vũ khi nghe được lời Cố Duy Nhất, lại nhìn thấy dáng vẻ của nàng, càng cảm thấy tức giận .

“Ta có ý định gì, ta đang muốn gì! ? Ta hiện tại là muốn giết người, cái đồ Lùn Đen Xấu!”

“Muốn giết ta! ? Lý do là cái gì! ? Giết người phải có một cái lý do chứ! ? Khoang hãy nói...tối ngày hôm qua, ta còn cứu người đấy! Nà người này, thật đúng là không biết tốt xấu, người đối với ân nhân cứu mạng như vậy sao! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng ca thán.

Thế nhưng, Cố Duy Nhất chưa nói dứt lời, chỉ thấy Độc Cô Ngạo Vũ càng lúc càng phần nộ.

Trợn trừng đến lời mất, nhìn về phía Cố Duy Nhất, càng là các loại tức giận và chán ghét.

“Nếu như nói rằng có khả năng, ta tình nguyện người không nên cứu ta! Người nói đi, người tối hôm qua rốt cuộc đối với ta làm chuyện gì! ? Làm hại ta trở thành trò cười cho người khác! Đều là người làm hại!”

“Cái gì! ? Trò cười! ? Lời này của người là có ý tứ gì! ?”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Vũ, Cố Duy Nhất trên mặt đầu tiên là sửng sốt, quả thực không hiểu ý tứ trong lời nói của hân.

Liền tại lúc Cố Duy Nhất trong lòng nghi hoặc, Độc Cô Ngạo Vũ lại thấy Cố Duy Nhất một bộ mặt không hiểu vì sao, môi đỏ mọng lập tức hé ra, mở miệng quát.

“Tối ngày hôm qua, người lại đúng lúc có nhiều người như vậy, đối với ta chết đuối, không ngừng ... không ngừng hôn. Người, người quả thực là không biết xấu hổ! Trên thế giới này, như thế nào lại có người không biết thẹn như vậy! ? Người làm hại ta bị mọi người cười nhạo, phải biết rằng, ta đường đường là Thập Thất Gia, tung hoành ngang dọc, lại bị một nữ nhân xấu xí hôn , nói ra, sau này như thế nào mà ngẩng đầu lên làm người! ?”

Càng nói, Độc Cô Ngạo Vũ càng tức giận.

Dù sao, đây chính là nộ hôn đầu tiên của hân a!

Nếu như là nữ nhân khác hôn, hân cũng nhận .

Chính là hiện nay, lại bị một nữ nhân xấu xí hôn , Độc Cô Ngạo Vũ trong lòng càng là muốn nôn chết.

Đặc biệt nhìn tiểu nữ oa trước mắt này, quả thực là càng ngắm càng cảm giác rất xấu.

Trên thế giới này, làm thế nào lại có người xấu như vậy! ?

577. Chương 32 : Hội Sân Mùa Thu Của Hoàng Gia

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 32 : Hội sân mùa thu của hoàng gia

Edit :Trúc Nguyệt

Ngay lúc Độc Cô Ngạo Vũ cực kì tức giận, Cố Duy Nhất nghe được những lời này của hắn, cơn tức giận cũng muốn bùng ra.

Trên thế giới này, tại sao có thể có người không biết tốt xấu như thế ?

Ngày hôm qua rõ ràng là nàng cứu hắn, hắn không có cảm ơn báo đáp còn chưa tính, hiện tại lại còn ở đây trách cứ nàng! ?

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất tức giận trừng mắt, cắn răng nghiến lợi.

“Độc Cô Ngạo Vũ, sau này, mặc kệ người xảy ra chuyện gì, ta tuyệt đối tuyệt đối sẽ không lại cứu người. Nếu lại cứu người, ta sẽ không mang họ Cố”

Cố Duy Nhất mở miệng, những lời này, cơ hồ là rít gào mà ra.

Nghe vậy, Độc Cô Ngạo Vũ càng cắn răng nghiến lợi nói rằng:

“Hừ, sau này chuyện của ta, người tốt nhất không cần lo tới, dù ta sống hay chết, cũng không quản chuyện của người!”

“Hảo, chúng ta sau này nước sông không đụng nước giếng!”

Sau khi nàng hét lớn một tiếng với Độc Cô Ngạo Vũ. Độc Cô Ngạo Vũ nghe thấy vậy, càng tức giận vung ống tay áo, lại giận dữ bỏ đi.

Nhìn bóng dáng Độc Cô Ngạo Vũ nổi giận đùng đùng rời đi, Cố Duy Nhất càng tức giận không nhẹ.

Trong lòng lại quyết định, sau này mặc kệ xảy ra chuyện gì, tuyệt đối sẽ không lại cứu cái tên Độc Cô Ngạo Vũ không biết tốt xấu này!

Tên tiểu tử thú vị này, quả thực muốn chọc giận chết nàng!

. . .

Bởi vì mới sáng sớm đã bị Độc Cô Ngạo Vũ chửi rửa nên tâm trạng của Cố Duy Nhất cũng không được tốt lắm.

Vừa lúc sắc trời không còn sớm, mọi người bên ngoài cũng dậy thật sớm để chuẩn bị. Cố Duy Nhất cũng không lại tiếp tục ngủ, mà chuẩn bị thật tốt dụng cụ quen thuộc, sau đó đơn giản rửa mặt chải đầu một phen, lập tức, đổi lại kỳ trang của nàng.

Đợi hết thấy đều sửa soạn xong xuôi, Cố Duy Nhất lại ngẩng đầu nhìn chính mình trong gương đồng.

Gần đây, Cố Duy Nhất đều ở chỗ này rèn luyện thân thể, cưỡi ngựa bắn cung và kiếm thuật cũng học không tệ.

Đó là lí do mà gần đây thân thể cũng rõ ràng cao lên không ít.

Nhìn mình trong gương, một bộ trang phục kị sĩ màu tím mặc trên người, làm nổi bật thân hình mảnh dẻ của nàng.

Mái tóc đen nhánh nàng cũng buộc lên cao, tết thành đuôi ngựa.

Nó tôn lên làn da ngăm đen, càng làm cho tư thế của nàng thêm mấy phần oai hùng hiên ngang.

Tuy rằng da nàng hơi ngăm đen nhưng đôi mắt đen to lúng liếng lại đặc biệt mỹ lệ chói mắt.

Phẳng phất giống như một đôi ngọc mã não xinh đẹp.

Thiết nghĩ, cả người nàng thì xuất chúng nhất, cũng chỉ có một đôi mắt to xinh đẹp.

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất vừa vuốt gương mặt ngăm đen, không khỏi khẽ thở dài một tiếng.

Có lẽ, nàng đời này không bao giờ còn có thể có một ngày trắng lại được nữa.

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất không khỏi có chút ảo não.

Chỉ là, nàng đã nỗ lực thời gian dài như vậy, đều không trắng lên được. Vì vậy, nàng có lẽ nên thuận theo tự nhiên chẳng! ?

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất không khỏi hoàn toàn lấy lại tinh thần, sau đó đơn giản ăn xong điểm tâm, liền rời khỏi doanh trường.

Giờ phút này, đúng là vào lúc sáng sớm.

Phía đông mặt trời đang mọc lên cao, ánh rạng đông vàng rực rỡ kia phá tan màn đêm hắc ám. Từ phương đông phóng ra những ánh vàng vụn trượng, khiến cho mặt đất vốn đen sì như là được nhuộm một tầng màu sắc rực rỡ!

Ánh mặt trời ấm dạt dạt kia, chiếu thẳng xuống khắp cả trên mặt đất, chiếu vào trên người, quả là ấm áp.

Hôm nay, thật sự là một ngày nắng lên tươi đẹp, một ngày sáng sủa với bầu trời cao vụn dậm. Vào ngày đẹp trời như vậy, đúng là lúc thích hợp nhất để đi săn thú.

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, tiếng chiêng trống kích động lòng người đã vang lên từ sân điện cách đó không xa.

Đây là hồi trống tập hợp, sau khi nghe thấy hồi trống tập hợp này, Cố Duy Nhất lập tức xoay người, liền đi tới chỗ sân điện bên kia.

Vào lúc Cố Duy Nhất đi tới sân điện, mọi người đã tập hợp ở chỗ này.

Chỉ thấy, lần này đây số người tham gia hội săn mùa thu cũng không ít. Hơn nữa, ngoại trừ mình nàng ra, trang phục thuần một sắc toàn bộ đều là nam!

Hơn nữa, có thể tham gia lần hội săn mùa thu này đây, chỉ có đại thần trong triều, cùng với cậu ấm đại thần linh tinh các loại.

Nghe nói, Thương Lang Quốc tôn trọng võ nghệ, cho nên hội săn mùa thu mỗi một năm, đúng là dịp để mọi người thi thố tài năng.

Chỉ cần là trong dịp hội săn mùa thu lần này đây, nếu người nào có biểu hiện xuất sắc, đều sẽ được hoàng thượng trọng thưởng, phong tước quan lớn gì đó.

Giờ phút này, lại thấy những người tham gia hội săn mùa thu lần này đều có vẻ mặt hưng phấn kích động, Cố Duy Nhất cũng cảm giác được tâm tình tốt lên không ít.

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, đột nhiên, một giọng nói lạnh lạnh liền phút chốc vang lên “Hoàng thượng giá lâm”

Cùng với một giọng nói kia vang lên, một bóng dáng màu vàng tươi, liền xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Chỉ thấy hôm nay Độc Cô Ngạo Phong, mặc trên người một bộ trang phục kị sĩ màu vàng tươi.

Chỉ thấy bộ trang phục kị sĩ màu vàng tươi kia, có dùng chỉ vàng sợi bạc thêu cảnh một con Kim Long với khí thế thật đáng nể.

Nhìn con Kim Long kia thêu trông rất sống động, phảng phất như muốn bay vút lên trời.

Bộ trang phục kị sĩ thích hợp, càng là tôn lên vóc dáng bề ngoài rắn rỏi, cao to của nam nhân.

Nam nhân được tất cả mọi người ở đây vây quanh liền sải bước đến gần. Sau đó lại tung người một cái, liền nhảy lên lưng con ngựa cao to đã sớm đứng chờ ở một bên.

Động tác gọn ghẽ tự nhiên kia, làm cả người tản ra khí phách vương giả từ lúc sinh ra, càng làm cho không người nào có thể bỏ qua!

Nhìn thấy nam nhân kia tập hợp vào mình vẻ tuấn tú, khí phách uy nghiêm lẫn sang trọng, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy trái tim mình bỗng nhiên đập dồn dập.

Tiếng tim đập ‘Bang bang bang’ , nhảy nhanh như vậy, phảng phất như muốn vọt ra từ trong lồng ngực mình.

Trong lòng vô cùng than vãn.

Trên thế gian làm thế nào lại có nam nhân tuần tú khí phách tôn quý như thế đây! ?

Cho dù là mỗi ngày đều gặp mặt, thế nhưng, mỗi một lần thấy nam nhân này, luôn khiến Cố Duy Nhất kinh ngạc thở dài vô cùng.

Nam nhân tuần tú như vậy , quả thực là nhìn đi nhìn lại không thấy chán đây!

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất rung động , chỉ thấy nam nhân đang cười trên con tuần mã cao ngất, liền lưu loát nói ra một phen những lời phấn chấn lòng người.

Cùng với những lời nam nhân đã nói như vậy, mọi người bốn phía càng là trở nên bắt đầu cảm thấy kích động.

Lại cùng với nam nhân ra lệnh một tiếng, hội săn mùa thu của hoàng gia, quả đúng là bắt đầu rồi!

Vào lúc tới đây, Cố Duy Nhất liền nghe không ít người ta nói, bên trong khu vực săn bắn của hoàng gia , có nhiều vô số kể độc xà mãnh thú. Nào là Đại Hắc Hùng (gấu đen) ăn thịt người, cạp vằn dững mãnh , báo săn lớn, măng xà.v.v.... . .

Đến khi nghe thấy tên của mấy con này, Cúc Vận lúc ấy còn bị dọa muốn chết.

Chỉ là Cố Duy Nhất lại cũng không sợ hãi chút nào, ngược lại càng nghe càng kích động.

Dù sao, lúc ở thời hiện đại, nàng mặc dù cũng từng đến vườn bách thú, xem những con cạp gấu chó con báo độc xà linh tinh các loại này rồi.

Chỉ là những dã thú này, đã bị người thuần phục quá nửa phần dã thú, nên cũng không có dã tính cần thiết, làm cho người ta nhìn thấy tẻ nhạt vô vị.

Giờ phút này, đi tới triều đại này, đúng là được tham gia hội săn mùa thu của hoàng gia, khiến tâm tình Cố Duy Nhất vô cùng kích động.

Đặc biệt, sau khi gần đây Cố Duy Nhất học xong thuật cưỡi ngựa bắn cung.

Phải biết rằng, Cố Duy Nhất một mực đều là nhiệt tình tập võ. Mặc dù chỉ là luyện tập ngắn ngủi hơn một tháng, thế nhưng bởi vì Cố Duy Nhất khắc khổ, cho nên về phương diện cưỡi ngựa bắn cung quả là có tiến bộ thần tốc. Mà ngay cả Lý Đạt chỉ bảo nàng cưỡi ngựa bắn cung đều cực kì tán thưởng không thôi.

Giờ phút này, Cố Duy Nhất liền cười trên con lương câu (loài ngựa từ Tây Lương)mà nàng yêu tha thiết , một tay xiết chặt kéo dây cương, một tay cầm sẵn trường tiên. Sau đó vung trường tiên lên, cùng với mọi người, chạy tới chỗ sâu trong rừng cây.

Khu vực săn bắn hoàng gia này, chiếm đất lớn như thế.

Đưa mắt nhìn khắp một vòng, đúng là tứ phía có núi vây quanh, cây cổ thụ trăm năm chọc trời càng là nhiều không kể xiết.

Bởi vì biết nàng là lần đầu tiên tới đến loại địa phương này, để yên tâm an nguy của nàng, Độc Cô Ngạo Phong mới rồi liền thật sớm phái người đi theo phía sau Cố Duy Nhất, để bảo vệ tốt an nguy của nàng.

Cho nên giờ phút này, Cố Duy Nhất càng là có thể tùy theo ý mình bốn ba ở trong rừng cây.

Chỉ thấy, ở trong rừng cây động vật cũng thật nhiều.

Cái gì thỏ hoang gà núi lợn lòi linh tinh các loại, càng là bất kì lúc nào có thể thấy được.

Mấy người thị vệ đi theo phía sau Cố Duy Nhất, phụ trách bảo vệ an nguy của nàng , sau khi nhìn thấy những động vật này , càng là lập tức nhắc nhở Cố Duy Nhất.

Cố Duy Nhất thấy vậy, tức thì liền kéo cung tên, đi bắn những động vật này .

Tuy không phải bách phát bách trúng, thế nhưng vẫn có chút thu hoạch.

Nhìn thấy con gà núi vừa mới bắt được, Cố Duy Nhất càng là vui vẻ đến mặt mày hớn hở.

Dù sao, thế này vẫn còn là nàng lần đầu tiên tham gia loại săn thú sống. Coi như chỉ là săn được gà núi, nàng đều cảm thấy rất mỹ mãn.

Đám thị vệ hầu hạ một bên, càng là không quên a dua nịnh nọt thét to vỗ tay, khiến cảm giác tự hào của Cố Duy Nhất càng là phình ra cao cao.

Tuy nhiên, liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất hoan hỉ quá chừng, một đạo âm thanh tràn đầy khinh thường, lại vang lên từ phía sau nàng.

“Hừ! Chẳng qua là săn được một con gà núi nhỏ nhỏ, liền đã sung sướng thành dáng vẻ này, thật sự là làm người ta cười chết đây!”

Nghe thấy âm thanh tràn đầy lộ rõ khinh thường như thế, cho dù Cố Duy Nhất không quay đầu lại nhìn thì cũng biết người nào tới đây.

Dù sao, có thể nói năng với nàng những lời như thế, ở trên đời này, trừ Độc Cô Ngạo Vũ ra, liền không còn ai khác!

Nghe vậy, Cố Duy Nhất càng là không khỏi quay đầu, nhìn lại nơi phát ra âm thanh.

Chỉ thấy, không biết từ khi nào, Độc Cô Ngạo Vũ liền đã đi tới phía sau nàng.

Chỉ thấy hôm nay Độc Cô Ngạo Vũ mặc trên người, chính là một bộ trang phục kị sĩ trắng xanh đan xen.

Cổ áo và ống tay áo, dùng chỉ bạc thêu dày đặc bề ngoài. Có ánh mặt trời chiếu rọi xuống, càng là tản ra một loại ánh sáng chói mắt, phẳng phất như một dòng nước bạc chảy, càng tôn lên được dáng người cao dong dong rắn rỏi của hắn.

Đầu đội mũ ngọc, quả nhiên là mặt mũi xinh đẹp, tuấn tú phi phàm.

Không thể không nói, Độc Cô Ngạo Vũ có dung mạo đích xác tuấn tú.

Chỉ tiếc, giờ phút này trên mặt hắn lộ rõ vẻ bướng bỉnh gây gổ. Lại thêm cái nhìn của hắn với người khác hàm chứa một loại coi thường khinh miệt, thật sự là làm cho người ta xem ra thật sự khó chịu!

Thấy vậy, Cố Duy Nhất chỉ là lạnh nhạt hàm hừ một tiếng, cũng không đi để ý tới Độc Cô Ngạo Vũ.

Dù sao, càng là tiếp xúc với loại người này, chỉ biết sẽ khiến mình tức tối mất hết tâm trạng thôi.

Cho nên hiện nay, Cố Duy Nhất lựa chọn không nhìn hắn!

Chỉ coi hắn là không khí, không tồn tại là được rồi!

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ như vậy, sau đó, nàng liền giao con gà núi vừa mới săn được cho thị vệ phía sau. Thế rồi, đôi môi đỏ mọng hé ra, nàng mở miệng nói.

“Đi! Chúng ta đi địa phương khác săn thú đi!”

578. Chương 33 : Đại Bạch Hổ

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 33 : Đại bạch hổ

Edit : deptrainhatnha

Cố Duy Nhất vừa nói dứt lời, lập tức thay đổi phương hướng, cơ hồ khóe mắt cũng không thèm nhìn Độc Cô Ngạo Vũ.

Đối với hành động này của Cố Duy Nhất, càng khiến Độc Cô Ngạo Vũ tức nổ ruột .

Dù sao, sống nhiều năm như vậy, có lẽ đây là lần đầu tiên có người dám không để ý đến sự hiện diện của hắn.

Nghĩ tới đây, Độc Cô Ngạo Vũ như nghĩ đến cái gì đó, môi đỏ mọng hé ra, không khỏi mở miệng khinh thường nói.

“Ha ha, người không phải sợ ta sẵn thú giỏi hơn người, cho nên liền cố ý không để ý tới ta ?”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Vũ, Cố Duy Nhất ban đầu không thèm để ý đến hắn, thân thể không khỏi rung mình một trận, lập tức, môi đỏ mọng hé ra, không khỏi mở miệng hỏi lại.

“Người nói gì vậy! ?”

“Ha ha, ta nói, ban đầu có người luôn miệng nói, muốn cùng ta so đấu, hiện nay, cưỡi ngựa cũng đã học xong, cũng không dám cùng ta đấu, hiện nay, nằng chỉ là sẵn một vài con thú nhỏ, liền ra về hài lòng, có bản lĩnh thì cùng ta thi sẵn đấu!”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, vẻ mặt khiêu khích.

Cố Duy Nhất xưa nay không bao giờ chịu được người khác khiêu khích .

Cho nên, khi nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Vũ, Cố Duy Nhất lập tức mở miệng nói.

“Được, đấu thì đấu, người muốn trận đấu như thế nào?”

Nghe được lời này của Cố Duy Nhất, Độc Cô Ngạo Vũ đôi mắt sáng ngời, lập tức mở miệng nói.

“Ở trong rừng cây, có gấu đen, con cọp, con báo, mãnh xà, chúng ta liền đấu, người nào có thể trong thời gian ngắn, săn được độc xà mãnh thú coi như thắng.”

Nghe được Độc Cô Ngạo Vũ lời này, Cố Duy Nhất môi đỏ mọng hé ra, lập tức mở miệng nói.

“Được, cứ làm như thế! Chỉ là, thắng thì được gì ?”

“Nếu như ai thắng trận đấu này, như vậy, người thua liền phải đáp ứng người thắng một việc, cho dù chuyện gì, đều phải làm được!”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Vũ, Cố Duy Nhất cơ hồ không hề nghĩ ngợi, liền mở miệng nói.

“Được, cứ làm như thế !”

Chỉ là, ngay khi Cố Duy Nhất vừa nói ra lời này, vài tên thị vệ ở sau lưng nàng, thần sắc biến đổi, đồng thanh lên tiếng nói.

“Quận chúa, hoàn toàn không thể!”

“Quận chúa, Thập Thất Gia, những con gấu, con cọp, con báo đâu phải là mãnh thú tầm thường, nếu như Thập Thất Gia và Quận chúa các người phát sinh chuyện gì, thuộc hạ nên nói như thế nào cùng Hoàng thượng a! ?”

“Chính là, Thập Thất Gia, những mãnh thú này rất lợi hại, chỉ cần không cẩn thận một chút, khẳng định sẽ khiến ngài bị thương!”

“Chính là, Thập Thất Gia, Quận chúa, các người ngàn vạn lần không nên làm như vậy. . .”

Chỉ thấy vài tên thị vệ vội vàng mở miệng khuyên nhủ.

Dù sao, hai người trước mặt bọn họ, đều là thân nhân của Hoàng thượng, nếu như bọn hắn xuất hiện tình huống bất ngờ, bọn họ đều gánh chịu tất cả hậu quả .

Nghĩ tới đây, vài tên thị vệ lập tức vội vàng khuyên nhủ.

Chỉ là, Độc Cô Ngạo Vũ một khi quyết định, không ai có thể đủ khuyên được ?

Giờ phút này, nghe lời nói của thị vệ, trên mặt Độc Cô Ngạo Vũ lập tức lộ ra vài phần không đành lòng được, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng quát.

“Câm miệng hết cho ta! Chuyện nàu ta đã quyết, ai đều không ngăn cản được, được rồi, Lùn Đen Xấu, chúng ta bắt đầu trận đấu đi! Lần này, ta nhất định sẽ thắng ngươi, đến lúc đó. . . Hì hì. . .”

Nói xong lời cuối cùng, Độc Cô Ngạo Vũ trực cười rộ lên, trên mặt, càng lộ dáng vẻ bất buộc.

Cố Duy Nhất thấy vậy, chỉ là lạnh nhạt hằm hừ một tiếng, tràn đầy khinh thường.

“Nghĩ muốn thắng ta? Chỉ bằng ngươi! ?”

Vừa nói dứt lời, Cố Duy Nhất càng là nhanh chóng vung lên trường tiên, sau đó chạy sâu vào rừng.

Rừng cây lớn như thế, hoạt động ở bên ngoài, chỉ có một số động vật nhỏ sinh sống.

Nếu muốn săn độc xà mãnh thú, thì phải đi sâu vào trong rừng!

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất vung lên trường tiên, không ngừng thúc giục ngựa chạy vào trong rừng cây.

Độc Cô Ngạo Vũ thấy vậy, không muốn thua, lập tức vung lên trường tiên chạy về phía trước.

Chỉ để lại vài tên thị vệ mặt mày lo lắng.

“Chúng ta làm sao bây giờ! ?”

“Hai người các ngươi đi bảo vệ Thập Thất vương gia và Quận chúa, ta đi bẩm báo Hoàng thượng chuyện này!”

Một người thị vệ suy nghĩ một chút, lập tức mở miệng nói.

Nghe vậy, hai tên thị vệ không khỏi gật đầu.

Dù sao hiện nay, chỉ có như vậy.

Chỉ mong Thập Thất vương gia và Quận chúa đều không có việc gì, bằng không, đầu của bọn họ sẽ rơi xuống đất.

. . .

Cố Duy Nhất cười ngựa, không biết đã qua bao nhiêu thời gian, chỉ cảm thấy bốn phía bóng người càng thưa thớt .

Bốn phía luồng sáng, cũng càng cảm thấy âm u.

Gió thu phe phẩy, thổi tới khiến cho ngọn cây bốn phía lắc la lắc lư, hơn nữa phát ra âm thanh ‘Sạt sạt sạt’.

Hiện tại tuy là đầu thu, nhiệt độ ban ngày vẫn nóng bức, chỉ là khi tới nơi này, trái lại dịu dịu vô cùng.

Chỉ là, bởi vì bốn phía không hề có tiếng người, mà lại có thêm vài phần cảm giác nguy hiểm.

Liền tại Cố Duy Nhất trong lòng nhớ lại, phía sau đột nhiên vung lên một tiếng vó ngựa.

Nghe vậy, Cố Duy Nhất không khỏi quay đầu nhìn một cái.

Chỉ thấy Độc Cô Ngạo Vũ cũng đã theo tới.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất môi đỏ mọng không khỏi mở miệng nói.

“Ngươi đi theo ta để làm chi! ?”

“Ha hử, chê cười! Ai đi theo ngươi? Rừng cây này cũng không phải của ngươi, ta thích đi nơi nào liền đi nơi đó!”

Đối với lời nói của Độc Cô Ngạo Vũ, Cố Duy Nhất chỉ lạnh nhạt hằm hừ một tiếng, thật sự không có rồi hãy nói.

Nhìn bốn phía đều hoàn toàn im lặng, nghĩ đến bốn phía không có độc xà mãnh thú, Cố Duy Nhất tính toán đến nơi khác nhìn một cái.

Tuy nhiên, vào đúng thời điểm này, chỉ thấy con ngựa nàg đang cười, phảng phất cảm giác được cái gì đó, đột nhiên trở nên bồn chồn lo lắng, hơn nữa không ngừng vung hai chân trước lên, mở miệng hí dài một tiếng.

Dáng vẻ kia, phảng phất như đang sợ hãi cái gì đó.

Không chỉ có một mình ngựa của Cố Duy Nhất, mà ngay cả ngựa của Độc Cô Ngạo Vũ, cũng phản ứng như thế.

Thấy vậy, trên mặt Cố Duy Nhất sùng sốt, lập tức, lại cùng Độc Cô Ngạo Vũ hai mặt nhìn nhau một phen.

Coi như Cố Duy Nhất lần đầu tiên tham gia săn thú, nhưng cũng cảm giác được, khẳng định có nguy hiểm tới gần, mới có thể làm cho con ngựa bọn họ hoảng loạn như vậy.

Dù sao, động vật đối với nguy hiểm ý thức vẫn cảm nhận .

Liên tại Cố Duy Nhất trong lòng nhớ lại, lại thấy một bên Độc Cô Ngạo Vũ, như là nhìn thấy cái gì đó, đôi mắt mở to, hé mở làn môi hồng, lập tức lạnh toát xương sống mà hít một hơi thật sâu.

“Trời ạ! Thật đúng là một con vật to lớn...”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Vũ, lại thấy Độc Cô Ngạo Vũ mặt mày kinh ngạc, Cố Duy Nhất trên mặt sùng sốt, trong lòng nghi hoặc, không khỏi quay lại theo ánh mắt của Độc Cô Ngạo Vũ nhìn.

Lúc chưa nhìn thì vẫn còn tốt, vừa nhìn, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy như có năm đạo sấm sét giáng xuống đầu, “ầm” một tiếng, đại não chỉ chốc lát đã trống rỗng.

Trong lòng, càng chấn động mãnh liệt!

Chỉ thấy, cách bọn họ hai mươi thước, xuất hiện một con bạch hổ vồng dáng dũng mãnh!

Nhìn đại bạch hổ, ước chừng dài ba thước, tứ chi cường tráng, vóc người thật lớn.

Giờ phút này, đại bạch hổ, cũng đang ẩn núp tại nơi đó nhìn bọn họ.

Một đôi mắt tràn đầy dã tính chăm chăm nhìn vào hai người họ. . .

Thấy vậy, Cố Duy Nhất sợ đến mức linh hồn như muốn bay ra ngoài.

Tuy mới vừa rồi nói, nàg ra vẻ thành khẩn thề thốt, yêu cầu Độc Cô Ngạo Vũ so đấu săn thú, chỉ là, nửa đường lại gặp một con bạch hổ, cảm giác đó, lại hoàn toàn không giống trước nữa!

Đại bạch hổ này, không giống những con cạp mà nàg nhìn thấy trong vườn bách thú.

Dù sao, trước kia nhìn thấy con cạp trong vườn bách thú, đều đã bị người thuần phục, có còn có thể biểu diễn tiết mục, cho người bên cạnh nắm tay!

Mà đại bạch hổ sống ở nơi này, trên người nó làm cho người ta cảm giác nguy hiểm, có lẽ không muốn bỏ qua người nào.

Đặc biệt khi nó nhìn chăm chăm vào một người, ngay lập tức, liền khiến cho người đó dựng ngược tóc gáy, phía sau lưng lạnh cả người.

Liên tại Cố Duy Nhất trong lòng suy nghĩ, một bên Độc Cô Ngạo Vũ, trên mặt cũng là xẹt qua vài phần bối rối.

Chỉ là, sau một khắc, Độc Cô Ngạo Vũ như là nghĩ đến cái gì đó, khóe miệng cong lên một cái, cười đắc ý.

“Thật tốt quá, rốt cuộc ở chỗ này nhìn thấy một con đại bạch hổ, ta nhất định phải săn nó! Lùn Đen Xấu, nếu như ta thắng , ta muốn người làm nô lệ hầu hạ ta, ha ha ha ha ha ha. . .”

Vừa nói dứt lời, Độc Cô Ngạo Vũ thuận tay liền cầm lên cung tên, lập tức, liền nhắm vào đầu con đại bạch hổ.

Nghe vậy, Cố Duy Nhất cũng lấy lại bình tĩnh, kéo cung tên, liền chuẩn bị bắn con đại bạch hổ.

“Hừ! Ai thắng ai thua còn chưa biết đâu!”

Cố Duy Nhất ghét nhất chính là dáng vẻ kiêu ngạo ương ngạnh của Độc Cô Ngạo Vũ

Cái gì! ?

Muốn nàng làm nô lệ cho hắn, hầu hạ hắn! ? Hắn đừng có mà mơ!

Lần này, nàng nhất định phải săn được con đại bạch hổ, khiến hắn phải làm nô lệ cho nàng!

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất trên tay buông lỏng, lập tức, liền nghe được một tiếng ‘Vèo’, cung tên sắc bén, liền vọt tới phía đại bạch hổ .

Một bên Độc Cô Ngạo Vũ, cũng không hề thua kém.

Trên tay cung tên, cũng đồng thời rời cung, bắn tới nơi mà đại bạch hổ đang đứng.

Mắt thấy, hai cung tên sắc bén, nhanh như chớp vọt tới hướng của đại bạch hổ.

Trái tim Cố Duy Nhất, mừng thầm vô cùng.

Hai mắt, cơ hồ như xuất tinh quang, kích động hưng phấn.

Tuy nhiên, đúng lúc Cố Duy Nhất nghĩ đại bạch hổ sẽ ngã xuống thì lại thấy nó nhảy lên, dễ dàng tránh cung tên của bọn họ.

Cùng với hai tiếng ‘Phốc phốc’, chỉ thấy hai cung tên đáng nhẽ đã cắm vào người bạch hổ, liền bắn vào bên trong vũng bùn!

579. Chương 34 : Phải Chết Cùng Chết

Edit : dunghanh

Thấy vậy, trên mặt Cố Duy Nhất và Độc Cô Ngạo Vũ không khỏi lộ vẻ mất mát.

“Chỉ thiếu một chút nữa. . .”

Cố Duy Nhất mở miệng than vãn.

Một bên, Độc Cô Ngạo Vũ trên mặt cũng lộ ra vẻ tức giận.

“Chết tiệt, con này rõ ràng đã thành tinh cư nhiên lại né tránh, nhưng mà lần này ta nhất định sẽ không để người tránh thoát!”

Vừa nói dứt lời, Độc Cô Ngạo Vũ lần nữa rút ra một cây cung tiễn, đối với đại bạch hổ kia nhắm tới.

Chỉ là, con đại bạch hổ kia vừa mới thoát được hai tiễn, rõ ràng đã bị chọc giận, làm sao có thể ở nơi này ngoan ngoãn tùy ý Độc Cô Ngạo Vũ công kích nó?

Lúc này, Độc Cô Ngạo Vũ cầm lấy cung tên nhắm ngay nó, chỉ thấy con đại bạch hổ kia lập tức há ra miệng rộng, lộ ra răng nanh bén nhọn kia.

Lập tức, một tiếng gầm lên, càn là từ trong miệng đại bạch hổ rít gào thành tiếng.

Không hổ là vua trong rừng!

Cùng với một tiếng gầm lớn này làm rung động núi sông, âm lượng quá mức ghê gớm dường như toàn bộ mặt đất đều phải lâm vào chấn động.

Ở trên cây, chim con sợ đến vội vàng phát cánh, bay tán loạn.

Bốn phía, động vật không biết tên càng là sợ đến vội vàng bỏ chạy.

Chớ nói chi Cố Duy Nhất bọn họ đang cưỡi ngựa.

Chỉ thấy hai con ngựa này, theo một trận rít gào của đại bạch hổ lập tức sợ đến vội vàng vung lên vó ngựa, sau đó hí dài một tiếng, tràn đầy kinh hoàng.

Cùng với hành động này, Cố Duy Nhất và Độc Cô Ngạo Vũ cũng không có đề phòng, nhất thời từ trên lưng ngựa ngã xuống.

“Ôi, đau quá. . .”

Hung hăng té lăn trên đất, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy trên người mình xương khớp đều bị ném vỡ.

Gương mặt nhỏ nhắn ngăm đen kia, giờ phút này bởi vì đau đớn mà mặt nhăn tít lại.

Chỉ là, không còn chờ Cố Duy Nhất suy nghĩ nhiều, chỉ thấy hai con ngựa bọn họ cưỡi, giờ phút này đã chạy trời chết.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất đầu tiên là sửng sốt, tràn đầy lo lắng.

Dù sao, ở nơi rừng sâu này, trừ nàng và Độc Cô Ngạo Vũ ra thì không có những người khác.

Giờ phút này, ngựa bọn họ cưỡi đi lại không có nghĩa khí chạy trời chết, chỉ để lại bọn họ đối chọi với con đại bạch hổ. . .

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất bị hù dọa một thân mồ hôi lạnh.

Lập tức mắt nhắm nhanh chóng liếc nhìn bốn phía.

Chỉ thấy Độc Cô Ngạo Vũ vừa lúc vượt cái mông, từ trên mặt đất gian nan đứng lên.

Trong miệng còn không ngừng tức giận oán trách.

“Chết tiệt, ngã chết ta, đợi Gia trở về nhất định phải làm thịt ngươi!”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Vũ, Cố Duy Nhất không biết là nên cười, hay là bất đắc dĩ mới phải.

“Đều lúc nào rồi, còn nói những lời này, chúng ta nhanh chạy đi!”

“Chạy cái gì! ?”

Nghe Cố Duy Nhất nói lời này, Độc Cô Ngạo Vũ trên mặt sửng sốt, không giải thích được.

Chỉ là khi hẩn nhìn thấy một con đại bạch hổ, lại gương nanh múa vuốt chạy tới chỗ bọn họ, lúc này Độc Cô Ngạo Vũ sợ đến đôi mắt mở to, giật mình la lên thành tiếng.

“A, con cạp đuổi tới, chạy mau a!”

Nghe được lời này, Cố Duy Nhất trong lòng cũng giật nảy lên một cái.

Chỉ thấy, con đại bạch hổ kia, giờ phút này thật sự nhanh chóng chạy tới chỗ bọn họ bên này.

Nhìn thấy con đại bạch hổ, dáng vẻ gương nanh múa vuốt, đôi mắt tràn đầy nguy hiểm, còn nữa răng nanh bén nhọn kia. . .

Thấy vậy, Cố Duy Nhất càng là sợ đến thân thể chấn động mãnh liệt, lập tức rút lên hai chân, dường như điên cuồng hướng phía trước chạy đi.

“Chạy mau a!”

Cố Duy Nhất mở miệng kinh hô, đã đem hết khí lực từ khi bú sữa mẹ ra, không ngừng chạy như điên về phía trước.

Dù sao, lúc này không trốn đợi làm cơm trưa cho đại bạch hổ à.

Phải biết rằng, tự mình biết mình nàng vẫn phải có.

Hiện nay ngựa đã chạy, trên người bọn họ cũng không có vũ khí gì, coi như nàng biết võ công, chỉ là nàng cũng không trông cậy vào võ công của mình có thể đối phó vua trong rừng!

Giờ phút này, trừ chạy ra không có lựa chọn nào khác!

Trong lòng nghĩ thế, Cố Duy Nhất hướng tới phía trước chạy thực mạng.

Chỉ cảm thấy cảnh vật bốn phía, không ngừng lui lại phía sau.

Cố Duy Nhất không biết chính mình chạy thật là nhanh, cũng không biết chính mình rốt cuộc chạy có xa lắm không.

Giờ phút này, nàng không dám dừng lại.

Khóe mắt quét nhanh một lượt phía sau, chỉ thấy con đại bạch hổ kia, đang gắt gao đuổi phía sau bọn họ đây!

Mà Độc Cô Ngạo Vũ, đang chạy phía sau nàng.

Cũng không biết, con đại bạch hổ truy đuổi bọn họ tới khi nào! ?

Sớm biết vậy, mới vừa rồi nàng cũng không cùng Độc Cô Ngạo Vũ đấu trận gì gì đó, vì một quyết định mà đánh mất tính mạng, cái đó thật không không có lời a!

Ngay lúc Cố Duy Nhất trong lòng ảo não, chỉ nghe phía sau đột nhiên truyền đến tiếng vật nặng, còn vì tiếng Độc Cô Ngạo Vũ kêu đau giật mình.

Nghe vậy, Cố Duy Nhất giật mình, lập tức quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy, Độc Cô Ngạo Vũ luôn chạy sau theo nàng, lại té lăn trên đất!

Mà con đại bạch hổ kia cách hần không xa. . .

Thấy vậy, Cố Duy Nhất càng là sợ đến linh hồn nhỏ bé đều đã không còn.

Nếu như nàng chạy về phía đó, rất có khả năng bị đại bạch hổ đuổi kịp.

Chính là, nếu như nàng không quay về. . .

Không có khả năng!

Bởi vì, thấy chết mà không cứu, nàng không làm được!

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất càng là cắn răng, lập tức xoay người, chạy tới chỗ Độc Cô Ngạo Vũ.

“Người như thế nào!? Mau đứng lên a!”

Dùng sức đỡ Độc Cô Ngạo Vũ, sau đó Cố Duy Nhất hé mở làn môi hồng, lập tức lo lắng hỏi.

Nghe được lời nói, lại bị Cố Duy Nhất dùng sức đỡ lên, Độc Cô Ngạo Vũ trên mặt sừng sốt, ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất, đều là kinh ngạc.

“Người. . .”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, nhưng không biết nói cái gì cho phải.

Dù sao, hiện giờ chính là thời gian chạy trốn, nếu như một chút vô ý, sẽ bị con đại bạch hổ ăn sống nuốt tươi.

Mới vừa rồi hần bởi vì lo lắng một cái mới vô ý té ngã trên đất, trong lòng cũng có chuẩn bị đại bạch hổ ăn sống nuốt tươi.

Không ngờ, tiểu nữ oa này chạy trước hần, lại trở về.

Cái người Lùn Đen Xấu này không phải một mực ghét hần nhất sao!? (ôi meoi có ai chê con gái nhà người ta như vậy ko trời)

Hơn nữa, người này sáng nay không phải còn nói qua sau này nếu gặp nguy hiểm sẽ không bao giờ trở lại cứu hần sao!?

Hiện tại, nguy hiểm ngay trước mắt, nếu như hần ngã xấp xuống, con đại bạch hổ khẳng định ăn hần, sau đó nàng liền an toàn rời khỏi không phải sao!?

Tại sao nàng lại đặt cược sinh mệnh vào nơi nguy hiểm này quay trở lại cứu hần!?

Rốt cuộc là tại sao!?

Ngay lúc Độc Cô Ngạo Vũ trong lòng kinh ngạc, Cố Duy Nhất không biết tâm tư Độc Cô Ngạo Vũ.

Lại thấy Độc Cô Ngạo Vũ đứng vào lúc này sững sờ, cho là hần là bị rối trí, chưa từng suy nghĩ nhiều mặt khác, chỉ là mở miệng lo lắng thúc giục.

“Vẫn còn lo lắng làm cái gì!? Chạy mau a!”

“Hắc hắc hắc. . .”

Nghe được lời này của Cố Duy Nhất, Độc Cô Ngạo Vũ mới phục hồi tinh thần lại, liền rảo bước đi nhanh tính toán tiếp tục chạy.

Ai biết, Độc Cô Ngạo Vũ mới bước một bước, chỉ cảm thấy cổ chân đột nhiên truyền đến một hồi đau đớn, khiến hần không khỏi hô nhỏ một tiếng, hàng mi cau lại, vẻ mặt thống khổ.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất trên mặt sững sờ, mở miệng hỏi.

“Người làm sao vậy!?”

“Chân của ta chỉ sợ là bị trật, đau quá!”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Vũ nói, Cố Duy Nhất chân mày cau lại một cái, tràn đầy bối rối.

“A!? Bị trật!? Chết tiệt!”

Cố Duy Nhất mở miệng ảo não nói.

Sao lại đứng vào lúc này bị trật chứ.

Lại thấy con đại bạch hổ kia cách đó không xa, chỉ chớp lát sẽ đi tới.

Thấy vậy, trong lòng Cố Duy Nhất lo lắng không thôi.

Nếu như không trốn nhanh, con đại bạch hổ kia khẳng định sẽ đuổi kịp !? Hiện tại nên làm cái gì bây giờ!?

Cố Duy Nhất trong lòng lo lắng, Độc Cô Ngạo Vũ cũng hiểu rõ tình cảnh hiện nay, do dự một khắc như là hạ quyết tâm, đối với Cố Duy Nhất mở miệng nói.

“Một mình người chạy đi! Không cần lo cho ta , sau này thay ta giúp đỡ hoàng huynh thật tốt!”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Vũ nói, Cố Duy Nhất chân mày cau lại, cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, liền mở miệng nói lại.

“Người là đang nói cái gì!? Ta sao lại không có nghĩa khí bỏ người ở lại đây như vậy!? Muốn chạy phải cùng chạy, sẽ phải chết liền cùng chết!”

Cố Duy Nhất một khắc do dự, liền nghiêng rằng nghiêng lợi hạ quyết định này.

Nếu như vứt bỏ Độc Cô Ngạo Vũ một mình chạy trốn, nàng sẽ áy náy cả đời.

Hơn nữa, nàng cũng không muốn thấy dáng vẻ Độc Cô Ngạo Phong thương tâm khổ sở.

Đã như thế, còn không bằng đi theo Độc Cô Ngạo Vũ cùng chết.

Ngay lúc Cố Duy Nhất suy nghĩ, nhưng không biết nàng đưa ra một quyết định, lại khiến trong lòng Độc Cô Ngạo Vũ chấn động như thế nào!

Nghe được lời tiểu nữ oa trước mắt nói, lại thấy thần sắc trong mắt nàng thấy chết không sồn, Độc Cô Ngạo Vũ chỉ cảm thấy trong lòng chấn động mãnh liệt, ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất càng là không dám tin và rung động.

Dù sao, trước kia hắn chán ghét tiểu nữ oa trước mắt này như vậy.

Bởi vì trước đây, hiểu rõ hoàng huynh nhất chỉ có hắn.

Hơn nữa, cũng cho tới bây giờ cũng không có ai dám ngỗ nghịch, phản kháng hắn, đều chỉ có thể bị hắn khi dễ.

Chính là, cho đến khi tiểu nữ oa này xuất hiện, thế giới của hắn hoàn toàn không giống trước nữa!

Hoàng huynh đối với nàng thương yêu che chở, khiến hắn cực kỳ ghen tị.

Cho nên, hắn mới có thể khắp nơi tìm nàng gây phiền toái, đối với nàng càng là chán ghét cực kỳ!

Chính là hiện tại, tiểu nữ oa khiến hắn chán ghét cực kỳ, lại bởi vì hắn mà ngay cả mệnh cũng không muốn, thật sự là. . .

Nghĩ tới đây, trong lòng Độc Cô Ngạo Vũ kinh ngạc.

Chỉ cảm thấy, tiểu nữ oa trước mắt này, kỳ thật xem ra, cũng không có xấu và chán ghét như vậy.

Đặc biệt, trong mắt nàng thần sắc kiên định, rạng ngời, rất chói mắt.

Cũng được . . . Xinh đẹp. . .

Nếu như, bọn họ có thể tránh được kiếp này, hắn thề sau này không bao giờ khi dễ nàng. . .

Trong lòng Độc Cô Ngạo Vũ nghĩ, Cố Duy Nhất không biết tâm tư hắn, lại thấy đại bạch hổ kia sắp đến, Độc Cô Ngạo Vũ lại bất động, chính lúc lo lắng.

580. Chương 35: Tuyệt Sắc Mỹ Nam Tử

Edit : dương trang

Lúc này, lại thấy ngay bên cạnh có cây cổ thụ trăm năm cao chọc trời, nàng hình như lập tức nghĩ đến cái gì, nên mở miệng nói.

“Độc Cô Ngạo Vũ, người trèo lên trên cây đi!”

“Cái gì! ? Trèo lên trên cây! ?”

Nghe được lời nói của Cố Duy Nhất, trên mặt Độc Cô Ngạo Vũ không khỏi hiện lên vẻ sửng sốt.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất không khỏi cau mày nói.

“Đúng vậy, bây giờ người không chạy được, chỉ có thể leo lên cây thôi.”

Cố Duy Nhất mở miệng thúc giục.

Mặc dù, nàng không biết đại bạch hổ có thể biết trèo cây hay không.

Nhưng hiện tại, không có lựa chọn khác.

Chỉ hy vọng, cứu binh đến nhanh một chút. . .

Ngay lúc trong lòng Cố Duy Nhất không ngừng cầu khẩn cứu binh đến, đại bạch hổ đã lao tới gần trong gang tấc.

Cố Duy Nhất lại càng không ngừng cố gắng thúc dục Độc Cô Ngạo Vũ trèo lên trên cây. Sau khi Độc Cô Ngạo Vũ bò lên được trên cây, đại bạch hổ đã lao tới. Cố Duy Nhất càng là sợ đến hét lên một tiếng, liền tính toán nhanh chóng trèo lên trên cây.

Nhưng trong lòng càng bối rối, tay chân lại càng mất đi khống chế, làm thế nào cũng trèo không nổi.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất không thể làm gì khác hơn là từ bỏ ý nghĩ trèo cây, học tốc chạy biến nhanh như gió .

Đại bạch hổ thấy nàng bấy giờ cuống cuống chạy , cũng khổng thêm để ý đến Độc Cô Ngạo Vũ trên cây, chỉ chú tâm đuổi theo Cố Duy Nhất ở bên kia.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất trong lòng vừa thở phào nhẹ nhõm, lại vừa lo lắng không thôi.

Nếu đại bạch hổ đuổi theo nàng, thì Độc Cô Ngạo Vũ liền thoát khỏi nguy hiểm.

Nhưng nếu đại bạch hổ chỉ đuổi theo nàng, mà cứu binh còn chưa tới, như vậy mạng nhỏ của nàng liền khó giữ được nha.

Chẳng lẽ, hôm nay nàng liền bỏ mạng ở miệng hùm sao! ?

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất khóc không ra nước mắt.

Nếu chết như vậy, sẽ rất mất mặt a! Cho nên, nàng tuyệt đối không thể chết, tuyệt đối!

Trong lòng kiên quyết, Cố Duy Nhất càng thêm dốc hết sức lực của mình, không ngừng học tốc chạy. . .

Ngay trong thời gian Cố Duy Nhất không ngừng chạy học tốc, nàng không hề chú ý tới, cách cây cổ thụ trăm năm cao chọc trời không xa, một đạo bóng dáng đại hồng sắc, đang nhẹ nhàng nằm ở trên tán cây, hưởng thụ ánh mặt trời bao trùm.

Giờ phút này đúng là lúc giữa trưa, mặt trời chiếu rọi trên cao, vạn dặm không mây, bầu trời trong trẻo bát ngát vô biên.

Ánh nắng mặt trời ấm áp, xuyên thấu qua các khe lá, nhẹ nhàng mềm mại chiếu xuống trên người nam nhân.

Nam nhân ấy mặc trên người một chiếc trường sam lớn màu đỏ , lưng đeo Yêu Đái cùng màu.

Một mái tóc đen nhánh mượt mà như suối, lúc này chỉ được một chiếc đai vấn màu đỏ nhẹ nhàng buộc lại một túm nhỏ, còn lại toàn bộ xõa xuống phía sau.

Gương mặt của nam nhân thật xứng với câu “mặt đẹp như ngọc”, làn da tựa như mỡ đông, lông mày đen nhánh, mũi thẳng môi đỏ mọng, mỗi một chỗ, đều phối hợp hoàn mỹ.

Nam nhân đang lười biếng nằm trên thân cây. Thân cây kia rõ ràng là mảnh mai nhìn như không đủ để thừa nhận sức nặng nam nhân.

Nhưng trong khi nam nhân vẫn nằm ở trên tán lá, thân cây mảnh khảnh thật sự không có nghiêng ngã một phân.

Lúc này, nam nhân liền nhẹ nhàng nằm trên tán cây, gió thu thoang thoảng, không ngừng lay động khiến cho tà áo nam nhân tung bay, tóc dài phe phẩy theo gió.

Bức tranh hài hòa áo đỏ tung bay, quả nhiên là một người xinh đẹp quyến rũ, hút hồn tự nhiên!

Nam nhân lúc này là đang khép mi chớp mắt, thần sắc uể oải, tựa như một con báo lười biếng, hưởng thụ sự yên lặng từng giây phút.

Tuy nhiên, vào đúng thời điểm này, phía dưới cổ thụ, đột nhiên truyền đến một hồi tiếng thét kinh hoàng chói tai.

Nghe vậy, nam nhân vốn đang nhắm mắt ngủ say, không khỏi liền nhẹ nhàng chớp chớp hàng mi xinh xắn, hiển nhiên là không vui giờ phút này có người quấy rầy sự yên tĩnh của hắn.

Nhưng nam nhân cũng từ từ mở mắt ra, cúi đầu nhìn một cái.

Khi một đạo gầy bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn kia lọt vào tầm mắt của hắn, đồng mâu tràn đầy lạnh lùng, không khỏi trợn lên một cái.

“Ồ, là cô bé con ngày đó!”

Nam nhân hé mở làn môi hồng, trong giọng nói, mang theo vài phần kinh ngạc và chấn động.

Khi nhìn thấy trang phục của người bên dưới, môi đỏ mọng không khỏi nhẹ nhàng cong lên một cái.

“Vốn tưởng là thiếu niên, lại hóa ra là nữ!”

Ngay trong thời gian nam nhân cười khế, Cố Duy Nhất bên dưới, không biết bên trên đại thụ ngay trên đầu nàng, chính là có một ánh mắt nóng rực, gắt gao nhìn nàng chăm chăm.

Giờ phút này, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy lòng dạ rối bời, tim đập nhanh từng thấy.

Trong lúc thở như trâu, mồ hôi như mưa rơi, Cố Duy Nhất cảm giác chính mình quá mệt mỏi, hai chân càng ngày càng cảm thấy nặng nề.

Trời ạ!

Nàng thật sự không có sức mà chạy tiếp.

Tuy thế, nhưng nàng lại không dám dừng.

Dù sao, nếu như nàng dừng lại, liền trở thành bữa cơm trưa của đại bạch hổ.

Không! Tuyệt đối không thể!

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất càng cắn chặt răng ngọc, lập tức sử dụng sức lực cuối cùng của mình, không ngừng chạy.

Tuy nhiên, trong khi Cố Duy Nhất nghiêng răng nghiêng lợi chạy trốn chết, lại không hề chú ý tới rễ cây nhô ra dưới chân, vì vậy bị kịch xảy ra

Khi cảm thấy dưới chân đau nhói, ngay sau đó Cố Duy Nhất bỗng thấy cả người mất đi thăng bằng, liền hung hăng lao tới phía trước.

Cùng với ‘Bịch’ một tiếng, Cố Duy Nhất đã ngã sòng soài trên mặt đất.

Ngay lập tức, liền thấy trên đầu khớp xương, giống như toàn bộ đều bị ném vỡ, trong chốc lát trước mắt càng có thêm màu đen bao phủ.

Chỉ là, Cố Duy Nhất vẫn cắn chặt đầu lưỡi một phen, làm chính mình tỉnh táo lại.

Dù sao, lúc này, nàng tuyệt đối không thể bất tỉnh, bằng không, nàng chắc chắn sẽ chết.

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất nghe thấy phía sau âm thanh chạy dồn dập truyền đến.

Nghe vậy, Cố Duy Nhất lập tức quay đầu nhìn lại.

Nếu không nhìn còn đỡ, vừa nhìn, Cố Duy Nhất sợ đến chỉ còn thiếu nước ba phần hồn tiêu tán.

Đại bạch hổ, đã lao nhanh đến trước mặt nàng.

Lúc này, miệng như bồn máu ngoác rộng lộ ra bén nhọn răng nanh, lao đến bên người nàng.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất sợ đến mức đôi mắt mở to, trong khoảnh khắc đại não trống rỗng.

Sợ đến hết hồn hết vía, chẳng lẽ hôm nay nàng liền bỏ mạng ở miệng hùm sao! ?

Trong thời gian Cố Duy Nhất suy nghĩ, đột nhiên, bên tai truyền đến một tiếng rít. Ngay sau đó, chính lúc đại bạch hổ đang há ngoác hàm răng nanh trắng nhọn lao tới người nàng, phút chốc ngã trên mặt đất.

Cùng với ‘Bịch’ một tiếng, ngay lập tức, bụi bậm nổi lên bốn phía.

Bụi bậm áp đến mặt, khiến Cố Duy Nhất bị sặc không khỏi ho khan vài tiếng.

Sau khi bình tĩnh, không khỏi chờ người ra nhìn kĩ.

Đại bạch hổ vốn đang giương nanh múa vuốt muốn ăn sống nuốt tươi nàng, giờ này đã gục ở trước mặt nàng.

Tại mi tâm đại bạch hổ, cắm một thanh Chủy Thủ sắc bén.

Thanh Chủy Thủ phi thường chuẩn xác cắm phập vào giữa trán đại bạch hổ, chỉ lộ ra chuôi kiếm được khảm Hồng Bảo Thạch.

Thấy thế, Cố Duy Nhất sửng sốt, có hơi không phản ứng kịp.

Dù sao, trước một khắc, nàng vẫn còn bên bờ sự sống, hiện tại con hổ muốn ăn sống nuốt tươi nàng lại chết bất đắc kỳ tử ngay trước mắt nàng, thật sự là. . .

Là ai cứu nàng! ?

Chẳng lẽ, là Độc Cô Ngạo Phong! ?

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất trong lòng vui vẻ, lập tức, đảo mắt nhìn quanh một lượt, xem xét khắp bốn phía.

Nhưng ở chỗ này, trừ mình ra thì người khác ở nơi nào? !

Chân mày Cố Duy Nhất không khỏi cau lại một cái, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc.

“Như thế nào không có ai! ? Rốt cuộc là ai đã cứu ta! ?”

Cố Duy Nhất hé mở làn môi hồng, không khỏi thì thào tự nói.

Còn tưởng rằng, là Độc Cô Ngạo Phong cứu nàng.

Dù sao, mỗi một lần, trong lúc nàng có nguy hiểm, Độc Cô Ngạo Phong đều sẽ kịp thời xuất hiện. Tuy hiện nay đại bạch hổ đã chết, nhưng bốn phía không có người nào khác, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì! ?

Nghĩ vậy, trong lòng Cố Duy Nhất càng cảm thấy nghi hoặc, miệng thơm mùi đàn hương khê mở tiếp tục thì thào nói.

“Chẳng lẽ, là tấm lòng ta thật tốt quá, cho nên có thần tiên xuất hiện cứu sao! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng nói, một điểm đều không cảm thấy lời này của mình hết kẻ da mặt dày.

Tuy nhiên, trong khi Cố Duy Nhất vừa nói ra lời này, đột nhiên, một tiếng cười khê tràn đầy sung sướng, phút chốc vang lên từ ngay trên đỉnh đầu nàng.

“Ha ha, bé con nhà ngươi này , thật sự thú vị!”

“Ai! ?”

Nghe thấy giọng nói xa lạ truyền đến từ đỉnh đầu, trong lòng Cố Duy Nhất đầu tiên là giật nảy lên một cái, lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn ngước lên, nhìn đến nơi phát ra âm thanh.

Lúc này, một chùm ánh nắng mặt trời vàng rực rỡ xuyên thấu qua ngọn cây đang chiếu thẳng xuống, êm dịu tỏa lên phía sau nam nhân.

Khiến cho nhìn thấy nam nhân , phẳng phất như đắm chìm trong ánh vàng rực rỡ.

Nam nhân mặc trên người một chiếc đại trường sam màu đỏ, làm tôn lên vóc người gầy cao dong dỏng của hắn.

Tóc đen như mun, mặt đẹp như ngọc, làn da tựa như mỡ đông.

Đường nét trên khuôn mặt, giống như một khối mỹ ngọc thượng đẳng tinh xảo tỉ mỉ gọt rửa mà thành, đẹp vô cùng.

Cho tới bây giờ Cố Duy Nhất chưa từng gặp qua nam nhân đẹp như vậy!

Tuyệt đối, là đẹp!

Nếu như dùng từ đẹp để hình dung một nam nhân, có lẽ đối với nam nhân kia mà nói, là một loại làm nhục.

Nhưng nam nhân này, chính là rất xinh đẹp, rất diễm lệ, đẹp đến nỗi khiến tất cả nữ nhân trong thiên hạ đều tự ti mặc cảm.

Nếu không phải mới rồi nam nhân mở miệng nói chuyện bằng âm thanh chỉ nam nhân mới có, Cố Duy Nhất vừa mới nhìn một cái, nhất định cho là, đây là một nữ nhân đây!

Ngay khi trong lòng Cố Duy Nhất nhớ lại, thì thấy nam nhân vốn nằm ở trên cây, đột nhiên nhảy, rồi từ từ hạ xuống.

Khi nam nhân làm hành động này, thì tay áo tung bay, áo đỏ phất phới, tựa như một đóa hoa hồng diễm lệ, đang xinh đẹp nở rộ!

Thấy thế, Cố Duy Nhất hoàn toàn kinh ngạc.

Cảm thấy, Thương Lang Quốc này, thật đúng là nơi đất lành, lại có thể dưỡng dục tạo ra nhiều nam nhân tuấn tú như vậy . . .

Trong lòng thở dài kinh ngạc, ngay cả nam nhân làm thế nào mà đã đến trước mặt mình, Cố Duy Nhất cũng không biết.

Nam nhân thấy vậy, không khỏi buồn cười.

Lập tức, có hơi cúi xuống, sau đó vươn ngón tay búp măng, nhẹ nhàng nâng lên cái cằm xinh xắn ngăm đen của Cố Duy Nhất, sau đó tinh tế quan sát.

581. Chương 36 : Tiểu Hắc Tử

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 036 : Tiểu Hắc tử

Edit : dương__dương

Bị một tuyệt sắc mỹ nam liền nhìn mình kĩ như vậy , trên mặt Cố Duy Nhất không khỏi nhuộm lên vài tầng khô nóng.

Đặc biệt, người này rõ ràng là một nam nhân, vậy mà dung mạo so với nữ nhân còn đẹp mắt hơn.

Mà nhìn lại chính mình đây!

Rõ ràng là một nữ nhân, nhưng da lại ngăm đen đem so với nam nhân còn không bằng...

Đối lập mạnh mẽ như thế khiến Cố Duy Nhất đột nhiên sinh ra một loại cảm giác tự ti.

Cố Duy Nhất thở dài trong lòng, lại thấy hắc mầu tuyệt đẹp của nam nhân kia bỗng lóe lên, ngay lập tức môi hồng cong lên một cái, âm thanh phát ra khỏi miệng cũng lộ rõ sự vui vẻ.

“Ha hã, bé con, làm sao ngươi lại đen thế hả?! Sau này ta gọi ngươi là Tiểu Hắc tử có được hay không!?”

“Ách...”

Nghe được lời này của hắn, trên trán Cố Duy Nhất lập tức hiện ra ba vạch hắc tuyến, khóe miệng bất đắc dĩ cong lên.

Tiểu, Tiểu Hắc Tử?

Thế này đem so với Độc Cô Ngạo Vũ thì lời nói còn ác độc hơn!

Vốn dĩ, Cố Duy Nhất đã đủ tự ti, giờ lại nghe được mấy câu này từ một nam nhân tuyệt mỹ có chút then quá hóa giận.

Trong lòng xoạt một tiếng liền bùng lên một ngọn lửa nhỏ.

Hàng mi cau lại, đôi mắt không vui chiếu thẳng vào nam nhân không một chút che dấu.

“Cái gì? Tiểu Hắc Tử? Ta có tên, ta gọi là Cố Duy Nhất!”

Cố Duy Nhất mở miệng, khuôn mặt nhỏ tròn đầy phần nộ quát lên.

Nếu không phải nam nhân này vừa mới ra tay cứu nàng, nàng đã sớm tiến lên hung hăng đánh hấn một trận!

Người này thế nào lại không lịch thiệp như thế chứ, nói mấy câu thật khó nghe.

Cố Duy Nhất trong lòng cực kỳ tức giận, lại thấy nam nhân này bởi vì nghe thấy câu nói của nàng lại bắt đầu cười ha ha.

”Ha ha, thì ra bé con người gọi là Cố Duy Nhất a, Cố Duy Nhất, Duy Nhất, ừ, cái tên rất được đó chứ!

Nam nhân mở miệng, mỉm cười một tiếng.

Người này vốn dĩ đã có mỹ mạo nghiêng nước nghiêng thành, hiện tại lại tươi cười như vậy tựa như vạn đoá hoa lê cùng nhau nở rộ không gì sánh được!

Trong nháy mắt, phần nộ trong lòng Cố Duy Nhất bỗng biến mất phân nửa.

Dù trong lòng có giận dữ đến đâu, nhưng đối diện với tuyệt thế mỹ nam như hấn thì nàng một chiêu cũng không đỡ được.

Cho nên mới nói..., ở nơi này dung mạo đẹp mắt chính là tốt nhất!

Cố Duy Nhất thở dài trong lòng, liền thấy nam nhân tuần tú môi hồng lại cong lên cười nói.

“Ha ha, bé con này, dù da người có hơi đen một chút nhưng đường nét khuôn mặt rất được, đặc biệt là đôi mắt trong veo như nước kia là đẹp nhất!”

Dù cười nói nhưng ánh mắt nam nhân vẫn lảng lảng đánh giá cô bé đang đứng trước mặt đây

Chỉ thấy... cô bé này do vừa rồi vội vã chạy trốn mà giờ phút này cả người chật vật bần thủ, y phục dính đầy cỏ dại.

Dù vậy, chỉ cần nhìn kỹ một chút sẽ thấy các đường nét trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngăm đen kia đều cực kỳ tinh xảo.

Chỉ là, làn da có chút đen nên mới che dấu đi nét xinh xắn mềm mại trên gương mặt ấy.

Hơn nữa, dựa vào ánh mắt từng thẩm duyệt qua vô số mỹ nữ, hấn phi thường khẳng định,.. cô bé này chỉ sau vài năm nữa, khẳng định sẽ trở thành một đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành.

Chỉ cần làn da ngăm đen kia có thể trở nên trắng nõn...

Cố Duy Nhất bị lời nói của nam nhân này dọa cho sửng sốt.

“Lời này của người là thật, hay là giả!? Từ khi ta tới đây, có lẽ đây là lần đầu tiên có người nói ta đẹp mắt!”

Cố Duy Nhất mở miệng, không kìm hãm được mà nói ra suy nghĩ của mình.

Hơn nữa, đây chính là sự thật!

Phải biết rằng, khi nàng đi tới triều đại này, lần đầu tiên nhìn thấy dung mạo của chính mình cũng bị làm cho khiếp sợ.

Dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên nàng thấy có người da thịt lại đen đến vậy.

Tất nhiên nếu nàng là người da đen thì lại không có chuyện gì để nói.

Chỉ là, da thịt đen đến mức này chắc chắn do phơi nắng, cho đến nay cứ nghĩ đến nàng lại thêm ảo não.

Hơn nữa ngày thường Độc Cô Ngạo Vũ không ngừng giễu cợt nàng là Lùn Đen Xấu, cứ như vậy nàng đối với nhan sắc bản thân càng ngày càng tự ti.

Con người ai chẳng thích làm đẹp, nàng lại là nữ tử, hồi nhỏ cũng là một đứa bé xinh đẹp hiện tại trưởng thành lại thành ra như vậy. Chỉ cần nghĩ đến thôi, Cố Duy Nhất đã cảm thấy cực kỳ ảo não.

Giờ lại nghe nam nhân trước mắt tán thưởng đường nét của nàng hoàn mỹ, Cố Duy Nhất quả thực kinh ngạc, còn có chút không dám tin.

Chẳng lẽ nam nhân trước mặt này, mắt nhìn người có chút khác biệt!

Cố Duy Nhất mãi mê với suy nghĩ của mình mà không biết rằng mọi tâm tư đều biểu lộ hết trên khuôn mặt đen nhỏ.

Về mặt tràn đầy không dám tin của cô bé trước mặt khiến nam nhân đứng đó không khỏi vui vẻ mà cười lên.

Lại không biết xấu hổ mà đưa tay điểm nhẹ lên cái mũi xinh xắn của nàng, khóe miệng cong cong.

“Ha ha, cái gì mà thiệt hay giả? Ta từ trước tới nay chưa bao giờ nói láo, lại nói người, chẳng lẽ không có tự tin vào bản thân như thế sao?”

Nghe mấy lời này của nam nhân, Cố Duy Nhất trong lòng vui mừng vô cùng.

Từ lúc nàng tới triều đại này, lần đầu tiên nàng được người khác tán thưởng, sao có thể không vui mừng được chứ!?

Cố Duy Nhất tâm tình vui sướng, nam nhân kia bắt gặp vẻ mặt hơn hớn vui vẻ của nàng chỉ mỉm môi cười một tiếng.

Một khắc sau dường như nghĩ đến điều gì từ từ xoay người, ngay sau đó vươn tay hướng tới đầu con cạp rồi rút mạnh thanh Chủy Thủ kia một cái.

Hành động của hắn rất nhanh, Cố Duy Nhất chỉ kịp nghe một tiếng “Phác xích”, chùy thù rút ra máu huyết lập tức mạnh mẽ phun ra.

Thấy thế, Cố Duy Nhất trong lòng hơi hiểu ra.

Nhìn bạch hổ chết bất đắc kỳ tử trước mặt mình, dù đầu và thân đại bạch hổ đã bị phân chia nhưng nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, Cố Duy Nhất vẫn còn cảm thấy sợ hết hồn hết vía, chỉ nghĩ đến mà sợ không thôi.

Nếu không phải nam nhân trước mặt này xuất thủ cứu giúp kịp thời, chỉ sợ rằng cái mạng nhỏ của nàng đã nằm trong miệng hùm.

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất mở miệng nói.

“Mới rồi thật sự cảm ơn người, nếu người không kịp thời xuất thủ chỉ sợ ta đã sớm chết!”

Mấy lời này của nàng hoàn toàn xuất phát từ thật tâm.

Nghe nàng cảm tạ, nam nhân này chỉ tà tà liếc mắt nhìn, mở miệng cười nói.

“Ha ha, người cũng không cần cảm ơn ta, kỳ thật ta cũng không phải cố ý cứu người”.

“A! Lời này của người là có ý gì?”

Câu này của hắn thật sự làm Cố Duy Nhất sửng sốt, đôi mắt nhìn hắn càng ngày càng lộ rõ vẻ nghi hoặc.

Nam nhân kia cũng không quan tâm vẫn cười nói.

“Vừa lúc hôm nay ta tới đây, mục đích chính là săn một con cạp, lấy da về làm đệm, cho nên, nhìn thấy nó đến đây liền ra tay giết chết, cứu người chỉ là thuận tay mà thôi”

Nam nhân mới miệng cười nói, chùy thủ trong tay chém lên đại bạch hổ nằm dưới đất vài cái “xoạt xoạt”, cuối cùng, lại đưa tay hung hăng kéo da cạp bì.

Ngay lập tức, một tấm da cạp đầy đủ không sót mẻ, liền bị nam nhân một tay lột ra.

Phương pháp của nam nhân này rất gọn gàng, lưu loát. Đường như hắn đã làm việc này nhiều lần, nhiều đến mức thuần thục.

Cố Duy Nhất trên mặt tràn đầy sự sốt, trong mắt xẹt qua vài phần than thở, không nhịn được mà mở miệng hỏi.

“Nhìn cách người lột da cộp thuần thục như thế, trước kia người hay làm mấy việc lật vạt này sao?”

Nam nhân kia khoe miệng chỉ hơi nhếch lên dường như không muốn đáp lại câu hỏi của Cố Duy Nhất, chỉ là nụ cười trên khoe miệng, lại có thêm vài phần âm trầm, khiến cho người nhìn thấy sồn gai ốc, tóc gáy dựng ngược.

Ách! Nam nhân này sao đột nhiên khủng khiếp như vậy chứ!?

Trong lòng Cố Duy Nhất bắt đầu có hơi chíp bông, lúc sau lại thấy nam nhân hé mở làn môi hồng, âm lượng, càng là thật thấp.

“Ừ, trước kia ta cũng thường lột da, chỉ là, không phải da động vật, mà là...da người....”

Nam nhân mở miệng nhẹ nhàng nói, khoe miệng càng gợi lên, nụ cười trên mặt thêm âm trầm khủng bố.

Trong đầu Cố Duy Nhất nổ ầm một tiếng, phảng phất như ngũ lôi giáng xuống đầu, đại não trở lên trống rỗng.

Đặc biệt là khi bắt gặp ánh mắt nam nhân kia như có như không dạo quanh cơ thể nàng như thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật, Cố Duy Nhất gương mặt lập tức cứng đờ, ngay sau đó phía sau lưng cũng cảm thấy lạnh lẽo.

Trời ạ!

Đây không phải sự thật đấy chứ!?

Nàng vừa vất vả từ miệng hùm chạy thoát, giờ lại rơi vào tay kẻ biến thái lột da hay sao?

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất khóc không ra nước mắt.

Sao nàng lại không may mắn như vậy chứ!..Ô ô ô...

Cố Duy Nhất khóc thầm trong lòng cũng không biết bộ dáng của mình lúc này khiến người khác thấy thú vị cỡ nào.

Nhìn nàng như vậy, nam nhân kia rốt cuộc không nhịn được nữa mà bật cười sung sướng.

“Ha ha ha ha ha ha. . . Cái đồ Tiểu Hắc tử nhà người này, người thật sự rất dễ thương, ta chỉ hù dọa người thôi! Người lại tưởng thật, ha ha ha ha ha ha. . .”

Nam nhân kia càng nói càng khoa trương, cười vui đến mức nước mắt cũng chảy ra rồi.

Cố Duy Nhất trong lòng buồn bực, khoe miệng bắt đầu dĩ công lên

Thì ra hắn đang đùa bọn nàng!

Làm hại nàng thấy sợ hãi như vậy, chỉ sợ chính mình trở thành nạn nhân tiếp theo.

Trong nháy mắt, Cố Duy Nhất đang ngồi dưới đất nhảy dựng lên.

Cả người giống như tiểu hầu tử(chú khỉ con), bàn tay đánh tới yết hầu nam nhân.

“A a a a. . . Ta muốn làm thịt người!”

“Ha ha ha ha ha ha, người muốn làm thịt ta! ? Tới đây...tới đây nha!”

Nam nhân vẫn mở miệng cười nói, hẳn chắc chắn Cố Duy Nhất đánh không lại hắn!

Cố Duy Nhất nghe vậy, càng cảm thấy tức giận.

Hai chân tiến nhanh, vùng quyền đánh tới người nam nhân.

Ai biết, vào đúng thời điểm này, Cố Duy Nhất lại cảm thấy cổ chân đột nhiên truyền đến một cơn đau nhói dữ dội.

Phảng phất như có người dụng chùy thủ cắt đi khớp xương của nàng.

Cảm giác dưới chân truyền đến khiến chân mày Cố Duy Nhất cau lại, đau đớn mà la lên thành tiếng, cả người lập tức mất đi thăng bằng hiên ngang té xuống.

Nam nhân kia vốn đang cười ha ha giấu cột Cố Duy Nhất, thấy nàng chuẩn bị ngã xuống, lập tức vươn tay ra đỡ, ôm Cố Duy Nhất vào trong lòng.

Cảm giác được bản thân đang nằm trong một lồng ngực ấm áp, bên mũi phảng phất hạt thông hương nhàn nhạt, khiến Cố Duy Nhất hơi sững sốt, ngay sau đó ngẩng đầu nhìn lên.

Trước mắt là khuôn mặt nam nhân so với nữ tử còn muốn xinh đẹp hơn.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất trong lòng không khỏi giật nảy lên một cái.

Tuy nói nàng thật sự muốn nên cho nam nhân này một trận, vì dám cả gan trêu chọc nàng, chỉ là, không thể không nói, dung mạo hấn thật sự xinh đẹp!

Một người đàn ông, dung mạo xinh đẹp như thế, cũng không biết là may mắn, hay bất hạnh đây.

Thấy Cố Duy Nhất thất thần trong lòng mình, khóe miệng nam nhân nhẹ nhàng cong lên một cái, trên mặt lộ rõ trêu chọc và vui vẻ.

“Ha ha, người vẫn muốn rúc trong ngực ta thế sao! ? Chỉ tiếc, hiện tại người còn nhỏ như vậy, chờ người lớn thêm vài tuổi nữa, lại tới rúc đầu vào ngực ta đi!”

“Ách. . .”

Bị hấn đùa bỡn, Cố Duy Nhất không biết nói sao, khóe miệng hơi giật giật.

Chỉ cảm thấy, nam nhân này dù vóc người xinh đẹp, chỉ là miệng lúc nào cũng ngọt xớt, nói chuyện cũng không đúng đắn, làm cho người ta một loại cảm giác như kẻ quần lụa áo lò.

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất không khỏi từ trong lòng nam nhân bò ra, ngay lập tức lùi lại phía sau một bước.

Không ngờ, bên hông cũng thấy bị kéo căng.

“Hiện tại người đang bị thương, đừng lộn xộn, bằng không, khẳng định vết thương càng thêm nghiêm trọng”

Dứt lời, hấn liền đỡ Cố Duy Nhất ngồi xuống đất, sau đó cũng ngồi xuống xem.

Sau khi đặt nàng ngồi ổn định, nam nhân đưa tay cởi bỏ giày cho Cố Duy Nhất.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất trong lòng không khỏi giật nảy lên một cái, cánh tay vươn ra ngăn cản.

Lại thấy nam nhân môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói.

“Người không nên lộn xộn!”

Giọng điệu hấn tuy là nhẹ nhàng, nhưng lại mang theo khí thế làm cho người ta không thể kháng cự.

Nghe vậy, Cố Duy Nhất trên mặt đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó ngoan ngoãn ngồi ở nơi này, không có lộn xộn.

Đôi mắt xinh đẹp lẳng lẳng nhìn, đánh giá người đàn ông đang ngồi chồm hổm trước mặt này.

Chỉ thấy nam nhân giờ phút này đang chăm chú kiểm tra cổ chân bị thương của nàng.

“Nơi này đau không! ?”

“Ái, đau!”

Bị người này nắm vào vết thương trên chân, Cố Duy Nhất đau đớn la lên thành tiếng, chân mày cau lại, mở miệng nói.

“Người nhẹ tay, nhẹ tay chút. . .”

Nghe nàng nói vậy, chân mày vốn dĩ nhíu chặt của nam nhân bỗng chốc giãn, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng cười nói.

“Không có việc gì, chỉ là bị trật khớp thôi , ta chỉnh lại khớp chân cho người là được.”

“A! ? Người giúp ta xoay khớp trở về! ?”

Nhìn nam nhân trước mắt dễ dàng nói những lời như vậy, trong lòng Cố Duy Nhất cũng là giật nảy lên một cái.

Dù nam nhân trước mắt này có vóc người xinh đẹp, nhưng nghe được lời này của hắn, nàng luôn có một loại cảm giác không dám tin.

Nếu như, hắn không cẩn thận mà càng xoay càng sai lệch, thì chân nàng làm sao bây giờ! ?

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất không nhịn được nghĩ muốn rút bàn chân bị thương của mình về.

Không ngờ, nam nhân này như giun trong bụng nàng, cánh tay thon thả kia gắt gao khóa chặt chân nàng, không cho nàng lùi về.

Ánh mắt nhìn về Cố Duy Nhất cũng nhuộm vài phần bi thương, mở miệng nói.

“Tiểu Hắc tử, tại sao người lại không tin ta! ? Chỉ là vết thương nhẹ, không làm khó được ta. Nào, người đừng lộn xộn nữa, bằng không ta lỡ tay vặn gãy chân của người thì người cũng đừng có trách ta !”

Nam nhân mở miệng, giọng điệu dịu dàng nhưng mang tính cảnh cáo uy hiếp rõ ràng, Cố Duy Nhất nghe được mà lạnh cả sống lưng, tóc gáy dựng ngược.

Giờ phút này, Cố Duy Nhất càng khóc không ra nước mắt.

Trời ạ!

Nàng rốt cuộc gặp phải loại người nào đây! ?

Nam nhân trước mắt này, cực kì xinh đẹp, hơn nữa, trên mặt luôn mang theo nụ cười.

Chỉ là, hắn cười, không giống như là Lâu Đông Ly, làm cho người ta cảm giác, ấm áp như ánh mặt trời tháng ba.

Lại càng không giống như Độc Cô Ngạo Phong, cười một tiếng khuynh thành, phảng phất như băng sơn vạn năm cũng bị hòa tan.

Nụ cười của nam nhân trước mắt khiến nàng liên tưởng đến một con cạp nham hiểm, trông có vẻ vô hại, thu mình vào góc.

Chỉ là, nếu cần đến hắn sẵn sàng có thể lấy vũ khí lợi hại ra khỏi vỏ, giết người mà không nhận ra.

Ách, sao vậy, đang yên lành, lại có suy nghĩ như thế đây! ?

Trong lúc Cố Duy Nhất trong lòng nghi hoặc , đột nhiên nghe ‘lục khục’ một tiếng, ngay sau đó cổ chân đau nhức.

“Au . . .”

Cổ chân đột nhiên truyền đến cảm giác đau đớn, khiến Cố Duy Nhất không khỏi giật mình la lên một tiếng.

Lại thấy nam nhân môi đỏ mọng hé ra, mở miệng cười nói.

“Được rồi, người cử động thử xem, cảm giác như thế nào! ?”

Cố Duy Nhất trên mặt sưng sốt, lập tức, không nhịn được mà nhẹ nhàng xoay xoay cổ chân.

Chỉ cảm thấy cổ chân vốn đau đớn vô cùng, giờ phút này thật sự không đau đớn.

Cảm giác này khiến Cố Duy Nhất đôi mắt sáng ngời, không nhịn được vui vẻ mà lớn tiếng nói.

“Nha! Chân của ta không đau đớn, người lợi hại quá!”

“Ha ha ha ha ha ha. . . Ta đã nói rồi, vết thương nhỏ như vậy không làm khó được ta, là Tiểu Hắc tử người không tin thôi!”

Vừa nói dứt lời, Cố Duy Nhất thấy nam nhân kia nhìn mình, trong mắt ẩn giấu mùi vị ai oán.

Anh mắt ai oán của y làm Cố Duy Nhất trở lên buồn bực, quả là có hơi ngượng ngùng.

Nghĩ đến, nam nhân này, không chỉ có xuất thủ cứu nàng ra khỏi miệng hùm, bây giờ còn giúp nàng trị thương. Nhưng vừa rồi, nàng lại không tín nhiệm hắn, hơn nữa, trong lòng vẫn còn thầm đánh giá hắn, ai...thật sự không nên.

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất môi đỏ mọng hé ra, không khỏi mở miệng nói.

“Được rồi, ta đã sai rồi, ta xin lỗi, ta không nên không tin người.”

Cố Duy Nhất mở miệng, ở trong giọng nói tràn đầy hối lỗi.

Chỉ cần vậy, trên khuôn mặt tràn đầy ai oán của nam nhân môi hồng cong lên một cái, mỉm cười cười vui vẻ.

“Ha hã, người đã nói xin lỗi, như vậy, ta liền tha thứ người!”

Nam nhân mở miệng, nụ cười trên mặt, càng là xinh đẹp vô cùng.

Tuy nhiên, nụ cười ấy duy trì không được lâu, dường như là nhận thấy được cái gì, chân mày cau lại , nụ cười trên mặt lập tức biến mất.

“Có người đến !”

582. Chương 37 : Mạc Tiêu Diêu

Chương 37 : Mạc Tiêu Diêu

Edit : Gió Lốc

“Cái gì !? Có người đến !?”

Nghe được lời nam nhân đã nói như vậy, lại thấy mày kiếm nam nhân nhíu lại, Cố Duy Nhất trên mặt sùng sốt.

Lập tức, mắt nhắm lại nhìn qua bốn phía một lượt.

Chỉ thấy gió thu thoang thoảng, thổi tới khiến cho ngọn cây bốn phía lắc la lắc lư, hơn nữa phát ra âm thanh ‘Sạt sạt sạt’, trừ cái đó ra, bốn phía không hề có một người.

Thấy vậy, trong lòng Cố Duy Nhất nghi hoặc, môi đỏ mọng hé ra, không khỏi mở miệng nói.

“Không ai a!? Phải chăng là người nhìn lầm rồi !?”

Cố Duy Nhất vừa nói ra lời này, nam nhân nghe vậy, chỉ là cong môi nhẹ nhàng cười một tiếng, lập tức, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng cười nói.

“Tiểu Hắc tử, ta đi trước, da hổ này, vốn là tính toán mang đi làm thảm da hổ. Nhưng mà hiện tại, da hổ này ta đưa người, coi như là ta đưa lễ vật cho người!”

Nghe được lời này của nam nhân, Cố Duy Nhất trên mặt sùng sốt, lập tức, không khỏi đưa tay tiếp nhận da hổ nam nhân đưa tới.

Nam nhân tay nghề là phi thường tốt.

Một cái da hổ này, lại đầy đủ không sót mẻ, xinh đẹp cực kỳ.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất như là nghĩ đến cái gì, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói.

“Chính là ta không có đồ gì có khả năng đưa người a!”

Có đi có lại, là tôn chỉ làm người đến giờ của Cố Duy Nhất.

Nếu nam nhân này lần đầu gặp mặt không chỉ có cứu nàng, mà còn đưa nàng da hổ tốt như vậy, nàng tự nhiên cũng muốn đưa hắn một thứ gì đó mới phải.

Chính là Cố Duy Nhất cúi đầu nhìn một chút trên người, phát hiện một thứ lấy ra được đến đồ tặng người cũng không có. Vì điều này, Cố Duy Nhất không khỏi có hơi ảo não và ngượng ngùng.

Có lẽ là nhận thấy được tâm tư Cố Duy Nhất, môi hồng nam nhân cong lên một cái, không khỏi cười nói.

“Như vậy, quà tặng lại ta thì cho người tạm nợ. Lần sau, đưa ta!”

Vừa nói dứt lời, đôi mắt nam nhân không khỏi lóe ra một phen, lập tức liếc nhìn một phen về một phương hướng nào đó, màu mắt thâm thúy khó lường.

“Được rồi, Tiểu Hắc tử, ta thật không có nhiều thời gian, ta đi đây.”

Vừa nói dứt lời, chỉ thấy nam nhân nhẹ nhàng nhún mũi chân một cái, lập tức, cả người tựa như chim yến, nhanh như chớp giạt liền bay lên trên mặt ngọn cây.

Thấy vậy, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi thần phục không thôi.

Nam nhân này khinh công, thật là tốt a!

Nhanh như chớp giạt, gọn gàng lưu loát, hơn nữa kia một thân áo đỏ xinh đẹp, lúc đầu vừa nhìn qua, phẳng phất một đóa hoa hồng đỏ xinh đẹp nở rộ, đẹp đẽ vô cùng!

Nam nhân này, quả thực chính là một yêu nghiệt!

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất sau một khắc như là nghĩ đến cái gì, trong lòng quynh lên, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng lớn tiếng nói.

“Này, ta còn không biết tên của người đây!”

Nam nhân này cứu nàng một mạng, nàng cũng không thể cũng không biết ngay cả tên ân nhân cứu mạng chính mình chứ!?

Trong lòng Cố Duy Nhất nhớ lại, ánh mắt kia tràn đầy nghi hoặc, lại hướng tới phương hướng nam nhân rồi đi nhìn lại.

Nhưng mà nghe vậy, hắn cũng không quay đầu lại.

Chỉ là, âm thanh du dương kia, lại phút chốc truyền tới của trong tai nàng

“Mạc Tiêu Diêu. . .”

“Mạc Tiêu Diêu !?”

Nghe được lời này của nam nhân, Cố Duy Nhất không khỏi thì thào lặp lại một lần.

Chỉ cảm thấy, tên này, thật đúng là thích hợp nam nhân này.

Không gò ép chút nào, ung dung tự tại.

Đang ở trong lòng Cố Duy Nhất nhớ lại thời gian, đột nhiên, một giọng nói tràn đầy lo lắng mà quen thuộc, lại từ phía sau nàng phút chốc vang lên

“Duy Nhất!”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, trong lòng Cố Duy Nhất đầu tiên là giạt nảy lên một cái, lập tức, càng là xoay người lại nhìn.

Chỉ thấy Độc Cô Ngạo Phong không biết khi nào, đã chạy vội tới trước người của nàng. Lập tức, liền vươn một tay, lại ôm cả người nàng vào trong ngực .

Nam nhân ôm trong ngực, là rắn chắc ấm áp như vậy.

Chun mũi, ngửi thấy được, có một mùi hương bạc hà nhạt nhòa thuộc về trên người nam nhân, khiến cho người ta ngửi mà thư thái như thế.

Chỉ là, hai tay nam nhân, dùng sức như thế, cơ hồ phải nhập cả người Cố Duy Nhất vào bên trong thân thể hắn, Cố Duy Nhất đau cơ hồ kêu nhỏ thành tiếng.

Chỉ là, Cố Duy Nhất trong lòng biết, bản thân nam nhân giờ phút này là quá mức căng thẳng, cho nên mới như thế.

Gương mặt gắt gao dán tại ngực nam nhân, nghe tiếng tim nam nhân đập hỗn loạn, tâm Cố Duy Nhất, lại giống như tưới mật, cả người đều thoải mái.

Bởi vì, khi có cảm giác được một người khác bận lòng, lo lắng, quan tâm, che chở , là đẹp như vậy, tuyệt vời mà hạnh phúc.

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất hạnh phúc suy nghĩ, trên đỉnh đầu, lại lần nữa truyền đến giọng nói nam nhân tràn đầy lo lắng.

“Duy Nhất, ngươi có bị thương không!? Để cho trầm nhìn một cái !?”

Nam nhân vừa mở miệng vừa nói, vừa buông lỏng Cố Duy Nhất ra, sau đó kiểm tra một lần Cố Duy Nhất từ trên xuống dưới.

Sau khi nhìn thấy Cố Duy Nhất lông tóc không tổn hao gì, chân mày nam nhân kia đang cau lại, mới từ từ giãn ra.

Thấy vậy, vì không cho nam nhân lo lắng, Cố Duy Nhất môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói.

“Phụ hoàng, Duy Nhất không có việc gì, người không nên lo lắng.”

Nghe được lời Cố Duy Nhất, chỉ thấy Độc Cô Ngạo Phong môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói.

“Trầm có thể nào không lo lắng đây !? Khi trầm nghe được người và A Vũ lại đánh cuộc mà nhảy vào ở chỗ sâu trong rừng cây, trầm liền một mực lo lắng đề phòng, hơn nữa mới vừa rồi trên đường nhìn thấy A Vũ, nghe nói người bị đại bạch hổ đuổi theo, trầm lại lo lắng quá chừng, chỉ sợ người bị đại bạch hổ ăn sống nuốt tươi.”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng nói, ở trong giọng nói, lại không che dấu chút nào trách cứ và lo lắng.

“Các người cũng thiết là, sau này không cho như vậy, nếu còn như vậy, thì trầm cũng không cho phép người theo tới, phải biết rằng, ở trong rừng cây, độc xà mãnh thú cái gì cũng có. Hai người các người cũng không có sai người đi theo, nếu như bất ngờ xảy ra cái gì, nên làm thế nào cho phải !?”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng nói, mỗi một câu đều mang theo trách cứ.

Chỉ là, những lời này, nghe vào trong lòng Cố Duy Nhất, cũng là ấm áp.

Trong lòng cảm động vô cùng, trong lòng biết chính mình lần này đây thật sự quá mức lỗ mãng, không chỉ có mạng sắp vào miệng cọp, còn khiến Độc Cô Ngạo Phong lo lắng như vậy.

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất môi đỏ mọng hé ra, không khỏi mở miệng nói.

“Phụ hoàng, để người lo lắng, thật xin lỗi, Duy Nhất đối với người cam đoan, tiếp theo sẽ không còn như vậy.”

Cố Duy Nhất mở miệng, ánh mắt nhìn Độc Cô Ngạo Phong, càng là lộ rõ ý xin lỗi.

Nghe vậy, Độc Cô Ngạo Phong cho dù có bực nhiều hơn nữa, đều lập tức biến mất không thấy tăm tích đâu nữa .

Hé mở làn môi hồng, không khỏi than nhẹ một tiếng.

“Thôi thôi, chỉ cần người không có việc gì là tốt rồi.”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, ở trong giọng nói, lại mang theo vài phần bất đắc dĩ.

Cố Duy Nhất thấy vậy, chỉ là cúi đầu cười hắc hắc.

Sau khi Độc Cô Ngạo Phong vừa nói dứt lời, lập tức đôi mắt màu hổ phách hẹp dài kia liền nhẹ nhàng nhìn qua một lượt bốn phía, ánh mắt liền rơi tại mặt đất, đại bạch hổ bị lột da ở trước mặt.

Thấy vậy, trên mặt Độc Cô Ngạo Phong đầu tiên là sửng sốt, lập tức, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói.

“Duy Nhất, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì !?”

Nghe được Độc Cô Ngạo Phong lời nói, lại thấy hắc trần đầy ánh mắt nghi hoặc. Cố Duy Nhất thấy vậy, cũng không nghĩ muốn giấu diếm hắc.

Lập tức, liền đem mới chuyện đã xảy ra vừa rồi, nói ra toàn bộ.

“Mới vừa rồi Duy Nhất bị đại bạch hổ đuổi theo, khi sắp liền mệnh vào miệng cọp, nhưng, vào đúng thời điểm này, một người nam nhân dung mạo vô cùng xinh đẹp, liền từ trên trời giáng xuống, đã cứu ta. Hơn nữa đem con cọp lột da, nói là muốn lấy làm thảm da hổ, chỉ là sau đó, nam nhân kia nói đem tặng thảm da hổ.”

Nghe được lời Cố Duy Nhất, Độc Cô Ngạo Phong mày kiếm không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái.

“Dung mạo nam nhân vô cùng xinh đẹp !?”

“Ừ, đúng vậy, nam nhân kia, một thân áo đỏ, dung mạo cực kì xinh đẹp, nếu không phải nghe được giọng hắc, ta còn tưởng rằng hắc là một nữ nhân đây!”

Cố Duy Nhất mở miệng, nói ra chi tiết.

Lại nghĩ đến dáng vẻ nam nhân kia, Cố Duy Nhất như trước kinh ngạc vô cùng.

Dù sao, nam nhân lớn lên xinh đẹp như thế, nàng có lẽ lần đầu tiên nhìn thấy đây!

Tuy nói, cái Mạc Tiêu Diêu kia dung mạo cực kì xinh đẹp, chỉ là, cũng là vóc người cao lớn mảnh khảnh, ngôn ngữ cử chỉ, càng là thoải mái tao nhã, nhất điểm cũng không có nửa phần mùi vị vụng về vô duyên.

Nam nhân xinh đẹp như thế, lại gọi cảm thoải mái tao nhã, quả thực là khiến cho người ta đã gặp qua là không quên được đây!

Chỉ là, có một chút, lại làm cho Cố Duy Nhất phi thường nghi hoặc.

Nam nhân kia vừa nhìn liền biết rõ không phải người bên trong hoàng cung, cũng không giống như là các loại đệ tử nhà giàu. Nhưng, tại sao hắc lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này !?

Hơn nữa, thân thủ của hắc, vừa nhìn liền biết rõ là người có võ công thâm tàng bất lộ.

Chẳng lẽ là các cao thủ giang hồ !?

Càng nghĩ, Cố Duy Nhất đối với Mạc Tiêu Diêu kia càng cảm thấy hiếu kỳ, cũng không biết, sau này bọn họ vẫn còn có thể gặp mặt hay không đây !?

Trong lúc Cố Duy Nhất đang nhớ lại, chỉ thấy sau khi Độc Cô Ngạo Phong tại nghe được lời này của nàng, môi đỏ mọng hé ra, không khỏi mở miệng hỏi.

“Vậy người cũng đã biết, hắc tên gọi là gì !?”

Nghe được Độc Cô Ngạo Phong lời này, Cố Duy Nhất hé mở làn môi hồng, liền tính toán nói ra cái tên Mạc Tiêu Diêu này.

Nhưng lại tại một khắc cuối cùng, bỏ đi suy nghĩ này.

Dù sao, mới rồi phản ứng của Mạc Tiêu Diêu kia, hình như không muốn bị người phát hiện hắc.

Nếu, mới vừa rồi hắc hạo tâm cứu nàng một mạng, nàng cũng không thể phản bội ý tứ của hắc đi !?

Nghe tới đây, Cố Duy Nhất không khỏi mấp máy môi đỏ mọng, lập tức khe khẽ lắc đầu.

“Phụ hoàng, ta không biết. . .”

Cố Duy Nhất cúi đầu xuống, mở miệng nhẹ nhàng nói nhỏ.

Bởi vì, nàng cũng thật sự không muốn nói láo với Độc Cô Ngạo Phong.

Hơn nữa, Độc Cô Ngạo Phong là người khôn khéo ra sao, làm cho Cố Duy Nhất cũng không dám nhìn thẳng vào mắt ánh mắt của hắn nói một câu nói kia, liền sợ hãi sẽ bị Độc Cô Ngạo Phong phát hiện cái gì.

Trong lúc Cố Duy Nhất cúi đầu suy nghĩ, lại hoàn toàn không biết, về điểm tâm tư này của mình, lại khó thoát đôi mắt Độc Cô Ngạo Phong.

Nhìn thấy trước mắt cúi đầu xuống, vẻ mặt chột dạ tiểu nữ oa, đồng mâu nheo lại kia của Độc Cô Ngạo Phong không khỏi nhẹ nhàng lóe ra một phen.

Tiểu nữ oa này đang nói dối!

Điểm này, Độc Cô Ngạo Phong phi thường khẳng định.

Chỉ là, Độc Cô Ngạo Phong lại không hề mở miệng vạch trần Cố Duy Nhất, chỉ là môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói.

“Không biết cũng được, người đã không có việc gì là tốt rồi. Chúng ta trở về đi thôi!”

“Uh, hảo, phụ hoàng.”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong, Cố Duy Nhất không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lập tức, liền đi theo Độc Cô Ngạo Phong trở về.

. . .

Đợi sau khi Cố Duy Nhất đi theo Độc Cô Ngạo Phong rời đi rừng cây, chỉ thấy một chỗ rất xa, liền nhìn thấy có một người, đang cà nhấc tập tễnh chạy tới bên này.

Cố Duy Nhất thấy vậy, không khỏi chờ người ra nhìn kĩ, chỉ thấy người mới đến không phải người khác, đúng là Độc Cô Ngạo Vũ !

Đi theo phía sau Độc Cô Ngạo Vũ, còn nữa vài người thái giám, đang không ngừng lo lắng nói cái gì đó với Độc Cô Ngạo Vũ.

“Ai nha, Thập Thất Gia, ngài đang bị thương ở chân! Ngài cũng không nên động, nếu như lại làm bị thương nơi nào, nô tài có một trăm đầu, cũng không đủ chém a!”

“Đúng a đúng a, Thập Thất Gia, Quận chúa không có việc gì đâu! Thập Thất Gia người chớ có lo lắng !”

Chỉ thấy hai tên tiểu thái giám kia, một tả một hữu nâng người, không ngừng lo lắng khuyên nhủ.

Độc Cô Ngạo Vũ như là nghe phiền, không khỏi mở miệng quát.

“Ta thân thể của mình tự mình biết rõ, các người tránh ra!”

Độc Cô Ngạo Vũ vừa nói dứt lời, liền bước chân sải bước đi về phía trước, lại không cẩn thận, lại sắp nhào đầu xuống về phía trước.

May là hai tên tiểu thái giám bên cạnh nhanh tay lẹ mắt, lập tức đưa tay đỡ.

“Ai nha, Thập Thất Gia, ngài liền nghe nô tài nói, đi về doanh trướng nằm nghỉ trước đi! Lý ngự y mới vừa rồi cũng nói, vết thương ở chân Thập Thất Gia ngài không nhẹ đâu, nếu như lại lộn xộn, phé đi thì làm sao bây giờ !?”

“Đúng đúng. . .”

Chỉ thấy hai tên thái giám kia không ngừng khuyên bảo, nhưng, Độc Cô Ngạo Vũ nơi nào chịu nghe lời bọn hắn nói, đang định đứng lên tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này, Độc Cô Ngạo Phong thấy vậy, mày kiếm không khỏi cau lại một cái, không nhin được mở miệng nói.

“A Vũ!”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, ánh mắt nhìn phía Độc Cô Ngạo Vũ, lại mang theo lộ rõ trách cứ và lo lắng. Nghe tới lời Độc Cô Ngạo Phong, Độc Cô Ngạo Vũ trên mặt đầu tiên là sững sốt.

“Hoàng huynh. . .”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng khê kêu.

Lập tức, sau đó ánh mắt Độc Cô Ngạo Vũ rơi tại trên người Cố Duy Nhất , trên mặt đầu tiên là sững sốt, đôi mắt mở to, trong mắt càng là xẹt qua kinh ngạc và mừng thầm.

“Người thật sự không có việc gì !? Mới vừa rồi ta còn tưởng rằng người bị con cọp ăn sống nuốt tươi đây!”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng nói, ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất , lại trong nháy mắt sáng ngời, phảng phất trong đêm tối châm cây nến, không che dấu chút nào mừng thầm.

Chỉ là, Cố Duy Nhất lại không hề phát hiện ra được đến điểm này, nghe tới Độc Cô Ngạo Vũ lời này sau khi, không khỏi cau cái mũi, mở miệng oán trách một tiếng.

“Đều tại người, ta sắp bị đại bạch hổ kia ăn sống nuốt tươi .”

Cố Duy Nhất mở miệng, đối với Độc Cô Ngạo Vũ oán trách.

Nghe vậy, trên mặt Độc Cô Ngạo Vũ , không khỏi xẹt qua vài phần xin lỗi.

Bởi vì, Độc Cô Ngạo Vũ biết, nếu không vì hần, bọn họ cũng sẽ không gặp phải đại bạch hổ.

Tại nguy hiểm nhất trước mắt, hần lại đột nhiên ngã sấp xuống, nếu không có tiểu nữ oa trước mắt này, hần đã sớm mất mạng.

Như thế, khi nghe được lời Cố Duy Nhất nói, Độc Cô Ngạo Vũ càng là nghĩ mà sợ không thôi, đối với Cố Duy Nhất, càng là cảm kích vô cùng.

Hần hé mở làn môi hồng, không khỏi mấp máy vài cái, muốn mở miệng nói điểm cái gì. Chỉ là lời đến khoe miệng, lại thật sự nuốt đi trở về.

Dù sao, hần lớn như vậy, ngoại trừ đối dưỡng phụ dưỡng mẫu và hoàng huynh của mình nói qua ba chữ kia, liền không có đối với những người khác nói qua ba chữ kia

Hơn nữa trước kia, hần cùng tiểu nữ oa này quan hệ ác liệt như thế.

Hiện nay, ba chữ kia, Độc Cô Ngạo Vũ chính là nói không nên lời.

Kết quả là, Độc Cô Ngạo Vũ liền ngơ ngác đứng ở nơi đó, ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất, lại muốn nói lại thôi, lại nói không nên lời.

Dáng vẻ biệt khuất kia, dường như khó tin .

Cố Duy Nhất có lẽ lần đầu tiên nhìn thấy Độc Cô Ngạo Vũ dáng vẻ này giống như hiện tại, nhìn thấy hần trong ánh mắt nhìn nàng, hình như có cái gì lời muốn nói, lại thật sự nói không nên lời.

Kèm thêm, hai gò má trắng nõn hiếm thấy kia, cũng nhuộm vài phần đỏ bừng, nhìn qua, giống như bị táo bón, rất là buồn cười.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất đôi mắt đầu tiên là sững sốt, lập tức môi đỏ mọng hé ra, mở miệng cười nói.

“Ha hã, người là làm sao vậy !? Như thế nào vẻ mặt giống như thả ra đại tiện !?”

“Ặc. . .”

Nghe được lời Cố Duy Nhất, trên mặt Độc Cô Ngạo Vũ không khỏi buồn bực, ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất, lại mang theo ảo não ngượng ngùng và nghiêng răng nghiêng lợi.

Cái gì là đáng về thái đại tiện !?

Xú nha đầu này, nói chuyện cũng không thể nhã nhặn nhất sao !?

Cô nương nào như vậy giống nàng, nơi nào giống đường đường Quận chúa !?

Độc Cô Ngạo Vũ trong lòng ảo não nhớ lại, nhưng chưa từng nghĩ quá, những lời tự mình nói, cũng chưa từng có nhã nhặn . . .

Trong lòng ảo não , Độc Cô Ngạo Vũ đầu tiên là trợn mắt liếc nhìn Cố Duy Nhất , sau đó mới buồn bực nghiêm mặt, mở miệng nói.

“Người mới thái ra đại tiện đây! Ta không nói với người !”

Độc Cô Ngạo Vũ vừa nói dứt lời, liền lập tức xoay người, đi tới doanh trướng của mình.

Một bên hai tên tiểu thái giám thấy vậy, lập tức dè dặt nâng Độc Cô Ngạo Vũ, chỉ sợ hấn lại một lần nữa ngã sấp xuống .

“Thập Thất Gia, người chậm hơn một chút, chớ nhanh như vậy, cẩn thận ngã sấp xuống .”

“Thập Thất Gia, mới vừa rồi người không phải vội vã nhìn Quận chúa sao !? Như thế nào hiện tại lại đi rồi !? Mới vừa rồi Thập Thất Gia hình như muốn cùng Quận chúa nói cái gì không phải sao !?”

Hai tên tiểu thái giám kia mở miệng, tràn đầy nghi hoặc hỏi.

Độc Cô Ngạo Vũ nghe vậy, trên mặt không khỏi liền buồn bực, lập tức, như là sợ hãi bị Cố Duy Nhất nghe được, lập tức quay đầu, hướng tới Cố Duy Nhất bên kia nhìn lại.

Lại thấy Cố Duy Nhất giờ phút này đang nhìn chăm chăm vào mình, trên mặt lại liền buồn bực, nguyên bản liền ửng đỏ hai gò má, càng cảm thấy nóng hổi .

“Các người nói bậy bạ gì đó !? Không cho lại nói lung tung! Ta nơi nào có nói cùng Xú nha đầu! Nhanh lên một chút đỡ ta trở về!”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, tràn đầy tức giận quát.

Nghe vậy, hai tên tiểu thái giám kia lập tức câm như hến, cũng không dám lên tiếng nữa.

Chỉ cảm thấy, chủ nhân bọn họ, hôm nay trở nên thật kỳ quái. . .

Đối với tâm tư hai tên tiểu thái giám kia, giờ phút này Cố Duy Nhất lại đem lời nói vô cùng tinh tế ba chữ tỏ nghe vào tai.

Trong lòng đầu tiên là giật nảy lên một cái, trên mặt sững sốt, tràn đầy kinh ngạc.

“Chẳng lẽ là, cái tên Độc Cô Ngạo Vũ này là đang quan tâm chính mình sao !?”

Cho nên, hấn mới có thể không để ý chính mình trên chân vẫn còn vết thương, liền vọt ra, chỉ vì thấy nàng !?

Nếu như như thế, cái Độc Cô Ngạo Vũ này, kỳ thật vẫn còn có lương tâm sao.

583. Chương 38 : Bách Hoa Tiết

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 38 : Bách Hoa Tiết

Edit : Hoa Như Tỷ Tỷ

Hội săn mùa thu của hoàng gia, cứ như vậy đã trôi qua.

Độc Cô Ngạo Vũ bởi vì chân bị thương, một mực đều sống ở bên trong doanh trướng của mình.

Cố Duy Nhất bởi vì đã từng gặp chuyện tồi tệ, cho nên sợ đen, đánh chết cũng không dám lại...đi săn thú .

Cho nên mấy ngày nay, cũng một mực an phận thủ thường sống ở bên trong doanh trướng của mình.

Cho đến khi hội săn mùa thu của hoàng gia kết thúc, đoàn người lại trùng trùng điệp điệp, thắng lợi trở về.

Lần này đây, nghe nói mọi người thu hoạch không ít.

Trong lúc hội săn mùa thu của hoàng gia cũng có không ít người biểu hiện rất tốt, nghe nói Độc Cô Ngạo Phong vẫn còn bởi vậy thường cho không ít người, khiến tất cả mọi người hoan hỉ quá chừng.

Sau khi Cố Duy Nhất trở lại hoàng cung, chuyện thứ nhất nàng làm chính là sai người đi giặt tắm da hổ kia làm cho hoàn toàn sạch sẽ, sau đó liền phủ lên trên chiếc ghế quý phi của mình.

Thật đúng là phải nói, có tắm da hổ này làm thành đệm, nằm ở bên trên thật đúng là thoải mái quá chừng.

Khó trách Mạc Tiêu Diêu kia lại lột tắm da hổ này để làm thảm. Cũng không biết, Mạc Tiêu Diêu kia là thần thánh phương nào, lại có thể tránh thoát thị vệ canh gác dày đặc để đi vào bên trong khu vực săn bắn hoàng gia.

Phải biết rằng, mỗi một năm đến hội săn mùa thu của hoàng gia, vì sự an toàn của mọi người , đều sẽ có thị vệ nghiêm mật canh gác dày đặc, quả thực ngay cả một con ruồi cũng khó lòng bay lọt được đi vào.

Chính là Mạc Tiêu Diêu này, lại có thể tránh thoát lớp thị vệ gác nhiều tầng, lặng lẽ không một tiếng động lên vào. Có thể nghĩ, người này hẳn là không đơn giản!

Thế nhưng, hiện tại muốn cho Cố Duy Nhất nghĩ đến nát óc, cũng không nghĩ ra thân phận của Mạc Tiêu Diêu . Cho nên, Cố Duy Nhất cũng không thêm nghĩ nữa .

Nếu như bọn họ thật sự có duyên phận , sau này khẳng định còn có thể gặp mặt.

Sau khi trở lại hoàng cung, thời gian của Cố Duy Nhất lại khôi phục giống như trước đây.

Mỗi ngày đều ở bên người Lý Đạt để học tập võ công. Sau buổi trưa, Cố Duy Nhất lại đến Ngự Thư Phòng, học tập luyện chữ. THi thoảng nàng lại tự mình xuống bếp, làm vài món điểm tâm cho Độc Cô Ngạo Phong.

Cuộc sống như vậy, đối với Cố Duy Nhất mà nói, quả thực phong phú quá chừng.

Nàng chỉ cảm thấy, nếu như cuộc sống sau này cũng có thể tiếp tục trôi qua như vậy, là tốt rồi.

Cố Duy Nhất mỗi lần nghĩ tới đây, sự ngọt ngào kia lại từ đáy lòng mà bốc thẳng lên.

Thật giống như bây giờ

Một tay chống cằm, Cố Duy Nhất nhìn thấy chính mình trong gương, suy nghĩ lại bay bổng đến chỗ Độc Cô Ngạo Phong. Nụ cười trên khóe miệng, càng là ngọt ngào vô cùng.

Cúc Vận đang cắt tỉa tóc cho Cố Duy Nhất thấy vậy, trên mặt đầu tiên là sửng sốt, sau đó không nhịn được mà cong khóe miệng, cười nói.

“Ha ha, gần đây tâm tình của Quận chúa thật tốt, giống như mọi thứ rất vui đây!”

“Ách, phải không! ?”

Nghe được lời này của Cúc Vận , gương mặt Cố Duy Nhất đầu tiên là sửng sốt, lập tức phục hồi tinh thần lại hỏi.

Nghe vậy, Cúc Vận lập tức gật đầu cười nói.

“Đúng vậy, Quận chúa gần đây mỗi ngày đều tươi cười. Nếu như người không tin thì có thể nhìn một chút chính mình trong gương. Khóe mắt, khóe miệng, đều là tràn đầy niềm vui đây!”

Nghe được Cúc Vận nói thế, Cố Duy Nhất không khỏi nhìn kỹ chính mình trong gương, phát hiện thật đúng là như Cúc Vận nói.

Đưa tay nhẹ nhàng vuốt gương mặt ngăm đen lại mịn màng của mình , cảm giác được sự mềm mại ở dưới đầu ngón tay kia, khiến Cố Duy Nhất không khỏi thở dài một tiếng.

“Nếu như da thịt có khả năng trắng hơn một chút thì thật là tốt biết bao a. . .”

Nghe được Cố Duy Nhất thở dài, trong lòng Cúc Vận biết, có thể khiến cho da thịt mình được trắng nõn hiếm thấy, là tâm nguyện lớn nhất của Cố Duy Nhất , nên không khỏi mở miệng nói.

“Quận chúa từ sau khi hồi cung, ngày ngày ngâm tắm sữa bò, vốn là đã trắng ra được không ít . Chỉ là sau này ngày ngày đi theo Tướng quân Lý Đạt tập võ, ngày ngày bị ánh mặt trời chói chang chiếu vào nên làn da mới có thể phớt nắng đen lại. Quận chúa, nếu không, sau này người không nên tập võ là được rồi.”

Cúc Vận mở miệng khuyên nhủ.

Bởi vì, đối với Cúc Vận mà nói, nữ nhân có lẽ nhã nhặn lịch thiệp hơn một chút mới phải.

Chỉ là, Cố Duy Nhất nghe vậy, lại lập tức mở miệng không đồng ý.

“Không! Ta từ nhỏ liền thích tập võ, một ngày không tập võ, ta liền rất cuộc cảm giác thấy không thoải mái. Hơn nữa, học được võ công, sau này coi như gặp phải nguy hiểm , cũng sẽ rất dễ bảo vệ chính mình, có lẽ còn có thể bảo vệ được người bên cạnh đây!”

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, Cúc Vận không khỏi ha hả cười nói.

“Quận chúa là lo bò trắng răng. Quận chúa một mực ở bên trong hoàng cung, coi như có ra ngoài thì cũng có thị vệ bảo vệ, làm sao sẽ gặp phải nguy hiểm gì đây! ?”

“Cái này có thể nói không chắc lắm!”

Cố Duy Nhất nói thầm một tiếng, lập tức, lại ngẩng đầu nhìn chính mình trong gương.

Nhìn thấy Cúc Vận đã trang điểm xong xuôi cho mình, nàng tức thì đứng lên từ trên mặt ghế.

“Được rồi, vừa trang điểm xong xuôi, chúng ta liền đi ra ngoài một chút đi! Hôm nay Lý Đạt không ở đây, ta khó được một ngày nghỉ ngơi không cần tập võ, đi ra ngoài một chút cũng tốt.”

Vừa nói dứt lời, Cố Duy Nhất liền lập tức nhắc chân lên, đi tới bên ngoài cung điện.

. . .

Hôm nay trời cao vạn dặm, bầu trời xanh lam phẳng phất đã được dùng nước rửa sạch.

Cố Duy Nhất sau khi mang theo Cúc Vận đi bộ một vòng ở bên trong hoàng cung thì cũng mệt mỏi, nàng liền tìm một cái đình ngắm cảnh rồi ngồi xuống.

Vừa lúc nhìn thấy bên ngoài đình nghỉ mát kia có một cái đu dây ở nơi này. Cố Duy Nhất thấy vậy, bỗng nhiên có hứng thú. Nàng liền lập tức đi đến đó ngồi xuống, sau đó khiến Cúc Vận đẩy cho mình ở phía sau.

“Ha ha, Cúc Vận, lại đẩy cao một chút, lại cao hơn một chút.”

Cố Duy Nhất thích nhất những gì có tính kích thích.

Giờ phút này, nhìn thấy cảnh vật bên người , không ngừng đi tới đi lui, thân thể chột thấp chột cao, cảm giác cực kỳ thú vị. Nàng liền không ngừng thúc giục Cúc Vận ở phía sau, ra sức đẩy mình lên cao cao.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngăm đen kia, hiện ra nét rạng rỡ. Khóe miệng nhếch lên một cái, tiếng cười trong vắt như chuông bạc kia, càng là cực kỳ dễ nghe.

Đến lúc Độc Cô Ngạo Vũ nghe tiếng mà đến, thì thấy, chính là cảnh tượng trước mắt

Chỉ thấy ở bên kia là chiếc đu dây, có một tiểu cô nương mặc chiếc váy lụa trắng tinh đang ngồi ở trên đu dây, tùy ý cho tiểu cung nữ ở phía sau không ngừng đẩy.

Thân hình nhỏ nhắn xinh xắn kia, quả là chột cao chột thấp, mái tóc dài tung bay.

Mà động lòng người nhất, chính là một đôi mắt đen láy lộ rõ niềm vui vô biên.

Hắc bạch phân minh, trong mắt đều là lộ rõ niềm vui. Đẹp mắt cực kỳ!

Bên tai, truyền đến, là tiếng cười trong vắt như chuông bạc của tiểu cô nương kia, dễ nghe như vậy, động lòng người như vậy.

Thấy thế, trong lòng Độc Cô Ngạo Vũ không khỏi có hơi nhói lên một cái, trên gương mặt, càng là có thêm sự thất thần trong chốc lát.

Chỉ cảm thấy, người này thật sự là Lùn Đen Xấu mà hần trước kia một mực chán ghét sao! ?

Trước kia, hần mỗi một lần nhìn thấy nàng, đều cảm giác được nàng vừa xấu, vừa đen, khó coi chết đi được.

Hiện nay, Độc Cô Ngạo Vũ lại phát hiện, tiểu cô nương này, kỳ thật hình như cũng không có xấu như vậy, cũng không có đáng ghét như vậy a. . .

Đang lúc ở trong lòng Độc Cô Ngạo Vũ suy nghĩ, Cúc Vận đang đứng ở phía sau Cố Duy Nhất, dường như nhận thấy được cái gì nên lập tức quay đầu lại nhìn.

Đến lúc thấy Độc Cô Ngạo Vũ đứng ở phía sau bọn họ không biết từ khi nào, trên mặt đầu tiên là sửng sốt. Lập tức, nàng liền tính toán mở miệng hành lễ.

Độc Cô Ngạo Vũ thấy vậy, vội vàng cuống quýt đưa tay liền ngăn trở.

Cúc Vận thấy vậy, trên mặt lộ vẻ sửng sốt, trong mắt càng là mang theo vài phần vẻ nghi hoặc.

Lại thấy Độc Cô Ngạo Vũ đột nhiên rảo bước nhanh hơn, đi tới phía sau Cố Duy Nhất. Sau đó, đúng là đưa tay, bắt đầu đẩy Cố Duy Nhất.

Cố Duy Nhất không biết phía sau đã sớm thay đổi người khác, giờ phút này, vẫn còn ngại chính mình đu không đủ cao, càng là không ngừng mở miệng cười nói.

“Ha ha ha ha ha ha. . . Cúc Vận, lại đẩy cao hơn một chút, lại cao hơn một chút. . .”

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, Độc Cô Ngạo Vũ lập tức ra sức đẩy nàng.

Cảm giác được thân thể của mình đu lên mà càng ngày càng cao, tâm tình Cố Duy Nhất càng là càng cảm thấy sung sướng .

Đôi môi đỏ mọng hé ra, nét mặt rạng rỡ, nụ cười trên mặt, càng là sáng lạn vô cùng.

“Ha ha ha ha ha ha. . . Thật thích nha, Cúc Vận, lại đẩy cao hơn một chút, thật sự là thú vị đây!”

Cố Duy Nhất mở miệng cười nói, ở trong giọng nói, đều là lộ rõ niềm vui.

Nghe được Cố Duy Nhất nói thế, trong lòng biết tâm tình sung sướng của nàng giờ phút này, Độc Cô Ngạo Vũ không biết tại sao mà tâm tình cũng bắt đầu sung sướng theo.

Lập tức, hần hé mở làn môi hồng, không nhịn được mở miệng nhỏ giọng cười một tiếng.

Cố Duy Nhất vốn đang lúc đu dây, đột nhiên nghe được tiếng cười khê kia ở phía sau, trong lòng đầu tiên là lướt qua vài phần nghi hoặc.

Bởi vì, âm thanh này, không giống như là Cúc Vận, hình như là. . .

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất không nhịn được tò mò, không khỏi quay đầu nhìn lại.

Đến khi thấy Độc Cô Ngạo Vũ đã đứng ở sau lưng nàng không biết từ khi nào, trong lòng Cố Duy Nhất lập tức giật nảy lên một cái.

Độc Cô Ngạo Vũ này, là từ lúc nào đã đứng ở sau lưng nàng! ?

Còn nữa, tại sao hần lại đứng ở sau lưng nàng! ?

Chẳng lẽ là, lại muốn chọc ghẹo nàng sao! ?

Vừa mới nhìn thấy Độc Cô Ngạo Vũ một cái, ở trong đầu Cố Duy Nhất liền nghĩ đến, chính là điểm này.

Lập tức, trong lòng giật mình, bàn tay vốn đang nắm chặt sợi đu dây, bỗng nhiên buông lỏng.

Ngay lập tức, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy cả người của mình liền giống như hòn đá bị ném mà bay vút đi ra xa . . .

Cảm thấy được thân thể của mình bay lên không, cảm giác đó, khiến Cố Duy Nhất sợ hết hồn hết vía. Trái tim, chỉ còn thiếu nước không vọt ra từ trong cổ họng.

Đôi mắt tròn tròn, hé mở làn môi hồng, tiếng kêu giật mình tràn đầy kinh hãi tức thì thốt ra từ trong miệng Cố Duy Nhất.

“A. . .”

Cố Duy Nhất kêu đầy sợ hãi. Nàng chỉ cho là, lần này đây khẳng định sẽ rơi làm đầu óc vỡ tung.

Dù sao, mới rồi nàng đu dây bay cao như vậy, nếu như từ chỗ cao như vậy té xuống thì . . .

Suy nghĩ một chút, hình ảnh kia liền làm Cố Duy Nhất sợ hết hồn hết vía!

Tuy nhiên, liền vào lúc Cố Duy Nhất cho là lần này đây chính mình khẳng định sẽ chết chắc. Đột nhiên, nàng chỉ thấy trước mắt có tấm áo trắng chợt lóe, sau một khắc, Cố Duy Nhất liền rơi vào trong một lồng ngực rộng rãi.

Đến lúc cảm giác chính mình rốt cuộc đã an toàn, trái tim vốn đang rối loạn của Cố Duy Nhất mới từ từ trấn tĩnh lại.

Lập tức, khuôn mặt nhỏ nhắn liền ngược lên, không khỏi nhìn tới phía trên đỉnh đầu. Chỉ thấy đối diện là một gương mặt tuấn tú tao nhã lịch sự.

Chỉ thấy nam nhân mặc một bộ quần áo trắng tinh như tiên, tóc đen như mực phủ kín hai vai, càng tôn lên được gương mặt như ngọc, đẹp như tranh vẽ.

Nam nhân liền cúi đầu, lẳng lặng nhìn nàng. Quả nhiên là một vị tiên vượt khỏi đời thường, thanh nhã thoát tục.

Đến khi thấy nam nhân trước mắt, trên mặt Cố Duy Nhất không khỏi sửng sốt, trong mắt càng là xẹt qua vài phần kinh ngạc.

Hé mở làn môi hồng, nàng không khỏi giật mình la lên thành tiếng.

“Là người! ?”

“Ha hã, không phải chính là ta sao! ? Làm sao vậy, Duy Nhất, người có khỏe không! ?”

Nam nhân mở miệng, giọng nói du dương kia giống như gió thoảng lướt qua mặt, vô cùng thoải mái.

Nghe vậy, trong lòng Cố Duy Nhất đầu tiên là nhói lên một cái, lập tức, đôi môi đỏ mọng toe toét ra một cái, mở miệng cười nói.

“Ta không sao, mới rồi cảm ơn người .”

“Ha hã, người không có việc gì là tốt rồi.”

Nam nhân mở miệng, giọng nói vô cùng dịu dàng.

Nghe được giọng nói dịu dàng của nam nhân , gương mặt tươi cười, làm cho người ta cảm giác, giống như tháng ba ánh mặt trời, khiến Cố Duy Nhất không nhịn được có hơi đắm chìm trong đó .

Tuy nhiên, vào đúng thời điểm này, một giọng nói trầm thấp đầy uy nghiêm , lại phút chốc vang lên từ bên cạnh Cố Duy Nhất.

“Hai người các người , cũng không thể an phận một chút cho trầm sao! ? Mới rồi rốt cuộc lại phát sinh chuyện gì ! ? Hai người các người , phải chăng là lại đánh nhau ! ?”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, ở trong giọng nói, càng là mang theo sự tức giận không che dấu nổi.

Giờ phút này, Độc Cô Ngạo Phong là thật sự tức giận .

Hồi tưởng vừa rồi, đúng vào lúc thấy thiếu nữ này bị bắn văng ra từ trên đu dây, Độc Cô Ngạo Phong chỉ cảm thấy tâm can mình, vào giờ khắc đó đều như bị đình chỉ.

Một nỗi sợ hãi, càng là từ trong lòng hắn bốc thẳng lên tới tận đỉnh đầu.

Coi như hiện nay, thấy thiếu nữ này đã bình yên vô sự , trong lòng Độc Cô Ngạo Phong vẫn là nghĩ mà sợ không thôi.

Nếu như thiếu nữ này, thật sự ngã khỏi đu dây từ trên cao như vậy..

Nghĩ tới đây, Độc Cô Ngạo Phong không dám lại tiếp tục nghĩ .

Giờ phút này, ánh mắt nhìn Độc Cô Ngạo Vũ và Cố Duy Nhất, càng là đầy vẻ tức giận trách cứ và bất đắc dĩ thật sâu sắc.

Hắn rốt cuộc nên làm gì bây giờ với hai tiểu tử kia! ?

Đối với Độc Cô Ngạo Phong tức giận mà không biết làm sao , Cố Duy Nhất nghe vậy, lập tức đã hiểu ra rồi. Độc Cô Ngạo Phong khẳng định là phát sinh hiểu lầm cái gì.

Mặc dù, chuyện vừa rồi, đích thật là có liên quan với Độc Cô Ngạo Vũ .

Thế nhưng, vừa rồi chỉ là lúc nàng nhìn thấy Độc Cô Ngạo Vũ, trong lòng giật nảy lên một cái, mới không cẩn thận buông lỏng tay , để cho mình bị quăng đi ra ngoài.

Có điều là, chuyện này nếu như trút lên trên đầu Độc Cô Ngạo Vũ, đối với hắn cũng thật sự không công bình.

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất hé đôi môi đỏ mọng ra, lập tức mở miệng giải thích với Độc Cô Ngạo Phong.

“Phụ hoàng, chuyện cũng không phải như người suy nghĩ vậy, mới rồi chúng ta cũng không có đánh nhau gây rối.”

Nghe được Cố Duy Nhất nói thế, Độc Cô Ngạo Vũ đứng ở một bên , lập tức gật đầu nói theo.

“Đúng vậy, hoàng huynh, chúng ta lần này đây không có đánh nhau gây rối, là huynh phát sinh hiểu lầm .”

Đến khi nhìn thấy hai người Cố Duy Nhất và Độc Cô Ngạo Vũ, lần đầu tiên có ý kiến giống nhau như vậy, về mặt Độc Cô Ngạo Phong đầu tiên là sửng sốt, lập tức, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng hỏi.

“A, phải không! ? Vậy rốt cuộc là xảy ra chuyện gì! ?”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong nói, Cố Duy Nhất lập tức mở miệng giải thích.

“Chuyện vừa rồi, kỳ thật chính là, nhi thần khiến Cúc Vận ở phía sau đẩy đu dây cho nhi thần.Chính là không biết từ khi nào, người ở phía sau đẩy đu dây cho nhi thần lại biến thành Độc Cô Ngạo Vũ. Khi nhi thần thấy nên nhất thời kinh ngạc, mới không cẩn thận buông lỏng tay bám vào sợi dây, chuyện vốn là như thế.”

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, gương mặt Độc Cô Ngạo Phong sửng sốt, lập tức, ánh mắt quét một vòng, liếc rơi trên người Độc Cô Ngạo Vũ.

Độc Cô Ngạo Vũ thấy vậy, dường như sợ Độc Cô Ngạo Phong không tin , lập tức gật đầu như già tởi.

“Đúng đúng đúng, hoàng huynh, chuyện liếc giống như nàng nói!”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, căng thẳng nói.

Nghe vậy, ánh mắt Độc Cô Ngạo Phong đầu tiên là lướt một vòng trên người Độc Cô Ngạo Vũ, sau đó ánh mắt liếc nhìn vào trên người Cố Duy Nhất đứng ở một bên.

Nhìn thấy hai người bọn họ, thần sắc thẳng thắn vô tư, Độc Cô Ngạo Phong mới từ từ thu hồi ánh mắt.

“A Vũ, vết thương ở chân người đã đỡ chưa! ?”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong nói, Độc Cô Ngạo Vũ lập tức nhẹ nhàng gật đầu.

“Tạ hoàng huynh quan tâm, chân của đệ đã sớm không có việc gì .”

“Như thế là tốt rồi. Lần này đây, coi như là giáo huấn, để người sau này làm việc gì, đều phải nghĩ đến tính nghiêm trọng của hậu quả , biết không! ?”

Thân là huynh trưởng, Độc Cô Ngạo Phong đối với Độc Cô Ngạo Vũ, càng là nghiêm nghị vô cùng.

Nghe vậy, Độc Cô Ngạo Vũ chỉ là cúi đầu xuống, làm ra dáng vẻ một cục cưng ngoan ngoãn.

“Vâng, hoàng huynh, đệ đã biết.”

Khi nghe được Độc Cô Ngạo Phong giáo huấn xong Độc Cô Ngạo Vũ, ánh mắt của Cố Duy Nhất không khỏi dao động một lát ở giữa hai người Độc Cô Ngạo Phong và Lâu Đông Ly . Sau đó, đôi môi đỏ mọng hé ra, mở miệng hỏi.

“Phụ hoàng, làm sao hôm nay mọi người rảnh rỗi như vậy mà đến đây! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng, trong lòng nghi hoặc vô cùng.

Bởi vì vào chính lúc này, Cố Duy Nhất còn nhớ, Độc Cô Ngạo Phong sẽ ở Ngự Thư Phòng phê duyệt tấu chương chứ!

Độc Cô Ngạo Phong nghe vậy, chỉ là nhẹ nhàng chớp mấy môi, mở miệng nói.

“Mới rồi có việc bàn bạc một phen với Đông Ly, nhìn thấy sắc trời bên ngoài cũng đẹp, liền đi ra ngoài một chút. Sau đó nghe được bên này có tiếng cười, liền đi tới.”

“Hắc hắc hắc, thì ra là thế.”

Nghe vậy, Cố Duy Nhất không khỏi nhẹ nhàng gật đầu, tỏ vẻ hiểu rõ.

Lâu Đông Ly ở một bên thấy vậy, đôi môi đỏ mọng không khỏi cong lên một cái, mở miệng cười nói.

“Được rồi, Hoàng thượng, chuyện đã thương lượng xong xuôi, thần cũng muốn xuất cung. Nhưng mà. . .”

Nói tới đây, Lâu Đông Ly dừng một chút, dường như là nghĩ đến cái gì, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói.

“Hôm nay chính là dịp Bách Hoa Tiết mỗi năm một lần, Hoàng thượng không ra ngoài cung đi một chút sao! ?”

Lâu Đông Ly mở miệng nói, chỉ là, lời này của hắn tuy là nói với Độc Cô Ngạo Phong , thế nhưng ánh mắt, cũng không ngừng rơi trên người Cố Duy Nhất, trong mắt càng là mang theo sự dục dăng vui vẻ.

Nghe vậy, đôi mắt Cố Duy Nhất lập tức sáng ngời, sau đó liền trở nên hứng thú .

“Phụ hoàng, Bách Hoa Tiết là cái gì a! ?”

Cố Duy Nhất vốn thích náo nhiệt nhất , vừa nghe thấy nói đến từ ngữ mới mẻ này, liền biết rõ khẳng định là ngày hội náo nhiệt, liền tỏ ra hứng thú.

Nghe được lời này của Cố Duy Nhất, lại thấy mắt hung kia của Cố Duy Nhất tràn đầy vẻ hứng thú và rạng rỡ ngời ngời, đôi mắt Độc Cô Ngạo Phong không khỏi nhẹ nhàng lóe ra một phen. Thế nhưng, còn không chờ Độc Cô Ngạo Phong mở miệng nói, Độc Cô Ngạo Vũ ở một bên , lập tức hăng hái nói xen.

“Bách Hoa Tiết là ngày hội truyền thống của Thương Lang Quốc . Hàng năm vào dịp này, từng nhà đều sẽ cắm đầy hoa tươi tại cửa ra vào. Nghe nói, ngày hội này, chính là vào dịp sinh nhật của Bách Hoa tiên tử, cho nên từng nhà đều sẽ cắm đầy hoa tươi tại cửa ra vào. Theo truyền thuyết, chỉ cần Bách Hoa tiên tử nhìn trúng hoa tươi nhà nào, sẽ đưa lại may mắn cho nhà đó.”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Vũ , Độc Cô Ngạo Phong chỉ là cong môi hồng lên một cái, mở miệng trầm giọng nói.

“Trên đời này, nơi nào có Bách Hoa tiên tử gì đây! ? Đều là gạt người thôi.”

584. Chương 39 : Ôm Lấy Độc Cô Ngạo Phong

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 39 : Ôm lấy Độc Cô Ngạo Phong

Edit : Canh Hoa Anh Dao

Nghe Độc Cô Ngạo Phong nói, trong lòng biết Độc Cô Ngạo Phong vô cùng không tin những lời này.

Cố Duy Nhất nghe vậy, không cho là đúng.

“Ha hả, bất kể nàng có thật là Bách Hoa tiên tử không! Ta chỉ là muốn nhìn một chút xem có phải hôm nay trước cửa từng nhà trên phố đều để đầy hoa tươi hay không , nếu vậy, hình ảnh kia khẳng định rất đẹp!”

Cố Duy Nhất mở miệng, chấp hai tay trước ngực, vẻ mặt chờ mong.

Cuối cùng, ánh mắt quét một vòng, rơi xuống trên người Độc Cô Ngạo Phong. Nàng hé mở làn môi, giọng điệu nhẹ nhàng, nói vô cùng đầm ấm đáng yêu.

“Phụ hoàng. . .”

Cố Duy Nhất mở miệng kêu, mặc dù không nói ra, chỉ là vẻ mặt nàng đã biểu đạt toàn bộ những lời nàng muốn nói.

Độc Cô Ngạo Vũ đứng ở một bên thấy vậy, cũng lập tức phụ họa.

“Hoàng huynh,hiếm khi hôm nay là Bách Hoa Tiết, huynh để cho chúng ta đi ra ngoài chơi một chút đi! ? Có được hay không, hoàng huynh. . .”

Nghe Cố Duy Nhất và Độc Cô Ngạo Vũ nói, Độc Cô Ngạo Phong nhẹ nhàng quét mắt nhìn hai người bọn họ, lập tức, hé mở môi đỏ mọng, mở miệng nói.

“Một khi đã như vậy, vậy được rồi.”

“Ha hả, cảm ơn phụ hoàng!”

Nghe Độc Cô Ngạo Phong nói, trong lòng Cố Duy Nhất vui vẻ, lập tức kích động mở miệng hoan hô.

Sau một khắc, như nghĩ đến cái gì, Cố Duy Nhất hé mở môi đỏ mọng, mở miệng cười nói.

“Vậy phụ hoàng, người có thể cùng đi với chúng ta được không! ?”

Nói tới đây, ánh mắt Cố Duy Nhất nhìn Độc Cô Ngạo Phong, càng tràn đầy chờ mong.

Bởi vì, nàng tới đây lâu như vậy, hình như cũng không có cùng Độc Cô Ngạo Phong chơi đùa!

Nàng thật sự muốn, rất muốn cùng Độc Cô Ngạo Phong đi dạo phố, thưởng thức cảnh đẹp kinh thành, cùng nhau ăn uống...

Trong lòng nhớ lại, Cố Duy Nhất hé mở môi đỏ mọng, không khỏi mở miệng làm nũng.

“Phụ hoàng, người cùng chúng ta đi chơi một chút có được không !? Phụ hoàng người mỗi ngày đều bận trăm công nghìn việc, cũng không nghỉ ngơi! Khó có được hôm nay là Bách Hoa Tiết, bên ngoài khẳng định rất náo nhiệt, người cũng cùng chúng ta chơi đùa, thư giãn một chút, có được hay không! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng làm nũng.

Nghe lời này của Cố Duy Nhất, lại thấy ánh mắt tràn đầy khẩn cầu của nàng, Độc Cô Ngạo Phong không có lập tức trả lời, chỉ là lẳng lặng đứng ở tiểu nữ oa trước mặt.

Chỉ thấy tiểu nữ oa này, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, da thịt ngăm đen, chỉ là, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay kia là một đôi đôi mắt long lanh, lại phá lệ chói mắt.

Đặc biệt hiện tại, ánh mắt tiểu nữ oa nhìn mình, tràn đầy thật sâu cầu khẩn, nhìn qua, thật giống như một con chó nhỏ đáng thương, vô cùng đầm ấm đáng yêu.

Ánh mắt diễm đam đáng yêu như vậy, cho dù là người tâm địa sắt đá thấy, chỉ sợ tâm cũng không đành lòng đi! ?

Huống chi là Độc Cô Ngạo Phong! ?

Thấy vậy, Độc Cô Ngạo Phong đồng mâu đầu tiên là nhẹ nhàng lóe lên một chút, lập tức, môi đỏ mọng bỗng nhiên cong lên một cái.

“Được.”

Nam nhân mở miệng, tuy là một chữ vô cùng đơn giản, lại làm cho Cố Duy Nhất vui đến mặt mày hớn hở.

Nhìn thấy lúm đồng tiền sáng lạn kia của Cố Duy Nhất, Độc Cô Ngạo Phong trong mắt ý cười càng sâu.

Đối với ý cười vui vẻ trong mắt Độc Cô Ngạo Phong, Lâu Đông Ly đứng ở một bên, trong lòng cũng là giật nảy lên một cái.

Nhìn thấy nam nhân trong mắt mang ý cười dịu dàng, Lâu Đông Ly trong lòng kinh ngạc.

Dù sao, nam nhân này, là đế vương, lại từ nhỏ cùng hấn lớn lên.

Từ khi hấn nhận thức vị đế vương trẻ tuổi này tới nay, vị đế vương trẻ tuổi này, vẫn luôn lạnh lùng ít nói. Trừ mấy năm trước, bên cạnh hấn xuất hiện một nữ nhân khuyên thành, khiến vị đế vương trẻ tuổi này yêu điên cuồng ở ngoài, đế vương trẻ tuổi này, liền chưa từng đối đãi dịu dàng như thế với một nữ nhân.

Hiện nay, đế vương trẻ tuổi này, lại đối với một tiểu nữ oa dịu dàng như thế. . .

Nghĩ tới đây, Lâu Đông Ly như là nghĩ đến cái gì, trong lòng không khỏi chấn động mãnh liệt.

Lập tức, ánh mắt quét một vòng, liền dừng trên đôi mắt xinh đẹp lộ rõ vui vẻ của Cố Duy Nhất.

Đôi mắt này, đen trắng rõ ràng, xinh đẹp lóng lánh, trước đây, khi hấn nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp này, liền cảm thấy như đã từng quen biết, chỉ là trong nhất thời, lại không nhớ rõ đã gặp ở nơi nào.

Hiện tại, gặp lại đôi mắt xinh đẹp này, trong lòng Lâu Đông Ly chấn động.

Trong lòng, càng hiểu rõ vài phần.

Cố Duy Nhất, Duy Nhất.

Đây không phải là tên nữ nhân đế vương trẻ tuổi này đã từng yêu sâu đậm mấy năm trước sao! ?

Còn nữa, đôi mắt xinh đẹp, quen thuộc này, vô cùng giống nữ nhân kia!

Khó trách, tiểu nữ oa này sẽ làm đế vương trẻ tuổi này đau tiếc (đau lòng cùng luyến tiếc), thì ra là thế. . .

Chỉ là, Lâu Đông Ly không biết, người thiếu nữ có một đôi mắt như thế, lại được đế vương trẻ tuổi này dịu dàng che chở, rốt cuộc đó là may mắn của nàng, hay là bất hạnh! ?

. . .

Bách Hoa Tiết mỗi năm diễn ra một lần ở kinh thành, quả nhiên danh bất hư truyền, đưa mắt nhìn quanh, có vô số loại hoa.

Lần đầu tiên, Cố Duy Nhất thấy nhiều hoa như vậy.

Mặc dù trong hoàng cung, xanh vàng rực rỡ, trong ngự hoa viên, trăm hoa đua nở, hoa quý nào cũng có.

Chỉ là, giờ phút này trên đường hoa, cảm giác lại không giống.

Đưa mắt nhìn khắp nơi, trên đường cái, đều bao phủ bởi nhiều loại hoa màu sắc khác nhau.

Hơn nữa có đa dạng nhiều loại hoa, có hoa mẫu đơn, hoa sơn trà, hoa sen, hoa tường vi, hoa hồng.v.v.... . .

Màu sắc hoa tươi đẹp!

Đỏ như lửa, nhiệt liệt nở rộ!

Trắng như tuyết, trắng muốt vô song!

Hồng phấn mềm mại như gương mặt người đẹp!

Nhìn thấy phố lớn đầy hoa tươi, chớp mũi, ngửi thấy hương thơm của nhiều loại hoa, thật sự là thấm vào lòng người!

Hơn nữa bởi vì hôm nay là Bách Hoa Tiết, trên đường cái so với bình thường càng thêm náo nhiệt hơn.

Đưa mắt nhìn khắp nơi, trên đường cái, người đến người đi, ngựa xe như nước, tấp nập không ngừng.

Không ít tiểu thương, tranh thủ thời cơ, không ngừng hét to mời chào khách nhân.

Nhìn thấy phố lớn náo nhiệt, Cố Duy Nhất như chim nhỏ vừa mới xổ lồng, tâm tình phá lệ sung sướng.

Có lẽ, cũng là bởi vì lần này, Độc Cô Ngạo Phong cũng đi cùng, khiến Cố Duy Nhất càng cảm thấy hưng phấn vui mừng.

Thỉnh thoảng, khi Cố Duy Nhất thấy món đồ thú vị, đều sẽ kích động hưng phấn vẫy tay gọi Độc Cô Ngạo Phong đi đến.

“Phụ, cha, người lại đây xem, những ... mặt nạ này thật là đẹp mắt!”

Cố Duy Nhất cầm một cái mặt nạ vẽ hoa văn màu sắc rực rỡ, đối với Độc Cô Ngạo Phong mở miệng cười nói.

Chỉ cảm thấy, người triều đại này, thật đúng là khéo tay, lại có thể đem một cái mặt nạ bình thường, vẽ lên hoa văn tinh xảo như vậy, tại giờ phút này, trên đường lớn trăm hoa đua nở, càng hợp thời, hợp cảnh!

Tay cầm mặt nạ vẽ hoa văn mà chính mình vừa mới chọn, Cố Duy Nhất lại không nhịn được mang theo.

Chỉ là đôi mắt đen lúng liếng kia, nhìn thấy nam nhân sang trọng đang hướng chỗ chính mình, từ từ đi đến.

Chỉ thấy hiện tại, Độc Cô Ngạo Phong đã bỏ đi long bào tượng trưng cho đế vương, thay một bộ măng bào màu nâu đỏ hoa văn phức tạp măng bào, lưng đeo Yêu Đái màu đen, phối hợp với một khối Dương Chi Ngọc Bội thượng đẳng, đầu đội mũ ngọc, tôn lên gương mặt với đường nét rõ ràng, vô cùng tuấn tú kia.

Độc Cô Ngạo Phong giờ phút này bước chân trầm ổn, đang đi tới chỗ nàng, quả nhiên là một người khoan thai đài các, như rồng như phượng.

Nhìn thấy một nam nhân ưu tú như vậy, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi nhói lên một chút sợ hãi.

Một nam nhân xuất sắc như vậy, thật là muốn không làm người khác chú ý cũng khó khăn, cho dù nàng mỗi ngày đều nhìn thấy, nhưng mỗi một lần nhìn thấy hắn, đều là kinh diễm không rời mắt nổi.

Chớ nói chi là là những người khác!

Chỉ thấy trên đường cái, cho dù là nam nữ, già trẻ lớn bé, ánh mắt của bọn họ, đều ào ào rơi trên người ba nam nhân khoan thai đài các, cực kì xuất chúng đang đi về phía nàng.

Cũng khó trách, dù sao, nam nhân tuấn tú, xuất sắc như Độc Cô Ngạo Phong ba người bọn họ, quả thực là thế gian hiếm có!

Nếu như Độc Cô Ngạo Phong quý khí lạnh như băng, Độc Cô Ngạo Vũ tuấn tú, Lâu Đông Ly tao nhã lịch sự, bọn họ đều mỗi người mỗi vẻ, lại đồng dạng tuấn tú xuất sắc.

Chỉ có chính mình, trưởng thành đáng vẽ lại mập mạp.

Cho nên nói, trời cao quả nhiên là không công bằng.

Trong lúc Cố Duy Nhất nghĩ ngợi trong lòng, đột nhiên nhìn thấy một nữ nhân trẻ tuổi trang phục diễm lệ, đang đi bên cạnh Độc Cô Ngạo Phong bên cạnh, lại cố ý ngả sắp xuống, liền trực tiếp hướng trên người Độc Cô Ngạo Phong té xuống.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất chân mày lập tức cau lại một cái, trong lòng nảy lên một ngọn lửa vô danh!

Độc Cô Ngạo Phong là của nàng, nàng sao có thể bị nữ nhân khác chiếm tiện nghi !?

Nghĩ tới đây, cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, Cố Duy Nhất liền ném xuống mặt nạ đang cầm trong tay, lao như tên bắn hướng Độc Cô Ngạo Phong bên kia chạy đến.

Vào lúc nàng kia sắp sửa ngã vào trong lòng Độc Cô Ngạo Phong, Cố Duy Nhất cả thân thể nhỏ nhắn, càng là nhanh như chớp giật, bổ nhào vào lòng Độc Cô Ngạo Phong.

Hai tay kia, lại càng ôm chặt lấy hông của Độc Cô Ngạo Phong.

Lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn vừa chuyển, ánh mắt nhìn phía nữ nhân diễm lệ kia, lại là dịch ý mà ngay cả cô ta không hề phát hiện!

Đối với hành động của Cố Duy Nhất, bốn phía mọi người đều sửng sốt.

Cúi đầu xuống, lẳng lặng nhìn tiểu nữ oa lúc này đang ôm hân thật chặt, khuôn mặt tuần tú của Độc Cô Ngạo Phong không khỏi sửng sốt.

Mới vừa rồi, hành động của nữ nhân diễm lệ kia, hân không phải là không thấy.

Khi diễm lệ nữ nhân sắp sửa đổ hướng hân, Độc Cô Ngạo Phong liền định lách mình tránh né.

Dù sao, đối với tiết mục ôm ấp yêu thương của nữ nhân, Độc Cô Ngạo Phong đã sớm bài xích, cũng cực kì chán ghét.

Tuy nhiên, hân còn chưa lách mình tránh né nữ nhân diễm lệ kia, liền thấy cách hân không xa, tiểu nữ oa đang kích động hướng hân vẫy tay, đột nhiên một cái bước dài, liền nhanh như chớp giật nhào vào lòng hân.

Giờ phút này, hay tay tiểu nữ oa ôm hân, là như vậy dùng sức, giống như tiểu hài tử sợ hãi người khác cướp đi món đồ chơi của nàng, không chút nào che dấu dự vọng chiếm giữ!

Thấy vậy, Độc Cô Ngạo Phong đột nhiên cảm thấy tâm tình sung sướng hân lên.

Mặc dù, Độc Cô Ngạo Phong không nhận ra hành động của Cố Duy Nhất, là từ tình yêu nam nữ, chỉ là, hiện tại đối với Cố Duy Nhất tiểu hài tử hành động, lại rõ ràng lấy lòng Độc Cô Ngạo Phong.

Tâm tình sung sướng, Độc Cô Ngạo Phong môi đỏ mọng không khỏi cong lên một cái, một hồi trầm thấp sung sướng tiếng cười nhẹ trong miệng hân, liền từ từ tràn ra

“Ha ha. . .”

Đối với lòng tràn đầy sung sướng của Độc Cô Ngạo Phong, đứng ở một bên, Độc Cô Ngạo Vũ nhưng là vẻ mặt buồn bực.

Nhìn thấy Cố Duy Nhất ôm thật chặt Độc Cô Ngạo Phong, Độc Cô Ngạo Vũ trong lòng chỉ cảm thấy buồn bực chưa từng có, một ngọn lửa vô danh, xoẹt một tiếng, từ trong lòng hân trực tiếp bốc lên đỉnh đầu .

Độc Cô Ngạo Vũ cũng không biết, chính mình hiện tại là đang giận cái gì.

Chỉ là, khi hân nhìn thấy, Cố Duy Nhất ôm Độc Cô Ngạo Phong, trong lòng liền vô cùng tức giận.

Hơn nữa, có một xúc động mãnh liệt, đó là...

Hung hăng tách hai người đang ôm nhau kia ra!

Càng nghĩ, Độc Cô Ngạo Vũ càng tức giận, trên mặt, như giấm phải phen, thối vô cùng.

Ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất, mang theo tức giận phần nộ và nghiêng răng nghiêng lợi.

Trái ngược với vẻ tức giận không thôi của Độc Cô Ngạo Vũ, Lâu Đông Ly đứng ở một bên, khi nhìn thấy hành động vừa rồi của Cố Duy Nhất, gương mặt tao nhã lịch sự kia, đầu tiên là có hơi sửng sốt, đồng mẫu xinh đẹp kia, đầu tiên là nhẹ nhàng lóe ra một cái, cũng không hề nói chuyện phát biểu ý kiến.

Đối với tâm tư của mọi người bốn phía tâm tư, Cố Duy Nhất một chút cũng không biết.

Lại thấy nữ nhân diễm lệ kia, thấy hành động của nàng, trong lòng biết không thể xen vào, liền cắn chặt răng ngọc, hung hăng phát ống tay áo liền tức giận rời khỏi.

Thấy vậy, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi nảy lên một cổ đắc ý và mừng như điên.

Hừ!

Chỉ bằng điểm ấy mánh khoé, đã nghĩ chiếm tiện nghi của phụ hoàng nàng!? Đừng có mà mơ!

Trong khi Cố Duy Nhất đắc ý dào dạt nghĩ ngợi, cũng không biết, tâm tư của mình, đang biểu lộ vô cùng rõ ràng trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngăm đen kia.

Nhìn thấy vẻ mặt đắc ý dào dạt của Cố Duy Nhất, giống như mèo nhỏ tranh đoạt cá thành công, trên mặt đắc ý, khiến Độc Cô Ngạo Phong không nhịn được bắt đầu cười ha ha .

Tiểu nữ oa này, như thế nào có thể dễ thương như vậy đâu! ?

Độc Cô Ngạo Phong trong lòng sung sướng, cười ha ha.

Cố Duy Nhất đang ôm chặt Độc Cô Ngạo Phong trên mặt đầu tiên là sửng sốt, lập tức ngược đôi mắt xinh đẹp lên, nhìn thấy trước mắt Độc Cô Ngạo Phong đang cười ha ha, hơn nữa còn dùng ánh mắt trêu chọc đánh giá nàng, trên mặt không khỏi buồn bực.

Nghĩ đến cử động vừa rồi của mình, hoàn toàn giống như là một tiểu nương tử đang ghen tị, quả thực mất mặt!

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy một luồng khí nóng, đang từ đáy lòng trực tiếp vọt lên đỉnh đầu, ngay cả hai tai đều nóng.

“Phụ hoàng. . .”

Cố Duy Nhất mở miệng, yếu ớt nói.

Ánh mắt nhìn Độc Cô Ngạo Phong, càng thẹn thùng pha lẫn xấu hổ.

Đối với khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ngưỡng mộ của Cố Duy Nhất, Độc Cô Ngạo Phong trong lòng đầu tiên là mềm nhũn, lập tức, không nhịn được đưa tay, nhẹ nhàng捏捏 cái mũi xinh xắn của Cố Duy Nhất.

“Người nha. . . Chính là tiểu hài tử!”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng cười nói.

Tuy nhiên, đối với lời nói của Độc Cô Ngạo Phong, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi hơi tức giận .

Tiểu hài tử, tiểu hài tử, chẳng lẽ là, trong lòng Độc Cô Ngạo Phong, nàng chỉ là một đứa bé sao! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi nảy lên vài phần ảo não.

Chỉ là, khi nàng cúi đầu nhìn mình tiểu thân thể, bộ ngực bằng phẳng, Cố Duy Nhất không khỏi buồn bực.

Đúng vậy, hiện tại, cho dù nàng làm cái gì, ở trong mắt Độc Cô Ngạo Phong, đều là hành động của tiểu hài tử. . .

Dù sao hiện tại, nàng thật sự là một đứa bé a. . .

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất không khỏi thở dài một tiếng, ngay cả mắt nhưng thẹn thùng pha lẫn xấu hổ , cũng không khỏi nhuộm vài phần mất mát, trở nên buồn bã hẳn đi.

Đối với thần sắc mất mát trên mặt Cố Duy Nhất, nguyên bản tâm tình đang sung sướng, Độc Cô Ngạo Phong thấy vậy, trong lòng vô cùng nghi hoặc.

“Làm sao vậy! ?”

Mới vừa rồi, còn không phải rất tốt sao! ?

Trong lúc trong lòng Độc Cô Ngạo Phong nghi hoặc, Cố Duy Nhất khi nghe được lời của hắn, lại thấy ánh mắt nghi hoặc tràn đầy lo lắng của hắn, chỉ là khe khẽ lắc đầu.

“Không có việc gì. . .”

Dù sao, hiện tại cho dù nàng nói cái gì, cũng không có ích.

Ở trong lòng Độc Cô Ngạo Phong, nàng chỉ là một tiểu hài tử.

Ai. . .

Nghĩ đến trong lòng Cố Duy Nhất lại thở dài, lập tức, liền cúi đầu nhỏ, đi về phía trước.

Chỉ là, trái ngược với tâm tình kích động hưng phấn vừa rồi, giờ phút này Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy trong lòng hoàn toàn xám xịt, cũng không có tâm tình tiếp tục dạo chơi.

Trong lúc trong lòng Cố Duy Nhất cực kỳ buồn bực, đột nhiên cảm thấy, một tầm mắt nóng rực, nhìn nàng chằm chằm.

Cảm giác được điểm này, trên mặt Cố Duy Nhất đầu tiên là sửng sốt, lập tức, không khỏi quay đầu nhìn lại, đôi mắt, là đôi mắt tức giận phẫn nộ của Độc Cô Ngạo Vũ.

Thấy vậy, trên mặt Cố Duy Nhất đầu tiên là sửng sốt, lập tức suy nghĩ trăm bề cũng không giải đáp được.

Bởi vì, nàng không rõ vừa rồi nàng đã đắc tội vị nào chỗ nào nha!

Như thế nào hiện tại, Độc Cô Ngạo Vũ lại dùng ánh mắt tức giận như vậy trừng nàng đây! ?

Trong khi trong lòng Cố Duy Nhất nghi hoặc, cũng không hề chú ý tới, cách đó không xa, một chiếc xe ngựa đang lao tới, nhanh như điện chớp hướng tới nàng bên này vọt tới. . .

Nghe thấy phía sau truyền đến tiếng kêu giạt mình, tiếng vó ngựa lộc cộc, trong lòng Cố Duy Nhất đầu tiên là nghi hoặc, không khỏi quay đầu nhìn lại.

Nhìn thấy, chính là con ngựa nhanh như chớp hướng kia nàng bên này vọt tới.

Đối với tình huống đột ngột này, Cố Duy Nhất sợ đến trong lòng giạt mình, ngay sau đó não “âm” một tiếng, giống như sét giáng giữa trời quang, ngay lập tức, não phút chốc liền trống rỗng.

Đợi đến khi Cố Duy Nhất rút cuộc lấy lại ý thức, lúc chính mình muốn né tránh, đã đã muộn. . .

Mất thấy, con ngựa kia nhanh như điện chớp sắp sửa giẫm lên thân thể của nàng, Cố Duy Nhất chỉ kịp nghe thấy Độc Cô Ngạo Vũ tràn đầy lo lắng hô to

“Cẩn thận a. . .”

Bên tai truyền đến Độc Cô Ngạo Vũ lo lắng hô to, Cố Duy Nhất đôi mắt mở to.

Nguyên tưởng rằng, chính mình liền bỏ mạng ở dưới móng ngựa, không ngờ, ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, một bóng dáng màu đỏ liền đã nhào tới phía trước.

Ngay lập tức, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy một trận trời đất ngã nghiêng, tim đập, lại nhanh hơn vài nhịp.

Cũng không biết qua bao lâu, trên đỉnh đầu, mới từ từ truyền đến giọng nói trầm thấp khàn khàn của Độc Cô Ngạo Phong.

“Duy Nhất, người ổn không? !”

P/S : cho tớ PR nhé .

Cần tuyển thêm rất rất nhiều editor mới .

Hoan nghênh những bạn chưa từng edit cũng định tham gia nhảy hố cùng . Tổ edit Hội Sắc Nữ sẽ hỗ trợ phần mềm chuyển ngữ và các kĩ năng để mỗi ngày bạn chỉ cần tập edit 1 tiếng , sau 7 ngày là có chap hoàn chỉnh .

Nếu hàng ngày bỏ nhiều thời gian hơn sẽ có chap edit sớm hơn .

Mỗi chap chỉ hơn 1k chữ , dài độ 4 trang, rất nhẹ nhàng.

Nhảy hố đi !!!!!

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 39 : Ôm lấy Độc Cô Ngạo Phong

Edit : Canh Hoa Anh Dao

Nghe Độc Cô Ngạo Phong nói, trong lòng biết Độc Cô Ngạo Phong vô cùng không tin những lời này.

Cố Duy Nhất nghe vậy, không cho là đúng.

“Ha hã, bất kể nàng có thật là Bách Hoa tiên tử không! Ta chỉ là muốn nhìn một chút xem có phải hôm nay trước cửa từng nhà trên phố đều để đầy hoa tươi hay không , nếu vậy, hình ảnh kia khẳng định rất đẹp!”

Cố Duy Nhất mở miệng, chấp hai tay trước ngực, vẻ mặt chờ mong.

Cuối cùng, ánh mắt quét một vòng, rơi xuống trên người Độc Cô Ngạo Phong. Nàng hé mở làn môi, giọng điệu nhẹ nhàng, nói vô cùng đầm ấm đáng yêu.

“Phụ hoàng. . .”

Cố Duy Nhất mở miệng kêu, mặc dù không nói ra, chỉ là vẻ mặt nàng đã biểu đạt toàn bộ những lời nàng muốn nói.

Độc Cô Ngạo Vũ đứng ở một bên thấy vậy, cũng lập tức phụ họa.

“Hoàng huynh,hiếm khi hôm nay là Bách Hoa Tiết, huynh để cho chúng ta đi ra ngoài chơi một chút đi! ? Có được hay không, hoàng huynh. . .”

Nghe Cố Duy Nhất và Độc Cô Ngạo Vũ nói, Độc Cô Ngạo Phong nhẹ nhàng quét mắt nhìn hai người bọn họ, lập tức, hé mở môi đỏ mọng, mở miệng nói.

“Một khi đã như vậy, vậy được rồi.”

“Ha hã, cảm ơn phụ hoàng!”

Nghe Độc Cô Ngạo Phong nói, trong lòng Cố Duy Nhất vui vẻ, lập tức kích động mở miệng hoan hô.

Sau một khắc, như nghĩ đến cái gì, Cố Duy Nhất hé mở môi đỏ mọng, mở miệng cười nói.

“Vậy phụ hoàng, người có thể cùng đi với chúng ta được không! ?”

Nói tới đây, ánh mắt Cố Duy Nhất nhìn Độc Cô Ngạo Phong, càng tràn đầy chờ mong.

Bởi vì, nàng tới đây lâu như vậy, hình như cũng không có cùng Độc Cô Ngạo Phong chơi đùa!

Nàng thật sự muốn, rất muốn cùng Độc Cô Ngạo Phong đi dạo phố, thưởng thức cảnh đẹp kinh thành, cùng nhau ăn uống...

Trong lòng nhớ lại, Cố Duy Nhất hé mở môi đỏ mọng, không khỏi mở miệng làm nũng.

“Phụ hoàng, người cùng chúng ta đi chơi một chút có được không !? Phụ hoàng người mỗi ngày đều bận trăm công nghìn việc, cũng không nghỉ ngơi! Khó có được hôm nay là Bách Hoa Tiết, bên ngoài khẳng định rất náo nhiệt, người cũng cùng chúng ta chơi đùa, thư giãn một chút, có được hay không! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng làm nũng.

Nghe lời này của Cố Duy Nhất, lại thấy ánh mắt tràn đầy khẩn cầu của nàng, Độc Cô Ngạo Phong không có lập tức trả lời, chỉ là lẳng lặng dừng ở tiểu nữ oa trước mặt.

Chỉ thấy tiểu nữ oa này, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, da thịt ngăm đen, chỉ là, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay kia là một đôi đôi mắt long lanh, lại phá lệ chói mắt.

Đặc biệt hiện tại, ánh mắt tiểu nữ oa nhìn mình, tràn đầy thật sâu cầu khẩn, nhìn qua, thật giống như một con chó nhỏ đáng thương, vô cùng đầm ấm đáng yêu.

Ánh mắt đầm ấm đáng yêu như vậy, cho dù là người tâm địa sắt đá thấy, chỉ sợ tâm cũng không đành lòng đi! ?

Huống chi là Độc Cô Ngạo Phong! ?

Thấy vậy, Độc Cô Ngạo Phong đồng mâu đầu tiên là nhẹ nhàng lóe lên một chút, lập tức, môi đỏ mọng bỗng nhiên cong lên một cái.

“Được.”

Nam nhân mở miệng, tuy là một chữ vô cùng đơn giản, lại làm cho Cố Duy Nhất vui đến mặt mày hớn hở.

Nhìn thấy lúm đồng tiền sáng lạn kia của Cố Duy Nhất, Độc Cô Ngạo Phong trong mắt ý cười càng sâu.

Đối với ý cười vui vẻ trong mắt Độc Cô Ngạo Phong, Lâu Đông Ly đứng ở một bên, trong lòng cũng là giật nảy lên một cái.

Nhìn thấy nam nhân trong mắt mang ý cười dịu dàng, Lâu Đông Ly trong lòng kinh ngạc.

Dù sao, nam nhân này, là đế vương, lại từ nhỏ cùng hắn lớn lên.

Từ khi hắn nhận thức vị đế vương trẻ tuổi này tới nay, vị đế vương trẻ tuổi này, vẫn luôn lạnh lùng ít nói. Trừ mấy năm trước, bên cạnh hắn xuất hiện một nữ nhân khuynh thành, khiến vị đế vương trẻ tuổi này yêu điên cuồng ở ngoài, đế vương trẻ tuổi này, liền chưa từng đối đãi dịu dàng như thế với một nữ nhân.

Hiện nay, đế vương trẻ tuổi này, lại đối với một tiểu nữ oa dịu dàng như thế. . .

Nghĩ tới đây, Lâu Đông Ly như là nghĩ đến cái gì, trong lòng không khỏi chấn động mãnh liệt.

Lập tức, ánh mắt quét một vòng, liền dừng trên đôi mắt xinh đẹp lộ rõ vui vẻ của Cố Duy Nhất.

Đôi mắt này, đen trắng rõ ràng, xinh đẹp lóng lánh, trước đây, khi hắn nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp này, liền cảm thấy như đã từng quen biết, chỉ là trong nhất thời, lại không nhớ rõ đã gặp ở nơi nào.

Hiện tại, gặp lại đôi mắt xinh đẹp này, trong lòng Lâu Đông Ly chấn động.

Trong lòng, càng hiểu rõ vài phần.

Cố Duy Nhất, Duy Nhất.

Đây không phải là tên nữ nhân đế vương trẻ tuổi này đã từng yêu sâu đậm mấy năm trước sao! ?

Còn nữa, đôi mắt xinh đẹp, quen thuộc này, vô cùng giống nữ nhân kia!

Khó trách, tiểu nữ oa này sẽ làm đế vương trẻ tuổi này đau tiếc (đau lòng cùng luyến tiếc), thì ra là thế. . .

Chỉ là, Lâu Đông Ly không biết, người thiếu nữ có một đôi mắt như thế, lại được đế vương trẻ tuổi này dịu dàng che chở, rốt cuộc đó là may mắn của nàng, hay là bất hạnh! ?

. . .

Bách Hoa Tiết mỗi năm diễn ra một lần ở kinh thành, quả nhiên danh bất hư truyền, đưa mắt nhìn quanh, có vô số loại hoa.

Lần đầu tiên, Cố Duy Nhất thấy nhiều hoa như vậy.

Mặc dù trong hoàng cung, xanh vàng rực rỡ, trong ngự hoa viên, trăm hoa đua nở, hoa quý nào cũng có.

Chỉ là, giờ phút này trên đường hoa, cảm giác lại không giống.

Đưa mắt nhìn khắp nơi, trên đường cái, đều bao phủ bởi nhiều loại hoa màu sắc khác nhau.

Hơn nữa có đa dạng nhiều loại hoa, có hoa mẫu đơn, hoa sơn trà, hoa sen, hoa tường vi, hoa hồng.v.v.... . .

Màu sắc hoa tươi đẹp!

Đỏ như lửa, nhiệt liệt nở rộ!

Trắng như tuyết, trắng muốt vô song!

Hồng phấn mềm mại như gương mặt người đẹp!

Nhìn thấy phố lớn đầy hoa tươi, chớp mũi, ngửi thấy hương thơm của nhiều loại hoa, thật sự là thấm vào lòng người!

Hơn nữa bởi vì hôm nay là Bách Hoa Tiết, trên đường cái so với bình thường càng thêm náo nhiệt hơn.

Đưa mắt nhìn khắp nơi, trên đường cái, người đến người đi, ngựa xe như nước, tấp nập không ngừng.

Không ít tiểu thương, tranh thủ thời cơ, không ngừng hét to mời chào khách nhân.

Nhìn thấy phố lớn náo nhiệt, Cố Duy Nhất như chim nhỏ vừa mới xổ lồng, tâm tình phá lệ sung sướng.

Có lẽ, cũng là bởi vì lần này , Độc Cô Ngạo Phong cũng đi cùng, khiến Cố Duy Nhất càng cảm thấy hưng phấn vui mừng .

Thỉnh thoảng, khi Cố Duy Nhất thấy món đồ thú vị, đều sẽ kích động hưng phấn vẫy tay gọi Độc Cô Ngạo Phong đi đến.

“Phụ, cha, người lại đây xem, những ... mặt nạ này thật là đẹp mắt!”

Cố Duy Nhất cầm một cái mặt nạ vẽ hoa văn màu sắc rực rỡ, đối với Độc Cô Ngạo Phong mở miệng cười nói.

Chỉ cảm thấy, người triều đại này, thật đúng là khéo tay, lại có thể đem một cái mặt nạ bình thường, vẽ lên hoa văn tinh xảo như vậy, tại giờ phút này, trên đường lớn trăm hoa đua nở, càng hợp thời, hợp cảnh!

Tay cầm mặt nạ vẽ hoa văn mà chính mình vừa mới chọn, Cố Duy Nhất lại không nhịn được mang theo.

Chỉ là đôi mắt đen lúng liếng kia, nhìn thấy nam nhân sang trọng đang hướng chỗ chính mình, từ từ đi đến.

Chỉ thấy hiện tại, Độc Cô Ngạo Phong đã bỏ đi long bào tượng trưng cho đế vương, thay một bộ măng bào màu nâu đỏ hoa văn phức tạp măng bào, lưng đeo Yêu Đái màu đen, phối hợp với một khối Dương Chi Ngọc Bội thượng đẳng, đầu đội mũ ngọc, tôn lên gương mặt với đường nét rõ ràng, vô cùng tuấn tú kia.

Độc Cô Ngạo Phong giờ phút này bước chân trầm ổn, đang đi tới chỗ nàng, quả nhiên là một người khoan thai đài các, như rồng như phượng.

Nhìn thấy một nam nhân ưu tú như vậy, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi nhói lên một chút sợ hãi.

Một nam nhân xuất sắc như vậy, thật là muốn không làm người khác chú ý cũng khó khăn, cho dù nàng mỗi ngày đều nhìn thấy, nhưng mỗi một lần nhìn thấy hắn, đều là kinh diễm không rời mắt nổi.

Chớ nói chi là là những người khác!

Chỉ thấy trên đường cái, cho dù là nam nữ, già trẻ lớn bé, ánh mắt của bọn họ, đều ào ào rơi trên người ba nam nhân khoan thai đài các, cực kì xuất chúng đang đi về phía nàng.

Cũng khó trách, dù sao, nam nhân tuấn tú, xuất sắc như Độc Cô Ngạo Phong ba người bọn họ, quả thực là thế gian hiếm có!

Nếu như Độc Cô Ngạo Phong quý khí lạnh như băng, Độc Cô Ngạo Vũ tuấn tú, Lâu Đông Ly tao nhã lịch sự, bọn họ đều mỗi người mỗi vẻ, lại đồng dạng tuấn tú xuất sắc.

Chỉ có chính mình, trưởng thành đáng vẻ lại mập mạp.

Cho nên nói, trời cao quả nhiên là không công bằng.

Trong lúc Cố Duy Nhất nghĩ ngợi trong lòng, đột nhiên nhìn thấy một nữ nhân trẻ tuổi trang phục diễm lệ, đang đi bên cạnh Độc Cô Ngạo Phong bên cạnh, lại cố ý ngả sắp xuống, liền trực tiếp hướng trên người Độc Cô Ngạo Phong té xuống .

Thấy vậy, Cố Duy Nhất chân mày lập tức cau lại một cái, trong lòng nảy lên một ngọn lửa vô danh!

Độc Cô Ngạo Phong là của nàng, nàng sao có thể bị nữ nhân khác chiếm tiện nghi !?

Nghĩ tới đây, cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, Cố Duy Nhất liền ném xuống mặt nạ đang cầm trong tay, lao như tên bắn hướng Độc Cô Ngạo Phong bên kia chạy đến.

Vào lúc nàng kia sắp ngã vào trong lòng Độc Cô Ngạo Phong, Cố Duy Nhất cả thân thể nhỏ nhắn, càng là nhanh như chớp giật, bổ nhào vào lòng Độc Cô Ngạo Phong.

Hai tay kia, lại càng ôm chặt lấy hông của Độc Cô Ngạo Phong.

Lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn vừa chuyển, ánh mắt nhìn phía nữ nhân điểm lệ kia, lại là địch ý mà ngay cả cô ta không hề phát hiện!

Đối với hành động của Cố Duy Nhất, bốn phía mọi người đều sửng sốt.

Cúi đầu xuống, lẳng lặng nhìn tiểu nữ oa lúc này đang ôm hân thật chặt, khuôn mặt tuần tú của Độc Cô Ngạo Phong không khỏi sửng sốt.

Mới vừa rồi, hành động của nữ nhân điểm lệ kia, hân không phải là không thấy.

Khi điểm lệ nữ nhân sắp sửa đổ hướng hân, Độc Cô Ngạo Phong liền định lách mình tránh né.

Dù sao, đối với tiết mục ôm ấp yêu thương của nữ nhân, Độc Cô Ngạo Phong đã sớm bài xích, cũng cực kì chán ghét.

Tuy nhiên, hân còn chưa lách mình tránh né nữ nhân điểm lệ kia, liền thấy cách hân không xa, tiểu nữ oa đang kích động hướng hân vẫy tay, đột nhiên một cái bước dài, liền nhanh như chớp giạt nhào vào lòng hân.

Giờ phút này, hay tay tiểu nữ oa ôm hân, là như vậy dùng sức, giống như tiểu hài tử sợ hãi người khác cướp đi món đồ chơi của nàng, không chút nào che dấu dục vọng chiếm giữ!

Thấy vậy, Độc Cô Ngạo Phong đột nhiên cảm thấy tâm tình sung sướng hân lên.

Mặc dù, Độc Cô Ngạo Phong không nhận ra hành động của Cố Duy Nhất, là từ tình yêu nam nữ, chỉ là, hiện tại đối với Cố Duy Nhất tiểu hài tử hành động, lại rõ ràng lấy lòng Độc Cô Ngạo Phong.

Tâm tình sung sướng, Độc Cô Ngạo Phong môi đỏ mọng không khỏi cong lên một cái, một hồi trầm thấp sung sướng tiếng cười nhẹ trong miệng hân, liền từ từ tràn ra

“Ha ha. . .”

Đối với lòng tràn đầy sung sướng của Độc Cô Ngạo Phong, đứng ở một bên, Độc Cô Ngạo Vũ nhưng là vẻ mặt buồn bực.

Nhìn thấy Cố Duy Nhất ôm thật chặt Độc Cô Ngạo Phong, Độc Cô Ngạo Vũ trong lòng chỉ cảm thấy buồn bực chưa từng có, một ngọn lửa vô danh, xoẹt một tiếng, từ trong lòng hân trực tiếp bốc lên đỉnh đầu .

Độc Cô Ngạo Vũ cũng không biết, chính mình hiện tại là đang giận cái gì.

Chỉ là, khi hân nhìn thấy, Cố Duy Nhất ôm Độc Cô Ngạo Phong, trong lòng liền vô cùng tức giận.

Hơn nữa, có một xúc động mãnh liệt, đó là...

Hung hăng tách hai người đang ôm nhau kia ra!

Càng nghĩ, Độc Cô Ngạo Vũ càng tức giận, trên mặt, như giấm phải phân, thối vô cùng.

Ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất, mang theo tức giận phần nộ và nghiêng răng nghiêng lợi.

Trái ngược với vẻ tức giận không thôi của Độc Cô Ngạo Vũ, Lâu Đông Ly đứng ở một bên, khi nhìn thấy hành động vừa rồi của Cố Duy Nhất, gương mặt tao nhã lịch sự kia, đầu tiên là có hơi sửng sốt, đồng mâu xinh đẹp kia, đầu tiên là nhẹ nhàng lóe ra một cái, cũng không hề nói chuyện phát biểu ý kiến.

Đối với tâm tư của mọi người bốn phía tâm tư, Cố Duy Nhất một chút cũng không biết.

Lại thấy nữ nhân điểm lệ kia, thấy hành động của nàng, trong lòng biết không thể xen vào, liền cắn chặt răng ngọc, hung hăng phát ồng tay áo liền tức giận rời khỏi.

Thấy vậy, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi nảy lên một cổ đắc ý và mừng như điên.

Hừ!

Chỉ bằng điểm ấy mảnh khoé, đã nghĩ chiếm tiện nghi của phụ hoàng nàng !? Đừng có mà mơ!

Trong khi Cố Duy Nhất đặc ý dào dạt nghĩ ngợi, cũng không biết, tâm tư của mình, đang biểu lộ vô cùng rõ ràng trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngăm đen kia.

Nhìn thấy vẻ mặt đặc ý dào dạt của Cố Duy Nhất, giống như mèo nhỏ tranh đoạt cá thành công, trên mặt đặc ý, khiến Độc Cô Ngạo Phong không nhịn được bắt đầu cười ha ha .

Tiểu nữ oa này, như thế nào có thể dễ thương như vậy đâu! ?

Độc Cô Ngạo Phong trong lòng sung sướng, cười ha ha.

Cố Duy Nhất đang ôm chặt Độc Cô Ngạo Phong trên mặt đầu tiên là sửng sốt, lập tức ngược đôi mắt xinh đẹp lên, nhìn thấy trước mắt Độc Cô Ngạo Phong đang cười ha ha, hơn nữa còn dùng ánh mắt trêu chọc đánh giá nàng, trên mặt không khỏi buồn bực.

Nghĩ đến cử động vừa rồi của mình, hoàn toàn giống như là một tiểu nương tử đang ghen tị, quả thực mất mặt!

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy một luồng khí nóng, đang từ đáy lòng trực tiếp vọt lên đỉnh đầu, ngay cả hai tai đều nóng.

“Phụ hoàng. . .”

Cố Duy Nhất mở miệng, yếu ớt nói.

Ánh mắt nhìn Độc Cô Ngạo Phong, càng thẹn thùng pha lẫn xấu hổ.

Đối với khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ngưỡng mộ của Cố Duy Nhất, Độc Cô Ngạo Phong trong lòng đầu tiên là mềm nhũn, lập tức, không nhịn được đưa tay, nhẹ nhàng nhéo nhéo cái mũi xinh xắn của Cố Duy Nhất.

“Người nha. . . Chính là tiểu hài tử!”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng cười nói.

Tuy nhiên, đối với lời nói của Độc Cô Ngạo Phong, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi hơi tức giận .

Tiểu hài tử, tiểu hài tử, chẳng lẽ là, trong lòng Độc Cô Ngạo Phong, nàng chỉ là một đứa bé sao! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi nảy lên vài phần ảo não.

Chỉ là, khi nàng cúi đầu nhìn mình tiểu thân thể, bộ ngực bằng phẳng, Cố Duy Nhất không khỏi buồn bực.

Đúng vậy, hiện tại, cho dù nàng làm cái gì, ở trong mắt Độc Cô Ngạo Phong, đều là hành động của tiểu hài tử. . .

Dù sao hiện tại, nàng thật sự là một đứa bé a. . .

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất không khỏi thở dài một tiếng, ngay cả mắt cũng nhắm thẹn thùng pha lẫn xấu hổ , cũng không khỏi nhuộm vài phần mất mát, trở nên buồn bã hẳn đi.

Đối với thần sắc mất mát trên mặt Cố Duy Nhất, nguyên bản tâm tình đang sung sướng, Độc Cô Ngạo Phong thấy vậy, trong lòng vô cùng nghi hoặc.

“Làm sao vậy! ?”

Mới vừa rồi, còn không phải rất tốt sao! ?

Trong lúc trong lòng Độc Cô Ngạo Phong nghi hoặc, Cố Duy Nhất khi nghe được lời của hắn, lại thấy ánh mắt nghi hoặc tràn đầy lo lắng của hắn, chỉ là khe khẽ lắc đầu.

“Không có việc gì. . .”

Dù sao, hiện tại cho dù nàng nói cái gì, cũng không có ích.

Ở trong lòng Độc Cô Ngạo Phong, nàng chỉ là một tiểu hài tử.

Ai. . .

Nghĩ đến trong lòng Cố Duy Nhất lại thở dài, lập tức, liền cúi đầu nhỏ, đi về phía trước.

Chỉ là, trái ngược với tâm tình kích động hưng phấn vừa rồi, giờ phút này Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy trong lòng hoàn toàn xám xịt, cũng không có tâm tình tiếp tục dạo chơi.

Trong lúc trong lòng Cố Duy Nhất cực kỳ buồn bực, đột nhiên cảm thấy, một tầm mắt nóng rực, nhìn nàng chăm chăm.

Cảm giác được điểm này, trên mặt Cố Duy Nhất đầu tiên là sửng sốt, lập tức, không khỏi quay đầu nhìn lại, đối đầu, là đôi mắt tức giận phẫn nộ của Độc Cô Ngạo Vũ.

Thấy vậy, trên mặt Cố Duy Nhất đầu tiên là sửng sốt, lập tức suy nghĩ trăm bề cũng không giải đáp được.

Bởi vì, nàng không rõ vừa rồi nàng đã đắc tội vị nào chỗ nào nha!

Như thế nào hiện tại, Độc Cô Ngạo Vũ lại dùng ánh mắt tức giận như vậy trừng nàng đây! ?

Trong khi trong lòng Cố Duy Nhất nghi hoặc, cũng không hề chú ý tới, cách đó không xa, một chiếc xe ngựa đang lao tới, nhanh như điện chớp hướng tới nàng bên này vọt tới. . .

Nghe thấy phía sau truyền đến tiếng kêu giạt mình, tiếng vó ngựa lộc cộc, trong lòng Cố Duy Nhất đầu tiên là nghi hoặc, không khỏi quay đầu nhìn lại.

Nhìn thấy, chính là con ngựa nhanh như chớp hướng kia nàng bên này vọt tới.

Đối với tình huống đột ngột này, Cố Duy Nhất sợ đến trong lòng giạt mình, ngay sau đó não “âm” một tiếng, giống như sét giáng giữa trời quang, ngay lập tức, não phút chốc liền trống rỗng.

Đợi đến khi Cố Duy Nhất rốt cuộc lấy lại ý thức, lúc chính mình muốn né tránh, đã đã muộn. . .

Mắt thấy, con ngựa kia nhanh như điện chớp sắp sửa giẫm lên thân thể của nàng, Cố Duy Nhất chỉ kịp nghe thấy Độc Cô Ngạo Vũ tràn đầy lo lắng hô to

“Cẩn thận a. . .”

Bên tai truyền đến Độc Cô Ngạo Vũ lo lắng hô to, Cố Duy Nhất đôi mắt mở to.

Nguyên tưởng rằng, chính mình liền bỏ mạng ở dưới móng ngựa, không ngờ, ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, một bóng dáng màu đỏ liền đã nhào tới phía trước.

Ngay lập tức, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy một trận trời đất ngã nghiêng, tim đập, lại nhanh hơn vài nhịp.

Cũng không biết qua bao lâu, trên đỉnh đầu, mới từ từ truyền đến giọng nói trầm thấp khàn khàn của Độc Cô Ngạo Phong.

“Duy Nhất, người ổn không? !”

P/S : cho tớ PR nhé .

Cần tuyển thêm rất rất nhiều editor mới .

Hoan nghênh những bạn chưa từng edit cũng định tham gia nhảy hố cùng . Tổ edit Hội Sắc Nữ sẽ hỗ trợ phần mềm chuyển ngữ và các kĩ năng để mỗi ngày bạn chỉ cần tập edit 1 tiếng , sau 7 ngày là có chap hoàn chỉnh .

Nếu hàng ngày bỏ nhiều thời gian hơn sẽ có chap edit sớm hơn .

Mỗi chap chỉ hơn 1k chữ , dài độ 4 trang, rất nhẹ Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 39 : Ôm lấy Độc Cô Ngạo Phong

Edit : Canh Hoa Anh Dao

Nghe Độc Cô Ngạo Phong nói, trong lòng biết Độc Cô Ngạo Phong vô cùng không tin những lời này.

Cố Duy Nhất nghe vậy, không cho là đúng.

“Ha hã, bất kể nàng có thật là Bách Hoa tiên tử không! Ta chỉ là muốn nhìn một chút xem có phải hôm nay trước cửa từng nhà trên phố đều để đầy hoa tươi hay không , nếu vậy, hình ảnh kia khẳng định rất đẹp!”

Cố Duy Nhất mở miệng, chắp hai tay trước ngực, vẻ mặt chờ mong.

Cuối cùng, ánh mắt quét một vòng, rơi xuống trên người Độc Cô Ngạo Phong. Nàng hé mở làn môi, giọng điệu nhẹ nhàng, nói vô cùng đầm ấm đáng yêu.

“Phụ hoàng. . .”

Cố Duy Nhất mở miệng kêu, mặc dù không nói ra, chỉ là vẻ mặt nàng đã biểu đạt toàn bộ những lời nàng muốn nói.

Độc Cô Ngạo Vũ đứng ở một bên thấy vậy, cũng lập tức phụ họa.

“Hoàng huynh,hiếm khi hôm nay là Bách Hoa Tiết, huynh để cho chúng ta đi ra ngoài chơi một chút đi! ? Có được hay không, hoàng huynh. . .”

Nghe Cố Duy Nhất và Độc Cô Ngạo Vũ nói, Độc Cô Ngạo Phong nhẹ nhàng quét mắt nhìn hai người bọn họ, lập tức, hé mở môi đỏ mọng, mở miệng nói.

“Một khi đã như vậy, vậy được rồi.”

“Ha hã, cảm ơn phụ hoàng!”

Nghe Độc Cô Ngạo Phong nói, trong lòng Cố Duy Nhất vui vẻ, lập tức kích động mở miệng hoan hô.

Sau một khắc, như nghĩ đến cái gì, Cố Duy Nhất hé mở môi đỏ mọng, mở miệng cười nói.

“Vậy phụ hoàng, người có thể cùng đi với chúng ta được không! ?”

Nói tới đây, ánh mắt Cố Duy Nhất nhìn Độc Cô Ngạo Phong, càng tràn đầy chờ mong.

Bởi vì, nàng tới đây lâu như vậy, hình như cũng không có cùng Độc Cô Ngạo Phong chơi đùa!

Nàng thật sự muốn, rất muốn cùng Độc Cô Ngạo Phong đi dạo phố, thưởng thức cảnh đẹp kinh thành, cùng nhau ăn uống...

Trong lòng nhớ lại, Cố Duy Nhất hé mở môi đỏ mọng, không khỏi mở miệng làm nũng.

“Phụ hoàng, người cùng chúng ta đi chơi một chút có được không!? Phụ hoàng người mỗi ngày đều bận trăm công nghìn việc, cũng không nghỉ ngơi! Khó có được hôm nay là Bách Hoa Tiết, bên ngoài khẳng định rất náo nhiệt, người cũng cùng chúng ta chơi đùa, thư giãn một chút, có được hay không! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng làm nũng.

Nghe lời này của Cố Duy Nhất, lại thấy ánh mắt tràn đầy khẩn cầu của nàng, Độc Cô Ngạo Phong không có lập tức trả lời, chỉ là lẳng lặng dừng ở tiểu nữ oa trước mặt.

Chỉ thấy tiểu nữ oa này, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, da thịt ngăm đen, chỉ là, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay kia là một đôi đôi mắt long lanh, lại phá lệ chói mắt.

Đặc biệt hiện tại, ánh mắt tiểu nữ oa nhìn mình, tràn đầy thật sâu cầu khẩn, nhìn qua, thật giống như một con chó nhỏ đáng thương, vô cùng đầm ấm đáng yêu.

Ánh mắt đầm ấm đáng yêu như vậy, cho dù là người tâm địa sắt đá thấy, chỉ sợ tâm cũng không đành lòng đi! ?

Huống chi là Độc Cô Ngạo Phong! ?

Thấy vậy, Độc Cô Ngạo Phong đồng mâu đầu tiên là nhẹ nhàng lóe lên một chút, lập tức, môi đỏ mọng bỗng nhiên cong lên một cái.

“Được.”

Nam nhân mở miệng, tuy là một chữ vô cùng đơn giản, lại làm cho Cố Duy Nhất vui đến mặt mày hớn hở.

Nhìn thấy lúm đồng tiền sáng lạn kia của Cố Duy Nhất , Độc Cô Ngạo Phong trong mắt ý cười càng sâu.
Đối với ý cười vui vẻ trong mắt Độc Cô Ngạo Phong, Lâu Đông Ly đứng ở một bên, trong lòng cũng là giật nảy lên một cái.

Nhìn thấy nam nhân trong mắt mang ý cười dịu dàng, Lâu Đông Ly trong lòng kinh ngạc.

Dù sao, nam nhân này, là đế vương, lại từ nhỏ cùng hắn lớn lên.

Từ khi hắn nhận thức vị đế vương trẻ tuổi này tới nay, vị đế vương trẻ tuổi này, vẫn luôn lạnh lùng ít nói. Trừ mấy năm trước, bên cạnh hắn xuất hiện một nữ nhân khuyên thành, khiến vị đế vương trẻ tuổi này yêu điên cuồng ở ngoài, đế vương trẻ tuổi này, liền chưa từng đối đãi dịu dàng như thế với một nữ nhân .

Hiện nay, đế vương trẻ tuổi này, lại đối với một tiểu nữ oa dịu dàng như thế. . .

Nghĩ tới đây, Lâu Đông Ly như là nghĩ đến cái gì, trong lòng không khỏi chấn động mãnh liệt.

Lập tức, ánh mắt quét một vòng, liền dừng trên đôi mắt xinh đẹp lộ rõ vui vẻ của Cố Duy Nhất.

Đôi mắt này, đen trắng rõ ràng, xinh đẹp lóng lánh, trước đây, khi hắn nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp này, liền cảm thấy như đã từng quen biết, chỉ là trong nhất thời, lại không nhớ rõ đã gặp ở nơi nào.

Hiện tại, gặp lại đôi mắt xinh đẹp này, trong lòng Lâu Đông Ly chấn động.

Trong lòng, càng hiểu rõ vài phần.

Cố Duy Nhất, Duy Nhất.

Đây không phải là tên nữ nhân đế vương trẻ tuổi này đã từng yêu sâu đậm mấy năm trước sao! ?

Còn nữa, đôi mắt xinh đẹp, quen thuộc này, vô cùng giống nữ nhân kia!

Khó trách, tiểu nữ oa này sẽ làm đế vương trẻ tuổi này đau tiếc (đau lòng cùng luyến tiếc), thì ra là thế. . .

Chỉ là, Lâu Đông Ly không biết, người thiếu nữ có một đôi mắt như thế, lại được đế vương trẻ tuổi này dịu dàng che chở, rốt cuộc đó là may mắn của nàng, hay là bất hạnh! ?

. . .

Bách Hoa Tiết mỗi năm diễn ra một lần ở kinh thành, quả nhiên danh bất hư truyền, đưa mắt nhìn quanh, có vô số loại hoa.

Lần đầu tiên, Cố Duy Nhất thấy nhiều hoa như vậy.

Mặc dù trong hoàng cung, xanh vàng rực rỡ, trong ngự hoa viên, trăm hoa đua nở, hoa quý nào cũng có.

Chỉ là, giờ phút này trên đường hoa, cảm giác lại không giống.

Đưa mắt nhìn khắp nơi, trên đường cái, đều bao phủ bởi nhiều loại hoa màu sắc khác nhau.

Hơn nữa có đa dạng nhiều loại hoa, có hoa mẫu đơn, hoa sơn trà, hoa sen, hoa tường vi, hoa hồng.v.v.... . .

Màu sắc hoa tươi đẹp!

Đỏ như lửa, nhiệt liệt nở rộ!

Trắng như tuyết, trắng muốt vô song!

Hồng phấn mềm mại như gương mặt người đẹp!

Nhìn thấy phố lớn đầy hoa tươi, chớp mũi, ngửi thấy hương thơm của nhiều loại hoa, thật sự là thấm vào lòng người!

Hơn nữa bởi vì hôm nay là Bách Hoa Tiết, trên đường cái so với bình thường càng thêm náo nhiệt hơn.

Đưa mắt nhìn khắp nơi, trên đường cái, người đến người đi, ngựa xe như nước, tấp nập không ngừng.

Không ít tiểu thương, tranh thủ thời cơ, không ngừng hét to mời chào khách nhân.

Nhìn thấy phố lớn náo nhiệt, Cố Duy Nhất như chim nhỏ vừa mới xổ lồng, tâm tình phá lệ sung sướng.

Có lẽ, cũng là bởi vì lần này , Độc Cô Ngạo Phong cũng đi cùng, khiến Cố Duy Nhất càng cảm thấy hưng phấn vui mừng .

Thỉnh thoảng, khi Cố Duy Nhất thấy món đồ thú vị, đều sẽ kích động hưng phấn vẫy tay gọi Độc Cô Ngạo Phong đi đến.

“Phụ, cha, người lại đây xem, những ... mặt nạ này thật là đẹp mắt!”

Cố Duy Nhất cầm một cái mặt nạ vẽ hoa văn màu sắc rực rỡ, đối với Độc Cô Ngạo Phong mở miệng cười nói.

Chỉ cảm thấy, người triều đại này, thật đúng là khéo tay, lại có thể đem một cái mặt nạ bình thường, vẽ lên hoa văn tinh xảo như vậy, tại giờ phút này, trên đường lớn trăm hoa đua nở, càng hợp thời, hợp cảnh!

Tay cầm mặt nạ vẽ hoa văn mà chính mình vừa mới chọn, Cố Duy Nhất lại không nhịn được mang theo.

Chỉ là đôi mắt đen lúng liếng kia, nhìn thấy nam nhân sang trọng đang hướng chỗ chính mình, từ từ đi đến.

Chỉ thấy hiện tại, Độc Cô Ngạo Phong đã bỏ đi long bào tượng trưng cho đế vương, thay một bộ măng bào màu nâu đỏ hoa văn phức tạp măng bào, lưng đeo Yêu Đái màu đen, phối hợp với một khối Dương Chi Ngọc Bội thượng đẳng, đầu đội mũ ngọc, tôn lên gương mặt với đường nét rõ ràng, vô cùng tuấn tú kia.

Độc Cô Ngạo Phong giờ phút này bước chân trầm ổn, đang đi tới chỗ nàng, quả nhiên là một người khoan thai đài các, như rồng như phượng.

Nhìn thấy một nam nhân ưu tú như vậy, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi nhói lên một chút sợ hãi.

Một nam nhân xuất sắc như vậy, thật là muốn không làm người khác chú ý cũng khó khăn, cho dù nàng mỗi ngày đều nhìn thấy, nhưng mỗi một lần nhìn thấy hắn, đều là kinh diễm không rời mắt nổi.

Chớ nói chi là là những người khác!

Chỉ thấy trên đường cái, cho dù là nam nữ, già trẻ lớn bé, ánh mắt của bọn họ, đều ào ào rơi trên người ba nam nhân khoan thai đài các, cực kì xuất chúng đang đi về phía nàng.

Cũng khó trách, dù sao, nam nhân tuấn tú, xuất sắc như Độc Cô Ngạo Phong ba người bọn họ, quả thực là thế gian hiếm có!

Nếu như Độc Cô Ngạo Phong quý khí lạnh như băng, Độc Cô Ngạo Vũ tuấn tú, Lâu Đông Ly tao nhã lịch sự, bọn họ đều mỗi người mỗi vẻ, lại đồng dạng tuấn tú xuất sắc.

Chỉ có chính mình, trưởng thành đáng vẽ lại mập mạp.

Cho nên nói, trời cao quả nhiên là không công bằng.

Trong lúc Cố Duy Nhất nghĩ ngợi trong lòng, đột nhiên nhìn thấy một nữ nhân trẻ tuổi trang phục diễm lệ, đang đi bên cạnh Độc Cô Ngạo Phong bên cạnh, lại cố ý ngả sắp xuống, liền trực tiếp hướng trên người Độc Cô Ngạo Phong té xuống .

Thấy vậy, Cố Duy Nhất chân mày lập tức cau lại một cái, trong lòng nảy lên một ngọn lửa vô danh!

Độc Cô Ngạo Phong là của nàng, nàng sao có thể bị nữ nhân khác chiếm tiện nghi !?

Nghĩ tới đây, cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, Cố Duy Nhất liền ném xuống mặt nạ đang cầm trong tay, lao như tên bắn hướng Độc Cô Ngạo Phong bên kia chạy đến.

Vào lúc nàng kia sắp sửa ngã vào trong lòng Độc Cô Ngạo Phong, Cố Duy Nhất cả thân thể nhỏ nhắn, càng là nhanh như chớp giật, bổ nhào vào lòng Độc Cô Ngạo Phong.

Hai tay kia, lại càng ôm chặt lấy hông của Độc Cô Ngạo Phong.

Lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn vừa chuyển, ánh mắt nhìn phía nữ nhân diễm lệ kia, lại là địch ý mà ngay cả cô ta không hề phát hiện!

Đối với hành động của Cố Duy Nhất, bốn phía mọi người đều sửng sốt.

Cúi đầu xuống, lẳng lặng nhìn tiểu nữ oa lúc này đang ôm hân thật chặt, khuôn mặt tuần tú của Độc Cô Ngạo Phong không khỏi sửng sốt.

Mới vừa rồi, hành động của nữ nhân diễm lệ kia, hân không phải là không thấy.

Khi diễm lệ nữ nhân sắp sửa đổ hướng hân, Độc Cô Ngạo Phong liền định lách mình tránh né.

Dù sao, đối với tiết mục ôm ấp yêu thương của nữ nhân, Độc Cô Ngạo Phong đã sớm bài xích, cũng cực kì chán ghét.

Tuy nhiên, hân còn chưa lách mình tránh né nữ nhân diễm lệ kia, liền thấy cách hân không xa, tiểu nữ oa đang kích động hướng hân vẫy tay, đột nhiên một cái bước dài, liền nhanh như chớp giạt nhào vào lòng hân.

Giờ phút này, hay tay tiểu nữ oa ôm hân, là như vậy dùng sức, giống như như tiểu hài tử sợ hãi người khác cướp đi món đồ chơi của nàng, không chút nào che dấu dự vọng chiếm giữ!

Thấy vậy, Độc Cô Ngạo Phong đột nhiên cảm thấy tâm tình sung sướng hân lên.

Mặc dù, Độc Cô Ngạo Phong không nhận ra hành động của Cố Duy Nhất, là từ tình yêu nam nữ, chỉ là, hiện tại đối với Cố Duy Nhất tiểu hài tử hành động, lại rõ ràng lấy lòng Độc Cô Ngạo Phong.

Tâm tình sung sướng, Độc Cô Ngạo Phong môi đỏ mọng không khỏi cong lên một cái, một hồi trầm thấp sung sướng tiếng cười nhẹ trong miệng hân, liền từ từ tràn ra

“Ha ha. . .”

Đối với lòng tràn đầy sung sướng của Độc Cô Ngạo Phong, đứng ở một bên, Độc Cô Ngạo Vũ nhưng là vẻ mặt buồn bực.

Nhìn thấy Cố Duy Nhất ôm thật chặt Độc Cô Ngạo Phong, Độc Cô Ngạo Vũ trong lòng chỉ cảm thấy buồn bực chưa từng có, một ngọn lửa vô danh, xoẹt một tiếng, từ trong lòng hân trực tiếp bốc lên đỉnh đầu .

Độc Cô Ngạo Vũ cũng không biết, chính mình hiện tại là đang giận cái gì.

Chỉ là, khi hân nhìn thấy, Cố Duy Nhất ôm Độc Cô Ngạo Phong, trong lòng liền vô cùng tức giận.

Hơn nữa, có một xúc động mãnh liệt, đó là...

Hung hăng tách hai người đang ôm nhau kia ra!

Càng nghĩ, Độc Cô Ngạo Vũ càng tức giận, trên mặt, như giấm phải phân, thối vô cùng.

Ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất, mang theo tức giận phần nộ và nghiêng răng nghiêng lợi.

Trái ngược với vẻ tức giận không thôi của Độc Cô Ngạo Vũ, Lâu Đông Ly đứng ở một bên, khi nhìn thấy hành động vừa rồi của Cố Duy Nhất, gương mặt tao nhã lịch sự kia, đầu tiên là có hơi sửng sốt, đồng mâu xinh đẹp kia, đầu tiên là nhẹ nhàng lóe ra một cái, cũng không hề nói chuyện phát biểu ý kiến.

Đối với tâm tư của mọi người bốn phía tâm tư, Cố Duy Nhất một chút cũng không biết.

Lại thấy nữ nhân diễm lệ kia, thấy hành động của nàng, trong lòng biết không thể xen vào, liền cắn chặt răng ngọc, hung hăng phát ống tay áo liền tức giận rời khỏi.

Thấy vậy, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi nảy lên một cổ đắc ý và mừng như điên.

Hừ!

Chỉ bằng điểm ấy mảnh khoé, đã nghĩ chiếm tiện nghi của phụ hoàng nàng !? Đừng có mà mơ!

Trong khi Cố Duy Nhất đắc ý dào dạt nghĩ ngợi, cũng không biết, tâm tư của mình, đang biểu lộ vô cùng rõ ràng trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngăm đen kia.

Nhìn thấy vẻ mặt đắc ý dào dạt của Cố Duy Nhất, giống như mèo nhỏ tranh đoạt cá thành công, trên mặt đắc ý, khiến Độc Cô Ngạo Phong không nhịn được bắt đầu cười ha ha .

Tiểu nữ oa này, như thế nào có thể dễ thương như vậy đâu! ?

Độc Cô Ngạo Phong trong lòng sung sướng, cười ha ha.

Cố Duy Nhất đang ôm chặt Độc Cô Ngạo Phong trên mặt đầu tiên là sửng sốt, lập tức ngược đôi mắt xinh đẹp lên, nhìn thấy trước mắt Độc Cô Ngạo Phong đang cười ha ha, hơn nữa còn dùng ánh mắt trêu chọc đánh giá nàng, trên mặt không khỏi buồn bực.

Nghĩ đến cử động vừa rồi của mình, hoàn toàn giống như là một tiểu nương tử đang ghen tị, quả thực mất mặt!

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy một luồng khí nóng, đang từ đáy lòng trực tiếp vọt lên đỉnh đầu, ngay cả hai tai đều nóng.

“Phụ hoàng. . .”

Cố Duy Nhất mở miệng, yếu ớt nói.

Ánh mắt nhìn Độc Cô Ngạo Phong, càng thẹn thùng pha lẫn xấu hổ.

Đối với khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ngược ngùng của Cố Duy Nhất, Độc Cô Ngạo Phong trong lòng đầu tiên là mềm nhũn, lập tức, không nhịn được đưa tay, nhẹ nhàng nhéo nhéo cái mũi xinh xắn của Cố Duy Nhất.

“Người nha. . . Chính là tiểu hài tử!”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng cười nói.

Tuy nhiên, đối với lời nói của Độc Cô Ngạo Phong, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi hơi tức giận .

Tiểu hài tử, tiểu hài tử, chẳng lẽ là, trong lòng Độc Cô Ngạo Phong, nàng chỉ là một đứa bé sao! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi nảy lên vài phần ảo não.

Chỉ là, khi nàng cúi đầu nhìn mình tiểu thân thể, bộ ngực bằng phẳng, Cố Duy Nhất không khỏi buồn bực.

Đúng vậy, hiện tại, cho dù nàng làm cái gì, ở trong mắt Độc Cô Ngạo Phong, đều là hành động của tiểu hài tử. . .

Dù sao hiện tại, nàng thật sự là một đứa bé a. . .

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất không khỏi thở dài một tiếng, ngay cả mắt nhưng thẹn thùng pha lẫn xấu hổ , cũng không khỏi nhuốm vài phần mất mát, trở nên buồn bã hẳn đi.

Đối với thần sắc mất mát trên mặt Cố Duy Nhất, nguyên bản tâm tình đang sung sướng, Độc Cô Ngạo Phong thấy vậy, trong lòng vô cùng nghi hoặc.

“Làm sao vậy! ?”

Mới vừa rồi, còn không phải rất tốt sao! ?

Trong lúc trong lòng Độc Cô Ngạo Phong nghi hoặc, Cố Duy Nhất khi nghe được lời của hắn, lại thấy ánh mắt nghi hoặc tràn đầy lo lắng của hắn, chỉ là khe khẽ lắc đầu.

“Không có việc gì. . .”

Dù sao, hiện tại cho dù nàng nói cái gì, cũng không có ích.

Ở trong lòng Độc Cô Ngạo Phong, nàng chỉ là một tiểu hài tử.

Ai. . .

Nghĩ đến trong lòng Cố Duy Nhất lại thở dài, lập tức, liền cúi đầu nhỏ, đi về phía trước.

Chỉ là, trái ngược với tâm tình kích động hưng phấn vừa rồi, giờ phút này Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy trong lòng hoàn toàn xám xịt, cũng không có tâm tình tiếp tục dạo chơi.

Trong lúc trong lòng Cố Duy Nhất cực kỳ buồn bực, đột nhiên cảm thấy, một tầm mắt nóng rực, nhìn nàng chăm chăm.

Cảm giác được điểm này, trên mặt Cố Duy Nhất đầu tiên là sửng sốt, lập tức, không khỏi quay đầu nhìn lại, đôi mắt, là đôi mắt tức giận phần nộ của Độc Cô Ngạo Vũ.

Thấy vậy, trên mặt Cố Duy Nhất đầu tiên là sửng sốt, lập tức suy nghĩ trăm bề cũng không giải đáp được.

Bởi vì, nàng không rõ vừa rồi nàng đã đắc tội vị này chỗ nào nha!

Như thế nào hiện tại, Độc Cô Ngạo Vũ lại dùng ánh mắt tức giận như vậy trừng nàng đây! ?

Trong khi trong lòng Cố Duy Nhất nghi hoặc, cũng không hề chú ý tới, cách đó không xa, một chiếc xe ngựa đang lao tới, nhanh như điện chớp hướng tới nàng bên này vọt tới. . .

Nghe thấy phía sau truyền đến tiếng kêu giạt mình, tiếng vó ngựa lộc cộc, trong lòng Cố Duy Nhất đầu tiên là nghi hoặc, không khỏi quay đầu nhìn lại.

Nhìn thấy, chính là con ngựa nhanh như chớp hướng kia nàng bên này vọt tới.

Đối với tình huống đột ngột này, Cố Duy Nhất sợ đến trong lòng giạt mình, ngay sau đó não “âm” một tiếng, giống như sét giáng giữa trời quang, ngay lập tức, não phút chốc liền trống rỗng.

Đợi đến khi Cố Duy Nhất rốt cuộc lấy lại ý thức, lúc chính mình muốn né tránh, đã đã muộn. . .

Mắt thấy, con ngựa kia nhanh như điện chớp sắp sửa giẫm lên thân thể của nàng, Cố Duy Nhất chỉ kịp nghe thấy Độc Cô Ngạo Vũ tràn đầy lo lắng hô to

“Cẩn thận a. . .”

Bên tai truyền đến Độc Cô Ngạo Vũ lo lắng hô to, Cố Duy Nhất đôi mắt mở to.

Nguyên tưởng rằng, chính mình liền bỏ mạng ở dưới móng ngựa, không ngờ, ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, một bóng dáng màu đỏ liền đã nhào tới phía trước.

Ngay lập tức, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy một trận trời đất ngã nghiêng, tim đập, lại nhanh hơn vài nhịp.

Cũng không biết qua bao lâu, trên đỉnh đầu, mới từ từ truyền đến giọng nói trầm thấp khàn khàn của Độc Cô Ngạo Phong.

“Duy Nhất, người ổn không? !”

P/S : cho tớ PR nhé .

Cần tuyển thêm rất rất nhiều editor mới .

Hoan nghênh những bạn chưa từng edit cũng định tham gia nhảy hố cùng . Tổ edit Hội Sắc Nữ sẽ hỗ trợ phần mềm chuyển ngữ và các kĩ năng để mỗi ngày bạn chỉ cần tập edit 1 tiếng , sau 7 ngày là có chap hoàn chỉnh .

Nếu hàng ngày bỏ nhiều thời gian hơn sẽ có chap edit sớm hơn .

Mỗi chap chỉ hơn 1k chữ , dài độ 4 trang, rất nhẹ nhàng.

Nhảy hố đi !!!!!

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 39 : Ôm lấy Độc Cô Ngạo Phong

Edit : Canh Hoa Anh Dao

Nghe Độc Cô Ngạo Phong nói, trong lòng biết Độc Cô Ngạo Phong vô cùng không tin những lời này.

Cố Duy Nhất nghe vậy, không cho là đúng.

“Ha hã, bất kể nàng có thật là Bách Hoa tiên tử không! Ta chỉ là muốn nhìn một chút xem có phải hôm nay trước cửa từng nhà trên phố đều để đầy hoa tươi hay không , nếu vậy, hình ảnh kia khẳng định rất đẹp!”

Cố Duy Nhất mở miệng, chắp hai tay trước ngực, vẻ mặt chờ mong.

Cuối cùng, ánh mắt quét một vòng, rơi xuống trên người Độc Cô Ngạo Phong. Nàng hé mở làn môi, giọng điệu nhẹ nhàng, nói vô cùng đầm ấm đáng yêu.

“Phụ hoàng. . .”

Cố Duy Nhất mở miệng kêu, mặc dù không nói ra, chỉ là vẻ mặt nàng đã biểu đạt toàn bộ những lời nàng muốn nói.

Độc Cô Ngạo Vũ đứng ở một bên thấy vậy, cũng lập tức phụ họa.

“Hoàng huynh,hiếm khi hôm nay là Bách Hoa Tiết, huynh để cho chúng ta đi ra ngoài chơi một chút đi! ? Có được hay không, hoàng huynh. . .”

Nghe Cố Duy Nhất và Độc Cô Ngạo Vũ nói, Độc Cô Ngạo Phong nhẹ nhàng quét mắt nhìn hai người bọn họ, lập tức, hé mở môi đỏ mọng, mở miệng nói.

“Một khi đã như vậy, vậy được rồi.”

“Ha hã, cảm ơn phụ hoàng!”

Nghe Độc Cô Ngạo Phong nói, trong lòng Cố Duy Nhất vui vẻ, lập tức kích động mở miệng hoan hô.

Sau một khắc, như nghĩ đến cái gì, Cố Duy Nhất hé mở môi đỏ mọng, mở miệng cười nói.

“Vậy phụ hoàng, người có thể cùng đi với chúng ta được không! ?”

Nói tới đây, ánh mắt Cố Duy Nhất nhìn Độc Cô Ngạo Phong, càng tràn đầy chờ mong.

Bởi vì, nàng tới đây lâu như vậy, hình như cũng không có cùng Độc Cô Ngạo Phong chơi đùa!

Nàng thật sự muốn, rất muốn cùng Độc Cô Ngạo Phong đi dạo phố, thưởng thức cảnh đẹp kinh thành, cùng nhau ăn uống...

Trong lòng nhớ lại, Cố Duy Nhất hé mở môi đỏ mọng, không khỏi mở miệng làm nũng.

“Phụ hoàng, người cùng chúng ta đi chơi một chút có được không!? Phụ hoàng người mỗi ngày đều bận trăm công nghìn việc, cũng không nghỉ ngơi! Khó có được hôm nay là Bách Hoa Tiết, bên ngoài khẳng định rất náo nhiệt, người cũng cùng chúng ta chơi đùa, thư giãn một chút, có được hay không! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng làm nũng.

Nghe lời này của Cố Duy Nhất, lại thấy ánh mắt tràn đầy khẩn cầu của nàng, Độc Cô Ngạo Phong không có lập tức trả lời, chỉ là lẳng lặng dừng ở tiểu nữ oa trước mặt.

Chỉ thấy tiểu nữ oa này, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, da thịt ngăm đen, chỉ là, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay kia là một đôi đôi mắt long lanh, lại phá lệ chói mắt.

Đặc biệt hiện tại, ánh mắt tiểu nữ oa nhìn mình, tràn đầy thật sâu cầu khẩn, nhìn qua, thật giống như một con chó nhỏ đáng thương, vô cùng đầm ấm đáng yêu.

Ánh mắt đầm ấm đáng yêu như vậy, cho dù là người tâm địa sắt đá thấy, chỉ sợ tâm cũng không đành lòng đi! ?

Huống chi là Độc Cô Ngạo Phong! ?

Thấy vậy, Độc Cô Ngạo Phong đồng mâu đầu tiên là nhẹ nhàng lóe lên một chút, lập tức, môi đỏ mọng bỗng nhiên cong lên một cái.

“Được.”

Nam nhân mở miệng, tuy là một chữ vô cùng đơn giản, lại làm cho Cố Duy Nhất vui đến mặt mày hớn hở.

Nhìn thấy lúm đồng tiền sáng lạn kia của Cố Duy Nhất , Độc Cô Ngạo Phong trong mắt ý cười càng sâu.
Đối với ý cười vui vẻ trong mắt Độc Cô Ngạo Phong, Lâu Đông Ly đứng ở một bên, trong lòng cũng là giật nảy lên một cái.

Nhìn thấy nam nhân trong mắt mang ý cười dịu dàng, Lâu Đông Ly trong lòng kinh ngạc.

Dù sao, nam nhân này, là đế vương, lại từ nhỏ cùng hắn lớn lên.

Từ khi hắn nhận thức vị đế vương trẻ tuổi này tới nay, vị đế vương trẻ tuổi này, vẫn luôn lạnh lùng ít nói. Trừ mấy năm trước, bên cạnh hắn xuất hiện một nữ nhân khuyên thành, khiến vị đế vương trẻ tuổi này yêu điên cuồng ở ngoài, đế vương trẻ tuổi này, liền chưa từng đối đãi dịu dàng như thế với một nữ nhân .

Hiện nay, đế vương trẻ tuổi này, lại đối với một tiểu nữ oa dịu dàng như thế. . .

Nghĩ tới đây, Lâu Đông Ly như là nghĩ đến cái gì, trong lòng không khỏi chấn động mãnh liệt.

Lập tức, ánh mắt quét một vòng, liền dừng trên đôi mắt xinh đẹp lộ rõ vui vẻ của Cố Duy Nhất.

Đôi mắt này, đen trắng rõ ràng, xinh đẹp lóng lánh, trước đây, khi hắn nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp này, liền cảm thấy như đã từng quen biết, chỉ là trong nhất thời, lại không nhớ rõ đã gặp ở nơi nào.

Hiện tại, gặp lại đôi mắt xinh đẹp này, trong lòng Lâu Đông Ly chấn động.

Trong lòng, càng hiểu rõ vài phần.

Cố Duy Nhất, Duy Nhất.

Đây không phải là tên nữ nhân đế vương trẻ tuổi này đã từng yêu sâu đậm mấy năm trước sao! ?

Còn nữa, đôi mắt xinh đẹp, quen thuộc này, vô cùng giống nữ nhân kia!

Khó trách, tiểu nữ oa này sẽ làm đế vương trẻ tuổi này đau tiếc (đau lòng cùng luyến tiếc), thì ra là thế. . .

Chỉ là, Lâu Đông Ly không biết, người thiếu nữ có một đôi mắt như thế, lại được đế vương trẻ tuổi này dịu dàng che chở, rốt cuộc đó là may mắn của nàng, hay là bất hạnh! ?

. . .

Bách Hoa Tiết mỗi năm diễn ra một lần ở kinh thành, quả nhiên danh bất hư truyền, đưa mắt nhìn quanh, có vô số loại hoa.

Lần đầu tiên, Cố Duy Nhất thấy nhiều hoa như vậy.

Mặc dù trong hoàng cung, xanh vàng rực rỡ, trong ngự hoa viên, trăm hoa đua nở, hoa quý nào cũng có.

Chỉ là, giờ phút này trên đường hoa, cảm giác lại không giống.

Đưa mắt nhìn khắp nơi, trên đường cái, đều bao phủ bởi nhiều loại hoa màu sắc khác nhau.

Hơn nữa có đa dạng nhiều loại hoa, có hoa mẫu đơn, hoa sơn trà, hoa sen, hoa tường vi, hoa hồng.v.v.... . .

Màu sắc hoa tươi đẹp!

Đỏ như lửa, nhiệt liệt nở rộ!

Trắng như tuyết, trắng muốt vô song!

Hồng phấn mềm mại như gương mặt người đẹp!

Nhìn thấy phố lớn đầy hoa tươi, chớp mũi, ngửi thấy hương thơm của nhiều loại hoa, thật sự là thấm vào lòng người!

Hơn nữa bởi vì hôm nay là Bách Hoa Tiết, trên đường cái so với bình thường càng thêm náo nhiệt hơn.

Đưa mắt nhìn khắp nơi, trên đường cái, người đến người đi, ngựa xe như nước, tấp nập không ngừng.

Không ít tiểu thương, tranh thủ thời cơ, không ngừng hét to mời chào khách nhân.

Nhìn thấy phố lớn náo nhiệt, Cố Duy Nhất như chim nhỏ vừa mới xỏ lồng, tâm tình phá lệ sung sướng.

Có lẽ, cũng là bởi vì lần này , Độc Cô Ngạo Phong cũng đi cùng, khiến Cố Duy Nhất càng cảm thấy hưng phấn vui mừng .

Thỉnh thoảng, khi Cố Duy Nhất thấy món đồ thú vị, đều sẽ kích động hưng phấn vẫy tay gọi Độc Cô Ngạo Phong đi đến.

“Phụ, cha, người lại đây xem, những ... mặt nạ này thật là đẹp mắt!”

Cố Duy Nhất cầm một cái mặt nạ vẽ hoa văn màu sắc rực rỡ, đối với Độc Cô Ngạo Phong mở miệng cười nói.

Chỉ cảm thấy, người triều đại này, thật đúng là khéo tay, lại có thể đem một cái mặt nạ bình thường, vẽ lên hoa văn tinh xảo như vậy, tại giờ phút này, trên đường lớn trăm hoa đua nở, càng hợp thời, hợp cảnh!

Tay cầm mặt nạ vẽ hoa văn mà chính mình vừa mới chọn, Cố Duy Nhất lại không nhịn được mang theo.

Chỉ là đôi mắt đen lúng liếng kia, nhìn thấy nam nhân sang trọng đang hướng chỗ chính mình, từ từ đi đến.

Chỉ thấy hiện tại, Độc Cô Ngạo Phong đã bỏ đi long bào tượng trưng cho đế vương, thay một bộ măng bào màu nâu đỏ hoa văn phức tạp măng bào, lưng đeo Yêu Đái màu đen, phối hợp với một khối Dương Chi Ngọc Bội thượng đẳng, đầu đội mũ ngọc, tôn lên gương mặt với đường nét rõ ràng, vô cùng tuấn tú kia.

Độc Cô Ngạo Phong giờ phút này bước chân trầm ổn, đang đi tới chỗ nàng, quả nhiên là một người khoan thai đài các, như rồng như phượng.

Nhìn thấy một nam nhân ưu tú như vậy, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi nhói lên một chút sợ hãi.

Một nam nhân xuất sắc như vậy, thật là muốn không làm người khác chú ý cũng khó khăn, cho dù nàng mỗi ngày đều nhìn thấy, nhưng mỗi một lần nhìn thấy hắn, đều là kinh diễm không rời mắt nổi.

Chớ nói chi là là những người khác!

Chỉ thấy trên đường cái, cho dù là nam nữ, già trẻ lớn bé, ánh mắt của bọn họ, đều ào ào rơi trên người ba nam nhân khoan thai đài các, cực kì xuất chúng đang đi về phía nàng.

Cũng khó trách, dù sao, nam nhân tuấn tú, xuất sắc như Độc Cô Ngạo Phong ba người bọn họ, quả thực là thế gian hiếm có!

Nếu như Độc Cô Ngạo Phong quý khí lạnh như băng, Độc Cô Ngạo Vũ tuấn tú, Lâu Đông Ly tao nhã lịch sự, bọn họ đều mỗi người mỗi vẻ, lại đồng dạng tuấn tú xuất sắc.

Chỉ có chính mình, trưởng thành đáng vẽ lại mập mạp.

Cho nên nói, trời cao quả nhiên là không công bằng.

Trong lúc Cố Duy Nhất nghĩ ngợi trong lòng, đột nhiên nhìn thấy một nữ nhân trẻ tuổi trang phục diễm lệ, đang đi bên cạnh Độc Cô Ngạo Phong bên cạnh, lại cố ý ngã sắp xuống, liền trực tiếp hướng trên người Độc Cô Ngạo Phong té xuống .

Thấy vậy, Cố Duy Nhất chân mày lập tức cau lại một cái, trong lòng nảy lên một ngọn lửa vô danh!

Độc Cô Ngạo Phong là của nàng, nàng sao có thể bị nữ nhân khác chiếm tiện nghi !?

Nghĩ tới đây, cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, Cố Duy Nhất liền ném xuống mặt nạ đang cầm trong tay, lao như tên bắn hướng Độc Cô Ngạo Phong bên kia chạy đến.

Vào lúc nàng kia sắp sửa ngã vào trong lòng Độc Cô Ngạo Phong, Cố Duy Nhất cả thân thể nhỏ nhắn, càng là nhanh như chớp giật, bổ nhào vào lòng Độc Cô Ngạo Phong.

Hai tay kia, lại càng ôm chặt lấy hông của Độc Cô Ngạo Phong.

Lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn vừa chuyển, ánh mắt nhìn phía nữ nhân diễm lệ kia, lại là địch ý mà ngay cả cô ta không hề phát hiện!

Đối với hành động của Cố Duy Nhất, bốn phía mọi người đều sửng sốt.

Cúi đầu xuống, lẳng lặng nhìn tiểu nữ oa lúc này đang ôm hân thật chặt, khuôn mặt tuần tú của Độc Cô Ngạo Phong không khỏi sửng sốt.

Mới vừa rồi, hành động của nữ nhân diễm lệ kia, hân không phải là không thấy.

Khi diễm lệ nữ nhân sắp sửa đổ hướng hân, Độc Cô Ngạo Phong liền định lách mình tránh né.

Dù sao, đối với tiết mục ôm ấp yêu thương của nữ nhân, Độc Cô Ngạo Phong đã sớm bài xích, cũng cực kì chán ghét.

Tuy nhiên, hân còn chưa lách mình tránh né nữ nhân diễm lệ kia, liền thấy cách hân không xa, tiểu nữ oa đang kích động hướng hân vẫy tay, đột nhiên một cái bước dài, liền nhanh như chớp giạt nhào vào lòng hân.

Giờ phút này, hay tay tiểu nữ oa ôm hân, là như vậy dùng sức, giống như như tiểu hài tử sợ hãi người khác cướp đi món đồ chơi của nàng, không chút nào che dấu dự vọng chiếm giữ!

Thấy vậy, Độc Cô Ngạo Phong đột nhiên cảm thấy tâm tình sung sướng hân lên.

Mặc dù, Độc Cô Ngạo Phong không nhận ra hành động của Cố Duy Nhất, là từ tình yêu nam nữ, chỉ là, hiện tại đối với Cố Duy Nhất tiểu hài tử hành động, lại rõ ràng lấy lòng Độc Cô Ngạo Phong.

Tâm tình sung sướng, Độc Cô Ngạo Phong môi đỏ mọng không khỏi cong lên một cái, một hồi trầm thấp sung sướng tiếng cười nhẹ trong miệng hân, liền từ từ tràn ra

“Ha ha. . .”

Đối với lòng tràn đầy sung sướng của Độc Cô Ngạo Phong, đứng ở một bên, Độc Cô Ngạo Vũ nhưng là vẻ mặt buồn bực.

Nhìn thấy Cố Duy Nhất ôm thật chặt Độc Cô Ngạo Phong, Độc Cô Ngạo Vũ trong lòng chỉ cảm thấy buồn bực chưa từng có, một ngọn lửa vô danh, xoẹt một tiếng, từ trong lòng hân trực tiếp bốc lên đỉnh đầu .

Độc Cô Ngạo Vũ cũng không biết, chính mình hiện tại là đang giận cái gì.

Chỉ là, khi hân nhìn thấy, Cố Duy Nhất ôm Độc Cô Ngạo Phong, trong lòng liền vô cùng tức giận.

Hơn nữa, có một xúc động mãnh liệt, đó là...

Hung hăng tách hai người đang ôm nhau kia ra!

Càng nghĩ, Độc Cô Ngạo Vũ càng tức giận, trên mặt, như giấm phải phân, thối vô cùng.

Ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất, mang theo tức giận phần nộ và nghiêng răng nghiêng lợi.

Trái ngược với vẻ tức giận không thôi của Độc Cô Ngạo Vũ, Lâu Đông Ly đứng ở một bên, khi nhìn thấy hành động vừa rồi của Cố Duy Nhất, gương mặt tao nhã lịch sự kia, đầu tiên là có hơi sửng sốt, đồng mâu xinh đẹp kia, đầu tiên là nhẹ nhàng lóe ra một cái, cũng không hề nói chuyện phát biểu ý kiến.

Đối với tâm tư của mọi người bốn phía tâm tư, Cố Duy Nhất một chút cũng không biết.

Lại thấy nữ nhân diễm lệ kia, thấy hành động của nàng, trong lòng biết không thể xen vào, liền cắn chặt răng ngọc, hung hăng phát ống tay áo liền tức giận rời khỏi.

Thấy vậy, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi nảy lên một cổ đắc ý và mừng như điên.

Hừ!

Chỉ bằng điểm ấy mảnh khoé, đã nghĩ chiếm tiện nghi của phụ hoàng nàng !? Đừng có mà mơ!

Trong khi Cố Duy Nhất đắc ý dào dạt nghĩ ngợi, cũng không biết, tâm tư của mình, đang biểu lộ vô cùng rõ ràng trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngăm đen kia.

Nhìn thấy vẻ mặt đắc ý dào dạt của Cố Duy Nhất, giống như mèo nhỏ tranh đoạt cá thành công, trên mặt đắc ý, khiến Độc Cô Ngạo Phong không nhịn được bắt đầu cười ha ha .

Tiểu nữ oa này, như thế nào có thể dễ thương như vậy đâu! ?

Độc Cô Ngạo Phong trong lòng sung sướng, cười ha ha.

Cố Duy Nhất đang ôm chặt Độc Cô Ngạo Phong trên mặt đầu tiên là sửng sốt, lập tức ngược đôi mắt xinh đẹp lên, nhìn thấy trước mắt Độc Cô Ngạo Phong đang cười ha ha, hơn nữa còn dùng ánh mắt trêu chọc đánh giá nàng, trên mặt không khỏi buồn bực.

Nghĩ đến cử động vừa rồi của mình, hoàn toàn giống như là một tiểu nương tử đang ghen tị, quả thực mất mặt!

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy một luồng khí nóng, đang từ đáy lòng trực tiếp vọt lên đỉnh đầu, ngay cả hai tai đều nóng.

“Phụ hoàng. . .”

Cố Duy Nhất mở miệng, yếu ớt nói.

Ánh mắt nhìn Độc Cô Ngạo Phong, càng thẹn thùng pha lẫn xấu hổ.

Đối với khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ngược ngùng của Cố Duy Nhất, Độc Cô Ngạo Phong trong lòng đầu tiên là mềm nhũn, lập tức, không nhịn được đưa tay, nhẹ nhàng nhéo nhéo cái mũi xinh xắn của Cố Duy Nhất.

“Ngươi nha. . . Chính là tiểu hài tử!”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng cười nói.

Tuy nhiên, đối với lời nói của Độc Cô Ngạo Phong, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi hơi tức giận .

Tiểu hài tử, tiểu hài tử, chẳng lẽ là, trong lòng Độc Cô Ngạo Phong, nàng chỉ là một đứa bé sao! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi nảy lên vài phần ảo não.

Chỉ là, khi nàng cúi đầu nhìn mình tiểu thân thể, bộ ngực bằng phẳng, Cố Duy Nhất không khỏi buồn bực.

Đúng vậy, hiện tại, cho dù nàng làm cái gì, ở trong mắt Độc Cô Ngạo Phong, đều là hành động của tiểu hài tử. . .

Dù sao hiện tại, nàng thật sự là một đứa bé a. . .

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất không khỏi thở dài một tiếng, ngay cả mắt nhưng thẹn thùng pha lẫn xấu hổ , cũng không khỏi nhuốm vài phần mất mát, trở nên buồn bã hẳn đi.

Đối với thần sắc mất mát trên mặt Cố Duy Nhất, nguyên bản tâm tình đang sung sướng, Độc Cô Ngạo Phong thấy vậy, trong lòng vô cùng nghi hoặc.

“Làm sao vậy! ?”

Mới vừa rồi, còn không phải rất tốt sao! ?

Trong lúc trong lòng Độc Cô Ngạo Phong nghi hoặc, Cố Duy Nhất khi nghe được lời của hắn, lại thấy ánh mắt nghi hoặc tràn đầy lo lắng của hắn, chỉ là khe khẽ lắc đầu.

“Không có việc gì. . .”

Dù sao, hiện tại cho dù nàng nói cái gì, cũng không có ích.

Ở trong lòng Độc Cô Ngạo Phong, nàng chỉ là một tiểu hài tử.

Ai. . .

Nghĩ đến trong lòng Cố Duy Nhất lại thở dài, lập tức, liền cúi đầu nhỏ, đi về phía trước.

Chỉ là, trái ngược với tâm tình kích động hưng phấn vừa rồi, giờ phút này Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy trong lòng hoàn toàn xám xịt, cũng không có tâm tình tiếp tục dạo chơi.

Trong lúc trong lòng Cố Duy Nhất cực kỳ buồn bực, đột nhiên cảm thấy, một tầm mắt nóng rực, nhìn nàng chăm chăm.

Cảm giác được điểm này, trên mặt Cố Duy Nhất đầu tiên là sửng sốt, lập tức, không khỏi quay đầu nhìn lại, đôi đầu, là đôi mắt tức giận phần nộ của Độc Cô Ngạo Vũ.

Thấy vậy, trên mặt Cố Duy Nhất đầu tiên là sửng sốt, lập tức suy nghĩ trăm bề cũng không giải đáp được.

Bởi vì, nàng không rõ vừa rồi nàng đã đắc tội vị này chỗ nào nha!

Như thế nào hiện tại, Độc Cô Ngạo Vũ lại dùng ánh mắt tức giận như vậy trừng nàng đây! ?

Trong khi trong lòng Cố Duy Nhất nghi hoặc, cũng không hề chú ý tới, cách đó không xa, một chiếc xe ngựa đang lao tới, nhanh như điện chớp hướng tới nàng bên này vọt tới. . .

Nghe thấy phía sau truyền đến tiếng kêu giạt mình, tiếng vó ngựa lộc cộc, trong lòng Cố Duy Nhất đầu tiên là nghi hoặc, không khỏi quay đầu nhìn lại.

Nhìn thấy, chính là con ngựa nhanh như chớp hướng kia nàng bên này vọt tới.

Đối với tình huống đột ngột này, Cố Duy Nhất sợ đến trong lòng giạt mình, ngay sau đó não “âm” một tiếng, giống như sét giáng giữa trời quang, ngay lập tức, não phút chốc liền trống rỗng.

Đợi đến khi Cố Duy Nhất rút cuộc lấy lại ý thức, lúc chính mình muốn né tránh, đã đã muộn. . .

Mất thấy, con ngựa kia nhanh như điện chớp sắp sửa giẫm lên thân thể của nàng, Cố Duy Nhất chỉ kịp nghe thấy Độc Cô Ngạo Vũ tràn đầy lo lắng hô to

“Cẩn thận a. . .”

Bên tai truyền đến Độc Cô Ngạo Vũ lo lắng hô to, Cố Duy Nhất đôi mắt mở to.

Nguyên tưởng rằng, chính mình liền bỏ mạng ở dưới móng ngựa, không ngờ, ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, một bóng dáng màu đỏ liền đã nhào tới phía trước.

Ngay lập tức, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy một trận trời đất ngã nghiêng, tim đập, lại nhanh hơn vài nhịp.

Cũng không biết qua bao lâu, trên đỉnh đầu, mới từ từ truyền đến giọng nói trầm thấp khàn khàn của Độc Cô Ngạo Phong.

“Duy Nhất, người ổn không? !”

585. Chương 40 : Chà Lưng

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 40 : Chà lưng

Edit : be ngok

“Ách, phụ hoàng, ta không sao, mới vừa rồi may mà có phụ hoàng, nếu không thì Duy Nhất khẳng định là bị ngựa đè chết rồi ...”

Thấy Độc Cô Ngạo Phong quan tâm, lại thấy ánh mắt tràn đầy lo lắng của hắn, Cố Duy Nhất cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp.

Cũng may mà có Độc Cô Ngạo Phong luôn ở bên cạnh nàng...

Không biết tại sao, mỗi lần khi gặp phải nguy hiểm, Độc Cô Ngạo Phong luôn là người xuất hiện cứu nàng thoát khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng. Thực sự nàng cũng không biết, nếu như không có hắn, nàng phải làm cái gì bây giờ !?

Trong lúc Cố Duy Nhất còn đang cảm động, bên cạnh nàng lại đột nhiên truyền đến tiếng hét thê thảm ‘Ai u’, cùng với đó là tiếng vật rơi xuống ‘choang’ một cái .

Thấy tiếng động, trong lòng Cố Duy Nhất bỗng là giật nảy, quay đầu nhìn lại.

Vừa mới quay lại còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì đã ngửi thấy một mùi hôi thối khó chịu. Ngay lập tức, Cố Duy Nhất không nhận được chân mày cau lại, đưa tay bịt mũi

“Oa, thối quá . . .”

Cố Duy Nhất mở miệng, giọng nói tràn đầy ghét bỏ .

Tuy nhiên, trong lúc Cố Duy Nhất còn đang ghét bỏ, Độc Cô Ngạo Phong đứng ở bên cạnh nàng cũng mở to đôi mắt, giật mình tràn đầy kinh ngạc la lên thành tiếng.

“A Vũ!”

Thấy giọng nói Độc Cô Ngạo Phong tràn đầy lo lắng, trong lòng Cố Duy Nhất nhất thời nghi hoặc, không khỏi chờ người nhìn kĩ.

Không nhìn còn đỡ, nhìn một cái, Cố Duy Nhất không nhận được mở to đôi mắt, mặt mày kinh ngạc.

Bởi vì, mùi chua chua khó ngửi vừa nãy là do chiếc xe ngựa chở nước gạo gần đó bị đánh đổ, mà hơn nữa nước gạo này lại vô cùng tinh tế đổ vào một người.

Người này, không phải ai khác, mà chính là Độc Cô Ngạo Vũ!

Nghĩ đến Độc Cô Ngạo Vũ bình thường chú trọng nhất chính là vẻ bề ngoài. Mỗi ngày hần đều là trang phục lượt là, trang điểm xinh đẹp, lại có chứng bệnh ưa sạch sẽ nghiêm trọng, ấy thế mà hiện nay hần lại bị đầy người nước gạo, trên đầu vẫn còn vương không ít thứ đồ linh tinh bẩn thỉu.

Thấy hần dáng vẻ nhếch nhác như thế, Cố Duy Nhất cũng là không nhận được ‘Phốc xích’ cười thành tiếng .

“Ha ha ha ha ha ha... Độc Cô A Vũ, không nghĩ tới, người cũng có ngày hôm nay. . . Ha ha ha ha ha ha. . .”

Cố Duy Nhất mở miệng, tay chỉ vào đầy người Độc Cô Ngạo Vũ cả người nước gạo, không nhận được bắt đầu cười lăn lộn.

Bộ dạng hiện tại của hần quả thật rất chật vật, rất tức cười mà .

Thấy Cố Duy Nhất cười mình đến nỗi rung cả người, gương mặt vốn dĩ ngây ra như phồng của Độc Cô Ngạo Vũ bỗng chốc trầm xuống, ánh mắt nhìn nàng đầy lên hai ngọn lửa.

“Cố Duy Nhất, người cười!? Người lại dám cười!?” Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, cơ hồ rít từ kẽ răng thành tiếng.

Mà ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất, càng tràn đầy tức giận cùng ảo não.

Nhớ lại mới vừa rồi, thấy nàng sắp bị xe ngựa đụng phải, hần sợ đến hồn bay phách tán, không hề nghĩ ngợi gì liền xông lên phía trước.

Ai biết, người nào đó tốc độ so với hần còn nhanh hơn, cứu thoát nàng.

Mà hần, lại bởi vì chỉ chú ý đến nàng nên không để ý được thùng nước hần vừa xô đang nghiêng ngả. Kết quả là bị kịch liền xảy ra.

Hần trở mắt nhìn thùng nước gạo lớn đổ ập vào người khiến bản thân đầy mùi chua chua khó ngửi. Độc Cô Ngạo Vũ hần sống nhiều năm như vậy, quả thực chưa phải hứng chịu qua chuyện mất mặt như thế này bao giờ! ?

Mà khiến hần tức giận nhất là, thiếu nữ không biết phân biệt tốt xấu kia!

Hần sợ dĩ sẽ biến thành bộ dạng như vậy, đều là vì ai! ?

Thiếu nữ chết tiệt lại còn có thể cười được, quả thực muốn hần tức chết mà. Càng nghĩ, trong lòng hần càng tức giận ngút trời.

Nếu như trước kia, hẳn sẽ không cần suy nghĩ liền xông tới hung hăng giáo huấn thiếu nữ này một phen, chỉ có điều bây giờ. . .

Thấy Độc Cô Ngạo Vũ còn đang tức giận, lại nghe được hắn nói vậy, Cố Duy Nhất không khỏi mở miệng.

“Ha ha ha ha ha ha. . . sao ta lại không thể cười được chứ!? Ha ha ha ha ha ha, đáng về bây giờ của người thật sự là buồn cười chết mất, cười chết ta, ha ha ha ha ha ha. . .”

Cố Duy Nhất mở miệng cười vang. không nghĩ tới, chính mình lại có thể thấy đáng về Độc Cô Ngạo Vũ chật vật như thế. Nàng phải cười chết hẳn mới thôi.

Thấy Cố Duy Nhất còn đang cười nhạo mình, Độc Cô Ngạo Vũ nghiêng răng kèn kẹt, hung hăng trợn mắt nhìn nàng. Ánh mắt có lực sát thương mạnh mẽ.

Trong lúc Cố Duy Nhất còn cho là Độc Cô Ngạo Vũ sẽ hành động giống như trước đây, cùng nàng đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán mới thôi, thì lại thấy hắn đột nhiên nặng nề lạnh nhạt hằm hừ một tiếng, rồi quơ quơ ống tay áo xoay người rời đi.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất không khỏi sửng sốt, trong lòng nghi hoặc không thôi.

“Hôm nay Độc Cô Ngạo Vũ rốt cuộc là làm sao vậy!? Trước kia hắn, khẳng định sẽ đánh nhau với mình, không phải sao!”

Cố Duy Nhất tràn đầy nghi hoặc, thì thào lẩm bẩm. Thấy vậy Lâu Đông Ly ở một bên từ từ đi tới, cúi đầu xuống nói với Cố Duy Nhất .

”Mới vừa rồi, Thập Thất Gia là vì cứu người mới không cẩn thận bị thùng nước đụng vào, khiến toàn thân dính đầy nước gạo!!!

“Cái gì! ?”

Thấy Lâu Đông Ly nói vậy, đôi mắt Cố Duy Nhất lập tức trợn lên một cái.

Độc Cô Ngạo Vũ, sở dĩ chật vật như vậy là bởi vì định cứu nàng sao. . .

Thế mà nàng lại còn cười nhạo hắn. . .

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất không khỏi áy náy.

Nàng thật sự rất không nên như vậy a . . .

. . .

Bởi vì vấn đề đột ngột phát sinh trên đường, nhóm Cố Duy Nhất cũng không có tâm trạng tiếp tục đi dạo phố nên quyết định hồi cung.

Sau khi cùng Độc Cô Ngạo Phong trở lại hoàng cung, Cố Duy Nhất liền lập tức chạy tới Chung Linh cung-cung của Độc Cô Ngạo Vũ .

Bởi vì, chuyện mới xảy ra trên đường, Độc Cô Ngạo Vũ bởi vì muốn cứu nàng nên mới rơi vào tình trạng chật vật như thế, thế mà nàng còn không biết điều cười hắn. Thật sự quá lỗ mãng rồi.

Cố Duy Nhất nàng mặc dù không thích Độc Cô Ngạo Vũ cho lắm, nhưng cũng không phải loại người hẹp hòi gì.

Mới vừa rồi là lỗi của nàng, nói thế nào, cũng phải xin lỗi với cảm ơn hắn một câu mới phải.

Lúc Cố Duy Nhất tới cung của Độc Cô Ngạo Vũ, trên đường đi có hỏi tiểu thái giám trong cung mới biết, giờ phút này hắn còn đang ở trong phòng ngủ tắm rửa thay quần áo!

Vì vậy, nàng liền lập tức chạy tới phòng ngủ của hắn.

Đây có lẽ cũng là lần đầu tiên nàng đến cung này đi!!!

Lại nghĩ, Độc Cô Ngạo Vũ ở cái tuổi này rồi, cũng nên xây một phủ đệ ở bên ngoài cung mới phải. Chỉ có điều, Độc Cô Ngạo Phong thấy hắn trước giờ vẫn lông bông ở bên ngoài, nên muốn bồi đắp tình cảm

giữa hai người, cũng là muốn tự mình chỉ bảo đệ đệ duy nhất này, cho nên mới bắt hấn về sống ở bên trong cung...

Đưa mắt nhìn khắp một vòng, mới phát hiện thấy, Chung Linh Cung của Độc Cô Ngạo Vũ thật sự quá xa hoa rồi, một chút cũng không giống cung điện của Độc Cô Ngạo Phong.

Độc Cô Ngạo Phong thật sự là quá tốt với đệ đệ này rồi.

Trong lúc suy nghĩ, Cố Duy Nhất đã vô thức đi tới bên ngoài phòng ngủ của Độc Cô Ngạo Vũ.

Mặc dù vẫn chưa bước vào phòng, từ bên ngoài nàng đã nghe thấy tiếng Độc Cô Ngạo Vũ bên trong chán nản tức giận gào rống.

“Tiếp tục đổi nước, nhanh lên một chút !”

Cùng với thanh âm rống giận của Độc Cô Ngạo Vũ, cung nhân hầu hạ hấn càng tất bật vội vàng.

Người xách nước, người rắc cánh hoa, người chà lưng, người gội đầu. Cảnh tượng mười mấy người hầu hạ vây quanh Độc Cô Ngạo Vũ, thật sự có đủ khoa trương, khiến người ta nín thở.

Còn người được mười mấy cung nhân vây quanh kia, giờ phút này còn đang ngâm mình ở bên trong bồn tắm, tùy ý để người khác hầu hạ.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất không khỏi chặc chặc hai tiếng.

Nghe thấy âm thanh chặc chặc, một nhóm cung nhân còn đang hầu hạ Độc Cô Ngạo Vũ bỗng dừng giặt mình, thấy Cố Duy Nhất đứng đó liền cuống quýt quỳ lạy.

” Duy Nhất Quận chúa cát tường!”

Nghe mọi người hành lễ, Cố Duy Nhất chỉ là nhạt nhòa nói.

” Bình thân cả đi!”

Thấy Cố Duy Nhất nói vậy, mọi người bốn phía lập tức đứng lên, tiếp tục làm chuyện vừa rồi.

Về phần Độc Cô Ngạo Vũ vẫn còn đang bên trong bồn tắm, thấy Cố Duy Nhất chẳng biết xuất hiện từ lúc nào, đầu tiên là sửng sốt, lập tức chân mày cau lại một cái, không khỏi mở miệng giận dữ.

“Sao ngươi lại xuất hiện ở chỗ này !?”

Thấy Độc Cô Ngạo Vũ nói vậy, lại thấy hấn cau mày không vui, Cố Duy Nhất chợt dạ đưa tay sờ sờ cái mũi, môi mọng hé ra, mở miệng đáp.

“Ta tới thăm ngươi một chút, ngươi có khỏe không!?”

Nghe Cố Duy Nhất nói vậy, Độc Cô Ngạo Vũ không khỏi sửng sốt, ánh mắt nhìn nàng giống như thấy quỷ.

”Ngươi.... bị quỷ ám à ???

“Ách. . .”

Thấy hấn nói vậy, khoe miệng Cố Duy Nhất không khỏi co quắp.

“Độc Cô Ngạo Vũ, ngươi nói gì vậy!? Cái gì quỷ ám!? Ta có lòng tốt đến xem ngươi một chút, ngươi lại còn nói như thế à!”

Cố Duy Nhất mở miệng, trên mặt không khỏi ảo não.

Hơn nữa, lại thấy dáng vẻ hiện tại của Độc Cô Ngạo Vũ, nàng cũng thật hoài nghi điều Lâu Đông Ly vừa nói.

Trong lúc Cố Duy Nhất còn đang nghi hoặc, Độc Cô Ngạo Vũ khi nghe được những lời này chân mày lại lần nữa cau lại.

“Ngươi có lòng tốt như vậy đến xem ta à!? có quỷ mới tin!!! hay là ngươi có âm mưu gì!?”

“Ách. . .”

Trên trán Cố Duy Nhất bỗng xuất hiện thêm mấy vết đen.

Trong lòng ảo não, lần này, có lẽ nàng không nên tới. . .

Thấy vậy, Cố Duy Nhất lạnh nhạt hằm hừ một tiếng, mở miệng nói.

“Người thật sự là chó cắn Lã Động Tân, không nhìn thấy lòng tốt của người khác. Ta vốn là muốn đến nói với người một tiếng cảm ơn, bởi vì Lâu Thừa Tướng nói, người là bởi vì ta mới chặt vật như hiện tại. Nếu người thấy ta có âm mưu gì, thì ta đi là được.”

Vừa nói dứt lời, Cố Duy Nhất liền phất ống tay áo, xoay người rời đi.

Tuy nhiên, vào đúng lúc này, lại thấy Độc Cô Ngạo Vũ hé mở làn môi hồng, lập tức giật mình la lên thành tiếng.

“Ai, chờ chút!”

“Để làm gì! ?”

Thấy Độc Cô Ngạo Vũ nói vậy, Cố Duy Nhất lập tức xoay người, tức giận hỏi.

Thấy nàng hung dữ thở hổn hển, trong lòng Độc Cô Ngạo Vũ biết nàng là đang giận mình đây mà. Thấy vậy, Độc Cô Ngạo Vũ trên mặt liền buồn bực, đôi mắt xẹt qua vài phần quần bách cùng thẹn thùng.

“Được rồi, người không phải vừa nói đến cảm ơn ta sao, hiện tại sao lại có thái độ này, Ta mới vừa rời vì cứu người mà mới khiến cả người hôi thối đấy!”

Cố Duy Nhất trên mặt buồn bực.

“Vậy được rồi, ta cũng không phải loại người vong ân phụ nghĩa, người bởi vì ta mới biến thành bộ dáng như vậy, ừ thì ta thiếu người. Bây giờ nói đi, người muốn ta báo đáp người như thế nào!”

Cố Duy Nhất mở miệng, thẳng thắn nói.

Thấy vậy, Độc Cô Ngạo Vũ đầu tiên là sửng sốt, lập tức vui đầu suy nghĩ, khóe miệng đột nhiên cong lên một cái.

“Người thật sự muốn báo đáp ta sao! ?”

“Đó là đương nhiên, chỉ cần ta có thể làm được.”

Thấy nàng nói thẳng, Độc Cô Ngạo Vũ lập tức vỗ tay cười nói.

“Được, đã như vậy, ta cũng không khách khí !”

Vừa nói dứt lời, Độc Cô Ngạo Vũ liền ra lệnh cung nhân đang hầu hạ toàn bộ lui ra.

Thấy bốn phía cung nhân lần lượt lui xuống, Cố Duy Nhất sửng sốt, ánh mắt nhìn phía Độc Cô Ngạo Vũ mang theo vài phần nghi hoặc.

” Người,... là có ý gì! ?”

“Ha hã, người không phải nói muốn báo đáp ta sao! ? Như vậy bây giờ người chà lưng cho ta đi!? Trên người ta vừa đau lại thối, tất cả đều do người làm hại, cho nên, yêu cầu này của ta cũng không quá đáng chứ !?”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất mang theo vài phần đắc ý trêu chọc.

Nghe vậy, Cố Duy Nhất sửng sốt, đôi mắt mở to, tràn đầy kinh ngạc.

“Cái gì!? Người, người muốn ta chà lưng cho người! ?”

“Ha hã, đúng vậy! ?”

Nhìn thấy nàng bộ dáng không dám tin, Độc Cô Ngạo Vũ trong lòng liền sung sướng không thôi.

Nghĩ đến mới vừa rồi, chính mình bị dính đầy người nước gạo, vừa đau lại vừa thối, tâm tình quả thực là rơi xuống đáy vực .

Ấy mà hiện tại, thấy thiếu nữ này lại tràn đầy vẻ không dám tin nhìn mình, tâm tình hẳn không khỏi bắt đầu sung sướng .

Hắn thích dáng vẻ kinh ngạc của nàng!

Trong lúc Độc Cô Ngạo Vũ còn đang suy nghĩ, Cố Duy Nhất chỉ ngăn người đứng đó, miệng há hốc, cũng không có bất cứ hành động gì.

“Như thế nào!? hay là những lời vừa rồi chỉ là người thuận miệng nói một chút! ? nếu vậy thì ta cũng không miễn cưỡng, người đi đi!”

Độc Cô Ngạo Vũ tuy nói vậy nhưng giọng điệu của hắn lại khiến Cố Duy Nhất cảm thấy mình là người nói lời không giữ lời.

Nghe vậy, Cố Duy Nhất vô cùng buồn bực, nghiêng răng nghiêng lợi đáp.

“Chà lưng thì chà lưng! Có cái gì không thể! ?”

Vừa dứt lời, Cố Duy Nhất liền lập tức đi tới, cầm khăn lông bắt đầu lau.

Cố Duy Nhất lau rất chăm chú, cho nên, một chút cũng không để ý tới, hắc mâu của Độc Cô Ngạo Vũ lóe lên một tia đắc ý.

Việc chà lưng cho người khác như thế này, Cố Duy Nhất nàng từ nhỏ đến giờ vẫn chưa từng làm, cho nên khi vừa cầm lấy khăn lông, nàng liền bắt đầu dùng sức mà chà chà chà lưng Độc Cô Ngạo Vũ, khiến hắn ‘Ồi’ một tiếng oán trách.

“Người đây là chà lưng hay là muốn mưu sát ta! ? Có người chà lưng mà dùng sức như người sao! ?”

“Ách .”

Nghe vậy, Cố Duy Nhất buồn bực, không nhịn được nói.

”Người đừng ồn ào, đây là lần đầu tiên ta phải chà lưng cho người khác đấy, nhẹ một chút là được chứ gì!!! Là người bắt ta chà lưng bây giờ còn bắt bẻ gì nữa ???

Cố Duy Nhất cảm tức nói, nhưng sức lực trên tay cũng nhẹ đi không ít.

Hơn nữa dáng người của Độc Cô Ngạo Vũ cao lớn, da thịt lại còn trắng như tuyết khiến nàng không khỏi ghen tị .

Chậc chậc, quả thật là cùng người khác số a!

Mình rõ ràng là nữ nhân, da thịt lại đen xì.

Mà Độc Cô Ngạo Vũ rõ ràng là một nam nhân, da thịt lại trắng hơn tuyết.

Quả thực là khiến người ta hâm mộ chết đi được!

Nếu như da nàng mà trơn mềm trắng nõn như vậy thì thật là tốt biết bao . . .

Cố Duy Nhất hâm mộ thán phục, sức lực trên tay càng thêm mềm mại .

Bởi vì, nàng còn đang mãi tưởng tượng da thịt trắng như tuyết này là da thịt của chính mình mà che chở yêu quý. . .

Mà Cố Duy Nhất còn đang suy nghĩ, nên cũng không chú ý tới, người phía trước nàng đang từ từ phát sinh biến hóa. . .

Cảm giác được sức lực chà lưng trên vai dần dần mềm mại giống như lông chim thổi qua, mang theo những tia ưu tư khiến người khác cảm thấy giống như bị điện giật. Cảm giác thật xa lạ, khó nói lên lời.

Hắn từ nhỏ đã ngồi mát ăn bát vàng, được người khác hầu hạ tắm rửa, nhưng mà hắn chưa từng có qua cảm giác này... thật xa lạ. Đây là lần đầu tiên hắn được trải nghiệm qua đi.

Chỉ cảm thấy, bàn tay nhỏ bé phía sau quá sức mềm mại rồi...

Lại cộng thêm khăn lông ướt át kia nữa, từ từ dao động ở phía sau lưng của hắn, nhẹ nhàng, êm ái mang đến cho hắn những rung động khó tả. Tim...bắt đầu gia tốc.

‘Bang bang bang’ tiếng tim đập dồn dập giống như vạn mã đang phi nước đại.

Máu trong người dường như cũng bắt đầu sôi sục rồi.

Tim đập dồn dập, huyết dịch sôi trào, khiến Độc Cô Ngạo Vũ lòng dạ rối bời.

Lập tức, giống như không hề nghĩ ngợi, Độc Cô Ngạo Vũ liền vươn tay ra, gắt gao túm lấy bàn tay nhỏ bé đang dao động trên lưng hắn.

“Ách, người làm sao vậy! ?”

Tay nhỏ bé bị Độc Cô Ngạo Vũ gắt gao nắm giữ khiến Cố Duy Nhất phục hồi lại tinh thần lại, ánh mắt nhìn hắn lại tràn đầy nghi hoặc.

Nghe thấy Cố Duy Nhất nói vậy, Độc Cô Ngạo Vũ không nhịn được mà quay

người, ánh mắt nhìn về phía nàng chắt chứa thẹn thùng và ngượng ngùng mà ngay bản thân mình cũng không biết.

586. Chương 41 : Chịu Trách Nhiệm

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 41 : Chịu trách nhiệm

Edit : huyền trần 205

“Ta. . .”

Độc Cô Ngạo Vũ hé mở làn môi hồng, ấp úng, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Hai gò má trắng như tuyết, giờ phút này vô cùng ửng đỏ.

Thấy Độc Cô Ngạo Vũ khác thường, trong lòng Cố Duy Nhất nghi hoặc.

“A! Mặt người thật là đỏ, có phải vì ngâm nước thời gian quá lâu ! ? Nếu không, có lẽ người không nên lại ngâm nước, dù sao người ngâm lâu như vậy, mùi chua trên người đã sớm không còn.”

Cố Duy Nhất vừa nói dứt lời, lập tức rút bàn tay nhỏ bé của mình, sau đó xoay người, tính toán lấy khăn tắm cho Độc Cô Ngạo Vũ.

Bởi vì tâm tư Cố Duy Nhất đều dồn vào khăn tắm, nàng chưa từng chú ý tới dưới chân là một bãi nước.

Kết quả Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy dưới chân vừa trượt, trong chốc lát Cố Duy Nhất cảm thấy thân thể mất đi thăng bằng, cả người liền ngã bổ nhào thật mạnh về phía sau.

Nhìn thấy cảnh vật bốn phía, không ngừng đổ xuống, cảm giác trống rỗng càng khiến Cố Duy Nhất sợ đến mở to mắt, trái tim thiếu chút nữa nhảy ra khỏi cổ họng.

Thấy Cố Duy Nhất sắp ngã xuống, Độc Cô Ngạo Vũ vẫn còn bên trong bồn tắm thấy một màn này, sợ đến đôi mắt tròn tròn, hết hồn hết vía.

Gần như không cần nghĩ, thân thể Độc Cô Ngạo Vũ búng một cái, ‘Rào’ một tiếng, liền nhảy lên từ bên trong bồn tắm.

Lập tức, bước nhanh chân, tính toán đưa tay đỡ lấy Cố Duy Nhất sắp ngã xuống .

Ai ngờ, tay Độc Cô Ngạo Vũ còn chưa tiếp được cơ thể Cố Duy Nhất thì nhất thời đã cảm thấy dưới chân vừa trượt.

Theo tiếng Độc Cô Ngạo Vũ hét lên, cả người Độc Cô Ngạo Vũ đã thẳng tắp ngã trên mặt đất.

Chỉ cảm thấy xương cốt sau lưng, giống như bị xe ngựa hung hăng cán qua, đau muốn chết.

Nhưng mà, còn không chờ Độc Cô Ngạo Vũ phục hồi tinh thần lại thì đã cảm thấy một thân thể nhỏ bé ngã xuống ngay sau đó .

Cảm giác được sức nặng thân thể, còn tiếng kêu đó, đầu tiên Độc Cô Ngạo Vũ cố nhin đau đớn trên người, hai hàng lông mày cau lại, bất chấp đau đớn, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng hỏi.

“Người sao rồi! ? Té ở đâu ! ?”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, ở trong giọng nói mang theo bối rối và lo lắng chính mình cũng không nhận thấy được .

Nghe tới lời Độc Cô Ngạo Vũ nói, lúc này Cố Duy Nhất mới từ từ phục hồi tinh thần lại.

Mở to đôi mắt, lẳng lẳng nhìn bốn phía.

Cố Duy Nhất không khỏi ‘Ồ’ một tiếng, trên mặt đều là nghi hoặc.

“Sao ngã sấp xuống mà không đau! ?”

Nghe được lời Cố Duy Nhất, Độc Cô Ngạo Vũ bị trở thành thịt người khoe miệng không khỏi nhếch lên, im lặng.

“Đương nhiên không đau! Người đè lên người ta mà!”

“A! ?”

Nghe giọng Độc Cô Ngạo Vũ hỗn hển, trên mặt Cố Duy Nhất đầu tiên là sửng sốt, lập tức quay đầu vừa nhìn.

Vừa nhìn, Cố Duy Nhất không khỏi sửng sốt.

Bởi vì, Độc Cô Ngạo Vũ nói không sai, bây giờ nàng đúng là đang nằm trên người Độc Cô Ngạo Vũ !

Không trách được khi vừa té xuống nàng không thấy đau đớn gì, ngược lại vẫn cảm giác dưới thân có co dãn, rất thoải mái !

Lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, cũng không biết Độc Cô Ngạo Vũ bị nàng đè dưới thân, thấy lúc Cố Duy Nhất nhìn hẩn, ngay lập tức, trái tim đang im lặng lại đập điên cuồng không quy luật.

‘Bang bang bang’ tiếng tim đập chưa bao giờ nhanh thế.

Máu cả người, giống như nồi nước sôi, không ngừng sôi sùng sục, lập tức nhanh chóng xông tới dưới thân .
..

Tim đập dồn dập, máu sôi sùng sục, ánh mắt Độc Cô Ngạo Vũ nhìn Cố Duy Nhất, mang theo dự vọng đen tối chính hẩn đều không phát hiện ra. . .

Lẳng lẳng nhìn thiếu nữ áp trên người mình, khuôn mặt nàng nhỏ nhắn ngăm đen, Độc Cô Ngạo Vũ phát hiện, kỳ thật thiếu nữ này, đường nét rất duyên dáng.

Mặc dù, da thịt của nàng ngăm đen, chỉ là đường nét kia, cũng là dấu hiệu xinh xắn .

Đặc biệt đôi mắt to đen nhánh kia, đen trắng rõ ràng, trong veo như nước, xinh đẹp vô cùng.

Một đôi mắt thật xinh đẹp !

Gương mặt xinh xắn!

Như thế nào trước kia, hẩn chưa từng nhận thấy được điểm này đây! ?

Lúc trong lòng Độc Cô Ngạo Vũ kinh ngạc nghi ngờ, Cố Duy Nhất thấy Độc Cô Ngạo Vũ ngây ngốc nhìn mình, ánh mắt đờ đẫn, còn có vẻ mặt nàng xem không hiểu.

Thấy vậy, chân mày Cố Duy Nhất cau lại một cái, hít mũi, mở miệng nói.

“Ai, người đàn độn rồi sao! ? Hay bị ta đè hỏng rồi! ?”

Nhìn thấy Độc Cô Ngạo Vũ ngây ra như phỗng nhìn mình, Cố Duy Nhất không khỏi đưa tay quơ quơ trước mặt hắn .

Chỉ cảm thấy, Độc Cô Ngạo Vũ bây giờ thật sự rất kì quái.

Chẳng lẽ bị nàng đè, đầu đập vào đá rồi! ?

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất không khỏi nhanh chóng đứng lên từ trên mặt đất.

Nghe được lời này của Cố Duy Nhất, lại thấy Cố Duy Nhất đứng lên, ngay lập tức trong lòng Độc Cô Ngạo Vũ cảm thấy vắng vẻ, giống như mất đi cái gì đó.

Chỉ là, không chờ Độc Cô Ngạo Vũ suy nghĩ nhiều, đột nhiên Độc Cô Ngạo Vũ nghĩ đến cái gì đó, trên mặt đầu tiên là sửng sốt.

Lập tức, gương mặt tuấn tú cứng ngắc, từ từ nhìn xuống dưới thân mình.

Khi thấy dáng vẻ hiện tại của mình, ngay lập tức đôi mắt Độc Cô Ngạo Vũ mở to, không khỏi lạnh toát xương sống mà hít sâu một hơi.

“A. . .”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng giật mình la lên một tiếng, lập tức cả người nhanh chóng nhảy bật lên từ mặt đất .

Lập tức, hai chân kẹp lại, hai tay duỗi ra che hạ thân.

Độc Cô Ngạo Vũ giật mình la lên dọa Cố Duy Nhất.

Lập tức, mắt nhắm vừa chuyển, thấy Độc Cô Ngạo Vũ đứng bên cạnh mình, hai tay che hạ thân, còn cơ thể trần truồng của hắn, hai gò má Cố Duy Nhất càng quýnh.

Một luồng khí khô nóng, từ đáy lòng dâng lên tận đỉnh đầu.

Mặc dù, nàng chưa từng coi Độc Cô Ngạo Vũ là nam nhân, nhưng nói như thế nào hắn vẫn là nam nhân.

Nhưng từ nhỏ Cố Duy Nhất gặp đủ loại nam nhân, ông ngoại mở võ quán, từ nhỏ Cố Duy Nhất đã ở trong võ quán hỗn tạp, sao có thể chưa thấy nam nhân lõa thể! ?

Hơn nữa, mới vừa rồi Độc Cô Ngạo Vũ nhanh tay, che vị trí quan trọng của mình, nàng chưa thấy được gì.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất chỉ là nhẹ nhàng ho khan một cái, rồi quay đầu đi, không liếc mắt nhìn Độc Cô Ngạo Vũ nữa.

“Cái...kia, ta không phải cố ý, hơn nữa ta không thấy gì, người, ta, ta đi ra ngoài trước.”

Vừa nói dứt lời, Cố Duy Nhất lập tức quay bước đi ra bên ngoài phòng ngủ.

Thấy Cố Duy Nhất vừa nói dứt lời, liền muốn rời đi, trên mặt Độc Cô Ngạo Vũ không khỏi buồn bực, môi đỏ mọng hé ra, không khỏi mở miệng giật mình la lên một tiếng.

“Ai. . .”

“Còn có chuyện gì! ?”

Nghe được Độc Cô Ngạo Vũ giật mình la lên, Cố Duy Nhất dừng lại nhưng không quay đầu.

Cho nên tự nhiên không thấy gương mặt Độc Cô Ngạo Vũ vô cùng đỏ ửng , đôi mắt tràn đầy ngượng ngùng và thẹn thùng .

Nhìn thấy Cố Duy Nhất ngừng lại, cũng không xoay người lại.

Độc Cô Ngạo Vũ buồn bực, hé mở làn môi hồng, không khỏi ấp úng nói.

“Cái...kia, mới vừa rồi, người, người nhìn, cho nên sau này người . . .”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, nói tới đây ngưng ngừng nói không được nữa.

Tuy nói, hần luôn quần áo lụa là phóng đảng, nhưng không có quan hệ nam nữ bừa bãi.

Bởi vì hần nghĩ, chuyện nam nữ, nhất định phải tìm một người chính mình thích.

Cho nên, hầu hạ hần tắm rửa thay quần áo đều là thái giám.

Hiện nay, thân thể hần, vừa bị một cô gái nhìn thấy, như vậy nàng nhất định phải phụ trách mới được!

Lúc trong lòng Độc Cô Ngạo Vũ suy nghĩ, Cố Duy Nhất nghe được Độc Cô Ngạo Vũ ấp úng nói, mặc dù Độc Cô Ngạo Vũ không nói hoàn chỉnh, nhưng Cố Duy Nhất vẫn tổng kết được, rõ ràng, lập tức gật đầu nói.

“Ừ, ý của người, ta đã rõ ràng rồi!”

Độc Cô Ngạo Vũ, không ngờ chuyện này bị người biết chưa! ?

Nghĩ đến, lần trước vì cứu Độc Cô Ngạo Vũ, hô hấp nhân tạo cho hần, Độc Cô Ngạo Vũ tức giận muốn giết nàng.

Hiện nay, lại bị nàng xem thân thể, nghĩ đến trong lòng càng ảo não muốn chết ! ?

Dù sao, trong cảm nhận Độc Cô Ngạo Vũ , bị nữ nhân xấu xí như nàng thấy thân thể, khẳng định là một chuyện vô cùng không vui.

Nghĩ tới đây, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi hơi buồn bã mất mát.

Dù sao, sống bên cạnh một người mà mọi thứ đều đẹp hơn mình, nói không tự ti là giả!

Lúc Cố Duy Nhất bất đắc dĩ thở dài, Độc Cô Ngạo Vũ nghe được Cố Duy Nhất nói thế, đôi mắt lập tức sáng ngời.

“Người nói, ý của ta, người đã rõ ràng rồi! ?”

“Ừ, ta hiểu được, người yên tâm!”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Vũ nói, hình như giọng điệu không tin .

Cố Duy Nhất lập tức mở miệng khẳng định nói.

Dù sao, tại triều đại này, không chỉ nữ nhân chú trọng trong sạch, nam nhân cũng chú trọng, không phải sao! ?

Lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, Độc Cô Ngạo Vũ nghe được Cố Duy Nhất nói thế, ngay lập tức sự mừng thầm từ đáy lòng nảy lên đỉnh đầu, khóe miệng không khỏi toét ra một cái.

Trên mặt, đều là mừng như điên ngay cả chính hần cũng không biết .

Nếu như là ba tháng trước, có người nói với hần, hần bởi vì được một nữ nhân xấu xí phụ trách mà mừng như điên, hần khẳng định sẽ hừ mũi xem thường, nhưng hiện nay.

Độc Cô Ngạo Vũ chỉ cảm thấy trong lòng chưa từng sung sướng như vậy.

Môi đỏ mọng nhếch lên, trên mặt càng cười tươi như hoa.

“Người rõ là tốt rồi, dù sao, chuyện này người nên chịu trách nhiệm. . .”

Nói xong lời cuối cùng, âm lượng Độc Cô Ngạo Vũ nhẹ nhàng, trên mặt đều ngưng ngừng.

Chỉ tiếc, Cố Duy Nhất đang đưa lưng về phía hần, một chút đều không phát hiện ra.

Giờ phút này, nghe được lời nói Độc Cô Ngạo Vũ , chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, tỏ vẻ đã rõ ràng.

“Ừ, ta đã biết, ta không chơi xỏ người, ta sẽ phụ trách, được rồi, không có việc gì nói nữa, ta đi trước.”

Cố Duy Nhất vừa nói dứt lời, lập tức quay lại sải bước rời khỏi phòng ngủ.

Chỉ để lại Độc Cô Ngạo Vũ kích động vẻ mặt mừng như điên . . .

“Ha ha, nàng nói, nàng đối với ta phụ trách . . .”

. . .

Đã là đầu thu, vài ngày gần đây thời tiết trở nên mát mẻ .

Nhưng mà, Cố Duy Nhất thích nhất là loại thời tiết này.

Không giống mùa hè, ngày mùa hè nóng bức, đi ra ngoài một chút mồ hôi đầm đìa tuôn như mưa.

Cũng không giống như vào đông, bên ngoài gió lạnh, trên người mặc trang phục thật dày , hành động bất tiện.

Nhìn thấy thời tiết hiện nay trời cao mát mẻ , hưởng thụ gió thu, tâm tình Cố Duy Nhất trở nên sung sướng .

Mấy ngày nay, đối với Cố Duy Nhất mà nói, đúng là khoảng thời gian không tệ.

Bởi vì sau chuyện hội săn mùa thu, Độc Cô Ngạo Vũ đối với nàng thay đổi không ít.

Nghĩ đến, Độc Cô Ngạo Vũ là một người tri ân báo đáp, biết được nàng cứu hắn, cho nên hiện nay không giống trước kia khắp nơi nhắm vào nàng .

Chỉ là, mặc dù như thế, Cố Duy Nhất lại cảm giác được Độc Cô Ngạo Vũ là một người kỳ quái .

Mặc dù hắn không như trước đây nhắm vào nàng, nhưng hiện tại mỗi lần gặp nàng, sẽ trở nên như đại cô nương vậy, không được tự nhiên.

Có đôi khi, Cố Duy Nhất phát hiện, Độc Cô Ngạo Vũ thỉnh thoảng nhìn lên nàng.

Thật giống như bây giờ

Giờ phút này, sau khi Cố Duy Nhất luyện tập võ xong.

Lý Đạt là sư phụ bọn họ, mỗi ngày đều nghiêm túc huấn luyện chỉ bảo bọn họ võ công.

Nghiêm sư xuất cao đồ, gần đây võ nghệ Cố Duy Nhất tăng lên không ít.

Mặc dù mỗi ngày huấn luyện chỉ còn nửa cái mạng, nhưng Cố Duy Nhất không thấy khổ gì.

Cố Duy Nhất luyện tập thêm, không sợ cực khổ, Lý Đạt vô cùng vui mừng.

Nhưng đối với một người khác, mỗi lần Lý Đạt nhìn thấy đều không nhịn được lắc đầu thở dài, giống như bây giờ

“Thập Thất Gia, mời người chuyên tâm một chút, đừng phân tâm, ánh mắt người nhìn tới nơi nào ! ? Nếu như người cứ như vậy, coi như học một trăm năm, võ công cũng không tăng lên!”

Lý Đạt mở miệng, trong giọng nói, đều cực kì bất đắc dĩ.

Dù sao, hiện nay hắn chỉ bảo người có thân phận không tầm thường.

Nếu như đây là tiểu binh trong quân doanh hắn, hắn không nói hai lời, một cước hung hăng đá, rồi bảo bọn họ chạy quanh thao trường năm trăm vòng .

Chính là hiện nay, trước mắt là Thập Thất Gia, đệ đệ như trân bảo của Hoàng thượng, cho nên hắn chỉ có thể mở một con mắt nhắm một con mắt.

Chỉ là, nhận đồ đệ như vậy , đúng là tức tối đầy bụng a. . .

Lúc trong lòng Lý Đạt thở dài, mặt mày bất đắc dĩ.

Cố Duy Nhất nghe được lời Lý Đạt nói, ánh mắt quét một vòng, nhìn tới Độc Cô Ngạo Vũ đứng ở một bên.

Vừa lúc, đối đầu với ánh mắt Độc Cô Ngạo Vũ đang nhìn mình.

Trong khoảnh khắc, bốn mắt nhìn nhau, đầu tiên trên mặt Cố Duy Nhất sững sốt.

Lại thấy sau khi Độc Cô Ngạo Vũ nhìn thấy ánh mắt nàng, sợ giống như tiểu bạch thỏ gặp phải đại Hôi Lang vậy, cuống quýt thu hồi ánh mắt.

Đối với phản ứng của Độc Cô Ngạo Vũ, trong lòng Cố Duy Nhất nghi hoặc vô cùng.

Độc Cô Ngạo Vũ này, gần đây rốt cuộc là làm sao vậy! ?

Lúc trong lòng Cố Duy Nhất nghi hoặc, đột nhiên, một giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên từ phía sau bọn họ

“Xảy ra chuyện gì! ?”

Cùng với giọng nói trầm thấp quen thuộc kia vang lên, Cố Duy Nhất thấy trong lòng giật mình, lập tức nhanh chóng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy, người mới đến không phải người khác, đúng là Độc Cô Ngạo Phong!

Độc Cô Ngạo Phong lúc này, mặc một bộ áo măng bào màu đen thêu hình rồng, lưng đeo Yêu Đái màu đen viền vàng, phác họa dáng người cao to vô cùng tinh tế .

Một mái tóc dài đen nhánh, chỉ dùng một đai màu đen vấn tóc buộc ở sau ót, tôn lên gương mặt như được điêu luyện sắc sảo, gọt giũa tỉ mỉ mà thành.

Hình dáng rõ ràng, đường nét tuấn tú, mày kiếm bay nghiêng, mũi cao thẳng tắp, cánh mũi cân đối, đôi môi hình trái tim, một đôi đồng tử động lòng màu hổ phách, càng lấp lánh linh lợi.

Hai tay hấn để phía sau, lẳng lặng đứng ở nơi đó.

Gió thu phe phẩy, thổi tóc dài nam nhân tung bay, tay áo tung bay, lộ rõ khí phách!

Nam nhân này, giống như vừa sinh ra đã đứng trên đỉnh cao, quan sát người trong thế gian vậy.

Uy nghiêm, khí phách, tuấn tú, sang trọng như vậy. . .

Khiến mỗi lần Cố Duy Nhất thấy, tim đập dồn dập, nhanh không thôi.

Nhìn thấy Độc Cô Ngạo Phong đột nhiên đến đây , trong lòng Cố Duy Nhất mừng thầm vô cùng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn ngăm đen , bởi vì nam nhân này đến, lập tức mặt mày hớn hớn.

“Ha hã, phụ hoàng, hiện tại người không phải ở Ngự Thư Phòng phê duyệt tấu chương sao! ? Sao lại rảnh tới nơi này! ?”

Cố Duy Nhất vừa nói, người giống như con bướm, nhào tới bên cạnh Độc Cô Ngạo Phong .

Một đôi mắt to xinh đẹp , giờ phút này tràn đầy sự vui vẻ.

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, lại thấy Cố Duy Nhất lộ rõ vui vẻ, nhìn đôi mắt rạng rỡ đó, Độc Cô Ngạo Phong cảm thấy trong lòng mềm nhũn, đôi mắt nhìn Cố Duy Nhất càng thêm vài phần dịu dàng.

Mỗi ngày, đối mặt nhiều quốc gia đại sự như vậy, rất nhiều lúc Độc Cô Ngạo Phong cảm thấy mệt mỏi, có loại cảm giác không thở nổi .

Chỉ là, không biết từ lúc nào .

Chỉ cần tâm tình của hắn buồn bực, áp lực thật lớn, gặp lại một cô bé, nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp tràn đầy vui vẻ kia, áp lực mệt mỏi trong lòng lập tức biến mất không thấy dấu vết.

Trên người cô bé này như có loại ma lực làm người ta thả lỏng vậy.

Trong lòng Độc Cô Ngạo Phong nhớ lại, thấy Cố Duy Nhất bởi vì mới luyện võ, gò má rơi xuống vài sợi tóc, không nhận được vươn cánh tay thon thả, nhẹ nhàng vén lên ra sau vành tai Cố Duy Nhất .

Nhìn thấy hành động nam nhân này quan tâm , bàn tay đẹp , đôi mắt mang theo vài phần dịu dàng, Cố Duy Nhất cảm thấy như mình đang say, cơ hồ chìm đắm trong sự dịu dàng của nam nhân này , không thể tự kiềm chế . . .

Cho nên, Cố Duy Nhất tự nhiên không nhận thấy được, ánh mắt người nào đó nhìn mình y như oán phụ thâm cung ai oán tức giận . . .

Nhảy hố đề !!!!!

587. Chương 42: Vui Sống Khi Có Người Gặp Họa

Chương 42: Vui sống khi có người gặp họa

Edit : Hắc ám phù thủy

Lúc này, Độc Cô Ngạo Phong đưa tay kéo nhẹ tóc rơi ra phía sau của Cố Duy Nhất, môi đỏ mọng hé ra, trầm giọng mở miệng nói.

“Hôm nay sổ sách chẳng khác mọi khi là bao nên cũng đã xem xong. Lại nhớ rằng gần đây cũng không có xem tình hình luyện võ của các người, cũng không biết các người luyện võ đến đâu rồi”.

Nghe được lời nói của Độc Cô Ngạo Phong, liền hiểu rõ hẳn là đến để kiểm tra võ công của bọn họ, tức thì Cố Duy Nhất liền cong môi hồng lên, cười nói.

“Ha ha, thì ra phụ hoàng là tới kiểm tra tiến độ học tập của chúng ta, vậy thì Duy Nhất liền biểu diễn cho phụ hoàng xem vậy.”

Vừa nói dứt lời, con người Cố Duy Nhất liền lóe lên, lập tức liền cầm lên trường kiếm liền bắt đầu khoa chân múa tay.

Đối với kiếm thuật thì Cố Duy Nhất sau khi tới thế giới này mới học, nhưng bởi vì tư chất nàng thông minh lại không sợ vất vả nên đúng là học tập nhanh chóng.

Mặc dù không lợi hại như cao thủ võ lâm, nhưng cũng đến nơi đến chốn.

Nhìn Cố Duy Nhất đang cầm trường kiếm luyện chiêu thức, hai tay của Độc Cô Ngạo Phong để ra sau, mắt nhìn về phía Cố Duy Nhất lại càng mang theo tia tán thưởng.

“Lý Đạt, Duy Nhất học không tồi, quả là công lao của người.”

.

Độc Cô Ngạo Phong mở lời, trong giọng nói mang theo sự tán thưởng.

Nghe vậy, Lý Đạt lập tức nét mặt trầm xuống, sau đó liền một mực cung kính đối với Độc Cô Ngạo Phong nói.

“Hoàng thượng khen sai rồi, tất cả đều là do quận chúa Duy Nhất tư chất thông minh, hơn nữa lại chịu khó học tập nên mới có thể luyện tập tốt như vậy, vì vậy dù cho có sự phụ tốt như thế nào mà không có đồ đệ tốt thì cũng là uổng công.”

Nghe được lời nói của Lý Đạt, Độc Cô Ngạo Phong không khỏi nhẹ nhàng gật đầu.

Lập tức, ánh mắt quét một vòng, liền nhìn thấy Độc Cô Ngạo Vũ đứng một bên này giờ không lên tiếng.

Thấy Độc Cô Ngạo Vũ từ lúc bản thân đến cho đến giờ vẫn không lên tiếng, thấy vậy Độc Cô Ngạo Phong trong mắt mang theo vài tia nghi hoặc.

Dù sao, tính cách của đệ đệ hẳn hiểu rất rõ.

Chính là gần đây, tính cách đệ đệ của hẳn hình như thay đổi hoàn toàn.

Cũng không làm xằng làm bậy giống như trước đây, cũng không cùng Cố Duy Nhất đánh nhau hay khắc khẩu, hiện tại lại càng chưa từng như vậy im lặng, thật sự là làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Nghĩ tới đây, Độc Cô Ngạo Phong môi đỏ mọng liền hé ra, không khỏi mở miệng hỏi.

“A Vũ, đệ đạo gần đây rất im lặng, có phải gặp chuyện gì không?”

Nghe được lời nói của Độc Cô Ngạo Phong, cho dù hiện tại Độc Cô Ngạo Vũ có hờn dỗi thì trên mặt không khỏi sưng sốt, khuôn mặt tuần tú vừa ngẩng lên, lại đối đầu với ánh mắt sắc bén của Độc Cô Ngạo Phong, trong lòng không khỏi giật mình, lập tức như là sợ hãi bị người khác biết được tâm sự của chính bản thân, liền cuống quýt nhìn xuống dưới.

“Việc này, hoàng huynh, đệ không có gây ra chuyện gì hết, có thể là đạo gần đây luyện võ tương đối mệt.”

“Phải không?”

Nghe được lời nói của Độc Cô Ngạo Vũ, Độc Cô Ngạo Phong ánh mắt không khỏi nhẹ nhàng lóe sáng lên, trong lòng liền biết vị đệ đệ này của bản thân chắc chắn là có chuyện gặt hái.

Chỉ là Độc Cô Ngạo Phong cũng không suy nghĩ rất nhiều, hẳn biết bản thân mỗi người cũng có những lúc bản thân sẽ có tâm sự.

Nghĩ tới đây, Độc Cô Ngạo Phong liền nhấc tay rút một thanh trường kiếm ném về hướng Độc Cô Ngạo Vũ.

“A Vũ, tiếp lấy!”

Nghe được lời nói của Độc Cô Ngạo Phong, trên mặt Độc Cô Ngạo Vũ đầu tiên là sưng sốt, lập tức cuống quýt tiếp lấy trường kiếm mà Độc Cô Ngạo Phong ném tới.

“Việc này, hoàng huynh...”

“Người tập võ cũng được một thời gian ngắn, hôm nay liền để hoàng huynh thử xem thành tích của người đi!”

Nghe được lời nói của Độc Cô Ngạo Phong, Độc Cô Ngạo Vũ chỉ là nhẹ nhàng gạt đầu, liền cầm lấy trường kiếm, suy nghĩ nên luyện bộ kiếm pháp nào cho Độc Cô Ngạo Phong xem.

Tuy nhiên, chính lúc này Cố Duy Nhất ở bên cạnh đang luyện kiếm pháp nghe thấy, đôi mắt lập tức sáng ngời, môi hồng cong lên, không khỏi mở miệng cười nói.

“Ha ha, như vậy một người luyện chắc chắn sẽ nhầm chán vì vậy Độc Cô Ngạo Vũ tiếp chiêu!”

Cố Duy Nhất vừa dứt lời, thân hình chợt lóe, liền xông về phía Độc Cô Ngạo Vũ.

Trường kiếm trong tay không ngừng tấn công về phía Độc Cô Ngạo Vũ.

Độc Cô Ngạo Vũ thấy vậy, đầu tiên là bị dọa đến hoảng sợ, nhưng sau đó liền phục hồi tinh thần, lập tức tiến lên cùng Cố Duy Nhất so chiêu.

Mới ngắn ngủi mấy chiêu, Độc Cô Ngạo Vũ liền bị đánh cho hoa rơi nước chảy, khắp nơi chạy trốn.

“Này này này, đừng đánh, đừng đánh nữa...”

Nhìn thấy Độc Cô Ngạo Vũ bị chính mình đánh đến nỗi không ngừng chạy trốn chết, Cố Duy Nhất mặt mày liền hớn hở.

“Ha ha ha ha ha ha... Độc Cô Ngạo Vũ, người thật sự rất kém, liền ngay cả mấy chiêu của ta đều không tiếp được, ha ha ha ha ha ha...”

Cố Duy Nhất mở miệng cười đến rung hết cả người, trên mặt càng ngày càng rạng rỡ, tiếng cười như chuông bạc càng không ngừng từ trong miệng tràn ra.

Thấy dáng vẻ Cố Duy Nhất cười ha ha, Độc Cô Ngạo Vũ trên mặt không khỏi buồn bực, vệt đỏ thoáng xuất hiện, càng nhanh chóng lan lên hán hai gò má.

Trên mặt không khỏi quẩn bách, Độc Cô Ngạo Vũ không khỏi mở miệng than thở.

“Xú nha đầu người xuất thủ độc ác như vậy, có tiểu thư khuê các nào giống người như vậy không?”

“Ha hả? Ta vốn cũng không phải tiểu thư khuê các mà!”

Nghe được Độc Cô Ngạo Vũ than thở, Cố Duy Nhất lập tức không khách khí mở miệng nói.

Dù sao, cho dù ở hiện đại hay ở hiện tại Cố Duy Nhất cũng biết chính mình cứ chỉ không thể so được với nữ hài tử nhà khác, nhà nhận lịch thiệp.

Nghe được Cố Duy Nhất hào phóng thừa nhận, Độc Cô Ngạo Vũ trên mặt không khỏi mang theo chút buồn bực, đối với lời nói của Cố Duy Nhất chính là không còn gì để nói.

Môi đỏ mọng liền hé ra, không khỏi than thở nói.

“Người hung hãn như vậy, sau này ai dám lấy người?”

Lời nói của Độc Cô Ngạo Vũ tuy nhỏ, nhưng lời lẽ thì lại một chữ cũng không sót rơi vào tai Cố Duy Nhất.

Nghe vậy, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi giật mình, lập tức ánh mắt liền đảo nhìn quanh một lượt, liền hướng về phía Độc Cô Ngạo Phong đang đứng mà nhìn lại.

Nhận thấy ánh mắt của Độc Cô Ngạo Phong chính là đang nhìn đến hướng bên này, trong lòng không khỏi giật nảy lên, một luồng khí nóng không khỏi từ đáy lòng mà hướng lên mặt.

Hai gò má nóng hầm hập, tim cũng đập lồi vài nhịp.

Trên mặt lại càng không khỏi mang theo vài phần ngại ngùng cùng hổ thẹn.

“Nếu không được thì thôi! Chỉ cần không lấy người là được!”

“Người.. người...!”

Nghe được lời nói của Cố Duy Nhất, Độc Cô Ngạo Vũ đầu tiên trên mặt không tránh khỏi sửng sốt, nhưng lập tức chân mày liền nhíu lại, một ngọn lửa giận không vui nhanh chóng dâng trào trong lòng.

“Lời này của người là có ý tứ gì? Chẳng lẽ là...?”

Độc Cô Ngạo Vũ hé mở làn môi hồng, liền muốn mở miệng nói chút gì đó.

Một bên Độc Cô Ngạo Phong thấy vậy môi mỏng không khỏi hé miệng, trầm giọng nói.

“Được rồi, cũng không cần ồn ào nữa, A Vũ người học kiếm pháp lâu như vậy tại sao lại không đấu được với Duy Nhất, người a...”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, giọng nói đều là cực kì bất đắc dĩ.

Nghe vậy trên mặt Độc Cô Ngạo Vũ không khỏi buồn bực, lập tức lửa giận chợt tắt, cũng không dám lại lên tiếng.

Dù sao, hẳn chính là không sợ trời không sợ đất nhưng lại rất sợ vị hoàng huynh của mình.

Ngay tại lúc Độc Cô Ngạo Vũ cúi đầu xuống, không dám lên tiếng, Cố Duy Nhất đảo mắt nhìn quanh một lượt, đột nhiên lại nhìn thấy một đàn chim nhận bay qua, ngay lập tức đôi mắt sáng ngời.

“Nha! Phụ hoàng người mau nhìn, là chim nhận!”

Cố Duy Nhất mở miệng, mặt mày vô cùng kích động.

Đôi con người tràn đầy kích động và hưng phấn, lại đứng ngây người mà nhìn lên trời.

Giờ phút này đã là cuối thu, trời cao không khí trong lành, nhìn đàn chim nhận bay đều tắm tấp, không ngừng bay về phía nam.

Ngay khi nghe được lời nói của Cố Duy Nhất, Độc Cô Ngạo Phong trên mặt vốn là sửng sốt lập tức từ từ ngược mặt lên hướng trời cao mà nhìn.

Ngay lúc nhìn thấy đàn chim nhận trên bầu trời, Độc Cô Ngạo Phong không khỏi nhanh chóng di chuyển cơ thể, hướng tới nơi đặt cung thuận tay cầm lên cây cung cùng với ba mũi tên, liền chia lên trời cao.

Thấy hành động của Độc Cô Ngạo Phong trên mặt Cố Duy Nhất không khỏi xuất hiện sự sửng sốt, trong mắt nhìn hướng Độc Cô Ngạo Phong không thể nào che dấu được sự si mê và kinh ngạc.

Chỉ thấy nam nhân trước mặt cầm cung tên trong tay, bóng hình tiêu sái lưu loát.

Ánh mặt trời rực rỡ, thẳng tắp chiếu lên người nam nhân phẳng phất như trên người nam nhân được phủ thêm một tầng ánh vàng rực rỡ, khiến nam nhân càng thêm khí chất bất phàm, khí phách vương giả, vô cùng tinh tế.

Nam nhân này quả thật là tuấn tú đến nỗi người và thần đều ghen tị, từng cử chỉ hành động đều vô cùng tao nhã bất phàm.

Ngay tại lúc Cố Duy Nhất khôi phục lại cảm nghĩ trong lòng, liền lập tức nghe thấy một tiếng “Vèo”, chỉ thấy ba cung tên từ trên tay nam nhân đang hướng chim nhạn trên trời phóng tới.

Ngay sau đó, chỉ thấy mũi tên hướng về phía đàn chim bay tới, bầy chim nhạn lập tức hoảng sợ liền nhanh chóng tản ra.

Chỉ thấy ba con chim nhạn trong đàn thẳng tắp rơi xuống trên mặt đất.

Nhìn thấy chim nhạn rơi trên mặt đất, lập tức có người nhanh chóng nhặt lên, sau đó đưa đến trước mặt Độc Cô Ngạo Phong.

Thị vệ cung kính đưa lên ba con chim nhạn, chỉ nhìn thấy chúng chính là bị một mũi tên xuyên tim, Cố Duy Nhất cũng là ghen hờn nhìn trân trối, mặt mày tràn ngập kinh ngạc.

“Oa, phụ hoàng, người thật là lợi hại! Thật là bách phát bách trúng!”

Cố Duy Nhất giật mình la lên, ánh mắt nhìn Độc Cô Ngạo Phong càng không che dấu chút nào sự sung bái.

Dù sao đối với Cố Duy Nhất một người từ nhỏ đã tập võ thì chính là luôn sung bái những người có võ công cao cường.

Hiện nay lại nhìn thấy được cách bắn cung như thần, bách phát bách trúng của Độc Cô Ngạo Phong quả thực khiến Cố Duy Nhất bái phục sát đất.

Nghe được lời nói của Cố Duy Nhất, lại thấy Cố Duy Nhất nhìn về phía mình trong mắt tràn đầy sự sùng bái thì Độc Cô Ngạo Phong không khỏi môi mông nhẹ nhàng cong lên, mở miệng cười nói.

“Ha ha, việc này chỉ cần Duy Nhất người cố gắng liền cũng có thể làm được.”

“Có thật không?”

Nghe được lời nói của Độc Cô Ngạo Phong, Cố Duy Nhất liền mở miệng, trong giọng nói không khỏi mang theo vài phần không dám tin.

Nghe thấy vậy, Độc Cô Ngạo Phong không khỏi gật đầu nhẹ nhàng.

“Đó là tự nhiên, trăm tin tưởng người có thể làm được.”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy bản thân tràn đầy năng lượng, đôi mắt sáng ngời, hé đôi môi hồng, gật đầu kiên định nói.

“Dạ, có được lời nói này của phụ hoàng, Cố Duy Nhất nhất định sẽ cố gắng hơn nữa, tuyệt đối sẽ không khiến phụ hoàng thất vọng.”

Cố Duy Nhất mở miệng nói, trên mặt cũng tràn đầy vẻ tự tin, phẳng phất giống như con gà chọi.

Cũng không biết rằng, Độc Cô Ngạo Vũ vốn đứng một bên sau khi nghe thấy được lời nói của Cố Duy Nhất, lại thấy được ánh mắt của Cố Duy Nhất từ đầu đến cuối cũng chưa từng rời khỏi người Độc Cô Ngạo Phong, càng khiến cho gương mặt tuấn tú không khỏi buồn bực.

Giờ phút này, Độc Cô Ngạo Vũ chỉ thấy ề ảm trong lòng, phẳng phất như vừa làm đổ bình ngũ vị, trong lòng lại nổi lên cái tư vị.

Tại sao thiếu nữ này, từ lúc hoàng huynh đến đây ánh mắt của nàng liền rơi trên người hoàng huynh của hần?

Còn nữa, giờ phút này ánh mắt nàng tràn ngập sự vui vẻ mà cho tới tận bây giờ cũng chưa bao giờ biểu lộ như vậy đối với hần.

Chẳng lẽ, hần thật sự không bằng hoàng huynh của hần?

Nghĩ tới đây Độc Cô Ngạo Vũ không khỏi nặng nề hừ một tiếng.

Nghe được tiếng hừ Độc Cô Ngạo Vũ, trên mặt Cố Duy Nhất không khỏi sửng sốt, lập tức ánh mắt dịch chuyển, liền nhìn thấy thần sắc của Độc Cô Ngạo Vũ.

Thấy dáng vẻ của Độc Cô Ngạo Vũ như giảm phải phân bộ dáng, trong lòng liền nổi lên nghi hoặc.

Ngay sau đó, như nghĩ đến việc gì chân mày không khỏi cau lại.

“Độc Cô Ngạo Vũ, ngươi đây là có ý gì?”

Cố Duy Nhất mở miệng nói mang theo vẻ mặt không vui.

Trong lòng liền cho rằng Độc Cô Ngạo Vũ đang xem thường nàng, không tin nàng có thể học nó thành công như Độc Cô Ngạo Phong.

Nghe được lời nói của Cố Duy Nhất, Độc Cô Ngạo Vũ đầu tiên là sửng sốt, lại nhìn thấy được Cố Duy Nhất cau mày, không vui bộ dáng liền ý thức được Cố Duy Nhất khẳng định là hiểu lầm ý của bản thân.

Thấy vậy Độc Cô Ngạo Vũ tính mở miệng giải thích.

Chỉ là sau đó lại như nghĩ đến việc gì, môi mỏng chỉ hé ra, lạnh nhạt hừ một tiếng.

“Hừ! Chỉ bằng ngươi?”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, giọng điệu tràn ngập sự khinh thường.

Nghe vậy, Cố Duy Nhất càng tức giận trợn trừng mắt, nghiêng răng nghiêng lợi.

Ánh mắt nhìn Độc Cô Ngạo Vũ chỉ thiếu nước phun ra lửa.

Đối với dáng vẻ Cố Duy Nhất đang tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, Độc Cô Ngạo Vũ nhìn thấy dáng vẻ này tâm tình không khỏi bắt đầu cảm thấy sung sướng.

Hần cũng không biết bản thân rốt cuộc bị làm sao, chỉ biết đối với thiếu nữ trước mặt này hần luôn không nói được một lời hay với nàng mà lại thường xuyên làm nàng tức giận.

Chỉ ít hiện tại, ánh mắt nàng liền rơi tại trên người hần không phải sao?

Liền ngay trong lúc Độc Cô Ngạo Vũ đang suy nghĩ thì đứng ở một bên Độc Cô Ngạo Phong nghe được những lời nói của Độc Cô Ngạo Vũ, chân mày không khỏi cau lại, ánh mắt nhìn Độc Cô Ngạo Vũ mang theo vài phần không vui.

“A Vũ, Duy Nhất học giỏi hiếm thấy, ngươi lại không bằng nàng thì thôi đi, vậy tại sao lại luôn cư xử như vậy, trầm rớt cuộc nên làm sao với ngươi đây? Chẳng lẽ, thật sự phải đưa ngươi lên đỉnh núi Khôn Sơn”

Nghe được lời nói này của Độc Cô Ngạo Phong, vốn vẻ mặt khinh thường ngạo mạn của Độc Cô Ngạo Vũ lập tức mang theo thần sắc hốt hoảng.

“Hoàng huynh, ngươi ngàn vạn lần đừng đưa đệ lên núi Khôn Sơn! Đệ sau này sẽ học tập thật tốt mà.”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng nói, trên mặt đều tràn ngập bối rối sợ hãi.

Thấy vậy, trên mặt Cố Duy Nhất không khỏi sửng sốt, mang theo nghi hoặc trong lòng.

“Khôn Sơn? Nó là địa phương nào?”

Nhìn thấy vẻ mặt mang đầy nghi hoặc của Cố Duy Nhất, đứng một bên Lý Đạt thấy vậy liền giải thích.

“Khôn Sơn thuộc Thương Lang Quốc nằm ở phía đông, là ngọn núi cao lớn nằm giữa biển, ở đó bốn phía đều bị biển bao quanh. Là một ngọn núi vô cùng hiểm trở, cũng là nơi sản sinh ra rất nhiều hiền tài, ở nơi đó có rất nhiều cao nhân có võ công cao cường. Phàm là người từ Khôn Sơn đi ra đều là người có tư chất đặc biệt, đều sẽ có một thân võ công tốt, nghe nói bên trong Khôn Sơn kỷ luật vô cùng nghiêm ngặt. Hơn nữa nơi này chưa bao giờ để ý thân phận của người, cho dù trước đó người là một khất cái, dân chúng bình thường, hay hoàng tử công chúa, thậm chí là Hoàng thượng cũng được đối xử giống nhau. Cho nên có rất nhiều quốc gia không ít Hoàng tộc hay quan lại các loại mong đợi con cái hơn đời đều sẽ đưa đứa nhỏ đến Khôn Sơn học tập. Hơn nữa nghe nói hầu hết lên Khôn Sơn, người nếu không thông qua được sát hạch thì sẽ không được xuống núi. Cho nên nơi đó có người học mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm cũng không xuống núi được.”

Nghe được lời Lý Đạt nói, Cố Duy Nhất không khỏi tỉnh ngộ.

“Thì ra là thế...”

Khó trách Độc Cô Ngạo Vũ nghe đến Khôn Sơn liền thần sắc biến đổi.

Dù sao lấy tư chất của hắn, có lên Khôn Sơn chỉ sợ cả đời đều không xuống núi được.

Nơi đó làm sao giống được bây giờ, mỗi ngày đều thịt cá, cuộc đời sống trong áo gấm ăn ngon.

Liền trong lúc Cố Duy Nhất suy nghĩ, Độc Cô Ngạo Phong nghe được lời nói của Độc Cô Ngạo Vũ, lại thấy hắn ánh mắt khẩn trương, nhếch đôi môi mỏng, vẻ mặt bất đắc dĩ và ngưng trọng.

“Người đã không muốn đi Khôn Sơn như vậy sau này nên ham học, nếu như lại khiến trẫm thất vọng, trẫm thật sự sẽ đưa người lên Khôn Sơn. Đến lúc đó, cho dù người có van xin thế nào, trẫm tuyệt đối không mềm lòng.”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng nói, giọng điệu tuy nhẹ nhàng nhưng lại lộ rõ uy nghiêm và cảnh cáo.

Điều này chứng tỏ lời nói của hắn không phải là lời nói đùa.

Nghe vậy, Độc Cô Ngạo Vũ lập tức gật đầu nói.

“Được, hoàng huynh an tâm, đệ đã biết, đệ thề sau này tuyệt đối sẽ học tập thật tốt, sẽ không lười biếng, chỉ cần hoàng huynh không đưa đệ lên Khôn Sơn là tốt rồi.”

Lời vừa nói xong, ánh mắt Độc Cô Ngạo Vũ không khỏi nhìn về phía Cố Duy Nhất.

“Thật ra đệ không đành lòng rời đi nơi này.”

Đối với lời nói của Độc Cô Ngạo Vũ, Cố Duy Nhất chỉ cho là Độc Cô Ngạo Vũ chính là không nỡ rời đi cuộc sống sung sướng xa hoa mà thôi.

Cũng chưa từng chú ý tới rằng ánh mắt của Độc Cô Ngạo Vũ khi nhìn về phía mình trong ánh mắt đó chỉ có lưu luyến không rời.

Độc Cô Ngạo Phong nghe được Độc Cô Ngạo Vũ không ngừng hết lần này tới lần khác cam đoan với mình, liền nhẹ nhàng mấp máy môi nói.

“Chỉ cần người nhớ kỹ lời nói hôm nay, đừng chỉ có nói xong rồi lại quên là được.”

“Được được hoàng huynh, đệ thề tuyệt đối sẽ không quên lời nói hôm nay.”

Như lại sợ Độc Cô Ngạo Phong không tin, thật sự sẽ đưa mình lên Khôn Sơn Độc Cô Ngạo Vũ liền giơ ba ngón tay lên thề với trời.

Nhìn thấy dáng vẻ đầy căng thẳng của Độc Cô Ngạo Vũ, Cố Duy Nhất đứng một bên trông thấy vậy vốn không nhịn được cười liên tục một tiếng, lại hả hê cười.

Đối với Cố Duy Nhất hả hê cười Độc Cô Ngạo Vũ nghe thấy chân mày không khỏi chau lại, lại nhìn về phía Cố Duy Nhất ánh mắt liền không khỏi mang theo vào phần tức giận và vài phần ai oán.

Trong lòng liền ảo não.

Xú nha đầu này nghe thấy hoàng huynh muốn đưa hấn lên Khôn Sơn liền cười hả hê, chẳng lẽ nàng thật sự hy vọng hấn bị hoàng huynh đưa lên Khôn Sơn liền cả đời cũng không thấy được nàng sao?

Chẳng lẽ nàng đã quên nàng lần trước đã nhìn thấy thân thể hấn sao?

Chẳng lẽ nàng đã quên lời nói của bản thân?

Nàng nói nàng sẽ chịu trách nhiệm đối với hấn không phải vậy sao?

588. Chương 43 : Tự Mình Mang Binh

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 43 : Tự mình mang binh

Edit : Hạ San

Cố Duy Nhất cho là cứ như hiện tại, cuộc sống nhạt nhẽo tầm thường như vậy mà trôi đi, mỗi ngày đều là sung sướng đầy đủ, thì đột nhiên tiền tuyến có tin khẩn cấp. Ở biên cảnh Thương Lang Quốc đột nhiên xuất hiện phản quân. Đầu tiên là đầu độc sau là ôn dịch. Đại Tướng quân canh gác biên cảnh cũng không may bị bệnh nặng, tiền tuyến một lần báo nguy lớn.

Vì chuyện này, Độc Cô Ngạo Phong quả thực vài đêm cũng không ngủ nổi.

Mỗi ngày không phải đang thượng triều, chính là tại bên trong Ngự Thư Phòng, cùng đại thần trong triều bàn bạc quốc sự, ánh mắt đồ ngẫu, cả người cũng vì thế mà gầy gò .

Cố Duy Nhất biết được chuyện này lo lắng quá chừng.

Nhiều lần muốn đi thăm Độc Cô Ngạo Phong thế nhưng lần nào hấn cũng đang cùng đại thần bàn bạc quốc sự vì thế phải vòng vèo trở về.

Trong lòng, mỗi ngày đều khẩn cầu hy vọng biên cảnh có thể bình tĩnh.

Không chỉ cho dân chúng biên cảnh thêm thời gian yên ổn, cũng là hy vọng Độc Cô Ngạo Phong vì thế mà bớt vất vả.

Dù sao, nàng từ khi đi tới triều đại này mỗi ngày đều nhìn thấy Độc Cô Ngạo Phong không phải đang thượng triều, chính là tại Ngự Thư Phòng phê duyệt tấu chương, thời gian nghỉ ngơi quả thực là có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Độc Cô Ngạo Phong làm như vậy tuy là hoàng đế tốt, đáng để dân chúng yêu mến. Thế nhưng vì thế mà xem nhẹ chính mình quả thực là không nên, khiến cho người ta đau lòng.

Mỗi ngày Cố Duy Nhất đều là cầu nguyện cho tình hình biên cảnh được lắng xuống. Nào ngờ lại hay tin tình hình chiến sự biên cảnh thế nhưng lại leo thang. Nghe tới chuyện này, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy Ngũ Lôi giáng xuống đầu “Ầm” một tiếng, cả người chấn động.

“Phụ hoàng, người muốn đích thân mang binh diệt trừ phản quân!”

Trong Ngự Thư Phòng, Cố Duy Nhất thật vất vả mới tìm được thời gian, có thể đến thăm Độc Cô Ngạo Phong lại nghe được, chính là Độc Cô Ngạo Phong quyết định như vậy.

Ngay lập tức, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy đại não trống rỗng, mắt nhắm trợn tròn, trong mắt đều là không dám tin và kinh ngạc.

Dù sao, Cố Duy Nhất mặc dù biết lần này sự kiện phản quân phi thường nghiêm trọng, hơn nữa các loại đầu độc, ôn dịch nói vậy cũng là do nhưng phản quân này làm chuyện quỷ đi.

Chính là, Cố Duy Nhất lại từ đầu đều không hề nghĩ tới, Độc Cô Ngạo Phong sẽ tự mình mang binh giải quyết chuyện này.

Vừa nghĩ tới, Độc Cô Ngạo Phong muốn đích thân mang binh muốn rời khỏi chính mình. Khiến Cố Duy Nhất liền cảm giác được cả người đều bối rối.

Hai hàng lông mày cau lại, nhìn ánh mắt Độc Cô Ngạo Phong càng là lo lắng bất an lo lắng cùng không đành lòng.

“Phụ hoàng, chẳng lẽ không có biện pháp khác giải quyết sao!? Trong triều khảng định còn rất nhiều tướng quân đại thần có khả năng đi biên cảnh giải quyết chuyện này, không nhất thiết người phải tự mình mang binh, người chính là hoàng đế Thương Lang Quốc a, nếu như người đi biên cảnh, như vậy đại sự trong triều ai xử lý! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng nói một trận, chỉ vì nghĩ muốn lưu lại Độc Cô Ngạo Phong.

Đối với điều này, Độc Cô Ngạo Phong như thế nào không biết! ?

Người trước mắt tràn đầy lo lắng không đành lòng, Độc Cô Ngạo Phong nhẹ nhàng thở dài một hơi, lập tức không nhìn được đưa tay sờ đầu tiểu oa nhi, môi mỏng hé ra trầm giọng nói.

“Duy Nhất, trầm biết người không đành lòng để trầm rời đi, chính là chuyện này trầm đã quyết định, người vẫn còn nhỏ rất nhiều chuyện coi như trầm nói, người cũng không hiểu. Trầm chỉ có thể nói người đợi trầm xử lý tốt chuyện này, nhất định sẽ nhanh chóng trở về.”

“Chính là. . .”

Nghe Độc Cô Ngạo Phong nói, Cố Duy Nhất trong lòng biết, hẳn là người nói sao làm vậy chuyện gì đã quyết liền không thay đổi .

Chính là, Cố Duy Nhất có lẽ không nỡ.

Dù sao từ khi đi tới triều đại này, gặp phải Độc Cô Ngạo Phong trong lòng đã định hẳn chính là người nàng cả đời dựa vào.

Cho tới nay, Cố Duy Nhất đều không hề nghĩ tới hai người lại có lúc tách ra.

Lại còn phải nói, đánh giặc không giống đi dạo, nếu lỡ may có chuyện gì thì phải làm sao?

Càng nghĩ, trong lòng càng là lo lắng, coi như Độc Cô Ngạo Phong đang ngồi trước mắt mình thế nhưng trong lòng trái tim không thở nổi.

Trong lúc Cố Duy Nhất lo lắng, Độc Cô Ngạo Phong hé miệng nở nụ cười nói

“Được rồi, người chẳng lẽ đối với phụ hoàng một chút tin tưởng người cũng không có! ?”

“Không phải.... Phụ hoàng.... hiện tại trong cảm nhận của Duy Nhất trên thế giới này người lợi hại nhất, không có chuyện gì có thể làm khó của người. Chỉ là Duy Nhất chỉ đang lo lắng. . .”

Cố Duy Nhất mở miệng, trên mặt đều là cực kỳ lo lắng.

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, Độc Cô Ngạo Phong trong lòng không khỏi giật nảy lên một cái.

Dù sao, trước mắt tiểu oa nhi này mới mười hai mười ba tuổi, lại như thế hiểu chuyện, thật sự là khiến hẳn vui mừng.

“Nếu như A Vũ có thể có một nửa hiểu chuyện của người là tốt rồi, cho nên lần này đây trầm tính toán đưa A Vũ đến Khôn Sơn học tập.”

“Cái gì!? Khôn Sơn!? Lần trước không phải phụ hoàng đã đáp ứng hẳn, không đẩy hẳn đến Khôn Sơn sao!?”

Nghe được Độc Cô Ngạo Phong nói, Cố Duy Nhất trên mặt không khỏi sửng sốt.

Nhìn thấy gương mặt mang nghi hoặc của Cố Duy Nhất, Độc Cô Ngạo Phong chỉ là nhẹ nhàng thở dài một hơi mở miệng nói.

“Kỳ thật chuyện này trầm cũng suy nghĩ rất lâu... Trước đây là không đành lòng đưa A Vũ đến Khôn Sơn bởi vì chỉ cần trầm ở chỗ này là có thể nhìn thấy hẳn, không cho hẳn làm liều. Nhưng hiện nay trầm đích thân mang binh cũng không biết khi nào mới trở về... Trầm chỉ sợ lúc trầm không có ở đây A Vũ lại lười

biếng làm xằng làm bậy, không chịu học hành mà sống vô mục đích thế chẳng phải là hỏng một đời sao!? Còn mang theo A Vũ bên người, nếu lỡ gặp phải nguy hiểm, trăm sợ không thể thời thời khắc khắc đều nhìn thấy hắn, bảo vệ hắn, cho nên chỉ có đưa hắn đến Khôn Sơn, hy vọng ở nơi này A Vũ có thể tập võ thật tốt, đây cũng là nơi an toàn và tốt nhất với hắn.”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, lời nói thâm thúy nói.

Nghe vậy, trong lòng Cố Duy Nhất nhói lên một cái.

Bởi vì nàng biết Độc Cô Ngạo Phong đưa ra quyết định này, đều là suy nghĩ cho Độc Cô Ngạo Vũ.

Độc Cô Ngạo Vũ thật sự may mắn, có thể gặp được một caca như vậy mà luôn suy nghĩ lo lắng cho mình.

Bởi vì như thế, Cố Duy Nhất đối với nam nhân trước mắt này mới càng thêm đau lòng.

Nam nhân này trên vai không chỉ có quốc gia dân chúng, mà còn gánh thêm trách nhiệm huynh trưởng, phụ thân. Mọi việc đều vì người khác mà suy nghĩ, lại chưa bao giờ lo nghĩ cho chính mình.

Người như vậy thế gian thật khó tìm. Nàng coi như không đành lòng nhưng cũng không muốn tăng thêm phiền não cho hắn.

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất trên mặt không khỏi rùng mình, đối với Độc Cô Ngạo Phong càng là mặt mày chăm chú nói.

“Phụ hoàng... Sau khi người rời khỏi Duy Nhất nhất định sẽ thật tốt chiếu cố chính mình, tuyệt đối sẽ không khiến phụ hoàng lo lắng. Duy Nhất hiện tại cũng chúc phụ hoàng có thể sớm ngày tiêu diệt phản quân, sớm ngày trở về!”

Cố Duy Nhất mở miệng, vẻ mặt chăm chú khẳng định.

Nghe được Cố Duy Nhất nói thế, Độc Cô Ngạo Phong tim đập dồn dập.

Lập tức đồng màu mắt hổ phách kia lẳng lẳng rơi trên người thiếu nữ trước mắt.

Chỉ thấy tiểu oa nhi rõ ràng vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, tuổi còn trẻ thế nhưng hắn lại mơ hồ cảm giác được ở bên trong thân thể nhỏ nhắn này lại chứa một linh hồn thành thực so với tuổi thực của nàng rất nhiều.

Nhìn thấy một đôi mắt trong suốt quen thuộc như vậy, chỉ là Độc Cô Ngạo Phong biết tiểu nữ oa trước mắt này là Cố Duy Nhất.... Không phải nàng. . .

Trước mắt này Cố Duy Nhất, là thế gian độc nhất vô nhị!

. . .

“Nha... Thập Thất Gia... Quận chúa đã nghỉ ngơi người không thể vào.!”

Đêm đã khuya .

Trời cao mây đen bao trùm một mảnh đậm đặc, càng là thật thấp áp chế ở giữa không trung.

Nương theo từng đạo sấm chớp sáng lòa là một hồi sấm chớp mưa bão sắp sửa kéo đến.

Gần đây ban đêm thời tiết dần dần trầm xuống, Cố Duy Nhất hôm nay cũng thật sớm đi ngủ.

Tuy nhiên vào đúng thời điểm này, phòng ngủ yên tĩnh bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng kêu bối rối của cung nhân.

Nghe vậy, trong lòng Cố Duy Nhất giật nảy lên một cái, lập tức nhanh chóng ngồi dậy, đảo mắt nhìn quanh một lượt, liền hướng tới bên ngoài phòng ngủ nhìn lại.

Vừa lúc nhìn tới liền thấy cánh cửa phòng ngủ được chạm trở long phượng, từ bên ngoài bị người hung hăng đẩy vào.

Bóng dáng cao to của Độc Cô Ngạo Vũ cũng xuất hiện ở cửa phòng.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất trên mặt không khỏi sửng sốt, môi hồng hé mở không khỏi giật mình la lên thành tiếng.

“Độc Cô Ngạo Vũ... người canh ba nửa đêm không ngủ được, đến phòng ngủ của ta là muốn làm cái gì! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng, trên mặt đều là vẻ nghi hoặc.

Dù nghe được lời này Độc Cô Ngạo Vũ lại không hề mở miệng nói chuyện, chỉ là nhanh chóng vọt tới trước mặt Cố Duy Nhất, vươn tay đuổi ra liền gắt gao bắt được hai vai nàng mở miệng nói.

“Hoàng huynh muốn đưa ta đến Khôn Sơn! Ta nên làm cái gì bây giờ! ?”

“.....A.....! Người là vì chuyện này mới canh ba nửa đêm xông vào phòng ngủ của ta?”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Vũ, Cố Duy Nhất trên mặt đầu tiên là sửng sốt, lập tức môi đỏ mọng hé ra, mở miệng hỏi.

Nghe tới lời Cố Duy Nhất nói, Độc Cô Ngạo Vũ trên mặt sửng sốt, chân mày cau lại một cái, trong giọng nói đều là kinh ngạc.

“Chẳng lẽ chuyện này người đã sớm biết! ?”

“Đúng vậy! Hôm nay phụ hoàng đã nói với ta, phụ hoàng muốn đích thân mang binh thế nhưng lại không biết ngày về, sợ người tại hoàng cung sẽ làm làm xằng làm bậy, vẫn dốt võ nát sẽ làm hại người, cho nên đặc biệt đưa người đến Khôn Sơn tập võ.”

Cố Duy Nhất mở miệng, nhất điểm đều không hề giấu diếm, đem chuyện tình mình biết nói ra toàn bộ.

Nghe vậy, Độc Cô Ngạo Vũ môi đỏ mọng không khỏi mở ra, nhìn Cố Duy Nhất càng là mang theo vài phần tra hỏi.

“Người cũng biết....? Ý của người là! ?”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất càng là vài phần dè dặt và chờ mong.

Nghe vậy, Cố Duy Nhất trên mặt sửng sốt.

“Cái gì mà ý của ta!? Đây là phụ hoàng quyết định, ta đương nhiên là ủng hộ!”

“Cái gì.....? Ý của người là người cũng ủng hộ ta đi Khôn Sơn!? Cái nơi mà nếu như sát hạch võ không thông qua, liền khẳng định ở nơi này không thể rời khỏi, nếu như ta mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm vẫn không thông qua thì mãi mãi ở nơi này????”

Nói tới đây, Độc Cô Ngạo Vũ cau hàng mi lại tràn đầy lo lắng.

Ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất càng là lộ rõ lo âu và không đành lòng.

Chỉ tiếc, Cố Duy Nhất chưa từng nhận ra được điểm này, lại nghe được lời Độc Cô Ngạo Vũ trên mặt đầu tiên là sửng sốt.

“Ta phải làm sao bây giờ! ?”

Vừa nói dứt lời, Cố Duy Nhất như nghĩ đến cái gì, hai tay khoanh trước ngực, nhìn phía Độc Cô Ngạo Vũ ánh mắt đều là trêu chọc và vui vẻ.

“Ha ha... Độc Cô Ngạo Vũ, bây giờ người mới biết tư chất chính mình kỳ thật kém vô cùng ư... đi Khôn Sơn chính là có đi không về, cho nên liền sợ hãi lo lắng, có đúng hay không! ? Nhưng mà, người lo lắng cũng không có ích gì, người học võ nhiều năm như vậy có lẽ đều là công phu mèo quào. Nếu như đi Khôn Sơn, ở nơi này người chẳng còn là cái gì Thập Thất Gia, cái gì cơm rau dưa còn là mỗi ngày tập võ, đối với người mà nói là một loại hành hạ.”

Cố Duy Nhất mở miệng, vừa nói nhìn phía Độc Cô Ngạo Vũ, càng là nhìn có chút hả hê.

Nghe vậy thấy Cố Duy Nhất kia nhìn có chút hả hê khuôn mặt tươi cười, Độc Cô Ngạo Vũ cau hàng mi lại, trong lòng không khỏi nảy lên một cỗ ngọn lửa vô danh .

Hé mở làn môi hồng, không khỏi gằm nhẹ thành tiếng.

“Đến lúc nào người lại còn đối với ta nhìn có chút hả hê! ? Chẳng lẽ người thật sự không lo lắng một chút nào sao! ? Nếu như ta đi Khôn Sơn thật sự không thể rời khỏi, cả đời khốn ở nơi này, như thế người chẳng khác nào cả đời chính thức trở thành bà cô không chồng sao! ?”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng gằm nhẹ, nhìn Cố Duy Nhất ánh mắt càng là âm u mang theo tức giận.

Nghe vậy, Cố Duy Nhất trên mặt đầu tiên là sửng sốt, lập tức, hé mở làn môi hồng, không khỏi xì một tiếng khinh miệt.

“Ta phi... hừ.... Độc Cô Ngạo Vũ, người miệng như thế nào lại phá hư! ? Cái gì bà cô không chồng! ? Ta còn chưa lập gia đình, người cứ như vậy nguyên rửa ta sao! ? Cái này chưa nói, người đi Khôn Sơn cùng ta có quan hệ gì! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng nhìn phía Độc Cô Ngạo Vũ, ánh mắt cơ hồ phun lửa .

Tiểu tử thú này canh ba nửa đêm không ngủ được, tâm trạng thất thường đi đến nơi này, chỉ là vì trước khi đi muốn đến nguyên rửa nàng! ?

Xem ra, cái tiểu tử thú lại ngứa .

Nghĩ đến hiện tại hắn ở trước mắt, nàng nhất định phải thật tốt chỉnh sửa hắn một trận, coi như đây là quà ly biệt đi!

Trong lòng Cố Duy Nhất nhớ lại, trên tay càng là từ từ vặn vẹo, hơn nữa phát ra tiếng “răng rắc” thanh thúy từ đầu khớp xương.

Tuy nhiên, đương lúc Cố Duy Nhất làm tư thế chuẩn bị đánh người. Độc Cô Ngạo Vũ lại nghe câu nói kế tiếp kia, cả người lập tức giống như sét giáng giữa trời quang, chấn động ngây ra ngay tại chỗ.

“Cái gì! ? Người nói. . . Cái gì! ?”

Nghe Độc Cô Ngạo Vũ nói, Cố Duy Nhất mắt nhắm không khỏi trợn lên một cái, vẻ mặt kinh ngạc không nói nên lời.

Nghe vậy, lại thấy Cố Duy Nhất dáng vẻ ngây ra như phỗng, Độc Cô Ngạo Vũ hé mở làn môi hồng, không khỏi đem mới vừa rồi nói lời nói, lại lặp lại một lần.

“Lần trước, người không phải đã nhìn thấy hết thân thể của ta sao! ? Người cũng nói qua, người là đối với ta phụ trách, như vậy chúng ta không phải là phu thê chưa cưới sao! ? Nếu như ta đi Khôn Sơn, người nên làm cái gì bây giờ? ! Nói không chừng, người sẽ cả đời không thành thân, chờ ta đã trở về.... Bản thân ta cũng biết, ta về điểm võ công này hù dọa người không quá tệ, nếu như đi Khôn Sơn lại nghĩ muốn rời khỏi chỉ sợ. . .”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng, nói xong lời cuối cùng càng là vẻ mặt xấu hổ ngượng ngùng.

Dù sao, hắn bình thường làm xằng làm bậy, chỉ là việc quan trọng trước mắt, cũng không quản được vấn đề mặt mũi.

Hắn là thật sự lo lắng a!

Mới vừa rồi biết được hoàng huynh muốn đưa hắn đến Khôn Sơn, hắn liền sợ giống như lửa đốt tới mông, vội vội vàng vàng đi tìm đáp án từ hoàng huynh.

Nhưng chính miệng hoàng huynh nói cho hắn biết, hắn thật sự bị đưa đi Khôn Sơn, hơn nữa không cho thể phản đối, hắn quả thực điên mất rồi.

Hắn trong lòng biết cá tính hoàng huynh nói sao làm vậy, hoàng huynh ra quyết định này là không thể phản kháng, cho nên bản thân mới lo lắng không thôi, bối rối vội vội vàng vàng, tính toán cho nữ nhân này biết chuyện.

Ai biết nữ nhân này lại sớm biết chuyện, nhưng lại vẻ mặt lại thờ ơ, thật sự là muốn chọc giận hắn .

Trong lòng Độc Cô Ngạo Vũ tức giận cực kỳ, Cố Duy Nhất nghe được lời Độc Cô Ngạo Vũ, trên mặt lại lần nữa sững sốt đại não càng là có thêm trống rỗng.

Mất nhưng tròn trịa, nhìn phía Độc Cô Ngạo Vũ ánh mắt càng như thấy quỷ.

“Người, người mới vừa rồi nói cái gì!? phu thê chưa cưới? Chúng ta đến lúc nào là phu thê chưa cưới...? Như thế nào ta không biết chuyện này? Độc Cô Ngạo Vũ người là đồ giả mạo hoặc là muốn trêu chọc ta a... ! ?”

Nói tới đây, Cố Duy Nhất quyết đoán cho rằng Độc Cô Ngạo Vũ là trêu chọc nàng .

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất chân mày lập tức cau lại, ánh mắt nhìn phía Độc Cô Ngạo Vũ càng lộ rõ tức giận và không vui.

“Hảo... Độc Cô Ngạo Vũ người trước khi đi còn muốn phá ta, người cho là ta sẽ vì người mà ngăn cản sao?”

Đối với Cố Duy Nhất tức giận không thôi, Độc Cô Ngạo Vũ trên mặt không khỏi sững sốt, lập tức đôi mắt mở to, nhìn Cố Duy Nhất ánh mắt chỉ còn thiếu nước phun lửa .

“Cái nữ nhân chết tiệt này! Chẳng lẽ ta sẽ dùng loại chuyện này trêu chọc người sao! ? Người lần trước rõ ràng cả trong lẫn ngoài của ta đều nhìn sạch, còn nói dối với ta phụ trách không phải sao! ? Hiện tại lại không chịu nhận ! ?”

“...Ạch. . . Phải chịu trách nhiệm? Không chịu nhận?”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Vũ, lại thấy hấn đáng vẻ hỗn hển, Cố Duy Nhất chân mày chỉ còn thiếu nước kéo thành bánh quai chèo.

Chỉ là nhìn Độc Cô Ngạo Vũ đáng vẻ hỗn hển, còn nói những lời như thế này, người nào không biết còn tưởng rằng nàng phụ bạc hấn đây!

Nghe vậy, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy buồn cười.

Tuy nhiên, sau một khắc Cố Duy Nhất như là nghĩ đến cái gì, ở trong đầu không khỏi “ầm” một tiếng, trong lòng kinh ngạc vô cùng!

Hồi tưởng lần trước, Độc Cô Ngạo Vũ vì cứu nàng lại bị dội một thân nước chua khiến nàng bấn khoản, cũng vì báo đáp liền chà lưng cho hấn, sau này lại bắt ngờ thấy được thân thể hấn. . .

589. Chương 44 : Ba Năm Sau

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 44 : Ba năm sau

Edit : Angelina Yang

Cuối cùng, Độc Cô Ngạo Vũ vẫn còn bảo nàng phải chịu trách nhiệm. Lúc ấy, nàng chỉ là cho là, Độc Cô Ngạo Vũ không cho phép nàng nói việc này cho những người khác, bằng không sẽ làm mất mặt mũi của hấn.

Chỉ là hiện tại nghĩ lại, có lẽ, lúc ấy, nàng khẳng định là phát sinh hiểu lầm ý tứ của Độc Cô Ngạo Vũ.

Độc Cô Ngạo Vũ nhắc đến việc chịu trách nhiệm kia, không phải là không cho nàng nói chuyện đó cho người khác, mà là. . .

Để cho nàng phải chịu trách nhiệm đối với hấn! ?

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy “ầm” một tiếng, một tiếng sấm đúng là cứ như thế mà bỏ xuống đỉnh đầu nàng.

Trời ạ!

Chuyện phát sinh hiểu lầm này, cũng thật sự quá lớn đi! ?

Cũng khó trách, gần đây nàng như thế nào đó cảm giác được Độc Cô Ngạo Vũ trở nên là lạ.

Rất nhiều lúc, nàng đều sẽ nhận thấy được, hắn đang liếc trộm mình. Mỗi khi nàng nhìn tới, thì hắn lại sợ đến giống như chuột thấy mèo, ánh mắt né tránh không thôi.

Thì ra là thế. . .

Có điều là, Độc Cô Ngạo Vũ này, là quá mức đơn thuần , hay quá mức ngây thơ ! ?

Nàng chẳng qua là nhìn thấy thân thể hắn, liền sẽ phải gả cho hắn! ?

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất lần đầu tiên cảm giác được mình bắt đầu có hơi lúng ta lúng túng không biết làm sao.

Đặc biệt, thấy ánh mắt kia của Độc Cô Ngạo Vũ ngằm mang theo sự tức giận lẫn chăm chú , thì trong lòng biết, hắn thật sự không phải đang nói giỡn rồi!

Thấy vậy, Cố Duy Nhất không khỏi cảm giác đang dựng ngược tóc gáy. Lập tức, sau khi nuốt một ngụm nước bọt, nàng mới mở đôi môi đỏ mọng mà nói quanh co.

“Ừ, chuyện kia, Độc Cô Ngạo Vũ, ta nghĩ, về chuyện lần trước ý, người hắn là phát sinh hiểu lầm . . .”

“Phát sinh hiểu lầm! ? Ta phát sinh hiểu lầm cái gì ! ?”

Nghe được lời này của Cố Duy Nhất, chân mày Độc Cô Ngạo Vũ không khỏi cau lại một cái.

Nhìn thấy ánh mắt tràn đầy nghi hoặc của Độc Cô Ngạo Vũ , trong lòng Cố Duy Nhất biết, chuyện phát sinh hiểu lầm này, không thể để một mực nhầm lẫn tiếp nữa. Vì vậy, nàng không khỏi cố gắng cắn răng ngọc một cái rồi mở miệng nói.

“Lần trước, đó chỉ là một sự phát sinh hiểu lầm. Trong lúc bất ngờ, ta chẳng qua là không cẩn thận nhìn thấy thân thể của người. Kỳ thật, ta cũng không hoàn toàn thấy hết. Khi đó, ta nói, ta sẽ chịu trách nhiệm, mà cái chịu trách nhiệm của ta , ý tứ là, sẽ không nói cho những người khác. Cho nên, chúng ta cũng không thể xóa đi toàn bộ chuyện kia, cho rằng không từng phát sinh sao! ?”

Cố Duy Nhất một hơi vừa nói dứt lời, trong lòng càng là cực kì bất đắc dĩ và khẩn cầu.

Mất nhưng càng là gắt gao nhìn chăm chăm vào trên người thiếu niên đứng ở trước mặt mình.

Chỉ thấy thiếu niên sau khi nghe được lời của nàng, toàn thân phẳng phất như bị người điểm huyết, vẫn đứng không nhúc nhích ở nơi đó.

Trên khuôn mặt tuấn tú, càng là một dáng vẻ ngây ra như phỗng.

Thấy vậy, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi có hơi ảo não và bắt đầu áy náy.

Sau khi nhẹ nhàng cắn cắn môi dưới, đôi môi đỏ mọng của Cố Duy Nhất không khỏi mở ra, đang định mở miệng nói thêm cái gì đó để an ủi.

Lại thấy Độc Cô Ngạo Vũ vốn ngây ra như phỗng, đột nhiên hé đôi môi đỏ mọng ra, bắt đầu mở miệng cười ha ha .

“Ha ha ha ha ha ha. . . thì ra, tất cả cũng chỉ là ta tự mình đa tình thôi! Ha ha ha ha ha ha. . .”

Độc Cô Ngạo Vũ mở miệng cười to, chỉ là trong lòng, cũng là cay đắng vô cùng.

Trước đây, hắn chán ghét thiếu nữ trước mắt này, phi thường phi thường chán ghét.

Chỉ là, không biết là bắt đầu từ lúc nào, ánh mắt của hắn, lại không tự chủ được mà nhìn nàng chăm chăm, thời thời khắc khắc lưu ý đến nhất cử nhất động của nàng.

Lúc nhìn thấy nàng cười, hắn liền hài lòng theo. Khi thấy ánh mắt của nàng nhìn vào nam nhân khác, hắn sẽ mất mát, tức giận.

Thiếu nữ này, rõ ràng bề ngoài vừa lùn vừa đen lại xấu, nếu như đổi làm trước kia, hắn khẳng định sẽ ngoảnh mặt xem thường.

Chỉ là đúng vào lần trước, nàng vô ý nhìn thấy thân thể hắn. Lúc nàng nói chịu trách nhiệm đối với hắn, hắn lại kích động hưng phấn cả một buổi tối.

Từ lần đó trở đi, trong cảm nhận của hắn, nàng liền có được thân phận và địa vị không thể xóa nhòa.

Mặc dù, nàng vẫn còn nhỏ, chỉ là, hắn cảm giác được chính mình có khả năng chờ đợi. Đợi vài năm sau, nàng trưởng thành, bọn họ là có thể thành thân .

Ai biết, hiện tại nàng lại nói với hắn, tất cả, đều là phát sinh hiểu lầm! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Độc Cô Ngạo Vũ cay đắng vô cùng. Ngoài mặt tuy đang cười, chỉ là nụ cười kia, so với khóc càng khó coi hơn.

Nhìn thấy dáng vẻ Độc Cô Ngạo Vũ cười ha ha, thế nhưng nụ cười trên miệng hắn cũng không ánh vào trong mắt. Trong ánh mắt nhìn nàng, càng là tràn đầy sự ai oán không cam lòng.

Thấy vậy, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi trào dâng một nỗi áy náy và bất an sâu sắc.

“Độc Cô Ngạo Vũ, ngươi không cần phải cười. Hiện tại ngươi cười, khiến ta thật là khổ sở. . .”

“Ngươi sẽ khổ sở sao! ? Cố Duy Nhất, ngươi đã không muốn gả cho ta như vậy thì được rồi, ta đi Khôn Sơn! Cả đời cũng sẽ không đến đây nữa!”

Vừa nói dứt lời, Độc Cô Ngạo Vũ càng là tuyệt đối xoay người, sau đó nhanh chóng rời khỏi tầm mắt của Cố Duy Nhất.

Nhìn thấy bóng dáng Độc Cô Ngạo Vũ vội vã rời đi, Cố Duy Nhất mặt mày bối rối, hai hàng lông mày cau lại, tràn đầy ảo não.

“Trời ạ! Ta hiện tại nên làm cái gì bây giờ! ?”

Có lẽ, trước cứ đợi vài ngày, đợi đến khi tâm tình Độc Cô Ngạo Vũ bình ổn , nàng lại sẽ giải thích thật tốt cho hắn! ?

Ai, hiện tại chỉ có biện pháp này. . .

. . .

Liền vào lúc Cố Duy Nhất tính toán sau vài ngày nữa sẽ đi tìm Độc Cô Ngạo Vũ để giải thích rõ ràng và nói lời xin lỗi, thì nàng nhận được tin tức chính là, Độc Cô Ngạo Vũ đã rời khỏi hoàng cung, xuất phát tới Khôn Sơn!

Đối với chuyện này, khiến Cố Duy Nhất kinh ngạc không thôi.

Nàng đã hỏi kỹ mới biết được, sau đêm đó, vào sáng hôm sau, Độc Cô Ngạo Vũ liền lập tức thu thập đồ đạc, sau đó để lại thư, liền một thân một mình xuất phát tới Khôn Sơn.

Người hầu hạ hắn trong cung chỉ nói, Thập Thất Gia không cho bọn họ tiến vào phòng ngủ. Cho nên, sau khi Độc Cô Ngạo Vũ rời khỏi hoàng cung, bọn họ mới biết được.

Đối với việc Độc Cô Ngạo Vũ không từ mà biệt, khiến Cố Duy Nhất quả thực kinh ngạc không thôi. Nỗi áy náy trong lòng đối với hắn , cũng là càng cảm thấy sâu sắc.

Có lẽ, lần này đây, nàng thật sự làm tổn thương trái tim hắn sâu sắc. Bằng không, Độc Cô Ngạo Vũ cũng sẽ không lưu lại thư liền tuyệt đối rời đi, ra đi gọn gàng dứt khoát như vậy .

Chỉ hy vọng, sau này vào lúc bọn họ gặp mặt, hắn sẽ tha thứ nàng. . .

Liền vào lúc Cố Duy Nhất phiền não vì chuyện Độc Cô Ngạo Vũ , tiền tuyến báo nguy. Độc Cô Ngạo Phong càng là nhanh chóng mang theo thân binh, sau đó xuất phát tới biên ải.

Trong khoảnh khắc, cả bên trong hoàng cung, trừ cung nhân thái giám ra, liền chỉ còn lại có Cố Duy Nhất .

Nhìn thấy hoàng cung lớn như thế này, ba nghìn nhà liên miên, trong lòng Cố Duy Nhất, lại cảm thấy tịch mịch trống rỗng chưa từng có.

Sau này mới phát hiện, thì ra, thời gian trước đây tại hoàng cung là vui vẻ nhất.

Bởi vì khi đó, có Độc Cô Ngạo Phong dịu dàng, đối với nàng chăm lo từng li từng tí, cực kì yêu quý.

Mặc dù, Độc Cô Ngạo Vũ này là kẻ tùy tiện, luôn đối địch với nàng. Thế nhưng, ít nhất thời gian khi đó của nàng, đều quả là vô cùng - náo nhiệt, đặc sắc vô cùng.

Nhìn thấy hoàng cung lạnh lẽo lớn như thế, trong lòng Cố Duy Nhất lại cảm thấy tịch mịch chưa từng có.

Cuối cùng, Cố Duy Nhất không thể làm gì khác hơn là dồn tất cả tâm tư vào việc tập võ và học tập thi từ ca phú.

Nàng quyết tâm, đợi sau lúc Độc Cô Ngạo Phong trở về, sẽ thấy, chính mình là một người khác hẳn như vậy!

...

Ba năm sau.

“Quận chúa, hôm nay người thật sự muốn xuất cung sao! ?”

Cúc Vận đứng ở phía sau Cố Duy Nhất, vừa chạm rãi chải đầu trang điểm cho Cố Duy Nhất, vừa mở miệng hỏi.

Nghe vậy, Cố Duy Nhất chỉ là nhẹ nhàng gạt đầu, lập tức bàn tay mềm mại duỗi ra, liền cầm lấy bộ trang phục nam màu trắng rồi đặt sang một bên, sau đó chậm rãi thay đồ.

Đến sau khi chỉnh lý xong xuôi dung nhan dáng vẻ của mình, Cố Duy Nhất không khỏi quét mắt nhưng liếc nhanh một lượt. Nàng nhìn vào chiếc gương đồng lớn để ở trước mặt mình, lẳng lặng đánh giá chính mình trong gương, trong mắt đều là vẻ vừa lòng.

Xuân đi thu đến, thời gian qua đi tựa như nháy mắt. Chỉ loáng một cái, thời gian liền cứ thế trôi qua vèo vèo. Thời gian ba năm, liền qua đi nhanh như vậy.

Thời gian trôi qua thật sự nhanh!

Độc Cô Ngạo Phong đã đến biên cảnh ước chừng ba năm !

Ở trong vòng ba năm này, Cố Duy Nhất cũng từ một cô bé yếu đuối, đen trùi trùi từ đầu đến chân, dần dần đã trưởng thành trở nên một đại cô nương duyên dáng yêu kiều.

Mắt nhưng lẳng lặng đánh giá thiếu niên trong gương. Chỉ thấy thiếu niên mặc trên người một chiếc cẩm bào trắng tinh, lưng đeo Yêu Đái khảm viền vàng, cùng một khối Dương Chi Ngọc thượng đẳng.

Một mái tóc đen nhánh cực kì mềm mại, được dùng một cái mũ trùm bằng ngọc, thắt thật chặt ở sau đầu. Nó tôn lên gương mặt kia, làm cho càng nhìn càng cảm thấy tuần tú .

Làn da tựa như mỡ đông, hàng mi thật dày, mũi ngọc cao thẳng, đôi môi như cánh hoa. Thu hút cái nhìn của người ta nhất, chính là kia một đôi mắt xinh đẹp hắc bạch phân minh, trong xanh vời vời vô cùng!

Phảng phất như một đôi mã não thạch rạn rở ngời ngời dưới ánh mặt trời, cực kì xinh đẹp!

Thế nhưng, điều làm cho Cố Duy Nhất vừa lòng nhất, lại vẫn là làn da thịt trắng như tuyết kia.

Kể từ sau khi hai huynh đệ Độc Cô Ngạo Phong và Độc Cô Ngạo Vũ đều rời khỏi hoàng cung, Cố Duy Nhất liền đêm ngày chăm học võ công, thi từ ca phú. Mặc dù, nàng không phải có sở trường đọc sách, học thi từ ca phú ba năm mà đều không có biểu hiện xuất sắc gì, chỉ là gượng gạo học xong mặt chữ.

Nhưng mà, về mặt võ nghệ cũng là rất có tiến triển.

Coi như là Lý Đạt, càng là tán thưởng không thôi đối với nàng . Hắn vẫn còn nói, võ công của nàng, tuy không phải số một số hai trên giang hồ, chỉ là, đối phó những đám đạo chích chuột nhất thì cũng là dư dả .

Mặc dù, ba năm nay, Cố Duy Nhất mỗi ngày đều chuyên cần học võ nghệ. Chỉ có điều là, vì Cố Duy Nhất muốn sau khi Độc Cô Ngạo Phong trở về, nhìn thấy chính mình hoàn toàn mới. Cho nên, sân bãi luyện võ mỗi ngày , nàng đổi thành ở bên trong phòng.

Có lẽ là do mỗi ngày đều tập võ đến ứa mồ hôi, lại thêm hàng ngày ngâm tắm sữa bò, ăn trái cây làm trắng đẹp .v.v..., Mà trong thời gian ba năm này, Cố Duy Nhất đúng là từ một tiểu cô nương đen như than đá , đến hiện nay, đã thành đại cô nương da thịt trắng nõn hiếm thấy, gương mặt xinh xắn, duyên dáng yêu kiều .

Nhìn thấy chính mình hiện nay , so cùng trước kia, quả thực là như hai người khác nhau.

Cũng không biết, đến sau khi Độc Cô Ngạo Phong giải quyết xong chuyện ở biên ải trở về, nếu nhìn thấy chính mình bây giờ, có thể thất kinh hay không đây! ?

Nghĩ đến đây, trong lòng Cố Duy Nhất liền thấy cực kì ngọt ngào, phảng phất như được tưới mát.

Khóe mắt, khóe miệng kia, đều là không che dấu nổi sự ngọt ngào vui vẻ.

Nhìn thấy dáng vẻ Cố Duy Nhất mặt mày hơn hớn, Cúc Vận đầu tiên là sửng sốt, lập tức, đôi môi đỏ mọng hé ra, mở miệng cười nói.

“Ha ha, Quận chúa, phải chăng là người lại nghĩ đến Hoàng thượng ! ?”

Cúc Vận mở miệng, một câu nói toạc ra tâm tư của Cố Duy Nhất.

Dù sao, đi theo bên người Cố Duy Nhất ba năm, Cúc Vận đã sớm nhìn thấu tâm tư của Cố Duy Nhất .

Hơn nữa, mỗi một lần Cố Duy Nhất lộ ra nụ cười ngọt ngào như vậy, đều là có liên quan tới Độc Cô Ngạo Phong.

Nghe tới lời Cúc Vận nói, Cố Duy Nhất chỉ là nhẹ nhàng liếc mắt nhìn xéo nàng , trên mặt đều là thái độ ngượng ngùng của thiếu nữ.

Sau đó, đảo mắt nhìn quanh một lượt, không khỏi nhìn thấy quang cảnh bên ngoài, đôi môi đỏ mọng hé ra, mở miệng thở dài.

“Ba năm, cũng không biết phụ hoàng đến lúc nào mới có thể trở về. Không biết, phụ hoàng mạnh khỏe thế nào . Nếu như người trở về, nhìn thấy ta bây giờ, liệu có thể không nhận ra ta hay không đây? !”

Cố Duy Nhất mở miệng, trên mặt, đều là vẻ phiền muộn và nhớ nhung.

Ba năm qua, Cố Duy Nhất không có một ngày là không tưởng nhớ Độc Cô Ngạo Phong.

Dù sao, biên ải lạnh khủng khiếp, cũng không biết Độc Cô Ngạo Phong ở nơi này có thích ứng được hay không.

Mặc dù, Độc Cô Ngạo Phong nhiều lần có viết thư cho nàng, nói rằng chính mình mạnh khỏe, nhắc nhở nàng học tập thật tốt , chờ mong nhớ nhiều.

Chỉ là, không có tận mắt nhìn thấy, ngồi ở bên cạnh hắn, trái tim Cố Duy Nhất liền một mực trĩu nặng.

Nàng thật sự vô cùng nhung nhớ Độc Cô Ngạo Phong, thật muốn hiện tại có thể nhìn thấy hắn.

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất phiền muộn tưởng nhớ vô cùng, Cúc Vận nghe được lời này của Cố Duy Nhất, lập tức mở miệng nói.

“Quận chúa người cứ yên tâm đi! Hoàng thượng không phải đã hồi âm rằng hiện nay ngài bình an. Hơn nữa, ta còn nghe nói, những phản quân này, đã sớm bị Hoàng thượng đánh cho tơi bời tan tác, thiết nghĩ, Hoàng thượng chẳng mấy chốc liền có thể trở về đây!”

“Những điều này ta cũng biết. Chính là, phụ hoàng một ngày không trở lại, tâm của ta vẫn luôn bất an đây! Thật hy vọng, phụ hoàng hiện tại liền ở trước mặt ta, như vậy là tốt rồi. . .”

Cố Duy Nhất mở miệng mà thở dài, trong lòng phiền muộn vô cùng.

Hiện nay, nàng rốt cục đã hiểu rõ ràng, cái gì là mỗi mắt chờ mong .

Có nhiều lần, nàng bởi vì tưởng nhớ Độc Cô Ngạo Phong, đã nghĩ đến đi biên cảnh tìm hắn.

Chỉ là, Cố Duy Nhất cuối cùng vẫn kìm nén chính mình không hành động.

Bởi vì, nếu như nàng thật sự đi biên ải, chỉ sẽ trở thành gánh nặng cho Độc Cô Ngạo Phong. Cho nên, vì không để cho Độc Cô Ngạo Phong bận lòng, ba năm nay, Cố Duy Nhất đều ngoan ngoãn ở lại trong cung.

Chỉ là ngẫu nhiên xuất cung du ngoạn một phen, để thả lỏng chính mình một phen.

May là, Độc Cô Ngạo Phong trong lòng biết tính tình của mình, không giống những tiểu thư khuê các quanh năm không bước ra đến cổng cửa chính, cho nên cũng cho nàng lệnh bài, cho phép nàng xuất cung. Chỉ cần nàng vào lúc hoàng hôn có thể nhanh chóng trở về là tốt rồi.

Đối với việc Độc Cô Ngạo Phong quan tâm tỉ mỉ, khiến Cố Duy Nhất càng cảm thấy thích đối với hắn.

Nhìn thấy chính mình trong gương duyên dáng yêu kiều, gương mặt xinh xắn, quyến rũ đáng yêu. Không biết, Độc Cô Ngạo Phong thấy, có thể kinh ngạc và thích thú hay không! ?

Nghĩ đến Độc Cô Ngạo Phong trở về, nhìn thấy chính mình bây giờ. Nghĩ tới sự dịu dàng ăm ắp của hắn, sự che chở quan tâm của hắn đối với chính mình. Lại nhớ thêm hình ảnh bọn họ đứng chung một chỗ, liền khiến trong lòng Cố Duy Nhất cực kì ngọt ngào.

Độc Cô Ngạo Phong, ta rất nhớ người. . .

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất tưởng nhớ, Cúc Vận nhìn qua sắc trời, thấy sắc trời không còn sớm, không khỏi mở miệng nói.

“Quận chúa, sắc trời không còn sớm, chúng ta vẫn còn có muốn đi ra ngoài hay không đây!”

Nghe được lời Cúc Vận nói, Cố Duy Nhất lập tức phục hồi tinh thần lại, đôi môi đỏ mọng hé ra, sau đó mở miệng nói.

“Đi ra ngoài! Tại sao lại không đi ra ngoài! ? Đi! Hôm nay ta mang người đi ăn được chứ!”

. . .

Mặc dù Cố Duy Nhất mỗi ngày đều ở bên trong hoàng cung, chỉ là, bên trong hoàng cung, lắm người nhiều miệng, hơn nữa mọi người cũng thích bát quái. Cho nên, chuyện đã xảy ra bên ngoài cung, không được bao lâu, sẽ truyền tới bên trong hoàng cung.

Lần này đây Cố Duy Nhất sở dĩ xuất cung, là bởi vì nghe nói, ở trên đường cái phía đông Kinh thành mới mở một quán tửu lâu.

Nơi đó nổi danh nhất không chỉ có là loại Phật Khiêu Tường, mà vẫn còn có một loại rượu khác, gọi là Thiên Lý Hồng Trần.

Nghe nói nhà tửu lâu kia, mỗi ngày đều là kín người hết chỗ, bên ngoài càng là xếp hàng rồng rắn. Có thể nghĩ, làm ăn thịnh vượng ra sao.

Quả là, có tay nghề, có tiền là có thể sai ma khiến quỷ.

Cố Duy Nhất hiện nay là Quận chúa, thứ không thiếu nhất, chính là tiền.

Cho nên từ thật sớm liền cho người đến đặt sẵn vị trí rồi. Hôm nay liền xuất cung đến đó.

Nàng tính toán nếm thử thật kĩ, xem quán tửu lâu kia, rốt cuộc là có phải đúng như người trong cung lan truyền xôn xao, là ngon như vậy!

Giờ phút này, Cố Duy Nhất liền mặc một bộ trang phục của nam nhân, mang theo Cúc Vận cũng mặc trang phục của nam nhân, đi tới chốn phố phường người đến người đi kia.

Đưa mắt nhìn khắp một vòng, chỉ thấy trên đường cái lớn như thế, thông suốt bốn phương, người đến người đi, ngựa xe như nước, tấp nập không ngừng, không phải chỉ là sự náo nhiệt bình thường.

Đối với Kinh thành, Cố Duy Nhất đã sớm quen thuộc quá chừng. Cho nên, không được một hồi, nàng liền đi tới cửa ra vào của tửu lâu mà người trong cung nói nhiều tới kia.

Ngước đôi mắt xinh đẹp lên, chỉ thấy quán tửu lâu này, tên gọi là Thiên Lý Duyệt Lai (ngàn dặm có duyên), tên đúng là phong nhã.

Hơn nữa, đến lúc Cố Duy Nhất đứng ở cửa ra vào, liền đã ngửi thấy được từng đợt mùi thơm thức ăn , và mùi rượu từ bên trong tửu lâu truyền đến.

“Ừ, thơm quá, xem ra, Tiểu Đức Tử bọn họ nói không sai đây! Không biết, thức ăn rượu ngon ở tửu lâu này, so với hoàng cung thì nơi nào tương đối ngon miệng hơn.”

Cố Duy Nhất mở miệng, ngửi thấy từng đợt mùi rượu và thức ăn làm cho người ta thèm nhỏ dãi , cơn thèm ăn ở trong bụng đã sớm bị khơi gợi lên .

Lập tức, nàng liền sải bước chân một cái mà đi tới cánh cửa ra vào lớn của khách sạn.

Chỉ thấy khách sạn này, tổng cộng chia làm ba lầu. Giờ phút này trong đại sảnh lầu một, đã sớm kín người hết chỗ, không có lấy một vị trí trống.

Một tên tiểu nhị của quán, khi nhìn thấy có khách nhân đến đây, lập tức ra đón.

“Xin hỏi hai vị khách quan, hai người đã có đặt vị trí ! ?”

Nghe được lời tiểu nhị của quán hỏi, Cúc Vận đi theo phía sau Cố Duy Nhất , lập tức mở miệng nói.

“Hôm qua chúng ta đã chọn phòng, là phòng hoa mai.”

“Hắc hắc hắc, là Cố công tử đúng không! ?”

Nghe được lời Cúc Vận nói, tiểu nhị kia lập tức mở miệng hỏi.

Nghe vậy, trên mặt Cố Duy Nhất sững sốt.

“Khách sạn các người số phòng không ít, người lại vẫn còn nhớ rõ chỗ nào có vị khách nhân nào đặt sẵn phòng rồi. Không trách được nơi này làm ăn thật khá, bởi vì người đón khách cũng không tệ đây!”

Cố Duy Nhất vừa nói dứt lời, lập tức dùng ánh mắt ra hiệu cho Cúc Vận. Cúc Vận thấy vậy, lập tức hiểu ý, xuất ra một thỏi bạc đưa cho tiểu nhị kia.

“Vị tiểu ca này, đây là công tử nhà ta thưởng cho người, xin người dẫn chúng ta đi đến phòng hoa mai đi!”

“Vâng vâng vâng, xin hai vị đi theo tiểu nhân!”

Nhìn thấy Cúc Vận đưa tới số lượng bạc không ít, tiểu nhị kia càng là sung sướng cười đến răng không thấy mắt. Sau đó, liền lập tức cười ha hả dẫn theo Cố Duy Nhất bọn họ đi tới lầu hai bên kia.

590. Chương 45 : Thấy Việc Nghĩa Hăng Hái Làm

Chương 45 : Thấy việc nghĩa hăng hái làm

Edit : Angelina Yang

Quán tửu lâu này, không chỉ có cái tên dễ nghe, mà trang trí bên trong , cũng là vô cùng tốt.

Đưa mắt nhìn khắp một vòng, cầu thang chạm trổ hoa hòe hoa sói, trên tường thì treo rất nhiều bức tranh sơn thủy chấm phá vẩy mực. Bốn phía, lại còn bày không ít bồn hoa, cả về mặt cổ điển lẫn xanh hoá, đều làm phi thường tốt.

Hơn nữa, đi ở trong đó, mơ hồ, còn có thể nghe được từng đợt tiếng đàn tao nhã . Cũng không biết, tiếng đàn này là từ đâu truyền đến.

Lầu hai lại không giống với lầu một . Lầu một là đại sảnh, đưa mắt nhìn khắp một vòng, náo nhiệt vô cùng, tiếng người ồn ào.

Lầu hai chính là chỉ có các Nhã Gian.

Hơn nữa, những Nhã Gian này, lại còn dùng tên các loài hoa để đặt, rất là thanh lịch.

Cố Duy Nhất vừa chậm rãi đánh giá hoàn cảnh bốn phía , cuối cùng, do tiểu nhị của quán dẫn dắt mà đi tới trong phòng hoa mai bọn họ đã chọn.

Phòng hoa mai này, tên như ý nghĩa, lấy hoa mai mà gọi. Còn bố cục bên trong, quả là lấy hoa mai làm chủ.

Treo ở trên tường chính là một bộ tranh vẩy mực tả hoa mai. Mà toàn bộ ghế, bàn, cửa sổ, đều là chạm trổ hoa hòe hoa sói thành những đóa hoa mai.

Thậm chí ngay cả thảm lát ở trên sàn nhà, cũng là thêu tranh cảnh hoa mai.

Nhìn thấy bố cục bốn phía, Cố Duy Nhất không khỏi mở miệng cười một tiếng.

“Ha hã, nơi này xếp đặt thật đúng là không tồi đây! So với các khách sạn khác bố cục khá hơn nhiều, khó trách làm ăn tốt như vậy.”

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, trên mặt tiểu nhị kia, càng là hiện rõ vài phần có vẻ tự hào, phảng phất Cố Duy Nhất là đang khen ngợi hẳn.

“Ha hã, Cố công tử khen ngợi, Cố công tử mời ngồi.”

Tiểu nhị của quán tích cực tiếp đãi, rất nhanh, liền có người đưa lên trà thơm.

Cố Duy Nhất vừa tinh tế nhấm nháp trà thơm, vừa nhìn một chút danh mục món ăn, sau đó chọn lấy mấy món ăn nổi tiếng nhất và mỹ tửu ở nơi này, rồi để tiểu nhị của quán đi xuống thu xếp.

Sau khi Cố Duy Nhất thấy tiểu nhị của quán rời đi, liền ra hiệu Cúc Vận ngồi xuống.

Cúc Vận thấy vậy, cũng không có câu nệ cái gì.

Dù sao, ba năm qua, Cố Duy Nhất ở bên trong hoàng cung, một mực đều chỉ có Cúc Vận làm bạn. Đối với Cúc Vận, Cố Duy Nhất đã sớm coi nàng từ đầu chính là bạn tốt của mình.

Cho nên, ngày thường có cái gì ngon miệng, trang sức đẹp mắt, lựa là linh tinh các loại, Cố Duy Nhất đều không thể thiếu một phần cho Cúc Vận.

Mới đầu, Cúc Vận là hoàn toàn không dám, nhưng về sau này, từng chút một được Cố Duy Nhất chỉ bảo, liền không hề câu nệ nữa.

Giờ phút này, hai người Cố Duy Nhất và Cúc Vận vừa ngồi nói chuyện phiếm, vừa nhấm nháp trà thơm, chờ thức ăn mang lên bàn.

Quán tửu lâu này, ở vào khu vực thịnh vượng nhất Kinh thành, gian phòng Cố Duy Nhất ngồi, quả là có tầm nhìn vô cùng tốt.

Từ khung cửa sổ chạm trổ rộng mở kia nhìn xuống, quả là nhìn được đầy đủ rõ ràng con đường thông suốt bốn phương ở bên ngoài.

Tuy nói, Độc Cô Ngạo Phong không ở kinh thành ba năm, nhưng mà, Kinh thành vẫn là chốn người đến người đi, náo nhiệt vô cùng. Không hổ là dưới chân Thiên Tử, khắp nơi đều biểu hiện ra một cảnh tượng thịnh vượng phát đạt.

Thấy vậy, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi vô cùng cảm thán.

Độc Cô Ngạo Phong không hổ là hoàng đế tốt, cai trị cả Thương Lang Quốc đều toàn vẹn trật tự.

Theo thư gửi về, những phản quân này cũng sắp sửa giải quyết xong. Thiết nghĩ, Độc Cô Ngạo Phong chẳng mấy chốc sẽ quay trở về! ?

Vừa nghĩ tới Độc Cô Ngạo Phong sắp sửa trở về, trái tim Cố Duy Nhất, liền đập mạnh như muốn văng ra từ lồng ngực.

Nàng thật sự nhớ quá, hiện tại, lập tức sắp có thể được nhìn thấy Độc Cô Ngạo Phong đây. . .

Cũng không biết, ba năm không gặp, Độc Cô Ngạo Phong có cái gì thay đổi không! ?

Liền vào lúc Cố Duy Nhất một tay chống cằm, vừa cúi đầu nhìn cảnh vật trên đường cái. Đột nhiên, hình ảnh cách đó không xa, lập tức khiến cho Cố Duy Nhất chú ý.

Chỉ thấy, tại một góc tương đối hẻo lánh trên con phố lớn, đang có một ông lão bán bánh nướng ở nơi này. Nhìn ông lão kia, quần áo tả tơi, đầu tóc trắng xoá, gầy trơ xương như que củi, tuổi quá thất tuần, liền biết rõ, cuộc sống khắt định phi thường gian khổ.

Thấy ông lão tuổi già này, mũi Cố Duy Nhất không khỏi có hơi cay cay.

Bởi vì, thấy ông lão cao tuổi này, nàng liền không tự chủ được mà nhớ tới ông ngoại của mình.

Mặc dù ông ngoại nàng thân cường thể tráng, mở ra võ quán, cuộc sống không lo. Thế nhưng, ngoại trừ nàng ra, ông ngoại liền không có thân nhân nào khác .

Hiện nay, nàng không hiểu ra sao cả mà đi tới triều đại này, đã sớm không trở về được.

Cũng không biết, ông ngoại nàng hiện nay ra sao, liệu vẫn khỏe không! ?

Liền trong thời gian Cố Duy Nhất tưởng nhớ ông ngoại của mình, bỗng, một màn khiến Cố Duy Nhất tức giận đột nhiên xảy ra.

Chỉ thấy, có mấy người vóc người vạm vỡ, mặt mày hung thần ác sát, vừa nhìn liền biết rõ tất nhiên mấy tên lưu manh, đột nhiên xuất hiện ở phía trước quầy bán bánh nướng của ông già kia, đưa tay liền nói cái gì đó đối với ông già kia.

Mặc dù, bởi vì cự ly xa xôi, Cố Duy Nhất đương nhiên là không nghe được đối thoại của bọn họ.

Có điều là, mặc dù Cố Duy Nhất không nghe được bọn họ đang nói cái gì.

Nhưng mà, chỉ cần nhìn thấy dáng vẻ hung thần ác sát của mấy tên vạm vỡ kia ,lại cả vẻ mặt cầu khẩn bối rối của ông lão, dụng đầu ngón chân để nghĩ liền biết rõ là phát sinh chuyện gì .

Nghĩ đến, mấy tên vạm vỡ này, là tính toán tìm ông già kia để thu Bảo Hộ Phí!

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy trong lòng có một luồng lửa giận hừng hực, đúng là ‘Xoẹt’ một tiếng, từ đáy lòng bốc thẳng lên tới tận đỉnh đầu.

“Bang lưu manh chết tiệt này, dưới chân Thiên Tử, quả thực là vô pháp vô thiên . Lại dám ức hiếp ngay cả người già đáng thương như vậy!”

Liền vào lúc Cố Duy Nhất nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ, chỉ thấy những võ giả này, lại trực tiếp vung tay, hất đổ quầy bán hàng của ông già kia.

Nhìn thấy chỗ bánh nướng kia rơi đầy đất, với lại ông lão tuổi già té ngã trên mặt đất khóc hô cầu khẩn , Cố Duy Nhất là cũng không ngồi nổi nữa, cả người phút chốc liền bật đứng lên từ trên chỗ ngồi diện.

Cúc Vận còn không biết là xảy ra chuyện gì đây! Liền nhìn thấy Cố Duy Nhất nhún mũi chân một cái, lập tức, cả người liền bay xuống từ cửa sổ.

Thấy vậy, Cúc Vận quả là sợ đến lạnh toát xương sống mà hít một một hơi thật sâu, đôi mắt mở to, tràn đầy kinh ngạc.

“A, Quận chúa. . .”

Đối với Cúc Vận mặt mày kinh ngạc và giật mình la lên, Cố Duy Nhất nơi nào vẫn còn có thời gian để ý tới nàng! ?

Giờ phút này, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy trong đầu đang cơn giận dữ, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, chính là phải diệt trừ những ác bá này!

Liền vào lúc Cố Duy Nhất phần nộ tức tối lao tới mấy tên võ giả kia, nàng không biết, ở gian phòng bên cạnh chỗ vừa rồi của nàng, một người nam nhân mặc áo đỏ, vóc người mảnh dẻ, đáng vẻ xinh đẹp , đang lẳng lặng ngồi ở nơi này.

Ánh mặt trời rực rỡ, xuyên thấu qua khung cửa sổ chạm trổ rộng mở kia mà rơi thẳng vào, êm dịu chiếu vào trên người nam nhân.

Nam nhân tuổi ước hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, mặc một chiếc áo đỏ xinh đẹp, đường nét thanh tú, lông mày đen nhánh, mũi thẳng tào nhã, làn môi chúm chím mịn màng, phảng phất bông hồng mai vừa mới nở rộ giữa tháng chạp trời đông giá rét, kiêu diễm ướn át.

Mà thu hút lòng người nhất, có lẽ là một đôi đồng mâu xinh đẹp quyến rũ của nam nhân kia.

Chỉ cần hơi liếc mắt, đủ để làm điên đảo ngàn vạn nam nữ.

Giờ phút này, nam nhân đang lẳng lặng ngồi ở nơi đó, bàn tay thon thả như ngọc kia đang nhẹ nhàng cầm một ly rượu Bạch Ngọc, đang lúc tinh tế nhắm nháp.

Ở phía sau nam nhân, một Hắc y thiếu nữ đang đứng.

Chỉ thấy thiếu nữ này, tuổi ước mười bảy mười tám tuổi, vóc dáng cũng xinh xắn.

Chỉ là thiếu nữ làm cho người ta cảm giác là người lạnh lùng, phảng phất như khối Vạn Niên Huyền Băng.

Hơn nữa làn da kia, càng là loại tái nhợt cơ hồ trong suốt.

Thiếu nữ liền im lặng đứng ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích. Nếu như người nào không biết, còn tưởng rằng nàng là một con búp bê thạch anh.

Giờ phút này, nam nhân áo đỏ liền ngồi ở nơi này, rõ ràng cũng là nhận thấy được tình cảnh ở góc phố lớn. Hàng mi xinh xắn kia, không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái, lập tức, hé mở làn môi hồng, liền kêu nhỏ.

“A Nô. . . Người đi. . .”

Vào lúc nam nhân còn chưa nói hết lời, đã đột nhiên thấy một bóng dáng áo trắng mảnh khảnh xuất hiện ở trong tầm mắt của mình. Gương mặt xinh đẹp kia, không khỏi có hơi sững sốt.

“Ồ, bóng dáng kia, làm thế nào quen thuộc như vậy! ?”

. . .

Cùng lúc đó, bên kia

Khi mà Cố Duy Nhất nhanh chóng đến, thì chỗ góc chỗ kia, giờ phút này đã sớm vây quanh không ít người.

Chỉ là những người này, mặc dù rất nhiều kẻ đều nổi giận đùng đùng, ánh mắt nhìn những võ giả này, càng là coi thường khinh bỉ. Thế nhưng cũng không ai dám đi tới ra mặt giúp ông lão kia.

Trong đó có một người nam nhân mặc trang phục thư sinh đang đứng xem, như là không nhìn nổi, đang định bước lên ngăn cản mấy kẻ võ giả gian ác kia, lại bị đồng bạn ở bên cạnh ngăn trở.

“Người muốn tìm cái chết sao! ? Mấy võ giả này, chính là ác bá nổi danh ở đường này, chuyên môn thu hoạch Bảo Hộ Phí ở chỗ này. Hơn nữa, ta còn nghe nói, sau lưng mấy võ giả này, có người làm chỗ dựa đây! Người dám xông lên ra mặt giúp đỡ ông lão kia, cuộc sống sau này của ngươi cũng có thể nghĩ tới!”

“Chính là, chẳng lẽ chúng ta cứ đứng nhìn ông lão này sẽ bị bọn họ đánh chết sao! ? Không bằng chúng ta báo quan đi! ?”

“Báo quan! ? Người nghĩ thật đơn thuần. Nghe nói, mấy võ giả này, sở dĩ dám tác oai tác quái ở chỗ này, chính là bởi vì có người che chở trong quan phủ. . .”

Đến lúc Cố Duy Nhất vội vã xông đến, nghe được đoạn đối thoại của hai tên thư sinh kia, chân mày lập tức cau lại một cái.

Những tên du côn này, sở dĩ dám tác oai tác quái ở chỗ này, thu hoạch Bảo Hộ Phí, lại là có người trong quan phủ che chở sao! ?

Nghĩ đến, nàng có lẽ rất đơn thuần, chỉ là thấy quang cảnh phồn vinh nơi này, liền cho là tứ hải thái bình. Cũng không biết còn rất nhiều chuyện hèn hạ xấu xa nữa mà nàng không biết.

Trong lòng đang nghĩ ngợi, Cố Duy Nhất đảo mắt nhìn quanh một lượt.

Chỉ thấy bàn quán của ông lão bánh nướng này, đã sớm bị hất đổ.

Đưa mắt nhìn khắp một vòng, khắp mặt đất là một đồng hỗn độn.

Nhìn chỗ bánh nướng mình vất vả cực nhọc làm ra vương vãi đầy đất, ông lão kia càng là khóc rống rơi nước mắt, mặt mày khổ sở cầu khẩn.

“Mấy vị đại gia, cầu người buông tha ông lão ta đi! Ta thật sự không có tiền cho các người a. Hôm nay ta mới mở sạp, bánh nướng cũng chưa bán được một cái đây! Hơn nữa, hôm qua các người không phải đã đến thu hoạch Bảo Hộ Phí sao! ?”

Đối với ông lão mặt mày đau khổ cầu khẩn kia, mấy tên vạ mễ kia lại cũng vẫn giữ vẻ mặt đầy khinh thường châm biếm.

“Hừ! Hôm qua người ăn cơm xong, chẳng lẽ hôm nay liền không cần ăn sao! ? Không có tiền, dám nói với đại gia ta là không có tiền! ? Như vậy chúng ta sẽ đập nát sạp hàng của người, nhìn người sau này vẫn còn có thể mở quán ở chỗ này hay không!”

Mấy tên vô gia cư kia vẻ mặt hung thần ác sát

591. Chương 46 : Lại Gặp Mạc Tiêu Diêu

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 46 : Lại gặp Mạc Tiêu Diêu

Edit : Angelina Yang

Trong lòng ngượng ngùng quần bách, Cố Duy Nhất đang định rời khỏi nơi này theo kiểu làm chuyện tốt không lưu danh.

Tuy nhiên, vào đúng thời điểm này, đột nhiên, một hồi tiếng hít hà gấp gáp không dám tin, liền vang lên từ phía sau nàg.

Không ít người, càng là trở mắt đứng nhìn, trợn mắt há hốc mồm la lên với nàg.

“Công tử, cẩn thận a!”

Đến khi nghe thấy mấy người này giật mình la lên, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi giật nảy lên một cái. Lập tức, một nỗi bất an mãnh liệt, càng là nhanh chóng trào dâng trong lòng.

Lập tức, thân thể vừa chuyển, nàg liền nhìn lại phía sau.

Đến lúc nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đồng mâu Cố Duy Nhất không khỏi trợn lên một cái

Chỉ thấy, một tên vạ mễ trong số vô gia cư vốn bị nàg đánh té trên mặt đất, giờ phút này lại cầm trong tay một thanh Chủy Thủ sắc bén. Lúc này, hắn đang nhắm hướng trên người nàg định đâm một nhát.

Đối với cảnh tượng trước mắt, Cố Duy Nhất sợ đến trong lòng giật mình. Ngay sau đó, đại não trống rỗng trong khoảnh khắc, bởi vậy, cũng mất đi thời cơ tốt nhất để né tránh.

Mắt thấy, thanh Chủy Thủ sắc bén này sẽ đâm đến trên người mình, Cố Duy Nhất ngay cả chuẩn bị tâm lý để chết cũng có.

Tuy nhiên, vào đúng thời điểm này, chỉ nghe thấy bên tai ‘Vèo’ một tiếng, phảng phất âm thanh vật gì đang nhanh chóng xẹt qua.

Sau một khắc, một tiếng lợn bị chọc tiết thê lương, liền vang lên bên tai nàg.

“A, tay của Lão Tử!”

Cùng với tiếng lợn bị chọc tiết thê lương này vang lên, trong lòng Cố Duy Nhất giật nảy lên một cái. Lập tức nàg không khỏi phục hồi tinh thần lại, rồi chờ người ra nhìn kĩ.

Đến khi thấy cảnh tượng trước mắt, đồng mâu Cố Duy Nhất lại trợn lên một lần nữa.

Chỉ thấy, tên võ giả vốn cầm đao muốn gây bất lợi đối với nàng, thì ở trên bàn tay , giờ phút này đang cầm một thanh Chủy Thủ vô cùng sắc bén.

Chỉ thấy thanh Chủy Thủ này, vừa nhìn liền biết rõ giá trị liên thành.

Lưỡi đao vừa mỏng vừa sắc bén, hơn nữa, trên mặt chuôi đao còn có khảm một viên Hồng Bảo Thạch lớn như thế.

Chỉ thấy, viên Hồng Bảo Thạch lớn như thế kia, dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống, quả là lóe ra những tia sáng lóng lánh vô cùng.

Đến khi thấy thanh Chủy Thủ sắc bén này, trên mặt Cố Duy Nhất không khỏi sửng sốt.

Bởi vì, không biết tại sao, nàng cảm giác rằng, thanh Chủy Thủ này, hình như khá là quen thuộc, phẳng phất như trước kia nàng đã từng nhìn thấy ở nơi nào.

Thấy vậy, trong lòng Cố Duy Nhất nghi hoặc, lập tức, nàng từ từ đi tới trước mặt tên võ giả kia, bàn tay mềm mại nhẹ nhàng rút một cái.

Cùng với máu bắn tung toé văng khắp nơi, chính là võ giả kia bởi vì không chịu nổi đau đớn, nên đã hôn mê ngã xuống đất trong âm thanh vật nặng rơi.

Đối với điều này, Cố Duy Nhất cũng không thèm liếc mắt nhìn lấy một cái.

Mới rồi, nàng chỉ là nhẹ nhàng giáo huấn mấy tên võ giả này, đã là nhẹ tay thương xót., Ai biết, đám đó có thể ác độc như thế , nổi lên sát ý đối với nàng.

Nếu như hần vừa rồi thật sự đâm một đao kia xuống, nàng hiện nay không chết cũng trọng thương.

Xem ra, nàng sau khi hồi cung, nhất định phải để Lý Đạt xử lý chuyện này thật tốt. Còn phải bắt được viên quan làm chỗ dựa sau lưng bọn chúng. Bằng không, sau này không chừng vẫn còn có bao nhiêu dân chúng vô tội sẽ bị bọn chúng ức hiếp đây!

Trong lòng suy nghĩ như vậy, Cố Duy Nhất sau khi rút ra thanh Chủy Thủ khảm Hồng Bảo Thạch kia, mắt nhưng không khỏi liếc nhìn khắp bốn phía.

Có điều, nàng thấy quây xung quanh chỉ là một chút dân chúng bình thường thôi.

Kỳ quái, người vừa mới ra tay cứu nàng, rốt cuộc là ai! ?

Còn nữa, người kia, hiện nay rốt cuộc ở nơi nào! ?

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất nghi hoặc , đột nhiên, nàng nhận thấy có một ánh mắt nóng rực, đang gắt gao nhìn nàng chằm chằm.

Cảm giác được điểm này, Cố Duy Nhất nhanh chóng ngược mắt nhưng , liền nhìn theo ánh mắt nóng rực kia.

Chỉ thấy, tại lầu hai lầu Thiên Lý Duyên Lai, có một cái phòng. Cánh cửa sổ đang mở ra hết cỡ, ở bên trong cửa sổ , có một bóng dáng cao to màu đỏ thẫm đang lặng lẽ đứng ở nơi đó.

Mặc dù, bởi vì cự ly khá xa , Cố Duy Nhất không thấy rõ lắm nét mặt Hồng Y Nhân kia. Thế nhưng, vào lúc thấy cái áo đỏ kia, lại thêm thanh Chủy Thủ có khảm Hồng Bảo Thạch ở trên tay, ở trong đầu Cố Duy Nhất đúng là chợt lóe sáng, rốt cuộc đã biết, thân phận của người kia.

Lại là hần! ?

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất càng là nhanh chóng đi ra khỏi đám người, lập tức, nhắc chân sải bước, đi tới lầu hai bên kia đường.

Giờ phút này, Cúc Vận cũng vội vã chạy đến đây , sau khi nhìn thấy Cố Duy Nhất bình yên vô sự. Đồng thời với việc thở phào nhẹ nhõm , nàng không khỏi tràn đầy lo lắng nói.

“Quận chúa, may là người không có việc gì, bằng không, Cúc Vận cũng không sống được.”

Nghe được lời Cúc Vận nói, Cố Duy Nhất chỉ là nhẹ nhàng cong môi cười một tiếng.

“Ta hiện tại không phải không có việc gì sao! ? Đừng lo lắng.”

Vừa nói dứt lời, Cố Duy Nhất đã đi tới lầu hai của tử lâu.

Nghĩ đến vị trí vừa rồi nhìn thấy từ dưới lầu, trong lòng Cố Duy Nhất kinh ngạc.

Không nghĩ tới, vị trí Hồng Y Nhân này, lại liền ngay bên cạnh nàng!

Trong lòng đang nghĩ ngợi, thì người trong phòng, phảng phất như đã nhận thấy được cái gì. Âm thanh gọi cảm mang theo vẻ lười biếng, cách cánh cửa chạm trổ, chậm rãi truyền ra từ bên trong.

“Nếu đã đến rồi, liền vào đây đi!”

Nghe thấy âm thanh lâu ngày không gặp, trong lòng Cố Duy Nhất phát lạnh. Lập tức, nàng liền từ từ đưa tay, nhẹ nhàng đẩy ra cánh cửa chạm trổ khép hờ kia.

Cùng với việc cánh cửa chạm trổ kia bị từ từ đẩy ra, cảnh vật bên trong gian phòng, đúng là rơi vào trong tầm mắt Cố Duy Nhất vô cùng tinh tế.

Chỉ thấy gian phòng này, đúng là lấy hoa hồng làm chủ. Bày biện bên trong , tranh tường, thảm, đều đều khắc hoa hồng xinh đẹp vô cùng.

Mà ngay cả trên mặt bàn, cũng có đặt một cái bình hoa cắm đầy hoa hồng.

Cùng với cánh cửa chạm trổ đẩy ra, một mùi thơm hoa hồng, càng là nhanh chóng ập tới, thấm vào ruột gan.

Ngửi thấy mùi hương hoa hồng thấm vào ruột gan kia, hai chân Cố Duy Nhất từ từ đi vào, ánh mắt quét một vòng, càng là chậm rãi nhìn vào trên người nam nhân đang lúc tùy ý đứng ở phía trước cửa sổ .

Chỉ thấy nam nhân mặc một chiếc áo đỏ xinh đẹp, càng tôn lên được vóc người cao lớn mảnh khảnh.

Tóc đen như mun, chỉ là dùng một cái đai vấn tóc màu đỏ nhẹ nhàng thắt lại một lọn nhỏ. Còn những cái khác thì tùy ý xõa xuống dưới thân, nhuộm đen phía sau.

Gió mát hiu hiu, thổi tới khiến cho nam nhân tay áo tung bay, vô cùng xinh đẹp quyến rũ.

Đặc biệt một gương mặt đẹp như ngọc kia, dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống, càng cảm thấy tinh xảo xinh đẹp .

Lông mày đen nhánh, mũi thẳng, môi đỏ mọng, mỗi một chỗ, đều phối hợp hoàn mỹ, không biện pháp đánh được.

Thu hút lòng người nhất, chính là một đôi mắt quyến rũ kia, phảng phất như mang theo ma lực , làm cho người ta vừa nhìn, liền không nỡ dời ánh mắt đi.

Lại phảng phất một con hồ ly tinh biến hóa mà thành , nhất cử nhất động, đều đầy vẻ quyến rũ sinh thành.

Giờ phút này, nam nhân liền lẳng lặng đứng ở bên cửa sổ, trên bàn tay với các ngón mảnh dẻ kia, đang nhẹ nhàng cầm một đóa hoa hồng xinh đẹp nở rộ , chậm rãi ngắm nghía.

Quả nhiên cũng là một vẻ quyến rũ sinh thành, xinh đẹp khuynh thành!

Mỹ nhân tuyệt sắc như thế, coi như là đệ nhất mỹ nhân Thương Lang Quốc đều không theo kịp!

Nam nhân này, quả thực là một yêu nghiệt a!

Trong lòng thần phục vô cùng, Cố Duy Nhất càng là do ảnh hưởng nụ cười yêu nghiệt của nam nhân mà có hơi thất thần. Cho đến khi nghe được tiếng kêu giạt mình không dám tin của Cúc Vận phía sau, mới hoàn toàn thức tỉnh.

Lập tức, nàng hé mở làn môi hồng, không khỏi không kim hãm được mở miệng nói.

“Không nghĩ tới đã qua ba năm , ngươi vẫn không có thay đổi một chút nào, dung mạo vẫn đẹp như thế!”

Cố Duy Nhất mở miệng thần phục , đôi mắt nhìn về phía nam nhân, càng là không che dấu chút nào kinh ngạc.

Cho nên, chưa từng chú ý tới, Hắc y thiếu nữ, đứng ở một bên khi nghe được lời này của nàng, trên mặt không khỏi có hơi sững sốt, trong mắt, càng là nhẹ nhàng lóe ra một phen.

Lập tức, ánh mắt quét một vòng, liền từ từ rơi trên người nam nhân áo đỏ.

Vốn tưởng rằng, nam nhân áo đỏ sẽ tức giận. Bởi vì, nàng đi theo bên người chủ nhân nhiều năm, biết rõ tính tình của chủ nhân.

Chủ nhân nhà nàng, ghét nhất, liền là gương mặt của hắn.

Hơn nữa, càng chán ghét, là người khác khen hắn đẹp!

Dù sao, một chữ đẹp này, nam nhân bình thường đều không thích xuất hiện ở trên người mình, chớ nói chi là chủ nhân nhà nàng.

Trước kia, nếu như có người dám nói chủ nhân nàng có dung mạo đẹp, như vậy kết cục của người kia liền phi thường đáng buồn.

Liền vào lúc trong lòng A Nô chờ đợi kế tiếp sẽ có bi kịch phát sinh, thế nhưng kết quả, lại nằm ngoài dự liệu của nàng.

Chỉ thấy nam nhân khi nghe được lời Cố Duy Nhất nói, nụ cười trên mặt đầu tiên là có hơi sững sốt. Thế nhưng chỉ sau một khắc, gương mặt nam nhân liền lấy lại thần sắc tự nhiên, đôi môi đỏ mọng hé ra, mở miệng cười nói.

“Ha ha, ba năm không gặp, Tiểu Hắc tử người trưởng thành. Hơn nữa, so cùng trước kia quả thực là khác như hai người a!”

Nam nhân mở miệng cười nói, đôi mắt chúm chím quyến rũ, càng là đánh giá Cố Duy Nhất từ trên xuống dưới.

Chỉ thấy nữ nhân trước mắt, tuy là mặc một bộ trang phục nam nhân, lại vẫn không che dấu nổi luồng linh khí kia.

Bạch y tiêu sái, vóc người mảnh dẻ, gương mặt xinh xắn, đặc biệt luồng chánh khí kia trên mặt nữ nhân, làm cho người ta nhìn thấy mà trước mắt sáng ngời.

Thấy vậy, nam nhân không khỏi từ từ đi một vòng bên người Cố Duy Nhất, lập tức không nhận được chắc chắn thở dài nói.

“Năm đó Tiểu Hắc tử kia vừa lùn vừa đen. Hiện nay đã trở thành đại mỹ nữ duyên dáng yêu kiều rồi! Vừa rồi vào lúc nhìn thấy người, ta còn nghi hoặc. Chỉ cảm thấy một bóng người này, làm thế nào hình như có hơi quen thuộc, không nghĩ tới, thật sự là người.”

Nghe được lời nam nhân đã nói như vậy, Cố Duy Nhất không khỏi mím môi cười một tiếng.

“Ha ha, đâu phải là ta sao! ? Thế nào, người đều không nhận ra ta ! ?”

Cố Duy Nhất vừa nói, vừa mở rộng hai tay, lập tức nhẹ nhàng quay một vòng ở trước mặt nam nhân.

Đôi mắt nhìn về phía nam nhân, càng là hàm chứa niềm vui lộ rõ.

Mặc dù, hiện nay nàng chỉ là lần thứ hai tiếp xúc với nam nhân này. Nhưng mà, nam nhân này lại đã nhiều lần cứu nàng.

Lần đầu tiên gặp mặt với nam nhân này, có lẽ tại hội săn mùa thu của hoàng gia ba năm trước đây. Lúc ấy, nàng đang bị một con hổ trắng lớn đuổi bắt, gần như mất mạng trong miệng hùm. Khi đó là nam nhân này ra tay cứu giúp.

Không nghĩ tới, lần thứ hai gặp mặt, nam nhân này vẫn dùng một thanh Chủy Thủ này để cứu nàng.

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất không khỏi giơ tay, đưa thanh Chủy Thủ vừa mới lau khô tới trước mặt nam nhân. Đôi môi đỏ mọng hé ra, mở miệng cười nói.

“Mạc Tiêu Diêu, thật sự là cảm ơn người. Không nghĩ tới, chúng ta mỗi lần gặp mặt, đều là người ra tay cứu giúp. Hơn nữa, vẫn còn dùng cùng một thanh Chủy Thủ.”

Cố Duy Nhất mở miệng, trong lòng không khỏi kêu lên vạn phần.

Chỉ cảm thấy, trên thế giới này, duyên phận thật đúng là kỳ diệu a!

Ba năm, nàng đều sắp quên nam nhân này. Không nghĩ tới, nam nhân này lại đột nhiên xuất hiện.

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất kêu lên vạn phần, khi Mạc Tiêu Diêu nghe được lời Cố Duy Nhất nói, đôi mắt quyến rũ kia, đầu tiên là nhẹ nhàng nhìn một chút thanh Chủy Thủ Cố Duy Nhất đưa tới.

Lập tức đưa tay nhẹ nhàng tiếp nhận mà ngắm nghía.

“Thanh Chủy Thủ này, chính là trước kia ta đánh bạc thắng với người ta mà có. Bình thường ta cũng chỉ là dùng để gọt vỏ quả táo. Nếu, thanh Chủy Thủ này đã hai lần cứu người, thiết nghĩ đến đó cũng là duyên phận. Như vậy, Chủy Thủ này, sẽ đưa người.”

Mạc Tiêu Diêu vừa nói dứt lời, lập tức, liền đưa thanh Chủy Thủ ngắm nghía trên tay cho Cố Duy Nhất.

Cố Duy Nhất thấy vậy, trên mặt đầu tiên là sửng sốt.

“Chủy Thủ này, thật sự đưa ta! ? Chính là, Chủy Thủ này nhìn qua, chém sắt như chém bùn, giá trị liền thành đây!”

Cố Duy Nhất mở miệng nói.

Mặc dù, nàng hiện tại là Quận chúa, ăn mặc chính là lăng la tợ lụa. Còn vàng bạc châu báu càng là nhiều không kể xiết.

Chỉ là, đối với sự hào phóng của nam nhân trước mắt này, có lẽ quả thực vẫn khiến cho nàng kinh ngạc.

Nghĩ đến, nam nhân này, khẳng định là một vị thổ hào đây! Lần đầu tiên gặp mặt, hắn liền đưa nàng một bộ da con cạp. Hiện nay, da con cạp kia vẫn còn trong cung của nàng! Lần này đây, hắn lại đưa nàng thanh Chủy Thủ quý giá như vậy. Nam nhân này, còn không phải chỉ hào phóng bình thường đây!

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, Mạc Tiêu Diêu nghe vậy, chỉ là cong môi cười một tiếng.

“Cái gì mà giá trị liền thành. Đối với ta mà nói đều không quan trọng, cũng chẳng qua là thanh Chủy Thủ bình thường. Nếu như người cảm thấy ngần ngại! ? Như vậy xin mời ta ăn cơm đi!”

Nghe được Mạc Tiêu Diêu nói thế, trên mặt Cố Duy Nhất càng là làm ra một dáng vẻ không đồng tình.

“Mời người ăn cơm! ? Vậy tự nhiên không được! Ít nhất, còn phải mời người uống rượu cơ!”

Nghe được Cố Duy Nhất nói thế, trên mặt Mạc Tiêu Diêu đầu tiên là sửng sốt. Sau đó mới hiểu ra ý lại, trong lòng biết mới rồi Cố Duy Nhất nói những lời kia là cố ý. Nhìn thấy một đôi mắt nhưng trong veo chúm chím kia, Mạc Tiêu Diêu không khỏi ngửa cổ bắt đầu cười ha ha.

“Hảo, đã như thế, vậy thì ta liền cung kính không bằng tuân mệnh! Người đâu, mang rượu tới!”

Mạc Tiêu Diêu mở miệng quát, lập tức, ngoài cửa liền có người nhanh chóng bưng tới thức ăn và mỹ tửu tinh xảo.

Nhìn thấy hơn mười ăn tinh xảo và mỹ tửu trên bàn, Cố Duy Nhất đã sớm nhìn mà ánh mắt tỏa sáng, trong miệng chảy nước miếng ròn ròn.

“Những món ăn này nhìn thấy thật không tệ đây!”

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, Mạc Tiêu Diêu vừa cầm ly rượu nhẹ nhàng nhấp nháp, vừa hé ra đôi môi đỏ mọng, mở miệng cười nói.

“Những món ăn này là dùng để ăn, không phải dùng để ngắm.”

“Ha hã, như vậy ta liền không khách khí.”

Vừa nói dứt lời, Cố Duy Nhất cũng không lại khách khí với Mạc Tiêu Diêu, lập tức, liền cầm lấy đôi đũa, bắt đầu cắn ngốn ngấu.

“Chắc chắc chắc, những món ăn này vẫn còn thật khá, quả thực là cùng hoàng. . .”

Cố Duy Nhất vừa cực kì hứng thú ăn thức ăn, vừa mở miệng khen không dứt miệng.

Chỉ là nói tới đây, lập tức dừng một chút.

Bởi vì, nàng còn không biết thân phận chân thật của nam nhân trước mắt.

Tuy nói, nam nhân này đã cứu nàng hai lần, nhưng mà, Cố Duy Nhất vẫn không muốn nói ra thân phận của mình.

Dù sao, không thể không phòng lòng người a!

Hơn nữa, nam nhân này, mặc dù đối với nàng có ân, thế nhưng, nàng nhìn ra được, nam nhân này, không phải người bình thường.

Dù sao, hẳn có thể không kinh động mọi người mà lẻn vào khu vực săn bắn của hoàng gia , liền đủ để chứng minh võ công của hắn thâm tàng bất lộ (có nghề mà giấu kín).

Hiện nay, lại vùng tay quá trán như thế , tiện tay liền tặng người một thanh Chủy Thủ giá trị liên thành, ánh mắt cũng không chớp một phen, liền chứng minh hắn có tài lực hùng hậu.

Một người mỹ nam tử võ công cao cường , có tài lại đẹp giống như vậy , quả thực là thế gian ít có.

Hơn nữa, nàng tại Thương Lang Quốc hơn ba năm , làm thế nào không biết nhân vật hàng đầu này đây! ?

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất nghi hoặc, Mạc Tiêu Diêu vốn đang lúc nhẹ nhàng nhấp nháp rượu ngon , lại chứng kiến Cố Duy Nhất dừng một chút rồi không nói tiếp nữa, gương mặt đầu tiên là nhẹ nhàng sững sốt, lập tức mở miệng hỏi.

“Hoàng cái gì! ?”

“Ách, ý của ta là, món ăn nơi này ăn ngon thật, quả thực có thể sánh cùng tài nấu nướng Vương sư phó nhà ta đây!”

Nghe được lời nam nhân đã nói như vậy, lại thấy nam nhân kia dùng ánh mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu ngắm nhìn mình, trên mặt Cố Duy Nhất đầu tiên là sững sốt, lập tức mở miệng nói.

Trên mặt, càng là đáng vẻ bình tĩnh. Có trời mới biết, giờ phút này tim nàng đập, lại đã tăng tốc lên không ít.

Tuy nói, nam nhân trước mắt này, trên mặt luôn có đáng vẻ hiền hoà, hơn nữa còn luôn mang theo nụ cười. Thế nhưng một đôi mắt quyến rũ kia, lại phảng phất mang theo sự sắc bén nhìn thấu lòng người , khiến cho người ta không dám xem nhẹ.

Cũng khiến Cố Duy Nhất càng cảm thấy tò mò , nam nhân này, rốt cuộc là người phương nào đây! ?

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất nghi hoặc, nam nhân nghe vậy, phảng phất đều không hề hoài nghi chút nào lời Cố Duy Nhất nói. Hắn hé mở làn môi hồng, cười nhạt.

“Thì ra là thế.”

“Ha hã, liền là như vậy. . .”

Cố Duy Nhất cười khan vài tiếng, lập tức, để che dấu lời nói dối vừa rồi , sau đó , nàng liền cầm lấy ly rượu trước bàn , mở miệng nói với Mạc Tiêu Diêu.

“Rượu nơi này khá nổi danh , vì chúng ta lại gặp nhau lần nữa , cạn chén!”

“Ha hã, cạn chén!”

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, khóe miệng Mạc Tiêu Diêu cong lên một cái, lập tức giơ ly rượu trên tay lên, nhẹ nhàng cộng một cái với ly rượu trên tay Cố Duy Nhất , lập tức uống cạn.

Nhìn thấy Mạc Tiêu Diêu tợp một cái liền uống hết ly rượu ngon, khoe miệng Cố Duy Nhất cong lên một cái. Lập tức, nàng cũng hớp một cái uống cạn ly rượu ngon cầm trong tay.

Mạc Tiêu Diêu thấy vậy, không khỏi mở miệng cười nói.

“Hảo! Không nghĩ tới tửu lượng của Tiểu Hắc tử người thật không tệ đây!”

Nhìn thấy Cố Duy Nhất gọn gàng dứt khoát nâng cốc uống cạn ly rượu như thế, Mạc Tiêu Diêu không khỏi mở miệng khen.

Nghe vậy, Cố Duy Nhất không khỏi liếc xéo hần một cái, lập tức tràn đầy ảo não mở miệng nói.

“Ta nói, người có thể ... không nên gọi Tiểu Hắc tử được không! ? Người có cảm thấy, hiện tại người vẫn còn gọi ta là Tiểu Hắc tử thì thích hợp sao! ? Nói nữa, ta hiện tại cũng không đen chút nào, có được hay không! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng, ánh mắt nhìn Mạc Tiêu Diêu, càng là mang theo vài phần ảo não.

Nghĩ đến, ba năm nay, vì muốn làm trắng đẹp da thịt, nàng chính là bỏ ra không ít thời gian.

Hiện nay, làn da của chính mình, đã sớm không hề găm đen nữa. Hiện nay, nghe được Mạc Tiêu Diêu xưng hô như thế đối với chính mình, không khỏi khiến Cố Duy Nhất hồi tưởng lại chuyện cũ không chịu nổi kia.

Đối với Cố Duy Nhất ảo não, Mạc Tiêu Diêu nghe vậy, chỉ là ha hả cười một tiếng.

“Hảo, như vậy, ta sau này liền gọi người . . . Duy Nhất!”

“Ha hả, hảo, như vậy sau này ta cũng thay đổi gọi người Mạc Đại ca được rồi, dù sao người so với ta lớn tuổi hơn.”

Cố Duy Nhất cũng không khách khí, mở miệng nói thẳng.

Hơn nữa, ở trước mặt nam nhân này, Cố Duy Nhất cũng không cảm thấy cần phải câu nệ.

Bởi vì nam nhân, mặc dù dung mạo vóc người nghiêng nước nghiêng thành, nhưng mà trên người mang theo một loại khí chất tùy ý thoải mái, rất dễ dàng làm cho người ta sinh ra thiện cảm đấy!

Chỉ là, một loại thiện cảm đó, không phải thiện cảm giữa nam nữ, mà là sự vui thích giữa bằng hữu.

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, Mạc Tiêu Diêu nghe được lời Cố Duy Nhất nói, liền hé mở làn môi hồng, không khỏi thì thào lặp lại.

“Mạc Đại ca, Mạc Đại ca! ? Ha hả, hảo, vậy người sau này gọi Mạc Đại ca đi! Có lẽ lần đầu tiên có người gọi ta như vậy đây!”

“A! ? Chẳng lẽ, người cũng không có huynh đệ tỷ muội gì đó sao! ?”

Nghe được lời Mạc Tiêu Diêu nói, hình như có hơi than vãn, trên mặt Cố Duy Nhất đầu tiên là sững sờ, rồi nàng hé mở làn môi hồng, không nhịn được mở miệng hỏi.

Nghe vậy, Mạc Tiêu Diêu không có lập tức mở miệng trả lời, chỉ là cầm lấy bình rượu trên bàn, đầu tiên là rót một chén cho Cố Duy Nhất, sau đó mới đổ đầy vào ly rượu của mình.

“Ta từ nhỏ chính là cô nhi, không ai thân thích. Sau này, được sư phụ ta thu nhận, còn người thì sao! ? Mới rồi người có nói cũng, chẳng lẽ người cũng là cô nhi sao! ?”

“Ách, ta a. . .”

Nghe được lời Mạc Tiêu Diêu nói, Cố Duy Nhất chỉ là nhẹ nhàng cầm lên ly rượu, nhẹ nhàng hớp một cái, mới mở miệng khe khẽ nói.

“Ta từ nhỏ phụ mẫu đều mất, bên người chỉ có một mình ông ngoại ta. Chính là hiện nay, ta sẽ không còn được gặp lại ông ngoại ta. . .”

Nói tới đây, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi chua xót.

Cũng không biết, ông ngoại nàng như thế nào. Nàng thật sự muốn được gặp lại ông ngoại đây!

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất phiền muộn thương tâm cực kỳ, chỉ thấy Mạc Tiêu Diêu ngồi ở trước mặt nàng, sau khi nghe được lời của nàng, đôi mắt quầng rử kia, đầu tiên là nhẹ nhàng lóe ra một phen. Lập tức, hần liền nâng lên ly rượu, mở miệng nói với Cố Duy Nhất.

“Đến, đừng nói những lời này, chúng ta đến uống rượu đi! Rượu ngon như vậy, ngàn vạn lần không nên lãng phí!”

“Ha hả, hảo!”

Nghe được lời Mạc Tiêu Diêu nói, Cố Duy Nhất đầu tiên là mấp máy môi, lập tức mở miệng cười nói.

Nhìn ra được, Mạc Tiêu Diêu là không muốn nàng nhớ lại những chuyện thương tâm này. Không nghĩ tới, nam nhân này, vẫn còn tử mị quan tâm.

Trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, lập tức, liền cụng chén cùng nam nhân uống rượu.

Từ qua ba tuần, Cố Duy Nhất cũng là có chút say say.

Chỉ là hiện tại sắc trời hãy còn sớm, Cố Duy Nhất cũng không muốn nhanh như vậy liền hồi cung. Vì vậy, Mạc Tiêu Diêu liền đưa đến Tây hồ đi dạo hồ.

Đối với đề nghị của Mạc Tiêu Diêu, Cố Duy Nhất đương nhiên là không phản đối.

“Hảo, dù sao sắc trời còn sớm, chúng ta đi dạo hồ đi! Cảnh sắc Tây hồ, nhất định có một phong vị khác.”

Cố Duy Nhất vừa nói dứt lời, liền khiến Cúc Vận đi tính tiền.

Sau đó, liền đi theo Mạc Tiêu Diêu, xuất phát tới Tây hồ.

Giờ phút này đúng là mùa hè.

Vàng thái dương treo cao, ánh mặt trời sáng lạn, vạn dặm không mây.

Ánh mặt trời chói chang nóng bức kia, đang chiếu thẳng xuống. Chỉ thấy đám lá trên cây đều bắt đầu có hơi cong lại, ủ rử sụp xuống.

Chỉ có ve sầu trên cây, phảng phất chứa đầy lực lượng vô cùng vô tận, giờ phút này chính lúc kêu ‘Ve ve’ liên tu bất tận.

Đến khi Cố Duy Nhất bọn họ đi tới ven Tây hồ, đưa mắt nhìn khắp một vòng, chỉ thấy ở trên bờ Tây hồ, dương liễu xanh biếc. Tán lá mềm mại rủ xuống, cùng với cơn gió thoảng chậm rãi kia, đám cành liễu càng là không ngừng nhẹ nhàng đu đưa.

592. Chương 47 : Giáo Chủ Thiên Tà Giáo

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 47 : Giáo Chủ Thiên Tà Giáo

Edit : Angelina Yang

Trên Tây hồ, đúng là sóng biếc lẫn tắn, những đàn cá đang tự do tự tại bơi qua bơi lại ở trong hồ, rất vui vẻ.

Tây hồ nổi danh nhất, chính là mười dặm hoa sen này.

Đưa mắt nhìn khắp một vòng, lá sen xanh biếc, liên miên không ngừng, phủ kín mít cả Tây hồ.

Trong đó, hoa sen mịn màng kia, giống như thiếu nữ xinh đẹp, duyên dáng yêu kiều, khiến cho cả Tây hồ được tăng thêm sức sống!

Sau khi Cố Duy Nhất bọn họ đi tới bên Tây hồ, liền lập tức lên trên một con thuyền hoa.

Thuyền hoa ở nơi này , bên trong trông giống như khách sạn. Không chỉ có bố trí rất nhiều vị trí, còn cả thức ăn điểm tâm và rượu ngon linh tinh các loại nữa.

Ở chính giữa thuyền hoa, còn có ca múa diễn tấu.

Sau khi Cố Duy Nhất bọn họ đi lên thuyền hoa, liền tìm một vị trí bên thành thuyền rồi ngồi xuống .

Bên tai, nghe được, là tiếng đàn tuyệt diệu kia. Ở bên ngoài, chính là mặt hồ sóng nước lăn tăn cùng với mùi đậm hoa sen, quả là rất vui tai vui mắt.

Mới rồi Cố Duy Nhất bọn họ đã ăn uống no đủ, cho nên sau khi ngồi xuống, Cố Duy Nhất chỉ là để cho người ta đưa lên một bình trà thơm, sau đó cùng với Mạc Tiêu Diêu vừa nhắm nháp, vừa thưởng thức cảnh đẹp bên ngoài.

Gió mát hiu hiu, đưa tới từng đợt mùi hương hoa sen thơm ngát.

Bên ngoài tuy là mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, nhưng mà ngồi ở bên trong thuyền hoa, lại đều không cảm giác được nóng bức chút nào.

Đang lúc Cố Duy Nhất lười biếng hưởng thụ giờ này khắc này , đột nhiên, những lời người ta đối thoại ở cái bàn bên cạnh kia , càng là dần dần khiến cho Cố Duy Nhất chú ý.

“Ai, các người nghe nói sao! ? Ở núi Võ Đang , ngày hôm trước chuông môn bị người diệt khẩu , tình trạng chết cực kỳ thảm. Cho đến chết , ánh mắt vẫn tròn tròn cực to, đúng đáng về chết không nhắm mắt !”

“Việc này đã sớm lan truyền xôn xao ở trên giang hồ, chúng ta làm thế nào mà không biết chuyện này đây! ? Nghe nói, chuông môn núi Võ Đang là tại ban đêm bị người diệt khẩu. Đêm đó, cũng không có tiếng đánh nhau, cho nên người núi Võ Đang căn bản cũng không từng phát hiện cái gì. Cho nên, ngày hôm sau, bọn họ mới phát hiện chuông môn núi Võ Đang chết thảm ở bên trong gian phòng của mình.”

“Nói đến như thế, người giết chết chuông môn núi Võ Đang , nếu không phải ma quỷ bên trong , vậy chính là người có võ công cực kỳ cao cường. Phải biết rằng, núi Võ Đang đâu phải là môn phái bình thường, nơi đó canh phòng nghiêm ngặt, mỗi đêm cũng có người gác. Hơn nữa chuông môn núi Võ Đang, võ công của hần, cũng thực sự thuộc vào loại số một số hai ở trên giang hồ. Người có thể lặng lẽ không một tiếng động lên vào núi Võ Đang, lại dưới tình huống không làm kinh động bất luận kẻ nào, giết chết chuông môn núi Võ Đang, thì trong thiên hạ không có mấy người!”

“Đúng vậy đúng vậy. Ta nghĩ, lần này đây, khẳng định không phải ma quỷ bên trong gây nên. Hơn nữa, chuông môn núi Võ Đang, một mực quang minh lỗi lạc, cũng không có phạm lỗi với người nào. Ta nghĩ, có thể giết chết chuông môn núi Võ Đang, ở trong thiên hạ cũng chỉ có một người . . .”

“Ý của người là. . . Giáo Chủ Tà giáo gây nên! ?”

“Xuyt, người muốn chết a! Lại lớn tiếng nói ra lời này như vậy , nếu như bị người của Giáo Chủ tà giáo nghe được, khẳng định chết chắc rồi!”

“Ách, ta đây không phải nói quá kích động sao! ? Nhưng mà, ta nghĩ, ta sẽ không đến nỗi không may như vậy đi! ? Hơn nữa, nơi này là thuyền hoa, người của tà giáo , sẽ không có nhân hạ thoải mái như vậy để lại tới đây đi! ?”

“Cái này khó lòng mà nói a. . .”

Nói tới đây, người ở bàn kia , phảng phất như là có chỗ kiêng kỵ, âm lượng nói chuyện càng cảm thấy thấp.

Càng là như thế, sự hiếu kỳ trong lòng Cố Duy Nhất , càng cảm thấy lớn hơn.

Dù sao, người ta đều có hiếu kỳ, Cố Duy Nhất cũng không ngoại lệ.

Hơn nữa, Cố Duy Nhất sau khi xuyên qua tới đây , liền một mực ở lại bên trong hoàng cung, rất ít khi xuất cung. Đối với những chuyện trên giang hồ, năng biết không nhiều lắm.

Giờ phút này, sau khi nghe được người ở bàn kia nói ra những lời vừa rồi, liền lập tức sinh ra lòng hiếu kỳ rất lớn đối với Giáo Chủ tà giáo kia.

Lại thấy Mạc Tiêu Diêu ngồi ở đối diện chính mình, vẻ mặt bình tĩnh tao nhã mà thường thức trà thơm , mắt nhưng Cố Duy Nhất không khỏi lóe ra một phen. Sau đó, liền với vẻ mặt tò mò mà vươn cổ ra, liền xích lại gần tới Mạc Tiêu Diêu.

“Ai, Mạc Đại ca, những lời vừa rồi người ở bàn bên cạnh nói chuyện, ca cũng nghe được chứ! ? Đối với những chuyện ở trên giang hồ, ca biết bao nhiêu, thì nói cho nghe một chút đi!”

Cố Duy Nhất mở miệng, mắt nhưng càng là rạng rỡ ngời ngời, trên mặt chỉ còn thiếu nước khắc lên bốn chữ ‘Ta rất hiểu kì’.

Thấy Cố Duy Nhất vẻ mặt hứng thú hừng hực , Mạc Tiêu Diêu chỉ là nhẹ nhàng liếc mắt nhìn nàng ,rồi mới cong môi cười nói.

“Thế nào! ? Người cảm thấy hứng thú đối với chuyện trên giang hồ như vậy ! ?”

“Ha hã, ta đây không phải đang nhàm chán mà! Dù sao hiện tại nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, thích hợp nhất là nói chuyện tán gẫu! Hiện tại, chúng ta sẽ tán gẫu một phen về những chuyện của Giáo Chủ tà giáo kia đi! Mới rồi ta nghe người ở bàn bên cạnh, nói đến Giáo Chủ tà giáo kia thì trên mặt đều có vẻ sợ hãi. Như vậy Giáo Chủ tà giáo kia, khẳng định là một nhân vật lợi hại. Núi Võ Đang kia, mặc dù ta chưa từng nghe qua, chỉ là, nghĩ đến cũng là một đại môn phái. Người có thể lặng lẽ không một tiếng động lên vào trong phòng của chưởng môn núi Võ Đang, lại không làm kinh động bất luận kẻ nào để giết chết chưởng môn núi Võ Đang . Nếu không phải người quen thuộc của chưởng môn núi Võ Đang , chính là một người võ công cao cường . Ca thử nói, chưởng môn núi Võ Đang kia, phải chăng là đúng như những người khác nói, là do Giáo Chủ tà giáo gây nên đây! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng, tuôn ra rào rào một đồng lớn những lời như vậy , khi nói cũng không thềm ngừng nghỉ lấy hơi.

Nghe được Cố Duy Nhất vừa nói dứt lời, Mạc Tiêu Diêu không khỏi yên lặng rót ra một ly trà thơm cho Cố Duy Nhất , lại nhẹ nhàng đẩy tới.

“Nói nhiều như vậy, miệng làm việc đi! ? Trước uống một ngụm trà đi!”

“A, cảm ơn.”

Nghe được lời Mạc Tiêu Diêu nói, lại thấy Mạc Tiêu Diêu đưa tới trà thơm, Cố Duy Nhất lập tức đưa tay tiếp nhận ,hơn nữa nói cảm ơn. Sau đó,nàng liền cầm lấy ly trà, nhẹ nhàng mở nắp. Sau khi hớp một ngụm trà thơm, liền ngước lên đôi mắt như cô bé hiếu kỳ , nhìn chằm chằm Mạc Tiêu Diêu ngồi ở đối diện chính mình.

Nhìn thấy ánh mắt Cố Duy Nhất tràn đầy tò mò, khóe miệng Mạc Tiêu Diêu cong lên một cái, lập tức, môi đỏ mọng hé ra, mở miệng cười nói.

“Người mới rồi hỏi nhiều vấn đề như vậy, người trước muốn biết về vấn đề nào! ?”

“Ách, cái này, vậy ca nói trước về chuyện Giáo Chủ tà giáo kia đi!”

Nghe được lời Mạc Tiêu Diêu nói, trên mặt Cố Duy Nhất đầu tiên là có hơi sững sốt, lập tức, liền mở miệng nói.

Mặc dù, nàng không biết thân phận chân thật của nam nhân trước mắt , thế nhưng, chỉ dựa vào phong thái, thần thủ của hắn, liền đủ để chứng minh, hắn không phải người bình thường, cho nên những chuyện biết đến , khẳng định không ít.

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, chỉ thấy Mạc Tiêu Diêu đầu tiên là từ từ cầm lấy bình trà, nhẹ nhàng rót một chén cho chính mình. Sau đó mới hé mở đôi môi đỏ mọng, từ từ nói.

“Tà giáo, chính là mới nổi lên năm năm. Theo lời bên ngoài đồn đại, tà giáo này, chính là gian ác hóa thân. Đặc biệt Giáo Chủ Tà giáo kia, võ công cao cường, hành tung bất định, giết người như ngóe, thủ đoạn hung tàn, chưa từng có người nhìn thấy gương mặt thật của Giáo Chủ Tà giáo kia. Bởi vì, những người nhìn thấy hắn, đều đã bị hắn giết chết . Trong năm năm qua, chưởng môn rất nhiều môn phái trên giang hồ, đều bị Giáo Chủ Tà giáo này giết chết . Hơn nữa, thủ đoạn hung tàn, cho nên, trên giang hồ những cái gọi là danh

môn chánh phái này, càng là lấy việc tiêu diệt tà giáo làm mục đích. Chỉ tiếc, trong năm năm qua, bọn họ ngay cả vị trí tà giáo kia cũng không biết ở nơi nào, chớ nói chi là Giáo Chủ Tà giáo đó. Có lẽ, coi như Giáo Chủ Tà giáo kia đứng ở trước mặt bọn họ, bọn họ cũng không biết đi! ?”

Mạc Tiêu Diêu mở miệng, nói xong lời cuối cùng, khóe miệng càng là nhẹ nhàng cong lên một cái. Thế nhưng, Cố Duy Nhất lại mơ hồ cảm giác được, nụ cười này, bao hàm mùi vị xấu xa nào đó.

Đặc biệt, khi mà Mạc Tiêu Diêu nhắc tới danh môn chánh phái kia, lại dùng hai chữ ‘gọi là’, hình như đối với bọn danh môn chánh phái dường như có phần cảm. . .

Thấy vậy, trong lòng Cố Duy Nhất nghi hoặc không thôi. Bởi vì, nàng trong mơ hồ, luôn cảm giác được, nam nhân trước mắt này, là người phi thường có nhiều chuyện.

Chính là như thế, đối với nam nhân thần bí trước mắt này, nàng càng cảm thấy hiếu kỳ.

Nam nhân này, rốt cuộc là ai! ?

Liên vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất nghi hoặc không thôi, Mạc Tiêu Diêu ngồi ở đối diện nàng, phảng phất như là nhận thấy được cái gì, đôi mắt quyến rũ kia đầu tiên là nhẹ nhàng vừa ngược, liền rơi tại trên người Cố Duy Nhất.

Lại thấy Cố Duy Nhất đang nhìn vào hắn với đôi mắt nhung đầy tò mò, thì gương mặt xinh đẹp kia đầu tiên là nhẹ nhàng sững sốt. Lập tức, đôi môi đỏ mọng hé ra, mở miệng hỏi.

“Tại sao lại nhìn ta như vậy! ?”

“Ách, không, không có gì. . .”

Nghe được lời Mạc Tiêu Diêu nói, trên mặt Cố Duy Nhất đầu tiên là sững sốt, lập tức, vội vàng không ngừng lắc đầu.

Chỉ là, Mạc Tiêu Diêu hình như không tin lời của nàng, ánh mắt lấp lánh linh lợi kia, càng là gắt gao nhìn chăm chăm vào trên người nàng.

Thấy vậy, nét mặt Cố Duy Nhất liền buồn bực, lập tức, đôi môi đỏ mọng hé ra, sau đó nàng mở miệng nói.

“A, đúng rồi, nghe ca mới rồi nói như vậy, ca cho rằng, cái chết của chương môn núi Võ Đang là có liên quan đến Giáo Chủ tà giáo kia sao! ?”

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, Mạc Tiêu Diêu thâm biết trong lòng nàng có việc gạt hắn. Nhưng hắn cũng không hề bóc trần, chỉ là đôi môi đỏ mọng có hơi cong lên một cái, không đáp mà hỏi ngược lại.

“Ha hã, người cảm giác được thế nào! ? Phải chăng là người cảm giác được, Giáo Chủ Tà giáo kia, chính là kẻ có tội ác tày trời! ?”

“Ách, cái...này. . .”

Nghe được lời Mạc Tiêu Diêu nói thế, chân mày Cố Duy Nhất không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái. Sau đó nàng cúi đầu suy nghĩ một chút, mới mở miệng nói.

“Ta cảm giác được, phạm là có nguyên nhân mới có kết quả. Không ai dưới tình huống không có lý do gì mà đi giết lung tung! ? Hơn nữa, con người là sinh vật phức tạp nhất, không thể chỉ có nhìn bề ngoài. Thật giống như người đi mua quả Quất Tử, quả Quất Tử kia bề mặt nhìn thấy sáng bóng, ai biết lúc cắt ra thì cũng đã thối. Cho nên, đối với Giáo Chủ Tà giáo kia, rốt cuộc là không phải kẻ tội ác tày trời giống như bên ngoài truyền lại. Ta không dám khẳng định, dù sao, ta cho tới bây giờ đều chưa từng gặp hắn. Có một số việc, là không thể nghe theo lời đồn đại, không phải sao! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng, chậm rãi nói ra suy nghĩ ở trong lòng.

Đến sau khi Cố Duy Nhất vừa nói dứt lời, nàng ngược đôi mắt xinh đẹp lên. Chỉ thấy, nam nhân ngồi ở đối diện nàng, giờ phút này đang có vẻ mặt ngây ngốc mà nhìn nàng.

Ở trong đôi mắt quyến rũ nhìn nàng, càng là hiện rõ sự kinh ngạc và ngây ra.

Đối với phản ứng của nam nhân giờ phút này, đúng là khiến trên mặt Cố Duy Nhất sững sốt, trong lòng nghi hoặc.

“Ách, Mạc Đại ca, ta có nói gì sai sao! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng, ánh mắt nhìn Mạc Tiêu Diêu , đều là nghi hoặc không giải thích được.

Nghe vậy, Mạc Tiêu Diêu vốn tràn đầy kinh ngạc , mới hoàn toàn thức tỉnh. Đôi mắt quầng rử kia, đầu tiên là có hơi lóe ra một phen, ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất, càng là như có điều suy nghĩ.

“Không, người không có nói sai. Chỉ là, vừa rồi người nói những lời như thế này, khiến ta thật sự rất rung động . Dù sao, ta chưa từng có nghe qua, có người đối với Giáo Chủ Tà giáo lại bình phẩm như vậy. Người ở bên ngoài , mỗi khi nói lên tới Giáo Chủ Tà giáo này, không phải mặt mày vẻ sợ hãi, chính là nghiêng răng nghiêng lợi. Nhưng lại chưa từng có người có thể nói ra lời nói khách quan như vậy .”

“Ách, phải không! ?”

Nghe được Mạc Tiêu Diêu nói ra lời này, trên mặt Cố Duy Nhất có hơi sững sốt, mới mở miệng cười hỏi.

“Kỳ thật, ta cũng chẳng qua là ăn ngay nói thật thôi. Mặc dù, đối với bọn danh môn chánh phái kia trên giang hồ , ta là không biết bao nhiêu. Thế nhưng, ta lại cho là, kỳ thật, rất nhiều cái gọi là danh môn chánh phái, chưa chắc toàn bộ đều là người tốt. Những người tướng mạo trang nghiêm , lại có nhiều khoảng tối, chỉ là không có bị người phát hiện thôi. Có đôi kẻ bị người coi là tội ác tày trời, cũng chưa chắc thật sự là tội ác tày trời. Cho nên, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ta sẽ không kết luận bừa.”

Cố Duy Nhất mở miệng, chậm rãi nói.

Lại thấy, ánh mắt nóng rực kia của Mạc Tiêu Diêu , càng là gắt gao nhìn nàng chăm chăm. Ở trong mắt, càng là có thêm thần sắc mà nàng không nhìn thấy.

Thấy vậy, trên mặt Cố Duy Nhất sững sốt.

“Mạc Đại ca, tại sao ca lại nhìn ta như vậy! ? Chẳng lẽ là, ta có nói sai cái gì ! ?”

Đối với lời Cố Duy Nhất nói, Mạc Tiêu Diêu chỉ là khe khẽ lắc đầu. Đôi môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nhỏ giọng cười một tiếng.

“Không, ta chỉ là cảm giác được, người là người đặc biệt nhất mà ta đã từng gặp.”

“Ách, ha hã, phải không! ? Mạc Đại ca người rất quá khen.”

Nghe được Mạc Tiêu Diêu nói ra lời này, Cố Duy Nhất đúng là có hơi ngượng ngùng.

Người đặc biệt, Mạc Tiêu Diêu hiện tại, là đang khen nàng đây!

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, A Nô một mực canh giữ ở cách đó không xa, đột nhiên tiến lên, sau đó khom lưng ghé vào bên tai Mạc Tiêu Diêu nhỏ giọng nói gì đó.

Chỉ thấy Mạc Tiêu Diêu nghe vậy, rồi là nhẹ nhàng gật đầu, đến sau khi A Nô lui xuống, mới từ từ ngẩng đầu, mở miệng nói với Cố Duy Nhất.

“Hôm nay nói chuyện phiếm với Duy Nhất người thật sự hài lòng, thật muốn một mực nói tiếp. Chỉ tiếc, ta hiện tại có chuyện cần phải xử lý, nên đi trước một bước .”

“Ách, không có việc gì, Mạc Đại ca người đã có chuyên, liền mau mau đi! Chỉ cần không chậm trễ chính sự.”

Nghe được lời Mạc Tiêu Diêu nói, Cố Duy Nhất lập tức mở miệng đáp.

Nghe vậy, Mạc Tiêu Diêu đầu tiên là chậm rãi đứng lên từ trên chỗ ngồi . Sau đó lại liếc mắt nhìn chăm chú Cố Duy Nhất đang cúi đầu lẳng lẳng, đôi môi đỏ mọng có hơi cong lên một cái.

“Ha hã, Duy Nhất, chúng ta lần sau gặp lại.”

Nam nhân mở miệng, mỉm cười một tiếng.

Nụ cười trên mặt, quyến rũ, xinh đẹp như vậy , phảng phất bông hoa quỳnh ban đêm. Ngay lập tức, không biết làm điên đảo bao nhiêu người bốn phía.

Trong lòng Cố Duy Nhất cũng rung lên một cái, đôi mắt nhìn về phía nam nhân, đều là lộ rõ kinh ngạc.

Chắc chắn chắc, nam nhân này, quả thực là một yêu nghiệt a!

Liên vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất thở dài, đến sau khi nàng phục hồi tinh thần lại , Mạc Tiêu Diêu đã sớm rời khỏi chỗ này.

Lẳng lẳng nhìn theo phương hướng Mạc Tiêu Diêu rời đi, Cố Duy Nhất hồi tưởng lại những lời Mạc Tiêu Diêu nói trước khi rời đi. Nàng hé mở làn môi hồng, không khỏi thì thào tự nói.

“Lần sau lại gặp! ? Chính là, chúng ta ngay cả đối phương đang ở nơi nào cũng không biết, nên làm thế nào để gặp mặt! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng, tràn đầy buồn bực.

Chỉ là, sau một khắc, lại dường như là nghĩ đến cái gì, đôi môi đỏ mọng mấp máy một cái.

Cách ba năm, nàng và Mạc Tiêu Diêu còn có thể gặp lại. Như vậy liền chứng minh rồi, nàng cùng Mạc Tiêu Diêu có duyên phận.

Nói vậy, chẳng mấy chốc bọn họ liền có thể lại gặp nhau lần nữa chẳng! ?

...

Đến khi Cố Duy Nhất nhận được tin tức , Độc Cô Ngạo Phong sắp sửa hồi cung , thì nàng càng là kích động đến ngây ngẩn cả người ngay tại chỗ . Phải qua một hồi rất rất lâu, nàng mới tiêu hóa được tin tức kia. Lập tức, nàng kích động thét chói tai hoan hô, càng là làm sợ hãi không ít người.

Nhìn thấy dáng vẻ Cố Duy Nhất đầu tiên là ngây ra như phỗng, cuối cùng vừa nhảy tung tung lại thét chói tai rồi cười to giống như kẻ điên, Cúc Vận đầu tiên là cười khổ một tiếng, rồi mới mở miệng cười nói.

“Quận chúa, người không nên kích động như vậy . Người mà còn như vậy, người khác lại tưởng rằng Quận chúa người mất trí phát điên đây!”

Nghe được lời Cúc Vận nói, Cố Duy Nhất nào có để ý đến tâm tình người ta nghĩ. Giờ phút này, cả người nàng đã sớm sung sướng chỉ còn thiếu nước không bay lên .

Hai tay càng là gắt gao nắm chặt đôi tay Cúc Vận , không ngừng kích động ra sức lắc lắc.

“Cúc Vận, đây là có thật không? ! Có lẽ ta đang nằm mơ đây! ? Phụ hoàng người sắp trở về! Người sẽ trở về! Trời ạ! Đây chính là có thật không! ? Ta cũng có chút không thể tin được .”

Cố Duy Nhất mở miệng, đầu tiên là kích động hưng phấn nói.

Cuối cùng, cũng là chân mày cau lại một cái, dáng vẻ lo được lo mất .

Đối với Cố Duy Nhất kích động hưng phấn lo được lo mất , Cúc Vận lại có vẻ mặt đau khổ vì bị đau.

“Nha, Quận chúa, người bóp nhẹ, nhẹ hơn một chút. Tay của nô tỳ đều sắp bị người túm đến bong da rồi.”

“Ách, ngại quá, ta thật sự quá kích động , Cúc Vận, điều người nói với ta, đây là có thật không! ? Không phải ta đang nằm mơ sao! ? Phụ hoàng sắp trở về!”

Cố Duy Nhất mở miệng, vẻ mặt không dám tin.

Dù sao, Độc Cô Ngạo Phong rời khỏi nàng đã suốt ba năm .

Ở trong ba năm này, nàng cảm nhận được thật sâu sắc , cái gì là mỗi mắt chờ mong, cái gì là sống một ngày bằng một năm, cái gì là cháy ruột cháy gan, cái gì là nhớ thương.

Nàng thường xuyên lâm vào giấc mộng, mơ thấy Độc Cô Ngạo Phong đã trở về, sau đó dịu dàng gọi tên của nàng, sau đó dịu dàng đưa tay nhẹ nhàng vuốt cái trán của nàng, cưng chiều mà quan tâm.

Chính là, trong mộng tình cảnh tuy là tốt đẹp, chỉ là sau khi tỉnh lại từ giấc mộng, cũng là càng làm tăng phiền muộn tưởng nhớ thôi.

Hiện nay, biết được tin tức Độc Cô Ngạo Phong sắp về tới nơi, Cố Duy Nhất đúng là không dám tin.

Nàng đang sợ hãi, đây lại là nàng đang nằm mơ thôi.

Có trời mới biết, nàng nhớ nhung Độc Cô Ngạo Phong đến đâu.

Đối với nỗi phiền muộn sợ hãi của Cố Duy Nhất, Cúc Vận làm sao không biết tâm tư của Cố Duy Nhất! ?

Nghe vậy, Cúc Vận hé mở làn môi hồng, lập tức gật đầu khẳng định nói.

“Quận chúa, đây là thật sự! Hoàng thượng sắp sửa hồi cung, thiết nghĩ đến, chỉ sau mười ngày, Hoàng thượng sẽ trở về.”

“Mười ngày! Chỉ cần mười ngày, phụ hoàng sẽ trở về, trời ạ!”

Nói tới đây, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy trong lòng đủ loại cảm xúc lo lắng.

Dù sao, Độc Cô Ngạo Phong rời đi ba năm nay, nàng không có lúc nào là không nhớ tới hắn. Hiện nay, hắn sắp sửa trở về, nàng kích động cũng không biết nên nghĩ rằng thế là tốt hay không nữa.

593. Chương 48 : Nữ Nhân Bên Cạnh Ngạo Phong

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 48 : Nữ nhân bên cạnh Ngạo Phong

Edit : Angelina Yang

Không biết, ba năm trôi qua, Độc Cô Ngạo Phong liệu có không hề thay đổi! ?

Hắn trong ba năm này, có suy nghĩ đến nàng hay không! ?

Còn nữa, sau lúc Độc Cô Ngạo Phong trở về, nhìn thấy chính mình bây giờ, liệu có thể rất kinh ngạc hay không! ?

Càng nghĩ, Cố Duy Nhất hận không thể hiện tại được thấy Độc Cô Ngạo Phong liền lại xuất hiện ra ở trước mặt mình.

Dù sao, hiện tại mười ngày đối với nàng mà nói, cũng thật sự rất dài đằng dặc .

. . .

Kể từ khi biết được tin tức Độc Cô Ngạo Phong sắp trở về, Cố Duy Nhất mỗi ngày đều phảng phất như đặt mình trong ở bên trong hủ mật.

Tâm tình sung sướng, làm chuyện gì, Cố Duy Nhất đều cảm giác đặc biệt hài lòng.

Cũng vì để cho lúc Độc Cô Ngạo Phong trở về, nhìn thấy dáng vẻ tốt nhất của chính mình, Cố Duy Nhất mấy ngày nay cũng không có tập võ, chỉ là chuyên tâm điều dưỡng làn da, trang điểm cho mình thật tốt. Nàng muốn, sẽ lấy tư thế hoàn mỹ nhất, để lại xuất hiện lần nữa trước mặt Độc Cô Ngạo Phong.

Lần này đây, Cố Duy Nhất quyết định muốn cho Độc Cô Ngạo Phong phải nhìn chính mình với cặp mắt khác xưa!

Cho hắn biết, cô bé vừa lùn vừa đen kia hiện nay đã trưởng thành, hơn nữa, vẫn còn trở nên một Đại mỹ nhân duyên dáng yêu kiều!

Cố Duy Nhất chẳng biết xấu hổ khoác da mặt dày mà đưa ra kết luận đối với chính mình.

Cố Duy Nhất trăm nhớ ngàn mong, rồi thời gian mười ngày, rốt cuộc đã qua.

Hôm nay, chính là lúc Độc Cô Ngạo Phong trở về.

Từ tình mơ, Cố Duy Nhất liền dậy thật sớm. Mặc dù, tối hôm qua bởi vì kích động, Cố Duy Nhất căn bản không có làm thế nào ngủ được, một mực mở to đôi mắt, ngóng trông hừng đông đến nhanh lên một chút.

Thật vất vả, chờ đợi đến lúc mặt trời mọc ở phía đông, Cố Duy Nhất càng là nhanh chóng nhảy dựng lên, sau đó sai Cúc Vận tắm rửa thay quần áo, lại trang điểm trang phục cho mình.

Theo lý thuyết, Cố Duy Nhất thân là Quận chúa, ở bên trong hoàng cung chờ đợi Độc Cô Ngạo Phong trở về là tốt rồi.

Chỉ là, Cố Duy Nhất đâu chịu ngồi yên! ?

Vì vậy, lúc biết được đội nhân mã của Độc Cô Ngạo Phong đã đi tới cửa thành, Cố Duy Nhất càng là không thể chờ đợi được, cho người ta chuẩn bị xe ngựa xong xuôi, sau đó vội vàng vàng khăn thiết xuất cung, chỉ vì để nhìn thấy sớm hơn một chút người đã khiến cho nàng mong mỏi đêm ngày.

Đến lúc Cố Duy Nhất ngồi xe ngựa đi tới phố lớn Kinh thành, chỉ thấy ở trên phố lớn Kinh thành đã sớm kín người hết chỗ.

Độc Cô Ngạo Phong, trong cảm nhận của dân chúng, là vị hoàng đế thật tốt, rất cần cù yêu dân. Cho nên dân chúng ai nấy đều cực kì yêu quý vị hoàng đế Độc Cô Ngạo Phong này.

Cho nên, trời còn chưa sáng, phố lớn Kinh thành đã sớm kín người hết chỗ, đám dân chúng đứng chật ních các con phố lớn, thần sắc kích động, chỉ để được thấy vị hoàng đế tốt vừa mới vì bọn họ đánh thắng trận trở về.

Bởi vì phố lớn Kinh thành đã sớm vô cùng chen chúc, cuối cùng Cố Duy Nhất cũng đành bỏ lại xe ngựa, sau đó liền đi lên lầu hai của Thiên Lý Duyên Lai.

Dù sao Thiên Lý Duyên Lai là nơi phồn vinh nhất Kinh thành, cũng là con đường mà Độc Cô Ngạo Phong nhất định phải đi qua để hồi cung.

Đợi lát nữa, chỉ cần Độc Cô Ngạo Phong đi qua, nàng liền lập tức từ nơi này nhảy xuống, sau đó cho hẳn một niềm vui bất ngờ!

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất ngọt ngào suy tính, chỉ nghe rột cuộc từ phía dưới truyền đến một hồi tiếng kêu to giật mình.

“A, đã đến đây rồi, đã đến đây rồi, Hoàng thượng đã trở về!”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế. . .”

Cùng với tiếng hô đình tại như ở dưới kia vang lên, chỉ thấy đám dân chúng bên dưới đều vội vàng quì ở trên mặt đất, một mực cung kính nghênh đón hoàng đế Thương Lang Quốc đến.

Nghe tiếng hô bên dưới, ánh mắt của Cố Duy Nhất, càng là nhanh chóng vừa ngược, nhìn tới đại đội nhân mã đang từ xa đến gần kia.

Chỉ thấy, được đám binh lính cầm trong tay trường bính, người mặc khôi giáp kia vây quanh, một bóng dáng quen thuộc liền xuất hiện ở trong tầm mắt của Cố Duy Nhất.

Hôm nay tiết trời trong xanh ảm áp, vạn dặm không mây, bầu trời quang đãng, nên ánh mặt trời sáng lạn kia đúng là đang chiếu thẳng xuống.

Chỉ thấy đế vương kia mặc khôi giáp, vô cùng tuấn tú, đang ngồi ở trên con Huyết Hãn Bảo Mã, đón nhận đám dân chúng hoan hô.

Nam nhân gương mặt tuấn tú, bộ khôi giáp vừa người kia đã phác họa vô cùng tinh tế đáng người mảnh khảnh cao lớn kia của nam nhân.

Ở trên gương mặt tuấn tú, đường nét thâm thúy, phảng phất mũi ngọc được điêu luyện sắc sảo gọt rửa tỉ mỉ mà thành.

Mây kiếm bay nghiêng đến tóc mai, mũi thẳng tào nhả, đôi môi hình trái tim, nhưng thu hút cái nhìn của người ta nhất, là một đôi mắt lấp lánh linh lợi màu hổ phách, phảng phất hồ nước vào mùa thu, sâu không thấy đáy.

Lại phảng phất thanh bảo kiếm đã rút ra khỏi vỏ, làm cho người ta không dám khinh thường!

Nam nhân an vị ở trên con tuần mã cao ngất, quả nhiên là một tư thế như rồng như phượng, khí phách lộ rõ ra ngoài. Khí thế vương giả từ lúc sinh ra kia, càng là hiện rõ vô cùng tinh tế!

Nhìn thấy nam nhân tuần tú kia cười con tuần mã cao ngất, khoảng cách đến chính mình càng ngày càng gần, trong lòng Cố Duy Nhất rung lên một cái, trong mũi cay cay. Một tầng hơi nước, liền nhanh chóng dâng lên ở khóe mắt.

Ba năm, suốt ba năm.

Độc Cô Ngạo Phong, hẳn rồi cuộc đã trở về!

Ha hã, hẳn rồi cuộc đã trở về!

Nghĩ tới đây, trong lòng Cố Duy Nhất mừng như điên vạn phần. Giờ phút này, điều duy nhất mà Cố Duy Nhất muốn làm, chính là nhanh chóng nhảy xuống, lại hung hăng bổ nhào vào trong lòng nam nhân, gât gao ôm hân. Sau đó đã nói với hân, nằng nhớ hân nhiều . . .

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất môi hồng cong lên một cái, mũi chân dận một cái, đang định dừng cảm quen mình trực tiếp nhảy xuống từ lầu hai. Dù sao, đây là phương pháp nhanh nhất đi đến trước mặt hân.

Tuy nhiên, liền vào lúc Cố Duy Nhất đang định hành động, thì nằng nhìn thấy một màn kế tiếp kia, làm cả người như chỉ cảm thấy Ngũ Lôi giáng xuống đầu, “ầm” một tiếng, hoàn toàn chấn động như hóa đá rồi. . .

“Hoàng thượng, người đều chảy mồ hôi, để thần nữ lau cho ngài đi!”

Nữ nhân mở miệng, tiếng cũng như người, uyển chuyển dễ thương, làm cho người ta nghe thấy mà đều là một loại hưởng thụ.

Chỉ là, nghe thấy lời nói nũng nịu của nữ nhân kia, hơn nữa hành động của nữ nhân nhẹ nhàng lau mồ hôi cho Độc Cô Ngạo Phong, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy ngứa mắt chưa từng có!

Mới rồi, ánh mắt của nằng sau khi rơi trên người Độc Cô Ngạo Phong, liền cũng không nhìn thấy được những người khác nữa.

Cho nên, Cố Duy Nhất cũng không từng phát hiện, phía sau Độc Cô Ngạo Phong, vẫn còn đi theo một chiếc xe ngựa lộng lẫy.

Giờ phút này, chỉ thấy từ cửa sổ xe ngựa, xuất hiện một nữ nhân trẻ tuổi nhu mì động lòng người.

Chỉ thấy nữ nhân mặc trên người một chiếc váy tơ lụa mỏng màu vàng phấn, làn da tựa như mỡ đông, lông mày lá liễu, đôi mắt long lanh, đôi môi chúm chím đỏ mọng. Trông nằng vô cùng nhu mì kín đáo đoan trang, tươi tắn quyến rũ động lòng người.

Nữ nhân tình ý thâm thiết như thế, nếu đổi làm tất cả nam nhân trong thiên hạ đều sẽ động lòng.

Giờ phút này, chỉ thấy nữ nhân nhu mì kín đáo đoan trang, một tay cầm chiếc khăn tay lụa mỏng, vừa giờ lên, nhẹ nhàng chà lau mồ hôi trên trán cho Độc Cô Ngạo Phong.

Đôi mắt nhìn về phía nam nhân, càng là không che dấu chút nào tình ý triền miên.

Mĩ nữ nhu mì kín đáo đoan trang như thế, nam nhân tuần tú vô song như thế, rơi vào trong mắt mọi người, đúng là hình ảnh tình chàng ý thiếp.

Chỉ là, giờ này phút này, rơi vào trong mắt Cố Duy Nhất, lại trở nên ngứa mắt ra sao.

Trái tim vốn mừng rỡ kích động như điên, phảng phất vào giờ khắc này đã ngừng đập.

Huyết dịch vốn sôi sùng sục, phảng phất vào giờ khắc này đã ngưng kết lại.

Nụ cười vốn mừng như điên, giờ phút này cũng hoàn toàn cương cứng thất thần .

Đôi mắt nhìn về phía nam nhân, càng là chấn động sâu sắc, và không dám tin.

Trời ạ!

Thế này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì! ?

Trăm nhớ ngàn mong, biết bao nhung nhớ, chờ đợi ba năm, rốt cuộc đợi được nam nhân thương nhớ trở về.

Một ngày này, Cố Duy Nhất đã đợi khổ cực thế nào.

Trước đây, Cố Duy Nhất vô số lần ảo tưởng đến cảnh tượng sau khi Độc Cô Ngạo Phong trở về, hai người bọn họ gặp mặt thế nào.

Độc Cô Ngạo Phong khẳng định sẽ phi thường kinh ngạc trước sự thay đổi của nàng. Sau đó, sẽ dịu dàng ôm nàng, dịu dàng gọi tên của nàng ở bên tai nàng , sau đó nhẹ nhàng vuốt trán của nàng, ánh mắt đầy sủng ái.

Sau đó, nàng sẽ không kìm hãm được đắm chìm trong ánh mắt dịu dàng của hắn, vô phương tự kiềm chế. . .

Chính là với hình ảnh hiện nay, cho đến giờ Cố Duy Nhất lại đều thật không ngờ.

Xa cách gặp lại, vốn nên mừng vô bờ như điên, nhưng mà hiện nay, nàng chỉ cảm thấy tâm can mình đều tan vỡ.

Đau lòng không thôi, phảng phất vạn tiễn xuyên tâm bình thường, nguyên bản xoay quanh tại khóe mắt nước mắt, rốt cuộc không nhịn được phá khuông ra.

Chỉ là, nước mắt này, sớm hơn không phải mới vừa rồi hoan hỉ lệ nóng, mà là thương tâm khổ sở.

Ở trong đầu, càng là không ngừng nảy lên ai nảy đều vấn đề.

Nữ nhân này, rốt cuộc là ai! ?

Tại sao nàng đi theo bên người Độc Cô Ngạo Phong.

Độc Cô Ngạo Phong là đi đánh giặc, không phải sao! ? Chốn trọng địa Quân doanh, không phải chỗ không cho phép nữ nhân tiến vào sao! ?

Chính là, nhìn hành động của nữ nhân này cùng Độc Cô Ngạo Phong , hiển nhiên, bọn họ không phải mới quen biết nhau một hai ngày .

Còn nữa, với hiểu biết trước đây về Độc Cô Ngạo Phong, Độc Cô Ngạo Phong cũng không gần nữ sắc, là người lạnh lùng. Nếu như trước kia, cho tới bây giờ cũng sẽ không khiến nữ nhân khác lau mồ hôi cho hắn, không phải sao! ?

Chính là tại sao, Độc Cô Ngạo Phong lại không có đẩy nữ nhân kia ra! ?

Chẳng lẽ là, trong những ngày Độc Cô Ngạo Phong rời xa nàng, Độc Cô Ngạo Phong. . . đã thích nữ nhân này! ?

Nghĩ tới đây, đồng mâu Cố Duy Nhất không khỏi trợn lên một cái, chỉ cảm thấy tim như bị đao cắt.

Ở trong đầu, càng là không ngừng lặp lại một câu nói

Độc Cô Ngạo Phong, đã thích nữ nhân khác . . .

. . .

Mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, đang chiếu thẳng xuống, chiếu vào trên người mình. Chỉ là giờ này khắc này, Cố Duy Nhất lại không cảm giác được cái ấm áp nhẹ nhẹ. Ngược lại nàng cảm giác được, chính mình giờ phút này như đã rơi vào trong hầm băng vạn năm lạnh lẽo, lạnh quá, lạnh quá. . .

Trước mắt hoàn toàn mờ mịt, khiến cho nàng không thấy rõ lắm bóng dáng của Độc Cô Ngạo Phong, cũng không thấy rõ lắm cảnh vật trước mắt.

Cả người, phảng phất như bị điểm huyết mà đứng ở nơi đó ngây ra như phỗng. Cũng không biết đã trôi qua bao nhiêu thời gian, phảng phất dài cả một đời. Mà ngay cả Độc Cô Ngạo Phong rời khỏi đây từ lúc nào, Cố Duy Nhất cũng không biết.

Nhẹ nhàng chớp chớp cho rụng những giọt nước mắt nơi khóe mắt, nhìn thấy phố lớn đã sớm khôi phục cảnh bình thường, người đến người đi, ngựa xe như nước. Chỉ là những điều này, hình như cùng nàng đã xa cách cả một thế giới.

Lặng lặng đứng ở nơi đó, ngơ ngác, Cố Duy Nhất không biết đã trôi qua bao nhiêu thời gian. Nàng chỉ cảm thấy một cơn gió mát thổi tới, một giọt, lại một giọt nước mưa lạnh như băng, rơi xuống dưới tình huống nàng không có dự phòng, tạt vào trên mặt, trên người của nàng, nhuộm đầm hai gò má. Cho nên, cũng không phân biệt nổi những giọt này là nước mắt, hay là giọt mưa.

Từ từ ngẩng đầu, nàng nhìn thấy không biết từ khi nào mà mây đen đã dày đặc bầu trời. Cố Duy Nhất không khỏi ha hả cười một tiếng, chỉ là nụ cười kia, lại vô cùng cay đắng.

Thì ra, thời tiết biến hóa là nhanh như vậy. Mới rồi, rõ ràng vẫn còn bầu trời cao vạn dặm, giờ phút này cũng là mưa to tầm tã, giống như người biến hóa.

Không nghĩ tới, người mà nàng đợi ba năm, nhưng nhớ ba năm, đến khi một lần nữa gặp lại, đã không phải là cảnh xa cách gặp lại như trong tưởng tượng của nàng, ấm áp cảm động. Mà là cảnh đó người đâu rồi, ở trong mắt hân đã có người khác rồi. . .

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy lòng như đao cắt. Nước mắt kia, càng là giống như hồng thủy vỡ đê, tốc tốc chảy xuống. . .

Tuy nhiên, liền vào lúc Cố Duy Nhất cực kì đau lòng, đột nhiên, một âm thanh quen thuộc mang theo trêu chọc, phút chốc vang lên từ phía sau nàng.

“Ha ha, ta lần trước nói sau này lại gặp. Thật không nghĩ tới, lần gặp này tới thật sự nhanh!”

Cùng với âm thanh lưỡi biếng mang theo trêu chọc kia của nam nhân vang lên, một bóng dáng cao lớn màu đỏ quen thuộc, đã giống như một làn gió, xuất hiện ở bên cạnh Cố Duy Nhất.

“Duy Nhất, trời mưa, người còn đứng tại cửa sổ làm cái gì? Người. . . ách. . .”

Nam nhân còn chưa nói hết lời, nhìn thấy thần sắc trên mặt Cố Duy Nhất, làm trên gương mặt xinh đẹp, đầu tiên là sững sốt, nụ cười trên khóe miệng, cũng cứng đờ.

Lập tức, chân mày cau lại một cái, nhìn phía ánh mắt của Cố Duy Nhất, càng là mang theo lộ rõ tra hỏi và lo lắng.

“Duy Nhất, người làm sao vậy!?”

Mạc Tiêu Diêu mở miệng, ở trong giọng nói, đều là không che dấu nỗi lo lắng.

Vừa rồi biết được thiếu nữ này ở chỗ này, hân liền lập tức đến đây. Lại không nghĩ tới, khi nhìn thấy, cũng là đáng về thiếu nữ này đứng ở trong mưa âm thầm rơi lệ.

Thấy vậy, chân mày Mạc Tiêu Diêu chỉ còn thiếu nước không cau lại thành chữ xuyên () .

Nghe được Mạc Tiêu Diêu nói lời này, lại thấy trên mặt hân không che dấu nỗi lo lắng đối với chính mình, trong lòng Cố Duy Nhất càng cảm thấy đau nhức.

Ngay cả một nam nhân mới gặp mặt hai lần đều lo lắng quan tâm nàng như thế. Vậy mà nam nhân được nàng trăm nhớ ngàn mong, giờ phút này trong lòng đã có nữ nhân khác rồi. Thật sự là việc đời trêu người.

Đối với Cố Duy Nhất khổ sở không thôi, Mạc Tiêu Diêu lại thấy Cố Duy Nhất chỉ là lẳng lặng nhìn hân, cũng là không nói một lời.

Chỉ là, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt kia, thân thể mảnh dẻ này, lại cả ánh mắt bao hàm được muôn ngàn lời, bao đau buồn thương xót nữa. Tất cả lại chọc vào làm mắt của hân đau nhói nhức nhối.

Trong lòng, càng là nhanh chóng hiện lên một nỗi căng thẳng và lo lắng xa lạ, Mạc Tiêu Diêu cũng không để ý gì khác nữa, chỉ thấy Cố Duy Nhất đang ngây ngốc đứng ở bên cửa sổ, tùy ý để những giọt mưa lạnh như băng vô tình đánh vào trên người, trên mặt của nàng.

Thấy vậy, trong lòng Mạc Tiêu Diêu, càng là không khỏi hiện lên một cơn lửa giận không sao diễn tả nổi.

Hắn hé mở làn môi hồng, không khỏi gầm nhẹ thành tiếng.

“Coi như gặp phải lại chuyện khổ sở, cũng không đáng để người tự mình làm hại thân thể của mình như thế! Người như vậy, để cho ai nhìn!?”

Mạc Tiêu Diêu mở miệng, ở trong giọng nói đều là sự không vui và tức giận.

Lập tức, tay vươn vươn ra một cái, liền đóng lại cửa sổ chạm trở rộng mở kia.

Lại thấy Cố Duy Nhất cả người ướt rườn rướt, đầu tiên là đôi môi đỏ mọng nhếch lên một cái. Lập tức, hắn liền nhanh chóng cởi chiếc áo khoác trên người xuống, lại gắt gao phủ lên trên người Cố Duy Nhất.

Cảm giác được thiếu nữ trước mắt, thân thể kia không ngừng run rẩy, chân mày Mạc Tiêu Diêu càng nhăn tít.

594. Chương 49 : Mạc Đại Ca, Ta Khổ Sở Trong Lòng

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 49 : Mạc Đại ca, ta khổ sở trong lòng

Edit : Angelina Yang

“Phải chăng là lạnh quá! ? Ta lập tức cho người ta chuẩn bị nước nóng và trang phục sạch sẽ cho người! ?”

Nghe được lời Mạc Tiêu Diêu nói, lại thấy gương mặt Mạc Tiêu Diêu tràn đầy căng thẳng lo lắng không vui, Cố Duy Nhất vốn ngây người với khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, chỉ là nhẹ nhàng lắc đầu. Sau đó, đôi môi đỏ mọng hé ra, mở miệng cay đắng cười một tiếng.

“Mạc Đại ca, chúng ta đến uống rượu đi! ?”

. . .

Cùng lúc đó, bên kia

“Quận chúa đâu! ?”

Bên ngoài mưa to không ngừng trút xuống tầm tã, Độc Cô Ngạo Phong hai tay chắp sau lưng, lẳng lặng đứng ở cung Dục Lân, đôi mắt động lòng kia càng là nhanh chóng liếc nhìn bốn phía.

Nhìn thấy cung nhân quì gối đầy đất, chỉ có lại không thấy một người khiến hắn muốn gặp mặt kia.

Thấy vậy, chân mày Độc Cô Ngạo Phong không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái, lập tức hơi hơi liếc xéo, mở miệng hỏi tiểu cung nữ đang quỳ rạp xuống đất.

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong nói, Cúc Vận trong lòng đầu tiên là giật nảy lên một cái, lập tức, hé mở làn môi hồng, nói ra chi tiết.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Quận chúa thật sớm liền xuất cung, nói là muốn đích thân nghênh đón Hoàng thượng.”

“Tự mình nghênh đón trăm! ?”

Nghe được lời Cúc Vận nói, chân mày Độc Cô Ngạo Phong không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái, ở trong đồng màu hổ phách kia, càng là hiện lên vài phần nghi hoặc.

Dù sao, chuyện hắn hỏi cung, mọi người đều biết. Mà lộ tuyến hắn hỏi cung, cũng chỉ có một con đường.

Chính là, hần tịnh không hề nhìn thấy Cố Duy Nhất, không phải sao! ?

Chẳng lẽ là, nàng đã xảy ra cái gì bất ngờ ! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Độc Cô Ngạo Phong không khỏi giật nảy lên một cái.

Lập tức, hé mở làn môi hồng, liền trầm giọng nói với thị vệ đứng ở phía sau.

“Người đâu, phái người xuất cung, tìm Quận chúa trở về!”

“Vâng!”

. . .

“Ha ha, nào! Mạc Đại ca, chúng ta cạn chén! Ha ha ha ha ha ha. . .”

Cố Duy Nhất mở miệng cười ha ha, sau đó, liền giơ ly rượu trong tay lên, mở miệng cười nói với nam nhân ngồi ở đối diện chính mình.

Vừa nói dứt lời, Cố Duy Nhất đúng là ngẩng đầu lên, tợp một cái liền uống cạn ly rượu ngon cầm trong tay.

Chỉ cảm thấy mùi rượu đậm đặc xộc vào mũi, rượu trôi qua cổ họng, trong dạ dày càng là nóng bỏng.

Trong dạ dày thì nóng, nhưng mà, Cố Duy Nhất lại cảm giác trong lòng vẫn lạnh giá, như băng.

Cả người, phẳng phất như đặt mình trong hầm băng vạn năm lạnh lẽo, lạnh quá lạnh quá.

Ở trong đầu, càng là không ngừng lặp lại hình ảnh đã thấy vừa rồi.

Nhìn thấy nam nhân khiến chính mình tưởng nhớ ba năm, mong đợi ba năm, rốt cuộc chờ đến ngày trở về thì lại thân mật cùng một nữ nhân xinh đẹp như thế.

Ba năm gặp lại, không phải vô cùng cao hứng như nàng ảo tưởng mấy trăm lần , mà là đối lấy cõi lòng tràn đầy thê lương.

Trái tim của nàng, bị làm tổn thương.

Giờ phút này, nàng không dám lại nghĩ tới nam nhân để cho nàng nhớ thương kia, cũng không dám hỏi cung, chỉ là muốn làm cho chính mình say mềm.

Bởi vì chỉ cần chính mình uống say rồi, liền cũng không có bất kì phiền não gì.

Phiền não đã không có, trong lòng cũng sẽ không đau đớn như vậy . . .

Trong lòng suy nghĩ như vậy, Cố Duy Nhất lại cầm lấy bầu rượu trên bàn, tự rót vào ly rượu trống rỗng cho chính mình.

Chỉ là hiện tại, không biết phải chăng là uống quá nhiều rượu, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy bầu rượu này quá nặng quá nặng. Sức lực trên người, hình như cũng bị rút cạn sạch.

Coi như chỉ là hành động rót rượu dễ dàng , vào giờ khắc này, cũng có vẻ đã khó khăn như vậy.

Nhìn thấy rượu ngon không ngừng bị chính mình đổ ra trên bàn rượu , trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi hiện lên một cơn ảo não và lửa giận.

Sau đó, nàng cũng không rót rượu nữa, mà trực tiếp cầm lấy bầu rượu kia, kề miệng bình vào sát cái miệng nhỏ nhắn của mình, liền như vậy mà há to miệng uống một ngụm lớn.

Đang lúc Cố Duy Nhất từng ngụm từng ngụm tính toán uống cho chính mình say mềm. Đột nhiên, chỉ cảm thấy cổ tay căng thẳng, ngay sau đó, bầu rượu trên tay nàng, đã bị người dùng lực lấy đi.

Kèm theo đó bên tai vang lên giọng nói tức giận mang theo vẻ không vui.

“Hiện tại người rốt cuộc là uống rượu, có lẽ tại tuổi rượu! ? Có người nào uống rượu giống như người vậy sao! ?”

Nam nhân mở miệng, ở trong giọng nói, đều là vẻ không vui phẫn nộ.

Nghe vậy, Cố Duy Nhất chỉ là có hơi quay đầu, lẳng lặng nhìn nam nhân xinh đẹp ngồi đối diện chính mình, tràn đầy không vui nhìn mình.

Với nam nhân trước mắt này, mặc dù chỉ là mới gặp nhau ba lần. Thế nhưng nam nhân này, trên mặt luôn hiện ra một nụ cười hờ hững, bất cần đời, bướng bỉnh không chịu khuất phục mà lại phóng khoáng như vậy. Phảng phất tất cả mọi chuyện trong thiên hạ là vui vẻ, là âu lo, đều chưa bao giờ quan tâm.

Vậy mà bây giờ, từ trên mặt nam nhân nàng lại nhận thấy được sự không vui và tức giận.

Thấy vậy, đôi môi đỏ mọng của Cố Duy Nhất không khỏi cong lên một cái, liền bắt đầu bắt đầu cười duyên ‘Khanh khách’.

“Ha hã a. . . Mạc Đại ca, hiện tại là người đang tức giận sao! ? Ta còn là lần đầu tiên thấy đáng vẻ ca tức giận đây!”

Cố Duy Nhất vừa cười nói khanh khách. Lập tức, nàng càng là nhẹ nhàng vươn ngón tay búp măng kia, từ từ đưa tới trán Mạc Tiêu Diêu tìm kiếm. Sau đó, nàng lại nhẹ nhàng dùng ngón tay, đi xoa cái trán có hơi nhần nhần kia của Mạc Tiêu Diêu.

Đối với hành động của Cố Duy Nhất, Mạc Tiêu Diêu chỉ là mấp máy đôi môi đỏ mọng một cái. Lập tức, duỗi bàn tay ra, liền gắt gao túm chặt bàn nhỏ bé làm chuyện xấu của Cố Duy Nhất, rồi hé mở làn môi hồng, nhỏ giọng quát.

“Hiện tại là người bị làm sao vậy! ? Là gặp phải chuyện khổ sở gì! ? Hay là ai bắt nạt người! ? Người nói cho ta biết, ta sẽ thay người dạy hắn! Những chuyện cực lớn không phải còn có ta sao! ? Cần gì phải giống như người bây giờ, không thương tiếc thân thể của mình mà đột nhiên tưới rượu! ?”

Mạc Tiêu Diêu mở miệng, trên mặt mặc dù phần nộ không vui, nhưng mà lại không che dấu chút nào sự lo lắng quan tâm đối với chính mình. Nghe vậy, trong lòng Cố Duy Nhất cảm động rất nhiều, càng cảm thấy uất ức.

Chỉ là hiện tại, nàng đều không muốn nói cái gì, cũng không suy nghĩ một chút nào, chỉ là muốn uống cho thật say.

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất cố nhịn những giọt nước mắt nơi khóe mắt, môi hồng cong lên một cái, không khỏi mở miệng cười nói với Mạc Tiêu Diêu.

“Ha hã a, Mạc Đại ca, ta không sao, chỉ có đơn thuần là muốn uống rượu. Chẳng lẽ, ca không thích cùng ta uống rượu sao! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng, khóe miệng tuy đang cười, chỉ là, có trời mới biết, lòng của nàng hiện nay đau đớn đến đâu.

Đối với Cố Duy Nhất cực kỳ đau lòng, Mạc Tiêu Diêu nghe được lời Cố Duy Nhất nói, lại thấy nụ cười tràn đầy cay đắng kia của Cố Duy Nhất. Đôi mắt quyến rũ, đầu tiên là nhẹ nhàng lóe ra một phen, lập tức, môi hồng cong lên một cái.

“Hảo, đã như vậy, ta liền cùng người ra sức uống rượu.”

Mạc Tiêu Diêu mở miệng vừa nói, lập tức, lại tự mình rót rượu cho Cố Duy Nhất.

Cố Duy Nhất thấy vậy, trên mặt đầu tiên là sửng sốt, lập tức, hé mở làn môi hồng, ha hã cười nói.

“Ha hã, Mạc Đại ca, ca thật là người tốt. . .”

Cố Duy Nhất mở miệng cười nói, mắt nhưng cố nén giọt lệ trong suốt liền chậm rãi nhìn nam nhân xinh đẹp trước mắt.

Nhưng không biết, hiện tại chính mình, rốt cuộc xinh đẹp đến đâu!

Lẳng lặng nhìn thiếu nữ trước mắt đã có vẻ say rượu, Mạc Tiêu Diêu chỉ cảm thấy trong lòng đột nhiên chấn động mãnh liệt.

Phảng phất, nội tâm hắn vốn bình tĩnh, bị một quả chùy sắt thật lớn hung hăng nện một cái.

Ngay sau đó, tim đập cũng không sai vài nhịp.

Chỉ cảm thấy, thiếu nữ trước mắt này, đẹp quá, đẹp quá!

Đối với mỹ nhân, Mạc Tiêu Diêu đã sớm thấy nhiều nên không lạ. Trong thiên hạ, có mỹ nữ nào mà hắn chưa từng nhìn thấy! ?

Hơn nữa, nếu như thật sự muốn gặp mặt mỹ nhân, hắn đứng trước gương là có thể thấy.

Chỉ là, đã sống hai mươi bốn năm, lại chưa từng có một nữ nhân, khiến hắn đột nhiên sinh ra kinh ngạc.

Chỉ thấy thiếu nữ trước mắt, hôm nay rõ ràng là trải qua một phen trang điểm tỉ mỉ.

Một bộ váy tơ lụa mỏng màu tím nhạt mặc trên người, khiến cho dáng người thướt tha nhiều vẻ kia của nàng, đúng là đã thể hiện ra ngoài vô cùng tinh tế.

Một mái tóc đen nhánh, quả là được tết thành một búi tóc rất khác biệt. Ở giữa búi tóc, không có cài dư thừa những sợi tơ lụa đỏ thắm, chỉ là cắm một chiếc trâm gài tóc tinh xảo xinh xắn hình bông mộc lan.

Tuy là như thế, lại khiến nữ nhân trước mắt, càng cảm thấy thanh nhã thoát tục.

Đặc biệt giờ phút này, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng kia của nữ nhân.

Làm cả gương mặt hồng hào, đẹp như tranh vẽ, đôi môi chúm chím đỏ mọng, mà thu hút cái nhìn của người ta nhất, là một đôi mắt long lanh đã say ngà ngà đầy nước mắt mông lung.

Nó thậm mang theo vô tận ai oán, uất ức, tội nghiệp đau khổ.

Làm cho người ta nhìn thấy, cũng không nhịn được muốn ôm nàng thật chặt vào trong ngực để che chở.

Chỉ là, hai gò má ửng đỏ kia, lại khiến cho vẻ tội nghiệp đau khổ đó của thiếu nữ, càng tăng thêm vài phần vô cùng quyến rũ.

Giờ phút này, nhất cử nhất động của nữ nhân, càng là hiện rõ vẻ quyến rũ tự nhiên, mang theo nét dụ hoặc trí mạng khiến tất cả nam nhân trong thiên hạ đều bị thu hút!

Thấy vậy, gương mặt Mạc Tiêu Diêu đầu tiên là có hơi sững sốt, ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất, càng là có thêm vài phần si mê và tối tăm chính mình cũng không biết. . .

Đối với vẻ kinh ngạc si mê của Mạc Tiêu Diêu, Cố Duy Nhất cũng không biết chút xú nào.

Giờ phút này, nàng vừa uống từng ngụm từng ngụm rượu ngon, chỉ cảm thấy, trước mắt bắt đầu quay cuồng choáng váng, thấy tất cả cảnh vật, đều là lác la lác lự, không thực rõ ràng.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất không khỏi ra sức lắc lắc đầu, chân mày đầu tiên là nhẹ nhàng cau lại một cái. Chỉ là, đến lúc thấy Mạc Tiêu Diêu ngồi ở trước mặt, lại đột nhiên bắt đầu cười khanh khách.

“Ha ha a. . . Mạc Đại ca, ca thật thú vị!”

“Ta thú vị như thế nào! ?”

Vốn đang lúc đắm chìm trong sắc đẹp quyến rũ say đắm của thiếu nữ trước mắt. Đột nhiên nghe được lời này của Cố Duy Nhất, Mạc Tiêu Diêu không khỏi hoàn toàn thức tỉnh. Lại thấy giờ phút này, Cố Duy Nhất chính lúc một tay chỉ vào hắn mà cười khanh khách, dáng vẻ trẻ con kia, thật sự dễ thương.

Phảng phất như một chú mèo con lười biếng, khiến cho người thương tiếc.

Đối với tâm tư của Mạc Tiêu Diêu, Cố Duy Nhất không biết. Giờ phút này, sau khi nghe được lời Mạc Tiêu Diêu nói, nàng lập tức cười khanh khách mà bảo.

“Kha kha kha. . . Mạc Đại ca, hiện tại làm thế nào ngươi có hai cái đầu! ? Không, ba cái đầu mới đúng, kha kha kha, ngươi là quái thú sao! ? Vẫn sẽ trở thành ma thuật đây! ? Kha kha kha. . . Thật thú vị. . .”

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, mặc dù trong đó có đôi lời Mạc Tiêu Diêu không hiểu ý tứ. Có điều là hắn cũng biết, thiếu nữ trước mắt này, đã say không ít, hiện nay, đang nói lời say đây!

Nghĩ tới đây, Mạc Tiêu Diêu không khỏi cong đôi môi đỏ mọng lên một cái, trên mặt, đều là vẻ bất đắc dĩ.

“Duy Nhất, người uống say rồi. Ta cũng không phải yêu quái, làm thế nào lại biến ra được nhiều đầu như vậy đây! ?”

Đối với lời Mạc Tiêu Diêu nói, chân mày Cố Duy Nhất lập tức cau lại một cái. Cả người phảng phất chú mèo con bị người ta dẫm lên cái đuôi, lấm bầm tràn đầy không vui.

“Không! Ta mới không có uống rượu đây! Người nói vậy! Tửu lượng của ta rất tốt. Ta a, ta chính là tửu thần ngàn chén không say đây! Cho nên, ta không có say, người mới say thì có!”

Cố Duy Nhất mở miệng, tràn đầy không vui mà ca thán.

Hàng mi kia cau lại gắt gao, còn gương mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, khiến cho nàng nhìn qua, thật giống như một đứa bé đang giận dỗi.

Thấy vậy, trong lòng Mạc Tiêu Diêu biết, hiện tại nàng đã không nghe gì nữa rồi.

Nếu như tâm tình của nàng không tốt, một lòng muốn say, thì hẳn cũng không tiện làm ngược ý của nàng.

Nghĩ tới đây, Mạc Tiêu Diêu không khỏi mở miệng, cứ nói theo lời Cố Duy Nhất.

“Hảo hảo hảo, người không uống say, người là tửu thần, ngàn chén không say.”

Nói xong lời cuối cùng, đến chính Mạc Tiêu Diêu cũng không nhịn được cười.

Nhớ lại, đã sống hai mươi bốn năm, chính mình chưa từng có giống như bây giờ, dùng giọng điệu dụ dỗ trẻ con, đi dỗ dành một người thiếu nữ! ?

Nghĩ đến, hẳn hôm nay cũng uống nhiều lắm.

Trong lòng buồn cười, Mạc Tiêu Diêu lại bắt đầu tự rót tự uống, lẳng lặng nhìn thiếu nữ trước mắt uống rượu đến nửa rồi.

Chỉ thấy thiếu nữ này, không chỉ có là đặc biệt nhất mà hẳn từng gặp.

Trên giang hồ, mỗi người, khi nhắc tới tà giáo, ai cũng hết hoảng sợ hãi chán ghét phẫn nộ, cứ nói tà giáo là tội ác tày trời.

Tuy nhiên, cũng chỉ có thiếu nữ trước mắt này, nàng lại không có giống như những người khác.

Nàng lấy thân phận một người ngoài cuộc, tình tường minh hẳn, công bằng chính trực phân tích giải thích, thật sự làm kinh động lòng người, lại làm cho trong lòng hẳn kinh ngạc.

Giờ phút này, thiếu nữ này có dáng vẻ muốn uống thật say mượn rượu quên đời, cũng khiến hẳn khó có thể tin nổi.

Thiếu nữ này, thật sự là rất đặc biệt, rất dễ thương . . .

Nghĩ tới đây, khóe miệng Mạc Tiêu Diêu không khỏi nhẹ nhàng cong lên một cái, mặt mày rạng rỡ, ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất, càng là không che dấu chút nào sự ưa thích và sủng ái. . .

Đối với Mạc Tiêu Diêu đang tự rót tự uống, Cố Duy Nhất giờ phút này, càng là uống tì tì hết chén nọ tới chén kia.

Giờ phút này, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy trong đầu hỗn loạn, mắt nhìn cảnh vật cứ thấy lác la lác lư.

Thân thể, càng là phảng phất bay lơ lửng ở trên đám mây. Cái loại cảm giác này, quả thực là tuyệt không thể tả.

Một tay cầm ly rượu, Cố Duy Nhất lại từ từ đứng lên, sau đó thất tha thất thểu loạng choạng thân thể, để hưởng thụ thật tốt cảm giác tuyệt đẹp giờ phút này.

Khóe miệng, càng là toe ra với nụ cười hớn hở.

“Ha hã, Mạc Đại ca, hiện tại ta thật vui vẻ, cho nên, ta muốn ca hát!”

“A! ? Thì ra người còn có thể ca hát! ? Vậy người hát xướng đi!”

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, gương mặt Mạc Tiêu Diêu đầu tiên là sửng sốt, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

Sau đó, hắn càng là làm ra dáng vẻ rửa tai lắng nghe, tính toán tán thưởng khen ngợi giọng hát của thiếu nữ trước mắt.

Nhìn thấy Mạc Tiêu Diêu cổ động như thế, Cố Duy Nhất đầu tiên là cười khúc khích, sau đó, lại vui đùa suy nghĩ một chút.

“Nên hát bài ca nào mới được đây! ? A, có rồi!”

Vừa nói dứt lời, Cố Duy Nhất đầu tiên là e hèm trong cổ họng để hắng giọng chính mình, sau đó, hé mở làn môi hồng, nàng liền bắt đầu hát.

“Chia tay ngày đó, ta nhìn người đi xa, tất cả hứa hẹn hóa thành gió bay, một mình đi ở, trong gian phòng rộng lớn trống rỗng kia, yêu cùng đau lẫn lộn trong lòng ta . . .”

“Đêm nhớ tới người, bao nhiêu hy vọng người có thể ở bên cạnh ta, không biết trong lòng người, còn có thể vì ta thay đổi hay không. . .”

“Nếu như ánh mắt của người có thể cho ta, phút chốc phủ xuống. Nếu như người có thể nghe được âm thanh tan nát cõi lòng, đang thầm lặng bảo vệ người, im lặng chờ đợi kỳ tích. . .”

“Nửa rồi nửa rồi nửa rồi nửa rồi. . .”

Cố Duy Nhất hết lần nọ đến lần kia hát những câu tình ca thương tâm. Khi hát đến cuối cùng, cũng không biết chính mình rốt cuộc đã hát cái gì.

Hơn nữa, càng hát, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy trong lòng thật chua xót, thật uất ức. Cuối cùng, càng là tay nâng bầu rượu, mà ‘Oa’ một tiếng khóc lớn lên.

“Ô ô ô, người thật sự là một tên hỗn đản, hỗn đản, ô ô ô. . .”

Mạc Tiêu Diêu đang nghe nữ nhân trước mắt kêu như quỷ rống sói tru, khóe miệng còn không kịp giật giật, liền nhìn thấy thiếu nữ trước mắt đang ngậy ngốc hát một ca khúc không biết tên, bỗng ‘Oa’ một tiếng, liền cao giọng khóc lớn lên.

Thiếu nữ trước mắt, đột nhiên khóc như vậy, khiến cho người ta khó lòng phòng bị.

Thấy vậy, Mạc Tiêu Diêu trong lòng giật mình, lập tức bắt đầu trở nên vô cùng lúng túng.

“Duy Nhất, người đừng khóc, đừng khóc. . .”

“Ô ô ô. . . Mạc Đại ca, trong lòng ta khó chịu, thật khó chịu. . .”

Cố Duy Nhất vừa cao giọng khóc lớn, càng là vừa đưa tay, hung hăng đánh vào lồng ngực của mình.

Bởi vì, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy tâm can mình đau quá đau quá. Thật giống như, trái tim của nàng như đang bị thối rửa dần. Khiến cho nàng hận không thể đưa tay, móc trái tim bị thối ra. Nói như vậy, nàng đã không còn trái tim, cũng sẽ không lại đau đớn nữa.

Tuy nhiên, thấy Cố Duy Nhất tự đâm vào lồng ngực của mình như thế, thân hình Mạc Tiêu Diêu chợt lóe, nhanh chóng đi tới bên người Cố Duy Nhất.

Hắn duỗi bàn tay ra, liền gắt gao bắt chặt bàn tay nhỏ bé của Cố Duy Nhất, ngăn cản hành động tự mình hại mình của nàng.

Trên gương mặt xinh đẹp kia, hai hàng lông mày cau lại, gương mặt, đều là không che dấu nỗi lo lắng.

“Đừng đánh nữa, Duy Nhất. . .”

Mạc Tiêu Diêu mở miệng, cũng không biết nên an ủi thiếu nữ trước mắt này như thế nào.

Dù sao, thiếu nữ này, khóc thương tâm như vậy, khổ sở như vậy.

Nước mắt của nàng liền phảng phất như cơn hồng thủy phá đê, cứ như vậy tốc tốc rơi xuống, dầu làm thế nào đều không sao dừng lại nổi rồi.

Chứng kiến dáng vẻ nàng khóc khổ sở như vậy, Mạc Tiêu Diêu chỉ cảm thấy, trong lòng trở nên khó chịu.

Đối với chuyện nên an ủi người khác như thế nào, hắn không hiểu.

Dù sao, cho tới bây giờ, hắn từ nhỏ một thân một mình, chưa từng cảm giác được, cái gì là ấm áp. Nên tự nhiên, cũng không từng để ý quan tâm đến bất luận kẻ nào.

Tuy nhiên, thiếu nữ trước mắt này, cũng là ngoại lệ. . .

Chứng kiến nàng hiện tại, khóc thương tâm như thế, hắn thật sự hận không thể bầm thây vạn đoạn cái kẻ đã khiến cho nàng thương tâm khổ sở như thế!

Liền vào lúc trong lòng Mạc Tiêu Diêu tức giận nghĩ vậy, Cố Duy Nhất giờ phút này chỉ cảm thấy cực kỳ đau lòng. Gương mặt xinh đẹp của nam nhân trước mắt kia, càng là từng chút một biến thành gương mặt tuần tú vô song đã để cho nàng nhớ thương, đau lòng khổ sở.

Thấy vậy, trên mặt Cố Duy Nhất đầu tiên là sửng sốt, ánh mắt càng là cũng không hề chớp mắt nhìn gương mặt quen thuộc trước mắt, tùy ý để cho nước mắt trong khóe mắt, từ từ lăn qua hai gò má đỏ bừng kia.

Nhìn thấy nữ nhân trong lòng, đột nhiên trở nên im lặng, Mạc Tiêu Diêu thấy vậy, không khỏi cúi đầu vừa nhìn.

Chỉ thấy thiếu nữ trong lòng, đôi mắt nhưng giờ phút này đang chứa đầy uất ức bi thương, mà nhìn chính mình chằm chằm.

Ánh mắt ai oán, thần sắc đau thương kia, càng là khiến Mạc Tiêu Diêu nhìn đến trái tim đều mơ hồ nói lên một cái.

“Duy Nhất. . .”

Mạc Tiêu Diêu mở miệng, âm thanh nhẹ nhàng.

Chỉ cảm thấy, thiếu nữ trước mắt, thật đáng thương, nhưng cũng thật mỹ lệ. . .

Xinh đẹp, khiến tim hắn đập dồn dập, cuối cùng, càng là không kìm hãm được, vươn tới đôi môi kiều diễm ướt át kia của nữ nhân gần hơn, lại tới gần. . .

Từng tắc từng tắc một, liền vào lúc đôi môi Mạc Tiêu Diêu, sắp sửa bao trùm lên cái miệng nhỏ nhắn của Cố Duy Nhất. Đột nhiên, “âm” một tiếng, một tràng tiếng sấm vang dội, phút chốc vang lên.

Tiếng sấm âm lượng lớn, kèm theo tia chớp trắng lóa kia, cơ hồ phải như bổ đôi cả thiên địa.

Cùng với tiếng sấm vang dội này vang lên, Cố Duy Nhất vốn đang cao giọng khóc lớn, đột nhiên cả người phảng phất như tỉnh táo lại.

Nàng mở to đôi mắt, môi đỏ mọng hé ra, không khỏi mở miệng nói.

“Sắc trời không còn sớm, hắn đã trở về, ta muốn đi gặp hắn!”

Vừa nói dứt lời, Cố Duy Nhất tức thì nhanh chóng xoay người, liền chạy nhanh tới cửa ra vào.

Khóe mắt, càng là chưa từng liếc nhìn Mạc Tiêu Diêu nữa. Phảng phất, Mạc Tiêu Diêu dường như không tồn tại. . .

Thấy vậy, Mạc Tiêu Diêu trên mặt sửng sốt, đôi mắt mở to. Lập tức, chân mày nhẹ nhàng cau lại một cái, một vẻ mất mát, liền từ từ hắn lên đuôi lông mày của hắn.

Chẳng lẽ, ở trong lòng thiếu nữ này, sớm đã có người khác! ?

Hiện tại, nàng đang khổ sở vì người kia. Cho nên, ở trong mắt nàng, trừ người kia ra, liền cũng không dung nạp được những người khác nữa, bao gồm. . . Hắn! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Mạc Tiêu Diêu, không khỏi nổi lên những tia cảm giác mất mát.

Chỉ là, còn không chờ Mạc Tiêu Diêu suy nghĩ nhiều mặt khác, lại thấy thiếu nữ kia đã thất tha thất thểu chạy đi ra ngoài. Lo lắng xảy ra bất ngờ, thân hình Mạc Tiêu Diêu chợt lóe, nhanh chóng chạy theo đi ra ngoài.

. . .

Cố Duy Nhất cũng không biết, chính mình rốt cuộc làm như thế nào trở lại hoàng cung.

Chỉ là giờ phút này, đầu óc nàng phảng phất như bị nhồi vào đầy đất thó, nàng không nghĩ tới điều gì nổi. Chỉ là trong lòng, lại kiên định được một việc, đó chính là

Nàng muốn đi nhìn thấy Độc Cô Ngạo Phong!

Cho dù trong lòng Độc Cô Ngạo Phong, phải chăng là đã có rồi người khác, thì nàng hiện tại vẫn muốn thấy hắn!

Trong lòng kiên định nghĩ vậy, sau khi Cố Duy Nhất trở lại hoàng cung, dưới ánh mắt đầy vẻ không dám tin của cung nhân bốn phía, trước tiên, liền chạy vào cung điện của Độc Cô Ngạo Phong.

Chỉ là, ở trong cung điện lớn như thế kia, lại không thấy bóng dáng của Độc Cô Ngạo Phong.

Vì vậy, Cố Duy Nhất lại nhanh chóng vọt tới Ngự Thư Phòng.

Vốn tưởng rằng, ở Ngự Thư Phòng sẽ được nhìn thấy nam nhân làm cho nàng nhung nhớ đã lâu . Nhưng mà, bên trong Ngự Thư Phòng cũng không có.

Thấy vậy, đầu óc Cố Duy Nhất đều dần dần.

Chẳng lẽ là, Độc Cô Ngạo Phong hắn, chưa có trở về, tất cả, đều là mộng sao! ?

Liền vào lúc Cố Duy Nhất ngây ra như phỗng đứng ở nơi đó, đột nhiên, một giọng nói quen thuộc đã lâu, liền chậm rãi vang lên từ phía sau nàng.

“Duy Nhất, ngươi là Duy Nhất sao! ?”

Giọng nói phía sau , quen thuộc như vậy, trầm thấp, khàn khàn, mang theo vài phần tra hỏi nghi hoặc. Nhưng so với giọng nói ba năm trước đây, giống nhau như đúc.

Nghe vậy, trong lòng Cố Duy Nhất giật nảy lên một cái, thân thể, càng là không khỏi chấn động mãnh liệt.

Chỉ là, Cố Duy Nhất cũng không dám lập tức xoay người sang chỗ khác.

Bởi vì, nàng đang sợ hãi.

595. Chương 50 : Phụ Hoàng, Duy Nhất Rất Nhớ Người

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 50 : Phụ hoàng, Duy Nhất rất nhớ người

Edit : Angelina Yang

Nàng cũng không biết, nàng rốt cuộc đang sợ hãi cái gì.

Dù sao, nàng nhung nhớ ba năm, hy vọng ba năm, một mực mong muốn, đều là lại lần nữa nhìn thấy nam nhân này.

Chính là hiện nay, nam nhân này, đã đứng ở phía sau nàng . Hắn đang nhẹ nhàng gọi tên của nàng.

Âm thanh, quen thuộc, dịu dàng, để cho nàng nghe xong, cực kì quyến luyến.

Thật sự nàng muốn, muốn được liều lĩnh xoay người, lại hung hăng bỏ nhào trong ngực của hắn, lại hung hăng khóc rống một hồi.

Chính là, hiện tại Cố Duy Nhất lại khiếp đảm .

Bởi vì, nàng sợ hãi, nam nhân này, hẳn sẽ thay đổi.

Ánh mắt dịu dàng trước kia sững ái nhìn nàng, nay đã dành cho nữ nhân khác.

Nàng sợ hãi, nam nhân này, trong ánh mắt nhìn nàng, là lạnh lùng, xa cách, lạnh như băng. . .

Giờ này khắc này, Cố Duy Nhất mới bừng tỉnh giấc ngộ. Thì ra, nàng vẫn cho rằng chính mình kiên cường giống như Tiểu Kim Cương vô địch*, nhưng lại là nhát gan, yếu đuối như vậy.

* Tiểu Kim Cương vô địch hay hồ lô tiểu kim cương là một nhân vật trong phim hoạt hình nổi tiếng nhất thập niên 80 Hồ Lô Tiểu Kim cương hay Hồ Lô huynh đệ

Trong lòng đủ loại cảm xúc lo lắng, có tưởng nhớ, có nhát gan, có căng thẳng, có uất ức, cuối cùng, đều hóa thành một màn mờ mịt trong khóe mắt . . .

Liên vào lúc Cố Duy Nhất cố nhìn những giọt nước mắt nơi khóe mắt, chỉ thấy một đạo bóng dáng cao to mạnh mẽ, liền xuất hiện ở trước mặt nàng

Xa cách ba năm, nam nhân trước mắt này, dung mạo không có một chút biến hóa.

Mày kiếm vắt đến tóc mai trong truyền thuyết , để lộ ra sự cương nghị uy nghiêm.

Đôi mắt màu hổ phách kia, thâm thúy mà nhìn xa trông rộng.

Mũi thẳng môi đỏ mọng, mỗi một chỗ, đều là quen thuộc như vậy.

Đặc biệt, nam nhân giờ phút này, trong ánh mắt nhìn nàng, vẫn cứ giống như ba năm trước đây , dịu dàng như vậy.

Phảng phất, nam nhân này, dường như căn bản cũng không từng rời nàng.

Thấy vậy, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi nhói mạnh lên một cái.

Đặc biệt, nghe được nam nhân khẽ mở môi đỏ mọng, nhẹ nhàng gọi.

“Duy Nhất. . .”

Giọng nói của nam nhân, trầm thấp khàn khàn, đầy gợi cảm như thế, quen thuộc như thế.

Nghe vậy, Cố Duy Nhất rốt cuộc không nhịn được, nhanh chóng đắm chìm trong ánh mắt dịu dàng của nam nhân , trong giọng nói gợi cảm quen thuộc.

Hai chân nhanh chóng nhún một cái, cả người Cố Duy Nhất liền đã hung hăng nhào vào trong vòng ôm rộng rãi kia của nam nhân.

Hai tay càng là gắt gao, ôm chặt lấy nam nhân trước mắt này.

Cảm giác được sự ấm áp trên người nam nhân, lại cả cái mùi quen thuộc đã lâu không thấy, đều khiến Cố Duy Nhất quyến luyến vô cùng.

Những giọt nước mắt vẫn cố nén nơi khóe mắt, rốt cuộc không nhịn được tốc tốc chảy xuống hai gò má .

“Ô ô ô. . . Phụ hoàng, Duy Nhất rất nhớ người. . .”

Cố Duy Nhất mở miệng, to mồm khóc lớn, giờ phút này, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy trong lòng thật uất ức thật uất ức.

Coi như, nam nhân này, trong lòng hiện tại đã có người khác rồi , thì nàng cũng không muốn nghĩ tới điều đó nữa, chỉ là muốn gắt gao ôm chặt hắn. Nàng không để ý tới, không thêm nghĩ đến những chuyện phiền não này nữa, chỉ là muốn nói cho hết nỗi nhung nhớ ba năm nay đối với hắn.

Vì vậy, Cố Duy Nhất giờ phút này, càng là khóc đến cực kì tủi thân kích động.

Đối với Cố Duy Nhất đang mở miệng khóc lớn, Độc Cô Ngạo Phong chỉ là tùy ý để Cố Duy Nhất ôm thật chặt.

Nhìn thấy thiếu nữ trong lòng, khóc đến tui thân như vậy, phảng phất như đứa trẻ bị người ta bắt nạt.

Những giọt nước mắt trắng ngần long lanh, không ngừng chảy xuống hai gò má ửng đỏ kia của nàng, khiến cho nàng nhìn qua, càng cảm thấy tội nghiệp đau khổ.

Thấy vậy, trong lòng Độc Cô Ngạo Phong không khỏi hiện lên một sự thương tiếc lộ rõ.

Lập tức, hắn liền vươn cánh tay thon thả kia, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Cố Duy Nhất.

Chỉ cảm thấy nước mắt trên đầu ngón tay, là ẩm áp như vậy, khiến trong lòng Độc Cô Ngạo Phong không khỏi ẩm áp.

Bởi vì, cảm giác có người tưởng nhớ, là ẩm áp như vậy.

Rời khỏi Kinh thành ba năm, bóng dáng cô bé này, càng là không ngừng xuất hiện ở trong óc hắn

Sự nghịch ngợm của nàng, nổi bướng bỉnh của nàng, sự ngây thơ của nàng, nét dễ thương của nàng, tất cả đều khiến hắn tưởng nhớ không thôi.

Trong lòng, cũng không có lúc nào là không tưởng nhớ đến cô bé này.

Không biết, cô bé này, hiện nay như thế nào, rốt cuộc có lại gây họa hay không. Nàng hiện nay lại đang làm cái gì, có ngoan ngoãn nghe lời tập võ học tập hay không! ?

Mỗi khi hắn vì quốc gia đại sự, vì chuyện về những phản quân này mà phiền não, chỉ cần nhận được là thư của nàng, khi đó tâm tình u ám của hắn, sẽ lại trở nên thoáng đãng.

Độc Cô Ngạo Phong cũng không biết, cô bé này, rốt cuộc là đến lúc nào, từ từ len vào nội tâm hắn, trở thành một bộ phận cuộc đời hắn.

Còn hắn hôm nay, vào lúc vội vã trở lại hoàng cung, điều nghĩ đến ở trong đầu chỉ là cô bé này. Hắn muốn trước tiên gặp nàng đã, để nhìn một chút xem qua ba năm, cô bé này hiện nay có thay đổi gì.

Vốn tưởng rằng, hắn sau lúc trở về thì sẽ được thấy, cô bé kia với vẻ mặt kích động hoan hỉ chạy tới hắn, nghênh đón hắn. Nhưng chỉ là một chốn im lặng, và cung nhân quì gối đầy đất.

Không thấy được cô bé khiến hắn một mực bận lòng kia, khiến trong lòng Độc Cô Ngạo Phong không khỏi hiện lên một nỗi mất mát không sao diễn tả nổi.

Sau này, hắn biết được cô bé này xuất cung nghênh đón hắn. Thế nhưng, vì cũng không hề nhìn thấy nàng xuất hiện, hắn lại sợ hãi, phải chăng là nàng đã xảy ra chuyện gì. Vì vậy, hắn liền lập tức cho người đi tìm.

Cho tới bây giờ, đến lúc hắn nhìn thấy cô bé một mực khiến hắn bận lòng, a, không, hiện nay đã trưởng thành một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều.

Xa cách ba năm, cô bé một mực xoay quanh ở trong đầu hắn, nay đã trưởng thành.

Cô bé nhỏ gầy ngăm đen trước kia trong trí nhớ, nay đã trưởng thành là một tiểu mỹ nhân như hoa như ngọc.

Cúi đầu lẳng lặng ngắm nhìn thiếu nữ trong lòng.

Chỉ thấy thiếu nữ này, cả người ướt rườn rướt, váy tơ lụa mỏng Mễ Phân màu tím, giờ phút này lại dính sát vào trên người nàng, càng là phác họa vô cùng tinh tế dáng người thướt tha nõn nà của nàng.

Mái tóc đen nhánh kia, lọn tóc giờ phút này vẫn còn đọng nước!

Mái tóc trán uốn cong ướt át kia, càng là dính sát vào nhau tại trên gò má, càng tôn lên làn da tựa như mỡ đông, đôi má hồng hào, sống mũi dọc dừa bóng mịn như ngọc, đôi môi như cánh hoa của thiếu nữ này.

Giờ phút này, thiếu nữ này, khóc đến tội nghiệp đau khổ như thế.

Trên mặt, đều là hiện rõ nét vô cùng tui thân.

Còn cả đôi mắt xinh đẹp động lòng kia nữa, giờ phút này càng là tuôn đầy những giọt nước mắt trắng ngần long lanh.

Giờ phút này, những giọt nước mắt trắng ngần long lanh kia, giống như chuỗi Trân Châu bị đứt, tóc tóc rơi xuống. Nó khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo hồng hào kia , càng cảm thấy quyến rũ xinh đẹp.

Nữ nhân trong lòng, khóc đáng thương như thế, phảng phất bối rối thất thần, lại vô cùng tội nghiệp đau khổ, xinh đẹp động lòng người.

Thấy vậy, Độc Cô Ngạo Phong không khỏi sinh lòng thương tiếc. Lập tức, càng là không nhịn được đưa tay nhẹ nhàng vuốt phía sau lưng của thiếu nữ trong lòng yếu ớt kia, rồi mở miệng nhẹ nhàng nói nhỏ.

“Được rồi, Duy Nhất, phụ hoàng, không phải đã trở về sao! ?”

Nhìn thấy thiếu nữ ôm thật chặt chính mình, khóc đến suy sụp như thế, Độc Cô Ngạo Phong chỉ cảm thấy trong lòng không khỏi nhói lên một cái, ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất, càng là có thêm vài phần dịu dàng mà chính mình cũng không từng phát hiện.

Nghe được giọng nói mềm mại của Độc Cô Ngạo Phong , trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi nhói lên một cái.

Lập tức, càng là từ từ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn đầy những giọt nước mắt trắng ngần long lanh, lẳng lặng nhìn gương mặt tuần tú quen thuộc trước mắt này.

Gương mặt tuần tú này, đã sớm điêu khắc trong đáy lòng của nàng. Suốt ba năm qua, thời gian hơn một ngàn ngày, nàng không có một ngày là không tưởng nhớ hân.

Hiện nay, hân thật sự đã trở về, hân thật sự đã trở về. . .

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất lại bắt đầu không tin .

“Phụ hoàng, người thật sự đã trở về sao! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng, ở trong giọng nói, mang theo sự không xác định thấp thoáng.

Bởi vì, nàng đang sợ hãi, tất cả điều này, đều không phải thật sự.

Phải biết rằng, ba năm vừa qua, nàng cũng không biết rốt cuộc đã bao nhiêu lâm vào giấc mộng, mơ thấy nam nhân này đã trở về.

Chính là, đến lúc mỗi khi nàng tỉnh mộng, chỉ thấy thêm phiền muộn thôi.

Nghe được lời này của Cố Duy Nhất, nhìn thấy vẻ không chắc chắn trên mặt nàng , khóe miệng Độc Cô Ngạo Phong không khỏi cong lên một cái, lập tức nhỏ giọng cười một tiếng.

“Ha ha. . . Cái đồ ngốc nhà ngươi này, trầm đã trở về!”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng nhỏ giọng cười một tiếng, lập tức, càng là không nhịn được đưa tay, vỗ vỗ lên gương mặt ửng đỏ của thiếu nữ trong lòng.

Chỉ cảm thấy, da thịt ở dưới đầu ngón tay, mang theo cái ấm áp ướt át, lại mịn màng nhẵn nhụi khó có thể tin nổi.

Phảng phất như da thịt non mềm của trẻ sơ sinh, khiến cho người ta đều không nỡ dời đi.

Đối với sự thán phục của Độc Cô Ngạo Phong , lúc Cố Duy Nhất nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, lại thấy động tác của hân tràn đầy cưng chiều, dịu dàng như vậy, trong lòng không khỏi ngọt ngào.

Khóe miệng nhếch lên một cái, không khỏi ha ha khúc khích cười rộ lên.

“Ha ha, phụ hoàng, rốt cuộc người đã trở về, người đã trở về, thật tốt, ợ . . .”

Nói xong lời cuối cùng, Cố Duy Nhất không nhịn được ợ một hơi rượu.

Vừa mới uống nhiều rượu như vậy, lại học tốc chạy con đường dài như vậy . Mới rồi, vừa khóc thời gian dài như vậy, nên giờ phút này Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy thật kiệt sức, đầu nặng nề, mí mắt cũng bắt đầu khởi động đánh nhau .

“Phụ hoàng, con mệt mỏi quá, con muốn đi ngủ. . .”

Cố Duy Nhất mở miệng, âm thanh nhẹ nhàng, mí mắt kia lại càng là đã dính vào nhau rồi.

Nghe được lời thiếu nữ trong lòng nói, lại thấy dáng vẻ nàng mơ màng ngủ, Độc Cô Ngạo Phong chỉ là nhẹ nhàng thở dài một phen.

Lại cảm giác được, trong lòng chợt nặng thêm, thì ra thiếu nữ này, lại cứ như vậy ngủ thiếp đi .

Nhìn thấy gương mặt nàng ngủ say . Trên gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vẫn còn tràn đầy nước mắt trắng ngần long lanh.

Tuy là như thế, lại vô cùng xinh đẹp động lòng người.

Thấy vậy, Độc Cô Ngạo Phong mặc dù trong lòng vẫn còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, chỉ là, cuối cùng cũng lại nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Lập tức, chính là vươn tay, ôm lấy thiếu nữ trong lòng đã ngủ thiếp đi, lại đi tới cung Dục Lâm.

Đến sau khi đi tới cung Dục Lâm , Độc Cô Ngạo Phong càng là sai khiến cung nhân thay quần áo cho Cố Duy Nhất.

Đến khi tất cả đều xử lý tốt, Độc Cô Ngạo Phong đứng ở bên giường, lẳng lặng nhìn thiếu nữ giờ phút này đang ngủ say.

Chỉ thấy thiếu nữ này, giờ phút này đang ngủ say sưa.

Coi như bên ngoài, dẫu có dông tố nổ ra, thì vẫn không ảnh hưởng được nàng.

Nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng , khóe miệng Độc Cô Ngạo Phong không khỏi nhẹ nhàng cong lên một cái.

Lập tức, không khỏi xoay người, muốn rời đi.

Tuy nhiên, vào đúng thời điểm này, Độc Cô Ngạo Phong chỉ cảm thấy ống tay áo căng thẳng.

Cúi đầu nhìn một cái, chỉ thấy thiếu nữ đang ngủ say , lại đưa tay gắt gao túm chặt ống tay áo của hắn không rời.

Thấy vậy, gương mặt Độc Cô Ngạo Phong đầu tiên là có hơi sững sốt. Còn không chờ hắn đưa ra bất cứ phản ứng gì, chỉ thấy thiếu nữ trên giường đang ngủ say, đột nhiên chân mày nhẹ nhàng cau lại một cái, phảng phất mơ như thấy chuyện gì không tốt, bắt đầu trở nên bất an .

Nàng hé mở làn môi hồng, không khỏi thì thào nói nhỏ.

“Phụ hoàng, không muốn rời khỏi Duy Nhất, phụ hoàng. . .”

“Phụ hoàng. . .”

Nghe thiếu nữ trước mắt, từng tiếng từng tiếng nói nhỏ, trên mặt càng là có vẻ bất an, phảng phất một đứa bé sợ hãi bị người ta mặc kệ, đáng thương như vậy.

Thấy thế, trong lòng Độc Cô Ngạo Phong không khỏi nhói lên một cái.

Thiếu nữ này, là đang sợ hãi hắn lại lần nữa rời khỏi nàng sao! ?

Thì ra, trong vòng ba năm xa cách, không chỉ có hắn nhớ tới nàng, nàng cũng nghĩ về hắn, không phải sao! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Độc Cô Ngạo Phong ảm áp, lập tức, hắn không nhịn được đưa tay, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Cố Duy Nhất, lại vỗ nhẹ nhẹ lên trên mu bàn tay trắng như tuyết kia của Cố Duy Nhất.

“Duy Nhất, trầm, không sẽ rời khỏi ngươi . . .”

. . .

Hôm sau, Cố Duy Nhất cũng không biết chính mình rốt cuộc ngủ thời gian dài bao lâu.

Trong thời gian nàng vẫn chưa tỉnh ngủ, chỉ cảm thấy đầu đầu muốn nứt ra.

“Ừm, đầu của ta đau quá. . .”

Nghe được tiếng kêu đau đớn của Cố Duy Nhất , Cúc Vận đã sớm hầu ở một bên, lập tức tiến lên.

“Quận chúa, người rốt cuộc tỉnh rồi!”

“Cúc Vận! ?”

Nghe được lời Cúc Vận nói, trên mặt Cố Duy Nhất đầu tiên là sửng sốt, lập tức, lại nhìn chung quanh bốn phía một phen.

Rường cột chạm trổ, bức rèm che chấp chờn, tấm lụa mỏng hạ xuống, đây không phải gian phòng của nàng sao! ?

Nàng là trở về từ lúc nào vậy! ? Tại sao nàng đều không nhớ được một chút nào! ?

Hồi tưởng tối hôm qua, nàng nhìn thấy hành động thân mật kia của Độc Cô Ngạo Phong cùng nữ nhân khác , tâm tình buồn bực, liền uống rượu cùng với Mạc Tiêu Diêu . Uống mãi uống mãi, không ngờ nàng lại chẳng nhớ gì nữa! ?

Trời ạ!

Nàng rốt cuộc là trở về như thế nào! ?

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất nghi hoặc, Cúc Vận ở một bên , lại thấy Cố Duy Nhất có vẻ mặt khó chịu, lập tức bưng lên chén thuốc ở bên cạnh, nhẹ nhàng nói nhỏ với Cố Duy Nhất.

“Quận chúa, phải chăng người rất khó chịu! ? Trước hãy uống chén thuốc này đi! Uống chén thuốc này xong, cũng sẽ không còn khó chịu như vậy .”

Nghe được Cúc Vận nói lời này, trên mặt Cố Duy Nhất đầu tiên là sửng sốt, lập tức, ánh mắt quét một vòng, liền nhìn tới chén thuốc ở trước mặt.

“Đây là! ?”

“Đây là giải tửu thang, là tối hôm qua khi Hoàng thượng rời đi, đặc biệt hạ lệnh nô tỳ chuẩn bị. Ngài nói Quận chúa tối hôm qua uống say rồi, khi tỉnh lại, khẳng định sẽ rất khó chịu, cho nên, cần dặn nô tỳ đến thái y viện chuẩn bị Giải Tửu Thang.”

Cúc Vận mở miệng, cẩn thận nói.

Cố Duy Nhất nghe vậy, đồng mâu không khỏi trợn lên một cái, trong mắt đều là vẻ kinh ngạc.

“Cái gì! ? Đây là phụ hoàng đặc biệt hạ lệnh cho người! ?”

“Vâng, đúng vậy, Quận chúa, người uống giải tửu thang này nhanh lên một chút đi! Như vậy người cũng sẽ không còn khó chịu như vậy !”

Cúc Vận mở miệng nói.

Chỉ là, nghe thấy Cúc Vận nói lời vừa rồi, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy trong lòng bị một cảm giác mừng như điên bao trùm, làm sao vẫn còn lo lắng việc phải uống một chén thuốc này! ?

Thì ra, Độc Cô Ngạo Phong là quan tâm đến nàng như vậy . Ở trong lòng hắn, có lẽ nàng vẫn có phân lượng, không phải sao! ?

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất liền nhanh chóng đứng lên, sau đó, liền chạy ra ngoài cửa.

Giờ này khắc này, ở trong đầu Cố Duy Nhất chỉ có một ý nghĩ, chính là hiện tại, lập tức, lập tức nhìn thấy Độc Cô Ngạo Phong!

Đối với Cố Duy Nhất mừng như điên, thoáng chốc liền phóng tới cửa ra vào, gương mặt Cúc Vận đầu tiên là sửng sốt, lập tức vội vàng không ngừng mở miệng kêu.

“Quận chúa, người muốn đi đâu a! ?”

“Ta muốn đi gặp phụ hoàng!”

Nghe được lời Cúc Vận nói, Cố Duy Nhất lập tức cũng không quay đầu lại mở miệng nói, nụ cười trên khóe miệng, càng lúc càng lớn.

Tuy nhiên, liền vào lúc Cố Duy Nhất sắp sửa lao ra khỏi cửa, phía sau lại lần nữa truyền đến tiếng kêu giạt mình của Cúc Vận.

“Quận chúa, người muốn đi gặp Hoàng thượng, cũng phải trang điểm thật tốt một phen a. Để mọi thứ rồi bù như vậy, Hoàng thượng nhìn thấy khẳng định sẽ không vui đâu.”

“Ách. . . Đúng a!”

Nghe được lời Cúc Vận nói ở phía sau , Cố Duy Nhất lập tức dừng phắt bước chạy nhanh, ngừng lại.

Rồi cúi đầu nhìn qua tình trạng hiện tại của mình.

Nàng đang mặc trên người một chiếc áo lót bằng lụa trắng , tóc cũng đang rối bù. Quan trọng nhất, ngay cả giày nàng đều quên đi.

Trang phục lồi thối nhếch nhác như thế , nếu như thật sự xuất hiện ở trước mặt Độc Cô Ngạo Phong, khẳng định sẽ dẫn đến hân không vui chứ! ?

Xa cách ba năm, thật vất vả đợi hân rốt cuộc trở về, nàng cũng không thể lấy dáng dấp này để đi gặp hân chứ! ?

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất lập tức hạ lệnh Cúc Vận chuẩn bị nước tắm, lại sai các cung nhân khác hái được rất nhiều cánh hoa trở về.

Đến khi tất cả chuẩn bị sẵn sàng, Cố Duy Nhất rắc đầy hoa tươi phủ kín mặt nước bên trong bồn tắm.

Chun mũi, ngửi thấy được, là mùi thơm của hoa xông vào mũi, làm cho người ta thấm vào ruột gan.

Hai tay nhẹ nhàng vớt lên những cánh hoa kiều diễm ướt át ,màu sắc tươi đẹp khiến tâm tình Cố Duy Nhất không khỏi bắt đầu sung sướng .

Lại nghĩ đến, tối hôm qua nàng quên sạch, đều không nhớ rõ cái gì nữa. Nàng không khỏi mở miệng, tra hỏi Cúc Vận ở một bên đang chà lưng cho nàng.

“Cúc Vận, tối hôm qua ta trở về từ lúc nào vậy! ? Tối hôm qua có phát sinh chuyện gì không! ? Còn nữa, tối hôm qua ta uống say rồi, liệu có làm chuyện gì kỳ quái không, hay là nói cái gì đó kỳ quái! ?”

Nói tới đây, trong lòng Cố Duy Nhất , không khỏi bắt đầu căng thẳng lên .

Dù sao, tối hôm qua nàng quên hết, chính mình trở về như thế nào, cũng không biết.

Sau khi nàng nhìn thấy Độc Cô Ngạo Phong , chính mình rốt cuộc làm cái gì, nói gì đó, cũng là hoàn toàn không biết gì cả. Nàng lo lắng , tối hôm qua chính mình đã làm chuyện gì đó đáng sợ , khiến Độc Cô Ngạo Phong không vui liền nguy to.

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất bắt đầu hồi hận .

Sớm biết thế, chính mình không nên uống nhiều rượu như vậy . . .

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất ảo não, Cúc Vận nghe được lời Cố Duy Nhất hỏi, đầu tiên là vui đầu suy nghĩ một chút, sau đó mới nói ra chi tiết.

“Tối hôm qua Hoàng thượng sau khi trở về, liền đến trong cung, chính là Quận chúa cũng không ở đây. Vì vậy, Hoàng thượng liền phái người đi tìm Quận chúa , đến lúc buổi tối, Hoàng thượng đột nhiên ôm Quận chúa trở về. Khi đó, Quận chúa đã ngủ thiếp đi, hơn nữa cả người ướt rườn rướt, vẫn còn sặc sụa mùi rượu. Vì vậy, Hoàng thượng liền khiến nô tỳ thay trang phục sạch sẽ cho Quận chúa, rồi sau đó, Hoàng thượng liền canh giữ ở bên người Quận chúa cho đến rất trễ, mới trở về. Khi rời đi, Hoàng thượng lại còn căn dặn nô tỳ chuẩn bị giải tửu thang cho Quận chúa , tránh khi Quận chúa tỉnh lại sẽ không thoải mái.”

Nghe được Cúc Vận kể ra cặn kẽ, Cố Duy Nhất mới nhẹ nhàng gật đầu.

“Thì ra là thế. . .”

Nghe Cúc Vận nói lời này, tỉnh lại, biết tự mình không có làm ra chuyện gì quá đáng. Bởi nàng sợ hãi nhất là chính mình uống say, rồi làm chuyện gì mà chính mình cũng không biết.

Trong lòng đang định thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên, Cố Duy Nhất lại dường như là nghĩ đến cái gì, đôi môi đỏ mọng hé ra, mở miệng hỏi.

“Đúng rồi, Cúc Vận, tối hôm qua vào lúc phụ hoàng hồi cung, phải chăng là, vẫn còn mang một nữ nhân trở về!?”

“Ồ, Quận chúa người cũng biết chuyện này!?”

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, Cúc Vận lập tức mở miệng hỏi.

Nghe vậy, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy trong lòng nhói lên một cái.

Quả thật!

Cô gái kia, thật sự hồi cung cùng Độc Cô Ngạo Phong.

Nghĩ tới đây, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi hiện lên một nỗi buồn bã mất mát.

Lập tức, đôi môi đỏ mọng hé ra, không khỏi mở miệng hỏi tới.

“Vậy Cúc Vận, người cũng đã biết, nữ nhân kia, rốt cuộc là có thân phận gì! ? Nàng hiện nay đang ở trong cung nào!?”

“Ách, nữ nhân kia, rốt cuộc là thân phận gì, nô tỳ còn không biết. Chỉ biết là, nữ nhân kia hiện nay đang ngụ ở trong cung Lạc Thu.”

“Cung Lạc Thu! ? Đó là cung điện ở gần cung điện của phụ hoàng đây. . .”

Nghe được lời Cúc Vận nói, Cố Duy Nhất hé mở làn môi hồng, không khỏi thì thào nói.

Nghe vậy, Cúc Vận không khỏi nhẹ nhàng gật đầu.

“Vâng, đúng vậy. Nô tỳ nghe nói, là nữ nhân kia đặc biệt xin Hoàng thượng cho ở trong cung điện đó, Hoàng thượng cũng là chuẩn y cho nàng. Thiếu nữ kia, nghe nói dung mạo xinh đẹp như tiên, đoan trang xinh đẹp. Hơn nữa, đây vẫn còn là lần đầu tiên Hoàng thượng mang nữ nhân về cung. Thiết nghĩ, Hoàng thượng đối với nữ nhân kia, khẳng định không bình thường. Chẳng lẽ nữ nhân kia, là nữ nhân mà Hoàng thượng thích!?”

Cúc Vận mở miệng vừa nói ra nhận xét của chính mình, cũng không hề chú ý tới, Cố Duy Nhất đang lúc ngâm mình ở bên trong bồn tắm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn càng cảm thấy mất mát buồn bã.

Độc Cô Ngạo Phong hẳn, đã thích nữ nhân! ?

Là có thật không! ?

Với cá tính của Độc Cô Ngạo Phong, nếu như không phải nữ nhân mình thích, hẳn căn bản sẽ không để ý quan tâm đến, cũng sẽ không xen vào.

Chính là hiện nay, hẳn lại mang một nữ nhân xinh đẹp như thế hồi cung. Hơn nữa, nữ nhân kia sẽ ngụ ở bên cạnh cung điện của hắn, ở cách hắn gần như vậy.

Nàng cho tới bây giờ đều chưa từng chứng kiến, Độc Cô Ngạo Phong lại nhân nhượng một nữ nhân như thế . . .

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy trong lòng cứng lại, phảng phất, trong lòng bị một tảng đá thật lớn đè nặng, làm sinh ra loại cảm giác khiến cho nàng không thở nổi.

Tâm tư vừa rồi vô cùng kích động, muốn bay nhanh đến bên người Độc Cô Ngạo Phong cũng không còn.

Bởi vì, nàng đang sợ hãi, khi nàng lại lần nữa nhìn thấy Độc Cô Ngạo Phong, bên người Độc Cô Ngạo Phong lại đứng một nữ nhân như hoa như ngọc.

Nữ nhân kia sẽ thay thế vị trí của nàng trước đây , tình chàng ý thiếp. . .

Càng nghĩ, trong lòng Cố Duy Nhất càng cảm thấy khó chịu .

Cúc Vận vốn đang lúc thao thao bất tuyệt, giờ phút này rốt cuộc cũng nhận thấy được Cố Duy Nhất có gì đó không đúng .

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Duy Nhất tràn đầy buồn bã mất mát, chân mày Cúc Vận cau lại một cái, không khỏi mở miệng hỏi.

“Quận chúa, người làm sao vậy! ? Phải chăng là có chỗ nào không thoải mái ! ? Có muốn nô tì mời ngự y hay không! ?”

596. Chương 51 : Nữ Nhân Kia Là Ai

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 51 : Nữ nhân kia là ai

Edit : Angelina Yang

Nghe được lời Cúc Vận nói, Cố Duy Nhất chỉ là khe khẽ lắc đầu.

“Cúc Vận, ta không sao, chỉ là, hơi mệt chút .”

“Nếu như Quận chúa mệt mỏi , sao còn muốn đi gặp Hoàng thượng nữa không đây! ?”

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, Cúc Vận mở miệng hỏi.

Nghe vậy, gương mặt Cố Duy Nhất đầu tiên là trầm lặng một khắc, lập tức, mới từ từ lắc lắc đầu.

“Ta. . .”

Liền vào lúc Cố Duy Nhất mở miệng tính toán nói cái gì , đột nhiên, bên ngoài từ từ đi tới một tiểu cung nữ.

“Khởi bẩm Quận chúa, Hoàng thượng nói nếu Quận chúa tỉnh rồi, liền đến Ngự Thư Phòng tìm ngài.”

“Phụ hoàng triệu kiến ta! ?”

Nghe được lời người mới đến đã nói, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi giật nảy lên một cái.

Mới rồi còn suy nghĩ, không biết nên đối mặt Độc Cô Ngạo Phong như thế nào , tính toán trước tránh né một phen. Ai biết, Độc Cô Ngạo Phong lại không có cho nàng cơ hội này.

Ai, có một số việc, sớm muộn đều phải đối mặt.

Nghĩ tới đây, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi thở dài một hơi.

Đến khi mặc quần áo xong, Cố Duy Nhất liền đi tới Ngự Thư Phòng .

Vào lúc Cố Duy Nhất đứng ở cửa Ngự thư phòng, nhìn thấy gian phòng trước mắt lớn như thế , hai chân lại phảng phất như mọc rễ trên mặt đất, chậm chạp không có cử động nổi một li.

Kể từ khi Độc Cô Ngạo Phong rời khỏi hoàng cung, nàng liền không có lại tới đây.

Bởi vì, nàng sợ hãi , nếu nàng lại tới đây, đối mặt một căn phòng vắng lặng thì sẽ mất mát thương tâm, càng thêm tưởng nhớ Độc Cô Ngạo Phong.

Giờ phút này, Độc Cô Ngạo Phong đã trở về, nàng cũng vẫn sợ hãi như trước.

Trong lòng nặng nề, nàng sợ hãi , nam nhân ở bên trong mà nàng một mực tưởng nhớ kia, trong lòng của hắn đã có vị trí của người khác rồi . . .

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất không khỏi nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Đang lúc ở trong lòng Cố Duy Nhất nặng nề , người ở bên trong Ngự Thư Phòng , phảng phất như đã nhận thấy được nàng đến, một giọng nói trầm thấp quen thuộc, liền truyền ra từ bên trong.

“Duy Nhất, vào đi.”

Nam nhân mở miệng, cách xa nhau ba năm, giọng nói của hắn, cũng vẫn trầm thấp, khàn khàn mà quen thuộc như vậy.

Nghe vậy, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy trong lòng rung lên một cái, nhịp tim đập, bỗng nhiên bắt đầu gia tốc .

Tiếng tim đập ‘Bang bang bang’ , nhảy nhanh như vậy, làm cho hô hấp đều phải thở hồng hộc.

Trong lòng căng thẳng được, nhưng mà, Cố Duy Nhất vẫn cố gắng tự điều chỉnh.

Hít một hơi thật sâu, lại nuốt một ngụm nước bọt, sau khi làm đủ thứ chuẩn bị, Cố Duy Nhất mới từ từ rảo bước nhanh hơn, đi vào bên trong Ngự Thư Phòng.

Hiện tại đã là ngày mùa hè nóng bức, chỉ là bên trong Ngự Thư Phòng, lại mát dịu vô cùng.

Lót ở trên sàn nhà, là tấm thảm hoa văn phức tạp màu đỏ tươi , treo ở trên tường là vài bức tranh vẩy mực.

Ở bên trong chiếcđỉnh đồng màu vàng đứng một bên tường, đang đốt đàn hương, làn khói nhẹ kia lượn lờ, đúng là hun cho cả gian phòng chìm trong mùi thơm ngát.

Ở chính giữa Ngự Thư Phòng, có đặt một cái bồn gốm lớn như thế, bên trong bồn gốm có đặt rất nhiều khối băng cực lớn.

Giờ phút này, trên mặt những khối băng này, đang nhẹ nhẹ tỏa ra khí lạnh, khiến cho cả gian phòng mát dịu.

Ánh mắt quét tới xa hơn bên trong.

Chỉ thấy, ở phía sau thư án Tử Đàn Mộc lớn như thế kia, một người nam nhân mặc măng bào màu nâu hoa văn phức tạp, đang vui đùa vào đồng tấu chương cao thành núi kia, trong tay cầm bút lông mà chăm chú phê duyệt.

Gió mát hiu hiu, xuyên thấu qua cửa sổ chạm trở rộng mở kia mà nhẹ nhàng thổi vào. Gió thổi tới khiến cho mái tóc dài buông ở phía sau nam nhân hất lên, nhẹ nhàng đu đưa. Thi thoảng có vài sợi tóc xanh, càng là nhẹ nhàng thổi tới gò má nam nhân, khiến cho gương mặt tuần tú kia của nam nhân nhìn qua, tăng thêm vài phần dịu dàng.

Nhìn thấy hình ảnh quen thuộc , nam nhân quen thuộc này, trong lòng Cố Duy Nhất nhói lên một cái.

Phảng phất, thời gian ba năm vừa qua, chưa hề trôi qua chút nào.

Nam nhân trước mắt này, một mực liền ở chỗ này, không thay đổi chút nào . . .

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất kêu lên, nam nhân vốn đang chăm chú phê duyệt tấu chương, phảng phất như nhận thấy được cái gì, từ từ buông xuống chiếc bút lông trong tay, sau đó chậm rãi ngẩng gương mặt tuần tú kia lên.

Một đôi đồng mâu màu hổ phách lấp lánh linh lợi kia, càng là nhẹ nhàng rơi trên người Cố Duy Nhất.

Đến lúc đôi đầu một đôi đồng mâu sâu thẳm hút hồn kia của nam nhân , Cố Duy Nhất phảng phất như bị điện giật , cả người chấn động mãnh liệt.

Trong lòng, càng là giống như đánh đổ bình ngũ vị , các loại tư vị cảm giác nổi lên trong lòng.

Nhẹ nhàng cắn cắn môi đỏ mọng, Cố Duy Nhất mới khẽ mở đôi môi, rụt rè nói.

“Phụ hoàng. . .”

Đối với Cố Duy Nhất tâm tư phức tạp , Độc Cô Ngạo Phong chỉ là lẳng lặng nhìn thiếu nữ trước mắt.

Chỉ thấy thiếu nữ này, hôm nay mặc một chiếc váy tơ lụa mỏng trắng như tuyết.

Ở ống tay áo và cổ áo , có thêu chi chít cảnh những đóa hoa lê, làm càng tỏ ra thanh nhã, cũng đã thể hiện ra ngoài dáng người vô cùng tinh tế yếu diệu kia của nàng.

Một mái tóc đen dài đến tận hông, chỉ là đơn giản tết một cái búi tóc, ở giữa búi tóc, có cắm một chiếc trâm Bạch Ngọc tạo hình thành hoa lê. Ngoài ra liền không có món trang sức dư thừa nào khác.

Tuy là như thế, lại đều không tổn hao chút nào về xinh đẹp của nữ nhân.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn to bằng bàn tay kia, đôi má hồng hào, da trắng như tuyết, vô cùng mịn màng.

Hàng mi dài cong cong xanh ngắt, sống mũi dọc dừa bóng mịn như ngọc, đôi môi như cánh hoa. Mà hút hồn lòng người nhất, chính là một đôi mắt xinh đẹp hắc bạch phân minh, giống như một đôi mã não thạch đen tuyền .

Hàng lông mi dài dày cong vút, giống như một đôi cánh bướm chập chờn.

Có lẽ, bởi vì là căng thẳng, thiếu nữ khê cụp mắt nhưng, làm hàng lông mi dài cong vút kia, đúng là tạo ra hai vết bóng mờ chỗ đầu mi mắt. Nó khiến cho đường nét của nàng nhìn qua, càng cảm thấy dịu dàng, duyên dáng.

Nhìn thấy người thiếu nữ trước mắt như hoa như ngọc , xinh xắn động lòng người này, trong lòng Độc Cô Ngạo Phong không khỏi kêu lên.

Quả thật là nữ nhân đến năm mười tám sẽ thay đổi mạnh!

Mới thời gian ngắn ngủi ba năm, cô bé ngăm đen nhỏ gầy kia đã trưởng thành , trở nên giai nhân tuyệt đẹp duyên dáng yêu kiều lúc này!

Trong lòng kêu lên, đồng mâu động lòng kia của Độc Cô Ngạo Phong , càng là nhẹ nhàng lóe ra một phen. Hắn hé mở làn môi hồng, trầm giọng nói.

“Duy Nhất là trưởng thành đây! Phụ hoàng suýt nữa liền không nhận ra người.”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong nói, Cố Duy Nhất hé mở làn môi hồng, không khỏi nhẹ nhàng nói nhỏ.

“Phụ hoàng đều đã rời xa Duy Nhất ba năm , Duy Nhất tự nhiên đã trưởng thành.”

Cố Duy Nhất mở miệng vừa nói, lại cũng không từng nhận thấy được, ở trong giọng nói của mình mang theo mùi vị oán trách và làm nũng của con gái.

Nghe vậy, Độc Cô Ngạo Phong không khỏi nhẹ nhàng nhếch đôi môi đỏ mọng một cái.

“Đúng vậy, đều đã ba năm , thời gian trôi qua thật sự nhanh, Duy Nhất của trẫm, đã trưởng thành. Chính là, Duy Nhất, người có khả năng giải thích một phen, tối hôm qua rốt cuộc là xảy ra chuyện gì sao! ? Người trong cung của người nói, người thật sớm liền đi ra ngoài nghênh đón trẫm . Cuối cùng, người lại uống đến say mềm mới trở về? Chẳng lẽ là, ở trong lòng của người, uống rượu so với phụ hoàng càng quan trọng hơn sao! ?”

Giọng điệu Độc Cô Ngạo Phong nhẹ nhàng, phẳng phất là đang nói đến chuyện gì đó không quan trọng. Chỉ là, ánh mắt lấp lánh linh lợi kia lại lộ ra vài phần sắc bén, gắt gao nhìn chăm chăm vào trên người Cố Duy Nhất.

Nghe vậy, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi giật nảy lên một cái, sợ hãi Độc Cô Ngạo Phong sẽ phát sinh hiểu lầm cái gì, nàng hé mở làn môi hồng, lập tức vội vàng không ngừng lắc đầu nói.

“Không! Phụ hoàng, chuyện không phải như thế! Ta chỉ là, chỉ là. . .”

“Chỉ là cái gì! ?”

Nhìn thấy dáng vẻ Cố Duy Nhất tràn đầy bối rối , đến cuối cùng, phẳng phất có chuyện gì, dường như khó có thể mở miệng, Độc Cô Ngạo Phong càng cảm thấy tò mò .

Lại thấy ánh mắt Độc Cô Ngạo Phong nhìn vào mình, tràn đầy nghi hoặc.

Ở trong đầu Cố Duy Nhất, không khỏi hiện lên hình ảnh hôm qua chính mình đã thấy.

Nghĩ tới một người nữ nhân đoan trang xinh đẹp kia, mặt mày tình tứ nhìn Độc Cô Ngạo Phong, sau đó nhẹ nhàng lau mồ hôi trên mặt cho Độc Cô Ngạo Phong . Hình ảnh kia, làm đau nhói lòng nàng thật sâu sắc.

Nghĩ tới đây, trong lòng Cố Duy Nhất chua xót, chỉ cảm thấy một cơn uất ức lộ rõ, nhanh chóng trào dâng trong lòng.

Trong lòng uất ức, khiến Cố Duy Nhất cắn chặt môi dưới, trong khoảnh khắc, cũng không biết nên giải thích như thế nào mới phải.

Cuối cùng, nàng chỉ là cúi đầu xuống, gắt gao nhìn mũi chân của chính mình .

Cho đến không biết qua bao nhiêu thời gian, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, một đôi chân dong dỏng cao liền xuất hiện ở trước mặt nàng.

Thấy vậy, trên mặt Cố Duy Nhất sững sốt, lập tức không khỏi từ từ ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Độc Cô Ngạo Phong không biết từ khi nào, đã đi tới trước mặt nàng. Giờ phút này, chính lúc dùng một đôi đồng mâu sâu thẳm hút hồn lẳng lẳng nhìn nàng.

Phảng phất, là dường như đang chờ đợi câu trả lời của nàng.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất không khỏi cắn chặt môi dưới một cái, thẳm lấy hết can đảm, liền không nhịn được hỏi ra vấn đề dưới đáy lòng một mực muốn hỏi .

“Phụ hoàng, hôm qua, ta nhìn thấy phía sau người, vẫn còn đi theo một nữ nhân xinh đẹp trẻ tuổi. Nữ nhân kia, vẫn còn dịu dàng lau mồ hôi cho người. Nàng, là ai! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng, từ từ nói ra nghi hoặc dưới đáy lòng.

Đến lúc Cố Duy Nhất hỏi ra nghi vấn vẫn kiểm chế trong lòng mình, nàng chỉ cảm thấy trái tim, càng là trong nháy mắt muốn vọt khỏi lồng ngực.

Ánh mắt nhìn Độc Cô Ngạo Phong, càng là mang theo sự căng thẳng lộ rõ .

Bởi vì, nàng sợ hãi , đáp án mà Độc Cô Ngạo Phong nói ra, sẽ làm nàng tan nát cõi lòng.

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất căng thẳng sợ hãi, Độc Cô Ngạo Phong sau khi nghe được lời Cố Duy Nhất nói , trên mặt đầu tiên là nhẹ nhàng sững sốt.

Cúi đầu lẳng lẳng nhìn thiếu nữ đứng ở trước mặt mình.

Chỉ thấy, thiếu nữ này, giờ phút này đang nhìn chăm chăm hấn, trong ánh mắt nhìn hấn, càng là mang theo nét căng thẳng sợ hãi và lo lắng lộ rõ .

Thấy vậy, trong lòng Độc Cô Ngạo Phong không khỏi hiện lên một nỗi nghi hoặc.

Thiếu nữ này, là đang sợ hãi cái gì sao! ?

Nghĩ tới đây, đồng mâu động lòng kia đầu tiên là nhẹ nhàng lóe ra một phen, lập tức, mới hé mở môi đỏ mọng, trầm giọng nói.

“Nàng là con gái của Hộ Quốc Đại Tướng Quân Đỗ Nghị ,Đỗ Tô Tô. Vào lúc trăm giao chiến với phản quân , Đỗ Nghị vì cứu trăm mà anh dũng hy sinh . Trước khi chết, hấn cầu khẩn trăm, muốn chiếu cố con gái duy nhất Đỗ Tô Tô của hấn thật tốt . Cho nên, sau khi trăm quay về kinh, liền mang Đỗ Tô Tô cùng nhau trở về.”

“Cái gì! ? Nàng thì ra là con gái của Hộ Quốc Đại Tướng Quân! ?”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, trên mặt Cố Duy Nhất không khỏi sững sốt, đôi mắt mở to.

Bởi vì, những việc lặt vặt này, nàng vẫn còn thật không biết đây!

Chẳng lẽ là, Độc Cô Ngạo Phong bởi vậy, mới có thể khoan dung và đặc biệt như thế đối với Đỗ Tô Tô sao! ?

Chính là, hôm qua nàng vẫn còn thấy, Đỗ Tô Tô kia dịu dàng lau mồ hôi cho Độc Cô Ngạo Phong, còn Độc Cô Ngạo Phong không có đẩy nàng ta ra mà! ?

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất không khỏi có hơi ăn dấm chua.

Hé mở làn môi hồng, nàng không khỏi mở miệng hỏi lần nữa.

“VẬY phụ hoàng, phải chăng là người thích Đỗ Tô Tô kia a! ?”

Vào lúc nói đến lời này, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy nhịp tim , càng là cấp tốc nhảy lên.

Ánh mắt nhìn Độc Cô Ngạo Phong, càng là cảm thấy căng thẳng .

Tuy nhiên, đối với Cố Duy Nhất tim đập cấp tốc, căng thẳng không thôi.

Độc Cô Ngạo Phong khi nghe được lời này của Cố Duy Nhất, lại thấy dáng vẻ nàng tràn đầy căng thẳng không thôi, đột nhiên dường như đã hiểu ra điều gì. Hắn hé mở làn môi hồng, không khỏi ngửa cổ bắt đầu cười ha ha .

“Ha ha ha ha ha ha. . .”

Độc Cô Ngạo Phong cười sung sướng. Tiếng cười to vang dội kia , càng là không ngừng vang lên.

Nhìn thấy dáng vẻ Độc Cô Ngạo Phong cười ha ha, Cố Duy Nhất càng là ngây ra.

Dù sao, mới rồi nàng nói sai nói cái gì sao! ? Tại sao Độc Cô Ngạo Phong cười hài lòng như thế! ?

Liền vào lúc Cố Duy Nhất tràn đầy nghi hoặc, Độc Cô Ngạo Phong sau khi cười ha ha xong, không nhịn được vươn ngón tay búp măng kia, nhẹ nhàng búng búng cái mũi nhỏ của Cố Duy Nhất, đôi môi đỏ mọng hé ra, mở miệng cười nói.

“Duy Nhất, ngươi là bởi vì chuyện này, mới đi uống rượu sao! ?”

“A! ?”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, trên mặt Cố Duy Nhất đầu tiên là sửng sốt, lập tức, một vết ửng đỏ, càng là nhanh chóng trào dâng lên trên hai gò má nàng.

“Ách, không, không phải , đây là . . .”

Bị Độc Cô Ngạo Phong một lời nói trúng tâm tư, trên mặt Cố Duy Nhất không khỏi liền buồn bực. Nét mặt, đều là vẻ ngượng ngùng quẩn bách.

Cũng không biết, tâm tư của nàng, đã sớm vô cùng tinh tế hiện ra trên mặt nàng .

Thấy vậy, Độc Cô Ngạo Phong cười càng cảm thấy sung sướng .

Hôm qua, hắn vẫn còn nghi hoặc buồn bực, thiếu nữ này, ba năm không thấy, lại đi uống rượu . Chẳng lẽ là, uống rượu so với gặp hắn càng quan trọng hơn sao! ?

Không nghĩ tới, thiếu nữ này, là vì nguyên nhân đó. Nàng là đang ghen phải không! ?

Nghĩ đến như vậy, tâm tình Độc Cô Ngạo Phong không khỏi bắt đầu sung sướng .

Nhìn thấy gương mặt Độc Cô Ngạo Phong tràn đầy sung sướng , ánh mắt nhìn mình, càng là lóe ra được nét trêu chọc và vui vẻ.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất càng cảm thấy ngượng ngùng quẩn bách , gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng kia, phảng phất như con cua bị nấu chín.

Phải đương đầu ánh mắt trêu chọc nóng rực như thế của nam nhân, khiến Cố Duy Nhất chỉ nghĩ đến tìm một cái lỗ trên mặt đất, trực tiếp chui vào.

Cũng không biết, hiện tại dáng vẻ tràn đầy ngượng ngùng quẩn bách của mình, lọt vào trong mắt nam nhân, là dễ thương như thế.

Thấy vậy, đôi môi đỏ mọng của Độc Cô Ngạo Phong hé ra, mở miệng cười nói.

“Thế nào! ? Tâm tư của người đã viết rành rành trên mặt , người còn muốn nói sáo sao! ?”

“Ách, không, không có mà!”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong nói, Cố Duy Nhất lập tức mở miệng nói, chỉ là bởi vì căng thẳng ngược ngừng, những lời nói ra, đều là lắp ba lắp bắp.

Đối với dáng vẻ Cố Duy Nhất tràn đầy ngược ngừng then thùng, Độc Cô Ngạo Phong cũng không hề suy nghĩ nhiều mặt khác.

Hắn chỉ cho là, trước kia hắn một mực sủng ái nàng, cho nên, Cố Duy Nhất chứng kiến có người nữ nhân khác xuất hiện, thì sẽ cướp đi vị trí của nàng. Đó đơn thuần chỉ là tâm tư trẻ con thôi, chưa từng hướng nghĩ tới phương diện chuyện nam nữ.

Đối với tâm tư của Độc Cô Ngạo Phong, Cố Duy Nhất không biết.

Giờ phút này, nàng bị Độc Cô Ngạo Phong nhìn thấu tâm tư, chỉ cảm thấy vô cùng ngược ngừng.

Lại thấy ánh mắt Độc Cô Ngạo Phong tràn đầy trêu chọc, cứ đang gắt gao nhìn chăm chăm vào trên người mình, khiến Cố Duy Nhất đều bắt đầu chân tay luống cuống.

Có điều, tuy là như thế, tảng đá lớn Cố Duy Nhất vốn một mực áp chế ở trong lòng , rốt cuộc đã được hất xuống.

Trước đây, nàng một mực cho là, Độc Cô Ngạo Phong sở dĩ đặc biệt như thế đối với nữ nhân kia , là bởi vì thích nàng ta.

Chính là hiện nay, nhìn phản ứng của Độc Cô Ngạo Phong, thì có thể nghĩ đến, Độc Cô Ngạo Phong đơn thuần bởi vì là Đổ Nghị tướng quân kia đã cứu tánh mạng của hắn, đối với hắn là có ân, cho nên mới có thể đối với Đổ Tô Tô kia như vậy.

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất không khỏi thở phào một hơi.

Chỉ cần, trong lòng Độc Cô Ngạo Phong, không có nữ nhân kia là tốt rồi.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Cố Duy Nhất không khỏi toé toét ra một cái, bắt đầu ha hả khúc khích cười rộ lên .

Nhìn thấy thiếu nữ vốn tràn đầy quần bách ngược ngừng , phảng phất như nghĩ đến cái gì, đột nhiên ha hả cười khúc khích, đôi mắt tràn đầy nụ cười lộ rõ đang lóe ra không thôi, khiến Độc Cô Ngạo Phong nhìn thấy thì trên mặt sùng sốt, trong lòng nghi hoặc.

“Tiểu nha đầu nhà người này, nghĩ đến cái gì đây! ? Sao cười vui vẻ như vậy! ?”

“Ha hả, không có việc gì, chỉ cần phụ hoàng không thích Đổ Tô Tô kia là tốt rồi!”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong nói, Cố Duy Nhất mở miệng, lời này cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, liền thốt ra.

Nghe vậy, Độc Cô Ngạo Phong trên mặt sùng sốt.

“Làm sao vậy , Đổ Tô Tô kia đắc tội người ! ?”

“Ách, không phải, chỉ là, ta, ta, ta . . .”

Nói tới đây, Cố Duy Nhất cũng không biết nên giải thích như thế nào mới phải.

Nàng cũng không thể nói, khi thấy hắn đi chung một chỗ cùng nữ nhân khác, trong lòng nàng liền không thoải mái ư! ?

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất rối rắm, không biết nên trả lời như thế nào. Lại thấy Độc Cô Ngạo Phong đột nhiên nhẹ nhàng thở phào một hơi, lập tức, lại đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lên gương mặt mịn màng kia của nàng, rồi hé mở làn môi hồng, thở dài nói.

“Người nha, chính là tính tình trẻ con!”

“A, ta, trẻ con! ?”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, Cố Duy Nhất lập tức nhẹ nhàng nhún mào.

“Phụ hoàng, ta đã không phải trẻ con!”

Cố Duy Nhất mở miệng phản đối.

Tuy nói khối thân thể này của nàng, mới được mười lăm mười sáu tuổi. Nhưng mà đã là vóc người duyên dáng yêu kiều, có trước có sau.

Hơn nữa, nếu như tính cho đầy đủ, nàng là mười tám tuổi xuyên qua ở trong thân thể này, ba năm đã qua, tính theo tuổi thật, nàng cũng có hai mươi một tuổi .

Hai mươi một tuổi, đã là người lớn rồi, nơi nào vẫn còn trẻ con! ?

Hơn nữa, tuy nói nàng thích Độc Cô Ngạo Phong thương yêu chính mình, nhưng cũng không mong muốn , Độc Cô Ngạo Phong một mực coi nàng là đứa bé để đối đãi.

Liền vào lúc Cố Duy Nhất thở hổn hển phản đối , Độc Cô Ngạo Phong nghe vậy, chỉ là nhỏ giọng cười một tiếng.

“Ha hả. . . Tại trong cảm nhận của trẫm, người chính là một đứa bé!”

“Không nên! Phụ hoàng, ta không nên ở trong lòng của người, vĩnh viễn là một đứa bé!”

Cố Duy Nhất nghe vậy, lập tức mở miệng phản đối.

Nghe vậy, Độc Cô Ngạo Phong chỉ là nhẹ nhàng nhún nhún mào kiểm dễ coi kia, mở miệng cười nói.

“Vậy người muốn là cái gì trong cảm nhận của trẫm! ?”

“Ta nghĩ. . .”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, Cố Duy Nhất đầu tiên là dừng một chút, lập tức, trên mặt, càng là hiện ra vài phần ngưng ngưng thẹn thùng, rồi hé mở làn môi hồng, mới nhẹ nhàng nói nhỏ.

“Ta nghĩ phụ hoàng có thể coi ta đã trở thành một nữ nhân mà đối xử. . .”

“Cái gì! ?”

Nghe được lời này của Cố Duy Nhất, lại thấy gương mặt nhỏ nhắn của Cố Duy Nhất tràn đầy ngưng ngưng thẹn thùng , Độc Cô Ngạo Phong trên mặt đầu tiên là sửng sốt.

Thấy Độc Cô Ngạo Phong hơi ngẩng ra, hai gò má Cố Duy Nhất càng cảm thấy nóng bỏng .

Dù sao, kể từ gặp nam nhân trước mắt này, cả thế giới của nàng, chỉ có nam nhân này.

Nàng thừa nhận, nàng đã thích hắn.

Không biết từ lúc nào, trong lòng của nàng, chỉ có nam nhân trước mắt này.

Hắn là người nam nhân đầu tiên mà nàng thích, càng hy vọng hơn, sẽ là nam nhân cuối cùng nàng thích!

Bởi vì, kể từ gặp được hắn, trong mắt, trong lòng của nàng , chỉ có nam nhân này tồn tại, cũng không dung nạp được bất luận kẻ nào .

Cho nên, Cố Duy Nhất càng là hy vọng, nam nhân này, không nên lại coi nàng vẫn như đứa trẻ mà đối đãi, mà là coi nàng trở thành một nữ nhân!

Nàng thích hắn, muốn vĩnh viễn vĩnh viễn ở bên cạnh hắn. Không phải là con gái nuôi của hắn , mà là . . . Nữ nhân của hắn!

Nghĩ tới đây, ánh mắt Cố Duy Nhất nhìn Độc Cô Ngạo Phong, càng là mang theo ngưng ngưng và tình yêu si mê lộ rõ.

Đối với Cố Duy Nhất tràn đầy ngưng ngưng, khi Độc Cô Ngạo Phong nghe được lời này của Cố Duy Nhất, chỉ là trầm lặng.

Một đôi đồng mâu màu hổ phách kia, chỉ là lẳng lặng rơi trên người nữ nhân trước mắt đang thẹn thùng pha lẫn xấu hổ này.

Trong lòng kêu lên, không nghĩ tới, thời gian ba năm, thiếu nữ này, đã trưởng thành, cũng bắt đầu có tâm tư của mình . . .

Nghĩ tới đây, đồng mâu màu hổ phách kia của Độc Cô Ngạo Phong , không khỏi nhẹ nhàng lóe ra một phen.

Đối với Độc Cô Ngạo Phong vẫn trầm lặng, Cố Duy Nhất không biết tâm tư của hắn.

Giờ phút này, trong lòng Cố Duy Nhất ngưỡng ngừng mà căng thẳng.

Thông minh như Độc Cô Ngạo Phong, rốt cuộc có thể nghe hiểu được ý tứ trong lời nói của nàng hay không đây! ?

Nghĩ tới đây, đôi môi đỏ mọng của Cố Duy Nhất không khỏi nhẹ nhàng mở ra, ngoan ngoãn nói.

“Phụ hoàng. . .”

Nghe được Cố Duy Nhất khẽ gọi, đôi môi đỏ mọng của Độc Cô Ngạo Phong không khỏi có hơi mở ra, đang định nói cái gì.

Tuy nhiên, vào đúng thời điểm này, một người thị vệ, đột nhiên từ bên ngoài vội vã đi vào.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Đỗ tiểu thư ở ngoài cửa cầu kiến.”

Nghe được những lời người mới đến đã nói, trên mặt Cố Duy Nhất đầu tiên là sửng sốt, trong lòng không khỏi trào dâng một nỗi phiền muộn.

Nàng còn đang chờ Độc Cô Ngạo Phong trả lời đây! Làm thế nào Đỗ Tô Tô kia lại đã đến rồi đây!

Liền trong thời gian Cố Duy Nhất tức giận, Độc Cô Ngạo Phong nghe được những lời người mới đến đã nói, lập tức thu hồi ánh mắt rơi trên người Cố Duy Nhất, lập tức, hé mở làn môi hồng, trầm giọng nói.

“Để cho nàng ta lại đây đi!”

Vừa nói dứt lời, Độc Cô Ngạo Phong liền xoay người một cái, đi tới thư án Tử Đàn Mộc . Sau đó vừa vén vạt áo, liền ngồi xuống.

Nhìn thấy hành động của Độc Cô Ngạo Phong, Cố Duy Nhất chỉ là nhẹ nhàng chu chu môi đỏ mọng. Sau đó, cũng tìm cái ghế ở gần Độc Cô Ngạo Phong mà ngồi xuống, rồi cầm lấy ly trà thơm ở một bên, từ từ bắt đầu uống.

Đang lúc Cố Duy Nhất từ từ nhấp nháp trà thơm, một bóng dáng thướt tha đáng yêu, liền chậm rãi đi vào từ ngoài cửa.

Chỉ thấy người mới đến tuổi ước mười bảy mười tám tuổi, mặc trên người, chính là chiếc váy tơ lụa mỏng Mễ Phân màu đỏ thịnh hành nhất đương thời.

597. Chương 52 : Khiêu Khích

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 52 : Khiêu khích

Edit : Angelina Yang

Ở quanh ngực, lại còn thêm cảnh một đóa hoa mẫu đơn xinh đẹp , lưng thắt Yếu Đái lụa mỏng, có vẻ vòng eo thon nhỏ kia là không đủ nắm một chút tay.

Còn mái tóc dài đen nhánh kia, quả là được tết thành một búi tóc tinh xảo. Ở trên búi tóc có cắm thoa đỏ vờn quanh, một chiếc Kim Bộ Diêu hình hoa hải đường, cùng với bước đi chậm rãi của nữ nhân mà nhẹ nhàng đong đưa, trông càng tỏ ra xinh đẹp.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn to bằng bàn tay kia, rõ ràng là trang điểm rất tỉ mỉ.

Lông mày lá liễu, đôi mắt sáng người linh hoạt, môi hồng răng trắng, quả là một mỹ nhân tươi tắn quyến rũ động lòng người!

Hôm qua đứng ở lầu hai, từ một chỗ rất xa nhìn thấy nàng trong xe ngựa, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy nữ nhân này có dung mạo xinh đẹp đoan trang. Không nghĩ tới hôm nay nhìn gần, mới biết được, nữ nhân này, đường nét thật đúng là nổi trội!

Liên vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, Đỗ Tô Tô đã đi vào trong Ngự Thư Phòng. Nhìn thấy Độc Cô Ngạo Phong ngồi ở sau thư án, trong mắt Đỗ Tô Tô liền xẹt qua một vẻ kinh ngạc lộ rõ. Trên mặt, đúng là vẻ thẹn thùng pha lẫn xấu hổ, quả là vô cùng nhu mì động lòng người.

“Thần nữ Đỗ Tô Tô khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn an.”

Nữ nhân mở miệng, quả thật là tiếng cũng như người, âm thanh nhu mì kín đáo động lòng người. Đừng nói là nam nhân nghe xong, đầu khớp xương đều mềm nhũn. Mà coi như Cố Duy Nhất thân là nữ nhân nghe xong, chỉ cảm thấy đầu khớp xương đều bắt đầu trở nên tê dại.

Chỉ là, đến khi thấy Đỗ Tô Tô này dùng ánh mắt thẹn thùng pha lẫn xấu hổ, kín đáo đưa tình để nhìn chăm chú Độc Cô Ngạo Phong, trong lòng Cố Duy Nhất, liền trào dâng một cảm giác phi thường không thoải mái.

Thân là nữ nhân, Cố Duy Nhất coi như là gốc gác, cũng nhìn ra được, Đỗ Tô Tô này, đối với Độc Cô Ngạo Phong là có mục đích khác!

Nhưng mà cũng khó trách. Nam nhân giống như Độc Cô Ngạo Phong là người cực kì xuất chúng, xinh đẹp tuyệt trần, vô cùng tuấn tú như vậy, hơn nữa, vẫn còn là đương kim hoàng thượng của Thương Lang Quốc.

Tập trung quyền lợi địa vị dung mạo như vậy vào một nam nhân ưu tú, thì cho dù một nữ nhân nào nhìn thấy, đều sẽ động lòng!

Nghĩ tới đây, ánh mắt Cố Duy Nhất không khỏi nhẹ nhàng quét nhanh một lượt, liền rơi trên người Độc Cô Ngạo Phong ngồi ở phía sau thư án.

Chỉ thấy khi nghe được lời Đỗ Tô Tô nói, Độc Cô Ngạo Phong vẫn cầm bút lông trong tay ngồi đó chăm chú phê duyệt tấu chương, cơ hồ là đầu cũng không từng ngẩng một cái. Hắn chỉ hé mở làn môi hồng, nhẹ nhàng nói.

“Hãy bình thân!”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, âm thanh thản nhiên, cơ hồ là khóe mắt cũng không có nhìn tới trên người Đỗ Tô Tô lấy một khắc. Phảng phất Đỗ Tô Tô đối với hắn mà nói, chẳng qua là người không có ý nghĩa thôi.

Đối với phản ứng của Độc Cô Ngạo Phong, Cố Duy Nhất phi thường vừa lòng.

Hôm qua, khi nhìn thấy quang cảnh Đỗ Tô Tô lau mồ hôi cho Độc Cô Ngạo Phong, nàng còn tưởng rằng, Độc Cô Ngạo Phong thích Đỗ Tô Tô. Để rồi vì điều đó mà vẫn còn đau lòng không thôi.

Hiện nay vừa nhìn, mới biết được, thì ra chỉ là chính nàng suy nghĩ miên man thôi.

Độc Cô Ngạo Phong căn bản liền không quan tâm đến Đỗ Tô Tô này đây!

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy trong lòng mừng thầm vô cùng, phảng phất như được tưới mát, khóe miệng càng là không khỏi cong lên một cái.

Dường như là nhận thấy được cái gì, Độc Cô Ngạo Phong vốn đang lúc chăm chú phê duyệt tấu chương đột nhiên có hơi ngẩng đầu, đôi mắt sâu thẳm hút hồn kia không khỏi từ từ rơi trên người Cố Duy Nhất.

Đương thấy dáng vẻ Cố Duy Nhất mặt mày hớn hở, phảng phất một con Tiểu Hồ Ly vừa mới ăn vụng gà của nhà nông, còn trên mặt đều là sự đắc ý hoan hỉ. Thấy vậy, khuôn mặt tuần tú của Độc Cô Ngạo Phong không khỏi sững sốt.

“Duy Nhất, người đang cười cái gì! ?”

Nam nhân mở miệng, âm thanh tuy là nhẹ nhàng, chỉ là ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất, càng là mang theo vài phần hiểu rõ và trêu chọc.

Đôi đầu đôi mắt màu hổ phách của nam nhân trước mặt, phảng phất có thể nhìn thấu lòng người, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy, tâm tư của mình, đã bị nam nhân này thấy rõ.

Thấy vậy, trên mặt không khỏi liền buồn bực.

Sau đó, cái đầu lập tức lắc lắc, vội vàng không ngừng mở miệng nói.

“Không, Duy Nhất không cười cái gì. . .”

Cố Duy Nhất mở miệng nói, nàng cũng không thể cho biết chi tiết, bởi vì thái độ của hắn đối với Đỗ Tô Tô này, đã làm cho nàng đắc ý hoan hỉ đi! ?

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, Đỗ Tô Tô đứng ở một bên, chứng kiến Độc Cô Ngạo Phong từ sau khi nàng đi vào, căn bản ngay cả khóe mắt cũng không từng nhìn nàng một cái, chỉ là chú ý nói chuyện cùng thiếu nữ ngồi ở một bên.

Thấy vậy, trong lòng không khỏi trào dâng vài phần ảo não.

Lập tức, ánh mắt quét một vòng, không khỏi nhẹ nhàng rơi trên người Cố Duy Nhất.

Đến khi thấy dung mạo Cố Duy Nhất, trong mắt Đỗ Tô Tô không khỏi xẹt qua một vẻ kinh ngạc lộ rõ.

Chỉ thấy nữ nhân trước mắt, dáng vẻ ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, đường nét khuôn mặt đẹp như ngọc, làn da tựa như mỡ đông trông vô cùng mịn màng. Gương mặt xinh xắn, phảng phất một khối Dương Chi Ngọc thượng đẳng gọt rửa tỉ mỉ mà thành, trông vô cùng xinh xắn động lòng người!

Thấy vậy, Đỗ Tô Tô trong lòng kinh ngạc, ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất, càng là nhanh chóng xẹt qua vài phần nghiên cứu và đánh giá.

Nhưng mà, Đỗ Tô Tô trong lòng tuy là kinh ngạc, trên mặt cũng không hề biểu lộ ra. Mà chỉ là làm ra một dáng vẻ tra hỏi, lẳng lặng nhìn Cố Duy Nhất, miệng thơm mùi đàn hương hé mở, nhẹ nhàng hỏi nhỏ.

“Vị cô nương này là! ?”

Nói tới đây, Đỗ Tô Tô dường như là nghĩ đến cái gì, đôi môi đỏ mọng hé ra, không khỏi mở miệng nói.

“Thiết tưởng, đây khẳng định là quận chúa Duy Nhất chứ! ? Thần nữ Đỗ Tô Tô, ra mắt quận chúa Duy Nhất.”

Tuy nói, Đỗ Tô Tô chính là con gái của Hộ Quốc Đại Tướng Quân, lại cũng chẳng qua là thần nữ thôi, còn về mặt địa vị, càng là thấp hơn Cố Duy Nhất một khoảng lớn.

Giờ phút này, nhìn thấy Đỗ Tô Tô hành lễ đối với chính mình, Cố Duy Nhất chỉ là nhẹ nhàng cười nói.

“Hãy bình thân! Đỗ tiểu thư không cần khách khí như vậy.”

“Vâng ”

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, Đỗ Tô Tô liền nhẹ nhàng gật đầu.

Ở trong cử chỉ, đều là phong thái hình mẫu của một tiểu thư khuê các.

Nhìn kĩ lại thấy dáng vẻ Đỗ Tô Tô rất đoan trang, là điển hình cho dáng vẻ tiểu thư khuê các.

Hơn nữa, dáng vẻ nàng mặc dù đoan trang, thế nhưng một đôi mắt thẹn thùng pha lẫn xấu hổ kia, luôn không tự chủ được mà rơi trên người Độc Cô Ngạo Phong, phảng phất như muốn khiến cho Độc Cô Ngạo Phong chú ý tới.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất liền cực kì không thích.

Phảng phất, như thể món đồ vốn thuộc về chính mình, lại bị người mơ ước.

May là, Độc Cô Ngạo Phong từ sau khi nàng ta đi vào , khóe mắt căn bản cũng không từng nhìn nàng chút nào. Đối với điều này, Cố Duy Nhất trong lòng vốn không vui , mới hơi được nhẹ nhõm một chút.

Lại thấy Đỗ Tô Tô kia, từ sau khi đi vào, cũng không ai từng nói gì với nàng, nàng liền chỉ đứng ở nơi đó, đúng là lại có vẻ có vài phần xấu hổ .

Thấy vậy, dưới đáy lòng Cố Duy Nhất cười trộm.

Độc Cô Ngạo Phong đang phê duyệt tấu chương, sau khi xem xong Chiết Tử trong tay, lập tức, dường như nghĩ đến cái gì, khuôn mặt tuấn tú có hơi ngược lên, liền nhìn vào Cố Duy Nhất. Hắn hé mở làn môi hồng, trầm giọng nói.

“Duy Nhất, phụ hoàng rời cung đã ba năm, cũng không từng kiểm tra chuyện học hành của ngươi. Hôm nay, ngươi thử cố gắng cho phụ hoàng nhìn một chút thành tích của ngươi chăng! ?”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, trên mặt Cố Duy Nhất đầu tiên là sửng sốt. Sau đó, khóe miệng nhếch lên một cái, lập tức mở miệng cười nói.

“Hảo, phụ hoàng, mặc dù phụ hoàng rời cung ba năm, chỉ là Duy Nhất vẫn không dám lười biếng, cố gắng học tập! Bây giờ Duy Nhất liền chép sách kinh cho người xem.”

Vừa nói dứt lời, Cố Duy Nhất lập tức đi tới bên cạnh Độc Cô Ngạo Phong , sau đó cầm lấy một tờ giấy trắng và bút lông, liền đứng ở một bên, bắt đầu chậm rãi sao chép.

Trong khoảnh khắc, trong Ngự Thư Phòng, hoàn toàn im lặng.

Chỉ có âm thanh Độc Cô Ngạo Phong thi thoảng lật qua Chiết Tử.

Cố Duy Nhất vừa chăm chú sao chép kinh thư, khóe mắt, càng là thỉnh thoảng rơi ở trên người Đỗ Tô Tô đứng ở một bên, tràn đầy xấu hổ.

Không biết Độc Cô Ngạo Phong là thật sự quên đi sự tồn tại của nhân vật như nàng, hay là cố ý thờ ơ với nàng ở chỗ này . Nhưng mà, thấy thái độ của Độc Cô Ngạo Phong đối với nàng ta, khiến Cố Duy Nhất hoan hỉ không thôi.

Mặc dù, Cố Duy Nhất cảm giác được chính mình hình như rất ác ý.

Nhưng mà, tâm tư của nàng, cũng được coi là điều bình thường.

Dù sao, không có người nào thấy người mình thích, bị nữ nhân khác nhòm ngó đến, còn có thể có tâm tình sung sướng.

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, nàng đã sao chép xong tờ kinh sách thứ nhất, sau đó đưa cho Độc Cô Ngạo Phong xem.

“Phụ hoàng, Duy Nhất sao xong rồi, người xem một chút.”

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, Độc Cô Ngạo Phong vốn đang lúc chăm chú phê duyệt tấu chương, không khỏi từ từ ngẩng đầu lên, sau đó đưa tay tiếp nhận trang giấy Cố Duy Nhất đưa tới , lẳng lặng liền xem.

“Ừ, chữ viết không tệ. Thiết nghĩ ba năm qua, phụ hoàng không ở đây, Duy Nhất ngươi cũng không có lười biếng.”

Nghe được Độc Cô Ngạo Phong tán thưởng, khóe miệng Cố Duy Nhất không nhịn được nhếch lên một cái, trên mặt, đều là đắc ý.

“Ha ha, đó là tự nhiên. Phụ hoàng trước khi rời đi, muốn Duy Nhất học tập thật tốt việc cưỡi ngựa bắn cung kiếm thuật, thi từ ca phú. Duy Nhất bất tài, thi từ ca phú không có học rất tốt, nhưng mà viết chữ còn có thể, cưỡi ngựa và bắn cung, càng là không tệ. Phụ hoàng có thời gian, có khả năng khảo sát Duy Nhất.”

Cố Duy Nhất mở miệng, nói ra thành tích học hành mấy năm qua của mình.

Độc Cô Ngạo Phong nghe vậy, thật là tán thưởng.

“Ừ, phụ hoàng mà rảnh, liền đi xem chuyện cưới ngựa bắn cung và kiếm thuật của người một chút . Cũng không biết, A Vũ tại Khôn Sơn tập võ ra sao.”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, trên mặt Cố Duy Nhất sững sốt.

Nhớ lại lúc ban đầu, Độc Cô Ngạo Vũ trước khi rời khỏi hoàng cung , không vui ầm ĩ với nàng mà chia tay. Đến nay, đã qua ba năm.

Cũng không biết, Độc Cô Ngạo Vũ tại Khôn Sơn ra sao, với thái độ lười biếng của hắn , cũng không biết, hắn đến lúc nào, mới có thể trở về.

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, Đổ Tô Tô một mực bị bỏ rơi ở một bên , rốt cuộc không chịu nổi bị người ghê lạnh, đôi môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói nhỏ.

“Hoàng thượng. . .”

Đổ Tô Tô mở miệng, ánh mắt kia nhìn Độc Cô Ngạo Phong, càng là tràn đầy vài phần vẻ vô cùng ai oán, phảng phất là đang giận dữ Độc Cô Ngạo Phong dường như không để ý tới nàng.

Nghe thấy Đổ Tô Tô khẽ gọi, đồng mâu động lòng kia của Độc Cô Ngạo Phong nhẹ nhàng quét nhanh một lượt, mới rút cuộc nhìn nàng.

“Có việc gì! ?”

“Ách. . .”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, lại thêm thái độ lạnh lùng kia của hắn , gương mặt Đổ Tô Tô lập tức liền buồn bực.

Một nét quăn bách đỏ bừng, càng là nhanh chóng hiện lên hai gò má của nàng.

“Ách, Hoàng thượng, thần nữ không có việc gì. . .”

Đổ Tô Tô mở miệng, nhẹ nhàng nói nhỏ.

Trên gương mặt xinh đẹp kia, càng là mang theo vài phần ảo não và xấu hổ.

Phải biết rằng, nàng chính là thiên kim của Hộ Quốc Đại Tướng Quân , từ nhỏ sống cuộc đời sang trọng xa xỉ, hơn nữa đáng vẻ xinh đẹp. Từ nhỏ liền có rất nhiều ong bướm quay chung quanh , cũng khiến cho Đổ Tô Tô có tính tình kiêu ngạo. Nàng cảm giác được, với tài hoa dung mạo thân phận của chính mình , chỉ có nam nhân địa vị tôn quý hoàn mỹ nhất trong thiên hạ, mới có thể xứng được với nàng.

Cho nên, từ khi nàng nhìn thấy vị đế vương tuần tú trước mắt này, trái tim, đã sớm hoàn toàn rơi trên người của hắn .

Nam nhân này, là nam nhân tuần tú, hoàn mỹ, gợi cảm , mê người nhất mà nàng đời này đã gặp. Hơn nữa, vẫn còn là đương kim Thánh thượng!

Từ khi biết được điểm này, Đổ Tô Tô liền thề, nhất định phải có được nam nhân này.

Hơn nữa, nàng tự cho là, với tài hoa dung mạo của mình, nhất định có thể bắt trái tim nam nhân này làm tù binh.

Chỉ tiếc, dọc trên đường đi, nàng đều xuất ra toàn bộ năng lực bản thân. Nhưng nam nhân này, thái độ đối với nàng một mực thờ ơ.

Vốn tưởng rằng, nam nhân này, tính tình như thế, đối với bất luận kẻ nào đều là như vậy.

Chính là hiện nay, nhìn thấy nam nhân một mực cao ngạo lạnh lùng này,lại đối với nữ nhân khác, quan tâm đầy đủ, có thái độ dịu dàng, quả thực khiến hồi chuông cảnh báo trong lòng Đổ Tô Tô vang lớn.

Tuy nói, nữ nhân này, trên danh nghĩa là con gái nuôi của hần. Thế nhưng, bọn họ căn bản liền không có quan hệ huyết thống.

Hơn nữa nữ nhân này gây cho nàng cảm giác, rằng nữ nhân này, nhất định cũng giống như chính mình , đều thích nam nhân này!

Nghĩ tới đây, ánh mắt Đỗ Tô Tô nhìn Cố Duy Nhất, không khỏi có hơi nhú lại.

Đối với tâm tư của Đỗ Tô Tô, Cố Duy Nhất không biết.

Giờ phút này, nàng nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong nói, lại thấy vẻ mặt xấu hổ quẫn bách của Đỗ Tô Tô , trong lòng liền cực kì vui vẻ .

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất vụng trộm sung sướng, chỉ thấy Độc Cô Ngạo Phong chỉ là giữ vẻ mặt thản nhiên, hé mở làn môi hồng, trầm giọng nói.

“Nếu không có việc gì, người liền lui ra đi!”

“Ách, Hoàng thượng. . .”

Nghe được lời này của Độc Cô Ngạo Phong, Đỗ Tô Tô trên mặt đầu tiên là sửng sốt. Lập tức mảy liễu cau lại một cái, muốn mở miệng nói cái gì.

Chỉ là lại thấy khóe mắt Độc Cô Ngạo Phong căn bản cũng không từng liếc nhìn nàng, vì vậy, trong lòng ảo não.

Nhẹ nhàng cắn cắn môi đỏ mọng, Đỗ Tô Tô mới nhẹ nhàng cúi người chào mấy lần, rồi nói với vẻ tràn đầy mất mát.

“Vâng, thần nữ cáo lui.”

Vừa nói dứt lời, Đỗ Tô Tô mới mặt mày ai oán mà lui xuống .

Chỉ là trước khi rời đi, vẫn không nhịn được vẫn gắt gao liếc mắt nhìn Độc Cô Ngạo Phong, hình như đang chờ đợi Độc Cô Ngạo Phong có thể nói để cho nàng lưu lại.

Chỉ là lại thấy Độc Cô Ngạo Phong căn bản cũng không có yếu lưu ý của nàng, mới dậm chân xoay người rời khỏi.

Lại thấy Đỗ Tô Tô tràn đầy ảo não ai oán không cam lòng đáng vẻ, Cố Duy Nhất không nhịn được phụt một tiếng, cười thành tiếng .

Liền vào lúc Cố Duy Nhất phác xích cười duyên, một giọng nói trầm thấp khàn khàn, phút chốc vang lên từ bên tai nàng.

“Đang cười cái gì đây! ?”

“Ách, không có việc gì. . .”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong nói, Cố Duy Nhất lập tức liền thu lại nụ cười trên khóe miệng. Cũng không biết, đôi mắt nhưng tràn đầy nụ cười, đã sớm tiết lộ tâm tư của nàng.

Thấy vậy, khóe miệng Độc Cô Ngạo Phong không khỏi nhẹ nhàng cong lên một cái, lập tức, không nhịn được vươn ngón tay búp măng, nhẹ nhàng gõ gõ cái mũi xinh xắn của Cố Duy Nhất, sau đó đầy vẻ bất đắc dĩ cười nói.

“Người nha. . .”

Nam nhân mở miệng, ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất, càng là không che dấu nổi bất đắc dĩ và sửng ái.

Nhìn thấy ánh mắt dịu dàng sửng ái kia của nam nhân , trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi rung lên một cái.

Cả người cứng lại, đúng là không nhịn được mà đắm chìm trong ánh mắt dịu dàng kia của nam nhân , vô phương tự kiềm chế . . .

. . .

Cố Duy Nhất phát hiện, Đỗ Tô Tô kia thật đúng là không ngừng kiên trì, từ sau khi Độc Cô Ngạo Phong hồi cung, nàng liền thường xuyên đến cầu kiến Độc Cô Ngạo Phong, vẫn còn thường xuyên mang đến các món canh, điểm tâm linh tinh đủ thứ.

Chỉ là, thái độ của Độc Cô Ngạo Phong đối với Đỗ Tô Tô kia, một mực đều là hờ hững , hiển nhiên chưa từng để ý quan tâm đến Đỗ Tô Tô .

Chỉ là, mỗi ngày đều nhìn thấy một nữ nhân quần quít lấy nam nhân chính mình thích, luôn khiến trong lòng Cố Duy Nhất không quá thoải mái.

Có điều, dù nói như thế nào, thì cha của Đỗ Tô Tô kia, đều là ân nhân cứu mạng của Độc Cô Ngạo Phong. Cho nên, nàng cũng chỉ có thể nén nổi không vui xuống đáy lòng.

Nàng nghĩ, Độc Cô Ngạo Phong thông minh như thế, khẳng định sẽ có chừng mực, nàng cũng không cần quá quan tâm.

Hôm nay, Cố Duy Nhất thấy bên ngoài thời tiết sáng sủa, liền lập tức nổi lên ý nghĩ nấu vài món cho Độc Cô Ngạo Phong ăn.

Nghĩ đến, Độc Cô Ngạo Phong rời cung ba năm, nàng cũng không có tự mình xuống nhà bếp đây!

Mỗi ngày, chỉ là đi theo phía sau Lý Đạt mà tập võ, hoặc là tự mình đọc sách luyện chữ.

Khó được hứng thú cao như hôm nay , Cố Duy Nhất cũng ngứa tay, liền nổi lên ý nghĩ làm bữa trưa cho Độc Cô Ngạo Phong.

Trong lòng biết Độc Cô Ngạo Phong thích ăn thức ăn, Cố Duy Nhất từ thật sớm liền tới đến Ngự Thiện Phòng. Sau đó chuẩn bị tất cả nguyên liệu, liền bắt đầu sai Cúc Vận giúp đỡ, bắt tay vào làm thức ăn.

Ai biết, liền vào lúc Cố Duy Nhất đang nấu ăn, một đạo bóng dáng quen thuộc lại xuất hiện ở trong tầm mắt của Cố Duy Nhất.

Chỉ thấy người mới đến mặc trên người một chiếc váy tơ lụa mỏng màu phớt tím , vóc người uyển chuyển, đường nét đoan trang xinh xắn. Vừa nhìn liền biết rõ, là đã trải qua trang điểm tỉ mỉ.

Đến khi nữ nhân này xuất hiện ở Ngự Thiện Phòng, ánh mắt không ít người trong Ngự Thiện Phòng đều nhìn nàng chăm chăm.

Thấy vậy, trên mặt Cố Duy Nhất không khỏi sững sốt, trong lòng giật nảy lên một cái.

Vì nữ nhân này, không phải ai khác, đúng là Đỗ Tô Tô!

Bây giờ, Đỗ Tô Tô tại sao lại ở chỗ này! ?

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất nghi hoặc, Đỗ Tô Tô cũng là nhìn thấy Cố Duy Nhất .

Lại nhận ra Cố Duy Nhất đã nhìn thấy nàng, gương mặt Đỗ Tô Tô đầu tiên là sững sốt. Lập tức, lại nhấc gót sen, từ từ đi từng bước đến trước mặt Cố Duy Nhất.

“Quận chúa vạn phúc.”

“Hãy bình thân!”

Nghe được lời Đỗ Tô Tô nói, Cố Duy Nhất chỉ là nhẹ nhàng nói nhỏ.

“Tại sao ngươi lại ở chỗ này! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng, tràn đầy nghi hoặc.

Đỗ Tô Tô nghe vậy, khóe miệng không khỏi nhẹ nhàng cong lên một cái. Sau đó, đôi môi đỏ mọng hé ra, mở miệng cười nói.

“Thần vừa biết Hoàng thượng thích ăn món ăn chua cay, vừa hay, thần cũng rất biết làm món ăn chua cay. Cho nên, liền tính toán tự mình xuống bếp làm chút thức ăn cho Hoàng thượng nhắm nháp. Không nghĩ tới

lại gặp được Quận chúa ở chỗ này đây! Quận chúa, thân phận của người thật đáng quý, làm thế nào cũng tới Ngự Thiện Phòng đây! ?”

Nghe được lời Đỗ Tô Tô nói, trên mặt Cố Duy Nhất sững sốt.

Không nghĩ tới, hôm nay nàng và Đỗ Tô Tô này đều có chung một tâm tư đây.

Nhưng nghĩ đến, nếu muốn bắt được trái tim nam nhân, tất trước phải bắt được dạ dày nam nhân. Cho dù là nữ nhân cổ đại hay là nữ nhân hiện đại, trong lòng đều biết điểm này.

Thấy vậy, khoe miệng Cố Duy Nhất chỉ là nhẹ nhàng hé ra, mở miệng nói ra chi tiết.

“Vừa vặn, ta hôm nay cũng tính toán tự mình xuống bếp làm bữa trưa xgo phụ hoàng. Phải biết rằng, phụ hoàng thích ăn nhất, chính là món ăn ta làm. Trước kia phụ hoàng mỗi lần ăn món ăn ta làm, đều sẽ khen mãi không thôi!”

Cố Duy Nhất nói tới đây, trên mặt, càng là hiện ra vài phần vẻ đắc ý.

Phải biết rằng, Cố Duy Nhất từ nhỏ chính là tham ăn, ngoại trừ nhiệt tình yêu thích đối với võ nghệ ra, chính là cảm thấy hứng thú đối với tài nấu nướng.

Hơn nữa, nàng tự nhận, chính mình làm thức ăn, cũng không kém cạnh gì Ngự Trù của Ngự Thiện Phòng . Hơn nữa, nàng còn có thể làm rất nhiều món ăn mà Ngự Trù cũng đều không hiểu.

Độc Cô Ngạo Phong trước kia ăn thức ăn nàng làm, càng là khen mãi không thôi.

Cũng không biết, chờ một lát nữa, sau khi Độc Cô Ngạo Phong biết được, nàng tự mình xuống bếp nấu ăn cho hắn, liệu có thể rất vui vẻ hay không đây? !

Nghĩ tới đây, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi trào dâng một vẻ mừng thầm, trên mặt, càng là không che dấu nổi vẻ hạnh phúc.

Tuy nhiên, liền vào lúc Cố Duy Nhất vừa lòng đẹp ý nhớ lại, thì thấy Đỗ Tô Tô đứng ở trước mặt nàng, sau khi nghe được lời của nàng , chỉ là khe khẽ cười một tiếng, lập tức mở miệng nói.

“A, phải không! ? Chính là, khẩu vị của người ta thường thường sẽ thay đổi. Có lẽ, hiện nay khẩu vị của Hoàng thượng, cũng sẽ thay đổi đây!”

Đỗ Tô Tô mở miệng, lời nói có ý ngầm.

Cố Duy Nhất làm thế nào mà không nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng! ?

Đỗ Tô Tô này, hiện nay là đang khiêu khích nàng đây!

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất đảo mắt nhìn quanh một lượt, liền gắt gao nhìn chăm chăm vào trên mặt Đỗ Tô Tô .

Chỉ thấy vẻ mặt Đỗ Tô Tô , tuy là đoan trang nhu mì kín đáo cười khẽ, nhưng mà trong ánh mắt nhìn nàng, cũng là sự khiêu khích không che dấu chút nào.

Thấy vậy, chân mày Cố Duy Nhất không khỏi nhướn lên một cái.

“Ha hã, nếu Đỗ tiểu thư nói như vậy, thế thì, không bằng chúng ta hôm nay liền thử xem, phụ hoàng rốt cuộc thích món ăn do ai làm.”

“Ha hã, thần chính là đang có ý đó đây!”

Đối với lời Cố Duy Nhất nói, Đỗ Tô Tô cũng nhướn mày một cái, trên mặt, càng là tràn đầy tự tin và đắc ý.

Bị người tuyên chiến như thế , Cố Duy Nhất có lẽ là lần đầu tiên đây!

Nhưng mà, đây là một cuộc chiến giữa nữ nhân , Cố Duy Nhất tức thì bị khơi dậy ý chí tranh đấu hừng hực!

Trong lòng suy nghĩ như vậy, Cố Duy Nhất lại lập tức xoay người, không hề để ý tới Đỗ Tô Tô nữa, mà là bắt đầu chuyên tâm chuẩn bị món ăn Độc Cô Ngạo Phong thích.

Đỗ Tô Tô thấy vậy, cũng bắt đầu tìm kiếm nguyên liệu, sau đó tại cách đó không xa cũng bắt đầu làm thức ăn.

Mặc dù ba năm không đến Ngự Thiện Phòng, chỉ là, Cố Duy Nhất đối với tài nấu nướng, có lẽ cũng không mới lạ chút nào.

Đặc biệt những thức ăn này, vẫn còn là làm cho Độc Cô Ngạo Phong ăn, tự nhiên phải rất cẩn thận.

Hôm nay, Cố Duy Nhất càng là chuẩn bị làm bốn món ăn một canh.

Bắp bò chua cay, sườn xào chua ngọt, gà chiên giòn, cá hấp cách thủy, lại thêm canh xương sườn củ cải.

Những thức ăn này, tuy là món ăn hàng ngày, chỉ là Cố Duy Nhất cảm giác được, Độc Cô Ngạo Phong ăn quen với sơn hào hải vị, đã sớm ăn phát chán. Nên lúc này, nàng liền làm chút món ăn hàng ngày.

Rửa rau, thái thịt, muối dưa, rau xào, mỗi một thứ, Cố Duy Nhất đều làm cẩn thận, không qua loa chút nào.

Đảo mắt nhìn quanh một lượt Đỗ Tô Tô cách đó không xa, trong mắt Cố Duy Nhất không khỏi xẹt qua một tia kinh ngạc.

Không nghĩ tới, tiểu thư khuê các giống như Đỗ Tô Tô vậy, bắt đầu làm món ăn, cũng là đến nơi đến chốn. Cho nên, nàng tự nhiên không thể thua Đỗ Tô Tô này.

598. Chương 53 : Duy Nhất, Không Cho Làm Liều

Dưỡng điều thành hậu

Ngoại truyện : Thương Lang Quốc

Chương 53 : Duy Nhất, không cho làm liều

Edit : Angelina Yang

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, đôi tay càng là chưa từng nhàn rỗi.

Đúng là ngày mùa hè nóng bức, ở trong nhà bếp chính là rất nóng.

Cố Duy Nhất mất một canh giờ, rốt cuộc đều làm xong các món ăn hôm nay muốn làm.

Nhìn bốn món ăn một canh mà mình thật vất vả làm ra, trên mặt Cố Duy Nhất, càng là càng cảm thấy mỹ mãn.

Đưa tay xoa xoa mồ hôi trên mặt, Cố Duy Nhất đảo mắt nhìn quanh một lượt, lại thấy Đỗ Tô Tô vẫn còn xào nấu thức ăn ở bên kia.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất không nhịn được môi hồng cong lên một cái, mở miệng cười nói.

“Ha ha, người chậm rãi nấu ăn đi! Ta đi trước một bước !”

Cố Duy Nhất vừa nói dứt lời, liền mang theo hộp đựng thức ăn, sải bước đi về hướng tới Ngự Thư Phòng.

Lúc này, Độc Cô Ngạo Phong nói vậy vẫn còn ở Ngự Thư Phòng đây!

Thời gian dài như vậy không có mình nấu món ăn cho hắn ăn. Không hiểu đến khi hắn biết, bản thân tự mình xuống bếp nấu nướng cho hắn ăn, liệu có thể rất cảm động hay không! ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Cố Duy Nhất mừng thầm vô cùng, càng ngại đi theo đường lớn vòng xa Ngự Thư Phòng, liền đi tắt đường nhỏ, để dễ dàng sớm mang đồ ăn đến Ngự Thư Phòng.

Tuy nhiên, liền vào lúc Cố Duy Nhất dọc theo đường nhỏ, đi về hướng tới Ngự Thư Phòng, lại hoàn toàn không biết, liền sau khi nàng rời khỏi, bên trong Ngự Thiện Phòng, đột nhiên xảy ra đại hỏa.

Bởi vì hôm nay Cố Duy Nhất và Đỗ Tô Tô tự mình xuống bếp nấu ăn cho Độc Cô Ngạo Phong, những Ngự Trù này cũng vui vẻ nhàn nhã. Sau khi chuẩn bị xong thức ăn cho cung nhân, liền vội vàng rời khỏi Ngự Thiện Phòng.

Dù sao bên trong Ngự Thiện Phòng, đầy những bếp lò, nhiệt độ cực cao. Hơn nữa giờ phút này, chính là ngày mùa hè nóng bức, cũng không ai muốn ở lại lâu bên trong Ngự Thiện Phòng.

Cho nên, từ sau khi Cố Duy Nhất rời khỏi Ngự Thiện Phòng, bên trong Ngự Thiện Phòng, chỉ còn lại có Đỗ Tô Tô và một nha hoàn giúp việc.

Vừa lúc nha hoàn kia quá mệt, liền rời đi xả bớt.

Đỗ Tô Tô chính là thiên kim tiểu thư, tuy biết làm món ăn, chỉ là lại thấy Cố Duy Nhất mang theo hộp đựng thức ăn vội vã rời đi. Trong khoảng khắc, để sớm làm xong các món ăn, đều bắt đầu trở nên có hơi lo lắng.

Ai ngờ, liền bởi vì luống cuống tay chân, Đỗ Tô Tô càng là không cẩn thận đánh đổ vò rượu đặt ở một bên..

Ngay lập tức, rượu chảy ra đầy đất. Lại dọc theo củi, rồi “phùng” một tiếng, liền bắt đầu bốc cháy.

Nhìn thấy đám cháy đột nhiên bốc lên, Đỗ Tô Tô càng là sợ đến thân thể lão đảo lui về phía sau vài bộ, lại vấp ngã mạnh ở trên mặt đất.

Trên chân đau nhức, liền cũng không đứng lên nổi nữa.

Nhìn thấy ngọn lửa này càng cháy càng to, Đỗ Tô Tô thất kinh, trở mắt đứng nhìn, hé mở làn môi hồng, không khỏi kinh hoảng hét rầm lên

“Cứu mạng, cứu mạng a. . .”

. . .

Cùng lúc đó, trong Ngự Thư Phòng

“Có việc gì ?”

Sau khi cùng mấy vị đại thần trong triều bàn bạc quốc sự xong, Độc Cô Ngạo Phong liền ngồi ở nơi này, bắt đầu cầm lấy bút lông rồi phê duyệt tấu chương.

Lại thấy Hắc Phong bước đến, trên mặt càng là rành rành nụ cười tràn đầy vài phần quái dị. Chân mày Độc Cô Ngạo Phong nhẹ nhàng nhướn lên một cái, trầm giọng hỏi.

Nghe vậy, Hắc Phong lập tức mở miệng cười một tiếng.

“Hoàng thượng hôm nay lại có lộc ăn! Thần vừa rời đi ngang qua Ngự Thiện Phòng, nghe nói hai người Quận chúa và Đỗ cô nương , đều ở bên trong Ngự Thiện Phòng. Nói là muốn đích thân xuống bếp, chuẩn bị bữa trưa cho Hoàng thượng đây!”

Hắc Phong mở miệng cười nói, đối với Độc Cô Ngạo Phong, càng là nháy mắt ra hiệu, tràn đầy vẻ trêu chọc chế nhạo.

Nghe vậy, gương mặt Độc Cô Ngạo Phong đầu tiên là có hơi sững sốt.

“Duy Nhất muốn đích thân xuống bếp chuẩn bị bữa trưa cho trẫm! ?”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, sau khi vừa nói dứt lời, khóe miệng không khỏi nhẹ nhàng cong lên một cái.

Trên mặt, càng là hiện ra vài phần sung sướng chính mình cũng không biết.

Hắc Phong thấy vậy, không khỏi chặc chặc lắc đầu thở dài.

Nghĩ đến, trong cảm nhận của chủ nhân hần, cũng chỉ có một quận chúa Duy Nhất .

Rõ ràng làm bữa trưa cho hần có hai người, hần lại chỉ nhớ đến quận chúa Duy Nhất. Thiết nghĩ , Đỗ cô nương kia, đời này cũng không trông cậy vào có thể thu được trái tim chủ nhân hần.

Dọc theo đường đi, hắn không phải không hề phát hiện ra tâm tư của Đỗ cô nương này đối với Gia chủ của mình. Chỉ là, cho dù nàng làm như thế nào, cũng không từng làm động lòng chủ nhân hắn.

Chủ nhân của hắn, đối với nàng ta có thái độ hững hờ, mọi người biết rõ ràng trong lòng.

Chỉ vì cha nàng cứu mạng chủ nhân của hắn thôi.

Liền vào lúc trong lòng Hắc Phong suy nghĩ như vậy, đột nhiên, một bóng người, vội vã chạy vào Ngự Thư Phòng. Sau đó lập tức quỳ một gối xuống đất, dáng vẻ tràn đầy bối rối.

Thấy vậy, chân mày Độc Cô Ngạo Phong không khỏi cau lại một cái, nhìn người mới đến, trầm giọng hỏi.

“Có chuyện gì mà bối rối như thế! ?”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, âm thanh lạnh như băng, ánh mắt cô lạnh lùng.

Người mới đến nghe vậy, đầu tiên là lạnh sống lưng rung mình kịch liệt, lập tức, đôi môi hé ra, mới nói ra mục đích đến đây.

“Không tốt , Hoàng thượng, Ngự Thiện Phòng cháy !”

“Cái gì! ?”

Nghe được những lời người mới đến đã nói, Độc Cô Ngạo Phong vốn lạnh lùng vô cùng, đồng mâu đầu tiên là trợn lên một cái, lập tức, thân thể chợt lóe.

Mọi người chỉ thấy trước mắt có bóng đen chợt lóe rồi biến mất, nơi nào còn thấy bóng dáng Độc Cô Ngạo Phong nữa! ?

...

“Ồ, phụ hoàng làm thế nào không ở Ngự Thư Phòng! ?”

Đến khi Cố Duy Nhất vội vã đi tới Ngự Thư Phòng, chỉ thấy bên trong Ngự Thư Phòng, im ắng, nơi nào có bóng dáng của Độc Cô Ngạo Phong! ?

Nhìn thấy Ngự Thư Phòng kia không có một bóng người, Cố Duy Nhất lòng tràn đầy nghi hoặc.

Nghĩ đến, bình thường lúc này, Độc Cô Ngạo Phong đều ở chỗ này phê duyệt tấu chương, không phải sao! ?

Trong lòng nghi hoặc , sau khi Cố Duy Nhất đặt hộp đựng thức ăn mang theo trên tay ở trên bàn, rồi mới đi ra Ngự Thư Phòng, tìm thị vệ canh giữ ở bên ngoài Ngự Thư Phòng tra hỏi.

“Phụ hoàng hiện tại đi nơi nào! ? Người cũng đã biết! ?”

Nghe được Cố Duy Nhất tra hỏi, thị vệ gác ngoài cửa , lập tức nói ra chi tiết.

“Khởi bẩm Quận chúa, mới vừa rồi có người bẩm báo với Hoàng thượng, nói Ngự Thiện Phòng cháy. Sau đó Hoàng thượng liền xông đi ra ngoài, thiết nghĩ là đến Ngự Thiện Phòng !”

“Cái gì! ? Ngự Thiện Phòng cháy! ?”

Nghe được lời thị vệ nói, đôi mắt Cố Duy Nhất mở to, tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Dù sao vừa rồi nàng mới đi khỏi Ngự Thiện Phòng , khi đó, Ngự Thiện Phòng không phải cũng thật tốt sao! ?

Như thế nào thời gian mới một khắc, Ngự Thiện Phòng liền cháy đây! ?

Nghĩ tới đây, lại biết được Độc Cô Ngạo Phong đã đi Ngự Thiện Phòng, Cố Duy Nhất lập tức nhấc chân, vội vã chạy đi về hướng tới Ngự Thiện Phòng.

Đến lúc Cố Duy Nhất thật vất vả đi tới Ngự Thiện Phòng, chỉ thấy Ngự Thiện Phòng đã sớm hoàn toàn rối loạn .

Tại cửa ra vào Ngự Thiện Phòng , có rất nhiều cung nhân đang mang theo thùng nước, hắt nước vào bên trong Ngự Thiện Phòng.

Lại thấy bên trong Ngự Thiện Phòng, ngọn lửa lớn như thế, không ít khói đen cuộn cuộn tuôn ra từ bên trong Ngự Thiện Phòng.

Thấy vậy, trong lòng Cố Duy Nhất không khỏi giật nảy lên một cái, vẻ mặt kinh ngạc không nói nên lời.

Trời ạ!

Ngọn lửa này, thật đúng là không nhỏ đây!

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, mắt nhưng càng là không ngừng nhìn khắp bốn phía. Chỉ là, nơi nào nhìn thấy bóng dáng Độc Cô Ngạo Phong ! ?

Thấy vậy, trong lòng Cố Duy Nhất, càng là không khỏi trào dâng một nỗi nghi hoặc bất an.

Vừa lúc nhìn thấy Hắc Phong chính lúc lo lắng đứng tại cửa ra vào Ngự Thiện Phòng, vẻ mặt lo âu bất an.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất lập tức tiến lên, vỗ vỗ bả vai Hắc Phong.

“Hắc Phong đại ca, phụ hoàng đâu! ? Phụ hoàng ở nơi nào! ?”

“A! ? Quận chúa, người làm thế nào ở chỗ này! ?”

Nghe được lời Cố Duy Nhất nói, Hắc Phong đang mặt mày lo lắng xoay người nhìn lại.

Đến khi nhìn thấy Cố Duy Nhất đứng ở phía sau hắn, lập tức đôi mắt mở to, tràn đầy kinh ngạc.

Thấy vậy, chân mày Cố Duy Nhất không khỏi nhẹ nhàng cau lại một cái.

“Làm sao ta không thể ở chỗ này! ? Đúng rồi, người vẫn còn không trả lời ta, phụ hoàng ở đâu! ?”

Nghe được lời này của Cố Duy Nhất, Hắc Phong dường như mới nhớ tới cái gì , một tay hung hăng vỗ vỗ đỉnh đầu, đôi môi hé ra, tràn đầy ảo não lo lắng nói.

“Trời ạ! Hoàng thượng vừa rồi nghĩ đến người vẫn còn bên trong Ngự Thiện Phòng, liền xông đi vào , đến bây giờ cũng chưa có đi ra đây!”

“Cái gì! ? Phụ hoàng ở bên trong! ?”

Nghe được Hắc Phong nói lời này, đồng mưu Cố Duy Nhất lập tức trợn lên một cái, trong lòng kinh hãi.

Nhìn thấy đám cháy kia đang không ngừng tỏa ra khói đen, bốc cháy bùng bùng, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy trái tim đều muốn vọt khỏi lồng ngực .

Nghĩ đến, Độc Cô Ngạo Phong giờ phút này, liền đang ở bên trong ngọn lửa hừng hực kia, nếu như xảy ra cái gì bất ngờ, nàng nên làm thế nào cho phải! ?

Nghĩ tới đây, trái tim Cố Duy Nhất càng là thất lại một cái, phảng phất vạn tiễn xuyên tâm.

Cuối cùng, đầu óc Cố Duy Nhất vẫn chưa từng suy nghĩ nhiều đến mặt khác, thân thể liền lập tức làm ra phản ứng, nhanh chóng cất bước lao nhanh, phóng về hướng tới bên trong Ngự Thiện Phòng.

Đối với hành động của Cố Duy Nhất, chính là làm Hắc Phong lo sốt vó.

Mất thấy, Cố Duy Nhất dường như phát điên chạy vào bên trong Ngự Thiện Phòng, Hắc Phong làm sao lại chịu! ?

Tay vươn duỗi ra, liền lập tức gắt gao bắt được cánh tay Cố Duy Nhất, ngăn cản hành động nguy hiểm này của nàng.

“Quận chúa, người là điên rồi sao! ? Ngọn lửa lớn như vậy, người muốn đi vào chịu chết sao! ?”

“Người buông! Phụ hoàng ở bên trong! Ta muốn đi cứu phụ hoàng!”

Cố Duy Nhất mở miệng lo lắng quát.

Hiện tại ngọn lửa lớn như vậy, Độc Cô Ngạo Phong còn chưa đi ra, cũng không biết phải chăng là đã gặp phải bất trắc .

Càng nghĩ, trong lòng Cố Duy Nhất càng là lo lắng bất an.

Hiện tại, nàng không thấy được Độc Cô Ngạo Phong, trái tim của nàng, một khắc cũng sẽ không buông lỏng.

“Người buông tay, mau buông tay!”

“Không buông! Hoàng thượng võ công cao cường, tự nhiên tốt số có quý nhân phù trợ, Quận chúa, người đừng tùy hứng!”

Hắc Phong mở miệng, đánh chết cũng không chịu buông tay.

Liên trong thời gian Cố Duy Nhất tranh luận với Hắc Phong, đột nhiên, mọi người bốn phía không khỏi giật mình la lên một tiếng.

“Nha! Hoàng thượng đi ra rồi!”

Nghe nói như thế, Cố Duy Nhất vốn đang lúc muốn dùng sức cố tránh Hắc Phong, trên mặt đầu tiên là sửng sốt. Sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn vừa ngược lên, liền nhìn tới cửa ra vào Ngự Thiện Phòng.

Chỉ thấy, một bóng dáng cao to lực lưỡng, đã như mũi tên chạy ra khỏi Ngự Thiện Phòng.

Nam nhân mặt mũi lạnh lùng, trên mặt càng là bá khí không ít bụi bặm, vạt áo, cũng bị cháy đen không ít.

Mặc dù nam nhân dáng vẻ hơi có vẻ chật vật, chỉ là, lại thấy tình hình nam nhân bình yên vô sự, trái tim Cố Duy Nhất vốn đang thít lại thật chặt, rốt cuộc thả lỏng.

“Phụ hoàng. . .”

Độc Cô Ngạo Phong hần, không có việc gì, thật tốt!

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất càng là ra sức thoát khỏi bàn tay Hắc Phong, sau đó muốn tiến lên.

Giờ phút này, nàng chỉ là muốn gắt gao ôm chặt Độc Cô Ngạo Phong, thật tốt cảm thụ được nhiệt độ cơ thể hắn. Để sự hiện hữu của hắn, làm nàng biết, tất cả điều này đều là sự thật.

Độc Cô Ngạo Phong hần, không có việc gì. . .

Tuy nhiên, liền vào lúc Cố Duy Nhất tràn đầy hoan hỉ, đột nhiên, một âm thanh nhõng nhẽo tràn đầy kinh hoảng, lại phút chốc truyền vào trong tai Cố Duy Nhất

“Hoàng thượng, Tô Tô sợ quá. . .”

Âm thanh của nữ nhân, mang theo vô tận lo lắng sợ hãi. Giọng nói nhẹ nhàng, mềm mại, vô cùng tội nghiệp đau khổ.

Lúc này, Cố Duy Nhất mới phát hiện, trong lòng Độc Cô Ngạo Phong vẫn còn ôm một nữ nhân.

Mới rồi, lúc nàng nhìn thấy Độc Cô Ngạo Phong, trong lòng, trong mắt, chỉ có sự hiện hữu của hắn. Nên nàng liền không hề chú ý đến, trong ngực hắn đang dùng áo khoác ngoài bọc ‘cái gì đó’.

Cho đến khi, chiếc áo khoác ngoài kia nhẹ nhàng rơi xuống, để lộ ra bên trong áo khoác ngoài, một nữ nhân đầm đìa đáng yêu.

Mà nữ nhân này, không phải người khác, đúng là Đỗ Tô Tô mới rồi thì tài nấu nướng cùng nàng tại Ngự Thiện Phòng!

Giờ phút này, lại thấy Đỗ Tô Tô được Độc Cô Ngạo Phong ôm, trên mặt, đều là những giọt nước mắt trắng ngần long lanh, trông vô cùng tội nghiệp đau khổ.

Nữ nhân phẳng phất là đã bị hoảng sợ. Trên mặt, đều là dáng vẻ nhớ lại mà sợ hết hồn hết vía và hú hồn sống sót sau tai nạn.

Một nữ nhân tội nghiệp đau khổ như vậy, mặc cho ai nhìn, đều đau lòng không thôi.

Chỉ là, đến lúc Cố Duy Nhất thấy, đôi mềm mại không có xương kia của Đỗ Tô Tô là đang gắt gao ôm chặt lấy cổ của Độc Cô Ngạo Phong, gương mặt, cũng gắt gao tựa vào lồng ngực Độc Cô Ngạo Phong , trong lòng Cố Duy Nhất, càng là không khỏi trào dâng một ngọn lửa giận hừng hực.

Độc Cô Ngạo Phong là của nàng, nàng có thể nào tùy ý để nữ nhân khác chiếm cứ vị trí vốn thuộc về nàng đây! ?

Liên vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất nổi cơn giận dữ, lúc này, Độc Cô Ngạo Phong hiển nhiên cũng là chú ý tới sự có mặt của Cố Duy Nhất.

Lại thấy Cố Duy Nhất bình yên vô sự đứng ở nơi đó, mày kiếm nam nhân vốn đang cau lại , rốt cuộc giãn ra.

“Duy Nhất, người không có việc gì.”

“Phụ hoàng, Duy Nhất không có việc gì.”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong nói, lại thấy dáng vẻ hẩn sau khi nhìn thấy mình thì rõ ràng là thở phào nhẹ nhõm.

Cố Duy Nhất vốn đang cơn giận dữ, thì cơn tức giận trong lòng, phẳng phất như bị một chậu nước lạnh tạt mạnh vào.

Thiết nghĩ , Độc Cô Ngạo Phong cho là chính mình đang ở trong Ngự Thiện Phòng, nên không để ý tính mạng của mình mà xông vào, Cố Duy Nhất liền hoàn toàn cảm động.

May là, Độc Cô Ngạo Phong không có việc gì , bằng không, nàng cũng không sống được .

Liên vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất cảm động, Đỗ Tô Tô được Độc Cô Ngạo Phong ôm vào trong ngực, lại thấy Độc Cô Ngạo Phong mặc dù ôm nàng, chỉ là ánh mắt vẫn rơi trên người Cố Duy Nhất. Trong mắt lập tức xẹt qua vài phần không cam lòng.

Lập tức, chân mày cau lại một cái, đôi môi đỏ mọng hé ra, mở miệng giật mình la lên.

“Hoàng thượng, cổ chân Tô Tô đau quá. . . Ô ô ô. . .”

Nữ nhân mở miệng, nước mắt kia, càng là giống như chuỗi Trân Châu bị đứt, tóc tóc rơi xuống, nhuộm khắp hai gò má.

Dáng vẻ khóc như mưa kia, càng là vô cùng tội nghiệp đau khổ.

Nghe tới lời này của Đỗ Tô Tô , Độc Cô Ngạo Phong chỉ là nhẹ nhàng cúi đầu nhìn chăm chú một khắc. Sau đó, đôi môi đỏ mọng hé ra, mở miệng nói.

“Người đâu, truyền ngự y!”

“Vâng, Hoàng thượng!”

Nghe được lời Độc Cô Ngạo Phong nói, lập tức có người vội vã đi truyền ngự y.

Tuy nói, nhìn thấy dáng vẻ Đỗ Tô Tô thật đáng thương , chỉ là, Cố Duy Nhất sao nguyện lại thấy nàng ngã vào trong lòng Độc Cô Ngạo Phong! ?

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất lập tức quay sang Hắc Phong ở một bên mà ra hiệu.

“Hắc Phong đại ca. . .”

Mặc dù Cố Duy Nhất không có nói rõ, chỉ là Hắc Phong cũng là người cực kỳ khôn khéo linh hoạt, làm thế nào không nhìn ra ý của Cố Duy Nhất! ?

Nghĩ tới đây, Hắc Phong lập tức tiến lên, một mực cung kính nói với Độc Cô Ngạo Phong.

“Hoàng thượng, người cũng đã tìm kiếm vất vả , Đỗ cô nương để cho thuộc hạ mang về đi! ?”

Nghe được lời Hắc Phong nói, Độc Cô Ngạo Phong chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, lập tức, liền muốn giao Đỗ Tô Tô ở trong lòng cho Hắc Phong.

Tuy nhiên, lúc này, Đỗ Tô Tô lại đột nhiên giật mình la lên một tiếng.

“Không, không nên, Hoàng thượng, ta sợ! Đám cháy lớn quá, người không nên rời Tô Tô, Tô Tô sợ, Hoàng thượng. . .”

Đỗ Tô Tô mở miệng, vẻ mặt thất kinh, đúng là đáng vẻ nghĩ tới mà sợ không thôi.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt kia, càng là tràn đầy nước mắt.

Hai tay, cũng ôm thật chặt eo lưng của Độc Cô Ngạo Phong, khuôn mặt càng là vui thật sâu vào trong ngực Độc Cô Ngạo Phong, đáng vẻ ra bộ rối trí.

Nữ nhân tội nghiệp đau khổ khóc như mưa đến thế, mặc cho ai thấy, đều sinh ra không đành lòng.

Hắc Phong thấy vậy, cũng là không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ có thể đưa tay sờ sờ cái mũi, sau đó vẻ mặt xin lỗi nhìn một chút Cố Duy Nhất liếc mắt.

Hình như đang nói, ‘Ta đã hết sức’.

Thấy vậy, trong lòng Cố Duy Nhất tuy là không vui, lại cũng không thể nhẫn tâm tiếp.

Có lẽ, Đỗ Tô Tô này là thật sự đang rối trí rồi! ?

Liên vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất suy nghĩ, đảo mắt nhìn quanh một lượt, lại thấy Đỗ Tô Tô chui đầu vào trong lòng Độc Cô Ngạo Phong, đột nhiên đôi mắt nhắm lại vừa ngược lên, trong ánh mắt nhìn nàng tuy hàm chứa nước mắt, lại mang theo vài phần vẻ đắc ý.

Mặc dù, vẻ đắc ý kia chợt lóe rồi biến mất, lại vẫn bị Cố Duy Nhất nắm bắt!

Thấy vậy, trong lòng Cố Duy Nhất giật nảy lên một cái, đôi mắt mở to, ngay lập tức hiểu được

Đỗ Tô Tô này, là giả vờ!

Nàng muốn lại tiếp tục ở trong lòng Độc Cô Ngạo Phong, mới tạo ra đáng vẻ thất kinh như thế. Giờ phút này, lại cũng không quên quay ánh mắt đắc ý sang nhìn nàng.

Đây chính là cực kì khiêu khích a!

Thật sự là thú vị có thể nhẫn, thậm chí không thể nhẫn!

Nghĩ đến lồng ngực của Độc Cô Ngạo Phong, bị nữ nhân khác chiếm cứ, Cố Duy Nhất liền bốc hỏa. Hơn nữa, nữ nhân này, giờ phút này thậm chí vẫn còn khiêu khích với nàng, Cố Duy Nhất cũng là người có tính tình nóng nảy, cơn tức giận một khi bắt đầu, lập tức không nghĩ tới mặt khác.

Một tay chống nạnh, một tay chỉ thẳng tới Đỗ Tô Tô được Độc Cô Ngạo Phong ôm vào trong ngực. Nàng hé mở làn môi hồng, liền mở miệng quát.

“Phụ hoàng! Nữ nhân này là giả vờ! Nàng căn bản liền không có việc gì đâu!”

Cố Duy Nhất mở miệng, mặt mày cảm phần tức giận.

Nghe thấy lời Cố Duy Nhất nói, gương mặt Độc Cô Ngạo Phong không khỏi sùng sốt. Mà ngay cả Hắc Phong ở một bên nghe vậy, cũng ngây dại.

Lập tức, ánh mắt quét một vòng, liền rơi trên người Đỗ Tô Tô ở trong lòng Độc Cô Ngạo Phong.

Bị Độc Cô Ngạo Phong và Hắc Phong nhìn thấy. Nét mặt Đỗ Tô Tô đầu tiên là sùng sốt, lập tức, những giọt nước mắt to bằng hạt đậu càng là tốc tốc rơi xuống, nhuộm đầy hai gò má.

“Ô ô ô, Hoàng thượng, Tô Tô, Tô Tô không có. . .”

Đỗ Tô Tô mở miệng, khóc thật là cực kì thê lương.

Nàng cau hàng mi lại, đôi mắt tràn đầy nước, trông vô cùng vô tội và uất ức.

Đáng vẻ kia, phẳng phất đứa bé đang bị ác bà bà bắt nạt. Mà giờ phút này, Cố Duy Nhất chính là ác bà bà kia.

Nghe được Đỗ Tô Tô nói lời này, lại thấy đáng vẻ nàng khóc thật là cực kì tủi thân, Cố Duy Nhất là càng nhìn càng tức giận.

Nữ nhân này, nếu như mang đến thời hiện đại, khẳng định là cấp bậc diễn viên! Thật đúng là biết diễn vở kịch a!

Nếu không phải mới vừa rồi Cố Duy Nhất nhìn thấy ánh mắt tràn đầy đắc ý và khiêu khích của nàng ta, thật đúng là sẽ bị nàng ấy lừa.

Chính là hiện nay, khi biết được Đỗ Tô Tô này là giả vờ, giờ phút này, lại còn đang gục ở trong lòng Độc Cô Ngạo Phong, hơn nữa hiện tại, vẫn còn làm bộ đáng thương như vậy. Nàng là muốn tranh thủ sự đồng tình của Độc Cô Ngạo Phong sao! ?

Nghĩ tới đây, chân mày Cố Duy Nhất cau lại, trong lòng càng là bốc lửa phừng phừng, ánh mắt nhìn Đỗ Tô Tô, cơ hồ muốn phun lửa.

“Phụ hoàng, nàng thật sự là giả vờ! Vừa rồi người không có thấy, nàng. . .”

“Được rồi, Duy Nhất, nàng đã bị thương, mới rồi vẫn còn bị hoảng sợ, người không nên nói thêm nữa.”

Độc Cô Ngạo Phong mở miệng, ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất, càng là mang theo vài phần trách cứ.

Nghe vậy, lại thấy Độc Cô Ngạo Phong nhìn chính mình với ánh mắt mang theo vẻ trách cứ kia, đồng mâu Cố Duy Nhất đầu tiên là trợn lên một cái, lập tức, chân mày nhíu lại.

“Phụ hoàng, chẳng lẽ, người tin tưởng lời nói của nữ nhân này, cũng không tin lời Duy Nhất nói sao! ?”

Cố Duy Nhất mở miệng, chỉ cảm thấy trong lòng thất lại một cái, ngay lập tức, uất ức vô cùng.

Mặc cho ai, khi thấy người mình thích ôm nữ nhân khác, đều sẽ không vui.

Giờ phút này, Độc Cô Ngạo Phong lại đứng ở bên phía nữ nhân khác mà trách cứ nàng, khiến cho trong lòng Cố Duy Nhất làm sao không uất ức, không khó chịu! ?

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy trong mũi cay cay, một màn mờ mịt, càng là nhanh chóng phủ lên đôi mắt Cố Duy Nhất.

Đối với Cố Duy Nhất tràn đầy uất ức, Độc Cô Ngạo Phong nhìn thấy đôi mắt mờ mịt của Cố Duy Nhất, đồng mâu động lòng kia, không khỏi nhẹ nhàng lóe ra một phen, càng là xẹt qua một phần ảo não.

Đôi môi hé ra, muốn mở miệng nói cái gì.

Tuy nhiên, Đỗ Tô Tô được hắt ôm vào trong ngực, lại đã mở miệng, đầy vẻ nhân nhượng vì muốn êm đẹp.

“Hoàng thượng, Quận chúa nàng không phải ý tứ này, người không nên trách cứ nàng. . .”

Đỗ Tô Tô mở miệng, phảng phất Độc Cô Ngạo Phong bởi vì chính mình mà trách cứ Cố Duy Nhất.

Chỉ là trên mặt, cũng là đáng vẻ thương cảm như vậy, tạm nhân nhượng cho xuôi.

Cố Duy Nhất thấy vậy, trong lòng càng cảm thấy nổi cơn giận dữ.

Nữ nhân chết tiệt này! Thực sự khéo giả vờ!

Giờ phút này, lời này của nàng ta càng thể hiện ra chính mình uất ức và rộng lượng, lại càng cảm thấy có vẻ Cố Duy Nhất lòng dạ hẹp hòi, hay cho một nữ nhân quỷ kế đa đoan!

Liền vào lúc trong lòng Cố Duy Nhất tức giận suy nghĩ, Đỗ Tô Tô được Độc Cô Ngạo Phong ôm vào trong ngực, nhìn thấy Cố Duy Nhất nghiêng răng nghiêng lợi, tràn đầy đáng vẻ tức giận, khoe miệng càng là có hơi cong lên một cái.

Ánh mắt nhìn Cố Duy Nhất, càng là tràn trề khiêu khích.

Thấy vậy, Cố Duy Nhất chỉ cảm thấy trong lòng ‘Oanh’ một tiếng, phảng phất như núi lửa bùng phát dữ dội, ánh mắt nhìn Đỗ Tô Tô, càng là muốn phun lửa.

“Người nữ nhân này!”

Cố Duy Nhất mở miệng, mặt mày tức giận.

Dáng vẻ kia, giống như là một kẻ giương nanh múa vuốt, muốn hung hăng đánh về phía mỗi sản, phải cắt mỗi sản thành tám khối, rất là làm cho người ta sợ hãi!

Chỉ là, còn không chờ Cố Duy Nhất xông lên, lại thấy đôi môi đỏ mọng của Độc Cô Ngạo Phong mở ra, giọng nói mang theo tức giận kia, càng là phút chốc vang lên

“Đủ rồi! Duy Nhất, không cho làm liều!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-chon-thanh-hau-ta-mi-lanh-de-on-nhu-yeu>